peter f.
hamilton

zeul adormit

A TREIA PARTE DIN TRILOGIA ZORII NOPŢII

Peter F. Hamilton

Zeul adormit

THE NAKED GOD 2000

Al treilea volum din trilogia Zorii nopţii

Traducere din limba engleză:
Gabriel Stoian

Peter F. Hamilton s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci şi opt de ani a debutat cu o povestire în revista Fear. Au urmat alte texte publicate în revista Interzone şi în antologiile In Dreams şi New Worlds. În 1993, a publicat primul roman, Mindstar Rising, iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, Steaua Pandorei, cărţile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câştigat premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome”. Între 1996 şi 1999 a publicat trilogia ZORII NOPŢII, considerată renaşterea genului space opera. Void Trilogy este cea mai recentă creaţie a sa, apărută între 2007 şi 2010. Din 2008, Peter F. Hamilton locuieşte în Rutland cu soţia şi cei doi copii ai săi.

În sfârşit, câteva mulţumiri binemeritate

Realizarea trilogiei *Zorii Nopţii* mi-a luat şase ani şi jumătate, timp în care mi s-au oferit sprijin, băutură, iubire, petreceri, glume proaste, înţelegere, prietenie şi e-mailuri exotice din partea următorilor:

John F. Hamilton, Kate Fell, Simon Spanton-Walker, Jane Spanton-Walker, Kate Farquhar-Thomson, Christine Manby, Anthony Harwood, Cary Thomas, James Lovegrove, Lou Pitman, Peter Lavery, Betsy Mitchell, Jim Burns, Dave Garnett, Jane Adams, Graham Joyce

Mulţumesc, prieteni.

Peter F. Hamilton

Rutland, aprilie 1999

1

Jay Hilton dormea buştean când toate fâşiile electrofosforescente din salonul pediatric se iluminară la intensitate maximă. Visul simplu al mamei ei se destrămă ca o statuetă din sticlă de vitralii, sfărâmată de o rafală puternică de lumină albă şi tăioasă, cioburile colorate rostogolindu-se în fasciculul orbitor.

Jay clipi cu dificultate ca să-şi ferească ochii de lumină şi, derutată, îşi înălţă capul. Imaginea familiară a salonului se închegă în jurul ei. Se simţea extrem de obosită. Cu siguranţă că încă nu era dimineaţă. Un căscat uriaş o făcu să deschidă gura. În jurul ei, ceilalţi copii se trezeau nedumeriţi, cu ochii lipiţi de somn. Afişe holomorfice începură să reacţioneze în lumină, iar imaginile ca de desene animate se ridicară pentru a-şi realiza bufoneriile ştrengare. Păpuşi închipuind animale gângureau pline de înţelegere, iar copiii le prinseră mai strâns în mâini pentru a se linişti. Apoi, uşile de la capătul îndepărtat al salonului alunecară în lături, iar asistenţii intrară grăbiţi.

Îi ajunse o singură privire spre zâmbetele fragile de pe feţele lor. Se întâmplase ceva foarte grav. Inima i se strânse. *Să fi fost posedaţii? Şi aici?*

Asistenţii începură să îi dea pe copii jos din paturi, îndrumându-i spre culoarul central ce ducea spre uşi. Nemulţumirile şi întrebările fură ignorate.

– E un exerciţiu de alarmă pentru incendiu, a strigat asistentul-şef. Veniţi, haideţi mai repede. Ieşiţi de aici şi urcaţi în lifturi. Imediat. *Pronto*. Şi a bătut puternic din palme.

Jay dădu la o parte pilota subţire şi coborî din pat. Îi trebui un moment să îşi aşeze cămaşa lungă de noapte, care se încurcase în jurul genunchilor. Tocmai se pregătea să se alăture celorlalţi care alergau pe interval când surprinse licăriri de mişcare pe fereastră. De când sosise acolo, Jay stătuse în faţa acelei ferestre, privind cu un aer solemn spre Mirchusko şi peisajul său noros de culoare verde. Până acum nu văzuse niciodată vreun punct luminos agitându-se acolo. **Pericol.**

Rosti atât de repede cuvântul în minte încât nici nu reuşi să-l surprindă, dar simţi atingerea de netăgăduit a lui Haile. Se uită în jur, aşteptându-se să o vadă pe kiint apropiindu-se legănat de ea. Însă nu percepu decât şirul de asistenţi agitaţi care îi îndemnau pe copii să înainteze.

Ştiind prea bine că nu acţiona cum ar fi trebuit, Jay păşi lipăind spre fereastra mare, apoi îşi lipi nasul de ea. O dungă subţire de stele minuscule, de un alb-albăstrui, se răsucise în jurul Seninătăţii. Toate se mişcau, contractându-se în jurul habitatului. Văzu că nu erau de fapt stele, pentru că se alungeau. Flăcări. Sclipitoare, flăcări mici. Sute.

Prietena mea. Prietena mea. Suferinţă ca în faţa pierderii unei vieţi.

Aceea era sigur Haile, care sugera multă durere. Jay se îndepărtă de fereastră şi văzu vârtejuri cenuşii şi înceţoşate în locul în care faţa şi palmele ei apăsaseră geamul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea în aerul pustiu.

În afara habitatului izbucni o cascadă de alte flăcări. Nodurile în expansiune înfloreau, aparent la întâmplare, în tot spaţiul. Imaginea o făcu să scoată un suspin adânc. Erau mii, încolăcindu-se şi devenind din ce în ce mai extinse. Era chiar frumos.

Prietena mea. Prietena mea.

Iniţiere a procedurii de evacuare.

Jay se încruntă. Cea de-a doua voce din minte veni ca un ecou pierit. Se gândi că era unul dintre kiintii adulţi, probabil Lieria. Jay îi întâlnise pe părinţii lui Haile doar de câteva ori. O intimidau cumplit, deşi ei se arătaseră drăguţi cu ea.

Încadrare. Doi.

Nu. Adultul reacţionă cu tărie. **Interzis.**

Încadrare.

Nu ai voie, copile. Tristeţe simţită faţă de suferinţa umană. Însă supunerea este necesară.

Nu. Prietena. Prietena mea. Încadrare. Doi. Confirmat.

Jay nu o simţise niciodată pe Haile atât de hotărâtă. Era de-a dreptul înspăimântător.

– Spune-mi, te rog, întrebă ea agitată. Ce se întâmplă?

Un torent de lumină izbucni prin fereastră. Era ca şi cum un soare se înălţase deasupra orizontului lui Mirkusko. Întregul spaţiu căpătase viaţă în aflorescenţele strălucitoare.

Kiintul adult spuse: **Evacuarea în curs.**

Încadrat.

Jay simţi un val de triumf năpustindu-se dinspre prietena ei. Îşi dorea să întindă mâna ca să o liniştească, dându-şi seama din reacţia adultului că ea era în mare primejdie dintr-o cauză anume. În schimb, se concentră în adâncul minţii să arboreze un zâmbet generos, sperând că Haile îl va prelua. Apoi, aerul din jurul ei începu să se mişte, de parcă ea ar fi fost surprinsă de o adiere.

– Jay! strigă unul dintre asistenţi. Hai, scumpo, hai…

Lumina din jurul lui Jay se stingea cu repeziciune, la fel ca şi sunetele din salon. Auzi exclamaţia de stupefacţie a asistentului. Adierea se transformă brusc într-o mică furtună, fluturându-i nebuneşte cămaşa de noapte pe lângă trup şi făcându-i părul să se ridice. În jurul ei se materializa o negură cenuşie, o bulă perfect sferică, având-o pe ea în centru. Numai că nu reuşi să simtă deloc umezeală în aer. Totul se întunecă imediat, reducând salonul la câteva contururi spectrale. După aceea, graniţa se extinse cu o iuţeală atât de înspăimântătoare încât o făcu să ţipe. Graniţa dispăru şi, odată cu ea, şi orice imagine a salonului. Era singură în spaţiul lipsit de stele şi se prăbuşea.

Jay îşi duse palmele la tâmple şi strigă din nou, cât de tare putu. Asta nu îi alungă sentimentul de groază. Tăcu o clipă pentru a inspira, hulpav, o gură de aer. În acelaşi moment, graniţa apăru din nou ca din senin. Gonind spre ea atât de repede din toate direcţiile încât îşi dădu seama că izbitura o va strivi cu totul. Închise strâns ochii.

– Mami!

Ceva de consistenţa unei pene îi gâdilă tălpile şi, brusc, se trezi stând pe un teren solid. Îşi roti braţele ca aripile unei mori de vânt ca să-şi recapete echilibrul, dar se balansă în faţă. Cu ochii încă închişi, ateriză cu un bufnet pe un fel de podea dură. Aerul pe care îl aspira părea să fie ceva mai cald decât cel din salon, şi cu mult mai umed. Un miros straniu. Pe deasupra pleoapelor îi juca o lumină rozalie.

Încă ghemuită în patru labe, Jay riscă să arunce o privire, timp în care îşi adună puterile pentru a ţipa din nou. Imaginea care îi apăru în faţa ochilor era atât de incredibilă încât răsuflarea i se opri în gâtlej. „Oh, nu”, reuşi ea să îngaime.

*

Joshua iniţie saltul TTZ fără nicio tragere de inimă. Dispoziţia lui era aidoma cu aceea a membrilor echipajului şi a pasagerilor (aceia care nu se aflau în stare de tau-zero) de pe *Lady Mac.* După ce reuşise atât de multe, acum vedea cum triumful îi era confiscat.

Doar că… După şocul iniţial provocat de descoperirea că *Seninătatea* dispăruse de pe orbită şi se micşorase, nu se mai temea. Nu pentru Ione sau pentru copilul lui. *Seninătatea* nu fusese distrusă, măcar acest gând îl consola. Ceea ce sugera în mod logic că habitatul fusese posedat şi extras din univers.

Însă el nu credea asta.

Dar intuiţia lui nu era chiar infailibilă. Pesemne că nu voia să creadă. *Seninătatea* însemna căminul pentru el. Investiţia emoţională pe care o făcuse în acel habitat şi conţinutul său preţios erau enorme.

Dacă le-ar fi spus tuturor că tot ce preţuise vreodată fusese distrus, reacţia ar fi fost similară. Nu avea importanţă. Şovăiala îl făcea să se simtă la fel de nefericit ca şi restul celor de pe navă, însă din cu totul alt motiv.

– Salt confirmat, spuse el. Samuel, treci la comandă.

Lady Mac sărise într-una dintre zonele de emergenţă desemnate, la o sută de mii de kilometri deasupra Avonului. Transponderul ei preciza deja cu glas strident codurile de autorizare a zborului. Joshua nu credea că asta ar fi fost suficient. Mai ales când dădea buzna pe neaşteptate pe cea mai importantă bază militară a Confederaţiei în toiul unei asemenea crize.

– Am detectat câmpuri de distorsiune concentrate asupra noastră, spuse Dahybi cu glas caraghios. Cred că sunt cinci.

Computerul de zbor îl alertă pe Joshua că radarele de ţintire se concentraseră asupra corpului navei. Când accesă senzorii care ieşeau din locaşurile lor, descoperi trei şoimi-de-vid şi două fregate pornite pe un curs de interceptare. Comanda de Apărare Strategică din Trafalgar îi adresa un baraj de întrebări. În timp ce începu să dea un răspuns privind datavizările, aruncă o privire spre edenist. Cu ochi închişi, Samuel stătea întins pe cuşeta lui de acceleraţie şi conversa cu celălalt edenist de pe asteroid.

Privind în jur cu un aer flegmatic, Sarha zâmbi spre ceilalţi.

– Câte medalii credeţi că ne vor da fiecăruia?

– Ei, na, bombăni Liol. Indiferent câte vor fi, s-ar putea să le primim postum. Mi se pare că una dintre fregate a constatat că motorul nostru antimaterie e puţin radioactiv.

– Grozav, mormăi ea.

Monicăi Foulkes nu-i plăcu defel vestea; din câte ştiau cei din Marina Confederaţiei, doar navele Organizaţiei foloseau antimaterie. Nu voise să o ducă pe Mzu înapoi pe *Seninătate* şi sigur nu intenţionase să ajungă la Trafalgar. Însă în discuţia care urmase după descoperirea dispariţiei *Seninătăţii,* ea nu avusese votul decisiv. Înţelegerea iniţială dintre ea şi Samuel se pulverizase când avuseseră rendez-vous-ul cu *Beezling.*

Apoi Calvert insistase ca Primul-amiral să hotărască ce trebuia făcut cu Mzu, Adul şi el însuşi. Samuel se declarase de acord. Iar ea nu găsise niciun argument raţional pentru a se împotrivi, recunoscând în sinea ei că probabil singura protecţie reală împotriva construirii de alţi Alchimişti era un tratat de embargo între puterile majore. La urma urmelor, un asemenea acord aproape că funcţiona în ceea ce privea antimateria.

Însă o asemenea îngrijorare nu cântărea prea mult în acele momente. Ca nouăzeci la sută din misiunea ei de până atunci, factorul hotărâtor era dincolo de orice control. Nu putea decât să rămână aproape de Mzu şi să se asigure că prima cerinţă a transferului de tehnologie nu era încălcată. Deşi, permiţând ca el să fie folosit împotriva Organizaţiei, probabil că dăduse greş şi în privinţa asta. Era o adevărată căţea.

Monica se încruntă spre Samuel, care rămăsese tăcut, încruntat din pricina concentrării. Adăugă o mică rugăciune la vacarmul neauzit de date de comunicaţie care se învălmăşeau în jurul navei *Lady Mac,* pentru ca flota să dea dovadă de puţină înţelepciune şi toleranţă.

Comanda de Apărare Strategică de pe Trafalgar îi ceru lui Joshua să-şi menţină poziţia unghiulară în spaţiu, dar refuză să acorde vreun vector de apropiere până când statutul său nu avea să fie clarificat. Navele de patrulare din zona de emergenţă a marinei se apropiară cu precauţie până la o distanţă de o sută de kilometri, ocupând o poziţie de observare în formă de romb tridimensional. Radarele de ţintire rămaseră pe poziţie.

Amiralul Lalwani vorbi personal cu Samuel, dar se dovedi incapabilă să îşi ascundă neîncrederea când el îi prezentă cele întâmplate. Având în vedere că pe *Lady Macbeth* se găseau nu doar Mzu şi alţii care înţelegeau principiile Alchimistului, ci şi o cantitate de antimaterie, decizia finală de a permite navei să andocheze îi revenea Primului-amiral. Aceasta veni după douăzeci de minute, dar, în cele din urmă, Joshua primi un vector de zbor de la Comanda de Apărare Strategică. Li se alocă un siloz de andocare în spaţioportul din partea nordică a asteroidului.

– Joshua, îi zise Samuel cu înflăcărare, să nu deviezi de la rută. Te rog.

Joshua îi făcu cu ochiul şmechereşte, ştiind că era văzut de sute de edenişti care împrumutau ochii agentului pentru a monitoriza puntea de pe *Lady Mac.*

– Cum adică, „Lagrange” Calvert să se îndepărteze de la rută?

Zborul până pe Trafalgar dură optzeci de minute. Specialiştii în tehnologie antimaterie care îi aşteptau în silozul de andocare erau la fel de numeroşi ca şi puşcaşii marini. În plus, acolo se afla un grup mare de ofiţeri CNIS în uniformă.

Nu fură luaţi cu asalt. Nimeni nu scoase vreo armă personală din toc. Deşi imediat ce tubul de ecluză se etanşă şi se presuriză, echipajul de pe *Lady Mac* nu avu altceva de făcut decât să predea unei echipe de întreţinere a marinei codurile de oprire a motoarelor. Nacelele tau-zero se deschiseră şi ocupanţii debusolaţi pe care Joshua

îi adunase în timpul urmăririi Alchimistului fură scoşi din navă. După o scanare *foarte* meticuloasă, ofiţerii CNIS, politicoşi şi cu chipuri oţelite, îi escortară pe toţi la o cazarmă sigură aflată în adâncul asteroidului. Joshua se trezi într-un apartament care ar fi făcut cinste unui hotel de patru stele. Pe care avea să-l împartă cu Ashly şi Liol.

– Aşa, spuse Liol după ce uşa se închise în urma lor. Vinovaţi pentru transportul de antimaterie, azvârliţi în temniţă de poliţia secretă care nu a auzit niciodată de drepturile civile, iar după ce vom muri, Al Capone ne va invita să purtăm o discuţie în tihnă. Deschise barul pentru cockteiluri, făcut din lemn de cireş, şi zâmbi văzând colecţia impresionantă de sticle aflate în el. Mai rău nici nu se putea.

– Ai uitat că *Seninătatea* a fost învinsă, spuse în glumă Ashly.

Drept scuză, Liol flutură o sticlă.

Joshua ignoră decorul elegant al apartamentului şi se lăsă moale pe un scaun îmbrăcat în piele neagră din mijlocul salonului.

– S-ar putea să nu fie mai rău pentru tine. Ţine minte, însă, eu ştiu ce face Alchimistul, şi cum procedează. Oamenii ăştia nu-şi permit să-mi dea drumul.

– S-ar putea să ştii ce face, spuse Ashly. Dar cu tot respectul, căpitane, nu cred că vei fi de prea mare ajutor cuiva care doreşte amănuntele tehnice necesare pentru construirea altuia.

– E nevoie doar de o sugestie, mormăi Joshua. Un comentariu scăpat din neglijenţă care să îndrume cercetătorii în direcţia corectă.

– Nu-ţi mai face griji, Josh. Confederaţia a depăşit de mult acest punct. Pe de altă parte, Marina ne este îndatorată până peste cap, la fel şi edeniştii şi Regatul Kulu. Le-am scos castanele din foc. Vei zbura din nou pe *Lady Mac.*

– Ştii ce aş face eu dacă aş fi Primul-amiral? M-aş plasa într-un modul tau-zero pentru restul timpului.

– Nu-i voi lăsa să-i facă aşa ceva fratelui meu mai mic.

Joshua îşi duse mâinile la ceafă şi îi zâmbi lui Liol.

– Al doilea lucru pe care l-aş face ar fi să te plasez pe tine într-un modul alături de mine.

*

Planetele sclipeau pe cerul crepuscular. Jay vedea cel puţin cincisprezece dintre ele întinzându-se de-a lungul unei linii curbate. Cea mai apropiată părea ceva mai mică decât Luna Pământului. Se gândi că asta se datora faptului că se afla foarte departe. Era similară în toate privinţele oricăreia dintre planetele terracompatibile ale Confederaţiei, cu oceane albastre şi adânci, continente ca smaraldul, întregul glob fiind învăluit în zdrenţe groase de nori albi. Se deosebea doar prin lumini; oraşele, mai mari decât unele ţări vechi de pe

Pământ, străluceau într-o splendoare magistrală. Întregul tipar de nori imprimat pe partea întunecată a planetei făcea ca radianţa urbană să devină difuză, scăldând oceanele într-un asfinţit perlat perpetuu.

Privind plină de încântare spre cerul fermecat, Jay se lăsă pe călcâie. Un zid înalt împrejmuia zona în care se găsea. Bănui că şirul de planete se întindea dincolo de cele pe care le putea zări, însă zidul o împiedica să vadă linia orizontului. O stea cu un colier de planete populate! Ar fi nevoie de mii pentru a alcătui un asemenea cerc. Niciuna dintre amintirile didactice despre sisteme solare nu vorbise vreodată despre una care să aibă atâtea planete, nici măcar dacă avea în vedere lunile gazoase gigantice.

Prietenă Jay. În siguranţă. Fericită că ai supravieţuit.

Jay clipi şi coborî privirea. Haile încerca să alerge spre ea. Ca întotdeauna, când bebeluşa kiint devenea agitată, picioarele ei îşi pierdeau o bună parte din capacitatea de coordonare. Era gata să se împiedice la fiecare pas. Imaginea ei, înaintând bălăbănindu-se haotic, o făcu pe Jay să zâmbească. Zâmbetul i se stinse pe buze când văzu scena din spatele prietenei sale.

Se afla într-o arenă circulară cu diametrul de două sute de metri, care avea podeaua din ceva asemănător cu marmura de culoarea abanosului. Zidul care o înconjura avea înălţimea de treizeci de metri, fiind acoperit de un dom transparent. La intervale regulate, de-a lungul suprafeţei verticale se vedeau tăieturi orizontale, ferestre ce dădeau spre camere iluminate orbitor, care păreau a fi mobilate cu mari cuburi având culori primare. Kiintii adulţi se deplasau înăuntru, deşi foarte mulţi dintre ei se opriseră din ceea ce făceau, doar ca să se uite direct la ea.

Cu tentaculele tractamorfice pe jumătate dezvoltate vânzolindu-se agitate, Haile apăru bubuind. Jay prinse câteva dintre ele şi le simţi palpitând între degetele ei.

– Haile! Tu ai făcut asta?

Doi kiintii adulţi traversau arena, îndreptându-se către ea. Jay îi recunoscu: Nang şi Lieria. În spatele lor, ca din senin, erupse o stea neagră. În mai puţin de o clipă, ea se dilatase, ajungând o sferă cu diametrul de cincisprezece metri, sfertul ei inferior îmbinându-se cu podeaua. Suprafaţa se dizolvă imediat, lăsând la vedere un alt adult kiint. Un salt TTZ, dar fără navă.

Se concentra intens asupra amintirii didactice de prim nivel privind kiintii.

Am făcut, mărturisi Haile. Carnea ei tractamorfică se crispă de agitaţie, astfel că Jay strânse mai tare, încercând să o liniştească. **Doar noi am fost menite să evacuăm jur-totul în momentul**

pierderii de vieţi. Te-am inclus în desemnare, împotriva interdicţiei impuse de părinţi. Multă ruşine. Nedumerire. Haile îşi întoarse capul ca să-şi vadă părinţii. **Aprobarea actului de căutare a pierderii de vieţi? Mulţi prieteni buni în jur-tot.**

Nu aprobăm.

Jay aruncă o privire agitată spre cei doi adulţi şi se strânse mai aproape de Haile. Nang îşi transformă apendicele tractamorfic într-un tentacul plat, pe care îl aşeză pe spatele fiicei lui. Kiintul copil se calmă vizibil în faţa acestui gest de afecţiune. Simţind o sugestie de compasiune şi seninătate, Jay se gândi că era vorba de un fel de schimb mintal.

De ce nu am dat ajutor? întrebă Haile.

Nu trebuie să intervenim în evenimentele primare ale altor specii în timpul evoluţiei lor către înţelegerea omega. Trebuie să înveţi şi să te supui acestei legi mai presus de orice. Asta nu ne împiedică totuşi să suferim din pricina tragediei suferite de ele.

Jay îşi dădu seama că ultimele cuvinte fuseseră incluse pentru urechile ei.

– Nu te supăra pe Haile, spuse Jay cu un aer solemn. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru pentru ea. Şi nu am vrut să mor.

Lieria întinse vârful unui tentacul şi o atinse pe umăr pe Jay. **Îţi mulţumesc pentru prietenia pe care i-o arăţi lui Haile. În inimile noastre, suntem fericiţi că te afli cu noi, pentru că aici vei fi în deplină siguranţă. Îmi pare rău că nu am putut face mai mult pentru prietenii tăi. Dar legea noastră nu poate fi încălcată.**

Jay simţi pe neaşteptate că avea să fie cuprinsă de un val de groază cumplită.

– *Seninătatea* chiar a explodat?

Nu ştim. Se afla sub un atac concertat când am plecat de acolo. Totuşi, probabil că Ione Saldana a capitulat. Există posibilitatea ca habitatul şi populaţia să fi supravieţuit.

– Noi am plecat, a şoptit Jay pe un ton de mirare, mai mult către sine. Acum, pe podeaua arenei se aflau opt kiinti adulţi, toţi cercetătorii din cadrul Proiectului Laymil de pe *Seninătate.* Unde suntem? întrebă ea, privind din nou spre cerul ce amurgea şi spre acea constelaţie impresionantă.

Acesta este sistemul nostru stelar. Eşti prima fiinţă cu adevărat umană care îl vizitează.

– Dar… Prin minte i se derulară frânturi de amintiri didactice. Ridică din nou privirea către planetele sclipitoare şi ademenitoare. Nu suntem pe Jobis.

Nang şi Lieria se priviră tăcuţi şi jenaţi.

Nu, Jobis este unul dintre avanposturile noastre ştiinţifice. Nu se află în această galaxie.

Jay izbucni în lacrimi.

*

Consensul Jovian recunoscuse încă de la începutul crizei de posedare că era o ţintă principală. Colosalele sale facilităţi industriale aveau misiunea inevitabilă de a produce un torent de muniţie, alimentând stocurile de rezervă ale navelor adamiste care, din considerente bugetare, nu erau întru totul ceea ce trebuiau să fie. Reacţia Consensului Yosemite faţă de Organizaţia Capone demonstrase deja că edenismul era capabil de realizare în respectivele domenii, şi asta se întâmpla cu doar treizeci de habitate. Jupiter avea la dispoziţie resursele a patru mii două sute şi cincizeci.

Solicitările de sprijin material sosiseră aproape imediat după ce Trafalgar emisese prima sa avertizare privind caracterul ameninţării cu care se confrunta Confederaţia. Ambasadorii ceruseră, rugaseră şi invocaseră toate favorurile pe care socoteau că edenismul le datora pentru asigurarea unui loc în planurile de producţie. Plata armelor presupunea acorduri de împrumuturi şi transferuri de fuzidolari pe o scară care ar fi fost suficientă pentru a achiziţiona chiar sisteme în stadiul de patru stele.

În plus, edenismul punea la dispoziţie sprijinul esenţial pentru acţiunea Eliberarea de pe Mortonridge sub forma constructelor de sergenţi care să acţioneze ca infanterişti. Singura campanie cu adevărat pivotală se purtase împotriva posedaţilor, dovedind Confederaţiei că aceştia puteau fi înfrânţi.

Din fericire, aspectele practice luării cu asalt a unuia sau mai multor habitate erau extrem de dificil de rezolvat. Jupiter avea deja o reţea de apărare strategică bine pusă la punct; printre posedaţi, doar Organizaţia avea o flotă despre care se putea spera că ar fi reuşit să desfăşoare o ofensivă pe scară largă, dar distanţa dintre Pământ şi Noua Californie aproape sigur excludea un asemenea lucru. Cu toate acestea, probabilitatea ca o singură navă să transporte antimaterie într-un zbor fanatic, sinucigaş, era foarte mare. Apoi, mai exista posibilitatea redusă ca Organizaţia Capone să pună mâna pe Alchimist şi să îl folosească împotriva lor. Deşi Consensul nu ştia cum funcţiona dispozitivul sfârşitului lumii, o navă ar fi putut sigur să efectueze un salt pentru a desfăşura o cercetare, lucru care, teoretic, le oferea

edeniştilor posibilitatea de interceptare pentru a distruge dispozitivul înainte ca el să fie activat.

Pregătirile pentru întărirea mijloacelor de apărare începuseră imediat. O treime din armamentele care proveneau de la staţiile industriale fuseseră încorporate într-o arhitectură extrem de extinsă DS. Banda orbitală de cinci sute cincizeci de kilometri care cuprindea habitatele era cel mai bine protejată, unde numărul de platforme DS era dublat şi presărat cu şapte sute de mii de viespi-de-luptă care să acţioneze ca mine. Alt milion de viespi-de-luptă erau aranjate în cochilii concentrice în jurul masivei planete aflate spre orbita lui Callisto. Între ele erau presărate flotile de sateliţi cu senzori multispectru, capabile să depisteze orice anomalie, indiferent cât de mică, iar acestea străpungeau puternicele furtuni energetice care se dezlănţuiau în jurul gigantei gazoase.

Peste cincisprezece mii de şoimi-de-vid, înarmaţi din plin, suplimentau apărarea statică, dând roată peisajului noros şi volatil din orbitele eliptice, de mare înclinaţie, pregătite să intercepteze orice moleculă suspectă care ar fi intrat. Faptul că de pe zborurile de transport de mărfuri fuseseră scoşi atât de mulţi şoimi-de-vid determina o oarecare creştere a preţului He_3, prima într-un răstimp de două sute şaizeci de ani.

Consensul a considerat că repercusiunile economice meritau suportate pentru obţinerea securităţii pe care o asigurau astfel de mijloace de apărare. Nicio navă, robot sau proiectil cinetic inert nu putea ajunge la distanţă de trei milioane de kilometri de Jupiter decât dacă i se permitea asta în mod expres.

Chiar şi un maniac solitar ar fi recunoscut că o încercare de atac ar fi fost o prostie.

Fluctuaţia forţei gravitaţionale la cinci sute şaizeci de mii de kilometri deasupra Ecuatorului planetei Jupiter fu depistată instantaneu. Acest lucru creă o răsucire neobişnuit de puternică a spaţiu-timpului în câmpurile de distorsiune ale celor trei sute de şoimi-de-vid aflaţi în apropiere. Intensitatea fu atât de mare, încât detectoarele gravitronice din matricea de senzori DS au trebuit să fie recalibrate de urgenţă pentru a se obţine o poziţionare exactă. Vizual, aceasta apăru ca o stea de rubin, câmpul gravitaţional reflectând intens lumina lui Jupiter în toate direcţiile. Particulele de praf şi cele de vânt solar fură absorbite într-o cascadă de pico-meteoriţi care sfârâiră, emanând o lumină galbenă, strălucitoare.

Consensul trecu în starea de alertă unu. Simpla putere a deformării spaţiului excludea emergenţa oricărei nave stelare convenţionale. Iar plasarea era provocator de aproape de habitate, la o sută de mii de

kilometri de prima zonă de emergenţă. Comenzile de afinitate de la Consens fură încărcate în viespile-de-luptă care pluteau din inerţie printre habitate. Trei mii de acţionări prin fuziune se aprinseră imediat, aliniind dronele mortale în faţa noii lor ţinte. Şoimii-de-vid formară un Sub-Consens propriu, stabilind vectori de apropiere şi manevre de înghiţire pentru a îngloba invadatorul.

Zona de distorsiune se extinse la câteva sute de metri, alarmându-i pe edeniştii individuali, deşi Consensul privea acest lucru cu calm. Era deja mult mai mare decât orice şoim-de-vid posibil sau decât orice şoim-negru de terminus de gaură de vierme. Apoi, începu să se aplatizeze, devenind o fisură circulară bidimensională în spaţiu-timp şi declanşând adevărata secvenţă de expansiune. În mai puţin de cinci secunde depăşi unsprezece kilometri în diametru. Consensul îşi remodelă cu repeziciune şi precizie şablonul de răspuns. Şoimii-de-vid care se apropiau realizară parabole nebuneşti, accelerând la cincisprezece *g,* descriind curbe de evitare, apoi îndepărtându-se. Opt mii de viespi-de-luptă suplimentare prinseră brusc viaţă, năpustindu-se către ameninţarea străină cu o forţă herculeeană.

După alte trei secunde, fisura ajunse la un diametru de douăzeci de kilometri, după care se stabiliză. O latură se prăbuşi spre interior, expunând gâtlejul unei găuri de vierme. Prin centru crescură trei particule mici. *Oenone* şi alţi doi şoimi-de-vid îşi urlară identitatea în banda de afinitate generală şi implorară: **OPRIŢI FOCUL!**

Pentru prima oară în cei cinci sute douăzeci şi unu de ani ai istoriei sale, Consensul Jovian trăia emoţia şocului. Cu toate acestea, reacţia sa nu rămase cu totul lipsită de menajamente. Rutinele specializate de gândire perceptuală confirmară că şoimii-de-vid rămân non-posedaţi. În viespile-de-luptă fu încărcată câte o blocare de cinci secunde.

Ce se întâmplă? întrebă Consensul.

Syrinx nu putu rezista ispitei. **Avem un vizitator,** răspunse ea binedispusă. Aflaţi în jurul ei pe puntea de comandă, toţi membrii echipajului râdeau.

Spaţioportul invers rotativ fu prima parte care ieşi din terminusul giganticei găuri de vierme. Un disc alb-argintiu cu diametrul de patru kilometri şi jumătate, cu luminile de andocare sclipind ca nişte orăşele ghemuite la baza văilor de metal, iar luminile stroboscopice, roşii şi verzi, clipiră strălucitor în jurul marginii. Forma fusiformă şi zveltă alunecă după ea, părând să tragă după sine capătul de un roşu-ruginiu întunecat.

Asta se întâmplă când celelalte nave stelare începură să iasă cu viteză din terminus, şoimi-de-vid, şoimi-negri şi nave ale Marinei

Confederaţiei, ţâşnind în toate direcţiile. Senzorii DS de pe Jupiter şi câmpurile de distorsiune ale şoimilor-de-vid de patrulare le depistară imediat. Consensul lansă actualizări de ghidare spre viespile-de-luptă care se apropiau, vectorizându-le în mod hotărât din incursiunea turbulentă.

Având un diametru impresionant, de şaptesprezece kilometri, cilindrul principal al habitatului începu să apară din terminus. După ce ieşiră primii treizeci şi doi de kilometri, apăru şi banda sa centrală de zgârie-cer, cu sute de mii de ferestre lucind în radianţa razelor lenevoase de soare ale după-amiezii. Bazele lor trecură cu totul de marginea găurii de vierme. După aceea nu mai aveau să apară alte nave stelare, ci doar restul cilindrului. După ce emergenţa se încheie, gaura de vierme se închise ca un iris de ochi, iar spaţiul îşi recăpătă starea iniţială. Flotila de şoimi-de-vid de patrulă care se grupase în jur detectă un câmp puternic de distorsiune pliindu-se înapoi în gulerul larg de polip din jurul bazei capătului sudic al habitatului care alcătuia fundul mării sale înconjurătoare.

Consensul îndreptă o explozie fenomenal de restrânsă de curiozitate spre nou-venit.

Salutări, răspunseră în cor *Seninătatea* şi Ione Saldana. În acel salut se strecurase un timbru distinct de aroganţă.

*

Vreme de aproape zece ore, capsula liftului coborâse în josul turnului ce lega asteroidul Supra-Brazilia de statul Guvcentral, după care fusese botezat. O călătorie lină, făcută în tăcere, care nu crea aproape deloc impresia de mişcare. Singurul indiciu privind rapiditatea cu care se deplasau capsulele de lift (trei mii de kilometri pe oră) era perceput când treceau una prin dreptul alteia. Însă cum ele erau agăţate de şinele din afara turnului, şi doar ferestrele îngăduiau vederea spre exterior, astfel de evenimente treceau neremarcate de pasageri. Se procedase în mod deliberat astfel; operatorii turnului considerau că vederea unei alte capsule năpustindu-se spre tine cu o viteză combinată de şase mii de kilometri pe oră ar fi fost ceva imposibil de suportat din punct de vedere psihologic.

Înainte de a pătrunde în straturile superioare ale atmosferei, capsula-lift decelera, ajungând la o viteză subsonică. Intră în stratosferă exact când zorii izbucniră deasupra Americii de Sud. Pe Pământ, priveliştea nu mai era socotită înviorătoare, astfel că toţi pasagerii nu văzură decât un strat neîntrerupt de nori întunecaţi, care acopereau mai tot continentul şi o treime din Atlanticul de Sud. Quinn văzu armata de serpentine individuale din care era alcătuit giganticul

ciclon, care se învârteau una în jurul alteia cu viteze ameţitoare abia când capsula ajunse la zece kilometri deasupra stratului superior, învolburat. Masa care parcă fierbea era la fel de comprimată ca o bandă de furtună a unei gigante gazoase, însă infinit mai sărăcăcioasă.

Coborâră în tentaculele biciuitoare ale unui nor cirrus, iar ferestrele reverberară imediat din cauza barajului de picături de ploaie, fiecare de mărimea unui pumn. După aceea nu mai rămase nimic de văzut, ci doar pete informe de cenuşiu. Cu o clipă înainte de a ajunge la gara de la sol, ferestrele se întunecară, deoarece liftul-capsulă pătrunse în scutul care proteja baza turnului de violenţa cea mai cumplită a vremii turbate de pe planetă.

Cifrele de pe masa cu senzori de atingere din salonul de la Royale Class ajunseră la zero, moment marcat de o vibraţie foarte slabă când clemele de fixare se prinseră în jurul bazei capsulei-lift. Şina magnetică se desprinse, iar un transponder o îndepărtă de turn, eliberând cheiul de recepţie pentru sosirea următoarei capsule. Ecluzele etanşe se deschiseră cu un pocnet surd, expunând coridoare lungi şi elastice, ducând spre complexul de sosiri, unde ofiţeri vamali, de imigrare şi de securitate, de trei ori mai mulţi decât numărul obişnuit, aşteptau să verifice pasagerii. Oarecum resemnat, Quinn oftă. Îi plăcuse mult coborârea, şi era satisfăcut de toate facilităţile pe care le asigura salonul de la Royale Class. O perioadă bine-venită de contemplare, îmbunătăţită de cele câteva păhărele de Lacrimile Norfolk pe care le băuse.

Sosise pe Pământ cu un scop: cucerirea. Acum măcar îşi făcuse o idee despre felul în care putea acţiona pentru a subjuga planeta pentru Domnul lui. Genul de abordare prin forţă brută exponenţială nu era o opţiune tocmai potrivită pe Pământ. Arcologiile erau prea izolate pentru aşa ceva. Curios lucru, dar cu cât se gândea mai mult la asta, Quinn îşi dădea mai bine seama că Pământul era o reprezentare miniaturală a Confederaţiei, unde vastele centre populate erau separate de o natură dezlănţuită, aproape la fel de ucigătoare ca vidul stelar. Seminţele revoluţiei trebuiau plantate cu foarte mare grijă. Dacă securitatea Guvcentralului ar fi bănuit o tulburare de posesie, arcologia în chestiune ar fi fost pusă în carantină. Iar Quinn ştia că, în ciuda puterilor lui energistice, nu ar fi reuşit să scape de acolo după ce vac-trenurile ar fi fost oprite.

Majoritatea pasagerilor coborâseră, iar stewardesa-şefă se uita în direcţia lui. Întinzându-se ca să alunge oboseala din picioare şi mâini, Quinn se ridică din fotoliul adânc din piele. Nu exista nicio posibilitate

de a trece de biroul de imigrări, fără a mai vorbi de ofiţerii de securitate.

Se îndreptă spre ecluza etanşă şi invocă puterea sa energistică, modelând-o mintal în şablonul deja familiar. Ea se furişă peste corpul lui, iar săgeţile subţiri ca acele ale paraziţilor îi pătrunseră în fiecare celulă. Un geamăt uşor rămase singurul semn pe care îl evidenţie privind situaţia grotescă pe care o trăi când trecu de poartă în tărâmul fantomelor. Inima i se opri, respiraţia încetă, iar lumea din jurul lui îşi pierdu licărul material. Soliditatea pereţilor şi podelelor rămăsese prezentă, însă cu caracter efemer. Irelevant, dacă insista cu adevărat.

Stewardesa-şefă îl urmări pe ultimul pasager pătrunzând în ecluză şi se întoarse la bar. Aşezate la loc sigur sub tejghea se aflau câteva sticle de Lacrimile Norfolk suplimentare şi alte băuturi şi lichioruri scumpe pe care le deschisese echipa ei. Aceştia erau întotdeauna atenţi să nu lase prea multă băutură în sticle, maximum o treime, înainte de a desface alta.

Însă o treime din fiecare asemenea sticlă reprezenta o marfă scumpă.

Se apucă să treacă toate acele recipiente ca fiind goale în carnetul de control al stocului ei. Membrii echipei aveau să le împartă între ei mai târziu, umplându-şi propriile sticle pentru a le lua acasă. Atâta vreme cât nu se dovedeau prea lacomi, supervizorul companiei va trece cu vederea afacerea. Carnetul ei de date arăta nişte cifre absurde. Îi aruncă o privire furioasă şi, cu un gest instinctiv, îl lovi de bar, moment în care luminile începură să pâlpâie. Sistemele electrice cădeau unul după altul în hol. Deconcertată, se încruntă spre tavan. O proiecţie AV tip pilon, aflată în spatele barului, se prăbuşise, creând o mâzgălitură ca un curcubeu, activatoarele ecluzei scheunau puternic, deşi aceasta în sine nu se mişca.

– Ce na…? mormăi ea.

Penele de curent erau aproape imposibile în capsulele-lift. Fiecare componentă avea multiple surse de rezervă redundante. Tocmai se pregătea să îl apeleze pe ofiţerul de operaţiuni al capsulei, când luminile se stabilizară, iar carnetul ei de control al stocului îşi reveni. „Al naibii de tipic”, bombăni ea. Însă era încă iritată rău. Dacă lucrurile mergeau prost la sol, cu siguranţă că puteau merge rău şi la jumătatea turnului.

Aruncă o privire resemnată sticlelor care aşteptau, ştiind că renunţa la ele dacă trebuia să întocmească un raport referitor la pana de curent. Oamenii de la autoritatea de inspecţie a companiei vor cotrobăi peste tot prin capsula-lift. Şterse cu atenţie fişierul de

inventariere pe care îl crease şi programă procesorul din hol pentru un canal către ofiţerul de operaţiuni.

Apelul nu mai apucă să plece. În schimb, primi o datavizare de la Biroul de Securitate al complexului, prin care i se ordona să rămână acolo unde se afla. Afară, o sirenă de alarmă începu să urle pe un ton ascuţit şi văicărit. Zgomotul o făcu să tresară, pentru că, în cei unsprezece ani de când călătorea prin turn, nu auzise aşa ceva decât la antrenamente.

Urletul strident al sirenei i se păru înfundat lui Quinn. Văzuse luminile ecluzei tresărind şi simţise circuitele electronice delicate ale procesoarelor din apropiere agitându-se furtunos în timp ce se strecura pe poartă. Nu putea face nimic în privinţa asta. Avu nevoie de o concentrare maximă pentru a-şi modela puterea energistică în tiparul corect. Acum se părea că acel tipar avea un efect negativ peste medie asupra sistemelor electronice din zonă, deşi, la începutul coborârii, în momentul în care se furişase din tărâmul fantomelor în holul de la Royale Class, nu se întâmplase nimic. Desigur, atunci nu se întrebuinţase foarte mult, ba dimpotrivă, chiar îşi ţinuse în frâu puterea.

Ei bine, era ceva de care trebuia să ţină seama.

Uşile groase de securitate uruiau de-a latul capătului coridorului, prinzând înăuntru pasagerii întârziaţi. Quinn trecu pe lângă aceştia şi ajunse la uşă. Îi oferi o rezistenţă de faţadă când trecu de ea, de parcă nu ar fi fost decât o cortină verticală de apă.

Complexul de sosiri de pe cealaltă parte era alcătuit dintr-o serie de scări sinuoase şi lifturi cu puţurile deschise. Avea o capacitate de şaptezeci de capsule-lift pline cu pasageri care debarcau în acelaşi timp, dar funcţionase la doar douăzeci la sută din aceasta de când începuse criza. Ieşind din sala de primire închisă ermetic de la capătul coridorului, prima impresie pe care o avu Quinn a fost că grilele de aer condiţionat suflau înăuntru un gaz ce stârnea adrenalina.

Pe aleea principală, un grup numeros de oameni fugeau ca să-şi caute adăpost. Nu aveau habar încotro mergeau, deoarece toate ieşirile erau închise, dar ştiau că nu voiau să se afle acolo şi că pretutindeni în apropierea fiecărei capsule-lift se îngrămădiseră posedaţi. Erau întru totul convinşi că nu exista niciun alt motiv pentru declanşarea unei alerte de securitate de o asemenea magnitudine.

Sus, la nivelul la care se afla Quinn, agenţi de securitate extrem de agitaţi, purtând armuri cinetice masive, alergau spre sala de admitere. Ofiţerii răcneau ordine. Toţi pasagerii din capsula-lift erau strânşi sub ameninţarea armelor şi siliţi să rămână pe loc. Oricine protesta primea pe neaşteptate o lovitură cu un baston cu şocuri. Pe

podea erau deja răsfirate trei trupuri ale celor care primiseră şocuri, acum zbătându-se neajutoraţi. Tratamentul îi încurajase pe ceilalţi să coopereze.

Quinn se duse către agenţii care alcătuiau un semicerc în jurul uşii care dădea în sala de admitere. Optsprezece puşti scurte erau îndreptate spre ea.

Ocoli un agent pentru a se uita mai îndeaproape la armă. Agentul-femeie tresări puţin, de parcă o adiere îngheţată şi-ar fi găsit loc printre zalele suprapuse ale armurii ei. Arma ei era un gen de pistol-mitralieră. Quinn ştia suficient de multe lucruri despre muniţie ca să-şi dea seama că folosea gloanţe chimice. De centura ei atârnau câteva grenade.

Chiar dacă Fratele Domnului îi acordase o putere energistică mult mai mare decât posedaţilor de calibru mediu, avea să-i fie greu să se apere dacă vreunul dintre agenţi va trage în el. Se vedea că Pământul luase în serios ameninţarea posedării.

Sosise un nou grup de oameni, iar acum aceştia se deplasau ordonat printre pasagerii care scânceau. Nu purtau uniforme, ci doar costume obişnuite de culoare albastră, însă agenţii de securitate îi tratau cu deferenţă. Quinn reuşi să simtă gândurile, foarte liniştite şi concentrate în comparaţie cu ale celorlalţi. Ofiţeri de informaţii, cel mai probabil.

Quinn hotărî să nu aştepte pentru a afla ce erau în realitate. Se retrase din semicercul alcătuit din agenţi, în timp ce un ofiţer dădea ordin de deschidere a uşii sălii de acces. Scara sinuoasă care ducea în jos, spre coridorul principal, fusese deconectată, aşa că urcă treptele îngheţate din silicon câte două odată.

Oamenii ghemuiţi în jurul ieşirii baricadate îi simţiră trecerea ca o unduire rapidă de aer rece, dispărând aproape imediat ce se declanşase. În piaţeta de afară, alţi agenţi de securitate îşi ocupau poziţiile; două grupuri se străduiau să monteze pe trepiede puşti Bradfield de calibru greu. Cuprins de un fel de admiraţie năucă, Quinn clătină din cap, după care păşi cu fereală pe lângă ei. Şirul lung de lifturi care duceau spre vac-trenuri continuau să funcţioneze, deşi rămăseseră puţini oameni la etajul complexului de sosiri care să le folosească. Sări într-unul dintre ele împreună cu un grup de oameni care arătau ca nişte directori executivi înspăimântaţi, reveniţi dintr-o călătorie în oraşul Cavius de pe Lună.

Liftul îi duse un kilometru şi jumătate în jos, ajungând într-o încăpere circulară care avea diametrul de trei sute de metri. Podeaua staţiei era divizată de şiruri concentrice de bariere în cruce, dirijând pasagerii spre multitudinea de scări în cerc ce ocupau centrul

încăperii. Coloanele cu informaţii, din sticlă neagră precum cărbunele, formau o linie alcătuită din ţăruşi în jurul exteriorului, iar ciorchini de iconiţe se răsuceau în jurul lor ca nişte peştişori electronici. Liniile de simboluri holografice şerpuiau prin aerul de deasupra capului, încolăcindu-se sinuos una în jurul alteia, în timp ce îndrumau pasagerii spre scara şerpuită care ducea în jos, spre peronul lor.

O vreme, Quinn merse nepăsător în pas de plimbare în jurul coloanelor cu informaţii, urmărind contorsionările hologramelor. Oamenii agitaţi (fiecare ferindu-se să îi privească pe ceilalţi în ochi), pereţii şi tavanul îngrăditor, aparatele de aer condiţionat care zumzăiau şi scuipau aer rece, mici mecanoizi, care erau izbiţi în timp ce se străduiau să cureţe gunoaiele – pe toate le salută pentru că reveniseră în viaţa lui. Chiar dacă avea de gând să distrugă această lume şi să îi prade oamenii, ea rămânea fostul lui cămin. Satisfacţia lui se stinse brusc; numele EDMONTON, scris cu litere roşii vibrante, se înfiripa deasupra capului, deplasându-se de-a lungul unui şir curbat de săgeţi albastre, translucide, indicând spre scara circulară. Vac-trenul pleca peste unsprezece minute.

Era extrem de tentant. În sfârşit, Banneth. Să vadă faţa aceea cuprinsă de spaimă, apoi suferinţa – o suferinţă îndelungată, îndelungată – înainte de dezonoarea imbecilităţii depline. Existau nenumărate etape de suferinţă pe care i le putea induce lui Banneth, extrem de multe lucruri pe care ar fi dorit să i le facă acum, când deţinea asemenea puteri; să-i producă dureri complicate, pornite din răzbunare, psihologice, dar şi fizice. Însă pe primul loc se aflau dorinţele Fratelui Domnului, chiar înainte de impulsurile aproape sexuale ale propriei fiare-şarpe. Quinn se îndepărtă dezgustat de invitaţia luminoasă şi plecă să găsească vac-trenul care avea să îl ducă direct la New York.

Oamenii începeau să se adune în jurul ferestrelor barurilor şi micilor restaurante fast-food care se înşiruiau de-a lungul peretelui ce marca perimetrul gării. Copiii priveau cu expresii intrigate imaginile ce îi bombardau din proiectoarele AV ale unui canal de ştiri, în vreme ce feţele adulţilor căpătau un aer îndepărtat, absent, ceea ce demonstra că primeau senzovizări. Când trecu prin dreptul unui tarabe care vindea paste, Quinn surprinse pentru o clipă imaginea din interiorul unui holoecran aflat deasupra bucătarului asudat. Peisajul noros al lui Jupiter alcătuia fundalul roşcat intermitent al unui habitat; zeci de nave spaţiale se roteau în jurul lui într-o agitaţie ce putea fi interpretată drept o stare de mare încordare.

Nu prezenta interes pentru el, astfel încât îşi continuă drumul.

*

Ione mersese direct la De Beauvoir Palace în timp ce *Seninătatea* apăru deasupra lui Jupiter, coordonând echipele de întreţinere ale habitatului şi transmiţând o senzovizare publică pentru a calma oamenii şi pentru a le spune ce să facă. Încăperea oficială de primire era un cadru mai potrivit pentru o asemenea transmisie decât apartamentul ei privat. Acum, când criza imediată se sfârşise, ea se instalase confortabil în scaunul mare dinapoia biroului şi folosea celulele sensibile ale Seninătăţii pentru a examina cum ultimii şoimi-de-vid care aveau misiunea de suport se aşază pe piedestalul de andocare. Trecând peste polip, spre el se îndrepta încet o procesiune de vehicule, camioane cu platformă pentru mărfuri şi maşini de ridicat, care abia aşteptau să descarce generatorul mare de fuziune prins stângaci în ghearele de marfă ale şoimului-de-vid.

Generatorul fusese adus de pe una dintre staţiile industriale ale celui mai apropiat habitat edenist, Lycoris; transportat de urgenţă de Consens, imediat ce fusese stabilit statutul Seninătăţii. În acel moment, cincisprezece echipe tehnice lucrau la generatoare similare în jurul platformei de andocare, alimentându-le şi conectându-le la reţeaua de energie a habitatului.

După ce îşi scufundă mentalitatea mai profund în straturile neurale şi rutinele autonome de monitorizare care funcţionau acolo, Ione simţi electricitatea întorcându-se în turnul zgârie-stele prin conductorii organici, ale căror sisteme mecanice reveneau on-line. La fel ca şi alte funcţii neesenţiale, oraşul-centură al habitatului se aflase în modul de funcţionare economic de urgenţă după manevra de înghiţire. Măsurile de precauţie ale Bunicului Michael nu fuseseră chiar perfecte. Ione zâmbi în sinea ei; cu toate astea, era foarte bine. Şi chiar fără să aibă la îndemână Consensul Jovian, cu toate resursele lui, reuşiseră să aducă generatoarele de fuziune mai mici în spaţioportul care nu se rotea.

Ar fi trebuit să fie în regulă.

Sigur că da, spuse *Seninătatea.* Surprinsă de îndoiala manifestată de ea, reuşi să adopte un ton uşor mustrător.

Evident, nimeni nu anticipase în totalitate implicaţiile manevrei de înghiţire pentru *Seninătate.* Când pătrunsese în gaura de vierme, sutele de cabluri de inducţie ce radiau din marginile capetelor fuseseră retezate, eliminând aproape în întregime capacitatea de generare de energie naturală a habitatului. Glandele lor de extruziune vor avea nevoie de câteva luni pentru a dezvolta altele noi la lungimea completă.

Moment în care ar trebui să se mute din nou.

Să nu ne facem deocamdată griji în legătură cu asta, spuse *Seninătatea.* **Ne aflăm pe cea mai sigură orbită a Confederaţiei; până şi eu am rămas surprins de forţa de foc pe care a masat-o aici Consensul pentru a se apăra. Fii mulţumită.**

Nu mă plângeam.

Nici locuitorii noştri nu o plâng.

Ione simţi că atenţia ei se concentra în cochilie.

În *Seninătate* era ora petrecerilor. Întreaga populaţie ieşise din turnurile zgârie-stele (folosind rezervele de energie de urgenţă ale lifturilor) pentru a aştepta în parcul din jurul holurilor până când se restabilea alimentarea cu energie. Plutocraţi vârstnici şedeau pe iarbă alături de studenţi, chelneriţele stăteau la rând pentru a intra la toalete alături de preşedinţi de corporaţii, iar cercetători din cadrul Proiectului Laymil se amestecaseră printre găgăuţii societăţii. Toţi îşi luaseră câte o sticlă la ieşirea din apartamente, iar cel mai mare picnic în masă din galaxie fusese organizat în mod spontan. Zorii întârziaseră cu cinci ore, însă tubul de lumină argintiu al lunii nu făcea decât să îmbunătăţească ambianţa. Oamenii beau, rulau programe autostimulatoare şi râdeau cu vecinii lor în timp ce-şi povesteau şi repovesteau istoriile lor personale despre felul în care roiurile de viespi-de-luptă se năpusteau spre ei. Îi mulţumeau Domnului, însă în principal lui Ione Saldana pentru că îi salvase şi îşi declarau iubirea nemuritoare faţă de ea, acea fată al naibii de frumoasă, sclipitoare, abilă, atrăgătoare, în al cărei habitat erau binecuvântaţi să trăiască. Şi, hei, Capone; ce părere ai, fraiere? Atotputernica voastră flotă care a provocat Confederaţia, învinsă de un singur habitat nemilitar; indiferent ce aţi aruncat împotriva noastră, noi tot v-am bătut. Vă mai bucuraţi că v-aţi întors la minunile acestui secol?

Locuitorii din cele două turnuri zgârie-stele aflate în apropierea De Beauvoir Palace se plimbau prin văi şi în jurul crângurilor pentru a saluta respectuos şi pentru a-şi exprima recunoştinţa. O mulţime uriaşă scanda în faţa porţilor, implorând-o pe eroină să-şi facă apariţia.

Ione îşi îndreptă atenţia asupra lor şi zâmbi zărindu-i în mulţime pe Dominique şi pe Clement, dar şi pe Kempster Getchell, care era beat criţă. Mai erau şi alţii pe care îi cunoştea, directori şi manageri de companii multistelare şi instituţii financiare, toţi animaţi de un val de emoţie. Cu feţele îmbujorate, exaltaţi, şi strigându-i numele cu voci răguşite. Îşi îndreptă apoi atenţia din nou spre Clement.

Invită-l înăuntru, o îndemnă *Seninătatea* cu căldură în glas.

Poate o voi face.

Surmontarea unor situaţii periculoase reprezintă un declanşator sexual pentru fiinţele umane. Ar trebui să cedezi instinctelor. El te va face fericită, şi meriţi asta mai mult decât orice.

Exprimat romantic.

Romantismul nu are nimic de-a face cu asta. Bucură-te de eliberarea pe care ţi-o va aduce.

Dar tu? Tu ai realizat manevra de înghiţire.

Când eşti fericită, sunt şi eu.

Ea râse tare.

– A, la naiba, de ce nu?

Asta e bine. Dar cred că mai întâi va trebui să apari în public. Mulţimea asta este prietenoasă, dar foarte hotărâtă să-ţi mulţumească.

Da. Apoi redeveni serioasă. **Însă mai am o ultimă îndatorire oficială.**

Adevărat. Tonul *Seninătăţii* se potrivea cu starea ei.

Ione simţi cum conversaţia mentală se extinde pentru a încorpora Consensul Jovian. Armira, ambasadorul kiint pe Jupiter, era invitat oficial să discute cu ei.

Manevra de înghiţire pe care am executat-o a generat un eveniment neaşteptat, spuse Ione. **Sperăm că poţi clarifica acest lucru.**

Armira injectă o stare de amuzament maiestuos în banda de afinitate. **Ione Saldana şi *Seninătatea*, aş sugera că întreaga manevră de înghiţire a fost un eveniment neaşteptat.**

Cu siguranţă că i-a surprins pe kiinţii cărora le-am fost gazde, spuse ea. **Au plecat cu toţii, brusc.**

Am înţeles. Gândurile Armirei îngheţară, refuzându-le orice sugestie de conţinut emoţional.

Seninătate reluă amintirea pe care o păstra din momentul atacului, arătându-i pe toţi kiinţii dispărând înăuntrul orizonturilor evenimenţiale.

Ai văzut demonstraţia unei vechi abilităţi, răspunse Armira pe un ton egal. **Noi am creat facilitatea de exod de urgenţă când ne ocupam de călătorii interstelare. Nu este decât o aplicaţie sofisticată a sistemelor voastre de câmp de distorsiune. Colegii mei care vă ajută la cercetarea Laymil ar fi folosit asta în mod instinctiv când ar fi considerat că erau ameninţaţi.**

Suntem siguri că aşa ar fi procedat, spuse Consensul. **Şi cine i-ar fi putut acuza de ceva? Nu asta este problema. Faptul că aveţi o asemenea abilitate este extrem de edificator pentru**

noi. Nu am crezut niciodată că interesul rasei voastre faţă de călătoria interstelară s-a stins. Deşi faptul că nu aţi avut nave stelare cântăreşte greu în această argumentaţie. Acum, când am remarcat capacitatea voastră de teleportare, o astfel de declaraţie este clar falsă.

Noi nu manifestăm acelaşi grad de interes faţă de călătoria spre diferite lumi pe care îl aveţi voi, spuse Armira.

Sigur că nu. Navele noastre stelare efectuează zboruri preponderent comerciale şi de colonizare, dar şi operaţiuni militare, din nefericire. Nivelul vostru tehnologic ar exclude ceva atât de simplu precum activitatea comercială. Noi mai credem că sunteţi paşnici, deşi cu siguranţă că deţineţi cunoştinţe considerabile în domeniul armelor avansate. Mai rămân colonizarea şi explorarea.

O analiză corectă.

Mai desfăşuraţi astfel de activităţi?

Într-o oarecare măsură.

De ce nu ne-aţi spus asta, de ce v-aţi ascuns adevăratele abilităţi în spatele pretenţiilor de misticism şi dezinteres?

Cunoşti răspunsul, spuse Armira. **Fiinţele umane au descoperit rasa Jiciro în urmă cu trei sute de ani; cu toate acestea, încă nu aţi iniţiat contactul cu ea şi nici nu v-aţi arătat lor. Tehnologia şi cultura lor sunt la un nivel foarte primitiv, şi ştiţi ce se va întâmpla dacă ea este expusă Confederaţiei. Tot ce au ei va fi înlocuit de ceea ce vor interpreta drept elemente futuriste de convenienţă, şi vor înceta să dezvolte ceva pentru ei înşişi. Cine ştie ce realizări vor fi pierdute pentru univers?**

Acest argument nu este pertinent în cazul de faţă, spuse Consensul. **Rasa Jiciro nu ştie ce sunt stelele şi nici că materia solidă este compusă din atomi. Noi ştim. Recunoaştem că tehnologia noastră este inferioară celei pe care o deţineţi. Dar la fel de bine ştiţi că într-o bună zi vom ajunge la nivelul vostru actual. Ne refuzaţi cunoştinţe despre care noi ştim deja că există, şi aţi procedat astfel în două ocazii, în acest domeniu şi în înţelegerea voastră privind ceea ce se află dincolo. Nu este un act de amiciţie. Noi ne-am arătat deschişi prin onestitate şi prietenie, nu ne-am ascuns de voi minusurile, dar voi nu v-aţi purtat la fel. Concluzia pe care am tras-o este că voi pur şi simplu ne studiaţi. Am vrea să ştim de ce. Ca entităţi înzestrate cu simţire, avem acest drept.**

Studierea este un termen peiorativ. Învăţăm despre voi, aşa cum şi voi învăţaţi despre noi. De acord, procesul este dezechilibrat, însă având în vedere natura noastră diferită, un astfel de lucru este inevitabil. În ceea ce priveşte tehnologia, aşa ceva ar reprezenta un amestec prea mare. Dacă vreţi ceva, realizaţi-l singuri.

Acelaşi argument pe care ni l-aţi oferit şi în privinţa lumii de dincolo, remarcă Ione cu încăpăţânare.

Bineînţeles, replică Armira. **Spune-mi, Ione Saldana, cum aţi reacţiona dacă o rasă xenoc ar anunţa că voi aveţi sufletul nemuritor şi ar dovedi asta, apoi s-ar apuca să demonstreze că lumea de dincolo i-ar aştepta, deşi Laton a spus asta, doar pe unii? Ai primi o astfel de revelaţie cu mulţumiri?**

Nu, cred că nu.

Noi ştim că introducerea de către noi a conceptului lumii de dincolo s-a petrecut accidental, a intervenit Consensul. **Pe Lalonde s-a întâmplat ceva ce le permite sufletelor să revină pentru a-i poseda pe cei vii. Ceva străin. Această calamitate ne-a lovit pe noi. Vă permit asemenea circumstanţe să interveniţi?**

Urmă o pauză lungă. **În acest caz nu vom interveni,** spuse Armira. **Din două motive. Ceea ce s-a întâmplat pe Lalonde s-a întâmplat pentru că v-aţi dus acolo. Călătoria între stele şi explorarea universului înseamnă mai mult decât asta.**

Asta înseamnă că trebuie să ne asumăm răspunderea pentru acţiunile noastre.

Da, în mod inevitabil.

Prea bine, cu rezerve, dar acceptăm o astfel de abordare. Deşi te rog să apreciezi că nu ne face plăcere. Care este cel de-al doilea motiv?

Înţelege, există o facţiune în rândul poporului nostru care a susţinut că ar trebui să intervenim în favoarea voastră. Propunerea a fost respinsă, întrucât ceea ce am aflat despre voi până acum ne arată că rasa voastră va traversa cu succes această perioadă. Edeniştii dovedesc maturitatea socială de a face faţă la cele ce vor urma.

Eu nu sunt edenistă, spuse Ione. **Ce se întâmplă cu mine şi cu ceilalţi adamişti, majoritatea rasei noastre? Vom bate în retragere şi vom pieri, după care vom cădea în lumea de dincolo? Oare supravieţuirea unei elite reduse numeric, cei sofisticaţi şi intelectuali, justifică aruncarea la gunoi a celorlalţi? Fiinţele umane nu au practicat niciodată eugenia,**

noi o socotim o oroare, şi pe drept cuvânt. Dacă acesta este preţul ce trebuie plătit pentru propăşirea rasială, noi vom refuza să-l plătim.

Dacă ar trebui să judec asta, şi voi veţi triumfa, Ione Saldana.

E bine de ştiut. Dar ce se va întâmpla cu ceilalţi?

Soarta va hotărî asta. Nu pot face decât să întăresc răspunsul nostru oficial: totul depinde de voi.

Asta nu mă consolează prea mult, spuse Consensul.

Îţi înţeleg frustrarea. Sfatul meu este că nu ar trebui să împărtăşeşti adamiştilor ceea ce aţi aflat despre rasa mea. A crede că avem o soluţie, şi că pietatea ne va face să o dăm ar duce la dispariţia stimulentului de a găsi acel răspuns.

Voi analiza sugestia ta, spuse Consensul. **Însă edenismul nu se va confrunta de bunăvoie cu restul eternităţii în absenţa verilor noştri. În ultimă instanţă, facem parte din aceeaşi rasă, indiferent cât de diferiţi am fi.**

Îţi apreciez integritatea.

Am o ultimă întrebare, spuse Ione. **Unde este Jay Hilton? A fost luată de pe *Seninătatea* în acelaşi timp cu cercetătorii voştri. De ce?**

Gândurile Armirei se îndulciră, ajungând cât se poate aproape de jenă, din câte îi cunoştea Ione pe kiinţi. **Asta a fost o greşeală,** spuse ambasadorul. **Şi îmi cer scuze fără nicio rezervă pentru asta. Totuşi, ar trebui să ştii că eroarea s-a comis cu bună-credinţă. O tânără kiint a inclus-o pe Jay Hilton în exodul de urgenţă împotriva îndrumării parentale. Ea a încercat pur şi simplu să-şi salveze prietena.**

Haile! exclamă Ione şi râse plină de încântare. **Ce fată rea eşti!**

Cred că a fost dojenită în mod serios pentru incident.

Sper că nu, zise Ione, indignată. **E doar un bebeluş.**

Întocmai.

Ei, bine, acum o puteţi aduce pe Jay înapoi; *Seninătatea* nu este chiar atât de vulnerabilă precum aţi crezut.

Îmi cer din nou scuze, dar Jay Hilton nu vă poate fi înapoiată acum.

De ce?

În realitate, a văzut prea multe. Vă asigur că este în perfectă siguranţă. Şi bineînţeles că o vom înapoia imediat ce se rezolvă situaţia voastră actuală.

*

Zidurile celulei închisorii erau dintr-un fel de compozit de un gri tern, nu suficient de rece pentru a fi metal, însă la fel de dur. Louise le atinsese o singură dată, înainte de a se prăbuşi pe patul îngust şi de a-şi strânge picioarele şi genunchii sub bărbie. Gravitaţia era aproape pe jumătate faţă de cea de pe Norfolk, şi o idee mai bună decât pe Phobos; deşi aerul era mai rece decât fusese pe *Jamrana.* Îşi petrecu o vreme întrebându-se ce se întâmplase cu Endron, fostul specialist în sisteme de pe *Far Realm,* gândindu-se că el trădase şi alertase autorităţile din High York. În cele din urmă ajunse la concluzia că nu avea importanţă. Singura ei îngrijorare era că fusese despărţită de Gen; sora ei va fi foarte speriată de ceea ce se petrecea.

Iar eu am dat de beleaua asta. Mama o să mă ucidă.

Numai că mama ei nu putea să facă nimic. Louise se ghemui şi mai strâns, chinuindu-se să-şi împiedice buzele să tremure.

Uşa lunecă în lături, iar în celulă pătrunseră două femei poliţist. Louise presupuse că astea erau, pentru că purtau uniforme de un albastru-deschis cu emblema de bronz a Guvcentralului pe umeri, descriind o lume în care continentele aveau forma unor mâini care se strângeau între ele.

– Gata, Kavanagh, spuse cea care avea trese de sergent. Să mergem.

Louise îşi întinse picioarele, privindu-le reticentă când pe una, când pe cealaltă.

– Unde?

– La interogatoriu.

– Dacă ar fi după mine, eu te-aş scoate afară pe ecluză, spuse cealaltă. Ai încercat să îl strecori aici pe unul dintre ticăloşii aceia. Târfă ce eşti.

– Lasă asta, ordonă sergentul.

– Dar nu am… dădu să spună Louise.

Îşi strânse buzele neajutorată. Era prea complicat să explice, şi doar Cerul ştia câte legi încălcase în drumul ei spre High York. Merseră pe un coridor scurt şi pătrunseră în altă încăpere. Asta o făcu să se gândească la un spital. Pereţi albi, totul curat, o masă în mijloc, arătând mai curând a pupitru de laborator, scaune ieftine de sală de aşteptare, diferite blocuri procesoare plasate pe un stativ înalt aflat într-un colţ, şi altele întinse pe masă. Brent Roi stătea la masă; îşi scosese uniforma de ofiţer vamal pe care o purtase pentru a o întâmpina pe *Jamrana*, iar acum avea aceeaşi uniformă albastră ca şi poliţistele care o escortau. Brent îi făcu semn să se aşeze pe scaunul aflat în faţa lui.

Louise se conformă, strângându-şi umerii aşa cum făcea şi Gen, motiv pentru care o dojenea mereu. Aşteptă un minut cu ochii plecaţi, apoi ridică privirea scurt. Brent Roi se uita la ea fără să clipească.

– Nu eşti posedată, spuse el. O dovedesc testele.

Agitată, şi având încă vie în minte amintirea acelor teste, Louise îşi trase salopeta dintr-o singură bucată ce i se dăduse. Şapte gărzi înarmate îndreptaseră armele automate spre ea în timp ce tehnicienii îi ordonaseră să se dezbrace în pielea goală. O aşezaseră în interiorul buclelor-senzor, îi apăsaseră scanere de mână pe trup, prelevaseră mostre. Era de un milion de ori mai rău decât orice altă examinare medicală. După aceea, i se îngăduise doar să îşi păstreze pachetul nanonic în jurul încheieturii mâinii.

– Asta e bine, spuse ea cu glas pierit.

– Şi atunci, cum te-a şantajat?

– Cine?

– Tipul posedat care îşi spune Fletcher Christian.

– Hm. Nu m-a şantajat, ne purta doar de grijă.

– Şi atunci te-ai rostogolit şi l-ai lăsat să te aibă în schimbul protecţiei împotriva celorlalţi posedaţi?

– Nu.

Brent Roi ridică din umeri.

– A preferat-o pe sora ta mai mică?

– Nu! Fletcher a fost un bărbat de treabă. Nu ar trebui să vorbeşti astfel.

– Atunci ce naiba cauţi aici, Louise? De ce ai încercat să infiltrezi un posedat în Haloul O’Neil?

– N-am făcut asta. Nu e chiar aşa. Am venit aici să vă avertizăm.

– Pe cine?

– Pământul. Guvcentral. Vine cineva aici. Cineva îngrozitor.

– Da? Brent Roi ridică sceptic din sprâncene. Cine e acest cineva?

– Se numeşte Quinn Dexter. L-am cunoscut, e mai rău decât cei posedaţi în mod normal. Mult mai primejdios.

– În ce fel?

– E mult mai puternic. Şi plin de ură. Flecher spune că e ceva în neregulă cu el, că e altfel.

– Aha, uite experta în posedare. Ei, bine, dacă se pricepe cineva, atunci el este acela.

Neputând să-şi dea seama de ce era atât de stângaci funcţionarul, Louise se încruntă.

– Noi am venit aici să vă prevenim, insistă ea. Dexter a spus că va sosi pe Pământ. Vrea să se răzbune pe cineva pe nume Banneth.

Trebuie să păziţi toate spaţioporturile şi să vă asiguraţi că nu va ajunge la suprafaţă. Ar fi un dezastru. Va începe posedarea de acolo.

– Şi de ce-ţi pasă ţie?

– Ţi-am spus. L-am cunoscut. Ştiu de ce este în stare.

– Mai rău decât posedaţii obişnuiţi, dar se pare că tu ai supravieţuit. Cum ai reuşit asta, Louise?

– Am primit ajutor.

– De la Fletcher?

– Nu… nu ştiu cine era.

– Bun, aşadar, ai scăpat de această soartă mai rea decât moartea şi ai venit să ne avertizezi.

– Da.

– Louise, cum ai coborât de pe Norfolk?

– Am cumpărat bilete pe o navă stelară.

– Înţeleg. Şi l-ai luat cu tine pe Fletcher Christian. Ţi-era teamă că erau posedaţi printre membrii echipajului navei stelare?

– Nu. Acela era singurul loc în care puteam fi sigură că nu există posedaţi.

– Cu alte cuvinte, deşi ştiai că nu existau posedaţi la bord, l-ai luat totuşi pe Christian cu tine ca să te apere. A fost ideea ta sau a lui?

– Eu… a… El era cu noi. Era cu noi de când am plecat de acasă.

– Şi unde ţi-e casa, Louise?

– În Cricklade Manor. Însă Dexter a venit şi i-a posedat pe toţi. Atunci am fugit la Norwich.

– A, da, capitala Norfolkului. Aşadar, l-ai adus pe Christian cu tine la Norwich. Apoi, când acesta a început să cedeze posedaţilor, te-ai gândit că era mai bine să fugi de pe planetă, corect?

– Da.

– Ştiai că Fletcher Christian era posedat când ai cumpărat biletele?

– Da, sigur.

– Şi când le-ai cumpărat ştiai şi că Dexter voia să vină pe Pământ?

– Nu, asta am aflat-o mai târziu.

– Deci, bunul samaritean Fletcher Christian a fost acela care a sugerat să vii aici ca să ne previi?

– Da.

– Şi ai fost de acord să îl ajuţi?

– Da.

– Bine, încotro vă îndreptaţi la început, înainte ca Fletcher Christian să te facă să te răzgândeşti, ca să vii aici?

– Spre *Seninătate.*

Parcă fascinat, Brent Roi dădu din cap.

– E un loc foarte ciudat în care să meargă o tânără doamnă din clasa latifundiarilor din Norfolk. Ce te-a făcut să alegi acel habitat?

– Logodnicul meu locuieşte acolo. Doar el ne putea proteja.

– Şi cine e logodnicul tău, Louise?

Ea zâmbi cu modestie.

– Joshua Calvert.

– Joshua Cal… Vrei să spui „*Lagrange*” Calvert?

– Nu, Joshua.

– Căpitanul de pe *Lady Macbeth?*

– Da. Îl cunoşti?

– Să spunem că numele îmi sună cunoscut.

Apoi se rezemă de spătar şi îşi încrucişă braţele la piept, privind-o pe Louise cu o expresie ciudat de mistificată.

– Acum o pot vedea pe Genevieve? întrebă ea cu timiditate.

Deocamdată, nimeni nu îi spusese că se afla în stare de arest. Acum, după ce poliţistul îi ascultase povestea, se simţea mai încrezătoare.

– Într-un anume fel, poate. Trebuie să verificăm informaţiile pe care ni le-ai dat.

– Mă credeţi în legătură cu Quinn Dexter, nu? Trebuie să-l împiedicaţi să ajungă pe Pământ.

– A, te asigur, vom face tot ce putem ca să nu treacă de procedurile de securitate.

– Mulţumesc. Aruncă o privire stângace către cele două poliţiste care stăteau în picioare, de o parte şi de alta a scaunului ei. Ce se va întâmpla cu Fletcher?

– Nu ştiu, Louise, asta nu este treaba mea. Dar cred că îl vor izgoni din corpul pe care l-a furat.

– Aha.

Louise lăsă privirea în pământ.

– Louise, crezi că sunt răi dacă încearcă să facă asta?

– Nu. Cred că nu.

Cuvintele erau tulburător de rostit; adevărul, dar nu ceea ce era corect. Nimic din ce se întâmplase nu era bine.

– Aşa, deci. Brent Roi le făcu semn celor care o escortaseră. Vom vorbi din nou peste ceva vreme.

După ce uşa s-a închis în urma ei, Brent Roi nu-şi putu reţine o expresie de neîncredere.

– Ce părere ai? îl datavіză supervizorul lui.

– Nu am auzit niciodată pe cineva rostind atâtea prostii într-un singur interogatoriu, îi răspunse Brent Roi. Ori e retardată, ori ne confruntăm cu un nou gen de infiltrare a posedaţilor.

– Nu e retardată.
– Atunci ce dracu’ e? Nimeni nu poate fi atât de prost, nu e posibil aşa ceva.
– Nu cred nici că e proastă. Din nefericire, ne-am obişnuit atât de mult să avem de a face cu minciuni atât de complexe şi de îngrozitoare, încât niciodată nu recunoaştem adevărul simplu când ne iese în cale.
– Ei, asta-i bună, doar nu dai crezare poveştii ei?
– Aşa cum ai spus, face parte din clasa latifundiarilor din Norfolk; asta nu o califică pentru rolul de mare criminal galactic. Şi călătoreşte cu sora ei.
– Asta e doar o acoperire.
– Brent, eşti deprimant de cinic.
– Am înţeles, domnule.
Îşi păstră atitudinea exasperată, dar asta nu îl impresionă defel pe supervizorul lui. Entităţii anonime care îl îndrumase ultimii douăzeci de ani din viaţă îi lipseau multe dintre reacţiile unei fiinţe umane obişnuite. Existau momente în care Brent Roi se întreba dacă nu cumva avea de-a face de fapt cu un xenoc. Oricum nu ar fi putut face nimic în această privinţă; indiferent din ce serviciu al cine ştie cărei agenţii făcea parte supervizorul, el venea dintr-o zonă de putere din cadrul Guvcentralului. Promovările lui constante şi fără mari eforturi prin poliţia Haloului o dovedeau.
– În relatarea domnişoarei Kavanagh există elemente pe care eu şi colegii mei le considerăm extrem de interesante.
– Care elemente? întrebă Brent.
– Cred că ştii şi tu.
– Am înţeles. Ce vrei să fac cu ea?
– Endron a confirmat evenimentele de pe Phobos poliţiei marţiene, însă noi trebuie să stabilim exact ce s-a întâmplat cu Kavanagh pe Norfolk. Iniţiază o procedură de extragere a memoriei directe.

*

În ultimii cinci sute de ani, întregul concept de centru căpătase un înţeles nou şi cu totul literal în New York; la fel de firesc, şi înţelesul de periferie se modificase. Un anumit lucru nu avea să se schimbe; arcologia îşi păzea cu străşnicie dreptul de a se făli cu cele mai înalte clădiri de pe planetă. Deşi vreme de câteva decenii pe secol titlul îi era răpit de oraşe rivale în plin avânt din Europa sau Asia, trofeul revenea în cele din urmă acasă.
Arcologia se întindea acum pe mai bine de patru mii de kilometri pătraţi, găzduind (în mod oficial) trei sute de milioane de oameni. Având New Manhattan în epicentru, cincisprezece domuri cristaline,

cu diametrul de douăzeci de kilometri, erau grupate într-un semicerc de-a lungul ţărmului estic al oceanului, adăpostind cartiere întregi de zgârie-nori (definiţi drept clădiri sub un kilometru înălţime) de arşiţa şi vânturile care le loveau tot timpul. În locul în care se intersectau domurile, megaturnuri gigantice de formă conică se înălţau către cerul vineţiu. Mai mult decât orice, aceşti coloşi se conformau vechiului concept de „arcologie” ca un singur oraş-într-o-clădire. Aveau apartamente, centre comerciale, fabrici, birouri, birouri de design, stadioane, universităţi, parcuri, secţii de poliţie, camere de consiliu, spitale, restaurante, baruri şi spaţii pentru orice altă activitate umană a secolului al XXVII-lea. Mii dintre locuitorii lor se năşteau, trăiau şi mureau în interiorul lor fără să plece vreodată de acolo.

Având înălţimea de cinci kilometri şi jumătate, Reagan era campionul mondial al momentului, baza lui de un kilometru sprijinindu-se pe roca-mamă în locul în care se aflase oraşul Ridgewood înaintea atacurilor armadei. Un apartament de la oricare dintre cele cincizeci de etaje superioare costa cincisprezece milioane de fuzidolari, iar ultimul dintre ele se vânduse cu doisprezece ani înainte ca turnul să fie construit. Ocupanţii lor, noua clasă de înstăriţi din centrul oraşului, se bucurau de cea mai spectaculoasă privelişte posibilă pe Pământ. Deşi norii impenetrabil de denşi scăldau arcologia cel puţin două zile din şapte, când se însenina, aerul înfierbântat era foarte limpede. Jos de tot, sub foile transparente de formă hexagonală care alcătuiau acoperişul domului, valurile vieţii se tălăzuiau spre amuzamentul lor. Ziua, o agitaţie exotică de automobile care, precum fluviile caleidoscopice, se scurgeau de-a lungul reţelei suspendate de drumuri şi căi ferate; noaptea, o tapiserie plină de licăriri şi pixeli de neon.

În jurul turnului Reagan, străzile şi zgârie-norii porneau spre exterior, închipuind o roată cu spiţe din canioane adânci din beton de culoarea cărbunelui, ca nişte rădăcini de sprijin care se căţărau pentru a susţine turnul principal. Nivelurile inferioare ale acestor canioane erau extrem de aglomerate, deoarece bazele zgârie-norilor erau de două ori mai mari decât vârfurile, iar drumurile supraînălţate formau o reţea cu intersecţii complexe la primii o sută cincizeci de metri deasupra solului. Şosele-expres care azvârleau drumuri curbate de acces la fiecare intersecţie către benzile de trafic local aflate mai jos; poduri aeriene late care se cutremurau sub greutatea camioanelor de optzeci de tone care gâfâiau de-a lungul lor douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, unduindu-se ca nişte şerpi prin tuneluri care duceau spre depozitele subterane de încărcare; vagoane de metrou

de tranzit care alunecau de-a lungul unei reţele de şine atât de labirintice, încât doar un IA putea dirija traficul. Chiriile erau mici la nivelurile inferioare, unde lumina era puţină, dar zgomotul, din belşug, iar aerul greu care circula între pereţii verticali murdari fusese respirat de o sută de ori. Entropia dintr-o arcologie însemna o abatere în jos. Tot ce era uzat, ieşit din uz, *demode,* de prisos din punct de vedere economic – ajungea să fie plasat jos, pe sol, de unde nu mai putea coborî altundeva. Atât oamenii, cât şi obiectele.

Structuri de genul gasteropod proliferau prin hăţişul stâlpilor de susţinere a şoselelor care acopereau prăpăstiile dintre zgârie-nori, igluuri încropite din materiale plastice şi compozit de carbotanium multiplicându-se de-a lungul deceniilor, până când ajunseseră să se coaguleze în propriul acoperiş, care împiedica lumina să pătrundă. Dedesubtul acestora, prinse de străzi ca nişte lipitori, se găseau tarabele de piaţă şi tejghelele micilor restaurante fast-food; o economie arăbească de exilaţi, pliculeţe cu data de valabilitate expirată trecând dintr-o familie în alta într-un etern telefon fără fir. Acolo, infracţiunile erau mărunte şi incestuoase, bandele domneau pe teritoriile lor, iar distribuitorii de droguri dominau bandele. Poliţiştii patrulau de ochii lumii în cursul zilei şi ieşeau din tură când soarele nevăzut cobora dincolo de marginea domurilor de deasupra.

Acesta era centrul. Era pretutindeni, însă întotdeauna sub picioarele cetăţenilor de rând, rămânea mereu invizibil. Quinn adora acest lucru. Oamenii care locuiau acolo ajunseseră deja în tărâmul fantomelor; nimic din ceea ce făceau nu influenţa în vreun fel lumea reală.

Ieşi de la metrou pe o stradă cufundată în semiîntuneric, înţesată de tarabe cu umbrare şi furgonete fără roţi, toate cu bogăţia lor de mărfuri păzite de proprietarii foarte vigilenţi. Pe pereţii zgârie-norilor, grafittiurile se încăierau pentru spaţiu cu pete de igrasie. Existau puţine ferestre, dar până şi acelea erau doar fante baricadate care dezvăluiau vederii puţin din magazinele şi barurile soioase aflate în spatele lor. Tunetul metalic venind dinspre drumurile de deasupra era la fel de permanent ca şi aerul care îl purta.

Câteva priviri se îndreptară grăbit în direcţia lui Quinn, după care, de teama vreunei asocieri, oamenii îşi feriră ochii. În timp ce păşi sigur de sine printre tarabe, Quinn zâmbi. Ca şi cum atitudinea lui nu ar fi fost de-ajuns pentru a-l evidenţa ca intrus, îmbrăcase din nou roba neagră de preot.

Era modalitatea cea mai simplă. Voia să găsească secta, dar nu mai fusese până atunci în New York. Toţi cei din centru ştiau despre sectă, ea reprezenta primul teren de recrutare. Trebuia să existe vreun cuib

de vrăjitoare în apropiere, ca întotdeauna. Avea nevoie doar de cineva care să cunoască adresa.

Şi, bineînţeles, nu se îndepărtă nici şaptezeci de metri de metrou şi ei îl văzură. Doi puşti fără nicio treabă, care râdeau în timp ce urinau pe femeia pe care tocmai o bătuseră până o lăsaseră fără cunoştinţă. Copilul ei de doi ani era întins pe trotuar şi urla, în timp ce sângele şi urina se adunau în jurul picioarelor lui. Poşeta victimei fusese sfârtecată, iar conţinutul sărăcăcios al acesteia se împrăştiase pe jos în jurul femeii. Asta îi aduse aminte lui Quinn de Jackson Gael; adolescenţa întârziată, cu trupuri pompate, formele muşchilor definite de puţin exerciţiu fizic, dar precumpănitor de hormoni special formulaţi. Unul dintre ei purta un tricou pe care scria: MAŞINA DE RĂZBOI CHIMIC. Celălalt, mai mândru de corpul lui, îşi etala torsul dezgolit.

Acesta îl şi văzu primul pe Quinn, scoase un icnet de uimire şi îşi înghionti partenerul. Amândoi îşi traseră fermoarele la şliţuri şi se apropiară.

Quinn îşi împinse încet gluga de pe cap. Hipersensibili la probleme, oamenii din jur se dispersară rapid, lăsând strada pustie. Trecătorii, deja agitaţi din cauza jafului, se îndepărtau pe furiş ajungând în spatele pădurii de piloni de sprijin. Obloanele tarabelor din piaţă se închiseseră cu zgomot.

Cei doi pierde-vară se opriră în faţa lui Quinn, care le zâmbi în semn de salut.

– N-am mai făcut sex de-un veac, spuse el. Se uită drept la cel care purta tricou. De aia cred că o să ţi-o trag în seara asta.

Neisprăvitul rânji şi lansă o lovitură de pumn cu toată puterea pe care o puteau dezvolta muşchii lui umflaţi. Quinn rămase perfect nemişcat. Prima lovitură îl atinse în falcă, puţin spre stânga bărbiei. Urmă un pocnet care putu fi auzit cu uşurinţă chiar în vacarmul făcut de trafic. Golanul scoase un răcnet, întâi de şoc, apoi de durere. Întregul corp i se cutremură în timp ce îşi retrase mâna. Avea toate degetele sfărâmate, de parcă ar fi izbit într-o rocă rezistentă. Scâncind, cu o tandreţe încărcată de spaimă, îşi adăposti pumnul între degetele celeilalte mâini.

– Vreau să mă duci la şeful tău, zise Quinn, de parcă nici nu ar fi observat pumnul primit. Însă vă trebuie creier ca să vă organizaţi. Cred că am ghinion.

Cel de-al doilea puşti pălise şi, clătinând din cap, se retrase doi paşi.

– Să nu fugi, spuse Quinn cu glas tăios.

Neisprăvitul rămase nemişcat preţ de o clipă, apoi se întoarse şi o rupse la fugă. Blugii îi luară foc. Ţipă, se împletici şi se opri, apoi începu să-şi vânture mâinile cu disperare către ţesătura care ardea. Mâinile i se aprinseră. Şocul îl făcu să tacă o secundă, cât îşi ridică mâinile spre faţă şi le privi descumpănit. Apoi scoase un nou răcnet, şi continuă să urle, bălăbănindu-se de parcă ar fi fost beat. Se prăbuşi peste una dintre tarabele firave, iar aceasta se nărui, înfăşurându-se în jurul lui. Focul îi pătrundea tot mai adânc în carne, întinzându-se de-a lungul braţelor şi ridicându-se spre tors. În timp ce se zbătea printre resturile tarabei, urletele lui deveniră din ce în ce mai slabe.

Puştiul în tricou se repezi spre camaradul lui. Însă nu reuşi decât să privească îngrozit şi nehotărât pe măsură ce flăcările se înteţeau.

– Pentru numele lui Hristos, se văicări el spre Quinn. Termină. Termină!

Quinn râse.

– Prima voastră lecţie spune că Fratele Domnului nu poate fi oprit.

Cel căzut era deja tăcut şi nemişcat, o movilă lucind negru în mijlocul flăcărilor. Quinn îşi lăsă o mână pe umărul puştiului care suspina alături de el.

– Te doare, nu? Să vezi aşa ceva?

– Dacă doare? Doare! Ticălosule.

Chiar dacă avea faţa schimonosită de durere şi furie, nu îndrăzni să se elibereze din mâna lui Quinn.

– Am o întrebare, spuse Quinn. Şi te-am ales ca să-mi răspunzi. Mişcă apoi mâna în jos, mângâindu-l pe puşti peste piept, ajungând la vintre. Strânse degetele în jurul testiculelor lui, stârnit de teama pe care o transmitea.

– Da, Dumnezeule, da. Orice, se smiorcăi el.

Rămase apoi cu ochii închişi, încercând să alunge ceea ce putea din acel coşmar.

– Unde este cel mai apropiat sediu al sectei Aducătorul Luminii?

În ciuda durerii şi a groazei care îi cotropiseră gândurile, golanul reuşi să bolborosească:

– În domul ăsta, cartierul şapte, strada Optzeci-Treizeci. Au pe acolo un centru.

– Bine. Vezi tu, ai deprins deja supunerea. Asta e foarte inteligent din partea ta. Sunt chiar impresionat. A mai rămas să înveţi o lecţie.

– Poftim? se răsti puştiul.

– Să mă iubeşti.

*

Ca un vierme, sediul cuibului de vrăjitoare îşi mursecase calea în colţul zgârie-norului Hauck de pe strada Optzeci-Treizeci. Ceea ce

fusese cândva o simplă reţea de camere sub formă de cub, aranjate mai curând matematic decât artistic, ajunsese acum o harababură încâlcită de încăperi întunecoase. Acoliţii făcuseră găuri în unele ziduri, însăilaseră baricade pe coridoare, dărâmaseră tavane, blocaseră casa scărilor; drone care îşi modelau cuibul potrivit planurilor unui vrăjitor. Din afară totul arăta la fel, un şir de prăvălii tipic de dărăpănate din centru, care vând mărfuri mai ieftine decât în orice alte locuri – îşi puteau permite asta, pentru că totul era furat de acoliţi. Însă deasupra dughenelor, ferestrele subţiri erau înnegrite şi, potrivit procesoarelor de administrare ale clădirii, existau camere neocupate şi, prin urmare, nu se puteau încasa chirii pentru ele.

Înăuntru, membrii cuibului de vrăjitoare viermuiau cu hărnicie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Privind totul din punct de vedere strict corporat, mod în care îşi vedea Magus Garth cuibul de vrăjitoare, afacerea lui era foarte prosperă. Acoliţii de rând, adevărata scursoare de canale a rasei umane, erau trimişi afară şi, impulsionaţi de la nivelurile superioare, aduceau în flux continuu bunuri de larg consum care erau folosite de sectă ori vândute prăvăliilor din faţa cuibului şi tarabelor afiliate de pe stradă. Acoliţii-sergenţi erau folosiţi cu precădere ca supraveghetori care să îi ţină în frâu pe ceilalţi, dar şi pentru a conduce o reţea mai sofisticată de distribuţie în rândul claselor mijlocii de jos din dom, intrând în concurenţă (în mod violent) cu distribuitorii obişnuiţi din baruri şi cluburi. Acoliţilor-seniori, cei care aveau de fapt un neuron funcţional, li se ofereau cursuri de memorie didactică şi erau folosiţi pentru a asigura funcţionarea echipamentelor de fabricare a produselor piratate, falsificarea albumelor MF, programelor de senzovizare, a software-ului activant AV, precum şi pentru sintetizarea unei farmacopei impresionante de droguri, hormoni şi vectori virali prohibiţi.

Pe lângă aceste afaceri variate de mic comerţ, cuibul de vrăjitoare desfăşura şi activităţi tradiţionale, specifice organizaţiilor infracţionale. Deşi tehnologia de senzovizare eliminase în mod esenţial o mare parte a prostituţiei din centru, mai rămăseseră taxele de protecţie, extorcarea, furtul de apă potabilă, şantajul, furtul de date, organizarea de jocuri de noroc, fraudarea serviciilor publice, furtul de energie, delapidările şi furtul de autovehicule şi multe altele.

Cuibul realiza totul cu eleganţă, dacă nu chiar cu fineţe. Magus Garth era satisfăcut de activitatea lor. Nu rataseră nicio ţintă lunară de trei ani, achitând suma cerută de Marele Mag al New Yorkului din Domo Two. Singura lui preocupare era că Marele Mag îşi va da seama cât de profitabil era cuibul său şi va mări suma. Plăţile crescute ar fi

diminuat profiturile personale ale lui Garth, acel opt la sută pe care şi-l însuşise lună de lună în ultimii cinci ani.

Existau momente în care Garth se întreba cum de nu observase nimeni acest lucru. Însă privind spre acolitul-sergent Wener, poate că nu trebuia să fie chiar atât de surprins. Wener, având în jur de treizeci de ani, era un bărbat masiv, mai curând rotunjor decât slab-băţ ca majoritatea acoliţilor lui. Purta o barbă deasă, iar părul de pe faţă avea proporţii aproape simiene. Capul era în armonie cu restul corpului, deşi Garth bănuia că grosimea oaselor putea fi ceva mai mare decât media. Fruntea teşită şi bărbia ascuţită îl făceau să aibă o expresie ranchiunoasă, permanent morocănoasă – lucru firesc. Nu se putea nega acea calitate, ea era o demonstraţie că tabuul legat de incest începea în cele din urmă să îşi piardă tăria printre locuitorii din centru. Fiind de cincisprezece ani în sectă, Wener urcase în cadrul ierarhiei cât de mult putuse.

– I-au încălţat pe Tod şi pe Jay-Dee, spuse Wener. Amintindu-şi cele petrecute, zâmbi. Tod s-a dezlănţuit cu pumnii. A lovit doi poliţişti, după care ăia au tras în el cu un nenorocit de pistol tranchilizant. După aia s-au apucat să dea cu picioarele în el. Eu am scăpat.

– Cum de v-au ginit? întrebă Garth.

Îi trimisese pe Wener şi pe alţi cinci oameni la furat într-un mall. Chestie destul de simplă, doi dintre ei trebuiau să se lovească de un civil, să reteze o baretă de poşetă, să taie ţesătura din dreptul unui buzunar de pantaloni. Orice protest: te trezeşti strivit de un cerc de mutre agresive şi trupuri tari, care caută un motiv să te ia la pumni şi picioare cât de rău pot. Trei secunde şi gata. Douăzeci de victime într-un singur loc, după care atacatorii se retrag, pentru a găsi următoarea victimă.

Wener îşi mişcă muşchii din partea superioară a omoplaţilor, acesta fiind stilul lui de a ridica din umeri.

– Habar n-am. Pesemne că poliţaii au văzut ce se întâmpla jos.

– Ei, la naiba. Garth ştia motivul. Dăduseră de bine şi rămăseseră acolo prea mult, permiţând patrulelor mall-ului să îşi dea seama ce se petrecea. Tod şi Jay-Dee aveau ceva la ei?

– Discuri de credit.

– La dracu'!

Asta era. Poliţiştii aveau să-i trimită pe cei doi direct la tribunal, prezentându-i în faţa unui judecător al cărui asistent de asistent va accesa dosarul de caz şi îi va condamna la Transport Involuntar. Alţi doi ciraci pierduţi în favoarea unei colonii de rahat. Cu toate acestea, Garth auzise că în prezent carantina afecta chiar şi zborurile navelor stelare spre colonii. Puşcăriile de tip Ivet de la toate staţiile din

turnurile orbitale erau supraaglomerate, iar companiile de ştiri relatau mereu despre revolte.

Wener vârî mâinile în buzunare, scoţând discuri de credit şi alte fleacuri luate de la civili: flekuri, bijuterii, cuburi de mărimea unei palme…

– Doar atât am. Jaful a fost un eşec total.

Deşertă prada pe biroul lui Garth şi îi aruncă Magului o privire plină de speranţă.

– Bine, Wener. Dar pe viitor trebuie să fii mai prevăzător. Ce dracu', Fratelui Domnului nu-i plac eşecurile.

– Am înţeles, Mag.

– În regulă, acum şterge-o dracului din faţa mea până nu-ţi dau un Punct Fierbinte vreme de o noapte.

Păşind greoi şi legănat, Wener ieşi din sanctuar şi închise uşa. Garth dataviză procesorul de administrare a camerei pentru a aprinde lumina. Lumânările şi alte accesorii erau obişnuitele zorzoane ale sectei, la fel de standardizate ca şi accesoriile unei francize de fast-food cu filiale globale. Când acoliţii erau chemaţi în faţa lui, biroul se conforma tradiţiei. O peşteră sumbră, luminată de câteva lumânări roşii ce sfârâiau în candelabre de fier, făcând ca pereţii să devină invizibili.

Din tavan străluceau fascicule puternice, evidenţiind un bârlog bogat mobilat: dulap cu băuturi plin cu o varietate generoasă de sticle, bibliotecă flek sensivizare şi AV, procesor de masă Kulu Corporation de ultimă generaţie (autentic – nu făcătură), şi câteva dintre cele mai ciudate obiecte de artă, imposibil de trecut cu vederea. Un omagiu adus propriei lăcomii şi devoţiuni. Dacă vezi ceva ce vrei, ia-l.

– Kerry! răcni el.

Ea veni din apartamentul privat cu fundul gol. Garth nu-i îngăduise să poarte haine din ziua în care fratele ei o adusese acolo. Cea mai arătoasă fată pe care o avusese cuibul de vrăjitoare până atunci. Erau de-ajuns câteva tuşe cu pachete de adaptare cosmetică, care să îi satisfacă gusturile, iar ea devenea o perfecţiune vizuală.

– Adu-mi roba pentru invocaţia a cincea, îi spuse el. Grăbeşte-te. Iniţierea va avea loc peste zece minute.

Ea dădu din cap temătoare şi se retrase în apartament. Garth se apucă să culeagă nimicurile lăsate de Wener şi citi etichetele de pe flekuri, datavizând blocurile pentru un meniu. Peste faţă îi trecu o adiere de aer rece. Lumânările pâlpâiră. Iar o luase razna instalaţia de aer condiţionat.

În prada adusă de Wener nu era nimic interesant, nicio posibilitate de şantaj; unele dintre flekuri conţineau fişiere de companii, dar o verificare rapidă nu scoase la iveală vreun articol important din punct de vedere comercial. Cuibul de vrăjitoare oferea Marelui Mag şi date, şi asta în fiecare săptămână. O ofrandă ce nu-i aducea niciodată vreun folos, ci doar umbrela invizibilă a protecţiei politice pe care secta o asigura membrilor săi seniori. De aceea, Garth se conforma, considerând acest lucru poliţa lui de asigurare. Rapoartele erau mai mult decât un sumar simplu a ceea ce se petrecea în cuib; Marele Mag insista să ştie ce se întâmpla pe străzi, pe fiecare dintre ele. Ce bande mai apăruseră, de ce se întâmplase asta, ce vindeau, ce feţe noi fuseseră văzute, cine pricinuia necazuri, cine avea vreo poliţă de achitat şi de ce.

Ani şi ani de viaţă pe străzi în condiţii adverse îl învăţaseră pe Garth să aprecieze valoarea informaţiilor bune, însă acest lucru era un adevărat fetiş pentru Marele Mag.

Kerry reveni cu roba lui. Setul pentru invocaţia a cincea era extrem de pretenţios, negru şi violet, brodat cu pentagrame stacojii şi rune care nu aveau nicio noimă. Însă acestea erau un simbol al autorităţii, iar secta era foarte severă în privinţa disciplinei interne. Kerry îl ajută să se îmbrace, apoi îi atârnă un lanţ de aur cu o cruce inversată la gât. După ce se privi în oglindă, se declară satisfăcut de ceea ce vedea. Trupul i se cam lăbărţase în ultima vreme, dar folosea implanturi cu arme în locul violenţei fizice directe pentru a-şi afirma autoritatea, iar ţeasta rasă şi ochii adânciţi în orbite cu ajutorul unor pachete de adaptare cosmetică îi dădeau o înfăţişare ameninţătoare convingătoare.

Templul se afla în centrul cartierului său general, o cavitate înaltă cât trei etaje. Şirurile drepte de traverse din oţel, retezate acum, ieşind din pereţi, arătau unde fuseseră cândva podelele şi tavanele. Un pentagon larg în care se afla o cruce răsturnată era pictat pe peretele din spate. Era iluminat de dedesubt de un şir triplu de lumânări plasate în ţeste, mari bulgări de ceară în cranii întoarse. Demoni şi rune, care alcătuiau o constelaţie în jurul acestuia, deşi toate îşi pierduseră culoarea din cauza straturilor de funingine. Altarul era o lespede lungă din beton cu cărbune, smulsă din pavajul trotuarului, fiind plasat pe stâlpi zimţaţi din carbotanium. Impresionant de solid, dacă nu avea alte calităţi. Deasupra lui se găsea un vas pentru jar, din care se ridicau şerpuit flăcări subţiri printre cărămizile cu care era umplut, trimiţând în aer o pală de fum mirosind dulceag. Două lumânări mari, având o formă şerpuită,

flancau vasul. De zece inele din fier, fixate în beton, erau prinse lanţuri care aveau cătuşe la capete.

La sosirea lui Garth, mai bine de jumătate din acoliţii cuibului aşteptau în linişte. Stăteau în şiruri, purtând robe gri, cu centuri colorate diferit care le indicau rangul. Garth ar fi preferat ceva mai mult. Însă în acea perioadă erau cam strâmtoraţi. O dispută pentru teritoriu cu o bandă care acţiona din strada Nouăzeci-Zece degenerase în câteva încăierări. Şeful bandei se gândea fără îndoială că totul va fi rezolvat printr-o înţelegere privind graniţa dintre teritorii. Garth avea de gând să îl lecuiască de o asemenea iluzie. Fratele Domnului nu negocia cu nimeni. Acoliţii ţineau banda sub observaţie, furnizând o imagine precisă a întregii activităţi pe care o desfăşura aceasta. Nu era ceva ce banda putea înţelege sau chiar imita, pentru că membrii ei nu erau nici disciplinaţi, nici nu aveau curajul necesar. Singura lor motivaţie era să strângă suficienţi bani pentru a-şi plăti propriile doze de stimulente.

Acest lucru făcea ca secta să fie diferită, slujindu-l pe Fratele Domnului şi fiind recompensaţi pentru asta.

Peste o săptămână, Garth avea să descuie arsenalul de arme şi să lanseze un raid. Marele Mag aranjase deja ca lui să-i fie livrate nanonice de sechestrare; asta va fi soarta oamenilor din conducerea bandei, care urmau să fie transformaţi în mecanoizi biologici.

Orice tânăr va fi folosit drept trup blue-sense după ce acoliţii lui vor fi sărbătorit victoria printr-o orgie. Şi, în mod inevitabil, va avea loc şi un sacrificiu.

Acoliţii se înclinară dinaintea lui Garth, care ajunse în faţa altarului. De acesta erau înlănţuiţi şi încătuşaţi cei cinci care urmau a fi iniţiaţi. Trei băieţi şi două fete, ademeniţi de promisiuni şi de trădarea unor prieteni. Unul dintre băieţi stătea drept şi sfidător, hotărât să demonstreze că putea rezista la ceea ce însemna iniţierea pentru a-şi putea cere un loc potrivit, iar ceilalţi doi stăteau supuşi şi morocănoşi. După ce vorbise cu ea ceva mai devreme, Garth dăduse ordin ca una dintre fete să fie tranchilizată. Ea fusese practic răpită de un acolit care se înfuriase pentru că pierduse afecţiunea ei în faţa unui rival din afară, şi exista posibilitatea ca ea să intre într-un fel de fierbere mentală dacă nu pătrundea treptat în noua viaţă; fata avea ambiţii mari de a progresa şi de a pleca din centru.

Garth ridică braţele şi făcu semnul crucii răsturnate.

– Cu carnea ne vom uni în această seară, intonă el.

Acoliţii începură să cânte ceva pe un ton scăzut, îndurerat, legănându-se încet, la unison.

– Iubim durerea, le spuse Garth. Durerea eliberează fiara şarpe. Durerea ne arată ce suntem. Slujitorii Tăi, Stăpâne.

Rostise acele cuvinte de atât de multe ori încât aproape intră în transă. Avusese nenumărate iniţieri. Cuibul de vrăjitoare înregistra multe schimbări din cauza arestărilor, deceselor, a stimulentelor, a luptelor. Dar niciodată din pricina dezertărilor.

Îndoctrinarea şi disciplina erau folositoare, însă principala lui modalitate de control era credinţa. Credinţa în propria răutate, şi în faptul că ştia că nu era nicio ruşine în asta. Dorinţa ca lucrurile să devină mai rele, dorinţa de a distruge, de a provoca suferinţă şi ruină. Calea lesnicioasă a progresului… imediat ce omul ceda propriului caracter, bestiei şarpe. Totul începea acolo, cu acea ceremonie.

Era o dezlănţuire a sexului şi violenţei, o confirmare a celor mai josnice instincte, care îngăduia o rezistenţă neînsemnată. Era uşor să te alături, era foarte firesc să te scufunzi în frenezia din jur. Să te răsfeţi în nevoia de a aparţine unui grup, de a fi la fel ca membrii şi fraţii familiei. O acţiune care le oferea acoliţilor săi o fraternitate.

În ceea ce îi privea pe iniţiaţi, aceştia erau triaţi ca prin urechea acului. La început, teama era cea care îi făcea să fie ascultători, spaima de a şti cât de respingătoare era de fapt secta, cum vor fi trataţi dacă arătau nesupunere ori dacă încercau să plece. Apoi ciclul se răsturna şi urma altă iniţiere. Doar că de astă dată ei îşi vor demonstra devotamentul faţă de Fratele Domnului, delectându-se cu dezlănţuirea bestiei şarpe proprii. Acţionând aşa cum se procedase în privinţa lor şi arătându-se captivaţi de realizări.

Cel care concepuse ritualul, gândi Garth, înţelesese perfect psihologia de bază a condiţionării. Un astfel de barbarism elementar era singura cale posibilă de a exercita controlul asupra unui sălbatic din centru. Iar acolo nu exista un alt fel de oameni.

– În întuneric Te vedem, Stăpâne, rosti Garth. În întuneric trăim. În întuneric aşteptăm adevărata Noapte pe care Tu ne-o vei aduce. În acea Noapte Te vom urma.

Încheind, îşi coborî braţele.

– Te Vom urma, răspunseră acoliţii ca un ecou.

Vocile lor foşnitoare se înfierbântaseră de speranţă.

– Când Tu luminezi calea cea adevărată a mântuirii de la capătul lumii, noi Te vom urma.

– Te Vom urma.

– Când legiunile Tale vor distruge îngerii falsului Stăpân, noi Te Vom urma.

– Te Vom urma.

– Când va veni vremea să…

– Vremea aceea a sosit, se auzi o voce necunoscută.

Acoliţii scoaseră icnete de uimire, iar Garth se bâlbâi încheindu-şi vorbele, mai mult uimit decât scandalizat de întrerupere. Cu toţii ştiau cât de importante erau pentru el ceremoniile sectei şi cât de intolerant se arăta faţă de orice sacrilegiu. Doar credincioşii adevăraţi pot inspira credinţa altora.

– Cine a vorbit? întrebă el.

Din partea din spate a templului apăru o siluetă îmbrăcată într-o robă neagră ca noaptea adâncă. Despicătura din faţa glugii părea să absoarbă orice rază de lumină, astfel încât nu i se vedea nicio trăsătură a feţei.

– Eu sunt noul vostru Mesia şi am coborât între voi ca să aduc Noaptea Stăpânului nostru pe această planetă.

Garth se strădui să-şi folosească implanturile retiniene pentru a vedea prin glugă, însă nu reuşi să depisteze niciun fir de lumină acolo, pentru că până şi razele infraroşii se dovediră inutile.

Apoi, nanonicele lui neurale înregistrară nenumărate erori de program.

– La naiba! strigă el şi îşi îndreptă mâna stângă spre silueta în robă, cu degetul arătător întins.

Însă comanda lansatorului de microsăgeţi nu declanşă nimic.

– Alăturaţi-vă mie, le porunci Quinn. Altfel voi găsi proprietari mai demni de trupurile voastre.

Una dintre acolite se azvârli spre Quinn, ţintind cu piciorul încălţat cu gheată spre rotula lui. Alţi doi acoliţi se ridicaseră în spatele ei cu pumnii încordaţi şi pregătiţi să lovească.

Quinn ridică un braţ, iar mâneca îi căzu, lăsând la vedere o mână ca de albinos, cu degete având gheare ca de urs grizzly. Trei firicele de foc alb porniră din acele gheare, lăsând în urmă o strălucire arzătoare prin aerul întunecat, încărcată de fum. Acestea îi loviră pe atacatorii lui, care fură azvârliţi înapoi de parcă ar fi fost izbiţi de un glonţ de puşcă de mare calibru.

Garth înşfăcă una dintre lumânările şerpuitoare şi o roti turbat, intenţionând să îl lovească pe Quinn în moalele capului. Nici măcar un posedat nu ar fi fost capabil să supravieţuiască având capul sfărâmat, întrucât sufletul invadator ar fi fost silit să plece. Aerul se îngroşă în jurul lumânării, încetinindu-i mişcarea până când o opri la zece centimetri de gluga lui Quinn. Capul de şarpe care ţinea lumânarea scoase un şuierat şi îşi închise gura, rupând băţul de ceară drept în două.

– Atacaţi-l! strigă Garth. Nu ne poate înfrânge pe toţi. Sacrificaţi-vă, pentru Fratele Domnului.

Câţiva dintre acoliţi se apropiară tiptil de Quinn, însă majoritatea rămaseră pe loc. Lumânarea începu să lucească pe toată lungimea ei. O durere îl împunse pe Garth în mâini. Auzi cum pielea lui sfârâie. Din ea ieşiră firicele de fum mirosind a grăsime. Însă nu reuşi să-şi desprindă degetele de lumânare; rămăseseră nemişcate. Văzu cum ele se băşică şi se înnegresc; de-a lungul încheieturilor începură să-i curgă fire de lichid.

– Ucideţi-l! strigă el. Ucideţi. Ucideţi.

Mâinile care îi ardeau îl făcură să urle îngrozit.

Quinn se aplecă spre el.

– De ce? întrebă el. A sosit vremea Fratelui Domnului. El m-a trimis să vă conduc. Doar eu.

Cu mâinile aproape carbonizate şi cu degetele încă strânse în jurul lumânării care continua să radieze lumină, Garth căzu în genunchi.

– Eşti un posedat.

– Am fost posedat, dar am revenit. Credinţa mea în El m-a eliberat.

– Ne vei poseda pe toţi, şuieră Magul.

– Pe unii dintre voi. Însă pentru asta se roagă secta. O armată a damnaţilor; susţinătorii credincioşi ai Stăpânului nostru cel mai întunecat. Se întoarse către acoliţi şi ridică mâinile. Palidă şi hotărâtă, era prima oară când faţa lui devenise vizibilă pe sub glugă. Aşteptarea s-a încheiat. Am venit şi vă aduc victoria pentru eternitate. Ajunge cu zbaterea patetică după stimulente negre, ajunge cu risipirea vieţilor voastre pentru a jefui nişte băşinoşi bătrâni. Adevărata Lui lucrare aşteaptă să fie împlinită. Eu ştiu cum să aduc Noaptea pe această planetă. Îngenuncheaţi în faţa mea, deveniţi adevăraţi războinici ai Întunericului şi împreună vom face să plouă cu pietre asupra acestui pământ până va sângera de moarte.

Garth strigă din nou. Din degetele lui mai rămăseseră doar nişte oase înnegrite, lipite de lumânare.

– Ucideţi-l, idioţilor! a urlat el. Zdrobiţi-l pe nenorocit până îl faceţi una cu pământul, fir-aţi blestemaţi!

Însă cu ochii împăienjeniţi de lacrimi văzu cum acoliţii lui se lasă încet la podea în faţa lui Quinn. Val după val, de-a lungul şi de-a latul întregului templu. Wener se afla cel mai aproape de necunoscut, iar faţa lui cu trăsături simple era iluminată de emoţie şi admiraţie.

– Sunt alături de tine, a răcnit acolitul cel masiv. Dă-mi voie să ucid oameni în numele tău. Vreau să-i ucid pe toţi, să ucid întreaga lume. Îi urăsc pe toţi. Îi urăsc de moarte pe toţi.

Suferind cumplit, Garth scoase un geamăt. Aşadar, îi dădeau crezare! Îl credeau pe nenorocit că era într-adevăr un mesager venit din partea Fratelui Domnului.

Quinn închise ochii şi zâmbi încântat în timp ce simţea adulaţia lor. În cele din urmă, ajunsese între cei asemenea lui.

– Îi vom arăta Aducătorului Luminii că noi suntem cei merituoşi, le promise el. Vă voi îndruma peste un ocean de sânge până vom ajunge în împărăţia Lui. Iar de acolo îl vom asculta pe falsul Stăpân plângând la capătul universului.

Acoliţii ovaţionară şi râseră încântaţi până la cer. După aşa ceva tânjiseră; de ajuns cu restricţiile tactice impuse de Mag, acum puteau în cele din urmă să-şi dezlănţuie violenţa şi ororile fără nicio piedică, să înceapă războiul împotriva luminii, acesta fiind destinul promis lor.

Quinn se întoarse şi aruncă o privire spre Magul Garth, prăbuşit pe podea.

– Iar tu, cretin fără pic de creier. Prosternează-te şi linge-mi tălpile de praf, iar eu îţi voi îngădui să te alături acestei cruciade ca târfă a soldaţilor.

Băţul lumânării căzu cu zgomot pe podea, iar pielea pârjolită de pe degetele lui Garth rămase prinsă de ea. Îşi dezveli dinţii în faţa dementului posedat care stătea în picioare deasupra lui.

– Eu îl slujesc doar pe Stăpânul meu. Iar tu te poţi duce în iad.

– Am fost acolo, îi răspunse Quinn cu dezinvoltură. Am făcut asta. Şi m-am întors. Apoi îşi coborî o mână spre creştetul lui Garth, ca şi cum ar fi vrut să-l miruiască. Însă tu-mi vei fi de folos. Sau măcar trupul tău.

După aceea, ghearele lui ascuţite ca acele îi străpunseră pielea.

Magul descoperi că durerea de a-şi fi pierdut mâinile era doar uvertura unei simfonii foarte lungi şi extrem de dureroase.

2

Se numea Biroul Şapte, ceea ce, oarecum inevitabil pentru o organizaţie guvernamentală, căpătase acronimul B7. Pentru orice persoană care ar fi deţinut o autorizaţie alfa în cadrul Guvcentralului, el era trecut pe o listă cuprinzând sute de alte comisii oarecare ce alcătuiau ierarhia de conducere a Direcţiei de Securitate Internă a Guvcentralului (DSIG). În mod oficial, funcţia sa era Integrarea Politicii şi Alocarea de Resurse, un rol de coordonare vital. Birourile mai importante ale DSIG îşi stabileau propriile necesităţi în privinţa informaţiilor şi acţiunilor, iar sarcina B7 era să se asigure că niciunul dintre noile obiective nu intra în conflict cu operaţiunile curente, după care însărcina birourile locale din arcologie să execute proiectul cu fondurile alocate. Dacă în cazul B7 se putea descoperi vreo anomalie, aceasta era că o asemenea instituţie importantă şi sensibilă nu avea un protejat politic desemnat pentru a-l conduce. Bineînţeles că şefii, de la Biroul Unu până la Şase, se schimbau odată cu schimbarea administraţiei, reflectând noile priorităţi politice, iar cele câteva sute de posturi mai mărunte din cadrul Birourilor ajungeau să fie ocupate în funcţie de loialitate de susţinătorii noului preşedinte. Însă în B7 nu existau funcţii mărunte.

Aşadar, B7 continua să îşi desfăşoare activitatea ca întotdeauna, solitar şi insular. De fapt, proporţiile insularităţii ar fi şocat pe orice outsider care ar fi investigat caracterul membrilor săi – cu alte cuvinte, un şoc în scurta perioadă ce le rămânea înainte de a fi îndepărtaţi discret.

Deşi reprezenta antiteza democraţiei, Biroul îşi lua foarte în serios sarcina de a proteja republica Pământ. Posedarea era singura ameninţare care avea potenţialul, nu doar de a răsturna, ci chiar de a elimina Guvcentralul, o perspectivă ce nu apăruse de aproape patru sute cincizeci de ani, de la data presiunilor Marii Dispersări exercitate asupra populaţiei.

Posedarea, aşadar, era motivul pentru care se convocase o şedinţă cu participarea tuturor celor şaisprezece membri ai Biroului 7 pentru prima oară în doisprezece ani. Conferinţa senzomediu avea un format standard, o încăpere cu pereţi albi infinity, o masă ovală în centru la care stăteau aşezate reprezentările lor generate. Nu exista niciun şef, pentru că fiecare avea propria sa zonă de răspundere, care era stabilită pur şi simplu în funcţie de condiţiile geografice, deşi exista un

supervizor din partea diviziei DSIG care se ocupa de Informaţii Militare.

Deasupra mesei atârna o proiecţie omnidirecţională care prezenta un depozit din Norfolk ce ardea cu o ferocitate neobişnuită. Câteva vehicule de pompieri ce păreau scoase dintr-un muzeu goneau spre depozit împreună cu oameni purtând uniforme kaki.

– S-ar părea că fata aceea, Kavanagh, spune adevărul, constată supervizorul pentru America Centrală.

– Nici nu m-am îndoit vreo clipă de asta, a replicat omologul său pentru Europa Occidentală.

– Ea cu siguranţă nu e posedată, spuse cel de la Informaţii Militare. Cel puţin deocamdată. Însă ar fi păstrat amintiri dacă ar fi fost posedată.

– Ar fi recunoscut dacă ar fi fost posedată, spuse cu glas indolent Europa Occidentală. Introduci complicaţii care ne îngreunează treaba.

– Vreţi o informare privind personalitatea ei completă pentru a confirma autenticitatea fetei? întrebă Africa de Sud.

– Nu cred că e nevoie, spuse Europa Occidentală.

Apoi remarcă expresiile de uşoară surprindere la reprezentările din jurul mesei pe feţele celor care se uitau la el.

– Vreţi să ne informaţi şi pe noi? întrebă cel ce răspundea de Pacificul de Sud.

Europa Occidentală se uită la supervizorul pentru Informaţii Militare.

– Sper că avem informaţii despre *Delta Muntelui.*

Cel de la Informaţii Militare înclină neglijent din cap.

– Da. Am confirmat că pe nava stelară se găseau doi oameni când aceasta a andocat la Supra-Brazilia. Unul dintre ei l-a măcelărit pe celălalt într-o manieră extrem de sângeroasă imediat după ce andocarea s-a încheiat, iar cadavrul practic a explodat. Despre victimă nu putem spune decât că era bărbat. Încă nu ştim cine era, dar cu siguranţă că în miezurile noastre de memorie nu există profilul lui ADN. Am cerut ca toate guvernele cu care suntem în legătură să efectueze cercetări în evidenţele lor, dar eu nu-mi pun prea mari speranţe în asta.

– De ce? întrebă Pacificul de Sud.

– *Delta Muntelui* venea de la Nyvan; probabil că el a fost unul dintre cetăţenii săi. Niciuna dintre naţiunile de acolo nu rămâne intactă.

– Oricum nu e relevant, spuse Europa Occidentală.

– De acord, zise cel de la Informaţii Militare. După ce am demontat *Delta Muntelui,* am efectuat teste criminalistice extrem de minuţioase la capsula de menţinere în viaţă şi la sistemele ei de mediu. Analiza

resturilor fecale rămase în mecanismul de reciclare a deşeurilor a ajutat la identificarea celuilalt ocupant. Şi de aici încolo povestea devine interesantă, pentru că avem o identificare sigură a ADN-ului său. Cel de la Informaţii Militare datavizǎ procesorul de control al sensovizării, iar imaginea de deasupra mesei se schimbă. Înfăţişa acum o imagine extrasă din creierul Louisei Kavanagh cu câteva minute înainte ca depozitul să ia foc; un tânăr cu o faţă palidă, hotărâtă, purtând o robă neagră. Unghiul de vizionare era plasat în aşa fel încât el se uita la membrii Biroului 7 cu un rânjet dispreţuitor. Quinn Dexter. A fost un Ivet transportat anul trecut pe Lalonde, condamnat pentru că s-a opus arestării, iar poliţia l-a bănuit că introducea un pachet ilegal în Edmonton. Şi aşa era, întâmplător. Nanonice de sechestrare.

– Hristoase, mormăi America Centrală.

– Tânăra Kavanagh confirmă că el s-a aflat pe Norfolk, iar ea şi Fletcher Christian au bănuieli serioase că el a fost cel care a preluat controlul fregatei *Tantu.* După aceea, *Tantu* a făcut o încercare nereuşită de a străpunge sistemele de apărare ale Pământului şi s-a retras imediat, moment în care s-a autodistrus.

Supervizorul Europei Occidentale datavizǎ procesorul de gestionare a senzomediului, iar imaginea de deasupra mesei se schimbă din nou.

– Dexter a ajuns pe Nyvan. Unul dintre asteroizii care a supravieţuit a confirmat că *Tantu* a andocat pe asteroidul Jesup. Atunci au început problemele. Navele de pe Jesup au plasat bombele pe asteroizii abandonaţi. Făcu semn către imaginea Nyvanului, care o înlocuise pe cea a lui Dexter. Era o lume care nu semăna cu nimic văzut vreodată în galaxie, ca şi cum o minge de lavă s-ar fi solidificat în spaţiu, neagră şi denivelată, cu suprafaţa presărată de fisuri contorsionate ce radiau o lumină roşiatică. Cele două aspecte atmosferice erau într-un conflict permanent, supranaturalul şi supranatura fierbând una împotriva celeilalte într-o agresiune cumplită. Pentru supravieţuitorii de la suprafaţă, mediul nu mai putea fi considerat terracompatibil.

– Potrivit lui Laton şi prietenilor noştri edenişti, Dexter a fost acolo când s-a petrecut primul incident, spuse Europa Occidentală cu glas neîndurător. A fost pe Norfolk, loc pe care acum îl considerăm sursa principală a infecţiei. A fost la Nyvan, ceea ce a amplificat criza, care, ajunsă într-o etapă nouă, s-a dovedit la fel de ostilă faţă de posedaţi, dar şi faţă de populaţia obişnuită. Iar acum suntem convinşi că a ajuns aici, la Supra-Brazilia.

Se uită direct la supervizorul pentru America de Sud.

– Cu cincisprezece ore înainte ca *Delta Muntelui* să sosească, la staţia turnului Brazilia s-a declanşat o alertă, spuse pe un ton plat

supervizorul pentru America de Sud. Imediat după coborâre, una dintre capsulele-lift a înregistrat exact genul de probleme electronice despre care ştim că sunt produse de posedaţi. Am izolat întregul complex de sosiri şi l-am înconjurat în mai puţin de nouăzeci de secunde. Nu am constatat niciun semn de posedat.

– Dar crezi că se află aici? insistă Europa Occidentală.

America de Sud zâmbi amar.

– Ştim că se află aici. După alertă, am reţinut toate persoanele care au coborât cu capsula-lift, şi pasagerii, şi membrii echipajului. Iată ce am obţinut de la câteva celule nanonice de memorie.

Nyvan dispăru şi făcu loc unei fotografii bidimensionale uşor neclare, ceea ce indica o înregistrare de slabă calitate. Silueta din salonul Royale Class, care purta un costum albastru din mătase, stând tolănită confortabil într-un fotoliu adânc, era neîndoielnic Dexter.

– Îndurătorule Allah, exclamă Pacificul de Nord, va trebui să oprim vac-trenurile. E singurul nostru avantaj. Nu-mi pasă cât de bine reuşeşte să treacă de senzorii noştri, dar rahatul ăsta nu va putea să meargă o mie de kilometri prin tunelul vidat. Izolaţi-l pe ticălos şi loviţi-l cu o armă-platformă DS.

– Cred că până şi noi vom întâmpina probleme dacă va trebui să oprim vac-trenurile, spuse Pacificul de Sud. Asta ar da naştere multor întrebări.

– Nu vreau să spun că noi ar trebui să dăm acest ordin, sări Pacificul de Nord. Transmiteţi informaţia la B3 şi solicitaţi ca preşedintele să autorizeze acest lucru.

– Dacă publicul află că pe Pământ se află un posedat, se va declanşa un haos total, spuse Africa de Nord. Vom avea probleme în păstrarea controlului asupra arcologiilor.

– E mai bine decât să fie posedate, spuse America de Nord. Pentru că, dacă nu-l oprim, asta se va întâmpla cu populaţiile din arcologii. Inclusiv noi am fi în pericol.

– Cred că obiectivul lui e mai complex, spuse Europa Occidentală. Doar ştim cum a procedat cu Nyvan, aşa că putem presupune că vrea să facă acelaşi lucru şi aici.

– Nicio şansă, interveni cel de la Informaţii Militare. Chiar dacă ar reuşi să se strecoare în Halo, lucru de care mă îndoiesc, nu ar avea cum să procure suficiente bombe nici măcar pentru a despica un asteroid. Nu poţi scoate o asemenea frumuseţe din depozit fără să se afle.

– Probabil, dar mai e ceva. Kavanagh şi Fletcher Christian susţin că Dexter a venit aici ca să o vâneze pe Banneth şi să se răzbune pe ea.

Am verificat dosarul lui Dexter; era membrul unei secte din Edmonton. Banneth era Magul lui.

– Şi ce dacă? întrebă Pacificul de Nord. Doar ştii ce fac membrii demenţi şi brutali ai sectei când se stinge lumina. Nu mă surprinde că vrea să o ciomăgească pe Banneth.

– Îţi scapă esenţialul, spuse pe un ton răbdător Europa Occidentală. De ce i-ar păsa sufletului care posedă corpul lui Quinn Dexter de fostul Mag al lui Dexter? Se uită întrebător la cei din jurul mesei. Avem de-a face cu ceva nou, cu ceva diferit. O persoană obişnuită care a dobândit aceleaşi puteri ca posedaţii, dacă nu chiar mai mari. Scopul lui nu este acelaşi, adică dorinţa de a fugi din univers.

America de Nord surprinse primul ideea.

– La naiba. A fost membru al sectei.

– Şi probabil că îşi păstrează calitatea de membru, îl aprobă Europa Occidentală. Pe Lalonde încă oficia ceremoniile sectei; la urma urmelor, acela a fost incidentul numărul unu. Dexter crede cu tărie în învăţăturile Aducătorului Luminii.

– Crezi că s-a întors pentru a-şi găsi Zeul?

– El nu venerează un zeu, ci pe Diavol. Ba nu, nu a venit aici ca să îl descopere. Oamenii mei au efectuat o simulare de profil psihologic; datele obţinute arată că s-a întors în ideea de a pregăti calea pentru Stăpânul lui, Aducătorul Luminii, care patronează războiul şi haosul. Va încerca să provoace cât mai multă dezordine şi distrugere, lovindu-ne pe noi, dar şi pe posedaţi. Nyvan a fost doar încălzirea. Adevăratul joc se va desfăşura aici.

– Ei, atunci este limpede, spuse Pacificul de Nord. Trebuie să oprim vac-trenurile. Asta ar însemna să pierdem în favoarea lui o arcologie întreagă; dar putem să le salvăm pe celelalte.

– Nu fi chiar atât de melodramatic, replică Europa Occidentală. Dexter reprezintă o problemă; una nouă, recunosc. E diferit, şi mai puternic decât toţi ceilalţi cu care s-a confruntat B7 de-a lungul secolelor. Dar tocmai de aceea ne aflăm aici, pentru a rezolva probleme care ar depăşi capacitatea de acţiune a unui guvern convenţional. Pur şi simplu trebuie să descoperim o slăbiciune şi să ne folosim de ea.

– Un megaloman invizibil la fel de puternic precum un zeu minor are vreo slăbiciune? spuse Pacificul de Nord. Allah să ne apere, aş dori să aud despre ce este vorba.

– Domnişoara Kavanagh a scăpat de el de două ori. Asta s-a întâmplat de fiecare dată datorită intervenţiei unui posedat necunoscut. Avem un aliat.

– Asta a fost pe Norfolk! Iar Norfolk a dispărut.

– Cu toate acestea, Dexter nu are sprijinul total al posedaţilor. Nu e invincibil. Şi noi avem ceva ce ar trebui să constituie un avantaj hotărâtor asupra lui.

– Şi care e acela?

– Ştim despre el. El nu ştie nimic despre noi. Acest lucru poate fi exploatat pentru a-l prinde în capcană.

– A, da, spuse satisfăcut supervizorul pentru Haloul O'Neill. Acum înţeleg rezervele privind analiza personalităţii lui Kavanagh.

– Eu nu înţeleg, spuse America de Sud pe un ton nemulţumit.

– Analiza personalităţii presupune o procedură mult mai invazivă, spuse Europa Occidentală. În acest moment, Kavanagh nu ştie ce i s-a întâmplat. Asta înseamnă că putem folosi neştiinţa ei pentru a ne apropia mai mult de Dexter.

– Să ne apro... spuse Pacificul de Sud. Dumnezeule, vrei să o folosim drept paratrăsnet?

– Exact. Pe moment, avem o şansă privind proximitatea, iar aceasta este Banneth. Din păcate, în cazul ei nu avem posibilitatea să o pregătim. Posedaţii şi probabil şi Dexter pot detecta conţinutul emoţional al minţii celor din jurul lor. Trebuie să acţionăm extrem de precaut dacă trebuie să îl ademenim într-o situaţie de eliminare. Dacă află că îl urmăreşte cineva, am putea pierde mai multe arcologii, dacă nu chiar pe toate. Reintroducerea domnişoarei Kavanagh în joc ne dublează şansele de a ne confrunta cu el.

– E foarte riscant, spuse America de Nord.

– Ba nu, mie îmi place, replică Haloul. Ideea este subtilă; înseamnă mai mult decât oprirea vac-trenurilor şi folosirea focului DS pentru a incinera domuri arcologice întregi.

– A, ferească-ne Cerul să ne abandonăm standardele când întreaga lume este pe cale de a fi distrusă, se plânse Pacificul de Sud.

– Are cineva vreo obiecţie? întrebă Europa Occidentală.

– Este operaţiunea ta, replică acid Pacificul de Nord. Răspunderea ta.

– Răspundere? făcu Australia pe un ton vag mustrător.

Cei din jurul mesei zâmbiră văzând expresia de nemulţumire de pe faţa Europei Occidentale.

– Bineînţeles că îmi asum consecinţele, spuse volubil Europa Occidentală.

– Ca să ajungi la o asemenea vârstă, trebuie să fii un ticălos arogant, adevărat? spuse Pacificul de Nord.

Europa Occidentală se mulţumi să râdă.

*

Cei trei puşcaşi ai Marinei Confederaţiei se arătară politicoşi, insistenţi şi total necomunicativi. Îl escortară pe Joshua pe toată lungimea Trafalgarului. Ceea ce, gândi el, era un semn care îi dădea speranţe; era dus de la secţia CNIS. O zi şi jumătate de interogatoriu în faţa anchetatorilor CNIS cu feţe acre, cooperând ca un cetăţean de treabă. În schimb, nu i se răspunsese la nicio întrebare. Evident, nu avusese acces la vreun avocat – unul dintre anchetatori îi aruncase o privire urâtă când el ceruse, pe jumătate în glumă, sprijin legal. Procesoarele de reţea nu voiau să răspundă la datavizările lui. Nu ştia unde se afla restul echipajului. Nu avea idee ce se întâmplase cu *Lady Mac.* Şi putea bănui ce fel de raport concepeau Monica şi Samuel.

Din gara trenului-tub, un lift îi duse la un etaj care era clar teritoriul ofiţerilor. Un coridor lat, mochetă de calitate, iluminare discretă, holograme ale unor renumite evenimente navale (din care recunoscuse doar câteva), bărbaţi şi femei cu treabă trecând dintr-un birou în altul, niciunul dintre ei cu grad mai mic de locotenent-major. Ajunse într-o încăpere în care doi căpitani stăteau la birouri. Unul dintre ei se ridică şi îi salută pe puşcaşii marini.

– De aici îl conducem noi.

– Ce înseamnă asta? întrebă Joshua.

Cu siguranţă că dincolo de uşile duble ornate din faţa lui nu se găsea un pluton de execuţie, şi probabil nicio sală de tribunal.

– Primul-amiral vrea să discute cu tine, îl informă căpitanul.

– Hm, făcu Joshua moale. Bine, atunci.

Biroul circular de dimensiuni mari avea o fereastră care dădea spre biosfera asteroidului. Afară era noapte, iar tuburile solare furnizau un licăr slab şi înceţoşat de culoare sidefie care dezvăluia puţin din peisaj. Pe holoecranele mari de pe pereţi pâlpâiau imaginile de senzori externi ale Avonului şi ale spaţioporturilor de pe asteroid. Joshua încercă să descopere nava *Lady Mac* printre silozurile de andocare, dar nu o găsi.

Căpitanul de lângă el îl salută.

– Căpitan Calvert, domnule.

Joshua se uită în ochii bărbatului care stătea la biroul mare din lemn de tec, în faţa lui remarcând o privire uşor intrigată a lui Samual Aleksandrovici.

– Aşa, începu Primul-amiral. „Lagrange” Calvert. Execuţi manevre foarte strânse, căpitane.

Neştiind cât de multă ironie era în vorbele bărbatului, Joshua strânse din pleoape.

– Fac tot ce mi se pare firesc.

– Întocmai. Am accesat acea secţiune a dosarului tău. Primul-amiral zâmbi la vreo glumă ştiută doar de el, şi făcu un semn cu mâna. Te rog să te aşezi, căpitane.

Un scaun din oţel albăstrui se materializă din podea, chiar în faţa biroului. Alkad Mzu stătea pe scaunul aflat alături, cu trupul rigid şi privind drept înainte. De cealaltă parte a ei, Monica şi Samuel se relaxaseră pe scaunele lor. Primul-amiral o prezentă pe timida femeie edenistă care stătea lângă el drept Amiralul Lalwani, şefa CNIS. Joshua răspunse cu o tresărire agitată.

– Cred că ar fi mai bine să încep prin a spune că Marina Confederaţiei ar dori să-ţi mulţumească pentru rolul jucat în afacerea Nyvan şi pentru că ai rezolvat pentru noi problema Alchimistului, spuse Primul-amiral. N-aş vrea să insist asupra consecinţelor în cazul în care Organizaţia Capone ar fi pus mâna pe el.

– Nu sunt în stare de arest?

– Nu.

Joshua scoase un oftat adânc de uşurare.

– Iisuse!

Apoi zâmbi către Monica, iar aceasta îi răspunse cu un zâmbet laconic.

– Hm, aşadar, acum pot pleca? întrebă el fără prea multă speranţă.

– Nu tocmai, spuse Lalwani. Eşti unul dintre puţinii oameni care ştiu cum funcţionează Alchimistul, îi spuse ea.

Joshua făcu tot posibilul să nu privească spre Mzu.

– O foarte scurtă descriere.

– A principiilor, spuse Mzu.

– Şi cred că i-ai spus lui Samuel şi agentului Foulkes că te-ai supune exilului intern în *Seninătate* pentru ca nimeni să nu poată obţine informaţiile, spuse Lalwani.

– Eu? Nu.

Monica se prefăcu a gândi profund.

– Cuvintele exacte pe care le-ai rostit au fost: „Voi rămâne în *Seninătate* dacă vom supravieţui acestei situaţii, dar trebuie să ştiu.”

– Iar tu ai spus că vei sta acolo cu mine, îi răspunse brusc Joshua. Apoi se uită încruntat la ea. Ai auzit vreodată de Hiroshima?

– Prima bombă atomică folosită pe Pământ, spuse Lalwani.

– Da. În vremea aceea, singurul secret despre bomba atomică era că exista posibilitatea de a produce una care să funcţioneze. După ce a fost folosită, secretul a devenit public.

– Şi ce importanţă are asta?

– Oricine vizitează locul unde am amplasat Alchimistul şi vede rezultatele va putea să intuiască preţioasele voastre principii. După

aceea, se mai pune doar problema mecanică. Pe de altă parte, posedaţii nu vor mai construi un altul. Nu mai agreează asemenea acţiuni.

– Organizaţia Capone ar putea să facă asta, răspunse Monica. Ei s-au gândit cu certitudine că ar putea, mai ţii minte? O voiau pe Mzu cu orice preţ, încarnată sau doar sufletul ei. Şi cine ştie unde a fost folosit Alchimistul dacă tu şi echipajul tău nu le spune?

– Iisuse, oameni buni, ce vreţi de la mine?

– Foarte puţin, spuse Primul-amiral. Spre satisfacţia tuturor, cred că am stabilit că eşti demn de încredere. Văzând expresia acră de pe faţa lui Joshua, zâmbi. Indiferent dacă reputaţia ţi-ar fi afectată. De aceea, o să te rog să accepţi câteva reguli de bază. Nu mai discuţi cu nimeni despre Alchimist. Cu absolut nimeni.

– Nimic mai uşor.

– Pe durata actualei crize să nu te mai afli în situaţia de a întâlni posedaţi.

– I-am întâlnit deja de două ori şi nu doresc să mi se mai întâmple din nou.

– Asta înseamnă efectiv că nu vei zbura nicăieri în afara sistemului Sol. După ce ajungi acasă, rămâi acolo.

– Exact, spuse Joshua şi se încruntă. Vreţi să mă duc spre Sol?

– Da. Îi vei duce acolo pe doctor Mzu şi pe supravieţuitorii de pe *Beezling.* După cum ai arătat cu analogia Hiroshima, nu vom reuşi să vârâm spiritul înapoi în lampă, dar putem iniţia acţiuni de limitare a pagubelor. Guvernele interesate au căzut de acord ca dr. Mzu să fie înapoiată unei naţiuni neutre, unde ea nu va comunica niciun detaliu despre Alchimist. Doctorul a acceptat asta.

– Până la urmă, îl vor obţine, a spus Joshua încet. Indiferent ce acorduri se semnează, guvernele vor încerca să construiască Alchimişti.

– Fără îndoială, replică Samual Aleksandrovici. Dar astfel de probleme sunt ale viitorului. Şi atunci lucrurile vor sta altfel decât astăzi, nu-i aşa, căpitane?

– Dacă rezolvăm totul azi, atunci, da. Va fi altfel. Până şi ziua de azi se deosebeşte de cea de ieri.

– Exact. „Lagrange” Calvert a devenit filosof?

– Ştiind ce facem acum, nu asta am devenit cu toţii?

Fără să vrea, Primul-amiral încuviinţă cu o mişcare din cap.

– Probabil că asta nu e rău. Cineva trebuie să găsească o soluţie. Cu cât suntem mai mulţi care o caută, cu atât mai curând ni se va revela.

– Ai mare încredere, amirale.

– Bineînţeles. Dacă nu aş avea încredere în rasa umană, nu aş avea dreptul să stau pe acest scaun.

Joshua îi aruncă o privire cercetătoare. Primul-amiral nu era chiar aşa cum şi-l închipuise, arhetipul militarului heirupist. Asta îl făcea să aibă mai multă încredere în viitor. Într-o oarecare măsură.

– Bine. Unde anume din sistemul Sol doriţi să o duc pe doctor Mzu?

Samual Aleksandrovici zâmbi generos.

– A, da, asta este o veste pe care ţi-o voi împărtăşi cu plăcere.

*

Prietena mea Jay, nu plânge, te rog.

Glasul lui Haile nu era mai puternic decât amintirea unui vis. Jay îşi închisese mintea la fel de strâns ca şi pleoapele. Stătea întinsă pe podea, ghemuită şi suspina… din orice. Din ziua aceea îngrozitoare de pe Lalonde, când trivii înnebuniseră, ea şi Mami fuseseră ţinute tot mai departe una de cealaltă. Întâi, casa aglomerată din savană. Apoi *Seninătatea,* unde auzise zvonuri cum că posedaţii aveau să scoată Lalonde din univers – chiar dacă personalul pediatric avusese grijă să nu le permită copiilor accesul la ştiri. Iar acum asta, să zboare ca un înger către altă galaxie. De unde nu se va mai întoarce niciodată. Şi nu o va mai revedea pe Mami. Toţi cei pe care îi cunoştea muriseră ori erau pe punctul de a fi posedaţi. Plânse tare, şi atât de mult, încât începu să o doară gâtul.

Ceafa îi era năpădită de şoapte calde, insistând să-i pătrundă în minte.

Jay, te rog să te controlezi.

Începe să sufere de psihoză traumatică ciclică.

Trebuie să-i impunem o rutină regulatoare talamică.

Fiinţele umane reacţionează mai bine la inhibitori chimici.

Sigur?

Context ambiguu.

Trimitere la Corpus.

Carnea tractamorfică şerpuia în jurul ei, mângâind-o delicat. Se cutremură la atingerea ei.

Apoi urmă un clinchet regulat şi tăios, *tac, tac, tac,* amintind de zgomotul făcut de tocuri pe podeau tare şi rece. Mers de om.

– Pentru numele cerului, ce faci? o întrebă brusc o femeie. Lăsaţi-i sărmanei micuţe puţin aer, pentru numele lui Dumnezeu. Haideţi, retrageţi-vă. Mai mult. Daţi-vă la o parte.

Urmă sunetul distinctiv al unei palme umane care plesneşte pielea unui kiint.

Jay se opri din plâns.

– Mişcaţi-vă! Şi tu, teroare mică.

Asta a provocat durere, protestă Haile.

– Atunci învaţă să te mişti mai repede.

Jay îşi şterse o parte din lacrimi şi atunci văzu arătătorul şi degetul mare apucând marginea de piele din jurul urechii lui Haile, îndepărtând-o. Picioarele bebeluşului kiint se răsuciseră în jur în timp ce ea se trăgea grăbită la o parte.

Proprietarul mâinii îi zâmbi lui Jay.

– Ei, dulcico, ştii cumva ce agitaţie ai provocat? Şi de ce atâtea lacrimi? Cred că ai suferit un mic şoc atunci când te-au adus aici printr-un salt. Nu ai nicio vină. Salturile acelea ridicole prin întuneric îmi provocau şi mie spaime cronice de fiecare dată. Aş prefera oricând un Ford model T. Acela era un mijloc cu adevărat elegant de transport. Vrei o batistă ca să-ţi ştergi puţin faţa?

– Îhâm, spuse Jay.

Nu mai văzuse o femeie atât de bătrână; pielea mediteraneeană era brăzdată de riduri, iar spinarea îi era uşor curbată, făcând ca umerii să îi stea cocârjaţi permanent. Rochia pe care o purta provenea direct dintr-o carte de istorie, din bumbac de culoare galben-lămâie, imprimată cu floricele albe, la care se adăugau o centură lată, un guler şi manşete din dantelă. Părul alb ca zăpada era coafat permanent şi vârât sub o beretă simplă, iar în jurul gâtului purta un şirag dublu de perle mari, care scoteau clinchete slabe la fiecare mişcare. Era ca şi cum şi-ar fi transformat vârsta într-o declaraţie de mândrie. Însă ochii ei verzi erau vii şi alerţi.

Femeia scoase din mânecă o batistă din dantelă cu zorzoane pe care i-o întinse lui Jay.

– Mulţumesc, spuse Jay printre sughiţuri.

Luă batista şi îşi suflă nasul cu putere. Uriaşii adulţi kiint se retraseră, rămânând la câţiva paşi în spatele bătrânei scunde, stând aproape unul de altul, sprijinindu-se reciproc. Haile era lipită de Lieria, care îşi modelase un braţ tractamorfic pentru a o mângâia liniştitor pe fiica ei.

– Aşa, scumpo, ce-ar fi să-mi spui cum te cheamă?

– Jay Hilton.

– Jay. Pielea de pe fălci i se legănă, de parcă ar fi supt o bomboană deosebit de tare. Frumos. Ei bine, Jay, eu sunt Tracy Dean.

– Bună. Hm, eşti reală, nu-i aşa?

Tracy râse.

– A, da, scumpo, sunt din carne şi sânge adevărat, chiar aşa. Şi ca să nu mă mai întrebi de ce sunt aici, îţi spun că acesta este căminul meu. Dar să lăsăm explicaţiile pe mâine. Pentru că ele vor fi lungi şi complicate, iar tu eşti obosită şi supărată. Acum trebuie să te culci.

– Nu vreau să dorm, se bâlbâi Jay. Toţi cei din *Seninătate* sunt morţi, iar eu am ajuns aici. Şi vreau la Mami. Iar ea a dispărut.

– A, Jay, scumpo, nu. Tracy îngenunche lângă ea şi o strânse în braţe. Jay începu să scâncească din nou, gata să izbucnească în lacrimi. N-a murit nimeni. *Seninătatea* s-a îndepărtat în siguranţă înainte să fie ajunsă de viespile-de-atac. Împiedicaţii aceia proşti au înţeles totul greşit şi au intrat în panică. Nu vezi ce tonţi au fost?

– *Seninătatea* e în viaţă?

– Da.

– Şi Ione, şi Părintele Horst şi toţi ceilalţi?

– Da, sunt cât se poate de vii. *Seninătatea* orbitează chiar acum în jurul lui Jupiter. Asta i-a surprins pe toţi, te asigur.

– Dar… cum a reuşit asta?

– Nu ştim încă sigur, dar trebuie să fi avut o sumedenie de celule de şablonare energetică depozitate undeva înăuntrul ei. Îi aruncă lui Jay un zâmbet şiret şi îi făcu cu ochiul. Saldana sunt oameni şmecheri. Şi foarte inteligenţi, din fericire.

Jay reuşi să zâmbească.

– Aşa-i mai bine. Hai, să-ţi găsim un pat pentru noaptea asta.

Tracy se ridică în picioare ţinând-o pe Jay de mână.

În timpul ăsta, Jay se folosi de cealaltă mână ca să-şi şteargă faţa.

– Da, bine.

De fapt, gândi că promisiunea unor explicaţii părea de-a dreptul fascinantă în acele momente. Voia să ştie mai multe despre locul unde se afla. Ar fi meritat să rămână trează pentru asta.

Acum ai binele? o întrebă Haile, curioasă.

Jay dădu entuziasmată din cap către prietena ei.

– Mult mai bine.

Asta e bine.

Acum îmi voi asuma răspunderea completă ca înger păzitor al lui Jay Hilton.

Jay îşi înclină capul şi o privi pe Tracy Dean. Cum de putea să folosească vocea mentală a kiintilor?

Confirmă, spuse Nang. Cuvintele pe care Jay le auzea în minte căpătară apoi viteză, devenind un cântec pe jumătate imaginat de pasăre, dar pătruns de sentiment.

Ne vom aventura împreună, spuse Haile. **Să vedem lucruri noi. Sunt multe de văzut.**

– Poate mâine, spuse Tracy. Mai întâi trebuie să o instalăm pe Jay.

Jay ridică din umeri spre prietena ei.

– Uite, Jay, o să facem un salt de aici. Va fi ca mai înainte, dar de data asta ştii ce se va întâmpla, iar eu mă voi afla tot timpul alături de tine. Bine?

– N-am putea merge pe jos sau folosi un vehicul de teren, sau altceva?

Tracy îi zâmbi înţelegătoare.

– Nu chiar, scumpo. Făcu semn către planetele care se arcuiau pe cerul întunecat. Căminul meu este pe una dintre planetele de acolo.

– Aha. Dar o voi mai vedea pe Haile cât stau aici, nu-i aşa? Jay ridică mâna şi îi făcu semn prietenei ei. Haile îşi transformă vârful unuia dintre braţele tractamorfice într-o mână umană şi flutură din degete.

Vom construi din nou castele de nisip.

– Închide ochii, spuse Tracy. Aşa e mai uşor. Apoi îşi petrecu braţul pe după umărul lui Jay. Eşti pregătită?

Acum nu i se păru atât de rău. Simţi o adiere scurtă care îi vântură cămaşa de noapte şi, deşi ţinu ochii închişi, stomacul îi spuse imediat că se prăbuşea din nou. În ciuda eforturilor făcute, printre buze îi scăpă un ţipăt scurt.

– În regulă, scumpo, am şi ajuns. Acum poţi deschide ochii.

Adierea încetase, dispariţia ei anunţând o întreagă simfonie de sunete proaspete. Razele fierbinţi ale soarelui îi gâdilară pielea; când inspiră cu gura deschisă, simţi gust de sare.

Deschise ochii. În faţa ei se întindea o plajă, una care făcea ca, prin comparaţie, micuţul golf de pe *Seninătatea* să pară neînsemnat. Nisipul extrem de fin era alb ca zăpada, şi se întindea cât putea cuprinde cu ochii. Apa minunat de limpede de culoare turcoaz scălda nisipul, iar valurile domoale se rostogoleau dinspre un recif aflat la câteva sute de metri în larg. Un iaht frumos, cu trei catarge, făcut dintr-un lemn auriu, stătea la ancoră la jumătatea distanţei dintre mal şi recif, având fără îndoială un design uman.

Jay zâmbi în direcţia lui, îşi duse o mână streaşină la ochi şi privi în jur. Ca şi înainte, stătea pe un cerc din acelaşi material ca abanosul, însă acum nu exista niciun zid împrejmuitor şi nici vreun kiint care să o supravegheze. Singurul artefact era un cilindru de un oranj sclipitor, înalt cât ea, plasat chiar lângă margine. Pe cerc se rostogoleau firicele de nisip.

În spatele ei, o lizieră groasă de copaci şi tufişuri delimita plaja. Dintr-acolo se furişau viţe lungi de iederă, trecând peste nisipul întărit, întreţesându-se într-o dantelărie tare din care ţâşneau flori albastre şi roz, de mărimea unei palme. Singurele zgomote erau cel făcut de valuri şi un fel de gâgâit îndepărtat, amintind de un stol de gâşte.

Când privi cercetător spre cerul fără nori, văzu câteva păsări care băteau din aripi şi planau, îndepărtându-se. Arcul de planete forma o linie de discuri argintii care licăreau la orizont.

– Unde suntem acum? întrebă Jay.

– Acasă. Pe faţa lui Tracy apărură chiar mai multe riduri decât înainte, mai ales că adulmecă aerul cu o expresie de neplăcere. Cu toate că nu este chiar ca acasă după ce am petrecut două mii de ani zburând cu fidelitate în jurul Pământului şi al planetelor Confederaţiei.

Uimită, Jay se uită la ea cu ochii mari.

– Ai două mii de ani?

– Exact, scumpo. De ce, nu-mi arăt vârsta?

Jay roşi.

– Da, dar…

Tracy râse şi o prinse de mână.

– Hai cu mine, să-ţi găsim un pat. Cred că o să te instalez într-una dintre camerele mele de oaspeţi. Ar fi cel mai simplu. Nici nu mi-am închipuit vreodată că le voi folosi.

Coborâră de pe cercul de culoarea abanosului. În faţa lor, Jay văzu câteva siluete lenevind pe plajă, în vreme ce altele înotau în mare. Mişcările lor erau încete şi controlate. Îşi dădu seama că persoanele acelea erau la fel de bătrâne ca şi Tracy. Acum, când începuse să fie mai atentă, Jay reuşi să distingă şi câteva cabane care se înălţau dincolo de vegetaţia care mărginea plaja. Erau înşirate de o parte şi de alta a unei clădiri din piatră albă cu un acoperiş din ţiglă roşie şi o grădină mare, bine îngrijită; arăta ca un club cumplit de exclusivist. Alte persoane în vârstă stăteau la mese din fier pe peluze, citind, jucând ceea ce părea a fi jocuri de societate sau pur şi simplu privind spre mare. Globuri de culoare mov, de mărimea unui cap de om, pluteau prin aer, mişcându-se cu abilitate de la o masă la alta. Dacă găseau un pahar sau o farfurie goală, o absorbeau imediat prin suprafaţă. În multe cazuri, ele produceau un înlocuitor; paharele proaspete erau pline, iar farfuriile, încărcate cu sendvişuri sau snacksuri.

Jay merse supusă alături de Tracy, privind în jur pentru a nu-i scăpa nimic din imaginile noi şi uimitoare. Când s-au apropiat de clădirea cea mare, oamenii se uitară spre ele şi le zâmbiră încurajator, dând din cap sau fluturând mâinile.

– De ce fac asta? întrebă Jay.

Acum, când ştia că era în siguranţă, iar toată agitaţia şi spaima se mistuiseră, se simţea obosită.

Tracy chicoti.

– Prezenţa ta aici este cel mai măreţ eveniment care s-a întâmplat în acest loc în ultima vreme. Probabil că în toată istoria lui.

Tracy o conduse către una dintre cabane, o construcţie simplă din lemn, cu verandă unde se aflau ghivece mari din lut, pline de plante cu flori colorate. Jay nu le putea asocia decât cu micile case din satele de pe Juliffe, în ziua în care ea şi mama ei începuseră să navigheze în susul râului Aberdale. Amintindu-şi acest lucru, suspină. Universul devenise foarte straniu de atunci încoace.

Tracy o bătu uşor pe umăr.

– Aproape c-am ajuns, scumpo.

Începură să urce treptele spre verandă.

– Ei, bună, se auzi vocea unui bărbat binedispus.

Tracy gemu nerăbdătoare.

– Richard, las-o în pace. Biata copilă abia se mai ţine pe picioare.

Un tânăr cu şort stacojiu şi tricou alerga desculţ, traversând plaja spre ele. Era înalt, cu o siluetă atletică, având părul lung şi blond legat într-o coadă cu o bentiţă extravagantă din piele. El se strâmbă când auzi cuvintele prin care i se cerea să se potolească, apoi clipi jucăuş spre Jay.

– Hai, lasă, Trace, nu făceam decât să salut pe cineva care a scăpat cu viaţă. Bună, Jay, eu sunt Richard Keaton.

Se înclină şi îi întinse mâna lui Jay.

Jay îi surâse nesigură şi îi dădu mâna. El i-o strânse scurt. Întreaga lui atitudine îi aduse aminte de Joshua Calvert, lucru care o reconfortă.

– Şi tu ai făcut saltul din *Seninătate?*

– Vai, nu, nici vorbă de aşa ceva. Mă aflam pe Nyvan când cineva a încercat să arunce o bucată mare şi murdară de metal peste mine. Am socotit că cel mai înţelept lucru era să o şterg de acolo neobservat.

– Aha.

– Ştiu că totul este foarte ciudat pentru tine acum, aşa că aş vrea să primeşti asta.

Scoase o păpuşă care semăna cu un animal, o figurină plată cu trăsături umanoide, confecţionată din catifea cafeniu-aurie, foarte uzată; gura şi nasul păpuşii erau doar linii de cusătură, iar ochii, din sticlă de culoarea ambrei. O ureche semicirculară fusese smulsă, făcând ca umplutura de culoare gălbuie să iasă prin borta rămasă.

Jay aruncă o privire bănuitoare spre obiectul vechi şi diform, pentru că nu semăna cu niciuna dintre păpuşile animate din rezerva pediatrică de pe *Seninătate.* De fapt, arăta mai primitivă decât orice jucărie pe care o văzuse pe Lalonde. Lucru greu de crezut.

– Mulţumesc, spuse ea cu stângăcie în timp ce el i-o întindea. Ce reprezintă?

– Prinţul Dell, vechiul meu ursuleţ. Care are aceeaşi vârstă ca mine. Însă prieteni ca acesta erau la mare modă pe Pământ când eram eu tânăr. E strămoşul păpuşilor animatice pe care le aveţi voi, copiii de azi. Dacă îl vei ţine strâns la piept noaptea, el va alunga toate necazurile din visele tale. Dar trebuie să îl cuibăreşti bine la piept pentru ca să poată face asta. Are legătură cu magia pământului şi cu contactul cu el; chestii ciudate. A dormit cu mine până când am crescut mult mai mare decât tine. M-am gândit că te-ar putea ajuta în noaptea asta.

Părea să vorbească atât de serios şi plin de speranţă, încât Jay luă ursuleţul şi îl examină îndeaproape. Prinţul Dell era cu adevărat zdrenţuit, dar şi-l putu imagina în braţele unui băiat blond care doarme. Iar băiatul îi zâmbea acum fericit.

– Bine, spuse ea. O să-l ţin strâns în noaptea asta. Mulţumesc foarte mult.

I se părea oarecum ridicol, dar era frumos din partea lui că se purta atât de politicos.

Richard Keaton zâmbi fericit.

– Bine, atunci. Prinţul nu a prea avut ce face în ultima vreme. Te rog să-l tratezi frumos, acum e cam fragil, sărmanul.

– Aşa voi face, promise Jay. Şi tu eşti bătrân?

– Mai bătrân decât orice om pe care l-ai cunoscut vreodată, dar nu chiar atât de bătrân ca Tracy.

– Hm, pufni Tracy cu un aer critic. Sper că ai terminat.

Richard îşi dădu ochii peste cap spre Jay.

– Vise plăcute, Jay. Ne vedem mâine, pentru că avem multe de vorbit.

– Richard, întrebă Tracy cu un aer rezervat. Calvert a făcut-o?

Pe faţa lui apăru un zâmbet uriaş.

– A, da. El. Alchimistul este neutralizat. Un lucru bun, pentru că era o îngrozitoare armă.

– Ca de obicei. Dacă s-ar aloca doar zece la sută din bugetele militare şi toată inventivitatea asta pentru îmbunătăţirea condiţiilor sociale…

– Îi ţii o predică unuia care e deja convertit.

– Acum vorbiţi despre Joshua? întrebă Jay. Ce a făcut?

– Un lucru foarte bun, spuse Richard.

– Uimitor, murmură Tracy.

– Numai că…

– Mâine, scumpo, spuse Tracy cu fermitate. Împreună cu restul. Îţi promit. Acum du-te la culcare. Ajunge cu tactica de amânare.

Richard le făcu semn cu mâna şi se îndepărtă. Jay îl strânse pe Prinţul Dell la piept, moment în care Tracy o împunse în spate cu mâna, împingând-o spre treptele care duceau spre cabană. Jay aruncă din nou o privire spre ursuleţul vechi. Ochii lui goi din sticlă o priviră; expresia lui era incredibil de melancolică.

*

Primul şoim-de-iad apăru fulgerător din terminusul găurii de vierme la douăsprezece mii de kilometri de asteroidul Monterey. Sateliţii de avertizare dotaţi cu detectoare gravitronice de pe New California datavizară imediat o alertă către centrul de Operaţiuni Tactice al Marinei. Alarma audio stridentă îl făcu să tresară pe Emmet Mordden, ofiţerul de serviciu din încăperea spaţioasă. În acele momente stătea cu picioarele ridicate pe consola comandantului, citind ghidul de patru sute de pagini cuprinzând programul de contabilitate Quantumsoft, pregătirea sa pentru următoarea upgradare în domeniul computerelor de Trezorerie. Cum majoritatea Organizaţiei era plecată la *Seninătate,* iar planeta era destul de stabilă, avusese până atunci parte de o tură liniştită, numai bună pentru a recupera ceva din lucrările tehnice.

Emmet sări în picioare imediat ce IA-ul de analiză a ameninţării scuipă o masă de simboluri şi vectori pe unul dintre holoecranele uriaşe montate pe perete. În faţa lui, operatorii de reţea DS, la fel de surprinşi ca şi el, se grăbiră să interpreteze ce se întâmplase. Între cele opt şiruri de console din centru nu erau mulţi operatori, spre deosebire de numărul sporit de care avusese nevoie Organizaţia la apogeul campaniei edeniste de hărţuire. În acel moment, traficul navelor spaţiale înregistra un minim, iar contingentul de şoimi-de-iad Valisk de serviciu pentru apărarea planetară desfăşurase o misiune superbă şi reuşise să îndepărteze minele stealth edeniste şi globurile-spion din jurul planetei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Emmet instinctiv, moment în care se mai deschiseră încă trei găuri de vierme.

Aşezat precar, teancul de file imprimate se rostogoli ca o avalanşă în timp ce el îşi eliberă cu mişcări hotărâte tastatura pentru a reacţiona.

IA-ul reuşise să fixeze laserul cu raze X pe primele patru ţinte şi solicita autorizarea de tragere. Alte zece găuri de vierme erau în curs de deschidere. Jull von Holger, persoana de legătură între şoimii-de-iad Valisk şi centrul de operaţiuni, sări în picioare şi strigă:

– Nu trage! Îşi flutură mâinile cu gesturi disperate. Sunt ai noştri! Sunt şoimii noştri!

Emmet ezită, iar degetele îi rămaseră deasupra tastaturii. Potrivit cifrelor afişate pe ecranele consolei, se deschiseseră peste optzeci de găuri de vierme, din care se revărsau nave stelare bitek.

– De ce dracu’ se năpustesc spre noi în halul ăsta? De ce nu au rămas cu flota?

Suspiciunea se strecură în gândurile lui, fără să-i pese că von Holger putea simţi asta. Şoimii-de-iad erau nave primejdios de puternice, şi cum flota era plecată, ei puteau produce daune serioase. El unul nu avusese niciodată încredere în Kiera Salter.

Faţa lui Jull von Holger evidenţie o panoplie nebunească de strâmbături motivate de emoţie în timp ce purta conversaţii rapide de afinitate cu oaspeţii neaşteptaţi.

– Nu sunt din flota noastră. Au venit aici direct de la Valisk. Şocat, tăcu o clipă, apoi continuă: A dispărut. Valisk a fost distrus. L-am pierdut în faţa idiotului aceluia de Dariat.

*

– La naiba, spuse Hudson Proctor pe nerăsuflate.

Kiera îşi iţi capul pe după uşa băii, în timp ce esteticiana încerca să-i înfăşoare părul ud, şiroind de apă, într-un prosop purpuriu şi pufos. Apartamentul Quayle din hotelul Hilton din Monterey era un templu al opulenţei şi luxului personal. Cum Rubra interzisese accesul oricui la turnurile zgârie-stele şi la băile apartamentelor, Kiera se delectase doar cu putere energistică. Uitase ce însemna să se răsfeţe într-un jacuzzi cu un selector capabil să amestece oricare dintre zecile de săruri exotice existente. Şi cât privea stilizarea părului, în loc să îl forţeze să ia o formă anume…

– Ce este? se răsti ea iritată, dar consternarea orbitoare ca un far din mintea asociatului ei calmă orice furie adevărată stârnită de faptul că fusese întreruptă.

– Au apărut şoimii-de-iad, spuse el. Toţi au venit din Valisk. E… Tresări de surescitare. Cel care îi dădea veşti proaste Kierei întreprindea întotdeauna o acţiune care îi putea prejudicia cariera. Faptul că ea avea o înfăţişare de adolescentă atrăgătoare care putea (şi chiar reuşea) să farmece puştii non-posedaţi tocmai de cealaltă parte a Confederaţiei nu însemna că purtarea ei era la fel. Dimpotrivă – şi ea simţea o plăcere perversă în acest lucru. Se pare că Bonney a pornit după Dariat. Într-unul dintre turnurile zgârie-cer s-a desfăşurat o luptă crâncenă. Majoritatea oamenilor noştri au fost azvârliţi în lumea de dincolo. Apoi ea l-a silit să se alieze cu Rubra, sau cam aşa ceva.

– Ce s-a întâmplat?

– Ei, hm… Valiskul a dispărut. Cei doi au scos habitatul din univers.

Cu firicele de abur care începuseră să-i lingă părul, Kiera se holbă la el. Regretase întotdeauna că Marie Skibbow nu avea un fel de facultate de afinitate, pentru că absenţa acesteia o pusese mereu în dezavantaj în Valisk. Însă ea se adaptase, micuţa lume şi formidabilele ei nave stelare îi aparţinuseră. Fusese o putere de care trebuise să se ţină seama. Până şi Capone intenţionase să obţină ajutorul ei. Iar acum...

Kiera îi aruncă o privire absentă esteticienei non-posedate.

– Dispari.

– Cum doriţi.

Fata făcu o reverenţă şi aproape că ţâşni afară prin uşile duble ale apartamentului, ajungând în cealaltă parte a salonului.

După ce uşile se închiseră, Kiera îşi îngădui un urlet mut de furie.

– Nenorocitul acela de Dariat! Ştiam eu! Ştiam că are să producă un dezastru.

– Încă mai controlăm şoimii-de-iad, spuse Hudson Proctor. Asta ne oferă o parte mare din acţiunea lui Capone, iar Organizaţia are în subordine două sisteme stelare, cu şanse ca numărul lor să sporească. Nu e o pierdere atât de mare. Dacă ne-am fi aflat în habitat, ar fi fost mult mai rău.

– Dacă aş fi fost în habitat, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva, se răsti ea. Părul i se uscă brusc, iar roba din prosop îşi pierdu contururile, curgând precum ceara fierbinte, până deveni un taior mov extrem de elegant. Control, murmură ea mai mult către sine. Asta este cheia în situaţia de faţă.

Hudson Proctor simţi privirea, dar şi mintea ei, concentrată asupra lui.

– Eşti alături de mine? întrebă ea. Ori ai de gând să îl întrebi pe bunul Al dacă te poţi înrola ca unul dintre locotenenţii lui?

– De ce aş face asta?

– Pentru că dacă nu pot controla şoimii-de-iad, nu reprezint nimic pentru Organizaţie. Ea îi surâse. Noi doi va trebui să o luăm iarăşi de la început. Dacă şoimii-de-iad ni s-ar supune, am continua să fim în cărţi.

El privi afară pe fereastra mare, căutând în spaţiu nave stelare bitek.

– Nu mai deţinem controlul asupra lor, spuse el cu un aer nefericit. Fără corpurile capabile de afinitate stocate în Valisk, este imposibil ca ele să procedeze conform ordinelor. Şi nu mai există niciun membru al familiei lui Rubra ca să îi înlocuim. Suntem pierduţi.

Kiera clătină nemulţumită din cap. Ţinând seama că ea îl cooptase pe fostul general în consiliul ei pentru capacitatea lui de a gândi

tactic, omul se descurca extrem de prost în acea postură. Însă poate că instinctul unui politician era în mod natural mai iute în a depista slăbiciunea duşmanului.

– Mai e un singur lucru pe care nu-l pot face pentru ei înşişi.

– Care e acela?

– Să se hrănească. Singurele surse de fluide nutritive pe care le pot folosi se află pe asteroizii deţinuţi de Organizaţie. Fără hrană, chiar şi organismele bitek se ofilesc şi mor. Şi noi ştim că puterea noastră energistică nu poate produce ca prin minune hrană autentică.

– Înseamnă că vor fi controlaţi de Capone.

– Ba nu. Kiera simţi anxietatea lui în faţa perspectivei de a-şi pierde poziţia şi îşi dădu seama că se putea bizui pe el. Închise ochii, concentrându-se asupra misiunilor ce reveneau micului număr de oameni pe care îi adusese la Monterey. Care este cel mai serios şoim-de-iad pe care îl avem în apărarea planetară?

– Serios?

– Fidel, idiotule. Faţă de mine.

– Probabil că Etchells din *Stryla.* E un mic nazist, pentru că întotdeauna se plânge că nu are parte de suficiente lupte. Şi nici nu se înţelege prea bine cu ceilalţi.

– Perfect. Îl rechemi la platformele de andocare din Monterey şi urci la bord. Vreau să vizitezi fiecare asteroid al Organizaţiei din acest sistem care deţine o capacitate de producţie a fluidului nutritiv. Şi îl faci praf şi ţăndări.

Hudson îi aruncă o privire năucită, iar o trepidaţie luă locul anxietăţii de mai devreme.

– Asteroizii?

– Nu, dobitocule! Doar sistemul de producţie. Nici măcar nu trebuie să andochezi, ci să foloseşti doar laserul cu raze X. În acest fel, Monterey va rămâne singurul lor furnizor. Zâmbi fericită. Organizaţia are şi aşa prea multe de făcut decât să ducă povara de a menţine în funcţiune toată maşinăria asta complicată. Cred că voi coborî acolo chiar acum, însoţită de experţii noştri, şi îi eliberăm.

*

Zorile nu apăruseră deasupra lumilor, deoarece nu mai exista un soare care să se înalţe deasupra orizontului, însă cerul întunecat radie lumină în semn de omagiu faţă de ritmul diurn pierdut pentru Norfolk. Luca Comar simţi cum acesta evoluează pentru că el făcea să se întâmple acest lucru. Venind acolo, se eliberase de vacarmul sufletelor pierdute în lumea de dincolo, de ţipetele lor de durere şi lamentările furioase. În schimb, câştigase sentimentul comuniunii.

Născut la sfârşitul secolului XXI, crescuse în arcologia Amsterdam. Asta se întâmpla într-o vreme când oamenii încă se agăţau de speranţa că planeta putea fi vindecată, că superba lor tehnologie va fi folosită pentru a întoarce timpul la netimpul zilelor pastorale lipsite de orice griji. În tinereţea lui, Luca visase că pământurile vor reveni la peisajele imense ca de parc, cu mândre oraşe, aurii şi albe, care se ridică la orizont. Copil crescut de unii dintre ultimii hipioţi de pe Pământ, anii lui de formare fuseseră petrecuţi iubind ideea că apropierea însemna totul. Apoi a împlinit optsprezece ani şi, pentru prima oară în viaţă, realitatea muşcase, dar muşcase cumplit; trebuise să-şi găsească o slujbă, un apartament, să plătească taxe… Nu era deloc plăcut. Detestase aceste lucruri până în ziua în care trupul lui murise.

Aşa că acum îşi însuşise un nou trup şi, cu puterile ciudate pe care i le conferise furtul, se alăturase celorlalţi pe acea planetă pentru a crea propria lor Gaia. Unitatea vieţii era o prezenţă persuasivă, ca un linţoliu, care se înfăşură în jurul planetei, înlocuind ordinea înregimentată a universului ca furnizor al lor. Întrucât noii locuitori de pe Norfolk doreau să vadă zorii, acum aveau unul. Şi cum doreau noaptea la fel de mult, lumina fusese exilată. El contribuise cu o părticică din sine la acea Gaia, cu câteva dorinţe, cu ceva din putere, cu o recunoaştere constantă a recunoştinţei faţă de acea fază nouă a existenţei lui.

Luca stătea pe marginea patului uriaş din dormitorul principal ca să urmărească lumina care creştea dincolo de Cricklade; o căldură argintie care cobora strălucind din cer, a cărei uniformitate lăsa puţine umbre. Când era vorba de simţul anticipării, era o zi nouă ce trebuia preţuită datorită ocaziilor pe care le putea aduce.

Zori anoşti, terni şi plictisitori, aşa cum deveniseră zilele. Aveam doi sori şi ne delectam cu contrastul culorilor pe care îl aduceau ei, cu bătălia umbrelor. Ei aveau energie şi măreţie, inspirau. Însă asta, asta…

Femeia care se afla pe pat alături de Luca se întinse şi se rostogoli, după care îşi rezemă bărbia de mână şi îi zâmbi.

– ’Neaţa, murmură ea.

El îi răspunse la zâmbet. Lucy era o companie plăcută, care împărtăşea multe dintre lucrurile care îl entuziasmau, dar şi un simţ răutăcios al umorului. O femeie înaltă, cu o siluetă de invidiat, cu părul castaniu şi des foarte lung, care abia dacă depăşise douăzeci de ani. Nu o întrebase cât de mult din înfăţişare îi aparţinea exclusiv şi cât de mult ţinea de gazda ei. Vârsta gazdei devenise tabu. Lui Luca îi plăcea să se considere suficient de modern, astfel că nu îl deranja să

se culce cu o femeie de nouăzeci de ani, pentru că vârsta şi înfăţişarea erau altfel de concepte acolo. Cu toate acestea, nu o întrebase. Imaginea solidă era îndeajuns de bună.

O imagine atât de apropiată de aceea a lui Marjorie, încât era la un pas de idolatrie. Lucy a văzut asta în inima mea?

Luca se întinse şi căscă.

– Ar trebui să plec. În dimineaţa asta trebuie să inspectăm moara şi să aflu cât de mult grâu-seminţe a mai rămas în silozurile de la fermele de pe proprietatea vestică. Nu cred ceea ce declară rezidenţii. Nu corespunde cu ceea ce ştie Grant.

Lucy făcu o mutră acră.

– O săptămână în rai, şi cei patru călăreţi se uită deja la noi.

– Vai, mă tem că acesta nu este raiul.

– Ca şi cum n-aş şti asta. Închipuie-ţi, să fii silit să munceşti ca să-ţi câştigi existenţa şi când eşti mort. Doamne, ce insultă.

– Preţul păcatului, doamnă. La o adică, la început am avut o petrecere grozavă.

Ea se lăsă din nou pe pat şi îşi împinse limba în buza superioară.

– Sigur că da. Să ştii că eram foarte refulată când am trăit prima oară. Sexual, mai precis.

– Aleluia! Asta e o vindecare miraculoasă.

Ea chicoti cu glas răguşit, apoi deveni serioasă.

– Azi ar trebui să ajut şi eu la treburile din bucătărie. Să gătesc prânzul pentru lucrători, apoi să le duc mâncare pe câmp. La naiba, e ca un fel de sărbătoare Amish. Cum se face că revenim la stereotipurile legate de sex?

– La ce te referi?

– La faptul că noi, fetele, gătim totul.

– Nu chiar toate.

– Majoritatea. Ar trebui să alcătuieşti altă listă de sarcini pentru noi.

– De ce eu?

– Am impresia că tu conduci treburile aici. Eşti un fel de mic baron.

– Bine, te voi desemna să faci o listă de sarcini echitabilă. Şi scoase limba la ea. Cred că te pricepi la munca de secretariat.

Perna îl lovi în tâmplă, cât pe ce să-l arunce din pat. Pe următoarea o prinse şi o îndepărtă de mâna ei.

– N-am făcut-o în mod voit, spuse el cu seriozitate. Oamenii îmi spun ce pot face, iar eu îi plasez la prima treabă care li se potriveşte. Trebuie să întocmim o listă a ocupaţiilor şi aptitudinilor.

Ea scoase un geamăt.

– Birocraţie în rai, asta e mai rău decât discriminarea sexelor.

– Socoteşte-te norocoasă că încă nu a trebuit să introducem impozite.

Se apucă să-şi caute pantalonii. Din fericire, în conac existau dulapuri întregi ticsite cu hainele de calitate ale lui Grant Kavanagh. Nu erau chiar pe gustul lui Luca, dar măcar i se potriveau. Iar hainele de exterior se uzau repede. Asta îl scutea de efortul de a inventa altele noi. Asta era greu acolo, pe acel tărâm. Lucrurilor imaginate le trebuia mult timp să se formeze, însă când se întâmpla asta, aveau mai multă substanţă şi durau mai multă vreme. Dacă se concentra îndeajuns şi îndelung la schimbarea unui lucru, modificarea devenea permanentă şi nu mai reclama atenţie.

Dar asta însemna obiecte inerte: haine, piatră, lemn, chiar părţi din maşinării (nu electronice), care puteau fi modelate de minte. Lucru avantajos: infrastructura tehnologică înapoiată putea fi reparată relativ uşor. La fel şi înfăţişarea fizică putea fi guvernată de o dorinţă, iar carnea se metamorfoza treptat într-o formă nouă – în mod inevitabil mai fermă şi mai tânără. Majoritatea posedaţilor ţineau să revină la trăsăturile lor originale. Ca şi cum ar fi fost văzuţi printr-o oglindă cu tente roz, bănuia Luca. Din punct de vedere statistic, apariţia într-un singur loc a atâtor oameni frumoşi era neplauzibilă.

Asta nu însemna că orgoliul era adevărata lor problemă. Dificultatea incurabilă a acestei noi vieţi era hrana. Indiferent cât de creativ sau de insistent ai fi fost, puterea energistică nu putea pur şi simplu să aducă la viaţă pe nimeni. A, puteai umple o farfurie cu caviar, dar dacă se anula iluzia, masa neagră şi strălucitoare redevenea un morman de frunze, sau orice alt material pe care încercai să îl modelezi după voinţa ta.

Ironie sau batjocură, Luca nu reuşea să stabilească încotro îi dusese eliberarea. Însă, indiferent de asta, cultivarea eternă a câmpului era preferabilă eternităţii în lumea de dincolo. Terminând cu îmbrăcatul, se uită la Lucy plin de speranţă, uşor mustrător.

– Bine, mormăi ea. Mă scol. O să-mi mişc masa comunală.

El o sărută.

– Ne vedem mai târziu.

Lucy aşteptă până când el închise uşa, după care îşi trase cearşaful peste cap.

Majoritatea ocupanţilor conacului se treziseră deja şi îşi vedeau de treburi. Coborând scara, Luca salută vreo zece. În timp ce păşi de-a lungul coridoarelor măreţe, băgă în seamă treptat starea clădirii. Ferestre lăsate întredeschise, permiţând stropilor de ploaie nocturnă să păteze covoarele şi mobilierul; uşi deschise care îi îngăduiau să vadă fugar încăperi în care hainele erau împrăştiate peste tot, resturi

de mâncare pe farfurii, mucegaiuri cenuşii crescând în căni; cearşafuri nespălate de când începuse posedarea Norfolkului. Nu era chiar apatie, ci mai curând neglijenţa adolescenţei – convingerea că mama va veni să facă ordine după tine.

Mizerie de drogaţi. Asta nu s-ar fi întâmplat pe vremea mea, la naiba.

În sufrageria de la Cricklade, care acum slujea drept cantină a comunităţii, luau dejunul peste treizeci de oameni. Încăperea spaţioasă era înaltă cât trei etaje, cu tavanul din lemn sprijinit de grinzi sculptate cu măiestrie. Candelabre în cascadă atârnau de lanţuri rezistente; globurile de lumină nu funcţionau, însă ele reflectau din belşug lumina ambientală a cerului în sală, iluminând frescele ce înfăţişau pădurile Pământului care erau pictate pe fiecare fereastră. Un covor chinezesc, gros şi colorat în crem şi albastru, amortiză zgomotul făcut de ghetele lui Luca în timp ce se îndreptă spre tejghea ca să-şi ia ouă bătute dintr-un încălzitor din fier.

Farfuria pe care o avea era ciobită, tacâmurile din argint erau oxidate, iar lacul de pe tăblia mesei uriaşe din centrul încăperii era subţiat şi zgâriat. Când se aşeză, îi salută pe comeseni, abţinându-se de la orice critică. Să mă concentrez asupra priorităţilor, îşi zise. Lucrurile funcţionează la un nivel de bază, asta e ceea ce contează. Mâncarea era simplă, dar bună; nu tocmai raţionalizată, dar controlată atent. Reveneau cu toţii la o stare mai civilizată de comportament.

După plecarea lui Quinn, noii ocupanţi ai conacului Cricklade renunţaseră cu încântare la învăţăturile detestabile ale sectei pe care le impusese monstrul, abandonându-se unei orgii continue de sex şi consum exagerat. Era o reacţie faţă de lumea de dincolo, acea scufundare deliberată într-un exces senzorial. În afara pipăitului, gustului şi mirosului, nimic altceva nu conta. Luca mâncase şi băuse, împuţinând proviziile mari ale conacului, se culcase cu nenumărate fete care arătau ca nişte supermodele. Se implicase în jocuri ridicol de periculoase, îi persecutase şi îi vânase pe non-posedaţi. Apoi, cu o încetineală dureroasă, veniseră în cele din urmă şi zorii, aducând cu ei povara răspunderii şi chiar un grad de bună-cuviinţă.

Luca s-a apucat să îi adune pe oamenii care gândeau la fel ca el şi a început să readucă ordinea pe proprietate abia în ziua în care din para duşului a ţâşnit apă de canal colector. Se vedea clar că anarhia hedonistă pură nu reprezenta un mediu sustenabil.

Luca o văzu pe Susannah ieşind pe uşa care ducea la bucătărie. Fiecare mişcare a lui deveni foarte precaută. Ea ducea un vas cu roşii aburinde, pe care îl aşeză cu un bufnet pe tejgheaua cu autoservire.

Aşa cum el se dăruise ideii de a face ca partea de agricultură a proprietăţii să funcţioneze din nou, ea se ocupase de conac. Reuşea să asigure mâncarea şi să facă lucrurile să meargă (deşi conacul nu era întreţinut ca în zilele lui bune). Lucru firesc, de vreme ce Susannah poseda trupul lui Marjorie Kavanagh. Normal, existase loc pentru îmbunătăţiri fizice; renunţase la aproximativ un deceniu de viaţă şi îşi scurtase considerabil părul extravagant de latifundiar, însă în esenţă silueta şi trăsăturile rămăseseră aceleaşi.

Ea ridică vasul golit şi se întoarse în bucătărie. Ochii li se întâlniră şi ea îi zâmbi uşor derutată, după care dispăru pe uşă.

Luca înghiţi oul înainte de a se îneca. Ţinuse să umple acel moment cu prea multe lucruri. Avea atât de multe de spus. Şi gândurile lor tulburate rezonaseră la unison. Ea ştia ce ştia el, iar el ştia…

Ridicol!

Nu tocmai. Ea îşi are locul printre noi.

Ridicol pentru că Susannah îşi găsise pe cineva: Austin. Erau fericiţi împreună. Iar eu o am pe Lucy. Din convenienţă. Pentru sex. Nu din iubire.

Luca luă în furculiţă ce mai rămăsese din ouă şi bău ceai ca să înghită totul. Nerăbdarea fierbea în el. *Trebuie să ajung acolo, să îi pun la treabă pe trântori.*

Îl găsi pe Johan stând la celălalt capăt al mesei, cu o felie de pâine prăjită şi un pahar cu suc de portocale.

– Eşti gata? îl întrebă el scurt.

Pe faţa rotundă a lui Johan apăru o veche expresie de suferinţă, riduri atât de adânci şi de clar desenate, încât probabil că existaseră încă de la naşterea lui. Pe frunte, o picătură de sudoare strălucind.

– Da, domnule, sunt pregătit pentru încă o zi.

Luca ar fi putut rosti răspunsul ritual în tandem.

Johan îl poseda pe domnul Butterworth. Transformarea fizică dintr-un bătrân de şaizeci de ani masiv şi bucălat într-un tânăr viril de douăzeci şi ceva de ani era aproape completă, deşi unele caracteristici originale ale fostului administrator al proprietăţii păreau să sfideze modificarea.

– Hai, atunci, să mergem.

Păşi afară din sală, aruncând priviri tăioase către cei câţiva bărbaţi de la masă. Johan se ridica deja în picioare ca să îl urmeze. Cei care primiseră avertismentul vizual îşi îndesară mâncarea în gură şi se ridicară grăbiţi, încercând să nu rămână în urmă.

Luca îi făcu pe vreo doisprezece dintre ei să-l urmeze la grajduri, unde se apucară să-şi înşeueze caii. Vehiculele rezistente de teren ale proprietăţii erau funcţionale, însă acum nu le folosea nimeni. Reţeaua

de electricitate fusese avariată în vremurile de violenţă şi doar vreo doi posedaţi din comitatul Stoke aveau cunoştinţele necesare pentru a o repara. Se progresa lent; puţina cantitate de electricitate care venea pe cablurile geotermale era rezervată tractoarelor.

Lui Luca îi trebuiră două minute să pună şaua pe calul său, şi strânse cataramele şi curelele la locul lor fără să mai gândească – acelea erau cunoştinţele lui Grant. Apoi duse iapa bălţată în curte, pe lângă ruinele celuilalt grup de grajduri. Majoritatea cailor pe care Louise îi eliberase în timpul incendiului se întorseseră; mai aveau peste jumătate din superba herghelie a conacului. Slavă lui Hristos. Ştia că mâncarea fusese o vreme pe sponci. Însă acesta era un adevărat barbarism. Câinii, totuşi, câinii nu aveau un gust chiar atât de rău.

Trebui să călărească mai încet decât ar fi dorit, ca să le permită celorlalţi să ţină pasul. Însă libertatea lumilor compensa acest lucru. Totul era aşa cum trebuia. Aproape.

Fermele individuale cuibărite în părţile adăpostite de vânt ale văilor puţin adânci, casele solide din piatră care îşi căutau adăpost împotriva iernilor arctice de pe Norfolk; acestea erau răspândite aproape la întâmplare în jurul fermei. Câmpurile fuseseră arate, iar tractoarele lucrau deja la a doua recoltă. Luca vizitase personal depozitele, alegând stocurile de orz, grâu, porumb, ovăz, zece varietăţi de fasole, legume. Pe unele terenuri, plantele începuseră să încolţească, presărând solul cu un păienjeniş ameţitor de smarald luxuriant. Aveau să se bucure de o recoltă bogată, ploaia nocturnă pe care o invocaseră va da roade.

Era recunoscător că cea mai mare parte a distrugerilor suferite de proprietate fuseseră superficiale.

Era nevoie doar de o îndrumare fermă pentru a pune lucrurile în ordine.

Când se apropiară de Colsterworth, fermele erau mai apropiate una de alta, iar câmpurile alcătuiau un covor continuu. Luca îşi conduse echipa pe la marginea lor. Străzile erau aglomerate, pline de locuitorii oraşului care se străduiau să revină la activităţile obişnuite şi normalitate. Aproape toţi îl recunoscură pe Luca. Influenţa lui nu era chiar atât de mare aici, deşi îşi fixase acest obiectiv. Oraşul îşi alesese un consiliu, care recunoscuse că Luca îşi propusese scopurile cele mai potrivite prin refacerea infrastructurii de bază a comitatului. Majoritatea orăşenilor susţineau consiliul, reparând staţia de pompare şi uzina de tratare a apelor uzate, îndepărtând de pe străzi vagoanele şi căruţele, ba chiar încercând să repare sistemul de telefonie. Însă adevărata putere a consiliului era asigurată de distribuţia alimentelor,

asupra căreia deţinea monopol, iar loialiştii organizaseră paza permanentă a depozitelor.

Luca îşi îndemnă calul peste podul care traversa canalul, un arc din fier şi lemn în tradiţia victoriană. Construcţia era încă unul dintre proiectele de reparaţii ale consiliului. În podeaua originală, afectată de trecerea vremii, fuseseră îmbinate blăni din cherestea proaspăt tăiată; se folosise putere energistică pentru a reforma grinzile care fuseseră deteriorate şi răsucite (lucrătorii nu reuşiseră să potrivească prea bine culoarea albastră, astfel că noile secţiuni erau clar vizibile).

Moulin de Hurley era pe celălalt mal, o moară mare care asigura făina pentru aproximativ un sfert din Insula Kesteven. Avea ziduri de cărămidă de un roşu-închis, în care existau ferestre înalte, cu rame de fier; un capăt era construit deasupra unui mic râu, care ţâşnea agitat dintr-o arcadă din cărămidă pentru a se goli în canalul de la capătul cheiului. O serie de iazuri-rezervor, mărginite de copaci, se înşirau în trepte pe curba domoală a văii care urca înapoia clădirii.

La porţile morii îl aştepta o echipă, desemnată de consiliu pentru a-l ajuta. Şeful acesteia, Marcella Rye, stătea chiar sub arcada de metal care sprijinea litera K, foarte ornamentată. Asta îi dădu lui Luca o senzaţie caldă de mulţumire. La urma urmelor, el era deţinătorul morii. Ba nu! Familia Kavanagh. Erau proprietarii. Adică fusese a lor.

Luca o salută pe Marcella cu entuziasm, sperând că izbucnirea de cordialitate o va împiedica să-i perceapă agitaţia.

– Cred că va fi destul de uşor să reparăm totul astfel încât să funcţioneze din nou, spuse el cu exuberanţă. Apa acţionează mecanismul mare de măcinare şi există un cablu geotermic pentru acţionarea maşinăriilor mai mici. Ar trebui să mai producă electricitate.

– Mă bucur să aud asta. Magaziile de depozitare au fost jefuite, desigur, spuse ea şi arătă spre un grup de clădiri-anexă mari. Uşile lor din lemn fuseseră deschise cu forţa; acum, spintecate şi scorojite, atârnau într-un unghi precar. Însă imediat ce hrana a dispărut, nimeni nu s-a mai deranjat să vină aici.

– Nu-i nimic, atâta vreme cât nu e nici… Observând semnalele de alarmă din gândurile lui Johan, Luca se opri. Se întoarse exact la vreme pentru a-l vedea pe om împleticindu-se, după care picioarele îi cedară şi căzu în genunchi.

– Ce s-a…?

Silueta tinerească a lui Johan tremura în timp ce el îşi apăsa pumnii de frunte; faţa îi era schimonosită de suferinţa produsă de concentrare.

Luca îngenunche alături de el.

– La naiba, ce e?

– Nimic, şuieră Johan. Nimic. Sunt bine, doar ameţit, atâta tot. Pe faţă şi mâini îi străluceau broboane de sudoare. M-a ajuns arşiţa după călătorie. O să-mi revin.

Respirând precipitat, se ridică în picioare. Incapabil să înţeleagă, Luca îi aruncă o privire derutată. Cum putea cineva să se simtă rău într-un tărâm în care un singur gând avea putere de creaţie? Probabil că Johan suferea cumplit de mahmureală; corpul nu se supunea întocmai dorinţelor minţii. La urma urmelor, încă trebuiau să mănânce. Însă adjunctul lui nu se aventura de obicei în chefuri monstruoase.

Marcella se încruntă spre ei, neştiind ce să facă. Johan dădu forţat din cap că se simţea bine.

– Haideţi să intrăm, spuse el.

Nimeni nu mai intrase în moară din ziua în care Quinn Dexter sosise în oraş. Înăuntru era răcoare; energia era oprită, iar ferestrele înalte şi afumate filtrau lumina zilei, transformând-o în ceva perlat.

Luca îi conduse pe ceilalţi de-a lungul liniei de dozatoare. Maşini mari, pătrăţoase, din oţel inoxidabil, se ridicau tăcute deasupra benzii transportoare curbate.

– Măcinarea se face la capătul celălalt, spuse el pe un ton profesoral. Apoi aceste maşini amestecă şi rafinează făina, apoi o bagă în saci. Produceam douăsprezece tipuri de făină aici: autocrescătoare, integrală, savuroasă, foarte albă – şi câte altele. Trimiteam făina pe toată insula.

– De-a dreptul drăguţ, mormăi Marcella.

Luca o ignoră.

– Pot elibera noi cantităţi de cereale din magaziile proprietăţii. Numai că… se apropie de una dintre maşinile impunătoare şi trase o pungă de două kilograme şi jumătate din mecanismul de alimentare de sub duza vagonetului; era făcută din hârtie groasă, având imprimată pe partea din faţă roata de apă, roşie şi verde, a morii Moulin. Prima noastră problemă va fi să găsim un stoc nou de pungi pentru a putea ambala făina. Înainte le primeam de la o companie din Boston.

– Şi? Atunci le concepi.

Luca se întrebă cum de se alesese Marcella cu această însărcinare. Refuzase să se culce cu şeful consiliului?

– Chiar dacă am produce doar făină albă pentru brutării şi am ambala-o în saci, ar fi nevoie de câteva sute pe zi, explică el răbdător. Apoi ar fi nevoie de făină pentru patiserie şi torturi, lucruri pe care

oamenii ar dori să le pregătească acasă. Asta înseamnă câteva mii de pungi pe zi. Toate ar trebui concepute mintal individual.

– În regulă, ce vrei să sugerezi?

– De fapt, speram că ai o soluţie. La urma urmelor, noi venim cu priceperea de a face moara să funcţioneze din nou şi de a vă asigura cerealele.

– Vai, mulţumiri.

– Nu e nevoie de mulţumiri. Nu suntem într-o societate comunistă, nu dăm nimic degeaba. Va trebui să plătiţi pentru asta.

– E în aceeaşi măsură a noastră cum e şi a voastră.

Femeia ridicase glasul, care devenise aproape un ţipăt de indignare.

– Posesia este nouă zecimi, conform legii. Luca zâmbi, deşi nu era binedispus. Întreabă-ţi gazda.

Mintea lui detectase că oamenii săi îi împărtăşeau amuzamentul (până şi gândurile lui Johan erau mai uşoare). În vreme ce orăşenii se simţeau extrem de incomod de felul în care li se prezentau lucrurile.

Marcella îl măsură cu o neîncredere ostentativă.

– Şi cum propui să plătim?

– Facem un fel de registru, aşa cred. Pentru munca ce ni se datorează. La o adică, noi suntem cei care producem hrana pentru voi.

– Iar noi facem moara să meargă şi vom transporta producţia în întreaga ţară.

– Bine. E un început, nu? Sunt convins că mai există şi alte industrii utile în Colsterworth. Tractoarele noastre şi maşinile agricole vor avea nevoie de piese de schimb. Nu trebuie decât să stabilim o rată decentă de schimb.

– Pentru asta va trebui să mă consult cu membrii consiliului.

– Fireşte.

Luca ajunsese la zidul care despărţea şirul de dozatoare de camera care adăpostea maşina de măcinat. Acolo erau câteva cutii mari de distribuţie a energiei electrice care formau un mozaic pe peretele din cărămidă. Pe panoul fiecăreia licărea o lumină strălucitoare de culoarea ambrei. Plin de încredere, se apucă să apese butoanele de declanşare în ordine. Luminile aflate în tuburi largi deasupra capului tresăriră şi se aprinseră, aruncând o radianţă alb-albăstruie, ceva mai strălucitoare decât cerul de afară. Luca zâmbi satisfăcut de priceperea lui mentală. Circuitul pentru guvernarea acelei vechi insule era formulat deja în mintea lui, venind de la gazdă.

Modestul sentiment de mulţumire păli, absorbit de un nou grup de emoţii care se furişa deasupra orizontului său perceptual. În jurul lui,

ceilalţi reacţionară în acelaşi fel. Toţi se întoarseră instinctiv cu faţa spre acelaşi zid exterior, de parcă ar fi încercat să privească prin cărămizi. Un grup de oameni se apropia de Colsterworth. Gânduri întunecate care alunecau prin atmosfera minţii Norfolkului ca nişte nori ameninţători de furtună.

– Cred că ar fi bine să aruncăm o privire, spuse Luca.

Nimeni nu îl contrazise.

Folosiră calea ferată pentru a se deplasa pe insulă, adaptând unul dintre trenurile utilitare de navetă care trecea dintr-un oraş în altul. Fortăreaţa blindată, acţionată cu abur, zăngănea şi şuiera înaintând pe şine, trăgând după sine două vagoane de Orient Express. La capetele trenului se montaseră câteva seturi de tunuri antiaeriene fără recul, în vreme ce ţeava unui tun mare de tanc era întinsă de-a lungul părţii superioare a boilerului, ieşind din combinaţia de turelă şi cabină a mecanicului.

Trenul ajunsese în apropiere de Colsterworth, unde calea ferată traversa canalul înainte de a ajunge în gară, iar Luca şi Marcella stăteau alături pe rambleu, în fruntea echipelor lor combinate. Din oraş se apropiau alţi oameni, sporind numărul lor. Anticorpii care reacţionează la un virus, gândi Luca. Şi aveau dreptate să procedeze astfel. Oamenii de aici erau făcuţi să îşi exprime deschis sentimentele, care erau vizibile pentru toţi ceilalţi. Asta îi scutea de o sumedenie de rahaturi. Văzuţi de toţi, cei care veneau erau hotărâţi asupra unui singur lucru.

Trenul scoase un şuierat lung şi iritat, trimiţând un jet artezian de abur cu mare viteză spre cer. Scrâşnete şi zăngăneli metalice se auziră dinspre locomotivă când cei care o conduceau îşi dădură seama cât de hotărâţi erau orăşenii să blocheze drumul trenului.

Pistoanele locomotivei se mişcară cu forţă, făcând roţile să se rotească în sens invers.

Luca şi Marcella îşi păstrară calmul, deşi maşina îşi continua drumul înainte urlând. Un zâmbet-gând licări fulgerător între ei, şi priviră atent spre şine, concentrându-se. Şinele din faţa picioarelor scârţâiră o dată, apoi se despicară. Şuruburile care le ţineau prinse de traversele din lemn săriră în aer, iar şinele începură să se curbeze, devenind spirale uriaşe. Din roţile trenului izbucniră flăcări. Călătorii trebuiră să exercite o mulţime de forţă energistică pentru a-i stopa inerţia. Locomotiva se opri la câţiva metri de şinele curbate. Din supapele aflate sub burta cazanului ieşiră vălătuci de abur, iar apa se revărsă pe şine. Uşa groasă de fier a cabinei mecanicului se trânti cu zgomot. Bruce Spanton sări jos.

Era îmbrăcat în costum de piele neagră de antierou, ochelari de soare impenetrabili lipiţi strâns de faţă. Ghetele lui grele făcură fragmentele de pietre de pe terasament să scrâşnească în momentul în care porni spre orăşenii ghemuiţi. La fiecare pas, Uzi-ul placat cu aur se legăna, lovindu-se de piciorul lui.

– Bună, murmură Luca, unii au urmărit prea multe filme prin cablu în tinereţe.

Marcella arboră un zâmbet când falsul Tip Rău se opri în faţa lor.

– Hei, tu, mârâi Bruce Spanton. Îmi stai în cale, prietene. Cred că te simţi norocos să încerci aşa ceva.

– Băieţi, ce vreţi? întrebă cu glas domol Luca.

Emoţiile negative care veneau dinspre Spanton şi ceilalţi aflaţi în tren nu erau întru totul contrafăcute. Nu toţi cei din Norfolk se liniştiseră după revenirea din lumea de dincolo.

– Eu şi băieţii ăştia treceam pe aici, spuse Spanton pe un ton provocator. Nu există nicio lege care să interzică asta, nu-i aşa?

– Nu există nicio lege, ci o sumedenie de dorinţe, spuse Luca. Comitatul ăsta nu te vrea. Sunt convins că vei respecta opinia majorităţii.

– Ei, la dracu’. Ne-aţi prins. Ce vreţi să faceţi, chemaţi poliţia?

Pe pieptul tunicii pe care o purta Marcella apăru, ca o ciupercă, o insignă mare şi argintie de şerif.

– Eu reprezint poliţia în Colsterworth.

– Ascultă, spuse Bruce Spanton. Am venit aici doar ca să vedem oraşul. Să ne distrăm niţel. Să facem rost de puţină mâncare, să luăm nişte Lacrimile Norfolk. Şi mâine vom pleca. Nu vrem să facem deranj; nu avem de gând să rămânem aici. Un orăşel împuţit ca ăsta nu e pe gustul nostru. Înţelegeţi ce vreau să spun?

– Şi cum vei plăti mâncarea? îl întrebă Marcella.

Luca făcu un mare efort pentru a nu se întoarce ca să se încrunte la ea.

– Să plătim? răcni Stanton uimit. Ce naiba spui tu acolo, surioară? Noi nu mai plătim pentru nimic. Asta a rămas o amintire, la fel ca şi restul avocaţilor şi celelalte căcaturi pe care a trebuit să le îndurăm acolo.

– Treaba nu merge aşa, interveni Luca. E hrana noastră. Nu a voastră.

– Nu e a voastră, dobitocule. Ea aparţine tuturor.

– Ba o avem noi. Nu voi. E a noastră. M-am exprimat suficient de clar pentru mintea ta?

– Du-te-n mă-ta. Trebuie să mâncăm. Avem dreptul ăsta.

– Acum mi-aduc aminte de tine, spuse Luca. Erai unul dintre oamenii lui Dexter. Un pupincurist devotat lui. Îi duci lipsa?

Bruce Spanton împunse cu degetul spre Luca.

– O să te ţin minte, dobitocule. Şi o să-ţi doreşti să te fi uitat.

– Când pleci de-acasă, învaţă regulile, spuse Luca pe un ton apăsat. Şi trăieşte respectându-le. Acum, ori te sui înapoi în micuţa şi patetica ta maşinărie de desene animate şi pleci, ori rămâi şi-ţi găseşti o slujbă folositoare ca să-ţi câştigi existenţa ca toţi ceilalţi. Pentru că noi nu avem nicio obligaţie să întreţinem paraziţi de două parale ca tine.

– Să-mi iau o slu… scepticismul şi furia îl făcură pe Bruce Spanton să se oprească bâlbâindu-se. Ce iadul mă-sii înseamnă asta?

– Pentru tine, exact asta: iadul. Şi acum dispari din comitat înainte de a te pune noi pe fugă.

Luca auzi ovaţii venind din spatele lui.

Ovaţiile îl făcură pe Bruce Spanton să ridice ochii. Privi spre mulţime, simţi sentimentele oamenilor, beligeranţa şi resentimentele concentrându-se asupra lui.

– Sunteţi nebuni cu toţii. Ştiţi ceva? Nebuni de legat! Abia am scăpat din tot rahatul ăsta. Şi voi încercaţi să-l aduceţi înapoi.

– Noi nu facem decât să ne croim o viaţă mai bună, spuse Luca. Vino alături de noi ori du-te în drumul tău.

– A, ne vom întoarce, spus Bruce Spanton printre buzele strânse. Veţi vedea. Şi oamenii ni se vor alătura nouă, nu vouă. Şi ştii de ce? Pentru că aşa e mai uşor.

Apoi plecă spre tren cu paşi apăsaţi.

Marcella zâmbi.

– Am câştigat. Le-am arătat ticăloşilor cum stau lucrurile, nu? Noi doi facem o echipă bună. Nu-i vom mai vedea pe aici.

– Suntem pe o insulă mică de pe o planetă mică, spuse Luca mai tulburat decât dorea să fie după vorbele de despărţire rostite de Spanton.

3

Corpul de sergent al lui Sinon fusese despuiat de ultimul său pachet medical cu doar cinci ore înainte ca nava *Catalpa* să fi ieşit în zbor din terminusul găurii de vierme de deasupra lui Ombey. Transportând treizeci şi cinci dintre masivii sergenţi şi echipa de supervizare alcătuită din cinci membri în plus faţă de echipajul obişnuit, toroidul echipajului şoimului-de-vid era supraaglomerat. Trupurile acoperite din greu cu o culoare ce imita rugina veche stăteau aproape umăr la umăr în timp ce făceau genuflexiuni pe coridorul central, descoperind, fiecare pentru sine, parametrii noii forme fizice.

Nu exista oboseală în felul în care înţelegem corpul uman autentic, adică oboseala şi durerile care sâcâie. În schimb, lipsa de zaharuri din sânge şi stresul ţesuturilor musculare erau înregistrate ca ton de avertizare mentală în cortegiul neural care găzduia personalitatea ce controla totul. Sinon credea că acestea erau similare cu afişarea neurală nanonică, însă cenuşii şi lipsite de caracter, şi nu programele iconografice în spectru total care le plăceau atât de mult adamiştilor. Din fericire, interpretarea lor era destul de simplă.

De fapt, era încântat de corpul pe care îl poseda acum (cu toate că nu era capabil să zâmbească la acea ironie aparte la adresa lui). Cicatricele adânci de după operaţiile chirurgicale ale ansamblului sergentului dispăruseră aproape complet. Restricţiile minime pe care ele le impuneau asupra mişcărilor lui aveau să dispară şi ele peste câteva zile. Până şi senzoriumul lui ajunsese la standardele unui trup de edenist. Michael Saldana nu se calicise la proiectarea secvenţei genetice a constructului bitek.

Aclimatizarea la noile condiţii se îngemănase cu o încredere sporită pe durata zborului, impuls psihologic similar aceluia pe care îl simte un pacient care îşi revine după traume, în vreme ce tot mai multe pachete medicale deveneau redundante. În acest caz, era împărtăşită cu toate celelalte personalităţi-sergent care trăiau aceleaşi exaltări emoţionale, banda de afinitate generală contopindu-se cu gratificarea lor emergentă în optimism sinergistic.

În ciuda lipsei totale de glande hormonale, Sinon abia aştepta începerea campaniei Eliberarea de pe Mortonridge. Ceru navei *Catalpa* să îi transmită imaginea pusă la dispoziţie de plăcuţele sale senzoriale în momentul în care terminusul găurii de vierme se închise în urma lor. Imaginea externă îi ţâşni în minte, prezentând Ombey ca o lună în creştere, argintie şi albastră, aflată la o sută douăzeci de mii

de kilometri în faţă. Câţiva asteroizi stabilizaţi se roteau pe orbite înalte, arătând ca nişte puncte dezgustătoare înăbuşite de un vârtej fluctuant de praf stelar argintiu în timp ce staţiile lor industriale deviau suliţele razelor de soare brute. Fărâme mai mari de lumină, cu formă mai regulată, roiau în jurul navei *Catalpa,* verii ei care ieşeau din terminusurile lor şi accelerau spre planetă.

Acea escadră aparte era alcătuită din doar trei sute de nave stelare bitek. Nici măcar nu era prima care sosea în capitala Regatului în acea zi. Centrul de Apărare Strategică al Marinei Regale de pe Guyana combinase operaţiunile şi senzorii de management al zborului cu controlul traficului civil pentru a îndruma torentul de nave stelare care soseau pe orbitele de parcare.

Şoimii-de-vid se îndreptară spre planetă, amestecându-se într-un şir lung în timp ce coborau în spirală pentru a se alinia deasupra Ecuatorului. Împărţeau orbita de cinci sute de kilometri cu verii lor şi cu navele stelare adamiste venite din toate sistemele stelare aliate în mod oficial cu Regatul. Nave militare şi civile de transport descărcau mărfurile în flotele de avionete şi avioane spaţiale; crucişătoarele de asalt ale Marinei Confederaţiei aduseseră un batalion întreg de puşcaşi marini şi chiar şi şoimii-de-vid erau dornici să vadă uriaşele nave stelare din clasa *Aquilae* ale Marinei Regale Kulu.

După ce ajunse pe orbita inferioară, *Catalpa* trebui să mai aştepte încă opt ore până când avionul său spaţial primi aprobare să transporte primul lot de sergenţi până la Fort Avangardă. Sinon era în acest avion; oceanul umbrit de noapte zbura pe dedesubtul fuzelajului strălucitor. Micul lor aparat de zbor aero frânase până la viteza de 5 Mach, când linia coastei vestice a Xingu apăru deasupra orizontului. Norul roşu era abia vizibil pentru senzori, o felie de lumină roşiatică având o formă curbată, ca şi cum fisura dintre sol şi cer ar fi fost desenată cu neon sclipitor. Apoi altitudinea scăzu şi linia roşiatică dispăru.

Ei ştiu sigur că ne aflăm aici, spuse Choma. **Cum zece mii de zboruri de nave spaţiale săgetează pe deasupra oceanului în fiecare zi, ei ne vor auzi sosind.** În secolul al XXV-lea, Choma fusese manager de export produse astrotehnice cu baza pe Jupiter. Deşi recunoştea fără jenă faţă de alte personalităţi-sergent că baza lui de cunoştinţe privind senzorii depăşiţi de depistare a stelelor din spaţiul profund nu era foarte relevantă pentru Eliberare, interesul lui principal era îndreptat spre jocurile de strategie, combinate cu o idee de interpretare de roluri. Pentru el şi excentricii lui entuziaşti, genul de arene de simulare disponibile edeniştilor prin medii perceptuale ale realităţii erau un blestem. Ei doreau ca totul să fie autentic: noroi,

păduri, feţe de stânci, redute, rucsacuri grele, arşiţă, costume, călărie, marşuri, dureri de încheieturi, butelci cu bere, să facă dragoste în iarba înaltă şi să cânte prin tabără. Spre amuzamentul celorlalţi locuitori, ei preluau vaste suprafeţe de parc-habitat pentru întrecerile lor; în acea vreme, aceasta era o activitate foarte la modă. Şi toate îl făceau pe Choma să fie un soldat cu experienţă al plutonului condus de Sinon.

O mulţime de jucători de vechi jocuri de strategie ieşiseră din multiplicitate pentru a anima trupurile sergenţilor. Oarecum surprinzător, li se alăturaseră foarte puţini foşti ofiţeri operativi ai agenţiilor de informaţii, oameni a căror experienţă în domeniul operaţiunilor de teren autentice ar fi fost extrem de valoroasă.

Foarte probabil, se declară Sinon de acord. **Dariat şi-a demonstrat abilitatea perceptivă faţă de Consensul Kohistan; fără îndoială că facultatea combinată a posedaţilor din Mortonridge le va pune la dispoziţie unele cunoştinţe predictive.**

Asta, şi inelul de nave stelare de deasupra. Convoaiele nu sunt chiar de nebăgat în seamă.

Însă ele sunt ascunse de norul roşu.

Nu te baza pe asta.

Asta te îngrijorează? întrebă Sinon.

Nu tocmai. Surpriza nu va fi niciodată avantajul nostru strategic. Putem cel mult spera ca anvergura Eliberării să reprezinte un şoc neplăcut pentru Ekelund şi trupele ei.

Mi-aş dori să am experienţa situaţiilor de luptă cu care ne vom confrunta decât să deţin amintiri teoretice.

Mă aştept ca experienţa să fie unul dintre lucrurile pe care le vei acumula din plin, iar asta într-un răstimp foarte scurt.

Avionul spaţial de pe *Catalpa* ateriză la noul spaţioport de la Fort Avangardă, gonind de-a lungul uneia dintre cele trei piste prefabricate aşezate paralel. Altul coborî la patruzeci şi cinci de secunde în urma lui, fapt ce reuşi să declanşeze un nor de îngrijorare în mintea lui Sinon. Chiar şi cu un IA care răspundea de organizarea traficului, marjele erau la limită. Zburătoarele cu câmp ionic aterizau şi se lansau vertical de pe platforme aflate de cealaltă parte a turnului de control al spaţioportului într-un ritm mult mai rapid decât reuşeau pistele să facă faţă avioanelor spaţiale.

Pentru moment, principala preocupare a spaţioportului era să descarce mărfurile trimise către Fort Avangardă. Hangarele erau extrem de ocupate, mecanoizii capabili să ridice greutăţi mari cooperau cu oamenii pentru a menţine ridicat fluxul în mişcare; orice

întârziere sau eroare produsă acolo ar fi avut un efect direct chiar asupra navelor aflate pe orbită. Aproape toate vehiculele de sol ale Eliberării aveau sarcina de a transporta mărfuri. Cele pentru pasageri erau încă pe orbită.

Când ajunseră la baza scării avionului spaţial, lui Sinon şi celorlalţi li se administrară câte un test de sarcini statice de către Puşcaşii Marinei Regale. Era de înţeles că acest lucru se petrecea în mare grabă, dar Sinon se declară satisfăcut să vadă că fiecare era supus testului. Imediat ce primiră aprobarea, avionul spaţial se îndepărtă, alăturându-se unui şir de aparate similare care aşteptau să decoleze. Un altul rulă până în locul stabilit, apoi îşi extinse scara aeriană. Plutonul de puşcaşi se apropie de el.

Un ofiţer de legătură edenist pe care nu-l mai văzuseră până atunci le spuse că vor trebui să meargă pe jos până la Fort Avangardă. Făceau parte dintr-un şir lung de sergenţi şi puşcaşi care mărşăluiau pe un drum din compozit microreţea proaspăt derulat, plasat alături de noua autostradă cu şase benzi. După ce porniră la drum, Sinon îşi dădu seama că acel contingent uman al forţelor terestre ale Eliberării nu era alcătuit doar din puşcaşi marini ai Confederaţiei. Se apropie de o femeie-mercenar supradimensionată, care era mai înaltă decât el. Pielea cafenie a mercenarului avea aceeaşi textură ca pielea animală; muşchii precum frânghiile se adunau în jurul gâtului, sprijinind o ţeastă aproape globulară blindată cu silicolitici ca o cască acoperind totul. În locul nasului şi al gurii era o cuşcă ovală, iar ochii cât farfurioarele de cafea erau foarte depărtaţi unul de celălalt, cu irisul verde-albăstrui şi părând a fi multifaţetat.

Interpelată de Sinon, ea spuse că se numea Elena Duncan.

– Scuză-mă că te întreb, spuse el. Ce anume faceţi aici?

– Sunt voluntară, îi răspunse Elena Duncan cu glas clar feminin. Suntem o parte din forţa de ocupaţie. Voi cuceriţi teren de la ticăloşii ăia, iar noi păstrăm poziţiile. Acesta este planul. Ascultă, ştiu că voi, edeniştii, nu-i agreaţi pe cei ca mine. Dar nu există suficienţi puşcaşi pentru asigurarea întregului Mortonridge, aşa că trebuie să ne folosiţi pe noi. Şi am nişte prieteni pe Lalonde.

– Nu-i dezaprob pe cei ca tine. Chiar sunt încântat că există cineva aici care a mai participat la lupte. Aş vrea să mă număr şi eu printre ei.

– Da? Vezi, asta nu înţeleg eu. Voi sunteţi carne de tun, şi ştiţi bine asta. Dar nu vă deranjează. Eu ştiu că risc, asta e alegerea pe viaţă pe care am făcut-o cu mult timp în urmă.

– Pe mine nu mă deranjează, pentru că nu sunt uman, ci doar un sofisticat robot bitek. Nu am creier, ci doar o grămadă de procesoare.

– Dar ai personalitate, nu?

– E doar o copie editată a mea.

– Ha-ha. Cred că asta îţi dă mare încredere în tine. La urma urmelor, viaţa este viaţă. Ea se întrerupse şi îşi dădu capul pe spate, iar muşchii spinării se arcuiră ca nişte deltoizi dezvoltaţi. Este o privelişte care face să merite orice. Nu există ceva mai impunător decât acele nave de luptă vechi.

Avionul spaţial CK500-090 Thunderbird venea la aterizare. Aparatul cu aripi delta uriaşe era de două ori mai mare decât orice avion spaţial civil pentru mărfuri care folosea pistele. Aerul bubui turbulent în siajul lui când alunecă prin dreptul lor pentru a se alinia pe calea de apropiere, iar mari secţiuni din margini se îndoiră cu agilitate lentă pentru a modifica convexitatea aripilor. Apoi un număr uimitor de mare de magazii se deschiseră din burta fuzelajului; douăsprezece seturi de boghiuri de tren de aterizare coborâră. Thunderbird atinse pista cu un urlet mai puternic decât bangul sonic. Rachetele chimice din botul aparatului se declanşară pentru încetinire, iar din toţi cei nouăzeci şi şase de tamburi de frână ieşi un fum murdar.

– La naiba, murmură Elena Duncan. N-am crezut niciodată că voi vedea o asemenea operaţiune, şi cu atât mai puţin că voi participa la ea. O adevărată armată terestră vie în mişcare. Eu sunt aici la secole după vremea mea, înţelegi? Aparţin secolelor al XIX-lea şi XX, şi mărşăluiesc spre Moscova alături de Napoleon sau lupt în Spania. Sinon, m-am născut pentru război.

– Asta e o prostie. Ştii că acum ai suflet. Nu ar trebui să ţi-l rişti astfel. Ai inventat o cruciadă la care ţii să participi, în loc să realizezi ceva ca individ. E rău.

– E sufletul meu şi, într-un fel, nu mă deosebesc de edenişti.

Sinon simţi un val de adevărată surprindere.

– Cum asta?

– M-am adaptat perfect la ceea ce sunt. Faptul că scopurile mele se deosebesc de acelea ale societăţii nu contează. Ştii ce cred? Edeniştii nu se lasă prinşi în lumea de dincolo pentru că sunt suficient de calmi în condiţii de presiune pentru a-şi concepe calea de scăpare. Ei, bine, şi eu la fel, prietene. Laton a spus că există o cale de ieşire. Îl cred. Kiintii au găsit-o. Simplul fapt de a şti că este posibil reprezintă soluţia mea de scăpare. Voi fi fericită să caut, deoarece ştiu că nu este inutil, şi nu voi suferi ca idioţii care ajung să fie prinşi. Sunt nişte fraieri, pentru că au renunţat. Dar eu, nu. De aceea m-am ataşat de ideea nebună a Eliberării, ea face parte din pregătirea pentru marea bătălie. Buna instruire înseamnă totul.

Îl bătu amical pe umăr cu o mână ale cărei degete fuseseră înlocuite de trei gheare şi porni mai departe în marş.

Ăsta e un exces de fatalism, remarcă Choma. **Ce psihologie ciudată…**

Ea este mulţumită, îi răspunse Sinon. **Îi urez numai bine.**

*

În construcţia fermei se investise o mare doză de iubire. Chiar şi aristocraţia Kulu, cu clădirile lor arătoase şi scumpe, folosea materiale moderne în structura lor. Iar Mortonridge era o zonă de dezvoltare rapidă, care utilizase subsidii guvernamentale pentru dezvoltarea fermelor. O provincie care aparţinea clar clasei mijlocii. Clădirile lor erau mari, dar ieftine: realizate din combinaţii de beton-carbon, scânduri din pastă de lemn cu rezistenţă uniformă, cărămizi făcute din particule de lut cimentate de bacterii modificate genetic, traverse structurale din oţel spongios, sticlă de silicon polimerizat. În ciuda standardizării lor, astfel de componente de bază le ofereau o bogăţie de diversitate arhitecţilor.

Însă acest lucru era inconfundabil şi original. Minunat de brut. O casă din piatră, adusă de la o carieră locală cu o lamă de fisiune industrială; blocurile pătrate de mari dimensiuni făceau ca zidurile să fie suficient de groase pentru a reflecta arşiţa ecuatorială şi pentru a păstra încăperile răcoroase fără ajutorul aerului condiţionat. Podeaua şi bârnele acoperişului erau confecţionate din cherestea de harandrid, bucăţi rezistente îmbinate laolaltă aşa cum doar un singur maistru dulgher putea reuşi. Înăuntru, erau lăsate neacoperite, iar golurile dintre ele erau umplute cu stuf şi tencuială, după care se zugrăvea. Era la fel de istoric precum oricare dintre iluziile preferate de posedaţi, deşi nimeni nu putea confunda ceva atât de solid cu o aspiraţie efemeră.

La capăt fusese ataşată o şură, formând o latură a curţii fermei. Uşile ei mari se deschideau în adierea aerului în ziua în care vehiculul numit Cruciatul Karmic se opri în faţa lor. Stephanie Ash era obosită şi sătulă în momentul în care ieşiseră de pe şoseaua principală şi porniseră pe un drum oarecare, din pământ bătătorit. Cercetarea lui fusese ideea lui Moyo.

– Drumul ăsta trebuie să ducă undeva, insistase el. Pământurile de aici au fost colonizate recent. Deocamdată, nimic nu a apucat să se deterioreze.

Ea nu se obosise să îl contrazică. După ce predaseră copiii, conduseseră mult timp pe M6, făcând o călătorie care presupunea să treacă din nou printre oamenii armatei lui Annette Ekelund. De această dată, fuseseră ignoraţi cu totul de soldaţii aflaţi în

Chainbridge. Apoi, merseseră în zigzag de la o coastă la alta, căutând un refugiu, un loc în care să se poată hrăni şi să se poată odihni în aşteptarea desfăşurării marilor evenimente de dincolo de Mortonridge. Însă oraşele din partea nordică a peninsulei erau încă ocupate, deşi se vedea o migraţie continuă spre ferme. Acolo nu erau bine-veniţi; posedaţii învăţaseră să îşi apere rezervele de hrană. Chiar fermele neocupate fuseseră devastate în căutare de mâncare şi animale. Era un curs monoton, iar descoperirea unei surse de energie pentru reîncărcarea Cruciatului Karmic devenea tot mai dificilă.

După bucuria generată de reuşita de a evacua copiii, le venea greu să accepte ideea de a ajunge în situaţia de a fi nişte refugiaţi excluşi. Stephanie nu-şi pierduse cu totul credinţa, însă drumul îngust nu se deosebea defel de alte zeci pe care merseseră în ultimele zile. Speranţa renăştea neîntârziat de fiecare dată.

Drumul duse autobuzul printr-o mică pădure de copaci aborigeni, după care coborî într-o vale puţin adâncă, uşor împădurită, care şerpuia în mod extravagant. De-a lungul văii cu iarbă bogată bolborosea un râu, viteza apei indicând că urcau o pantă destul de abruptă.

După patru kilometri, valea se sfârşi, dând într-un bazin aproape circular. Avea forme atât de regulate, încât Stephanie bănui că era un crater făcut de căderea unui asteroid. O reţea de pâraie argintii şerpuia pe pantele craterului, alimentând lacul din mijloc, originea râului de-a lungul căruia merseseră. Ferma se ridica deasupra malului, despărţită de apa unduitoare de o peluză frumos tunsă. În spatele ei, cineva transformase pereţii dinspre nord ai bazinului în terase în trepte, făcând astfel un loc perfect însorit. Fiecare terasă era cultivată cu zeci de plante şi legume terestre, începând cu copaci de citrice şi terminând cu salată, avocado şi rubarbă. Aproape toată vegetaţia aborigenă fusese îndepărtată: chiar şi latura de sud arăta de parcă ar fi fost acoperită cu iarbă terestră. Păscând paşnice, capre şi oi se deplasau de colo-colo.

Zâmbind ca nişte copii încântaţi, coborâră toţi din Cruciatul Karmic.

– Nu e nimeni aici, spuse Rana. Nu simţiţi? Locul e pustiu.

– Vai, Dumnezeule, exclamă agitată Tina. Coborî ultimele trepte ale autobuzului, iar tocurile ascuţite ale pantofilor i se scufundară cu stângăcie în pietrişul prea puţin tasat al drumului. Chiar crezi asta? Pur şi simplu e ca în paradis. Asta merităm după ce am făcut atâtea pentru alţii. N-aş suporta să fim alungaţi de altcineva care ar susţine că a ajuns primul aici. Ar fi cumplit de dureros.

– Nu a mai rămas niciun vehicul, mormăi McPhee. Probabil că proprietarii au primit avertismentul Regatului şi au şters-o înainte de sosirea oamenilor lui Ekelund în aceste părţi.

– Au fost norocoşi, spuse Rana.

– Dar noi suntem şi mai norocoşi, spuse Moyo. E pur şi simplu perfect.

– Cred că sistemul de irigaţie s-a stricat, spuse McPhee. Îşi făcuse o mână streaşină la ochi şi privea cercetător terasele. Uitaţi-vă acolo, vedeţi? Trebuiau să existe canale care să devieze pâraiele pentru ca fiecare terasă să poată primi suficientă apă. Acum se revarsă ca o cascadă. Plantele se vor îneca.

– Ba nu, spuse Franklin Quigly. Nu e stricat. Nu există energie şi nu e nimeni să rezolve problema. Atâta tot. L-am putea repara în mai puţin de o zi. Asta, dacă rămânem aici.

Se întoarseră cu toţii către Stephanie. Ea se arătă mai curând amuzată decât măgulită de compliment.

– A, aşa cred. Zâmbi către micul grup, arătând destul de ponosit. N-o să găsim un loc mai bun.

Îşi petrecură restul zilei umblând de colo până colo pe terenul şi terasele fermei. Bazinul era o grădină de cultură intensivă; pe niciuna dintre terase nu se aflau cereale. Au constatat semnele unei plecări precipitate în întreaga clădire, sertare trase, haine împrăştiate pe podelele lucioase, un robinet lăsat deschis, două valize vechi abandonate după ce fuseseră umplute pe jumătate într-unul dintre dormitoare. Însă existau o serie de alimente de bază lăsate în cămară: făină, gemuri, jeleuri de fructe, ouă, roţi de caşcaval şi un congelator mare plin cu peşte şi bucăţi de carne. Cei cărora le aparţinuse ferma nu credeau în punguţele moderne şi semipreparate.

Tina aruncă o privire în bucătăria care avea un şir ordonat de oale şi cratiţe strălucitoare din aramă şi pufni cu o dezaprobare emfatică:

– S-ar putea să ducem prea departe veneraţia faţă de toate lucrurile rustice, înţelegeţi?

– Este potrivit pentru ceea ce suntem acum, îi spuse Stephanie. Societatea consumistă obişnuită nu poate exista în universul nostru.

– Da, dar sper că nu te aştepţi să renunţ la ciorapii de mătase, draga mea.

Moyo, Rana şi McPhee urcară până în partea superioară a bazinului, către o clădire măruntă despre care presupuneau că putea fi casa pompei pentru sistemul de irigaţie. Stephanie şi ceilalţi se apucară să cureţe casa fermei. În a treia zi, reuşiră să repună în funcţiune sistemul de irigaţie. Nu perfect, intervenţia lor deteriorase câteva procesoare, însă în staţia de pompare găsiră un panou de control

suplimentar care funcţiona manual. Până şi iluminarea roşiatică a norilor ameninţători se mai limpezise, parcă fără voia sa, când se apucară de treabă şi îşi exercitară influenţa. Nu era lumina solară pură care strălucea deasupra oraşelor şi grupurilor mai mari de posedaţi, însă plantele absorbiră fericite ploaia sporită de fotoni şi se dezvoltară corespunzător.

O săptămână mai târziu, când se plimbă prin aerul relativ răcoros al dimineţii, Stephanie avea tot dreptul să fie mulţumită. Dreptul, dar nu şi realitatea. Deschise uşile boltite din metal care dădeau spre peluză şi păşi desculţă pe iarba înrourată.

Ca de obicei, norii roşietici se fugăreau pe cer, iar cozile lor masive zdrăngăneau prin aer până când acesta gemea în semn de protest. Acum, totuşi, vaporii ranchiunoşi aduceau o rezonanţă mult mai subtilă. Nu putea fi auzită, ea doar îi hăituia mintea ca un vis tulburător.

Întorcând capul încet ba într-o parte, ba în alta, în timp ce privea cercetător cerul, căutând un semn anume, orice, coborî până la marginea lacului. Senzaţia de urzicătură crescuse în ultimele zile. Indiferent care i-ar fi fost originea, era prea departe pentru ca simţurile să o distingă, pândind sub orizont ca o lună răuvoitoare.

– Deci simţi şi tu bluesul cosmic răsunând? spuse Cochrane cu jale.

Stephanie tresări, pentru că nu-l auzise apropiindu-se. Clopoţeii de pe tivul pantalonilor de hipiot, confecţionaţi din catifea, rămăseseră tăcuţi cât el păşise uşor pe iarbă. O ţigară de marijuana uriaşă îi atârna în colţul gurii. Mirosea altfel decât de obicei, nu era chiar atât de dulceagă.

El îi remarcă mirarea şi barba i se despărţi, etalând un zâmbet îngâmfat. Cu degetele pe care avea multe inele îşi dezlipi ţigara cafenie de pe buze şi o ţinu vertical.

– Ia ghici ce am găsit pe una dintre terasele uitate? Acest domn Johnny Seminţe-de-Măr plătitor de impozite nu era chiar atât de cuminte precum credeau prietenii lui rotarieni. Ştii ce e asta? Doar *Nicotiana* autentică. Şi e cât se poate de ilegală prin părţile astea. Doamne, dar dă o senzaţie grozavă, e prima ţigară adevărată pe care o fumez de secole.

Stephanie zâmbi cu indulgenţă în vreme ce el îşi vârî ţigara din nou în gură. Cu Cochrane nu puteai fi decât indulgent. Cu gândurile întunecate de îngrijorare, Moyo tocmai ieşea din casa fermei.

– Ştii şi tu că e aici, nu? întrebă ea cu tristeţe. La asta se referea Ekelund când mi-a spus ce pregăteşte Prinţesa Saldana.

– Şi locotenentul Anver, mormăi Moyo.

– Pământul simte că se apropie războiul, că se va vărsa sânge. Cât de... biblic, vibraţii negative în eter. Am sperat ca Ekelund să se înşele, că încerca doar să justifice menţinerea armatei ei susţinând că fantomele aşteaptă de cealaltă parte a dealului.

– Nici vorbă de aşa ceva, spuse Cochrane. Cavaleria celui rău se adună din nou. Ne va ataca foarte curând, cu armele fumegânde.

– De ce tocmai pe noi? întrebă Stephanie. De ce această planetă? Am spus că nu-i vom ameninţa. Am promis şi ne-am ţinut de cuvânt.

Moyo îşi petrecu un braţ pe după umărul ei.

– Prezenţa noastră aici este o ameninţare pentru ei.

– Dar e cât se poate de ridicol. Am nevoie de timp ca să mă împac cu ceea ce s-a întâmplat. Asta e tot. Avem această fermă frumoasă şi o vom face să funcţioneze fără a supăra pe nimeni. E bine aici. Asta nu ne transformă într-o ameninţare sau într-un pericol pentru Confederaţie. Dacă ni s-ar îngădui să ne continuăm existenţa aici, vom reuşi să înregistrăm un oarecare progres pentru a afla răspunsul la situaţia asta încurcată.

– Şi eu aş dori să fim lăsaţi în pace, îi spuse Moyo cu tristeţe. Aş vrea ca ei să ne asculte. Dar nu vor. Ştiu cum va fi acolo acum. Bunul-simţ şi raţiunea nu contează. Faptul că am fost siliţi să plecăm din Mortonridge reprezintă un scop politic. După ce Saldana şi alţi conducători ai Confederaţiei au declarat asta, nu vor mai putea da înapoi. Ne aflăm în calea unei forţe irezistibile.

– Poate că dacă ne-am întoarce în banca de foc şi le-am vorbi... Doar mă cunosc. Poate ne vor asculta.

Sentimentul de alarmă faţă de ceea ce spunea Stephanie îl făcu pe Moyo să o strângă mai tare de umăr cu braţul.

– Nu. Nu vreau să faci o asemenea nebunie. Pe de altă parte, ei nu te vor asculta. Cu siguranţă. Ţi-ar zâmbi politicos o vreme, apoi te vor împinge în tau-zero. N-aş suporta asta, pentru că abia te-am descoperit.

Recunoscătoare faţă de devotamentul lui, ea îşi rezemă capul de el. Se aflase lângă ea încă din prima zi. Mai mult decât un amant, o sursă constantă de tărie.

– Nu poţi pleca, spuse Cochrane. Mai ales tu. Mâţele astea vor începe să se zgârie dacă nu eşti tu să le îndrumi. Tu eşti mama noastră zen.

– Dar dacă rămânem aici nu vom rezista multă vreme, iar Prinţesa îşi va trimite armata ca să ne găsească.

– Ceva mai mult timp e mai bine decât nimic. Şi cine ştie ce ne pregăteşte karma noastră până când ticăloşii ne vor sparge uşa să ne prindă.

– De obicei, nu eşti o persoană optimistă, îl tachină Stephanie.
– Înfruntă realitatea, scumpo. În mod normal, nu sunt viu. Asta îţi cam deformează părerile, înţelegi? În zilele astea trebuie să ai încredere. Se va întâmpla ceva grozav care să le spulbere minţile.
– Tare, spuse Moyo.
– Bine, aţi câştigat, îi asigură Stephanie. Eu n-am de gând să fac sacrificii din nobleţe. Rămân aici.
– Poate că nici nu vor veni aici, spuse Moyo. S-ar putea ca Ekelund să îi învingă.
– Nicio şansă, spuse Stephanie. E bună, şi e rea, ceea ce este foarte important. Dar nu e chiar atât de bună. Opriţi-vă puţin şi gândiţi-vă ce se adună acolo. Ekelund le va provoca mari suferinţe când va începe invazia, dar nu-i va putea opri.
– Şi ce vei face când ei vor ajunge la fermă? Vei lupta?
– Nu cred. S-ar putea să mă reped la ei, asta e în natura umană. Dar să lupt? Nu. Dar tu? Ai spus cândva că vei lupta.
– Asta era când credeam că aşa ceva ar avea vreun rost. Presupun că am mai crescut de atunci încoace.
– Dar tot nu e cinstit, se plânse ea cu amărăciune. Ador gustul vieţii. Cred că întoarcerea în lumea de dincolo va fi mai rea acum. Data viitoare vom şti că acest lucru nu trebuie să fie permanent, chiar dacă aşa va fi. Ar fi fost mult mai bine dacă nu am fi ştiut. De ce ne persecută universul astfel?
– Asta e karma, dom’le, spuse Cochrane. Karma proastă.
– Eu credeam că ea plăteşte pentru acţiunile noastre. N-am făcut nimănui atât de mult rău ca să merit asta.
– Păcatul originar, spuse Moyo. Neplăcut concept.
– Vă înşelaţi, spuse ea. Amândoi. Dacă am învăţat ceva este că religiile noastre sunt minciuni. Minciuni oribile, scabroase. Nu cred în niciun Dumnezeu, nici în destin, nu mai cred deloc. Trebuie să existe o explicaţie pentru toate astea, un motiv cosmologic. Prea obosită ca să mai fie măcar furioasă, se prăbuşi în îmbrăţişarea lui Moyo. Însă nu sunt suficient de deşteaptă ca să pricep. Nu cred că vreunul dintre noi e atât de inteligent. Va trebui să aşteptăm până când va apărea cineva mai inteligent decât noi. La naiba, cât de mult detest treaba asta. De ce nu mă pricep la lucruri mari?
Moyo o sărută pe frunte.
– De cealaltă parte a focului există patruzeci de puşti care sunt extrem de încântaţi că ai realizat atâtea. Eu n-aş spune că asta nu înseamnă mare lucru.
Cochrane lansă un inel de fum în direcţia prezenţei oprimante de dincolo de izbucnirea de foc.

– În orice caz, deocamdată nimeni nu ne-a prezentat vreun ordin de evacuare din trupurile astea. Lorzii războinici duşmani ai Regatului trebuie mai întâi să ne prindă. Am de gând să fac vânătoarea tragic de scumpă pentru contribuabili. Asta i-a iritat întotdeauna cumplit.

*

Trebuie să facem asta în realitatea perceptuală, se tângui Sinon. **Uite ce vreau să spun: instruirea fizică reală. E barbar. Sunt uimit că Ralph Hiltch nu ne-a dat un sergent instructor înrăit ca să ne aducă în formă. Avem scenariul corespunzător.**

În dimineaţa aceea, sergenţii fuseseră duşi pe un teren de instrucţie aflat la zece kilometri est de Fort Avangardă, o porţiune de pământ unde se găseau pâlcuri de copaci şi imitaţii de clădiri. Era una dintre cele douăzeci şi cinci de noi zone de instrucţie, facilităţile lor de bază fiind construite la fel de repede ca şi Fort Avangardă. Puşcaşii marini ai Marinei Regale se ocupau de construirea altor zece terenuri asemănătoare.

Choma ignoră aproape în totalitate diatriba lui Sinon, concentrându-se asupra bungalow-ului din faţa lui. Restul membrilor plutonului erau răspândiţi în semicerc în jurul clădirii dărăpănate, învăţând să se agaţe de orice lucru care le putea sluji drept acoperire. Ridicol, chiar aşa, gândi el, având în vedere că posedaţii îi puteau simţi de la sute de metri depărtare. Însă asta adăuga un sentiment de autenticitate. Chestiunea care îi scăpa lui Sinon.

Brusc, aflat la cincizeci de metri depărtare, unul dintre micile tufişuri scoase un licăr argintiu şi se metamorfoză într-un hominod cu piele verde şi ochi bulbucaţi. Mingi de lumină albă ţâşniră din mâna lui întinsă. Cei doi sergenţi se rotiră încet, îndreptându-şi mitralierele spre apariţie.

E-al nostru, le spuseră ei celorlalţi membri ai plutonului. Sinon apăsă pe trăgaci cu arătătorul mâinii drepte, în vreme ce mâna stângă răsuci patul lateral al armei, selectând ritmul de tragere. Micile casete ale proiectilelor chimice reverberară puternic în timp ce oamenii trăgeau, acoperind orice alte sunete. Valuri de paraziţi tremurară la capătul ţevii, iar granulele loviră ţinta cu puterea unor ciocane.

Puşca statică era arma pe care Regatul o crease pentru a-i dota pe sergenţii care luptau în operaţiunea Eliberarea. O variantă destul de simplă a mitralierei obişnuite, principala modificare introdusă fiind glonţul. Vârfurile cinetice inerte fuseseră înlocuite cu granule sferice care aveau o sarcină statică. Forma le reducea viteza în comparaţie cu gloanţele obişnuite (dar şi precizia), deşi ele puteau produce răni mortale când loveau o ţintă umană, deşi descărcarea lor electrică

făcea ravagii asupra capacităţii energistice a posedaţilor. Fiecare granulă avea acelaşi nivel de sarcină electrică, însă ritmul variabil de tragere le putea permite sergenţilor să facă faţă diferitelor tării ale posedaţilor individuali pe care îi înfruntau; şi cum mecanismul armei era mecanic, posedaţii nu-l puteau, teoretic, descifra.

Le trebui trei secunde de foc concentrat asupra monstrului verde, după care el încetă să mai transmită lumina albă spre Sinon şi Choma. Imaginea se transformă în aceea a unui bărbat uman obişnuit, care se prăbuşi în faţă. Lentila unui proiector holografic sclipi în tufişul din spatele ţintei.

Aţi reacţionat prea lent la tăria ţintei, le spuse supervizorul, **iar într-o situaţie reală de luptă, focul lui alb v-ar fi lovit pe amândoi. Şi, Sinon…**

Da.

Străduieşte-te să îmbunătăţeşti modul de ochire, pentru că acea primă rafală pe care ai tras-o a ocolit ţinta.

Confirmat, îl informă prompt Sinon pe supervizor. Adoptă modul de angajament singular de a vorbi cu Choma. **Ocolit ţinta, zău? Eu pur şi simplu roteam arma în jurul ţintei. Focul de apropiere poate fi un important inhibitor psihologic.**

Desigur că poate, îi răspunse Choma cu o neutralitate strictă. Scruta terenul din faţă, atent la alte pericole. Controlorii de instrucţie de la sol aveau obiceiul de a-i lovi imediat.

Cred că încep să înţeleg parametrii armei, afirmă Sinon. **Rutinele gândirii mele asimilează caracteristicile manevrării ei la nivel autonomic.**

Choma riscă o privire uşor exasperată spre camaradul de pluton. **Acesta este rolul instrucţiei. Acceptăm cu greu o rutină tutorială de gândire din partea unui habitat, nu-i aşa? Când am plecat de pe Saturn, Consensul nici măcar nu ştia de existenţa armelor statice. Pe de altă parte, am spus întotdeauna că cele mai bune lecţii sunt acelea în cadrul cărora înveţi dând de greu.**

Tu şi filosofia ta atavică de olimpiană. Nici nu e de mirare că s-a demodat încă de când m-am născut.

Dar ai priceput cum stau lucrurile, da?

Aşa cred.

Bine. Acum, hai, mai bine să înaintăm spre clădire, altfel ajungem să curăţăm latrine.

Bine măcar că buzele şi gâtlejul de sergent îi permiteau lui Sinon să ofteze plângăreţ. **Foarte bine.**

*

Prinţesa Kirsten îşi comută implanturile retiniene la rezoluţie maximă pentru a putea să urmărească plutoanele înaintând pe diverse secţiuni ale câmpului de instrucţie. Mintea ei era obsedată de o veche zicală, ca şi cum un fişier ar fi avut pierderi continue dintr-o celulă de memorie: *nu ştiu nimic despre duşmani, dar ei mă înspăimântă.* Era prima dată când întâlnea constructele mari bitek în afara unei senzovizări. Combinaţia dintre dimensiunile şi înfăţişarea lor le făcea să fie deopotrivă impresionante şi impozante; acum era aproape încântată că Ralph Hiltch avusese curajul de a sugera folosirea lor. La acea dată fusese chiar fericită să lase alegerea definitivă în seama lui Allie. *Familiei îi lipseşte bravura de a lua deciziile cu adevărat importante, slavă Cerului că el are curajul necesar. La fel se întâmpla şi când eram copii, aşteptam cu toţii decizia lui.*

În acele momente, câteva sute dintre siluetele întunecate se târau, şerpuiau, iar în unele cazuri alergau prin desişuri, tufişuri şi iarbă înaltă, în vreme ce imagini holografice colorate apăreau exploziv ca să îi atace. Zgomotul împuşcăturilor răsuna puternic prin aer; era un vacarm cu care începea să se obişnuiască.

– Fac progrese remarcabile, spuse Ralph Hiltch. Stătea lângă prinţesă pe acoperişul centrului de management al câmpului de instrucţie, care le oferea o imagine neîntreruptă asupra secţiunii denivelate de teren pe care o anexase armata Eliberării. Însoţitorii lor erau în spatele lor, iar ofiţerii şi miniştrii cabinetului formau o falangă agitată. În medie, este nevoie de două sesiuni pentru instruirea unui sergent. Să nu mă înţelegi greşit, puşcaşii aceia sunt soldaţi excelenţi; nu mă refer doar la cei ai Regatului, aliaţii noştri şi-au trimis cei mai buni oameni, iar mercenarii sunt formidabili în orice ocazie. Numai că ei se bazează prea mult pe programele nanonice neurale pentru controlarea focului şi a tacticii, astfel încât noi descurajăm folosirea lor. Dacă un posedat străpunge linia frontului, aceasta este prima piesă a echipamentului care se va defecta.

– Câţi sergenţi sunt pregătiţi? întrebă Kirsten.

– În jur de două sute optzeci de mii. Îi antrenăm într-un ritm de treizeci de mii pe zi. Şi mai există cinci câmpuri de instrucţie care se deschid în fiecare zi. Aş dori ca ritmul să crească, dar, chiar apelând la brigăzile Marinei Confederaţiei, nu am decât un număr limitat de soldaţi tehnici; trebuie să le echilibrez misiunile. Prioritatea mea este încheierea secţiunilor de cazare de la Fort Avangardă.

– S-ar părea că ţii totul sub control.

– E destul de simplu, îi spun IA-ului ce dorim, iar ea proiectează în locul nostru. E prima oară în istorie când un comandant al unei armate terestre nu trebuie să-şi facă griji inutile privind logistica.

– Cu condiţia ca niciun posedat să nu ajungă în apropierea IA-ului.

– Puţin probabil, doamnă, crede-mă, puţin probabil. Şi până şi acest lucru se află în fişierul de situaţii neprevăzute.

– Bine, pentru că n-aş vrea să devenim mai încrezători decât este cazul. Aşadar, când crezi că vei putea începe Eliberarea?

– În mod ideal, aş prefera să mai aştept trei săptămâni. Continuă apoi cu un zâmbet reţinut când văzu sprâncenele ridicate ale prinţesei. În acea dimineaţă, îşi petrecuseră aproape două ore sub privirile reporterilor hoinari, inspectând fluxul ameţitor de materiale de luptă şi personal care trecea prin spaţioportul de la Fort Avangardă. Pentru mai toţi oamenii se părea că deţineau deja resursele militare pentru a invada două planete. Efortul cel mai mare va fi primul asalt. Trebuie să înconjurăm întreaga peninsulă şi o vom face într-un laţ foarte strâns, pentru că nu putem risca o acţiune mai restrânsă. Acţiunea va trebui realizată cu soldaţi lipsiţi de experienţă şi echipamente netestate. Cu cât dedicăm mai mult timp pregătirilor, cu atât vor creşte şansele de succes.

– Sunt conştientă de asta, Ralph. Dar cu o clipă în urmă vorbeai de echilibru.

Aruncă o privire în spate, spre Leonard DeVille, care îi răspunse cu o tresărire.

– Speranţele sunt foarte mari, şi nu doar aici, pe Ombey. Am solicitat şi primit un sprijin uriaş din partea aliaţilor noştri politici şi a Marinei Confederaţiei. Nu mai e nevoie să îţi reamintesc ce a spus Regele.

– Nu, doamnă.

Ultima lui întrevedere cu Alastair al II-lea, momentul în care primise misiunea, nu avea nevoie de vreun fişier. Regele fusese neclintit în privinţa factorilor ce erau în joc, costul sprijinului extern şi presiunea oamenilor care sperau şi credeau.

Succesul. Asta voia toată lumea, şi se aştepta ca el să le ofere asta, pe multe fronturi. *Şi trebuie să le ofer asta. A fost ideea mea. Şi greşeala mea.*

Spre deosebire de prinţesă, Ralph nu se putea bucura de luxul de a privi oamenii din jur pentru a căuta semne de sprijin. Îşi imagina prea bine părerea lui Janne Palmer – şi ea ar avea dreptate.

– Putem începe desfăşurarea preliminară de forţe peste trei zile, spuse el. În acest fel, vom putea demara Eliberarea în opt zile.

– Bine, Ralph. Mai ai o perioadă de graţie de opt zile. Niciuna în plus.
– Da, doamnă. Mulţumesc.
– Ai reuşit să testezi vreuna dintre armele statice împotriva unui posedat?
– Regret, dar nu, doamnă.
– Asta nu înseamnă că rişti oarecum? Eşti sigur că nu e nevoie să ştii care este eficacitatea armelor, dacă ea există?
– Armele vor avea sau nu efect şi nu vrem să îi avertizăm prematur pe oamenii lui Ekelund, pentru a nu le oferi posibilitatea de a găsi o modalitate de apărare. Vom şti dacă sunt de vreun folos în câteva secunde de la prima confruntare. Dacă nu sunt eficace, trupele de la sol vor recurge la armele uşoare obişnuite. Sper că nu va fi nevoie, pentru că vom produce vătămări mari corpurilor pe care încercăm să le recuperăm. Însă teoria este perfectă, iar maşinăria este minunat de simplă. Cathal şi Dean au inventat conceptul. Ar fi trebuit să fie evident încă de la început. Ar fi fost cazul să vin eu cu ideea.
– Cred că ai realizat suficiente miracole, Ralph. Tot ce vrea familia de la tine este o mică victorie.
El dădu din cap în semn de mulţumire, apoi privi din nou spre câmpul de instrucţie. Era momentul schimbului şi, alături de un mare număr de soldaţi obişnuiţi, sute de sergenţi murdari se retrăgeau. Deşi obişnuit era un termen relativ când se referea la mercenarii supradotaţi.
– O întrebare, spuse Leonard DeVille; avea aerul că îşi cerea scuze, dacă nu cumva era teribil de sincer. Ralph, ştiu că nu e ceva ce vrei să auzi în asemenea momente. Dar ai alocat spaţiu pentru reporterii hoinari pentru a asista la acţiune în timpul asaltului, nu? IA-ul ştie că aceasta este o cerinţă?
Ralph zâmbi. Acum îl privi direct pe Palmer, după care se uită fix în ochii ministrului de interne. Prinţesa îi urmărea, diplomatic, pe sergenţii care se întorceau.
– A, da. Îi plasăm în linia întâi pentru voi. Veţi primi senzovizări la fel de calde ca acelea pe care le-a realizat Kelly Tirrel pe Lalonde. Acesta va fi un război foarte public.

*

Chainbridge arăta altfel acum. Când sosise acolo, Annette Ekelund îl transformase în cartier general şi oraş-garnizoană. Suficient de aproape de zona de protecţie pentru desfăşurarea trupelor ei neregulate pentru cazul în care Regatul ar fi trimis vreunul dintre plutoanele sale de „pedepsire” pentru a răpi posedaţi, îndeajuns de departe pentru a se afla în afara razei de acţiune a senzorilor de

cercetare – şi, incidental, făcându-l rezonabil de sigur în faţa focului DS. Aşadar, îşi strânsese partizanii şi le permisese să trăiască iluzia libertăţii. O adevărată armată de strânsură, cu dreptul de a chefui şi a hoinări nouăzeci la sută din timp, trebuind să execute câteva dintre ordinele ei în dimineaţa următoare. Ceva de făcut, ceva vag interesant şi aparent eroic, le dădea sentimentul de identitate şi un sens în viaţă. Rămâneau împreună tocmai din această cauză. Asta îi transforma într-o armată pentru ea, chiar dacă erau greoi şi nu se putea baza pe ei. Asta se întâmpla când Chainbridge semăna cu un oraş provincial sub ocupaţia unor trupe străine cu conturi de cheltuieli nelimitate. Nu era o analogie nepotrivită. În fiecare seară aveau loc dansuri şi petreceri, iar alţi oameni începuseră să-şi facă veacul acolo, dacă nu de altceva, măcar motivaţi de faptul că armata se îngrijea ca ei să aibă acces deplin la rezervele tot mai sărăcăcioase de alimente din Mortonridge. Era un oraş fericit, unde era menţinută ordinea, iar Annette stabilise chiar şi centrul reţelei de comunicaţii din Mortonridge în vechea Primărie, pe care o rechiziţionase, transformând-o în cartier general. Reţeaua îi îngăduia să păstreze un anumit grad de control asupra peninsulei, ţinând-o în legătură cu consiliile instalate în oraşele pe care le ocupaseră oamenii ei. Nu putea face multe pentru a-şi impune domnia, decât dacă ar fi apelat la ucideri în masă şi la trimiterea unei brigăzi formate din soldaţii ei, dar, în mare, crease o mică societate care funcţiona. Asta fusese înainte ca vreunul dintre locuitori să creadă cu adevărat că Regatul îşi va nesocoti cuvântul dat şi va invada cu intenţia expresă de a despărţi corpul de sufletul uzurpator.

Acum, petrecerile din Chainbridge încetaseră. Puţinele clădiri locuite îşi pierduseră înfăţişarea festivă în favoarea unei solidităţi oprimante şi sumbre, ca de fortăreaţă. Non-combatanţii, amatorii de distracţii şi hoinarii plecaseră, topindu-se în peisajul rural. Oraşul se pregătea de război.

De la fereastra biroului ei din clădirea Primăriei putea vedea piaţa spaţioasă, pavată cu piatră de râu. Artezienele erau oprite, bazinele lor se uscaseră şi erau pline de mormane de gunoi. Vehiculele erau parcate în şiruri ordonate sub rândurile de copaci leghorn care mărgineau piaţa. Erau cu precădere maşini care se conduceau manual şi vehicule de fermă cu tracţiune pe patru roţi, conform instrucţiunilor date de ea. Niciunul dintre oamenii ei nu-şi făcea vreo iluzie. Inginerii lucrau la câteva dintre ele, pregătindu-le pentru calvarul ce avea să urmeze.

Annette se întoarse la masa lungă la care erau aşezaţi cei zece ofiţeri cu experienţă. Devlin şi Milne, cei doi oameni pe care se bizuia

cel mai mult, ocupaseră scaunele aflate de o parte şi de alta a ei. Devlin fusese ofiţer în Primul Război Mondial, iar Milne, ajutor de inginer în perioada erei navelor cu abur de pe Pământ, ceea ce îl făcea să fie un adevărat vrăjitor în privinţa tuturor lucrurilor ce ţineau de mecanisme, deşi el recunoştea sincer că se pricepea foarte puţin la electronică. Lângă ei se afla Hoi Son, care era veteran al primelor războaie ale tufişurilor din secolul XXI, un agitator ecologist, după cum se autointitula el. Annette înţelesese că bătăliile lui nu fuseseră purtate la nivel naţional, ci mai curând corporatist. Indiferent cum dorea el să se prezinte, cunoştinţele lui de tactică se dovedeau de nepreţuit în situaţia cu care se confruntau. Restul erau comandanţi de divizii, care îşi câştigaseră loialitatea soldaţilor datorită personalităţii sau reputaţiei lor. Nivelul de loialitate era o chestiune îndoielnică.

– Care sunt cifrele de astăzi? întrebă Annette.

– Noaptea trecută au dezertat aproape patruzeci, spuse Devlin. Nişte căcăcioşi. Pe vremea mea, ar fi fost împuşcaţi pentru o asemenea laşitate.

– Din fericire, nu suntem pe vremea ta, spus Hoi Son. Când am luptat cu profanatorii care mi-au furat pământul, aveam legiuni de oameni care au făcut ce trebuia deoarece cauza noastră era dreaptă. Aveam nevoie de poliţie militară şi de închisori pentru a aplica ordinele comandanţilor noştri, lucruri care aici nu există. Dacă, în inimile lor, oamenii nu vor să lupte, atunci obligarea lor nu-i va face buni soldaţi.

– Dumnezeu este de partea batalioanelor mari, spuse Devlin cu un rânjet. Deţinerea unui titlu nobiliar smintit nu garantează victoria.

– Nu vom învinge, spuse Hoi Son zâmbind împăciuitor. Înţelegeţi asta, da?

– Vom încerca, şi ducă-se naibii cuvintele tale defetiste. Sunt surprins că nu ai plecat cu ceilalţi.

– Cred că e de ajuns, spuse Annette. Devlin, ştii că Hoi Son are dreptate, doar ai simţit ce se pregăteşte Regatul să arunce împotriva noastră. Regele nu şi-ar angaja niciodată forţele decât dacă ar fi sigur de rezultat. Şi are susţinerea edeniştilor, care mai mult ca sigur că nu s-ar angaja într-o aventură nebunească. Acesta este un război demonstrativ: ei intenţionează să arate locuitorilor Confederaţiei că putem fi înfrânţi. Nu-şi pot permite să piardă, indiferent cât i-ar costa asta.

– Şi atunci, ce dracu’ vrei să facem? întrebă Devlin.

– Să facem ca acel cost să devină exorbitant, spuse Hoi Son. Astfel de oameni îi atribuie oricărui lucru o valoare exprimată în termeni monetari. Probabil că nu-i vom putea înfrânge pe Mortonridge, dar

după aceea sigur vom reuşi să împiedicăm orice altă campanie Eliberare.

– Soldaţii lor vor fi însoţiţi de reporteri, spuse Annette. Ei vor voi să evidenţieze triumful. Războiul va fi purtat pe două fronturi, cel fizic, de aici, şi cel emoţional, transmis de media în întreaga Confederaţie. Acesta este cel mai important, cel pe care trebuie să-l câştigăm. Reporterilor trebuie să li se arate preţul îngrozitor plătit pentru confruntarea cu noi. Cred că Milne a făcut unele pregătiri.

– Nu te descurci prea rău pe frontul ăsta, fetiţo, replică Milne. Trase din pipa de lut ca să-şi accentueze vorbele, arătând ca un subofiţer serios, pe care te poţi bizui. Am instruit câţiva flăcăi, pe care i-am învăţat şmecheriile meseriei, ca să zic aşa. Desigur, nu putem folosi circuitele electrice, pentru că nu ăsta e domeniul nostru. Aşadar, am revenit la lucrurile de bază. Am conceput un mic amestec drăgălaş de substanţe chimice cu efect exploziv; le vârâm în bombe-capcană cât mai repede.

– Ce fel de bombe-capcană? vru să ştie Devlin.

– Mine antipersonal, capcane terestre contra vehiculelor, clădiri minate, gropi cu ţepi, chestii din astea. Hoi ne-a arătat ce folosea pe vremea când lupta. Treburi înşelătoare. Totul, cu declanşatoare mecanice, astfel încât detectoarele lor nu le vor descoperi, chiar dacă le vor pune să funcţioneze sub norul roşiatic. Aş spune că o să le producem băieţilor lui Hiltch o sumedenie de suferinţe imediat ce trec de zona de protecţie. Am minat podurile, dar şi majoritatea pasarelelor de legătură de pe M6. Asta sigur va încetini înaintarea ticăloşilor.

– Toate bune, spuse Devlin. Însă, cu tot respectul, nu cred că nişte dărâmături le vor afecta prea mult sistemul de transport. Ţin minte tancurile pe care le deţineam cândva, şi erau nişte brute mari, impunătoare, însă, în numele Cerului, ele erau capabile să se deplaseze pe aproape orice fel de teren, iar inginerii au avut la dispoziţie şapte secole pentru a le îmbunătăţi.

– S-ar putea ca distrugerea joncţiunilor de drumuri să nu aibă un impact uriaş, însă cu siguranţă că va avea un oarecare efect, răspunse impasibil Hoi Son. Ştim cât de mare este armata Eliberării, chiar dacă în aceste vremuri asta o face de neînfrânt. Vor folosi M6, dacă nu pentru trupele din prima linie, măcar pentru transportul proviziilor şi forţelor auxiliare. Dacă le întârziem înaintarea cu măcar o oră pe zi, costurile lor vor creşte enorm. Încetinirea înaintării ne va oferi timp să reacţionăm şi să ripostăm. Este o tactică bună.

– Bun, nu am de gând să te contrazic. Însă aceste bombe-capcană şi poduri distruse reprezintă o reacţie pasivă. Fii serios, domnule, ce anume ne poţi propune care să ne permită să-i atacăm?

– Băieţii mei au descoperit câteva fabrici de aparatură uşoară şi alte treburi din astea în Chainbridge, spuse Milne. Utilajele încă funcţionează dacă sunt trecute pe manual. În prezent, le-am pus să producă piese pentru realizarea unei puşti de vânătoare de mare viteză. Nu ştiu ce dracu' este mitraliera aceea plină de viaţă pe care au fost văzuţi folosind-o pentru instrucţie băieţii lui Hiltch. Dar eu cred că puşca mea de vânătoare are raza de acţiune de două ori mai mare decât arma asta a lor.

– Dar vor purta armuri, îl avertiză Devlin.

– Da, ştiu asta. Dar Hoi mi-a vorbit despre gloanţele cu impact cinetic sporit. Armurierii noştri fac tot posibilul să le producă, şi vom avea un stoc suficient în câteva zile. Vom reuşi să pricinuim multe daune prin folosirea lor, veţi vedea.

– Mulţumesc, Milne, spuse Annette. Ai făcut o treabă grozavă, având în vedere ceea ce ai avut la dispoziţie şi cu ce ne confruntăm.

Milne îşi aplecă pipa spre ea.

– Am pus la bătaie tot ce ştiam, fetiţo, nu te îngrijora.

– Sunt convinsă. Apoi Annette privi în jur la ceilalţi comandanţi. Aceştia exprimau o serie de emoţii, începând cu nervozitate evidentă şi terminând cu o încredere ridicolă în sine. Acum ştim în mare ce urmează să desfăşurăm. Devlin, probabil că eşti cel mai bun strateg pe care îl avem…

– Un tradiţionalist încăpăţânat, mormăi *sotto voce* Hoi Son.

Annette ridică din sprâncene în semn de avertisment, iar bătrânul luptător de gherilă ridică împăciuitor din umeri.

– Cum ar putea proceda Hiltch? întrebă ea.

– Două lucruri, spuse Devlin ignorându-l pe Hoi. În primul rând, asaltul lor iniţial va fi dur. Vor arunca împotriva noastră tot ce deţin, pe cât de multe fronturi îşi vor permite să deschidă. Ne vom confrunta cu incursiuni masive ale trupelor, cu un bombardament turbat, declanşat de nave de război spaţiale, bombardamente-covor efectuate de aviaţie şi artilerie. Scopul este să ne demoralizeze încă de la început, să evidenţieze clar prin anvergura Eliberării că noi vom pierde, transmiţând astfel un mesaj într-o manieră pe care noi nu vom avea cum să o ignorăm. Aş recomanda să ne retragem puţin de la frontiera peninsulei: să nu le oferim ţinte uşoare. Să lăsăm ca bombele-capcană ale lui Milne să îi dea peste cap planurile şi să zădărnicească imediat orice succes vizibil pe care vrea să îl obţină pentru fotoreporteri.

– Bine, sunt de acord cu asta. Care ar fi cel de-al doilea obiectiv posibil?

– Misiunile lui de lovire a ţintelor. Dacă se pricepe cât de cât, Hiltch va ataca în primul rând centrele acelea populate de la noi. Puterea noastră scade odată cu reducerea numărului de locuitori, iar asta va face ca operaţiunea de măturare a teritoriului să fie al naibii de uşoară.

– Centre populate! exclamă iritată Annette. Despre care centre populate vorbim? Hoarde de oameni părăsesc oraşele noastre. Consiliile anunţă că acum avem mai puţin de jumătate din populaţie în zonele urbane faţă de momentul în care am cucerit Mortonridge. Sunt ca dezertorii noştri şi se îndreaptă spre dealuri. În prezent, ne-am împrăştiat pe pământurile de aici mai subţire decât un pârţ de porumbel.

– Nu au niciun interes în privinţa dealurilor, spuse Hoi, vocea moale transmiţând un reproş. Au treabă cu fermele. Lucru care era de aşteptat. Sunteţi conştienţi de situaţia hranei din întreaga peninsulă. Dacă eforturile voastre ar fi fost îndreptate spre dezvoltarea infrastructurii civile în loc să ne extindem baza militară, istoria ar fi fost alta.

– Să luăm asta drept o critică?

Hohotul lui de râs moale era supărător, trădând o superioritate dispreţuitoare.

– O pledoarie pentru industrializare din partea mea? Vă rog! Eu consider pământul şi oamenii ca fiind unul şi acelaşi lucru. Natura ne oferă potrivit stării noastre reale. Orăşelele şi oraşele noastre, cu maşinile şi foamea lor, au generat corupţia care a contaminat societatea umană vreme de milenii. Apărarea oamenilor care au preferat să trăiască din munca pământului este primordială.

– Bine, îţi mulţumim pentru acest manifest de partid. Însă asta nu schimbă ceea ce am spus. Nu avem atât de multe centre populate ca să ademenim forţele lui Hiltch pentru a crea o ambuscadă.

– Dar vom avea. Presupun că Devlin are dreptate când spune că Hiltch intenţionează să înceapă cu un gest măreţ. Asta va funcţiona în favoarea noastră. Ca întotdeauna când este invadat un teritoriu, oamenii se strâng laolaltă. Vor înţelege că nu pot opune nicio rezistenţă forţelor Eliberării ca indivizi izolaţi şi vor fugi din izolare ca să caute sanctuar într-un grup mare. Ne vom strânge din nou ca un adevărat popor. Apoi la bătălie vor participa toţi.

Zâmbetul tot mai pregnant al lui Annette era o demonstraţie a satisfacţiei care se răspândea în gândurile ei.

– O mai ţineţi minte pe Stephanie Ash, şi ce i-am spus despre faptul că va trebui să se hotărască de partea cui este? Vaca aceea, care credea că doar ea avea dreptate, a stat şi a zâmbit tot timpul, ştiind că părerea ei despre lume era ceea ce conta, astfel că şi eu ajunsesem în cele din urmă să gândesc la fel ca ea. Se pare că eu voi fi cea care va râde mai bine – chiar dacă voi face asta doar pentru scurtă vreme. La naiba, o să mă bucur la fel de mult ca şi cum aş face praf campania scumpului meu prieten Ralph.

– Chiar crezi că vom putea reîncepe recrutarea pentru regimente? îl întrebă Devlin pe Hoi Son.

– Nu te poţi gândi decât la propria funcţie şi putere? Nu regimentele vor provoca cele mai multe pierderi, ci poporul unit. Adună-ne câte zece, iar potenţialul distructiv al puterii noastre energistice va fi cu mult mai mare decât orice artilerie pe care o pot arunca forţele Eliberării împotriva noastră.

– Ceea ce înseamnă mai puţin de unu la sută din cel mai slab maser de pe o platformă de apărare strategică, iar asta înainte ca noi să trecem la sistemele cu sarcini mai mari, cum ar fi laserele lor cu raze X, spuse Annette, sătulă de cearta lor. Nu numărul contează, ci capacitatea noastră de comunicare şi organizare. Asta trebuie să dovedim până când şi ultimul dintre noi este împins în tau-zero.

– De acord, replică Devlin. Încă de la început, întregul război va fi o situaţie extrem de fluidă. Fulgerul cade, îi lovim pe ticăloşi şi fugim, asta trebuie să plănuim.

– Exact, în privinţa asta aş dori să cooperaţi. Devlin, strategia ta generală, combinată cu tactica lui Hoi. Este o alianţă ucigătoare, echivalentul luptei dintre Regat şi edenişti.

– O comparaţie inspirată, spuse Hoi chicotind.

– Mă bucur. În regulă, să ne uităm pe hartă şi să vedem pe cine şi unde trimitem.

*

Emmet Mordden era din nou de serviciu în centrul de operaţiuni când flota Organizaţiei îşi făcu apariţia deasupra Noii Californii. Primii fură şoimii-de-iad, ale căror găuri de vierme se deschiseră mai mult sau mai puţin în zona de emergenţă, la o sută de mii de kilometri deasupra lui Monterey. Asta îi prevenea într-un fel că aparatele adamiste erau pe drum. Emmet chemă imediat alţi cinci operatori pentru a monitoriza sosirea lor în formaţii de câte cinci, în formă rectangulară, având o navă în mijloc. Ţinteau cu siguranţă spre zona de emergenţă, însă cum la bord se aflau ofiţeri posedaţi, ţintirea şi lovirea erau concepte din ce în ce mai diferite. Orizonturile evenimenţiale începură să se dilate pe o vastă porţiune a spaţiului din

jurul planetei; singurul lucru ce prezenta regularitate era sincronizarea. Câte o formaţie la fiecare douăzeci de secunde.

Marile ecrane holografice care prezentau traiectoria de zbor, care alcătuiau un cerc în jurul centrului, trebuiră să-şi schimbe perspectiva de câteva ori, micşorându-şi gradul de amplificare pentru a cuprinde spaţiul exact până la Requa, cea de-a patra lună mică a Noii Californii. Iconiţe negre începură să erupă pe ecran ca şi cum acesta ar fi fost lovit de picături murdare de ploaie.

IA-ul începu să absoarbă roiul de informaţii datavizate de platformele de senzori DS şi începu să alcătuiască diagramele pentru traiectoriile aleatorii ale navelor stelare. Pe fiecare ecran de consolă apărură linii vectoriale multiple. Operatorii le studiară cu repeziciune, deschizând circuite de comunicare pentru a verifica dacă navele se mai aflau sub controlul Organizaţiei. În primele minute, Emmet se lăsă purtat atât de mult de haosul existent, încât îi trebui ceva vreme până când începu să priceapă că era ceva în neregulă cu întregul episod. În primul rând, veniseră prea devreme, forţa de intervenţie a amiralului Kohlhammer nu avea cum să ajungă încă la *Seninătate.* În al doilea rând, erau prea multe nave. Chiar dacă ambuscada reprezentase un succes enorm, unele nave sigur se pierduseră. Dintre toţi locotenenţii lui Capone, el avea cea mai pragmatică părere privind eficacitatea navelor flotei.

Acele realităţi neplăcute tocmai începeau să se evidenţieze când el simţi haosul care bolborosea în gândurile lui Jull von Holger, în timp ce omul de legătură cu şoimii-de-iad intrase în legătură cu colegii lui.

– Ce dracu’ se întâmplă? întrebă autoritar Emmet. De ce se întorc aici? Au pierdut lupta, le-a pierit curajul, sau ce?

Jull von Holger clătină descumpănit din cap, din ce în ce mai rezervat în a fi cel care anunţă o veste proastă.

– Nu. Nu, n-au pierdut. Ţinta lor… *Seninătate* a sărit din loc.

Emmet se uită încruntat la el.

– Ascultă, cheamă-l pe Luigi, bine? Eu nu pricep nimic.

Emmet îi aruncă o privire lungă şi nemulţumită, apoi reveni la consolă. Îi dădu ordin să găsească transponderul lui *Salvatore* şi să deschidă un canal către nava-amiral.

– Ce se întâmplă? întrebă el când în colţul ecranului său apăru imaginea neclară a lui Luigi Balsamo.

– Ne-a tras pe sfoară, strigă furios Luigi. Târfa aia de Saldana a fugit. Doar Dumnezeu ştie cum a reuşit asta, dar totul s-a mistuit printr-o gaură de vierme. Nimeni nu ne-a spus că un habitat ar fi capabil de aşa ceva. Tu nu ne-ai prevenit, corect? Se presupune că tu

eşti magicianul tehnic al Organizaţiei. De ce dracu' nu ne-ai spus nimic?

– Despre ce? Cum adică, a dispărut într-o gaură de vierme? Ce a dispărut acolo?

– De ce nu mă asculţi cu atenţie, dobitocule? Habitatul! Habitatul a dispărut din faţa noastră!

Emmet privi concentrat imaginea, refuzând să creadă ceea ce auzise.

– O să apelez la Al Capone, spuse el în cele din urmă.

*

Era prima oară când Luigi se lăsa intimidat de uşile mari şi duble ale apartamentului Nixon. Afară erau de serviciu doi soldaţi care purtau costume standard la două rânduri de culoare cafenie, doi indivizi cu fălci pătrăţoase, cu barba nerasă de câteva zile, ţinând la vedere puştile automate Thompson. Mai simţi câţiva care îl aşteptau şi se foiau înăuntru, dar şi gândurile lor familiare, neinteresante şi nefericite. Se gândi la toate pedepsele şi atenţionările de care avusese parte în calitatea lui de locotenent de elită al Organizaţiei. Semnele nu erau deloc bune.

Cu un rânjet atotcunoscător pe faţă, unul dintre soldaţi deschise uşile. Nu spuse nimic, dar făcu un gest dispreţuitor de bun venit. Luigi rezistă tentaţiei de a-i face mutra chiseliţă şi intră.

– Ce naiba se întâmplă? răcni Al.

În timp ce uşile se închideau în urma lui, Luigi aruncă o privire în jur, spre grupul de foşti prieteni. Acolo se aflau Patricia, dar şi Silvano, Jezibella, Emmet, Mickey şi mica târfă Kiera. Toţi mergând odată cu valul care îl ducea pe el în larg, să se înece.

– Ni s-au transmis informaţii complet eronate. Se uită cu subînţeles la Patricia. Perez ne-a servit o prostie. Iar voi aţi înghiţit-o.

– Nu e adevărat, se răsti ea. El l-a posedat pe unul dintre cei mai buni consilieri din Trafalgar. Kolhammer se îndrepta direct spre *Seninătate.*

– Iar noi l-am fi prins. Doamne, dacă m-ar fi avertizat cineva… Iisuse Hristoase, să dispară un habitat întreg… Aveţi idee cât de mare a fost chestia aceea?

– Cui îi pasă? spuse Al. Nu habitatul era ţinta ta principală. Trebuia să spulberi navele lui Kolhammer.

– Singura modalitate prin care puteam face asta era ca mai întâi să capturăm habitatul, răspunse furios Luigi. Nu încercaţi să aruncaţi toată vina în cârca mea. Am făcut tot ce mi-aţi cerut.

– Păi, pe cine altcineva să învinovăţim? întrebă Al. Doar ai fost acolo, era răspunderea ta.

– Nimeni nu a mai auzit vreodată ca un habitat să facă aşa ceva, spuse Luigi cu glas apăsat. Nimeni. Şi îndreptă un deget acuzator spre Jezzibella. Am dreptate?

Dintr-un motiv oarecare, Jezzibella îşi asumase imaginea de adolescentă rebelă, cu panglici roşii care îi legau părul în codiţe scurte, o bluză albă şi o fustă plisată de culoare gri, care nu reuşea să îi acopere trupul. Făcu botic, gest obscen şi provocator. Era ceva ce unor judecători li se ceruse să interzică atunci când juca totul pe viu în turneele ei.

– Corect. Dar eu nu sunt expertă în sisteme de modelare a energiei?

– Hristoase Atotputernic, Emmet!

Asta suna ca o rugăminte.

– Nu are precedent, spuse Emmet cu oarecare înţelegere.

– Şi tu, spuse Luigi ţintuind-o cu ochii pe Kiera. Tu ai trăit într-un habitat. Ştiai totul despre felul în care funcţionează, de ce nu ne-ai prevenit?

Atacul nu stârni reacţia pe care o anticipase. O izbucnire de furie glacială făcu gândurile Kierei să se răsucească, în vreme ce Al se mulţumi să rânjească dispreţuitor.

– Valisk nu a fost capabil să efectueze o manevră de înghiţire, spuse ea. Din câte ştim, doar *Seninătate* are abilitatea asta. Cu siguranţă că niciunul dintre habitatele edeniste nu este în stare. Nu ştiu ce să spun despre celelalte trei habitate independente.

– Asta nu a împiedicat Valiskul să dispară, nu-i aşa? murmură Capone către sine.

Silvano scoase un hohot de râs exagerat de tare, în vreme ce Jezzibella, văzând jena Kierei, zâmbi cu modestie.

– Bun, aşadar, suntem de acord? A fost o situaţie delicată, desigur. Însă nu am putut face nimic. Fata aceea, Saldana, i-a luat pe toţi prin surprindere.

– Tu ai fost comandantul flotei, interveni Capone. Ţi-am încredinţat misiunea asta deoarece am considerat că eşti inteligent, omule, că ai inspiraţie şi imaginaţie. Un individ cu unele calităţi, înţelegi ce vreau să zic? Dacă voiam doar un fraier care se aşteaptă să primească o palmă încurajatoare pe spate de fiecare dată când face exact ce i se spune, i-aş fi încredinţat treaba asta lui Bernhard Allsop. Mă aşteptam la mai mult din partea ta, Luigi, la mult mai mult.

– Cum adică? Uite, stai puţin, spune-mi, Al, tu ce dracu' ai fi făcut?

– Aş fi împiedicat dispariţia. Luigi, pricepi? Ai fost omul meu pe terenul de luptă. M-am bizuit pe tine că vei face Organizaţia să depăşească această situaţie. În loc de asta, n-ai făcut decât să-mi

arunci rahat în faţă. După ce ai văzut ce se întâmpla, ar fi trebuit să distrugi locul.

– Iisuse, de ce nu vrea să mă asculte nimeni? Am încercat asta, Al. Asta a speriat-o pe Saldana, asta a determinat-o să plece cu toată viteza de acolo. Am lansat aproape cinci mii de rachete de război care au pornit după ea mai rapid decât un coiot căruia i-a intrat o viespe în cur, dar ea a reuşit să scape. Nu am putut face *absolut* nimic. Am avut noroc că ne-am cărat de acolo. Exploziile acelor rachete de război au produs unele avarii, şi noi am…

– Vai, spuse Al şi ridică o mână. Ce explozii? Doar ai zis că viespile-de-luptă nu s-au atins de *Seninătate.*

– Da, dar majoritatea au explodat când au lovit intrarea în gaura de vierme. Nu înţeleg prea bine; băieţii de la tehnic spun că e ca o barieră solidă, dar e alcătuită din nimic. Treaba asta mă depăşeşte. În orice caz, primele au început să explodeze şi… la dracu', ştii cât de puternică este antimateria, ele le-au declanşat şi pe celelalte. Toate au explodat ca un şirag de petarde.

– Toate? Cinci mii de viespi de luptă acţionate de antimaterie?

– Exact. Repet, am avut noroc să scăpăm cu viaţă.

– Bineînţeles. Vocea lui Al scăzu, devenind periculos de monotonă. Ai rămas viu, iar mie îmi lipseşte o planetă pe care noi am amânat să o invadăm, am pierdut o forţă de intervenţie a Marinei Confederaţiei pe care voi trebuia să o prindeţi într-o ambuscadă şi tot eu trebuie să înlocuiesc cinci mii de viespi-de-luptă acţionate de cea mai rară substanţă din univers. Doamne, chiar mă bucur că te-ai întors. Când te văd întreg şi zâmbind, mă simt grozav, la naiba. Rahatule! Ai idee cât de grav ai greşit?

– *Nu a fost vina mea!*

– A, bineînţeles. Ai dreptate. Pe tine nu te poate învinui nimeni de nimic. Şi mai ştii ceva? Pariez că acum ştiu cine e de vină. Da. Da, dacă mă gândesc mai bine, ştiu. Eu. Exact, eu. Eu sunt vinovatul. Eu sunt idiotul în cazul ăsta. Am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea când ţi-am încredinţat misiunea.

– Da? Ei, nu te-am auzit scheunând când m-am întors de la Arnstadt. Mai ţii minte ziua aceea? Ţi-am adus pe tavă o planetă întreagă, Al. Atunci mi-ai dat cheile oraşului. Petreceri, fete, iar tu l-ai pus pe Avvy să găsească pentru mine un exemplar original al filmului *Pe aripile vântului* cu Clark Gabie. Nimic. Niciun deranj nu era prea mare. Ţi-am fost loial atunci, şi-ţi sunt loial şi acum. Nu merit aşa ceva. N-ai pierdut decât câteva rachete nenorocite şi nişte combustibil la modă. Al, mi-am riscat viaţa pentru tine. Şi ştim cu toţii cât de

preţioasă este viaţa acum, nu? Ei, bine, ştii ceva? Nu merit să fiu tratat în felul ăsta. Nu e drept.

Al se încruntă şi îi privi pe locotenenţii din jurul lui. Toţi aveau feţele impenetrabile, desigur, dar gândurile le fierbeau. Emoţiile predominante erau iritarea şi îndoiala. Bănui că şi mintea lui va proceda la fel. Era furios pe Luigi, pentru că era prima înfrângere înregistrată de Organizaţie, iar oamenii de presă aveau să comenteze acest lucru atât de zgomotos încât se va auzi până în Confederaţie. Imaginea lui va avea mult de suferit, şi, aşa cum spunea mereu Jez, în lumea modernă, imaginea era totul. Aura invincibilităţii Organizaţiei avea să sufere o lovitură dureroasă. Însă, în acelaşi timp, Luigi avea dreptate, făcuse tot ce se putuse, chiar de la început, când preluaseră Primăria în escapada aceea grozavă, care nu putea fi comparată decât cu Calul Troian.

– Luigi, după lege, ar trebui să te ard, spuse Al Capone cu glas sumbru. Din cauza celor întâmplate pe *Seninătate* am fost daţi înapoi cu câteva săptămâni. Trebuie să găsesc altă planetă pentru a o invada, trebuie să aştept până acumulăm o cantitate corespunzătoare de antimaterie, reporterii mă vor face ferfeniţă, şi încrederea tuturor va fi ruinată. Însă n-o voi face. Şi singurul motiv pentru care nu o să te ard este că ai venit în faţa mea ca un bărbat adevărat. Nu ţi-e teamă să recunoşti că ai făcut o greşeală.

Auzind asta, prin mintea lui Luigi trecu un nou val de furie. Al aşteptă, uşor intrigat, dar Luigi nu-şi exprimă sentimentul. Făcu să se materializeze o havană şi, după ce trase un fum reconfortant, spuse:

– Aşadar, o să-ţi fac o propunere. Poţi rămâne în cadrul Organizaţiei, dar o să te arunc iarăşi la baza ierarhiei. Luigi, din clipa asta eşti un soldat clasa zero. Ştiu, ceilalţi te vor trata cu duritate o vreme, dar rămâi fidel, îţi vezi de treabă şi apoi vei putea să promovezi. Mai drept de atât nu pot fi.

Luigi se holbă la Al, luptând cu uimirea provocată de cele auzite, în vreme ce din gâtlej îi urca un urlet strangulat. Mintea lui telegrafia ideea rebeliunii. Al îl fixă cu privirea, din care dispăruse orice urmă de amuzament.

– Nu-ţi va plăcea alternativa.

– În regulă, Al, răspunse Luigi rar. Pot să îndur şi asta. Dar îţi spun, în mai puţin de şase luni o să fiu din nou la comanda flotei.

Al pufni în râs şi îl bătu amical pe braţ.

– Aşa-mi placi. Ştiam că am luat hotărârea cea mai bună în ce te priveşte.

Luigi reuşi să surâdă şi se întoarse, cu gând să părăsească încăperea. În momentul în care uşa se închise, Al îşi lăsă umerii în jos.

– Cred că pe individul ăsta l-am pierdut pentru totdeauna.

În semn de înţelegere, Jezzibella îl mângâie pe braţ.

– Ai procedat corect, dragule. A fost onorabil. Luigi a greşit în mod cronic.

– Eu n-aş fi fost atât de generoasă, spuse Kiera. Nu trebuia să te arăţi atât de bun. Oamenii vor lua asta drept slăbiciune.

– Avem de-a face cu oameni, nu cu mecanoizi, zise Jezzibella cu glas lipsit de intonaţie. Trebuie să te arăţi îngăduitor faţă de greşeli întâmplătoare. Dacă îi vei împuşca pe toţi chelnerii care îţi varsă ceaşca de cafea pe fustă, am ajunge să ne mulţumim cu un bar cu autoservire.

Kiera îi zâmbi cu condescendenţă.

– Mai bine ar fi să ai un grup de chelneri foarte eficienţi, care pot să-şi facă treaba cum se cuvine.

– Precum echipa ta, care s-a ocupat de lucrurile de pe Valisk?

– Orice echipă are nevoie de un conducător eficient.

Capone se simţi ispitit să le lase să se ciondănească în continuare – nimic nu era mai amuzant decât o încăierare straşnică între pisici. Însă o pedeapsă administrată locotenenţilor săi cei mai importanţi era suficientă pentru o zi. De aceea, spuse:

– Fiindcă veni vorba, Kiera, şoimii-de-iad vor continua să zboare pentru mine?

– Sigur că da, Al. Am fost ocupată cu înfiinţarea noului meu birou de coordonare a zborurilor într-unul dintre saloanele de plecare. Vor proceda aşa cum le voi spune eu.

– Îhâm.

Nu-i plăceau implicaţiile asigurărilor exprimate atât de dulce, la fel cum nu-i plăcea nota de victorie care se vălurea în mintea ei. Şi, judecând după brusca suspiciune care îi colora gândurile, nici lui Jezz nu-i plăceau.

*

Era una dintre mişcările acelea absurde de la stânga la dreapta şi invers care păreau să se petreacă în mod automat când se întâlnesc doi oameni şi fiecare încearcă să se dea din calea celuilalt care o făcea pe Beth să se înfurie. Ieşise din baia aflată la un capăt al modulului de susţinere a vieţii de pe nava *Mindori* şi îl găsise pe Jed stând afară şi aşteptând să o folosească şi el. El îşi plecă imediat capul pentru a nu trebui să se uite la ea, apoi se trase într-o parte printr-o mişcare ca de dans. O mişcare pe care ea o reproduse instinctiv. Se feriră astfel unul de celălalt preţ de câteva secunde.

Următorul lucru pe care îl simţi Jed fu o mână care îl apucase de guler şi îl târa în baie. Prin hublourile din sticlă fumurie pătrundeau

razele strălucitoare ale soarelui, creând ovale mari şi albe pe podeaua lustruită din lemn. Instalaţia sanitară din alamă arhaică lucea şi sclipea în micul compartiment. Jed se lovi dureros cu genunchii de marginea băii emailate când Beth îi roti corpul cu eleganţă, amintind de o figură de patinaj artistic. Uşa se închise cu zgomot, încuietoarea scoase un declic, şi el se trezi strivit de perete.

– Ascultă, dobitocule, şuieră ea, nu făceam amor cu el. Înţelegi?

El riscă un rânjet, rugându-se în gând ca ea să nu aibă bastonul cu şocuri nervoase.

– Zău? Şi-atunci ce făceai în pat cu el?

– Dormeam. Văzu expresia batjocoritoare închegându-se pe faţa lui şi răsuci ţesătura tricoului doar o idee mai tare. Dormeam, repetă ea cu tărie. La naiba, prietene, creierul individului e terminat. Mi-a luat ceva timp ca să-l liniştesc, asta e tot. Am aţipit. Ce mare scofală? Dacă n-ai fi dat buzna aşa, ai fi văzut că aveam toate hainele pe mine.

– Asta e?

– La ce dracu' te aştepţi? Ca noi doi, ca pereche, să reproducem *Kama Sutra?* Asta-i părerea ta despre mine? Că sar în patul primului boşorog pe care îl întâlnesc?

Jed ştia că îi va fi greu să răspundă la această întrebare şi că va suferi aproape fatal dacă va răspunde greşit.

– Nu, insistă el, dorind chiar să creadă totul. Dar ştia că hotărârea din vocea lui nu va fi suficientă. Bănuise deseori că Beth avea un soi de capacităţi telepatice avansate. Nu cred asta despre tine. Hm… ai mai multă clasă. Mereu am zis asta.

– Hm. Strânsoarea degetelor ei asupra tricoului slăbi puţin. Vrei să spui că ai fost mereu ofensat pentru că nu te-am lăsat să te culci cu mine.

– Nu e vorba de asta! protestă el.

– Serios?

Jed socoti că era mai bine ca acea zeflemea să fie ignorată.

– Cum interpretezi întârzierea asta? întrebă el.

– Cam ciudat. Nu înţeleg de ce nu am andocat la Valisk înainte de a merge la altă întâlnire. Ajunsesem deja la sistemul Srinagar, sau cel puţin aşa am crezut.

– Da. Nu am văzut Valiskul, ci doar o gigantă gazoasă. Apoi nava a înghiţit din nou. Am crezut că voi muri. Eram ca şi *acolo.*

– Choi-Ho şi Maxim au spus atunci când i-am întrebat că acest nou punct de întâlnire este extrem de important. Au tăcut cu multă înţelepciune când i-am întrebat unde este. Crezi că e important?

– Sigur că e. Întrebarea e, de ce?

– S-ar putea să fim siliţi să ocolim câteva patrule ale marinei ca să reuşim noul rendez-vous. Va fi riscant.
– Şi de ce nu ni se spune?
– Avem o mulţime de puşti la bord. Probabil că nu vor să îi îngrijoreze.
– Mi se pare logic.
– Dar tu nu ai nicio bănuială?
– Habar n-am. E ciudat, înţelegi? Când ne-am scremut atât de mult să putem zbura. Tot ce-am avut a rămas în urmă, familii, prieteni, totul. Dar nu aveam îndoieli. Acum, aproape că am ajuns acolo… Nu ştiu, e o chestie mare. Poate că sunt puţin speriat. Tu nu?
Beth îi aruncă o privire precaută, neştiind sigur cât de mult ar trebui să spună. El investise mult în idealul Valisk şi tot ce promitea acesta.
– Jed, ştiu că Gerald e puţin într-o doagă, dar mi-a spus ceva.
– *Puţin* într-o doagă.
– Jed! A zis că pe Kiera o cheamă de fapt Marie, şi că e fiica lui. Bănuieşte că Valiskul nu se deosebeşte de alte locuri pe care le-au ocupat posedaţii.
– Prostii, replică el furios. Asta-i o tâmpenie totală. Ascultă, Beth. Ştim sigur, Kiera este o posesoare, şi nu a ascuns niciodată asta. Însă ea a luat doar cu împrumut trupul fetei. A spus lucruri care nu vor mai avea importanţă când Valiskul va părăsi universul. Îşi va putea relua propria formă.
– Da, Jed, dar… Fiica lui.
– O simplă coincidenţă bizară, nimic mai mult. Atenţie, asta explică de ce e atât de nebun bătrânul băşinos.
Ea dădu din cap rezervată.
– Probabil. Însă nu ar strica deloc să începem să gândim neconceputul, nu crezi?
El îi strânse mâinile.
– Va fi bine, spuse el cu convingere. Ai accesat înregistrarea lui Kiera de destule ori. Ştii că ne spune adevărul. Asta seamănă cu agitaţia din noaptea nunţii.
Ea aruncă o privire curioasă la mâinile lui; în mod normal, s-ar fi îndepărtat, ferindu-se de o asemenea strângere. Însă acest zbor nu era unul obişnuit.
– Da. Mulţumesc, prietene.
Apoi îi zâmbi timid.
Jed returnă un fior la fel de nesigur. Începu să se aplece încet în faţă, apropiindu-şi faţa de a ei. Buzele ei se desfăcură puţin. El închise ochii. Apoi un deget îi atinse faţa.

– Nu aici, spuse Beth. Nu în toaletă.

Beth se lăsă ţinută de mână cât merseră pe coridorul central al modulului de susţinere biotică. Într-un fel sau altul, în acele momente nu părea să conteze atât de mult. Pe Koblat ar fi însemnat ca toată lumea să ştie: Beth şi Jed, Jed şi Beth. Băieţii ar fi zâmbit, ar fi ţipat şi i-ar fi făcut lui Jed semne cu degetul mare ridicat. „Bine lucrat, amice. Te-ai lipit de o fecioară de gheaţă, şi încă bună. Cum arată fără textile pe ea? Are ţâţe mari? E bună la pat? Te-a călărit deja?” În vreme ce fetele s-ar fi strâns în jurul ei şi ar fi întrebat-o dacă el o iubeşte. „Îţi dedică suficient timp? Aveţi de gând să faceţi cerere pentru un apartament ca să staţi împreună?”

În jurul ei se rotea nebuneşte un ciclu înspăimântător, un compendiu a tot ce detesta la Koblat. Pierderea oricărui sens al vieţii. Cedând companiei şi acceptând încă una dintre uneltele biologice multifuncţionale produse cu costuri mici. Ştia câteva fete de pe coridorul de la etajul ei care, la douăzeci şi opt de ani, erau bunici.

Slăbiciunea lor îi dăduse ei puterea ca măcar să spere în ceva mai mult, să se opună presiunii aproape intolerabile a egalilor ei. Steaua fluxului ei educaţional, excepţional de receptivă la fiecare memorie didactică pe care o primea. Făcând cereri pentru toate programele de schimb şi de burse pentru colegiu pe care le putuse localiza în miezurile de memorie ale asteroidului. Îndurând batjocurile şi şoaptele pe la spate. Însă fusese greu, greu, greu. Apoi apăruse Kiera, care îi oferise o cale de scăpare de toată acea presiune îngrozitoare. O viaţă care era diferită şi plăcută. Şi Beth crezuse, deoarece Kiera avea cam aceeaşi vârstă, şi împuternicită, şi preluând controlul asupra propriului ei destin. Şi pentru că… era uşor. Pentru prima oară.

Se opriră în faţa cabinei pe care o împărţise cu Gerald, şi Jed o sărută înainte ca ea să apese pe clanţă. Un sărut nu tocmai reuşit, pentru că el aproape că nu-i nimeri buzele şi fără să-şi folosească limba aşa cum era în toate înregistrările senzovizate de proastă calitate pe care le accesase ea. Expresia lui anxioasă aproape că o făcu să râdă, ca şi cum el s-ar fi aşteptat ca ea să-l trântească la podea. Lucru pe care, recunoscu ea, probabil că l-ar fi făcut în urmă cu trei săptămâni dacă el s-ar fi dovedit îndrăzneţ. Deschise uşa şi păşiră împleticit înăuntru, fără să se mai deranjeze să aprindă luminile. Jed o sărută din nou. De astă dată o încercare mai reuşită. Când termină, ea îl întrebă:

– O să te gândeşti la ea?

– La cine? întrebă el derutat.

– Ştii tu, la ea, Kiera. O să te gândeşti la ea când o s-o faci cu mine?

– Nu!

Dar în glasul lui răzbătu un tremur care dezvăluia adevărul. Pentru ea, dacă nu pentru altcineva. Îl cunoştea destul de bine, crescuseră împreună în ultimii zece ani. Era aproape, prea aproape.

El devenise – nu obsedat, cuvântul nu era suficient de puternic – captivat de Kiera şi de frumuseţea ei minunat de fermecătoare. Îngrozită, în clipa în care el închise ochii extaziat, Beth îşi dădu seama că el nu va vedea faţa ei şi nici nu va simţi sub degete trupul ei. Dintr-un anume motiv, în ciuda umilinţei, nu-i păsa. La urma urmelor, Beth avea propriile motive pentru asta. Îşi petrecu un antebraţ pe după capul lui şi îl trase în jos ca să o sărute încă o dată. Luminile se aprinseră. Beth scoase un ţipăt de uimire, se răsuci pentru a privi spre patul îngust, aşteptându-se să-l vadă acolo pe Gerald. Patul era gol, cu cearşafurile mototolite.

Dinspre dulap se auzi un dangăt melodic, iar oglinda mică de deasupra lui se ilumină colorat. Pe ea apăru faţa unui bărbat; era de vârstă mijlocie, avea ten măsliniu şi bărbia alungită, care îi trăgea buzele în jos, făcându-l să pară permanent nefericit.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, spuse el. Dar cred că veţi considera important ceea ce am de zis.

Jed încremeni în secunda în care apăru chipul şi îşi retrase grăbit mâinile de pe Beth. Ea încercă să nu arate cât de iritată era; tocmai luase hotărârea – de ce trebuia să se simtă vinovată din această cauză?

– Cine eşti? întrebă ea.

– Rocio Condra; sunt sufletul care posedă acest şoim-de-iad.

– Vai, frate, murmură ea.

Jed reuşi să roşească şi mai mult.

– Am ascultat discuţia voastră din baie. Cred că ne putem ajuta reciproc.

Beth zâmbi vag.

– Dacă eşti suficient de puternic pentru a face asta, cum am putea să te ajutăm noi? Poţi face orice.

– Puterile mele energistice îmi dau multă influenţă asupra mediului local, de acord. Există totuşi unele lucruri care mă depăşesc. Ascultându-vă, de exemplu, a trebuit să folosesc un procesor bitek; există câte unul în fiecare secţiune a modulului de susţinere biotică de pe *Mindori.*

– Dacă ai auzit tot ce am vorbit, înseamnă că ştii de Gerald şi Marie, spuse Beth.

– Adevărat. De aceea v-am ales pe voi ca să vă fac o ofertă. Voi ştiţi deja că nu totul este ceea ce pare.

Jed se uită la imaginea lui Rocio.

– Ce ofertă?

– Cerinţele nu au fost încă finalizate. Cu toate acestea, dacă totul merge bine, cred că vă voi cere să îndepliniţi nişte sarcini fizice pentru mine. Nimic complicat. Doar să vă aventuraţi în câteva locuri în care, în mod evident, nu puteţi pătrunde.

– Cum ar fi?

– Asta nu este încă limpede. Va trebui să ne dezvoltăm parteneriatul pas cu pas. Ca gest de bunăvoinţă, sunt pregătit să vă dezvălui câteva informaţii. Dacă, în baza celor auzite, doriţi să continuăm această relaţie, putem trece mai departe împreună.

Beth îi aruncă o privire nedumerită lui Jed, şi nu fu surprinsă văzând că el era la fel de derutat ca şi ea.

– Continuă, spuse ea. Te vom asculta.

– Sunt pe cale de a înghiţi în sistemul Noua Californie. Probabil că vom andoca la asteroidul Monterey, cartierul general al Organizaţiei lui Capone.

– Nici gând! strigă Jed.

– Nu s-a stabilit niciun rendez-vous nou, nu-i aşa? întrebă Beth, fără a fi prea surprinsă de dezvăluire.

– Nu, spuse Rocio. Nu am oprit la Valisk deoarece acesta nu mai există în univers. A avut loc o luptă pentru control între diferite facţiuni de posedaţi locali. Ulterior, învingătorii au mutat Valiskul.

Jed făcu câţiva paşi în spate şi se lăsă pe patul îngust. Faţa lui era deformată de groază.

– Dispărut?

– Regret, dar aşa e. Şi îmi pare sincer rău. Ştiu ce speranţe vă puneaţi în viitorul vostru pe Valisk. Din nefericire, v-aţi pus speranţe în ceva inexistent.

– Cum aşa? întrebă Beth printre dinţii încleştaţi.

– Nu a existat nicio Noapte a morţilor, asta e sigur. Kiera Salter a vrut pur şi simplu trupuri proaspete de posedat, astfel încât să poată extinde populaţia habitatului. Dacă aţi fi debarcat acolo, aţi fi fost torturaţi până v-aţi fi lăsat posedaţi.

– Vai, Dumnezeule, şopti Beth. Şi Monterey? Ce se va întâmpla cu noi la Monterey?

– Cam acelaşi lucru, cred. Organizaţia păstrează non-posedaţi profesionişti care au domenii specializate de expertiză. Sunteţi calificaţi în mod deosebit în anumite domenii?

– Noi? exclamă consternată Beth. Cred că glumeşti, amice. Singurul lucru la care ne pricepem este să balamucim lucrurile cum se cuvine. De fiecare dată.

Se temea că va începe să plângă.

– Înţeleg, spuse Rocio. Ei, bine, în schimbul ajutorului vostru, eu sunt gata să vă ascund la bord când andocăm pe Monterey.

– Ce presupune ajutorul ăsta? întrebă Jed.

Beth se întoarse şi îl fulgeră cu privirea.

– Parcă ar mai avea vreo importanţă! *Da,* te vom ajuta. Atât cât vrei.

Imaginea lui Rocio le oferi un surâs sec.

– Cum spuneam, cerinţele mele nu pot fi clarificate pe deplin decât după ce analizez situaţia locală. S-ar putea să nu vă solicit nimic. Pe moment, vă voi ţine pur şi simplu în rezervă.

– De ce? întrebă Beth. Eşti o parte a lor. Eşti un posesor. De ce ne vrei?

– Pentru că nu fac parte dintre ei. Nu suntem toţi la fel. Am fost îndemnat să o ajut pe Kiera. Acum trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu ceilalţi şoimi-de-iad şi să hotărăsc ce să fac în continuare. Pentru a reuşi asta, trebuie să păstrez deschisă orice opţiune posibilă. Iar dacă am aliaţi care nu mă pot trăda, voi avea un avantaj substanţial.

– În regulă, spuse Beth. Noi ce trebuie să facem?

– Voi pătrunde în sistemul Noua Californie peste treizeci de minute. Chiar în cazul în care Kiera şi ceilalţi şoimi-de-iad vor fi plecat acolo, pasagerii vor trebui debarcaţi. Deocamdată, voi doi trebuie să vă ascundeţi. Cred că aveţi un loc care să vă plaseze în afara domeniului de control al lui Choi-Ho şi Maxim Payne.

– Ce domeniu de percepţie? întrebă Jed.

– Toţi posedaţii sunt capabili să detecteze gândurile altor oameni. Domeniul variază de la un individ la altul, desigur.

– Vrei să spui că ei ştiu ce gândim? exclamă el.

– Nu. Dar sunt conştienţi de prezenţa voastră şi de emoţiile voastre. Cu toate astea, o astfel de percepţie este dificilă prin materia solidă; cred că fluidele din câteva dintre rezervoarele mele vă vor ecrana. Trebuie să vă duc în centrul unui ciorchine suficient de mare.

– Ar fi bine să găseşti loc pentru cinci dintre noi în cuibul ăsta al tău, spuse Beth pe un ton amuzat.

– Am nevoie doar de doi oameni.

– Nasol, amice. Trebuie să închei un târg cu noi. Vor veni şi Gerald, şi fetele.

– Nu am nevoie de ei.

Beth îi aruncă un zâmbet rece imaginii.

– Cred că ai fost mort multă vreme, nu? Ai uitat ce înseamnă să ai cunoştinţe, prieteni, răspunderi. Ce? Crezi că-i vom abandona pentru Capone? Doi copii? Fii serios!

– E puţin probabil ca Organizaţia să posede fetele. Ei se mândresc cu faptul că sunt altruişti.

– Frumos din partea lor. Dar asta nu prezintă prea mare importanţă. Ne iei pe toţi cinci sau nu iei pe niciunul.

– Are dreptate, spuse Jed venind în spatele lui Beth. Gari e sora mea. Nu o las cu Capone.

Rocio oftă adânc.

– Prea bine. Dar numai aceştia trei. Dacă ai o turmă de veri la bord, ei vor trebui să rişte cu Organizaţia.

– Nu am aşa ceva. Ce vrei să facem?

*

Ştiind ce făcuse, îi trebuia mult curaj să apară nepăsător în salonul principal al navei *Mindori* cu o expresie oarecare pe faţă. Jed simţea că se comporta foarte bine; vizitele lui la Fântâna Albastră în căutarea de echipaje de nave stelare înţelegătoare îi oferiseră prilejul unor repetiţii utile pentru a trece cu succes peste momentele neplăcute. În salon se afla un grup compact de puşti Morţii Nopţii, mai mulţi decât de obicei, pe măsură ce zborul îndelungat se apropia totuşi de sfârşit. Toţi se uitau atenţi pe fereastra mare de mers înainte către câmpul de stele negru, punctat cu argintiu.

Jed îşi plimbă ochii cu repeziciune în jur, lucru care îl asigură că Maxim Payne şi Choi-Ho nu se aflau prin apropiere. Rocio îl asigurase că amândoi erau în cabina lor, însă el nu credea întru totul spusele sufletului şoimului-de-iad.

De data asta, Rocio nu minţise. Cei doi posedaţi nu se vedeau nicăieri. Jed păşi plin de sine de-a latul salonului, către unul dintre dulapurile aflate pe latura îndepărtată. Uşile înguste erau făcute din lemn de trandafir, cu mici mânere din alamă în formă de boboci de trandafiri. Când îşi puse degetele pe metalul rece, acesta se transformă în plastic negru. Un tablou îngust de afişaj apăru pentru scurtă vreme într-o parte, încadrând un bloc de alfanumerice cenuşii care licăriră prea rapid pentru a putea fi citite. Aşteptă până când auzi un *clic* discret, apoi trase uşor. Uşa se deschise puţin, iar el se apropie, ferindu-se de cei din jur.

Rocio îi spusese că blocurile de procesare ale bitekului se aflau pe raftul al treilea, pornind de sus. Spaţiul redus îi permise să confirme unităţile subţiri, rectangulare, care aşteptau acolo. Evident, era un fel de dulap pentru păstrarea echipamentelor generale, văzu truse de scule şi blocuri de testare, module de senzori, dar şi câteva dispozitive despre care nu ştia ce reprezentau. Într-o despărţitură de pe al patrulea raft se găseau cinci pistoale laser.

Îngheţă.

Probabil că aceea era ultima evaluare a lui Rocio privind adecvarea lui. Dacă putea să întoarcă spatele armelor, va fi îndeajuns de hotărât ca să fie de folos şoimului-de-vid. Dacă ar fi ştiut ceva despre înţelegerea lor nebuloasă, indiferent ce fel de ajutor dorea Rocio, acesta nu va fi de neglijat, mai ales când preţul de schimb era propria lui viaţă. Însă o armă îi putea oferi siguranţă, indiferent cât de mică. Iar Beth avea bastonul cu şocuri nervoase.

Ştiind că gândurile lui înfierbântate îi vor trăda vinovăţia faţă de Rocio într-un mod în care nu ar fi reuşit nicio observare vizuală clandestină, Jed întinse calm mâna după un pistol, apoi îşi strecură degetele spre unul dintre blocurile de procesoare. Le ascunse pe amândouă în buzunarul interior şi închise din nou uşa dulapului. Încuietoarea electronică dispăru instantaneu sub unduirea delicată a nervurilor lemnului, care se închise deasupra ei.

Deplasarea spre salon se dovedi cea mai dificilă parte a aventurii. O părticică din creierul lui ţipa la el să îl avertizeze. Pe neaşteptate, îi urî pe toţi. Puşti încrezători şi simpatici, cu ochi fericiţi şi strălucitori în timp ce se holbau la peisajul încântător al spaţiului interstelar. Toată acea speranţă invadând nevăzută, copleşitoare, din aer, în timp ce ei sperau ca fereastra să le reveleze nirvana lor specială, aşteptându-i la capătul următoarei găuri de vierme.

Netoţii! Orbi, proşti şi ridicol de neştiutori. Ura se clarifică în acea clipă. Se uita la multiple reflectări ale propriei persoane.

Beth îl convinse pe Gerald să vină cu ea, lucru pe care el îl făcu fără să pună întrebări. Jed le aduse pe Gari şi pe Navar, care erau extrem de curioase, şi ciripeau una către cealaltă în timp ce mergeau cu toţii pe coridorul lung. Curiozitatea lor se transformă în scepticism când Jed bătu încet la uşa băii.

– Ne-ai spus că e vorba despre ceva important, spuse Navar pe un ton acuzator.

– Aşa e, o asigură el.

Ceva din tonul lui opri pufnetul dispreţuitor pe care ea îl pregătea drept răspuns.

Beth descuie uşa băii şi o deschise. Jed se uită de-a lungul coridorului pentru a se asigura că nu îi urmărea nimeni. Având la dispoziţie doar cincisprezece minute până la manevra de înghiţire, toţi ceilalţi puşti ai Morţii Nopţii se îngrămădiseră în jurul hublourilor de observare din cabinele aflate în partea din faţă a navei. Cele două fete îi aruncară lui Gerald priviri derutate în timp ce se îngrămădiră cu toţii în spaţiul strâmt al băii. La rândul său, Gerald abia le băgă în seamă. Jed scoase procesorul bitek din buzunar. Pe o suprafaţă licări şablonul

holografic ca o ţesătură care face ape, apoi se limpezi, înfăţişând faţa lui Rocio.

– Ai lucrat frumos, Jed, spuse el. Cacealmaua este de obicei cea mai bună alegere.

– Da, de acord, şi acum ce facem?

– Cine e ăsta? întrebă Navar.

– O să-ţi explicăm mai târziu, îi spuse Beth. Acum trebuie să ne aşezăm pe poziţii, pregătiţi pentru andocarea navei.

Li se adresase fetelor, deşi îl examina cu mare atenţie pe Gerald. El se găsea într-una dintre dispoziţiile lui pasive, netulburat de ceea ce se petrecea. Ea se rugă Domnului ca el să rămână în aceeaşi stare cât stăteau ascunşi.

– Nu coborâm la Valisk? îl întrebă Gari pe fratele ei mai mare cu glas pierdut.

– Nu, păpuşico, îmi pare rău. Nici măcar nu andocăm la Valisk.

– De ce?

– Cred că am fost minţiţi.

Regretul amar din vocea lui o făcu să tacă.

– Va trebui să vă ridicaţi în picioare, îi instrui Rocio.

Beth şi cele două fete urcară în cadă, în vreme ce Gerald rămase pe capacul toaletei. Jed se lipi de uşă.

Pardoseala podelei se stinse, culoarea ca de miere înălbindu-se până când ajunse de un verde-cenuşiu sanitar, iar textura rezistentă căpătă o tărie de compozit de silicolitiu. Rămase însă o dovadă reziduală de iluzie de lemn, mici denivelări în locurile în care se aflaseră scândurile, puncte mici întunecate pe suprafaţă, o imitaţie palidă a vinişoarelor din textură. În centrul podelei se găsea o gură de vizitare, având cleme metalice de fixare la fiecare colţ.

– Întoarceţi clemele la nouăzeci de grade în direcţia acelor de ceasornic, zise Rocio.

Jed îngenunche şi făcu exact ce i se spusese. După eliberarea clemelor, cu un şuierat scurt, scos de aer, gura de vizitare se ridică zece centimetri. Se trase deoparte. Dedesubtul ei se afla o scară metalică îngustă, mărginită de ţevi izolate cu spumă şi cabluri strânse în mănunchiuri. Beth activă bastonul de iluminare pe care îl adusese şi îl ţinu ridicat deasupra gurii de vizitare. La aproape doi metri mai jos se vedea o joncţiune orizontală în formă de T.

– Tu intri prima, Beth, spuse Rocio, şi vei lumina drumul. Eu vă voi îndruma. Jed, tu trebuie să închizi trapa.

Rezervate, fetele se strâmbară şi făcură bot, dar coborâră în gura de vizitare. Jed trase trapa la loc în urma lui, cât pe ce să-şi prindă degetele, în timp ce aceasta se închidea ca o ghilotină. După ce se

aşeză, podeaua băii se închise mut şi fastidios, reformând scândurile podelei elegante.

4

Fără să acorde prea multă atenţie lucrurilor din jur, Dariat cutreiera de-a lungul văii. Doar amintirile îl îndemnau, gânduri dulci-amărui care îl îndrumau către locurile sacre pe care nu îndrăznise să le viziteze vreme de treizeci de ani, nici măcar când rătăcise prin Valisk pentru a-i evita pe Bonney şi pe Kiera.

Iazul lat, parcă dăltuit în roca-polip de culoare cafeniu-cenuşie de curgerea entuziastă a pârâului, reprezenta natura în aspectul său cel mai încântător. În locul în care iarba roz şi moale desena marginile, şiruri de violete şi muşchi de culoarea ambrei se întindeau peste bolovanii împrăştiaţi, iar pâlcurile de papură se legănau lenevos, mişcate de curentul apei. Văzuse ultima oară toate acestea când cadavrul lui Mersin Columba, cu ţeasta sfărâmată şi sângerând, plutea lângă mal. Adolescentul care stătea deasupra lui, cu faţa schimonosită de furie, coborând încet măciuca. Atât de tânăr, şi o furie atât de incredibilă.

Întinderea plată de pământ mergea printre panta văii şi o meandră a râului. Prin ea şerpuia o potecă făcută de animale, ocolind obstacole invizibile în drum spre o plajă cu apă puţin adâncă, unde cirezile se puteau adăpa. În afară de acea potecă, totul rămăsese neatins, iarba roz care domina câmpia era deasă şi bogată, cu spicele în formă de ciupercă aplecate, aproape coapte. În ciuda ospitalităţii pe care o oferea locul, nimeni nu-şi mai stabilise tabăra acolo. Niciunul dintre triburile Starbridge nu mai revenise. Mai ales după…

Acolo. Se îndreptă spre o margine a drumului pustiu, iar firele lungi de iarbă foşniră prin picioarele lui translucide. Da, acela era locul. Acolo se înălţase cortul Anastasiei. O construcţie robustă, colorată, îndeajuns de rezistentă să îi preia greutatea când ea îşi legase frânghia în jurul gâtului. Oare iarba roz era ceva mai rară în acel loc? Un cerc aproximativ în locul unde fusese făcut rugul. Tribul ei, trimiţând-o pe ea şi puţinele ei lucruri personale în drum spre Tărâmuri (toate lucrurile, mai puţin unul, pietrele Thoale, pe care le păstrase în siguranţă vreme de treizeci de ani). Trupul ei se destrămase în foc şi fum, eliberându-i sufletul de orice legături cu universul fizic.

De unde *ştiuseră?* Acei oameni simpli, primitivi. Însă viaţa lor conţinea un adevăr extrem de uimitor. Ei erau pregătiţi mai bine decât oricine pentru lumea de dincolo. Anastasia nu ar fi suferit la fel

ca sufletele pierdute pe care el le cunoscuse în scurtul răstimp petrecut acolo. Ea, nu.

Dariat se aşeză pe iarbă, iar toga lui se boţi în jurul picioarelor dolofane, fără să îl irite însă. În cazul în care ceva din esenţa ei zăbovise acolo, aceasta dispăruse demult. Şi acum? Ridică privirea spre tubul-de-lumină, care îşi mai pierduse din putere. Aerul era mai rece, nu semăna câtuşi de puţin cu mediul de obicei înmiresmat de pe Valisk. Era surprins că acel fenomen era perceptibil. Cum putea o fantomă să simtă temperatura? Însă cele mai multe aspecte ale stării lui actuale rămâneau un mister.

Dariat?

Clătină din cap. Auzea lucruri. Ca să se convingă, privi în jur. Nimeni nu era în preajmă, nici viu, nici spectral. Un lucru totuşi interesant. *Voi putea să văd altă fantomă?*

Dariat. Eşti acolo. Te simţim. Răspunde-ne.

Glasul era ca afinitatea, dar mult mai slab. O şoaptă ce răsuna în minte. *Da, grozav, o fantomă bântuită de altă fantomă. Îţi mulţumesc din nou, Thoale. Asta numai mie mi se putea întâmpla.*

Cine eşti? întrebă el.

Acum suntem Valisk. O parte din noi eşti tu.

Ce înseamnă asta? Ce sunteţi voi?

Suntem personalitatea habitatului, o combinaţie între tine şi Rubra.

Asta e o nebunie. Nu puteţi fi eu.

Dar suntem. Amintirile şi personalitatea ta s-au contopit cu ale lui Rubra în straturile neurale. Mai ţii minte? Pentru noi, schimbarea rutinelor de gândire ale straturilor neurale a fost corporală şi permanentă. Noi rămânem intacţi. Tu, însă, ai fost un suflet posedant, ai fost smuls de translatarea habitatului în acest tărâm.

Un tărâm ostil celor posedaţi, spuse el ranchiunos.

Exact.

Ştiam eu. Sunt o fantomă. Asta a făcut translatarea din mine. O stafie.

Ce interesant! Noi nu te putem vedea.

Sunt în vale.

Aha.

Dariat simţi înţelegerea din interiorul personalităţii lui. Aceasta ştia la ce vale se referea. O adevărată afinitate.

Putem avea acces la senzoriumul tău, te rugăm? Asta ne va permite să analizăm situaţia în mod corespunzător.

Nu reuşi să găsească un motiv rezonabil pentru a obiecta, cu toate că ideea îi dădea o stare de disconfort. După treizeci de ani de izolare mentală autoimpusă, îi venea greu să împartă. Chiar dacă făcea asta cu o entitate care susţinea că izvorâse din el.

Prea bine, se tângui el. Îngădui legăturii afinităţii să se lărgească, arătându-i personalităţii lumea prin ochii lui – ori cel puţin ceea ce îşi imagina el că ar fi ochi.

Aşa cum i se ceru, îşi privi propriul corp pentru personalitate, făcu paşi, demonstră că nu avea nicio prezenţă materială.

Totuşi insişti să te interpretezi ca având o formă umană, spuse personalitatea. **Foarte ciudat.**

Puterea obişnuinţei, aşa cred.

Mai curând e vorba de siguranţă subconştientă. Tiparul este fundamentul tău de bază, originea identităţii chintesenţiale. Retenţia a ceea ce este probabil important pentru continuitatea ta ca entitate validă. Cu alte cuvinte, eşti foarte stabil în ce priveşte obişnuinţele. Dar noi ştim asta deja, nu?

Nu cred că sunt atât de autodistructiv. La urma urmelor, noi ştim cum să tăiem cât mai adânc.

Lui Dariat aproape că îi veni să râdă de impresia de dejâ-vu pe care o stârni schimbul. El şi Rubra petrecuseră zile în şir în acelaşi gen de duel verbal în timp ce el poseda corpul lui Horgan. **Aveţi vreun motiv să discutaţi cu mine? Ori aţi vrut doar să mă salutaţi?**

Tărâmul nu este ostil doar faţă de suflete. El afectează viabilitatea noastră până la nivel atomic. Secţiuni mari din straturile neurale au încetat să funcţioneze, şi nu există suprafeţe statice, ele curg prin straturi în mod aleatoriu, necesitând o monitorizare persistentă. Asemenea eşecuri ameninţă până şi prezenţa noastră omogenizată. Trebuie să rulăm rutine de replicare a înmagazinării constante ca să ne asigurăm că identitatea miezului nostru nu se şterge.

E neplăcut, dar dacă eşecul nu intervine pretutindeni, veţi fi în siguranţă.

Se poate. Însă eficienţa generală a celulelor noastre este mult redusă. Ciorchinii de celule sensibile nu pot percepe la fel de clar ca înainte; capacitatea organului se degradează până la niveluri alarmante. Reacţia membranei muşchilor este lentă. Generarea de electricitate este aproape zero. Toate sistemele electrice şi mecanice principale se blochează. Reţeaua de comunicare şi majoritatea procesoarelor funcţionează defectuos. Dacă această situaţie persistă, nu

vom putea să păstrăm o biosferă funcţională mai mult de zece zile, cel mult două săptămâni.

Nu-mi place să par pesimist într-un moment ca acesta, dar ce vă aşteptaţi să fac eu?

Populaţia rămasă trebuie organizată pentru a ne sprijini. Există proceduri de reţinere ce pot fi activate pentru a împiedica deteriorarea.

Fizice. Va trebui să cereţi ajutorul viilor, nu pe al meu.

Încercăm. Cu toate acestea, cei care au fost deposedaţi se află în prezent într-o stare de dezorientare extremă. Nu reacţionează nici măcar cei cu care avem contact de afinitate. Pe lângă faptul că suferă traume psihice, starea lor fiziologică s-a deteriorat.

Şi atunci?

Aproape trei sute din rudele noastre sunt încă în tau-zero. A fost ideea ta, mai ţii minte? Kiera îi păstra pregătiţi ca stimulent pentru posesorii de şoimi-de-iad.

Bună idee… staţi puţin, cum se face că acele capsule tau-zero funcţionează când orice altceva nu o face?

Sistemele tau-zero sunt independente şi au în componenţă piese de calitate militară, fiind plasate în peşterile adânci. Am presupus că o asemenea combinaţie le permite să aibă o oarecare protecţie faţă de ceea ce ne afectează pe noi.

Dacă nu e nevoie decât să apăsaţi un comutator, de ce nu folosiţi un servitor?

Situaţia lor psihologică e chiar mai proastă decât a oamenilor. Toate animalele din habitat par să sufere de o formă gravă de boala somnului. Instrucţiunile noastre de afinitate nu le pot trezi.

Asta include toate speciile xenoc?

Da. Biochimia lor este în esenţă similară cu cea a creaturilor terestre. Dacă ne sunt afectate celulele, sunt afectate şi ale lor.

Am înţeles. Aveţi idee care este problema? Ceva precum virusul energistic pe care l-au răspândit posedaţii?

Puţin probabil. Pesemne că este vorba de o proprietate fundamentală a acestui tărâm. Speculăm că valorile cuantice ale continuumului lui sunt considerabil diferite de cele ale universului nostru. La urma urmelor, noi l-am selectat pentru a avea un efect dăunător asupra genului de energie care este un suflet posedant. Aşa că trebuie să presupunem că proprietăţile energiei-masă de aici au fost alterate, lucru care

poate afecta caracteristicile atomice. Însă până nu efectuăm o analiză completă a stării noastre cuantice, nu putem face alte presupuneri.

V-aţi gândit vreo clipă că Diavolul nu permite electricitatea în această parte a iadului?

Gândul tău este şi al nostru. Noi preferăm să ne concentrăm asupra lucrurilor raţionale. Asta ne îngăduie să elaborăm o ipoteză care ne va permite în cele din urmă să ieşim din această situaţie neplăcută.

Da, înţeleg asta. Aşadar, ce vreţi să fac?

Vezi dacă nu poţi vorbi cu cineva pe nume Tolton. El va închide capsulele tau-zero.

De ce? Cine este acest Tolton?

Un poet ambulant, aşa susţine el. A fost unul dintre locuitorii pe care am reuşit să-i scăpăm din ghearele lui Bonney.

Are afinitate?

Nu. Dar legenda spune că oamenii pot vedea fantome.

La naiba, vă faceţi speranţe deşarte.

Ai o altă propunere?

*

Şi fantomele pot obosi. O descoperire neplăcută care i s-a revelat lui Dariat când mergea prin ţinutul înierbat spre inelul de holuri ale turnurilor zgârie-cer din mijlocul habitatului. *Însă, dacă ai muşchi imaginari, ei sunt supuşi unui efort mare pentru a-ţi purta corpul imaginar pe distanţe lungi, în special când trupul are masivitatea ta.*

E al naibii de nedrept, îi spuse el personalităţii. **Când sufletele se întorc din lumea de dincolo, toate se văd ca fiind perfecte din punctul de vedere fizic al cuiva de douăzeci şi cinci de ani.**

Asta e doar vanitate.

Mi-aş dori să fiu vanitos.

Nici terenul-parc din Valisk nu mai era atât de atrăgător. Acum, după ce ieşise din vale, iarba de un roz intens care înveşmânta jumătatea sudică a cilindrului se decolora până la un cenuşiu de nuanţa moscului, un efect despre care socoti că se datora smogului din oraş, care se înfăşura în jurul peisajului. Nu putea fi pus în totalitate pe seama iluminării diminuate; miezul subţire de plasmă din tubul-de-lumină axial continua să aibă o curajoasă culoare albastru-neon. În schimb, părea să facă parte din lipsa generală de vitalitate, care era o trăsătură foarte evidentă a acelui tărâm. Planta xenoc părea să fi depăşit momentul său de apogeu, de parcă ciucurii cu

spori se copseseră deja, iar acum se îndrepta din nou spre starea de latenţă.

Încă nu se trezise niciuna dintre insectele care de obicei ţârâiau şi săltau de colo-colo pe câmpii. În câteva rânduri, dădu peste şoareci-de-câmp şi analogii lor xenoc, care dormeau duşi. Se ghemuiseră pe unde apucaseră, fără să facă nicio încercare de a reveni la cuiburile sau vizuinile lor.

Reacţiile chimice obişnuite trebuie să funcţioneze în continuare, sugeră el. **Dacă nu ar fi aşa, înseamnă că totul ar fi mort.**

Da. Deşi, din ceea ce vedem şi trăim, ele sunt inhibate într-o oarecare măsură.

Dariat continuă să meargă. Arcurile spiralate ale firelor de iarbă îi încetineau înaintarea, opunându-se picioarelor care treceau printre ele. Era ca şi cum ar fi mers de-a lungul unei albii de râu în care apa i-ar fi ajuns până la jumătatea pulpelor. Pe măsură ce exprimarea nemulţumirii lui devenea tot mai morocănoasă, personalitatea îl îndrumă spre una dintre potecile înguste folosite de animale.

După jumătate de oră de mers mai lejer şi gândindu-se la situaţia lui, spuse: **Mi-aţi zis că generarea de electricitate este aproape zero.**

Da.

Dar nu absolută, da?

Nu.

Atunci, habitatul sigur este într-un fel de câmp magnetic în situaţia în care cablurile de inducţie produc curent.

Din punct de vedere logic, da.

Dar?

Unele cabluri de inducţie produc curent, dar majoritatea nu. Şi acelea care produc o fac în mod sporadic. Să fim ai naibii dacă înţelegem ce se petrece, domnule. Pe de altă parte, nu putem localiza câmpul magnetic în exterior. Nu găsim nimic care să poată produce un asemenea câmp.

Ce se află acolo?

Foarte puţine.

Dariat simţi cum personalitatea aduna imaginile aleatorii din ciorchinii de celule sensibile care erau presărate pe cochilia externă a polipului şi le formata într-o vizualizare coerentă pentru el. Cantitatea de concentrare de care avea nevoie personalitatea pentru a realiza ceea ce era de obicei o sarcină extrem de simplă (înainte acest lucru se desfăşura în esenţă autonom) îl surprinse şi îl îngrijoră.

Nu existau alte planete. Nici luni. Nici stele. Nici galaxii. Doar un vid tulbure.

Impresia cea mai stranie pe care o primi de la legătura extinsă de afinitate era modul în care Valiskul părea să se afle în zbor. Era conştient de unele mişcări, deşi asta se întâmpla numai subliminal, imposibil de definit. Uriaşul cilindru părea să plutească printr-o nebuloasă. Nu una recognoscibilă din universul lor.

Era alcătuită din straturi extraordinar de subţiri de ceaţă de culoarea abanosului, deplasându-se atât de încet, încât erau extraordinar de greu de distins. Dacă ar fi văzut asta cu propriii ochi, ar fi pus-o pe seama retinelor suprasolicitate. Însă existau firicele perceptibile de substanţă fumegoasă, mai rarefiate decât norii atmosferici, mai dense decât vârtejurile de gaz interstelar.

Brusc, o fractură de lumină ca o brumă licări departe, în spatele pilonului calotei terminale sudice a Valiskului, un şarpe luminos care se furişa în jurul vălătucilor insubstanţiali. Când se răsuciră prin dreptul lor, firele aspre de vapori nisipoşi detonară într-o fosforescenţă de culoarea smaraldelor şi turcoazelor. Fenomenul dispăru în mai puţin de o secundă.

A fost un fulger? întrebă Dariat surprins.

Nu ştim. Cu toate acestea, nu putem detecta nicio sarcină statică formându-se pe cochilia noastră. Înseamnă că probabil nu a fost ceva pe bază de electricitate.

Aţi mai văzut aşa ceva până acum?

E a treia oară.

La naiba. Cât de departe a fost?

Imposibil de stabilit. Încercăm să corelăm datele de paralaxă din celulele sensibile externe. Din păcate, absenţa punctelor distincte şi identificabile de referinţă din interiorul formaţiunilor noroase ne zădărniceşte strădaniile.

Începi să vorbeşti ca un edenist. Fă o apreciere.

Credem că putem vedea aproximativ două sute de kilometri.

La naiba. Asta e tot?

Da.

Acolo, în spatele acelei chestii, ar putea fi orice.

Începi să te mişti, băiete.

Vă daţi seama dacă ne mişcăm? Am impresia că asta s-a întâmplat. Dar poate că a fost din cauza modului în care se deplasează materia noroasă.

Avem aceeaşi impresie, dar asta este tot. Fără un punct valabil de referinţă, este imposibil de spus. Cu siguranţă că nu există acceleraţie, ceea ce ar elimina posibilitatea că am

cădea printr-un câmp gravitaţional… dacă acest tărâm ar avea atracţie gravitaţională.

Bine, ce-ar fi să căutaţi în jur cu un radar? Aţi încercat asta? Sunt multe în spaţioportul invers rotativ.

Spaţioportul deţine radar, dar şi câteva nave stelare adamiste şi peste o sută de drone de întreţinere la distanţă, care ar putea fi adaptate pentru a deveni sonde senzoriale. Niciuna nu funcţionează în acest moment, băiete. Trebuie să ne scoatem rudele din tau-zero.

Da, da. O să ajung acolo cât de repede pot. Ştii ceva, nu cred că fuzionarea cu rutinele mele de gândire te-a impresionat prea mult, nu-i aşa?

Potrivit personalităţii, Tolton era în parcul din faţa holului turnului zgârie-stele Goncharov.

La doi kilometri de holurile zgârie-cerului, câmpia acoperită de iarbă roz făcu loc ierbii terestre. Era o junglă bogată, frumos îngrijită, care fierbea în jurul secţiunii mediane a habitatului, cu cărări presărate cu pietriş, ce şerpuiau în jurul pâlcurilor mai dese de copaci şi viţă. Lespezi mari din piatră alcătuiau poduri primitive peste pâraie pline de meandre, bolovanii de sprijin fiind prinşi de spiralele groase ale plantelor agăţătoare pline de flori. Petalele atârnau, moi şi triste, când Dariat călcă peste ele. În timp ce se apropia de hol, începu să întâlnească primele cadavre de animale-servitor, majoritatea fiind sfârtecate de cicatrice arse, semnul impactului cu focul alb. Apoi observă rămăşiţele în descompunere ale victimelor lor umane zăcând în desişuri.

Priveliştea i se păru cumplit de deprimantă. O amintire neplăcută a luptei neîncetate pe care Rubra şi Kiera o duseseră pentru dominaţia asupra habitatului.

– Şi cine a câştigat? întrebă el cu un aer morbid.

Trecu peste încă unul dintre podurile neolitice. Copacii se răreau, devenind mai ornamentali şi mai înalţi pe măsură ce jungla făcea loc parcului. Surprinse fulgerări de mişcare în faţă, amestecate cu murmure de conversaţie, care îl făcură brusc să devină conştient de sine. Va trebui să sară, fluturându-şi braţele şi strigând ca să-i facă pe vii să îl observe?

În timp ce se pregătea psihologic pentru îngrozitorul inevitabil, micul grup îl remarcă. Trei bărbaţi şi două femei. Hainele lor ar fi trebuit să îi ofere nişte indicii. Cel mai vârstnic dintre bărbaţi purta o haină foarte lungă şi extravagantă din catifea galbenă, cu dantele zbârlite pe piept; una dintre femei îşi îndesase trupul mare şi cărnos într-o uniformă dominatoare din piele neagră, la care se adăuga şi o

biciuşcă; însoţitorul ei, speriat ca un şoarece, purta un pardesiu lăbărţat din lână, atât de demodat în mod voit, încât sigur era o disimulare umană; dintre ceilalţi doi bărbaţi, unul abia trecut de vârsta adolescenţei, un tânăr negru cu muşchi de panteră, evidenţiaţi de o vestă roşie şi strâmtă, iar celălalt, care avea peste treizeci de ani, era îmbrăcat cu o salopetă largă, mecanică. Alcătuiau o combinaţie cel puţin improbabilă, chiar şi pentru locuitorii de pe Valisk.

Dariat se opri surprins şi, cu o oarecare satisfacţie, ridică o mână în semn de salut.

– Bună, tuturor. Mă bucur că mă puteţi vedea. Numele meu este Dariat.

Ei se holbară la el, iar expresiile de pe feţele lor fură înlocuite curând de o suspiciune belicoasă.

– Tu eşti acel Dariat pe care îl urmăreşte toată lumea? întrebă tipul de culoare.

Dariat zâmbi cu modestie.

– Eu sunt.

– Ticălosule. Uite ce ne-ai făcut! răcni el. Am avut un trup. Îmi recăpătasem viaţa. Tu ai zădărnicit totul. M-ai distrus. Ai ruinat totul. Totul! Ne-ai adus aici, tu şi rahatul acela care trăieşte în ziduri.

Dariat începu să înţeleagă. Văzu contururile slabe ale ramurilor prin bărbat.

– Eşti fantomă, exclamă el.

– Toţi suntem fantome, spuse dominatoarea. Din cauza ta.

– Of, la naiba, şopti el consternat.

Mai există şi alte stafii? întrebă personalitatea. Banda de afinitate era cotropită de interes.

Cum naiba arată?

Dominatoarea făcu un pas spre el, şfichiuind aerul cu biciul. Apoi rânji răutăcioasă.

– N-am avut ocazia să folosesc biciul cum se cuvine de multă vreme, drăguţule. Păcat, pentru că ştiu s-o fac foarte bine.

– O să ai şansa de a recupera, murmură tipul de culoare spre ea.

Dariat îşi păstră cumpătul, deşi tremura.

– Nu mă puteţi învinui pe mine pentru asta. Sunt unul de-ai voştri.

– Da, spuse mecanicul. Şi de data asta nu ai cum să scapi.

Apoi scoase o cheie fixă din buzunarul aflat pe cracul pantalonului.

Probabil că se află toate aici, spuse personalitatea. **Toate sufletele posedante.**

Grozav.

– Putem să-i facem vreun rău? întrebă femeia sfioasă.

– Să aflăm, îi răspunse dominatoarea.

– Staţi puţin! îi imploră Dariat. Trebuie să cooperăm pentru a muta habitatul din acest loc. Nu înţelegeţi? Se prăbuşeşte în jurul nostru, totul se năruie. Vom rămâne prinşi aici ca într-o capcană.

Tipul de culoare îşi dezveli dinţii.

– Am avut nevoie de tine ca să cooperezi cu noi pentru a readuce habitatul în univers.

Dariat tresări. Se întoarse şi o luă la fugă. Ei porniră imediat în urmărirea lui. Nu încăpea nicio îndoială că aveau să-l prindă. Era îngrozitor de supraponderal şi abia încheiase o călătorie de nouă kilometri. Biciul îl lovi peste pulpa stângă. Scoase un urlet, nu din cauza usturimii puternice, ci din pricină că simţea usturimea.

Urmăritorii scoteau chiote şi răcnete în urma lui, încântaţi că puteau provoca răni şi durere. Dariat trecu împleticindu-se peste capătul podului şi mai făcu câţiva paşi nesiguri spre partea mai deasă a junglei. Biciul îl izbi din nou, atingându-i un umăr şi un obraz, după care se auzi hohotul vesel de râs al dominatoarei. Apoi, tipul slab de culoare îl ajunse din urmă şi făcu un salt înalt, lovindu-l cu piciorul între omoplaţi.

Dariat zbură prin aer, aterizând pe burtă, cu braţele şi picioarele desfăcute larg. În momentul în care atinse solul, niciun fir de iarbă nu se îndoi; corpul lui umflat părea să stea întins pe o înălţime medie a firelor, în vreme ce tulpinile lungi trecură drept prin el.

Apoi începu bătaia. Picioare în coaste, picioare şi gât. Biciul şuiera mereu şi mereu, izbindu-l de fiecare dată peste coloana vertebrală. Apoi mecanicul i se aşeză pe umăr şi coborî cheia fixă spre ţeasta lui. Loviturile deveniră ritmice, nemiloase. Dariat scoase ţipete la fiecare lovitură. Simţea dureri, dureri din belşug, dar nu sângera, nu suferea nicio vătămare, nici vânătăi, nici oase rupte. Vâlvătaia suferinţei îşi avea originea într-o contuzie de ură şi furie. Fiecare lovitură afirmând, subliniind cât de mult îşi doreau ei să-l distrugă.

Ţipetele lui slăbiră în intensitate, deşi erau la fel de insistente, contaminate de o suferinţă crescândă. Cheia fixă şi biciul, dar şi ghetele şi pumnii începură să se afunde în el, perforându-i limita intangibilă. Se scufunda tot mai adânc în iarbă, iar loviturile îl propulsau cu pântecul în sol. Răceala se strecură în el, un val care gonea înaintea suprafeţei solide cu care se contopea. Formei lui îi lipsea acum definiţia, conturul ei devenind mai puţin substanţial. Până şi gândurile începură să-şi piardă identitatea.

Nimic nu-i putea opri pe atacatori. Nimic din ce spunea el. Nimic din ceea ce cerşea. Nimic din ce putea plăti. Niciuna dintre rugăciunile lui.

Nimic. Trebuia să rabde totul. Neştiind care va fi rezultatul; îngrozitor, neştiind ce urma să se întâmple.

În cele din urmă, atacatorii îl lăsară în pace. Nimeni nu ştia după câtă vreme. Atât cât fusese necesar pentru ca ei să-şi satisfacă pofta de răzbunare. Să atenueze bucuria sadismului. Să experimenteze noi metode de brutalitate la care au acces fantomele. Când terminară, nu mai rămăsese mult din prezenţa lui. Un petic străveziu de luminiscenţă perlată care rătăcea prin iarbă, spatele togii lui abia plutind pe suprafaţa solului. Membrele şi capul îi erau îngropate.

Râzând, cei cinci se îndepărtară.

În toiul răcelii, întunericului şi apatiei, câteva fire de gânduri rămaseră prinse laolaltă. Un filigran firav de suferinţă şi nenorocire. Tot ce mai rămăsese. În realitate, foarte puţin.

Tolton avea ştiinţă de scene ca aceasta. Ştiinţă mijlocită, veche şi searbădă, amintiri despre poveşti aflate de la locuitorii celor mai de jos etaje ale turnurilor zgârie-cer. Poveşti despre operaţiuni secrete de luptă, despre echipe care fuseseră lovite de o putere de foc superioară, aşteptând să fie evacuate de pe linia frontului. Însângerate, zdrobite, victimele lor ajungeau în locuri ca acesta, triajul unui spital de campanie. Ultima evoluţie din saga nenorocirilor suferite de populaţia habitatului. În ultima vreme, studierea parcului devenise o formă de arheologie instantanee. Etapele de evoluţie ale reşedinţei erau dispuse în cercuri concentrice, uşor de văzut.

La început fusese holul turnului, o rotondă atrăgătoare din piatră şi sticlă, îmbinându-se cu parcul întreţinut superb. Apoi, odată cu apariţia posedării, holul fusese devastat în cursul uneia dintre numeroasele lupte cu foc dintre susţinătorii Kierei şi cei ai lui Rubra, iar în jurul său crescuse un bidonvil. Case minuscule în stil Tudor se ridicaseră alături de corturi arabe, care erau înălţate de-a lungul unor rulote strălucitoare; bogăţia imaginaţiei etalate era surprinzătoare. Asta se întâmplase înainte ca Valiskul să plece din univers.

După aceea, iluzia de soliditate se dizolvase precum pilonii de sare în ploaie, lăsând la vedere cocioabe dărăpănate încropite din resturi de plastic şi metal. Acestea se sprijineau reciproc în mod precar, una lipită de alta, pentru a asigura o stabilitate extrem de îndoielnică. Fâşiile înguste de iarbă dintre ele se transformaseră în făgaşe alunecoase de noroi, deseori folosite ca şanţuri de scurgere deschise.

Aşadar, acum supravieţuitorii ultimei schimbări de soartă a Valiskului se mutaseră din nou. Alungaţi din bordeie de deţinătorii lor de altădată, ei se răspândiseră nepăsători pe iarba din jur. Le lipseau energia şi voinţa de a face altceva. Unii stăteau întinşi pe spate, unii ghemuiţi, alţii rezemaţi de copaci, iar restul se împleticeau fără ţintă

de colo-colo. *Asta nu era chiar atât de rău,* gândi Tolton, după ce se confruntaseră cu o asemenea situaţie, o perioadă de stupefacţie era de înţeles. Sunetul era acela care ajungea la el. Urlete de suferinţă şi suspine înfundate, care se amestecau, otrăvind aerul cu o disperare chinuitoare. Cinci mii de oameni care aveau simultan un coşmar.

Şi tot ca un coşmar, nu puteau fi treziţi din el. La început, când ieşise din ascunzătoare, trecuse pe la fiecare. Oferind vorbe de mângâiere, petrecându-şi mângâietor braţul pe după umerii câte unuia. Plin de curaj, insistase să facă asta timp de două ore, după care, într-un final, recunoscând cât de patetic şi fără sens era totul. Într-un fel sau altul, ei trebuiau să treacă singuri peste acea traumă psihologică.

Nu avea să fie uşor, mai ales din cauza fantomelor, un memento atotprezent al calvarului lor. Foştii posesori încă se strecurau pe furiş printre copacii care conturau jungla din apropiere. Indiferent de motiv, după ce fuseseră expulzaţi din trupurile-gazdă, ei refuzau să plece. Imediat după transformarea ciudată suferită de Valisk, ei se agăţaseră plini de dor de victimele lor, urmărindu-le cu o devoţiune perversă, în timp ce se târau, tremurând şi vărsând ca reacţie a eliberării lor. Apoi, pe măsură ce oamenii începuseră să-şi recapete cumpătul şi să observe, furia ieşise la suprafaţă. Masivul potop de ură comună silise fantomele să se retragă, nu neapărat răcnetele injurioase şi ameninţările cu răzbunarea.

Aproape descumpănite de reacţia pe care o stârniseră, fugiseră să-şi găsească refugiu în jungla din jurul parcului. Însă nu plecaseră departe. Tolton le vedea strânse acolo, printre copacii cu aer funerar, radianţa lor ciudată şi palidă aruncând umbre diafane care se răsuceau fluid printre crengi şi trunchiuri.

Însă fantomele nu treceau niciodată dincolo de copaci. Era ca şi cum adâncimile mai mari ale habitatului întunecat le-ar fi speriat şi pe ele. Acela era aspectul care îl îngrijora cel mai mult pe Tolton.

Rătăcirile lui erau aproape la fel de lipsite de ţintă ca ale celorlalţi care treceau prin chinurile revenirii. Ca şi lor, nu-i plăcea ideea de a se aventura prin bidonvil, însă socotea că ar fi fost prudent să nu fraternizeze cu fantomele. Deşi undeva, într-un cotlon al minţii, exista un element vechi de folclor despre fantome, care în realitate nu ucideau pe nimeni. Vrăjitorul din Preistorie care lansase profeţia nu întâlnise vreodată aceste fantome aparte.

De aceea continuă să se deplaseze, evitând orice contact vizual, căutând… ei, bine, îşi va da seama ce în momentul în care îl va vedea. Ca o ironie, cel mai mult îi lipseau Rubra şi bogăţia de cunoştinţe care însoţea acel contact. Însă blocul procesor pe care îl utilizase pentru a

păstra legătura cu personalitatea habitatului se defectase imediat ce survenise schimbarea. De atunci încoace încercase să folosească alte blocuri. Niciunul dintre ele nu funcţionase sau, cel mult, se alesese cu nişte paraziţi firavi. Nu avea suficiente cunoştinţe tehnice (de fapt, nu avea deloc) pentru a înţelege de ce.

Pe de altă parte, nu înţelegea schimbarea pe care o suferise habitatul, ci doar urmarea, exorcismul în masă. Presupunea că acesta fusese impus de vreun aliat prietenos. Numai că Valiskul nu avea aliaţi. Iar Rubra nu făcuse niciodată vreo aluzie că asta s-ar putea întâmpla, cel puţin în toate săptămânile cât îl ţinuse pe Tolton ascuns de posedaţi. Nu putea decât să continue să se deplaseze pentru a se autoamăgi că avea un scop şi să aştepte desfăşurarea evenimentelor. Oricare ar fi fost aceasta.

– Te rog.

Glasul femeii era o idee mai tare decât o şoaptă, însă era suficient de concentrat ca să-l facă pe Tolton să ezite şi să încerce să vadă cine i se adresa.

– Te rog. Am nevoie de ajutor. Te rog.

Cea care vorbea trecuse de vârsta mijlocie şi stătea ghemuită lângă un copac. Ocolind doi oameni care stăteau întinşi pe iarbă, în stare aproape comatoasă, se apropie de ea. Amănuntele erau greu de văzut în crepusculul plumburiu. Femeia era învelită într-un pled scoţian, strângându-l la piept ca pe un şal. Părul lung şi neîngrijit îi ascundea parţial faţa, iar rădăcinile firelor negre şi lucioase ca într-o pictură de Tiţian contrastau izbitor cu castaniul şters al şuviţelor murdare. Trăsăturile vag vizibile erau delicate, cu un nas mic, şic, pomeţi lungi şi sprâncene neverosimil de artistice. Pielea părea foarte fermă, aproape întinsă, subliniind parcă rotunjimile.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tolton cu glas blând, blestemându-se imediat pentru stupizenia de care dăduse dovadă. Când se aplecă alături de ea, nimbusul slab al tubului-lumină făcu să sclipească lacrimile care se rostogoleau pe faţa ei.

– Sufăr, spuse ea. După ce a plecat, sufăr cumplit.

– Va trece. Îţi promit, timpul îţi va alina suferinţa.

– S-a culcat cu sute de bărbaţi, spuse femeia plângând îndurerată. Cu sute. Şi cu femei. Simţeam arşiţa din ea, îi plăcea, totul. Târfă, căţea nenorocită. Mi-a silit trupul să facă de toate cu animalele acelea. Lucruri groaznice, cumplite. Lucruri pe care nicio persoană decentă nu le-ar face vreodată.

El încercă să o ia de mână, dar ea şi-o smulse, întorcându-se cu spatele la el.

– Nu tu, spuse el. Tu nu ai făcut niciunul dintre acele lucruri.

– Cum de poţi vorbi astfel? Mi s-au făcut mie. Am simţit totul, în fiecare clipă. Acesta e trupul meu. Al meu! Carnea şi sângele meu. Mi-a luat totul. M-a pângărit, m-a distrus. Sunt atât de mânjită, încât nu mă mai simt umană.

– Îmi pare rău, sincer. Dar trebuie să înveţi să nu gândeşti aşa. Dacă o faci, o laşi să învingă. Trebuie să uiţi totul. S-a terminat, iar tu ai câştigat. Ea a fost exorcizată, nu mai e decât un firicel nevrotic de lumină. Asta va fi de acum înainte. Eu aş spune că e o victorie, nu crezi?

– Dar sufăr, insistă ea. Glasul îi coborî, căpătând o nuanţă de confesiune. Cum pot uita când sufăr?

– Ascultă, există tratamente, inhibitori de memorie, tot felul de cure. Imediat ce vom reface sistemul energetic, vei putea…

– Nu şi mintea mea! Asta nu, începu ea să se văicărească. Trupul, trupul meu suferă.

Tolton începu să aibă o senzaţie neplăcută privind sensul în care se îndrepta conversaţia. Femeia se agita continuu, iar el era sigur că broboanele umede ce sclipeau pe faţa ei erau de transpiraţie. Aruncă din nou o privire spre rădăcinile ciudate ale firelor ei de păr.

– Unde este suferinţa asta?

– În faţă, murmură ea. Mă doare faţa. Nu mai sunt eu. Când m-am privit în oglindă, nu m-am putut vedea.

– Toate au procedat la fel, toate s-au imaginat ridicol de tinere şi frumoase. E o iluzie, nimic mai mult.

– Ba nu. A devenit real. Nu sunt eu însămi, nu sunt acum. Mi-a furat până şi identitatea. Şi… glasul începu să-i tremure. Forma mea. Mi-a furat corpul, şi asta nu a fost de ajuns. Uite, uite ce mi-a făcut.

Mişcându-se atât de încet încât Tolton vru să o ajute, ea dădu deoparte pledul. În acea clipă, el îşi dori ca lumina să fi fost mai slabă. În primul rând, trupul ei arăta ca şi cum cineva ar fi montat de mântuială o adaptare de pachet cosmetic. Sânii îi erau deformaţi grosolan. Apoi şi-a dat seama că acest lucru era provocat de bulbii mari de carne atârnând de suprafaţa superioară ca nişte lipitori de culoarea pielii. Fiecare dintre ei aproape că dubla mărimea sânilor, iar greutatea lor îi trăgea în jos. Ţesutul natural era aproape strivit, nemaivăzându-se.

Cel mai grav era că sânii nu aveau grefe sau implanturi; indiferent ce era acel ţesut, el înghiţise cu totul glanda mamară naturală. Dedesubtul lor, abdomenul ei era menţinut plat ca la anorexice de o porţiune ovală şi lată de piele rigidă. Era ca şi cum ea ar fi avut un calus gros pe toată zona, musculatura falsă fiind marcată de linii uşor translucide.

– Vezi? întrebă femeia privind spre pieptul dezgolit cu o expresie de jale supremă. Sâni mai mari şi pântecul plat. Ea voia să aibă sâni mai mari. Asta i-a fost dorinţa. I-ar fi mai folositori ei, ar fi mai atrăgătoare, mai spectaculoasă. Şi putea face ca dorinţele să se realizeze.

– Dumnezeu să ne apere, murmură îngrozit Tolton.

Nu se pricepea prea bine la bolile umane, dar încă îi rămăseseră unele frânturi de informaţii relevante care se activară din amintirile didactice medicale de bază căpătate în copilărie. Tumori canceroase. O boală aproape dispărută. Şi în puţinele cazuri când se declanşa, nanonicele medicale puteau pătrunde şi distruge celulele bolnave în câteva ore.

– Am fost asistentă medicală, spuse femeia, în timp ce, ruşinată, se înveli din nou cu pledul. Sânii mei continuă să crească. Sunt cele mai mari excrescenţe, dar cred că sufăr de aceleaşi erupţii maligne la fiecare modificare pe care a introdus-o.

– Şi eu ce pot face? întrebă el cu glas răguşit.

– Am nevoie de pachete medicale nanonice. Ştii cum să le programezi?

– Nu, eu nu am nici măcar nanonice neurale. Sunt poet, atâta tot.

– Atunci, găseşte-mi unele, te rog. Nanonicele mele neurale nu dau rezultate, însă un bloc procesor ar putea face asta.

– Eu… Da, sigur.

Ca să găsească aşa ceva însemna să facă un drum până la turnul zgârie-cer, neluminat şi lipsit de viaţă, dar neplăcerea pe care o simţi în faţa acelei perspective nu reprezenta nimic faţă de suferinţa femeii. Într-un fel sau altul, reuşi să afişeze o expresie neutră când se ridică, deşi era foarte sigur că niciun pachet medical nanonic nu avea să funcţioneze în acel mediu straniu. Se putea totuşi să meargă. Iar dacă exista acea şansă, oricât de firavă, atunci îi va aduce unul, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

A aruncat o privire şi a văzut imaginea deprimantă a oamenilor răspândiţi în jur, toţi ţinându-se de câte ceva şi gemând. În acea clipă îl cuprinse o îndoială cu adevărat terifiantă. Era posibil ca suferinţa să nu fie în întregime psihică? Fiecare posedat pe care îl văzuse îşi schimbase înfăţişarea într-o oarecare măsură. Era de presupus că orice modificare adusese cu sine o malignitate, indiferent cât de măruntă.

– Of, la dracu’, Rubra. Unde eşti? Avem nevoie de ajutor.

*

Ca întotdeauna, nu exista niciun semn prevestitor când se deschidea uşa celulei. Louise nici măcar nu ştia sigur când se dăduse în lături. Stătea ghemuită pe patul îngust şi dormita, pe jumătate

conştientă de cele din jur. Nu avea idee de câtă vreme se afla în acea stare. Sentimentul timpului se dereglase cu totul. Îşi amintea discuţia cu Brent Roi, sarcasmul şi dispreţul lui nedisimulat. Apoi… Se întorsese în celulă cu câteva ore în urmă. Da, trecuse mult timp… Rămase pe gânduri.

Probabil că am adormit.

Lucru greu de crezut; îngrijorarea colosală provocată de situaţia ei îi menţinea mintea febril de activă.

În cadrul uşii apărură obişnuitele femei-poliţist. Louise clipi spre siluetele lor neclare şi încercă să se ridice în capul oaselor. În spatele ochilor explodară dureros lumini orbitoare; trebui să strângă din buze ca să-şi reprime brusca senzaţie de greaţă.

Ce se întâmplă cu mine?

– Hei, aşa, uşurel.

Una dintre femeile-poliţist se aşeză pe pat alături de ea, susţinând-o.

Louise tremura, incapabilă să se stăpânească, iar picături reci de sudoare se îmbrobonară pe pielea ei. Reacţia ei se mai calmă, deşi îi venea îngrozitor de greu să se concentreze.

– O clipă, spuse femeia. Dă-mi voie să-ţi reprogramez pachetul medical. Încearcă să respiri mai profund, înţelegi?

Acest lucru era destul de simplu. Înghiţi aer, iar pieptul i se cutremură. Încă două inspiraţii. Corpul ei rebel părea să se liniştească.

– Ce… ce? întrebă ea gâfâind.

– Atac de panică, spuse poliţista. Vedem multe asemenea cazuri. Dar şi lucruri mai urâte.

Louise se grăbi să dea din cap, o încercare de a se convinge pe sine că era vorba numai despre asta. „Nu e mare lucru. Nimic nu e anapoda. Copilul este bine – pachetul medical se va îngriji de asta. Acum, rămâi calmă.”

– Bine. Acum mă simt mai bine. Mulţumesc.

Îi zâmbi femeii-poliţist, numai că avu parte de o expresie absolut neutră, indiferentă.

– Atunci, să mergem, spuse poliţista care stătea în dreptul uşii.

Louise îşi adună forţele şi, încet, se ridică pe picioarele nesigure.

– Unde?

– La Biroul de Eliberări Condiţionate, îi răspunse femeia, părând dezgustată.

– Unde e Genevieve? Unde mi-e sora?

– Nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă. Vino.

Louise se trezi aproape împinsă pe coridor. Starea ei se îmbunătăţea clipă de clipă, deşi durerea persista mai mult decât orice

altceva. O mică porţiune de piele de la ceafă o gâdila, ca şi cum ar fi fost înţepată de ceva. O atinse cu un gest absent. Atac de panică? Până în acea clipă nu ştiuse că exista aşa ceva. Însă, având în vedere situaţia la care trebuia să se gândească, o asemenea suferinţă era mai mult decât probabilă.

Păşiră într-un lift care cobora. Când porniră în jos, câmpul gravitaţional crescu până aproape de normal. Acea parte a asteroidului se deosebea de celulele şi camerele de interogare în care fusese ţinută până atunci. Sigur era vorba de birouri guvernamentale: mobilierul standardizat şi personalul permanent politicos, cu feţe zâmbitoare, dovedeau asta. Se simţi oarecum încurajată de faptul că toate coridoarele şi încăperile în care îşi furişase privirea nu erau atât de zdrobitor de sumbre ca acelea de la nivelurile superioare. Situaţia ei se schimbase în bine. Oarecum.

Femeile-poliţist o împinseră într-o cameră cu o fereastră îngustă care dădea spre peştera biosferică High York. Nu avea multe de văzut, era în zori sau la amurg, Louise nu avea cum să-şi dea seama. Zonele de păşune şi copacii care sorbeau lumina oranj-aurie erau mai bine-veniţi, prin verdele lor, decât cei din peştera Phobos. Două canapele curbate fuseseră aşezate faţă în faţă în mijlocul încăperii, încadrând o masă ovală. Genevieve stătea pleoştită pe una dintre ele, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele costumului de zbor, cu picioarele atârnându-i deasupra podelei şi privind pe fereastră. Expresia de pe faţa ei era un amestec între un resentiment morocănos şi o plictiseală de moarte.

– Gen! strigă Louise cu glas aproape spart.

Genevieve traversă încăperea în fugă şi se izbi de ea. Se strânseră în braţe, gata să se sugrume.

– N-au vrut să-mi zică unde eşti! se lamentă Genevieve. N-au vrut să mă lase să te văd. Nici să-mi spună ce se întâmplă.

Louise îşi mângâie sora pe păr.

– Uite că acum sunt aici.

– A ţinut o veşnicie. Zile!

– Nu, nu. Aşa ţi s-a părut.

– Ba zile, insistă Genevieve.

Louise reuşi să îi zâmbească uşor nesigur, dorindu-şi să aibă siguranţa pe care dorea să o transmită.

– Te-au interogat?

– Da, mormăi morocănoasă fata. M-au tocat cu ce s-a întâmplat la Norwich. Le-am spus de o sută de ori.

– Şi eu la fel.

– Parcă toţi sunt proşti pe Pământul ăsta. Nu înţeleg nimic decât dacă le explici de cinci ori.

Louisei îi veni să râdă de atitudinea dispreţuitoare din vocea lui Genevieve, ridicată îndeajuns de mult ca să înfurie orice adult.

– Şi mi-au luat blocul cu jocuri. Ăsta e furt, nu?

– Nici eu nu mi-am primit lucrurile.

– Iar mâncarea e oribilă. Cred că-s prea proşti ca să gătească aşa cum se cuvine.

– Ei, să vedem ce pot face.

Brent Roi intră precipitat în cameră şi, cu un gest nonşalant, le trimise afară pe cele două femei-poliţist.

– În regulă, doamnelor, luaţi loc.

Louise îi aruncă o privire plină de reproş.

– Vă rog, le pofti el fără să se arate cu adevărat sincer.

Ţinându-se de mână, surorile se aşezară pe canapeaua din faţa lui.

– Suntem în stare de arest? întrebă Louise.

– Nu.

– Înseamnă că ai crezut ce ţi-am spus?

– Spre uimirea mea, am găsit porţiuni ale poveştii tale care cuprind ciudata esenţă a adevărului.

Louise se încruntă. O asemenea atitudine se deosebea total de aceea pe care o avusese în timpul interogatoriilor. Nu-şi exprima nicidecum părerea de rău pentru purtarea lui, ci mai curând voia să arate că el avusese dreptate, nu ea.

– Aşadar, veţi încerca să-l găsiţi pe Quinn Dexter?

– Cu siguranţă.

Genevieve se cutremură.

– Eu îl urăsc.

– Asta este ceea ce contează de fapt, spuse Louise. Nu trebuie să i se permită să ajungă pe Pământ. Dacă mă credeţi, înseamnă că am câştigat.

Brent Roi se foi jenat.

– Bine, am încercat să stabilim ce să facem cu voi două. Având în vedere cele întâmplate, nu-mi va fi uşor să vă spun ce s-a hotărât. Aţi considerat că procedaţi corect aducându-l pe Christian aici. Dar credeţi-mă, din punct de vedere legal, v-aţi înşelat. Şeful Poliţiei din Halo şi-a pierdut două zile ca să primească recomandări din partea celor mai buni experţi ai noştri în materie de legislaţie pentru a vedea cum naiba să procedeze cu voi, lucru care nu l-a făcut să se simtă mai bine. De obicei, v-am prezenta în faţa unui judecător prietenos şi v-am expedia într-o colonie penală. Nu ar fi nicio problemă să obţinem un

verdict de vinovăţie. Se uită lung la Genevieve. Nici la vârsta ta nu ai fi avut şanse de scăpare.

Genevieve îşi sumeţi umerii, care îi ajunseră până la gât, şi se uită sfidătoare la el.

– Cu toate acestea, există circumstanţe atenuante, şi trăim vremuri ciudate. Din fericire pentru voi, asta oferă forţelor de poliţie din Halo o doză substanţială de libertate în asemenea momente.

– Prin urmare? întrebă Louise cu calm în glas.

Nu-şi dădea seama de ce, dar nu se temea; dacă ar fi urmat să fie judecate, nimic din toate acestea nu s-ar întâmpla.

– Aşa. Este evident: nu vrem să vă vedem acolo după ceea ce aţi făcut; pe de altă parte, nu aveţi cunoştinţele tehnice de bază pentru a trăi într-o aşezare de pe un asteroid, ceea ce vă leagă de noi. Din nefericire, în prezent s-a instituit o carantină interstelară, ceea ce înseamnă că nu vă putem expedia spre *Seninătate,* unde logodnicul tău îţi poate purta de grijă. Asta ne lasă o singură opţiune: Pământul. Ai bani, îţi poţi permite să stai aici pe durata crizei.

Louise aruncă o privire spre Genevieve care, cu o lipsă de interes dispreţuitor, strânse din buze.

– Nu am de gând să mă împotrivesc, spuse Louise.

– Şi chiar dacă ai vrea, nu mi-ar păsa defel, îi spuse Brent Roi. Nu eşti îndreptăţită să conteşti hotărârea luată. În afară de deportare, voi emite o atenţionare oficială în privinţa ta. Ai participat la o activitate ilegală care putea periclita High York, iar acest lucru va fi consemnat în baza de memorie a Guvcentralului privind faptele infracţionale, cu o desemnare de acţiune suspendată. În eventualitatea în care pe viitor se va constata că ai comis o altă faptă infracţională, de orice natură, în jurisdicţia Guvcentralului, acest caz va fi reactivat şi folosit în punerea ta sub acuzare. Ai înţeles?

– Da, şopti Louise.

– Dacă mai provoci vreo problemă, te vor azvârli afară din arcologie şi vor încuia uşa după tine.

– Ce se va întâmpla cu Fletcher? întrebă Genevieve.

– Ce e cu el? spuse Brent Roi.

– Vine pe Pământ cu noi?

– Nu, Gen, spuse Louise. Nu vine.

Încercă să nu permită părerii de rău să i se strecoare în glas. Fletcher le ajutase pe ea şi pe Gen în multe situaţii, iar ea încă nu reuşise să-l vadă ca un posesor, ca unul dintre duşmani. Ultima imagine a lui pe care o păstra în minte era aceea în care îl văzuse condus afară din încăperea mare a ecluzei în care fuseseră reţinute.

Un zâmbet de încurajare pierdută pe faţa lui, adresat ei. Chiar şi înfrânt, el nu-şi pierduse nobleţea.

– Sora ta mai mare are dreptate, îi spuse Brent Roi lui Genevieve. Nu te mai gândi la Fletcher.

– L-aţi ucis?

– Greu de făcut asta. E deja mort.

– Dar l-aţi ucis?

– Deocamdată, e foarte cooperant. Ne vorbeşte despre lumea de dincolo şi ajută echipa de fizicieni să înţeleagă natura puterii lui energistice. După ce vom afla tot ce se poate, va fi pus în tau-zero. Şi cu asta, basta.

– Am putea să-l vedem înainte de plecare? întrebă Louise.

– Nu.

Cele două femei-poliţist le escortară pe Louise şi pe Genevieve spre spaţioportul invers rotativ. Li se dădu o cuşetă de clasa standard pe *Scher,* o navă interorbitală de pasageri. Carantina interstelară încă nu muşcase din triada Pământ-Halo-Lună; exporturile în afara sistemului abia dacă reprezentau cincisprezece la sută din comerţul lor. Zborurile civile între cele trei funcţionau la nivel aproape normal.

Sosiră la salonul de plecări cu douăsprezece minute înainte de ora programată pentru zbor. Poliţiştii le înapoiară bagajele şi paşapoartele şi le dădură aprobarea de imigrare pe Pământ; primiră şi blocurile procesoare. În cele din urmă, Louisei i se înmână şi discul de credit de la Banca Joviană.

Louise bănui că întreaga procedură era grăbită în mod deliberat pentru ca ele să fie derutate şi mulţumite de sine. Nu pentru că ea ştia cum să facă scandal. Însă în privinţa modului în care fuseseră tratate exista probabil un aspect pe care un avocat bun să îl considere ilegal. Însă Louisei nu-i prea păsa.

Capsula de susţinere biotică de pe *Scher* avea o dispunere cilindrică similară cu aceea de pe *Jamrana,* cu deosebirea că fiecare punte era înţesată de scaune.

O stewardesă cu mutră acră le conduse cu bruscheţe la locurile lor, le prinse centurile şi plecă să vâneze alţi pasageri.

– Vreau să mă schimb, se plânse Genevieve. Trăgea cu un aer suspicios de costumul-de-navă. Nu m-am spălat de un veac. Totul se lipeşte de mine.

– O să ne putem schimba când ajungem la staţia turn, cred.

– Ce staţie turn? Unde mergem?

– Nu ştiu. Louise se uită scurt la stewardesă, care o dojenea pe o femeie în vârstă care se chinuia să-şi fixeze centura de scaun. Cred că va trebui să aşteptăm şi vom afla după aceea.

– Şi după? Ce facem când o să ajungem acolo?
– Nu ştiu sigur. Lasă-mă o clipă să mă gândesc, bine?
Louise îşi mişcă umerii, permiţând muşchilor să se relaxeze. Căderea liberă o făcea întotdeauna să-şi încordeze trupul, care încerca să îşi asume posturi mai naturale, dezvoltate de viaţa în condiţii de gravitaţie. Din fericire, scaunele din cabină erau aproape plate, împiedicându-i stomacul să se revolte.
Cât se aflase în custodia poliţiei nu-şi prea bătuse capul în legătură cu ceea ce va face în continuare. Singura ei preocupare era să-l convingă pe Brent Roi în legătură cu Dexter. Acum reuşise asta, ori aşa se părea. Încă nu putea crede că el luase avertismentele ei în serios; fuseseră eliberate prea repede ca să fie aşa. Fuseseră aproape respinse.
Autorităţile îl ţineau în custodie pe Fletcher, iar el coopera cu ele în legătură cu posedarea. *Acesta reprezenta adevăratul premiu pentru ele,* gândi ea. Oficialităţile erau încredinţate că procedurile de securitate vor duce la depistarea lui Dexter. Ea, nu. Deloc. Şi îi făcuse o promisiune solemnă lui Fletcher, care presupunea exact această situaţie.
Dacă nu-l pot ajuta din punct de vedere fizic, măcar să-mi pot onora promisiunea. Dacă situaţia noastră ar fi inversată, el aşa ar proceda. Banneth, am spus că o voi găsi şi o voi preveni. Da. Şi aşa voi face. Hotărârea, luată brusc, o ajută mult să se încălzească din nou.
Apoi percepu un sunet ciudat de ritmic, un bâzâit, şi deschise ochii. Genevieve îşi activase blocul procesor; lentila proiectorului AV îndrepta un evantai conic de lumină direct spre faţa ei. Şerpi zdrenţuiţi în culori pastelate îi mângâiară obrajii şi nasul, sclipind asupra buzelor desfăcute într-un zâmbet fascinat. Degetele ei patinau cu mişcări iuţi şi pricepute pe suprafaţa blocului, schiţând ideograme excentrice.
Trebuie să fac ceva cu obsesia asta, gândi Louise, *nu poate fi sănătoasă.*
Stewardesa se răstea la un bărbat care ţinea strâns în braţe un copil care plângea. Probabil că era mai bine să amâne discuţia cu Gen până vor ajunge pe Pământ.

*

Nu îl adusese înapoi hotărârea durabilă şi nici victorioasa încredere în sine. În schimb, cumplita înţelegere, apărută treptat, că acea răceală îngrozitoare nu se va sfârşi dacă nu făcea nimic.
Gândurile lui Dariat atârnau printre ciorchini uriaşi de molecule de sol, răsuciri membranoase de praf nebulos care alcătuiau o ţesătură în

spaţiul dintre stele, insipide, enervante. Cu totul incapabile să se evapore, să pălească într-o binecuvântată nonexistenţă. Însă ele zumzăiau cu o nefericire îngheţată, în vreme ce îndrumau amintirile îmbibate de durere într-un circuit nesfârşit, umilinţa şi teama rămânând neşterse de timp şi repetiţie.

Mai rău decât lumea de dincolo. Cel puţin acolo existau alte suflete, amintiri pe care le putea evoca pentru a aduce un ecou de senzaţii. Aici era doar el singur; un suflet îngropat de viu. În afară de propria viaţă, nu exista nimic să-l consoleze. Chiar dacă ţipetele de durere provocate de loviturile care îl striviseră de pământ se opriseră, urletul lăuntric de ură de sine nu putea înceta. Nu, dacă era încarcerat acolo. Nu voia să se întoarcă, în lumina şi aerul de deasupra, percepute vag, la brutalitatea turbată a fantomelor care aşteptau acolo. De fiecare dată când ieşea, ele îl zdrobeau din nou. Asta voiau toţi. Îndura aceeaşi suferinţă mereu şi mereu. Însă nu putea rămâne nici aici.

Dariat se clinti. Se gândi la sine, vizualiză cum îşi împinge corpul mătăhălos prin sol, ca şi cum ar fi făcut un gen îngrozitor de flotări. Nu era deloc uşor. Imaginaţia nu reuşea să-i mai dea putere ca înainte.

I se întâmplase ceva care îl slăbise. Când se încordă, vitalitatea pe care o avusese, chiar ca fantomă, fusese suptă de materia cu care era îngemănat. Muşchii din fantezie tremurară. În cele din urmă, de-a lungul spinării, senzaţiile reveneau ca un firicel. O căldură, dar nu pe piele. Lăuntric, puţin sub suprafaţă.

Asta îi resuscita lăcomia, o foame după mai mult. Nimic altceva nu avea importanţă, căldura era revitalizantă, o faţetă a vieţii. Ea se adăuga tăriei lui, şi începu să se ridice mai repede prin sol, aspirând mai multă căldură pe măsură ce continua mişcarea. Curând, faţa îi ieşi din pământ şi se deplasa aproape cu viteză normală. Desprinderea de sol însemna să descopere cât de frig îi era. Clănţănind din dinţi, se ridică şi îşi ţinu braţele încrucişate la piept, strângând puternic, în vreme ce mâinile încercară să aducă puţină căldură în carnea îngheţată. Doar picioarele îi erau calde, deşi acesta era un termen relativ.

Iarba din jurul sandalelor avea o bolnăvicioasă culoare cafeniu-gălbuie, moartă şi încovoiată. Fiecare fir era acoperit cu o boare delicată de promoroacă. Alcătuiau o porţiune aproximativ ovală, lungă de doi metri. În forma unui corp, de fapt. Complet uluit, se uită lung la ea.

La naiba, ce frig îmi este...

Dariat? Tu eşti, băiete?

Da, eu. O întrebare – nu voia cu adevărat să întrebe, dar trebuia să afle: **cât timp am fost... inconştient?**

Şaptesprezece ore.

Şaptesprezece ani ar fi fost o cifră pe care ar fi putut-o crede foarte uşor. **Asta e tot?**

Da. Ce s-a întâmplat?

M-au bătut până m-au vârât în pământ. La propriu. A fost… Rău. Foarte rău.

Atunci de nu ai ieşit mai devreme?

Nu vei înţelege.

Ai ucis iarba?

Nu ştiu. Aşa cred.

Cum? Am crezut că nu ai interacţionat cu materia solidă.

Nu mă întreba. Când am ieşit, a fost un fel de căldură. Ori poate ura a ucis iarba, ura concentrată. Asta radiau. Să fie blestemată Thoale, dar ei mă urau cumplit. Acum mi-e frig. Privi cercetător în jur, căutând alte fantome printre trunchiurile copacilor. După un moment, se îndepărtă de peticul de iarbă moartă, speriat de acel loc. Opusul pământului sfinţit.

Mişcarea îi dădea o senzaţie de bine, asta îi încălzea picioarele. Când privi în jos, văzu o linie de paşi îngheţaţi în iarbă îndreptându-se spre locul de înmormântare. Dar se încălzea, asta era sigur. Porni din nou înapoi, un firicel slab de căldură se furişă dinspre picioare spre tors. Îi trebuia multă vreme ca să alunge frigul, dar era sigur că asta avea să se întâmple.

Turnul zgârie-cer este în partea cealaltă, spuse personalitatea.

Ştiu. De aceea mă întorc în vale. Acolo voi fi în siguranţă.

Pentru un timp.

Nu risc altă confruntare.

Trebuie. Uite, cine e prevenit este pregătit. Fii precaut. Dacă vezi fantome aşteptând în faţa ta, ocoleşte-le.

N-o să fac asta.

Trebuie. Starea noastră internă continuă să se deterioreze. Trebuie să-i scoatem pe acei descendenţi din tau-zero. La ce ţi-ar sluji un habitat mort? Ştii că eşti singura şansă pe care o mai avem. Ştii asta. Ne-ai arătat cât de rea este îngropăciunea aici; acest lucru ar putea deveni permanent dacă nu ne îndepărtăm.

La dracu'! Se opri, rămânând cu pumnii încleştaţi. Cârcei de promoroacă se furişară de sub tălpile lui pentru a ofili iarba.

E vorba de bun-simţ, Dariat. Nu vei ceda lui Rubra doar fiind de acord.

Asta nu e…

Ha. Aminteşte-ţi ce suntem.

Bine! Ticăloşii. Unde e Tolton?

*

Tolton găsise bastonul luminos într-un dulap pentru echipamente de urgenţă din holul turnului zgârie-cer. Dădea o lumină de nuanţă violacee fără strălucire, un procentaj jalnic faţă de puterea ei nominală. Însă după patruzeci de minute ochii i se adaptară bine cu lumina bastonului. Navigarea prin interiorul turnului ridica o serie de probleme fizice. Hotărârea era totuşi altă problemă. În cealaltă mână ducea o secure luată din acelaşi dulap unde găsise bastonul luminos, un obiect care nu-i inspira deloc încredere.

Dincolo de băşica de lumină care îl învăluia era complet întuneric. Şi tăcere. Nicio lumină nu lucea prin vreuna dintre ferestre; nu exista nici măcar vreun robinet care să picure pentru a tulbura monotonia paşilor lui timoraţi. În cele trei ocazii când fusese acolo, celulele electrofosforescente căpătaseră brusc viaţă, iar o misterioasă izbucnire de energie trimisese bancuri de fotoni alunecând de-a lungul vestibulurilor şi caselor scărilor. Prima dată când se întâmplase acest lucru îngheţase. Săgeţi de lumină apărute ca de nicăieri gonind spre el cu mare viteză. Până când apucase să urle şi să înceapă a se ghemui, ele dispăruseră deja în spatele lui şi se mistuiseră după vreun colţ. Nu reacţionase cu mult mai bine nici în următoarele două ocazii.

Îşi spuse că trebuia să se simtă uşurat pentru că un aspect al lui Rubra şi al habitatului încă funcţiona, chiar dacă anapoda. Asta nu-i oferea nicio mângâiere; faptul că stelele dispăruseră constituise un şoc profund. Hotărâse deja că pentru o vreme nu va împărtăşi ceea ce ştia cu ceilalţi locuitori. Nu înţelegea însă un lucru: unde se aflau aceştia? Mintea lui panicată se umplea în mod constant cu spaţiul neclar de dincolo de ferestre, cu închipuiri îngrozitoare. Nu era nevoie de un salt prea mare pentru ca lucrul care se furişa pe afară să alunece plutind printre umbrele opace ale turnului zgârie-cer. Grupându-se şi conspirând, curgând după el.

Uşa din membrană musculară de la capătul de jos al scării era parţial desfăcută, iar marginile ei tremurau slab. Precaut, vârî bastonul luminos prin deschizătură şi se uită în jur, spre vestibulul de la etajul al cincilea. Înainte, tavanele înalte şi arcadele curbate largi care reprezentau mizanscena turnurilor zgârie-cer din Valisk păruseră întotdeauna ilustre; maiestatea inalienabilă a bitekului. Asta se întâmpla demult, când erau scăldate în lumină şi căldură douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Acum, ele se adunau ameninţător în jurul suprafeţei reduse de lumină pe care o proiecta el, legănându-se la fiecare mişcare, oricât de neînsemnată, a bastonului luminos.

Tolton aşteptă un moment, făcându-şi curaj pentru a ieşi. Acel etaj era ocupat cu precădere de birouri comerciale. Majoritatea uşilor mecanice rămăseseră închise, blocate. Merse înainte, citind plăcuţele de pe fiecare. Cele opt aparţineau unui osteopat care se specializase în medicina sportivă. Înăuntru sigur se aflau nanonice medicale. Panoul de blocare de urgenţă se afla în partea superioară a ramei. O deschise forţat cu capătul bont al securii, scoţând la iveală mânerul dinăuntru. Acum, alimentarea cu energie electrică era oprită, sau dezactivată, iar încuietorile electronice nu fuseseră armate. După câteva rotiri ale mânerului, eliberă încuietoarea cu totul, apoi deschise uşa.

O sală tipică de aşteptare: scaune nu tocmai scumpe, un automat pentru băuturi răcoritoare, reproduceri ale unor lucrări de artă şi ghivece cu plante elegante. Fereastra mare, circulară, dădea spre nimic, doar o oglindă neagră. Tolton îşi văzu imaginea reflectată privindu-l, un bărbat gras, purtând o robă murdară stând în spatele lui. Scoase un icnet de uimire şi scăpă bastonul luminos. Planurile plate de lumină şi umbră se clătinară înapoia lui. Se întoarse, ridică securea şi se pregăti să îl izbească pe adversar în cap. Mişcarea bruscă îl făcu să se legene şi fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul.

Bărbatul cel gras flutura din braţe disperat şi striga. Tolton nu reuşi să audă decât un murmur al aerului. Strânse securea şi mai bine în momentul când ea îi ajunse deasupra capului, gata să reacţioneze la primul semn de antagonism. Tolton văzu însă uşa prin bărbatul gras. O fantomă. Asta nu-l făcu nicidecum mai fericit.

Fantoma îşi pusese mâinile în şolduri şi se schimonosise în semn de exasperare. Spunea ceva rar şi încet, ca un adult vorbindu-i unui copil retardat. Din nou, se auzi foşnetul slab al aerului. Tolton se încruntă: corespundea cu mişcările din fălci ale fantomei.

În cele din urmă, comunicarea deveni un soi de citire pe buze. Nu se auzea mai nimic (dacă putea fi vorba de aşa ceva) pentru a forma cuvinte întregi, astfel că se lămuri mai curând din perceperea unor silabe.

– Securea ta este întoarsă invers.

– Aha, făcu Tolton şi ridică privirea. Lama era întoarsă spre spate. O răsuci, apoi, ruşinat, coborî arma.

– Cine eşti?

– Dariat.

– Îţi pierzi vremea urmărindu-mă, nu mă poţi poseda.

– Nu asta vreau. Mă aflu aici ca să-ţi transmit un mesaj.

– A, da?

– Da. Personalitatea habitatului vrea să închizi câteva module tau-zero.
– De unde naiba ştii asta?
– Suntem în contact de afinitate.
– Dar tu eşti…
– O fantomă. Da, ştiu asta. Deşi cred că un revenit este un termen mai potrivit în cazul meu.
– Un ce?
– Personalitatea nu m-a avertizat că eşti atât de prost.
– Nu sunt…
Revoltat, Tolton se opri, bolborosind. Începu apoi să râdă.
Dariat îi aruncă aşa-zisului poet al străzii o privire iritată.
– Şi-acum, ce vrei?
– Am fost împroşcat cu rahat destul de mult în viaţă, dar cred că discuţia cu o fantomă despre IQ-ul meu le depăşeşte pe toate.
Dariat îşi simţi buzele arcuindu-se într-un zâmbet.
– Ai dreptate.
– Mulţumesc, amice.
– Aşadar, ai de gând să dai o mână de ajutor?
– Sigur. Închiderea unor module ar fi de vreun folos?
– Da. Târfa aceea de Kiera ţinea o mulţime dintre ilustrele mele rude în stază. Ele ar fi în stare să pună lucrurile la punct, pentru a funcţiona din nou.
– Atunci, putem ieşi din… Tolton aruncă încă o privire spre fereastră. Unde suntem, mai precis?
– Nu sunt convins că poţi denumi asta un loc, mai curând o stare diferită de a fi. Ea există pentru a fi ostilă posedaţilor. Din păcate, are şi o serie de efecte secundare neaşteptate.
– Vorbeşti ca şi cum ai şti totul, lucru pe care, sincer, îmi vine greu să-l cred.
– Am jucat un oarecare rol în realizarea întâlnirii noastre aici, recunoscu Dariat. Nu sunt totuşi chiar sigur de amănunte.
– Înţeleg. Ei, atunci ar fi bine să ne apucăm de treabă. Ridică bastonul luminos. A, aşteaptă. I-am promis unei femei că voi încerca să găsesc nişte pachete medicale nanonice pentru ea. Are mare nevoie de ele.
– Sunt câteva în dulapul osteopatului, pe aici pe undeva.
Dariat împunse cu degetul spre Tolton.
– Chiar eşti în legătură cu Rubra?
– S-a schimbat puţin, dar, da.
– Atunci sunt curios. De ce m-aţi ales tocmai pe mine pentru treaba asta?

– E hotărârea lui. Dar cei mai mulţi dintre ceilalţi locuitori corporali au pierit când au fost deposedaţi. I-ai văzut prin parc. Acum nu sunt buni de nimic. Eşti cel mai bun care a rămas.

– Of, fir-ar să fie!

Când ieşiră în holul decrepit, Tolton se aşeză şi încercă să facă un bloc procesor să funcţioneze.

Nu avusese niciodată vreo imprimare didactică de memorie care să cuprindă funcţionarea lor şi parametrii de programare. Nici nu avusese vreodată nevoie de aşa ceva; el le folosise doar pentru înregistrarea şi derularea flekurilor AV şi a comunicaţiilor, plus alte câteva comenzi simple pentru nanonicele medicale (mai ales cele care aveau ca scop dezintoxicarea sângelui în dimineţile de după).

Dariat se apucă să-l sfătuiască privind modul în care trebuia să modifice formatul de programare a funcţionării, în mod esenţial scăzând nivelul de inteligenţă al unităţii. Trebui să se consulte chiar şi cu personalitatea privind subrutinele ce trebuiau şterse. În trei, avură nevoie de douăzeci de minute pentru a pune micuţul aparat on-line cu un nivel de performanţă sigur.

După alte cincisprezece minute cât rulară diagnostice (mult mai lent decât de obicei), îşi dădură seama ce puteau realiza nanonicele medicale în acel mediu antagonist. Asta nu era o veste bună; filamentele care se întreţeseau şi manipulau carnea umană erau şiruri moleculare sofisticate, cu rutine corespunzătoare de gestionare de ordin superior. Puteau cicatriza rănile sau puteau să infuzeze doze de substanţe biochimice înmagazinate. Însă combaterea unei tumori prin eliminarea celulelor canceroase individuale nu mai era posibilă.

Nu mai putem pierde mult timp cu asta, protestă personalitatea.

Tolton stătea aplecat asupra blocului. Dariat îşi trecu mâna pe sub faţa lui – singura modalitate de a-i atrage atenţia. În parc, poetului îi veni şi mai greu să îl audă, iar Dariat bănui că „vocea” lui era în realitate un soi de telepatie slabă.

– Va trebui, spuse Dariat.

Tolton se încruntă din nou în faţa masei de iconiţe îngrozitor de derutante care defilau pe ecranul blocului.

– Va putea să o lecuiască?

– Nu. Procesul tumoral nu poate fi inversat, dar pachetele ar trebui să le stopeze până ne întoarcem în universul real.

– În regulă. Presupun că e de ajuns.

Dariat reuşi să se simtă puţin vinovat când percepu tristeţea din glasul lui Tolton. Era impresionant că poetul străzii reuşise să devină

atât de îngrijorat şi de devotat faţă de o necunoscută cu care petrecuse doar cinci minute.

Merseră prin şanţul dintre colibele dărăpănate şi ajunseră în inelul înconjurător de mizerie şi suferinţă umană. Ura îndreptată împotriva lui Dariat de cei care îl văzură era îndeajuns de profundă ca să îl ardă. El, acum o creatură pură a gândirii, era cutremurat de emanaţia de emoţii brute; propria lui substanţă era rafinată împotriva lui. Nu era la fel de puternică precum loviturile primite de la semenii săi fantome, însă efectul cumulat era tulburător de debilitant. După ce se strecurase în hol, nu atrăsese atât de mult atenţia asupra lui, ci doar câteva priviri de resentiment mohorât, cel mult. Însă, îşi dădu el seama, încă suferea de efectele îngropării, fusese mai slab, mai puţin substanţial.

Acum, cuvintele de batjocură şi huiduielile care îl vânau cunoscură un crescendo pe măsură ce tot mai mulţi oameni îşi dădură seama ce însemna agitaţia aceea, alăturându-i-se. Începu să se clatine pe picioare, gemând de durere.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tolton.

Dariat clătină din cap. În el creştea o teamă reală. Dacă se împiedica şi cădea acolo victimă a acestui val de ură, probabil că nu ar mai fi reuşit niciodată să iasă din nou la suprafaţa solului. La orice încercare va fi împins înapoi de mulţimea de oameni de deasupra lui, dansând pe mormântul lui viu.

– Mersul, mormăi el. Trebuie să mergem. Îşi apăsă palmele peste urechi (de parcă asta ar fi ajutat la ceva) şi se împletici cât de repede putu spre copacii adumbriţi de dincolo. Te aştept. Vino după ce termini.

Tolton se uită descumpănit cum fantoma se îndepărtă şi îşi dădu seama foarte bine de animozitatea care era concentrată în acele momente asupra lui. Cu capul plecat, se grăbi în direcţia în care credea că o lăsase pe femeie.

Ea se afla în acelaşi loc, rezemată de copac. Ridică spre el ochii lipsiţi de orice strălucire, invadaţi de groază, cărora li se interzicea orice speranţă. Erau singurele părticele din ea care trădau vreo emoţie. Faţa ei, cu pielea întinsă, părea incapabilă să evoce până şi cea mai neînsemnată expresie.

– Ce era cu zgomotul acela?

– Cred că a apărut o fantomă.

– Au ucis-o?

– Nu ştiu. Nu cred că poţi ucide fantome.

– Cu apă sfinţită. Folosiţi apă sfinţită.

Tolton îngenunche şi, cu delicateţe, îi desprinse mâinile de pe pled. De această dată, era hotărât să nu se strâmbe când faldurile se vor da deoparte. Era greu. Aşeză pachetele medicale nanonice pe sânii şi pe pântecul ei aşa cum îi spusese Dariat şi folosi blocul pentru a activa programele de preîncărcare. Pachetele vibrară slab când începură să adere la piele.

Ea scoase un oftat uşor, ceea ce însemna deopotrivă uşurare şi fericire.

– Te vei simţi mai bine, îi spuse el. Astea vor stopa cancerul.

Ea închise ochii.

– Nu te cred. Însă e frumos din partea ta să zici asta.

– Vorbesc serios.

– Apă sfinţită; asta îl va pârli pe ticălos.

– O să ţin minte.

Tolton îl găsi pe Dariat furişându-se pe lângă şirul de copaci. Fantoma nu putea sta locului, încercând să-şi dea seama dacă se apropia cineva.

– Nu te mai frământa, domnule. Celorlalţi nu le pasă de tine atâta vreme cât rămâi departe de ei.

– Aşa şi vreau, bombăni Dariat. Hai, avem mult de mers.

Şi porni la drum.

– În ce stare era femeia? întrebă Dariat.

– Vioaie. Voia să te stropească cu apă sfinţită.

– Vacă proastă, pufni el pe un ton dispreţuitor. Asta e pentru vampiri.

Kiera decretase că modulele tau-zero trebuiau plasate în camerele adânci din jurul bazei calotei nordice. Polipul din acea secţiune era un stup de peşteri şi tuneluri; încăperi folosite aproape exclusiv de industria astronautică pentru sprijinirea infrastructurii de andocare, a depozitelor, atelierelor şi uzinelor, toate destinate să furnizeze produse flotei de şoimi negri magelanici. Era logic să se folosească un astfel de loc. Echipamentele erau deja la îndemână. Faţă de turnurile zgârie-cer, exista un pericol mai redus ca insurgenţa lui Rubra să reuşească împotriva peşterilor mari şi simple. Iar dacă ar fi dorit să le plaseze în alt loc, ar fi trebuit să se confrunte cu sarcina neplăcută a reamplasării.

Merseră pe jos tot drumul până la baza calotei nordice. În cursul zilei, Tolton îl surprinsese pe Dariat examinând poteca din urma lor, aşa că îl întrebă ce încerca să vadă.

– Urme de paşi, îi răspunse fantoma cea grasă.

Tolton socoti că Dariat avea tot dreptul să manifeste un grad rezonabil de paranoia nevrotică după ce suferise atât de mult.

Bastonul luminos deveni tot mai sclipitor când se aventurară la etajele peşterii. Luminile indicatoare ale câtorva părţi de utilaje începură să pâlpâie. După o vreme, când se aflau adânc în cochilia habitatului, fâşiile electrofosforescente luceau; nu la fel de vioaie ca mai înainte, dar rămaseră constante.

Tolton porni bastonul luminos.

– Să ştii că mă simt mai bine aici, jos.

Dariat nu-i răspunse. Era conştient şi el de deosebire. O atmosferă care îi reamintea de zile ameţitoare din urmă cu treizeci de ani, zile nesfârşite de vară când a fi în viaţă era o adevărată binecuvântare. Personalitatea avea dreptate, nelumenia acestui continuu nu pătrunsese pe deplin până în adâncul de acolo. Lucrurile mergeau exact cum trebuia.

S-ar putea să salvăm totuşi ceva din toate astea.

Într-o peşteră lungă descoperiră modulele tau-zero. La un moment dat, existaseră utilaje sau stative fixate pe perete; din polipul de culoare chihlimbariu-închis încă ieşeau mici suporturi de metal. Zgârieturile adânci sugerau că ele fuseseră îndepărtate de curând. Acum peştera era goală, mai puţin numeroasele sarcofage de un negru interstelar aliniate de-a lungul podelei. Fiecare dintre ele fusese scos dintr-un şoim-negru, dispozitivele de fixare, tăiate brutal, dovedind asta. Cabluri groase fuseseră grefate pe panourile interfeţelor, conectându-le la ciorchini de celule sferice de energie, de înaltă densitate.

– De unde să pornesc? întrebă Tolton.

Blocul procesor pe care îl avea scoase un sunet ascuţit înainte ca Dariat să poată începe procesul de obicei prelungit de enunţare exagerată.

– Nu are importanţă. Alege unul.

– Hei. Tolton zâmbi. Te-ai întors.

– Zvonurile privind moartea mea au fost mult exagerate.

Vai, te rog, spuse Dariat.

Ce ţi s-a întâmplat? Am revenit. Bucură-te.

Dariat deveni brusc părtaş la o reînviere a optimismului, la senzaţia pe care o trăieşte un animal care hibernează când se apropie sfârşitul iernii. Ţinându-şi în frâu scepticismul, îl urmări pe Tolton îndreptându-se spre cel mai apropiat modul. Personalitatea emise două instrucţiuni simple, iar Tolton piguli pe tastatură.

*

Erentz îşi încheie şederea în ascunzătoare când se comută scena de deasupra ei. Într-o clipă, un lord războinic chinez cu un surâs crud, promiţând că următorul lucru pe care îl va face va fi să tortureze până

la posesie, pentru ca apoi un bărbat uşor supraponderal, cu o barbă murdară, nerasă de mai bine de zece zile, să se uite în jos către ea. Chiar şi lumina era mai scăzută. Urletul pe care îl scoase în momentul în care capsula se activă continuă, crescând în intensitate.

E în regulă. Calmează-te.

Erentz tăcu, recăpătându-şi suflul. *Rubra?* Vocea mentală care o îndrumase încă de când avea primele amintiri părea să sune puţin altfel.

Aproape. Dar nu-ţi face griji. Posedaţii au plecat. Eşti în siguranţă.

Apăru o emoţie de fundal care stârni o mică îndoială. Însă teama evidentă şi îngrijorarea bărbatului care privea în jos spre ea reprezentau un tonic straniu, care acţiona cu rapiditate. El sigur nu era posedat.

– Bună, spuse Tolton, aşteptând cu disperare măcar o reacţie din partea tinerei femei, care era deconcertată.

Ea dădu încet din cap şi se ridică atent până ajunse în poziţie şezând. Nu o ajută nicidecum faptul că primul lucru pe care îl văzu era Dariat, care rămăsese în spate, la intrarea în peşteră.

Sunt de partea ta, îi spuse Dariat, primind un hohot sacadat de râs drept răspuns.

Ce se întâmplă aici? întrebă ea.

Personalitatea începu să o informeze. Acceptarea noii situaţii în care se afla veni în toiul unui val de uşurare. Ca toţi ceilalţi eliberaţi din tau-zero, Erentz se bizuia pe Rubra ca să îi furnizeze o doză substanţială de încredere. Faptul că el era acela care îi învinsese pe posedaţi reprezenta un impuls ameţitor pentru ei. După cincisprezece minute, fu dezactivat până şi ultimul modul. Dariat şi Tolton fură daţi deoparte, urmărind oarecum iritaţi, în timp ce descendenţii din brigada lui Rubra se apucară cu repeziciune şi eficienţă să îşi elibereze verii. După aceea, când ieşiră din starea de supraexcitare, personalitatea habitatului începu să-i organizeze pe grupuri şi să le dea sarcini.

Prioritatea era să fie pornite diferitele generatoare de fuziune presărate prin tot spaţioportul. Se făcură două încercări de iniţiere a fuziunii, dar ele dădură greş. Generatoarele de microfuziune, găsite curând, funcţionau bine în adâncul peşterilor, de aceea începură procesul laborios de manevrare a tokamakurilor auxiliare ale navelor stelare prin spaţioport şi în josul calotei. După ce primul dintre ele apăru on-line, funcţionând cu o eficienţă de treizeci şi opt la sută, înţeleseră că aveau cu adevărat şanse.

Se stabiliră programe pentru instalarea a încă douăsprezece în peşteri, trimiţând energia lor în conductorii organici ai habitatului. După două zile de eforturi susţinute, tubul-de-lumină începu să lumineze cu intensitate tipică pentru începutul dimineţii. Strălucirea de amiază îi depăşea, însă revenirea luminii aproape normale constituia o încurajare psihologică pentru orice locuitor (lucru curios, între aceştia se numărau şi fantomele ostracizate). În tandem, organele uriaşe ale habitatului începură să funcţioneze din nou, ingerând şi revitalizând miriadele de fluide şi gaze folosite în interiorul polipului.

Întrucât încrederea era garantată, personalitatea şi echipa sa se apucară să investigheze continuumul. Fură rechiziţionate echipamente de la laboratoarele de fizică şi de la centrele de cercetare Magelan Itg, duse jos, în peşteri, unde fură alimentate. Se pregătiră sonde spaţiale simple din MSV-uri, care evidenţiau o varietate de senzori. Dincolo de acel stup înfierbântat de activitate, restul locuitorilor începură să-şi revină mental şi fizic. În ciuda faptului că aceea putea fi cea mai îndelungată călătorie dintre toate.

Însă după o săptămână, Valiskul îşi recăpătase o parte considerabilă din forţa sa cea mai de dorit: speranţa.

*

Pe faţa lui Joshua rămase întipărit un zâmbet larg pe toată durata manevrei de apropiere; câteodată el izvora din admiraţie, alteori din simplă afecţiune.

Ştia că arăta probabil cu desăvârşire stupid. Însă lui nu-i păsa. Evantaiul de senzori externi ai navei *Lady Mac* transmitea nanonicelor lui neurale o imagine panoramică a lui Jupiter, cu peisajul noros turbulent, de culoare alb şi roz. *Seninătate* era o siluetă pregnantă, neagră ca miezul nopţii, ce naviga prin furtuni.

Habitatul masiv părea să nu fi fost deteriorat deloc, deşi spaţioportul său invers rotativ era mai întunecat decât de obicei. Spaţiile de andocare, îndeobşte locul în care se concentrau eforturile de întreţinere sub presiunea turbată a timpului, erau închise şi neluminate, lăsând corpurile curbate ale navelor stelare adamiste, pe jumătate ascunse în craterele lor de metal, eclipsate. Doar luminile stroboscopice de navigaţie şi avertizare mai luminau intermitent în jurul marginilor marelui disc alb-argintiu.

– Chiar e aici, spuse cu glas uimit Ashly, aflat de cealaltă parte a punţii de comandă. Asta, asta e…

– Scandalos? sugeră Beaulieu.

– La naiba, chiar aşa, spuse Dahybi. Ceva atât de mare nu poate fi o navă stelară. Nu se poate.

Sarha râse discret.

– Acceptaţi ideea, oameni buni; trăim vremuri interesante.

Joshua era încântat că Mzu, compatrioţii ei şi operativii agenţiei se aflau în salonul D al capsulei. După experienţele pe care le trăiseră, era aproape o recunoaştere a slăbiciunii din partea membrilor echipajului să se arate atât de buimăciţi, ca şi cum nu ar fi fost în stare să se adapteze la rigorile zborului stelar.

Autoritatea Joviană de Management al Zborurilor dataviză vectorul lor final de apropiere, iar Joshua reduse propulsoarele cu fuziune la o treime de *g* când traversară graniţa invizibilă în care centrul de control al traficului prelua răspunderea pentru ghidare. Escorta lor, formată din cinci şoimi-de-vid, îndeplinea manevrele cu o eleganţă supremă, încercând să-i arate lui „Lagrange” Calvert ceva ce atingea perfecţiunea, un tribut pentru ceea ce edenismul îi datora pentru Aethra.

*

Dacă ar şti ei, spuse Samuel. **Ar deveni parabole zburătoare de bucurie.**

Sub-Consensul jovian, care se ocupa de chestiuni secrete de securitate, confirmă sentimentul cu un frison ironic. **Având în vedere natura fundamentală a culturii noastre, restricţiile impuse cunoaşterii reprezintă întotdeauna un paradox pentru noi,** spuse el. **Cu toate acestea, în cazul Alchimistului, ele sunt pe deplin justificate. Orice edenist trebuie să cunoască amănuntele specifice, de unde şi necesitatea existenţei mele. Şi misiunea ta.**

A, da, misiunea mea.

Eşti sătul de ea.

Foarte. Imediat ce *Lady Macbeth* apăruse deasupra lui Jupiter, Samuel începuse să discute cu sub-Consensul de securitate. Motivul era că se stârnise relativ puţină agitaţie în legătură cu sosirea lor. Hotărârea Prim-amiralului Aleksandrovici fusese acceptată repede de Consens şi *Seninătate.*

După aceea, Samuel îşi scufundase mentalitatea în Consens, îngăduind îngrijorării şi încordării să se disipeze printre camarazii lui. Simpatia faţă de edenişti era mult mai mult decât o expresie de compasiune; cu afinitatea, el simţi cum ea îi atingea mintea, iar căldura şi lumina risipiră acumularea de umbre îngheţate care erau semn de teamă. Nu mai era singur. Pluteau într-o mare optimistă de înţelegere bine-venită. Gândurile lui începură să curgă în tipare mai regulate, iar după ce atinse acea stare, corpul lui se linişti, se lăsă cuprins de un sentiment de bine; contopindu-se cu Consensul,

îngemănat cu miliardele care trăiau fericite deasupra lui Jupiter, distrându-se cu şoimi-de-vid, deveni din nou întreg.

Însă în aceste momente avem mare nevoie de tine, îi răspunse Consensul. **Ai dovedit cât de valoros eşti. Aptitudinile tale sunt esenţiale în actuala criză.**

Ştiu. Şi dacă va fi nevoie de mine într-o altă misiune, voi pleca. Dar cred că după aceea va veni timpul să-mi găsesc altă carieră. E de ajuns că am făcut un singur lucru vreme de cincizeci şi opt de ani, chiar dacă e vorba de o slujbă care presupune un stres redus.

Înţelegem. Nu te aşteaptă nicio misiune imediată de teren. Deocamdată am dori să te rezumi la observarea doctorului Mzu.

Cred că asta este o formalitate acum.

Da. Dar ar fi de folos să te avem acolo în persoană. I-ai dovedit Monicăi Foulkes valoarea ta, ea are încredere în tine, şi raportul ei îl va influenţa pe Duce mai mult decât orice, iar prin el, pe Rege. În această afacere trebuie să convingem Regatul că jucăm cinstit.

Desigur. Chiar în actualele condiţii, alianţa noastră este o realizare remarcabilă.

Exact.

Voi rămâne cu Mzu.

Mulţumesc.

Samuel îşi folosi afinitatea pentru a rămâne în legătură cu escorta de şoimi-de-vid, pentru a putea împrumuta imaginea lui Jupiter de pe blisterele lor senzoriale. Era o privelişte mult mai satisfăcătoare decât proiecţia AV dată de senzorii de pe *Lady Macbeth.* Impresionat de uriaşul habitat şi aproape deconcertat de capacitatea sa de a efectua un salt stelar, urmări apropierea lor de *Seninătate.* Era foarte ciudat să îl vadă acolo, un loc familiar, într-o situaţie familiară; dar cele două nu se îngemănau. Simţind propriul disconfort, zâmbi.

– Pari fericit, spuse cu glas dogit Monica.

Ocupaseră cuşete de acceleraţie destul de depărtate faţă de Mzu şi de supravieţuitorii de pe *Beezling,* întrucât cele două grupuri nu aveau încredere unul în celălalt. În timpul zborului fuseseră politicoşi şi rezervaţi, nimic mai mult.

Samuel făcu un semn cu mâna spre pilonul AV din salon, care sclipea într-o culoare maro, indicând şi apropierea.

– Îmi place mult ideea de a-i face faţă astfel lui Capone. Un habitat poate realiza o manevră de înghiţire. Cine ar fi crezut asta! Ei, bine, Saldana a reuşit, evident. Mă îndoiesc că alţii ar fi putut.

– Nu la asta m-am referit, spuse Monica. Erai fericit în momentul în care ai ajuns aici, şi de atunci încoace ai devenit şi mai fericit. Te-am urmărit.

– Întotdeauna e reconfortant să te întorci acasă.

– E mult mai mult decât atât, am impresia că eşti mai binedispus.

– Aşa e. Comuniunea cu poporul meu şi cu Consensul îmi provoacă întotdeauna acest sentiment. E o uşurare psihologică preţioasă. Nu mi-a plăcut că am fost departe de asta atât de multă vreme.

– Of, Dumnezeule, iar începem, altă propagandă.

Samuel râse. Se putea ca ei să nu aibă afinitate, dar el o cunoştea deja suficient de bine, astfel că acest lucru nu mai avea importanţă. O revelaţie plăcută în relaţiile cu o adamistă, care era şi operativ ASE.

– Nu încerc să te convertesc, spun doar că e bine pentru mine. După cum ai observat.

Monica îşi drese glasul.

– Dacă mă întrebi pe mine, asta este o slăbiciune. Eşti dependent, iar asta nu poate fi bine în profesiunea ta. Oamenii ar trebui să fie capabili să acţioneze singuri, fără alte legături. Dacă ne simţim încordaţi, noi rulăm un program stimulativ.

– A, da, metoda umană firească de a trata stresul.

– Nu e mai proastă decât a voastră. Şi e mai rapidă şi mai curată.

– Există multe modalităţi de a fi uman.

Monica aruncă o privire spre Mzu şi Adul, care erau încă plini de resentimente faţă de experienţele prin care trecuseră.

– Dar şi inuman.

– Cred că ea şi-a dat seama de greşeală. Asta e bine. Este un semn de maturitate să înveţi din propriile greşeli, mai ales după ce ai trăit cu ele atât de mult timp. Încă mai poate aduce o contribuţie pozitivă societăţii noastre.

– Probabil. Dar în ce mă priveşte, ea va trebui supravegheată până în ziua în care va muri. Şi nici măcar atunci nu aş fi prea sigură, pentru că e foarte complicată. Cred că Primul-amiral s-a înşelat, trebuia să-i punem în tau-zero pe toţi.

– Ei, stai liniştită; i-am spus deja Consensului că o voi supraveghea. Sunt prea bătrân şi epuizat ca să mai accept o altă misiune activă. După ce se va încheia criza, o să mă apuc de altceva. Întotdeauna m-am simţit atras de cultivarea viţei-de-vie şi producerea vinului; vinuri fine, desigur. Genul de licori care să îl satisfacă pe orice oenolog adevărat. La urma urmelor, am gustat destule vinuri proaste cât am călătorit în jurul Confederaţiei. Unele dintre habitatele noastre au vii superbe, să ştii.

Monica îi aruncă o privire surprinsă, după care pufni amuzată.

– Pe cine încerci să prosteşti?

*

Evident, nu putea fi vorba de întâmpinarea unui erou. Doar Collins se obosi să raporteze că *Lady Macbeth* andocase, şi asta o făcu pe un ton care sugera că Joshua se furişase înapoi acasă.

Cinci sergenţi îi întâmpinară pe Mzu şi pe supravieţuitorii de pe *Beezling*, escortându-i apoi la noile lor locuri de cazare. Nu erau puşi sub arest, explică *Seninătate,* vorbind prin construcţii săi; însă preciză foarte auster liniile directoare privind reşedinţa lor. Câţiva prieteni îi aşteptară pe membrii echipajului în compartimentul de recepţie. Dahybi şi Beaulieu dispărură împreună cu ei, îndreptându-se spre un bar. Sarha şi Ashly luară un lift de navetă. Doi directori adjuncţi de la Hotelul Pringle îi primiră pe Shea şi pe Kole şi îi conduseră în camerele lor.

Asta îl făcu pe Joshua să se ocupe de Liol. Nu ştia prea bine cum să procedeze. Încă orbitau unul în jurul celuilalt, deşi orbitele erau mai apropiate acum. Hotelul era exclus, prea frig, iar Liol făcea parte din familie la urma urmelor. Îşi dori să fi reuşit să rezolve problema navei *Lady Macbeth* şi pretenţia lui Liol privind eforturile heirupiste. Deşi fratele lui devenise mai conciliant pe durata zborului. Un semn bun. Se părea că va trebui să împartă apartamentul cu el. Ei, măcar va înţelege dezordinea tipică pentru un burlac.

Însă imediat ce Joshua înotă prin aer din tubul ecluzei, Ione apăru în faţa lui, cu degetele picioarelor apăsate cu o graţie de balerină pe covoraşul aderent al compartimentului. Îndoielile privitoare la Liol dispărură. Ione purta o rochie simplă de vară maro cu picăţele şi părul ei blond-auriu plutea atrăgător. Îi dădea un aer de fetiţă şi eleganţă. Văzând-o astfel, invocă amintiri mai calde decât ar fi reuşit orice nanonice neurale catalogate.

Ea îi zâmbi şmechereşte şi întinse ambele mâini spre el. Joshua le prinse şi o lăsă blând să îl protejeze. Se sărutară, o gâdilătură pierdută undeva între buni prieteni şi foşti amanţi.

– Bine lucrat, şopti ea.

– Mulţumesc, eu…

Se încruntă când văzu cine aştepta în spatele ei. Dominique. Îmbrăcată cu un tricou negru din piele, strâmt şi fără mâneci, care era vârât în şortul sportiv de culoare albă. Numai rotunjimi şi ţinută atletică ostentativă. La fel de făţişă pe cât de modestă era Ione.

– Joshua, scumpule! spuse Dominique fericită, pe un ton ascuţit. Dumnezeule, arăţi divin în costum-de-navă. Atât de bine împachetat. Unde le-o fi fost mintea acelor designeri obraznici?

– A, bună, Dominique.

– Bună? Ea se strâmbă cu un aer de dezamăgire tragică. Vino încoace, frumosule.

Braţele ei, disproporţionat de puternice, se încolăciră în jurul lui. Buzele mari coborâră fericite, iar limba se mişcă jucăuş în gura lui. Părul şi feromonii îl gâdilară la nas, făcându-l să vrea să strănute.

Era prea jenat ca să se opună. Apoi ea încremeni brusc.

– A, aici eraţi.

Se desprinseră din îmbrăţişare. Dominique se uită hămesită în spatele lui, iar şuviţele lungi de păr blond se zvârcoliră.

– Hm, el e fratele meu, mormăi Joshua.

Liol îi acordă un zâmbet languros şi se înclină. Având în vedere că nu era ancorat de un covoraş aderent, era o manevră bună.

– Liol Calvert, fratele mai mare al lui Joshua.

– Mai mare?

Din ochii lui Dominique se reflectară cioburi de lumină ca nişte diamante cochete.

Într-un fel pe care nu-l prea înţelegea, Joshua nu se mai afla între cele două.

– Bun venit pe *Seninătate,* spuse Dominique, torcând.

Liol îi luă o mână şi îi sărută gentil degetele.

– Mă bucur că mă aflu aici. Deocamdată, totul pare spectaculos.

Un geamăt slab de disperare bolborosi în gâtlejul lui Joshua.

– Sunt multe altele de văzut, şi arată cu mult mai bine, spuse Dominique, cu o voce atât de guturală încât părea de bas. Dacă vrei să rişti, mai precis.

– Sunt un băiat simplu de pe un asteroid provincial; sigur că aştept cu interes deliciile pe care le oferă un habitat mare şi rău.

– O, avem câteva lucruri rele pe care nu le vei găsi nicicând pe asteroidul tău.

– Pot să cred asta.

Ea îndoi un deget în faţa nasului lui.

– Pe aici.

Cei doi ieşiră levitând din ecluză.

– Hm. Ione zâmbi cu o mulţumire şireată. Opt secunde: foarte rapid, chiar şi pentru Dominique.

Joshua privi spre ochii ei albaştri şi amuzaţi. Îşi dădu seama că rămăseseră singuri.

– A, foarte frumos, remarcă el cu un aer admirativ.

– Să spunem că am avut o premoniţie că s-ar putea potrivi.

– Îl va mânca de viu. Ştii asta, nu?

– Tu nu te-ai plâns niciodată de aşa ceva.

– De unde ştiai despre el?

– Cât erai în zborul de apropiere, am asimilat amintirile de la sergenţi. Cei doi care au mai rămas, adică. Ai trecut prin multe.

– Da.

– O să vă descurcaţi bine tu şi Liol. Numai că sunteţi prea asemănători ca să fie confortabil, asta e tot.

– S-ar putea.

Se foi cu stângăcie.

Nu vorbiră prea mult cât coborâră cu liftul de navetă în josul fusului spaţioportului. Doar priviri şi zâmbete. Cunoştinţe împărtăşite privind ce va urma când se vor întoarce în apartamentul ei. Venind din uşurarea comună că supravieţuiseră amândoi, şi poate dorind o revenire la vremurile de odinioară pentru confort. Nu avea să fie la fel, dar va fi ceva familiar. Se sărutară cu convingere abia când ajunseră într-un vagonet de tub. Joshua o mângâie pe obraz.

– Mâna ta! exclamă ea.

Un val de amintiri toxice bolborosi: un coridor din Ayacucho, Joshua în patru labe în zloată, mâna înnegrită şi carbonizată, cele două fete care, scâncind, se ţineau una de alta, şi arabul furios care rânjise, apoi se speriase când sergentul deschisese focul. Urletul gloanţelor şi mirosul de sânge fierbinte. Nu era o senzovizare pe care să o fi accesat, îndepărtată şi vag ireală; fusese martor ocular la evenimentul real şi aşa avea să rămână.

Joshua îşi retrase mâna de la faţa ei, iar ea îi aruncă o privire îngrijorată. Un pachet medical nanonic formase o mănuşă subţire care îi acoperea degetele şi palma.

– N-am nimic. Medicii marinei au vindecat şi grefat o parte din ţesutul muscular; au multă experienţă în genul ăsta de răni. Mă însănătoşesc peste o săptămână.

– Bine.

Ea îl sărută pe vârful nasului.

– Tu îţi faci griji pentru două degete; eu eram speriat de moarte în legătură cu *Seninătatea.* Iisuse, Ione, nu ai idee cum a fost când am constatat că dispăruseşi. Am crezut că ai fost posedată la fel ca Valiskul.

Pe faţa ei lată şi pistruiată apăru o expresie de uşoară nedumerire.

– Hm, interesant. Mă surprinde că alţi oameni se arată uimiţi. În regulă, putea fi posedare. Dar tu ai fi găsit o rezolvare. Cred că ţi-am mai spus asta.

– Când?

– În seara în care ne-am cunoscut. Am zis că Bunicul Michael credea că în cele din urmă vom da peste ceea ce întâlnise Laymilii. Sigur, pe vremea aceea, toată lumea considera că era o ameninţare

externă, o presupunere destul de logică. Din nefericire, asta a însemnat că era posibil ca şi *Seninătatea* să fie prima care să se confrunte cu ea. Ori o găsim printre Inelul Ruinelor, ori va reveni la Mirchusko, ultimul loc pe care l-a vizitat. Bunicul ştia că probabil nu vom reuşi să învingem folosind arme convenţionale, dar spera că vom descoperi ceea ce trebuia ca să putem elabora cu timpul un mijloc de apărare. Dar pentru orice eventualitate…

– El voia să poată fugi, concluzionă Joshua.

– Da. De aceea a ordonat o modificare a genomului habitatului.

– Şi nimeni nu şi-a dat seama de asta? Iisuse.

– De ce să-şi dea seama? Există un inel de celule de şablonizare în jurul cochiliei, la capătul mării înconjurătoare. Dacă priveşti din afară la habitat, cuta care conţine apa este de fapt cu un kilometru mai lată decât marea în sine. Dar cine stă să măsoare?

– Ascuns vederii.

– Exact. Michael nu a văzut niciun motiv pentru care să facă reclamă acestui fapt. Verii noştri regali ştiu… presupun, în orice caz. Fişierele sunt depozitate în arhivele Palatului Apollo. Ne oferă posibilitatea de a efectua un salt când dăm de bucluc, şi sărim departe. De data asta am ales Jupiter pentru că l-am considerat sigur. Însă, în ultimă instanţă, *Seninătate* poate traversa galaxia într-o înghiţire de o mie de ani-lumină, iar posedaţii nu vor putea niciodată să ne urmărească. Iar în cazul în care criza se agravează, eu o voi face.

– Acum pricep. Aşa ai ştiut de vectorul găurii de vierme al navei *Udat.*

– Da.

Când vagonetul de tub ajunse la apartamentul lui Ione, Joshua se simţea confortabil, dar şi emoţionat. Niciunul dintre ei nu prelua iniţiativa, cerându-i ori presându-l pe celălalt, ci se duseră pur şi simplu în dormitor, pentru că asta cereau acele momente. Se strecurară afară din haine, admirându-se unul pe celălalt. Aproape visător, Joshua îi gustă din nou sânii, regretând că trecuse atât de mult timp de când nu o mai făcuse. Amândoi dovediră vechile aptitudini, ştiind precis cum să acţioneze asupra cărnii celuilalt pentru a se înviora şi stârni.

Ione vorbi doar o dată, când îngenunche în faţa lui.

– Să nu-ţi foloseşti nanonicele, îi şopti ea. Limba ei alunecă de-a lungul membrului lui, închizându-se cu delicateţe asupra unui testicul. De data asta nu, spuse ea. Totul trebuie să fie firesc.

El se declară de acord, se supuse, făcând ca relaţia să fie aspră şi se bucură de fiecare clipă a înfruntării. Era ceva nou. Patul mare, cu

saltea din gel, era acelaşi, la fel şi poziţiile prin care trecură. Însă de această dată dăduseră dovadă de sinceritate, sărbătorind în mod deschis puterea fizică pe care o exercitau unul asupra celuilalt. Era satisfăcător din punct de vedere emoţional, tot astfel cum era şi din punct de vedere senzual.

După aceea, îşi petrecură noaptea dormind îmbrăţişaţi, culcuşiţi ca nişte fraţi în copilărie.

*

Mulţumirea care se instalase între ei transformă dejunul într-o masă civilizată. Se înveşmântară în robe uriaşe de interior pentru a sta la o masă mare şi veche din lemn de stejar în camera făcută să semene cu o seră. Palmieri, ferigi şi plante delecosta creşteau în ghivece din argilă, acoperite de muşchi, iar tulpinile lor multiplicatoare se întreţeseau cu spaliere late din fier pentru a da naştere unor ziduri verzi. Iluzia era aproape perfectă, cu excepţia peştişorilor sclipitori ca neonul care înotau de cealaltă parte a geamului.

Cimpanzeii casei le serviră ouă bătute parizzat, cu ceai englezesc şi felii groase de pâine prăjită. Cât mâncară, accesară diferite transmisiuni de ştiri de pe Pământ şi Haloul O'Neill, ca urmare a reacţiei Confederaţiei faţă de Capone, masarea de forţe pentru Eliberarea de pe Mortonridge, zvonuri despre posedaţii care se răspândeau printre asteroizi apărând în sisteme stelare până atunci socotite curate.

– Spărgători de carantină, spuse brusc Ione văzând un reportaj despre Koblat, care era scos din univers. Idioţii de pe asteroizii aceia încă îi lasă să andocheze. În ritmul ăsta, Adunarea va trebui să oprească şi zborurile interplanetare.

Joshua îşi dezlipi ochii de la proiecţia AV.

– Asta nu va schimba cu nimic lucrurile.

– Ba da! Trebuie izolaţi.

El suspină, regretând că buna dispoziţie dispăruse atât de rapid. Uitând totul, după ce ziua se dovedise atât de relaxantă.

– Nu pricepi. E ca şi cum ai spune că vei fi în siguranţă dacă *Seninătate* efectuează un salt peste galaxie, într-un loc în care posedaţii nu îl pot găsi. Nu înţelegi? Ei te vor găsi mereu. Ei sunt ceea ce devii. Eu, tu, oricine.

– Nu oricine, Joshua. Laton a vorbit despre un soi de călătorie prin lumea de dincolo, nu a crezut că va rămâne prizonier acolo. Kiintii aproape că au recunoscut că nu ajungem cu toţii acolo.

– Bine, porneşte de la ideea asta. Descoperă de ce.

– Cum? zise ea şi îl măsură cu privirea. Nu-ţi stătea în fire să gândeşti aşa până acum.

– Ba cred că da.

– Ce s-a întâmplat?

– Cred că a fost nevoie de posedatul acela ca să înţeleg.

– Te referi la arabul acela din Ayacucho?

– Da. Fără glumă, Ione, am privit drept în faţă moartea şi ceea ce urmează după aceea. Aşa ceva sigur te face să cazi pe gânduri. Nu poţi rezolva totul prin acţiuni directe. Asta face acţiunea Eliberarea de pe Mortonridge să fie atât de ridicolă.

– Ca şi cum n-aş şti asta. Toată campania aceea mizerabilă nu e decât un exerciţiu de propagandă.

– Aşa este. Deşi mă aştept ca oamenii care vor fi eliberaţi de posedare să fie destul de recunoscători.

– Joshua! Nu poţi avea şi una, şi alta.

El îi zâmbi peste marginea ceştii uriaşe de ceai.

– Va trebui, totuşi, nu? Sigur există o soluţie care să împace ambele tabere.

– Adevărat, spuse ea pe un ton precaut.

5

În fiecare lună existau între două şi şapte furtuni armada care făceau ravagii pe suprafaţa Pământului, un asalt ce continua de peste cinci sute de ani. La fel ca multe alte lucruri, numele lor deveniseră monedă curentă. Puţini cunoşteau ori se sinchiseau de originea ei.

Totul începuse cu teoria haosului: afirmaţia recunoscută general că dacă un fluture bate din aripi într-o junglă din America de Sud, din Hong Kong va porni un uragan. Apoi, în secolul al XXI-lea au apărut fuziunea ieftină şi industrializarea în masă; în doar două decenii, continente întregi au ajuns la niveluri de consumerism comparabile cu acelea ale Occidentului. Miliarde de oameni s-au trezit că deţin credite suficiente pentru a cumpăra o sumedenie de articole casnice, automobile, vacanţe exotice; s-au mutat în case noi, mai mari, mai bune, adoptând stiluri de viaţă care amplificau exponenţial consumul de energie. Dorindu-şi cu disperare să satisfacă puterea lor de cumpărare, companiile au construit oraşe alcătuite din fabrici noi. Consumatorii şi producătorii eliminau cantităţi uriaşe de căldură reziduală, afectând atmosfera dincolo de ceea ce sugerau scenariile cele mai pesimiste elaborate de majoritatea modelelor computerizate.

Abia în 2071, după ce de-a latul Pacificului de Est a izbucnit cea mai mare furtună din istorie, un prezentator de ştiri pe cablu al unui post-tabloid a spus că ar fi fost nevoie de o armadă de fluturi care să bată din aripi pentru a declanşa o asemenea brută. Brută. Numele a prins.

Furtuna, care pornise din mijlocul Atlanticului şi lovise New Yorkul, a fost feroce chiar potrivit standardelor secolului al XXVII-lea. Înaintarea ei fusese ţinută sub observaţie ore în şir de îngrijoraţii ingineri specialişti în apărare ai arcologiei. Când a ajuns la ţărm, sistemele lor de reacţie erau deja on-line. Era ca şi cum o pată lăbărţată şi zdrenţăroasă de noapte aluneca pe cer. Norii erau atât de groşi şi de denşi, încât lumina nu putea străpunge prin ei pentru a le evidenţia pântecele. Asta s-a întâmplat până când au început fulgerele. Abia atunci s-au putut distinge smocurile rotunde, brăzdate de straturi de un gri-plumburiu, în timp ce goneau ondulându-se pe deasupra capului cu o viteză ameninţătoare. Nivelurile de energie existente în acei nori se puteau dovedi fatale pentru orice clădire. Drept urmare, capacitatea de a devia sau rezista furtunilor a devenit prima cerinţă impusă oricărui proiect prezentat Comisiei de Evaluare Tehnică a Construcţiilor Civile din New York pentru aprobarea în

vederea construcţiei. A fost singurul criteriu care nu a putut fi atacat prin mituire sau presiuni politice.

Vârful oricărui megaturn era încoronat de lasere de înaltă putere, ale căror fascicule erau suficient de puternice pentru a străpunge miezul norilor grei. Acestea gravau canale drepte de aer ionizat, convingând fulgerul să se descarce direct în reţelele superconductoare care mascau structura turnului. Fiecare turn lumina ca o torţă solară de formă conică deasupra domului în care se aflau locuitorii, scuipând spre exterior globule reziduale de plasmă violetă.

Între acestea cădea ploaia. Picăturile de mărimea unui pumn goneau purtate de vânt şi loveau domurile ca nişte ciocane. Erau pornite generatoare de forţă de legătură moleculară pentru a consolida hexagoanele transparente faţă de ropotul ca de gloanţe al picăturilor de apă, care aveau forţa necesară pentru a eroda şi oţelul brut. În toiul furtunii, volumul de apă suportat de domuri era de cel puţin patru ori mai mare decât propria lor greutate. Având un diametru de douăzeci de kilometri de traversat, o procesiune nesfârşită de valuri, care ar fi rivalizat cu oricare altele găsite de vreun surfer pe o plajă, se rostogoleau pe pante. La margini, dezlănţuirea apei făcea să se nască spumă la grilele de admisie ale rotoarelor care o sileau să coboare prin ţevi suficient de groase pentru a fi asemuite unor râuri verticale.

Zgomotul făcut de acest baraj al elementelor naturii bubuia prin dom şi cutremura reţeaua de grinzi din carbotanium care sprijinea şinele de metrou pentru tranzit. Aproape tot traficul de suprafaţă fusese oricum oprit. În întreaga arcologie, echipe de urgenţă erau în alertă maximă pentru situaţia în care s-ar fi produs o catastrofă. Poliţiştii erau mobilizaţi să îi prindă pe infractorii care ar fi încercat să profite de situaţie. Iluminatul pe străzi şi în interiorul clădirilor s-a dovedit neregulat. În asemenea condiţii, nici măcar scutul de lasere şi supraconductori nu a reprezentat o garanţie împotriva variaţiilor bruşte de tensiune. În astfel de momente, oamenii de bun-simţ se duceau acasă sau la bar şi aşteptau până când cioburi ascuţite de lumină argintie începeau să deseneze norii, anunţând încheierea potopului. Un moment în care teama creştea. Când gândurile mai primitive deveneau predominante.

Un moment propice. Util.

Mulţumit de ceea ce vedea, Quinn ridică ochii spre căminul Marelui Mag din New York, o clădire veche. Având cel mult opt sute de metri înălţime, zgârie-norul Leicester era genul de construcţie lipsită de orice graţie, atât de idealizată de echipele de proiectanţi călăriţi de contabili, în care orice decoraţiune propusă sau orice încercare de

originalitate era verificată privind eficienţa de preţ şi respinsă cu supuşenie pentru cea mai măruntă frivolitate. Lipsit de frumuseţe, un mormânt gigantic cu ferestre, Leicester era unul dintre cele patruzeci de asemenea monumente funerare care alcătuiau un gard în jurul Parcului Hackett din Domul Doi.

Deasupra capului, fâşii de lumină se năpusteau între cele şase megaturnuri care stăteau de pază în jurul domului, făcând umbrele să se deplaseze cu tresăriri aleatorii şi abrupte. Preţ de o clipă, lui Quinn i se păru că Leicester chiar se mişca şi că zidurile se legănau. Luminile care luciseră dinapoia a jumătate dintre cele o mie de ferestre creşteau şi scădeau ca şi cum ar fi fost mai curând nişte flăcări surprinse de un curent, nu un sistem de iluminare modern. Simţi o satisfacţie scurtă constatând asta, pentru că furtuna avea să-i ofere o oarecare acoperire în acea noapte.

Membrii sectei coborau în valuri din furgonetele aflate în spatele lui. Deocamdată, doar zece dintre ei erau posedaţi. Un număr relativ uşor de gestionat pentru ceea ce îşi propusese. Restul, acoliţi şi iniţiaţi, îl urmau supuşi, temători faţă de apostolii răului, care îi comandau acum.

Credinţa, gândi Quinn, reprezenta o putere stranie. Ei îşi dăruiseră viaţa sectei, fără să îi pună nicio clipă la îndoială scripturile. Însă în tot acest timp, ei aveau siguranţa pe care o oferă rutina, ideea că Fratele lui Dumnezeu nu se va materializa. Fundamentul oricărei religii, acela că dumnezeul tău este o promisiune, care nu poate fi întâlnit niciodată în această viaţă, în acest univers.

Acum sufletele se întorceau, deţinând puterea de a înfăptui miracole întunecate. Acoliţii se lăsaseră pradă mai curând stupefacţiei decât groazei, ultimele îndoieli fiind înfrânte. Condamnaţi drept cei mai cumpliţi proscrişi, ei ştiau acum că avuseseră dreptate încă de la început. Că aveau să câştige. Indiferent ce li s-ar fi poruncit să facă, ei se supuneau fără să crâcnească.

Quinn făcu semn echipei să înainteze. Conduşi de Wener, cei trei acoliţi coborâră în fugă treptele de la baza zidului şi se strânseră în jurul uşii de la subsol, care părea nefolosită. Aplicară un bloc de spargere a codurilor, apoi introduseră cu pricepere o sondă programabilă din silicon în crăpătura îngustă dintre uşă şi cadrul ei. Siliconul îşi croi drum pe sub bolţurile manuale foarte vechi, apoi începu să îşi refacă forma, împingându-le înapoi. În mai puţin de treizeci de secunde, calea spre interiorul clădirii era deschisă. Fără să declanşeze nicio alarmă şi, evident, nicio putere energistică.

Quinn trecu pragul.

Deosebirea dintre cartierul general şi sordidul centru de pe strada Optzeci-Treizeci îl surprinse chiar şi pe Quinn. La început crezu chiar că nu nimerise unde trebuia, însă Dobbie, care acum poseda trupul Magului Garth, îl asigură că se aflau în locaţia corectă. Coridoarele şi încăperile erau o imagine inversă, în oglindă, a splendorii Vaticanului. Mobilă şi lucrări extravagante de artă, dar mai curând sibarite decât calde şi minunate, celebrând depravarea şi durerea.

– La dracu', ia te uită, mormăi Wener în timp ce înaintau pe un coridor.

Sculpturile aveau bestialitatea ca temă principală, înfăţişând deopotrivă creaturi mitice şi xenoce, în vreme ce picturile îi prezentau pe sfinţii şi persoanele venerate de-a lungul istoriei violaţi şi sacrificaţi pe altarele Aducătorului Luminii.

– S-ar cuveni să vă uitaţi bine, spuse Quinn. E al vostru. Orele acelea cât i-aţi jefuit pe cetăţeni şi i-aţi trimis pe traficanţi pe străzi, toate sunt o parte din plata pentru ceea ce vedeţi. Voi trăiţi în rahat, pentru ca Marele Mag să se poată lăfăi ca un episcop creştin. Frumos, nu?

Invidioşi şi înfuriaţi, Wener şi ceilalţi acoliţi se uitară încruntaţi în jur la măreţia perversă. Aşa cum se stabilise, se dispersară, un posedat conducând fiecare grup de acoliţi, asigurând ieşirile şi zonele strategice, ascunzătoarea de arme. Quinn se duse direct spre Marele Mag. În trei rânduri, întâlni acoliţi şi preoţi care alergau precipitaţi pe coridoare. Tuturor li se oferi o alegere simplă: urmaţi-mă ori veţi fi posedaţi.

Aceştia se uitau la roba neagră, ascultând vocea care şoptea de sub gluga aparent goală, şi capitulau. Unul dintre ei scoase chiar un hohot dement de râs, în semn de uşurare, iar un puternic sentiment de răzbunare îi invadă mintea.

Marele Mag tocmai făcea baie când Quinn intră în apartamentul lui. Putea fi penthouse-ul unui preşedinte de corporaţie multistelară, deşi, cu siguranţă că existau mai puţine dovezi de idolatrie în opulenţa aceea. Spre marea dezamăgire a lui Wener, Marele Mag nu avea nici măcar servitoare tinere şi goale care să îl spele. Mecanoizi domestici zvelţi stăteau tăcuţi printre obiectele de mobilier de culoare albă şi bleu. Singura concesie făcută depravării părea a fi vasul din care sorbea un vin roşu, un pocal vechi de şaptesprezece ani, ale cărui influenţe vulvare erau imposibil de ignorat. Insule de bule de un verde ca lămâia necoaptă pluteau în jurul corpului său rotofei, emanând o aromă dulceagă de pin.

Începuse deja să se încrunte când Quinn apăru parcă alunecând pe pardoseala de marmură cu irizări aurii, probabil prevenit de

nanonicele neurale. Căscă ochii în faţa acelei invazii, apoi strânse din pleoape când văzu delegaţia excentrică privindu-l.

– Eşti un posedat, îi spuse el direct lui Quinn.

În mintea Marelui Mag nu apăruse nicio urmă de panică, lucru care îl surprinse pe Quinn. În cel mai rău caz, bătrânul părea să fie curios.

– Nu, sunt Mesia Domnului nostru.

– Serios?

Ironia însoţită de dispreţ din glasul lui făcu să se mişte uşor poala robei pe care o purta Quinn.

– Mi te vei supune, altfel voi pune ca trupul tău gras şi de rahat să fie posedat de cineva mai merituos.

– Mai supus, poate.

– Lasă chestiile astea cu mine.

– Nu am chef de chestii cu tine sau cu oricare altul.

Quinn rămase nedumerit de acel schimb de cuvinte. Calmul pe care îl simţise iniţial în Marele Mag era înlocuit treptat de dezgust. Marele Mag mai luă o gură de vin.

– Am venit să aduc Noaptea pe pământ, aşa cum ne îndeamnă Domnul nostru, spuse Quinn.

– El nu ne îndeamnă la aşa ceva, puţă patetică.

Faţa cenuşie a lui Quinn se materializă, gata să izbucnească în afara glugii.

Marele Mag izbucni în râs când constată şocul şi furia şi se sinucise. Fără niciun zgomot sau zbateri, corpul lui îngheţă, apoi alunecă încet pe marginea căzii. Se rostogoli pe o parte şi începu să plutească inert la suprafaţă, făcând ca dungile albe de grăsime să se intersecteze cu bulele verzi. Cupa de vin se scufundă, o pată roşiatică marcând locul în care dispăruse.

– Ce faci? strigă Quinn spre sufletul ce se îndepărta. Simţi un ultim rânjet pe măsură ce firicelele de energie în retragere se evaporau printre faldurile dimensionale. Mâinile cu gheare ţâşniră din mânecile largi, ca şi cum ar fi vrut să recupereze esenţa Marelui Mag, pentru a înfrunta judecata. La dracu'! exclamă el. Probabil că magul fusese dement. Nimeni, dar *nimeni* nu se ducea în lumea de dincolo, mai ales când ştia ce îl aştepta acolo.

– Dobitocul, mormăi Wener.

Ca şi ceilalţi acoliţi, era tulburat de moartea Magului dar încercă să nu arate acest lucru.

Quinn îngenunche lângă marginea căzii, cercetând cadavrul cu ochii şi simţurile paranormale pentru a descoperi mecanismul decesului. Găsi obişnuitele implanturi-arme, reuşi să desluşească toate acestea fără probleme, aşchii tari printre grăunţele mai moi de

materie organică; până şi nanonicele erau perceptibile. Însă puterea energistică a lui Quinn le anulase. În cazul acesta, ce fusese? Ce instrument ar fi putut avea ca efect o sinucidere instantanee şi nedureroasă? Şi, lucru şi mai curios, de ce era Marele Mag echipat cu aşa ceva?

Se îndreptă încet de spate, retrăgându-şi capul şi braţele în interiorul vălului de noapte al mantiei.

– Nu are importanţă, le spuse el adepţilor lui agitaţi. Fratele lui Dumnezeu ştie cum să-i trateze pe trădători, lumea de dincolo nu e un refugiu pentru cei care îl sfidează.

În semn de acceptare, cei doisprezece însoţitori ai lui dădură din cap cu înflăcărare.

– Acum duceţi-vă şi aduceţi-i la mine, spuse el.

Acoliţii se împrăştiară pentru a-i împlini porunca. Îi strânseră pe toţi cei aflaţi în cartierul general şi îi mânară ca pe o turmă în templu. Acesta era o încăpere boltită cuibărită în mijlocul turnului Leicester, o construcţie barocă cu piloni auriţi şi blocuri din piatră tăiate grosolan. Cele şase pentagoane uriaşe, gravate pe tavanul curbat, emiteau o lumină slabă, de culoare roşu aprins. Mugetul furtunii se auzea vag, o reverberaţie adâncă furişându-se prin turn şi făcând podeaua să vibreze slab.

Cât captivii fură aduşi la el unul după altul, Quinn rămase lângă altar. De fiecare dată repetă alegerea simplă a viitorului: urmaţi-mă, altfel veţi fi posedaţi. Simpla afirmaţie că se vor supune nu era de niciun folos. Quinn le cercetă credinţele cele mai intime, dând verdictul final abia după aceea. Nu îl surprinse cât de mulţi dădură greş. În mod inevitabil, la acel nivel înalt al ierarhiei sectei, ei deveniseră frivoli. Încă răi, încă exploatând soldaţii de sub ei, dar nu din motive fireşti. Menţinerea propriului statut şi perpetuarea confortului se transformaseră în impulsuri dominante, şi nu în dorinţa de a sluji cauza Fratelui Luminii. Nişte trădători.

Îi făcu să sufere pentru crimele lor. Peste treizeci dintre ei fură înlănţuiţi de altar şi dispărură. Devenise deja expert în deschiderea unei fisuri către lumea de dincolo; însă, lucru mai important, învăţase cum să-şi impună prezenţa în jurul deschiderii, apărând cu bravură poarta de cei nemerituoşi. Chiar şi în dorinţa lor disperată de a evada, multe suflete se retrăgeau din faţa unui asemenea custode. Cei care ieşeau corespundeau idealului promovat de Quinn. Aproape toţi fuseseră membri ai sectei cât trăiseră.

După ceremonie, îi strânse şi îi anunţă ce hotărâse Fratele lui Dumnezeu în privinţa lor.

– Avem nevoie de mai mult de o arcologie pentru a aduce Noaptea pe această lume, le spuse el. De aceea, v-o las vouă pe aceasta. Nu rataţi prilejul. Vreau să o cuceriţi, dar cu atenţie, nu cum procedează posedaţii pe alte planete, până şi Capone. Cretinii ăia se năpustesc şi distrug orice oraş pe care îl întâlnesc în cale. Şi, de fiecare dată, poliţaii coboară şi îi prind. De data asta, lucrurile se vor desfăşura altfel. Aveţi acoliţi care venerează pământul pe care îl spurcaţi. Folosiţi-i. Când vă deplasaţi, le permiteţi nenorocitelor acelora de IA-uri să vă miroasă. Influenţaţi procesoarele şi cablurile doar dacă vă apropiaţi de ele. Aşa că, rămâneţi departe de ele. Staţi în centrele sectei şi puneţi-i pe acoliţi să vă aducă oameni.

– Ce fel de oameni? întrebă Dobbie. Am înţeles că noi nu trebuie să ne deplasăm. Dar, la naiba, Quinn, în New York sunt peste trei sute de milioane de oameni. Acoliţii nu ni-i pot aduce pe toţi.

– Îi pot aduce pe cei care contează, căpitani de poliţie şi tehnicieni, cei care vă pricinuiesc necazuri. Ori măcar lichidaţi-i, împiedicaţi-i să anunţe că aţi sosit în oraş. Deocamdată, doar atât vreau de la voi. Instalaţi-vă. Există câte un centru al sectei în fiecare dom. Preluaţi-le şi o vreme rămâneţi acolo. Trăiţi ca nişte nenorociţi de regi, nu spun să nu vă distraţi. Dar vreau să fiţi pregătiţi, să construiţi un cuib de vrăjitoare cu posedaţi în fiecare dom. Să fie loiali, ştiţi cu toţii cât de importantă este disciplina. Trebuie să acţionăm strategic. Aflaţi unde se află principalele generatoare cu fuziune, descoperiţi staţiile de apă potabilă şi uzinele de tratare a deşeurilor, vedeţi care sunt intersecţiile de care depinde sistemul de transport, identificaţi nodurile esenţiale din reţeaua de comunicaţii. Acoliţii trebuie să cunoască toate rahaturile astea, ori pot afla. Apoi, când vă dau eu ordin, distrugeţi fiecare asemenea loc până se face lavă. Paralizaţi toată arcologia asta nenorocită prin terorism, îngenuncheaţi-o. În felul ăsta, poliţaii nu vor reuşi să se organizeze pentru a riposta când noi vom ieşi să cerem glorie pentru El. Mergeţi pe teren şi începeţi să-i posedaţi pe alţii, apoi eliberaţi-i. Nimeni nu poate fugi, pentru că nu are unde să se ducă, nu mai există exterior. Posedaţii câştigă întotdeauna pe asteroizi, iar situaţia de aici nu se deosebeşte prin nimic, numai că proporţiile sunt mai mari, atâta tot.

– Dar noii posedaţi nu-l vor venera pe Fratele Domnului, spuse cineva. Putem alege câţiva care îl vor venera, dar dacă îi eliberăm, va fi imposibil ca milioane să acţioneze cum le spunem noi.

– Sigur că nu, spuse Quinn. Cel puţin la început. Trebuie siliţi să facă asta, aşa cum am procedat eu cu Nyvan. N-aţi priceput încă? Ce se va întâmpla cu o arcologie în care trăiesc trei sute de milioane de posedaţi?

– Nimic, spuse uimit Dobbie. Nu va funcţiona.

– Exact, zise Quinn de parcă ar fi tors. Eu voi vizita cât de multe arcologii pot şi voi semăna posedaţi în toate. Iar ele se vor prăbuşi, deoarece puterea energistică deteriorează maşinile. Domurile nu vor mai fi capabile să reziste vremii, nu vor avea hrană şi nici apă. Nimic. Nici măcar patruzeci de miliarde de posedaţi care îşi exprimă voinţa odată nu vor putea să schimbe situaţia. Ei vor muta Pământul în alt tărâm, dar asta tot nu va avea importanţă. Simplul fapt de a fi în altă parte nu le va aduce mâncarea pe masă şi nu va reporni maşinile. Atunci se va întâmpla. Revelaţia că nu au încotro să o apuce. Domnul nostru le va fi cucerit minţile. Îşi ridică mâinile şi îngădui unui zâmbet palid să apară de sub glugă. Patruzeci de miliarde de posedaţi şi patruzeci de miliarde pe care îi posedă aceştia. Optzeci de miliarde de suflete care strigă în Noapte după ajutor. Nu înţelegeţi? Va fi un strigăt atât de puternic, atât de plin de suferinţă şi de spaimă, încât asta îi va apropia de El. În cele din urmă, El va ieşi din Noapte, aducându-le lumina celor care au ajuns să Îl iubească.

Quinn râse văzând uimirea de pe feţele lor, dar şi încântarea întunecată din minţile lor.

– Cât? întrebă cu aviditate Dobbie. Cât va trebui să aşteptăm?

– Probabil că o lună. Îmi va lua ceva timp să vizitez toate arcologiile. Dar le voi penetra până la urmă. Aşteptaţi veşti de la mine.

Silueta robei lui începu să se disipeze. Contururile mobilierului din spatele lui începură să se vadă. Apoi dispăru. O adiere rece trecu prin încăpere, perturbând exclamaţiile slabe de consternare care veneau dinspre discipolii înspăimântaţi.

*

Mindori se apropia de Monterey cu o acceleraţie constantă de jumătate de *g.* La două sute de kilometri în faţă, trăsăturile asteroidului se conturau mai clar, roci mototolite de culoare cenuşiu-prăfos străpunse de turle şi panouri metalice. Era înconjurat de un roi de puncte de un alb perlat care străluceau şi sclipeau în razele tenace ale soarelui. Flota Organizaţiei: peste cinci sute de nave de război adamiste care pluteau în aşteptare, în vreme ce mici nave de serviciu se mişcau cu uşurinţă printre ele. Fiecare, un nod unic în câmpul de distorsiune al lui Rocio Condra.

Între ele glisau tiparele mai subtile de interferenţă ale altor câmpuri de distorsiune. Cei care se deranjară să confirme sosirea lui erau reticenţi. Conţinutul emoţional ce fierbea scăzut în majoritatea camarazilor lui era unul de aprobare reţinută. Rocio acceptă cu rezervă. Se aşteptase la asta.

Mă bucur că ai găsit drumul înapoi spre noi, spuse Hudson Proctor. **Ce ai adus?**

Legătura de afinitate îi puse la dispoziţie o deschidere către ochii omului. Se afla într-unul dintre saloanele terasei de andocare, care dădea spre piedestalele pe care se găseau câţiva şoimi-de-iad. Încăperea fusese transformată într-un birou în stil directorial. Stând la o masă mare de lucru, Kiera Salter înălţă capul ca să îi arunce o privire rigidă, întrebătoare.

Puştii Morţii Nopţii, replică Rocio. **Nu le-am spus că Valiskul a dispărut.**

Bine, bine.

– Organizaţia nu are nevoie de un asemenea gen de gunoaie şi pierde-vară, spuse Kiera, în vreme ce Hudson repeta conversaţia lui mută. Andochează aici şi debarcă-i. Ne vom purta cu ei în mod corespunzător.

Dar cu noi ce se întâmplă? întrebă Rocio moale. **Ce fac acum şoimii-de-iad?**

– Va trebui să sprijini flota, spuse Kiera cu un aer impasibil. Capone pregăteşte altă invazie. Şoimii-de-iad sunt esenţiali pentru asigurarea viabilităţii.

Nu mai vreau să zbor în misiuni militare, mulţumesc. Nava asta stelară este o gazdă excelentă pentru sufletul meu şi nu intenţionez să o periclitez, mai ales acum, când nu aveţi un trup de rezervă pe care să îl moştenesc.

Zâmbetul de răspuns al Kierei exprima regretul. Nu era o emoţie pe care Hudson să o transmită prin intermediul afinităţii, păstrând schimbul scrupulos de neutru.

– Regret, dar suntem efectiv în stare de război, spuse Kiera. Ceea ce înseamnă că nu a fost vorba de o rugăminte.

Încerci să-mi dai ordine?

– Îţi ofer o alegere simplă. Faci cum îţi spun sau te întorci dracului la edenişti. Ştii de ce? Pentru că noi suntem singurii care te putem hrăni. Acum deţin controlul deplin asupra singurei surse de nutrienţi pe care o deţin posedaţii din acest sistem stelar. Eu, nu Capone şi Organizaţia, ci eu. Dacă vrei să împiedici excelenta ta gazdă să moară de malnutriţie, faci exact cum îţi spun, iar în schimb ţi se va permite să andochezi şi să ingerezi cât de multă chestie din aceea poţi cuprinde. Nimeni nu ţi-a oferit aşa ceva, asteroizii nonposedaţi te vor spulbera cu platformele lor DS înainte de a te apropia la o sută de kilometri. Doar edeniştii te pot alimenta. Şi ei au un preţ, după cum sunt sigură că ţi-au spus. În cazul în care cooperezi cu ei, o vei face pentru a-i ajuta să înţeleagă natura interfeţei cu lumea de dincolo. Ei

vor descoperi cum să ne alunge. Noi doi vom fi azvârliţi înapoi în acea uitare infernală. Aşadar, hotărăşte-te, Rocio; vezi faţă de cine trebuie să te arăţi loial, pentru cine ai de gând să zbori. Nu-ţi cer să fim prieteni, vreau să ştiu dacă te vei supune, şi nimic mai mult. Iar tu îmi vei da răspunsul acum.

Rocio îşi deschise afinitatea pentru a conversa cu ceilalţi şoimi-de-iad. **Asta este ceea ce o face să ne domine?**

Da, răspunseră ei. **Nu există o a treia soluţie.**

Este monstruos. Sunt fericit cu această formă. Nu vreau să o risc în cuceririle egoiste ale lui Capone.

Atunci protejeaz-o, ticălos jalnic, spuse Etchells. **Nu te mai smiorcăi, şi luptă pentru lucrurile în care crezi. Unii dintre voi sunt patetici, nu meritaţi ceea ce aveţi.**

Rocio îşi aduse aminte de Etchells, întotdeauna dispus să intercepteze şoimii-de-vid care observau Valiskul. Când Capone o abordase prima oară pe Kiera pentru a solicita ajutor, el fusese emoţionat şi dornic să se implice în conflict.

Fugi de-aici, bigot fascist.

Un laş care se pricepe la vorbe, îi răspunse Etchells. **Nici nu mă mir că te simţi atât de nesigur.**

Rocio îşi închise afinitatea cu şoimul-de-iad. **Voi andoca la Monterey ca să debarc pasagerii,** le spuse el lui Hudson şi Kierei. **Ce fel de flotă propuneţi?**

Kiera îi zâmbi fără milă.

– De vreme ce flota este aici, toţi şoimii-de-iad au sarcina de a interzice globurile-spion şi bombele stealth. Şoimii-de-vid au renunţat la absurditatea asta, dar tot ne mai pun la încercare sistemele de apărare, aşa că trebuie să rămânem vigilenţi. În afară de asta, mai sunt unele sarcini de comunicaţie, zboruri VIP şi aducerea mărfurilor de pe asteroizi. Nimic prea solicitant.

Iar când Capone va găsi o altă planetă pe care să o invadeze?

– Vei zbura ca escortă a flotei, apoi îi vei ajuta să elimine reţeaua de apărare strategică a lumii-ţintă.

Prea bine. Voi andoca peste opt minute, vă rog să aveţi un piedestal pregătit să mă primească. Rocio abandonă mintea lui Hudson Proctor şi analiză discuţia. Situaţia era aproape aşa cum se aşteptase. Controlul asupra furnizării de fluid nutritiv era singura modalitate practică de a lega şoimii-de-iad de Organizaţie. Dar nu anticipase că tot Kiera era aceea care hotăra. Evident, ea ajunsese la o concluzie similară în privinţa coerciţiei.

După ce a interogat câţiva şoimi-de-iad mai prietenoşi, descoperi că Etchells vizitase majoritatea aşezărilor de pe asteroizi din sistemul Noua Californie, distrugând utilajele de producere a nutrientului. Kiera ordonase zborul, iar Hudson se aflase la bord pentru a se îngriji ca totul să meargă strună. Kiera şi Organizaţia nu se împăcaseră încă. Ea îşi folosea controlul asupra şoimilor-de-iad pentru a-şi menţine poziţia de putere. Ce târfă uneltitoare! Şi şoimii-de-iad erau cei care trebuiau să plătească pentru statutul ei.

Surogatul de cioc al lui Rocio se deschise puţin. Chiar dacă nu mai reuşea să arboreze un zâmbet mulţumit şi modest, intenţia rămăsese. Obedienţa silită genera întotdeauna nemulţumire. Nu va fi greu să găsească aliaţi. Abandonă imaginea preferată, de pasăre, în momentul în care alunecă în jurul spaţioportului invers rotativ din Monterey. *Mindori* se aşeză pe unul dintre piedestalele de andocare şi primi cu recunoştinţă duzele furtunurilor care îi pipăiră pântecul. Membranele musculare se contractară în jurul inelelor de etanşare, iar nutrientul gros pătrunse pulsând în vezicile de rezervă care erau aproape goale. Întregul proces urmărea să demonstreze cât de vulnerabilă era uriaşa navă stelară bitek. După un zbor atât de lung, Rocio simţea o puternică presiune subconştientă când ingera, şi nu avea niciun control asupra substanţei ce era pompată prin ţevi. Kiera îi putea da orice, începând cu apă şi terminând cu cine ştie ce otravă complicată. Avea gust bun, aşa spuneau limitatul său simţ intern şi glandele de filtrare, dar nu putea fi sigur. Situaţia lui disperată devenea insuportabilă. Şi ce dacă? se întrebă cu amărăciune. Sigur, întotdeauna exista şantajul.

Rebeliunea izbucni imediat. Rocio ordonă seriei de procesoare bitek să deschidă un canal în reţeaua de comunicaţii a asteroidului. Accesul la orice sistem de apărare esenţial era interzis; Organizaţia îşi protejase arhitectura electronică la fel de minuţios ca şi apărarea Noii Californii pe care o uzurpase. Totuşi, acest lucru lăsase o sumedenie de miezuri civile de memorie şi senzori care puteau fi accesaţi. Începu să analizeze ce informaţii îi erau permise şi se conectă la diferite camere pentru a privi în jur.

*

Un autobuz mare mergea încet pe marginea rocii, iar tubul de ecluză, amintind de trompa moale a unui elefant, se ridica şerpuit spre secţiunea de susţinere biotică de pe *Mindori.* În interiorul şoimului-de-iad, copiii Morţii Nopţii se agitau prin cabinele lor, înşfăcându-şi genţile. În faţa bocaportului ecluzei principale se formă o coadă lungă, de oameni agitaţi. Choi-Ho şi Maxim Payne stăteau în capătul ei şi zâmbeau placid.

Când bocaportul se deschise scoţând vapori albi care emiseră un şuierat, puştii scăpară un oftat colectiv de încântare. Îi aştepta Kiera în persoană. Un trup splendid, într-o rochie scurtă de culoare stacojie, părul căzându-i peste umerii de culoarea mierii. Şi zâmbetul fascinant era la fel de sclipitor în viaţa reală ca şi în înregistrări. Defilară prin dreptul ei ameţiţi şi muţi, cu ochii căscaţi de respect când ea îl salută pe fiecare dintre ei. Însă ea se alese doar cu nişte bolboroseli.

– A fost destul de uşor, le spuse ea lui Choi-Ho şi Maxim la sfârşit. Am avut două zboruri care s-au încheiat cu răzmeriţe când şi-au dat seama că nu se aflau la Valisk. Pentru nişte indivizi fără speranţă, căcăcioşii ăştia pot fi nişte mici bestii fioroase. S-au înregistrat multe daune şi e greu să găsim componente de înlocuire pentru modulele de susţinere biotică.

– Şi acum ce facem? întrebă Maxim.

– Am mereu nevoie de ofiţeri buni. Ori, dacă vreţi, vă puteţi alătura Organizaţiei. Capone abia aşteaptă să recruteze soldaţi pentru a-şi impune dominaţia asupra planetei. Vă veţi afla în avangarda imperiului său, spuse ea cu glas dulce.

– Sunt mulţumit de ceea ce fac acum, zise cu glas firesc Choi-Ho.

Maxim se grăbi să îl aprobe.

Kiera le examină minţile. Exista un uşor resentiment, desigur, întotdeauna exista aşa ceva. Însă ei capitulaseră.

– Bine, sunteţi angajaţi. Acum să îi ducem pe fraierii aştia în asteroid. Nu vor deveni suspicioşi dacă stăm cu ei.

Şi nu se înşelase. Simpla ei prezenţă se dovedi de ajuns pentru a-i păcăli pe năucii Morţi ai Nopţii, pentru că niciunul dintre ei nu se întrebase de ce ferestrele autobuzului erau vopsite. Suspiciunile începură să bolborosească abia când trecură prin următorul set de ecluze. Toţi proveneau din aşezări de pe asteroizi, iar echipamentele de acolo erau foarte asemănătoare cu ceea ce ei credeau că lăsaseră în urmă. Golite de atât de multe dispozitive mecanice, se cuvenea ca habitatele să se deosebească. Deşi cei mai vârstnici dintre ei erau deja nedumeriţi, puştii au intrat tropăind în sala principală de sosiri. Gangsterii Organizaţiei îi aşteptau. Fu nevoie doar de două acte de violenţă împotriva celor mai curajoşi rebeli pentru ca orice rezistenţă să fie înăbuşită. Fură separaţi cu repeziciune şi clasificaţi potrivit diagramelor puse la dispoziţie de Leroy şi Emmet.

Într-un talmeş-balmeş de strigăte lăcrimoase şi speriate, indivizii fură scoşi pe coridoare. Cum Organizaţia era încă dominată de bărbaţi, băieţii mai mari fură duşi la Patricia Mangano şi posesie iminentă de către noi soldaţi. Împreună cu ei merseră şi fetele mai puţin atrăgătoare. Cele frumoase fură trimise la bordel, unde aveau să

îi slujească pe soldaţii Organizaţiei şi pe susţinătorii nonposedaţi. Copiii (şi definiţia era greu de dat, pubertatea plus doi ani părea să fie factorul hotărâtor) fură duşi pe planetă, unde Leroy îi făcu să defileze prin faţa reporterilor hoinari, susţinând că mântuirea lor de Morţii Nopţii era o acţiune caritabilă în numele lui Al. Imaginea distorsionată a fetei de şaptesprezece ani plângând, care era împinsă de un gangster purtând un costum cafeniu cu dungi fine, înarmat cu o mitralieră, dispăru de pe ecranul blocului procesor cu o furtună de paraziţi.

*

– Nu mai găsesc nicio cameră funcţională în secţiunea asta, anunţă Rocio. Vrei să mă întorc în salonul de sosiri?

Jed trebui să facă un efort ca să-şi relaxeze muşchii încordaţi ai gâtlejului.

– Nu. E de ajuns.

Când posesorul şoimului-de-iad le arătase primele fotografii surprinse de camere, Jed încercase să fugă din refugiul lor îngrămădit. Aşadar, Kiera era la bord! La doar treizeci de metri de el. Se întrebase brusc ce dracu’ căuta acolo, ghemuit dureros între rezervoare brăzdate de şiroaie de condens, având deasupra capului colaci de cabluri murdare care îi atingeau fruntea. Vederea ei îi redeşteptă vechiul extaz. Şi ea zâmbea. Kiera i-ar fi făcut chiar şi pe îngeri să fie invidioşi pe frumuseţea şi compasiunea ei.

Apoi îl auzi pe nebunul de Gerald recitând „Monstru, monstru, monstru, monstru”, de parcă ar fi rostit cine ştie ce fel de vrajă ciudată.

Plină de înţelegere, Beth îl mângâia pe braţ pe bătrânul băşinos, spunând:

– Nu e nimic, te vei întoarce, cu siguranţă.

Lui Jed îi veni să strige cât de ţăcăniţi arătau cei doi ca pereche. Însă, în acele momente, Morţii Nopţii erau deja în autobuz, iar zâmbetul Kierei dispăruse. În locul lui apăruse o expresie hidos de ciudată de dispreţ, vecină cu cruzimea. Cuvintele rostite de buzele ei erau reci şi aspre. Rocio spusese adevărul.

În ciuda dovezilor, partea pierdută din inima lui Jed voise să creadă în salvatoarea lui divină şi în promisiunea privind o lume mai bună. Acum ştia că acest lucru dispăruse. Ba mai rău, ea nici nu existase. Până şi Digger avusese dreptate. Ticălosul de Digger, pentru numele lui Hristos! Era doar un puşti pierde-vară, prost făcut grămadă, care încerca să realizeze călătoria supremă de salvare de la Koblat. Dacă Beth şi fetele nu s-ar fi aflat acolo cu el, sigur ar fi izbucnit în lacrimi. Pentru Jed, nici măcar scenele petrecute în salonul de sosiri nu erau

atât de oribile precum momentul final, când zâmbetul dispăruse de pe faţa Kierei.

În clipa în care faţa lui Rocio Condra apăru din nou pe bloc, fetele scânceau încet, cu braţele petrecute una în jurul celeilalte. Beth nu făcu nicio încercare să-şi ascundă lacrimile, care şerpuiau pe obrajii ei. Gerald se crispase înapoi în sinea lui, de obicei necomunicativă.

– Îmi pare rău, spuse Rocio. Dar am bănuit că se va întâmpla aşa ceva. Dacă vă consolează cu ceva, mă aflu într-o situaţie similară.

– Similară? mormăi Beth. Consolare? Le cunoşteam pe câteva dintre fetele acelea, să te ia naiba. Cum poţi compara ceea ce li se întâmplă cu ceea ce trebuie să faci tu? Asta nu înseamnă condescendenţă, ci e de-a dreptul dezgustător.

– Sunt silite să se prostitueze cu bărbaţi pentru a supravieţui. Eu trebuie să-mi risc viaţa şi pe aceea a gazdei mele în condiţii ostile de luptă dacă vreau să-mi continui existenţa în univers. Da, trebuie să spun că există similitudini, fie că voi le înţelegeţi ori nu.

Simţindu-se mizerabil, Beth se uită strâmb la blocul procesor. Niciodată nu fusese atât de înjosită, nici măcar când o prinseseră acei oameni când îl cunoscuse pe Jed.

– Şi acum ce facem? întrebă abătut Jed.

– Nu ştiu sigur, îi răspunse Rocio. Evident, trebuie să descoperim o nouă sursă de fluid nutritiv pentru mine şi acei şoimi-de-iad care îmi împărtăşesc credinţele. Va trebui să obţin mai multe informaţii înainte ca această opţiune să se clarifice.

– Şi noi trebuie să stăm aici tot timpul?

– Nu, sigur că nu. Acum puteţi ieşi, pentru că nu mai e nimeni în secţiunea de susţinere biotică.

Avură nevoie de cinci minute iritante şi chinuitoare ca să se elibereze din strâmtoarea conductelor de serviciu aflate sub podea. Jed reuşi să iasă primul pe trapa din podeaua băii. Îi ajută apoi şi pe ceilalţi să se elibereze. Pătrunseră pe coridorul central şi priviră îngrijoraţi în jur, deoarece nu prea îl credeau pe Rocio, care spusese că erau singuri.

Rămaseră în picioare în salonul mare de la prova, privind pe fereastra lungă spre marginea de andocare. Şirul de piedestale se întindea în depărtare, descriind o curbă deasupra lor, iar din roca devenită cenuşie se înălţau ciuperci, fiecare dintre ele scăldată într-o baie de lumină galbenă. Dacă nu ar fi existat alţi trei şoimi-de-iad andocaţi, care sugeau fluidul nutritiv din furtunuri, totul ar fi părut un teren pustiu postindustrial. Câţiva tehnicieni se ocupau de paturile de marfă ale unei nave, însă, în afară de asta, totul era de neclintit.

– Deci, nu facem decât să aşteptăm, spuse Beth, lăsându-se să cadă pe un taburet.

Jed îşi strivi nasul de transparenţă, încercând să vadă peretele din rocă din spatele pervazului.

– Aşa cred.

– Mi-e foame, se plânse Gari.

– Atunci du-te şi mănâncă, îi spuse Jed. Eu n-am de gând să te opresc.

– Vino cu noi.

Se întoarse de la fereastră, observă expresia de îngrijorare de pe faţa surorii lui şi îi zâmbi încurajator.

– Sigur, puştoaico, nicio problemă.

Bucătăria era un compartiment pe care Rocio nu încercase să îl modifice prin imaginaţia sa energistică, lăsând neschimbate suprafeţele contemporane din compozit şi metal. Cu toate acestea, fuseseră clar jefuite de o armată de barbari. Plicuri goale zăceau ca o cascadă pe podea, lipite în unele locuri cu lichide asemănătoare melasei. Uşile dulapurilor stăteau căscate, lăsând la vedere spaţii goale. Temporizatorul unui cuptor cu inducţie piuia şi părea să nu se mai oprească.

După zece minute de căutări, găsiră cinci cutii de ciocolată de băut, un plic cu prăjiturele din făină de ovăz nehidratat şi trei felii de pizza cu anşoa extra.

Jed examină disperat ascunzătoarea.

– Vai, la naiba, nu a mai rămas nimic de mâncare.

Ştia ce însemna asta; unul dintre ei trebuia să se furişeze pe asteroid ca să găsească provizii. Habar nu avea cine va fi ales pentru un asemenea „fleac”.

*

Jay se trezi într-un pat minunat de moale, înfăşurată într-un cocon de cearşafuri curate din bumbac mirosind slab a levănţică. Era acea stare de căldură şi semiadormire care urma întotdeauna unui somn lung şi adânc. Se foi puţin, savurând bucuria de a se descoperi în pace cu lumea. Un mic obiect reuşise să se strecoare sub umărul ei, ceva mai tare decât perna somptuoasă. Mâna i se înfăşură în jurul lui şi îl scoase. Blana aspră îi gâdilă degetele. Încruntându-se şi mijind ochii, ridică în aer… păpuşa. Un obiect vechi şi aproape zdrenţăros. Zâmbi încântată şi îl aşeză pe Prinţul Dell lângă ea, cuibărindu-se pe saltea.

Deschise ochii mari. O negură de lumină brumată se curba în jurul unei perechi de perdele simple, bleumarin. Aceasta ilumina încăperea ordonată cu pereţi din lemn, cu tavanul înclinat sprijinit de grinzi aşezate în formă de A. Scândurile de lambriu, bine fixate, fuseseră

vopsite într-un verde mătăsos şi împodobite cu tablouri înrămate care erau îndeosebi acuarele înfăţişând peisaje, deşi existau şi câteva fotografii sepia în care apăreau oameni îmbrăcaţi ca în cărţile de istorie. Un lavoar smălţuit, plasat pe un piedestal, ocupa un colţ al încăperii, iar alături de el atârna un prosop. La căpătâiul patului mai văzu un scaun împletit din răchită, cu două perne umflate. Sunetul valurilor care se rostogoleau domol pe plajă se auzea slab în fundal.

Jay aruncă deoparte cearşaful şi se strecură jos din pat. Tălpile ei atinseră un covor călduţ şi lipăi spre fereastră. Ridică un colţ al perdelei, apoi o trase deoparte. Plaja era în faţa ochilor ei: o dungă de iarbă care se împreuna cu nisipul alb, după care urma apa de un turcoaz minunat, care se întindea spre ceaţa slabă aflată la orizont. Cerul senin şi azuriu se înălţa din cealaltă parte a ceţii, tăiat în două de acea linie curbă incredibilă alcătuită de planetele alb-argintii, sclipitoare. Încântată şi uimită, izbucni în râs. Era adevărat, chiar adevărat.

Uşa dormitorului dădea spre holul cabanei. Jay alergă de-a lungul lui şi ajunse pe verandă. Poala cămăşii de noapte flutura în jurul picioarelor ei desculţe, iar Prinţul Dell era prins strâns între degetele unei mâini. Afară, căldura şi umiditatea sărată o atinseră laolaltă cu razele intense ale soarelui. Zbură pe trepte şi ajunse pe iarbă, după care începu să danseze şi să chiuie. Nisipul era destul de fierbinte ca să o facă să sară, aşa că se retrase pe iarbă. Aruncă o privire exasperată spre apa sclipitoare. Ce bine ar fi fost să poată plonja direct în ea. Haile avea să adore acel loc.

– Bună dimineaţa, domnişoară Jay Hilton.

Jay tresări şi se întoarse. Unul dintre globurile violete pe care le remarcase cu o seară în urmă plutea la jumătate de metru deasupra capului ei. Amuzată, strâmbă din nas. Globul părea a fi victima unui talentat artist de graffiti, care îi făcuse doi ochi negri cu alb ca de desen animat, deasupra cărora erau trasate sprâncene negre; alte linii negre închipuiau nasul scurt, ca de mops, în vreme ce gura era o singură linie curbă, la capetele căreia se aflau două virgule sugerând un zâmbet.

– Ce eşti? întrebă ea.

– Ei, cum să-ţi spun, mă cheamă Mickey. Sunt servitor universal. Dar sunt deosebit, pentru că îţi aparţin cu totul.

Şi gura se mişcă în acelaşi timp cu vorbele rostite.

– Da? întrebă Jay bănuitoare. Faţa aceea ridicolă era prea fericită ca să-i placă. Şi ce face un servitor universal?

– Păi, servicii, desigur.

– Eşti o maşină.

– Aşa cred, spuse el cu o plăcere nătângă.

– Am înţeles. Şi ce aduci?

– Orice doreşti. Orice obiect material, inclusiv mâncare.

– Nu fi ridicol. Eşti minuscul, ce faci dacă vreau un vagon de vac-tren?

– Ce să faci cu aşa ceva?

Jay rânji satisfăcută spre el.

– Uite că vreau unul. Vreau să-ţi dovedesc ceva.

Liniile feţei lui se arcuiră într-o expresie de obedienţă somnoroasă.

– Aha. Bine, bine. Dar o să fie nevoie de vreun sfert de oră ca să îl asamblez.

– Sigur, replică ironic Jay.

– Hei! Dar are o mulţime de componente complicate înăuntru, să ştii.

– Bine.

– Dacă ai fi cerut ceva simplu, ţi l-aş fi adus mai repede.

– În regulă. Vreau statuia Dianei din arcologia Paris. Asta este doar o bucată de piatră sculptată.

– Imediat.

– Hm, reuşi Jay să murmure.

Mickey ţâşni pe deasupra plajei, mult prea repede pentru a-l putea urmări. Se răsuci exact la timp ca să îl vadă umflându-se la fel de rapid. Cu zece metri diametru, faţa lui ridicolă deveni brusc nu tocmai plăcută şi nici inofensivă când pluti pe deasupra ei. Prin partea de jos a lui Mickey începură să apară pantofi. Erau lungi cam cât era ea de înaltă. Mickey începu să se înalţe, scoţând la iveală talia, apoi torsul…

Înaltă de cincisprezece metri, statuia din granit privea cu seninătate spre largul oceanului kiint. Găinaţuri de porumbei îi pătau umerii. Ajuns deasupra capului Dianei, Mickey se strânse până la dimensiunea lui normală şi pluti înapoi până la Jay. Linia gurii se modifică, exprimând o mulţumire de pisică.

– Ce-ai făcut? strigă Jay.

– Am adus statuia. Ce s-a întâmplat, nu e cea pe care o voiai?

– Nu! Ba da! Aruncă o privire disperată de-a lungul plajei. În faţa şi în jurul celorlalte cabane şi a clădirii mari şi albe a clubului se vedeau siluete, dar, din fericire, nimeni nu părea să fi observat ce se petrecuse. Deocamdată. Scapă de ea!

– Vai. Încântător.

Mickey se umflă din nou. La o asemenea dimensiune, strâmbătura lui de persoană jignită era ameninţătoare. Înghiţi statuia cu totul. Singura amintire lăsată: o pereche de urme de picioare în nisip.

– Eşti nebun, îl acuză Jay după ce Mickey se făcu din nou mic. Nebun de legat. Ar trebui să te închidă.

– De ce? se văicări el.

– Pentru că ai făcut aşa ceva.

– Am procedat exact cum mi s-a spus, bombăni el. Presupun că acum vrei să renunţi şi la vac-tren, da?

– Sigur!

– Trebuie să ştii ce vrei. Nici nu e de mirare că tehnologia care stă la baza mea nu a fost furnizată Confederaţiei. Gândeşte-te numai la toate statuile pe care le-ai lăsa să zacă pe unde dă Domnul. Vocea lui se schimbă, din ascuţită într-un scheunat aproape isteric. Mai sunt oameni pe planeta asta? A, da, văd toate obeliscurile pe care le-au ridicat ca să înlocuiască pădurile indigene.

– Cum faci toate astea? întrebă ea pe un ton tăios. Cum funcţionezi? Pun rămăşag că n-ai fost niciodată pe Pământ, de unde ştiai cum arată statuia Dianei?

Glasul lui Mickey scăzu până aproape de tonul normal.

– Kiintii au o bibliotecă centrală uriaşă, înţelegi? Acolo găseşti tot ce doreşti, inclusiv enciclopedii de artă de-ale voastre. Nu trebuie decât să găseşti memoria templatului.

– Şi faci asta în interiorul tău?

– Lucruri mici, nicio problemă. Sunt al tău, ajunge să strigi ce vrei. Chestiile mai mari trebuie asamblate într-un loc precum o fabrică de mare viteză. Apoi, după ce se face şi se lustruieşte, ei livrează totul prin intermediul meu. *Simplissimo.*

– Am înţeles. Următoarea întrebare, cine a hotărât să-ţi dea vocea asta de tot râsul?

– Cum adică, de râs? Este *magnifico.*

– Păi, tu nu vorbeşti ca un adult, corect?

– Ha! ia te uită cine vorbeşte. Ţin să te informez că sunt o personalitate potrivită ca însoţitor pentru o fată de vârsta ta, tânără domnişoară. Noi am petrecut toată noaptea căutând prin bibliotecă să vedem cum ar trebui să fiu. Ai idee ce înseamnă să urmăreşti opt milioane de ore de filme Disney pe AV?

– Mulţumesc pentru amabilitate, serios.

– Pentru asta mă aflu aici. Noi doi suntem parteneri, spuse Mickey, iar zâmbetul apăru din nou pe faţa lui.

Jay îşi încrucişă braţele şi îl fixă cu privirea.

– Bine, partenerule; aş vrea să-mi aduci o navă stelară.

– Asta este un lucru din acelea ascuţite?

– S-ar putea. Nu mă interesează ce tip de navă este, dar vreau una pe care să o pot pilota singură şi să aibă raza de acţiune cât să pot ajunge la galaxia Confederaţiei.

Mickey a clipit rar, de parcă nişte obloane letargice i-ar fi coborât peste ochi.

– Îmi pare rău, Jay, a spus el încet. Asta nu se poate. Aş face-o dacă aş putea, serios, dar şeful a zis că nu.

– Păi, grozav companion mai eşti, nu crezi?

– Ce-ai zice de o acadea cu ciocolată şi migdale în loc de navă? E timpul să mănânci.

– În locul unei nave? Nu cred.

– Au, continuă. Văd că ştii ce vrei.

– Nu înainte de micul dejun, mulţumesc.

Jay i-a întors spatele.

– Bine. Acum ştiu, ce zici de un lapte megalitic cu căpşune, cu o mulţime de…

– Taci. Şi nici nu te cheamă Mickey. Aşa că nu te mai preface.

Văzându-l că tace, Jay zâmbi, gândindu-se că probabil îşi schimonosea faţa pentru a exprima deznădejde şi jignire. Dinspre cabană o striga cineva.

Tracy Dean stătea pe verandă şi flutura o mână plină de speranţă. Purta o rochie de culoarea lămâii, cu un guler din dantelă, modelul arătând vechi, dar încă la modă. Jay se întoarse, conştientă că maşinăria-servitor o urma.

– Faţa asta n-a fost o idee prea grozavă, nu-i aşa? o întrebă Tracy râzând sec după ce Jay urcă treptele spre verandă. N-am crezut asta. Mai ales pentru cineva care a trecut prin atâtea, ca tine. Dar a meritat încercarea. Apoi scăpă un oftat. Programul se întrerupe aici. Gata, acum e doar un servitor obişnuit. Şi nici nu va mai spune atâtea prostii.

Jay privi scurt spre sfera violetă, care rămăsese fără trăsături.

– Nu vreau să fiu atât de nesuferită.

– Ştiu, scumpo. Vino şi aşază-te. Ţi-am pregătit micul dejun.

O faţă de masă albă din pânză fusese întinsă pe măsuţa aflată lângă balustrada roasă de vreme. Pe ea se aflau boluri din ceramică spaniolă cu cereale şi fructe, o carafă cu lapte şi o alta cu suc de portocale. Mai erau un ceainic şi o strecurătoare veche şi lovită.

– Ceai ceylonez Twining, spuse Tracy cu încântare în glas când se aşezară. Cel mai bun pe care îl poţi avea la dejun, după părerea mea. Am devenit dependentă de el în secolul al XIX-lea, de aceea am adus cândva câteva pachete. Acum, servitorii îmi pot sintetiza frunzele. Aş

vrea să fiu cât se poate de snoabă şi să susţin că nu e acelaşi lucru, dar nu pot. Să-l lăsăm puţin să se infuzeze, bine?

– Da, spuse Jay cu seriozitate. Dacă aşa vrei…

Femeia avea ceva delicios de fascinant, pentru că dovedea compasiunea Părintelui Horst şi hotărârea lui Powel Manani.

– Domnişoară Jay, ai mai făcut infuzie de ceai în ceainic?

– Nu, mama cumpăra întotdeauna plicuri.

– O, vai de mine. Există unele lucruri pe care progresul nu le poate îmbunătăţi, înţelegi?

Jay turnă lapte în bolul cu cereale, hotărându-se să nu întrebe despre fulgii cu formă ciudată. Toate la vremea lor.

– Pe planeta asta trăiesc kiinti?

– A, da. Ţi-am promis că astăzi îţi voi explica o serie de lucruri, nu-i aşa, scumpo?

– Da!

– Cât de nerăbdătoare eşti! Totuşi, de unde să încep? Tracy presără puţin zahăr pe grepfrut şi înfipse lingura de argint în fructul moale. Da, pe toate aceste planete trăiesc kiinti. Ei le-au construit, să ştii. Nu toate odată, dar ei s-au civilizat de multă vreme. O planetă nu mai era suficientă pentru a-i găzdui, la fel cum şi pe Pământ există prea mulţi oameni. De aceea, au învăţat cum să extragă materie din soarele lor şi să o condenseze. O mare realizare, serios, chiar dacă au o tehnologie superioară. Arcul este una dintre minunile galaxiei. Nu doar din punct de vedere fizic, ci şi cultural. Toate speciile care au realizat zborul superluminic vin în vizită aici. Au venit chiar şi unii care nu deţin tehnologia. E cel mai mare centru de schimb de informaţii cunoscut. Şi kiintii ştiu câteva, crede-mă.

– Servitorul a spus că aici există o bibliotecă mare.

– A fost modest. Vezi tu, când deţii tehnologie care permite satisfacerea oricărei cerinţe fizice, nu mai ai altceva de făcut decât să-ţi extinzi baza cunoştinţelor. Prin urmare, asta fac ei. Şi există un univers mare ce trebuie cunoscut. Asta îi ţine ocupaţi şi le îndeplineşte necesitatea esenţială a vieţii.

– Şi care este asta?

– Viaţa înseamnă experienţă, iar experienţa înseamnă a trăi. Am râs puţin când primul ambasador Kiint din Jobis a spus Confederaţiei că pe ei nu îi interesa zborul stelar. Călătoriile deschid mintea, şi, Doamne, cât de mult călătoresc ei… Au o societate magică, înţelegi, şi îşi petrec tot timpul dezvoltându-şi intelectul. Cel mai bun mod de a-ţi explica asta este că pentru ei înţelepciunea reprezintă echivalentul banilor, şi asta urmăresc şi tezaurizează. Sigur, generalizez. O populaţia atât de numeroasă ca a lor trebuie să aibă şi disidenţi. Nimic

nu se compară cu şerpii edenişti, bineînţeles; dezacordurile lor sunt preponderent filosofice. Însă există câţiva kiinti care întorc spatele semenilor lor. Există chiar câteva planete în arc în care kiintii pot merge în locurile în care sunt independenţi de societatea centrală. Indiferent din ce facţiune provin, după standardele noastre, ei sunt foarte nobili. Şi trebuie să admit că asta îi face să fie foarte bine pregătiţi pentru a înfrunta transcendenţa când trupurile lor mor. Dar, cinstit vorbind, o asemenea existenţă este foarte plictisitoare pentru fiinţele umane. Nu cred că noi vom ajunge chiar atât de departe pe această cale. Din fericire, avem conexiuni mintale diferite. Suntem prea nerăbdători şi certăreţi. Domnul să ne binecuvânteze.

– Deci, tu chiar eşti fiinţă umană?

– Da, scumpo. Sunt umană. Asemenea tuturor celor care trăiesc aici.

– Dar de ce sunteţi aici?

– Lucrăm pentru kiinti, îi ajutăm să înregistreze istoria umană. Toţi ne luăm mici slujbe discrete, de unde putem avea o perspectivă cât mai bună asupra evenimentelor. Pe vremuri, o făceam ca servitori ai lorzilor şi regilor sau ne alăturam nomazilor. Apoi, când a început epoca industrială, noi am intrat în companiile media. Nu eram reporteri de investigaţii din prima linie, ci oameni obişnuiţi de birou, dar asta însemna că aveam acces la o avalanşă de informaţii, dintre care majoritatea nici nu intrau în cărţile de istorie oficiale. Pentru noi era perfect, şi în prezent încă lucrăm în cadrul industriilor de informaţii. Dacă vrei, mai târziu o să-ţi arăt cum să foloseşti proiectorul AV, pentru că orice transmisie făcută de oameni ajunge în biblioteca arcului. Asta m-a măgulit mereu: dacă departamentele acelea disperate de marketing ar şti măcar ce public larg au cu adevărat...

– Kiintii chiar sunt interesaţi de noi?

– Noi, Tyrathca, Laymil, xenoci de care nu ai auzit niciodată. Sunt fascinaţi de orice fiinţă înzestrată cu conştiinţă, înţelegi? Au văzut foarte multe rase conştiente de sine care au dispărut treptat cu totul ori s-au autodistrus. Acest gen de pierdere este tragic pentru rasele care se succed şi prosperă. Toţi suntem diferiţi, înţelegi, draga mea? Viaţa în sine este preţioasă, dar gândirea conştientă este cel mai mare dar pe care îl oferă universul. De aceea, ei pun la încercare şi studiază orice entităţi pe care le descoperă, astfel încât, dacă ele nu supravieţuiesc, cunoştinţele lor nu vor fi pierdute pentru noi, ceilalţi.

– Şi cum ai ajuns să lucrezi pentru ei?

– Kiintii au descoperit Pământul în urmă cu aproape două mii cinci sute de ani, când explorau galaxia. Au luat mostre de ADN de la câţiva oameni. Noi am fost clonaţi din acea bază, cu o serie de modificări.

– De exemplu? întrebă Jay, dornică să afle.

I se spunea o poveste minunată, care dezvăluia multe secrete.

– Noi nu îmbătrânim chiar atât de repede, evident, şi deţinem o versiune de afinitate; lucruri mărunte ca acestea.

– Mamă... Şi de când te-ai născut ai fost pe Pământ?

– De când am crescut, da. Însă întâi trebuia să fim educaţi după modelul kiint. Prima lor regulă este intervenţia zero când intră în contact cu alte specii, mai ales dacă sunt primitive. Se temeau că noi ne-am putea dovedi prea miloşi şi am putea deveni nativi ca şi ei. Dacă am fi făcut aşa ceva, am fi introdus idei care erau nepotrivite pentru acea epocă; cu alte cuvinte, gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat dacă Armada spaniolă ar fi fost echipată cu radar de vreme. De aceea ne-au făcut sterili, ca să ne ajute să rămânem imparţiali.

– Asta e oribil!

Tracy zâmbi cu un aer absent spre orizont.

– Există şi compensaţii. Vai, scumpo, dacă ai fi văzut o fărâmă din câte am văzut eu! Dinastiile imperiale chineze ajunse la apogeu. Locuitorii Insulei Paştelui cioplindu-şi statuile. Cavaleri în armuri luptând pentru regatele lor. Am fost servitoare la Runymede când regele Ioan a semnat Magna Carta. Apoi, am trăit ca nobilă în perioada în care Europa era revigorată de Renaştere. M-am aflat în port şi am salutat plecarea lui Columb în traversarea Atlanticului; şi am scuipat când tancurile naziste au pătruns în Europa. Apoi, treizeci de ani mai târziu, m-am aflat pe plaja Coco, şi am plâns când Apollo 11 a pornit spre Lună, atât de mândră eram de ceea ce realizasem. Şi am fost în avionul spaţial care l-a adus pe Richard Saldana în Kulu. Nici nu ai idee cât de binecuvântată mi-a fost viaţa. Ştiu totul, toate lucrurile de care sunt capabile fiinţele umane. Suntem o specie bună. Nu cea mai bună, mai ales după standardele kiint, dar mult mai bună decât majoritatea. Şi minunat de unici.

Dădu să plângă, şi îşi şterse ochii cu o batistă.

– Nu plânge, spuse încet Jay. Te rog.

– Iartă-mă. Prezenţa ta aici, şi ştiind ce ai putea realiza dacă vei avea şansa, face ca acest lucru să mă doară mult mai tare. E foarte *nedrept.*

– Ce vrei să spui? întrebă Jay. Devenise agitată văzând-o pe bătrână atât de tulburată. Kiintii nu mă vor lăsa să plec acasă?

– Nu e vorba de asta. Tracy zâmbi curajos şi o bătu uşor pe mână pe Jay. Mă întreb ce fel de casă va mai rămâne pentru tine. Nu trebuia

să se întâmple aşa, înţelegi? Descoperirea stărilor energistice şi ceea ce înseamnă ele apar cu mult mai târziu în dezvoltarea unei societăţi. Este o adaptare uriaşă pentru oricine ar face-o. Psihologiile de tip uman au nevoie de multă pregătire pentru acest fel de adevăr, de cel puţin o generaţie. Şi asta se întâmplă când oamenii sunt mai avansaţi din punct de vedere sociologic decât Confederaţia. Acest pas înainte a fost cu totul accidental. Mă îngrozeşte faptul că rasa umană nu va traversa situaţia asta, sau dacă da, nu intactă. Noi toţi, toţi observatorii kiint, vrem să fim de ajutor, să îndrumăm cercetătorii în direcţia corectă, dacă nu putem face altceva. Condiţionarea noastră iniţială nu este atât de puternică pentru a restricţiona astfel de sentimente.

– De ce nu o faceţi voi?

– Chiar dacă ni s-ar permite, eu nu aş putea fi de vreun folos. Am făcut parte din toată istoria noastră, Jay. Am văzut cum am evoluat de la sălbatici murdari până la oameni care s-au răspândit printre stele. Ştiu mai bine decât oricine ce am putea deveni dacă am avea şansa. Şi am experienţa necesară pentru a interveni fără ca vreun om să-şi dea seama că a fost îndrumat. Însă într-un moment crucial al evoluţiei noastre sociale, când această experienţă este *vitală,* eu trebuie să rămân aici.

– De ce? întrebă Jay cu glas rugător.

Umerii fragili ai lui Tracy tremurau de emoţii refulate.

– Vai, scumpo, încă n-ai înţeles ce este acest loc îngrozitor? E o casă de bătrâni.

*

Imaginea apăru pe neaşteptate. Louise stătuse pe unul dintre fotoliile mari din salon peste douăzeci de minute, iar reţeaua lui o ţinuse în căuşul adânc de perne. Muşchii abdominali se încordaseră, pentru că erau obligaţi să o menţină într-o postură îndoită. Apoi simţi un tremur uşor al punţii când capsula-lift fu propulsată pe şinele turnului. Se auzi un sunet. După treizeci de secunde, ţâşniră din asteroidul Skyhigh Kijabe. Urmă o impresie trecătoare de munţi metalici albi, însă aceştia dispărură din câmpul vizual de deasupra. Gravitaţia blândă îi uşură muşchii, iar reţeaua îşi slăbi strânsoarea.

Pământul strălucea într-o lumină opalescentă şi blândă dedesubtul ei. Era miezul zilei în Africa, aflată la baza turnului, iar norii se năpusteau dinspre oceane în ambele părţi. Părea să fie mult mai numeroşi decât în Norfolk, deşi *Far Realm* se deplasase pe o orbită mult mai joasă. Asta putea fi explicaţia. Louise nu se obosi să caute fişierele corecte de meteorologie din blocul ei procesor ca să ruleze un program de comparare. Priveliştea aceea era acolo pentru a fi

savurată, nu analizată. Putea vedea spiralele albe, uriaşe, răsucindu-se încet, lovindu-se violent una de alta. Probabil că totul se petrecea cu o viteză impresionantă dacă mişcarea era vizibilă de la o asemenea înălţime.

Genevieve îşi decuplă legăturile şi glisă spre fereastra salonului, lipindu-se de ea.

– E frumos, spuse ea. Avea faţa îmbujorată şi îi zâmbi lui Louise. Credeam că Pământul e putred şi urât.

Louise aruncă o privire în jur, vag îngrijorată de ceea ce ar putea gândi ceilalţi pasageri despre remarca fetiţei. De la carantină încoace, majoritatea erau probabil de pe Pământ sau din Haloul O'Neill. Însă nimeni nu se uita la ea. De fapt, avu impresia că nu se uitau la ele în mod voit. S-a apropiat de Gen.

– Cred că acest lucru e greşit, ca şi toate celelalte din cărţile de şcoală.

Haloul era vizibil profilat, având stele în fundal, un fir uriaş şi subţire de lumină alcătuită din puncte, care descria o curbă în spatele planetei, asemenea celor mai subţiri dintre inelele unei gigante gazoase. Vreme de cinci sute şaizeci şi cinci de ani, companiile şi consorţiile financiare aduseseră asteroizi în orbita Pământului. Acum, procesul era standardizat; întâi, exploatarea minieră pe scară largă a resurselor minerale, excavarea peşterilor pentru locuit, apoi construirea treptată de staţii de producţie industrială pe măsură ce resursele iniţiale erau epuizate, iar populaţia trecea la o economie mai sofisticată. Existau deja aproape cincisprezece mii de asteroizi locuiţi care se deplasau de-a lungul orbitei cislunare comune, iar noi asteroizi soseau într-un ritm de treizeci şi cinci pe an. Zeci de mii de aparate de zbor se deplasau între rocile care se roteau, iar duzele de fuziune se înnodau într-un singur nimb scânteietor. Fiecare asteroid forma o umflătură minusculă în buclă, învăluit înapoia unei ceţi delicate de staţii industriale.

Louise se uită la testamentul efemer închinat comerţului astrotehnologic. Mai fragil decât podul raiului din cerul de la mijlocul verii din Norfolk, însă, în acelaşi timp, mai impozant.

Panorama inspira foarte multă încredere. Pământul era puternic, mai puternic decât crezuse ea; izvora dintr-o bogăţie despre care ştia că nu o va înţelege niciodată cu adevărat.

„Dacă ar fi să ne simţim în siguranţă, doar acesta ar fi locul ideal." Îşi petrecu braţul pe după umărul lui Genevieve. Care era, măcar acum, mulţumită.

Sub Halo, cu aspectul său maiestuos, prin comparaţie, Pământul era aproape calm. Doar liniile de coastă ale Americii de Nord şi de Sud

sugerau anvergura activităţii şi industriei umane de pe vechea planetă. Acestea rămăseseră în întuneric, aşteptând ca terminatorul zorilor să alunece peste Atlantic; însă noaptea nu o împiedică să vadă unde se aflau oameni. Arcologiile străluceau la sol ca nişte vulcani de raze de soare.

– Mai există oraşe? întrebă emoţionată Genevieve.

– Da, aşa cred.

– Vai! De ce are apa culoarea aceea?

Louise îşi mută ochii de la peticele masive ce erau iluminate. Oceanul avea o culoare aparte, verde-cenuşie, şi nu semăna defel cu turcoazul alinător al mărilor de pe Norfolk atunci când erau sub razele albe şi arzătoare ale soarelui Duce.

– Nu ştiu. Nu pare foarte curată, nu? Cred că e vorba de poluarea despre care am auzit atâtea.

O tuse spăşită din spatele lor le-a făcut pe amândouă să tresară. Era prima oară când cineva, în afara stewarzilor, le confirmase existenţa. Când se întoarseră, se treziră faţă în faţă cu un bărbat scund, purtând un costum elegant de culoare violet-închis. Avea deja câteva riduri subţiri pe obraji, deşi nu părea prea bătrân. Louise rămase surprinsă de statura lui, pentru că era cu aproape trei centimetri mai înaltă decât el; pe de altă parte, avea o frunte foarte lată, ca şi cum părul nu ar fi vrut să-i crească în acea porţiune a capului.

– Ştiu că e nepoliticos, spuse el încet. Dar cred că veniţi din afara sistemului, adevărat?

Louise se întrebă ce anume le dăduse de gol. Cumpărase pentru ea şi Genevieve haine noi din Skyhigh Kijabe, îmbrăcăminte dintr-o singură piesă amintind de costumele-de-navă, dar mai complicate, cu buzunare şi manşete aplicate. Şi alte femei purtau haine asemănătoare, de aceea sperase că vor trece neobservate.

– Da, spuse Louise. Ca să fiu sinceră, din Norfolk.

– Aha. Îmi pare rău că nu am gustat niciodată Lacrimile Norfolk. O băutură prea scumpă, chiar şi la salariul meu. Îmi pare foarte rău de pierderea planetei.

– Mulţumim.

Louise păstră o expresie neutră, aşa cum învăţase să facă ori de câte ori Tati începea să ţipe.

Bărbatul se prezentă drept Aubry Earle.

– Aşadar, asta e prima voastră vizită pe Pământ?

– Da, spuse Genevieve. Vrem să ajungem pe *Seninătate*, dar nu am putut găsi niciun zbor.

– Înţeleg. Înseamnă că totul e nou pentru voi, da?

– În parte, spuse Louise.

Nu-şi dădea seama ce voia Aubry. Nu părea genul care să vrea să se împrietenească cu două tinere. Şi nu o făcea nici din altruism.

– Atunci, daţi-mi voie să vă dau explicaţii în legătură cu ceea ce vedeţi. Oceanele nu sunt poluate, cel puţin, nu grav; la sfârşitul secolului al XXI-lea, s-a făcut un efort mare pentru a le curăţa. Culoarea actuală se datorează înfloririi algelor. Este o varietate manipulată genetic şi pluteşte la suprafaţă. Şi mie mi se pare că arată groaznic.

– Dar este pretutindeni, spuse Genevieve.

– Da, din păcate. Acolo se află în prezent depozitul nostru de carbon. Plămânii Pământului, dacă vreţi. A preluat sarcina pădurilor şi a terenurilor de păşunat. Vegetaţia de la suprafaţă nu a rămas ca altădată, de aceea Guvcentralul a introdus algele, ca să nu ne sufocăm. În realitate, este un exemplu mai reuşit de terraformare decât Marte. Cu toate că ar fi lipsit de diplomaţie din partea mea să spun asta unui cetăţean al Lunii. Acum avem în atmosferă mai puţin dioxid de carbon decât în ultimii opt sute de ani. La sosire, veţi respira un aer surprinzător de curat.

– Şi atunci, de ce trăiţi toţi în arcologii? întrebă Louise.

– Din cauza căldurii, spuse cu tristeţe Aubry. Ştiţi câtă căldură generează o civilizaţie industrială de peste patruzeci de miliarde de oameni? Făcu un semn către glob. Atât de multă. Suficientă pentru a topi calotele polare şi pentru a iuţi norii. S-au luat toate măsurile preventive posibile, bineînţeles. Acest lucru ne-a determinat să construim turnurile orbitale, pentru ca avioanele spaţiale să nu mai folosească aerofrânele, ceea ce ar fi generat şi mai multă căldură în aer. Însă oricât de economic am proceda, nu o putem disipa într-un ritm care să întoarcă ceasurile. Vechii curenţi ai oceanelor s-au blocat şi nu mai există strat de ozon. Iar un asemenea tip de retroinginerie ecologică depăşeşte chiar şi capacităţile noastre. Din păcate, suntem blocaţi în acest mediu.

– Şi e foarte rău? întrebă Genevieve.

Ceea ce descrisese bărbatul suna mai neplăcut decât lumea de dincolo, deşi i se păru că individul nu părea deosebit de tulburat de acel cataclism.

El zâmbi cu afecţiune spre planetă.

– E cea mai bună lume a Confederaţiei. Deşi cred că oricine spune acelaşi lucru despre lumea în care s-a născut. Nu-i aşa?

– Mie îmi place Norfolk, spuse Louise.

– Bineînţeles. Dar dacă mi-aş permite o observaţie, ea va fi mai gălăgioasă decât orice aţi experimentat până acum.

– Ştiu asta.

– Bine. Când ajungeţi la sol, aveţi grijă. Oamenii nu vor fi dispuşi să vă ajute. Asta ne este cultura, înţelegeţi?

Louise se uită curioasă spre el.

– Să înţeleg că nu le plac străinii?

– A, nu. Nici gând. Nu e vorba de rasism. În orice caz, nu în mod deschis. Pe Pământ, fiecare este străin faţă de vecinul lui. Asta pentru că suntem atât de mulţi îngrămădiţi laolaltă. Intimitatea este ceva foarte preţuit. În locurile publice, oamenii nu vorbesc cu necunoscuţii, evită chiar şi contactul vizual cu ei pentru că aşa vor să fie trataţi şi ei. Practic, eu încalc un tabu discutând cu voi. Mă îndoiesc că vreunul dintre pasageri ar vrea să stea de vorbă cu voi. Dar şi eu am părăsit sistemul şi ştiu cât de ciudat este totul pentru voi.

– Cum, nimeni nu va sta de vorbă cu noi? întrebă Genevieve cu teamă în glas.

– Nimeni n-o va face la fel de amabil ca mine.

– Asta nu mă deranjează, spuse Louise.

Nu reuşea să se decidă dacă putea sau nu să aibă încredere în Aubry Earle. În minte îi persista îngrijorarea că el se va oferi să le fie ghid. I se păruse destul de neplăcut că în Norwich trebuise să se bizuie pe mătuşa Celina; Roberto făcea parte din familie. Earle era un necunoscut, unul dispus să ignore în public obiceiurile de pe Pământ când acest lucru îi convenea. Îi aruncă un zâmbet detaşat şi o trase de la fereastră pe Gen, care nu protestă. Capsula-lift avea zece etaje, iar biletul ei de clasă standard le permitea accesul în patru dintre ele. În restul zborului reuşiră să îl evite pe Earle. Asta, cu toate că el spusese adevărul în privinţa intimităţii. Nimeni altcineva nu li se adresă.

Probabil că izolarea ar fi fost mai sigură, însă ar fi făcut călătoria de zece ore incredibil de plictisitoare. Petrecură mult timp urmărind priveliştea pe fereastră, văzând cum Pământul devenea tot mai mare, şi discutând vrute şi nevrute. Ghemuită pe unul dintre fotoliile mari, Louise reuşi chiar să doarmă în ultimele trei ore de coborâre.

Se trezi când Gen o scutură de umăr.

– Tocmai au anunţat că suntem pe cale de a intra în atmosferă, îi spuse sora ei.

Louise îşi dădu deoparte cele câteva şuviţe de păr căzute peste faţă şi se ridică în capul oaselor. Începură să se mişte şi alţi pasageri care moţăiseră. Louise îşi scoase clema de păr şi îşi aranjă coama, după care o fixă la loc. Când aveau să ajungă la sol, trebuia să şi-l spele. Ultima oară când reuşise să o facă temeinic fusese pe Phobos. Poate ar fi fost cazul să şi-l tundă, să adopte o coafură mai scurtă, mai uşor de îngrijit. Deşi rămâneau valabile argumentele obişnuite:

investise atât de mult timp ca să şi-l păstreze în stare bună, încât tunderea părului ar fi fost aproape totuna cu o recunoaştere a înfrângerii. Sigur, la Cricklade avusese timp să se îngrijească în fiecare zi şi avusese şi o cameristă care o ajutase. *Ce făceam oare toată ziua atunci?*

– Louise? o întrebă Genevieve prevenitor.

Ea ridică din sprâncene auzind acel ton.

– Poftim?

– Promiţi că nu te superi dacă-ţi pun o întrebare?

– N-o să mă supăr.

– E vorba de ceea ce nu mi-ai spus încă.

– Ce anume?

– Unde mergem după ce ajungem la sol.

– Aha. Louise rămase complet descumpănită. Nici nu se gândise la destinaţia lor. Prioritatea ei absolută fusese să plece cât mai departe de High York şi de Brent Roi. Trebuia să găsească un loc unde să stea ca să poată gândi ce va face în continuare. Şi, fără să-şi mai consulte blocul, pentru că din cărţile de istorie etnică reţinuse doar numele unui oraş despre care era sigură că mai exista. Londra, îi spuse ea lui Genevieve. Vom merge la Londra.

*

Turnul orbital african fusese construit primul, o realizare tehnologică declarată de comisiile Guvcentralului şi de politicienii care îşi dăduseră acordul ca fiind egalul propulsiei superluminice. Era o hiperbolă tipică, exemplu de laudă de sine, însă recunoscută a fi totuşi o comparaţie raţională. Aşa cum spusese Aubry Earle, trebuia să înlocuiască avioanele spaţiale pentru a preveni efectul dăunător pe care acestea îl aveau asupra atmosferei grav deteriorate a Pământului. În 2180, când turnul a fost comandat în cele din urmă (cu o întârziere de opt ani), Marea Dispersare era în plină desfăşurare, iar volumul traficului de avioane spaţiale devenise atât de periculos pentru atmosferă, încât meteorologii se temeau că acest lucru va face ca armada de furtuni să atingă un nivel şi mai mare de ferocitate.

Întrebarea a devenit curând pur academică. Imediat ce turnul a devenit funcţional, capacitatea sa de transport a depăşit treizeci la sută din cea a flotei mondiale de avioane spaţiale. S-au planificat modernizări chiar înainte ca primul lift-capsulă să parcurgă tot drumul până la Skyhigh Kijabe. Patru sute şi treizeci de ani mai târziu, turnul original, zvelt, din fibră de monocarbon, era acum doar un element de sprijin ce se înălţa prin centrul Turnului African. Un pilon gros, de culoare cenuşie, care ţâşnea spre infinit, imun chiar la cele mai necruţătoare vânturi pe care le putea azvârli armada de furtuni.

Suprafaţa exterioară era căptuşită cu patruzeci şi şapte de şine magnetice, numărul maxim la care rezista structura. Acum era mai ieftină construirea de noi turnuri decât modernizarea celor existente.

Cei cinci kilometri din porţiunea până la sol reprezentau secţiunea cea mai groasă, asigurând o teacă exterioară de tuneluri pentru protejarea capsulelor-lift de vânturi, permiţând turnului să rămână funcţional în aproape orice condiţii, cu excepţia celor extreme. Nu se mai ştia precis unde se termina turnul şi unde începea gara Muntele Kenya. Transportând zilnic o încărcătură potenţială de două sute de mii de tone, şi până la şaptezeci şi cinci de mii de pasageri, infrastructura de manipulare a capsulei se mulase în jurul bazei, fiind de fapt chiar ea un munte. Opt tuneluri de vac-tren se intersectau în roca-mamă din subteran, reprezentând cel mai important nucleu de transport de pe continent.

Pentru a ajuta pasagerii să se deplaseze fără probleme, existau optsprezece săli de sosire. Toate respectau aceeaşi dispunere de bază, un spaţiu lung, cu pardoseala de marmură, cu uşi de ieşire de la sălile de vamă şi imigrări, de o parte, şi lifturi, de altă parte, care duceau spre peroanele vac-trenurilor subterane. Chiar dacă pasagerii care soseau ştiau exact ce grup de lifturi doreau să ia, trebuiau întâi să ocolească baricada de chioşcuri care vindeau de toate, începând cu şosete şi terminând cu apartamente de lux. Nici măcar cu echipamente moderne nu era uşor să fie urmărită o persoană (sau două) în acea îngrămădeală de oameni care se crea.

B7 nu lăsase nimic la voia întâmplării. O sută douăzeci de agenţi operativi fuseseră luaţi de la misiunile lor curente pentru a asigura acoperirea la capacitate maximă a terminalului. Cincizeci fuseseră trimişi în Salonul Nouă, unde urmau să debarce surorile Kavanagh, iar acţiunile lor erau coordonate de un IA conectat la toţi senzorii de securitate instalaţi în clădire. Alţi cincizeci se aflau deja în drum spre Londra, pornind într-acolo în clipa în care Louise spusese că aceea era destinaţia spre care intenţiona să se îndrepte. Douăzeci erau ţinuţi în rezervă, pentru cazul în care apăreau aspecte neprevăzute, greşeli, indicaţii eronate sau cazuri de forţă majoră.

Organizarea provocase alte neînţelegeri în rândul membrilor grupului B7; toţi supervizorii se arătau extrem de autoritari când se punea problema jurisdicţiei. Africa de Sud, pe teritoriul căreia se afla gara Muntele Kenya, respinsese pretenţiile Europei Occidentale ca acesta din urmă să preia personal comanda privind supravegherea. Europa Occidentală ripostase, spunând că staţia de turn era doar o escală pentru surori, şi cum întreaga operaţiune era oricum a sa, el trebuia să deţină autoritatea necesară. Ceilalţi supervizori B7 ştiau că

Africa de Sud, renumit pentru minuţioasa şi plicticoasa procedură de rugăciune, nu făcea acest lucru decât pentru că el trebuia făcut.

Europei Occidentale i se făcu pe plac în privinţa gării din turn, dar se bucură şi de concesia de a dirija operaţiunea prin orice teritoriu în care surorile Kavanagh aveau să cutreiere în căutarea lui Banneth.

Africa de Sud se arătă în cele din urmă de acord şi, iritat, se retrase de la conferinţa prin sensimediu. Zâmbind discret la gândul victoriei sale inevitabile, Europa Occidentală dataviză IA-ul pentru o legătură completă. În timp ce în minte i se derula planul general al gării, se apucă să stabilească poziţiile pe care trebuiau să le ocupe agenţii. Acestea depindeau de momentul sosirii capsulei-lift şi de orele de plecare ale fiecărui vac-tren programat. IA-ul calculă orice permutare posibilă în cursul călătoriei, trasând cu precizie rutele pe care surorile le-ar fi putut urma când mergeau pe peron. Luă în calcul chiar şi tipurile de chioşcuri care le-ar fi putut atrage atenţia. După ce IA-ul se declară satisfăcut, agenţii fură plasaţi astfel încât să facă faţă oricărei situaţii, iar Europa Occidentală se calmă şi se rezemă de spătarul fotoliului cu un pahar de brandy în mână pentru a aştepta.

*

Probabil tributul suprem adus simţului de orientare pe teren al agenţilor DSIG a fost că, după ce toţi cei cincizeci şi-au ocupat poziţiile în Salonul Nouă, Simon Bradshaw nu reuşi să-i observe, chiar dacă îşi folosi hiperinstinctul său privind modul în care se desfăşurau lucrurile pe peron. Simon avea douăzeci şi trei de ani, deşi oricine putea să îi dea cincisprezece. Serii selectate de hormoni îl menţinuseră scund şi slab, cu pielea delicată şi de culoarea abanosului. Ochii lui mari erau căprui şi umezi, ceea ce îi făcea pe oameni să se înşele, considerându-l îndurerat. Empatia lor îl scosese din belea de nenumărate ori în cei doisprezece ani în care supraveghease peroanele gării Muntele Kenya. Poliţiştii locali, care patrulau pe peron, aveau profilul lui încărcat în nanonicele lor neurale, alături de cele ale altor oportunişti care s-ar fi putut furişa acolo. Simon folosea pachete cosmetice cam la fiecare două săptămâni, modificându-şi trăsăturile periferice, deşi statura lui rămânea aceeaşi. Era o acţiune pe care trebuia să o schimbe mereu, pentru a-i împiedica pe poliţişti să plaseze un program de comparare în mod primar. În unele zile se îmbrăca elegant şi se purta ca şi cum s-ar fi rătăcit, alteori purta haine lejere şi făcea pe durul, sau se îmbrăca oricum şi se purta la fel, plătind vreun văr ca să îi lase în grijă fiica de cinci ani ca să intervină ca un frate mai mare şi protector. Însă niciodată nu se îmbrăca sărăcăcios. Oamenii săraci nu aveau ce să caute în gară, pentru că

până şi vânzătorii de la chioşcuri purtau uniforme curate de franciză pe sub zâmbetele lor sclipitoare.

În acea zi chiar şi Simon purta o uniformă de franciză: tunica stacojie cu albastru aparţinând de Cupamaica, un lanţ de cafenele. Era şters, devenind banal. Nimeni nu îi bănuia pe lucrătorii din gară. Le văzu pe cele două fete imediat ce acestea trecură de vamă şi de arcada de la imigrări. Era ca şi cum ar fi avut deasupra capetelor o reclamă holografică pe care scria: SIMPLU. Nici nu-şi amintea să fi văzut până atunci două persoane din afara acelei lumi care să sară atât de mult în ochi. Amândouă căscau gura în jur spre sala cât o peşteră, încântate şi uimite de acel loc. Cea mică chicotea, arăta spre tabelele informative privind tranzitul, pete de lumină care ţâşneau pe sus ca nişte libelule demente îndrumând pasagerii spre canalele potrivite.

Simon porni imediat, îndepărtându-se de chioşcul care vindea tăiţei, de care stătuse rezemat, de parcă ar fi fost acţionat de un puls nuclear. Pornind cu pas susţinut şi rapid, taxiul de bagaje bâzâia neîncetat la călcâiele lui, pentru că motoarele lui făceau efortul de a păstra ritmul. Încerca disperat să nu alerge, deşi urgenţa era mare. Acum, îngrijorarea lui principală era dacă tovarăşii lui le vedeau. Avea să fie ca o frenezie ce se autoalimenta.

*

Louise abia de reuşea să-şi facă picioarele să se mişte. Ceilalţi pasageri le măturaseră pe ea şi pe Genevieve din vamă, ducându-le câţiva metri, după care ceea ce era în jur îi solicitase nervii. Sala de sosiri era mai mult decât impresionantă, un stadion din cristal colorat şi marmură, saturat de zgomote şi lumini. Mai mult ca sigur că acolo se îngrămădiseră mai mulţi oameni decât cei care trăiseră pe insula Kesteven. Ca şi ea, taxiurile de bagaje goneau după ele, ceea ce se adăuga întregului balamuc. Cutia scundă şi rectangulară era pusă la dispoziţie de compania de linie care opera capsula-lift. Bagajele ei fuseseră aruncate în ea de funcţionarul recuperator, care îi dăduse imediat o cartelă circulară. Taxiul o va urma oriunde ar merge atâta vreme cât păstra cartela, o asigurase el. Ea era şi cheia de deschidere a cutiei când aveau să ajungă pe peronul vac-trenului lor.

– După aceea vă descurcaţi pe cont propriu, spusese el. Să nu încercaţi să îl luaţi în vagon. Este proprietatea MKS, înţelegeţi?

Louise îl asigurase că nu va face asta.

– Cum ajungem la Londra? întrebă Gen pe un ton ce îi trăda emoţia.

Louise aruncă o privire spre roiurile nebuneşti de fotoni de deasupra capului. Erau mingi de text scris condensat ori doar cifre. În

mod logic, trebuiau să reprezinte informaţii de călătorie de un fel sau altul. Nu ştia cum să le citească.

– La ghişeul de bilete, a spus ea pe nerăsuflate. Acolo ne vor spune. Oricum va trebui să cumpărăm bilet până la Londra.

Încercând să îşi strecoare privirea prin ghemul de trupuri şi taxiuri de bagaje, Genevieve se răsuci, descriind un cerc complet.

Louise scoase blocul procesor din geanta de umăr.

– Găsesc eu, spuse ea cu hotărâre în glas.

Era doar o chestiune de accesare a unui procesor local de net şi de încărcare a unui program de căutare. O operaţiune pe care o exersase de o sută de ori cu tutorialul. După ce urmări diagramele asamblându-se pe afişaj aşa cum ceruse ea, ajunse să experimenteze un sentiment bine-venit de satisfacţie.

Întâmpin o problemă şi o rezolv. Singură şi pentru mine. Nu depind de nimeni.

Zâmbi încântată spre Gen, în timp ce programul de căutare interoga procesoarele de informaţii ale gării.

– De fapt, ne aflăm pe Pământ.

Spuse asta ca şi cum abia în acel moment înţelesese cu adevărat. Ceea ce, într-un mod ciudat, se şi întâmplase.

– Da, şi Genevieve îi răspunse la zâmbet. Apoi se strâmbă când un tânăr slăbănog, purtând o uniformă roşu cu albastru, se ciocni de ea. Hei!

Fără nicio tragere de inimă, el murmură ceva în chip de scuză, făcu un pas în lateral, ocolind taxiul de bagaje, şi se îndepărtă.

Blocul scoase un bip pentru a o anunţa că localizase distribuitorul de bilete pentru vac-tren în Sala Nouă. Erau şaptezeci şi opt de săli. Fără să arate nici urmă de supărare, Louise începu să redefinească parametrii de căutare.

*

Uşor, uşor, *uşurel.* Lui Simon îi venea să răcnească. Ciocnirea cu puştoaica era echivalentul modern al jocului cu cochilii. Derutant din punct de vedere vizual când taxiurile de bagaje îşi încrucişaseră drumul, permiţând hoţului să intercepteze în acelaşi timp codul lor de urmărire. Îşi înfrână imboldul de a se răsuci pentru a verifica noul taxi de bagaje de la picioarele lui. Fetele aveau să fie de-a dreptul şocate în clipa în care vor ajunge pe peronul lor şi vor descoperi înăuntru doar o grămadă de ambalaje de chiftele din carne de vită.

Simon se îndreptă spre chioşcuri cu pas alert. În mijloc se afla un lift pentru personal. Acesta cobora la un etaj mai liniştit, unde putea examina prada. Se afla la zece metri de primul şir de chioşcuri când îşi dădu seama că doi bărbaţi se apropiau de el încolţindu-l. Nu era o

deplasare accidentală, se apropiau de el cu hotărârea unor viespi-de-luptă. Ştia că nu ar fi realizat nimic dacă ar fi rupt-o la fugă. Apăsă butonul de eliberare de pe prinzătorul pe care îl ţinea ascuns în palmă. Acum, se punea problema dacă reuşea să-l arunce într-un coş de gunoi. În acest fel, nu avea să existe nicio dovadă.

La naiba. Cum se putea ca norocul să se transforme în ghinion?

Unul dintre poliţişti (ori ce era el) porni după taxiul de bagaje. Simon căută din ochi o ladă de gunoi. Aşa ceva găsea sigur în apropierea unui bar fast-food. Ocoli grăbit primul chioşc, uitându-se încă o dată la urmăritorii lui. Tocmai de aceea nu reuşi să-l vadă pe al treilea agent DSIG (sau al patrulea, sau al cincilea, fiindcă tot veni vorba) până când femeia se izbi drept în el. Pentru puţine clipe, simţi o mică arsură în piept. Exact locul din care ea tocmai îşi îndepărta mâna. Brusc, abdomenul îi deveni foarte rece, apoi senzaţia dispăru cu totul.

Simon îşi privi pieptul cu ochi nedumeriţi, moment în care picioarele nu-l mai ascultară, astfel încât se prăbuşi în genunchi. Auzise de asemenea arme, atât de subţiri încât ele nu lăsau nicio urmă atunci când străpungeau pielea; însă pe dinăuntru era ca şi cum ar fi explodat o grenadă Ephraim. Lumea deveni mută şi întunecată în jurul lui. De deasupra lui, femeia îl urmări cu un vag rânjet de satisfacţie pe buze.

– Pentru două bagaje? spuse tuşind Simon, căruia nu-i venea să creadă.

Însă femeia se întorsese deja cu spatele, îndepărtându-se cu un calm care lui îi stârni un sentiment de respect. O adevărată profesionistă. Apoi îşi dădu cumva seama că încheia căderea spre pardoseală. Sângele îi ţâşni pe gura deschisă. După aceea, întunericul se năpusti, înecându-l. Întunericul, dar nu bezna deplină. Lumea se afla la mică distanţă de el. Şi nu era singurul care observa acest lucru din exterior. Sufletele pierdute se îngrămădeau asupra lui pentru a devora fântâna de suferinţă în care i se transformase mintea.

*

– Pe acolo, spuse Louise cu glas vioi.

Micuţul ecran al blocului îi prezenta dispunerea unui etaj, despre care socotea că îl aliniase corect.

Cu Genevieve ţopăind alături, ocoli şirul de chioşcuri care le stăteau în cale. Răriră paşii ca să cumpere din ochi lucrurile expuse în vitrine, fără să înţeleagă rostul nici măcar a jumătate dintre ele. Pe de altă parte, gândi că trebuia să existe un truc subtil pentru a ocoli mulţimea pe care nu o înţelegea. În drumul ei către distribuitorul de bilete se

ciocni de două persoane. Şi nu părea că ea nu se uita pe unde mergea.

Blocul îi spuse că nu exista nici birou de bilete, nici ghişeu de informaţii. Rezultat care o făcu să recunoască faptul că deocamdată gândea în funcţie de reperele din Norfolk. Toate informaţiile de care avea ea nevoie se aflau în sistemul electronic al gării, dar trebuia să formuleze corect întrebările pentru a le obţine.

O călătorie cu vac-trenul până la Londra costa douăzeci şi cinci de fuzidolari (cincisprezece pentru Gen); trenurile plecau la fiecare douăsprezece minute de la peronul treizeci şi doi; lifturile de la G până la J deserveau respectivul nivel. După ce află aceste lucruri, chiar şi ameţitoarele tabele informative de tranzit de deasupra capului începură să aibă un soi de logică.

*

Europa Occidentală accesă senzovizorul unui agent pentru a le urmări pe surori uitându-se nedumerite la distribuitorul de bilete. Retinele îmbunătăţite se concentrară asupra lui Genevieve, care începuse să bată încântată din palme când din fantă căzu un prim bilet.

– Pentru numele lui Dumnezeu, în Norfolk nu există automate de bilete? întrebă supervizorul pentru Halo pe un ton certăreţ. El păstrase controlul executiv asupra echipei de observare în cursul călătoriei surorilor Kavanagh de la High York până la gara Muntele Kenya, dorind ca nimic să nu afecteze preluarea. Acum, curiozitatea îl îndemnase să mai zăbovească. După ce, de-a lungul carierei, iniţiase câteva misiuni mai puţin ortodoxe, era totuşi impresionat de tupeul fantastic al Europei Occidentale dovedit de modul în care se ocupase de Dexter.

Europa Occidentală zâmbi către stratul sensibil al Haloului, care părea să se rezeme de un şemineu din marmură şi sorbea dintr-un pahar de brandy.

– Mă îndoiesc. Stilul lor ar fi mai bine reprezentat de un bătrân binedispus aflat într-o gheretă de sticlă. Nu ai accesat nicio senzovizare recentă din Norfolk? De fapt, ar fi suficientă orice senzovizare a acelui loc. Nu s-a schimbat prea mult de la înfiinţare încoace.

– O planetă al naibii de înapoiată. E ca secţia medievală a unui parc tematic. Dobitocii ăia de etnici englezi au abuzat întregul etos al Marii Dispersări cu prostia aceea.

– Nu chiar. Clasa latifundiarilor conducători a introdus stabilitatea pe care noi ne străduim să o obţinem şi fără acel unu la sută vărsare

de sânge la care apelăm pentru a ţine lucrurile sub control aici. Într-un fel, invidiez toate planetele pastorale.

– Dar nu suficient de mult ca să emigrezi.

– Asta e o glumă ieftină. Nu-ţi face deloc cinste. Suntem produsul mediului nostru, aşa cum şi surorile Kavanagh sunt produsul mediului lor. Şi măcar ele sunt libere să plece.

– Să plece, da. Să supravieţuiască în lumea reală, nu. Făcu semn spre ecranul pe care era afişată situaţia operaţiunii de observare. Nu era un bilanţ plăcut. Cinci oameni fuseseră eliminaţi de grupul de protecţie alcătuit din agenţi DSIG – hoţi de buzunare şi profitori de neatenţia oamenilor, dar şi un escroc – în timp ce surorile străbateau sala uriaşă. Fuseseră exterminaţi imediat, fără argumente, altă soluţie nu existase. Asta avea să dea naştere unui scandal cu poliţia locală când aceasta va descoperi cadavrele. În ritmul ăsta, o să ajungi să măcelăreşti mai mulţi oameni decât trebuie să protejezi de Dexter, adăugă el.

– Întotdeauna am considerat că securitatea gării ar trebui să fie mai severă, spuse Europa Occidentală cu nepăsare. Ce fel de reclamă se face Guvcentralului când vizitatorii sunt jefuiţi la zece minute după ce sosesc pe bătrâna planetă-mamă?

– Majoritatea nu păţesc nimic.

– Fetele astea nu sunt *majoritatea.* Nu te îngrijora, vor fi mai în siguranţă când vor ajunge la Londra şi se vor caza într-un hotel.

Halo studie faţa tânără a Europei Occidentale şi se amuză observând expresia moderată de preocupare.

– Îţi place Louise.

– Eşti ridicol.

– Îţi cunosc gusturile în ceea ce priveşte femeile, aşa cum îmi ştii şi tu preferinţele. Este exact genul tău.

Europa Occidentală făcu brandy-ul să se rotească în paharul lui vechi de trei sute de ani, fără să ridice privirea spre imaginea transparentă şi arogantă.

– Recunosc, Louise are ceva care atrage foarte mult. Naivitatea, aş zice. Asta place întotdeauna, mai ales când se asociază cu frumuseţea fizică a tinereţii. Fetele de pe Pământ sunt atât de… comune. Ea este educată, are bune maniere şi demnitate. Astea sunt lucruri care le lipsesc indigenilor.

– Nu e naivitate, ci pură neştiinţă.

– Nu fi chiar atât de nemilos. Te-ai simţi la fel de neadaptat pe Norfolk. Mă îndoiesc că ai putea merge călare la vânătoare, în urmărirea şiretei hax.

– De ce ar dori cineva, ca să nu mă refer doar la mine, să meargă pe Norfolk?

Europa Occidentală ridică paharul şi goli dintr-o înghiţitură ultimele picături de brandy.

– Este exact răspunsul aşteptat de la cineva atât de sastisit şi decadent ca tine. Mă tem că, într-o bună zi, toţi oamenii de pe planeta asta vor gândi ca noi. De ce ne mai batem capul să-i protejăm?

– Nu-i protejăm pe ei, spuse Halo chicotind. Cred că transferul tău de memorie a funcţionat anapoda. Ne protejăm pe noi înşine. Pământul este doar citadela noastră.

6

Era ca şi cum spaţiul ar fi sucombat în faţa miezului sumbru de iarnă. Monterey se mişca în conjuncţie cu Noua Californie, scufundându-se tot mai adânc prin penumbră către eclipsă. Privind pe ferestrele mari ale Apartamentului Nixon, Al văzu umbrele de deasupra lui extinzându-se şi devenind mări negre de pustietate. Suprafaţa stâncoasă şi mototolită a asteroidului se topea treptat din faţa ochilor. Doar luminiţele ce decorau panourile de schimb termic şi instalaţiile de comunicaţii îi sugerau că el nu fusese îndepărtat cu totul din univers. La fel, flota Organizaţiei, strânsă afară, era acum invizibilă, cu excepţia luminilor stroboscopice de navigaţie şi a ocazionalelor rafale spectrale de ioni albaştri care porneau din câte o propulsie.

Sub picioarele lui, Noua Californie aluneca prin peisajul stelar sclipitor, o coroană verde-aurie încoronând un cerc gol. De la acea altitudine nu se vedeau luminile oraşului, nici autostrăzile magnifice, într-o reţea complicată, care legau continentele. De fapt, nimic care să demonstreze că Organizaţia exista.

Braţele Jezzibellei alunecară pe pieptul lui, iar bărbia ei ajunse să i se odihnească pe umăr. În aer se insinua un parfum blând de dimineaţă în pădure.

– Nici urmă de nori roşii, spuse ea încurajator.

El îi ridică o mână spre buze şi îi sărută degetele.

– Nu. Cred că asta înseamnă că încă rămân *numero uno* aici.

– Sigur că eşti.

– N-ai crede asta, la naiba, având în vedere mutrele pe care le au toţi. Nu e vorba doar de ceea ce spun. Ceea ce gândesc contează infinit mai mult.

– Se vor lămuri imediat ce flota va intra din nou în acţiune.

– Sigur, pufni el. Şi când se va întâmpla asta, ia spune? Nenorocitul de Luigi, trebuia să-l pocnesc aşa cum se cuvenea, el a stricat totul. Va fi nevoie de alte douăzeci, treizeci de zile ca să refacem stocurile de antimaterie până vom ajunge la cantitatea necesară pentru a risca o nouă invazie. Aşa zice Emmet. Asta înseamnă cel puţin şase săptămâni, ştiu. La naiba. Pierd totul, Jez. Pierd şansa.

Ea îl strânse mai tare.

– Nu fi ridicol. Trebuia să fii conştient că vor exista obstacole.

– Nu-mi permit asta. Mai ales acum. Moralul a ajuns de rahat. Ai auzit ce-a spus Leroy. Echipajele de posedaţi coboară pe suprafaţă ca

să se distreze şi nu se mai întorc. Ăştia cred că o să pierd controlul asupra planetei şi preferă să se afle acolo, jos, când se va întâmpla asta.

– Atunci, pune-l pe Silvano să strângă şurubul.

– Poate. Mamă, ce dură poţi fi, ştiai asta?

– Eşti sigur că nu poţi grăbi invazia?

– Nu.

– Atunci avem nevoie de altceva ca să îi ţinem ocupaţi şi fideli pe soldaţi şi locotenenţi.

El se întoarse cu faţa spre ea. Purta din nou una dintre acele rochii de târfă, doar nişte fâşii minuscule de ţesătură de un galben-pal în faţă (Al avea cravate mai late decât ele), şi o bluză adolescentină. Atât de multă piele dezvelită aţâţător; îi venea să-i smulgă totul de pe ea. De parcă nu ar mai fi văzut-o goală până atunci. Însă ea devenea mereu ispititoare în câte o manieră nouă, ca o sală a oglinzilor cameleonice.

O tipă senzaţional de sexy. Dar felul în care ea venea cu idei pentru el (precum aura ei de mister nesfârşit) devenise vag tulburător în ultima vreme. Era ca şi cum ar fi devenit dependent sau ceva asemănător.

– De exemplu? întrebă el pe un ton plat.

Jezzibella se strâmbă.

– Nu ştiu. Ceva pentru care să nu fie nevoie de toată flota, dar care să fie totuşi eficient. Nu un exerciţiu de propagandă precum Kursk; trebuie să dăm o lovitură Confederaţiei.

– Kingsley Pryor va face asta.

– S-ar putea. Deşi e puţin probabil, mai ţii minte?

– Bine, bine. Al îşi creă prin voinţă o havană şi trase un fum. Până şi havanele păreau să-şi fi pierdut ceva din aromă în ultimul timp. Aşa, cum să folosim o parte din flotă ca să îi sictirim pe federali?

– Habar n-am. Cred c-ar fi mai bine să îl chemi pe Emmet, să vezi ce idei are. Ăsta este strict domeniul lui.

Apoi a clipit rar şi a ieşit alene din dormitor.

– Unde dracu' te duci?

Ea făcu un semn de respingere cu mâna.

– Rochia asta este doar pentru ochii tăi, dragule. Ştiu cât de mult te înfierbânţi când văd şi alţii ce am de oferit. Dar tu ai nevoie de o minte limpede când vei sta de vorbă cu Emmet.

El oftă în clipa în care uşile înalte se închiseră în urma ei. Iar avea dreptate.

Cincisprezece minute mai târziu, când sosi Emmet Mordden, Al era la fereastră. În salonul mare era foarte puţină lumină, doar câteva

rubine roşii care licăreau sus, pe pereţii albi şi aurii. Cum Monterey se afla în penumbră în acele momente, fereastra era doar un dreptunghi cenuşiu ca gresia, cu Al profilat în mijlocul ei. Faţa lui tinerească era iluminată de un licăr slab, de culoare oranj, care venea dinspre Havana.

Emmet încercă să nu trădeze prea multă iritare faţă de fumul de trabuc ce domnea în cameră. Aparatele de aer condiţionat de la Hilton nu reuşeau niciodată să elimine mirosul apăsător, iar apelarea la puterea lui energistică pentru a-l disipa semăna prea mult cu un exces. Asta îl putea jigni pe Al.

Al ridică o mână în semn de salut, dar nu se întoarse de la fereastra care îi oferea o privelişte pustie.

– Azi nu văd nimic acolo, spuse el încet. Nici vreo planetă, nici soarele.

– Tot acolo sunt, Al.

– Da, da. Iar acum urmează să-mi spui că am răspunderi faţă de ele.

– N-am de gând să fac aşa ceva, Al. Ştii cum stau lucrurile.

– Ştii ceva? Dar să nu-i spui asta lui Jez, aş da tot balamucul pentru o călătorie înapoi la Chicago. Aveam o casă în Prairie Avenue. Ştiai asta? Cum să zic, pentru familie. Era o stradă frumoasă, într-un cartier decent, cu oameni de treabă, copaci, iluminat ca lumea. Acolo aş vrea să fiu, Emmet, să mă plimb pe Prairie Avenue şi să deschid din nou uşa din faţă. Asta e tot, aş vrea să fiu acasă.

– Pământul nu mai e ce era odată, Al. Şi nu s-a schimbat în bine. Crede-mă, acum nu l-ai recunoaşte.

– Nu vreau să fiu neapărat acolo, Emmet. Vreau *acasă.* Pricepi?

– Da, Al.

– Ţi se pare o nebunie?

– Am avut o prietenă mai demult. Atunci era frumos, înţelegi?

– Sigur. Uite, mi-a venit o idee. Ţin minte că a fost odată unu', Limey[1], parcă Wells era celălalt nume al lui. Nu am citit niciuna dintre cărţile lui, ţine seama. Dar a scris despre lucrurile care se petrec astăzi în lumea asta nebună, despre marţieni care ne invadau şi despre o maşină a timpului. Dom'le, pariez că acum se distrează de minune. Aşa… mă întrebam; gândea chestii din astea, o maşină a timpului, înapoi în secolul XX, şi tocilarii ăştia ai Confederaţiei, ăştia sunt în stare să construiască nave stelare. Au încercat vreodată să facă o maşină a timpului?

---

[1] Termen argotic american pentru britanici (n. tr.).

– Nu, Al. Tau-zero poate duce oameni obişnuiţi în viitor, dar nu are cum să-i aducă înapoi. Marii teoreticieni susţin că nu se poate realiza aşa ceva. Nu merge în practică. Îmi pare rău.

Al dădu gânditor din cap.

– Nu-i nimic, Emmet. M-am gândit şi eu să întreb.

– Asta a fost tot, Al?

– La dracu', nu. De la fereastră, Al zâmbi fără chef. Cum merg lucrurile afară?

– Rezistăm, în special pe planetă. Nu a trebuit să apelăm la nicio lovitură DS vreme de trei zile. Unii dintre locotenenţi au reuşit chiar să prindă doi membri de echipaj care au plecat fără aprobare. Sunt trimişi înapoi în seara asta. Patricia se va ocupa de ei. Spunea că vrea să dea un exemplu.

– Bine. Poate că ticăloşii aceia vor învăţa acum că nu există clauză de plecare când semnează cu mine.

– Şoimii-de-vid au încetat să arunce bombe stealth şi globuri-spion asupra flotei. Şoimii-de-iad ai Kierei au făcut treabă bună şi i-au lichidat.

– Aha.

Al deschise barul şi îşi turnă un pic de bourbon. Băutura era importată de pe o planetă numită Nashville. Nu-i venea să creadă că numiseră o planetă după un orăşel plin de ţărănoi. Însă băutura făcută de ei era bună.

– Ţii minte că ea şi-a mutat oamenii în camerele aflate de-a lungul teraselor de andocare? spuse Emmet. Acum ştiu de ce a făcut asta. Au scos din funcţiune toate echipamentele care fac fluidul nutritiv pentru şoimii-de-iad. Şi nu doar aici, în Monterey, ci în întregul sistem. *Stryla* a vizitat toţi asteroizii pe care îi conducem şi a acoperit toate maşinile de produs nutrientul. Oamenii ei păzesc singura instalaţie care mai funcţionează. Dacă şoimii-de-iad nu fac exact ce li se spune, nu primesc hrană. Dacă nu mănâncă, vor muri. Mai simplu de-atât nu se poate.

– Frumos lucrat, spuse Al. Dă-mi voie să ghicesc, dacă încercăm să pătrundem cu forţa până la ultima instalaţie, ea va fi rasă.

– Aşa se pare. Au dat de înţeles că e minată. N-aş vrea să încerc.

– Atâta vreme cât şoimii-de-iad acţionează aşa cum vreau eu, poate rămâne. E o tâmpenie ca ea să se baricadeze. O face să fie şi mai dependentă de mine pentru a-şi menţine statutul. Trebuie să mă sprijine, pentru că nu prezintă importanţă pentru altcineva.

– Am pus câţiva oameni să supravegheze ce-a mai rămas din instalaţiile pe care ea le-a distrus. S-ar putea să reuşim să facem una care să funcţioneze, dar asta cere timp.

– Timpul îmi dă o cumplită durere de cap, Emmet. Şi nu mă refer la maşinăria aceea a lui Wells. Trebuie să pun în mişcare flota, şi asta cât mai curând.

– Bine, dar…

Se opri, pentru că Al ridicase o mână.

– Ştiu. Nu putem declanşa o invazie chiar acum. Trebuie să le găsim altceva de făcut. Emmet, sunt cinstit cu tine, băieţii sunt atât de agitaţi, încât se vor revolta dacă îi mai ţinem în port multă vreme doar ca să se bată pe muşte.

– Cred că ai putea lansa câteva raiduri rapide de ripostă. Să le arătăm că încă avem puterea de a face asta.

– Şi ce să atacăm? Nu e stilul meu să aruncăm lucruri în aer doar de dragul artei. Trebuie să dăm un scop flotei.

– Ar fi Eliberarea de pe Mortonridge. Confederaţia a răspândit materiale propagandistice în legătură cu asta în toate oraşele de pe Noua Californie, comunicându-ne astfel că până la urmă vom pierde sigur. Dacă lovim câteva dintre convoaiele lor de aprovizionare, îi ajutăm pe posedaţii de pe Ombey.

– Aşa e, spuse Al. Ideea nu-l ispitea cu adevărat, pentru că întrevedea prea puţine avantaje. Eu caut ceva care să provoace de fiecare dată o mulţime de necazuri Confederaţiei. Iar distrugerea câtorva nave nu va face asta.

– Păi… E doar o idee, Al. Nu ştiu dacă e genul de acţiune pe care ţi-ai dori-o. Depinde cât de multe planete vrei să controlezi.

– Organizaţia trebuie să îşi păstreze puterea pentru a exista. Dominaţia asupra planetelor este doar o parte din asta. Fă bine şi spune tot ce ştii, Emmet.

*

Kiera vedea opt şoimi-de-iad pe terasa aflată dedesubtul ei. Stăteau toţi pe piedestalele lor, ingerând fluidul nutritiv. Fusese scos un rotor pentru ca tot stolul să se poată hrăni din cele zece ciuperci metalice rămase în funcţiune. Analizând uriaşele creaturi, atât de puternice, însă jalnic de dependente, Kiera nu putu evita o analogie religioasă. Erau ca o congregaţie care venea să asculte liturghia rostită de preoteasa lor. Fiecare dintre ei se umilise în faţa ei, iar dacă dovedeau supuşenia cerută, primeau în schimb binecuvântarea ei şi li se îngăduia să trăiască.

Kerachel zvâcni deasupra terasei, apărând atât de rapid din umbră, încât parcă ar fi ajuns acolo prin înghiţire. Având o formă de diamant, lung de o sută de metri, nu ezită aproape deloc, îşi găsi piedestalul desemnat, apoi se aşeză. Ştiind că, deşi nu îi putea vedea expresia, îi percepea gândurile, ea zâmbi cu aroganţă spre el.

– Vreo problemă? întrebă ea pe un ton distant.
– Centrul de comandă Monterey şi-a monitorizat zborul de patrulare, îi răspunse Hudson Proctor. Fără deviaţii. Opt obiecte suspecte distruse.
– Bravo, murmură ea.
Încet, făcu apoi un semn cu mâna în chip de aprobare.
Hudson Proctor ridică un aparat de mână şi începu să vorbească. Două sute de metri sub salonul de plecări, mica ei echipă loială deschise o supapă, iar preţiosul fluid începu să curgă spre piedestal. O senzaţie de mulţumire făcu aerul să vibreze, ca o muzică de fundal, când *Kerachel* se apucă să sugă hrană. Kiera percepu dispoziţia şoimului-de-iad şi asta îi dădu şi ei o stare de bună dispoziţie.
Acum, în Monterey îşi aveau baza optzeci şi şapte de şoimi-de-iad. Potrivit oricăror standarde, era o flotilă de temut. Însuşirea lor îi absorbise toate eforturile din ultimele câteva zile. Era momentul să înceapă să gândească anticipativ. Poziţia ei de acolo era de fapt mult mai puternică decât pe Valisk. Dacă habitatul era un fief, atunci, prin comparaţie, Noua Californie reprezenta un regat. Unul pe care Capone părea extrem de nepriceput în a-l păstra. Principalul motiv pentru care Kiera se stabilise atât de uşor în terasele de andocare era apatia care se înstăpânea treptat în Monterey. Nimeni nu se gândise să o ia la întrebări.
Pur şi simplu, nu mergea. Constituindu-şi Organizaţia, Capone înţelesese instinctiv un adevăr. Oamenii, posedaţi sau nu, aveau nevoie de o structură şi de ordine în vieţile lor. Era unul dintre motivele pentru care se încolonau atât de lesne, pentru că familiaritatea era un camarad bine-venit. Dacă li se oferea genul de nirvana care exista (deşi ea avea suspiciuni serioase în privinţa asta) în tărâmul spre care se mutau planetele, populaţia avea să se adâncească într-o stare jalnică, devenind apatică şi indolentă. Geamănul siamez al comodităţii indulgente şi nesfârşite. Dacă era sinceră faţă de sine, o îngrozea nemurirea ce i se acordase. Viaţa avea să se schimbe dincolo de orice înţelegere, iar acest lucru va fi foarte greu. În cazul unei adaptări de o asemenea anvergură, nu va mai fi ea însăşi.
Şi nu va îngădui aşa ceva.
Îi plăcea ceea ce era şi avea, impulsurile şi nevoile. Astfel, cel puţin rămânea umană şi uşor de recunoscut. Acea identitate merita păstrată. Merita să lupte pentru ea.
Capone n-o va face. Era slab, controlat de Jezzibella, târfa aceea ingenuă, o nonposedată.

În cadrul Organizaţiei, fusese perfecţionată o metodă de exercitare a controlului asupra unei întregi populaţii planetare. Dacă ar fi la comandă, ea ar putea fi folosită pentru aplicarea politicilor ei. Posedaţii vor învăţa să trăiască, în ciuda fobiei lor faţă de cerurile deschise. În schimb, ei ar avea existenţa umană firească după care jinduiau. Nu s-ar mai produce metamorfoze periculoase într-o stare necunoscută a fiinţei. Ea va rămâne întreagă. Ea însăşi.

O uşoară mişcare îi întrerupse contemplarea. Cineva se plimba de-a lungul terasei de andocare, cineva purtând un costum spaţial masiv, de culoare oranj, cu o cască globulară. În comparaţie cu costumele moderne SH, acel lucru era ridicol de demodat. Singurul motiv care te îndemna să porţi aşa ceva era absenţa nanonicelor neurale.

– Există echipe tehnice pe terasă? întrebă Kiera.

Nu vedea niciun şoim-de-iad care să beneficieze de întreţinere în acele momente.

– Două, îi răspunse Hudson Proctor. *Foica* este încărcată împreună cu viespile-de-luptă, iar generatorul cu fuziune de pe *Varrad* necesită lucrări la panourile de eliminare a căldurii.

– Aha. Unde…?

– Kiera. Hudson ridică aparatul de mână şi îl făcu să trepideze. Capone îşi convoacă locotenenţii seniori. E o invitaţie la un fel de petrecere pentru seara asta.

– Serios? Aruncă o ultimă privire spre silueta în costum spaţial. Iar eu n-am nimic de îmbrăcat. Dar dacă m-a invitat Măreţul şi Gloriosul nostru Conducător, aş face bine să nu-l dezamăgesc.

*

Pe Koblat, acele costume spaţiale erau numite strivitoare de boaşe. Jed purtase aşa ceva la un exerciţiu de evacuare de urgenţă, iar în acele momente îşi aminti de ce se chema aşa. Îmbrăcarea lui era destul de uşoară; când îl scosese din dulap, era un sac flasc de trei ori mai mare decât statura lui. Se strecurase în el, rămânând cu braţele întinse în lateral şi cu picioarele desfăcute, pentru ca ţesătura lăbărţată să se poată agăţa de fiecare membru. Apoi Beth activase comanda de pe încheietura mâinii, iar ţesătura se contractase ca un garou total. După aceea, fiecare părticică a corpului îi fusese strânsă bine. Era acelaşi principiu ca la costumul SiI, împiedicând orice bulă de aer să rămână prinsă între piele şi costum. În cazul în care costumul conţinea orice fel de gaz, el se umfla ca un balon rigid imediat ce ar fi păşit în vid.

Astfel, se putea mişca aproape fără nicio oprelişte. Cu condiţia să ignore senzaţia de presiune care îi chinuia vintrele la fiecare mişcare. Un lucru ce nu era chiar uşor de făcut.

Însă, în afară de asta, costumul funcţiona bine. Îşi dori ca inima să-i funcţioneze la fel. Potrivit iconiţelor înceţoşate, de culoare violet, proiectate pe interiorul căştii, fâşiile de şuntare termică integrală eliminau multă căldură. Nervii şi o valoare crescută a adrenalinei îi făceau sângele să bubuie în artere. Presiunea sangvină era sporită de şirul de şoimi-de-iad uriaşi de-a lungul cărora mergea. Ştia că aceştia îi puteau simţi gândurile şi tot sentimentul de vinovăţie ce i se acumula în minte, ceea ce făcea calvarul şi mai greu de suportat. Un caz nefericit de reacţie de răspuns. Ca nişte excrescenţe mecanice, bule de plastic şi metal închis la culoare stăteau prinse de pântecele navelor stelare bitek. Arme şi senzori. Era convins că fiecare dintre acestea îl urmărea.

– Jed, te-ai ramolit, îi spuse Rocio.

– Cum ţi-ai dat seama de asta?

– De ce vorbeşti în şoaptă? Foloseşti o frecvenţă radio legitimă pentru un costum spaţial. Dacă Organizaţia monitorizează asta, lucru de care mă îndoiesc, vor trebui totuşi să decripteze semnalul şi nu cred că au capacitatea de a face asta. În ceea ce îi priveşte, eşti unul dintre oamenii lui Kiera, iar ea va considera că faci parte din Organizaţie. Tocmai asta e frumuseţea acestei lupte intestine, nimeni nu ştie ce fac ceilalţi pe aici.

– Îmi pare rău, spuse Jed pe un ton iritat, în microfonul căştii.

– Monitorizez funcţiile corpului tău, iar ritmul cardiac continuă să crească.

Cuvintele produseră un fior care se propagă dinspre picioarele lui Jed, făcându-i pieptul să tremure.

– Oh, Doamne. O să mă întorc.

– Ba nu, nu, te descurci bine. Mai ai doar trei sute de metri până la ecluză.

– Dar şoimii-de-iad îşi vor da seama!

– Doar dacă nu iei măsuri de prevedere. Cred că a sosit momentul să folosim nişte substanţe chimice care să ne ajute.

– N-am nimic de genul ăsta. Nu era nevoie să utilizăm aşa ceva în Valisk.

– Nu mă refer la narcoticele tale de slabă calitate. Modulul medical al costumului îţi va pune la dispoziţie tot ce ai nevoie.

Jed nici măcar nu ştiuse că acel costum era prevăzut cu un modul medical. Urmând instrucţiunile lui Rocio, tastă o serie de comenzi pe aparatul de la încheietură. Aerul din interiorul căştii îşi schimbă puţin compoziţia, devenind ceva mai rece, căpătând un miros de mentă. Pentru o asemenea mică invazie, efectul se dovedi rapid. Ca un masaj, răceala îşi croi drum prin muşchii lui Jed, făcându-l să scoată

un oftat aproape orgasmic din gâtlej. Era cu mult mai puternic decât orice simţise vreodată în Koblat. Mintea îi era golită metodic de spaimă, de acea maree de bună simţire. Îşi ridică braţele, aşteptându-se să vadă cum orice anxietate i se scurge prin vârfurile degetelor precum o lumină lichidă.

– Nu e deloc rău, spuse el.

– Cât de mult ai infuzat? întrebă Rocio.

Vocea şoimului-de-iad răsună deopotrivă fragil şi supărător.

– Cât mi-ai spus tu, îi răspunse Jed, într-un mod care demonstra cât se putea de limpede cine avea rolul principal.

Două dintre iconiţele fiziologice licăreau într-un roz foarte plăcut în faţa lui. *Ca nişte muguri mici şi frumoşi de floare, care se deschid,* gândi el.

– În regulă, Jed, să continuăm, de acord?

– Sigur, amice.

Începu din nou să înainteze. Până şi spasmele dureroase din vintre deveniseră o chestiune minoră în acele momente. Difuzia medicală era ceva bun. Şoimii-de-iad încetaseră să mai radieze sentimente de intimidare. Cum mintea începea să i se liniştească, îi văzu într-un context diferit, aşezaţi pe piedestalele lor, sugând cu disperare din băutură. Nu se deosebeau prea mult de sine şi de fete. Căpătă curaj, merse mai sigur de el şi trecu de ultimii doi şoimi-de-iad.

Rocio reîncepu să transmită instrucţiuni, îndrumându-l spre ecluză. Turle înalte de maşinării se înşirau de-a lungul falezei din spatele terasei, ţevi înmugurite într-o alcătuire dendritică nebună. Câteva arteziene mici de vapori subţiri ţâşneau orizontal de la joncţiuni şi perforaţii produse de micrometeoriţi, prezenţa lor constituind un testament al programului poticnit de întreţinere din Monterey. În roca gri şi forfecată erau plasate ferestre, lungi dreptunghiuri panoramice ale saloanelor de plecare şi birourilor de organizare tehnologică. Toate erau întunecate, în afară de două, care reflectau contururile neclare ale şoimilor-de-iad inundaţi de lumini. Perechea rămasă nu dezvăluia nimic altceva decât umbre vagi care se deplasau în spatele scuturilor jivrate antiorbire.

Vehiculele de întreţinere, camioanele pentru mărfuri şi autobuzele pentru echipaje fuseseră lăsate împrăştiate de-a lungul bazei falezei. Jed îşi croi drum prin labirintul format de toate acestea, recunoscător pentru protecţia pe care i-o asigurau. Ecluzele îl aşteptau dincolo de ele, tuneluri neluminate care pătrundeau în adâncul asteroidului. Canale care aveau să îl ducă direct spre cuibul celor mai temuţi posedaţi din Confederaţie. Când se apropie de ele, trepidaţia din

trupul lui crescu din nou. Se opri în pragul unei ecluze pentru personal şi apelă din nou la dispozitivul de la încheietura mâinii.

– Să fii atent cât inhalezi din inhibitorul de traumă, spuse încet Rocio. E o substanţă puternică, pentru că au elaborat-o ca să te ţină în funcţiune după un eventual accident.

– Nicio grijă, răspunse Jed cu seriozitate. Mă descurc.

– Foarte bine. În zona imediată din spatele ecluzei nu e nimeni. E momentul să intri.

– Jed. Glasul lui Beth răsună puternic şi ascuţit în cască. Jed, mă auzi?

– Sigur, păpuşă.

– Bun. Şi noi urmărim ecranele. Rocio transmite imagini de la camerele aflate înăuntru, aşa că vom avea grijă de tine, prietene. Şi el are dreptate în legătură cu modulul medical, să te porţi delicat cu el, da? Vreau să împart cu tine ceva din acea emanaţie când te întorci.

Chiar şi în starea de calm pe care o trăia, Jed îi interpretă corect cuvintele. Pătrunse în ecluză simţindu-se maiestuos.

Îşi scoase casca şi inspiră o gură de aer neutru. Asta îl ajută să-şi limpezească puţin mintea, dar nu-i alungă starea de euforie şi în continuare nu simţea nicio fărâmă de teamă. *Destul de bine.* Rocio îi transmise un nou şir de instrucţiuni, astfel încât porni precaut de-a lungul coridorului.

Logic, magazia pentru proviziile echipajelor nu era departe de ecluză. Rocio urmărise cu atenţie lucrurile, văzând ce se întâmpla când alţi şoimi-de-iad veneau la andocare. Câţiva dintre camarazii săi bitek încă aveau echipaje la bord. Viespile-de-luptă pe care le deţineau aveau nevoie de coduri de activare şi, urmând procedurile standard de securitate, Kiera şi Capone împărţiseră codurile între loialişti. Singură, nicio persoană nu le putea folosi. Era interesant că ea nu îi ceruse lui Rocio să aibă aşa ceva la bord.

Jed găsi uşa pe care o menţionase Rocio şi trase înapoi clemele de fixare. Aerul rece ieşi ca o briză, transformându-i răsuflarea în serpentine de ceaţă. Înăuntru, încăperea era divizată în culoare de rafturi nesusţinute. În ciuda afirmaţiilor Organizaţiei că normalizarea producţiei de hrană pe Noua Californie reprezenta o prioritate, nu rămăseseră multe pachete. Prelucrarea hranei pentru industria spaţială era o treabă specializată; în mod ideal, totul trebuia să fie lipsit de firimituri, să aibă gustul îmbunătăţit şi să fie împachetat la volum minim. Leroy Octavius hotărâse că repornirea facilităţilor de bucătărie ale companiilor importante nu era eficientă din punctul de vedere al costurilor. Aşa că, echipajele flotei trebuiseră să se mulţumească cu stocurile vechi şi mesele preambalate standard.

– Ce e acolo? întrebă Beth cu nerăbdare în glas.

Practic, în încăpere nu existau camere de supraveghere, iar Rocio trebuise să se declare satisfăcut doar văzând ce se scotea sau aducea înăuntru.

Jed merse de-a lungul culoarelor, ştergând în trecere praful de promoroacă de pe diferite etichete.

– Belşug, mormăi el.

Cu condiţia să-ţi placă iaurtul, prăjiturile de cartofi cu mentă şi tartele cu roşii (deshidratate, în pungi care arătau ca nişte biscuiţi umflaţi), concentrat de aspic de coacăze negre la care se adăugau cuburi de broccoli, spanac şi morcovi şi varză de Bruxelles, îngheţate rapid.

– Of, la naiba.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Rocio.

– Nimic. Lăzile sunt grele, atâta tot. O să facem o adevărată petrecere când o să aduc toate astea pe navă.

– Ai găsit portocale cu ciocolată? întrebă cu glas subţire Gari.

– O să arunc o privire, scumpo, minţi Jed.

Se întoarse pe coridor pentru a lua un cărucior care fusese abandonat chiar în faţa magaziei. Trebuia să încapă prin ecluză, ceea ce însemna că îl putea folosi pentru a transporta pachetele până la *Mindori.* Apoi toate vor trebui cărate pe scările ce duceau spre ecluza modulului de susţinere biotică. Va avea parte de o zi lungă şi grea.

– Vine cineva, îl anunţă Rocio după ce el scosese deja o duzină de cutii din magazie şi le aşezase pe cărucior.

Jed încremeni, cu o cutie de chipsuri de orz presat în mână.

– Cine? şuieră el.

– Nu ştiu sigur. Imaginea dată de cameră nu e prea bună. Un tip scund.

– Unde e?

Jed dădu drumul cutiei, crispându-se când auzi bufnitura.

– La o sută de metri depărtare. Dar se îndreaptă spre tine.

– Uf, la dracu’. E posedat?

– Nu ştiu.

Jed traversă în fugă magazia şi închise uşa. Nu putea face nimic în privinţa blestematului de cărucior aflat afară. Inima începu să îi bubuie când se lipi strâns de peretele alăturat uşii – ca şi cum asta l-ar fi ajutat în vreun fel.

– Continuă să se apropie, îl anunţă Rocio cu calm în glas. La şaptezeci de metri.

Jed îşi furişă mâna spre buzunarul cu utilităţi de la coapsă. Desfăcu piedica de etanşare şi căută înăuntru. Degetele se strânseră în jurul patului rece şi liniştitor al pistolului-laser.

– Treizeci de metri. Vine spre joncţiunea cu coridorul tău.

Nu te uita la nenorocitul acela de cărucior, se rugă Jed în gând. *Iisuse, te rog, nu.*

Scoase pistolul-laser şi îi examină preţ de o secundă comenzile simple. Comută pe modul de lucru fascicul constant, putere maximă. Repetitorul nu era de niciun folos, pentru că un posedat ar fi fost capabil să strice componentele electrice din interiorul pistolului chiar în timp ce el ar fi tras. Avea o singură şansă.

– E pe coridor. Cred că a văzut căruciorul. S-a oprit în faţa uşii.

Jed închise ochii şi începu să tremure cumplit. Un posedat ar putea să-i simtă gândurile. Vor fi târâţi în faţa lui Capone. El va fi torturat, iar Beth, trimisă la un bordel.

Ar fi trebuit să las uşa deschisă, în felul ăsta aş fi putut ieşi fulgerător ca să-l surprind.

– Alo! se auzi o voce.

Foarte subţire, aproape ca a unei fete.

– El este? şopti el în microfonul căştii.

– Da. Examinează căruciorul. Acum e la uşă.

Clema de blocare se mişcă, rotindu-se încet înapoi. Jed privi cu ochi dilataţi de groază, gândindu-se cu disperare la ultima lovitură a modulului medical din costum.

Dacă laserul nu funcţionează, mă sinucid. Mai bine aşa, decât...

– Alo? Glasul subţire părea timid. E cineva aici?

Uşa începu să se deschidă.

– Alo?

Jed răcni de furie şi se îndepărtă de perete printr-un salt. Ţinând pistolul-laser cu ambele mâini, se răsuci şi trase spre coridor. Pe Webster Pryor îl salvară două lucruri: statura şi precizia înspăimântător de jalnică a lui Jed.

Fasciculul roşu al luminii laser era sclipitor în comparaţie cu iluminarea coridorului. Jed se văzu silit să-şi mijească ochii întredeschişi pentru a şi-i feri de lumina orbitoare, încercând să vadă în ce trage. Din peretele opus al coridorului ţâşneau flăcări alb-albăstrui şi fum negru, trasând o linie şerpuitoare în materialul compozit. Apoi fumul dispăru şi o jerbă de metal topit începu să curgă ploaie. Fisurase o conductă a sistemului de condiţionare.

Apoi văzu, ca prin vis, un bărbat scund plonjând pe podea, la picioarele lui, în vreme ce raza laser hăcuia în jur în căutarea ţintei. Se auzi un ţipăt înspăimântat şi apoi un strigăt subţire:

– Nu trage! Nu trage!

Jed scoase şi el un răcnet, derutat de ceea ce se întâmpla. De probă, ridică degetul de pe trăgaciul laserului. Metalul crăpă alarmant când ţeava se încovoie în jurul găurii căscate. Jed se uită la silueta cu jachetă albă şi pantaloni negri care se tăvălea pe podea.

– Pentru numele lui Hristos, ce se întâmplă? Cine eşti?

O faţă îngrozită era îndreptată spre el. Nu era un bărbat în adevăratul înţeles al cuvântului, ci doar un puşti.

– Te rog să nu mă ucizi, se milogi el. Te rog. Nu vreau să devin unul dintre ei. Sunt oribili.

– Ce se întâmplă? întrebă Rocio.

– Nu-mi dau seama, bolborosi Jed.

Se uită apoi în lungul coridorului. Nu era nimeni.

– Acela a fost un laser?

– Da. Aţinti arma spre Webster. Eşti posedat?

– Nu. Dar tu?

– Sigur că nu.

– Ei, nu ştiam, se văicări Webster.

– De unde ai arma? întrebă Rocio.

– Taci! La naiba, ia mai lasă-mă. Am armă şi gata, e bine?

Printre lacrimi, Webster se încruntă.

– Poftim?

– Nimic. Jed şovăi, apoi băgă pistolul înapoi în buzunar. Puştiul părea inofensiv, deşi cu jacheta de chelner cu nasturi din alamă pe care o purta, la care se adăuga părul dat cu ulei, era puţin bizar. Însă era speriat de moarte. Cine eşti?

Puştiul îşi spuse povestea cu propoziţii întrerupte, punctate de suspine. Cum Webster şi mama lui fuseseră surprinşi de acţiunea de preluare organizată de Capone. Cum fuseseră ţinuţi într-una dintre sălile asteroidului împreună cu sute de femei şi copii. Cum o femeie din Organizaţie venise şi îi scosese dintre ceilalţi. Cum fusese separat de mama lui şi pus să servească băuturi şi mâncare pentru şefii gangsterilor şi o doamnă aparte, foarte atrăgătoare. Cum îi auzise mereu pe Capone şi pe acea doamnă rostind numele tatălui său, apoi privindu-l.

– Şi ce cauţi aici? îl întrebă Jed.

– M-au trimis după mâncare, răspunse Webster. Bucătarul mi-a spus să văd dacă au mai rămas lebede în magazie.

– Asta e o porţiune a navei spaţiale, spuse Jed. Nu ştiai asta?

Webster se smiorcăi.

– Ba da. Dar dacă o să caut peste tot, aş putea sta departe de ei o vreme.

– Bine. Se îndreptă de spate şi găsi una dintre lentilele micii camere. Ce facem? întrebă el tulburat de povestea băiatului.
– Descotoroseşte-te de el, ordonă scurt Rocio.
– Ce vrei să spui?
– E o complicaţie. Ai pistolul-laser, nu?
Cu ochii înroşiţi de plâns, Webster ridică privirea pasivă. Îndurerat şi abătut, aşa cum, cu puţin timp în urmă, Jed se uitase la Digger când durerea ajunsese la apogeu.
– Nu pot face asta! exclamă Jed.
– Ce-ţi trebuie, un bilet de la mama ta? Ascultă-mă, Jed, în clipa în care se va întoarce, posedaţii îşi vor da seama că i s-a întâmplat ceva. Apoi vor veni să te caute. Vă vor prinde pe tine, pe Beth şi pe fete.
– Nici nu mă gândesc. Nu pot. Pur şi simplu, nu pot. Nici măcar dacă aş vrea.
– Şi atunci ce vei face?
– Nu ştiu! Beth? Beth, ai fost conectată?
– Da, Jed, răspunse ea. Să nu te atingi de băiat. Acum avem suficientă mâncare, aşa că adu-l cu tine. Poate veni cu noi.
– Serios? întrebă dispreţuitor Rocio. Dar are costum spaţial? Cum să ajungă până la mine?
Total deconcertat, Jed se uită la Webster. Situaţia se înrăutăţea dintr-o clipă într-alta.
– Pentru numele Domnului, scoateţi-mă din beleaua asta.
– Încetează, nu fi dobitoc, se răsti Beth la el. Este cât se poate de clar, va trebui să furi unul dintre vehiculele lor. Sunt o mulţime acolo. Văd câteva andocate la ecluze, aproape de locul prin care ai intrat. Ia unul şi vino la noi.
Lui Jed îi veni să se transforme într-o minge, pentru ca apoi să primească un şut. Un vehicul! Şi asta când putea fi văzut de tot cuibul de posedaţi.
– Te rog, Jed, întoarce-te, îl imploră Gari. Nu-mi place aici fără tine.
– Bine, păpuşă, spuse el, prea epuizat ca să mai stârnească o dispută. Plec. Îl ocoli pe Webster. Ai face bine să nu faci vreo neghiobie.
– Mă iei cu tine? întrebă uimit băiatul.
– Cam aşa ceva.
Jed nu se mai osteni să ia alte alimente de pe rafturi. Începu să împingă căruciorul, urmărindu-l tot timpul pe Webster.
Rocio vizionă încă o dată imaginile transmise de camere şi datele schematice pe care le avea la dispoziţie şi trasă cu repeziciune o rută până la cel mai apropiat dintre vehiculele de pe platforma de andocare. Asta însemna că amândoi trebuiau să ia un lift până la

nivelul saloanelor, lucru care nu-i plăcea. Dar previzionarea îi îngădui să îi facă să treacă grăbiţi şi fără niciun incident prin dreptul secţiunilor în care echipajele îşi continuau activitatea.

Vehiculul pe care îl alesese pentru ei era un mic taxi cu o cabină pentru cinci persoane. Suficient de mare pentru a încărca şi căruciorul, suficient de simplu pentru a putea fi condus de Jed. Reuşi să revină la *Mindori* la trei minute după desprinderea de ecluză. De fapt, îi trebui mai mult de atât pentru a uni tubul de andocare al taxiului cu bocaportul modulului de susţinere biotică de pe nava stelară. După ce tubul se îmbucă şi se presuriză, Beth, Gari şi Navar se repeziră să-l întâmpine pe eroul ce se întorsese. Beth îi luă faţa în mâini şi îl sărută lung.

– Sunt mândră de tine, spuse ea.

Nu mai spusese aşa ceva până atunci, dar ea nu avea obiceiul să rostească platitudini. Sigur, ziua fusese plină de întâmplări, nu doar neobişnuite, ci chiar bizare. Cu toate acestea, cuvintele ei îl făcură pe Jed să se simtă emoţionat şi nesigur. Doar fetele stricară puţin bucuria momentului când se apucară să citească etichetele ca să vadă ce adusese.

*

Bucătarului-şef de la hotelul Hilton din Monterey îi trebuiseră peste trei ore ca să pregătească masa. Peste zece locotenenţi şi partenerele lor primiseră invitaţia de a petrece seara cu Al şi Jezzibella. Paste cu un sos care era cel puţin la fel de bun ca acela pe care obişnuiau să-l facă pe Pământ (sub supravegherea lui Al), lebădă umplută cu peşte, legume proaspete aduse de pe planetă în acea după-amiază, deserturi doldora de ciocolată şi calorii, brânză maturată, cele mai fine vinuri pe care le producea Noua Californie, cele mai extravagante lichioruri. Pe lângă mâncare, o trupă din cinci cântăreţi, iar mai târziu aveau să apară şi câteva fete arătoase pentru a da un spectacol. Oaspeţii urmau să primească obiecte din aur de douăzeci şi patru de carate (autentice, nu făcături energistice), alese personal de Al. Seara trebuia să rămână în amintirea tuturor. Nimeni nu pleca de la o petrecere dată de Al Capone fără un zâmbet pe faţă. La urma urmelor, reputaţia lui de gazdă dezlănţuită şi exuberantă trebuia menţinută.

Al nu ştia însă că Leroy trebuia scutit de îndatoririle de administrare a Organizaţiei pentru a se ocupa de toate aranjamentele. Îşi petrecuse mai mult de o oră discutând cu personalul pentru a facilita obţinerea ingredientelor şi a oamenilor necesari pentru ca totul să meargă strună. Asta îl deranjase pe obezul manager. Imaginea pe care el şi Emmet o primeau de la diferiţi locotenenţi şi boşi ai oraşelor de la suprafaţă era perfectă, lucrurile se aşezau frumos la locul lor, iar

oamenii făceau ce li se cerea. Însă nu aşa stătuseră lucrurile cu puţină vreme în urmă, când flota plecase spre Arnstadt, iar Leroy organizase un mare bal în mai puţin de o săptămână. Un moment în care planeta şi asteroizii din orbitele înalte se bătuseră pentru a obţine privilegiul de a-i pune la dispoziţie lui Al tot ce aveau mai bun. Petrecerea de acum reprezenta o fracţiune a acelei anverguri şi un multiplu al acelui efort.

Dar, în ciuda donaţiilor făcute cu jumătate de gură, sufrageria apartamentului Nixon era un exemplu spectaculos şi impresionant de eleganţă când Leroy ajunse acolo, purtând un smoching imaculat, întins pe corpul lui uriaş. Venise la braţ cu una dintre fetele sinuoase de la bordel, un exemplu grosier privind divergenţa glandulară umană. Când sosiră împreună, toţi cei aflaţi acolo întoarseră capetele pentru a-l privi. Se făcură calcule mentale când Al, numai zâmbet, îi salută şi îi dădu fetei un colier cu diamante, pe care nici măcar decolteul ei generos nu reuşi să îl înghită. Nimeni nu avu îndrăzneala să facă vreo remarcă, deşi tonurile minţilor spuneau totul.

Monterey ieşise din nou din umbră, îndreptându-se către lumină. Dincolo de fereastra largă, luna în creştere, verde şi albastră, a Noii Californii radia căldură. Urmă o atmosferă somptuoasă, propice băuturilor dinaintea mesei, iar atmosfera se relaxă în mod corespunzător. Chelnerii umblau peste tot cu tăvi de aur şi argint pline cu aperitive, asigurându-se ca niciun pahar să nu fie în pericol de a se îndrepta spre gură pe jumătate gol. Conversaţia curgea valuri, iar Al se deplasa de colo, colo cu graţie, fără să favorizeze pe nimeni.

Dispoziţia lui nu se schimbă nici când apăru Kiera, la cel puţin cincisprezece minute după toţi ceilalţi. Purta o rochie de vară fără mâneci, provocator de simplă, croită pentru a-i pune în evidenţă silueta. Pe o fată de vârsta trupului ei, rochia ar fi arătat fermecător de lipsit de şiretenie, dar purtată de ea era o declaraţie de război total făcută de modă împotriva celorlalte femei din încăpere. Doar Jezzibella, în rochia ei neagră, clasică, de cocktail, părea mai rafinată. Şi judecând după zâmbetul sclipitor de heruvim pe care îl arboră pentru a o întâmpina pe Kiera, se vedea că ştia asta.

– Al, dragul meu, spuse Kiera zâmbind larg şi excesiv de cald când îl sărută pe obraz pe Al Capone. Grozavă petrecere, mulţumesc pentru invitaţie.

Preţ de o clipă, Al se temu că dinţii ei i s-ar putea înfige în jugulară. Gândurile ei se zbârliră cu o superioritate glacială.

– Petrecerea nu ar avea niciun farmec fără tine, îi spuse el.

Doamne, când se gândea că o socotise cândva o posibilă parteneră de aşternut. Scula lui s-ar răci atât de mult când ar pătrunde-o, încât s-ar fractura.

Ideea îl făcu să se cutremure. Făcu semn unuia dintre chelneri. Omul avea probabil peste nouăzeci de ani, fiind unul dintre acei bolovani demni care erau perfecţi ca majordomi. *Tânărul Webster ar fi trebuit să primească această slujbă,* gândi Al, *asta ar fi creat o imagine mai şmecheră.* Însă nu-l văzuse pe băiat toată seara. Bătrânul înaintă cu un aer supus, ducând o tavă căptuşită cu catifea neagră, pe care se odihnea un colier ţesut din aur şi având un safir sclipitor.

– Pentru mine? se alintă Kiera. Vai, ce drăguţ.

Al luă colierul şi îl prinse încet în jurul gâtului ei, ignorându-i zâmbetul libidinos.

– Mă bucur tare mult că ai venit, spuse Jezzibella, agăţându-se de braţul lui Al. Nu eram siguri că-ţi vei putea găsi timp.

– Pentru Al am întotdeauna timp.

– Mă bucur să aud asta. Menţinerea sub control a şoimilor-de-iad cred că ţi-a luat cea mai mare parte a zilei.

– Nu mi-e greu să fac faţă. Ei ştiu că sunt şefa lor.

– Da, ai făcut câteva mişcări interesante, spuse Al. Emmet te-a lăudat pentru ce ai făcut. A zis că ai procedat inteligent. Când vin din partea lui, asemenea vorbe reprezintă un compliment deosebit. Va trebui să le ţin minte pentru cazul în care mă voi afla în aceeaşi situaţie.

Kiera ridică un pahar cu şampanie de pe tava dusă de unul dintre chelneri şi îşi plimbă privirea prin încăpere, ca un laser care îşi caută ţinta, până îl descoperi pe Emmet.

– Nu vei ajunge într-o situaţie asemănătoare, Al. Îţi acopăr eu flancul. Întru totul.

Jezzibella se metamorfoză în personalitatea unei fete aflate înaintea adolescenţei care îşi venerează eroii.

– Să îi aperi flancul lui Al? spuse ea cu glas ascuţit, ca de fetiţă.

– Da. Păi, cine altcineva?

– Fii serioasă, Jez, spuse Al mustrând-o în glumă şi zâmbind. Nu există altcineva pe piaţă în problema şoimilor-de-iad, doar ştii asta.

– Ştiu.

Jezzibella ridică o privire adoratoare spre el şi oftă.

– Şi dacă n-aş fi eu, nu ar exista niciun motiv ca Noua Californie să-i păstreze, spuse Al.

Kiera îşi îndreptă din nou atenţia spre Emmet.

– Crede-mă, sunt foarte conştientă de poziţia fiecăruia. Şi de valoarea lui.

– Frumos din partea ta, spuse Jezzibella pe un ton tern.

– Savurează-ţi băutura, draga mea, zise Al şi o bătu uşor pe braţ pe Kiera. Am de făcut un mic anunţ înainte de a ne aşeza la masă. Se duse cu paşi siguri spre Emmet şi îi făcu semn chelnerului-şef să bată într-un gong. În sală se făcu tăcere, cei prezenţi realizând emoţia concentrată din mintea lui Al. Aceasta nu va fi cuvântarea obişnuită pe care aş ţine-o la masă. În primul rând, nu am pregătit nicio glumă cu armăsari.

De jur împrejurul mesei, oaspeţii zâmbiră supuşi. Al mai luă o înghiţitură de şampanie – la dracu', ar fi vrut un bourbon ca lumea.

– În regulă, n-o să vă duc cu vorba. Avem probleme cu flota, din cauză că ea nu are unde să se ducă. Ştiţi situaţia, trebuie să mergem înainte în virtutea inerţiei, altfel băieţii se vor supăra pe noi. Am dreptate, Silvano?

Gânditor, locotenentul lui dădu afirmativ din cap cu scrupulozitate.

– Unii dintre ei au ajuns aproape de punctul de fierbere, asta e clar. Nu putem ascunde aşa ceva.

– Nu vreau să ascund nimic, la naiba. Trebuie să le oferim nenorociţilor ceva de făcut cât timp ne refacem rezervele de antimaterie. Nu mai putem prelua nicio planetă, cel puţin pentru o vreme. Aşadar, vom lovi Confederaţia din alt unghi. Asta am pentru voi, ceva nou. În acest fel, le vom provoca al dracului de multe daune, şi noi vom rămâne neatinşi. Şi îl avem aici pe Emmet, căruia trebuie să-i mulţumim pentru asta. Îşi petrecu braţul pe după umărul expertului în problemele tehnologice ale Organizaţiei şi apoi îl strânse prieteneşte în braţe. Vom lansa câteva raiduri împotriva altor planete şi vom străpunge defensivele lor de fort spaţial. Apoi, putem să azvârlim rapid o mulţime dintre oamenii noştri spre suprafaţă. Povesteşte-le, Emmet.

– Am făcut unele planuri preliminare privind capsule de intrare pentru un singur om, spuse Emmet cu încordare în glas. Se bazează pe bărci de salvare standard, dar pot coborî în mai puţin de cincisprezece minute. Asta înseamnă o acceleraţie mare pentru cei dinăuntrul lor, dar cu rezistenţa noastră energistică asta n-ar trebui să constituie o problemă. Şi sunt destul de simple, astfel că nu va fi nevoie să bruiem aparatele electronice de ghidare. Flota nu trebuie decât să creeze o fereastră în acoperirea DS o perioadă suficient de lungă pentru ca ele să poată coborî. După ce ajung la sol, intră în joc vechea şi drăguţa curbă exponenţială.

– Fără forţa de foc a flotei, care să-i sprijine, vor pierde, spuse sec Dwight. Poliţiştii locali îi vor lichida.

– Depinde de cât de unită este planeta şi de câţi soldaţi putem trimite acolo, zise netulburat Al. Emmet are dreptate când spune cât de rapid ne putem extinde. Asta va provoca guvernelor o mulţime de probleme.

– Al, dar Organizaţia nu se poate extinde la fel de rapid ca posedaţii obişnuiţi. Trebuie să avem timpul necesar pentru a le permite lui Harwood şi oamenilor lui să examineze sufletele care se întorc. Iisuse, pe Noua Californie, fără a mai vorbi de Arnstadt, am avut destule necazuri în privinţa loialităţii. Şi dacă nu avem locotenenţi credincioşi, Organizaţia se va destrăma.

– Cui îi pasă? replică Al râzând după ce văzuse expresiile şocate ale celor din jur. Fiţi serioşi, băieţi! Câte planete credeţi că putem conduce? Chiar şi regele din Kulu are doar şase. Drogaţilor, dacă v-aş da fiecăruia câte una ca să domniţi peste ea, tot rămân libere sute dintre ele ca să ni se opună. Trebuie să începem să stabilizăm şansele aici. Eu spun să trimitem posedaţi pe suprafaţa planetei şi să-i lăsăm pe nenorociţi să-şi facă de cap. Îi putem folosi pe toţi înfierbântaţii la minte de aici, pe toţi artiştii de rahat care vor să scoată Noua Californie din univers, să-i trimitem pe ei, ca să scăpăm de toţi tâmpiţii pentru totdeauna. În felul ăsta rezolvăm două probleme dintr-un foc. Mai puţini trădători aici, şi planetele ies din Confederaţie. Iar voi, retardaţilor, aţi priceput ce înseamnă asta? Înseamnă mai puţine bătăi de cap pentru noi. Fiecare planetă pe care o lovim astfel va apela la marină, pentru a primi ajutor la fel ca Mortonridge. Şi asigurarea unui asemenea ajutor i-ar costa îngrozitor de mult. Bani pe care nu-i pot cheltui ca să o frece cu noi.

Se uită în jur, ştiind că îi câştigase pe toţi de partea lui. Încă o dată, faţa i se îmbujoră de căldura victoriei, iar de mândrie, pe obraji îi apărură trei riduri albe. Admiraţia pe care o stârnise împotriva voinţei lor dovedindu-le că el era bărbatul care face planuri, dar are şi curajul să le pună în practică.

Al ridică paharul în semn de triumf. Apoi, când ceilalţi ridicară paharele, trăi sentimentul că avea în preajmă o turmă de nemţălăi care salutau după moda nazistă, grăbindu-se să-şi pocnească călcâiele. Aflată în spatele ultimului şir, Jezzibella îi făcu poznaş cu ochiul, iar Kiera avea o faţă concentrată, analizând implicaţiile.

– Să rostim un toast. Adio acestei belele care se cheamă Confederaţia.

*

Câmpul de distorsiune al lui *Mindori* se extinse într-un tipar specific de vârtejuri, generând valuri în ţesătura spaţiu-timp. Acestea

împinseră corpul navei, ridicându-l de pe piedestal cu o mişcare simplă şi lină.

În salonul din faţă, niciunul dintre pasageri nu simţi nici măcar o tremurătură a câmpului gravitaţional aparent. Tocmai terminaseră de mâncat granule de curcan făcute pastă, ceea ce era singurul produs din carne pe care Beth reuşise să îl modeleze în formă de burger. Jed ignora privirile morocănoase care se îndreptau spre el. Curcanul nu era chiar rău după ce fusese fript.

Gerald Skibbow ridică ochii spre ecranul mare din salon când marginea terasei de andocare alunecă spre ei.

– Unde mergem? întrebă el.

Webster tresări surprins, pentru că era prima oară când îl auzea pe Gerald vorbind. Ceilalţi se uitară la el, uşor agitaţi de ceea ce va urma. Chiar şi în acele momente, după atâta vreme, el rămăsese tot Gerald ţăcănitul. Rocio le mărturisise în secret lui Jed şi Beth că nu pricepea defel gândurile lui Gerald.

Într-un colţ al ecranului apăru o mică imagine cu faţa lui Rocio.

– Mi s-a dat un vector de zbor de patrulă, spuse el. Nu e foarte solicitant, în nicio clipă nu ne vom afla la mai mult de trei milioane de kilometri de Noua Californie. Cred că vor să vadă dacă mă supun ordinelor. Tocmai mi-am umplut vezicile de rezervă cu fluid nutrient; dacă ar fi să plec, acum ar fi cel mai potrivit moment.

– Şi asta ai de gând să faci? întrebă Beth.

– Nu. Singurul loc în care merită să mergem ar fi habitatele edeniste şi în Confederaţie. Preţul pe care ar trebui să-l plătim pentru adăpostul oferit ar fi cooperarea cu fizicienii lor. Iar asta ar duce în cele din urmă la înfrângerea posedaţilor şi, aşa cum ţi-am mai spus, trebuie să găsesc alte soluţii.

– Nu vreau să părăsesc Monterey, interveni Gerald. Acum, pe ecran apăruse spaţioportul invers rotativ al asteroidului, care se îndepărta cu o viteză considerabilă. Întoarce, te rog, şi lasă-mă să debarc.

– Gerald, prietene, nu se poate, spuse Beth. Posedaţii aceia te-ar descoperi pe Monterey într-o clipă. Tot jocul ar fi dat de gol. Am sfârşi toţi ca Marie şi l-ar pedepsi şi pe Rocio.

– O să vă sprijin în faţa Kierei în orice fel voi putea, spuse Rocio. Întâi, însă, trebuie să intru în gloata celor ce îi sunt supuşi.

Beth întinse mâna şi îl prinse pe Gerald de braţ.

– Putem aştepta măcar atât, da?

Gerald îi analiză vorbele, deşi era convins că în acele zile gândurilor le trebuia mai mult timp să se înfiripeze. Erau vremuri când putea găsi instantaneu răspunsul la orice probleme sau întrebări. Acel Gerald

exista acum doar în mintea lui, o amintire pe care îi era dificil să o descopere şi să o vadă.

– Bine, spuse el.

Era o concesie greu de făcut. După ce fusese atât de aproape de *ea.* La doar câteva sute de metri. Iar acum trebuise să plece, să o abandoneze. Vor trece probabil zile şi zile până se vor putea întoarce. Zile pe care scumpa de Marie va trebui să le petreacă îndurând tortura produsă de controlul acelei femei îngrozitoare. Era oribil să se gândească la ceea ce se va deda femeia aceea cu carnea ei captivă. Marie era o fetiţă încântătoare, atât de frumoasă. Avusese întotdeauna o mulţime de prieteni, pe care el încercase să nu îi supere şi să îi domine protector. Pe Lalonde, sexul părea singurul lucru care îi interesa pe posedaţi. Şi, ca orice tată de la începutul civilizaţiei încoace, sexualitatea lui Marie era singurul lucru asupra căruia Gerald nu stăruise.

Asta se va întâmpla, recunoscu el în inima lui îndurerată. Noapte de noapte, Kiera va îngădui câte unui bărbat să îşi plimbe mâinile pe corpul ei. Va râde şi va geme urmărind abuzul. Va cere violări fizice fierbinţi. Trupuri zvârcolindu-se în beznă. Trupuri puternice, frumoase. Gerald scânci încet.

– Te simţi bine? întrebă Beth.

Alături de ea, Jed se încruntă.

– Da, şopti Gerald. Îşi frecă fruntea transpirată cu mâinile, încercând să maseze durerea lăuntrică. Vreau doar să o ajut. Iar dacă aş reuşi să ajung la ea, ştiu că aş putea să o ajut. Aşa a spus Loren, înţelegeţi?

– O să ne întoarcem curând, nu-ţi face griji.

Neconvins, el dădu din cap, după care continuă să ciugulească din mâncarea ce i se dăduse. Trebuia să ajungă la Marie cât mai repede. Îi părea rău de suferinţele tuturor celorlalţi, dar ceea ce suferea Marie era de neconceput. Data viitoare când vor ateriza la Monterey, lucrurile se vor schimba, hotărî el. Fără amănunte, dar vor fi clar diferite.

Rocio era conştient de anxietatea fracturată şi arzătoare a lui Gerald, care se cufunda înapoi sub presiunea unor emoţii mai calme. Mintea acelui om era o enigmă de nepătruns. În realitate, Rocio nu voia să cunoască astfel de gânduri torturate. Păcat că nu îi putea convinge pe Beth şi pe Jed să rămână singuri la bord. Acest anturaj de oameni îi complica poziţia. În mod ideal, ar fi dorit să le reducă din nou numărul.

Acum, după ce se desprinsese de asteroid, începu să accelereze, modificând câmpul de distorsiune pentru a genera valuri tot mai

puternice în spaţiu-timp. Pluti ca un surfer pe ele cu viteza de şapte *g,* iar o manipulare secundară micşoră forţa din jurul secţiunii de susţinere biotică. Când sentimentul de libertate crescu în tandem cu viteza, îngădui formei sale de vis să înflorească. Aripile întunecate se întinseră larg, bătând intens, trimiţând particule de praf interplanetar în siajul lui. Îşi scutură gâtul, clipi din ochii roşii şi uriaşi, îşi flexă ghearele. În acea stare, era perfect la unison cu sine şi cu viaţa. Asta reafirma convingerea că trebuia să înfrângă puterea pe care o avea Kiera asupra sa şi a camarazilor lui.

Începu să discute cu ceilalţi şoimi-de-iad, sondând în căutarea nuanţelor emoţionale, alcătuind un model al celor care gândeau ca el. Din cei şaptezeci de şoimi-de-iad existenţi în acele momente în sistemul Noua California, socotea că erau nouăsprezece pe care se putea bizui că îi vor oferi sprijin sincer, iar alţi zece vor trece de partea lui dacă lucrurile vor părea favorabile. Câţiva se purtau foarte evaziv, în vreme ce opt sau nouă, conduşi de Etchells şi de Cameron Leung, se delectau cu perspectiva de a urma flota Organizaţiei spre glorie. Şanse destul de bune.

După opt ore de patrulare, Hudson Proctor transmise instrucţiuni. **Există o navă interplanetară care decelerează spre Noua California,** spuse locotenentul Kierei. **Se apropie drept de-a lungul polului sudic, la un milion şi jumătate de kilometri depărtare. Cred că vine dinspre asteroidul Almaden. O simţi?**

Rocio îşi extinse câmpul de distorsiune, sondând în direcţia indicată de Proctor. Nava şerpui în percepţia lui ca un nod strâns de masă, plină de energie.

Am simţit-o, confirmă el.

Interceptează-i şi ordonă-le să se întoarcă.

Sunt ostili?

Nu cred. Probabil că e încă o adunătură de idioţi care-şi închipuie că pot trăi unde doresc, în loc să stea unde le spune Organizaţia.

Am înţeles. Şi dacă nu vor să se întoarcă?

Fă-i praf şi pulbere. Alte întrebări?

Nu.

Rocio schimbă din nou câmpul de distorsiune, concentrându-l la o suprafaţă mică, aflată puţin în faţa ciocului său. Puterea ţâşni prin celulele lui de modelare, iar efortul pe care îl aplica făcu un salt spre infinit. Se deschise un interstiţiu gaură de vierme, şi el goni prin ea, ieşind din terminus la mai puţin de două secunde după aceea. Terminusul se plie frumos în urma penelor cozii lui, reducând spaţiu-timpul local la consonanţa sa obişnuită.

Nava interplanetară se afla la trei kilometri distanţă, o aşchie lungă din metal şi compozit, de culoare gri mătăsos. Configuraţia standard a modulului de susţinere biotică avea forma unui butoi, separată de secţiunea de propulsie printr-un turn cu zăbrele. Decelera la două treimi de *g,* iar flacăra de fuziune alb-albăstruie ieşea ca o săgeată din duza de evacuare. Rocio deveni conştient de alt terminus al unei găuri de vierme care se deschidea la cinci mii de kilometri depărtare. Din terminus se furişă un şoim-de-iad, reducând imediat câmpul său de distorsiune, rămânând în plutire inertă. Rezistă ispitei de a-l saluta. Urmărirea lui într-un asemenea mod pentru a-i monitoriza comportamentul era lipsită total de subtilitate.

Un puls radar declanşă transponderul navei: potrivit codului, se chema *Lucky Logom.* Rocio egală viteza sa cu cea a navei şi deschise un canal cu rază medie.

– Suntem *Mindori,* navă a Organizaţiei, le spuse el. Vă apropiaţi de reţeaua de apărare strategică a Noii Californii fără aprobare. Vă rog să vă identificaţi.

– Sunt Deebank, presupun că sunt căpitanul. Nu ne-am anunţat prezenţa ca să nu atragem atenţia acelor blestemaţi de şoimi-de-vid. Îmi pare rău, nu am avut intenţia de a vă speria. Am dori aprobare pentru un rendez-vous cu staţia cu orbită joasă.

– Se refuză aprobarea. Întoarceţi-vă pe asteroidul vostru.

– Stai o clipă, ce naiba, suntem membri fideli ai Organizaţiei. Ce anume îţi dă dreptul de a ne ordona să plecăm?

Rocio activă un tun maser din coca inferioară a navei şi îl aţinti asupra unuia dintre panourile de eliminare a căldurii prins în compartimentul cu echipamente al lui *Lucky Logorn.*

– Unu, nu-ţi dau ordin, ci-ţi transmit un ordin al Organizaţiei. Doi.

Apoi trase.

Lovitura radiaţiei coerente de maser făcu o gaură de jumătate de metru în mijlocul panoului de termopurjare. Aşchii oranj fluorescente zburară în toate părţile, după care strălucirea lor se stinse cu totul.

– Du-te dracului, strigă Deebank. Ticăloşilor, nu ne puteţi ţine aici pe vecie.

– Realiniază-ţi acţionarea. A doua lovitură va trece prin tubul de fuziune. O să te lăsăm în derivă aici. Singurul lucru care trebuie să vă preocupe este ce câştigaţi. Vă ajunge hrana ca să plecaţi? Ori vă va lăsa aerul? Şi apoi, v-ar putea prinde un şoim-de-vid şi veţi fi folosiţi ca animale într-un laborator de cercetare al Confederaţiei.

– Nenorocitule.

– Aştept.

Rocio se mai apropie puţin, simţind resentimentele şi furia fierbând în cei opt oameni din secţiunea de susţinere biotică. Dar depistă şi resemnare.

Bineînţeles, flacăra propulsiei cu fuziune se răsuci, trimiţând-o pe *Lucky Logom* pe un arc domol care avea s-o îndrepte în cele din urmă înapoi spre Almaden. Pentru a anula atât de mult delta-v era nevoie de un proces îndelung şi costisitor din cauza energiei necesare. Asta le va răpi ore bune.

– O să te ţinem minte, îi promise Deebank. Va veni vremea când va trebui să ni te alături. Să nu te-aştepţi să-ţi fie uşor.

– Să mă alătur vouă, unde? întrebă Rocio sincer curios.

– Pe o planetă, găgăuţă.

– Despre asta era vorba? De teama voastră de spaţiu?

– Dar ce dracu' îţi închipuiam că facem? Invadăm?

– Nu mi s-a spus.

– Bine. Acum că ai înţeles, ne laşi să trecem?

– Nu pot.

– Ticălosule.

Rocio înclină să se arate înţelegător, împingându-şi gândurile către o îngrijorare spăşită.

– Vorbesc serios. Mai e un şoim-de-iad care mă urmăreşte, ca să se asigure că fac exact ce mi s-a spus. Ei nu sunt convinşi de angajamentul meu faţă de cauză, înţelegi?

– Auzi sunetul acela de apă pleoscăind? Este inima mea, care sângerează.

– De ce nu vă vrea Organizaţia pe Noua Californie?

– Pentru că au nevoie de produsele pe care Almaden le realizează în staţiile sale industriale. Asteroidul are o mulţime de companii de astroinginerie specializate în sisteme de arme. Iar noi suntem fraierii care trebuie să-i terorizeze pe tehnicienii nonposedaţi pentru a-i pune la treabă. Ai idee ce înseamnă asta? E o porcărie fără seamăn. Am fost soldat când trăiam, am luptat împotriva fasciştilor care au luat în sclavie oameni în felul ăsta. Îţi spun clar, nu e corect. Am fost adus aici să fac altceva. Nimic din toate astea nu e drept.

– Şi atunci, de ce ai rămas în Organizaţie?

– Dacă nu eşti alături de Capone, înseamnă că eşti împotriva lui. Aşa merg lucrurile. A fost foarte deştept prin felul în care a organizat lucrurile. Locotenenţii lui sunt în stare să facă orice pentru a-şi păstra posturile. Ei strâng şurubul în ce ne priveşte, iar noi trebuie să îi chinuim pe nonposedaţi. Dacă apare vreun necaz, dacă începem să ridicăm obiecţiuni ori devenim aroganţi, ei cheamă în ajutor flota. Nu-i aşa? Voi sunteţi brutele, voi faceţi ca totul să meargă bine pentru el.

– Avem propria noastră brută, care se numeşte Kiera.
– Fata de la Miezul Nopţii? Îţi baţi joc de mine? Nu m-aş supăra să-mi supun sărmanul meu trup la vreun chin din partea ei.
Hohotele de râs se rostogoliră în spaţiul dintre nave.
– N-ai vorbi aşa dacă ai fi cunoscut-o.
– Dură gagica, nu?
– Cea mai.
– Nu pari prea încântat de situaţie.
– Amândoi ne aflăm în aceeaşi situaţie.
– Da? Atunci, ascultă, poate ne înţelegem, bine? Cum să spun, dacă trebuie să ne întoarcem la Almaden, locotenenţii ne vor face să ne pară foarte rău pentru că ne-am lansat în aventura asta. Ce-ar fi să ne duci la Noua Californie, ne laşi pe o staţie de orbită joasă, ori, dacă ai un avion spaţial, l-am putea folosi. Dacă reuşim să coborâm pe suprafaţă, vom rămâne. Crede-mă. Nu ne mai întoarcem.
– Bravo ţie.
– O să-ţi dăm un corp. Unul uman, cel mai bun care există. Pe planetă există milioane de nonposedaţi; îţi pregătim unul pentru posesie şi ţi-l predăm. În felul ăsta, cobori acolo fără a înfrunta vreunul dintre riscurile prin care vom trece noi. Ascultă, poţi simţi că-ţi spun adevărul. Corect?
– Da. Dar nu mă interesează.
– Poftim? De ce nu? Fii serios! E cea mai bună afacere pe care o poţi face.
– Nu-i pentru mine. Voi chiar urâţi acest univers pustiu, nu-i aşa?
– A, nu-ţi place asta? Ai fost în lumea de dincolo. Poţi s-o auzi. Ea este mereu acolo, la doar un pas de cealaltă parte a nopţii. Trebuie să fugi acolo.
– Nu fac asta.
– Ce prostie.
– Dar tot nu vreau. Sigur, încă aud sufletele pierdute, dar ele nu mă pot atinge. Ele nu sunt decât o amintire a acelei pustietăţi. Ele, în sine, nu reprezintă o ameninţare. Teama este singurul lucru care te îndeamnă să evadezi. Am trecut peste asta. *Mindori* face parte din pustietate, este mediul ei perfect. Având acest construct drept gazdă, am învăţat să nu-mi fie teamă. Poate că voi ar trebui să încercaţi să găsiţi corpuri de şoimi-negri şi şoimi-de-vid. Vă imaginaţi asta? Ar rezolva problemele tuturor, fără atâtea conflicte şi violenţe, dacă după ce mori ţi se dă corpul unui şoim-de-vid pentru a-l poseda. Cu timp şi hotărâre, s-ar putea creşte suficient de multe pentru sufletele pierdute, sunt convins de asta. Apoi, în ultimă instanţă, spaţiul s-ar

umple de milioane ca noi, întreaga rasă umană s-ar transforma în îngeri negri care zboară între stele.

– Hei, amice, ştii ceva? Posedarea acelui monstru nu te-a lecuit, te-a făcut să faci un salt ca de lebădă peste orice limită.

– Probabil. Dar care dintre noi este mulţumit?

– Trebuie să-ţi faci griji din cauza Kierei. Ţii minte? Cum se-ntâmplă că nu-ţi iei zborul spre apusul soarelui?

– Cum spui, Kiera e o problemă.

– Corect, şi atunci nu te da mare.

– Nu mă dădeam. Dar propunerea ta mă interesează. S-ar putea să ajungem la o înţelegere. Am o idee, dar va mai dura ceva timp până verific cerinţele. După ce te întorci la Almaden, o să te caut eu.

*

Sentimentele animalice ale Kierei erau stârnite de fiecare dată când cobora în sala de gimnastică din subsolul hotelului Hilton. Îi plăcea foarte mult noul ei rol de vampă euforică, şi îşi lăsa ochii să rătăcească asupra tinerilor bărbaţi care erau instruiţi de posacul Malone. Aprehensiunea lor era agreabilă când o vedeau urmărindu-i, când îşi dădeau coate şi se priveau îngrijoraţi. Avusese aventuri amoroase pe Noul Munchen, avusese câţiva amanţi în timpul căsătoriei, atât înainte, cât şi după căderea în dizgraţie a soţului. Însă acelea fuseseră toate întâlniri insipide, precaute. Aproape întregul fior se născuse din ideea de a avea o aventură, de a înşela fără a fi prinsă. Sexul nu reprezentase niciodată ceva ieşit din comun.

Acum, totuşi, era liberă să-şi exploreze pe deplin sexualitatea, pentru că nu mai exista nimeni care să o dezaprobe sau să o condamne. O parte din atracţia ei provenea din faptul că era o femeie care deţinea puterea, reprezentând o provocare pentru orice bărbat; restul îşi avea izvorul în corpul extraordinar al Mariei Skibbow. El o făcea să ajungă la nonposedaţi. Amanţii posedaţi, precum sărmanul Stanyon, erau artificiali. Bărbaţii îşi acordau în mod invariabil penisuri mari, care puteau rămâne în erecţie toată noaptea, şi aveau trupuri de zei greci. Clişee strigătoare la cer, care vorbeau elocvent despre slăbiciunile şi nesiguranţa lor.

Prefera mai curând tinerii de la sala de gimnastică pentru realitatea pe care o aduceau. Incapabili să se ascundă în spatele unei iluzii mentale sau fizice, sexul cu ei era primitiv şi pur. A-i domina în pat, fără nicio inhibiţie, era de-a dreptul delicios. Şi Marie avea cunoştinţe surprinzător de cuprinzătoare, pe care Kiera le putea extrage pentru a experimenta. În ciuda amintirilor şi priceperii căpătate în timpul unei lungi călătorii pe fluviu, când capitulase în faţa unui bătrân pe nume Len Buchannan. Îndurând umilinţa nocturnă dintr-un singur motiv,

libertatea care o aştepta la capătul fluviului. Fata avea o hotărâre încăpăţânată pe care Kiera o admira foarte mult. Se apropia de a ei. Chiar şi acum, captivă şi tragică, în închisoarea ei mentală, Marie se agăţa de ideea mântuirii.

Dar cum? se întrebă Kiera într-o doară.

Cumva. Într-o bună zi.

Nimic nu ţine o veşnicie. După cum tu ştii prea bine.

Cu un rânjet mintal, Kiera o alungă pe fata insolentă din gândurile ei. Privirea ei găsi un tânăr delicios de nouăsprezece ani care loveau ritmic cu pumnii într-un sac lung din piele. Agresiunea disperată şi muşchii încordaţi erau extrem de excitanţi. El ştia că ea se afla în spatele lui, dar refuza să se întoarcă. Sperând că dacă va evita contactul vizual, ea va trece mai departe. Făcu un semn cu degetul îndoit spre Malone care, fără chef, se apropie de ea.

– Cum îl cheamă? întrebă ea cu glas răguşit.

– Jamie.

Gândurile antrenorului scund erau pline de dispreţ.

– Jamie, te temi de mine?

El se opri şi ţinu sacul, ca să nu se mai legene. O privi direct cu ochi cenuşii şi blânzi.

– De tine, nu. De ceea ce eşti în stare să faci, da.

Ea aplaudă rar.

– Foarte bine. Nu te îngrijora, nu am de gând să-ţi fac niciun rău. Aruncă o privire spre Malone. Ţi-l aduc înapoi mâine dimineaţă.

Antrenorul îşi scoase şapca şi scuipă.

– Cum spui tu, Kiera.

Ea făcu doi paşi spre Jamie şi se simţi încântată de jena lui faţă de acea apropiere.

– Vai, dragul meu, nu sunt chiar atât de rea, nu-i aşa? murmură ea.

El era cu un cap mai înalt. Când coborî privirea, ochii îi fură atraşi de pielea bine bronzată, dezvăluită de rochia de vară de culoare mov. Stânjeneala lupta cu alte emoţii, mai subtile. Victorioasă, Kiera zâmbi. Măcar un lucru îi mergea bine în acea seară. Capone şi blestematele lui de planuri de răzvrătire! Îi luă mâna mare între ale ei şi începu să-l conducă afară din sală ca pe un căţel uriaş. Înainte de a ajunge la uşile duble, acestea se deschiseră larg. Pe ele năvăli Luigi, aducând un morman de prosoape. O văzu pe Kiera şi se uită furios. Comandant al flotei, care acum făcea treburi mărunte şi triviale pentru Malone, acea nonentitate. Resentimentele care îl chinuiau erau suficient de puternice pentru a se manifesta printr-o violenţă maliţioasă; era convins că ea se afla acolo pur şi simplu pentru a asista direct la

umilirea lui. Noua favorită a şefului care exulta în faţa prăbuşirii fostului ei rival.

– Luigi, spuse Kiera cu vioiciune. Ce plăcere să te întâlnesc aici. Ce minunat.

– Şterge-o de-aici, târfă.

Apoi, uitându-se încruntat, îşi făcu loc cu coatele pe lângă ea.

– După ce duci prosoapele, cazi în genunchi să le legi şireturile?

Luigi se opri şi se întoarse spre ea. Îşi împinse capul înainte, astfel încât nasurile lor se atingeau.

– Eşti o târfă. Una de doi bani. Nu ai decât un singur lucru de vânzare. Când Organizaţia îţi va fi folosit şoimii-de-iad, nu vei mai însemna nimic. Partea cea bună este că tu ştii că asta se va întâmpla. Purtarea ta de împărăteasă de gheaţă de rahat nu păcăleşte pe nimeni. Toată lumea de pe asteroidul ăsta blestemat râde de tine.

– Sigur că asta se va întâmpla, spuse ea cu un aer senin. Dar şoimii nu vor fi folosiţi dacă flota nu va fi comandată cum se cuvine.

Pe faţa lui Luigi apăru o expresie de derută, care îi tulbură şi gândurile.

– Poftim?

Acea nesiguranţă îi fu de ajuns Kierei. Îl bătu pe Jamie pe braţul musculos.

– Ce-ar fi să iei prosoapele acelea grele de la Luigi, dragul meu? Se pare că, până la urmă, nu voi avea nevoie de tine în noaptea asta.

Jamie se uită la maldărul de prosoape care îi ateriză pe neaşteptate în braţe şi urmări cum uşile se închiseră în urma Kierei şi a lui Luigi.

– Nu mai pricep nimic, se văicări el.

De fapt, în ciuda celor afirmate de alţii despre vrăjitoarea Miezului Nopţii, el aşteptase cu nerăbdare să facă sex.

Malone îl bătu pe umăr într-un mod patern.

– Nu-ţi face griji, băiete. Mai bine că te afli departe de asemenea scene.

*

Având în vedere poziţia înaltă a doctorului Pierce Gilmore în cadrul personalului ştiinţific CNIS (Divizia de Analiză a Armelor), era inevitabil ca o mare parte a naturii lui să manifeste tendinţe către birocraţie. Precis şi metodic în activitatea lui, credea cu tărie că în investigaţiile lui trebuia să respecte întru totul procedurile aprobate. O asemenea adeziune la protocol era un prilej de glume între membrii mai tineri ai personalului, care îl acuzau de inflexibilitate şi de lipsă de imaginaţie. El suporta cu stoicism glumele făcute pe la spate, refuzând în acelaşi timp să aleagă scurtături şi să acţioneze în funcţie de ce-i spunea intuiţia. Spre meritul lui, era exact genul de conducere de care avea

nevoie Divizia Arme. Răbdarea eternă este o cerinţă preliminară când te apuci să demontezi arme necunoscute care au fost proiectate ilegal (majoritatea sub patronajul guvernului) şi au tendinţa de a încorpora elemente care descurajează în mod clar orice examinare atentă. În cei şase ani de când deţinea acea funcţie, rezultatele privind securitatea înregistrate de divizie fuseseră spectaculoase.

De asemenea, spre meritul lui, nu se ocupa de construirea unui imperiu intern, lucru obişnuit şi apreciat de angajaţii guvernamentali, mai ales de aceia care, ca şi el, în esenţă, nici nu contau. Drept urmare, funcţia lui era modestă, aproximativ echivalentul unui manager oarecare din cadrul unei companii multistelare. Afişa puţine lucruri personale, ornamente şi imagini solide pe masa de lucru; un raft cu orhidee Stanhopea, care înfloreau sub un subţire tub solaris. Mobilierul era oficial, o reproducere confortabilă a stilului tipic pentru Midwest, din lemn de culoare închisă, pe care îl ştia încă de când era mic. Ferestrele largi, holografice, înfăţişând peisajul aspru şi eroic în care trăiseră indienii Cheyenne, nu prea reuşeau să ascundă plasarea reală a încăperii, îngropată adânc în interiorul asteroidului Trafalgar. În interiorul apartamentului electronic, Gilmore instalase o serie de procesoare edeniste de vârf care se apropiau de statutul de IA. Sistemul facilita organizarea consiliilor multidisciplinare prezidate de el, care se desfăşurau de două ori pe săptămână pentru investigarea capacităţilor deţinute de posedaţi.

Era a doua oară când şefii de echipe se întâlneau de când Jacqueline Couteur solicitase în Tribunalul Trei de maximă securitate să fie eliberată, iar ceea ce urmase încă afecta dispoziţia tuturor. Profesorul Nowak, fizician în domeniul cuantic, sosi primul, după care se servi cu nişte cafea din carafa filtrului pe care Gilmore îl lăsa să funcţioneze tot timpul. Doctorul Hemmatu, specialistul în energie, şi Yusuf, şeful electroniştilor, veniră împreună, discutând pe un ton scăzut. Aceştia îi aruncară lui Gilmore un salut superficial din cap şi se aşezară la masa de conferinţe. Urmă Mattox, doctor neurolog, care rămase neobişnuit de rezervat, alegându-şi un scaun ceva mai departe de cel pe care stătea Yusuf. Euru încheie grupul, aşezându-se vizavi de Gilmore. Spre deosebire de ceilalţi, edenistul cu piele negricioasă părea indecent de fericit.

Gilmore îl cunoştea pe adjunctul său de suficientă vreme ca să-şi dea seama repede că nu era vorba doar despre mulţumirea obişnuită pe care o împărtăşeau toţi edeniştii.

– Ai ceva? întrebă el.

– Tocmai a sosit un şoim-de-vid din sistemul Sinagra. A adus o înregistrare interesantă.

Hemmatu se învioră.

– Din Valisk?

Înainte de a fi dispărut, habitatul independent furnizase un volum masiv de date, foarte folositoare privind comportamentul posedaţilor.

– Da, cu puţin înainte ca Rubra şi Dariat să-l fi dus de acolo, spuse Euru zâmbind generos.

Îşi instrui blocul procesor bitek să datavizeze fişierul pentru ceilalţi.

Senzovizarea pe care o primiră se dovedi ciudată, pentru că îi lipsea rezoluţia asociată în mod normal cu intrarea de canal nervos complet. Conversiile de la amintirile de habitat edenist la formatul adamist standard erau recunoscute pentru instabilitatea lor, însă aceasta era cu totul altfel. Cuibărit în mediul său de culori pastelate, arome slabe şi tactoriale blânde, Gilmore se strădui curajos să evite folosirea conotaţiei *spectral.* Dădu greş în mod deprimant.

Amintirea îi aparţinea lui Dariat, în timp ce plutea de colo, colo pe suprafaţa unei ape îngheţate din interiorul unui tub întunecat, cu pereţi din polip. Judecând după modul în care îi amorţeau membrele, făcându-l să tremure, frigul era suficient de puternic pentru a străpunge până şi protecţia lui energistică. O femeie de culoare, grasă, se ţinea strâns de el, cutremurându-se violent în vesta ciudată din perne pe care o purta.

Ţi-ai format vreo impresie privind dimensiunea? îl întrebă Consensul Kohistan pe Dariat.

Nu chiar, un univers este un univers. Cât de mare este acesta?

Consensul îşi primi rapid amintirea despre lumea de dincolo. Sufletul lui devenise un licăr slab de identitate în derivă într-un nicăieri îndepărtat de realitate. Un nicăieri plin de suflete similare; toate având aceeaşi dorinţă, senzaţii existente de cealaltă parte.

Amintirea amintirii altcuiva; dacă senzomediul tubului de deşeuri al zgârie-cerului Valisk era firav, aceasta era la fel de nesubstanţială ca un vis aproape uitat. În ceea ce îl privea pe Dariat, lumii de dincolo îi lipsea orice senzaţie fizică, tot ce trăda prezenţa sa fiind o tapiserie transparentă de emoţii. Suferinţa şi dorinţa inundau lumea aceea. Sufletele se strângeau laolaltă, sugând cu disperare amintirile lui pentru iluzia de senzaţie fizică pe care o conţineau.

Deruta şi spaima domneau în mintea lui Dariat. Voia să fugă. Voia să se arunce în steaua luminoasă a senzaţiei ce ardea foarte puternic, în timp ce Kiera şi Stanyon deschiseră cu forţa o cale în corpul lui Horgan. Lumea de dincolo se ofili în urma lui când ţâşni de-a lungul rupturii existente în bariera dintre planurile existenţei.

Şi cum controlezi puterea energistică? întrebă Consensul.

Dariat le oferi o vizualizare (de astă dată perfect clară) a dorinţei ce se suprapunea realităţii. Trăsături mai atrăgătoare, păr mai des, haine mai plăcute. Ca o proiecţie de hologramă, însă susţinută de energia ce ieşea curgând din lumea de dincolo pentru a o consolida, asigurându-i soliditatea. De asemenea, puterea distructivă, un fulger mental, ţintit şi aruncat în toiul pasiunii clocotitoare. Valul de energie din lumea de dincolo sporind de o mie de ori, arzând prin corpul posedaţilor ca o sarcină electrică.

Dar simţurile? Facultatea de percepţie extrasenzorială? Lumea din jurul lui se modifică, translatându-se spre umbre alunecoase.

Mai existau şi alte câteva întrebări şi observaţii privind natura stării lui Dariat, la care posesorul rebel se strădui să răspundă. În total, înregistrarea avea ceva mai mult de cincisprezece minute.

– O multitudine, într-adevăr, spuse Gilmore când ea se termină. Exact acest fel de clarificare ne trebuie pentru a găsi o soluţie. Mi s-a părut că Dariat avea de fapt o oarecare libertate de mişcare în lumea de dincolo. După părerea mea, asta presupune dimensiuni fizice.

– Un tip ciudat de spaţiu, spuse Nowak. Judecând după modul în care sufletele erau presate aproape până la suprapunere, s-ar putea să fie foarte puţin spaţiu. Eu nu l-aş numi loc, dar cu siguranţă că este o arie unificată. A fost aproape un continuum închis, însă noi ştim că există în paralel cu propriul nostru univers, deci trebuie să aibă o adâncime infinită. Asta este foarte aproape de a fi paradoxal.

Tulburat de propriul raţionament, ridică din umeri.

– Mă interesează abilitatea de percepţie pe care a demonstrat-o Dariat, spuse Euru. Efectul este remarcabil de asemănător cu simţul de percepere a masei şoimilor-de-vid.

Gilmore se uită peste masă, spre înaltul edenist, invitându-l să continue.

– Eu aş spune că posedaţii interpretează rezonanţele locale ale energiei. Indiferent de tipul de energie care funcţionează lăuntric, ştim că ea se răspândeşte în universul nostru, chiar dacă noi nu o putem încă distinge.

– Dacă ai dreptate, spuse Nowak, este încă un alt indiciu că universul nostru este contiguu cu această lume de dincolo, că nu există niciun punct de interfaţă.

– Trebuie să existe o conexiune identificabilă, spuse Euru. Cât a ocupat corpul lui Horgan, Dariat a fost conştient de sufletele pierdute. Le-a putut auzi – asta, din lipsa unei exprimări mai fericite. Îi rugau tot timpul pe posesori, cerându-le să le înapoieze trupurile. Undeva trebuie să existe o legătură, o cale care să ducă înapoi, acolo.

Gilmore se uită din nou în jur pentru a vedea dacă mai voia cineva să abordeze subiectul. Toţi stăteau tăcuţi, concentrându-se asupra implicaţiilor pe care le invocaseră Euru şi Nowak.

– M-am gândit că poate ar trebui să abordăm problema dintr-un alt unghi, spuse el. La urma urmelor, am înregistrat un eşec răsunător când am încercat să analizăm semnătura cuantică a efectului, şi probabil că ar trebui să ne concentrăm mai puţin asupra naturii exacte a bestiei şi mai mult asupra a ceea ce face şi presupune ea.

– Pentru a ne ocupa de asta, trebuie să o identificăm, spuse Yusuf.

– Eu nu recomand forţa brută şi abordarea pornită din ignoranţă, răspunse Gilmore. Dar gândiţi-vă: când s-a declanşat criza, am crezut că avem de-a face cu o izbucnire a vreunui virus energetic. Eu susţin că despre asta este vorba în esenţă. Sufletele noastre sunt tipare independente, capabile să existe şi să călătorească în afara matricei corpurilor noastre. Hemmatu, cum crezi că sunt alcătuite?

Analizând întrebarea, expertul în energie îşi mângâie obrazul cu degetele lungi.

– Da, cred că înţeleg încotro vreţi să mergeţi. Energia lumii de dincolo este evident prezentă în toată materia, inclusiv în celule, deşi cantitatea trebuie să fie în mod necesar extrem de redusă. Prin urmare, pe măsură ce inteligenţa creşte în timpul vieţii, ea se întipăreşte cumva în această energie.

– Exact, replică Gilmore. Tiparele gândirii care apar în structura noastră neuronală reţin coeziunea lor imediat ce moare creierul. Acesta este sufletul nostru. Nu are nimic spiritual sau religios şi, având în vedere natura universului, conceptul este un fenomen exclusiv natural.

– Nu ştiu dacă trebuie să respingem religia, spuse Nowak. Conectat ineluctabil la univers la un asemenea nivel fundamental, pare cumva impresionant din punct de vedere spiritual. A fi la unison cu cosmosul ne face pe toţi să fim o parte a creaţiei lui Dumnezeu. Nu-i aşa?

Gilmore nu-şi dădu seama dacă Nowak glumea sau nu. Mulţi fizicieni deveneau religioşi în timp ce luptau cu graniţele incognoscibile ale cosmologiei, la fel cum mulţi îmbrăţişau ateismul.

– N-ar fi bine să lăsăm asta deoparte pentru o clipă, te rog?

Nowak zâmbi şi făcu un semn generos cu mâna.

– Vreau să spun că există ceva care ajută la păstrarea coeziunii sufletului. Ceva leagă laolaltă toate gândurile şi amintirile. Când Syrinx a intervievat-o pe Malva, ea i-a spus: *Viaţa naşte suflete.* Că este *tiparul pe care simţirea şi conştiinţa de sine îl exercită asupra energiei din interiorul corpului biologic.*

– Aşadar, sufletele se constituie din reacţia gândurilor asupra acestei energii, spuse Novak. Nu pun la îndoială ipoteza. Dar cum ne poate ajuta asta?

– Pentru că suntem doar noi, fiinţele umane. Animalele nu au suflet. Dariat şi Laton nu au spus că ar fi întâlnit aşa ceva.

– Nu au spus nici dacă au întâlnit suflete străine, interveni Mattox. Dar, potrivit celor susţinute de kiint, ele există acolo.

– Universul este mare, spuse Nowak.

– Ba nu, îl contrazise Gilmore. Asta nu se poate verifica. Doar unele suflete sunt prinse în secţiunea despre care avem cunoştinţă, zona din apropierea graniţei. Laton aproape că a confirmat asta. După moarte, este posibil să te îmbarci pentru marea călătorie. Repet, astea au fost cuvintele lui.

Euru clătină întristat din cap.

– Aş vrea să-l pot crede.

– Aici sunt de acord cu el, deşi asta nu influenţează prea mult ipotezele mele.

– Care sunt acelea?

– Cred că ştiu care este liantul care ţine sufletele laolaltă. Trebuie să fie simţirea. Gândiţi-vă, un animal precum un câine sau o pisică are individualitatea sa ca entitate biologică, dar nu are suflet. De ce nu? Are o structură nervoasă, amintiri, procese de gândire care se desfăşoară în cadrul structurii neurale. Însă când moare, toate acestea îşi pierd coerenţa. Fără un scop, un sentiment puternic de identitate, tiparul se dizolvă. Nu există o ordine.

– Vidul lipsit de formă, mormăi amuzat Nowak.

Gilmore ignoră gluma.

– Ştim că un suflet este o entitate coerentă, şi atât Couteur, cât şi Dariat au confirmat că există un flux de timp în interiorul lumii de dincolo. Suferă o entropie ca şi noi. Sunt convins că asta le face vulnerabile.

– Cum? întrebă brusc Mattox.

– Putem introduce schimbarea. Energia, adevărata substanţă a sufletelor, nu poate fi distrusă, dar se poate disipa sau descompune, înapoiată unei stări primordiale.

– A, da, spuse Hemmatu, zâmbind admirativ. Acum îţi înţeleg raţionamentul. Aşa este, trebuie să reintroducem o doză de haos în vieţile lor.

Euru se uită şocat la Gilmore.

– Să le ucidem?

– Să dobândim capacitatea de a le ucide, îi răspunse calm Gilmore. Dacă au abilitatea de a părăsi acea parte sau stare a lumii de dincolo,

unde se află în prezent, ele trebuie forţate să facă asta. Perspectiva morţii, moartea *definitivă* şi adevărată, le-ar convinge să ne lăse în pace.

– Cum? întrebă Euru. Care ar fi metoda?

– Un virus al minţii, spuse Gilmore. O antimemorie universală care să se răspândească prin procesele gândirii, fracturându-le. Frumuseţea este că posedaţii îşi combină gândurile cu ale altora pentru a-şi împlini căutarea senzaţiilor. În masă, ei sunt un superconductor mintal.

– S-ar putea să fi găsit o soluţie interesantă, spuse Hemmatu. Există asemenea lucruri precum antimemoria?

– Există câteva arme proiectate să afecteze procesele de gândire ale ţintei, spuse Mattox. Majoritatea sunt agenţi chimici sau biologici. Cu toate acestea, ştiu câteva care se bazează pe amintiri de imprimare didactică. Dar în măsura în care eu şi colegii mei am reuşit să producem doar variante care provoacă tulburări psihice extreme, precum paranoia sau schizofrenia.

– Asta ne mai trebuie, mormăi Nowak. Suflete pierdute şi demente. Şi aşa sunt suficient de ţăcănite.

Gilmore îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Teoretic vorbind, ar fi posibilă o antimemorie? îl întrebă el pe Mattox.

– Nu mă pot gândi la alte soluţii care să pună capăt situaţiei.

– Sigur se va autodistruge? spuse Yusuf. Dacă distruge mecanismul propriei sale conductivităţi, cum se poate autosusţine?

– Vom avea nevoie de ceva care să acţioneze cu puţin înaintea valului de autodistrugere, zise Mattox. Încă o dată, nu este o imposibilitate teoretică.

– Nimeni nu a spus că un asemenea concept nu ar avea nevoie de un efort considerabil pentru elaborare, zise Gilmore.

– Şi teste, interveni Euru. Faţa lui atrăgătoare trăda o mare nelinişte. Nu uitaţi de faza asta. Vom avea nevoie de o fiinţă conştientă pentru teste. Probabil de mai multe.

– O avem pe Couteur, mormăi Gilmore. Observă critica nerostită a edenistului. Regret: gândire naturală. Ea ne-a pricinuit necazuri foarte mari în Tribunalul Trei.

– Sunt convins că există sisteme neurale bitek adecvate acestui scop, se grăbi să spună Mattox. La început, nu va fi nevoie să folosim fiinţe umane.

– Prea bine, replică Gilmore. Dacă nu are nimeni nicio obiecţie, vreau să acordăm prioritate acestui proiect. De câtva timp, Primul-amiral a exercitat o presiune considerabilă asupra noastră pentru a

găsi o soluţie globală. Ar fi o uşurare să raportăm că, în cele din urmă, vom putea să declanşăm din nou ofensiva împotriva posedaţilor.

*

Habitatele edeniste bârfeau între ele. Descoperirea întâi i-a surprins, apoi i-a amuzat pe Ione şi *Seninătate.* Însă personalităţile lor multiplicate erau alcătuite din milioane de oameni, care, ca toţi vârstnicii, doreau să vadă ce făceau rudele lor tinere şi răspândeau vorba printre prieteni. Personalităţile făceau de asemenea parte din cultura edenistă, astfel că, în mod firesc, manifestau un interes avid faţă de afacerile umane referitor la reacţia pe care o va avea în ultimă instanţă asupra lor. Detaliile mărunte privind comportamentul politic, social şi economic venite din partea Confederaţiei erau absorbite, dezbătute şi analizate. Toţi ediniştii aveau dreptul să le cunoască. Doar metoda de a transmite chestiunile cele mai diverse era încântător de neconvenţională. În cadrul fiecărei personalităţi aveau să se formeze numeroase subgrupuri, cu interese extrem de variate, începând cu literatura clasică şi xenobiologie, trenuri cu abur ale epocii industriale de început şi terminând cu formaţiunile noroase Oort. Nu exista totuşi nimic oficial privind asemenea aglomerări de mentalităţi cognitive. Pur şi simplu, aşa stăteau lucrurile. O anarhie informală.

Observând acestea, *Seninătate* începu să se considere echivalentul unui unchi bătrân care supraveghează un grup de nepoţi şi nepoate, toţi mici şi greu de strunit. Decenţa genera un uşor sentiment de alienare din partea contemporanilor (lucru pe care Ione îl socotea amuzant). A existat o idee de înrudire doar când din minţile vorbind vrute şi nevrute a apărut Consensul Jovian deplin, cu nobleţea sa solemnă.

Până la sosirea *Seninătăţii* la Jupiter, existau practic milioane de subgrupuri care se întruneau în cadrul personalităţilor habitatului pentru a analiza orice aspect posibil al problemei posedării (în esenţă, comisia lui Gilmore până la gradul n). Dornică să participe la căutarea unei soluţii, *Seninătate* a contribuit cu memoriile şi concluziile sale privind criza de până atunci, informaţii pe care le-a diseminat cu generozitate şi le-a analizat. Între grupurile care supravegheau toate chestiunile religioase, cel mai interesant aspect era curiozitatea kiint faţă de Zeul Adormit al speciei Tyrathca. Întrebarea referitoare la ce ar putea fi Zeul Adormit a fost transmisă grupurilor care se ocupau de cosmologie. Negăsind răspunsul, ei s-au adresat xenopsihologilor. La rândul lor, aceştia s-au întrebat dacă nu cumva enigma putea fi rezolvată mai bine de istoricii xenoculturali…

Punct în care, două mentalităţi distincte (şi, în modul lor aparte, foarte importante) dintre personalităţile colective deveniră conştiente de problema Zeului Adormit. Sub-Consensul pentru securitate şi Wing-Tsit Chong deciseră împreună că problema putea fi rezolvată mai bine de ei înşişi şi de câţiva dintre specialiştii proprii. În colaborare cu Ione, desigur.

Joshua era destul de supărat pe Ione pentru că aceasta îl convocase la o conferinţă fără să-i spună motivul. Existau motive pentru a fi invitat să meargă după ce intra în joc Mzu. Lucrurile se agravară când ea îi spuse că întâlnirea se va desfăşura în Palatul Beauvoir. Asta însemna că avea să fie oficială.

Când sosi la mica staţie de metrou care deservea vizitatorii palatului, Mzu era în faţa lui şi urca treptele. Îi veni să se întoarcă pentru a supraveghea reutilarea navei *Lady Macbeth.* Însă bine măcar că acela era cel mai mare rău posibil. Schimbară amabilităţi chinuite cât merseră de-a lungul potecii pavate cu piatră de culoare galben-închis până la intrarea în clădirea clasică. Nici Mzu nu ştia de ce fusese invitată.

O hoardă de cimpanzei-servitori se agitau de o parte şi de alta a potecii, însoţiţi de servitori specializaţi în agronomie. Toţi încercau să repare parcul cândva imaculat. Iarba fusese călcată în picioare de mii de dansatori până când se transformase în noroi, tufişurile ornamentale căpătaseră forme ciudate, iar din crăpături neobişnuite îşi iţeau gâturile zeci de sticle. Însă tufele de tomis înduraseră cele mai mari barbarii: acum, florile lor rupte, albastru cu auriu, în formă de trompete, alcătuiau un covor cafeniu şi alunecos pe potecă. Servitorii încercau cu optimism să recupereze tufele prin toaletare şi tundere, deşi cele mai mici erau pur şi simplu înlocuite. Nu se mai auzise de un vandalism de o asemenea anvergură pe *Seninătate.* Deşi Joshua se văzu silit să zâmbească spre mormanele de haine pe care le strânseseră cimpanzeii. Majoritatea erau de fapt obiecte de lenjerie intimă.

Doi sergenţi stăteau de pază în faţa intrării arcuite a bazilicii.

– Lordul Ruinelor vă aşteaptă, intonă unul dintre ei.

Apoi îi conduse de-a lungul navei către sala de audienţe.

Ione stătea în locul ei obişnuit din spatele mesei în formă de semilună, aflată în centrul încăperii. Ghirlandele lungi şi plate de lumină care veneau dinspre ferestrele înalte se intersectau în jurul ei, dându-i o înfăţişare aproape de sfântă. Joshua se strădui să nu-i scape vreun comentariu privind teatralitatea momentului când ea îi zâmbi în semn de bun venit, dar continuă jocul şi făcu o plecăciune solemnă. Mzu avu parte de o înclinare mai scrupuloasă a capului în semn de

recunoaştere. De-a lungul laturii convexe a mesei erau şase scaune cu spătare înalte, dintre care patru erau ocupate. Joshua îl cunoştea pe Parker Higgens; acolo se afla şi Samuel; dar trebui să ruleze o căutare prin nanonicele neurale pentru a descoperi numele astronomului-şef al Proiectului Laymil, Kempster Getchell. Cel de-al patrulea se întoarse cu faţa spre el…

– Tu!

– Bună, Joshua, spuse Syrinx.

Pe buze îi apăru o umbră de zâmbet.

– Vai, murmură Ione pe un ton suspect de dulce. Voi doi vă cunoaşteţi?

Joshua îi aruncă lui Ione o privire aspră, apoi se apropie de Syrinx şi o sărută uşor pe obraz.

– Am auzit ce s-a întâmplat pe Pernik. Mă bucur că ai reuşit să scapi.

Ea atinse nanonicul medical de pe mâna lui.

– Se pare că nu sunt singura care a scăpat.

Joshua îi întoarse zâmbetul şi se aşeză alături de ea.

– Am un fişier pe care vreau ca tu şi doctor Mzu să îl vedeţi înainte de a începe, îi spuse Ione.

Scena nenorocită de la Coastuc-RT îi invadă mintea lui Joshua cu Waboto-Yau vorbind prin intermediul interpretului şi cei doi Tyrathca din casta soldaţilor cu atitudini ameninţătoare stând lângă Reza Malin. Evitase să acceseze majoritatea înregistrărilor lui Kelly când Collins i le pusese la dispoziţie. Lalonde era o planetă pe care nu dorea să se întoarcă cu niciun chip. Prezenţa din înregistrare a liderului mercenarilor era o scurtătură către emoţii pe care prefera să le lase în stare latentă.

După ce înregistrarea se încheie, ridică privirea şi văzu că una dintre ferestrele lungi din spatele lui Ione se întunecase. În loc să emită o lumină aurie, puternică, acum prezenta imaginea unui bătrân oriental care stătea într-un scaun cu rotile antic.

– Wing-Tsit Chong va vorbi astăzi în numele Consensului Jovian.

– Bine, spuse Joshua.

Încărcă numele într-un program de căutare, pregătit să îl ruleze prin fişierele lui de memorie.

Syrinx se aplecă spre el.

– Fondatorul edenismului, spuse ea încet. O figură istorică importantă.

– Numele inventatorului propulsiei TTZ, îi răspunse Joshua.

– În mod normal, Julian Wan este creditat cu asta. Deşi, tehnic vorbind, el a fost doar şeful echipei de cercetare a propulsiei stelare de pe asteroidul New Kong, practic un birocrat.

De ciudă, Joshua se încruntă.

– Probabil că prezentul ne va oferi un subiect mai adecvat de discuţie, îi dojeni cu blândeţe Wing-Tsit Chong.

– Problema Zeului Adormit ne pune o serie de întrebări, spuse Ione. Întrebări relevante, având în vedere psihologia speciei Tyrathca. Ei credeau că el va putea să îi ajute împotriva fiinţelor umane posedate. Iar ei nu mint.

– Deocamdată, această entitate sau acest obiect nu a produs un impact apreciabil asupra situaţiei noastre, interveni Wing-Tsit Chong. Ceea ce poate însemna trei lucruri. Este un mit, iar Tyrathca au fost fie înşelaţi, fie induşi în eroare de întâlnirea lor cu el. Nu poate să îi ajute. Or, dacă există, este capabil şi s-a abţinut, cel puţin până acum.

– Cea de-a treia sugestie este şi cea mai interesantă, spuse Kempster. Este o presupunere că Zeul Adormit este o fiinţă înzestrată cu simţuri ori măcar conştientă de sine; ceea ce elimină posibilitatea unui eveniment celest.

– Eu, unul, am fost mereu de acord cu posibilitatea existenţei unui artefact, spuse Parker Higgens. Nava-arcă a Tyrathca sigur a recunoscut un eveniment celest drept ceea ce era. Iar asemenea evenimente nu pot fi monitorizate. Waboto-Yau a insistat foarte mult asupra acestui aspect. Zeul Adormit visează despre univers, ştie totul.

– Sunt de acord, spuse Wing-Tsit Chong. Acestei entităţi i-au fost atribuite puteri perceptive extraordinare de către Tyrathca. Deşi putem presupune că amintirile familiei Sireth-AFL ar fi putut să fie supuse degradării de-a lungul secolelor, elementele majore trebuiau să-şi păstreze integritatea. Acolo se întâmplă ceva neobişnuit.

– I-ai întrebat pe kiintii despre ce este vorba şi care este interesul lor? se interesă Joshua.

– Da. Ei susţin că nu ştiu nimic despre asta. Ambasadorul Armira a repetat pur şi simplu spusele lui Lieria cum că pe ei îi interesează înregistrarea completă a sejurului lui Kelly Tirrel pe Lalonde, astfel încât să poată înţelege natura posedării umane.

– S-ar putea ca ăsta să fie adevărul.

– Ba nu, spuse apăsat Parker Higgens. Ei, nu. Ne-au minţit încă de la primul contact. Aici e mai mult decât o coincidenţă. Kiintii îşi doresc cu ardoare să afle despre ce este vorba. Şi aş vrea să le-o iau înainte.

– O rasă care se poate teleporta? interveni Joshua cu dezinvoltură.

Vehemenţa bătrânului director părea deplasată.

– Chiar dacă kiintii nu sunt interesaţi, se grăbi Ione să spună, noi sigur suntem. Tyrathca cred că este real şi că poate să îi ajute. Numai asta justifică trimiterea unei misiuni acolo.

– Staţi puţin… spuse Joshua. Nu-i venea a crede că nu pricepuse de la început. Vreţi ca eu să mă duc să-l caut, nu-i aşa?

– De aceea eşti aici, îi răspunse calm Ione. Credeam că ai spus că vrei să-ţi aduci şi tu contribuţia, nu-i aşa?

– Da. Aşa am spus. În acea recunoaştere răzbătu o urmă de împotrivire. Ceva din vechea lui bravadă. Vreau ca eu să fiu la originea soluţiei. Să-mi adjudec toată gloria. Reminiscenţe ale bunelor vremuri de odinioară.

Îi zâmbi lui Ione, întrebându-se dacă ea bănuia ce gândea. Mai mult ca sigur. Dar dacă exista vreo şansă ca acest zeu xenoc să poată da un răspuns, el voia să fie în centrul acţiunii. Le datora multor oameni efortul. Echipajului său, care murise. Copilului său nenăscut. Louisei şi restului oamenilor de pe Norfolk. Chiar şi el însuşi refuza în acele momente să evite a se gândi la moartea şi misterele pe care le presupunea misiunea. Înfruntarea sorţii în acel mod putea fi înspăimântătoare, dar făcea ca viaţa în iad să fie cu mult mai uşoară. Şi, pentru a fi cinstit faţă de el însuşi, la fel era şi perspectiva de a zbura din nou.

– Asta a vrut şi Syrinx să afle, după părerea mea, spuse Ione.

Căpitanul şoimului-de-vid dădu din cap în semn de recunoaştere.

– Kiintii te-au obstrucţionat, nu-i aşa? întrebă Joshua.

– Malva s-a exprimat foarte politicos în legătură cu asta, însă, în esenţă, da.

Joshua se rezemă de spătar şi privi spre tavanul boltit.

– Staţi să vedem. Dacă o navă-arcă a Tyrathca a întâlnit acest zeu, înseamnă că el se află foarte departe. Asta nu e problemă prea mare pentru un şoim-de-vid, dar… a, acum pricep. Antimateria.

Acum, motivul includerii pe listă a navei *Lady Macbeth* era evident. Rezerva sa de delta-v era în acele momente de cinci sau şase ori mai mare decât a majorităţii navelor de război adamiste, transformând-o într-un candidat clar pentru a depăşi problema mecanicii orbitale galactice. Pentru navele stelare se ridică o chestiune mult mai importantă decât distanţa până la spaţiul interstelar. În ultimă instanţă, viteza este cea care guvernează proiectarea şi costurile lor.

Soarele Pământului orbitează centrul galaxiei cam o dată la două sute treizeci de milioane de ani, ceea ce îi conferă o viteză de aproximativ două sute douăzeci de mii de kilometri pe secundă faţă de miez. Alte stele au viteze orbitale diferite, desigur, în funcţie de distanţa faţă de miez, astfel că vitezele lor relative una faţă de alta

diferă. Şoimii-de-vid pot face faţă diferenţelor prin adaptarea terminusului găurii lor de vierme pentru a se armoniza cu vectorul stelei locale. Este o manevră pentru care celulele de calibrare folosesc o cantitate uriaşă de energie; dar, întrucât ei obţin energia necesară gratis, acesta nu le afectează performanţele comerciale decât în ceea ce priveşte timpul de reîncărcare. Însă pentru căpitanii adamişti de nave stelare varianta nu e doar neconvenabilă, ci chiar o pacoste. Saltul TTZ putea asigura o scurtătură peste hăul interstelar, dar nu putea schimba ca prin farmec inerţia. O navă stelară care iese dintr-un salt are precis acelaşi vector pe care l-a avut la începutul saltului. Pentru întâlnirea cu planeta sau asteroidul care îi este destinaţia, delta-v-ul său trebuie modificat pentru a se armoniza. Este un proces plicticos care necesită mult combustibil; cu alte cuvinte, costă bani. Şi, cu cât sunt stelele mai departe una de alta, cu atât este mai mare diferenţa de viteză. Pentru majoritatea navelor stelare adamiste, un zbor peste axa cea mai lungă a spaţiului Confederaţiei, o distanţă ce se apropie de nouă sute de ani-lumină, ar consuma peste nouăzeci la sută din combustibilul propulsiei lor cu reacţie. Unele nave nici nu erau capabile de asemenea salturi. Limita este impusă deoarece toate folosesc propulsii cu fuziune.

Antimateria asigură un delta-v mult superior, desigur. Iar antimateria pe care *Lady Mac* o încărcase la bord de pe *Beezling* se afla încă în camerele de depozitare. Primul-amiral îi transmisese lui Samuel instrucţiuni pentru ca facilităţile militare sigure de pe Jupiter să o distrugă. Una dintre cele cinci nave specializate pentru a manipula substanţa era încă în drum spre *Seninătate.*

– După toate probabilităţile, va fi nevoie de un zbor lung pentru ca această misiune să aibă un final fericit, spuse Wing-Tsit Chong. Te felicit pentru claritatea gândirii, tinere Joshua.

Syrinx şi Ione schimbară o privire.

– Vrei să-l laşi să folosească antimaterie? întrebă surprinsă doctorul Mzu.

– Un şoim-de-vid şi o navă stelară adamistă alcătuiesc o pereche potrivită pentru acest gen de misiune, spuse Syrinx. Fiecare dintre noi are puncte forte şi slăbiciuni care se completează reciproc. Cu condiţia ca nava adamistă să poată ţine pasul cu un şoim-de-vid, bineînţeles.

– Surclasare sau păcălire? întrebă Joshua politicos.

– În regulă, spuse Mzu. Eu de ce am fost chemată?

– Am considerat că ai putea să ne ajuţi pentru a analiza natura Zeului Adormit, răspunse Kempster Getchell. Mai ales că se dovedeşte

a fi mai curând o armă de înaltă tehnologie decât un fenomen natural, ceea ce este domeniul tău.

Alkad se uită la feţele lor, simţindu-se deprimată când îşi dădu seama că ar fi trebuit să fie măgulită.

– Am avut o idee, zise ea. Cândva. Acum treizeci de ani.

– Percepţia noastră originală, spuse Wing-Tsit Chong. Ceea ce este mai mult decât au avut ori vor avea majoritatea oamenilor. Eşti înzestrată cu o minte capabilă de aşa ceva. O abilitate care poate inova la un asemenea nivel este un avantaj pe care nu-l putem ignora.

– Dar ce facem cu Foulkes? îl întrebă Alkad pe Samuel.

– Dacă accepţi să participi, voi vorbi cu ea. Interdicţia de non-contact ce ţi s-a impus nu se aplică în situaţia de faţă. Ţi se va permite să zbori în această misiune. Dar eu şi Monica te vom însoţi.

– Sunt măgulită.

– Nu este cazul. Şi te rog să nu interpretezi prezenţa noastră drept aprobare pentru ceea ce ai făcut. Întâmplător, există elemente ale misiunii care impun existenţa genului de abilitate în care suntem specializaţi eu şi Monica.

– Ce enigmatic... Prea bine, dacă socoteşti că sunt persoana potrivită pentru această treabă, aş fi onorată să particip.

– Bine, spuse Ione.

– Dar voi avea nevoie de Peter.

– Asta nu este o croazieră de plăcere, îi spuse cu reproş Samuel.

– Am lucrat împreună pentru a asambla Alchimistul. Este o relaţie sinergistică.

– Într-un anume fel, mă îndoiesc, spuse Ione. Dar ca să continuăm discuţia, îţi voi permite să-l întrebi dacă doreşte să te însoţească.

– Aşadar, unde te gândeşti să ne trimiţi? întrebă Joshua.

– Regret, dar va trebui să mergeţi direct la sursă, spuse Wing-Tsit Chong. Acesta este unul dintre motivele pentru care misiunea de faţă se organizează sub auspiciile Sub-Consensului Jovian de securitate. Cercetarea minuţioasă a evidenţelor xenologice de pe Jupiter şi de pe Pământ nu a evidenţiat nicio referire la Zeul Adormit. Tyrathca nu a menţionat asta până acum.

– Sursa? Vai, Iisuse, te referi la Hesperi-LN, planeta-cămin a Tyrathca?

– Iniţial, da. Waboto-Yau ne-a spus că *altă* navă-arcă l-a întâlnit pe Zeul Adormit, nu Tanjuntic-RI. Prin urmare, probabil că nava-arcă a transmis informaţia prin laser către toate celelalte nave-arcă din flota de exod a Tyrathca. Trebuie să sperăm că la bordul navei Tanjunctic-RI se mai află mesajul. Dacă nu reuşiţi să-l găsiţi, poate stabiliţi locul aproximativ al întâlnirii.

– Acesta ar putea fi foarte departe, spuse Joshua.

Nanonicele lui neurale începură să acceseze fişiere-almanah şi de istorie a Tyrathca din celulele de memorie, rulându-le printr-un program de navigaţie. Rezultatul care creştea în mintea lui sub forma unor iconiţe aurii şi stacojii era deopotrivă fascinant şi alarmant.

– Hesperi-LN nu este adevărata lor planetă-cămin, nu uita. Este doar ultima planetă-colonie înfiinţată de Tanjunctic-RI. Ascultă, steaua originală a speciei Tyrathca, cea de pe care au scăpat, se află de cealaltă parte a Nebuloasei Orion. Asta plasează căminul lor la *cel puţin* o mie şase sute de ani-lumină depărtare. Dacă avem ghinion şi nava-arcă mergea în direcţie opusă faţă de Tanjunctic-RI când l-a întâlnit pe Zeul Adormit, atunci vorbim de o distanţă dublă.

– Suntem conştienţi de acest lucru, spuse Wing-Tsit Chong.

Joshua oftă cu un regret indubitabil. Ar fi fost copleşitor să ducă nava *Lady Macbeth* într-un asemenea voiaj.

– Îmi pare rău, dar nu mi-a rămas chiar atât de multă antimaterie. Nu pot merge atât de departe cu bătrânica mea.

– Cunoaştem capacităţile navei tale stelare, spuse Wing-Tsit Chong. Există însă o cantitate de antimaterie pe care o vei putea folosi.

– Păstraţi aşa ceva pe Jupiter? întrebă Joshua cu glas degajat.

– Nu, spuse Syrinx. Agentul CNIS Erick Thakrar a descoperit o staţie de producţie care ar putea să-l alimenteze pe Capone.

– Thakrar? Programul de căutare al lui Joshua localiză fişierul corespunzător. Serios? întrebă el privind-o în ochi pe Ione. Asta e… util.

– Având în vedere că Flota Întâi este oarecum suprasolicitată, personalul Primului-amiral a solicitat ca şoimii-de-vid de la Jupiter să o distrugă, spuse Samuel.

– Lucru pe care se pregătesc să-l facă, spuse Wing-Tsit Chong. Cu toate astea, înainte ca staţia să fie anihilată definitiv, vei putea lua la bord cât de multă antimaterie pot înmagazina sistemele de depozitare de pe *Lady Macbeth.*

– Trei mii de ani-lumină, murmură Joshua. Iisuse.

– Forţa de intervenţie a lui Meredith Saldana a mobilizat un contingent numeros de puşcaşi marini ai Marinei Confederaţiei pentru asta, spuse Ione. Imediat ce personalul se predă escadrilei de şoimi-de-vid, ei vor păstra staţia în siguranţă pentru tine.

– Dar dacă lucrătorii staţiei se sinucid? spuse Joshua. De obicei aşa procedează când se confruntă cu Marina.

– Şi iau cu ei cât de mulţi dintre ai noştri, şopti Syrinx.

– Li se va oferi închisoare pe o planetă penală în locul pedepsei obişnuite, condamnarea la moarte, spuse Samuel. Nu putem decât să sperăm că propunerea va fi suficient de atractivă pentru ei.

– Bine, dar chiar dacă încarc pe *Lady Macbeth* suficientă antimaterie, Tyrathca au sistat orice comunicaţii cu Confederaţia, spuse Joshua. Chiar credeţi că ne vor îngădui să cercetăm sistemele electronice ale arcei Tanjunctic-RI?

– Probabil că nu, spuse Samuel. Dar cum nu intenţionăm să le cerem permisiunea, asta nici nu mai contează, nu-i aşa?

7

Nu era nevoie să fii în armonie cu pământul ca un posedat pentru a-ţi da seama că era pe cale să se întâmple. Majoritatea populaţiei de pe Ombey era conştientă că sosise momentul.

Companiile de ştiri transmiseseră zi de zi senzovizări de la reporterii independenţi care urmăreau masarea de trupe ale forţelor Eliberării. Fiecare cunoştea pe cineva în legătură cu cineva care era implicat într-un fel sau altul; de la transportul de echipamente spre Fort Avangardă până la servirea de băuturi edeniştilor(!) în barurile din spaţioporturi. Speculaţiile privind programele de probleme curente erau vagi în mod deliberat în legătură cu date specifice şi numere precise, chiar şi bârfele de pe netul de comunicaţii trădau reţinerea privind stabilirea zilei. Lăsând deoparte zvonurile, dovezile erau foarte clare.

Tipurile de mărfuri care ajungeau ploaie pe planetă se schimbaseră. Materialele de luptă erau treptat înlocuite de echipamente tehnologice civile rezistente, gata să remedieze daunele anticipate a fi produse pe Mortonridge şi să asigure infrastructura suplimentară de sprijin pentru forţele de ocupaţie. Personalul care sosea la Fort Avangardă era de asemenea supus unei schimbări a profesiunii. De pe Jupiter fuseseră trimişi aproape un milion de sergenţi, cărora li se adăugau un sfert de milion de puşcaşi marini şi mercenari din întreaga Confederaţie. În esenţă, armata Eliberării era completă. Astfel încât acum erau aduse de pe orbită echipe medicale, voluntari civili care să completeze numeric personalul din spitalele militare mobile. Cifra estimată a pierderilor umane (atât din rândul militarilor, cât şi al civililor) era strict secretă. Însă oricine ştia că douăsprezece mii de cadre medicale aveau să traverseze o perioadă de activitate copleşitoare. Optzeci de mii de şoimi-de-vid primiseră deja misiuni de evacuare, pentru a dispersa răniţii la facilităţile din Regat şi ale aliaţilor săi.

În cea de-a şaptea zi după vizita prinţesei Kirsten, Ralph Hiltch şi personalul său de comandă studiară cifrele şi diagramele furnizate de IA. Imaginea neuroiconică acumulată în mintea lui se extindea pe măsură ce erau corelate tot mai multe informaţii. Spre sfârşitul după-amiezii, punctul său de percepţie conştientă părea să atârne dedesubtul unei supergalaxii de stele multicolore, ceea ce ameninţa să îl ameţească atunci când încerca să examineze întreaga masă de informaţii în toate direcţiile simultan. În ciuda coerenţei, el ar fi vrut să

beneficieze de mai mult timp de instrucţie, de mai multe transporturi, de mai multe provizii şi, cu certitudine, de mai multe evaluări din punctul de vedere informativ al terenului din faţă. Însă, în esenţă, armata lui era cât se putea de pregătită. Dădu ordinul pentru începerea desfăşurării de forţe în faza finală.

Peste jumătate din sergenţi şi brigăzile lor de susţinere părăsiseră deja Fort Avangardă. Cele două zile precedente fuseseră folosite pentru adunarea pe poziţiile lor preliminare din larg. Aproape o sută de insule din jurul coastei Mortonridge fuseseră preluate ca depouri temporare; de la recife care abia dacă se ridicau deasupra valurilor şi până la atolii pe care se aflau staţiuni de odihnă, presărate cu hoteluri de lux. În locurile unde nu existau porţiuni convenabile de teren, cargouri uriaşe fuseseră transformate în grabă în docuri plutitoare şi ancorate la treizeci de kilometri de ţărm.

Pentru prima etapă a asaltului coastei, armata trebuia să folosească bărci. De fapt, urma ca ţărmul să fie luat cu asalt de militari, care să meargă prin apa mică până ajungeau pe nisip, aproape un omagiu adus numeroaselor încarnări din trecut pe care le confruntau. Ralph nu era pregătit să rişte trimiţând în zbor nici măcar cel mai simplu aparat de zbor în mediul energistic de deasupra Mortonbridge, urmând să facă asta doar după ce se rezolva cel puţin problema norului roşu.

Restul forţelor terestre ale Eliberării ieşeau din Fort Avangardă în convoaie masive, răspândindu-se de-a lungul zonei de protecţie în mii de vehicule multiteren. Nu se făcuse nicio încercare de a se păstra secretul sau de a căuta adăpost în spatele culmilor şi dealurilor. Grupele înaintau în maşini prin crepusculul ce învăluia totul, pătrunzând în noapte, nimbul fasciculelor de faruri târându-se ca un răsărit anemic de-a lungul orizontului paralel cu zonele de protecţie.

În întregul Xingu, se decretă starea de asediu, iar poliţia intră în alertă maximă. Deşi erau destul de siguri, niciun posedat nu fu lăsat în afara Mortonridge, pentru că autorităţile de pe continent luaseră foarte în serios ameninţarea cu sabotajul lansată de Annette Ekelund. În zori, niciunui civil nu i se va permite să iasă pe străzi. Oamenii murmurau, gemeau şi datavizau proteste către show-urile locale de ştiri, amintind ce se întâmplase când se decretase starea de asediu ultima oară. Era aproape o sfidare pe faţă. În general vorbind, se resemnaseră şi accesau show-ul.

Sus, deasupra planetei, centrul de apărare strategică de pe Guyana începu să coordoneze partea de asalt a Marinei Regale. Propulsoarele se aprinseră pe platformele de arme de pe orbite joase, reglându-şi noile traiectorii. O flotilă alcătuită din trei sute de şoimi-de-vid începu

să accelereze, sincronizându-şi câmpurile de distorsiune pentru a se ridica de pe planetă într-un arc lung.

Presiunea psihică în creştere asupra Mortonridge trecu de la presimţire vagă la indiciu de necontestat.

*

La o privire detaşată, Chainbridge era încă o localitate animată. Când ajunse la o culme măruntă aflată la doi kilometri de marginea oraşului, Annette Ekelund opri solida maşină de teren pe care o conducea şi privi peste umăr. Sute de ferestre luminate străluceau în peisajul rural, arzând statornic în comparaţie cu valurile stacojii şi pâlpâitoare ce se răspândeau în jos din acoperişul noros şi masiv. Clădirile erau calde, suficient de calde pentru a înşela orice scanări de rutină cu senzori, făcând să se creadă că ele erau ocupate. Însă acolo nu rămăsese nimeni, grupul ei de comandă era ultimul care părăsea zona.

– Asta îi va ţine pe loc o vreme pe băieţi, o asigură Devlin. Stătea pe scaunul din dreapta ei, purtând vechea lui uniformă kaki, pe pieptul căreia era etalat un şir de şnururi stacojii şi aurii.

Pe bancheta din spate, Hoi Son îşi ascunse un rânjet. Şi el recursese la îmbrăcăminte militară: salopetă de camuflaj de culoare închisă şi o pălărie de pădurar din fetru.

– Cel puţin un sfert de oră.

– Ai vrea să te întorci în lumea de dincolo cu cincisprezece minute mai devreme? îl întrebă Devlin în glumă.

– Orice întârziere înseamnă timp câştigat de noi, le spuse Annette celor doi.

Ridică piciorul de pe frână şi acceleră pe drumul secundar. Se îndreptau spre Cold Overton, un sătuc aflat la optzeci de kilometri depărtare, centrul lor de comandă din teren, ales practic la întâmplare de Hoi Son, central, dar nu şi din punct de vedere strategic, având legături rutiere bune şi fiind înconjurat de pădurea deasă. Era la fel de bun ca oricare altul, pentru că nici nu aveau să stea acolo multă vreme. Tactica fluidă era cheia campaniei.

Hoi Son îl bătu pe Devlin pe umăr.

– Şi acum e momentul nostru, nu? Al amândurora. Înainte, spre moarte şi glorie.

– Nu văd nicio glorie.

Devlin vorbise atât de încet, încât ceilalţi abia dacă îl auziră din cauza mormăitului ca de bas al tunetului.

– Să nu-mi spui că te-ai răzgândit.

– Mi-am auzit oamenii plângând noaptea, îi răspunse celălalt soldat fără nicio emoţie în glas. Cei părăsiţi în ţara nimănui, lăsaţi în urmă să

se înece în băltoacele din propriul sânge; cei care nu-şi vărsau plămânii din cauza gazului diavolesc. Implorându-ne să-i ajutăm, mai speriaţi de faptul că rămâneau singuri decât că vor fi împuşcaţi.

– Voi, creştinii, luaţi întotdeauna viaţa în mod personal. Suntem aici printr-un accident, nu din proprie voinţă. Nimic nu e hotărât, eşti ceea ce devii singur. Nu te poţi întoarce, trecutul nu se schimbă. Nu te mai gândi la asta. Singura parte a istoriei care contează este viitorul.

– Mi se rupea inima că nu-i puteam ajuta. Oameni buni, de treabă; băieţi, mulţi dintre ei. Am jurat să nu mai particip niciodată la o asemenea nebunie. Ei numeau asta război total. Dar nu era aşa ceva, ci o crimă totală şi sângeroasă. Nebunia devenise o boală, şi toţi ne-am molipsit de ea. În cursul vieţii, naţiunea mea a trimis de două ori tineri să moară pentru o cauză dreaptă, să ne protejăm pe noi şi să ne apărăm modul de viaţă. A zâmbit rece spre războinicul-ecologist. Şi am ajuns din nou în situaţia asta. După şapte secole. Şapte sute de ani, şi nimic nu s-a schimbat. Niciun lucru, la naiba. Lupt pentru a ne prezerva, pe mine şi noua mea viaţă. Un război drept cu mine de partea îngerilor, chiar dacă ei au devenit îngeri căzuţi. Şi aud deja ţipete, Dumnezeu să mă ajute.

– Eu nu aud decât cântecul nostru de victorie, spuse Hoi Son. Vocea pământului e mai puternică şi mai sonoră decât orice strigăt uman. Aici ne este locul, suntem una cu el. Aparţinem acestui loc. Avem dreptul să existăm în universul ăsta.

Devlin închise ochii şi îşi dădu capul pe spate.

– Doamne, iartă-mă, ce prost sunt. Uite-ne pe toţi, pornind din disperare într-o cruciadă, să luăm cu asalt înseşi porţile raiului. Ce nebunie monumentală! Voi lovi în îngerii negri masaţi împotriva noastră, strigând după moarte, pentru că doar în moarte ne vom găsi pacea. Cu toate astea, Tu ne-ai dezvăluit deja că moartea nu este şi nici nu poate fi destinul nostru.

– Trezeşte-te, bătrâne. Nu luptăm împotriva lui Dumnezeu, ci împotriva unui univers nedrept.

Devlin zâmbi, pentru prima oară de la întoarcerea din lumea de dincolo.

– Crezi că există vreo deosebire?

*

Insula era încântătoare, flora şi geologia combinându-se în genul de idilă energetică, întruchipând idealul proiectanţilor edenişti de habitate. În interiorul ei, existau stânci abrupte care găzduiau cascade înalte, cu apă spumegând alb, şi păduri dese şi luxuriante, cu flori cu parfum dulce. Deşi ţărmurile erau sfârtecate de golfuleţe şi caverne fără număr, nisipurile lor erau de un auriu pal, sclipind sub cerul

azuriu, cu excepţia unuia, unde reciful din larg se fărâmiţa sub atacul neîntrerupt al brizanţilor înspumaţi pentru a conferi nisipurilor un strat minunat de praf de basm din coral roz. Insula îi atrăgea pe oameni la un nivel primar, îndemnându-i să zăbovească şi să-şi petreacă timpul doar scăldându-se în natură. Ca recompensă pentru veneraţia lor, timpul însuşi se dilata şi devenea aproape fără de înţeles.

Chiar şi în existenţa lui curentă, Sinon îşi dori să stea mai mult decât era escala lui obişnuită de optsprezece ore. Cinci mii de sergenţi coborâseră pe acel giuvaier minuscul de pământ ce sticlea pe ocean, împreună cu echipamentele lor şi cu personalul de sprijin. Puşcaşii marini fură cazaţi câte zece într-o cameră în hotelurile staţiunilor, grădinile şi terenurile de tenis fură rechiziţionate ca locuri de aterizare, iar grotele deveniră porturi pentru o sută dintre bărcile de debarcare ale regimentului. Timp de o zi întreagă, ambarcaţiunile veniseră rând pe rând spre mal, deschizându-şi rampele de la prova pentru ca jeepurile şi camioanele uşoare să poată ajunge pe uscat. Acum, seara, sergenţii debarcau şi ei, în cele din urmă.

Lui Syrinx i-ar fi plăcut acest loc, îi zise Sinon lui Choma. **Trebuie să-i spun asta.** Era pe la două treimi din lungimea liniei de sergenţi care mergeau prin apa mică spre bărcile lor de debarcare. Pe plajă nu exista loc suficient de debarcare pentru mai mult de trei bărci simultan, astfel încât celelalte unsprezece rămăseseră ancorate la o sută de metri de ţărm. Spre fiecare dintre ele şerpuia câte o coloană de sergenţi, mergând încet prin apă. Construcţii masivi erau încărcaţi cu rucsacuri şi îşi duceau armele deasupra capetelor pentru a nu le uda. Grupurile de Puşcaşi Marini Regali se foiau pe faleză, urmărind desfăşurarea de forţe. Dacă totul mergea bine, ei aveau să facă acelaşi lucru în dimineaţa următoare.

Acum avem un optimism sănătos, îi răspunse Choma.

Ce vrei să spui?

Calculam rata probabilă de pierderi. Ai vrea să ştii câţi dintre oamenii echipei noastre ar putea supravieţui campaniei?

Nu în mod deosebit. Nu am de gând să devin statistician.

De câte ori am mai auzit asta? În orice caz, de două ori. De două ori din zece.

Mulţumesc foarte mult.

Sinon ajunse la barca de debarcare. Era o ambarcaţiune urâtă, durabilă, proiectată pentru a deservi întreaga armadă Eliberarea. O cocă din carbosilicon, produsă în masă pe Esparta, având celule de putere şi un motor care provenea probabil de pe oricare dintre cele douăsprezece sisteme industrializate ce erau aliatele Regatului.

Înfruntând mari dificultăţi, geniştii Marinei asamblaseră componentele standard, realizând câte o sută pe zi. Mecanicii încă lucrau la cele trei aflate pe plajă.

Onestitatea ar trebui să fie puterea culturii noastre, spuse Choma, uşor iritat de reacţia negativă.

Acum ne aflăm departe de Eden.

Sinon îşi agăţă puşca pe umăr şi începu să urce scara spre marginea bărcii. Când ajunse pe copastie, se uită înapoi spre ţărm. Soarele se scufunda în mare, lăsând o abureală rozalie deasupra apei ce se întuneca la culoare. Parodiind această privelişte, în partea cealaltă a orizontului era vizibilă strălucirea norului roşu, o fractură îngustă care despărţea apa de aer.

Ultima şansă, îşi spuse Sinon. Având tonurile minţilor reprimate, însă încă hotărâte, ceilalţi sergenţi coborau în barcă. Raţional vorbind, el se străduia să câştige timp din partea Confederaţiei pentru a găsi răspunsul adevărat. Iar Consensul aprobase acel mod de acţiune. Îşi azvârli picioarele peste balustradă şi întinse mâna pentru a-l ajuta pe Choma. **Hai, să luăm cu asalt citadela Domnului celui Întunecat.**

*

Avioneta cu câmp ionic a Marinei Regale era o scânteie singulară de auriu licărind pe cerul nopţii, un punct mai strălucitor decât orice stea. Zbura pe deasupra peninsulei Mortonridge, deplasându-se paralel cu zona de protecţie, la douăzeci de kilometri spre nord, menţinând o altitudine constantă de cincisprezece kilometri.

Ralph Hiltch stătea în cabina avionetei în timp ce Cathal Fitzgerald o pilota pe deasupra capătul nordic al şirului muntos ce alcătuia coloana vertebrală a insulei. Cele opt ore de somn forţat cu ajutorul nanonicelor neurale îl făcuseră să se simtă proaspăt, însă mort din punct de vedere emoţional. Mintea lui devenise imună faţă de consecinţele umane ale Eliberării. Nu ştia sigur dacă era amorţit după torentele de informaţii care îi asaltaseră creierul vreme de săptămâni întregi ori se simţea vinovat de enormitatea acţiunii pe care o organizase.

Însemna că acum, când era prins în costumul-senzor al avionetei, putea vedea ultimele etape ale desfăşurării de forţe cu detaşarea unui zeu. Ceea ce probabil era cel mai bine, gândi el. Acceptarea răspunderii personale pentru orice pierdere ar face pe oricine să înnebunească în primele două minute. Chiar şi aşa, voise să facă acea ultimă verificare. Pentru a se convinge măcar că era reală. Ultima nesiguranţă, faptul că toate datele şi imaginile pe care le manevrase se transformaseră în realitate fizică.

Nu încăpea nicio îndoială. Armata se întindea dedesubtul lui, armata *lui,* se revărsa peste pământul negru în şiruri de lumină fluidă, şerpuind şi ocolind dealuri şi văi cu forme rotunjite. Vehiculele individuale păreau sclipiri de lumină, deosebindu-se prea puţin de iconiţele care se deplasau pe o hartă. Cu diferenţa că nu exista nicio culoare, ci doar fasciculele albe ale farurilor, care contrastau cu solul cu aspect funerar.

Trecuse de miezul nopţii şi se încheiase desfăşurarea a două treimi dintre forţele terestre. Ambele flancuri erau stabilite, iar acum mai trebuia organizat doar centrul, problema cea mai dificilă. Principalul său cap de lance urma să înainteze de-a lungul autostrăzii M6, facilitând deplasarea uriaşelor convoaie de aprovizionare şi suport. Folosirea autostrăzii era o strategie tulburător de evidentă, dar esenţială dacă voiau să încheie totul cât mai repede.

Ekelund ar fi sabotat drumul, dar podurile puteau fi reparate, baricadele puteau fi îndepărtate, iar gropile puteau fi umplute. Geniştii erau pregătiţi pentru asta. Posedaţii nu deţineau putere aeriană. Deşi, din când în când, avea imagini de biplane cu elice care urlau pe deasupra capului şi atacând jeepurile. Victoria se prăbuşea odată cu eşarfa albă de mătase care, purtată la gât de pilot, flutura elegant în suflul elicei. Ridicol.

Ralph comută concentrarea costumului asupra norului roşu. Marginile acestuia erau încă arcuite în jos spre sol, separând perfect peninsula de restul planetei. Umbre vălurite aleatorii de culoarea amurgului se rostogoleau de-a curmezişul suprafeţei catifelate. Se gândi că ele ar putea fi mai neliniştite decât de obicei, deşi acest lucru se putea petrece doar în imaginaţia lui. Din fericire, nu constată nici urmă din formaţiunea ovală ciudată pe care o văzuse mai devreme. Voia doar să arunce o privire prin ea; dacă nu de altceva, măcar pentru a se convinge că peninsula era încă acolo. Din ziua în care Ekelund coborâse norul, nu deţineau niciun fel de date din interior. Nu se puteau stabili legături cu reţeaua; niciun nonposedat nu reuşise să se furişeze afară. O ultimă scanare cu senzorii avionetei nu revelă nimic nou.

– Du-ne înapoi, îi spuse el lui Cathal.

Avioneta descrise un viraj rapid, ajungând să se alinieze cu Fort Avangardă. În faţa lor, venind dinspre apus, uriaşele Păsări ale Tunetului continuară să plonjeze din cer, scuturile termice delta dând o lumină estompată de culoare stacojie, având în fundal câmpul stelar. Acel aspect al clădirii rămăsese neschimbat. Cathal ateriză în interiorul sigur al complexului de comandă, de-a lungul laturii sudice a noului oraş. Ralph coborî scara, ignorând escorta alcătuită din puşcaşii

care se organizaseră în jurul lui. Semnele distinctive ale funcţiei încetaseră de mult să i se mai pară ceva deosebit, rămânând doar un aspect ca atâtea altele al acelui eveniment extraordinar.

Generalul de brigadă Palmer (prima persoană pe care o promovase Ralph) îl aştepta în faţa uşii Sălii de Operaţiuni.

– Ei, bine? întrebă ea în timp ce intrau.

– N-am văzut pe nimeni fluturând steagul alb.

– Am afla dacă ei ar dori asta.

La fel ca mulţi oameni din Eliberare, îndeosebi cei care se aflaseră pe Mortonridge de la început, ea considera că avea o legătură cu posedaţii ascunşi înapoia norului roşu, o percepere a atitudinii. Ralph nu era convins, deşi recunoştea că posedaţii exercitau o anumită atracţie psihică.

Sala de Operaţiuni era o încăpere rectangulară lungă, pereţii din sticlă despărţind-o de nenumăratele birouri specializate în planificare. Încheierea integrării sistemelor electronice şi conectarea arhitecturii lor cu circuitele de comunicaţii militare de pe Ombey erau un alt triumf înregistrat de suprasolicitatele corpuri inginereşti ale Marinei Regale, deşi graba cu care se lucrase era evidenţiată de mănunchiurile de cabluri care atârnau între console şi panourile rămase deschise în tavan, de sistemul de aer condiţionat care dădea aer prea rece şi de stâlpii de colţ, din betoncarbon, care rămăseseră descoperiţi. Spaţiul era ocupat de pupitre ieftine de gen corporaţie, pe care se aflau console, proiectoare AV şi echipamente de comunicaţie. În acele momente, spaţiul era ocupat în întregime. Peste cincizeci de ofiţeri ai Marinei Regale colaborau cu un număr egal de edenişti; următorul contingent masiv era al Marinei Confederaţiei, alcătuit din douăzeci de ofiţeri, în vreme ce restul proveneau din rândul diferiţilor aliaţi participanţi.

Aceştia urmau să fie coordonatorii Eliberării, forţa de analiză umană şi legătura între forţele terestre şi IA-ul de control aflat tocmai la Pasto. O măsură de protecţie împotriva maximei „Niciun plan de luptă nu supravieţuieşte contactului cu duşmanul.” La intrarea lui Ralph Hiltch, toţi se ridicară în picioare. Acest lucru nu-i scăpă. Îşi petrecuseră împreună ultimele săptămâni pentru a planifica totul, discutând în contradictoriu, pledând, venind cu idei şi realizând miracole, învăţaseră să coopereze şi să coordoneze domeniile în care erau experţi, lăsând deoparte vechile neînţelegeri, devenind astfel o echipă închegată, dăruită scopului. Se mândrea cu ei şi cu ceea ce reuşiseră.

Demonstraţia lor de respect reaprinse câteva dintre emoţiile lui refulate.

– Nu vă reţin mult, le spuse el celor din încăperea cufundată în linişte. Nu putem susţine că acest lucru va rezolva problema pe care o reprezintă posedarea pentru Confederaţie, dar este cu mult mai important decât un război propagandistic, după cum l-au etichetat unii reporteri. Luptăm pentru a elibera două milioane de oameni, ne batem pentru a aduce speranţa în vieţile altor câtorva milioane. Pentru mine, acest lucru este mai mult decât important, este esenţial. De aceea, să facem ceea ce trebuie.

Trecând printre cei care aplaudau ici şi colo, s-a îndreptat spre biroul lui, aflat în capătul îndepărtat al sălii. Masa lui de lucru îi oferea imaginea completă a Sălii de Operaţiuni, cu condiţia să-şi înalţe capul peste teancul de periferice de blocuri procesoare care erau conectate la consola principală de birou. În timp ce dataviza multitudinea de actualizări strategice, grupul de comandă executivă i se alătură. În afară de Janne Palmer, care era şefa forţelor de ocupaţie, mai venise şi Acacia, ofiţerul edenist de legătură, o femeie în vârstă, care fusese ambasadoare pe Ombey vreme de cinci ani. O înrolase şi pe Diana Tiernan în calitate de consilier tehnic al armatei, pentru a ajuta la examinarea rapoartelor ştiinţifice privind posedaţii, rapoarte care soseau în cascadă din toate părţile Confederaţiei. Cathal completa grupul, menţinându-şi postul de adjunct al lui Ralph, dar având acum gradul de comandant-locotenent.

După ce uşa de sticlă se închise, izolându-i de zgomotul din sală, Ralph ceru un nivel de securitate unu senzoviron pentru conferinţă. Prinţesa Kirsten şi amiralul Farquar li se alăturară în jurul mesei albe din încăperea-balon.

– Desfăşurarea de forţe merge remarcabil de bine, spuse Ralph. Toate diviziile principale de pe linia frontului îşi vor ocupa poziţiile la ora zero.

– Trupele mele de ocupaţie sunt practic pregătite, spuse Janne. Există câteva probleme minore, majoritatea de ordin logistic. Însă, având în vedere cantitatea de *material de luptă* şi diversele grupări pe care încercăm să le coordonăm, sunt mulţumită. Ne încadrăm foarte bine în parametrii estimaţi. IA-ul ar trebui să rezolve problemele până spre dimineaţă.

– Şi sergenţii sunt pregătiţi, raportă Acacia. Au apărut şi aici unele dificultăţi, în principal în privinţa echipamentelor de transport, dar le vom rezolva.

– Amirale Farquar? întrebă Kirsten.

– Toate obiectivele din spaţiu sunt funcţionale. Orbitele platformelor sunt sincronizate, iar şoimii-de-vid ajung la apogeu. Lucrurile arată bine.

– Mă bucur, spuse Kirsten. Să mă ierte Dumnezeu pentru asta, dar nu ne-au dat de ales. Generale Hiltch, acum ai autoritatea deplină de comandă pentru forţele militare ale Ombey. Atacă inamicul, Ralph, alungă-l de pe planeta mea.

*

În mod oarecum inevitabil, doctrina militară standard era lipsită de imaginaţie. Toate tipurile de tactică şi contratactică fuseseră încercate, puse în aplicare şi perfecţionate de-a lungul secolelor de generali, lorzi războinici şi împăraţi, până când dispăruse posibilitatea de a mai comite greşeli. Prin urmare, chiar dacă Mortonridge era unic din punct de vedere filosofic, el putea fi definit în termeni militari ca un scenariu ostatic/asediu la scară largă. Având în vedere o asemenea evaluare, metoda de rezolvare era limpede.

Ralph voia să-i izoleze pe posedaţi în grupuri mici. Astfel deveneau vulnerabili şi puteau fi copleşiţi. Pentru a realiza asta, trebuiau distruse comunicaţiile lor, ceea ce i-ar fi lipsit de posibilitatea de regrupare şi de organizare a oricărui fel de contraatac. Hărţuiala trebuia să fie constantă, lucru care i-ar fi epuizat. Şi, dacă era posibil, voia ca posedaţii să fie privaţi de protecţia asigurată de norul lor roşu. Pe scurt, dezbină şi cucereşte. Un principiu antic, dar sprijinit acum de genul de putere de foc pe care îl putea asigura doar tehnologia modernă.

Ombey avea patru mii cinci sute de platforme de apărare strategică de orbită joasă. Vectorii lor orbitali erau orchestraţi pentru a crea o barieră constantă deasupra suprafeţei, similară modului în care electronii descriau piruete în jurul nucleului lor. Pentru Eliberare, toate acestea se schimbaseră. Navele stelare ale Marinei preluaseră misiunea de protecţie pe orbită joasă, lăsând platformele libere pentru a îndeplini o misiune cu totul diferită. Înclinaţiile lor complicate fuseseră modificate, propulsiile ionice funcţionând ore şi ore pentru a le asambla în stoluri de câte douăzeci şi cinci. Acum, ele alcătuiau un lanţ unic în jurul planetei, cu o înclinaţie de doar două grade spre Ecuator. La fiecare treizeci de secunde, pe deasupra planetei trecea câte un asemenea stol.

Sateliţii-senzor fuseseră plasaţi în spaţiile libere dintre platforme, pregătiţi să le asigure forţelor Eliberării o acoperire fără precedent a peninsulei imediat ce norul roşu ar fi fost dispersat. Amiralul Farquar le folosea pentru a urmări terminatorul de zori alunecând pe deasupra oceanului spre banda ameninţătoare a norului roşu. Suprapunerile tactice îi arătau poziţiile bărcilor de debarcare ce se îndreptau spre plaje. La mare înălţime, flotila de şoimi-de-vid trecuse de apogeu, şi acum se năpustea spre sol, accelerând la opt *g.*

În interval de o oră, zorii aveau să atingă ţărmul estic al Mortonridge. Amiralul datavizǎ codul de autoritate al comenzii către centrul de control DS al Guyana.

– Foc! ordonă el.

Deşi nimeni nu reuşi să-şi dea seama, forţele Eliberării aproape că învinseră în primele nouăzeci de secunde. Stolul iniţial de platforme DS lansă şaptezeci şi cinci de fascicule de electroni prin atmosfera superioară pentru a lovi norul roşu. Acestea erau aţintite de-a lungul axei nord-sud a peninsulei şi deconcentrate, astfel că la punctul de impact ele aveau lăţimea de peste cincizeci de metri. Intenţia nu era de a străpunge norul roşu, ci de a pompa în el energie electrică, călcâiul lui Ahile al posedaţilor. Fiecare fascicul începu să scaneze dintr-o parte în alta, în baleiaje gigantice cu durata de zece secunde, care le ducea de la o coastă la cealaltă.

Apoi, al doilea stol de platforme alunecă deasupra orizontului şi intră în raza de acţiune. Alte şaptezeci şi cinci de fascicule ţâşniră spre nor. Urmă o suprapunere de zece secunde, după care primul stol se îndepărtă.

*

Annette Ekelund scoase un singur ţipăt de suferinţă şi se prăbuşi deznădăjduită în genunchi. Durerea era incredibilă. O rază de lumină de stea albastră azvârlită de la o înălţime mai mare decât cerul trecu prin ţeasta ei ca o lance. Nu îi arse doar creierul furat, ci îi incendie şi gândurile. Conductorul trădător era acea parte a spiritului care se îngemăna atât de fericit cu ceilalţi de pe Mortonridge. Partea care crea scutul de nori şi le dădea tuturor un sentiment subliminal de comunitate. Credinţa ei în acea părticică de umanitate ce supravieţuise încarcerării în lumea de dincolo. Iar acum acesta o ucidea.

Îl abandonă în întregime. Ţipătul ei trecu de la durere la nefericire. În jurul ei, celelalte suflete se strângeau, îndepărtându-se unul de altul, retrăgându-se în sine. Un ultim suspin gâlgâi pe buzele ei, apoi se prăbuşi moale pe spate. Corpul ei îngheţă, cutremurându-se de şocuri. Devlin şi Hoi Son se zvârcoleau prin ţărână în apropiere de ea, pentru că le auzi scâncetele. Nu-l văzu pe niciunul dintre ei, deoarece lumea se întunecase complet.

Instantaneu, fiecare posedat din întreaga Confederaţie percepu lovitura. Durerea şi şocul reverberară prin lumea de dincolo. Oriunde s-ar fi aflat, indiferent ce făceau, ei o simţeau.

*

Al Capone era dedesubtul Jezzibellei când se întâmplase acest lucru, adoptând o poziţie complicată astfel încât sânii ei să fie împinşi

în faţa lui, în timp ce el încă putea să-şi îndoaie genunchii pentru a-şi asigura forţa necesară care să îi ofere un futai al naibii de bun. Râsul ei era ceva între un chicotit şi un geamăt când impactul mental îl azvârli cu forţa unui puc de hochei lovit cu sălbăticie. Se convulsionă, ţipând de panică îndurerată.

Jezzibella urlă când mişcarea lui disperată îi răsuci braţul, cât pe ce să i-l disloce din umăr.

– Al! La naiba! Asta doare, pămpălău nenorocit ce eşti. Ţi-am spus că nu vreau chestii masochiste, luate-ar dracu'.

Clătinând din cap ca să alunge ameţeala ce spumega, disperat şi derutat, Al scoase un icnet. Era atât de dezorientat, încât căzu din pat.

Jezzibella surprinse o imagine a trăsăturilor naturale ale lui Brad Lovegrove dedesubtul iluziei, lucru ce i se întâmpla pentru prima oară. Nu se deosebea prea mult de Al, ba chiar puteau fi aproape fraţi. Furia ei se stinse văzându-l schimonosindu-se şi mişcându-şi dezordonat mâinile şi picioarele.

– Al?

– La dracu', spuse el gâfâit. Ce mama iadului a fost asta?

– Al, dragule, eşti teafăr? Ce s-a întâmplat?

– La naiba! Nu ştiu. Îşi plimbă privirea prin dormitor, aşteptându-se să vadă daune produse de vreo bombă, oameni ai guvernului dând buzna pe uşă… Habar n-am.

*

Pentru Jacqueline Couteur, unda invizibilă de şoc se dovedi fatală. Legată de masa de examinare din capcana pentru demoni, ea nu reuşi să se mişte când muşchii ei se contractară. Monitorul ei de semne vitale alertă personalul în legătură cu un fel de criză de epilepsie, moment în care apărarea ei conştientă împotriva curentului electric ce trecea prin corpul ei începu să se fărâmiţeze. Din fericire, unul dintre membrii mai alerţi ai echipei opri curentul înainte ca ea să fie electrocutată. Îi trebuiră cinci sau şase minute pentru a-şi recăpăta antagonismul normal şi curajul.

*

Patrulând la un milion de kilometri deasupra Noii Californii, Rocio Condra pierdu controlul asupra câmpului de distorsiune, lăsându-l să ardă şi să se contracte cu sălbăticie. Marele şoim-de-iad se rostogoli nebuneşte, iar forma sa de pasăre făcu implozie într-un nor de scintilaţii întunecate. Atracţia gravitaţională din cabina de susţinere biotică dispăru împreună cu ciudatul interior amintind de acela al unui vas cu abur. Jed, Beth, Gerald şi cei trei puşti se treziră pe neaşteptate în cădere liberă. Apoi, gravitaţia reveni brusc, mult prea puternică, haotică, transformând unul dintre pereţii de rezistenţă în

podea. Suprafaţa îi strivi cu putere, după care gravitaţia dispăru din nou, azvârlindu-i în zbor de-a latul cabinei, într-un vălmăşag de mâini, picioare şi urlete. Stelele se rotiră dement dincolo de hubloul de vizionare. Apoi, un alt val de gravitaţie îi aspiră, lipindu-i de tavan.

*

În cazul lui Quinn Dexter, acesta se dovedi a fi primul obstacol pe Pământ. Tocmai sosise în gara Grand Central pentru a lua un vac-tren spre Paris. Nu clădirea gării originale din Manhattan, pentru că insula în sine fusese abandonată şi inundată, dar newyorkezii se dovedeau sentimentali în legătură cu astfel de lucruri. Era cel de-al treilea edificiu care purta acel nume. Îngropată la aproximativ un kilometru sub Domul Cinci, ea alcătuia miezul reţelei intercontinentale de trenuri a arcologiei.

Se izolase încă o dată în tărâmul fantomelor pentru a evita orice risc de a fi detectat. Asta se întâmplă când începu să observe cât de multe fantome bântuiau gara şi alte secţiuni subterane ale vastei arcologii. Sute rătăceau îndurerate printre şirurile oarbe de navetişti. Erau siluete mohorâte, triste, privind în jur la feţele celor care goneau pe lângă ele. În expresiile de pe feţele lor se citea mult dor şi disperare, de parcă fiecare dintre ele ar fi pornit în căutarea unui copil pierdut de multă vreme. Ele erau conştiente de prezenţa lui Quinn şi îl priviră cu ochi mari şi miraţi când el se deplasă prin sala principală în drum spre peroane.

El le ignoră însă, pentru că erau creaturi de nimic, incapabile să îl ajute sau să îi zădărnicească cruciada. Erau ca şi moarte.

Mai avea de parcurs douăzeci de metri până la elevatorul-val pentru a ajunge la peronul cincizeci şi doi, când secvenţa de la Eliberare ajunse la el. Impactul nu se dovedi de fapt prea mare, pentru că rezistase la altele mult mai puternice din partea lui Banneth, însă bruscheţea lui îl şocă. Fără niciun semn prevestitor, urlă când fiori de durere izbucniră din centrul creierului pentru a-i infecta corpul. Gândurile captive ale lui Edmund Rigby se zvârcoliră de suferinţă, străpunse de explozia de chinuri.

Înspăimântat de necunoscut, Quinn intră în panică. Până în acel moment crezuse că era practic omnipotent. Acum o lucrare vrăjitorească îl atacase într-un mod pe care nu-l putea înţelege. Sufletele din lumea de dincolo strigau îngrozite. Fantomele din jurul lui începură să se văicărească, ţinându-se de mâini pentru a se ruga. Controlul asupra puterii energistice slăbi brusc, în vreme ce gândurile i se dizolvară în haos.

*

Însă Bud Johnson nu reuşi să vadă de unde venea individul. Cu o secundă în urmă, acesta se grăbea spre elevatorul-val, în drum spre trenul de San Antonio, iar după aceea, un bărbat îmbrăcat cu o ciudată robă neagră se lăsase în patru labe pe podeaua lustruită de la picioarele lui. Aşa ceva era aproape imposibil, toţi cei care crescuseră pe Pământ şi locuiseră în arcologii aveau un simţ instinctiv al mulţimilor, al mareelor lipsite de logică şi al curenţilor de trupuri care curgeau prin ele. Ştia întotdeauna unde erau oamenii faţă de el, fiind atent la orice ciocnire posibilă. Nu se putea ca o persoană să *apară*, aşa pur şi simplu.

Inerţia făcu torsul lui Bud să meargă înainte, în vreme ce picioarele îi rămaseră complet blocate. Zbură, pivotând pe deasupra spinării omului şi se prăbuşi pe marmura rece. Încheietura unei mâini scoase un pocnet neplăcut, trimiţându-i o durere ca un foc fierbinte în susul braţului. Iar nanonicele lui neurale nu interveniră deloc. Nimic! Nu apărură blocaje axon, nici afişaj medical. Lui Bud îi scăpă un urlet de durere şi îşi reprimă lacrimile când ridică ochii.

Acele lacrimi atraseră două sau trei priviri curioase. Persoane palide şi nenorocite, care purtau pălării extrem de ciudate. Când clipi să-şi alunge din ochi fluidul sărat, ei dispăruseră. Se prinse de încheietura vătămată. „Uf, Doamne, ce doare.” Un murmur de surprindere zdrăngăni deasupra capului, în contrast vădit cu ţipetele care izbucneau în restul gării. Nimeni nu părea să îi acorde prea multă atenţie.

– Hei, nanonicele mele neurale au cedat. Să cheme cineva un medic. Cred că mi-am fracturat încheietura.

Bărbatul peste care căzuse se ridica în picioare. Bud era foarte conştient de tăcerea care îl împresurase, de oamenii care se retrăgeau. Când ridică privirea, orice gând de a-l înjura pe ţărănoiul stângaci dispăru instantaneu. Sub gluga mare exista o faţă, abia vizibilă însă. Bud se arătă brusc recunoscător faţă de umbrele oferite de robă. Expresia de furie şi răutate proiectată de trăsăturile pe care le vedea era înspăimântătoare.

– Îmi pare rău, şopti el.

Degetele i se înfăşurară în jurul inimii. Practic, le simţi, încheieturi individuale care se strângeau spre înăuntru, iar unghiile i se înfipseră în atrii. Mâna răsuci cu sălbăticie. Bud se înecă în tăcere, vânturându-şi braţele cu disperare. Era conştient de oamenii care îl înconjurau din nou. De astă dată, păreau îngrijoraţi. Prea târziu, încercă el să le spună, mult prea târziu. Diavolul trufaş se întoarse nepăsător şi dispăru din faţa ochilor lui Bud. La fel ca şi restul lumii.

*

Quinn observă sufletul lui Bud îndepărtându-se şerpuind de cadavrul său, dispărând în lumea de dincolo, adăugându-şi ţipetele la ale celorlalte miriade care implorau. În jur se creă o agitaţie deosebită, oamenii începură să se împingă şi să se îmbrâncească pentru a vedea mai bine ce se petrecea pe pardoseală. Doar doi icniră când el reveni în tărâmul fantomelor, dispărând chiar din faţa lor. Bine că îşi păstrase cumpătul cât să nu folosească focul alb. Deşi acum nu mai avea importanţă. Fusese văzut, şi nu doar de oameni cu nanonice neurale defecte, pentru că senzorii de securitate ai gării sigur reţinuseră incidentul.

Guvcentralul ştia că el se afla acolo.

*

Stând adăpostit în cala centrală a bărcii de debarcare, Sinon nu vedea fizic restul escadronului care se apropia de ţărm. Afinitatea făcea acest lucru inutil; toate minţile edeniste de pe Ombey şi cele care orbitau planeta erau conectate, punându-i la dispoziţie mai multe informaţii decât primea generalul Hiltch.

Era conştient de poziţia lui, dar şi de aceea a camarazilor lui. Ba chiar şi situaţia generală a Eliberării îi era accesibilă. Flotila de şoimi-de-vid dezvălui norul roşu de sub ei. Fulgere uriaşe de lumină se zvârcoleau pe suprafaţa superioară în timp ce platformele DS îşi continuau barajul electronic. În centru, de-a lungul coamelor de dealuri, lumina pălea, permiţând apelor întunericului să pornească în valuri spre exterior.

Alături de toţi ceilalţi sergenţi, Sinon îşi înălţă capul pentru a putea vedea. Bariera norului roşu sporise constant în timpul nopţii, pe măsură ce bărcile se îndreptau spre plajă. Din larg, de la zece kilometri, el se întindea de-a curmezişul apei, solid şi de neclintit ca şi zidul de la capătul lumii.

Micile licăriri ale fulgerelor se înălţară şi dansară de-a lungul părţii de jos a norului, năpustindu-se în jos şi biciuind valurile. Apoi, serpentinele fulgerelor se uniră în fluvii masive şi orbitoare, crescând şi urmând curba abruptă a norului, pentru a se arcui spre uscat. Lumina roşiatică scăzu, pentru ca în cinci secunde să dispară definitiv. Asta îi făcu pe Sinon şi pe ceilalţi sergenţi să tresară. Victoria fusese obţinută prea repede. Nu se desfăşurase bătălia epică pentru care se pregătiseră. Arzând strălucitoare la orizont, pânzele târâtoare de fulgere compensau din plin absenţa luminii.

Acesta este de fapt un nor foarte mare, spuse Sinon. Străfulgerările briliante erau acum aproape neîntrerupte, continuând să lumineze masa întunecată.

Şi tu ai observat asta, îi răspunse Choma.

Da. Iar asta ar putea fi o problemă. A fost controlat bine câtă vreme posedaţii l-au folosit ca scut. Iar noi am fost înclinaţi să nesocotim proprietăţile lui fizice; la urma urmelor, a fost în primul rând o barieră psihologică.

Psihologică sau nu, acum nu putem trece prin el din cauza activităţii electrice.

Choma nu era singurul care trăsese acea concluzie. Simţeau deja cum barca încetinea deoarece căpitanul redusese puterea motoarelor. O precauţie imitată simultan de întreaga armadă.

*

– Recomandări? întrebă Ralph.

– Opreşte asaltul DS, spuse Acacia. Bărcile de debarcare încetinesc deja. Nu pot străpunge furtuna de fulgere.

– Diana?

– Aşa cred şi eu. Dacă lumina roşie este un indiciu al controlului posedaţilor, atunci înseamnă că i-am forţat să iasă din ascunzătoare.

– Avem de-a face cu un dacă foarte mare, protestă amiralul Farquar.

– Nu prea avem de ales, spuse vârstnicul consilier pe probleme de tehnologie. Bărcile de debarcare nu pot trece, şi nici vehiculele de teren, fiindcă tot veni vorba. Trebuie să lăsăm energia să se descarce de la sine. Dacă lumina roşie revine când ei vor ajunge înăuntru, putem relua atacul cu fascicul de electroni până când norul va începe să se destrame.

– Aşa să faceţi, ordonă Ralph. Acacia, du sergenţii cât de aproape posibil de nor, apoi, imediat ce fulgerele încetează, vreau să înainteze.

– Am înţeles, generale.

– Diana, de cât timp este nevoie pentru ca electricitatea să se disipeze?

– Bună întrebare. Nu ştim sigur cât de adânc sau de dens este norul.

– Răspunde-mi.

– Regret, dar nu pot. Există prea multe variabile.

– A, grozav. Acacia, fulgerele vor afecta harpoanele?

– Nu. Norul este prea jos pentru asta, şi ei merg prea repede. Chiar dacă unul ar primi o lovitură directă de fulger, traiectoria nu va fi modificată cu mai mult de doi metri.

Flotila de şoimi-de-vid era la doar o mie cinci sute de kilometri de suprafaţa planetei Ombey. Mortonridge umplu acoperirea lor senzorială, transformându-se dintr-o pată roşie într-o masă învălmăşită de serpentine alb-albăstrui, mai vii decât înainte. Sosise timpul ultimei căutări.

Acţiunea continuă, îi asigură Acacia.

Toţi cei trei sute de şoimi-de-vid atinseră apogeul traiectoriei lor. Acceleraţia strivitoare de opt *g* se încheie rapid. Fiecare dintre ei lansă un roi de cinci mii de harpoane cinetice din coliviile armelor. Puterea se dezlănţui din nou prin celulele de configurare, modificând în sens opus direcţia anterioară a câmpului de distorsiune. Intensitatea pedepsitoare rămase neschimbată, adică opt *g,* îndepărtându-i cu disperare de planeta care avea un câmp gravitaţional primejdios.

Jos, filigranul delicat al fulgerelor sclipitoare dispăru sub o coronă incandescentă pe măsură ce atmosfera superioară se aprinse. Dâra de plasmă lăsată de jumătate de milion de harpoane cinetice se contopise într-un singur val de şoc fotonic. Acesta lovi partea superioară a norului, străpungând vaporii cenuşii şi învolburaţi cu o asemenea viteză, încât reacţia se dovedi minoră. La început. Acacia nu se înşelase, în ciuda mărimii şi ostilităţii, norul era prea mic şi prea lent pentru a devia harpoanele de la ţintele lor programate.

Nicio fiinţă umană nu ar fi putut alcătui o asemenea listă, aşa că IA-ul din Pasto fusese cel care desemnase în cele din urmă punctele de impact. Acestea coborâră în grupuri de câte trei, oferind o probabilitate de nouăzeci şi şapte la sută în ceea ce privea loviturile reuşite. Principala ţintă era reţeaua de comunicaţii de pe Mortonridge.

Legenda urbană impunea ca reţelele moderne de comunicaţii să fie imune la anihilare. Cu sute de mii de noduri independente de comutare răspândite pe întreaga planetă şi cu milioane de cabluri care le conectau, sprijinite de relee-satelit, caracterul lor omogen-anarhist le făcea imune la orice fel de cataclism. Indiferent cât de multe noduri ar fi fost scoase din uz, întotdeauna exista o rută alternativă pentru date. Ar fi trebuit practic să lichidezi fizic planeta înainte ca schimbul de date să fie întrerupt.

Însă Mortonridge era finită, iar reţeaua sa era izolată de redundanţa oferită de restul planetei. Plasarea oricărui nod era cunoscută până la jumătate de metru. Din păcate, nouăzeci la sută din ele erau oprite, deoarece se aflau în interiorul unei zone urbane construite. În cazul în care harpoanele cinetice ar fi început să cadă între clădiri, pierderile de vieţi umane ar fi fost teribil de mari. De aceea, rămâneau să fie atacate cablurile rămase în peisajul rural deschis. O mulţime dintre ele urmau drumuri, cuibărite în canale de utilităţi de-a lungul marginii betonului-carbon, însă multe altele traversau peisajul, întinse de mecanoizi care funcţionau independent, uneori şi câte o lună întreagă, săpând tuneluri prin păduri şi pe sub cursuri de apă, astfel că la suprafaţă nu exista nimic să le trădeze existenţa.

Fişierele rutelor acestora, rămase multă vreme inactive, fuseseră accesate şi analizate de IA. Acesta desemnă coordonatele loviturilor, cu restricţia să nu se afle nicio structură de habitat la mai puţin de trei sferturi de kilometru. Având în vedere capacitatea considerabilă a posedaţilor de a se apăra la nivel psihic, distanţa era considerată rezonabil de sigură.

*

Stephanie Ash zăcea tremurând pe podea chiar şi după ce mintea ei se retrăsese din comuniunea cu alte suflete. Pierderea o făcea să sufere mai mult decât orice durere provocată de atacul cu fascicul electronic împotriva norului. Acel simplu act de uniune îi dăduse speranţe. Ştia că atâta vreme cât oamenii continuau să se sprijine unul pe altul, în ciuda oricăror adversităţi, ei rămâneau oarecum umani. Nici măcar aspiraţia fragilă nu le fusese smulsă.

– Stephanie? strigă Moyo. O scutură cu blândeţe de umăr. Stephanie, eşti teafără?

Teama şi îngrijorarea din glasul lui declanşară propriul ei sentiment de vinovăţie.

– Dumnezeule, da. Deschise ochii. Dormitorul era iluminat doar de o flacără slabă, albăstruie, care pornea din degetul lui mare. Dincolo de fereastră, întunericul acoperise întreaga lume. Ce au făcut?

Nu mai simţea greutatea psihică apăsând-o de cealaltă latură a zonei de protecţie. Doar valea era vizibilă.

– Nu ştiu. Dar nu e un semn bun.

O ajută să se ridice în picioare.

– Ceilalţi sunt bine?

Le simţi minţile răspândite în întreaga fermă, tăciuni de îngrijorare şi durere.

– La fel ca şi noi, bănuiesc.

O explozie de lumină de afară îl făcu să amuţească. Amândoi se apropiară de fereastră şi priviră afară. Dâre uriaşe de fulgere alunecau pe pântecul norului.

Incomodată, Stephanie începu să tremure. Ceea ce îi protejase cu succes de cerul deschis devenise acum o masă uriaşă şi apăsătoare, mult prea aproape deasupra capului.

– Nu-l mai controlăm, spuse Moyo. L-am pierdut.

– Şi acum ce se va întâmpla?

– Cred că va ploua. Îi aruncă o privire anxioasă. Şi norul acela e mare. Am tot adăugat la el, de parcă ar fi fost o pătură de protecţie pentru un copil.

– Poate c-ar trebui să aducem animalele în fermă.

– Poate că ar fi mai bine să o ştergem dracului de aici. Curând va sosi armata Prinţesei.

Ea zâmbi cu tristeţe.

– Nu avem unde să plecăm. Ştii bine asta. Frecvenţa fulgerelor sporise în mod spectaculos în momentul în care îi convocară pe Cochrane, Rana şi Quigley pentru a pune la adăpost păsările şi mieii care, în mod normal, umblau prin curtea fermei. Primele picături mari de apă începură să cadă duruind.

Moyo întinse mâna cu palma în sus. De parcă ar fi fost nevoie de o confirmare.

– Ţi-am spus eu, rosti el cu emfază.

Stephanie îşi întoarse gulerul puloverului, transformându-l în cagulă, cu toate că era clar că nu va rămâne uscat multă vreme. Picăturile erau mai mari decât văzuse ea vreodată. Găinile alergau pe poarta deschisă, iar mieii dispăruseră deja în noaptea atroce. Stephanie era cât pe ce să sugereze să nu se mai deranjeze încercând să le prindă decât după revenirea zilei pe Mortonridge.

Cochrane se uită cu gura căscată la cer. Norii se transformaseră în văluri translucide de mătase gri, îngăduind luminii să treacă din plin prin ei.

– Mamă! Cine a aprins din nou soarele, dom’le? Partea inferioară a norului detonă, azvârlind aşchii incandescente şi pârjolind aerul. Vârfuri vii de stea trăgând în jos după ele un con de uragan alcătuit din ceaţă violetă. Stephanie trebui să-şi ferească ochii cu mâna, atât erau de strălucitoare.

– E sfârşitul lumii, copii, strigă Cochrane cu încântare în glas.

Într-un interval de cinci secunde, toate cele un milion şi jumătate de harpoane loviră solul.

Harpoanele, un mănunchi întreg, se îndreptară spre cablul aflat la patru kilometri de valea fermei, iar viteza lor îngrozitoare se transformă într-o singură explozie devastatoare de căldură. Lumina radiantă de culoare oranj profilă marginea văii, durând doar cât să dezvăluie pala de sfărâmături care se ridică învârtejită în aer.

– Hei, la naiba, mormăi Cochrane. Acel domn Hiltch chiar că nu ne place deloc.

– Ce au fost alea? întrebă Stephanie.

I se părea incredibil că încă rămăseseră în trupurile lor. Violenţa avea să îi distrugă?

– Un fel de bombardament orbital, spuse Moyo. Cred că a fost îndreptat împotriva trupelor lui Ekelund.

Dar nu părea prea convins.

– Îndreptat? Păi, a fost pretutindeni.

– Atunci pe noi de ce nu ne-au lovit? întrebă Rana.
Moyo ridică din umeri. În acel moment, urletul impactului ajunse la ei, un uruit prelung, îndeajuns de puternic pentru a înghiţi orice cuvinte.
Stephanie îşi acoperi urechile şi ridică din nou privirea. Norul se zbătea ca torturat, iar burta lui mototolită spumega violent. Luminiscenţi, vălătucii fantomatici de aer violet lăsaţi în urmă de harpoane şerpuiră în spirale strânse în jurul vârtejurilor strâns aglomerate, toate curgând laolaltă, fără însă a se contopi, ca nişte lichide cu densităţi diferite. Se încruntă şi privi clipind pe măsură ce lumina se topea treptat. Apăru apoi o ceaţă groasă de culoare cenuşie ca a ardeziei, scurgându-se din nor pentru a înghiţi atât fulgerul, cât şi pânzele sfâşiate de valuri de ioni. Totul se extindea cu rapiditate, întunecându-se.
– Haideţi înăuntru, spuse Stephanie cu glas pierit, în timp ce ultimele ecouri ale exploziei reverberau peste vale. Toţi se întoarseră să se uite la ea. Picăturile mari de ploaie reîncepuseră să cadă. O adiere crescu, mângâindu-le hainele. Să intrăm în casă. Va ploua.
Priviră în sus, la ceaţa care cobora, înfioraţi şi temători, moment în care începură să înţeleagă.

*

– Nimic! răcni Annette, furioasă, spre blocul procesor.
Diagrama primitivă afişată pe ecran dovedea că blocul funcţiona, însă nimeni nu îi răspundea la apeluri.
– S-a întrerupt totul.
Hoi Son examină afişarea de pe blocul lui.
– Toate liniile au fost distruse, din câte-mi dau eu seama.
– Nu fi absurd, nu poţi distruge o reţea întreagă, protestă Annette. O rodea îndoiala. Nu e posibil aşa ceva.
– Îmi închipui că acesta a fost scopul bombardamentului, îi răspunse imperturbabil Hoi Son. La o adică, a fost spectaculos. Nu ar fi făcut un asemenea efort fără motiv. Şi, în primul rând, noi n-am avut întreaga reţea funcţională, ci doar câteva legături esenţiale.
– La naiba, cum dracu’ o să mai pot organiza rezistenţa acum?
– Toţi au primit ordine, şi nu au de ales, aşa că trebuie să lupte. Asta înseamnă că nu mai eşti căpetenia posedaţilor.
Chiar şi mulţumirea lui de sine se stinse sub privirea pe care i-o aruncă ea.
– A, serios? întrebă Annette ameninţător.
Afară, lumina începu să pălească. Annette se apropie de fereastra din faţă. Preluase un restaurant rustic numit Black Bull, aflat în mijlocul satului Cold Overton, la capătul străzii principale, ceea ce îi

asigura o poziţie strategică. În piaţa din faţa lui, pe dalele de piatră, erau parcate cincizeci de maşini, aşteptând soldaţii care se refugiaseră în magazinele şi cafenelele din apropiere. Milne şi câţiva dintre inginerii lui se plimbau prin zonă, inspectând echipamentele. Se părea că acestea nu suferiseră avarii, deşi câteva dintre harpoane căzuseră exact în afara satului.

– Hoi, spuse ea, ia câteva echipe şi verifică drumurile. Vreau să ştiu cât de curând putem pleca de aici.

– Cum doreşti.

Dădu vioi din cap şi se îndreptă spre uşă.

– În Ketton e un grup mare de-al nostru, spuse ea, aproape către sine. Asta e la doar zece kilometri spre vest. Ne vom uni cu ei. Poate reuşim să convingem şi câţiva civili să ni se alăture. După aceea, trecem la grupul următor.

– Am putea folosi curieri pentru a transmite mesajele, sugeră Devlin. Aşa se proceda pe vremea mea. Comunicaţiile erau al naibii de problematice în apropierea frontului.

Acum lumina scăzuse şi mai mult. Annette îi văzu pe Milne şi pe ceilalţi alergând. Nu era niciun fel de teamă în minţile lor, ci doar un sentiment de precipitare. Picăturile de ploaie răpăiau în fereastră. După câteva secunde, întreaga stradă principală se inundă. Rigolele începură să se umple, iar în dreptul scurgerilor se formară bulboane.

– N-am mai văzut aşa ceva până acum, exclamă Hoi Son ridicând vocea ca să se facă auzit. Se opri în pragul uşii deschise, şi pe umeri i se formă un poncho impermeabil. Duruitul ca de tobă produs de picăturile uriaşe răsuna la fel de tare ca tunetul scos de norul roşu. Şi pe vremea mea am avut parte de furtuni serioase în Pacific, crede-mă, dar nu ca asta.

În jurul picioarelor începu să i se insinueze un râuleţ de apă murdară, care porni apoi să şerpuiască printre mese. Annette nu putea vedea nimic afară, pentru că ploaia lovea puternic în geam, producând genul de spumă care în mod normal acoperea valurile oceanului. Dincolo de acesta, era doar beznă.

Devlin se apropie, oprindu-se lângă ea, ca să vadă mai bine.

– Pe vremea asta, nimeni nu merge nicăieri.

– Da, îl aprobă Annette înfiorată. Ai face mai bine să aştepţi.

– Totuşi, cât? mormăi Devlin. Când am atras norul deasupra noastră, nu ne-am gândit la asta.

– Nu-ţi face griji, spuse Hoi Son. O vreme, nimeni nu va lupta. E la fel de rău şi pentru ei. Şi măcar noi ne aflăm la adăpost.

*

Barca de debarcare ţâşni în faţă imediat ce corona orbitoare a harpoanelor cinetice ilumină cerul. Sinon folosi poziţia avantajoasă a şoimilor-de-vid pentru a observa gigantica împroşcare de plasmă scufundându-se în mantia întunecată a norului.

Se extinde, anunţă Acacia. **Confirmaţi asta, pentru că o urmărim.**

Spirale ciclonice uriaşe de nor se agitau pe întreaga suprafaţă. Scăldată în lumina palidă a lunii planetei Ombey, mişcarea părea maiestuoasă. Forţele primare se deşteptaseră. De-a lungul marginilor norului, tornade gigantice începură să se răsucească în toate părţile, îndreptându-se spre largul mării.

Totul se destramă, spuse Choma.

Sinon simţi un fior de consternare alături de ceilalţi sergenţi, chiar dacă ei nu erau în aceeaşi ambarcaţiune cu el. Toţi se confruntau cu o forţă similară. Privi peste provă, urmărind munţii de apă care începeau să se deplaseze. Ca de nicăieri, vântul ce se iscase se îndreptă direct spre el.

Nu ne putem întoarce, spuse Choma. **Ne va surprinde în ape deschise. Mai bine ne îndreptăm spre ţărm.**

Sinon bătu uşor cu mâna în vesta de salvare, încercând să se liniştească. Norul masiv părea să se năpustească furios spre ei, un vid ce absorbea lumina ce se răspândea amplificat peste ocean.

Continuaţi să înaintaţi, veni decizia aprobată de restul edeniştilor şi de grupul de comandă al generalului Hiltch. Toate bărcile din armada Eliberării îşi turară motoarele la maximum şi se îndreptară spre frontul de furtună.

Nu înfruntau ploaia, nu în înţelesul obişnuit. Diluviul care se prăbuşea asupra lor îi făcea să se simtă ca şi cum ar fi stat sub o cascadă. Aşa cum norii se dezlănţuiseră deasupra capetelor, tot astfel se înălţaseră şi valurile, de parcă ar fi căutat să acopere hăul. Bărcile de debarcare erau azvârlite nemilos într-o parte sau alta. Când şi când, Sinon fu nevoit să se ţină pentru a nu aluneca de pe puntea care se înclina la peste treizeci de grade spre verticală. Jeepurile fixate sigur de-a lungul centrului calei trăgeau de cabluri când greutatea lor era deplasată, în direcţii pe care proiectanţii nu le anticipaseră. Pompele de santină vuiau pe un ton plângăreţ, dar fără mare folos. Sinon se agăţă de o balustradă în timp ce apa rece se înălţa continuu, udându-i picioarele, pleoscăind între pereţii copastiei. Era îngrijorat că apa îl va arunca peste bord. Îşi făcu griji că trupul proaspăt asamblat se va desface de-a lungul cusăturilor chirurgicale atunci când îşi va încorda muşchii şi tendoanele pentru a rezista. Se temea că vreun jeep s-ar putea desprinde din legături şi l-ar strivi. Îl

îngrijora că nu vor ajunge pe plajă înainte ca ploaia şi valurile să umple corpul ambarcaţiunii, făcând-o să se scufunde.

Nici măcar trăirea anxietăţii în manieră edenistă nu reuşea să aline acea stare. În timp ce armada se zbătea să ajungă la mal, prin eter bolborosea mult prea multă suferinţă. Edeniştii care aveau rol de sprijin secundar, aflaţi la o distanţă sigură de megafurtună, împreună cu şoimii-de-vid şi echipajele acestora, aflate deasupra, făcură tot ce putură pentru a le oferi alinare şi consolare semenilor asaltaţi de forţele dezlănţuite. Însă simţiră cu toţii cum creşte numărul pierderilor umane, ceea ce făcu alarma să se propage. Bărcile de debarcare se prăbuşeau, erau răsturnate, sergenţii nu reuşeau să se mai ţină de ceva şi se înecau în mijlocul valurilor monstruoase. Şoimii-de-vid se străduiau neobosiţi să absoarbă amintirile proaspete ale personalităţilor sergenţilor muribunzi.

*

Când, îngrozit, Ralph văzu acel coşmar în plină desfăşurare, se declanşă în regim prioritar un program de suprimare a senzaţiei de greaţă. Iconiţe tabelate ordonat se luminară în mintea lui, indicând înaintarea dureroasă a bărcilor de debarcare. Unele erau chiar împinse spre larg, deoarece vânturile băteau urlând dinspre uscat. Făcu tot ce putu. Tot ce era posibil. Ordonând forţelor de uscat aflate de-a lungul zonei de protecţie să rămână pe loc şi să reziste. Cerând ca echipele medicale să intre în stare de alertă pentru o intervenţie imediată. Desemnând patrule de căutare pentru aparatele de zbor, pregătite pentru momentul în care se putea decola.

Diana Tiernan şi IA-ul nu-i putură da nicio evaluare privind momentul când se va întâmpla acest din urmă lucru. Nu exista nicio modalitate de a determina adevărata greutate a apei ce alimenta furtuna. Scanările radar ale sateliţilor-senzor DS pentru a descoperi adâncimea şi densitatea erau puternic distorsionate de descărcările electrice enorme care încă fierbeau nebuneşte deasupra Mortonridge. Nu puteau decât să aştepte.

– Nu aveam cum să ştim, spuse Janne Palmer. Posedaţii reprezintă o necunoscută uriaşă.

– Ba ar fi trebuit să bănuim, îi răspunse Ralph cu amărăciune. Măcar să fi luat asta în calcul.

– Cele mai bune informaţii pe care le-am avut spuneau că norul are câteva sute de metri grosime, zise Diana. Aşa s-a întâmplat pe Lalonde şi pe orice planetă pe care au ocupat-o. Însă acest nor blestemat cred că are o adâncime de câţiva kilometri. Probabil că au absorbit fiecare gram de apă din aer. S-ar putea să fie la mijloc şi un soi de proces osmotic, care extrage apă din mare.

– Lua-i-ar dracu’ de ticăloşi, spuse Ralph cu dispreţ.

– Se tem, spuse calm Acacia. Au construit cel mai gros şi mai înalt zid posibil ca să ne ţină departe. Asta este natura umană.

Ralph nu se putu hotărî să îi răspundă edenistei. Oamenii Acaciei erau aceia care îndurau şocul cel mai mare produs de calamitate. Iar planul şi ordinele lui îi plasase acolo pe aceştia. Orice vorbă rostită de Ralph ar fi sunat patetic de nepotrivit.

Afară, ploaia ajunsese la Fort Avangardă şi făcea toate eforturile pentru a duce structurile programabile din silicon în fluviul cel mai apropiat. Râuleţe iuţi scormoneau solul de la ancorele lor de bază. Personalul din Sala de Operaţiuni se uita agitat în jur, în timp ce vânturile dezlănţuite turbat izbeau continuu în ziduri. La cincizeci de minute după barajul de harpoane cinetice, bărcile de debarcare începură să ajungă pe plaje.

– Au reuşit să treacă, spuse Acacia. Primele firicele de încredere începură să apară în psihicul combinat al edeniştilor imediat ce sergenţii transmiseră senzaţia trăită când atinseseră nisipul şi auziseră scârţâitul lui sub tălpi. Dovada că succesul era posibil, sentimentul de uşurare care însoţea acest lucru. Va fi bine, vom reuşi până la urmă.

– Bine, zise Ralph cu glas spart. O iconiţă lucea întunecat în centrul gândurilor lui nefericite: 3 129. Numărul morţilor de până atunci. Şi doar noi suntem cei care tragem.

*

Un val imens azvârli ambarcaţiunea de debarcare pe plajă cu un zgomot înfiorător. Izbitura îl făcu pe Sinon să alunece înapoi de-a lungul copastiei pe fund, dând neajutorat din braţe şi picioare. Apa îşi încetini inerţia destul de repede. Ajunsese într-un vălmăşag de sergenţi, toţi zbătându-se să se descâlcească din grămadă. Cei trei de la fund erau scufundaţi cu totul în apă. Afinitatea se dovedi extrem de folositoare pentru coordonarea mişcărilor acestora, amintind de descifrarea unui puzzle tridimensional.

Tocmai se eliberaseră când următorul val lovi năprasnic ambarcaţiunea de debarcare. Nu mai avea brutalitatea celui dinainte, reuşind doar să împingă pur şi simplu coca mai sus pe plajă şi răsucind-o.

Uscatul! strigă triumfător Choma.

Ei… pământ, oricum, confirmă îndatoritor Sinon, şi porni plescăind spre partea din faţă a cocii. Ploaia de acolo era mai cumplită decât pe mare. Vizibilitatea era redusă probabil la cincisprezece metri, şi asta în condiţiile în care farurile puternice ale ambarcaţiunii luminau la toată capacitatea.

Câteodată, cred că ai o atitudine de-a dreptul nepotrivită.

Sinon trimise un zâmbet către imaginea prietenului său. Continuă să caute prin apă piesele de echipament pe care le pierduse în cursul ultimei părţi a deplasării.

Echipa începu să evalueze situaţia în care se găsea. Cinci fuseseră răniţi suficient de grav pentru a fi scoşi cu totul din campanie. Alţi câţiva aveau fisuri în exoschelete, lucru pe care nanonicele lor medicale îl puteau rezolva. (Surprinzător, nanonicele medicale funcţionau destul de bine.) Plaja pe care nimeriseră era la trei kilometri sud de Billesdon, punctul de debarcare stabilit pentru ei. Camionul aflat în partea din spate a calei ambarcaţiunii era atât de inundat încât avea nevoie de o revizie generală pentru a fi repus în funcţiune. Ambarcaţiunea de debarcare se înfipsese serios în pietriş, astfel că, pentru a se putea întoarce la insula-staţiune să ia următorul transport de puşcaşi marini, trebuia să fie remorcată în timpul fluxului.

Lucru îmbucurător, rampa de debarcare faţă mergea, permiţând celor trei jeepuri funcţionale să coboare. Aproape tot armamentul lor rămăsese intact. Toate celelalte bărci de debarcare care alcătuiau regimentul lor reuşiseră să ajungă pe mal, deşi erau dispersate de-a lungul coastei. După o scurtă discuţie cu cei de la Sala de Operaţiuni, conveniră să se îndrepte spre Billesdon pentru a se regrupa acolo.

În momentul în care rampa faţă coborî, sosiseră practic zorile. Ghemuit în adăpostul aproape inexistent asigurat de coca tribord, Sinon nu reuşi să perceapă nicio diferenţă. Singurul mod prin care îşi dădu seama că jeepurile coborau legănându-se era folosirea afinităţii sale pentru a vedea prin ochii şoferului.

Se pare că am rămas în joc, spuse Choma.

Se ridicară în picioare şi îşi verificară pentru ultima oară echipamentul. Echipa lui Sinon îşi ocupă poziţia în apropierea celui de-al doilea jeep. Fasciculele intense ale farurilor străpunseră la zece metri prin potop, după care apa cenuşie le învinse. Înaintarea era anevoioasă. Picioarele li se scufundau adânc în pietrişul saturat de apă. În două rânduri trebuiră să împingă jeepul când pneurile lui late se afundară în făgaşe adânci până la osie.

Echipa era total dependentă de blocurile de ghidare. Imaginile din satelit de dinainte de luarea în posesie le ofereau o perspectivă de înaltă rezoluţie a golfului, iar singurul drum îngust care ieşea din el ducea spre o pădure. Ghidarea inerţială le stabilea poziţia cu o aproximaţie de zece centimetri. Asta, în teorie. Nu exista nicio modalitate de a verifica acest lucru. Senzorii sateliţilor încă nu puteau străpunge norul pentru a le oferi o referinţă verificată a poziţiei.

Trebuiau să spere că procesoarele bitek nu se defectaseră după ce le încărcaseră pe insulă.

Pietrişul făcu loc noroiului. Valuri întârziate de nămol gălbui se strecurau în josul plajei, venind dinspre uscat. Acesta ducea cu sine ghemotoace de iarbă şi tufişuri.

Grozav, spuse Sinon în timp ce păşea prin apa scăzută. **În ritmul ăsta, ne va trebui o săptămână ca să ajungem.** Era conştient că şi restul echipelor se confruntau cu dificultăţi similare de-a lungul coastei.

Trebuie să ajungem pe teren mai înalt, spuse Choma. Afinitatea lui indică un punct de pe imaginea prezentată de blocul de ghidare. **Asta ar trebui să ne ofere un teren mai bun de traversat.**

Echipa se declară de acord şi schimbă puţin direcţia de mers.

Vreo veste care să ne spună când se va încheia ploaia asta? îl întrebă Sinon pe omul lor de legătură.

Nu.

*

Nici măcar Cochrane nu se osteni să menţină înfăţişarea parcă din altă lume a Cruciatului Karmic. Ploaia le eroda spiritele în acelaşi ritm în care căra solul văii. Ţinea deja de trei ore şi nu se întrevedeau semne că s-ar linişti.

Izbucniri de fulgere dezvăluiau ce se întâmplase cu frumoasa lor vale circulară. Apa se rostogolea vijelios peste buza ei, transformând terasele ordonate în cascade lungi, curbilinii. Treptat, apa devenea tot mai noroioasă şi mai cleioasă, cărând cu ea solul negru, cultivat. Avalanşe de grâne şi pomi fructiferi sănătoşi se prăvăleau în josul pantelor din ce în ce mai abrupte, scufundându-se şi dispărând în lacul ce îşi extindea suprafaţa. Peluza din spatele fermei se inunda treptat, aducând apa până la uşile cu cadre metalice ornate ale curţii interioare.

În acele momente, ei încărcau deja Cruciatul Karmic cu valize. Vântul smulsese majoritatea ţiglelor de pe acoperiş, lăsând ploaia să treacă prin tavanele de rigips.

– Ţineţi minte, există doar un drum de ieşire din această vale, spuse McPhee, când primul râuleţ pătrunse învolburat în josul scărilor, ajungând în camera de zi. Care trece pe deasupra fluviului. Dacă vreţi să mai ajungem acolo, trebuie să ne grăbim.

Nimeni nu protestă. Urcară la etaj prin apa până la glezne ca să împacheteze, în vreme ce el şi Cochrane scoaseră autobuzul din hambar. Moyo îl conducea, păstrând viteza o idee mai mare decât aceea a unei plimbări pe jos. Drumul denivelat ce mergea de-a lungul

laturii văii şerpuitoare se năruia într-un ritm alarmant din cauza pânzelor de apă murdară care curgeau de pe copacii de deasupra lor, făcând spumă la trecerea printre trunchiuri şi măturând şi smulgând din sol vegetaţia măruntă. Mintea lui se concentră pentru a oferi autobuzului pneuri mai late în încercarea de a avea mai multă aderenţă pe suprafaţa mlăştinoasă. Era dificil; trebui să-i convingă pe Franklin şi pe McPhee să-l ajute, împletindu-şi gândurile.

Dezrădăcinat de apa nemiloasă, un copac se prăbuşi pe drum la douăzeci de metri în faţa lor. Moyo apăsă pedala de frână, însă autobuzul continuă să alunece înainte. Nici măcar concentrarea capacităţilor lui energistice nu reuşi să stopeze deplasarea. Un memento nedorit privind acuta lui lipsă de omnipotenţă. Reuşi doar să strige: „Ţineţi-vă de ceva!” după care botul autobuzului se ciocni frontal de trunchi. Parbrizul se albi, umflându-se spre interior pentru a absorbi cât mai mult din forţa impactului, după care se dezintegră într-o grindină de sfere minuscule din material plastic. Un bulb gros alcătuit din rămurele şi frunze ţepoase de culoarea topazului trecu fulgerător prin spărtură. Moyo încercă să se lase în jos pentru a se feri, dar centurile de scaun îl împiedicară, ţinându-l pe loc. Instinctul preluă controlul, iar o uimitoare minge de foc alb înconjură crenguţele. Scrâşni când sprâncenele îi luară foc, iar părul i se chirci, transformându-se într-un scrum negru. Pielea feţei lui deveni moartă.

Prin interior, aburul erupse în momentul când Cruciatul Karmic se opri trepidând. Stephanie slăbi strânsoarea asupra spătarului scaunului din faţa ei, lăsând adâncituri în materialul compozit. Podeaua era înclinată. În ciuda duruitului ploii pe acoperiş şi al apei care curgea şuvoi de pe pantă în jurul lor, reuşi doar să distingă zgomotele de torsiune ce veneau dinspre caroserie. Era imposibil de ştiut ce anume le genera. Chiar şi simţul ei bizar era derutat de forme de umbre confuze, iar ploaia era echivalentul unei interferenţe parazitare.

Apoi apa răbufni gâlgâind de-a lungul intervalului, însoţită de un tiv de spumă murdară. Alunecă peste pantofii ei. Făcu un efort să anuleze aburul lipicios, străduindu-se să distingă ceva în interiorul mohorât al autobuzului.

– Ochii mei!

Era doar o şoaptă, dar suficient de tare pentru a se auzi de-a lungul intervalului. Toţi se întoarseră spre partea din faţă a autobuzului.

– Vai, Dumnezeule, ochii mei. Ochii mei. Ajutor! *Ochii* mei!

Stephanie se văzu silită să se ţină de poliţele de deasupra capului, ducând câte o mână înaintea celeilalte, pentru a ajunge în faţă. Moyo rămăsese pe scaunul şoferului, dar corpul lui era rigid. Rămăşiţele

incinerate ale mănunchiului de ramuri de copac atârnau la câţiva centimetri de faţa lui, ca o sculptură fabulos de delicată în cărbune. Îşi ţinea mâinile aproape de obraji, tremurând de teama a ceea ce va descoperi când se va atinge.

– Nu ai nimic, spuse ea mecanic.

Mintea ei jucă fals, din cauza spaimei şi a repulsiei faţă de ceea ce văzu apărând brusc la suprafaţa gândurilor ei. Pielea lui Moyo se prăjise complet, răpindu-i cea mai mare parte a nasului şi, odată cu asta, şi pleoapele. Sângele curgea încet din fisurile dintre crustele alcătuite din straturi de piele, care deveniseră crocante. Ochii îi fuseseră arşi, căpătând o culoare septică de galben, în timp ce fluidele cremoase curgeau într-o batjocură a lacrimilor.

– Nu văd, strigă el. De ce nu pot vedea?

Ea se întinse în faţă şi îi prinse ambele mâini.

– Sst. Te rog, dragul meu. Îţi vei reveni. Ai fost ars de flacără, nimic mai mult.

– Nu văd.

– Ba sigur că vezi. Ai cel de-al şaselea simţ până ţi se vindecă ochii. Ştii că sunt aici, da?

– Da. *Nu* pleca.

Ea îşi petrecu braţul pe după umărul lui.

– Nu plec.

El începu să tremure violent. O sudoare rece îi apăru pe pielea neafectată.

– E în stare de şoc, spuse Tina.

Ceilalţi se strânseseră în jurul lor, atât cât le permitea intervalul strâmt. La vederea rănilor suferite de Moyo, gândurile lor se calmară.

– N-are nimic, insistă Stephanie pe un ton nesigur.

– E ceva obişnuit în cazurile de arsuri majore.

Stephanie se uită urât la ea.

– Hei, domnule, dă-i să tragă un fum din asta, spuse Cochrane.

Apoi întinse o ţigară groasă de marijuana, din al cărui capăt aprins se ridica un fum greţos de dulceag.

– Nu acum! şuieră Stephanie.

– De fapt, e bine, draga mea, spuse Tina. Măcar de data asta, omul-maimuţă are dreptate. E un sedativ uşor, adică exact ceea ce îi trebuie acum.

Simţind autoritatea neobişnuită din glasul Tinei, Stephanie se încruntă bănuitoare.

– Am fost asistentă medicală, continuă femeia cu ţinută statuară, strângând în jurul trupului şalul negru diamantat cu o demnitate dispreţuitoare. Vorbesc serios.

Stephanie luă ţigara şi o apropie cu blândeţe de buzele lui Moyo. Acesta tuşi slab după ce inhală fumul.

Autobuzul gemu puternic. Partea din spate alunecă doi metri, făcându-i pe toţi să se apuce de ceva pentru a nu cădea. McPhee îşi lăsă capul în jos pentru a privi prin parbrizul spart.

– N-o să putem ajunge nicăieri cu autobuzul ăsta, spuse el. Mai bine coborâm, înainte să fim luaţi cu totul de ape.

– Nu-l putem mişca, protestă Stephanie. Cel puţin o vreme.

– Fluviul a ajuns aproape la acelaşi nivel cu şoseaua şi mai avem de mers cel puţin un kilometru şi jumătate până să ieşim din vale.

– La acelaşi nivel? Nu se poate. Eram la douăzeci de metri deasupra fundului văii.

Farurile Cruciatului Karmic se stinseseră, aşa că ea lansă o lamă subţire de foc alb care se arcui peste drum. Era ca şi cum solul se transformase în apă. Nu văzu niciun petic de pământ, nici pante sau adâncituri, totul era acoperit de câţiva centimetri de apă cafeniu-gălbuie care curgea. Ceva mai jos de secţiunea plată care marca drumul, o cavalcadă de gunoaie şi resturi se revărsa de-a lungul văii. Crengi schilodite, trunchiuri rupte şi covoraşe încâlcite de vegetaţie erau amestecate de-a valma; înaintarea lor lentă şi implacabilă era ameninţătoare, nimic nu le putea sta în cale. În timp ce privea, un alt copac de pe panta de deasupra alunecă pe lângă autobuz, păstrându-şi poziţia verticală, până ajunse la fluviu.

Nici nu voia să ştie câţi alţi copaci se aflau deasupra lor.

– Ai dreptate, spuse ea. Să ieşim de aici.

Cochrane îşi recuperă ţigara.

– Te simţi mai bine? Moyo avu doar un spasm. Hei, nu ai nevoie de sedative. Fă-i să crească la loc, dom'le. E uşor.

Drept răspuns, Moyo scoase un hohot isteric de râs.

– Să-mi imaginez că văd? A, da, da. E uşor, al dracului de uşor. Bătând uşor cu degetele peste faţa distrusă, Moyo începu să suspine. În pare rău, îmi pare foarte rău.

– Ai oprit autobuzul, spuse Stephanie. Ne-ai salvat pe toţi. Nu ai de ce să-ţi ceri scuze.

– Nu-mi cer scuze faţă de *voi!* răcni el. Lui! Lui îi ceream iertare. E trupul lui, nu al meu. Uite ce i-am făcut. Nu vouă. Of, Doamne. De ce s-a întâmplat asta? De ce n-am murit toţi?

– Dă-mi trusa de prim ajutor, îi ceru Tina Ranei. Acum!

Stephanie îşi petrecu din nou braţul pe după umărul lui Moyo, dorind să fi existat vreun aspect al puterii energistice care să ofere o consolare simplă. McPhee şi Franklin încercară să deschidă portiera. Însă aceasta era blocată şi deschiderea ei depăşea chiar şi

capacitatea lor de a deţine o forţă fizică sporită. S-au uitat unul la altul, şi-au strâns mâinile şi au închis ochii. O secţiune mare, de formă circulară, a părţii din faţă a caroseriei, ţâşni rotindu-se spre vălmăşagul de afară. Ploaia scuipa de-a lungul intervalului ca o explozie a unei puşti de vânătoare umede. Rana se zbătu să ajungă în faţă cu trusa de prim ajutor şi desfăcu clamele.

– Nu are niciun rost, se văicări Tina.

Cu faţa schimonosită de deznădejde, scoase un pachet nanonic. Banda groasă, de culoare verde, îi atârna din mână ca o fâşie de cauciuc moale.

– Hai! În trusa asta trebuie să existe ceva folositor, spuse Stephanie.

Tina cotrobăi prin cutie. Trusa conţinea câteva fâşii de pachet nanonic, blocuri de diagnostic – toate inutile. Până şi fiolele cu substanţe biochimice şi medicamentele foloseau pansamente de infuzare, dozarea fiind reglată de un bloc de diagnostic. Nu exista nicio metodă netehnologică de administrare a medicamentelor în fluxul lui sangvin. Clătină moale din cap.

– Nimic.

– La naiba…

Autobuzul scoase un geamăt şi se deplasă puţin.

– Nu mai avem timp, spuse McPhee. Asta este. Să plecăm de aici. Hai.

Cochrane ieşi prin gaură, împroşcând noroi în jur după ce ateriză pe drum, lângă copacul căzut. Îi era greu să rămână în picioare. Apa îi venea până la jumătatea fluierului piciorului. Îl urmă Rana. Stephanie prinse curelele centurii care îl reţinea pe Moyo pe scaun şi le sili să putrezească în palmele ei. Ea şi Franklin îl ridicară pe Moyo şi îl îndrumară prin gaură. Tina trecu şi ea, scoţând ţipete de martir de fiecare dată când se chinuia să calce şi să-şi menţină echilibrul.

– Aruncă nenorociţii ăia de pantofi cu toc, strigă McPhee la ea.

Ea se holbă iritată la el, dar pantofii stacojii cu toc cui se transformară în unii obişnuiţi, cu talpa plată.

– Ţărane. Doar ştii că fetele trebuie să arate bine întotdeauna.

– Aici e ceva real, vacă tâmpită, nu un decor nenorocit dintr-un film cu dezastre. Nu te filmează nimeni.

Ea îl ignoră şi se întoarse pentru a o ajuta pe Stephanie care îl conducea pe Moyo.

– Măcar să-i bandajăm faţa, spuse ea. Am nevoie de nişte pânză.

Stephanie rupse o fâşie din puloverul ei îmbibat de apă. Când o întinse spre Tina, ea deveni o bucată curată şi uscată de pânză albă.

– Cred că o să fie bine, spuse Tina, nu tocmai convinsă. Se apucă să i-o înfăşoare în jurul capului, peste ochi, având grijă să acopere şi ciotul ce mai rămăsese din nasul lui Moyo. Încearcă să te gândeşti la faţa ta ca fiind normală, dragul meu. O să crească la loc, o să vezi.

Stephanie nu spuse nimic; nu se îndoia că Moyo putea repara arsurile de pe obraji şi frunte, dar să facă ochii să crească la loc…

Franklin ateriză greoi cu un pleoscăit puternic. Nimeni nu se gândi să-şi salveze valizele. Portbagajul era în partea din spate, şi nici măcar puterea energistică nu-i putea ajuta prea mult ca să escaladeze copacul. Iar transformarea trunchiului în fărâme ar fi făcut autobuzul să se rostogolească peste marginea drumului.

Îşi petrecură următoarele minute organizându-se. Prioritatea era să se ferească de ploaie; imaginaţia lor colectivă produse o emisferă transparentă, ca o umbrelă gigantică din sticlă, care plutea în aer deasupra lor. După ce realizară acest lucru, se apucară să-şi usuce hainele. Nu puteau face nimic în privinţa apei care curgea şuvoi pe drum, astfel încât îşi creară cizme de cauciuc înalte până la genunchi.

Protejaţi astfel, porniră pe drum, îndrumându-l şi sprijinindu-l cu rândul pe Moyo, care tremura. Un glob strălucitor de lumină se legăna prin aer în faţa lor şi puţin spre lateral, sfârâind când era lovit de picăturile de ploaie, dar luminând drumul şi avertizându-i în privinţa altor copaci care se puteau prăbuşi. În afară de asta, singura lor preocupare era să iasă din vale înainte ca fluviul să acopere drumul cu totul. Ploaia puternică şi vântul care urla făcură să nici nu-şi dea seama când un alt copac alunecă în întuneric în josul pantei, lovind Cruciatul Karmic şi azvârlindu-l în fluviul umflat.

*

Billesdon era un orăşel vesel, adăpostit de un promontoriu mare de granit de pe coasta estică a Mortonridge. Ferit de brizanţi puternici care veneau rostogolindu-se dinspre ocean, el constituia un port natural. Proiectanţii districtuali profitaseră de acest lucru, excavând în roca abundentă pentru a construi un chei lung şi curbat pe partea opusă a promontoriului, realizând astfel un bazin larg şi adânc, cu o plajă îngustă la capăt. Majoritatea ambarcaţiunilor care foloseau bazinul erau traulere şi curăţătoare de nisip, iar cei care lucrau pe ele câştigau bine pescuind peşte şi crustacee, care se găseau din belşug în apele de pe Ombey. Până şi iarba-de-mare era exportată restaurantelor de pe peninsulă.

Totodată, se dovedise un rai pentru ambarcaţiuni de plăcere, astfel încât acolo se înfiinţaseră câteva cluburi de iahting şi de pescuit sportiv. Existând atât de multe nave ce aveau nevoie de întreţinere, companiile de inginerie maritimă şi industriile furnizoare se grăbiseră

să profite de oportunităţile comerciale disponibile şi înfiinţaseră întreprinderi şi birouri. De-a lungul întregii văi joase din spatele promontoriului se construiseră case, blocuri de apartamente, magazine, hoteluri, săli de spectacol şi parcuri industriale. Vile şi crânguri începuseră să înflorească pe pantele care dominau oraşul, alături de terenuri de golf şi complexuri de vacanţă.

Billesdon devenise genul de oraş frumos şi prosper din punct de vedere economic, prezentat ca ideal al Regatului şi ca drept al oricărui cetăţean. Echipa lui Sinon ajunse la periferia lui la miezul zilei. Lumina străpungea norii, dând lumii o opacitate lipsită de strălucire. Vizibilitatea crescuse la câteva sute de metri.

Sinon regretă că se ostenise atât. Se găseau la mică distanţă de oraş, puţin deasupra mării. Protecţia era asigurată de o grămadă de lemn provenită de la arborii fellot prăbuşiţi. Niciunul dintre rezistenţii copaci aborigeni nu rămăsese în picioare. Ramurile dense, în formă de evantai, le amortizaseră căderea, trunchiurile rămânând în unghiuri nefireşti. Ploaia curăţa părţile lor superioare de noroiul lipicios, conferind scoarţei de culoarea cireşei un luciu elegant. Choma se lipi strâns de un trunchi gros de la marginea mormanului de copaci prăbuşiţi şi flutură încet în faţă un bloc senzor. Întreaga echipă se conectă la procesorul bitek, examinând clădirile printr-o diversitate de lungimi de undă.

Nici măcar banii cheltuiţi cu generozitate pentru construirea infrastructurii Billesdonului nu îl salvase de ploaie. Terasele şi pâlcurile de copaci de pe pante fuseseră şterse de apă, care cărase valuri de nămol pe străzile dichisite, înfundând gurile de canalizare în câteva minute. Torentul gonise de-a lungul drumurilor şi trotuarelor, inundând deopotrivă pavajele şi iarba, după care se scursese peste zidul cheiului. În port nu mai rămăsese nicio navă: toate fuseseră folosite pentru evacuarea populaţiei înainte ca forţele invadatoare să ajungă pe coastă. În teorie, acest lucru lăsa bazinul liber pentru ca ambarcaţiunile de debarcare ale Eliberării să poată aduce trupele de ocupaţie şi materialele de sprijin la ţărm.

Pare pustiu, spuse Choma.

Nicio mişcare, îl aprobă Sinon, **dar aparatura în infraroşu este inutilă pe ploaia asta. S-ar putea să existe mii dintre ei ascunşi bine mersi, aşteptându-ne.**

Să fim optimişti, apa trebuie să le fi afectat focul alb.

Se poate, dar asta le lasă la dispoziţie o mulţime de soluţii pe care să le folosească împotriva noastră.

Asta e bine, gândeşte tot aşa. Paranoia te menţine în alertă.

Mulţumesc.
Ce vrei să faci acum?
Simplu. Trebuie să intrăm în oraş şi să verificăm casele una câte una.
Bine, de aceea m-am înrolat.

Discutară acelaşi lucru şi cu celelalte echipe care înconjuraseră oraşul. Se instituiră zone de cercetare, se stabili tactica şi se instalară blocaje rutiere pe drumurile principale. Guyana fu anunţată că aveau să intre în oraş şi se pregătiră platformele DS de orbită joasă pentru asigurarea sprijinului prin lovituri la sol în caz de nevoie.

La periferia aflată în faţa lui Sinon erau case modeste, ale căror ferestre dădeau spre port, locuinţe ale familiilor de pescari. Aveau grădini întinse, care fuseseră măturate complet de ape. Limbile lungi ale resturilor mânjite de noroi se răsfirau pe pantă, iar prin mijlocul lor goneau pârâiaşe, unde apa săpase un canal în solul nisipos. Între copaci prăvăliţi şi prima casă nu aveau acoperire, aşa că echipa înaintă lăsând spaţii mari între membri. Dacă s-ar fi revărsat asupra lor, focul alb nu ar fi putut atinge decât un om. Din fericire.

Sinon era al treilea în şir. Îşi ţinea pregătită mitraliera şi mergea aplecat pentru a fi o ţintă cât mai mică. De când ajunsese pe ţărm, se arătase recunoscător că trupul lui de sergent avea un exoschelet; ploaia nu-l deranjase prea mult, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut piele obişnuită. Se gândise să îmbrace armura de corp, dar respinsese ideea, pentru că ea nu-l putea apăra împotriva focului alb. Singura concesie făcută de toţi fusese în problema încălţămintei, un fel de sandale cu tălpi groase şi crampoane pentru a avea aderenţă.

Chiar şi aşa, când începu să înainteze grăbit prin noroi, alunecă aproape la fiecare pas. Prima casă era la zece metri în faţa lui. O cutie albă cu ferestre argintii şi un balcon mare la primul etaj din spate. Apa curgea şuvoi din jgheaburile care se deformaseră, diluând nămolul ce se deplasa încet şi se învârtejea în partea de jos a zidurilor. Continuă să ţină îndreptată ţeava armei spre peretele din faţă, atent la orice semn de mişcare dinăuntru. Aflat în câmp deschis, vântul îndrepta ploaia direct spre el. Chiar şi corpul lui percepea cât de frig era, dar asta nu îi afecta performanţele, deocamdată. Blocurile-senzor se legănau la centură, neutilizate şi inutile în momentele în care înainta. Instruirea era acum singurul mijloc de apărare.

Choma era deja la casa din faţa lui. Se aplecase pentru a se târî pe sub ferestre. Sinon ajunse la zidul din spate şi-l urmă pe prietenul său de-a lungul laturii construcţiei. Era important să se mişte, să nu stea prea aproape unul de altul. Mănunchiuri de frunze de palmier şi ghemuri moi de iarbă i se înfăşurau în jurul gleznelor, încetinindu-l.

Când ajunse la fereastra cea mai mare, scoase unul dintre blocurile-senzor de la centură şi îl lipi uşor de geam. Dispozitivul îi transmise o imagine puţin înceţoşată a camerei. Un salon plăcut, cu mobilier uzat şi holograme de familie, înrămate, agăţate pe pereţi. Apa curgea din corpul de iluminat, aşezat în mijlocul tavanului; podeaua era invizibilă sub stratul de nămol care pătrunsese din holul de la intrare. O scanare în infraroşu îi arăta că nu existau puncte calde.

Nimic la parter, spuse el. **Iar blocul meu ELINT nu comunică nimic. Se pare că nu e nimeni acasă.**

Trebuie să ne asigurăm, îi răspunse Choma. **Verifică etajul. Eu te acopăr.**

Sinon se ridică, aşezându-şi arma pe umăr. Luă o lamă de fuziune şi tăie rama ferestrei, decupând încuietoarea. La atingerea lamei încinse, picăturile de ploaie sfârâiră. Următorii doi sergenţi din echipă ajunseseră deja în apropierea casei când el se furişă înăuntru. Expiră greu şi apăsat aerul din plămâni, scoţând ceva ce aducea a oftat. Practic, ieşea din ploaie. Impactul picăturilor se reduse la un duruit surd pe acoperiş. Choma ateriză cu un pleoscăit în băltoacele puţin adânci.

Drace, aşa îmi place mai mult.

Afinitatea îl făcu pe Sinon să fie conştient de restul membrilor echipei: doi dintre ei erau în casele învecinate, în vreme ce restul începuseră să se răspândească de-a lungul străzii. **ELINT-ul meu nu indică nimic,** spuse el.

Choma ridică privirea spre acoperiş, îndreptând precaut arma către el. **Da. Sunt convins că sus nu e nimeni, dar tot trebuie să verificăm.**

Sinon îşi croi drum până în hol, cu mitraliera pregătită. **Cum de poţi fi sigur? Doar nu ştii ce se află sus.**

Instinctul.

Asta-i o nebunie. Puse piciorul pe prima treaptă, talpa sandalei scârţâind la atingerea covorului îmbibat de apă. **Abia dacă avem imaginaţia de a funcţiona în interiorul acestor diversităţi neurale, fără a mai vorbi de funcţia intuitivă.**

Atunci, îţi sugerez să acţionezi repede, ai nevoie de asta.

Sinon se întoarse, pentru a putea acoperi palierul în timp ce urca. Nimic nu se clintea, cu excepţia apei, care era pretutindeni, licărind în timp ce se scurgea pe pereţi, descriind bucle pe covoare şi podele, picurând de pe piesele de mobilier. Ajunse în dormitorul principal, a cărui uşă era întredeschisă. O lovi puternic cu piciorul, producând o indentaţie în lemnul ei. Uşa se deschise total, lovindu-se de ceva, stârnind o ploaie de picături mici. Choma avea dreptate: era pustie. În

fiecare încăpere găsi semne ale unei plecări precipitate. Sertare golite, haine împrăştiate pretutindeni.

Nu e nimeni aici, raportă Sinon echipei după ce părăsiră dormitorul aflat în partea din faţă a casei. Când restul intrară în acţiune, şi celelalte case cercetate în oraş se dovediră părăsite.

Un oraş-fantomă, spuse Choma chicotind.

Cred că ai fi putut găsi o exprimare mai bună. Se uită pe fereastră şi îi văzu pe membrii echipei alergând nebuneşte pe drum. Înaintau împotriva torentului de nămol, iar picioarele lor produceau vârtejuri adânci şi învolburate. De-a lungul străzii se rostogoleau tot felul de lucruri, duse de curentul nemilos. Ieşituri în noroiul neted la suprafaţă; era imposibil de ghicit dacă era vorba de bolovani sau de ramuri frânte. Toate se deplasau cu aceeaşi viteză.

Ridică blocul-senzor şi îl roti în căutarea unor puncte fierbinţi anormale. Imaginea se suprapunea peste câmpul lui vizual, ceea ce însemna că se uita la casa de peste drum când aceasta explodă.

Un sergent tăiase încuietoarea unei uşi laterale şi, având mitraliera pregătită, se strecurase înăuntru. Probabil că parterul fusese pustiu, pentru că după el intrase încă un sergent. Treizeci de secunde mai târziu au detonat simultan patru explozii. Explozivii fuseseră plasaţi cu atenţie, câte unul în fiecare colţ al casei. Fulgi lungi de beton şi bucăţi mari de piatră ţâşniră din flacăra vălătucită. Toată casa se cutremură: apoi, cu suporturile ei cruciale distruse, se nărui. Izbite de suflul exploziei, geamurile ferestrelor care dădeau către stradă ţâşniră spre exterior. Sinon reuşi să se răsucească la vreme, permiţând sacului din spinare să preia greul în ploaia de cioburi ce zburau cu viteză.

Banda de afinitate fierbea de gânduri aspre, disperate. Ambii sergenţi aflaţi în casă fură izbiţi în plin de explozie, iar corpurile le fură deteriorate. Însă exoscheletele dure rezistară la presiunea arzătoare preţ de câteva momente, îndeajuns pentru ca personalităţile controloare să înceapă în mod instinctiv transferul. Unul dintre şoimii-de-vid de pe orbită acceptă gândurile lor; apoi casa se prăbuşi peste ţestele lor deja slăbite.

– La dracu’! răcni Sinon.

Stătea ghemuit pe podeaua dormitorului, conştient că se întâmplase ceva neplăcut cu antebraţul stâng. Când îl apropie de faţă, văzu că exoscheletul era crăpat, închipuind o mică steluţă. Prin centrul ei curgea sânge. Ploaia se năpustea pe fereastra deschisă, spălând şi îndepărtând pata de un roşu aprins.

Eşti teafăr? îl întrebă Choma.

Da… da, aşa cred. Ce s-a întâmplat? Se ridică şi privi cu circumspecţie spre stradă. Noroiul şi ploaia înghiţiseră aproape toate

semnele imediate lăsate de explozie. Nu se vedea nici fum, nici vreun nor de praf. Doar o întindere presărată cu resturi în locul în care se înălţase casa cu câteva momente înainte. Mareea de noroi scotea deja spumă în jurul acelei suprafeţe, pătrunzând cu bolboroseli în orice spaţiu rămas liber.

Choma îşi îndreptă mitraliera de-a lungul străzii, radiind satisfacţie când realiză că membrii echipei se topiseră în peisaj. Ştia unde se aflau, dar ei nu erau vizibili cu uşurinţă. **Unde sunt? A văzut cineva de unde a venit focul alb?**

Drept răspuns, primi un cor de nu-uri.

Nu cred că a fost foc alb, spuse Sinon. Ordonă blocului său să reia amintirea. Cheagurile de flăcări ce ţâşniseră ca suliţele din fiecare colţ erau oranj şi veniseră din interiorul casei.

Sabotaj? spuse Choma.

S-ar putea. Erau perfect plasate pentru demolare.

Coborau treptele când explodă a doua casă. Era în partea îndepărtată a oraşului, fiind cercetată de o altă echipă. Un sergent fu ucis, iar alţi doi, răniţi mai grav decât putea să îi peticească vreun medic de teren: trebuiau evacuaţi imediat. Restul echipei lui Sinon se retrase când el escaladă movila alcătuită din pietrele şi grinzile care făcuseră parte din casă. După ce ieşi din nămol, trecu un bloc-senzor pe deasupra molozului expus din apropierea unuia dintre colţurile fostei locuinţe. Ploaia spăla rămăşiţele, curăţindu-le, însă analiza chimică avea încă suficiente molecule reziduale pe care să le prelucreze.

Nu e bine, anunţă el. **Nu a fost foc alb. Sunt urme clare de trinitrotoluen.**

La naiba! exclamă Choma. **Ticăloşii au pus capcane în întregul oraş.**

În unele părţi ale lui. Nu cred că au avut resurse pentru a mina fiecare clădire.

Dar poţi fi sigur că au procedat astfel în cazul celor importante, dar şi alegându-le pe unele la întâmplare, spuse el ranchiunos. **Aşa aş fi făcut şi eu.**

Dacă ai dreptate, va trebui să tratăm fiecare clădire drept periculoasă. Şi nici măcar nu ştim ce declanşează exploziile.

Mă îndoiesc că este electronic. Senzorii noştri ar depista procesoarele active, iar posedaţii nu ar fi putut să le instaleze. Va trebui să aducem câţiva dintre geniştii puşcaşilor marini pentru a descoperi ce fel de mecanism a fost folosit.

Răspunsul lui Sinon se pierdu în toiul unei izbucniri de durere din banda de afinitate comună. Instinctiv, amândoi se întoarseră spre

apus. Era clară moartea altor doi sergenţi. Tocmai explodase un depozit dintr-un oraş, Holywell.

Nu se întâmplă doar aici, spuse Choma. **Oamenii lui Ekelund au avut ceva de lucru.**

*

Confirmarea faptului că majoritatea oraşelor importante din jurul periferiei Mortonridge fuseseră minate ajunse la Sala de Operaţiuni în decursul întregii după-amiezi. Obosit şi neîncrezător, Ralph stătea în biroul lui, accesând rapoartele. Schemele privind înaintarea erau revizuite la fiecare cincisprezece minute de IA. Programul lor iniţial era remodelat permanent, iar ţintele erau împinse tot mai înapoi.

– De-a dreptul uimitor, îi spuse el prinţesei Kirsten în timpul şedinţei de analiză din acea seară. Am debarcat de cincisprezece ore, dar suntem deja în urmă cu douăzeci.

– Condiţiile de acolo sunt foarte proaste, spuse amiralul Farquar. Cred că oamenii lui Ekelund nu s-au distrat niciodată mai bine.

– De unde să ştim? Au trecut cincisprezece ore şi nu am avut nicio confruntare cu un posedat viu. Iisuse, vreau să spun că niciun plan nu rămâne valabil în cazul contactului cu duşmanul, dar nimeni nu s-a gândit vreodată că acesta se va dezintegra chiar înainte de a-l vedea.

– Generale Hiltch, interveni cu glas tăios prinţesa. Aş dori să-mi prezinţi nişte factori pozitivi, te rog. Posedaţii au dispărut pur şi simplu până la ultimul în acest alt tărâm după care tânjesc?

– Nu credem asta, doamnă, nu. Retragerea de pe coastă şi din zona de protecţie a fost o acţiune logică. Este evident că au gândit şi au acţionat în avans: aceste capcane cu bombă o dovedesc.

– Există dovezi indirecte că ei se află încă în centrul Mortonridge, spuse Diana. Scanările senzoriale ale sateliţilor noştri sunt cele mai proaste aici. Radarele şi laserele UV încep să pătrundă pe la margini, dar când încercăm să sondăm centrul, obţinem acelaşi efect de opacitate pe care l-au generat întotdeauna posedaţii. Cred că ei se află încă acolo.

– Asta înseamnă ceva, presupun.

– Mai cred că mâine pe la miezul zilei ploaia se va mai domoli. Rezultatele obţinute de senzorii pe care ne putem bizui arată că norul se subţiază. Acum, când ei nu-l mai controlează, o parte din el este împinsă de vânt spre mare. Şi, desigur, scade, şi încă mult.

– Asta e clar, spuse Acacia. Se cutremură primind impresiile de la sol pe care afinitatea i le transmisese generalului. Când totul se va sfârşi, vei avea probleme serioase cu vegetaţia. Nu cred că pe peninsulă va mai rămâne vreun copac în picioare. Nici nu ştiam că pot exista asemenea ploi.

– În mod normal, e imposibil, replică Diana. Această situaţie meteorologică este creată artificial. Dispersarea va influenţa tiparele vremii pe planetă pentru tot restul anului. Totuşi, ploaia asta nu este sustenabilă; cum spuneam, cele mai masive căderi de apă vor înceta mâine la miezul zilei. Apoi, sergenţii vor putea să înainteze fără prea mari probleme.

– Pe teren deschis, probabil, spuse Ralph. Dar va trebui să descoperim capcanele cu bombă.

– Ştim ce sunt? întrebă prinţesa.

– Până acum, majoritatea sunt demodatele bombe cu trinitrotoluen, îi răspunse Ralph. Se obţin uşor din genul de substanţe chimice disponibile în majoritatea zonelor noastre urbane. Am reuşit să trimitem câţiva genişti de la puşcaşii marini în oraşele afectate pentru a examina ceea ce se poate. Nu au un mecanism standard de amorsare, asta e destul de firesc. Posedaţii folosesc orice metodă, începând cu fire întinse pe jos şi până la clanţe declanşatoare. Nu există nicio metodă rapidă de a le depista. Toată problema este că, pe măsură ce înaintează, sergenţii din prima linie trebuie să verifice fiecare metru de teren. Regret s-o spun, dar ştiind că sunt în pericol doar pătrunzând într-o clădire, toţi oamenii vor fi foarte stresaţi. Rezolvarea problemei ne va încetini considerabil înaintarea.

– Acelaşi lucru se poate spune despre noroi, zise Janne. Ştim unde sunt drumurile, dar nimeni nu a văzut încă suprafaţa lor solidă.

– Înaintarea pe M6 decurge lent, confirmă Cathal. Principalele poduri au dispărut. Sigur, ne aşteptam la aşa ceva. Dar mecanoizii întâmpină numeroase dificultăţi în plasarea înlocuirilor pe care le livrează convoaiele, pentru că nu sunt proiectaţi să lucreze într-un asemenea mediu.

– Situaţia aceasta ar trebui să se rezolve mai uşor mâine, spuse Diana.

– Da, ploaia se va opri, însă noroiul va mai persista o vreme.

– Din păcate, va trebui să ne învăţăm să trăim cu el. Va fi prezent pe toată durata operaţiunii.

Ştiai că eschimoşii originali de pe Pământ aveau câteva zeci de cuvinte pentru zăpadă? întrebă Sinon.

Serios? îi răspunse Choma din cealaltă parte a ravenei şerpuitoare pe care o urmau.

Aşa se pare.

Scuză-mă că mi-am asamblat rapid diversitatea neurală, dar nu văd ce relevanţă are asta în situaţia de faţă.

Mă gândeam că poate ar fi bine dacă am avea şi noi la fel de multe nume pentru noroi.

A, am înţeles. Da, să vedem: am putea avea noroi de rahat, noroi al dracu' de cumplit, noroi enervant şi există, ca întotdeauna, expresia supremă: înecul în noroi.

Ai un context emoţional mult mai bogat decât noi ceilalţi, nu-i aşa? Gluma ta în legătură cu ansamblul tău neural ar putea fi un truism neintenţionat.

Eşti cel la care aspiri.

Adevărat.

Sinon păşi peste încă o creangă căzută. Era mijlocul după-amiezii, în a doua zi a Operaţiunii Eliberarea. Toţi sergenţii primiseră programul revizuit de la Sala de Operaţiuni din Fort Avangardă şi urmau să se deplaseze pe uscat cu aproape jumătate din viteza estimată iniţial. *Foarte optimist,* gândi Sinon.

Abia la ora patru dimineaţa reuşiseră să ocupe în siguranţă oraşul Billesdon. Acum, când ştiau că aveau de-a face cu TNT, programaseră blocurile-senzor să „miroase" substanţa. Având în vedere caracterul relativ instabil al TNT-ului, de obicei rămâneau destul de multe molecule plutind în interiorul clădirilor pentru a se asigura o detectare sigură. Umezeala nu prea le venea în ajutor, însă, în mare, blocurile îi protejau pe sergenţi.

Sinon găsise personal două case-capcană. Se obişnuiseră să lege blocurile de capetele unor pari lungi şi le împingeau prin ferestrele şi uşile deja forţate de noroi. De fiecare dată, el descoperise clădirea minată şi rămânea ca puşcaşii-genişti să trimită mecanoizi după aceea. Însă, până să ocupe cu totul oraşul, pierdură încă opt sergenţi.

Ambarcaţiunile de debarcare apăruseră când zorii zilei răsăriseră pierit, aducând provizii, alte jeepuri şi primii puşcaşi marini. Vântul se domolise, deşi ploaia cădea cu aceeaşi intensitate. Iar acum marele bazin portuar se umpluse cu noroi, ceea ce le stânjenea manevrele atunci când trăgeau la chei. Însă pe la mijlocul dimineţii, cheiul deveni un furnicar. Sergenţii îşi recâştigaseră un anumit grad de încredere. Reveneau la normal. Cum puşcaşii ocupaseră Billesdon, întregul batalion începu să se desfăşoare de-a lungul coastei, pregătit pentru a pătrunde mai adânc spre uscat.

Conform predicţiei făcute de Diana Tiernan, ploaia începu să slăbească în intensitate pe la miezul zilei. Or, oamenii cel puţin se convinseră pe ei înşişi că aşa era; oricum, lumina ce străpungea norii era clar mai puternică. Asta nu reuşi să rezolve în vreun fel nenorocirea provocată de noroi.

Un asemenea peisaj nu mai existase vreodată pe o lume terracompatibilă a Confederaţiei. Reporterii independenţi stăteau la marginea oraşului, complet muţi, în timp ce retinele lor îmbunătăţite transmiteau cu fidelitate dezastrul către milioanele de cetăţeni care accesau Eliberarea. Rămăseseră clare doar contururile generale ale terenului, deoarece noroiul acoperise tot ce se aflase acolo. Nu mai existau câmpii, nici pajişti, nici zone de tufişuri, ci doar un strat lucios de culoare cafeniu-căcănie, ondulându-se şi gâlgâind, în timp ce se târa în mod inexorabil înainte. Mortonridge devenise o mlaştină nesfârşită, care se întindea de la mare până dincolo de orizont. Senzorii din orbită arătară că pata din jurul coastei avea deja lăţimea de zece kilometri şi îşi răspândea hămesită degetele care pipăiau drumul spre oceanul calm, de culoare turcoaz.

Împreună cu restul echipei, Sinon îşi continuă mersul prin pădure, escaladând trunchiuri de copaci prăbuşiţi şi rădăcinile acestora, chiar mai nenorocite. Nimic nu mai rămăsese în picioare, deşi mareea de noroi nu avea forţa necesară pentru a căra cu sine şi arborii. În mod superficial, zona amintea de un braţ mort de râu, deşi resturile de lemn fracturate erau ascuţite ca briciul, lipsindu-le capacitatea de a putrezi uşor, aşa cum se întâmplă în zonele mlăştinoase autentice. Iar în braţele moarte de râuri nu se găseau atât de multe hoituri de animale.

La fel ca vegetaţia, creaturile indigene de pe Mortonridge suferiseră pierderi cumplite. Păsările şi animalele terestre se înecaseră cu milioanele. Cadavrele lor se alăturaseră resturilor mişcătoare, purtate de noroiul care se scurgea către ocean. Cu excepţia pădurilor, unde ramurile şi reţelele de rădăcini acţionau drept cuiburi. Erau strânse în jurul fiecărui copac, aglomerări anonime, extinzându-se pe măsură ce începeau să se descompună. Bule mari şi grele se umflau peste ele, ca nişte ghemotoace de ciuperci gonflabile, pe măsură ce gazele îşi căutau o cale de scăpare.

Batalionul lui fusese dispus într-o linie cu lăţimea de optzeci de kilometri, având centrul în Billesdon. Flancurile lui se uneau cu ale altor batalioane. Acela era momentul în care armata se extinsese la maximum, încercuind complet peninsula. IA-ul îi dispusese pe sergenţi la cincizeci de metri unul de altul de-a lungul coastei, planificând ca ei să înainteze cu echipament greu în cadrul unei manevre gigantice de strângere în jurul unui posibil duşman. Dacă încerca să se ascundă în peisajul rural, orice posedat se putea afla la mai puţin de douăzeci şi cinci de metri de unul dintre sergenţi. Combinaţia dintre observarea cu ochiul liber, prin infraroşii, cea din satelit DS (în ultimă instanţă) şi blocurile ELINT trebuia să localizeze orice posedat. Jeepurile,

camioanele şi echipele de rezervă înaintau încet în spatele primei linii, în coloane plasate la distanţă de un kilometru, pregătite să întărească orice secţiune a liniei care ar fi fost supusă unui atac masiv. Strânse în spatele acestora, se găseau detaşamentele care trebuiau să se ocupe de prizonieri.

Imediat ce se organiză gigantica formaţie, sergenţii se opriră, reafirmându-şi dăruirea lor faţă de Eliberare, sărbătorind unitatea şi succesele obţinute. Mortonridge era izolat în faţa lor, iar acum, după tot ce se petrecuse, ei se aflau, din punct de vedere fizic, pe poziţii, astfel încât reuşita părea la îndemână. Orice îndoială dispăruse.

– Porniţi, ordonă Ralph.

Planul începu să scârţâie imediat ce sergenţii părăsiră coasta. Şoselele şi drumurile montane dispăruseră cu totul. Fundurile văilor erau acum fluvii adânci de noroi. Niciun vehicul nu-şi putea croi drum prin rămăşiţele sfărâmate ale pădurilor. IA-ul începu să îi ghideze pentru a ocoli obstacolele, păstrând mereu rezervele la o distanţă optimă de linia frontului, încetinind anumite secţiuni ale avangărzii şi dirijând sergenţii suplimentari pentru a extinde linia pe pantele abrupte.

Avură prima confruntare cu un posedat la şaptezeci de minute după începerea operaţiunii. Sinon urmărea prin altă pereche de ochi, în timp ce sergentul aflat aproape de zona de protecţie trase cu mitraliera spre o coroană de căldură care venea din spatele unei maşini răsturnate. Gloanţele sclipitoare sfârtecară caroseria din material compozit. Drept ripostă, cârcei de foc alb furios se arcuiră peste maşină. Un alt sergent deschise focul. Întreaga linie se opri, aşteptând să vadă ce se va întâmpla.

Preţ de o clipă, nu se văzu niciun efect. Apoi focul alb dispăru, devenind translucid, după care ploaia îl stinse, iar picăturile care cădeau prin el scoaseră aburi. Din spatele maşinii avariate apăru bălăbănindu-se un bărbat, fluturând nebuneşte din braţe în timp ce gloanţele îl izbeau cu putere. După fiecare impact apăreau valuri de lumină violet, îmbăind corpul individului într-o demonstraţie pirotehnică minunată. Sergentul spori ritmul de tragere.

– Opriţi-vă! strigă bărbatul. Se prăbuşi în genunchi, iar mâinile i se mişcară fără vlagă pentru a abate gloanţele pornite din mitralieră. Încetaţi, ce dracu'! Mă predau, fir-ar să fie.

Sergentul ridică degetul de pe trăgaci şi înaintă.

– Întinde-te la pământ şi ţine-ţi mâinile după ceafă. Să nu încerci vreo mişcare şi să nu apelezi la puterea ta energistică.

– Du-te dracului, se răsti omul printre dinţii încleştaţi. Corpul i se cutremura puternic.

– Jos! Imediat!
– Bine, bine. Bărbatul se lăţi în noroi. Te superi dacă nu mai înaintez? Nici măcar noi nu putem respira noroi.
Sergentul scoase de la centură bastonul de reţinere, un cilindru de un argintiu mat, lung de jumătate de metru. Acesta se telescopă, ajungând la doi metri, iar la capătul său se desfăcu larg o clemă cu gheare.
– Ce dracu'…? gemu bărbatul când sergentul îi prinse clema în jurul gâtului.
– Acest imobilizator are funcţia de om-mort. Dacă-i dau drumul ori sunt făcut să-l scap, va declanşa un curent de douăzeci de mii de volţi în corpul tău. Dacă te opui ori refuzi să te supui oricărei instrucţiuni, voi trimite un curent în tine până când capacitatea ta energistică va fi neutralizată. Înţelegi?
– Şi tu o să mori într-o bună zi şi o să ni te alături.
Sergentul declanşă un curent de două sute de volţi.
– Iisus a plâns, ţipă bărbatul.
– Ai înţeles?
– Da. Da, la naiba. Opreşte-l! Încetează!
– Prea bine. Acum vei părăsi acest corp.
– Şi în caz contrar, ce ai să faci, dobitocule? Dacă mă lichidezi, murim amândoi. Şi eu, şi gazda mea.
– Dacă nu pleci de bunăvoie, vei fi plasat în tau-zero.
– Drace. Nu mă pot întoarce acolo. Începu să suspine. Nu înţelegi? Nu pot. Nu acolo. *Te rog.* Te rog, dacă ai un dram de umanitate în tine, nu face asta. Te implor.
– Îmi pare rău. Nu asta este soluţia. Pleacă imediat.
– Nu pot.
Sergentul trase de imobilizator, silindu-l pe posedat să se ridice în picioare.
– Pe aici.
– Şi ce urmează?
– Tau-zero.

*

Uralele din Sala de Operaţiuni fură asurzitoare. Din biroul lui, Ralph le zâmbi tuturor, păstrând în minte imaginea posedatului care era condus de acolo. „Poate reuşim. Poate." Îşi aduse aminte cum plecase din Exnall, cărând în braţe fata care plângea moale. Şi râsul dispreţuitor al lui Ekelund răsunând în aer.
– Bucură-te de victorie cu fata, spusese ea rânjind.
Singura lui reuşită personală în cursul acelei nopţi înspăimântătoare.

– Încă două, şopti Ralph. Dar mai sunt încă două milioane.

*

Peştii mureau. Lui Stephanie i se părea cel mai ciudat lucru. Ploaia aceea trebuia să le ofere posibilitatea de a cuceri întreaga lume. Dar mâlul tot mai gros le bloca branhiile, împiedicându-i să respire. Zăceau la suprafaţă, împinşi de colo-colo de valurile calme ale apei, iar corpurile lor se zbăteau nebuneşte.

– Ar trebui să scobim nişte buşteni, dom’le, ca să le folosim drept canoe. Aşa făceau strămoşii noştri, şi migratorii aceia trăiau într-o comuniune adevărată cu natura, sugeră Cochrane când ajunseră la capătul văii.

Reuşiseră cu greu, pentru că fluviul ce curgea lenevos trecuse peste drum. Câteodată aveau impresia că întreaga suprafaţă a văii era în mişcare. Stăteau deasupra marginii gâlgâitoare a curgerii şi urmăreau diluviul gargantuan răspândit pretutindeni, gata să se năpustească peste terenurile joase.

– Tare mult ne-ar mai folosi, bolborosi sumbru Franklin. Totul se îndreaptă spre coastă, şi tocmai acolo sunt *ei.* Pe de altă parte, şi făcu un gest în jur, către valea dezgolită, de unde copaci?

– Cât de deprimant eşti… Vreau nişte roţi, dom’le. M-am săturat să mai merg prin rahatul ăsta.

– Eu credeam că maşinile au fost zămislite de societatea capitalistă pentru a promova lăcomia noastră şi pentru a ne îndepărta de natură, spuse dulce Rana. Sunt convinsă că am auzit recent pe cineva spunând asta.

Cochrane lovi cu piciorul peştii care se zbăteau pe la gleznele lui.

– Mai scuteşte-mă, surioară irascibilă. Pricepi? Eu mă gândesc la Moyo. El nu rezistă situaţiei.

– Bine… taci, spuse Stephanie. Până şi ea, sătulă de meschinăria pe care o etalau ceilalţi, devenise gata să înţepe. Calvarul îndurat în autobuz, apoi pe drum, întinsese nervii tuturor la maximum. Cum te mai simţi? îl întrebă ea pe Moyo.

Faţa lui revenise la normal, iluzia înghiţind bandajul şi făcând ca ţesutul afectat să dispară. Chiar şi ochii păreau să privească în jur în mod firesc. Însă avusese nevoie de multe linguşiri şi încurajări pentru a-şi continua drumul. Gândurile lui se contractaseră, grupându-se în jurul unui ghem de autocompătimire mohorâtă.

– O să-mi revin, murmură el. Dar scoteţi-mă din ploaia asta. O urăsc.

– Amin, ciripi Cochrane.

Stephanie privi peisajul pustiu din jur. Vizibilitatea era încă destul de redusă de cealaltă parte a umbrelei lor protectoare, deşi sigur

devenise mai luminoasă. Era greu de crezut că acea mlaştină eternă şi fără trăsături era aceeaşi cu verdeaţa viguroasă pe care o văzuseră când călătoriseră cu Cruciatul Karmic.

– Ei, nu putem merge în direcţia aceea. Făcu semn către cataracta de apă înnoroită care bubuia îndepărtându-se. Cred că va trebui să rămânem în partea asta. Îşi mai aminteşte cineva cu aproximaţie pe unde este drumul?

– Pe aici, pe undeva, aşa cred, spuse McPhee. Nici glasul, nici tonalitatea minţii nu sugerau prea multă convingere în cuvintele lui. Sigur trebuie să existe o platformă. Vedeţi? Betonul carbon sigur a rezistat.

– Până când apa o să macine fundaţia de sub beton, replică Franklin.

Dar Stephanie nu vedea nicio deosebire între locul spre care arăta el şi tot ce era în jur.

– Bine, mergem într-acolo.

– Cât de departe e? întrebă Tina pe un ton certăreţ. Şi cât timp ne va trebui ca să ajungem acolo?

– Depinde încotro te îndrepţi, scumpo, spuse Cochrane.

– Păi, nu ştiu. Dacă ştiam, nu întrebam.

– Ar fi bună orice clădire, spuse Stephanie. O putem consolida chiar noi ca să reziste vremii. Vreau să ieşim de aici. După ce ne odihnim, putem să ne gândim la ce vom face în continuare. Haideţi.

Stephanie îl prinse de mână pe Moyo şi porni în direcţia în care se presupunea că era drumul. Cozile peştilor o loveau jalnic peste cizme.

– Of, dom'le, nu are nicio importanţă ce vom hotărî. Doar ştim ce se va întâmpla.

– Atunci, rămâi aici şi aşteaptă să ţi se întâmple, îi spuse Rana amărâtului de hippiot, şi porni după Stephanie.

– N-am spus că mă grăbeam.

Marginea scutului invizibil se deplasă spre Cochrane, iar el îi urmă pe ceilalţi.

– Pe drumul ăsta exista un sat numit Ketton, spuse McPhee. Ţin minte că am trecut prin el, după care am cotit-o către fermă.

– Cât e de mers? întrebă Tina, în a cărei voce crescu speranţa.

Cochrane zâmbi fericit.

– Kilometru după kilometru, şi probabil că ne vor trebui cam zece, douăzeci de zile.

*

Un jet feroce de foc alb stropi zidul la doi metri deasupra capului lui Sinon. Se făcu una cu noroiul, în timp ce vopseaua se aprinse, iar betonul-carbon se băşică.

Vine dinspre magazine, la şaptezeci de metri spre dreapta. Era greu să vadă din cauza fumului dens care se combina cu ploaia, însă retinele lui rămaseră cu o impresie violetă, pârjolită, peste ele.

M-a depistat, răspunse Kerrial.

Focul alb se extinse, devenind o pânză circulară şi subţire, iar câteva râuşoare se furişară în jos, vârfurile lor şerpuiră hotărâte spre Sinon.

– La dracu'!

Dacă rămânea pe loc, focul avea să-l ajungă, iar dacă se mişca, pierdea acoperirea pe care i-o oferea zidul. Şi probabil că în magazine se aflau mai mulţi posedaţi; în acele momente mai erau atacaţi alţi doi sergenţi.

Eayres era un sat de nimic în memoria blocului de ghidare, o aglomerare de case strânse în jurul unei răspântii de drumuri, a cărui populaţie lucrase cu precădere la cariera de exploatare a marmurei din zonă. Cine s-ar fi aşteptat ca posedaţii să opună rezistenţă acolo? „Aşteaptă-te la lucruri neaşteptate", spusese Choma fericit, cu glas cântat, când mingile de foc explodaseră în mijlocul echipei.

Sinon îl văzu pe Kerrial răsucindu-se şi ocupând o poziţie de tragere, îndreptându-şi mitraliera spre magazinele din mijlocul satului. Pe zidurile de cărămidă din faţa lui apărură craterele decupate de gloanţe. Apoi trupul îi fu azvârlit înapoi, iar canalele neuronale se închiseră. Întuneric.

Amintirile lui Kerrial apărură din multitudinea neurală, fiind absorbite de un şoim-de-vid care se afla în orbită.

Au şi arme! transmise Sinon.

Da, spuse Choma. **Am constatat.**

De unde le au?

Aici suntem la ţară, iar vânătoarea e un sport. Pe de altă parte, credeai că deţii monopolul asupra lor?

Râuşoarele de foc alb ajunseseră la sol. Aburul vuia în timp ce firicelele pluteau sinuos pe suprafaţa noroiului către Sinon. Se ridică în picioare şi făcu un salt înainte. Focul alb din spatele lui dispăru. Pe fereastra fracturată a unui magazin ţâşni o lance de foc mai strălucitor. Sinon atinse noroiul, rostogolindu-se cu disperare, pregătindu-şi lansatorul de grenade pentru tragere.

Îi vei ucide, îl avertiză Choma. Sinon simţi cum piciorul drept îi amorţeşte când focul alb îl împresură. Acţionă lansatorul, iar mâna lui apăsă mecanismul cu hotărâre de cyborg.

Grenada lovi etajul superior al magazinului, explodând instantaneu. Tavanul se despică, azvârlind în jos un torent de moloz, iar acoperişul se nărui. Trei linii radiante de foc de mitralieră străpunseră ferestrele

de la parter, pătrunzând în tumultul dinăuntru. Focul alb se evaporă, transformându-se în firicele minuscule de culoare violet, împroşcându-l peste picioare pe Sinon. Se ridică şi porni hotărât spre clădirile aflate în faţa lui, târându-şi piciorul inutil după el. Apoi doborî prima uşă întâlnită în cale şi ajunse într-un bar părăsit.

Deşteaptă treabă, spuse Choma. **Cred că asta i-a răcorit de tot.**

Focul alb dispăruse de peste tot. Sergenţii se îndreptară ca unul spre cele câteva magazine dichisite, păşind în cadenţă şi trăgând continuu cu mitralierele. Oamenii echipei reacţionaseră faţă de posedaţi ca nişte anticorpi care atacă un virus invadator. Venind ca un râu spre sat din ambele părţi, sergenţii goneau înainte. O versiune miniaturală a laţului care se strângea în jurul peninsulei Mortonridge. Îl încercuiră în câteva minute. Apoi începu înaintarea.

Nepăsători faţă de flăcările care vuiau din clădirile aflate în jur, şaptesprezece dintre ei păşiră prin fumul care se învârtejea de-a lungul străzii principale. Focul armelor era concentrat asupra magazinelor, lansând gloanţele lor vii asupra oricărui spaţiu liber pe care l-ar fi putut găsi. Înăuntru licăriră lumini ciudate, ca şi cum cineva ar fi activat o instalaţie holografică a unui club de noapte. Aburul ţâşni în arteziene prin ferestre şi crăpăturile din zid.

– Bun. De ajuns. Suficient. *Ajunge,* la naiba. Am terminat.

Sergenţii care alcătuiau inelul sufocant îşi păstrară locurile la zece metri de magazinul central, ce trepida în ritmul armelor care trăgeau dezlănţuit.

– AJUNGE, ne predăm.

Mitralierele tăcură.

Bucăţi fărâmiţate de piatră se mişcară în mormanul de moloz care fusese etajul superior al magazinului, rostogolindu-se şi căzând cu pleoscăituri în mlaştina ce se întindea peste tot. Din acel morman începură să apară braţe, după care urmară tusete chinuitoare. Cu mâinile ridicate şi clipind derutaţi, şase posedaţi se zbătură şi reuşiră să se elibereze.

Câţiva sergenţi se apropiară de ei pentru a le prinde gâturile cu bastoanele de imobilizare.

*

Elena Duncan ajunse la Eayres două ore mai târziu. Stinse de ploaie, incendiile muriseră deja. Scoase un fluierat admirativ când coborî din camion, un sunet suficient de violent pentru a-i face pe puşcaşii marini să se crispeze.

– Cred că a fost o luptă a dracului de grea, spuse ea cu invidie în glas.

Camioanele opriseră pe strada principală. Peste jumătate dintre clădirile din jur fuseseră rase, devenind mici movile de moloz; dintre cele care rămăseseră în picioare, unele nu mai aveau acoperişuri. Dezgolite, grinzile răsucite de căldura degajată de incendii ţinteau spre cerul întunecat, gata să-l străpungă. Petele negre de funingine care mânjeau zidurile pe întreaga lor suprafaţă se dizolvau deja sub răpăitul ploii, lăsând la vedere găurile adânci lăsate de gloanţe.

Puşcaşii marini începură să sară din celelalte camioane ale convoiului. Acest lucru devenise deja ceva obişnuit. Zonele urbane, indiferent de mărimea lor, erau ocupate de câte o garnizoană, devenind rezerve de urgenţă şi puncte de escală, dar şi spitale provizorii de campanie. Posedaţii nu se predau fără luptă. Locotenentul care răspundea de puşcaşi se apucă să răcnească ordine, iar soldaţii se desfăşurară pentru a asigura perimetrul. Elena şi ceilalţi mercenari începură să descarce camionul cu ajutorul a cinci mecanoizi plini de noroi.

În primul rând, trebuiau să instaleze sala multifuncţională şi programabilă din silicon. Un oval de douăzeci şi cinci de metri lungime, cu arcade deschise de-a lungul laturilor, acesta făcea parte din dotarea standard a Corpului de puşcaşi ai Marinei Regale Kulu, proiectat pentru clima tropicală, având un acoperiş suplimentar pentru cazul în care s-ar fi anticipat ploi abundente, şi permiţând unei adieri de aer să treacă prin el. În mod obişnuit, ideal pentru un loc precum Mortonridge. Acum, trebuiau să le ordone mecanoizilor să construiască o fundaţie din pământ şi piatră, pe care apoi o izolară folosind un polimer cu întărire rapidă. Era singura modalitate de a păstra podeaua deasupra nivelului la care ajunsese noroiul.

După ce se înălţă fundaţia, se apucară să mute înăuntru celulele tau-zero. Un şir dublu de sergenţi mărşăluiră pe strada principală, escortându-i pe posedaţi. Elena ieşi încântată să îi întâmpine. Îi plăcea această parte a îndatoririlor ei.

Unul dintre posedaţi, un bărbat care trecuse bine de şaizeci de ani, renunţase. Elena mai văzuse asta. Haine murdare, zdrenţuite. Un bărbat care nu se mai deranjase să-şi închidă rănile. Până şi ploii i se îngăduise să îl ude până la piele. Ceilalţi doi erau mai obişnuiţi. Cu demnitatea neatinsă. Haine imaculate, fără nicio zgârietură. Picăturile de ploaie ricoşau din ei de parcă ar fi fost acoperiţi cu un strat neaderent. Elena îi aruncă o privire lungă unuia dintre ei. O femeie într-un taior albastru, elegant, dar demodat, cu o bluză albă având gulerul din dantelă şi un colier din perle. Părul ei etala o coafură blondă şi rezistentă care părea a fi fost sculptată din stâncă, deoarece

vântul nu i-o deranja deloc. Ea îi aruncă Elenei o privire dispreţuitoare, sfidător de arogantă.

Elena dădu din cap cu afabilitate spre sergentul care o proteja şi care avea un picior înfăşurat într-un tub de pachet medical.

– Hm, ea este a treia de genul ăsta astăzi. Şi mi s-a părut că femeia aceea era unică.

– Poftim? întrebă sergentul.

– Le plac personajele istorice. Am accesat fişierele mele din enciclopedie încă de când a început campania, încercând să le identific. Hitler-ii sunt foarte la modă, la fel şi Napoleon şi Richard Saldana, apoi apare Cleopatra. Şi cineva cu numele de Ellen Ripley[2] este preferată între femei; dar niciunul dintre programele mele de căutare nu a reuşit să o descopere.

Femeia cu taior albastru privi drept înainte şi zâmbi uşor.

– Bine, spuse Elena. Adu-i înăuntru.

Mercenarii fixau modulele tau-zero pe celulele lor de forţă, datavizând diagnostice prin intermediul procesoarelor de gestionare. Blocul ELINT al Elenei emise un sunet de avertizare. Se apropie de cei trei prizonieri, scoţând de la centură un baston cu şocuri de înaltă tensiune. Glasul ei bubui de sub grila ei facială, răsunând în întreaga sală.

– Terminaţi cu prostiile, idioţilor. Aţi pierdut, şi s-a terminat cu voi. E prea târziu ca să mai discutăm despre asta. S-ar putea ca sergenţii să se arate prea onorabili şi decenţi ca să vă ardă corpurile, dar eu nu sunt aşa. Iar această parte a operaţiunii îmi aparţine. Aţi priceput? Blocul ELINT tăcu. Bine. Atunci, vom ajunge la ultimele voastre clipe în univers. Şi la ultima ţigară, aşa că vă mai puteţi delecta cu ceva. În rest, păstraţi tăcerea.

– Văd că ţi-ai găsit o ocupaţie care, evident, ţi se potriveşte.

– Poftim?

Aruncă o privire spre sergentul care avea un picior rănit.

– Ne-am cunoscut la Fort Avangardă, imediat după ce am sosit. Sunt Sinon.

Cele trei gheare ale ei se uniră cu un clic puternic.

– A, sigur, individul care era carne de tun. Îmi pare rău, pentru mine toţi sunteţi la fel.

– Chiar suntem identici.

– Mă bucur să văd că ai supravieţuit. Deşi doar Dumnezeu ştie cum ai reuşit asta. Încercarea de a ajunge la ţărm în vremea aceea a fost

---

[2] Personaj din seria de filme *Alien,* interpretat de Sigourney Weaver (n. tr.).

decizia militară cea mai nefericită de când troienilor a început să le placă calul de lemn.

– Cred că amândoi suntem cinici.

– Nu-mi servi mie asemenea prostii. Probabil că şi tu dovedeşti o doză decentă de cinism, dacă ai supravieţuit până acum. Ţine minte cea mai veche regulă din militărie, prietene.

– Niciodată să nu te oferi voluntar în vreo acţiune!

– Generalii greşesc întotdeauna în mod cumplit.

Modulul tau-zero se deschise. Elena îndreptă bastonul cu şocuri spre femeia în taior albastru.

– Gata, doamnă prim-ministru, tu eşti prima.

Sinon ţinu bastonul de imobilizare în jurul gâtului ei, deşi ea se retrase. Cătuşe metalice se prinseră în jurul încheieturilor mâinilor şi picioarelor, iar Elena comută, declanşând un curent slab. Femeia se uită sfidător, cu faţa schimonosită de efortul de a se împotrivi electricităţii.

– Pentru orice eventualitate, îi spuse Elena lui Sinon. Câţiva au încercat să scape după ce, în sfârşit, şi-au dat seama că le-a sosit ceasul morţii. Cu un mic pocnet, clema se desfăcu, iar sergentul se îndepărtă. Ai de gând să pleci cuminte şi din proprie iniţiativă? întrebă Elena. Partea din faţă a modulului tau-zero se închidea deja. Femeia scuipă fără vlagă. Nici n-am crezut asta. Mai ales din partea ta.

Modulul tau-zero se făcu negru ca miezul nopţii. Elena auzi o respiraţie şuierată a unuia dintre posedaţii care îşi aşteptau rândul, dar nu spuse nimic.

– Cât timp îi laşi acolo? întrebă Sinon.

– Îi coc aproximativ cincisprezece minute. Apoi deschidem modulul ca să vedem dacă s-au făcut. Dacă nu, reluăm procesul pe perioade mai lungi. L-am ţinut pe unul aproape zece ore, dar asta a fost limita.

– Asta mi se pare suspect de distractiv.

Elena făcu semn următorului posedat să intre în modul.

– Nu-i nimic suspect în asta. Generalul Hiltch, bată-l Dumnezeu, spune că nu am voie să merg în linia întâi. De aceea, în ceea ce mă priveşte, asta este misiunea cea mai utilă pe care mi-o pot asuma. Nu prea agreez disciplina ce se impune puşcaşilor. Dacă ar fi să stau cu o adunătură de fătălăi într-un loc ca ăsta, ca să număr picăturile de ploaie, aş dispărea de pe planetă în mai puţin de o zi. Aşadar, întrucât sunt competentă din punct de vedere tehnologic, eu şi prietenii mei am solicitat această sarcină. Şi totul merge bine. Armata nu are prea mulţi tehnicieni pricepuţi care să poată face faţă situaţiei în care posedaţii încep să intre în panică: noi suntem cei mai potriviţi. Şi

astfel ajung să-i văd pe ticăloşi scoşi din trupurile lor. *Ştiu* ce se întâmplă.

În modul fu introdus cel de-al doilea posedat. Acesta nu se opuse. Modulul tau-zero se activă. Elena îndreptă bastonul cu şocuri spre ultimul posedat, cel apatic.

– Hei, fruntea sus. Asta-i ziua ta norocoasă, s-ar părea că au fost mobilizate rezervele. E rândul tău.

Posedatul o privi abătut şi se strâmbă. Trăsăturile lui se topiră, trăgându-se înapoi şi dezvăluind o faţă zbârcită cu piele deschisă la culoare.

– Prindeţi-l, strigă Elena. Picioarele bărbatului cedară. Căzu în faţă, drept în braţele ei. Eram sigură că ăsta va pleca, spuse ea cu satisfacţie în glas.

Choma îndepărtă clema bastonului de imobilizare din jurul gâtului omului. Elena îl lăsă delicat pe podea, după care ceru pături şi perne.

– La dracu', încă nu am avut timp să despachetăm aparatura medicală, spuse ea. Şi vom avea nevoie de ea. Ticăloşii ăştia…

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sinon.

Cu gheara, Elena despică dintr-o mişcare cămaşa ferfeniţită a bărbatului, dezgolindu-i pieptul. Din piele ieşeau în evidenţă nişte dungi ciudate, maimuţărind contururile muşchilor pe care i-ar fi putut avea un mezomorf sănătos de douăzeci de ani. Când împunse cu vârful ghearei, dungile se dezumflară ca o pungă cu peltea.

– Ăştia caută perfecţiunea întotdeauna, le explică ea lui Sinon şi lui Choma. Dobitoci, nu ştiu ce e puterea energistică, dar le deformează pielea rău de tot sub acea iluzie. Câteodată, rezultă depozite de grăsime care ar trebui să fie inofensive; dar în nouă din zece cazuri e vorba de tumori.

– La toţi? întrebă Sinon.

– Da. Niciodată nu sunt mulţumiţi cu ceea ce au. Cred că este o metaforă pentru cine ştie ce, dar să mă ia naiba dacă o înţeleg. Va trebui să-i expediem la Xingu şi la unul dintre spitalele mari pe toţi cei care sunt deposedaţi. Aici sunt copleşiţi şi nici nu au suficiente pachete nanonice să distribuie. Dacă situaţia persistă încă o săptămână, întregul sistem Ombey se va confrunta cu o criză medicală gravă. Şi asta fără a ţine seama de voi, băieţi; nici voi nu aţi scăpat cu toţii teferi după Eliberare.

– Putem să dăm o mână de ajutor?

– Regret, dar nu puteţi face nimic. Acum, te rog să o ştergi… Trebuie să organizez transportul pentru şarja asta. La dracu', păcat că nu avem vehicule cu pernă de aer, pentru că astea sunt singurele

care se pot deplasa ca lumea prin mlaştinile de aici. Tâmpitul ăla de Hiltch încă nu permite zborul niciunui aparat sub nor.

Sinon şi Choma se îndepărtară de Elena şi de alţi doi mercenari care plimbau scanere medicale pe deasupra corpului bărbatului inconştient.

Toţi? repetă înnegurat Sinon. Perspectiva stârni o senzaţie de alarmă, în sine o evoluţie îngrijorătoare. Nu se configurase pentru a fi atras în cursă de emoţii impulsive. **Ştii ce înseamnă asta?**

Necazuri, spuse Choma. **Necazuri cât se poate de mari.**

8

În epoca arcologiilor, vac-trenurile reprezentau o soluţie excelentă pentru rezolvarea problemei transportului pe Pământ. Nu mai existau avioane. Furtunile armada puseseră capăt călătoriei pe calea aerului în acelaşi mod în care îi făcuseră pe oameni să abandoneze maşinile. Una dintre cele mai memorabile imagini transmise de televiziunile de ştiri pe cablu de la sfârşitul secolului al XXI-lea era aceea a unei camionete de fermă rămase înfiptă în fereastra de la etajul al nouăsprezecelea al Turnului Sears în urma unei furtuni. Aşa cum populaţia planetei a migrat spre oraşe, pe care le-au consolidat pentru a face faţă vremii, tot astfel s-a apelat la trenuri drept singura metodă practică de transport între conglomeraţiile urbane. Fiind grele şi solid construite, trenurile nu puteau fi azvârlite atât de uşor de colo-colo, de tornade. Desigur, ele erau afectate de vânt dacă erau surprinse în câmp deschis. De aceea, următorul pas logic a fost protejarea şinelor în acelaşi fel în care domurile erau ridicate pentru a proteja centrele oraşelor. Primul exemplu elocvent l-a constituit tunelul pe sub Canalul Mânecii, care a fost extins pentru întreaga călătorie între Londra şi Paris. După ce acest lucru s-a dovedit viabil, reţeaua globală de cale ferată s-a dezvoltat cu rapiditate. Ca şi în cazul oricărui proiect de macro-infrastructură alimentat din belşug cu bani de la guvern, tehnologia a avansat rapid.

La data sosirii pe Pământ a Louisei şi a lui Genevieve, vac-trenurile deveniseră un sistem extrem de bine dezvoltat, deplasându-se cu o viteză considerabilă între gări. Înţelepciunea a dus la săparea de tuneluri la adâncimi de kilometri, în roca-mamă, care oferea siguranţă. De multe ori, ele nici nu puteau fi numite tuneluri. S-au plasat tuburi gigantice pe solul abandonat şi au fost îngropate sub suprafaţă. Era mult mai uşor să se menţină vidul în interiorul acelui gen de metrou produs de întreprinderi decât într-un tunel săpat prin rocă. Tectonica făcea ravagii în pereţii rigizi de lavă care se topea la flăcările plasmei de fuziune; experienţa arăta că ei se fracturau cu uşurinţă, iar în câteva ocazii ei chiar se forfecaseră. De aceea, tunelurile erau folosite doar pentru trecerea tuburilor prin munţi şi pentru a pătrunde adânc sub arcologii. Până şi rutele transoceanice au fost plasate în şanţuri şi ancorate.

Nemaiexistând aer care să creeze fricţiune, trenurile puteau accelera puternic; pe traseele transpacifice mai lungi, ele puteau atinge viteza de cincisprezece Mach. Acţionate de motoare liniare, se

deplasau lin, rapid, silenţios şi eficient. Pentru Louise şi Genevieve, călătoria de la gara Muntele Kenya până la King's Cross din Londra dură patruzeci şi cinci de minute, cu o oprire la Gibraltar. Ecluzele de la capetele vagonului se îmbucară cu porţile peronului şi se deschiseră.

„Toţi pasagerii pentru Londra sunt rugaţi să debarce”, anunţară sclipitorii piloni AV plasaţi pe plafonul vagonului. „Acest tren va pleca spre Oslo peste patru minute.”

Fetele îşi luară genţile de umăr voluminoase şi se grăbiră să coboare pe peron. Ieşiră într-o sală lungă, de formă rectangulară, cu pereţi sculptaţi în mod ornamental care aminteau de grandoarea imperială de altădată. Şirul de douăzeci de porţi care erau conectate la tren păreau făcute din fier forjat negru, după o tehnologie spaţială pentru epoca victoriană. De partea cealaltă, trei arcade mari duceau spre scările rulante în valuri, care mergeau în spirală, descriind curbe impresionante. Genevieve stătea în spatele surorii ei, în timp ce ea înainta pe platformă. Măcar acum reuşiră să nu se mai ciocnească de nimeni. Emoţia o făcu să zâmbească sincer. O arcologie pământească. Londra! De unde suntem originari cu toţii. Căminul – într-un fel. Lucru de-a dreptul uimitor. Se deosebea complet de coşmarul ce devenise Norfolk când plecaseră de acolo. Această lume avea mijloace masive de apărare, iar oamenii săi puteau face orice doreau cu ajutorul nenumăratelor maşini existente. Genevieve o ţinu strâns de mână pe Louise şi urcară pe scara-val.

– Unde mergem acum?

– Nu ştiu, spuse Louise. Din motive neştiute, era foarte calmă. Să vedem ce e sus, bine?

Scara-val le duse pe podeaua unei peşteri uriaşe de forma unei emisfere. Arăta ca sala de sosiri de la gara Muntele Kenya, numai că era mai spaţioasă. Baza zidului era străpunsă de intrările tunelului ce radiau spre puţurile de lift şi peroanele pentru reţeaua de trenuri locale, iar podeaua era întreruptă de şiruri concentrice de scări-val ce duceau spre vac-trenuri. Sfere informaţionale strălucitoare alcătuiau serpentine grupate strâns la cinci metri deasupra capetelor pasagerilor care forfoteau, răsucindu-se una în jurul celeilalte cu o graţie şerpească. Exact în mijloc se găsea o turlă evazată din stâncă, înălţându-se până în apexul acoperişului cu care se contopea.

– E o gară ca oricare alta, spuse Genevieve uşor dezamăgită. Suntem încă în subteran.

– Aşa se pare. Louise privi în sus printre gene. Picăţele negre treceau cu mare viteză prin straturile informaţionale, de parcă acestea ar fi avut paraziţi. Zâmbi şi arătă cu degetul. Uite, păsări.

Genevieve se răsuci, urmându-le zborul imprevizibil. Erau de tot felul, de la vioaie vrăbii cafenii până la papagali verde-smarald şi turcoaz.

– Cred că ar fi bine să găsim un hotel, spuse Louise.

Îşi întoarse geanta de umăr ca să scoată din ea blocul procesor.

Genevieve o trase uşor de braţ.

– Vai, te rog, Louise. Nu putem ieşi mai întâi la suprafaţă? Vreau să arunc o privire. O să fiu cuminte, îţi promit. Te rog.

Louise îşi aranjă geanta de umăr.

– Nici pe mine nu m-ar deranja să văd asta. Examină informaţionalele, remarcând ceva ce părea promiţător. Hai. O prinse de mână pe Genevieve. Pe aici.

Luară un lift către suprafaţă. Acesta le duse într-o imitaţie de templu elen din centrul unei pieţe spaţioase, pline de statui şi mărginite de jur împrejur de stejari uriaşi. O plachetă comemorativă de pe o coloană marca dispariţia structurilor de suprafaţă ale vechii gări şi a şinelor de tren din oţel. Louise ieşi din umbra oferită de templu şi merse fără ţintă câţiva metri, după care se opri. Era ca şi cum arcologia se dezvăluia în segmente în faţa ei. Imediat ce mintea confirma o parte, o alta apărea din spatele acesteia, cerând recunoaştere.

Deşi ea nu ştia asta, King’s Cross era inima geografică a impresionantului Dom Westminster, care, având treizeci de kilometri în diametru, înconjura aproape tot oraşul original, începând cu Ealing, la vest, până la Woolwich, în est. Se plasaseră ordine de conservare pe orice clădire cu semnificaţie istorică sau arhitecturală, concept pe care conservaţioniştii îl defineau ca fiind orice nu era construit din beton încă de când fuseseră ridicate primele domuri protectoare deasupra Londrei (la început, unul cu diametrul de numai patru kilometri – cea mai mare realizare cu care se putea mândri tehnologia materialelor în secolul al XXI-lea). La data construirii Domului Westminster, peste ciorchinele iniţial de scuturi bătrâioare contra vremii, cartierele periferice suferiseră transformări considerabile, însă orice londonez, începând cu unul de la mijlocul secolului al XIX-lea, ar fi reuşit să se orienteze în jurul porţiunii centrale fără prea multă bătaie de cap. În esenţă, era unul dintre cele mai mari muzee locuite de pe planetă.

Cele nouă domuri de mai mici dimensiuni din afara Westminsterului reprezentau totuşi altă chestiune. Londra nu avea megaturnurile New Yorkului, însă arcologia putea găzdui un sfert de miliard de oameni sub acoperişurile din cristal geodezic. Domurile exterioare erau construite la comandă, având fiecare câte patru sute de kilometri

pătraţi de arcologie complet modernizată, unde se păstraseră doar zone minuscule de clădiri originale, lăsate drept curiozităţi în mijlocul blocurilor de apartamente, zgârie-norilor şi mall-urilor.

Louise nu le percepea deloc. Vedea că dincolo de inelul de stejari piaţa era înconjurată de un drum lat, aglomerat, unde vehiculele zvelte se deplasau atât de aproape unul de altul, încât nimeni nu ar fi putut păşi printre ele. Acestea pătrundeau şi ieşeau dintr-un sens giratoriu uriaş venind de pe străzi largi care radiau, îndepărtându-se printre clădirile vechi din piatră cenuşie care înconjurau piaţa. Când ridică privirea spre acoperişurile din ardezie albastră şi hornurile lor complicate, văzu clădirile şi mai mari şi mai impresionante din spatele lor. Apoi, dincolo de ele… Era ca şi cum ar fi stat în fundul unui crater ai cărui pereţi erau alcătuiţi în întregime din clădiri. În jurul pieţei, erau elegante şi unice, fiecare dintre ele contopindu-se armonios cu vecinii ei, formând străzi compacte şi rafinate; însă după aceea treceau la zgârie-nori mai mari şi mai simpli, aşezaţi la distanţe mari unul de altul. Frumuseţea artistică a turnurilor provenea mai curând din forma lor generală şi mai puţin din decoraţiunile de detaliu, modelate pentru a sugera, între altele, influenţe gotice, romane, art-deco şi bavareze.

Şi apoi, zidul exterior aduna toate acele vlăstare arhitectonice în îmbrăţişarea sa. O singură faleză, ca o redută, de ferestre, un mozaic de geamuri, atât de dens, încât se topea într-o bandă continuă de sticlă, aruncând străluciri aurii în razele soarelui ajuns la amiază. Din acesta se înălţa domul propriu-zis, un cer artificial din cristal.

Louise se opri pe dalele de piatră ale pieţei şi expiră puternic şi sonor. Gen se aşeză lângă ea cu braţele strânse protector în jurul genţii de umăr. Pietonii londonezi curgeau pe lângă ele, evitând să le privească.

– E foarte mare, nu? spuse încet Gen.

– Sigur că da.

Toate acele clădiri, atât de mulţi oameni. În ciuda faptului că se simţea puţin ameţită, povara îngrijorării ameninţa să o ducă din nou în adâncuri. „În numele Domnului, cum să găsesc o persoană în această multitudine de oameni? Mai ales dacă ea nu vrea să fie descoperită.”

– Lui Fletcher sigur i-ar fi plăcut aici.

Louise se uită la sora ei.

– Da. Cred că da.

– Crezi că ar recunoaşte ceva din ceea ce vedem în jur?

– S-ar putea să existe frânturi rămase din vremea lui. Unele dintre clădirile astea par foarte vechi. Va trebui să căutăm în memoria bibliotecii locale. Se întrerupse şi zâmbi. „Asta era, tot ce trebuie să

ştii se află în memoriile procesoarelor. Banneth sigur trebuie să fie listată undeva, şi am programul potrivit de căutare.” Hai. Întâi, un hotel. După aceea, să găsim ceva de mâncare. Cum ţi se pare asta?

– Foarte drăguţ. La ce hotel mergem?

– Lasă-mă o clipă.

Scoase blocul procesor şi se apucă să interogheze centrul de informaţii generale al arcologiei. Categoria oaspeţi, subsecţiunea rezidenţial. Central şi civilizat. Se putea să plătească mai mult la un hotel de clasă, dar măcar se vor simţi în siguranţă. Louise îşi dădea seama că existau unele părţi ale arcologiei care erau afectate grav de criminalitate. Şi, pe de altă parte, „Membrii familiei Kavanagh nu stau niciodată într-un hotel care nu are măcar patru stele”, aşa spusese tatăl ei cândva.

Informaţiile începură să gliseze pe ecran. Se părea că nu aveau clasificare pe număr de stele, astfel că se orientă în funcţie de preţ. Din câte se părea, camerele la hotelurile din centrul Londrei costau atât de mult, încât cu acei bani puteai întreţine o navă stelară. Bine măcar că paturile vor fi mult mai confortabile.

– La Ritz, spuse ea în cele din urmă.

Mai rămânea să şi ajungă acolo. Cum Genevieve devenea din ce în ce mai nerăbdătoare, lucru evidenţiat de oftaturile ei mai sonore decât s-ar fi cuvenit şi de târşâitul picioarelor, Louise solicită opţiuni de transport terestru de la King’s Cross până la Ritz. După zece minute, în care se luptă cu hărţi îngrozitor de complicate şi cu orarele metrourilor londoneze care apăreau mereu pe ecran, îşi dădu seama că nu era chiar atât de pricepută în ceea ce privea manevrarea blocului precum se socotea. Cu toate acestea, pe ecran îi apăru informaţia că existau taxiuri disponibile.

– O să luăm un taxi.

Urmărită cu ochi sceptici şi lipsiţi de generozitate, îşi ridică geanta de umăr şi porni spre stejarii de la marginea pieţei. Papagalii care ciuguleau mâncarea aflată pe dalele de piatră se feriră din calea ei. Pe majoritatea intrărilor de metrou scria numele străzilor spre care mergeau, dar câteva dintre ele aveau simbolul Autorităţii de Transport Londoneze în partea de sus: un cerc albastru, tăiat de o linie roşie, cu o coroană în mijloc. Louise coborî într-una dintre ele şi se trezi într-un pasaj scurt care dădea spre un spaţiu de parcare îngust. Cinci taxiuri identice, nişte baloane suple, cu pneuri foarte late, albastru-argintii, aşteptau în tăcere.

– Şi acum ce facem? întrebă Genevieve.

Louise îşi consultă blocul. Se îndreptă spre primul dintre taxiuri şi tastă iconiţa de începere a călătoriei pe ecranul blocului. Uşa scoase

un fâsâit şi glisă în lateral cam cinci centimetri, apoi se retrase de-a lungul caroseriei.

– Hai să urcăm, îi spuse surorii ei cu un aer satisfăcut.

– A, foarte deşteaptă treabă. Dar ce se întâmplă dacă nu ai un bloc care să facă treaba asta în locul tău?

– Nu ştiu.

Nu văzuse nicăieri vreo clanţă.

– Cred că toţi cei de pe lumea asta au învăţat cum să folosească lucruri ca ăsta. La o adică, mai toţi oamenii de aici au nanonice neurale.

Înăuntru nu era prea mult spaţiu, doar patru scaune cu spătare mari, arcuite. Louise îşi vârî geanta de umăr în spaţiul de depozitare de dedesubt şi examină din nou ecranul. Blocul interfaţă cu procesorul de comandă al taxiului, ceea ce îi uşură enorm viaţa, întreaga procedură de activare îi fu prezentată ca un meniu simplu, uşor de înţeles. Introduse destinaţia, iar uşa glisă şi se închise. Taxiul îi comunică blocului care era tariful (la fel de mare ca al unei călătorii cu vac-trenul de la Muntele Kenya) şi explică modul în care trebuiau folosite centurile de siguranţă.

– Gata? o întrebă ea pe Gen după ce îşi fixară centurile.

– Da.

Fetiţa abia dacă reuşea să-şi ascundă entuziasmul.

Louise ţinu discul de credit de la Banca Joviană în dreptul micului panou de pe coloana centrală a taxiului şi efectuă transferul de bani. Vehiculul începu să se deplaseze înainte. Le duse pe o rampă abruptă, accelerând suficient de puternic pentru a le strivi pe surori de pernele scaunelor. Motivul era destul de simplu de înţeles, pătrundeau drept în mijlocul traficului din jurul pieţei de la King’s Cross, strecurându-se printre maşini fără nici cea mai mică problemă.

Emoţionată, Genevieve râse când traversară câteva benzi de circulaţie, după care încetiniră uşor pentru a vira pe una dintre străzile largi.

– Maaamă, merge mai tare ca o aeroambulanţă, spuse fetiţa zâmbind.

Louise îşi dădu ochii peste cap. Deşi, imediat ce acceptă ideea că procesorul de comandă ştia încotro să conducă taxiul, începu să respire din nou normal. Clădirile care defilau pe lângă ea erau vechi şi sumbre, ceea ce le conferea o demnitate aparte. De cealaltă parte a barierei create de trotuar, pietonii îşi continuau drumul îmbrâncindu-se ca într-o grămadă de rugby.

– N-am ştiut că aici sunt atât de mulţi oameni, spuse Gen. Cred că în Londra trăiesc mai mulţi decât pe tot Norfolkul.

– Probabil, o aprobă Louise.

Virară din nou, urcând pe o rampă care le duse deasupra trotuarului pe care se desfăşura marşul de neoprit al oamenilor, apoi ajunseră pe o stradă lăturalnică, destul de îngustă. Apoi urcară cu viteză, până pe o şosea-expres care dădea roată cartierelor centrale, cu clădiri scunde, din Domul Westminster. Louise văzu drumuri lăturalnice desfăcându-se, arcuindu-se în reţeaua şoselelor expres care se răsuceau în jurul zgârie-norilor cu vârfuri ascuţite. Privind în jos, văzu un număr uimitor de mare de parcuri cu iarbă şi copaci de un verde viu, care invadau cafeniul şi cenuşiul sărăcăcios ale oraşului adăpostit.

Acum, taxiul se deplasa mai repede. Clădirile apropiate se contopiră, devenind un şir de ziduri din cărămidă şi piatră.

– Taxiul ăsta merge mai repede decât tata, spuse râzând Gen. Nu ţi se pare de-a dreptul minunat, Louise?

– Ba da, zise ea, cedând în cele din urmă inevitabilului şi lăsându-se captivată de panorama oraşului.

Nici măcar cele mai fanteziste vise de rebeliune şi de călătorie pe care le avusese la Cericklade nu se apropiau de ceea ce vedea în acele momente.

Taxiul le duse o treime din drum ocolind autostrada-expres, după care făcu un viraj, coborând la nivelul solului. Atunci apărură parcuri pe ambele laturi ale drumului, apoi spre stânga lor începură să răsară clădiri, după care revenirăpe una dintre străzile vechi. În acea zonă, trotuarele nu păreau chiar atât de aglomerate. Încetiniră considerabil, apoi taxiul opri pe dreapta când pe acea parte apăru prima clădire, un cub mare din piatră cenuşiu-deschis, cu ferestre înalte cu grilaje de fier şi cu un acoperiş înclinat din gresie. O galerie deschisă, sprijinită de arcade largi mergea de-a lungul faţadei. Taxiul opri în dreptul unei porţi din bariera de la marginea drumului, pe care o deschise imediat un portar foarte alert. Purta o haină de culoare albastru-închis şi joben, iar pe piept îi luceau două rânduri de nasturi din alamă. În cele din urmă, Louise se simţea ca acasă. Ajunsese într-un loc în care ştia cum să se descurce.

Chiar dacă fu surprins când văzu cine cobora din taxi, portarul rămase impasibil.

– Domnişoară, locuiţi aici? întrebă el.

– Aşa sper.

El dădu politicos din cap şi le conduse pe sub arcadă, către intrarea principală.

Cu o expresie de scepticism, Genevieve măsură din ochi faţada clădirii.

– Mi se pare cumplit de sumbră.
Holul era alb şi auriu, cu candelabre care semănau cu crengi acoperite de brumă sau stele orbitoare în vârful fiecărei rămurele. Arcadele aflate de-a lungul intervalului central dădeau în sălile spaţioase care erau pline de mese albe şi elegante, unde o mulţime de oameni îşi beau ceaiul. Chelneri îmbrăcaţi în fracuri negre forfoteau în jurul meselor, ducând tăvi cu ceainice de argint şi prăjiturele foarte ispititoare.
Louise se îndreptă încrezătoare spre pupitrul sclipitor al recepţiei.
– O cameră dublă, te rog.
Tânăra femeie care stătea dincolo de tejghea zâmbi profesional.
– Da, doamnă. Pentru ce perioadă?
– Hm. Să zicem pentru o săptămână.
– Desigur. Aş avea nevoie de flekurile voastre de identificare, te rog, pentru a vă înregistra. Şi trebuie să depuneţi o anumită sumă.
– Vai, nu am flek de identificare.
– Venim de pe Norfolk, se grăbi Gen să spună.
Expresia calmă a recepţionerei se schimbă puţin.
– Serios? îşi drese ea glasul. Dacă sunteţi din afara Pământului, paşapoartele voastre vor fi suficiente.
Louise îi întinse flekurile, gândindu-se din nou pentru o clipă la Endron şi întrebându-se cu ce necazuri se confrunta marţianul în acele momente. Recepţionera scană flekurile într-un bloc şi luă depozitul de la Louise. Imediat după aceea apăru un băiat de serviciu care luă genţile celor două surori şi le conduse la un lift.
Camera lor se afla la etajul al patrulea, iar ferestrele mari dădeau spre parc. Decorul amintea atât de mult de cel pe care latifundiarii din Norfolk îl venerau, încât Louise trăi o senzaţie de dejâ-vu; tapet violet, regal, şi mobilier atât de vechi, încât lemnul devenise deja negru pe sub lac. Tălpile i se afundară în covorul gros de peste doi centimetri şi jumătate.
– Unde suntem? îl întrebă Gen pe băiatul de serviciu. Stătea lipită de fereastră şi privea afară. Cu alte cuvinte, cum se cheamă parcul acela?
– Green Park, domnişoară.
– Ne aflăm aproape de vreun loc renumit?
– Palatul Buckingham este de partea cealaltă a parcului.
– Mamă!
Îi arătă Louisei blocul procesor al camerei, care era încastrat în dulap.
– Pe perioada şederii dumneavoastră, aici găsiţi orice informaţii doriţi; are o secţiune turistică foarte cuprinzătoare, spuse el.

La plecare, Louise îi dădu doi fuzidolari bacşiş. El îşi ţinuse discul de credit la vedere, între degetele larg desfăcute.

Genevieve aşteptă până ce uşa se închise.

– Ce e Palatul Buckingham?

*

IA-ul depistă defecţiunea în mai puţin de o sutime de secundă. Două procesoare de distribuire a biletelor şi un proiector informaţional. Aduse on-line programe suplimentare de analiză şi rulă imediat o explorare de verificare a tuturor circuitelor electronice din gara Grand Central.

Jumătate de secundă. Reacţia faţă de o datavizare generală de confirmare din cinci seturi de nanonice neurale era incorectă. Toate se găseau într-o zonă cu raza de şapte metri, care cuprindea şi distribuitoarele de bilete ce prezentaseră anomalii.

Două secunde. Senzorii de securitate de pe întinderea gării se concentrară asupra zonei suspecte. IA-ul îl datavizăpe supervizorul nord-american al B7 de faptul că localizase o anomalie de tip posedat în New York. Tocmai formulase întrebarea de răspuns când senzorii îl observară pe Bud Johnson rostogolindu-se peste cineva într-o robă neagră, ghemuit pe podea.

Trei secunde şi jumătate. Apăru o discontinuitate vizuală. Niciuna dintre memoriile-tampon pe termen scurt ale senzorului nu depistase până atunci silueta înveşmântată în negru. Era ca şi cum se materializase acolo de nicăieri. Chiar dacă avea nanonice neurale, ele nu răspundeau la datavizarea prin care se solicita identificarea.

Patru secunde. Împreună cu IA-ul, supervizorul pentru America de Nord preluă direct controlul asupra situaţiei. O avertizare datavizată fu transmisă celorlalţi supervizori.

Şase secunde. Întreaga echipă de supervizori era on-line, observând. Programul de caracteristici vizuale al IA-ului se concentră asupra feţei umbrite de sub gluga robei negre. Quinn Dexter se ridică în picioare.

Pacificul de Sud: Distrugeţi-l imediat! Acum!

Europa Occidentală: Nu fi absurd.

Haloul O'Neill: Platformele DS sunt armate; vreţi o lovitură la sol?

America de Nord: Nu. E complet lipsit de raţiune practică. Sala gării Grand Central este la o sută cincizeci de metri în subteran, şi se întinde sub trei zgârie-stele. Nu există niciun laser cu raze X care să poată ajunge până acolo.

Pacificul de Sud: Atunci, foloseşte o bombă atomică reală. O viespe-de-luptă ar putea ajunge acolo în două minute.

Pacificul Asiatic: Susţin propunerea.

Europa Occidentală: Nu! La naiba. Dobitocilor, ce-ar fi să vă controlaţi?

America de Nord: Mulţumim. Nu am de gând să arunc în aer Domul Unu. Acolo trăiesc douăzeci de milioane de oameni. Nici măcar Laton nu a ucis atâţia.

Europa de Nord: Nu-l putem lăsa să scape. Trebuie să-l exterminăm.

Europa Occidentală: Cum?

Europa de Nord: Pacificul de Sud are dreptate. Bombardaţi. Îmi pare rău de ceilalţi locuitori, dar e singurul mod în care putem rezolva situaţia.

Europa Occidentală: Observaţi, vă rog.

Unsprezece secunde. Faţa lui Bud Johnson se împurpura. Se chinui fără vlagă să ducă mâinile la piept, apoi se prăbuşi pe pardoseală. În jurul lui se strânseră oameni. Quinn Dexter deveni translucid şi dispăru rapid. IA-ul raportă că toate procesoarele reveniseră on-line.

Informaţiile Militare: Of, la dracu'.

Europa Occidentală: Credeţi că acum l-ar mai ucide o bombă? Oriunde ar fi.

Pacificul de Sud: Există o modalitate de a afla.

Europa Occidentală: Nu permit aşa ceva. Sarcina noastră este de a proteja Pământul. Chiar cu prerogativele pe care le avem, nu putem extermina douăzeci de milioane de oameni în *speranţa* că vom ucide un terorist.

Haloul O'Neill: Regret, dar băiatul are dreptate. Dezactivez platformele DS.

Pacificul de Sud: Mai curând diavol terorist.

Europa Occidentală: Definiţiile nu au nicio importanţă. Toate acestea confirmă că am avut dreptate încă de la început. Trebuie să fim foarte precauţi cum procedăm cu Dexter.

Pacificul de Nord: Da, măcar opriţi toate vac-trenurile din New York.

America Centrală: Da. Izolaţi-l în New York. Acolo puteţi ajunge în apropierea lui.

Europa Occidentală: Mă văd silit să spun din nou nu.

Pacificul de Nord: În numele lui Allah, de ce? Ştim unde este, iar asta ne oferă un avantaj enorm.

Europa Occidentală: E vorba de psihologie. El ştie că noi am aflat unde este. Nu e tâmpit, îşi va da seama că vom descoperi prezenţa lui în gara Grand Central. Nu ştie însă cât timp ne trebuie ca să aflăm. Dacă am opri vac-trenurile acum, va trage concluzia că este o reacţie imediată şi că existenţa lui ne îngrijorează, dar şi că vom face orice ca să-l oprim. Nu e bine aşa, pentru că asta îl va pune în gardă.

America Centrală: Deci, e în gardă? Dacă e prins într-un loc, asta nu-i va folosi la nimic. Rămâne pe lista condamnaţilor la moarte. Ştie că asta îl aşteaptă, şi nu poate face nimic.

Europa Occidentală: Primul lucru pe care îl va face va fi să mobilizeze New Yorkul pentru a se apăra. Iar noi vom reveni la opţiunea de a trebui să bombardăm acel loc. Nu înţelegeţi? Arcologiile noastre sunt mult mai vulnerabile decât coloniile de pe asteroizi. Ele sunt complet dependente de tehnologie, nu doar pentru a ne proteja de vreme, ci pentru a ne hrăni şi condiţiona aerul. Dacă închizi trei sute de milioane de posedaţi în interiorul unei arcologii, orice echipament se va strica. Domurile vor fi spulberate de prima furtună, iar populaţia va muri de foame ori va trece la canibalism.

America Centrală: Sunt pregătit să sacrific o arcologie pentru a salva restul omenirii. Dacă trebuie.

Europa Occidentală: Dar noi nu trebuie să sacrificăm una. Cu certitudine că nu încă. Eşti de-a dreptul nechibzuit. Acum, Dexter va trece de la o arcologie la alta pentru a înfiinţa mici grupuri de posedaţi, care vor sta la cutie până când el va da semnalul. Cât face acest lucru, avem o şansă. Vor exista doar grupuri mici în fiecare arcologie, lucru pe care *trebuie* să-l descoperim. Dacă alte lumi îi pot urmări, atunci putem şi noi. Dexter este adevărata noastră problemă, nu posedaţii obişnuiţi.

Pacificul Asiatic: Să supunem la vot.

Europa Occidentală: Cât de democratic! Prea bine.

Şase supervizori votară pentru oprirea imediată a vac-trenurilor din New York. Zece votară pentru menţinerea lor în circulaţie.

Europa Occidentală: Vă mulţumesc pentru încredere.

Africa de Sud: Deocamdată domini situaţia. Dar dacă nu rezolvi problema cu Dexter în termen de zece zile, voi vota pentru a-l izola, oriunde ar fi. Şi atunci vom vedea dacă se poate ascunde de o bombă la fel de bine cum scapă senzorilor.

Conferinţa se încheie. Europa Occidentală le ceru Americii de Nord, Informaţiilor Militare şi Haloului să rămână on-line. Aliaţi naturali în eterna zonă de război a politicii interne din B7, aceştia se arătară receptivi. Programul lui de suprapunere senzovizare îi poziţionă şi îi aranjă în salonul lui ca şi cum aceştia ar fi fost nişte oaspeţi de weekend tocmai sosiţi de la o plimbare pe proprietate.

– În cele din urmă, voi vota împotriva ta, îl preveni Halo. Ceilalţi sunt mulţumiţi ca tu să-ţi asumi răspunderea pentru urmărirea lui Dexter atâta vreme cât nu provoacă nicio daună majoră. Însă în clipa în care se va întâmpla asta, se vor răzgândi.

– Artista aceea de rahat, Pacificul de Sud, se plânse America de Nord. Să-mi spună mie să bombardez New Yorkul! Cine dracu’ se crede?

– Ea se pronunţă mereu în favoarea abordărilor directe, spuse Europa Occidentală. Ştim cu toţii asta. De aceea îmi place atât de mult, pentru că-i face pe alţii să se simtă superiori în mod constant.

– Inferioară sau nu, până la urmă ea va ieşi învingătoare, spuse Informaţiile Militare.

Europa Occidentală se apropie de uşa înaltă, lambrisată cu sticlă, şi lăsă doi labradori să intre în salon.

– Ştiu. Tocmai de aceea consider că ziua de azi e încurajatoare.

– Încurajatoare? întrebă uimit America de Nord. Glumeşti, cumva? Eu ştiu că ticălosul acela de Dexter e liber în New York.

– Da, exact. Ceva nu i-a mers. Când a apărut, era în genunchi, şi s-a mistuit în câteva secunde. A avut o *problemă.* Încă un element în favoarea noastră.

– Posibil, spuse Halo. Şi acum?

– Trebuie să faci două lucruri. Peste patruzeci de minute, vreau să opreşti toate vac-trenurile din New York.

– Peste patruzeci de minute? Va fi plecat de mult de acolo.

– Da. Cum am spus, ştie că l-am descoperit. Trebuie să mergem pe ideea asta, dar să-l facem să creadă că ne târâm cu cinci paşi în spatele lui. Aşa că opreşte trenurile. Nu va mai fi în New York, aşa că nu are importanţă.

– Asta speri tu.

– Ştiu. După ce s-a desconspirat, nu avea altă soluţie decât să plece. New Yorkul este o problemă încheiată, scoasă din calcul. Pentru a face tot ce şi-a propus trebuie să-şi păstreze mobilitatea. Probabil că a ales cel mai scurt drum de acolo, închipuindu-şi că poliţia va închide vac-trenurile foarte repede, dar asta e în afara problemei.

– Bine. Cât timp să le ţin oprite?

– Ăsta-i cel de-al doilea lucru. Trebuie să acţionăm plecând de la prezumţia că el va pleca. Prin urmare, aproape sigur a lăsat în urmă un grup de posedaţi. Trebuie să-i descoperi şi să-i elimini. De fapt, izolarea arcologiilor ar putea fi o idee bună dacă te poţi descurca.

– Chiar crezi că asta face Dexter?

– Da. Vrea să devasteze total planeta. Va planta adepţi în cât de multe arcologii va putea. Iar când va da semnalul, aceştia vor ieşi pe străzi şi ne vom confrunta cu o curbă exponenţială.

– IA-ul monitorizează sistemele electronice ale arcologiei.

– Da. Sunt convins că acest lucru este eficient pe Kulu şi în alte lumi moderne; însă amândoi ştim că el nu poate accesa totul, aici, în

zonele vechi. Există tot felul de jeguri electronice conectate vreme de cinci sute de ani; avem de-a face cu milioane de sisteme vechi, improvizaţii instabile, făcături care nu sunt standard. IA-ul este o santinelă bună, dar să nu faci greşeala de a deveni dependent de el. Cea mai bună sursă pe care o vom avea o reprezintă sectele.

– Sectele?

– Sigur. Sunt idioţii care i-ar sprijini pe posedaţi fără a fi siliţi. Dexter ştie asta, deci la secte se va duce.

– Bine, merg pe pista asta.

– Şi cum vei proceda? îl întrebă Halo pe Europa Occidentală.

– Cum am făcut-o şi altă dată. Punem la cale o confruntare. Trebuie să îi aducem pe oamenii noştri aproape de el cât timp este vizibil şi deci vulnerabil.

– Vulnerabil la ce?

– Dacă e în câmp deschis, o lovitură DS. Or, dacă realizăm contactul printr-un agent, putem încerca o electrocutare ori o distorsionare a memoriei.

– Distorsionare a memoriei?

– Da, spuse Informaţiile Militare. CNIS consideră că se pot ucide sufletele dacă se lansează un anumit gen de virus mental spre posedaţi. Este opusul unei întipăriri didactice. În prezent se fac astfel de cercetări.

Europa Occidentală se răsti la unul dintre câini, care se scărpina pe burtă şi se rostogolea pe covor.

– Încearcă să te pui la curent, îl dojeni el pe Halo.

– Virusul nu va fi gata decât la sfârşitul săptămânii, îl preveni Informaţiile Militare.

– Ştiu. Oricum, mă îndoiesc că voi reuşi să realizez o interceptare până atunci.

– Cum merge cealaltă pistă? întrebă Halo.

– Legătura cu Banneth este aproape acoperită. Nu ştiu care e treaba cu surorile Kavanagh; reprezintă o probabilitate îndepărtată şi, în plus, aleatorie. Dar mă ocup şi de asta.

*

Louise petrecu o oră cu blocul procesor de birou al camerei fără să obţină niciun rezultat. Fişierul cu lista de nume îi dăduse suficiente intrări cu numele de Banneth (173 364 – după ce eliminase decedaţii), dar indiferent cum ar fi încercat să coreleze asta cu Quinn Dexter, rezultatul era mereu negativ. Se chinui să-şi aducă aminte ce spusese Dexter în hangar, la Bennett Field. Banneth era femeie, asta îşi amintea cu certitudine. Şi Dexter spusese că ea îi făcuse mult rău. Asta era tot.

Undeva, cumva, elementele acestea trebuiau să se lege. Era sigură de asta. Însă descoperirea legăturii depăşea întristătoarea ei capacitate de programare.

Ideea care se înfiripase în mintea ei când luaseră taxiul devenea din ce în ce mai atractivă. Dacă avea îndrăzneala necesară.

„De ce nu?” gândi ea. „Nanonicele neurale nu prezintă pericol, nu fizic, doar restul Confederaţiei le foloseşte. Joshua are un asemenea set. Doar cei de pe Norfolk nu permit utilizarea lor.” Ridică un braţ şi se uită la discreta brăţară-pachet de nanonic medical. Şi acela era interzis pe Norfolk, însă o ajuta în problema sarcinii. Asta rezolva lucrurile. Încurajată de hotărârea luată, zâmbi. „Trebuie să răspund pentru mine însămi. Dacă am nevoie de nanonice neurale pentru a mă ajuta pe Pământ, atunci o să-mi iau un set.”

După sosirea la hotel nu părăsiseră apartamentul. Prânzul fusese o gustare comandată în cameră. Genevieve se aruncase pe pat, dezgustată şi plictisită de inactivitate, şi îşi pornise blocul procesor. Era învăluită de o ceaţă laser de linii de reţea şi animale fantastice certăreţe care săreau entuziasmate la fiecare comandă strigată cu emoţie.

– Gen?

Proiecţia se stinse. Genevieve ridică ochii spre sora sa, încercând să se concentreze. Louise era convinsă că imersiunea îndelungată în acele proiecţii nu făcea bine vederii surorii ei.

– Ce e?

– Ieşim în oraş. Nu reuşesc să prind şpilul blocului de birou, aşa că o să merg să cumpăr nişte nanonice neurale.

Gata, spusese asta cu voce tare. Acum nu mai putea da înapoi.

Genevieve o privi surprinsă.

– Vai, Louise, nu râde de mine. Nu avem voie.

– Nu *aveam* voie. Acum ne aflăm pe Pământ, sau ai uitat? Atâta vreme cât ai bani, aici poţi face orice doreşti.

Genevieve îşi înclină capul într-o parte. Apoi pe faţa ei înflori cel mai fermecător zâmbet. Asta nu o păcăli nicio clipă pe Louise.

– Te rog, Louise. Pot să-mi iau şi eu unul? Ştii că nu voi mai avea voie după ce ne întoarcem acasă.

– Îmi pare rău. Eşti prea mică.

– *Ba nu!*

– Gen, aşa este. Şi ştii asta.

Strângând din pumni de supărare, Genevieve bătu din picior.

– Nu e cinstit! Nu e. Întotdeauna te iei de mine pentru că sunt mai mică. Eşti o brută.

– Nu mă iau de tine. Nu poţi avea nanonice, creierul tău este încă în creştere. Nu se pot face conexiunile. Am verificat. Nu e legal, şi asta ţi-ar afecta celulele cerebrale. Dacă îmi măsor vârsta în ani pământeşti, eu abia mă încadrez în categoria celor ce pot să-şi instaleze nanonice.

– Detest să fiu mică.

Louise o îmbrăţişă pe fetiţă, gândindu-se de câte ori făcuse asta de când plecaseră de acasă. Înainte nu se îmbrăţişau atât de des.

– O să fii şi tu mare într-o bună zi, îi şopti surorii ei, ciufulindu-i părul. Şi lucrurile se vor schimba când o să ajungem acasă.

– Aşa crezi?

– A, sigur.

Recepţionera păru foarte amuzată de întrebare, ba chiar într-o manieră arogantă. Se dovedi însă destul de îndatoritoare, spunându-i Louisei că Oxford Street şi New Bond Street erau probabil cele mai bune locuri pentru a cumpăra haine, în vreme ce în Tottenham Court Road se puteau găsi orice fel de produse electronice. Le asigură pe surori că zonele respective erau sigure, aşa că puteau merge neînsoţite.

– Iar hotelul are un serviciu de transport pentru orice articole veţi cumpăra.

Apoi îi întinse un disc de autorizare, codificat potrivit tiparului bioelectric al Louisei.

Louise încărcă o hartă cuprinzătoare a străzilor în blocul ei, luată din memoria hotelului, şi o combină cu programul de ghidare.

– Gata? o întrebă ea pe Gen. Hai să mergem să cheltuim averea familiei.

Aubiy Earle nu minţise în capsula-lift când le spusese că locuitorii arcologiei le vor respecta întotdeauna intimitatea. Ajunsă pe stradă, Louise nu reuşi să priceapă cum reuşeau oamenii să se dea mereu la o parte din calea ei în ultima clipă. Ea îi măsura din ochi pe trecătorii din jur şi încerca să găsească spaţii goale printre ei, în vreme ce aceştia se deplasau la fel de lin ca şi traficul automatizat, fără să arunce nici măcar o privire în direcţia ei. Unii pietoni alunecau pur şi simplu pe lângă ea. Persoane de vârsta ei purtau cizme înalte, cu tălpi care păreau să plutească pe deasupra dalelor trotuarului fără să întâmpine nicio rezistenţă. Genevieve le urmărea cu admiraţie şi nostalgie înaintarea fără efort.

– Vreau şi eu nişte cizme ca alea.

Un metrou le duse pe sub Piccadilly şi ajunseră în New Bond Street. Aceasta se dovedi a fi o străduţă elegantă, mărginită de magazine încântătoare, ale căror faţade aveau imprimate nume scrise cu litere

care anunţau când fuseseră înfiinţate. Niciunul dintre ele nu era mai nou de trei sute de ani, în vreme ce unele se lăudau că aveau peste şapte sute de ani vechime. Etichetele aflate la vedere nu aveau niciun înţeles pentru ele, dar, judecând după preţuri, probabil că admirau cele mai exclusiviste articole de îmbrăcăminte de designer de pe planetă.

– E splendidă, spuse Louise, oftând melancolică la vederea unei rochii de seară stacojii cu turcoaz care arunca sclipiri, amintind de coada unei sirene. Era genul de rochie pe care şi-ar fi dorit să o poarte la un bal de vară pe Norfolk. Planeta nu mai văzuse aşa ceva până atunci.

– Atunci, cumpăr-o.

– Nu. Trebuie să fim cumpătate. Numai haine de zi cu zi, de care avem nevoie să ne deplasăm prin arcologie. Nu uita, într-o bună zi va trebui să-i dau socoteală tatei pentru toate cheltuielile făcute.

Rochia de seară reprezenta doar începutul ispitelor provocatoare de pe New Bond Street. Au trecut prin dreptul vitrinelor pline de lucruri pe care le-ar fi putut cumpăra cu grămada.

– Va trebui să luăm masa de seară în sufrageria hotelului, sugeră Genevieve cu abilitate. Pariez că nu ne vor lăsa să intrăm decât dacă ne îmbrăcăm potrivit.

Trecură cu iuţeală pragul buticului din faţa lor. Intimitatea nu se respecta în magazin; trei vânzătoare se repeziră spre ele, gata să le ajute. Louise le spuse ce doreau, apoi petrecu trei sferturi de oră intrând şi ieşind din cabina de probă. Ea şi Gen se admirau una pe cealaltă, comentau şi se întorceau pentru a face următoarea încercare.

În acest timp învăţă multe lucruri. Vânzătoarele se arătară foarte elogioase la adresa părului celor două surori. Numai că… pe Pământ era la modă să aibă active împletite printre şuviţe. Costumele dintr-o singură piesă, cu buzunare mari, se purtau, dar nu erau chiar la modă. Da, magazinele de pe Oxford Street erau perfecte pentru a cumpăra haine de stradă, şi noi le recomandăm pe acestea. Louise era în stare să jure că auzise memoria blocului gemând sub povara de nume pe care le introduseseră. Îşi folosi discul de credit emis de Banca Joviană cu un vag sentiment de vinovăţie care dispăru aproape imediat.

Ajunse din nou pe stradă, începură să râdă una de cealaltă. Gen se alesese cu o rochie stacojie şi cu o jachetă violet-închis, în vreme ce Louise îşi cumpărase o rochie de seară de un albastru intens, care era făcută dintr-un material ce amintea în acelaşi timp de catifea şi de velur. Mai luase şi o vestă scurtă de culoarea ghimbirului care se asorta, ceea ce punea în evidenţă croiala pătrată a anchiorului.

– E adevărat, spuse Louise fericită. Terapia cumpărăturilor funcţionează cu adevărat.

Nu merseră direct spre Oxford Street. Făcură mai întâi o escală la un salon din capul New Bond Street. Esteticienele se agitară în mod incredibil în jurul lor, încântate de materialul brut atât de bogat la care aveau de lucru. Patronul veni personal ca să dirijeze operaţiunile (dar numai după ce le verifică bonitatea discului de credit).

După două ore, câteva ceşti de ceai şi fascinând personalul cu o versiune cenzurată a călătoriilor făcute de ele, Louise rugă să i se scoată pânza de pe cap. Se privi în oglindă şi nu-i veni să creadă că-şi petrecuse viaţa tolerând un păr nearanjat. Regimul simplist de pe Norfolk, unde se practicau doar spălatul, folosirea de balsam şi periatul, era de o absurditate barbară. Sub auspiciile profesioniste ale salonului, părul ei devenise lucios, iar şuviţele individuale radiau o strălucire ca de stele pe toată lungimea lor. Şi şuviţele curgeau liber. Toată viaţa îşi ţinuse părul bogat strâns cu cleme şi panglici, câteodată punându-şi camerista să i-l împletească în codiţe imaginative. Fără a fi silit, părul îi cădea acum peste umeri, stând ordonat şi strâns într-o coadă mare. Se unduia cu eleganţă, ca şi cum ea ar fi fost învăluită de propria-i adiere personală şi permanentă.

– Arăţi minunat, Louise, spuse Genevieve, devenită brusc sfioasă.

– Mulţumesc.

Părul lui Gen fusese îndreptat, înnegrit şi i se dăduse luciu, capetele firelor fiind întoarse uşor. Şi la ea îşi păstra forma, indiferent ce mişcări din cap ar fi făcut.

Tarabele erau aliniate lângă barierele străzii, încărcate de lucruri alămite, mai ieftine decât cele din magazine. Genevieve văzu una care avea de vânzare cizme fermecate, toate atârnate de copertină. Cizme alunecătoare, îi spuse vânzătorul binedispus, în timp ce găsi unele pe măsura ei. Erau apreciate de persoanele sub cincisprezece ani, deoarece nu era nevoie de nanonice neurale pentru a activa tălpile ce nu exercitau frecare.

Louise le cumpără cu condiţia ca Gen să aştepte până se întorceau la hotel pentru a le proba. După aceea, îşi cumpără o brăţară-dispersor. Când Gen şi-o puse la încheietură şi flutură din braţ, ea împrăştie o pudră fină care, în timp ce se depunea pe sol, emitea o strălucire ca de foc. Ţinând braţul înălţat şi făcând piruete, răspândi în jur o spirală sclipitoare de lumină stelară care se încolăci în jurul ei.

Ajunseră în cele din urmă pe Oxford Street. Mai mare şi mai impertinentă decât New Bond Street: magazinele universale monolitice se îngrămădeau unul în altul, având între ele buticuri, specializate în anumite produse şi, strivite între ele, baruri unde se

vindeau sendvişuri. Reclamele holografice foarte vii erau ca un acoperiş deasupra trotuarelor, mai strălucitoare decât lumina insuportabil de fierbinte a razelor de soare care cădea din cerul senin de culoarea azurului. Fiecare magazin era într-un război cumplit cu rivalele lui, promiţând preţuri mai scăzute, o calitate mai bună, culori mai intense, croieli mai inteligente, produse exclusiviste. Afirmaţiile şi contraafirmaţiile erau strigate şi aruncate între magazine, astfel că fetele tresăriră, strânseră din umeri în faţa asaltului, de parcă s-ar fi ferit de ploaie. Toţi ceilalţi erau imuni la acea avalanşă şi se plimbau fericiţi pe trotuare.

– Louise.

Gen o trase pe Louise de braţ şi arătă în sus, stropindu-i pe trecători cu sclipirile aruncate de brăţară. Expresia de pe faţa fetei oscila între uimire şi jenă.

Louise începu să observe reclamele drapate prin aerul de deasupra capului. Pe obraji îi urcă o uşoară roşeaţă. Deasupra ei se găsea o fată care avea un chip incredibil de tânăr, cu păr blond şi coafat ca al unui spiriduş. Ea nu putea fi atât de tânără; Louise socotea că avea un bust frumos (Joshua sigur spusese că da), însă nu se compara nici pe departe cu cel al sirenei. Maioul minuscul de culoare albă era dovada. Metrii pătraţi de piele bronzată se flexară fericiţi când fata se înfăşură în jurul unui băiat care arăta la fel de nefiresc. Un jet de apă, transformat de soare în giuvaiere, îi învălui pe cei doi care se sărutau pătimaş. Louise se trezi privind spre şliţul blugilor lui, care erau şocant de strâmţi şi revelatori. El desfăcu topul fetei şi îşi coborî capul pentru a-i mozoli sânii lucind umed.

Fata zâmbi spre stradă.

– Software-ul casnic proactiv Brooke vă lasă mai mult timp pentru genul de cămin la care ţineţi cu adevărat, gânguri ea asurzitor şi clipi.

Mâna i se strecură şerpeşte spre vintrele băiatului.

– Treci înăuntru!

Louise o înşfăcă brusc pe Gen de mână şi o trase spre cel mai apropiat şir de uşi. O dâră orizontală de praf scânteind rămase în urma lor.

Gen se răsuci pentru a vedea mai bine, dar Louise o trase pe uşile unui mare magazin.

– Erau prea tineri ca să facă aşa ceva, spuse fetiţa chicotind. Doar ştii. Treaba aceea.

– Nu ne priveşte. Ai înţeles?

Umerii lui Gen se ridicară neajutoraţi.

– Da, Louise.

Louisei nu-i venea să creadă ceea ce tocmai văzuse – aproape că văzuse! În reclamele de pe Norfolk apăreau aproape întotdeauna fete frumoase care ţineau în mână produsele pe care le voiau vândute. Asta era tot, un chip atrăgător şi un zâmbet fericit. La asta se refereau cei de acasă când vorbeau despre blestemul progresului? Niciunul dintre trecători nu se arătase deranjat de episod. Tatăl lor spunea mereu că Pământul era decadent şi corupt. Nu credea că se poate arăta totul în public. Aveau toate preceptele pe care le respectăm şi noi, pentru că noi le-am acceptat pe ale lor. Tata şi ceilalţi moşieri se opun oricărei schimbări, deoarece se tem că toate schimbările duc la decadenţă. Că peste cinci sute de ani vor apărea fete dezbrăcate şi la televiziunea noastră. Oricum ar fi fost, ea nu-şi putea închipui că pe Norfolk se va întâmpla aşa ceva.

– N-o să-i spun mamei ce am văzut, spuse Gen, străduindu-se să pară spăşită.

– În regulă. Oricum nu ne va crede.

*

Quinn stătea pe una dintre băncile înşirate de-a lungul malurilor Senei, deschizându-şi mintea la scârţâitul dement care reverbera prin lumea de dincolo. Îi trebuiseră două ore şi jumătate ca să ajungă la arcologia Paris de când fusese izbit de acel val inexplicabil de suferinţă emoţională care venise dinspre lumea de dincolo.

Primul lucru era – evident! – să plece dracului din New York. Poliţiştilor nu le va lua mult să verifice memoria senzorilor care supravegheau sala şi să-l identifice. Se dusese direct la un peron de unde luase un vac-tren spre Washington. Rămăsese în tărâmul fantomelor pe durata întregii călătorii, temându-se că vac-trenul va fi oprit şi se va întoarce la New York. Însă ajunse la Washington la timp şi de acolo Quinn urcă în primul tren intercontinental pe care îl găsi: Paris.

Chiar şi atunci rămăsese invizibil în timp ce trenul şerpuise la fundul Atlanticului de Nord, încă îngrijorat că încă unul dintre valuri va erupe şi îl va da de gol. Ştia că ar fi fost terminat dacă acest lucru s-ar fi petrecut în timpul călătoriei pe sub ocean. Nu putea crede că Fratele lui Dumnezeu ar fi îngăduit să se întâmple aşa ceva. Însă acea prima oară stârnea tot felul de îndoieli.

Îşi permise să iasă pe deplin abia după ce părăsi terminalul Paris şi începu să se plimbe printr-unul dintre parcurile oraşului vechi. Îmbrăcă o cămaşă obişnuită şi pantaloni, detestând faptul că pielea lui albă îl gâdila în soarele strălucitor care îşi trimitea razele prin colosalul dom de cristal. Dar asta însemna că era în siguranţă, în mijlocul parcului nu existau procesoare care să îi remarce înfăţişarea, nimeni

nu se afla suficient de aproape pentru a vedea că apăruse ca de nicăieri, şi nu apăruse de după vreun copac bătrân. Rămase acolo un minut, scanând minţile celor din jur, căutând semne de alarmă. Abia după aceea îşi îngădui să se calmeze şi să pornească spre fluviu.

Parizienii se plimbau de-a lungul lui aşa cum o făceau de secole – îndrăgostiţi, artişti, directori din mediul de afaceri, birocraţi – nimeni nu îi acorda atenţie tânărului solitar şi abătut. Şi niciunul dintre ei nu se servi de spaţiul liber rămas pe bancă. Un avertisment subliminal îi făcea să treacă pe lângă el, încruntându-se vag când simţeau acel fior imposibil de explicat.

Încetul cu încetul, Quinn începu să pună lucrurile cap la cap. Imagini neclare şi glasuri plângând răguşit umplând povestea. Văzu nori care îl surprinseră chiar şi pe el, care se născuse într-o arcologie. Ploaia cădea în cascade peste trupurile ghemuite, atât de apropiate unul de altul, încât alcătuiau o masă solidă. Fulgere terifiante spintecau bezna. Forţele împresurătoare, radiind hotărârea lor non-umană, înconjurându-i.

Mortonridge nu era locul cel mai potrivit în care posedaţii să se lase surprinşi în câmp deschis; şi două milioane dintre ei fuseseră prinşi. Îi lovise ceva, sfârtecând acoperişul protector de nori. O născocire tehnologică diavolească. Semnalul de începere a Operaţiunii Eliberarea. Un război pe viaţă şi pe moarte; o acţiune unică în replică la o situaţie unică. Nu vreun miracol înfăptuit de marele rival al Aducătorului Luminii.

Quinn îşi înălţă capul şi zâmbi dispreţuitor. Era improbabil ca un asemenea şoc să se mai repete. Nu exista nicio ameninţare necunoscută. Era în perfectă siguranţă. Noaptea putea face loc zorilor.

Se ridică şi se întoarse încet şi, pentru prima oară, examină cu atenţie împrejurimile. Faimoasa inimă napoleoniană a oraşului era înconjurată de turnuri splendide, albe, argintii şi aurii. Suprafeţele lor şlefuite îi agresară ochii, iar grandoarea lor îi jigni sensibilitatea. Însă undeva în toată acea curăţenie şi vitalitate, puştii de nimic scormoneau prin gunoaie mizere, făcându-şi rău unul altuia şi civililor fără vreun motiv pe care să îl înţeleagă. Avea să îi descopere la fel de uşor ca la New York. Trebuia doar să meargă în direcţia din care veneau ceilalţi oameni. Spre inima arcologiei, unde cuvintele lui vor oferi un scop locuitorilor săi.

Coti. Chiar în faţa lui, Turnul Eiffel se ridica la capătul unui parc larg şi imaculat, iar la baza lui, privitorii umblau fără ţintă. Quinn auzise de acea structură chiar şi în Edmonton. Un simbol semeţ de autocontrol galic de-a lungul tuturor secolelor de uniformitate incoloră impusă de Guvcentral, însăşi trăinicia sa reflectând tăria şi hotărârea oamenilor

care îl considerau ca fiind al lor. Preţios pentru lume. Iar acum, atât de fragil în faţa trecerii timpului.

Quinn începu să râdă în hohote.

*

Andy Behoo se îndrăgosti. I se întâmplă instantaneu. *Ea* intrase pe uşa de la Jude's Eworld, răspândind o cascadă de alarme datavizate, iar el rămăsese înmărmurit.

O tipă ucigătoare. Mai înaltă decât el cu cel puţin zece centimetri, având cel mai grozav păr pe care îl văzuse vreodată. O faţă cu trăsături frumoase, atât de delicate încât erau cu mult mai presus decât puteau realiza pachetele cosmetice de adaptare – o frumuseţe naturală. Purta un tricou fără mâneci care îi evidenţia silueta nemaipomenită, dar fără să dezvăluie nimic, şi o fustă stacojie care nu îi ajungea până la genunchi. Însă modul în care mergea îl fermecase. Deşi perfect stăpână pe sine, ea se uita prin magazin cu o curiozitate de copil.

Restul personalului îi aruncă priviri pe furiş în timp ce aparatele de scanare de la uşă datavizară constatările lor. Apoi după ea intră o fetiţă, iar aparatele emiseră o alertă aproape identică. Straniu. Nu puteau face parte dintr-o echipă de poliţişti pentru o descindere, ar fi fost prea bătător la ochi. Pe de altă parte, patronul era foarte atent cu mituirea secţiei de poliţie a districtului.

Andy îi spuse clientului de care se ocupa:

– Cercetează-l şi gândeşte-te bine, nu vei găsi o ofertă mai bună în Londra, după care plecă pentru a se apropia de fată înainte ca ea să fie abordată de aşa-zişii lui colegi.

Dacă l-ar fi văzut managerul de etaj, probabil că l-ar fi concediat. *Abandonarea unui client înainte de realizarea tranzacţiei – crimă capitală.*

– Bună, sunt Andy. Eu sunt şobolanul-vânzător pe care îl cauţi. Orice ai dori, datoria mea este să îţi plasez cel mai scump model.

Şi zâmbi larg.

– Ce eşti? întrebă Louise, cu expresie care era pe jumătate mirare, jumătate zâmbet.

Accentul ei îl făcu pe Andy să simtă un fior pe şira spinării şi să tremure. Extrem de rasată şi, pe deasupra, străină şi exotică. Îi scană faţa cu retinele îmbunătăţite, disperat să îi reţină imaginea. Chiar dacă dispărea în acea clipă din viaţa lui, nu avea să o piardă cu totul. Andy avea câteva pachete orientate pentru bărbaţi care o puteau suprapune în înregistrările senzomediu. Se simţi abject când o înregistră.

– Şobolan-vânzător. Prin locurile astea, aşa îi numesc oamenii pe cei care se ocupă de interactivitate.

– Aha, spuse oftând fetiţa, pe un ton de respingere. Louise, e doar un băiat de prăvălie.

Nanonicele neurale ale lui Andy trebuiră să reînnoiască zâmbetul. De ce apăreau mereu în pereche? Şi de ce una dintre ele era întotdeauna insuportabilă? Pocni din degete şi îndreptă ambele arătătoare spre fetiţă.

– Eu sunt acela. Nu încerca să fii prea dezamăgită, sunt aici ca să vă ajut.

– Aş dori să cumpăr nişte nanonice neurale, spuse Louise. Este complicat?

Cererea îl făcu pe Andy să tresară. Doar hainele de pe ea costau probabil de două ori mai mult decât salariul lui săptămânal, şi atunci de ce nu avea deja un set? Frumoasă şi enigmatică. Îi zâmbi.

– Nicidecum. Ce anume cauţi?

Ea îşi muşcă buza de jos.

– Nu ştiu sigur. Cel mai bun pe care mi-l pot permite, cred.

– Noi nu avem aşa ceva pe Norfolk, interveni Genevieve. De acolo suntem.

Louise încercă să nu se încrunte.

– Gen, nu e nevoie să ne spunem povestea oricărei persoane pe care o cunoaştem.

Străini bogaţi. Conştiinţa lui Andy începu să lupte împotriva ispitei. Sprijinită de pasiune, conştiinţa câştigă. *I-aş putea vinde un set piratat. Dar nu o voi face.*

– În regulă, asta e ziua ta norocoasă. Avem în stoc cele mai performante seturi. Pot aranja o tranzacţie rezonabilă, aşa că nu trebuie să te gândeşti la bani. Pe aici.

Le conduse spre porţiunea lui de tejghea, reuşind pe drum să afle şi numele ei. Nanonicele lui neurale înregistrară îndatoritor felul în care păşea, mişcările corpului, chiar şi tiparele de exprimare. Ca mai toţi tinerii de nouăsprezece ani care crescuseră în cartierul Islington din Londra şi aveau slujbe prost plătite, Andy Behoo se considera un posibil don al netului. Asta îmbina scopul activităţii la limita legii (tot o moştenire a sa) cu foarte puţin efort. De când depăşise vârsta de paisprezece ani, urmase lunar cursuri de memorie didactică în electronică şi software. Apartamentul lui de două camere era ticsit până la tavan cu blocuri procesoare vechi şi cu tot felul de periferice redundante pe care reuşise să le cumpere ieftin sau să le fure. Toţi cei din clădirea în care locuia ştiau că la Andy trebuiau să apeleze când se confruntau cu vreo problemă tehnică.

Motivul pentru care un prinţ al întunericului, embrionar şi priceput la date lucra ca vânzător în magazinul Jude's Eworld era că trebuia să câştige bani pentru a-şi finanţa cumva planurile revoluţionare – ori poate pentru a merge la colegiu. Iar magazinul folosea întotdeauna adolescenţi geniali pentru vânzările la vedere, pentru că ei erau tot timpul la curent cu inovaţiile şi noile mărci şi lucrau pentru un salariu săptămânal minim.

Peretele din spatele tejghelei era alcătuit în întregime din cutii cu produse electronice de larg consum. Toate aveau simboluri colorate şi nume de companii. Louise citi câteva etichete privind conţinutul lor şi nu înţelese niciun cuvânt. Genevieve se plictisise deja uitându-se în jur, spre alte raioane ale magazinului destul de sărăcăcios – probabil unul dintre sutele care erau înşirate de-a lungul Tottenham Court Road. Interiorul era un labirint format de tejghele şi pereţi plini de cutii, cu afişe vechi ale unor companii şi autocolante holografice lipite de orice suprafaţă liberă. Pe ecranele holomorfice licăreau imaginile atrăgătoare ale produselor de vânzare. Secţiunea din faţa lui Andy Behoo avea deasupra un anunţ mare pe care scria JOCURI. Iar Louise îi promisese unul.

Andy se apucă să dea jos cutiile şi să le alinieze pe tejghea. Erau de formă rectangulară, de mărimea mâinii lui, învelite în folie translucidă, cu sigiliul de garanţie plasat pe partea frontală.

– Aşa, spuse Andy cu siguranţa lui obişnuită. Ce avem aici, Presson050, un set de nanonice neurale de bază. Tot ce-ţi trebuie pentru a supravieţui vieţii de zi cu zi în arcologie: datavizări, afişaj neuroiconic mid-res, recuperare îmbunătăţită a memoriei, bloc axonic. Este pre-formatat la standardul SAN2600, ceea ce înseamnă că poate folosi aproape orice pachet software de pe piaţă. Este însoţit de un pachet imprimat de operaţiuni didactice furnizate de producător, dar noi vindem şi cursuri alternative de operaţiuni.

– Asta sună foarte… cuprinzător, spuse Louise. Cât costă?

– Cum plăteşti?

– În fuzidolari.

Îi arătă discul de credit de la Banca Joviană.

– În regulă. Bună alegere. La acest aparat îţi pot oferi o rată favorabilă. Aşadar, avem aproximativ trei mii cinci sute, pentru care mai băgăm cinci pachete suplimentare Quantumsoft gratis pentru domeniul lor BCD30. Preferinţa legată de funcţii. Pot aranja o finanţare, dacă doreşti, cu un procentaj mai bun decât al oricărei bănci-Sol.

– Am înţeles.

– Apoi, mai avem…

Şi îşi mută mâna pe cutia alăturată.

– Andy. Care este cel mai performant set?

– Bravo, bună întrebare. Dispăru un moment în spatele tejghelei, revenind cu o altă cutie şi spuse pe un ton foarte respectuos: Kulu Corporation ANI5000. Chiar şi regele foloseşte acest model. Ne-au mai rămas trei bucăţi din cauza carantinei în care a intrat flota stelară. În prezent, sunt cele mai căutate articole în tot oraşul. Dar îţi mai pot oferi un preţ avantajos pentru vânzarea cu amănuntul.

– Şi acesta e mai bun decât primul?

– Da, bineînţeles. Rulează SAN2600, desigur, cu posibilitatea de actualizare paralelă pentru 2615, când va apărea acesta.

– Aha. Ce e acest SAN pe care îl menţionezi mereu?

– Software de Augmentare Neurală. E sistemul de operare pentru întreaga reţea de filamente, iar numărul reprezintă versiunea. 2600 a fost introdus la începutul secolului şi, Doamne, a făcut furori când a apărut. Însă e un sistem recunoscut pentru adaptabilitate. Iar pachetele suplimentare sunt aproape nelimitate, fiecare firmă de software din Confederaţie scoate produse compatibile. Dacă vrei să procedezi profesional la modul serios, poţi adăuga monitoare fiziologice. Enciclopedia Galactică, folosirea de manipulatoare pentru inserţia în mediu, control al costumelor IIS, integrare de arme, traducere lingvistică, astrointerogare de navă stelară, căutare pe net – tot tacâmul. Şi apoi există şi aplicaţii pentru jocuri, nici măcar nu ţi le pot înşirui, pentru că lista e lungă. Lovi uşor cu palma peste cutie cu un respect deosebit. Nu glumesc, Louise. Acest set îţi oferă un domeniu complet de interfaţare: dispozitiv de anulare a nervilor pentru a-ţi controla corpul, amplificarea simţurilor, generare neuroiconică echivalentă vederii, senzomediu de realitate complet, comanda implanturilor, rememorare totală indexată.

– Îl iau.

– Trebuie să te previn: nu e ieftin. Şaptesprezece mii de fuzidolari. Ridică apoi mâinile ca să o oprească. Îmi pare rău.

Tata mă va ucide, gândi Louise, *dar trebuie să o fac. I-am promis lui Fletcher, iar scârbosul acela de Brent Roi nu m-a crezut.*

– În regulă.

Andy zâmbi admirativ.

– Ce să mai spun de puterea de a alege? M-ai impresionat, Louise. Dar, uite, pot să uşurez oarecum povara asta. Pentru un set 5000 mai oferim douăzeci şi cinci de suplimente software şi îţi facem o reducere de douăzeci la sută la următoarele douăzeci şi cinci pe care le vei cumpăra de la noi.

– Mi se pare o afacere foarte bună, spuse ea prosteşte, luată de valul entuziasmului manifestat de el. Cât timp durează ca să obţin setul?

– Pentru unul atât de complex, nouăzeci de minute. Îţi pot oferi şi didactica de operare.

– Ce e asta?

Exuberanţa lui Andy se topi în faţa unei întrebări atât de neaşteptate. Începu să acceseze fişierul enciclopedic despre Norfolk şi, pentru mai multă siguranţă, plasă căutarea de ştiri în modul de lucru prioritar.

– Nu aveţi aşa ceva pe planetă?

– Nu. Constituţia noastră este pastorală, nu avem multă tehnologie. Şi nici arme.

Iarăşi apăra Norfolkul.

– Fără arme, ei, asta e o politică bună. Imprinturile didactice sunt un fel de manual cu instrucţiuni de folosire, dar care se scriu direct în creierul tău şi nu le mai uiţi niciodată.

– Păi, dacă o să dau atâţia bani pe el, cu siguranţă că trebuie să ştiu cum să-l folosesc, nu?

Andy râse sănătos, apoi se opri brusc în momentul în care surprinse expresia de pe faţa Genevievei. Cum se putea produce un program de suavitate pe care să-l poată încărca? I-ar fi mai uşor să vorbească şi să impresioneze fetele. Supraveghetorul dataviza întrebările despre acea clientă ciudată şi alerta senzorului de uşă, la care răspunse scurt. Apoi începură să apară informaţiile despre Norfolk.

– Avem o cameră de pregătire, spuse Andy, şi făcu semn către partea din spate a magazinului.

– Louise, vreau să arunc o privire, spuse Genevieve pe un ton cuceritor. S-ar putea să găsesc ceva pentru mine.

– În regulă. Dar dacă vezi ceva, mai bine întreabă, dar să nu atingi nimic. E bine aşa, da? îl întrebă ea pe Andy.

– Sigur.

Şi Andy îi făcu cu ochiul Genevievei şi ridică degetul mare drept aprobare. Însă privirea ei ar fi putut face şi un stejar să se usuce.

Louise îl urmă pe Andy în mica sală de pregătire, un spaţiu de formă cubică, ai cărei pereţi erau din lemn şi în care se găseau diferite aparate electronice. Era prevăzută cu un cubicul din sticlă, ca un duş, dar fără accesorii vizibile, şi o banchetă capitonată, joasă, asemănătoare cu o masă de examinare medicală.

Atenţia pe care i-o acorda Andy era oarecum amuzantă. Se gândi că asta se datora probabil statutului ei de clientă care cheltuia fără să se sinchisească. Mai toţi tinerii domni (şi alţii – ceva mai vârstnici) de

pe Norfolk manifestaseră un interes asemănător, chiar dacă mai puţin bătător la ochi în ultimii ani. Acum purta ceea ce aducea mai curând cu o costumaţie de exhibiţionistă, deşi, potrivit standardelor de pe Pământ, era îmbrăcată cuminte. Însă topul şi fusta o făcuseră să arate al naibii de bine când se văzuse în oglinda magazinului. Îmbrăcată astfel, putea rivaliza cu orice fată din Londra. Şi, pentru prima oară în viaţă, devenise *îndrăzneaţă.* Avea toată libertatea să se bucure de asta. Şi îi plăcea.

Uşa de sticlă se închise cu un declic parcă definitiv în urma ei. Îi aruncă lui Andy o privire bănuitoare.

*

– La naiba, mormăi Europa Occidentală când legăturile lui cu Louise se întrerupseră. Comută pe Genevieve, lucru ce se dovedi la fel de inutil; fetiţa investiga o fantezie gotică, stând în curtea unui castel, în timp ce o coloană de preotese-războinice plecau la luptă călare pe unicorni.

La un moment dat, Europa Occidentală dorise ca Louise să descopere microfoanele. Nu planificase ca totul să se petreacă atât de devreme în cursul acestei operaţiuni. Bun, dar nu se aşteptase nicidecum ca o fată din Norfolk să îşi cumpere nanonice neurale. Era o fată remarcabilă, serios.

*

Andy Behoo se scărpină încurcat pe braţ.

– Nu ştii că ai fost înţepată, nu-i aşa? o întrebă el.

– Înţepată? Louise încercă să ghicească. Nu te referi la insecte, nu?

– Nu. Senzorii de la uşă au detectat totul imediat ce tu şi sora ta aţi intrat. Există implanturi nanonice în pielea ta; ca nişte aparate de radio miniaturale, cred că aşa se numesc. Ele transmit tot felul de informaţii: unde te afli şi ce se petrece în jurul tău. Pe tine sunt patru, iar pe Genevieve trei. Oricum, atât am putut depista noi.

Louise îşi ţinu respiraţia. Ce proastă fusese! Sigur că Brent Roi nu ar fi lăsat-o să umble liberă peste tot. Mai ales pe ea, care încercase să aducă pe furiş un posedat pe Pământ. Sigur că voia să ştie ce va face ea în continuare.

– Vai, Iisuse!

– Cred că Guvcentralul se teme de străini, mai ales dacă vii de pe Norfolk, spuse Andy. Mai ales având în vedere posedaţii. Nu-ţi face griji, încăperea asta este ecranată, aşa că acum nu ne pot auzi.

Atitudinea ţanţoşă a lui Andy îşi pierdu din strălucire când încercă să o liniştească. De fapt, devenise chiar timid, ceea ce îl făcea să fie de-a dreptul simpatic, gândi Louise.

– Mulţumesc pentru că mi-ai spus, Andy. Îi scanaţi pe toţi clienţii?

– Da. Mai ales pentru implanturi ciudate. Există câteva bande care încearcă să ne fure flekurile de software. Pe de altă parte, încercăm să vindem şi noi microfoane, înţelegi? De aceea, câteodată poliţia vine peste noi şi încearcă să afle cine sunt clienţii. Jude's Eworld duce o politică hotărâtă de neutralitate, pe care noi o respectăm. Trebuie să procedăm aşa, altfel n-am vinde nimic.

– Mi le poţi scoate?

– Face parte dintre serviciile noastre către clienţi. Te-aş putea scana mai amănunţit, să vedem dacă mai există şi altele.

Ea îi urmă instrucţiunile, rămânând în cubicul, care o scană complet până la nivel subcelular. Deci, acum cineva o să afle că sunt însărcinată, îşi dădu ea seama cu resemnare. Nici nu era de mirare că oamenii de pe Pământ ţineau la intimitate, pentru că nu prea aveau parte de ea. Scanarea corporală descoperi alte două microfoane. Andy îi lipi câte un plasture mic, de formă rectangulară, similar celor din pachetul medical (aceeaşi tehnologie, o informă el) pe braţe şi pe un picior; apoi ea îşi ridică tricoul pentru ca el să i-l poată lipi de spate.

– Există posibilitatea de a afla dacă poliţia mă înţeapă din nou? întrebă ea.

– Un bloc de război electronic ar trebui să te anunţe. Am primit asemenea echipamente acum două luni de pe Valisk. Cred că au mai rămas câteva. Marfă bună.

– Cred că vei adăuga şi unul dintre plasturii aceia pe listă.

Louise o chemă pe Genevieve în încăpere şi îi spuse ce se întâmplase. Din fericire, sora ei se arătă mai curând curioasă decât revoltată. Fascinată de procesul de extragere, îşi examină pielea după ce Andy luă pachetul nanonic.

– Nu se vede nicio diferenţă, se plânse ea.

– Sunt prea mici pentru a fi observate, spuse Andy. Şi fiind atât de mici, nu pot fi simţite. Nici n-ar trebui să se spună că ai fost înţepată, zău aşa. Mai curând că ai fost mângâiată.

După ce Genevieve se întoarse în magazin ca să continue evaluarea bunurilor de larg consum, Andy îi dădu Louisei cutia cu nanonice neurale.

– Trebuie să verifici sigiliul, spuse el. Să te asiguri că nu a fost rupt şi să te convingi că ambalajul nu a suferit deteriorări. Îţi poţi da seama după culoare. Dacă încearcă cineva să îl taie sau să-l rupă, presiunea îl face să se înroşească.

Ea îl răsuci cu un aer ascultător.

– De ce trebuie să fac asta?

– Louise, nanonicele neurale se conectează direct la creierul tău. Dacă se schimbă filamentele sau se alterează codurile SAN, cel care o

face poate pătrunde în memoria ta sau îţi poate manipula corpul ca pe o marionetă. Acest lucru garantează că setul nu a fost atins de când a ieşit din fabrică, iar tu ai asigurări din partea Kulu Corporation că modelul lor nu te sechestrează.

Louise se uită mai atentă la cutie. Folia părea intactă şi străvezie.

– Scuze, n-am vrut să te sperii, se grăbi Andy să adauge. E recomandarea standard; implantăm cincizeci de seturi din astea pe zi. Cum să spun, gândeşte-te ce ar fi cu magazinul sau cu producătorul dacă s-ar întâmpla aşa ceva. Am fi linşaţi. Este în interesul nostru să ne asigurăm că totul este perfect pentru client. Un alt motiv pentru care avem senzori la uşă.

– Cred că e în regulă.

Îi înapoie cutia. Andy rupse sigiliul în faţa ei şi scoase o capsulă mică, de culoare neagră, lungă de câţiva centimetri. O introduse în partea din spate a unui pachet specializat în implanturi medicale. Celălalt lucru din cutie era un flek.

– Acesta este didactica de operare, care e standard, dar conţine şi codul iniţial de acces, specific acestui dispozitiv, îi spuse el. În esenţă, îţi permite să activezi nanonicele neurale. După aceea, schimbi codul doar gândindu-te la altul. Apoi, chiar dacă cineva ar pune mâna pe flekul tău, nu i-ar sluji la nimic. Nu-ţi face griji, totul îţi va fi explicat de didactic.

Louise se întinse cu faţa în jos pe bancheta capitonată, având o pereche de aripi cu guler care să îi ţină gâtul nemişcat. Andy îi dădu părul într-o parte, pregătit să îi aplice pachetul medical pe ceafă. Pe pielea ei exista deja o cicatrice minusculă, aproape vindecată. El îşi dădu seama imediat ce reprezenta, mai văzuse aşa ceva de o mie de ori, de fiecare dată când se scotea pachetul cu implant.

– Totul e în regulă? întrebă Louise.

– Da. Nicio problemă. Durează un minut până fac totul corect.

Datavisă procesorul de scanare corporală din cubicul. Fişierul lui de memorie privind scanarea ei confirmă că în creierul Louisei nu exista niciun corp străin.

Andy alese să fie laş şi nu îi spuse nimic. În primul rând pentru că nu voia să o alarmeze. Dar era ceva neobişnuit. Ori ea minţea, lucru pe care nu-l putea crede. Ori... nu se simţi în stare să decidă ce altă soluţie exista. Pătrundea prea adânc în teritoriul Guvcentralului. Toate acestea nu aveau darul decât să o facă şi mai misterioasă, până la nivelul de pură încântare. O fată în primejdie, parcă apărută dintr-o dramă senzovizată. În magazinul lui!

– Gata, spuse el nepăsător, şi puse pachetul peste cicatricea existentă.

Acum nu avea să mai existe nicio dovadă.
Louise se încordă puţin.
– Am amorţit.
– Nu-i nimic. Aşa trebuie.
Pachetul medical nu făcea decât să deschidă o trecere către baza craniului şi să aşeze la locul său capsula care conţinea nanonicele neurale cutate dens. Apoi filamentele începeau să se despartă şi să se proiecteze înainte, capetele lor palpatoare croindu-şi încet drum pe lângă celule, căutând sinapsele. Existau milioane de sinapse, şiruri moleculare active care se supuneau protocolului formatat de IA-ul lor; instrucţiuni determinate de propria structură de atomi dispuşi în spirale. Aceştia alcătuiau un filigran minunat de complicat în jurul măduvei osoase, desfăcându-se în ramuri pentru a se conecta la fasciculele de nervi din interiorul acesteia, în vreme ce filamentele principale se strecurau mai departe în creier, pentru a definitiva interfaţarea.
După ce fixă pachetul de implanturi la locul său, Andy aduse imprimatorul didactic. Louisei i se păru că arăta ca o pereche de ochelari de schi din oţel inoxidabil lustruit. El puse flekul într-o fantă mică aflată într-o parte şi i-l aşeză cu grijă pe faţă.
– Acesta funcţionează cu pulsuri, spuse el. Vei primi o licărire avertizoare de culoare verde, apoi vei vedea o lumină violetă care va ţine în jur de cincisprezece secunde. Încearcă să nu clipeşti. Ar trebui să se întâmple de opt ori.
– Asta e tot?
Marginile imprimatorului se lipiseră de pielea ei, lăsând-o într-o beznă totală.
– Da, nu e rău, adevărat?
– Şi acesta este modul în care învaţă toată lumea de pe Pământ?
– Da. Informaţiile sunt codificate în lumină, iar nervul optic le transmite direct către creier. O explicaţie simplă, dar cam acesta este principiul.
Louise văzu o licărire verde şi îşi ţinu răsuflarea. Urmă lumina violet, o pânză de altfel uniformă, întreruptă de sclipirea monotonă unică pe care o lasă o rază laser pe retină. Reuşi să nu clipească până ea se stinse.
– Copiii voştri nu merg la şcoală? întrebă ea.
– Nu. Copiii merg la cluburi de zi, iar acolo îşi fac prieteni. Asta e tot.
Analizând implicaţiile, Louise rămase tăcută preţ de câteva clipe. „Orele – anii! – de viaţă pe care i-am petrecut în sala de clasă ascultând profesorii şi citind cărţi. Şi în tot acest timp existase acest

mod de a învăţa, de a descoperi. Una dintre tehnologiile demonice care va distruge modul nostru de viaţă. Interzis, fără tăgadă. Asta nu are nicio legătură cu menţinerea Norfolkului ca lume pastorală, asta înseamnă a le nega oamenilor dreptul de a folosi oportunităţile, influenţându-le viaţa. E mai rău decât braţul vărului Gideon.” De-a dreptul înfuriată, strânse din dinţi.

– Hei, eşti în regulă? întrebă Andy cu timiditate.

Lumina violetă se aprinse din nou.

– Da, răspunse ea cu glas studiat. N-am nimic, mulţumesc.

Andy nu scoase niciun cuvânt decât după ce se încheie imprimarea didactică. Prea speriat că va spune din nou ceva nelalocul său şi o va irita şi mai mult. Nu pricepuse de ce dispoziţia ei se schimbase atât de brusc. Când imprimatorul se opri, pe faţa lui apăru o expresie foarte gânditoare.

– Mi-ai putea face un serviciu? îl întrebă Louise. Pe buze îi jucă un zâmbet cunoscător. Stai cu ochii pe Genevieve. I-am promis că-i voi cumpăra ceva de aici, aşa că, dacă ai reuşi să o îndrumi către ceva inofensiv, ţi-aş rămâne recunoscătoare.

– Sigur, cu plăcere. Consideră că este ferită de orice suferinţă digitală.

Andy se văzu silit să utilizeze un impuls de deviere nervoasă pentru a o împiedica să vadă cât de zdrobitoare era acea rugăminte. Sperase să folosească timpul necesar realizării implantului nanonic pentru a sta de vorbă cu ea. *Cu toate acestea, încă o dată, Andy explodează,* îşi spuse el plin de furie. *Aş vrea să mă lipesc de o tipă grozavă ca asta. Măcar o dată!*

Secţiunea pentru jocuri nu era chiar atât de interesantă pe cât se aşteptase Genevieve. Jude’s Eworld promova în mod agresiv o mie de jocuri prin cataloagele afişate pe ecrane, cu acces direct la de zece ori mai multe linkuri criptate către editori, acoperind întregul gen, de la roluri interactive până la strategii ce ţineau de competenţa generalilor. Însă când răsfoi prin ele, îşi dădu seama că toate reprezentau versiuni ale celorlalte. Toţi producătorii promiteau jocuri cu o grafică nouă, şi mai şi decât cele existente, construirea de lumi fără rival, activanţi tactil-stimulatori, enigme ingenioase, adversari din ce în ce mai îngrozitori şi muzică mai bună. Întotdeauna mai grozave decât până atunci, niciodată altfel. Stând într-un con de proiecţie care pornea din lentilele AV de înaltă putere, aflat pe tavan, ea alese patru sau cinci. Plictisitor. De fapt, începuse să se sature de ele de când se afla pe *Jamrana;* era ca şi cum şi-ar fi petrecut o zi întreagă mâncând doar tort de ciocolată, chiar aşa.

În Jude’s Eworld părea să nu existe ceva care să prezinte interes pentru ea. Magazinul vindea cu precădere nanonice neurale şi software legat de acestea, ori blocuri procesoare lipsite de haz, cu periferice stranii.

– Bună. Cum merge? Ai găsit ceva tare?

Genevieve se întoarse şi-l văzu pe Andy, măruntul băiat de prăvălie, cumplit de unsuros, zâmbindu-i servil. Unul dintre dinţii din faţă îi crescuse strâmb. Nu mai văzuse aşa ceva la o persoană de vârsta lui.

– Mă distrez grozav, şi-ţi mulţumesc pentru grija ce mi-o porţi.

Era tonul care i-ar fi adus o palmă straşnică din partea mamei sau a doamnei Charlsworth.

– Îhâm. Tulburat, Andy scoase un mormăit. Hm, mă gândeam să-ţi arăt ce avem de oferit puştilor de vârsta… voiam să zic genul de blocuri şi de software ce ţi-ar plăcea.

– A, abia aştept.

Andy îşi vântură braţele în mod haotic, făcând semn către secţiunea de magazin spre care voia să o îndrume.

– Ce? întrebă el disperat.

Cu un oftat prelung şi cu umerii pleoştiţi, Genevieve îl urmă cu un aer trist şi cu paşi târşâiţi. *De ce sunt atraşi de Louise indivizi nepotriviţi?* se întrebă ea. Ceea ce îi dădu o idee sclipitoare.

– Are un logodnic, înţelegi?

– Poftim?

Un zâmbet modest la vederea expresiei îngrozite de pe faţa lui.

– Louise. E logodită şi urmează să se căsătorească. Au anunţat căsătoria la capela de pe proprietatea noastră.

– Se căsătoreşte? exclamă Andy. Tresări şi privi în jur pentru a vedea dacă vreunul dintre colegii lui era atent.

Situaţia devenise amuzantă.

– Da. Cu un căpitan de navă stelară. De aceea ne aflăm pe Pământ, aşteptăm sosirea lui.

– Când urmează să vină, ştii cumva?

– Peste două săptămâni, cred. E foarte bogat, are propria navă. Aruncă bănuitoare o privire în jur, apoi se aplecă spre tânăr. Să nu spui nimănui că ţi-am povestit asta, dar cred că singurul motiv pentru care tata a acceptat căsătoria au fost banii. Proprietatea noastră este foarte mare, dar trebuie mulţi bani pentru a o întreţine.

– Se mărită pentru bani?

– Trebuie. Cum să zic, el e *foarte bătrân.* Louise a spus că este cu treizeci de ani mai vârstnic decât ea. Eu cred că glumea, aşa că nu mi

s-a părut atât de grav. Dacă mă-ntrebi pe mine, arată mai curând de patruzeci şi cinci de ani.

– Of, Dumnezeule. E dezgustător.

– Mi se pare respingător când o sărută, adică e practic chel, şi cumplit de gras. Ea spune că detestă atingerile lui, dar ce poate face? Va fi în curând soţul ei.

Cu o expresie îndurerată, Andy se holbă la ea.

– De ce permite tatăl tău aşa ceva?

– În Norfolk, toate căsătoriile sunt aranjate, aşa obişnuim noi. Iar dacă asta te face să te simţi mai bine, cred că el chiar o place pe Louise. *Acum va trebui să se stăpânească. Mare păcat, dar îi venea foarte greu să rămână serioasă.* El spune mereu că vrea să aibă o familie numeroasă. Speră ca ea să aibă cel puţin şapte copii.

O nimerise. Andy începuse să tremure de indignare – ori poate de ceva mai rău.

După ce repurtase succesul zilei, Genevieve îi luă o mână între ale ei şi îi zâmbi încrezătoare.

– Acum putem vedea electronicele tale supertari, te rog?

Înţelegerea apăru în mintea Louisei ca un răsărit de solstiţiu. Irezistibilă şi tăcută, aducând cu sine o perspectivă proaspătă asupra lumii. Începea un nou anotimp al vieţii.

Ştia precis cum să-şi folosească mintea augmentată ce se deschidea în creierul ei pe măsură ce filamentele se conectau la neuroni, controlând potenţialul ei extins cu un instinct ce putea să fi fost o moştenire genetică, atât de bine era instalat. Discriminare audio, reuşind să analizeze murmurul ce rezona prin uşa dinspre magazin. Indexare vizuală a memoriei, salvând şi stocând ceea ce vedea. O datavizare de testare, cerând o actualizare de la pachetul medical aflat la încheietura mâinii. Şi afişajul neuroiconic, vedere fără ajutorul ochilor, modelarea datelor brute în culori.

Asta o făcu să ameţească şi să transpire de emoţie. Senzaţia de împlinire era extraordinară.

Acum sunt egala oricui. Ori voi deveni, după ce învăţ cum se cuvine să folosesc toate aplicaţiile.

Dataviză pachetul de implant de pe gât pentru a face o verificare a stării generale. În ţeastă îi apăru brusc un meniu procedural şi derulă o comparaţie. Ea îi confirmă că procesul de implantare se încheiase. Dădu instrucţiuni pachetului să se deconecteze, retrăgând capsula goală din care porniseră filamentele şi sudând laolaltă celulele în urma ei.

– Uşurel, spuse Andy. Asta trebuia să fie treaba mea.

Louise îi zâmbi şi se dădu jos de pe banchetă, după care se întinse în mod extravagant, încercând ca prin mişcări să alunge amorţeala din braţele şi picioarele care îi rămăseseră imobile atât de mult.

– Ei, lasă, spuse ea, încercând să-l tachineze. Toţi clienţii tăi trebuie să facă asta. E prima senzaţie de libertate pe care o avem. Deţinerea de nanonice neurale trebuie să fie totuna cu dreptul de a vota, pentru că devii un membru cu drepturi depline al societăţii. Nu crezi că sunt nişte dispozitive minunate?

– Hm. Da. O făcu să se aplece în faţă şi îi desfăcu pachetul de implant de pe gât. Acum poţi deveni un cetăţean în adevăratul înţeles al cuvântului, să ştii.

Tonul ciudat de plin de speranţă îi aduse o privire întrebătoare.

– Ce vrei să spui?

– Ai putea face o cerere pentru a primi cetăţenie rezidenţială. Dacă vrei. Am verificat în miezul de memorie legală al Guvcentralului. Nu e nicio problemă; trebuie doar să te sponsorizeze un cetăţean Guvcentral, plus o sută de fuzidolari taxă. Le poţi dataviza pentru cerere. Am e-adresa.

– E, hm… foarte frumos din partea ta, Andy. Dar nu am de gând să stau prea mult aici. Îi zâmbi, încercând să-l liniştească. Am un logodnic, înţelegi? Va veni să mă ia cu el.

– Dar legile Norfolkului nu ţi se aplică, spuse Andy disperat. Nu aici. Nu şi dacă eşti cetăţean al Pământului. Ai fi în siguranţă.

– Sunt convinsă că sunt în siguranţă oricum. Îţi mulţumesc.

Îi zâmbi din nou, ceva mai ferm de această dată, şi se strecură pe lângă el, revenind în magazin.

– Louise! Vreau asta, exclamă Genevieve.

Fetiţa stătea în mijlocul magazinului, cu braţele lipite de trup şi se rotea. La centură avea un mic bloc pe partea de sus a căruia scria, cu litere albastre, DEMONSTRATOR. Louise nu o mai văzuse de multă vreme zâmbind astfel.

– Ce ai ales, Gen?

– I-am dat să încerce o pereche de lentile pentru vedere reală, spuse Andy încet. Sunt ca nişte lentile de contact, însă acestea recepţionează de la bloc o datavizare care suprapune un peisaj fantastic peste ceea ce vezi. Îi datavizǎ un cod. Asta îţi va permite să vizionezi direct de la bloc.

Louise datavizǎ codul, minunându-se cât de lin se produse conexiunea, şi închise ochii. Lumea începu să se învârtă în jurul ei. O lume foarte stranie. Avea aceleaşi dimensiuni ca şi interiorul magazinului, dar ea vedea o peşteră din onix, unde fiecare suprafaţă corespundea pereţilor şi tejghelelor, iar stalagmite groase înlocuiseră

containerele cu flekuri de vânzare. Oamenii deveniseră cyborgi uriaşi din crom negru, ale căror membre erau ciorchini de pistoane galbene.

– Nu e nemaipomenit? strigă Gen. Schimbă tot ce priveşti.

– Da, Gen, e bun.

Văzu gura unuia dintre cyborgi deschizându-se pentru a rosti propriile ei cuvinte şi zâmbi. Gura cyborgului rămase deschisă. Louise anulă recepţia de la blocul de vizionare reală.

– Poţi obţine aproape cincizeci de programe de imagine pentru el, spuse Andy. Acesta este *Metalpunk Wasteland.* Foarte apreciat. Există şi o periferică audio pentru a modifica vocile.

– Te rog, Louise! Asta.

– Bine, bine.

Andy datavizĭ un cod de închidere către blocul demonstrativ. Genevieve se strâmbă când peştera se topi, lăsând loc imaginii magazinului. Andy se apucă să stivuiască pe tejghea cutiile şi casetele cu flekuri.

– Ce suplimente doreşti? întrebă el.

Louise consultă meniul de piaţă inclus deja în SAN2600.

– Căutătorul de ştiri, căutarea în anuarul global de e-adrese, detectorul de persoane… hm, suplimentul de sarcină pentru monitorul meu fiziologic, Scriptul Universal de Mesaje. Cred că asta e tot.

– Ai dreptul la încă douăzeci.

– Ştiu. Trebuie să le ridic pe toate astăzi? Nu ştiu sigur ce altceva mi-ar mai trebui.

– Nu te grăbi să alegi, şi poţi reveni oricând doreşti. Dar ţi-aş recomanda NetA, pentru că-ţi va conferi propria e-adresă, pentru care va trebui să plăteşti o taxă anuală către compania de conectare, dar nimeni nu te va putea contacta dacă nu are aşa ceva. A, şi Streetnav, dacă intenţionezi să rămâi la Londra – îţi arată scurtăturile şi cum să foloseşti mijloacele de transport în comun.

– Bine, pune-le şi pe astea. Pe tejghea începură să apară alte şi alte casete cu flekuri. Şi blocul acela de război electronic de care am vorbit mai devreme.

– Foarte bine.

Când îl aşeză pe tejghea, Louise văzu că nu arăta diferit de blocul ei procesor, fiind o cutiuţă la fel de anonimă, de formă alungită din plastic de un cenuşiu-închis.

– Cine cumpără microfoane şi chestii din astea de la voi? întrebă ea.

– Oricine. Fete care vor să afle dacă iubiţii lor le înşală. Directori care trebuie să ştie care dintre oamenii lor îi fură. Perverşii voyeurişti.

Dar de cele mai multe ori, detectivii particulari. Magazinul ăsta devine câteodată un loc de întâlnire pentru spioni.

Louise nu aprecie ideea că aproape oricine putea să-şi spioneze prietenii şi inamicii. Trebuiau să existe unele restricţii privind persoanele care aveau dreptul să cumpere asemenea dispozitive. Se părea că pe Pământ nu prea erau restricţii.

Andy îi înmână blocul de conturi al magazinului cu un zâmbet prin care parcă îşi cerea scuze. Louise se strădui să nu tremure când efectuă transferul de bani de pe discul de credit de la Banca Joviană. Îi dădu blocul de vizionare reală şi un pachet de lentile suplimentare lui Genevieve, care se apucă imediat să rupă folia transparentă şi, pe un ton vesel, spuse:

– Ura!

– Ne vedem când vei veni să iei şi restul de software? întrebă Andy. Iar dacă te răzgândeşti în legătură cu celălalt lucru… aş fi încântat să-ţi sponsorizez cererea. Am dreptul să fac asta. Sunt cetăţean adult.

– Am înţeles, spuse ea cu precauţie. Era ceva foarte ciudat în felul în care el se agăţa de idee. Tocmai se întreba dacă era cazul să-l mai descoasă, când observă o sticlire de maliţiozitate în ochii lui Gen. Fetiţa se întoarse imediat cu spatele. Ai fost foarte amabil, Andy, continuă ea. Te rog să nu-ţi faci griji pentru mine. Se aplecă peste tejghea şi îl sărută uşor. Mulţumesc.

Chicotind, Genevieve se îndrepta deja spre uşă. Louise luă sacoşa plină de flekuri şi porni grăbită după ea.

*

În timp ce soarele strălucitor cobora în cele din urmă sub Green Park, Louise stătea întinsă pe spate în patul ei. Genevieve dormea pe patul alăturat, epuizată după acea zi foarte lungă.

Îngrozitor copil, gândi Louise cu duioşie. *Trebuie să mă asigur că o să aibă şi ea un set de nanonice neurale când va împlini şaisprezece ani.* Închise ochii şi puse programul de căutare ştiri în modul de lucru primar. Procesorul de net al camerei confirmă datavizarea ei, iar ea începu să solicite elemente generale despre posedaţi. Reuşi să facă asta după ce urmă cursul rapid privind folosirea accesoriilor programului de filtrare al căutătorului de ştiri şi reuşi să stabilească parametri de căutare mai fini. Asta îi luă o oră, dar în cele din urmă reuşi să acceseze nenumărate evenimente prezentate de agenţiile de ştiri de pe Pământ şi le organiză într-o imagine globală. Sosirea navei *Delta Muntelui* era ciudată. Felul în care unul dintre membrii echipajului fusese tocat o făcu să se gândească serios la Quinn Dexter.

Izolarea bruscă a New Yorkului era subiectul principal analizat de agenţiile de ştiri în acele momente, fiind de fapt aproape singurul lucru interesant. Comisarul Nord-American al Guvcentralului apăruse în faţa reporterilor pentru a-i asigura că fusese doar o măsură de prevedere şi că investigau un incident de „tip posedat” în Domul Unu ca o chestiune de procedură. Nu făcuse nicio precizare privind repornirea vac-trenurilor. Echipe de poliţie, întărite cu mecanoizi specializaţi în controlul mulţimilor, patrulau în forţă pe străzi, în vreme ce locuitorii arcologiei erau foarte neliniştiţi.

Apoi apăru evenimentul care o făcu pe Louise să se ridice brusc în capul oaselor, deschizând ochii mari de surprindere şi încântare. Sosirea la Jupiter. Deci, Joshua era *acolo!* În acel sistem stelar.

Se lăsă la loc pe perne, vibrând de emoţie. Fixă în grabă Scriptul Universal de Mesaje pe modul de lucru primar. Compuse pentru el un fişier despre care speră că nu suna prea disperat şi patetic şi îl dataviză triumfătoare în netul de comunicaţii. Nanonicele neurale o anunţară că Jupiter se găsea la opt sute optzeci de milioane de kilometri depărtare, astfel că semnalului ei îi vor trebui aproximativ patruzeci de minute pentru a ajunge la destinaţie. Putea primi răspuns în mai puţin de două ore!

Europa Occidentală, care monitoriza legătura ei la net, dădu instrucţiuni IA-ului să blocheze mesajul. În acele momente nu dorea nicidecum ca descreieratul prieten al Louisei să se repeadă în ajutorul ei, mai ales că acesta era celebrul „Lagrange” Calvert.

9

Petrecerea era grozavă, deşi tipul cu un singur braţ era cam bizar. Liol îşi dădu seama că se uita prea fix, aşa că încărcă un mesaj moderat de protocol în nanonicele lui neurale. Doar că nu mai văzuse aşa ceva până atunci. Nu părea să afecteze echilibrul individului pe ringul de dans, iar fetei cu care era părea să nu-i pese. Ori poate îi făcea plăcere elementul de noutate. Cunoscând fetele din acel habitat, asta era o posibilă explicaţie. Şi, gândindu-se la asta, poate că braţul lipsă reprezenta o obscură susţinere că aşa era la modă. Nu era imposibil.

Liol se îndreptă spre masa unde se afla bufetul, croindu-şi drum prin mulţime. Dându-se la o parte şi ciocnindu-se între ei, aproape toţi îi zâmbiră şi îl salutară. Le răspunse celor mai mulţi, numele lor fiindu-i cunoscute fără să aibă acces la fişierul de memorie. Prinţi plutocraţi şi prinţese, între care, pentru mai multă diversitate, erau amestecate şi celebrităţi din mass-media. Toţi lucrau din greu în cursul zilei, extinzând imperii corporatiste, întemeind noi dinastii, fără să-şi ia în serios bunăstarea, mai ales în acele timpuri. Schimbarea poziţiei habitatului *Seninătate* le provoca probleme deosebite în ceea ce priveşte păstrarea pieţelor tradiţionale, însă se puteau obţine beneficii fabuloase din faptul că erau plasaţi în cel mai bogat sistem stelar al Confederaţiei. Se vor apuca să exploateze acel lucru cât de nemilos şi de binedispuşi puteau. Însă nopţile erau rezervate distracţiei de anvergură: petreceri, restaurante, spectacole, cluburi – *Seninătate* se lăuda cu ce era mai bun, şi încă în număr mare.

Nici măcar nu ştia sigur cine era gazda. Prin luxul etalat, apartamentul era la fel de anonim ca toate celelalte în care intrase în ultimele zile, o vitrină a ospitalităţii. Totul ales de designeri pentru a demonstra talentul şi gustul lor – stricat de alţi designeri. O petrecere ca oricare alta. Fără îndoială că el şi Dominique vor mai onora două sau trei asemenea petreceri înainte de sfârşitul nopţii. Grupul social din care făcea parte pe Ayacucho nu se ferise de distracţii şi membrii săi erau suficient de bogaţi ca să se simtă bine. Însă în comparaţie cu adunătura aceea, ei rămâneau nişte provinciali imaturi.

Se arătau fascinaţi pentru că era fratele lui Joshua. Îi zâmbeau indulgent când le spunea că avea propria afacere în Ayacucho. Însă nu le putea dezvălui prea multe despre ultimul zbor al navei *Lady Mac.* Aşa că discuţia tindea să se stingă repede după aceea. Nu ştia prea multe despre politica dusă de Confederaţie, nici despre circulaţia

banilor pe pieţele multistelare şi nici despre locurile cele mai tari pentru distracţie (Jezzibella era prietena lui Capone – ei, lasă-mă!); şi sigur nu-i făcea plăcere să vorbească despre posedaţi şi despre felul în care evolua criza.

Se plimbă cu o farfurie de-a lungul mesei lungi, încărcată de aperitive, luând în mod deliberat din cele care aveau aspectul cel mai bizar. Jupiter răsărea pe fereastra din spatele mesei, aşa că mestecă şi privi cu ochi mari, la fel de copleşit de acel spectacol ca un ţărănoi de la vreo fermă. Nu era tocmai reacţia unui membru sofisticat de echipaj care călătoreşte prin toată galaxia. Imediat ce auzise de *Lady Mac,* dorinţa aprinsă pe care o cultivase era probabil justificată. Acum zburase pe *Lady Mac* şi chiar ajunsese să o piloteze. Văzuse noi sisteme stelare, chiar participase la un război orbital şi (în mod ironic, implauzibil) salvase Confederaţia – ori măcar dusese o parte din povara ce apăsa pe umerii marinei. După acel fapt culminant, urmase călătoria de întoarcere. El nu va fi niciodată un pilot atât de bun ca Joshua. Manevrele pe care le reuşise el în timpul confruntării *Beezling* dovedise asta. Iar Confederaţia nu era un loc chiar atât de distractiv ca să mai merite vizitată. Nici viaţa nu era grozavă, mai ales că acum era pândită de lumea de dincolo.

O reflexie din fereastră îl făcu să se întoarcă. Joshua şi Ione se amestecaseră printre oaspeţi. Vorbeau degajat şi râdeau. O pereche atrăgătoare, Josh cu o haină neagră, ea cu o rochie de seară de culoare verde. Era pe punctul de a porni spre Joshua, dar acesta tocmai o conducea pe Ione pe ringul de dans.

– Hei, hei.

Dominique îi făcea semne din partea cealaltă a încăperii. Oamenii încercară să se dea la o parte când ea porni în linie dreaptă spre el. Liol se gândi cum ar arăta planeta dacă s-ar confrunta cu o flotă invadatoare. Ea îl prinse de braţ şi îşi frecă nasul de al lui.

– Mi-a fost dor de tine, murmură ea pe un ton mătăsos şi încărcat de reproş.

– Mi s-a făcut foame.

– Şi mie. Resentimentul explodă, înlocuit imediat de o maliţiozitate generoasă. Ea culese un aperitiv de pe farfuria lui şi îl vârî în gură.

– Câh. Iarbă-de-mare sungwort, şi au glasat totul cu coriandru.

– Arăta interesant, se scuză el fără convingere.

Dominique arăta atât de adorabilă, pe cât de terifiantă era. De departe cea mai frumoasă fată din încăpere, ea prefera să arate mai natural decât semenele ei, o ţigancă între manechine strălucitoare. De culoare neagră, rochia ei de seară era lungă, însă asta nu o împiedica

să-şi etaleze o mare parte din piele în locuri strategice. Buzele ei groase se îndoiră într-un zâmbet încântat. Îi duse un deget la nas.

– Ador inocenţa ta. O calitate foarte rară în ziua de azi.

Sexul cu Dominique era narcotic, distrugându-te prin plăcere.

Ea rămase un moment cu privirea aţintită spre el, cu o expresie de devoţiune. Lui îi veni să se răsucească pe călcâie şi să fugă de acolo.

– Vreau să faci cunoştinţă cu cineva, spuse ea pe un ton neutru, de parcă i-ar fi ghicit răspunsul. Făcu un semn cu degetul. În spatele ei stătea o fată zveltă, care era blocată cu totul de statura sănătoasă şi masivă a lui Dominique. Avea o faţă delicată, cu trăsături orientale, şi părul cu câteva nuanţe mai blond decât al lui Dominique. Ea e Neomone.

– Bună.

Neomone se repezi la el şi îl sărută. Apoi se retrase şi roşi, deşi părea foarte mulţumită de sine.

– Bună.

Nu ştia cum să reacţioneze. Fata avea până în douăzeci de ani, purta o rochie din mătase, mulată pe corp, ce îi evidenţia silueta androgină, numai oase şi muşchi. Emoţionată şi agitată în acelaşi timp, se uita la Dominique cu adoraţie.

– Neomone se pregăteşte pentru a deveni balerină, spuse Dominique cu glas ca un tors de pisică.

– N-am văzut niciodată un spectacol de balet, recunoscu Liol. Au fost trupe care au venit în Ayucucho, dar nu mi s-a părut ceva interesant. Îmi pare rău.

Neomone chicoti.

– Baletul este pentru oricine.

– Ar trebui să dansezi cu el, îi spuse Dominique. Să vadă că nu trebuie să te sperii de elitismul cultural. Se uită cu un ochi spre Liol. Să ştii că Neomone este o admiratoare de-a ta.

Uşor stingherit, el zâmbi.

– A. De ce, mă rog?

– Pentru că ai zburat pe *Lady Mac,* spuse fata pe nerăsuflate. Toată lumea ştie că Joshua a fost într-o misiune secretă.

– Dacă ştii asta, înseamnă că nu poate fi chiar atât de secretă, nu?

– Ţi-am spus că e un erou modest, zise Dominique. În orice caz, aşa e în public.

Liol reuşi să-şi menţină zâmbetul cutezător. Poate se lăudase puţin. Aceasta era natura zborurilor stelare.

– Ştii cum e, spuse el ridicând din umeri.

Chicotelile lui Neomone erau de neoprit.

– Încă nu, replica ea. Dar o să aflu în seara asta.

*

Plaja avea o strălucire palid-argintie sub radianţa lunară a tubului de iluminat. Joshua îşi scoase pantofii pentru a merge desculţ de-a lungul ei, ţinând-o pe Ione de mână. Nisipul era cald şi moale, scurgându-se peste degetele lui ca un lichid granulat. Mici peşti fluorescenţi se hârjoneau sub suprafaţa apei, un jet de scântei roz şi azurii. Cineva făcuse un şir de movile mici care păreau să se topească puţin deasupra liniei ţărmului, şerpuind până departe.

Ione oftă mulţumită, sprijinindu-se de el.

– Ştiu că e ridicol, dar mereu mă întorc aici. Ei îi plăcea să se joace pe plaja asta. Cred că mă aştept să o întâlnesc aici.

– Pe Jay?

– Da, făcu o pauză. Şi pe Haile. Sper că n-a păţit nimic.

– Kiintii spun că e teafără. N-ar minţi în legătură cu asta. Ar face-o în multe cazuri, dar acum e vorba de situaţia unui copil.

– Cred că e foarte singură. Ione se aşeză cu spatele rezemat de una dintre micile dune. Îşi scoase eşarfa de mătase de la gât. Nu înţeleg de ce nu ne lasă să o aducem înapoi din Jobis. Navele stelare încă ajung până acolo.

– Mistici nenorociţi. Joshua se aşeză alături de ea. Probabil că nu apare în horoscopul lor.

– Ai început să vorbeşti ca drăguţul de Parker Higgens.

Joshua râse.

– Nu pot să cred că bătrânul prostănac vine cu noi. Dar şi Getchell.

– Ei sunt cei mai buni oameni pe care îi am.

– Îţi mulţumesc pentru că m-ai invitat să merg. Trebuie să zbor. Nu sunt de folos nimănui dacă stau.

– Joshua.

Ione întinse mâna şi îi mângâie faţa.

– Sunt din nou însărcinată. Tu eşti tatăl.

El rămase cu gura căscată. Ea îi zâmbi şi îl sărută cu delicateţe.

– Îmi pare rău. Nefericită sincronizare. Mă pricep foarte bine la asta.

– Ba nu, răspunse el uşor sfidător. Nu, asta nu e, hm, nu e deloc proastă sincronizare.

– Mă gândeam că trebuie să afli înainte de a pleca.

Chiar şi în lumina crepusculară, Ione reuşi să vadă şocul şi mirarea din ochii lui. Când arăta atât de vulnerabil, radia un aer absolut minunat. *Asta înseamnă că îi pasă, presupun.* Îi atinse faţa încă o dată.

– Hm. Când? întrebă el.

– Înainte de a te întoarce pe Norfolk. Sau ai uitat?

Aproape sfios, el zâmbi.

– Nu vom şti niciodată momentul precis. Avem de ales dintre prea multe.

– Dacă ar fi să aleg, cred că ar fi apartamentul lui Adul Nopal.

– Of, Iisuse, da. În toiul unei petreceri. Se întinse pe nisip şi surâse. Da. Asta ar fi cel mai bine.

– Şi încă ceva, Joshua. Am făcut-o în mod deliberat. Nu am ajuns în situaţia asta din întâmplare.

– Bravo. Îţi mulţumesc pentru că m-ai consultat. Cum să spun, am crezut că îl stabilisem pe următorul Lord al Ruinelor odată cu conceperea lui Marcus.

– Ai fi spus nu?

El îşi petrecu un braţ pe după capul ei şi o trase în jos, apoi o sărută.

– Cred că am confirmat deja că nu pot.

– Nu eşti supărat pe mine?

– Nu. Poate îngrijorat. Mai mult de viitor decât de altceva. Însă puştiul nu va fi diferit de restul rasei umane când va muri. Nu ne putem teme de asta, altfel am rămâne paralizaţi. Kiintii au găsit soluţia, la fel şi Laymilii – deşi ea este inaplicabilă. Putem şi noi, la naiba.

– Mulţumesc, Joshua.

– Aş vrea să ştiu de ce, totuşi. Serios, l-am stabilit pe următorul Lord al Ruinelor.

Ea închise ochii, refuzând să răspundă curiozităţii lui calme.

– Pentru că suntem perfecţi, şopti ea. Pentru mine. Trup grozav, gene bune…

– Micuţa domnişoară romantică.

– Şi o amantă minunată.

– Da, partea asta o cunosc. Duc bine povara, nu?

Ea râse cu vioiciune, apoi începu să plângă neajutorată.

– Hei, nu. O luă în braţe ocrotitor. Nu face asta.

– Îmi pare rău. Îşi şterse ochii cu palma. Joshua. Te rog. Nu te iubesc. Nu te pot iubi.

El tresări, dar nu se retrase.

– Înţeleg.

– Uf, la naiba. Acum te-am jignit. Şi nu am vrut asta. Nici prin gând nu mi-a trecut aşa ceva.

– Ce naiba vrei, Ione? Nu înţeleg. Nu-mi spune că a fost vorba de interes, că eram masculul la îndemână când s-a întâmplat să te hotărăşti. Ai vrut un copil de la mine. Iar acum mi-ai spus-o. Dacă mă deteşti atât de mult, n-ai fi procedat aşa.

– Nu te detest. Îl strânse în braţe. Nu.

– Atunci, ce e? Făcu un efort să nu strige. Toate emoţiile din mintea lui erau în cădere liberă. Îi era imposibil să gândească, rămânând doar instinctul, reacţia oarbă. Iisuse Hristoase, ai idee ce îmi faci?
– Ei, bine, Joshua, ce vrei să iasă din asta? Vrei să faci parte din viaţa acestui copil?
– Da. Iisuse, cum poţi să pui o asemenea întrebare?
– Ce parte?
– De tată!
– Cum o să-i fii tată?
– Aşa cum eşti şi tu mamă.
Ea îi luă ambele mâini între ale ei, potolindu-i tremuratul. Furios, el îşi eliberă mâinile.
– Nu poţi fi, spuse ea. Am o legătură de afinitate cu copilul, la fel şi *Seninătate.*
– Doamne. Pot lua simbionţi, să fiu egal cu tine şi cu acest habitat nenorocit. De ce încerci să mă elimini?
– Joshua. Ascultă-mă. Ce vei face toată ziua? Chiar dacă mi-ai fi consort, soţul meu în mod oficial. Ce ai face? Nu poţi conduce *Seninătate.* Eu sunt aceea, asta e ceea ce fac. Iar apoi, va fi treaba primului nostru copil.
– Nu ştiu, găsesc eu ceva. Sunt versatil.
– Nu ai ce face. Nu ai ce căuta pe *Seninătate,* nu în mod permanent. Mereu îţi spun asta, eşti căpitan de navă stelară. Aici e portul, nu căminul tău. Dacă rămâi aici, vei deveni ca tatăl tău.
– Nu-l vârî pe tata în treaba asta.
– Nu, Joshua, n-o fac. A fost la fel ca tine, un mare căpitan; şi a rămas aici, în *Seninătate,* şi nu a mai zburat după naşterea ta. Asta l-a distrus.
– Greşit.
– Eu ştiu că nu a mai zburat după aceea.
Joshua se uită la ea. În ciuda instinctului, a experienţei, acel chip frumos îl învingea de fiecare dată. Niciodată nu se putea şti ce gânduri se derulau în capul ei.
– În regulă, spuse el brusc. O să-ţi povestesc. A avut totul şi a pierdut totul. De aceea nu a mai zburat. Nu şederea aici i-a frânt inima; ea era frântă înainte de asta.
– Ce a avut?
– Totul. Motivul pentru care noi, căpitanii-proprietari, zburăm. Marea lovitură, zborul care sparge băncile. Şi eu am reuşit în cazul Norfolk. Am fost *extrem* de aproape, Ione, şi mi-a plăcut enorm. Acel

contract de schimb cu mayope[3] mi-ar fi putut aduce sute de milioane, aş fi devenit unul dintre plutocraţii care infestează habitatul ăsta nenorocit. Atunci aş fi putut fi egalul tău. Aş fi avut propriul meu imperiu şi aş fi putut cumpăra o flotă de nave la fel ca Parris Vasilkovski. Asta aş face în timpul zilei. Şi ne-am putea căsători şi niciuna dintre întrebările astea privind *cât de merituos* sunt nu ar mai fi pusă.

– Nu e vorba de merite, Joshua. Să nu mai spui asta niciodată. Ai împiedicat folosirea Alchimistului, pentru numele lui Dumnezeu. Crezi că te dispreţuiesc pentru asta? Cum s-ar putea compara cu tine un preşedinte prăfuit de companie, legat de biroul lui? Joshua, sunt atât de mândră de tine încât sufăr. De aceea te-am dorit ca tată al copilului meu. Pentru că nu există nimeni mai bun, nu doar prin gene sau intuiţie; o moştenire mai bună decât a ta nu există. Şi dacă m-am gândit vreo clipă că există o singură şansă ca tu să fii fericit stând aici cu mine, ca soţ al meu, sau ca partener, ori să devin una dintre femeile haremului tău, atunci aş fi azvârlit-o pe *Lady Mac* într-o uzină de reciclare a materialelor ca să te împiedic să pleci. Dar tu nu vei fi fericit, ştii asta. Şi ai sfârşi prin a arunca vina pe mine sau pe tine; ori mai rău, pe copil pentru că te reţine aici. N-aş suporta asta, ştiind că mă fac răspunzătoare pentru nenorocirea ta. Joshua, ai douăzeci şi doi de ani şi ai rămas neîmblânzit. Şi acest lucru e frumos, aşa şi trebuie, ăsta ţi-e destinul, aşa cum al meu este să domnesc peste *Seninătate.* Vieţile noastre s-au întrepătruns, iar eu îi mulţumesc lui Dumnezeu că s-a întâmplat aşa. Suntem amândoi răsplătiţi cu doi copii. Dar asta e tot. Asta va rămâne în veci. Nave care trec una prin dreptul celeilalte în noapte.

Joshua căută în jur furia care explodase atât de luminos cu doar câteva clipe în urmă. Însă ea dispăruse. Rămăsese doar o stare de amorţeală, şi puţină ruşine. *Ar trebui să lupt cu ea, pentru a o face să priceapă că este nevoie de mine.*

– Te detest pentru că ai dreptate.

– Aş vrea să mă fi înşelat, spuse ea cu tandreţe. Sper doar că mă poţi ierta pentru că am fost atât de egoistă. Presupun că asta ţine de moştenirea mea; cei din neamul Saldana au obţinut întotdeauna ce au vrut, şi ducă-se naibii cei slabi.

– Vrei să mă întorc?

Ea îşi lăsă umerii în jos.

---

[3] Cel mai dur lemn din întreaga Confederaţie, arborele crescând doar pe planeta Lalonde (n. red.).

– Joshua, o să te aduc târâş înapoi. Nu îţi interzic nimic, nu spun că n-ai putea fi tată. Iar dacă vrei să rămâi în *Seninătate* şi să faci o încercare, nimeni nu va sprijini acea hotărâre mai mult decât mine. Dar nu cred că va da roade, îmi pare rău, sincer nu. Ar putea ca asta să dureze ani, dar în cele din urmă vei privi în jur şi vei vedea cât de multe ai pierdut. Iar acest lucru s-ar strecura în vieţile noastre, iar copilul nostru va creşte într-o atmosferă de război emoţional. N-aş putea suporta aşa ceva. N-ai ascultat ce am spus? Vei fi bucuria copilului tău, el va tânji, aşteptând să vii în vizită şi să-i aduci daruri şi poveşti. Momentele pe care le veţi petrece împreună vor fi magice. Noi doi nu putem fi inseparabili, o mare poveste de iubire a istoriei. Asta e *convenţia* paternităţii care îţi va lipsi, nimic mai mult.

– Viaţa nu a fost niciodată mai complicată decât acum.

Înţelegerea pe care ea o simţi faţă de el se apropia de suferinţa fizică.

– Presupun că nu a fost complicată înainte de apariţia mea. Soarta e ticăloasă, nu crezi?

– Ba da.

– Fruntea sus. Te-ai ales cu plăcere fără nicio răspundere. Visul oricărui mascul.

– Nu vorbi aşa. Joshua ridică un deget în semn de avertisment. Nu glumi pe tema asta. Mi-ai schimbat viaţa. Adevărat, înfruntările produc întotdeauna o anume schimbare. Asta face viaţa atât de minunată, mai ales când e vorba de viaţa mea şi de oportunităţile pe care le am. Ai dreptate în ceea ce priveşte dorinţa mea de a călători. Dar întâlnirile reprezintă şanse, normal. Ai făcut asta în mod deliberat. Aşa că, nu încerca să tratezi lucrurile cu uşurătate.

S-au aşezat cu spatele rezemat de dună şi au rămas aşa câtva timp, fără să rostească niciun cuvânt. Până şi *Seninătate* rămăsese tăcută, simţind parcă rezervele lui Ione de a discuta ceea ce fusese deja spus.

În cele din urmă, sfârşiră prin a se sprijini unul de celălalt. Joshua îşi petrecu un braţ pe după umărul ei, iar Ione reîncepu să plângă. O împărtăşire a sentimentelor, dacă nu tristeţe pentru ceea ce se întâmplase, apoi o acceptare fără de voie.

– Să nu mă laşi singură în noaptea asta, spuse Ione.

– N-o să te înţeleg niciodată.

*

Pregătirea de culcare căpătă aspectul unei ceremonii religioase. Fereastra dormitorului, care dădea spre peisajul submarin, era opacă, iar luminile reduse la cea mai slabă licărire. Nu puteau să se vadă decât pe ei. Se dezbrăcară şi coborâră încet, ţinându-se de mână,

treptele care duceau spre bazinul adânc. Se îmbăiară folosind spongieri parfumaţi, trecând treptat la masaj erotic. După aceea, făcură dragoste extremă în mod voit, începând de la o tandreţe dureroasă şi terminând cu o patimă care se învecina cu brutalitatea. Fiecare trup reacţiona perfect la solicitările celuilalt, o exploatare pe care o putea realiza doar familiaritatea deplină a unuia cu celălalt. Singurul aspect pe care nu reuşiră să îl recreeze fu legătura emoţională pe care o trăiseră în precedentele patru zile. Acea relaţie sexuală era o revenire la prima lor înfruntare în pat, distracţie, plăcere fizică, dar, în esenţă, lipsită de sens. Pentru că nu avea aceeaşi semnificaţie pentru amândoi. Atracţia rămăsese aproape la fel de mare ca şi înainte, dar existau puţine semne de iubire. Joshua recunoscu în cele din urmă că ea avea dreptate. Descrisese un cerc complet.

Sfârşi prin a rămâne întins de-a latul patului, între pernele aruncate în dezordine, cu Ione prăbuşită peste pieptul lui. Obrazul ei îi mângâie pectoralii, simţind o bucurie în acea atingere.

– Am crezut că Lorzii Ruinelor şi-au trimis copiii departe, pentru a deveni adamişti, spuse el.

– Copiii tatei şi ai bunicului au devenit adamişti, adevărat. Eu am hotărât că ai mei nu o vor face. Decât dacă asta decid ei, în orice caz. Vreau să-i cresc cum se cuvine, indiferent ce ar fi.

– Dar dacă porneşte o revoluţie de la vârf?

– Orice parte a vieţii noastre se schimbă. Acest val mic nu se va observa în mijlocul furtunii. Dar dacă voi avea o familie, indiferent în ce formă, asta mă va apropia de moştenirea mea umană. Lorzii Ruinelor au fost figuri foarte izolate.

– Înseamnă că te vei căsători?

– Asta te obsedează? Nu ştiu. Dacă voi întâlni pe cineva deosebit, şi amândoi vrem asta, şi avem *posibilitatea,* atunci sigur că o voi face. Dar voi avea mulţi amanţi, şi îmi voi face şi mai mulţi prieteni; iar copiii vor avea prieteni, cu care să se joace în parc. Poate se va întoarce şi Haile să participe la distracţie.

– Asta pare a fi genul de ţară de nicăieri în care aş dori să cresc. Dar se va întâmpla asta vreodată? Mai întâi trebuie să supravieţuim actualei crize.

– Vom supravieţui. Trebuie să existe o soluţie. Tu ai spus-o, şi sunt de acord.

El o mângâie pe spate, delectându-se cu imaginile pe care le genera acest lucru.

– Da. Ei, să vedem dacă zeul Tyrathca poate oferi vreo sugestie.

– Abia aştepţi să zbori, nu? Ţi-am mai spus, ăsta eşti. Se cuibări mai aproape de el, mângâindu-l pe coapsă. Dar tu ce vei face? O să te căsătoreşti? Sunt convinsă că Sarha ar fi interesată.

– Nu!

– Bine, o ştergem pe Sarha de pe listă. A, sigur, mai e fata aceea de la ferma din Norfolk, ştii tu… da, cum o cheamă?

Joshua râse şi o făcu să se rostogolească, ţintuindu-i braţele deasupra capului.

– Numele ei, după cum ştii prea bine, este Louise. Şi încă eşti geloasă, nu-i aşa?

Ione scoase limba la el.

– Nu.

– Dacă nu reuşesc să-ţi fiu consort, nu prea cred că mă va interesa să lucrez pământul o viaţă întreagă.

– Adevărat. Ea îşi înălţă capul şi îl sărută în glumă. El tot nu-i eliberă braţele. Joshua.

El gemu şi se prăbuşi înapoi pe saltea lângă ea, ceea ce transmise valuri lente care făcură pernele să tresalte.

– Detest tonul ăsta. Întotdeauna când îl sesizez este înainte de a ajunge în rahat până la gât.

– Voiam doar să te întreb, ce s-a întâmplat cu tatăl tău în ultimul lui zbor? *Lady Mac* s-a întors aici cu multe avarii ale fuzelajului provocate de căldură şi cu două noduri de salt arse. Nu putea fi vorba de piraţi, ori de vreo misiune secretă a împăratului de pe Oshanko, sau de salvarea vreunei nave pierdute din flota Meridian care să fi fost prinsă în puţul gravitaţional al unei stele neutronice, ori de alte explicaţii pe care mi le-ai servit de-a lungul anilor.

– Tu, necredincioaso!

Ea se întoarse pe o parte şi îşi rezemă capul într-o mână.

– Aşadar, ce a fost?

– Bine, dacă ţii să ştii. Tata a găsit o epavă xenoc având înăuntru tehnologie care valora o avere: aveau generatoare de gravitaţie, convertor direct masă-energie, extrudoare moleculare de sinteză la scară industrială. Lucruri uimitoare, care reprezentau secole de progres faţă de nivelul ştiinţei din Confederaţie. Era bogat, Ione. Cu acele echipamente, el şi echipajul lui ar fi putut schimba întreaga economie a Confederaţiei.

– De ce n-au făcut-o?

– Cei care au închiriat nava *Lady Mac* pentru prospectarea asteroizilor din aur s-au dovedit a fi terorişti, iar el a trebuit să evadeze printr-o deformare a timpului din centrul epavei xenoc.

Ione se uită o clipă la el, apoi izbucni în râs. Îl lovi cu palma peste umăr.

– Dumnezeule, eşti imposibil.

Joshua se răsuci şi îi aruncă o privire rănită.

– Poftim?

Ea îşi încolăci braţele în jurul lui şi îşi plie trupul după al lui, apoi închise ochii.

– Să nu uiţi să le povesteşti asta şi copiilor.

Seninătate observă că expresia de pe faţa lui Joshua se transformă într-una de exasperare calmă. Rutinele complicate de gândire care funcţionau în interiorul uriaşelor straturi neurale examinară scurtă vreme posibilitatea ca el să fi spus adevărul, însă în cele din urmă ajunseră la concluzia că nu era cazul.

*

Harkey's Bar înregistra o modestă revenire a cifrei de afaceri. Faţă de inactivitatea absolută din timpul carantinei, când clientela din industrie îşi cheltuise banii cu grijă, acum trecea printr-o perioadă de dezvoltare explozivă. Nu revenise încă la nivelurile de dinainte de criză, însă navele se întorceau în uriaşul spaţioport invers rotativ din *Seninătate.* De acord, erau nave simple, interorbitale simple, şi nu nave stelare, însă, cu toate acestea, ele aduceau mărfuri noi, dar şi echipaje cu discuri de credit grase, şi plăteau companiilor de servicii pentru întreţinere şi aprovizionare. Stăpânii comerţului şi finanţelor care trăiau în apartamentele de la ultimul etaj al turnurilor zgârie-stele încheiau deja afaceri cu establishmentul industrial edenist, în mijlocul căruia se materializaseră atât de fericit. Nu mai era mult până când toate navele stelare cu dormitoare aveau să-şi pornească motoarele ca să călătorească spre Pământ, Saturn şi Marte, dar şi spre aşezările de pe asteroizi. Lucrul cel mai bun dintre toate era că la mese şi în separeuri reîncepuse zumzetul de voci, pentru că bârfele din domeniul industriei erau înfierbântate şi diverse. O asemenea încredere făcea minuni pentru a elibera speranţele şi discurile de credit.

Sarha, Ashly, Dahybi şi Beaulieu se instalaseră în separeul obişnuit, aşa cum le ceruse Joshua, care le spusese că voia să stea de vorbă cu ei. Nu întâmpinară nicio dificultate, pentru că la ora nouă fără un sfert în local erau doar vreo zece-doisprezece clienţi.

Dahybi îşi mirosi cafeaua după plecarea chelneriţei. Până şi fustele lor erau mai lungi la acea oră din zi.

– Nu e firesc să bei cafea aici.

– Ora asta nu e firească, se tângui Ashly.

Îşi turnă nişte lapte în ceaşcă şi adăugă ceai. Sarha ţâţâi spre el; ea întotdeauna amesteca lichidele invers.

– Zburăm? întrebă Dahybi.

– Aşa s-ar părea, spuse Beaulieu. Căpitanul a autorizat echipa de întreţinere să scoată plăcile de blindaj ale nodului avariat de pe *Lady Mac.* Singura explicaţie este că vrea să înlocuiască totul.

– Nu e tocmai ieftin, murmură Ashly, apoi mestecă în ceai cu un aer gânditor.

Joshua trase scaunul rămas liber şi se aşeză.

– Ce nu este ieftin? întrebă el cu glas vioi.

– Înlocuirea nodurilor, spuse Sarha.

– A, de ele era vorba. Joshua ridică un deget, iar o chelneriţă apăru imediat alături de el. Ceai, croasant şi suc de portocale, dădu el comanda.

Ea îi aruncă un zâmbet prietenos şi se grăbi să plece. Dahybi se încruntă. Fusta ei era scurtă.

– Mâine plecăm cu *Lady Mac,* le spuse Joshua. Imediat ce se întoarce *Oenone* de la Haloul O'Neil cu noile mele noduri.

– Primul-amiral ştie? se interesă Sarha pe un ton degajat.

– Nu, dar Consensul ştie. Nu e vorba de un zbor de transport, plecăm cu escadrila amiralului Saldana.

– Noi?

– Da. De aceea vă aflaţi aici. De data asta nu am de gând să vă presez. Aveţi posibilitatea de a alege. Vă promit o călătorie lungă şi foarte interesantă. Ceea ce înseamnă că am nevoie de un echipaj bun.

– Eu merg, se grăbi să spună Beaulieu.

Dahybi se uită la Sarha şi la Ashly.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Spre Zeul Adormit Tyrathca, să îl întrebăm cum să rezolvăm criza posesiei. Ione şi Consensul cred că este doar dincolo de nebuloasa Orion.

Sarha se uită deliberat în altă parte, examinând expresia de pe faţa lui Ashly. Pilotul era pierdut în admiraţie. Cuvintele simple ale lui Joshua reprezentau descântecul perfect pentru un bărbat care renunţase la viaţa obişnuită pentru a vedea cât mai mult posibil din eternitate. *Iar Joshua ştia asta,* gândi Sarha.

– Maimuţa şi banana, mormăi ea. Bine, Joshua, sigur că rămânem alături de tine.

Ashly dădu aprobator din cap de parcă ar fi fost anesteziat.

– Mulţumesc, le spuse Joshua tuturor. Apreciez asta.

– Cine se ocupă de fuziune? întrebă Dahybi.

– A, făcu Joshua şi arboră o expresie de stânjeneală. Vestea nu prea bună este că prietena noastră, doctorul Alkad Mzu, vine cu noi. Ceilalţi dădură să protesteze. Între alţii, spuse el cu glas mai puternic. În călătoria asta, o să avem la bord câţiva specialişti. Ea este expertul oficial în fizică exotică.

– Fizică exotică! spuse Sarha, părând amuzată.

– Nimeni nu ştie ce este de fapt acest zeu, aşa că trebuie să cuprindem toate disciplinele. Nu va semăna cu misiunea Alchimistul. De data asta, nu suntem de capul nostru.

– Bine, dar pe cine vrei ca şef la fuziune? repetă Dahybi.

– Păi… Domeniul predilect al lui Mzu la Proiectul Laymil au fost sistemele de fuziune. Aş putea să o rog pe ea să se ocupe de asta. Nu ştiam cum o să reacţionaţi.

– Rău, spuse Beaulieu.

Joshua clipi nedumerit. Până în acel moment, nu-l auzise niciodată pe cosmonik exprimând vreo părere hotărâtă, mai ales despre oameni.

– Joshua, spuse Sarha cu fermitate în glas. Du-te şi vorbeşte cu el, bine? Dacă spune nu, asta e, vom găsi pe altcineva. Dacă spune da, rămâne înţeles că tu eşti căpitanul. Şi ştii că Liol e bun pentru treaba asta. Merită o asemenea şansă, şi nu mă refer la faptul de a face parte din echipaj, pur şi simplu.

Joshua se uită spre ceilalţi trei şi primi încurajările lor.

– Presupun că nu strică să-l întreb, recunoscu el.

*

Echipajele începuseră să se considere escadroane ale Sărutului Morţii. În câteva ocazii, expresia îi scăpase de pe buze chiar şi contraamiralului Saldana. Disciplina îl silise să nu rostească cuvintele, şi nu prohibiţiile lansate de nanonicele neurale, însă el ţinea la subordonaţii săi.

Companiile de ştiri Sol-sistem salutau apariţia *Seninătăţii* pe orbita lui Jupiter drept o victorie uriaşă împotriva posedaţilor, şi a lui Capone în particular. Meredith nu vedea lucrurile chiar aşa. Era a doua oară când escadrila pornise împotriva posedaţilor şi a doua oară când se văzuse silită să se retragă. De această dată îşi datorau viaţa în întregime norocului… şi premoniţiei propriului său strămoş rebel. Nu era întru totul sigur dacă universul era ironic sau dispreţuitor faţă de el. În acele zile, singura certitudine în viaţa lui era moralul escadrilei, care se apropiase vertiginos de nivelul zero. Procesorul cabinei din acea zi îi datavivă o cerere de primire, pe care el o aprobă. Comandorul Kroeber şi locotenentul Rhoecus înotară prin aer pe

ecluza deschisă. Cei doi îşi fixară picioarele pe covoraşul aderent şi salutară.

– Pe loc repaus, le spuse Meredith. Ce aveţi pentru mine?

– Rutinele noastre de misiune, domnule, spuse Rhoecus. Vin din partea Consensului Jovian.

Meredith îi aruncă o privire comandorului Kroeber. Aşteptaseră ordine proaspete de la cartierul general din Haloul O'Neill.

– Continuă, locotenente.

– Domnule, este o operaţiune sigură. CNIS a localizat o staţie de producere a antimateriei şi le-a cerut celor de pe Jupiter să o distrugă.

– Putea fi mai grav, spuse Meredith. Cu toate că se întâmpla rar, asaltul împotriva unei staţii producătoare de antimaterie era o procedură standard. O misiune clară ca aceea era necesară pentru restabilirea încrederii în sine a membrilor echipajului. Apoi observă expresia rezervată a lui Rhoecus. Continuă.

– A venit un ordin suplimentar din partea Sub-Consensului de securitate Jovian. Staţia trebuie capturată intactă.

Expresia de pe faţa lui Meredith se înăspri, deoarece se ştia că, prin ochii lui Rhoecus, Consensul va vedea dezaprobarea sa.

– Sper sincer că nu aveţi de gând să începem să ne înarmăm cu acea *oroare.*

Rhoecus părea de-a dreptul uşurat.

– Nu, domnule, sigur că nu.

– Atunci, de ce o capturăm?

– Domnule, trebuie folosită pentru alimentarea unităţii de propulsie a navei *Lady Macbeth.* Consensul va trimite două nave dincolo de nebuloasa Orion.

Afirmaţia era atât de extraordinară, încât Meredith nu ştiu la început cum să o interpreteze. Deşi numele acelei nave... A, da, desigur, „Lagrange” Calvert; şi mai era şi problema unei manevre ciudat de riscante prin atmosfera superioară a planetei Lalonde.

– De ce? întrebă el calm.

– Este o misiune de contact cu Tyrathca, specie aflată în afara Confederaţiei. Credem că aceştia ar putea deţine informaţii relevante despre posedare.

Meredith ştia că era judecat de Consens. Un adamist – un Saldana – căruia edeniştii îi cereau să încalce chiar legea Confederaţiei, era silit să îndeplinească ordinul. Trebuia măcar să îi întrebe pe cei de la cartierul general al Flotei a Doua. Însă, în cele din urmă, se ajungea la problema încrederii. Consensul nu ar iniţia o asemenea misiune fără un motiv întemeiat.

– Locotenente, trăim vremuri interesante.

– Da, domnule, din nefericire aşa este.

– Atunci, să sperăm că le vom supravieţui. Prea bine. Comandor Kroeber, escadrila să fie pregătită pentru misiuni de asalt.

– Consensul a desemnat cincisprezece şoimi-de-vid care să ne însoţească, domnule, spuse Rhoecus. S-a acordat deplină prioritate încărcării armelor pentru fregate.

– Când plecăm?

– *Lady Macbeth* suferă unele operaţiuni esenţiale de întreţinere. Ar trebui să se poată alătura escadrilei peste douăsprezece ore.

– Sper că acest „Lagrange” Calvert este capabil să rămână în formaţie, spuse Meredith.

– Consensul are toată încrederea în căpitanul Calvert, domnule.

*

Cei doi stăteau la o masă din Harkey’s Bar. Stelele sclipitoare urmau un arc discret în spatele lor când li se aduseră băuturile în pahare zvelte din cristal cu Lacrimile Norfolk. Chelneriţa socoti totul drept foarte romantic. Amândoi erau căpitani, el într-o salopetă boţită, dar având steaua din argint pe umăr, iar ea într-o tunică edenistă de navă, din satin albastru. O pereche atrăgătoare.

Syrinx ridică paharul şi zâmbi.

– Nu ar trebui să bem. Peste şapte ore vom pleca.

– Evident, o aprobă Joshua.

Ciocniră. Sorbiră, savurând impactul delicios al băuturii.

– Norfolk a fost o lume încântătoare, spuse Syrinx. Intenţionam să mă duc acolo vara viitoare.

– Şi eu. Aveam un contract uimitor de încheiat acolo. Şi… a mai fost şi o fată.

Ea mai luă o înghiţitură din pahar.

– Asta-i chiar o surpriză.

– Te-ai schimbat. Nu mai eşti la fel de crispată.

– Iar tu nu mai eşti atât de iresponsabil.

– Pentru o înţelegere durabilă, spuse el şi ciocniră din nou paharele.

– Cum decurge reutilarea? întrebă Syrinx.

– Până acum, conform planificării. În calele lui *Lady Mac* se instalează noile tancuri de masă de reacţie. Când am plecat de acolo, echipa de ingineri le conecta. Dahybi rulează protocoalele de integrare prin noul nod; există o uşoară neconcordanţă de software cu restul protocoalelor. Însă întotdeauna apare câte-o problemă la noile unităţi, pentru că producătorii nu rezistă tentaţiei de a îmbunătăţi ceva ce deja funcţionează perfect. Va reuşi să pună totul la punct până la ora plecării.

– Se pare că ai un echipaj bun.

– Cel mai bun. Dar *Oenone* cum stă?

– Bine. Generatoarele de fuziune suplimentare sunt instalaţii standard. Am stabilit deja punctele de fixare în suporturile de cargou.

– S-ar părea că nu mai putem găsi nicio scuză.

– Da. Dar pun rămăşag că priveliştea din acea parte a nebuloasei este grozavă.

– Va fi. Ezită o clipă. Tu te simţi bine?

Syrinx îl studie peste buza paharului; capacitatea ei de a detecta emoţiile adamiste era deosebită, credea ea. Îngrijorarea lui sinceră o bucura.

– Acum mă simt bine. După Pernik, am fost o vreme afectată, dar doctorii şi prietenii m-au ajutat să mă pun pe picioare.

– Buni prieteni ai.

– Cei mai.

– Şi de ce faci zborul ăsta?

– Eu şi *Oenone* zburăm în primul rând deoarece credem că aşa putem ajuta şi noi. Dacă asta îţi sună cumva a infatuare, îmi cer scuze, dar aşa simt eu.

– E *singurul* motiv pentru care mă aflu aici. Ştii ceva? Noi doi suntem unici. Nu există mulţi care să se fi confruntat direct cu posedaţii şi să fi supravieţuit. Asta ne ajută să ne concentrăm mai bine.

– Înţeleg ce vrei să spui.

– Niciodată n-am fost atât de speriat ca atunci. Moartea este ceva dificil de înţeles pentru noi. Majoritatea oamenilor o ignoră, pur şi simplu. Apoi, când simţi că ţi se scurg ultimele zile, te mulţumeşti cu ideea că ai avut parte de o viaţă bună, că n-ai trăit degeaba. Şi, uite, s-ar putea să existe viaţa de după, ceea ce ar fi bine, pentru că în adâncul sufletului eşti convins că ai făcut tot ce s-a putut, astfel încât lista cu lucruri bune va fi plină când ajungi la Judecata de Apoi. Numai că nu există aşa ceva, universului nu-i pasă.

– Laton a înţeles şi asta mă atrage. Am accesat mereu acel ultim mesaj al lui şi el credea sincer că edeniştii nu vor fi prinşi în lumea de dincolo. Nici măcar unul dintr-un miliard, a spus el. De ce, Joshua? Nu ne deosebim chiar atât de mult, serios.

– Consensul ce crede?

– Deocamdată nu a emis nicio opinie. Încercăm să stabilim caracterul general al posedaţilor şi să îl comparăm cu profilul nostru psihologic. Laton a spus că ne va da o idee. Operaţiunea Eliberarea de pe Mortonridge ar trebui să furnizeze multe date brute.

– Nu ştiu cât de utile vor fi. Fiecare eră are o concepţie diferită. Ceea ce este un comportament absolut normal pentru un olar din

secolul al XVII-lea va fi pentru tine ceva de neînţeles. Eu cred că Ashly e ridicol de demodat în unele privinţe; îl îngrozeşte felul în care copiii de azi accesează programele stimulative.

– Şi eu.

– Dar nu le poţi restricţiona accesul, mai ales într-o cultură de date universale ca a noastră. Trebuie să educi societatea în legătură cu ce este acceptabil şi cu ce nu. Nu strică o oarecare sondare în adolescenţă, dar cu moderaţie. Trebuie să ne concentrăm asupra impunerii moderaţiei, să-i ajutăm pe oameni să înţeleagă anumite lucruri. Alternativa este cenzura, pe care reţelele de comunicaţie o ocolesc de fiecare dată.

– Ăsta-i defetism. Nu spun că oamenii n-ar trebui educaţi în legătură cu problemele pe care le creează programele stimulative; dar dacă s-ar face acest efort, cultura adamistă le-ar putea aboli.

– Cunoaşterea nu poate fi distrusă, ea trebuie să fie absorbită şi adaptată. Aruncă o privire abătută spre Jupiter. Am încercat să analizez asta cu Primul-amiral. Nici el nu a fost prea impresionat.

– Nu mă surprinde. Faptul că vom folosi antimaterie în acest zbor este o informaţie cu caracter restrâns. Şi pe bună dreptate.

– Asta e altceva… începu Joshua, apoi îşi drese glasul. Se pare că nu voi reuşi să trec peste lumea de dincolo. Nu gândesc la fel ca un edenist.

– Nu, nu este adevărat. E doar o deosebire în credinţe. Amândoi suntem de acord că dependenţa de stimulatoare este o pacoste îngrozitoare, dar o tratăm în mod diferit. Noi gândim încă în acelaşi fel. Nu înţeleg asta! La naiba!

– Să sperăm că Zeul Adormit ne poate arăta care e diferenţa. Apoi se uită cercetător la ea. Pot să-ţi pun o întrebare cu caracter personal?

Ea îşi frecă vârful degetului arătător în jurul buzei paharului, apoi îl supse.

– Joshua Calvert, am un iubit devotat, mulţumesc.

– Hm, de fapt, mă întrebam dacă ai avut copii.

– A, făcu ea şi roşi imediat. Nu, n-am. Deocamdată. Sora mea, Pomona, are trei; asta mă face să mă întreb cum de-am pierdut timpul până acum.

– Când ai copii, cum îi creşti? Căpitanii de şoimi-de-vid, adică. Nu-i ţii la bord, aşa e?

– Nu. Viaţa la bordul navei este pentru adulţi, chiar dacă este vorba despre un şoim-de-vid.

– Şi cum cresc?

– Ce vrei să spui?

Era o întrebare ciudată, mai ales venind din partea lui. Înţelese însă că era importantă pentru el.

– Nu te au alături ca mamă.

– A, înţeleg. Nu are importanţă, pentru ei, oricum. Căpitanii de şoimi-de-vid au de obicei familii numeroase. Trebuie să te duc o dată să o vezi pe mama mea, şi atunci te vei convinge. Copiii pe care îi voi avea cât mai zbor cu *Oenone* vor fi îngrijiţi de armata de rude şi de habitat. Nu fac propagandă, dar edenismul este o mare familie. La noi nu există orfani. Sigur, pentru noi, căpitanii, e greu că trebuie să stai departe de copii câteodată şi câteva luni. Dar de milenii, asta a fost soarta marinarilor. Când se vor naşte ouăle lui *Oenone*, voi avea nouăzeci de ani, într-o casă cu cel puţin zece copii care ţipă. Imaginează-ţi asta.

– Ceilalţi copii sunt fericiţi? Cei pe care trebuie să-i laşi în urmă.

– Da. Sunt fericiţi. Ştiu, îţi închipui că suntem extrem de formali şi manieraţi, dar nu suntem mecanoizi, Joshua, noi ne iubim copiii. Syrinx întinse mâna şi i-o strânse pe a lui. Te simţi bine?

– A, da. N-am nimic. Se concentră asupra paharului. Syrinx. Poţi conta pe mine în timpul zborului.

– Ştiu asta, Joshua. Am revăzut memoria Murora de câteva ori, şi am vorbit cu Samuel.

El făcu un gest către câmpul stelar.

– Adevăratul răspuns se află acolo, undeva.

– Consensul a ştiut asta tot timpul. Iar kiintii nu vor să-mi spună…

– Şi eu nu sunt suficient de inteligent pentru a-i ajuta pe profesorii cercetători…

Zâmbiră.

– Să ciocnim pentru zbor, propuse Syrinx.

– Să pluteşti prin locuri în care îngerii se tem să zboare.

Goliră restul de Lacrimile Norfolk din pahare. Syrinx oftă apăsat şi se strădui să-şi reţină lacrimile. Apoi se încruntă spre silueta care stătea la bar.

– Iisuse, Joshua, nu ştiam că există doi ca tine.

Surpriza plăcută de a auzi un edenist vorbind în acel fel fu înăbuşită de ciudă când văzu la cine se referea Syrinx. Ridică o mână şi îi făcu semn lui Liol să se apropie.

– Încântat să te cunosc, spuse Liol după ce Joshua făcu prezentările.

Apoi abordă zâmbetul specific neamului Calvert şi îi sărută mâna.

Syrinx râse şi se ridică.

– Îmi pare rău, Liol. Mă tem că am fost imunizată cu ceva timp în urmă.

Joshua chicoti.

– Vă las împreună, spuse ea şi îl sărută delicat pe Joshua. Să nu întârziaţi.

– Ai găsit e-adresa ei? întrebă Liol dintr-o parte a gurii în timp ce o urmărea pe Syrinx îndepărtându-se.

– Liol, aceea e o tunică de şoim-de-vid. Syrinx nu are e-adresă. Tu ce mai faci?

– Foarte bine. Liol întoarse un scaun, îl încălecă şi îşi lăsă braţele pe spătar. Pentru mine, ăsta este oraşul petrecerilor. Cred că după criză o să mut aici sediul firmei Quantum Serendipity.

– Bravo. Nu te-am prea văzut de când am andocat.

– Ei, asta nu-i o surpriză. Dominique este o fată de milioane. Îşi coborî glasul până la un mârâit gros din gâtlej. Hârjoană, de cinci sau şase ori pe noapte. Toate poziţiile pe care le ştiu, apoi unele care cred că sunt pentru xenoci.

– Mamă.

– Şi noaptea trecută, ştii ce? În trei. Ni s-a alăturat Neomone.

– Serios? Ai înregistrat o senzovizare?

Liol îşi puse mâinile pe masă şi se uită direct la fratele lui.

– Joshua.

– Da.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ia-mă cu tine.

*

Kerry era prima planetă. Încercarea. Irlandezi catolici până în străfundul fiinţei lor, locuitorii le făcuseră mari necazuri preoţilor Bisericii Unite. Dovedindu-se încăpăţânat de suspicioşi faţă de tehnologie, le-a trebuit cu jumătate de secol mai mult decât anticipase compania de dezvoltare pentru a-şi dobândi independenţa tehnoindustrială deplină. Când au reuşit asta, indicele lor economic nu se încadra în curba accelerată a planetelor mai hotărâte şi având o etică a muncii de tip creştin occidental. Erau destul de înstăriţi, preferau familiile numeroase, făceau un comerţ modest cu sistemele stelare apropiate şi participau cu rezervă la Adunarea Confederaţiei, trimiteau efective pentru Marina acesteia şi mergeau cu regularitate la biserică. Nu erau mânaţi de aspiraţia de a deveni jucători galactici precum Kulu, Oshanko sau Edenismul. Oameni liniştiţi care îşi vedeau de vieţile lor. Asta, până la apariţia crizei posedaţilor.

Planeta se găsea la şapte ani-lumină de Noua Californie şi era îngrijorată. Reţeaua lor de apărare strategică era minimă pentru o lume dezvoltată, iar stocurile de viespi-de-luptă erau modeste, bugetele pentru întreţinere sufereau din cauza ajustărilor făcute politic. După declanşarea crizei, dar mai ales după Arnstadt, Kerry încercase cu disperare să se modernizeze. Din nefericire, staţiile

industriale nu erau utilate pentru a produce echipamente militare. Şi nici nu erau aliaţi apropiaţi ai Kulu sau ai Pământului, care produceau din belşug astfel de lucruri. Edeniştii din sistemul Kerry, orbitând Rathdrum, le-au acordat ajutor în limita posibilităţilor, dar ei trebuiau mai întâi să-şi îmbunătăţească propriile sisteme de apărare.

Totuşi, aşa funcţionau speranţa şi raţionamentele, asta este partea bună când reprezinţi o mică valoare galactică, Capone nu-şi va bate capul cu noi. Când s-a pus problema de a se face efortul pentru a organiza o invazie la scară totală pe liniile Arnstadt, ei au avut perfectă dreptate. Motiv pentru care brusca schimbare de politică a IA-ului i-a prins cu totul nepregătiţi.

Doisprezece şoimi-de-iad apărură la cinci mii cinci sute de kilometri deasupra atmosferei planetei Kerry, trăgând fiecare câte o salvă de zece viespi-de-luptă (acţionate prin fuziune). Aparatele bitek începură imediat să accelereze la şase *g,* îndepărtându-se unul de altul într-o formaţie globală în expansiune. Viespile lor de luptă goneau în faţa lor, ejectând submuniţii multiple. Spaţiul se infectă imediat cu impulsuri de război electronic şi diversiuni, creând o pată oarbă ce se extinse rapid în acoperirea senzorilor de pe Kerry. Submuniţiile începură să ia ca ţinte sateliţii-senzor, navele interorbitale, avioanele spaţiale şi platformele DS de pe orbită joasă. Detonară numeroase bombe cu fuziune, creând o uriaşă furtună de haos electronic.

Surprinşi de vehemenţa atacului şi temându-se de un asalt de tip Arnstadt, controlorii de reţea DS de pe Kerry făcură tot ce se putea pentru a riposta. Platformele lansară contrasalve de viespi-de-luptă; fascicule electronice şi lasere cu raze X împunseră, tăind prin vid pentru a lovi submuniţiile, transformându-le în mingi-ceaţă de ioni. Generatoarele de luptă electronică de pe platforme începură să pompeze propria disrupţie. După cele patru secunde necesare pentru analizarea modului de atac, IA-ul de coordonare a reţelei stabili că şoimii-de-iad erau angajaţi într-o operaţiune de autocurăţire. Era corect.

Zece fregate de linia întâi ale Organizaţiei ieşiră din centrul liniştit al diluviului de viespi-de-luptă. Propulsiile cu fuziune porniră, aruncându-le spre planetă cu acceleraţia de opt *g.* Viespile-de-luptă ieşiră din tuburile de lansare, iar propulsiile lor se aprinseră.

IA-ul comută toţi sateliţii-senzor disponibili pentru a scana fregatele. În esenţă, radarele şi radarele laser erau inutile în faţa tehnologiei superioare de luptă electronică ale Noii California. Senzorii de tipar vizual ai reţelei fură loviţi în mod repetat de exploziile nucleare şi laserele cu impuls de derutare, dar reuşiră să distingă producţia de energie superfierbinte a propulsiilor antimaterie. Oroarea

supremă se dezlănţui deasupra atmosferei frumoase şi vulnerabile a planetei Kerry.

Spre deosebire de viespile-de-luptă, o lovitură ucigătoare nu rezolva problema. Dacă o bombă de fuziune este lovită de un laser sau un glonţ cinetic, nu se produce o explozie nucleară, ci este dezintegrată în moleculele ei componente. Însă dacă este lovită o viespe-de-luptă cu antimaterie, sferele de închidere ale propulsiei detonează cu o furie de multimegatone, lucru care se întâmplă şi cu focoasele nucleare.

Imediat după verificarea lansării, prioritatea totală a IA-ului era să împiedice viespile-de-luptă acţionate cu antimaterie să ajungă la mai puţin de o mie de kilometri de stratosferă. Fiind socotite consumabile, navele stelare, platformele de comunicare, staţiile-port şi cele industriale fură reclasificate şi lăsate să se descurce cum vor putea. Orice resursă DS se concentră asupra eliminării dronelor antimaterie. Armele fură realiniate de la şoimi-de-iad şi fregate şi îndreptate exclusiv spre punctele de lumină arzătoare care goneau deasupra continentelor delicate. Viespile-de-luptă apărătoare realizară manevre drastice de reaşezare; tunurile electromagnetice montate pe platforme declanşară o cascadă de proiectile cinetice inerte de-a lungul vectorilor proiectaţi. Navele stelare de patrulă accelerară până la opt *g,* aducându-şi viespile lor de luptă şi armele cu fascicul energetic în raza de acţiune.

Şoimii-de-iad dezlănţuiră încă un baraj de viespi-de-luptă, făcându-le să se îndepărteze de ghemul nebulos de plasmă care mânjise tot cerul după bătălia iniţială a dronelor. Acestea fură îndreptate spre restul de platforme DS pe orbită joasă care protejau continentul de dedesubt. În afară de activarea armelor de apărare de aproape de pe platforme, controlorii de reţea nu mai putură face mare lucru. Năpustindu-se cu viteză spre planetă, fregatele începură să se disperseze, îndepărtându-se una de alta prin descrierea unor curbe. Nimic nu putea împiedica apropierea lor. Continentul era complet vulnerabil în faţa oricăror proiectile s-ar fi lansat asupra lui.

În timp ce antimateria exploda pe cer într-un tipar care creă o umbrelă de radiaţii incandescente solide cu raza de trei mii de kilometri, se făcu o alegere ciudată. La două sute de kilometri deasupra atmosferei, fiecare navă de război aruncă o şarjă de ovoizi inactivi cu înălţimea de numai trei metri. Încheindu-şi misiunea, fregatele descriseră o curbă în sus, străduindu-se să ajungă la altitudine cu o acceleraţie de opt *g.* Timp de o secundă, viespile-de-luptă traseră salve mai mici de antimaterie, asigurând acelaşi fel de acoperire de diversiune de care se bucuraseră în timpul coborârii.

De această dată, invadatorilor nu le ieşise totul conform planului. Numărul de arme focalizate şi active în interiorul micii zone unde se concentraseră fregatele şi şoimii-de-iad începu să îşi facă efectul. Soarta se întoarse în favoarea planetei Kerry, în ciuda înzestrării sale deficitare. O submuniţie cu cap nuclear explodă, lovindu-se de una dintre fregate. Întregul stoc de antimaterie aflată pe aceasta detonă instantaneu. Lumina arzătoare a radiaţiei distruse total orice fragment de hardware pe o rază de cinci sute de kilometri. În afara zonei de măcel, navele şi dronele se roteau inerte, îndepărtându-se şi lăsară în urmă fulgi carbonizaţi de spumă-nul. Fuzelajele expuse luceau ca sorii în calea energiei fotonice la fel de intens eliberate. Cei de pe planetă, care avuseseră ghinionul să privească spre florile tăcute şi magnifice de lumină din prima etapă a bătăliei, avură impresia că soarele amiezii sporise de patru ori în strălucire. Apoi nervii lor optici fură prăjiţi.

Doi dintre şoimii-de-iad fură avariaţi de explozie, deoarece polipii lor fuseseră penetraţi de cantităţi letale de radiaţii gama. Una dintre fregate nu reuşi să facă faţă impactului masiv de energie. Ţesătura de disipare de sub plăcile hexagonale ale fuzelajului său deveni de un roşu aprins şi se topi. Nodurile de configurare, care înfruntaseră lumina exploziei uriaşe, suferiră avarii catastrofale când radiaţiile sfărâmară joncţiunile moleculare delicate, transformându-le în zgură. Propulsiile cu fuziune cedară. Valuri de vapori fierbinţi ţâşniră furioase prin orificiile duzelor de avarie. În interior, membrii echipajului se grăbiră să îndeplinească procedurile de urgenţă, disperaţi să menţină integritatea sferelor de închidere antimaterie în viespile-de-luptă rămase.

Niciunul dintre colegii de Organizaţie nu se întoarse după ei. Imediat ce cele opt fregate rămase ajunseră la cinci mii de kilometri altitudine, efectuară un salt în afara sistemului. Şoimii-de-iad le-au urmat după câteva secunde, făcând populaţia planetei să se întrebe ce naiba se întâmplase. În urma interstiţiilor tot mai mici ale găurilor de vierme, ouăle negre se prăbuşiră bubuitor spre sol într-o totală impunitate. Senzorii DS nu reuşiră să îi găsească din cauza acelei cumplite tulburări electronice. Pe fundalul orbitor al exploziilor de pe orbită, oamenii de pe planetă nu văzură dârele de condensare amintind de lasere. Căzură cu repeziciune, decelerând în atmosferă până la câţiva *g.* Bubuituri sonice zguduiau peisajul rural adormit, prima indicaţie că se petrecuse ceva grav. Când, oarecum alarmaţi, începură să examineze cerul, oamenii de la ţară nu văzură decât fragmente şi resturi în flăcări care cădeau dinspre locul bătăliei – lucru de aşteptat, susţinură cei care se pricepeau cât de cât la asemenea

lucruri. Ouăle atinseră viteza subsonică la un kilometru deasupra solului. Din jumătăţile lor inferioare se răsfirară nişte petale, care expuseră o suprafaţă mai mare la aer, dublând efectul de frânare. La patru sute de metri, paraşutele de frânare se deschiseră. La două sute de metri se desfăcură şi paraşutele principale.

Două sute cincizeci de ouă negre căzură cu bufnete pe pământ pe o suprafaţă care măsura peste trei sute de mii de kilometri pătraţi. Petalele nu se deschiseră la opt dintre ele, iar la altele nouă nu funcţionară paraşutele. Restul de două sute treizeci şi trei realizară aterizări care făcură oasele pasagerilor să zornăie, sărind şi rostogolindu-se câţiva metri până să se oprească. Laturile ouălor se deschiseră cu un pocnet puternic, iar posedaţii păşiră afară pentru a admira pământurile verzi pe care se oferiseră, ca voluntari, să le infiltreze.

Şoimii-de-iad reveniră la Noua Californie treizeci de ore mai târziu. Nu se bucurară de o primire ca pentru eroi. Organizaţia ştia că zborul de însămânţare reuşise; informaţiile primite de la infiltraţi îşi găsiseră drumul sinuos prin lumea de dincolo.

IA-ul jubila. Le ordonă lui Emmet şi Leroy să pregătească imediat încă cinci zboruri de însămânţare. Echipajele flotei şi asteroizii cooperară plini de entuziasm. Succesul nu se compara cu acela memorabil de la Arnstadt, însă avu darul de a revitaliza încrederea în Organizaţie. Suntem din nou o forţă, aceasta era opinia împărtăşită de toţi. Văicărelile şi recalcitranţa pierdeau teren.

Varrad anulă imaginea de navă stelară fantezistă când se apropie de Monterey. Glisă peste piedestalul locului de andocare şi se lăsă încet jos, radiind o uşurare nesistematică.

Te-ai descurcat bine, îi spuse Hudson Proctor lui Pran Soo, sufletul rezident al şoimului-de-iad. **Kiera spune că e încântată de tine.**

Începe pomparea de fluid nutrient, spuse Pran Soo pe un ton plat.

Bineînţeles. Imediat. Bucură-te.

Hudson Proctor dădu o comandă scurtă, iar fluidul ţâşni prin ţevi direct în vezicile interne de rezervă ale şoimului-de-iad.

Doi dintre noi au fost exterminaţi, anunţă Pran Soo ceilalţi şoimi-de-iad. **Linsky şi Maranthis. Au fost iradiaţi când reţeaua DS a planetei Kerry l-a distrus pe Dorbane. A fost îngrozitor. Le-am simţit structura ofilindu-se.**

Preţul pe care îl plătim pentru victorie, se grăbi să spună Etchells. **Doi dintre noi, în schimbul unei întregi planete pe care am ocupat-o.**

Da, spuse Felix, care poseda *Kerachel.* **Kerry m-a îngrijorat de-a dreptul. Când a fost vorba de concursuri de băut şi încăierări în baruri, ne-au surclasat de fiecare dată.**

Ţine-ţi pentru tine părerile de fraier comunist, spuse Etchells rânjind. **Asta a fost o misiune pentru a dovedi un concept. Ce dracu' ştii tu despre strategia globală? Noi suntem partea dură a operaţiunilor, trupele cosmice de şoc.**

Potoleşte-te, bufon mic şi plicticos. Şi nu te preface cumva că ai fost vreodată în armată. Chiar şi armatele impun un IQ minim.

A, da? Ce ştii tu? Am ucis cincisprezece oameni când am fost în luptă.

Da, el era asistent medical. N-a ştiut să citească etichetele de pe flacoane.

Ai grijă ce spui, creier de rahat.

Altfel?

Sunt convins că pe Kiera ar interesa-o să ştie despre răzvrătirea pe care o răspândeşti. Să vezi ce bine i-ar prii atitudinii tale puţin post.

TACI DRACULUI, DOBITOC ŞI ŢĂRĂNOI NAZIST CU CREIERII TERCI.

Banda de afinitate generală tăcu o vreme.

Ai ascultat asta? îl întrebă Pran Soo pe Rocio pe angajare singulară.

Am auzit, răspunse posesorul lui *Mindori.* **Cred că lucrurile ar putea să meargă aşa cum vrem noi.**

S-ar putea. Sunt convins că fiecare din noi se pricepe puţin la matematică. Câte doi dintre noi pentru fiecare planetă care e o ţintă slabă. Când vom începe să lovim ţintele, Kiera se va confrunta cu o grevă generală.

Situaţie din care va ieşi învingătoare dacă noi nu reuşim să punem la dispoziţia tuturor o sursă alternativă de hrană.

Da. Cum merge treaba?

L-am urmărit pe Lucky Logorn, aproape că s-au întors la Almaden.

Crezi că tipul de la Deebank va prinde pontul nostru?

A fost primul care ne-a oferit un târg. Măcar va asculta sugestiile mele.

*

Primul-amiral stătuse departe de laboratorul secret al CNIS imediat după incidentul din tribunalul Trei. Maynard Khanna fusese un ofiţer al naibii de bun, fără a mai spune că era tânăr şi atrăgător. Băiatul ar fi ajuns departe în Marina Confederaţiei, asta crezuse Samual Aleksandrovici. *Cu sau fără ajutorul meu. Iar acum e mort.*

Ceremonia funerară din biserica multiconfesională din Trafalgar fusese simplă şi scurtă. Demnă, aşa cum se cuvenea. Sicriul acoperit de drapel, imaginea durabilă a serviciului militar vreme de secole, plasat cu respect pe un piedestal în faţa altarului de garda puşcaşilor marini în uniformă de paradă. Ceremonia fusese gândită în onoarea lor. Dar Samual avusese impresia că semănase mai mult cu un sacrificiu ritualic.

Stând în prima strană şi rostind cuvintele unui imn, s-a întrebat brusc dacă îi urmărea Khanna. Informaţiile obţinute de la posedaţii capturaţi arătau că cei prinşi în lumea de dincolo aveau cunoştinţă de evenimentele care se petreceau în universul real. Era un moment de spaimă profundă; şi chiar dădu deoparte cartea de imnuri pentru a se uita cu un aer suspicios la sicriu. De aceea fusese conceput ritualul funerar în timpuri preistorice? Era unul dintre evenimentele cele mai obişnuite de interferenţă culturală, o ceremonie menită a marca petrecerea din viaţă. Prietenii şi rudele decedatului care veneau să-i aducă un ultim omagiu, să îi dorească să îşi urmeze cu bine calea. Ar fi liniştitor pentru un suflet, altfel gol şi singur, să ştie că atât de mulţi considerau că viaţa lor merită trăită.

Rămăşiţele lui Maynard Khanna batjocoreau ideea unei existenţe împlinite. Tânăr, torturat până la moarte, sfârşitul lui nu fusese nici rapid, nici nobil.

Samual Aleksandrovici ridicase din nou cartea de imnuri şi cânta cu o vigoare care îi surprinse pe ceilalţi ofiţeri. Khanna vedea probabil semnul de devoţiune al superiorului său şi va reuşi să se mai consoleze. Dacă avea vreun efect, efortul merita făcut. Acum, Samual Aleksandrovici trebuia să analizeze cauza regretului său. Jacqueline Couteur încă poseda trupul pe care îl furase. Imună faţă de legile care s-ar fi cuvenit să o pedepsească pe o asemenea ucigaşă în serie şi trădătoare.

Era însoţit de Mae Ortlieb şi de Jeeta Anwar din personalul preşedintelui Adunării, dar şi de amiralul Lalwani şi căpitanul Amr al-Sahhaf, înlocuitorul lui Khana. Prezenţa celor doi consilieri prezidenţiali i se păru uşor supărătoare; era un indiciu că deciziile şi prerogativele lui erau din ce în ce mai mult sub control politic. Olton Haaker avea un asemenea drept, recunoscu Samual, dar, pe măsură ce criza se dezvolta, acesta era folosit cu tot mai puţină subtilitate.

Pentru prima oară era recunoscător că Operaţiunea Eliberarea începuse pe Mortonridge. Acţiunea fizică reuşită pe o scară atât de largă distrăsese atenţia Adunării şi a companiilor media de la activităţile marinei. Politicienii, admise el sumbru, poate că aveau dreptate în legătură cu impactul psihologic al unei asemenea campanii. Accesase chiar şi senzovizările câtorva reporteri de teren pentru a vedea cum se descurcau sergenţii. *Doamne, ce noroi!*

Doctorul Gilmore şi Euru salutară mica delegaţie de elită cu manifestări discrete de nervozitate. *Un semn bun,* gândi Samual. Starea lui de spirit se mai îmbunătăţi când Gilmore porni să îi conducă spre secţiunea unde se găsea laboratorul de fizică şi electronică, departe de capcana pentru demoni.

Laboratorul Treisprezece Bitek era aproape la fel ca orice alt laborator de cercetări electronice. O încăpere lungă, cu şiruri de bănci, câteva mese de marmură amintind de cele dintr-o morgă, aranjate pe centru, şi camere sterile din sticlă la un capăt. Stive înalte de echipamente se înălţau ca nişte megaliţi moderni pe orice suprafaţă, alături de scanere de mare rezoluţie şi blocuri de birou de mare putere. Singurele elemente distinctive pe care le vedea Primul-amiral erau cuvele pentru clone. Aşa ceva nu se găsea în mod normal în afara unei aşezări edeniste.

– Ce anume vreţi să ne demonstraţi? întrebă Jeeta Anwar.

– Prototipul antimemoriei, spuse Euru. A fost uimitor de uşor de asamblat. Sigur, avem în fişiere multe arme care afectează gândirea, pe care le-am studiat. Şi mecanismele neurale care stau la baza fixării memoriei sunt bine înţelese.

– Dacă aşa stau lucrurile, mă surprinde că nimeni nu a proiectat una până acum.

– Este o chestiune de aplicabilitate, spuse Gilmore. Aşa cum a afirmat odată Primul-amiral, o armă, cu cât e mai complexă, cu atât este mai lipsită de utilitate practică, îndeosebi pe câmpul de bătălie. Pentru ca antimemoria să funcţioneze, creierul trebuie supus unei secvenţe lungi de pulsuri de imprimare. Nu poţi să tragi cu ea în duşman, aşa cum este cazul armei cu glonţ. Adversarii trebuie să privească drept în fascicul, iar orice mişcare bruscă, sau chiar o clipire prost sincronizată, poate anula întregul proces. Iar dacă s-ar afla că se foloseşte, implanturile retiniene ar putea fi programate să o recunoască şi să o blocheze. Cu toate acestea, după ce ai prizonierul, aplicarea devine extrem de simplă.

Mattox îi aştepta în ultima cameră sterilă, privind pe geam cu un aer de părinte mândru.

– Testarea a reprezentat momentul care ne-a frânat cel mai mult, explică el. Procesoarele bitek obişnuite sunt complet inutile în această privinţă. A trebuit să proiectăm un sistem care să imite în întregime o structură neurală tipic umană.

– Adică aţi clonat un creier? întrebă Mae Ortlieb, având în glas o notă evidentă de dezaprobare.

– Varietatea structurală se copiază dintr-un creier, spuse Mattox pe un ton defensiv. Însă constructul în sine este făcut complet din bitek. Nu a fost vorba de clonare.

Făcu semn către camera sterilă.

Delegaţia se apropie. Încăperea era aproape goală, având doar o masă pe care se găsea un cilindru din metal lustruit. Tuburi subţiri cu fluid nutritiv şerpuiau ieşind pe la baza lui, mergând spre un mecanism scund de reciclare a proteinelor. Dintr-o parte a cilindrului, cam pe la jumătatea lui, ieşea o cutie mică. Făcută din plastic translucid de culoarea ambrei, aceasta conţinea o sferă solitară de culoare închisă şi dintr-un material mai dens, aşezată aproape de suprafaţă. Primul-amiral spori capacitatea de mărire a retinelor lui îmbunătăţite.

– Acela e un ochi.

– Da, domnule, spuse Mattox. Încercăm să facem totul cât mai realist posibil. Aplicaţia autentică va impune ca antimemoria să fie condusă printr-un nerv optic.

Un modul electronic de culoare neagră era suspendat la câţiva centimetri de ochiul bitek, fixat cu ajutorul unei cleme metalice simple. Cabluri cu fibră optică plecau de la acesta, pentru a se conecta la prizele de date ale camerei.

– Ce fel de rutine rulaţi în interiorul constructului? întrebă Mae Ortlieb.

– Ale mele, răspunse Euru. Am conectat cortexul la un procesor capabil de afinitate, iar eu am transferat o copie a personalităţii şi amintirile mele în el.

Mae se crispă şi se uită de la edenist la cilindrul de metal.

– Nu e oarecum neobişnuit?

– Nu, relativ la situaţia aceasta, îi răspunse el cu un zâmbet. Încercăm să creăm cel mai realist mediu posibil. Aşa că avem nevoie de o minte umană. Dacă vrei, poţi să-i aplici un test simplu Turing.

Atinse un bloc procesor de pe perete, aflat lângă camera sterilă. Lentila sa AV sclipea.

– Cine eşti? întrebă Mae Ortlieb.

– Cred că ar trebui să-mi spun Euru-doi, îi răspunse lentila AV. Dar Euru şi-a transferat personalitatea într-un simulacru neural de douăsprezece ori până acum pentru a facilita evaluarea antimemoriei.

– Atunci, ar trebui să fii Euru-treisprezece.

– Spune-mi Junior, e mai simplu.

– Şi crezi că ai păstrat calităţi umane?

– Nu am afinitate, desigur, lucru pe care îl consider foarte trist. Cu toate acestea, întrucât nu voi exista multă vreme, absenţa ei este tolerabilă. În afară de asta, sunt pe deplin uman.

– Voluntariatul pentru sinucidere nu este o trăsătură umană prea sănătoasă, cu atât mai mult pentru un edenist.

– Totuşi, pentru asta m-am oferit.

– Sinele tău original a făcut-o. Dar, ia spune, nu ai deloc independenţă?

– Probabil că dacă m-aţi lăsa să mă dezvolt, aş fi reticent. Eu sunt mintea geamănă a lui Euru Senior astfel încât acest experiment este perfect acceptabil pentru mine.

Primul-amiral se încruntă, tulburat fiind de ceea ce avea în faţa ochilor. Ştiuse că echipa lui Gilmore atinsese acest nivel. Se uită în lateral, spre Euru.

– Mi s-a dat de înţeles că un suflet este format prin imprimarea coerentă a gândirii simţitoare peste energie de tipul celei din lumea de dincolo, care este prezentă în univers. Aşadar, întrucât eşti o fiinţă înzestrată cu simţuri, acum vom avea sufletul tău.

– Aşa presupun, amirale, răspunse Euru Junior. E logic.

– Asta înseamnă că deţii potenţialul necesar pentru a deveni o entitate nemuritoare. Însă această testare te va elimina pentru vecie. E o perspectivă alarmantă, pentru mine, nu pentru tine. Nu sunt convins că avem dreptul moral de a continua.

– Amirale, înţeleg ce spui. Dar, pentru mine, identitatea mea este mai importantă decât sufletul, sau sufletele. Ştiu că în momentul în care voi fi şters din acest construct, eu, Euru, voi continua să exist. Suma a tot ce sunt continuă. În vreme ce acum exist dintr-un motiv, pentru a proteja continuitatea culturii mele. De-a lungul întregii istorii, fiinţele umane au murit pentru a-şi apăra căminele şi idealurile, chiar dacă nu au ştiut cu certitudine că aveau suflete. Eu nu mă deosebesc deloc de ele. Aleg chiar să trec prin antimemorie pentru ca rasa să poată depăşi prezenta criză.

– Adevărat test Turing, spuse sardonic Mae Ortlieb. Pariez că bătrânul nu a anticipat acest gen de discuţie cu o maşină care încearcă să-şi dovedească inteligenţa.

– Dacă nu există altceva, se grăbi să intervină Gilmore.

Primul-amiral se uită încă o dată la cilindru, gândindu-se la un refuz. Ştia că o asemenea instrucţiune nu va fi admisă de Preşedinte. *Şi nu am nevoie de acest gen de intervenţionism în treburile marinei în acest moment.*

– Prea bine, spuse el fără tragere de inimă.

Gilmore şi Mattox schimbară priviri uşor vinovate. Mattox datavizǎ o instrucţiune către procesorul de control al camerei sterile, iar sticla deveni opacă.

– Ca să te protejez de orice posibil blocaj, zise el. Dacă doreşti să accesezi camera internă, vei putea observa procesul în completitudinea lui. Deşi nu e mare lucru de văzut. Te asigur că spectrul pe care îl folosim pentru a transmite antimemoria a fost blocat de senzor.

Întocmai cum spusese Mattox, imaginea pe care o primiră membrii delegaţiei când accesară senzorul se dovedi palidă, culoarea fiind aproape inexistentă. Nu văzură decât un mic disc de culoare albă care glisă din modulul electronic, poziţionându-se peste ochiul încapsulat. Câteva cifre iconice suprapuse peste el defilară repede, fără niciun înţeles.

– Asta e tot, anunţă Mattox.

Primul-amiral anulă canalul cu procesorul. Ferestrele camerei sterile redeveniră transparente, exact la vreme pentru a surprinde discul retrăgându-se înapoi în modulul electronic.

Gilmore rămase cu faţa spre lentila AV.

– Junior, mă auzi?

Strălucirea slabă a lentilei rămase constantă.

Mattox primi o datavizare de la sondele de monitorizare ale constructului.

– Funcţiile undelor cerebrale s-au oprit, spuse el. Iar descărcările sinapselor sun complet aleatorii.

– Dar ce s-a întâmplat cu retenţia memoriei? întrebă Gilmore.

– Probabil că a ajuns la aproximativ treizeci, până la patruzeci la sută. Imediat ce se stabilizează, voi rula o scanare privind capacitatea neurologică totală.

Membrii echipei ştiinţifice a CNIS zâmbiră unul către altul.

– Asta e bine, spuse Gilmore. Al naibii de bine. Cel mai bun procentaj obţinut până acum.

– Şi ce înseamnă asta? întrebă amiralul.

– Nu au rămas tipare funcţionale de gândire. Junior a încetat să mai gândească. Bitekul este doar un depozitar pentru fragmente de memorie.

– Impresionant, spuse gânditoare Mae Ortlieb. Şi care va fi următoarea etapă la care vei trece?

– Încă nu ştim sigur, îi răspunse Gilmore. Trebuie să recunosc, potenţialul acestui lucru este înspăimântător. Ideea noastră este să îl folosim ca ameninţare pentru a sili sufletele să se îndepărteze de interfaţa lor cu acest univers.

– Dacă funcţionează în cazul sufletelor, ţinu să obiecteze Jeeta Anwar.

– Această perspectivă aduce cu sine o întreagă serie de probleme, recunoscu Gilmore, deloc amuzat.

– Dă-mi voie să ghicesc, spuse Samual. Dacă antimemoria se foloseşte asupra unui posedat, vei şterge şi amintirile gazdei şi îi distrugi sufletul.

– Pare probabil, spuse Euru. Ştim că mintea unei gazde este încă reţinută în creier cât sufletul posesor păstrează controlul asupra trupului. Faptul că, după reapariţia gazdei în urma imersiei tau-zero, posesorul este silit să plece stă ca dovadă privind acest lucru.

– Aşadar, antimemoria nu poate fi folosită în mod individual?

– Nu fără a ucide şi sufletul gazdei, domnule.

– Această versiune ar putea funcţiona în lumea de dincolo? întrebă brusc Samual.

– Mă îndoiesc că va putea trece în lumea de dincolo, spuse Mattox. În prezent, e prea lentă şi ineficientă. A reuşit să disipeze procesele de gândire ale lui Junior; dar, aşa cum ai observat, nu a şters toate amintirile. Zonele din minte care nu sunt folosite când loveşte antimemoria au posibilitatea să rămână izolate de dispozitiv, întrucât canalele gândirii care le conectează în mod obişnuit sunt anulate. Dacă facem o analogie între minte şi un oraş, distrugi drumurile şi laşi clădirile intacte. Având în vedere că legătura pe care o are un suflet posesor cu lumea de dincolo este cel mult slabă, nu există nicio garanţie că, în forma sa curentă, antimemoria va reuşi să pătrundă acolo. Trebuie să elaborăm o versiune mai rapidă.

– Dar nu ştii sigur?

– Nu, domnule, acestea sunt estimări şi teorii. Nu vom şti dacă versiunea funcţionează decât după ce îşi dovedeşte succesul.

– Necazul este că o antimemorie care funcţionează ar extermina toate sufletele din lumea de dincolo, spuse încet Euru.

– E adevărat?

– Da, domnule, spuse Gilmore. Asta este dilema noastră. Nu se poate face o demonstraţie sau un test pe scară mică. Antimemoria este practic o armă a Judecăţii de Apoi.

– Nu vei face sufletele să creadă asta niciodată, spuse Lalwani. De fapt, cunoscând condiţiile din lumea de dincolo, nici măcar nu-i veţi face pe mulţi dintre ei să acorde atenţie avertismentului.

– Nu-mi permit în niciun caz folosirea unei arme care va extermina miliarde de entităţi umane, spuse Primul-amiral. Trebuie să-mi pui la dispoziţie opţiuni alternative.

– Amirale, dar…

– Nu. Îmi pare rău, doctore, ştiu că ai lucrat mult la asta şi apreciez eforturile tale şi ale echipei. Nimeni nu este mai conştient decât mine cât de mare este ameninţarea pe care o reprezintă posedaţii. Însă nici măcar acest lucru nu justifică o asemenea ripostă.

– Amirale! Am explorat toate posibilităţile pe care le-am fi putut găsi. Toţi teoreticienii pe care îi am în orice disciplină ce există au elaborat idei şi teorii nebuneşti. Am încercat chiar exorcismul după ce preotul acela de pe Lalonde a susţinut că el dă roade. Nimic, dar *nimic* altceva nu a părut a fi viabil. Acesta este singurul progres pe care l-am înregistrat.

– Doctore, nu-ţi denigrez munca, şi nici dăruirea. Dar mi-e limpede că îţi dai seama că un astfel de lucru este cu desăvârşire inacceptabil. Din punct de vedere moral, etic, este greşit. Nu poate fi decât greşit. Ceea ce sugerezi se cheamă genocid. Să-ţi spun ceva, nu-ţi voi da niciodată autorizarea de folosire a unei asemenea monstruozităţi. Şi bănuiesc şi sper că nici vreun alt ofiţer al marinei nu o va face. Te rog să găseşti altă soluţie. Acest proiect este blocat.

*

Personalul Primului-amiral efectuă o analiză discretă pentru a afla cât va dura până când preşedintele Haaker va dataviza conferinţa. Câştigătorul o convocă peste nouăzeci şi şapte de minute. Se aşezară faţă în faţă la masa ovală dintr-o încăpere-bulă cu nivel de securitate unu în ceea ce privea senzomediul. Amândoi îşi programară chipurile generate pentru a rămâne neutre, la fel ca şi nivelul intonaţiilor.

– Samual, nu ai dreptul să anulezi proiectul antimemorie, începu preşedintele. Este tot ce avem.

Aflat în biroul său, Samual Aleksandrovici zâmbi observând felul în care Haaker îi folosea numele mic, lucru pe care îl făcea întotdeauna când intenţiona să adopte o atitudine intransigentă.

– În afară de Operaţiunea Eliberarea de pe Mortonridge, vrei să spui?

Samual îşi imagină buzele strânse ale preşedintelui.

– Aşa cum ai arătat prea bine mai devreme, Eliberarea nu reprezintă o soluţie la problema globală. Antimemoria, da.

– Neîndoielnic. E prea finală. Ascultă, nu ştiu dacă Mae şi Jeeta ţi-au prezentat proiectul în amănunt, dar echipa de cercetare crede că arma va extermina toate sufletele din lumea de dincolo. Nu se poate să iei aşa ceva în considerare.

– Samual, acele suflete care te îngrijorează atât de mult încearcă să ne facă sclavi pe toţi. Trebuie să spun că atitudinea ta mă surprinde. Eşti militar, ştii că războiul este rezultatul tuturor lucrurilor iraţionale, combinat cu conflictul de interese. Această criză este un exemplu elocvent şi pentru una, şi pentru alta. Sufletele doresc cu disperare să se întoarcă, iar noi nu le putem îngădui asta. Dacă reuşesc, vor distruge complet rasa umană.

– Vor ruina aproape tot ce am realizat. Însă extincţia totală, nu. Nici măcar nu cred că ne pot poseda pe toţi. Edeniştii s-au dovedit extrem de rezistenţi, iar răspândirea s-a oprit aproape complet.

– Da, datorită carantinei pe care ai instituit-o. A fost o politică reuşită, nu neg asta. Dar deocamdată nu am reuşit să găsim nimic care să poată răsturna ceea ce s-a întâmplat. Şi asta doreşte majoritatea populaţiei Confederaţiei. De fapt, în favoarea acestui lucru insistă. S-ar putea ca răspândirea să fi încetinit, dar nu s-a oprit. Ştii asta la fel de bine ca mine. Şi carantina este greu de menţinut.

– Cred că nu înţelegi cu adevărat ce propui. Acolo există miliarde de suflete. Miliarde.

– Care trăiesc în chinuri. Indiferent de motive, ele nu pot merge mai departe, aşa cum susţine acest Laton că ar fi posibil. Nu crezi că ar binecuvânta adevărata moarte?

– Unele dintre ele, da. Eu probabil că asta aş alege. Dar niciunul dintre noi nu are dreptul să decidem în numele lor.

– Ele ne-au silit să ajungem în această situaţie. Ele ne invadează.

– Asta nu ne dă dreptul de a le extermina. Trebuie să găsim o cale de a le ajuta; procedând astfel, ne ajutăm pe noi. Nu putem înţelege acest lucru?

Preşedintele îşi abandonă imaginea de imparţialitate şi se aplecă în faţă, iar vocea îi deveni mai serioasă.

– Sigur că înţeleg asta. Nu încerca să mă portretizezi ca un ticălos intransigent. Samual, te-am sprijinit, deoarece ştiu că nimeni nu poate comanda Marina mai bine ca tine. Şi am fost recompensat pentru asta. Până acum, am controlat situaţia politică, i-am ţinut în frâu pe cei cu minţile înfierbântate. Dar asta nu poate dura la nesfârşit. Cândva, cumva, trebuie să se prezinte Confederaţiei o soluţie privind situaţia globală. Şi tot ce avem până acum este un singur răspuns posibil: antimemoria. Nu-ţi voi permite să stopezi proiectul, Samual.

Trăim vremuri grele, aşa că trebuie să analizăm totul, indiferent cât de oribil ar părea.

– Nu voi permite niciodată folosirea unei astfel de arme. Cu toate că sunt atât de diferite, sufletele sunt umane. Am jurat să protejez viaţa în întreaga Confederaţie.

– Nu tu vei da ordinul de folosire a ei. O armă ca aceasta nu intră nicidecum în prerogativele militarilor. Acestea ne aparţin nouă, politicienilor pe care îi dispreţuieşti.

– Pe care îi dezaprob. Câteodată.

Primul-amiral zâmbi uşor.

– Continuă să cauţi, Samual. Presează-i pe Gilmore şi pe oamenii lui să descopere o soluţie decentă, una umanitară. Vreau asta la fel de mult ca tine. Dar, în paralel, ei trebuie să continue elaborarea armei antimemorie.

Urmă o pauză. Samual îşi dădu seama că, dacă ar fi refuzat în acele momente, l-ar fi obligat pe Haaker să emită un ordin oficial. Ceea ce ar fi făcut ca poziţia sa ca Prim-amiral să devină imposibil de păstrat. Era o propunere clară de a alege.

– Desigur, domnule preşedinte.

Preşedintele Haaker afişă un zâmbet reţinut, apoi datavizǎ procesorul său să anuleze discuţia, crezând cu tărie că înfruntarea lor, să zicem, atât de diplomatică, nu va ajunge să fie cunoscută şi de altcineva.

La urma urmelor, se ştia că tehnicile de criptare care asigurau un nivel de securitate de tip conferinţă unu erau imposibil de interceptat. Cea mai obişnuită statistică citată de experţii în securitate era că, dacă ar lucra în paralel, nici toate IA-urile din Confederaţie nu ar fi reuşit să spargă codul decât într-un interval de cinci ori mai mare decât durata de existenţă a universului. Prin urmare, pentru Divizia de comunicaţii Protejate a CNIS (dar şi, printre alţii, omologii lor, ASE şi B7) ar fi fost de-a dreptul şocant să afle că pe ecranul unei replici perfecte a unui televizor Sony Trinitron cu diagonala de 69 de centimetri din anii 1980 apărea în acele momente imaginea Primului-amiral şi a preşedintelui Adunării în faţa unui public alcătuit din cincisprezece duomilenari atenţi şi a unei fete de zece ani care era cu mintea în altă parte.

Tracy Dean oftă de frustrare când imaginea dispăru, transformându-se într-un punct minuscul, fosforescent, în mijlocul ecranului.

– Ei, asta creează mare deranj şi supără multă lume, şi nu greşesc exprimându-mă astfel.

Stând pe un scaun prea înalt, Jay îşi legăna picioarele. În afară de faptul că reprezenta principalul lor centru social, clubul găzduia observatorii kiint pensionaţi care nu mai erau capabili să locuiască singuri într-o cabană. Era o clădire mare şi aerisită, cu coridoare late şi arcade largi care dădeau spre încăperi iluminate de soare ce arătau până la ultima ca nişte saloane de hotel. Pereţii erau tencuiţi în alb, iar podelele, acoperite de gresie roşie. Preferatele locului erau ghivecele mari din lut în care creşteau palmieri înalţi. Păsări minuscule cu penaj auriu, strălucitor şi stacojiu şi cu aripi membranoase de culoare turcoaz zburau când afară, când înăuntru, pe ferestrele deschise, ferindu-se din calea globurilor-servitor de culoare violet. Scopul principal al clubului era să ofere confort. Nu existau scări, nici trepte, ci doar rampe; scaunele erau tapiţate adânc; chiar şi mâncarea extrudată de automatele universale, indiferent de tip, era moale, cerând puţin efort la mestecare.

Primele cinci minute de plimbare prin clădire se dovediseră interesante. Tracy o conduse, prezentând-o celorlalţi rezidenţi, vioi, în ciuda înfăţişării lor fragile. Bineînţeles că erau toţi foarte fericiţi să o vadă, agitându-se în jurul ei, mângâind-o pe cap, spunându-i ce frumoasă era noua ei rochiţă, sugerând biscuiţi cu nume ciudate, dulciuri şi îngheţată despre care credeau că îi vor plăcea. Nu se mişcau prea mult din scaunele aflate în salon, mulţumindu-se să urmărească evenimente ce se petreceau în Confederaţie şi programe nostalgice din secolele trecute.

Jay şi Tracy stătură în salonul cu televizor jumătate din după-amiază, timp în care rezidenţii se ciorovăiră ce program să urmărească. Treceau de pe un canal pe altul, văzând în timp real conferinţe guvernamentale şi militare secrete, alternând cu un show numit *Zile fericite,* la care chicoteau, sincronizându-se cu râsetele neruşinate de pe banda sonoră. Apăreau chiar şi pauzele publicitare originale. Jay zâmbi derutată văzând personajele arhaice, lipsite de orice umor, privind cât mai mult pe fereastră. În ultimele trei zile se distrase pe plajă cu jocurile pe care servitorii universali le extrudaseră, înotase, făcuse plimbări lungi pe nisip sau prin jungla liniştită din spatele plajei. Mesele erau la fel de bune ca şi cele din *Seninătate.* Tracy avea chiar şi un bloc-procesor cu lentilă AV care era capabil să recepţioneze spectacolele distractive din Confederaţie, pe care le urmărea câteva ore în fiecare seară. Iar Richard Keaton venise de câteva ori ca să vadă ce mai face. Însă, în esenţă, se săturase. Planetele acelea, care atârnau atât de ispititor pe cer, reprezentau o atracţie permanentă, ceva care îi amintea că lucrurile din sistemul

unde se afla căminul kiint erau ceva mai active decât plaja populată de oameni.

Tracy îi surprinse privirea visătoare şi o bătu uşor pe mână.

– Diferenţele culturale, spuse ea cu un aer confidenţial când, înjosit, Fonz[4] primi actele de înrolare în armată. Trebuie să înţelegi deceniul trecut ca să sesizezi umorul.

Jay dădu din cap cu înţelepciune şi se întrebă când i se va permite să o vadă din nou pe Haile. Era mult mai amuzantă decât Fonz. Apoi cei prezenţi trecură pe canalul unde se transmitea discuţia dintre Primul-amiral şi preşedinte.

– Corpus va trebui să intervină acum, spuse una dintre rezidente, o doamnă pe nume Saska. Antimemoria ar putea să scape din mâinile oamenilor. Iar atunci vor fi necazuri.

– Verifică referinţele, interveni altă femeie. Multe rase s-au gândit să folosească arme similare când s-au confruntat cu lumea de dincolo. Noi avem înregistrări privind folosirea a optsprezece.

– Îngrozitor. Şi ce s-a întâmplat?

– Nu au funcţionat prea bine. A fost eliminat doar un procent modest din populaţia invers transcendentă. Apar prea multe distorsiuni de tipar printre inverşi pentru a dirija corespunzător antimemoria. Nicio specie nu a elaborat una care să acţioneze suficient de rapid pentru a fi eficientă. Asemenea lucruri nu pot fi cu niciun chip considerate drept o finală.

– Da, dar idiotul ăla de Haaker nu va afla decât după ce va încerca, se plânse Galic, unul dintre cei aflaţi în încăpere. Nu putem admite moartea vreunui om, nici măcar a vreunui invers. Niciodată nu a murit vreun om.

– Totuşi am suferit mult, murmură cineva cu glas plin de resentimente.

– Şi destul de curând vor începe să moară pe lumile scoase din univers.

– Vă spun eu, Corpus nu va interveni.

– Am putea face o solicitare, zise Tracy. Măcar am putea cere introducerea unei inserţii la proiectul antimemorie pentru a-i monitoriza evoluţia. La urma urmelor, dacă creează cineva o antimemorie suficient de rapidă pentru a devasta lumea de dincolo, asta va reprezenta cursa noastră nebună a înarmării.

– În regulă, spuse Saska. Dar vom avea nevoie de un cvorum înainte de a transmite apelul la nivel executiv.

– Ca şi cum asta ar fi problema, replică Galic.

---

[4] Personaj din serialul comic american *Zile fericite (Happy Days)* (n. tr.).

Tracy zâmbi răutăcios.

– Iar eu ştiu pe cineva care este foarte potrivit pentru respectiva inserţie.

Din salon se auziră câteva gemete.

– El?

– Prea deştept ca să-i fie de folos, dacă vrei părerea mea.

– Indisciplinat.

– Nu am desfăşurat niciodată asemenea operaţiuni de observare.

– Ticălos obraznic.

– Prostii, spuse Tracy cu vioiciune. Îşi petrecu un braţ pe după umărul fetei. Ea îl place, nu-i aşa, Jay?

– Richard.

– Aha. Jay îl ridică pe Prinţul Dell; dintr-un motiv imposibil de explicat, nu reuşise să lase ursuleţul în cameră. El mi-a dat asta, le spuse ea celor aflaţi în salon.

Tracy râse.

– Aşa rămâne, deci. Arnie, pregăteşte tu apelul, pentru că eşti cel mai bine familiarizat cu amănuntele procedurilor protocolare ale Corpusului.

– Am înţeles. Unul dintre bărbaţi se ridică supus. Sper că nu mă zoriţi.

Porniră din nou televizorul, pe ecranul căruia apăru melodia tipică pentru *O iubesc pe Lucy*. Tracy se strâmbă şi o luă pe Jay de mână.

– Hai, păpuşă, cred că te-ai plictisit destul.

– Cine e Corpus? întrebă Jay după ce părăsiră încăperea şi ajunseră în lumina puternică a soarelui.

Pe un piedestal de piatră de afară se găsea o bicicletă neagră din fier, cu roata din faţă foarte mare comparativ cu cea din spate. Când o văzuse prima oară, lui Jay îi trebuise o veşnicie să înţeleagă cum puteau oamenii să folosească aşa ceva.

– Corpus nu este cineva, ca să fiu mai precisă, spuse Tracy. E mai degrabă versiunea kiint a Consensului edenist. E un fel de filosofie, dar şi guvernare. Îmi pare rău, nu e o explicaţie prea bună, nu-i aşa?

– Vrei să spui că el conduce?

Ezitarea lui Tracy abia dacă se observă.

– Da, exact. Trebuie să respectăm legile lui. Şi cea mai importantă este neintervenţia. Cea pe care Haile a încălcat-o aducându-te aici.

– Şi vă îngrijorează treaba asta cu antimemoria?

– Foarte mult, deşi nimeni nu încearcă să arate asta. Acel lucru poate provoca un dezastru dacă este eliberat în lumea de dincolo. Nu putem permite să se întâmple aşa ceva, păpuşă. De aceea vreau să-l trimitem pe Richard pe Trafalgar.

– De ce?

– Ai auzit ce au zis ceilalţi. Nu este disciplinat, spuse ea şi clipi.

Tracy o conduse înapoi la cercul de marmură neagră ca abanosul aflat deasupra plajei. Jay văzuse câteva dintre ele presărate în jurul ciorchinelui de cabane, inclusiv vreo două chiar în club. De câteva ori văzuse chiar cum sferele negre clipeau, căpătând viaţă şi depozitând pe cineva. O dată, fugise către un cerc, închizând ochii şi ţinându-şi răsuflarea. Însă nu se întâmplase nimic. Bănuia că trebuia să fie datavizat procesorul de control pe care îl foloseau.

Tracy se opri la marginea unui cerc şi ridică un deget spre Jay.

– Cineva doreşte să te vadă, spuse ea.

O sferă neagră se materializă. Apoi Haile apăru acolo, cu braţele ei pe jumătate formate fluturând nesigure.

Prietena mea Jay! Multă încântare.

Jay scoase un ţipăt de emoţie şi se repezi în faţă să-şi arunce braţele în jurul gâtului prietenei sale.

– Unde ai fost? Mi-a fost dor de tine.

Durerea i se desluşea în glas.

Am acordat timp învăţării.

– Ce anume ai învăţat?

Un braţ tractamorfic se încolăci în jurul taliei lui Jay. **Cum merg lucrurile.**

– Care lucruri?

Corpus. În tonul lui Haile se simţea un respect uşor temător.

Jay o mângâie pe cap pe copila kiint.

– A, despre asta era vorba? Toată lumea de aici este supărată pe el.

Pe Corpus? Nu se poate.

– Nu-i va ajuta pe oameni în cazul posedării, nu le va fi de folos, aşa cum avem nevoie. Dar nu-ţi face griji, Tracy vrea să facă o plângere. Până la urmă, se va rezolva favorabil.

E bine aşa. Corpus este foarte înţelept.

– Da? O atinse pe Haile pe piciorul din faţă, iar kiinta îşi îndoi supusă genunchiul. Jay urcă repede şi se aşeză călare pe gâtul lui Haile.

– El ştie vreun proiect bun de castel de nisip?

Haile coborî de pe cercul negru. **Corpus nu ştie nimic despre construirea castelelor de nisip.** Jay zâmbi satisfăcută.

– Hei, să fiţi cuminţi, spuse Tracy cu severitate. Puteţi înota, dar nu trebuie să vă scufundaţi mai mult decât este cazul. Ştiu că servitorii vă vor ajuta dacă daţi de necaz, dar nu asta este problema. Trebuie să învăţaţi să vă asumaţi răspunderi. S-a înţeles?

– Da, Tracy.

Am înţeles.

– Bine, atunci duceţi-vă şi distraţi-vă. Şi, Jay, să nu te îndopi cu dulciuri. Astă-seară gătesc eu, şi mă voi supăra dacă nu vei mânca nimic.

– Am înţeles, Tracy.

Îşi strânse genunchii de lateralele lui Haile, iar kiinta începu să se mişte înainte, îndepărtându-se amândouă repede de bătrână.

– Ai avut necazuri pentru că m-ai salvat? întrebă Jay emoţionată după ce o lăsară în urmă pe Tracy.

Corpus înţelege şi acordă iertare.

– A, bine.

Dar nu trebuie să mai fac asta niciodată.

Jay îi scărpină iubitoare umerii prietenei sale în timp ce se grăbeau spre apă.

– Hei, ai început să mergi mult mai bine.

Restul după-amiezii se dovedi încântător. Ca în vremurile de odinioară, în golfuleţul de pe *Seninătate.* Înotară, iar servitorul universal extrudă un burete şi o perie pentru ca Haile să poată fi curăţată, apoi construiră câteva castele de nisip, deşi nisipul fin şi neaderent nu era prea bun pentru aşa ceva. Jay riscă şi ceru două acadele cu migdale (era foarte sigură că servitorul o va spune dacă ar fi mâncat mai multe), bătură o minge gonflabilă pe plajă şi, după ce obosiră, vorbiră despre sistemul de cămine de bătrâni al kiintilor. Haile nu ştia mai multe decât îi explicase Tracy, însă pentru fiecare întrebare pe care i-o punea, kiinta îl consulta pe Corpus pentru a răspunde.

Informaţiile erau foarte incitante. În primul rând pâlcul de cabane pentru pensionaţi era una dintre cele trei asemenea aşezări de pe o insulă altfel nelocuită care avea lăţimea şi lungimea de cincizeci de kilometri. Se chema Satul.

– Insula se cheamă Satul? întrebă surprinsă Jay.

Da. Observatorii umani pensionaţi au insistat să se cheme aşa. Corpus sugerează că e multă ironie în numele ales. Nu ştiu ce e aceea ironie.

– Diferenţă culturală, spuse Jay cu un aer superior.

Satul era una dintre insulele unui mare arhipelag, căminul observatorilor a opt sute de rase xenoc înzestrate cu simţire. Jay se uită cu nostalgie spre iahtul ancorat în larg. Ce grozav ar fi fost să navigheze pe mare şi să viziteze fiecare port, căminul altor specii.

– Aici sunt şi Tyrathca?

Câţiva. Corpusului îi este greu să se insereze în societatea lor. Corpus spune că sunt insulari. Asta l-a tulburat recent pe Corpus.

Haile îi povesti despre lumea pe care trăia acum, numită Riynine. Nang şi Lieria aleseseră o casă într-unul dintre marile oraşe, un continent-parc, plin de domuri, turnuri şi alţi coloşi. Acolo trăiau milioane de kiinti, iar Haile cunoscuse mulţi tineri de vârsta ei.

Acum am mulţi prieteni.

– Frumos.

Încercă să nu se arate geloasă. Riynine nu se vedea de pe Sat; era departe, după Arc, aproape în spatele soarelui orbitor. Una dintre planetele-capitală unde soseau stoluri de nave stelare xenoc, venind din lumi aflate dincolo de galaxie, formând o nebuloasă spiralată de culoare argintie deasupra atmosferei.

– Du-mă acolo, se rugă Jay. Tânjea să vadă o asemenea minune. Vreau să-ţi cunosc noii prieteni şi să văd oraşul.

Corpus nu vrea să te alarmezi. Acolo sunt lucruri ciudate.

– Vai, te rog, *te rog.* O să mor dacă nu merg acolo. E nedrept să vin până aici şi să nu văd ce e mai bun. Te rog, Haile, roagă-l pe Corpus din partea mea. Te rog!

Prietenă Jay. Te rog să ai răbdare. Voi solicita. Promit.

– Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc.

Ţopăi şi dansă în jurul lui Haile, care îşi şerpui braţele tractamorfice subţiri, încercând să o prindă.

– Hei, ce faceţi? se auzi o voce. S-ar părea că voi două vă distraţi grozav.

Respirând precipitat şi îmbujorată, Jay se opri. Se uită spre silueta care se apropia călcând pe nisipul orbitor.

– Richard?

El zâmbi.

– Am venit să-mi iau la revedere.

– Aha. Expiră apăsat. În acele momente, totul era atât de trecător… Oamenii, locurile… îşi înclină capul într-o parte. Arăţi diferit.

Purta o uniformă bleumarin, curată şi călcată, şi ghete negre sclipitoare. Sub braţ ţinea o caschetă cu cozoroc. Iar coada de cal dispăruse; avea părul tuns scurt la un centimetru.

– Locotenent-major Keaton, din Marina Confederaţiei, mă prezint la datorie, doamnă, spuse el şi salută.

Jay chicoti.

– Ea e prietena mea, Haile.

Bună, Haile.

Salutări, Richard Keaton.

Richard îşi aranjă haina, apoi ridică din umeri.
– Ce părere ai? Cum arăt?
– Foarte elegant.
– A, ştiam eu. E adevărat. Tuturor fetelor le plac uniformele.
– Chiar trebuie să pleci?
– Da. Am fost înrolat de prietena ta, Tracy. Mă duc pe Trafalgar ca să salvez universul de ticălosul doctor Gilmore. El nu ştie că e ticălos. Asta e o parte a problemei, din păcate. Ignoranţa este o latură tragică a vieţii.
– Şi cât o să lipseşti?
Nu crezuse că lucrurile se vor petrece cu atâta repeziciune. Tracy vorbise despre inserţie în urmă cu doar două ore. Iar acum, iată, se şi întâmpla.
– Nu ştiu sigur. De aceea am vrut să te văd înainte de plecare. Să-ţi spun că nu trebuie să-ţi faci griji. Tracy şi amicii ei sunt bine intenţionaţi, dar intră prea uşor în panică. Vreau să ştii că rasa umană e mult mai inteligentă şi mai elastică decât îşi închipuie acei minunaţi bătrânei. Au văzut prea multe în momente triste ale istoriei. Ştiu ce suntem noi acum. Şi acesta este momentul care contează. Avem o şansă al naibii de bună, Jay. Îţi promit.
Ea îl îmbrăţişă.
– O să-i port de grijă Prinţului Dell.
– Mulţumesc. Se uită în jur cu o sfiiciune teatrală şi îşi coborî glasul. Când ai ocazia… cere-i servitorului o placă de surfing şi un schi-jet. Şi să spui că a fost ideea ta. Bine?
Ea dădu din cap cu importanţă.
– Bine.

*

Această reutilare nu fusese de anvergura celorlalte două suferite de navă; dar nu încăpea nicio îndoială, *Lady Macbeth* era o sursă respectată de venit pentru companiile de servicii şi inginerie care operau în spaţioportul invers rotativ de pe *Seninătate.* Câteva dintre capsulele de susţinere biotică se prăbuşiseră sub forţa acceleraţiei incredibile a propulsiei antimaterie. Apoi trebuiau instalate tancurile suplimentare de masă de reacţie în celulele calei, un nou senzor specializat conectat pentru Kempster Getchell, precum şi încărcarea unei mici flote de sateliţi de supraveghere. Plăcile corpului fuseseră scoase pentru a permite înlocuirea şi instalarea noului nod de structurare a energiei.
Când Ione intră plutind în centrul de control al celulei de andocare, duzele cu spray spumă nul se pliară înapoi, lipindu-se de laturile

celulei. De un cenuşiu-argintiu şi aflată sub inelul de lumini din partea de sus a craterului abrupt de metal, *Lady Mac* sclipea ca nou-nouţă.

Joshua tocmai vorbea cu cineva din personalul care se ocupa de consolele din faţa ferestrelor, alegând culoarea şi stilul pentru nume şi înregistrare. Un braţ mecanic manipulator amintind de piciorul unui păianjen aluneca deja sub îndrumarea unui operator, iar capul aparatului de vopsit cu jet de ioni se rotea, gata să intre în acţiune.

– Trebuie să pleci peste douăzeci şi opt de minute, spuse Ione.

Joshua se uită spre ea şi zâmbi. Îl lăsă singur pe omul de la centrul de control şi alunecă spre ea. Se sărutară.

– E timp suficient. Şi nu pot zbura fără un nume pe fuzelaj. Pe de altă parte, inspectorii CAB ne-au dat deja aprobarea de zbor.

– A rezolvat Dahybi problema cu noul nod?

– Da. A reuşit până la urmă. Dar a trebuit să găsim pe cineva să-l ajute. De fapt, un şoim-de-vid a mers până la Haloul O'Neill ca să aducă doi oameni din echipa de software a producătorului. Au rezolvat problema sincronizării. Iisuse, ce-mi plac proiectele care au o prioritate deosebită.

– Bravo.

– Trebuie să mai încărcăm viespile-de-luptă, iar Ashly zboară pe MSV-ul nostru de la celula de service Dassault. Echipa ta de oameni de ştiinţă se află deja la bord. Îi avem pe Kempster şi pe Renato, împreună cu Mzu şi agenţii. Parker Higgens a insistat să călătorească pe *Oenone* cu Oski Katsura şi asistenţii ei.

– Nu trebuie să te simţi ofensat, spuse Ione. Sărmanul Parker suferă cumplit de rău de spaţiu.

Joshua îi aruncă o privire neutră, ca şi cum ea ar fi zis ceva în care concluzia nu reieşea din premise.

– Şi avem şi sergenţi în tau-zero. *Lady Mac* are o încărcătură mult mai mare decât *Oenone.*

– Nu e un concurs, Joshua.

El zâmbi strâmb şi o trase mai aproape.

– Ştiu.

Liol apăru ca o furtună prin ecluză.

– Joshua! Aici erai! Ascultă, nu putem… oh.

– Bună, Liol, spuse Ione cu glas dulce. Te-ai distrat bine pe *Seninătate?*

– Da. A fost grozav. Mulţumesc.

– Ai impresionat-o în mod deosebit pe Dominique. Numai despre tine vorbeşte.

Liol se strâmbă, cerând mut ajutorul lui Joshua.

– Cred că încă nu ţi-ai luat rămas-bun de la ea, nu-i aşa? spuse Ione.

Îmbujorarea lui Liol se dovedi mai puternică decât reuşi să controleze suprareglarea nanonicelor neurale.

– Am fost foarte ocupat ajutându-l pe Joshua. Hm, poate o faci tu în locul meu, bine?

– Da, Liol. Se strădui să nu râdă. O voi anunţa că ai plecat.

– Mulţumesc, Ione. Îţi rămân îndatorat. A, Joshua, avem nevoie de tine la bord.

Ione şi Joshua începură să chicotească după ce Liol dispăru înapoi în celulă.

– Ai grijă, îi spuse ea după o vreme.

– Întotdeauna fac asta.

*

Drumul spre apartament îi luă mult timp lui Ione. Poate pentru că, brusc, se simţea foarte singură.

A reacţionat foarte bine, spuse *Seninătate.*

Crezi? Suferă mult în sinea lui. E discutabil dacă ignoranţa este o binecuvântare. Dar nu ar fi bănuit niciodată. Nu i-aş fi făcut niciunuia dintre noi vreun serviciu, asta pe termen lung.

Sunt mândru de integritatea ta.

Nu este o mare compensaţie pentru o inimă frântă… îmi cer iertare, a fost răutăcios din partea mea. Iarăşi hormonii…

Îl iubeşti?

Mereu mă întrebi asta.

Şi de fiecare dată îmi dai alt răspuns.

Am sentimente foarte puternice faţă de el. Ştii asta. Dumnezeule, dacă ai doi copii cu un bărbat, asta înseamnă ceva. E de-a dreptul adorabil. Dar dragoste… nu ştiu. Cred că iubesc ceea ce e, nu pe el. Dacă l-aş fi iubit cu adevărat, aş fi încercat să-l conving să rămână. Am fi găsit ceva de făcut potrivit pentru el aici. Şi, încă o dată, poate e vorba de mine. Probabil că nu pot iubi pe nimeni în felul acesta, mai ales când te am pe tine. Închise ochii pe vagonul-tub gol şi urmări consola de andocare care făcea ca *Lady Mac* să alunece afară din celulă. Panourile de purjare ale navei stelare se desfăcură, iar cablurile ca nişte ombilicuri, fixate în prizele din jurul părţii ei inferioare, se desprinseră. În jur se împrăştie un nor de gaz şi praf argintiu. Flăcări ionice de un albastru strălucitor izbucniră în jurul centrului navei, care se înălţă lin.

La zece mii de kilometri depărtare, escadrila lui Meredith Saldana se aşeza în formaţie. *Oenone* se ridică frumos de pe piedestal şi se

îndepărtă de el, pornind să se alăture navei *Lady Mac.* Cele două nave, foarte diferite, îşi egalară vitezele şi se îndreptară spre escadrilă.

Nu sunt un substitut pentru o fiinţă umană, spuse calm *Seninătate.***Nu te-aş revendica niciodată.**

Ştiu. Dar eşti prima mea iubire şi aşa vei rămâne. Asta este o opoziţie puternică faţă de un bărbat.

Căpitanii şoimilor-de-vid reuşesc.

Te gândeşti la Syrinx.

Şi la ai ei.

Dar sunt edenişti. Gândesc altfel.

Probabil că ar trebui să cunoşti câţiva cât ne aflăm aici. Ei măcar nu se vor simţi intimidaţi de mine.

Bună idee. Dar… nu ştiu dacă asta e din cauză că sunt o Saldana, dar nu am dorinţa de a îmbrăţişa edenismul ca soluţie la toate problemele mele. E o cultură minunată. Dar dacă aş rămâne aici, dacă aş avea un edenist ca partener, am termina ajungând absorbiţi.

Nu avem niciun viitor întorcându-ne la Mirchusko. Laymilii nu mai reprezintă un mister.

Ştiu. Dar tot nu o să mă convertesc la edenism. Noi doi suntem unici. Poate că am fost creaţi pentru a împlini un scop, dar deja am evoluat dincolo de asta. Trebuie să ne trăim fiecare viaţa; avem dreptul de a ne alege viitorul.

Dacă n-o vor face posedaţii în locul nostru.

N-o vor face. Zborul lui Joshua este unul dintre cele o sută de moduri diferite de explorare a acestei probleme. Rasa umană va depăşi acest obstacol.

Nu fără o schimbare. Edenismul se va schimba, îşi va regândi cu siguranţă atitudinea faţă de religie.

Mă îndoiesc. Vor considera lumea de dincolo ca justificarea atitudinii lor potrivit căreia spiritualitatea este un concept nul, totul are o explicaţie firească, indiferent cât de bizară ar fi ea. Faptul că Laton le spune că nu vor fi prinşi în lumea de dincolo le va întări poziţia.

Atunci, ce propui?

Nu ştiu sigur. Probabil că nimic, ci doar un nou început într-un alt sistem stelar. După aceea, vom vedea ce se va întâmpla.

Aha. Cred că acum înţeleg de ce vrei să păstrezi acest copil. Vrei să întemeiezi o nouă cultură. Un popor care să aibă afinitate, dar în afara contextului edenismului.

E ceva măreţ: întemeierea unei culturi. Nu sunt convinsă că ambiţia mea merge chiar atât de departe.

Eşti o Saldana. Familia ta a făcut deja asta o dată.

Da, dar eu am un singur pântec. N-aş putea da naştere unei rase întregi.

Există căi. Pântece exterioare. Oameni care ar dori să încerce ceva nou. Uită-te câţi tineri s-au strâns la chemarea Kierei Salter – deşi ea a fost falsă. Şi pot fi germinate noi habitate.

Ione zâmbi. **Asta te stârneşte, nu-i aşa? Nu te-am văzut niciodată atât de entuziasmat.**

Sunt intrigat, da. Nu am acordat niciodată prea mare atenţie viitorului. Mi-am petrecut viaţa conducând oameni şi ocupându-mă de Proiectul Laymil.

Ei, bine, va trebui să aşteptăm până când se încheie criza imediată, după care vom analiza opţiunile. Dar va fi ceva, nu? Să creezi prima cultură postposedare, una care să răstoarne prejudecata adamistă împotriva bitek-ului. Am putea încorpora ceea ce au mai bun ambele culturi.

Acum vorbeşti ca o adevărată Saldana.

*

Trăgând de hăţuri, Luca Comar îşi opri calul la capătul aleii, coborî şi rămase în aşteptare. Era aproape miezul zilei, iar oamenii se întorceau încet de pe câmp ca să facă o pauză. Nu îi invidia pentru asta, căldura era aproape sufocantă. De-a dreptul nefiresc pentru Norfolk.

Dar asta era alegerea comunităţii. Vremea era în fiecare zi la un optim constant de vară, cu lumină puternică şi adieri călduţe, în vreme ce ploile nocturne stropeau pământurile. O asemenea combinaţie dădea naştere unei umidităţi teribile. Era îngrijorat că acest lucru ar putea începe să afecteze plantele autohtone; vara târzie era de obicei o perioadă în care ploile sporeau în intensitate, iar căldura scădea. Se mai punea întrebarea cum vor reacţiona oamenii la absenţa luminii roşii emise de Ducesă. Deocamdată, nu se constata nicio suferinţă, dar era neliniştit din această cauză.

Însă asemenea condiţii păreau să facă minuni pentru noile culturi de cereale. Nu le văzuse niciodată atât de bine dezvoltate. Aveau să obţină o recoltă extraordinară. Lucrurile reveneau la normal.

Se putea spune că lumii îi mergea bine doar privind dispoziţia generală. Exista o hărnicie care lipsise până atunci. Casele individuale erau îngrijite şi ordonate cum se cuvenea, nu doar *dorite* a arăta

prezentabil. Oamenii acordau atenţie hainelor pe care le purtau şi înfăţişării lor generale.

Iar Bruce Spanton şi însoţitorii lui pestriţi nu-şi mai făcuseră apariţia. Deşi Luca auzise de la alţi lideri de comunităţi că el se afla în extremitatea sudică a Kesteven-ului, creându-le multe necazuri oamenilor de treabă de acolo. În afara acestei vechi probleme, viaţa devenea bună, calmă şi liniştită. Satisfăcătoare.

A, serios, înseamnă că o să trăieşti un chintilion de ani, da?

Luca dădu brusc din cap, limpezindu-şi gândurile pentru a-şi lărgi percepţia. O simţise apropiindu-se încă de dimineaţă. O siluetă solitară care îşi croia drum de-a curmezişul lumilor, un nod de uniformitate de gândire care învăluia comitatul. Fără să se grăbească, netulburată. Nefiind o ameninţare ca Spanton. Însă ceva în legătură cu ea era uşor tulbure. Şi nu înţelegea ce anume.

De aceea, înainte să audă sunetul clopotului bătut de Cricklade, Luca îi spuse lui Johan că se va duce să vadă ce era cu necunoscuta. Încă existau străini care soseau în fiecare zi. Oricui pregătit să muncească i se oferea un loc în cadrul comunităţii.

Necunoscuta era la aproape opt sute de metri depărtare, înaintând încet pe drumul principal într-un soi de vehicul. Luca se încruntă. Aceea era o căruţă cu coviltir, ţigănească. Vederea ei îi readuse amintiri plăcute. Fete tinere, care se bucurau de atenţiile lui, cochete şi îmbrăcate ţipător. Trupurile lor cedau uşor, pe câmpurile cu porumb înalt, în luminişuri sau în căruţele întunecoase. An după an mi-am dovedit sexualitatea cu ele.

Eu?

Înfăşură frâiele calului în jurul uneia dintre ţepuşele de pe poarta uriaşă din fier forjat şi picioarele i se foiră nerăbdătoare. Cea care mâna căruţa îşi dăduse probabil seama de starea lui de spirit, însă calul nu spori ritmul paşilor. Luca se uită mai atent la el când străbătea ultima sută de metri, având pielea bălţată acoperită cu noroi şi coama crescută lung, sălbăticit, încâlcită, dădea impresia că putea trage căruţa în jurul lumii fără să se oprească.

Continua să se apropie, iar Luca tresări uşor, ştiind că i se puneau nervii la încercare. Refuză să dea înapoi pe măsură ce animalul uriaş înainta inexorabil către el. În ultima clipă, femeia care stătea pe bancheta vizitiului scoase un sunet slab şi trase de hăţurile subţiri. Căruţa se opri, legănându-se puţin pe roţile uşoare, cu spiţe. Carmitha puse frâna şi sări jos. Îl examină pe bărbatul care înainta cu precauţie, ocolindu-l pe Olivier. Calul necheză spre el.

– Salutări, spuse el.

Apoi tresări brusc în clipa când se trezi cu ţevile gemene ale unei puşti îndreptate spre el. Nu era pentru prima oară când ea regreta că îi dăduse Louisei Kavanagh arma cu repetiţie.

– Numele meu e Carmitha. Nu sunt una de-a voastră. Nu sunt posesoare. E vreo problemă?

– Niciuna!

– Bun. Crede-mă, îmi voi da seama imediat dacă apare vreuna.

Îl privi concentrată, iar turul pantalonilor lui Luca se înfierbântară de-a binelea.

El se răsuci, lovindu-se cu palmele peste ţesătură, înainte ca aceasta să înceapă a fumega.

– La dracu'!

Carmitha zâmbi cu şiretenie. Gândurile lui erau la fel de agitate, având în vedere vârtejurile pastelate de culoare ce atârnau la exteriorul imaginii ei fizice. *Le citesc,* îşi spuse ea fericită. *Împreună cu restul magiei.*

După ce arşiţa dispăru, Luca se sumeţi, recuperându-şi o parte din demnitate.

– Cum de-ai… îşi mişcă falca în tăcere. Carmitha? Carmitha!

Ea îşi puse arma pe umăr şi dădu deoparte câteva şuviţe de păr de pe faţă.

– Văd că îţi aminteşti parţial. Înseamnă că niciun bărbat nu uită vreodată o după-amiază petrecută în patul meu.

– Păi…

Luca roşi. Amintirile erau cu certitudine puternice şi colorate, pielea ei fierbinte sub palmele lui, mirosul transpiraţiei ei, gemetele frenetice. Simţi începutul unei erecţii.

– Jos, băiete, murmură ea pe un ton laconic. Cum te cheamă acum?

– Luca Comar.

– Am înţeles. În oraş se spune că tu eşti şeful aici. Frumoasă ironie, să ştii. Dar toţi vă întoarceţi.

– Eu nu mă întorc! spuse el cu indignare în glas.

– Sigur că nu.

– Cum se face că ai puterile noastre?

– Habar n-am. Cred că are legătură cu locul acesta în care ne-aţi adus. La urma urmelor, nu mai ai nicio punte cu lumea de dincolo, nu-i aşa?

– Nu. Slavă Domnului.

– Prin urmare, trebuie să fie vorba de felul în care gândurile tuturor influenţează realitatea de aici. Felicitări, ne-aţi făcut până la urmă egali pe toţi. Grant sigur e de-a dreptul iritat din cauza asta.

– Dacă spui tu, răspunse el nemulţumit.

Carmitha avea pregătit un chicotit răguşit pentru un moment ca acesta.

– Nu-i nimic. Atâta vreme cât voi toţi vă daţi seama că nu mă puteţi transforma într-o gazdă pentru vreunul dintre voi, ne vom înţelege bine.

– Ce vrei să spui, că ne vom înţelege?

– E foarte simplu. Nu-mi place ce le-aţi făcut acestor oameni, nu te iluziona. Dar nu putem îndrepta nimic în privinţa asta, nici eu şi nici tu. Aşa că, aş putea încerca să trăiesc cu ideea asta, mai ales că tu te inversezi şi restabileşti tot ce a existat înainte.

– Nu ne inversăm, insistă el.

Însă persista îngrijorarea, care nu-i dădea pace, întrebându-se cât de mult din personalitatea lui Grant Kavanagh folosea în acele zile. *Trebuie să încetez a fi atât de dependent de el, e cazul să-l tratez ca pe o enciclopedie, nimic mai mult.*

– Bine, nu te inversezi, te moleşeşti. Numeşte-o cum vrei ca să-ţi salvezi demnitatea. Mie nu-mi pasă. Am petrecut ultimele zile ascunzându-mă prin păduri şi mi-e silă de cât iepure rece am mâncat la dejun. Pe de altă parte, n-am mai făcut o baie caldă de ceva vreme. Probabil că îţi dai seama de asta. Acum caut un loc în care să stau câtva timp. Pot să gătesc, să fac curat, să tai crengi, orice doreşti. E ceea ce fac mereu.

Gânditor, Luca se trase de buza de jos.

– Imposibil să fi fost capabilă să te ascunzi de noi. Suntem conştienţi de tot ce se petrece în întreaga lume.

– Oamenii mei încă mai deţin ştiinţa pământului pe care cei ca tine – amândoi – aţi uitat-o. Când ai readus magia în lume, ai făcut ca vechile farmece să redevină puternice, nemaifiind doar cuvinte bolborosite de bătrâne nebune.

– Interesant. Mai există unii ca tine?

– Doar ştii câte căruţe vin aici pentru adunarea de la mijlocul verii. Mai bine spune-mi tu.

– Nu cred că are importanţă. Chiar dacă vor supravieţui toţi ţiganii, tot nu veţi avea puterea de a ne trimite înapoi în universul din care am scăpat.

– Ideea te sperie, nu?

– Mă îngrozeşte, ca să fiu sincer. Dar îţi dai seama de asta dacă mai deţii unele capacităţi.

– Hm. Aşadar, o să pot sta aici?

El şi-a plimbat în mod voit privirea peste jiletca ei din piele, amintindu-şi sânii plini şi pântecul plat care se aflau dedesubtul acesteia.

– A, cred că-ţi voi putea găsi un loc.
– Ha-ha! Nici măcar să nu te gândeşti la aşa ceva.
– Cine, eu? Nu mai sunt Grant.
Se întoarse la calul lui şi dezlegă frâul din poartă.
Carmitha îşi vârî puşca în husa de piele aflată lângă banchetă şi îi dădu de înţeles lui Olivier să îl urmeze pe Luca. Roţile căruţei cu coviltir scârţâiră sonor pe pietriş.
– La naiba cu umiditatea asta, spuse ea şi îşi trecu o mână peste frunte, deranjându-şi părul. Urmează iarna, adevărat?
– Aşa cred. Mă voi asigura că o vom petrece pe Kesteven. Pământurile au nevoie de iarnă.
– Să te asiguri, Doamne. Cât de arogant eşti.
– Prefer să îl numesc spirit practic. Ştim ce ne trebuie, şi ne asigurăm că totul se va întâmpla în consecinţă. Asta este una dintre bucuriile noului stil de viaţă. Nu mai există soartă. Acum, noi ne controlăm destinul.
– Corect.
Ea privi în jur spre terenurile marelui conac din piatră de care se apropiau, surprinsă că prea puţine lucruri se schimbaseră. Însă înclinaţia posedaţilor de a da o faţadă sclipitoare oricărui lucru pe care îl ocupau nu se manifestase şi aici. Când locuieşti deja în ceea ce poate fi socotit un palat, nu mai ai nevoie de zorzoane energistice ţipătoare ca să îţi îmbunătăţeşti statutul. Din anumite motive, imaginea câmpurilor bine întreţinute era liniştitoare. *Normalitatea,* presupuse. *Ceea ce ne dorim cel mai mult.*
Luca o conduse în curtea aflată într-o latură a casei. Zidurile solide din piatră ale conacului şi aripile, unde se găseau grajdurile, amplificau zgomotul pe care îl făceau copitele calului şi roţile căruţei pe pietriş. În zona curţii era mai cald. Ceva în legătură cu care capacitatea energistică a Carmithei nu putea face prea mare lucru. Îşi scoase vesta de piele, fără să-i pese că Luca se uita fără jenă la felul în care rochia subţire i se lipise de piele.
Unul dintre grajduri rămăsese ca o namilă carbonizată, cu dâre de funingine lungi care lingeau piatra deasupra fiecărei ferestre căscate. Mijlocul acoperişului acoperit cu ardezie se prăbuşise spre interior. Carmitha scoase un fluierat slab. Louise nu minţise. Câteva grupuri de lucrători agricoli se adăposteau de cerul arzător stând în cadrul uşilor deschise. Muşcau şi mestecau din sendvişuri mari şi baghete, trecându-şi nişte sticle unul altuia. În timp ce Luca o ducea către celălalt grajd, Carmitha simţi fiecare pereche de ochi îndreptată spre ea.

– Poţi să-l laşi aici pe Olivier, spuse el. Cred că boxele sunt suficient de mari. Şi găseşti ovăz în sacii de la capătul îndepărtat al grajdului. Furtunul funcţionează, dacă vrei ca mai întâi să-l speli.

Era ceva care părea să-l facă mândru.

Carmitha îşi putea imagina prea bine reacţia lui Grant Kavanagh dacă furtunul nu ar fi funcţionat.

– Mulţumesc. Aşa o să fac.

– Bine. O să dormi în căruţă?

– Cred că e cel mai bine aşa, nu?

– Sigur. După ce termini, du-te la bucătărie şi caut-o pe Susannah. Îţi va găsi ea ceva de făcut.

Dădu să se îndepărteze.

– Grant… vreau să zic, Luca.

– Da.

Carmitha îi întinse mâna. Lumina sclipi puternic, reflectată de inelul cu diamante.

– Ea mi l-a dat.

Luca privi şi recunoscu şocat inelul, după care făcu imediat doi paşi spre ea. Îi prinse mâna şi o aduse în faţa ochilor.

– Unde sunt? întrebă el înfierbântat. La naiba, unde au plecat amândouă? Sunt bine?

– Louise mi-a povestit cum te-a văzut ultima oară, spuse Carmitha cu răceală.

Aruncă o privire încărcată de subînţeles spre grajdul ars.

Luca îşi strânse pumnii şi faţa i se schimonosi de durere. Toate gândurile îi erau împovărate de ruşine.

– Nu am… Nu am fost… Uf, drace! La naiba. Unde sunt? Îţi promit, jur, că nu le voi face niciun rău. Dar spune-mi.

– Ştiu. Au fost momente nebune. Acum îţi este ruşine şi regreţi. Şi nu le vei clinti nici măcar un fir de păr.

– Da. Făcu un efort să-şi recapete stăpânirea de sine. Ascultă, am făcut lucruri îngrozitoare. Brutale, inumane. Bărbaţilor, femeilor, copiilor. Ştiu că am făcut rău. Mi-am dat seama tot timpul, şi totuşi am continuat să le fac. Dar nu poţi înţelege ce mă mâna. Ce ne mâna pe toţi. Îndreptă un deget acuzator spre ea şi strigă: Tu nu ai murit niciodată. N-ai fost nicicând atât de *disperată* şi înnebunită. Târgul cu Lucifer ar fi fost cea mai binecuvântată uşurare din locul acela în care eram întemniţaţi. Aş fi făcut asta. Dacă mi s-ar fi oferit şansa, aş fi trecut de porţile iadului şi aş fi implorat să fiu lăsat înăuntru. Dar nu mi s-a oferit asemenea şansă. Se chirci, ca şi cum toată energia i s-ar fi evaporat din corp. La dracu’. Te rog. Vreau doar să ştiu dacă sunt

tefere. Uite, aici avem câţiva nonposedaţi, copii; şi mai sunt şi alţii, în oraş. Le purtăm de grijă. Nu suntem nişte monştri.

Aproape stânjenită, Carmitha îşi plimbă privirea prin curtea fermei.

– O să îi spui lui Grant toate astea?

– Da. Da, o să-i spun. Promit.

– Bine. Nu ştiu exact unde sunt. Le-am lăsat pe amândouă la Bytham, de unde au luat o aeroambulanţă. Am văzut-o plecând.

– O aeroambulanţă?

– Da. A fost ideea lui Genevieve. Încercau să ajungă la Norwich. Credeau că acolo vor fi în siguranţă.

– Aha. Se ţinu strâns de cal, de parcă ar fi fost gata să se prăbuşească în absenţa acelui sprijin. Pe faţa lui se revărsau valuri de regret. Mie mi-ar fi trebuit luni întregi ca să ajung în oraş. Asta, dacă ar fi existat vreo navă care să mă ia. La naiba!

Ea îşi lăsă uşor mâna pe braţul lui.

– Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult. Dar Louise e o fată puternică. Sigur va reuşi să evite posedarea.

El o privi cu neîncredere, apoi râse cu amărăciune.

– Louise a mea? Puternică? Nu e-n stare nici măcar să-şi pună zahăr pe grepfrut la micul dejun. Doamne, ce mod prostesc de a-ţi creşte copiii. De ce ai făcut asta? De ce nu-i laşi să vadă lumea aşa cum este ea? Pentru că s-au născut să fie doamne, iar societatea noastră le protejează. Le apăr, aşa cum trebuie să facă orice tată. Le dau tot ce e bun şi decent pe lumea asta. Societatea ta e un *rahat,* fără valoare, irelevantă; nici măcar nu merită să i se spună societate; voi jucaţi un spectacol medieval, nu trăiţi. Devenind patetic şi insignifiant nu ai cum să te aperi şi să-i protejezi pe cei pe care îi iubeşti. Oamenii trebuie să se confrunte cu ceea ce se află dincolo de orizontul lor. Dar nu era nimic dincolo, asta până când voi, demonii, aţi venit ca să distrugeţi universul. Noi am trăit aici vreme de secole şi ne-am făcut un cămin bun şi respectabil. Iar voi, gunoaielor, aţi distrus totul. Ruinat! Ni l-aţi furat, iar acum încercăm să reconstruim tot ce spuneţi că detestaţi. Nu sunteţi nici măcar sălbatici, sunteţi mai jos de atât. Nici nu-i de mirare că iadul nu v-a vrut.

– Hei! Carmitha îl zgudui cu putere. Hei, ieşi din transa asta.

– *Nu mă atinge!* răcni el. Corpul îi tremura violent. Of, Doamne. Se lăsă moale în genunchi şi-şi apăsă palmele peste faţă. Printre degetele strânse ca nişte gheare se auzi glasul lui bolborosit. Sunt el, am ajuns să fiu el. Nu mai există nicio deosebire. Nu asta am dorit noi. Nu înţelegi? Nu aşa ar trebui să fie viaţa aici. Aici trebuia să fie paradisul.

– Nu într-un asemenea loc. Carmitha îl frecă pe ceafă, încercând să îi relaxeze muşchii cumplit de încordaţi. Trebuie să-l faci să devină cel mai bun. Ca toţi ceilalţi.

El clătină slab din cap, iar Carmitha presupuse că acel gest era o recunoaştere. Socoti că probabil nu era cel mai potrivit moment să-i spună că Louise era însărcinată.

10

Mortonridge sângera, iar sângele i se scurgea în ocean, o agonie prelungită şi chinuitoare. Era ca şi cum toată durerea, suferinţa şi nefericirea care nu puteau fi decât amar de atroce se transformaseră în noroi. Lipicios, insidios, fără de margini, el dezagrega hotărârea ambelor tabere tot astfel cum producea ravagii asupra mediului fizic. Solul ca o piele vie al peninsulei se spintecase de-a lungul culmilor lanţului muntos central, şerpuind neîncetat în josul pantelor către apele puţin adânci ale coastei. Toată acea argilă acumulată de-a lungul mileniilor, pe măsură ce pădurile se regenerau din trunchiurile putrezite ale generaţiilor trecute pierdute în timp, era lichefiată şi cărată de cele două zile de ploaie nefirească. Transformat într-o scursoare suprasaturată, stratul superior, adânc de câţiva metri şi conţinând nitraţi, bacterii şi analogi ai râmelor autohtone, devenise o alunecare de neoprit. Morene de mocirlă de mărimea unor dealuri erau împinse de-a lungul văilor, propulsate de presiunea implacabilă ce era exercitată de kilometri cubi de alte scurgeri ce veneau din urmă.

Mareele de noroi măturau toate văile, pantele şi depresiunile; expunând substratul mai dens. Un amestec compact de pietriş şi lut, la fel de steril ca rogolithul unui asteroid. În despicăturile ei nu mai existau seminţe sau spori sau ouă ascunse cu tenacitate, care să rodească din nou. Şi chiar dacă ar fi existat, erau prea puţine substanţe nutritive care să le susţină.

Ralph folosi senzorii DS pentru a urmări pata întunecată şi groasă care se extindea spre largul mării. Gura fluviului Juliffe produsese o decolorare similară în marea planetei Lalonde, îşi aduse el aminte. Dar atunci fusese vorba doar despre o pată neînsemnată. Aici se producea o catastrofă ecologică având ca termen de comparaţie doar distopicul secol al XXI-lea de pe Pământ.

Creaturile marine mureau în ciuma apelor neobişnuit de întunecate, sufocându-se sub nenumăratele cadavre ale mamiferelor, rudele lor.

– A avut dreptate, să ştii, îi spuse el lui Cathal la sfârşitul primei săptămâni de la Eliberare.

– Cine?

– Annette Ekelund. Ţii minte când am întâlnit-o la barajul rutier de la Firebreak? A zis că va trebui să distrugem satul pentru a-l salva. Iar eu am stat acolo şi i-am replicat că aş face tot ce este nevoie, indiferent de consecinţe. Doamne, Dumnezeule!

Se prăbuşi moale pe scaunul capitonat gros dinapoia biroului. Dacă dincolo de peretele de sticlă nu ar fi existat personalul din Sala de Operaţiuni, probabil că şi-ar fi cuprins capul între mâini.

Cathal privi scurt spre lumina sclipitoare a pilonului AV de birou. Pata nesănătoasă din jurul coastei Mortonridge se întinsese ca o contragreutate faţă de norul ce se micşora. Peste peninsulă continua să plouă, desigur, dar nu constant. Norul aproape că redevenise o formaţiune naturală, iar acum apăruseră spărturi în mijlocul vârtejurilor groase şi întunecate.

– Şefu', şi-au făcut-o singuri. Ar trebui să nu te mai pedepseşti pentru asta. Nimeni dintre cei care au fost deposedaţi în tau-zero nu te acuză de nimic. După ce se va termina totul, o să primeşti o nenorocită de medalie.

Medalii, înnobilări, promovări; toate fuseseră menţionate. Ralph nu se arătase prea interesat. Asemenea lucruri erau zorzoanele statului, bibelouri guvernamentale ce nu aveau absolut nicio valoare. Ceea ce conta era salvarea oamenilor; restul nu era decât o recunoaştere, o metodă de a permanentiza amintirea. Nu era întru totul sigur dacă voia asta. Mortonridge nu avea să-şi revină niciodată, nu va mai redeveni ce fusese. Probabil că aceea era cea mai bună piatră funerară, un tărâm decimat care nu putea fi trecut cu vederea şi ignorat de generaţiile viitoare. Un adevăr care rămânea nesusceptibil pentru revizioniştii istorici. Eliberarea, socotise el cu ceva timp în urmă, nu era o victorie împotriva lui Ekelund: în cel mai bun caz, el reuşise să marcheze câteva puncte în defavoarea ei. Ea va reveni pentru următoarea confruntare.

Acacia bătu discret în uşa deschisă şi intră urmată de Janne Palmer. Ralph le făcu semn să se aşeze şi dataviză încuierea codificată a uşii. Încăperea-bulă cu senzomediu se strânse în jurul lor. Prinţesa Kirsten şi amiralul Farquar aşteptau în jurul mesei ovale începerea analizei zilnice a progreselor înregistrate. Mortonridge alcătuia o hartă în relief tridimensională pe tăblia mesei, iar mici simboluri pâlpâitoare prezentau situaţia campaniei. Seria de triunghiuri violete indicând grupurile de posedaţi crescuse spectaculos în ultimele zece zile, pe măsură ce dimensiunile norului se mai reduseseră şi permiseseră senzorilor DS să scaneze terenul. Forţele invadatoare erau reprezentate de hexagoane verzi, o linie neîntreruptă ce imita linia coastei, dar la şaizeci şi cinci de kilometri în interiorul uscatului.

Amiralul Farquar se aplecă în faţă şi examină situaţia cu o expresie de disperare pe faţă.

– Mai puţin de zece kilometri pe zi, spuse el sumbru. Speram că vom înainta ceva mai mult.

– N-ai vorbi aşa dacă ai încerca să mergi prin noroiul de acolo, spuse Acacia. Sergenţii progresează excelent.

– Nu era o critică, se grăbi să spună Primul-amiral. Având în vedere condiţiile, s-au comportat minunat. Vreau pur şi simplu să avem şi puţin noroc, pentru că balanţa pare să încline în favoarea lui Ekelund.

– Norocul începe să se schimbe, spuse Cathal. Ploaia şi noroiul au declanşat aproape toate capcanele cu bombă pe care le-au lăsat să ne aştepte. Iar noi am depistat toate locurile în care se ascund. Nu ne pot scăpa.

– Văd că înaintarea decurge bine la sol, spuse prinţesa Kirsten. Nu mă plâng de felul în care se acţionează. Cu toate acestea, există o problemă cu numărul de victime înregistrate de ambele părţi.

Cifrele relevante erau dispuse pe coloane pe tăblia mesei. Ralph se străduise din răsputeri să le ignore. Nu pentru că ar fi putut uita.

– Rata sinuciderilor din rândul posedaţilor creşte într-un ritm alarmant, recunoscu el. Astăzi a atins opt la sută şi nu prea putem face mare lucru în privinţa asta. Acţionează astfel în mod deliberat. E o tactică de inhibare. La urma urmelor, ce au de pierdut? Scopul campaniei este de a elibera trupurile pe care le-au capturat; dacă ne pot împiedica să facem asta, vor reuşi să ne diminueze hotărârea, atât pe teren, cât şi pe scena politică.

– Dacă acesta e raţionamentul lor, se înşală amarnic, spuse prinţesa Kirsten. Unul dintre motivele pentru care Regatul este atât de puternic este că familia mea poate lua decizii dure când nevoia o impune. Operaţiunea Eliberarea va continua până când sergenţii se vor întâlni pe muntele din centrul Mortonridge. Dar aş dori să-mi prezentaţi câteva sugestii pentru limitarea pierderilor.

– Există doar una, spuse Ralph. Şi în niciun caz nu e perfectă. Încetinim înaintarea liniei frontului şi folosim timpul pentru a ne concentra forţele în jurul posedaţilor. În aceste momente, folosim un număr aproape minim de sergenţi împotriva fiecărui cuib de posedaţi pe care îi găsim. Asta înseamnă că sergenţii trebuie să folosească focul pentru a-i supune. Când îşi vor da seama că au pierdut, posedaţii nu se vor mai opune gloanţelor. Bang, şi pierdem noi. Dacă mai moare vreunul dintre oamenii noştri, sufletele pierdute din lumea de dincolo mai au un recrut.

– Dacă sporim numărul sergenţilor din fiecare confruntare, ce reducere crezi că putem anticipa?

– Deocamdată, încercăm să avem cu treizeci la sută mai mulţi sergenţi decât posedaţii. Dacă am putea dubla numărul, atunci cred că putem reduce rata sinuciderilor la maximum patru sau cinci la sută.

– Sigur, raportul se va îmbunătăţi în mod firesc pe măsură ce linia frontului se strânge, iar numărul de posedaţi va scădea, spuse amiralul Farquar. Doar că acum suntem răsfiraţi la maximum. Sergenţii nu au înaintat suficient de adânc spre uscat ca să reducă în mod apreciabil lungimea liniei frontului, însă se confruntă cu un număr mare de posedaţi.

– Întreaga situaţie se va schimba în următoarele trei, patru zile, spuse Cathal. Aproape toţi posedaţii sunt în mişcare. Se retrag din faţa liniei frontului cât de repede pot merge prin noroi. Înaintarea va fi considerabil mai rapidă, astfel încât lungimea frontului se va micşora.

– Deocamdată fug, spuse Janne Palmer. Dar la cincizeci de kilometri în faţa liniei frontului sunt concentrări masive. Dacă mai au minte, se vor regrupa.

– Cu cât sunt mai mulţi, cu atât mai puternici devin, şi cu atât va fi mai dificil să îi supunem. Mai ales în privinţa sinuciderilor, spuse Acacia. Am cerut IA-ului să pregătească o matrice de lovituri DS pentru a le împiedica deplasarea. Nu cred că li se va permite să se mai retragă. Ne îngrijorează faptul că vor alcătui un miez solid în centru, pe care va fi aproape imposibil să îl desfacem fără pierderi masive.

– Nu vreau nicidecum să aşteptăm trei sau patru zile ca să vedem o îmbunătăţire, spuse prinţesa Kirsten. Ralph, tu ce părere ai?

– Doamnă, prima mea preocupare este să nu le dăm posibilitatea de a se aduna. Au luat o mulţime de oameni din Schallton, Ketton şi Cauley şi nu vreau să văd cifra asta crescând. Dar dacă îi împiedicăm să-şi părăsească poziţiile actuale, iar apoi schimbăm tactica şi trecem la o înaintare mai lentă, probabil că durata campaniei se va dubla.

– Însă cu o reducere considerabilă a pierderilor? întrebă prinţesa.

Ralph se uită spre Acacia.

– Doar în rândul posedaţilor. Încercarea de a-i supune cu ajutorul unui număr mai mare de sergenţi, folosind o forţă de foc mai redusă, va spori în mod semnificativ riscul pentru sergenţi.

– Noi ne-am oferit voluntari pentru asta, ştiind că riscul va fi mare, îi răspunse Acacia. Şi ne-am pregătit. Cu toate acestea, ar trebui să vă spun că un mare număr de sergenţi suferă de ceea ce se poate descrie drept moral scăzut. Nu ne aşteptam la aşa ceva, personalităţile animate ar trebui să aibă rutine de gândire foarte simple, cu personalităţi de bază. S-ar părea că ele evoluează, ajungând să aibă mentalităţi de ordin superior. Din păcate, lor le lipseşte genul de sofisticare care să le permită să aprecieze moştenirea edenistă deplină. În mod normal, putem atenua povara care striveşte o persoană împărtăşind problemele cu ea şi înţelegând-

o. Însă aici numărul celor care suferă este mai mare decât la restul oamenilor, ceea ce de fapt ne impune un stres. Nu am cunoscut o asemenea amploare a suferinţei de la Jantrit încoace.

– Vrei să spui că devin oameni reali? întrebă Janne Palmer.

– Încă nu. Şi nu cred că vor deveni vreodată. În ultimă instanţă, sunt limitaţi de capacitatea şirului de procesoare tip sergent. Eu vă spun de fapt că ei progresează puţin peste nivelul de simpli servitori bitek. Pe viitor, nu vă aşteptaţi la niveluri de eficienţă gen maşină. Există factori umani de care acum va trebui să ţinem seama.

– Cum ar fi? întrebă prinţesa.

– Probabil că vor avea nevoie de timp pentru recuperare între asalturi. Îndatoririle vor trebui schimbate între plutoane. Îmi pare rău, îi spuse ea lui Ralph. Asta aduce complicaţii considerabile planificării. Mai ales dacă vreţi ca ei să împiedice sinuciderea posedaţilor.

– Sunt convins că IA-ul va face faţă, replică el.

– Se pare că această campanie va dura mai mult, indiferent ce alegere am face, spuse amiralul Farquar.

– Acest lucru are doar un mic beneficiu, spuse Janne Palmer.

– Aş vrea tare mult să aflu care este, îi spuse prinţesa.

– Reducerea fluxului de deposedaţi va elimina o parte din presiunea exercitată asupra facilităţilor noastre medicale.

Aflată în biroul ei privat, Kirsten se cutremură, o mişcare care nu se reproduse în camera-bulă. Între toate celelalte orori revelate de Eliberare, aceasta o tulburase cel mai mult. Cancerele erau o asemenea raritate în acea vreme, încât vederea câtorva răsărind pe pielea unei persoane ca nişte băşici umflate provoca un şoc profund. Şi existau puţini deposedaţi care să nu sufere de ele. A produce o boală atât de distrugătoare din ceea ce era pur şi simplu vanitate reprezenta un hubris la un nivel aproape obscen. Era la fel de rău că putea fi vorba de o simplă ignoranţă.

– Am solicitat ajutorul Regatului şi al altor aliaţi de-ai noştri în regim de urgenţă, spuse ea. În zilele următoare ar trebui să ni se livreze pachete nanonice medicale. Sunt folosite fiecare spital şi clinică de pe planetă, iar navele civile sunt chemate să ducă oamenii pe aşezările de pe asteroizii din sistem – deşi nici acolo nu au multe paturi, şi nici personal, dar orice este folositor. Aş dori doar să putem transporta oamenii în afara sistemului, dar pe moment nu putem întrerupe carantina pentru aşa ceva. În orice caz, ministrul meu de externe m-a atenţionat că s-ar putea să apară reţineri din partea altor sisteme stelare în ceea ce priveşte primirea cazurilor noastre medicale. Le îngrijorează ideea infiltrării de către posedaţi, şi nu-i pot acuza pentru asta.

– Noua nebunie a lui Capone nu ajută la alungarea stării de paranoia, mormăi amiralul Farquar. Lua-l-ar dracu’ pe ticălos.

– Deci, ai prefera să încetinim desfăşurarea operaţiunilor? întrebă Kirsten.

– Foarte mult, doamnă, spuse Janne Palmer. Nu este doar vorba de a asigura sprijin medical, dar au apărut blocaje în transport. Situaţia s-a mai îmbunătăţit puţin acum, pentru că putem aduce aparate de zbor în porturile de coastă, dar trebuie ca mai întâi să îi ducem acolo pe deposedaţi, iar ei au nevoie de îngrijiri pe care forţele mele de ocupaţie nu sunt pregătite să le asigure.

– Generale Hiltch, ce anume preferi?

– Nu-mi place ideea de a încetini înaintarea, doamnă. Cu tot respectul faţă de ofiţerii DS ai amiralului Farquar, nu cred că ei vor putea să îi împiedice pe posedaţi să se adune. Le vom încetini deplasarea, poate, dar să-i oprim nu putem. Iar imediat ce se va întâmpla asta, vom avea necazuri. În aceste momente, genul de putere de foc de care vom avea nevoie pentru a înfrânge Ketton depăşeşte cu mult orice asalt desfăşurat până acum. Trebuie să împiedicăm ca situaţia să devină una de fugă. În prezent, noi dictăm ritmul în care se desfăşoară evenimentele, şi nu doresc să renunţ la acest nivel de control. Este singurul nostru avantaj important.

– Am înţeles. Prea bine, îţi voi comunica hotărârea mea înainte de zori, ora locală.

*

Senzomediul se încheie cu bruscheţea sa obişnuită, iar Kirsten clipi iritată, îngăduind ochilor ei să perceapă biroul familiar. Să revină la normalitate. Aceste analize nocturne deveneau o pierdere considerabilă. Nici măcar Conclavurile de Mare politică ale Consiliului Privat de la Palatul Apollo nu aveau acelaşi impact, pentru că ele implementau politici care aveau să se materializeze în decenii. Eliberarea se desfăşura prea în *prezent.* Lucru cu care Saldana nu erau obişnuiţi. În orice criză modernă, decizia majoră era dacă să se folosească sau nu flota. După aceea, totul cădea în sarcina amiralului.

Eu iau hotărâri politice, nu militare.

Însă Eliberarea schimbase toate acestea, făcând ca deosebirea să fie tot mai neclară. Deciziile militare deveneau politice.

Întinzându-se, se ridică în picioare. Apoi se duse spre bustul lui Allie. Atinse cu mâna trăsăturile lui familiare, liniştitor de serioase.

– Tu ce ai face? murmură ea.

Deşi ea nu ar fi acuzată că face o alegere greşită. Indiferent ce ar fi fost, familia ar sprijini-o. În momentul în care Kirsten ieşi din birou, Sylvester Geray, rândaşul de la grajduri, sări în picioare în sala de

recepţie, iar picioarele scaunului scoaseră un scârţâit puternic pe podeaua din lemn de tushk.

– Eşti obosit? îl întrebă ea în glumă.

– Nu, doamnă.

– Ba da, eşti. Mă întorc în apartamentul meu pentru câteva ore. Nu voi avea nevoie de tine decât la ora şapte. Dormi, ori măcar odihneşte-te.

– Mulţumesc, doamnă.

Făcu o plecăciune adâncă în timp ce ieşi.

În apartamentele private erau puţini oameni din personal, lucru care îi plăcu. Cum încăperile erau tăcute şi cufundate în întuneric, era ca şi cum s-ar fi aflat într-un cămin normal, la o oră târzie a serii. O doică asistentă şi o cameristă, care erau de serviciu, stăteau de vorbă încet în salonul aflat alături de dormitoarele copiilor. Kirsten rămase afară un moment şi trase cu urechea: logodnicul doicii era în Marina Regală, şi nu o sunase de câteva zile. Iar camerista o compătimea.

Pe toţi, gândi Kirsten, *ne-a atins sau implicat asta, până la ultimul. Iar Eliberarea este doar începutul.* Deocamdată, Biserica nu reuşise, şi acest lucru se observase, să alunge temerile oamenilor referitoare la lumea de dincolo. Deşi episcopul de la Atherstone anunţase că participarea la slujbe era mare în fiecare parohie de pe planetă – mai mare decât în Ajunul Crăciunului, spusese el aproape indignat.

Deschise uşa biroului lui Edward fără să bată, dându-şi seama de greşeala făcută doar după ce păşi înăuntru. Pe canapeaua de piele, alături de el se afla o fată, actuala lui amantă. Kirsten îşi aduse aminte fişierul de securitate pe care i-l pusese la dispoziţie Jannike Dermot: din mica nobilime, tatăl ei avea o proprietate şi o companie de transporturi. O fată tânără, puţin trecută de douăzeci de ani, cu o statură delicată, clasică. Înalte, cu picioare lungi, toate fetele erau în mod invariabil alese de Edward după tiparul ăsta. Ea se uită consternată la Kirsten, apoi încercă disperată să îşi aranjeze rochia de seară într-o poziţie mai decentă, deşi nu putea face prea mult în privinţa asta cu puţinul material din care era croită, gândi Kirsten, amuzată. Paharul de vin zbură dintre degetele tremurătoare ale fetei.

Prinţesa se încruntă. Covorul vechi era turcesc, o ţesătură frumoasă în roşu şi albastru, pe care i-l făcuse cadou lui Edward de ziua lui în urmă cu cincisprezece ani.

– Doamnă… spuse fata cu glas piţigăiat. Eu… adică noi…

Kirsten îi acordă doar o privire uşor întrebătoare.

– Vino cu mine, draga mea, spuse Edward cu calm. O luă de braţ şi o conduse la uşă. Treburi de stat. Te chem mâine dimineaţă.

Drept reacţie, ea reuşi să scoată doar un scâncet sugrumat. Răspunzând la datavizarea lui Edward, un majordom apăru şi îi făcu un semn fetei, care era acum îngrozită şi deconcertată. Edward închise uşa în urma ei şi oftă.

Kirsten începu să râdă, apoi îşi duse o mână la gură.

– Vai, Edward, îmi cer scuze. Trebuia să te anunţ că vin.

El îşi întinse mâinile în lături.

– *C'est la vie.*

– Sărmana fată s-a speriat. Îngenunche, ridică paharul de vin de jos şi atinse covorul cu palma. Uite ce a făcut. Mai bine chem un mecanoid valet, altfel se va păta. Datavizǎ procesorul biroului.

– De fapt, e un Chablis de calitate. Ridică sticla, scoţând-o din vasul de răcire din lemn de nuc. Păcat de asemenea risipă, nu vrei şi tu un pahar?

– Cu plăcere, mulţumesc. Am avut o zi proastă la birou.

– Aha.

Se duse la dulăpiorul de băuturi şi aduse un pahar curat.

După ce el îi turnă, Kirsten mirosi buchetul.

– Era de-a dreptul grozavă. Deşi cam tânără. Urât din partea ta. Îi îndepărtă cu mâna o scamă imaginară de pe reverul hainei. În fine, înţeleg de ce e atât de îndatoritoare. Întotdeauna arăţi splendid în uniformă.

Edward aruncă o privire spre tunica Marinei Regale. Nu avea nici însemn regal, doar trei şnururi discrete reprezentând medaliile primite cu mult timp în urmă.

– Îmi păstrez obiceiurile. Deşi toate fetele sunt deprimant de tinere. Cred că mă consideră un soi de mascotă.

– Vai, sărmanul Edward, ce insultă. Dar nu-ţi face griji, Zandra şi Emmeline sunt cumplit de impresionate.

El se aşeză pe canapeaua de piele şi bătu cu palma.

– Hai, stai jos şi spune-mi ce nu merge.

– Mulţumesc.

Ocoli micul mecanoid care adulmeca pata de vin şi se aşeză alături de el, bucurându-se de braţul care îi învălui umerii. Secretul unei căsătorii (regale) reuşite: să nu ai secrete. Amândoi erau oameni inteligenţi, ceea ce le permisese să stabilească fundamentele unui aranjament familial sustenabil cu multă vreme în urmă. În public şi în particular, el era un camarad perfect, un prieten şi un confident. Nu era nevoie decât de loialitate, ceea ce el dovedea în mod admirabil. În schimb, el era liber să profite de orice avantaj pe care i-l oferea poziţia – şi nu era vorba doar de fete, pentru că era un colecţionar

avid de obiecte de artă şi un *bon viveur.* Când şi când, chiar dormeau împreună.

– Eliberarea nu înaintează aşa de bine cum ar fi trebuit, spuse el. Acest lucru mi-e clar. Iar netul este supraîncărcat de speculaţii.

Kirsten sorbi din vin.

– Da, înaintarea este cuvântul-cheie.

Apoi îi spuse cu ce hotărâre se confrunta.

Edward îşi mai turnă nişte vin, apoi răspunse:

– Sergenţii capătă personalităţi avansate? Hm. Foarte interesant. Mă întreb dacă vor refuza să se întoarcă în multiplicităţile lor de habitate când se va încheia campania.

– Nu ştiu, Acacia nu a spus nimic în sensul ăsta. Şi, ca să fiu sinceră, nici măcar nu e problema mea.

– Ar putea fi după ce vor începe să ceară cetăţenie.

– Of, Doamne. Se ghemui mai aproape de el. Nu. Nici măcar nu am de gând să mă gândesc acum la asta.

– O doamnă înţeleaptă. Vrei părerea mea?

– De aceea am şi venit.

– Nu poţi ignora situaţia sergenţilor. Suntem total dependenţi de ei pentru eliberarea Mortonridge şi mai este mult până acolo.

– O sută optzeci de mii de oameni deposedaţi, şaptesprezece mii de morţi; asta înseamnă că mai sunt unu virgulă opt milioane de salvat.

– Exact. Şi suntem pe punctul de a intra în faza în care vom asista la luptele cele mai grele. Dacă se înaintează în ritmul din prezent, linia frontului va ajunge în primele zone în care posedaţii se vor concentra poimâine. Dacă îi încetineşti acum, sergenţii vor începe să înregistreze pierderi grele înainte de ziua asta. Nu e deloc bine. Eu aş spune că lucrurile trebuie să decurgă ca acum până când linia frontului ajunge la concentraţiile acelea, apoi treceţi la tactica de copleşire numerică, propusă de generalul Hiltch.

– E o soluţie foarte logică, spuse ea şi îşi privi paharul cu vin. Dacă ar trebui să mă gândesc doar la cifre… Dar depind de mine, Edward.

– Cine?

– Oamenii care au fost posedaţi. Chiar închişi în propriile corpuri, ei ştiu că Eliberarea vine; o salvare practică de la această obscenitate. Au încredere în mine, cred că îi voi scăpa de acest rău. Iar eu am o obligaţie faţă de ei. Acea îndatorire este una dintre puţinele poveri pe care oamenii le aşază pe umerii familiei. Acum, când ştiu că există o modalitate de a reduce numărul supuşilor mei care sunt ucişi, nu pot ca, rămânând cu conştiinţa curată, să ignor chestiunea din motive tactice. Asta ar însemna o trădare a încrederii lor, fără a mai vorbi de o abdicare de la datorie.

– Cele două lucruri imposibile pentru o Saldana.

– Da. Ne-a mers bine foarte multă vreme, nu?

– Hai să spunem că am întâmpinat dificultăţi moderate.

– Totuşi, dacă vreau să reduc procentul pierderilor, va trebui să le cer edeniştilor să o ia în barbă în locul nostru. Ştii ce mă deranjează cel mai mult în problema asta? Oamenii se vor aştepta la aşa ceva. Sunt o Saldana, iar ei, edenişti. Ce ar putea fi mai simplu?

– Sergenţii nu sunt chiar edenişti.

– Nu ştim ce dracu' sunt, nu mai avem idee. Acacia şi-a calculat acţiunile foarte minuţios. Dacă ei sunt îndeajuns de îngrijoraţi ca să-mi prezinte problema, trebuie să fie vorba de ceva important. Una pe care o pot elimina din ecuaţia umană. La naiba, trebuiau să fie roboţi.

– Eliberarea e o aventură pripită. Am convingerea că dacă geneticienilor de pe Jupiter li s-ar fi oferit suficient timp să proiecteze un construct soldat mai conştiincios, atunci nu ar mai fi apărut problema. Dar a trebuit să împrumutăm de la Lordul Ruinelor. Ascultă, generalului Hiltch i s-a acordat comanda deplină a campaniei Eliberarea. Lasă-l pe el să ia hotărârile, pentru asta e plătit.

– Vino în sprijinul meu, murmură ea. Nu, Edward, de data asta, nu. Eu am insistat să se reducă pierderile. E răspunderea mea.

– Vei stabili astfel un precedent.

– Nu pare unul care să se repete. Cu toţii navigăm printr-un teritoriu nou şi foarte furtunos; asta necesită o conducere corespunzătoare. Dacă nu pot face asta acum, atunci familia va decădea. Am avut nevoie de patru sute de ani ca să ajungem în această poziţie de conducere statală şi nu voi ocoli problema într-un moment cu adevărat important. Asta miroase a laşitate, şi nu voi permite ca o Saldana să fie acuzată de aşa ceva.

Edward o sărută pe tâmplă.

– Bun, să ştii că ai sprijinul meu. Aş vrea, totuşi, să fac o ultimă observaţie. Personalităţile sergenţilor sunt toate ale unor voluntari. Au venit aici ştiind care le va fi soarta. Un asemenea scop rămâne în esenţa lor. Prin asta, ei seamănă cu oamenii unei armate din secolul al XXI-lea; rezervaţi, chiar înspăimântaţi, dar angajaţi. De aceea, lasă-le la dispoziţie timpul de care au nevoie pentru a-şi recăpăta nervul şi hotărârea, apoi foloseşte-i în scopul pentru care au fost creaţi: să salveze vieţi umane. Dacă sunt cu adevărat capabili de emoţii umane, atunci singura lor speranţă de a fi satisfăcuţi va proveni din realizarea acestui deziderat.

*

Când primi datavizarea, Ralph tocmai mânca o gustare rece în cantina complexului de comandă de la Fort Avangardă.

– Încetiniţi ritmul asaltului, îi spuse prinţesa Kirsten. Vreau ca procentul sinuciderilor să scadă cât de mult posibil.

– Am înţeles, doamnă. Mă voi ocupa de asta. Şi vă mulţumesc.

– Asta voiai?

– Nu am venit aici să recucerim pământuri, doamnă. Eliberarea are în vedere oamenii.

– Ştiu asta. Sper că Acacia ne va ierta.

– Sunt convins că da, doamnă. Edeniştii ne înţeleg foarte bine.

– Bun. Pentru că aş vrea pe de altă parte ca plutoanelor de sergenţi să li se ofere între asalturi timpul de odihnă pe care şi-l doresc.

– Asta va reduce şi mai mult ritmul înaintării.

– Ştiu, dar nu avem ce face. Nu-ţi face probleme în legătură cu sprijinul politic şi tehnic, generale, mă voi asigura că totul va merge bine până la sfârşit.

– Am înţeles, doamnă. Datavizarea se încheie. Privi în jur, spre ofiţerii superiori care mâncau alături de el, şi zâmbi alene. Am priceput.

*

Sus, deasupra aerului, fără să clipească, ochi reci, tehnologici, vegheau. Viziunea lor multispectru putea pătrunde prin fâşiile tot mai subţiri de nori albi şi pufoşi pentru a descoperi micul grup de siluete care se chinuiau să înainteze prin noroaie. Obiectele din jurul lor erau perfect vizibile, încâlceala dendritică a rădăcinilor care ţâşneau în sus din copacii prăbuşiţi, un vehicul pe patru roţi, pulverizat, aproape înghiţit de noroiul cenuşiu-albăstriu, ba chiar şi bolovanii mari scoşi la suprafaţă şi rostogoliţi de şuvoaiele groase de mâl. Prin contrast, siluetele apăreau neclare din cauza aerului care tremura; stropi infraroşii nu mai mari decât flăcările unei lumânări. Indiferent ce combinaţie de filtre selectoare s-ar fi folosit la imaginea recepţionată de senzor, IA-ul nu era capabil să stabilească numărul lor exact. Cea mai bună estimare, făcută în funcţie de lăţimea distorsiunii şi măsurându-se amprenta termică a noroiului dislocat pe care o lăsau în urmă, era între patru şi nouă.

Stephanie simţea colierul de sateliţi curioşi care se deplasau neîncetat de-a lungul arcului lor dintr-o parte în cealaltă a orizontului. Dar nu atât prezenţa lor fizică; acel gen de cunoaştere se mistuise odată cu norul şi cu unitatea mentală a posedaţilor. Însă intenţia lor avară rămânea veşnic, tulburând armoniile intrinseci ale lumii. Acţiona ca un avertisment pentru ea, ca să ţină garda sus. Ceilalţi erau la fel. Influenţarea imaginii se situa la un nivel egal cu acela de a alunga prin mişcări ale mâinii o muscă insistentă. Asta fiindcă nu sateliţii erau problema lor. O notă mai cuprinzătoare de discordie rezona dinspre

sergenţi, care se aflau acum la doar trei kilometri depărtare. Şi se apropiau, mereu, clipă de clipă, prin hotărârea lor, ca nişte maşini.

La început, apelând la un soi de bravură care îi era cu totul străină, Stephanie îi ignorase. Toţi ceilalţi o făcuseră imediat ce ajunseseră în adăpostul şi atmosfera *uscată* oferite de hambar. Aşezată pe un deluşor cu pante blânde şi având un zid scund din piatră care slujea drept fundaţie pentru pereţii din material compozit şi un acoperiş nu foarte înalt, clădirea nu era mare lucru. Dăduseră peste el la cinci ore cumplite după ce porniseră de la capătul văii. McPhee spusese că asta dovedea că urmau drumul. În acele momente, nimeni nu încercase să îl contrazică. De fapt, nimeni nu scotea nicio vorbă. Membrele le tremurau din cauza epuizării, pentru că nici măcar forţa energistică nu îi ajuta prea mult. Descoperiseră cu toţii că o asemenea augmentare trebuia să fie plătită în ultimă instanţă de organismul lor.

Hambarul le ieşise în cale când ajunseseră aproape la capătul puterilor. Nici nu se pusese în discuţie dacă era cazul să se folosească de el. Imediat ce văzuseră conturul întunecat, jalnic, prin ploaia care îi izbea, se îndreptaseră anevoie spre el. La început, interiorul lui reprezentă o mică evadare din calea vremii. Vântul îi smulsese nenumărate panouri din rama de carbotanium, iar podeaua lui de beton nu se mai vedea sub stratul de treizeci de centimetri de nămol. Asta nu mai conta, pentru că în situaţia lor reprezenta o adevărată salvare.

Folosindu-se de puterea lor energistică, îl renovară. Noroiul urcă pe pereţi, închegându-se peste panourile dispărute şi devenind tare ca piatra. Ploaia era astfel lăsată afară, iar urletul vântului amuţi. Starea de uşurare îi unea din nou, alungând suferinţa retragerii lor din vale. Era o emoţie care dădu naştere unei reacţii exagerate de încredere şi sfidare. Acum li se păru posibil să ignore urletul mental de suferinţă când un alt suflet se văzu smuls din trupul posedat sub ameninţarea unei cuve tau-zero. Cooperară glumind când porniră să caute pe afară ceva de mâncare, adoptând o veselie tipică pentru un foc de tabără în timp ce gătiră peştii morţi şi legumele pline de noroi.

Apoi ploaia se domoli, iar sergenţii înaintară fără milă. Hrana deveni din ce în ce mai greu de găsit. La o săptămână după ce începuse Eliberarea, părăsiră hambarul, mergând de-a lungul liniei de contur topit despre care McPhee spunea insistent că ar fi drumul. Nici măcar supravieţuirea după un diluviu sub un acoperiş fragil nu îi pregătise pentru dimensiunile dezastrului produs de apă. Văile erau imposibil de traversat. Râuri uriaşe de nămol se scurgeau prin ele, murmurând şi bolborosind neîncetat, în timp ce aspirau şi devorau tot ce le apărea în cale.

Înaintarea era anevoioasă, deşi acum îşi confecţionaseră încălţăminte rezistentă de drumeţie (chiar şi Tina purta ghete de piele). Două zile petrecute încercând să se strecoare prin peisajul încorsetat şi decrepit. Mergeau pe teren mai înalt, unde porţiunile de iarbă indigenă de culoare verde-închis reprezentau singura uşurare faţă de umbrele de cafeniu ce se suprapuneau. Până şi acestea erau crestate de defileuri adânci, unde apa găsise o cusătură mai slabă în sol. Nu aveau hartă şi nici repere recognoscibile pe care să le compare. Multe culmi promiţătoare sfârşeau prin surpări adânci în noroi, silindu-i să se întoarcă, ceea ce îi făcea să piardă ore bune. Însă ştiau tot timpul încotro să meargă. Era simplu: cât mai departe de sergenţi. Devenea din ce în ce mai greu să rămână în faţa acestora. Linia frontului părea să se deplaseze într-un ritm constant, neîmpiedicată de văi şi de terenul imposibil de străbătut, în vreme ce Stephanie şi grupul ei îşi foloseau timpul mergând mereu în zigzag. Ceea ce în urmă cu patruzeci şi opt de ore începuse ca o distanţă de circa paisprezece kilometri se redusese acum la aproape trei şi ceva, şi se micşora constant.

– A, hei voi, hoinarilor, strigă Cochrane. Vreţi întâi vestea bună sau cea proastă?

Îşi asumase misiunea de cercetaş şi mersese mult înaintea celorlalţi. Acum stătea în vârful unei dune de stuf zdrobit, privind emoţionat în jos, către partea cealaltă.

– Cea proastă, spuse mecanic Stephanie.

– Legiunea de căşti negre se mişcă tot mai repede şi este *uriaşă.*

– Şi care-i vestea bună? întrebă Tina cu glas piţigăiat.

– Se grăbesc pentru că acolo jos e un drum. Unul adevărat, cu asfalt şi tot ce trebuie.

Ceilalţi nu-şi iuţiră paşii pentru a ajunge lângă hipiotul ud leoarcă, însă în mersul lor se vedea o anumită curiozitate care le lipsise ceva vreme. Urcară panta abruptă a dunei şi se opriră în dreptul lui.

– Ce e acolo? întrebă Moyo.

Faţa lui era perfectă, cicatricele şi băşicile dispăruseră; ochii erau întregi şi strălucitori. Dovedise că putea să zâmbească din nou, făcând asta frecvent în ultimele zile pe care le petrecuseră în hambar. Faptul că putea zâmbi, dar refuza să îi lase pe ceilalţi să vadă ce se afla sub globii oculari iluzorii, o îngrijora enorm pe Stephanie. O formă dăunătoare de negare. El îşi juca rolul, dar interpretarea era foarte străvezie.

– E o vale, îi spuse ea.

El gemu.

– Ei, la dracu', nu mai vreau.

– Nu, de data asta e altceva.
Duna era de fapt culmea unei pante destul de abrupte care cobora câteva sute de metri spre valea Catmos, care avea lăţimea de cel puţin treizeci şi doi de kilometri. Din cauza burniţei şi ceţii capătul acesteia era greu de văzut. Fundul văii era o suprafaţă plată şi întinsă, a cărei dimensiune reuşise să învingă scurgerile masive de noroi. Lăţimea ei absorbise valurile care ieşeau prin ravenele mai înguste aflate de o parte şi de alta, dispersându-le larg şi privându-le de forţă distructivă. Albia lată şi mlăştinoasă a râului care şerpuia prin centrul văii adunase şi transportase mai toată mareea departe, fără să-i ofere şansa de a se acumula în valuri coloidale primejdios de instabile.
Vaste secţiuni mai joase ale fundului văii se transformaseră imediat în mlaştini din cauza ploii şi a revărsărilor. Păduri întregi fuseseră acoperite de apă şi mâl, iar trunchiurile copacilor se aplecaseră, sprijinindu-se unele de altele. Acum se scufundau tot mai adânc, pe măsură ce nivelul apei subterane creştea rapid şi eroda stabilitatea stratului de argilă. Dacă cineva ar fi urmărit pe o perioadă de o zi sau două procesul, ar fi avut impresia că totul se topea, dispărând.
Mici dealuri şi coline formau un uriaş arhipelag de insule verde-oliv în mijlocul mării de culoare gălbuie. Sute de animale nefericite şi slăbite se foiau pe fiecare dintre acele insule, turme de kolfrani (animale asemănătoare căprioarelor) şi haite de ferrangi, nişte canide de talie mică, zdrobeau sub picioare iarba rămasă, transformând-o într-o pastă lipicioasă.
Printre ei se strecurau păsări care aveau penele prea ude şi pline de noroi ca să mai poată zbura.
Multe dintre insulele aflate la baza pantei aveau secţiuni de drum care şerpuiau printre ele. Ochiul le putea însăila într-un fir care mergea de-a lungul văii. Ducea spre un orăşel, abia vizibil prin burniţă. Cea mai mare parte a localităţii fusese construită pe teren înalt, astfel încât clădirile nu fuseseră năpădite de noroi, ca şi cum întreaga vale ar fi devenit şanţul cu apă al unui castel. În centrul oraşului se vedea o biserică, iar turla ei clasică, din piatră cenuşie, se înălţa cu o mândrie sfidătoare. O serie de simboluri stacojii fuseseră mâzgălite pe zidul ei.
– Acela trebuie să fie Ketton, spuse Franklin. Îi poţi simţi?
– Da, răspunse Stephanie tulburată. Sunt mulţi de-ai noştri acolo.
Asta putea explica starea bună a clădirilor. De pe casele ordonate nu lipsea nicio ţiglă şi nu se vedeau semne de avarii. Nici măcar în parcul mic nu era nicio băltoacă.
– Cred că de aceea sunt atât de dornici tipii ăştia să ajungă acolo.
Cochrane împunse cu degetul înspre fundul văii.

Era prima oară când vedeau armata Eliberării. Douăzeci de jeepuri formau un convoi de-a lungul drumului. Când suprafaţa din betoncarbon părăsea insulele şi se scufunda în noroi, ele încetineau puţin şi încercau cu precauţie drumul. Noroiul nu era foarte adânc sau gros, ci venea doar până peste nivelul roţilor. O falangă de sergenţi, în formă de V, mergea în urma jeepurilor, siluete masive şi întunecate care înaintau rapid, având în vedere că niciunul nu mergea pe drum. De o parte a fâşiei din betoncarbon, linia lor se întindea aproape până la fluviul central de noroi; de cealaltă, ajungea până la peretele văii. Un al doilea convoi de vehicule, mai mari decât jeepurile, pătrundea în vale, la câţiva kilometri în spatele liniei frontului.

– Mama dracului, gemu Franklin. Noi nu putem înainta atât de repede, mai ales pe un asemenea teren.

McPhee examina solul denivelat din spatele lor.

– Nu-i văd pe aici, sus.

– Vor ajunge acolo, spuse Rana. Sunt şi de cealaltă parte a fluviului, uite. Linia aceea este menţinută la acelaşi nivel. Nu există nicio întrerupere. Ne adună ca pe baligile de cai.

– Dacă rămânem aici, ne prind înainte de apusul soarelui.

– Dacă vom coborî, putem rămâne înaintea lor pe drum, spuse Stephanie. Dar va trebui să trecem prin oraş. Am un presentiment neplăcut în privinţa asta. Posedaţii de acolo ştiu că vin sergenţii, dar stau la cutie. Şi sunt mulţi.

– Vor opune rezistenţă, replică Moyo.

Stephanie privi în urmă, spre şirul ameninţător ce se apropia de ei.

– Vor pierde, spuse ea cu glas morocănos. Nimic nu se poate opune unei asemenea forţe.

– Nu mai avem mâncare, zise McPhee.

Cochrane îşi folosi arătătorul ca să-şi împingă ochelarii de soare mai sus pe rădăcina nasului.

– Da, dar avem apă cât cuprinde.

– Aici sus nu e nimic de mâncare, spuse Rana. Trebuie să coborâm.

– Oraşul îi va reţine măcar o vreme, interveni Stephanie. Se opuse impulsului de a se uita la Moyo, deşi acum el reprezenta principala ei grijă.

– Am putea folosi timpul să facem un popas şi să ne odihnim aici.

– Şi după aceea? mormăi Moyo.

– Apoi mergem mai departe. Rămânem în faţa lor.

– De ce să ne mai chinuim?

– Taci, spuse ea încet. Încercăm să ne trăim viaţa aşa cum am vrut-o dintotdeauna, sau ai uitat? Ei, bine, nu vreau să trăiesc astfel; şi s-ar

putea să existe altceva în faţă, pentru că în spate sigur nu e nimic. Atâta vreme cât mergem înainte mai avem o şansă.

Faţa lui se comprimă într-o expresie melancolică, întinse un braţ, mişcându-şi mâna în jur în încercarea de a o găsi. Ea îl prinse strâns de degete, iar el o îmbrăţişă.

– Hei, ştii ceva? Drumul pe care mergem ne duce exact spre şirul muntos central. Să-mi arăţi cum este planorismul montan.

Moyo râse răguşit, iar umerii i se cutremurară.

– Ascultaţi, oameni buni, detest să-mi stric karma întrerupându-vă scena principală de iubire, dar trebuie să hotărâm încotro o apucăm. Şi încă *imediat.* Asta-i o armată care nu face popasuri, pricepeţi?

– Trebuie să coborâm spre Ketton, spuse Stephanie pe un ton vioi. Măsură din ochi panta lungă. Avea să fie alunecoasă, dar cu ajutorul puterilor energistice puteau face faţă. Vom ajunge acolo înaintea armatei.

– Doar înaintea ei, spuse Franklin. Vom fi blocaţi în oraş. Dacă rămânem aici, încă putem să fim în faţa lor.

– Nu cu mult, spuse McPhee.

– Iar tu nu vei avea vreme să găseşti mâncare, zise Rana. Nu ştiu ce crezi tu, dar eu nu mai pot ţine pasul multă vreme fără să mănânc ceva. Trebuie să analizăm partea practică a situaţiei. În ultimele zile am consumat foarte puţine calorii.

– La tine e vorba de o stare permanentă, spuse Cochrane. Problema ta practică e că oricum nu mănânci niciodată ca lumea.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Sper că nu-mi sugerezi să mănânc carne de mortăciuni.

– Uf, frate. Ridică braţele spre cer. Iar o luăm de la capăt. Atenţie: carne nu, fumat nu, jocuri de noroc nu, sex nu, muzică tare nu, lumină puternică nu, dans nu, s-a dus orice plăcere.

– Eu cobor spre Ketton, spuse Stephanie, ignorând disputa dintre cei doi. Porni în josul pantei ţinându-l de mână pe Moyo. Dacă mai vrea cineva să vină, să o facă acum.

– Sunt alături de tine, zise Moyo, mişcându-şi picioarele cu precauţie.

Rana ridică uşor din umeri şi dădu să-i urmeze. Din pumnul lui Cochrane apăru o ţigară de marijuana, iar capătul ei se aprinse. Şi-o vârî în gură şi porni după Rana.

– La dracu'! spuse Franklin cu glas nenorocit. Vin şi eu. Dar coborând acolo renunţăm la tot. Nu va exista cale de ieşire din oraşul acela.

– E imposibil să rămânem înaintea lor, spuse McPhee. Uitaţi-vă la ticăloşi. S-ar părea că sunt capabili să calce pe noroi.

– Gata, în regulă.

Tina îi aruncă lui Rana o privire disperată.

– Dragă, *chestiile* acelea vor demola oraşul. Şi noi vom fi acolo.

– Probabil. Cine ştie? Militarii fac afirmaţii scandalos de extravagante şi propagandistice privind bărbăţia lor ieşită din comun. Realitatea rămâne de obicei în urmă.

– Hei, Tina. Cochrane îi întinse ţigara cu marijuana. Vino cu noi, păpuşă. Noi doi am putea petrece o ultimă noapte împreună pe această lume. Făcând amor. Asta zic şi eu modalitate de a pieri, nu?

Tina se cutremură spre hipiotul care zâmbea.

– Prefer să fiu prinsă de chestiile acelea bestiale.

– Asta înseamnă nu, aşa e?

– Nu, nu e. Nu vreau să ne despărţim. Îmi sunteţi prieteni.

Stephanie se întorsese ca să urmărească acea mică scenă.

– Tina, hotărăşte-te.

Porni apoi din nou în josul pantei, conducându-l pe Moyo.

– Uf, *ceruri,* făcu Tina. Niciodată nu-mi laşi timp să hotărăsc nimic. E nedrept.

– Adio, păpuşico, spuse Cochrane.

– Nu mergeţi atât de repede. Nu pot ţine pasul.

Stephanie făcu un efort deliberat să alunge din minte văicărelile femeii, concentrându-se exclusiv asupra alegerii drumului de coborâre a pantei. Trebuia să meargă într-un unghi ascuţit, întărind permanent solul alunecos de sub talpă folosindu-şi forţa energistică. Dar şi aşa, înaintarea ei era presărată de urme lungi, produse de alunecări.

– Simt o mulţime de posedaţi sub noi, spuse Moyo când se aflau la o sută de metri deasupra mlaştinii de pe fundul văii.

– Unde? întrebă Stephanie fără să se mai gândească.

Nu fusese atentă la ce se afla dedesubt, pentru că traversarea pantei înşelătoare îi reclama toată concentrarea. De astă dată ridică ochii şi văzu convoiul de jeepuri la cel mult un kilometru şi jumătate în urma lor. Imaginea o făcu să simtă o strângere rece de inimă.

– Nu e departe. Cu mâna liberă, Moyo arătă dincolo de vale. Acolo.

Stephanie nu văzu pe nimeni. Însă apoi examină şoaptele mentale de la marginea percepţiei şi deveni conştientă de speranţa crescândă din multe minţi.

– Hei, Moyo, domnule, bună chemare. Cochrane scruta valea. Hoinarii aceia sunt *adânciţi* în noroi. Nu văd pe nimeni.

– Haideţi, spuse Stephanie. Să aflăm ce se întâmplă.

Ultima porţiune a pantei era mai domoală, permiţându-le să iuţească pasul. Stephanie se simţi ispitită să urmeze poalele şerpuitoare ale dealului ce mergeau de-a lungul peretelui văii. Puteau

câştiga timp dacă mergeau pe teren suficient de uscat. Numai că acea cale se îndepărta treptat de Ketton. Una dintre secţiunile vizibile de drum se găsea la aproximativ trei sute de metri depărtare, dincolo de o suprafaţă întinsă, perfect plată, a bălţii. Stephanie rămase pe margine, iar noroiul clefăi în jurul gleznelor ei. Ghetele îi păstrau picioarele uscate, dar ca măsură de precauţie, le făcu pielea să urce pe pulpe, spre genunchi. Tăcerea de acolo era supărătoare, de parcă noroiul ar fi amortizat sunetul.

– Nu cred că e foarte adânc, îndrăzni ea să spună.

– Nu avem decât să aflăm, spuse McPhee cu vigoare. Porni către drum cu paşi încrezători. Noroiul începu să i se scurgă încet de pe picioare în timp ce înainta anevoie. Haideţi, adunătură de palavragii, se pare că *noi* nu ne putem îneca.

Cochrane şi Rana se priviră cu rezervă, apoi intrară în noroi.

– O să fie bine, spuse Stephanie.

Continuă să-l ţină strâns de mână pe Moyo şi porniră înainte împreună. Tina se ţinu de Franklin când intrară în mlaştină. Acţiunea îl făcu pe Cochrane să arboreze un surâs libidinos.

Stephanie avusese dreptate când spusese că noroiul nu era foarte adânc, dar curând acesta îi ajunse până la genunchi. După câteva încercări de a trece peste un şanţ cu ajutorul puterii ei energistice, renunţă. Noroiul reacţiona atât de lenevos, încât i-ar fi trebuit cel puţin o oră ca să ajungă la drum printr-o asemenea metodă. Trebuiau să traverseze prin noroiul adânc, iar efortul de a continua înaintarea le chinuia cumplit muşchii şi aşa suprasolicitaţi. Toţi îşi canalizară puterea energistică pentru a sili picioarele recalcitrante să meargă împotriva noroiului care părea să exercite o presiune constantă asupra lor. Eforturile le fură încurajate de marşul neîncetat al armatei. Se deplasau aproape perpendicular pe linia frontului, micşorând distanţa care îi separa cu fiecare clipă.

Stephanie continuă să-şi spună că imediat ce vor ajunge la drum vor reuşi să sporească intervalul dintre ei şi armată. Însă chiar folosind drumul, tot mai aveau de trecut mari porţiuni înnămolite până la Ketton, iar trupul ei se apropia deja de limita fizică. Îl auzi pe Cochrane respirând şuierat, un sunet care se auzea până departe peste mlaştină.

– Acum sunt chiar în faţa noastră, spuse Moyo. În încercarea de a se mai răcori, îşi desfăcuse nasturii de la haina impermeabilă. Ploaia măruntă se furişa prin bariera lui energistică şi se combina cu sudoarea, udându-i cămaşa. Doi. Şi nu se bucură că ne văd.

Stephanie ridică ochii şi încercă să depisteze sursa gândurilor animus. Uşoara ridicătură pe care mergea drumul se afla la şaptezeci

de metri în faţă. Iarba tăvălită şi câteva tufişuri dezordonate luceau estompat prin pielea cafenie a apei de ploaie. Zeci de ferangi se mişcau agitaţi, alergând în grupuri de câte şase sau şapte. Vânzoleala lor coagulantă îi aminti de bancurile de peşti cu fiecare mişcare executată simultan.

– Nu văd pe nimeni, mormăi McPhee. Hei, găgăuţilor, strigă el. Ce mama dracu' aţi păţit?

– A, mişto, spuse Cochrane. Frumos mod de a muri, prostule. Asta îi va face să fie cu adevărat prietenoşi. Vreau să spun că nu suntem într-un căcat cosmic în acest moment şi nici nu avem nevoie de ajutor sau ceva de genul ăsta.

Tina scoase un icnet în clipa în care alunecă.

– Urăsc rahatul ăsta de noroi!

– I-ai spus bine pe nume, păpuşă.

Franklin o ajută să se ridice, apoi se rezemară unul de celălalt şi se forţară să înainteze. Stephanie aruncă o privire de-a lungul văii Catmos şi inspiră precipitată. Jeepurile erau la doar opt sute de metri depărtare. Şi mai aveau cincizeci de metri până la terenul solid.

– Nu vom reuşi.

– Poftim? întrebă Moyo.

– Nu vom reuşi.

Stephanie gâfâia din greu. Fără să-şi mai bată capul cu hainele, înfăţişarea, frivolităţi energistice – chiar şi sateliţii vor putea să o vadă acum. Nu se sinchisea. Tot ce conta era să-şi păstreze ghetele întregi şi să-şi împingă picioarele aproape inutile unul înaintea celuilalt. Spasmele musculare începuseră să îi chinuiască pulpele şi coapsele.

Rana se împletici, apoi căzu în genunchi. Noroiul clefăia obscen, lipindu-i-se de picioare. Cu faţa îmbujorată şi cu pielea lucindu-i de transpiraţie, respira anevoie. Făcând noroiul să plescăie, Cochrane se apropie şi îşi petrecu un braţ pe după umerii ei, ridicând-o târâş. Nămolul cleios se încăpăţâna să le reţină picioarele.

– Hei, dom'le, dă-mi o mână de ajutor, a răcnit el către terenul uscat aflat în faţă. Hai odată, băieţi, nu vă mai prostiţi. Treaba asta e al naibii de serioasă.

Haitele de ferrangi se agitau, ferindu-se una din calea alteia, învârtindu-se în cerc, fără nicio noimă. Labele lor scoteau tunete puternice. Indiferent cine ar fi fost oamenii din faţa lor, preferau să nu li se arate. Un scheunat mecanic monoton începea să devină perceptibil. Motoarele jeepurilor.

– Du-mă până la ea, spuse Moyo cu glas şuierat.

El şi Stephanie au pornit bălăbănindu-se către perechea care se chinuia în noroi. McPhee se oprise la aproape douăzeci de metri de terenul uscat şi se uita înapoi spre ei.

– Nu vă opriţi, a strigat Stephanie la el. Trebuie să scăpăm din situaţia asta, măcar unul.

Cu ajutorul ei, Moyo a preluat de la Cochrane o parte din greutatea Ranei. Au atârnat-o între ei şi şi-au croit cu greutate drum înainte.

– Picioarele mele, a gemut Rana îndurerată. Nu le mai pot mişca. Parcă mi-au luat foc. La naiba, nu trebuia să se întâmple aşa ceva, pentru că pot muta munţii cu mintea.

– Lasă asta acum, a spus Cochrane printre dinţii încleştaţi. Acum te susţinem, surioară.

Au continuat să înainteze nesiguri pe picioare. McPhee ajunsese pe tărâm ferm, iar acum stătea deasupra nămolului pentru a-i încuraja pe ceilalţi. Tina şi Franklin ajunseră aproape de uscat. Amândoi erau epuizaţi. Doar masivul Scott părea să mai aibă forţă în el.

Stephanie venea din urmă. Jeepurile erau la şapte sute de metri depărtare, parcurgând o porţiune de drum uscat. Şi prindeau viteză.

– La dracu', a spus ea în şoaptă. La dracu'.

Chiar dacă ar fi început să alerge, McPhee nu ar fi reuşit să ajungă la Ketton; aveau să-l prindă cu uşurinţă. Probabil că dacă ceilalţi ar fi început să azvârle foc alb către sergenţi… Ce idee ridicolă, îşi zise ea. Eu nu mai am nevoie să-mi cruţ focul. Trebuie să-mi concentrez puterea energistică.

Mai erau zece metri de parcurs.

„Nu mă voi opune. Nu mi-ar sluji la aproape nimic şi aş putea vătăma trupul. Măcar atât îi datorez."

În miezul minţii ei, simţi gazda captivă agitându-se plină de speranţă. Toţi patru ieşiră cu eforturi din noroi şi se prăbuşiră pur şi simplu pe pământul îmbibat de apă alături de Tina şi de Franklin. Totuşi, ea nu reuşi să îi vadă pe posesorii celor două minţi care exercitau o asemenea influenţă asupra percepţiei ei.

– Stephanie Ash, s-a auzit ca din senin glasul unei femei. Văd că sincronizarea ta e la fel de demnă de milă ca întotdeauna.

– Dintr-o clipă în alta, a anunţat vocea unui bărbat nevăzut.

Ambele lor minţi erau înfierbântate de ardoare. Undeva aproape, a pornit cu încetinitorul gâjâitul cimpoaielor, crescând în vârtejuri până la un nivel sfredelitor pentru urechi. Stephanie înălţă capul. La jumătatea distanţei dintre ea şi jeepuri, solitar, un cimpoier scoţian stătea cu faţa spre vehicule. Purtând un kilt din material ecosez, cizme negre strălucitoare din piele, părea să ignore cu totul duşmanul muritor care se apropia cu rapiditate de el. Degetele lui se mişcau ca

adormite în timp ce cânta „Amazing Grace”. Unul dintre sergenţii aflaţi în vehiculul din fruntea convoiului tocmai se ridica pentru a vedea mai bine peste parbrizul mânjit de noroi.

– Îmi place, spuse hohotind McPhee.

– Chemarea noastră la arme, răspunse bărbatul nevăzut. Are un anume *je ne sais quoi,*[5] nu credeţi?

Agitată, Stephanie îşi plimbă privirea în jur, străduindu-se să depisteze locul de unde venea vocea.

– Chemare la arme?

În depărtare răsună o explozie, iar bubuitul se rostogoli cu rapiditate peste mlaştinile şi bălţile stătute care sufocau valea Catmos. Sub jeepul din frunte detonase o mină, smulgând partea din faţă a şasiului şi azvârlind-o în aer. Aceasta se prăbuşi, împrăştiindu-i pe sergenţi peste drum. Fumul alb-albăstriu a răbufnit gros din craterul creat în beton. Bucăţi de resturi căzură ploaie peste tot. Celelalte jeepuri frânară de urgenţă. Sergenţii îngheţară de-a lungul liniei frontului şi se ghemuiră.

Cimpoierul termină de cântat şi făcu o plecăciune solemnă spre inamici. Urmă un *poc* puternic şi difuz, suficient de tare pentru a face să vibreze esofagul lui Stephanie. Apoi încă un zgomot asemănător. Începu un baraj întreg, iar pocnetele individuale se reuniră într-o singură undă sonoră. Speriată, Tina scoase un ţipăt ascuţit.

– Ei, drace, a mormăit Cochrane. Alea sunt mortiere.

– Bine lucrat, spuse femeia. Acum rămâneţi la pământ.

*

IA-ul coordonator al Eliberării confirmă că aceea era o ambuscadă clasică, şi încă executată la perfecţiune. Jeepurile erau îngrămădite pe una dintre porţiunile cele mai înguste ale văii şi nu puteau să se retragă. O lapoviţă de proiectile de mortiere căzu asupra lor, dirijate cu precizie. Explozivii potenţi detonară, transformând totul într-un bombardament aproape continuu, pulverizând vehiculele imobilizate şi tocându-i pe sergenţii care se deplasau cu ele. Fumul, flăcările şi stropii extrem de fini de noroi ţâşniră spre cer, ascunzând vederii carnajul.

IA-ul nu reuşi să facă nimic pentru a-l împiedica. Pulsurile radar ale sateliţilor DS măturară valea pe toată lungimea ei, dar avură nevoie de câteva secunde pentru a reuşi să localizeze poziţia cu precizie. Primul bombardament durase nouăzeci de secunde, după care manevranţii mortierelor trecuseră la proiectile care explodau în aer, schimbând în acelaşi timp şi elevaţia. Nori negri, denşi, se revărsară

---

[5] „Nu ştiu ce“, în lb. franceză în orig. (n. tr.).

asupra liniei de sergenţi în timp ce se chinuiau cu disperare să răzbată prin mlaştină. Cercuri largi de noroi erupseră în cicloane de spumă de culoare bej, iar şrapnelele împunseră în jos, ştergând de pe faţa pământului siluetele care se zbăteau să scape.

Abia după aceea reuşiră şi radarele DS să încheie acţiunea de identificare a traiectoriilor proiectilelor de mortiere. IA-ul declanşă contralovitura. Fascicule incandescente de culoare stacojie înjunghiară solul drept ripostă, vaporizându-i pe posedaţi şi armele acestora în câteva microsecunde. Fură ţintite peste douăsprezece porţiuni de teren uscat. Torentele supersonice de abur izbucniră din locul fiecărui impact. După ce toate fură purtate de vânt, locurile în care se aflaseră mortierele fuseseră transformate în cratere puţin adânci din lut întărit de căldură, iar mijlocul fiecăruia rămăsese încă incandescent. Acestea scoaseră piuituri în timp ce burniţa se lăsă spre sol, deschizând milioane de minuscule fracturi cauzate de tensiunile exercitate de căldură.

Tăcerea pustie reveni. Fuioare de fum pluteau învârtejit peste fundul văii, disipându-se alene şi lăsând la vedere epavele arzânde ale jeepurilor. Împrăştiate peste întreaga mlaştină, cadavrele sfârtecate ale sergenţilor erau treptat înghiţite în îmbrăţişarea neobosită a noroiului. În mai puţin de o oră, aveau să rămână prea puţine indicii care să sugereze desfăşurarea vreunui conflict în acel loc.

*

Stephanie s-a trezit scurmând solul moale, cu fiecare muşchi blocat pentru a rezista pulsului laser. Acesta nu mai veni. Scoase un suspin îndurerat, lăsându-se apoi pradă tremurăturilor puternice care îi cuprinseseră mâinile şi picioarele. Doi dintre ferrangi se desprinseră din haită şi se furişară spre ea şi prietenii ei. Când se apropiară suficient, se topiră, transformându-se în două fiinţe umane care purtau combinezoane de luptă de culoare cenuşiu-închis şi verde. Annette Ekelund şi Hoi Son se uitară spre ei cu furie şi dispreţ.

– Idioţilor, puteaţi fi aruncaţi înapoi în lumea de dincolo pentru că faceţi asemenea greşeli, spuse Annette. Ce s-ar fi întâmplat dacă scumpul de Ralph v-ar fi considerat o parte a operaţiunii? Ar fi ţintit şi asupra acestei porţiuni de teren, cu siguranţă.

Cochrane îşi înălţă capul, iar noroiul începu să i se scurgă de pe faţă, îmbibându-i barba răzvrătită. Ţigara cu marijuana era strivită între buze. O scuipă.

– Ei, bine, fă bine şi arde-mă delicat cu o drujbă, surioară. Îmi pare sincer rău că ţi-am pricinuit necazuri.

*

Nici măcar clima opresivă de pe Lalonde nu îl pregătise pe Ralph pentru umiditatea înfiorătoare când ieşi din avionul supersonic de transport al Marinei Regale. Umiditatea îi furnică pielea, dar îi stoarse şi energiile vitale ale organismului. Se simţea epuizat chiar şi când inspira.

În timp ce ultimele firicele de nori se rostogoleau spre largul mării, soarele tropical reuşi în cele din urmă să îşi exercite întreaga putere asupra sărmanului Mortonridge, cuprins deja de boală. Mii de kilometri pătraţi de noroi începură să fiarbă, îngroşând aerul cu vapori fierbinţi şi înăbuşitori. Privind în jur din vârful scării de coborâre din avion, Ralph văzu panglici lungi de nori albi şi subţiri scurgându-se cu o tenacitate uleioasă în jurul culmilor şi poalelor de deal ale văii largi. Din ce în ce mai multă ceaţă era emanată din povârnişurile de pe fiecare parte a văii, iar serpentine albe ca zăpada se vărsau prin despicăturile din pereţii văii pentru a se strecura în josul pantelor ca nişte cascade filmate cu încetinitorul.

Adulmecă aerul. În pătura de umezeală curată se insinuau urme de putreziciune. Biomasa moartă din peninsulă începea să fermenteze. Peste câteva zile, duhoarea avea să fie cumplită şi, fără îndoială, extrem de dăunătoare sănătăţii. Era încă un factor de care trebuia să se ţină seama, deşi acest lucru se găsea spre coada listei de priorităţi.

Ralph coborî grăbit scara din aluminiu, urmat de generalul de brigadă Palmer şi de Cathal. Măcar acum nu era apărat de vreun detaşament al marinei. Aterizaseră în afara taberei intermediare ce se instalase la gura văii Catmos. Sute de igluuri programabile din silicon formau şiruri, ca nişte ciuperci uriaşe de culoare albăstruie, o reconstituire miniaturală a Fort Avangardă. Singurii oameni de acolo erau sergenţii, trupele de ocupaţie şi deposedaţii care reprezentau cazuri medicale. Acestora li se adăugau o mână de reporteri independenţi, toţi corespondenţii autorizaţi oficial pentru a prezenta Operaţiunea Eliberarea, pe care îi ţineau sub control doi ofiţeri de informaţii din cadrul Marinei Regale.

Când îşi îndreptă privirea spre vale, petele murdare ale ceţii se contopiră într-o pânză albă lipsită de trăsături, care îi acoperea fundul. Retinele lui îmbunătăţite se concentrară asupra singurei trăsături vizibile, turla subţire şi cenuşie a bisericii din Ketton, care se ridica, ieşind din ceaţă. Doar uitându-se la ea, Ralph îi simţi pe posedaţi forfotind prin oraş, o reluare a uşoarei presiuni mentale pe care o trăiseră toţi în zilele în care persistase norul roşiatic.

– E aici, murmură el. Femeia aceea, Ekelund. Se află în Ketton.

– Eşti sigur? întrebă Cathal.

– O simt, ca mai înainte. În orice caz, este unul dintre lideri, iar grupul ăsta este bine organizat.

Cathal aruncă o privire neîncrezătoare spre turla bisericii.

Comandantul taberei, colonelul Anton Longhurst, aştepta la baza scării.

– Bun venit în valea Catmos, domnule, îl salută el pe Ralph.

– Îţi mulţumesc de urare, colonele. Se pare că ai aici o garnizoană interesantă.

– Da, domnule. Vă voi arăta totul. Asta, după ce…

Făcu un semn către reporteri.

– A, da.

Ralph îşi ţinu sub control mânia. Probabil că toţi reporterii aveau să folosească programe de audiodiscriminare, pentru că ticăloşii apelau la orice trucuri ca să-şi facă treaba.

Ofiţerii de informaţii făcură semn că totul era în regulă, iar reporterii independenţi se buluciră în jurul lui.

– Generale Hiltch, sunt Hugh Rosler de la DataAxis. Ne puteţi spune de ce s-a oprit înaintarea?

Ralph a îndreptat un surâs şters şi atotcunoscător spre bărbatul cu aspect simplu, ce purta o cămaşă în carouri şi o jachetă fără mâneci, care îi adresase întrebarea. O transmisiune în direct cu un personaj care se arată cordial faţă de public, faţadă pe care şi-o elaborase şi prezentase în ultimele săptămâni.

– Ei, haideţi, băieţi. Acum consolidăm poziţiile pe care le-am ocupat deja. Nu este cazul ca Eliberarea să înainteze cu o viteză ameţitoare. Trebuie să fim siguri, şi ţin să precizez, absolut siguri, că niciun posedat nu a reuşit să se strecoare prin năvodul nostru. Nu uitaţi, în primul rând, doar un posedat care a pătruns în Mortonridge se face răspunzător de toate acestea. Sper că nu vreţi o repetare a celor întâmplate, nu-i aşa?

– Generale, sunt Tim Beard, de la Collins. Este adevărat că sergenţii nu mai pot pur şi simplu să lovească acum, când posedaţii au început să opună o rezistenţă serioasă?

– Nu, categoric, nu este adevărat. Iar dacă îmi arătaţi persoana care a făcut această afirmaţie, o să-i fac o demonstraţie personală şi privată privind dispreţul meu faţă de o asemenea remarcă. Am sosit astăzi aici pe calea aerului, iar voi, domnilor, aţi venit cu maşinile dinspre coastă. Făcu un semn în spate, către solul acoperit de noroi. Ei au mers pe jos tot drumul, tocmai de pe plaje, participând la zeci de mii de acţiuni de luptă. Iar pe drum au salvat aproximativ trei mii de oameni de posesie. Asta înseamnă că ei nu mai pot opera? Pentru că mie nu mi se pare aşa.

– Şi atunci de ce linia frontului nu-şi continuă înaintarea?

– Pentru că am intrat într-o nouă etapă a campaniei. Iartă-mă că nu fac cunoscut planul nostru de acţiune, însă această formă de manevră de întărire era inevitabilă. După cum vezi, am ajuns la Ketton, unde locuiesc un mare număr de posedaţi ostili şi bine organizaţi – iar acesta este doar unul dintre numeroasele asemenea locuri din jurul Mortonridge. Armata îşi desfăşoară forţele în funcţie de situaţie, pur şi simplu. După ce vom strânge suficiente resurse, sergenţii vor pune stăpânire pe oraş. Însă nu intenţionez să angajez aceste forţe decât după ce voi fi convins că operaţiunea se poate desfăşura cu minimum de pierderi de ambele părţi. Vă mulţumesc tuturor.

Apoi dădu să-şi continue drumul.

– Generale, sunt Elizabeth Mitchell, de la Time Warner. O ultimă întrebare, vă rog. Glasul ei era autoritar şi insistent, imposibil de ignorat. Puteţi comenta înfrângerea din vale?

Era sigur că posesoarea acelei voci avea să îi adreseze o întrebare pe care prefera să o evite.

– Da, pot. Privind retrospectiv, înaintarea atât de rapidă în josul văii Catmos a fost o eroare tactică, una foarte gravă, şi îmi asum toată răspunderea pentru acest lucru. Cu toate că ştiam că posedaţii erau echipaţi cu puşti de vânătoare, nu ne aşteptam ca ei să posede piese de artilerie. Mortierele reprezintă probabil cel mai primitiv tip de artilerie care se poate construi; însă chiar aşa, se dovedesc foarte eficiente în anumite situaţii. A fost una dintre aceste situaţii. Acum, când ştim de ce sunt capabili posedaţii, nu va mai apărea o astfel de problemă. De fiecare dată când ei folosesc împotriva noastră noi arme sau tehnici, le putem analiza pentru a ne apăra pe viitor. Există doar un număr limitat de asemenea jocuri pe care le pot face.

A pornit înainte, de astă dată mai hotărât decât până atunci. O datavizare rapidă spre cei doi ofiţeri de informaţii şi nu se mai auzi nicio întrebare.

– Îmi pare rău pentru situaţia creată, spuse colonelul Longhurst.

– Nu e o problemă pentru mine, îi răspunse Ralph.

– Nu ar trebui să accepţi aşa ceva, spuse Cathal, iritat, în timp ce se îndreptau spre cartierul general al taberei. E lipsit de demnitate. Puteai măcar să ţii o conferinţă de presă ca lumea, cu întrebări verificate dinainte.

– Aici este vorba atât de propagandă, cât şi de război fizic, Cathal, spuse Ralph. Pe de altă parte, gândeşti tot ca un ofiţer ASE; nu vorbi cu nimeni şi nu le spune nimic. În această campanie, publicul doreşte să vadă autoritatea în acţiune. Trebuie să îi oferim o demonstraţie în acest sens.

Convoaiele de camioane cu provizii continuau să sosească în tabără, îi informă colonelul Longhurst în timp ce îi duse pe oaspeţi în inspecţie. Echipele de asistenţă tehnică ale Marinei Regale nu întâmpinaseră prea multe dificultăţi în asigurarea igluurilor programabile din silicon; acea secţiune de teren se găsea la câţiva metri deasupra noroiului din fundul văii. Însă apăruseră probleme de logistică referitor la aprovizionarea trupelor.

– Camioanelor le trebuie cincisprezece ore ca să ajungă de la coastă până aici, spuse el. Practic vorbind, tehnicienii au fost siliţi să reconstruiască drumul acela nenorocit în timp ce convoaiele se deplasau. Chiar şi acum există unele porţiuni care sunt doar linii de fascicule de marcare prin noroi.

– Nu am ce face în privinţa noroiului, spuse Ralph. Crede-mă, am încercat. Substanţe chimice de solidificare, lasere DS pentru a-l coace; nu folosesc la nimic, având în vedere cu ce ne confruntăm aici.

– Am avea nevoie de sprijin aerian. Doar ai zburat până aici.

– Acesta a fost primul zbor spre interiorul insulei, spuse Janne Palmer. Iar terenul vostru de aterizare abia dacă a făcut faţă unui aparat hipersonic. Nu veţi reuşi să primiţi avioane de transport.

– Există mult teren înalt şi liber în apropiere, aşa că putem construi un drum de legătură.

– Voi analiza problemele legate de autorizare, spuse Ralph. Ar trebui să ne gândim la aducerea pe calea aerului a sergenţilor care să fie pregătiţi pentru asaltul asupra oraşului.

– Apreciez asta, spuse colonelul. Aici, lucrurile sunt puţin diferite faţă de ceea ce susţine IA-ul.

– Este unul dintre motivele pentru care mă aflu aici, ca să văd cum ne descurcăm.

– Deocamdată ne descurcăm. În prima zi a fost un adevărat iad. N-ar fi fost rău să avem la dispoziţie avioane pentru a evacua răniţii şi deposedaţii. Călătoria până la coastă nu le prieşte câtuşi de puţin.

Au ajuns la sala mare, de formă ovală, în care Elena Duncan şi echipa ei îşi stabiliseră sediul. Mercenara masivă, cu forme îmbunătăţite, îl salută pe Ralph cu o ridicare normală a braţului, lovindu-şi ghearele unele de altele.

– Nu prea avem loc de ceremonii aici, generale, zise ea. Suntem prea îngrămădiţi ca să procedăm astfel. Du-te oriunde doreşti, dar te rog să nu-i tulburi pe oamenii mei, pentru că în aceste momente sunt foarte ocupaţi.

Capsulele tau-zero erau aliniate în mijlocul sălii, toate fiind active. Maşinăriile masive, având cabluri groase de alimentare, şi mozaicul compact de componente păreau a fi ciudat de nepotrivite acolo. Ori

părea a fi în afara epocii, a recunoscut Ralph. Restul sălii era rezervat paturilor pentru sergenţi. Un spital de campanie, al cărui primitivism îl deconcerta. Mercenarii Elenei duceau sticle mari din material plastic şi rulouri de prosoape din hârtie, făcându-şi rondurile de-a lungul constructelor bitek, închise la culoare.

În aer plutea un puternic miros de substanţe chimice, pe care Ralph nu reuşi să îl identifice. I se păru relativ cunoscut, însă cu siguranţă că nu fusese indexat de nanonicele lui neurale, şi nici de memoria lui didactică – deşi acestea erau recunoscute ca fiind imprecise când venea vorba de percepţia mirosurilor.

Ralph s-a apropiat de primul sergent. Constructul sorbea liniştit dintr-un tub al unei pungi din polietilenă care conţinea siropul său nutritiv, un lichid asemănător cu mierea diluată.

– Ai fost lovit de proiectilele de mortieră?

– Nu, generale, îi răspunse Sinon. Nu eram aici în momentul în care s-a produs incidentul din valea Catmos. Cred că mă număr printre cei norocoşi. Am participat la şase asalturi care s-au soldat cu capturarea unui posedat şi m-am ales doar cu răni minore. Din nefericire, asta înseamnă că am parcurs pe jos tot drumul de la coastă până aici.

– Aşadar, ce s-a întâmplat?

– Expunere la umezeală, generale. Regret, dar este imposibil de evitat. Anterior, am suferit doar o rană superficială, ceea ce a provocat mici crăpături exoscheletului meu. Deşi în sine nu sunt primejdioase, astfel de fisuri cât firul de păr constituie locurile preferate ale unor varietăţi de spori fungici autohtoni.

Apoi făcu semn spre piciorul lui.

Acum, când ştia ce căuta, Ralph văzu petele lungi, de culoare cenuşie ca plumbul, care se extinseseră în jurul membrelor inferioare ale sergentului; acestea erau uşor pufoase, precum catifeaua subţire. Uitându-se de-a lungul şirurilor de paturi înguste, văzu câţiva sergenţi în cazul cărora ciuperca ajunsese la maturitate învăluindu-le picioarele într-un covor blănos şi gros, precum coralul îmbibat de apă.

– Dumnezeule… Asta…

– Dacă doare? întrebă Sinon. A, nu. Te rog să nu te îngrijorezi, generale. Nu simt nicio durere, ca să zic aşa. Sunt conştient de prezenţa ciupercii, bineînţeles. Şi nu dă mâncărimi neplăcute. Problema principală o constituie efectul ei asupra chimiei sângelui meu. Dacă este lăsată să se dezvolte în mod necontrolat, ciuperca va extruda o cantitate de toxine pe care organele mele nu vor reuşi să o elimine.

– Şi există vreun tratament?

– Lucru destul de amuzant, există. O frecţie cu alcool pentru a eradica cea mai mare parte din ciupercă, apoi cu iod, pare să fie eficientă pentru stoparea dezvoltării ei. Sigur, o nouă expunere la astfel de condiţii va reintroduce sporii, mai ales pentru că aceştia par să fie favorizaţi de umiditatea ce se înregistrează în prezent.

– Iod… spuse Ralph. Aveam impresia că îmi era cunoscut mirosul. Unele dintre clinicile Bisericii de pe Lalonde foloseau substanţa asta.

Disonanţa situaţiei începea să îl sâcâie. Nu prea putea juca rolul unui ofiţer mai în vârstă care oferea alinare unui tânăr soldat. Dacă Sinon mergea pe coordonatele edeniste obişnuite, probabil ca va avea o sută cincizeci de ani când va muri. Mai bătrân decât bunicul lui Ralph.

– A, Lalonde. Nu am vizitat niciodată planeta aceea. Deşi am făcut parte din echipajul unui şoim-de-vid.

– Ai avut noroc, am servit patru ani acolo.

Cineva începu să bocească, scoţând strigăte gâfâite şi jalnice de amărăciune. Ralph ridică privirea şi văzu doi dintre mercenarii supradezvoltaţi ajutând un bărbat să iasă dintr-o capsulă tau-zero. Era înfăşurat în haine cenuşii şi zdrenţuite, aproape imposibil de deosebit de carnea palidă brăzdată de vene care se scurgea din corpul lui. Era ca şi cum pielea începuse să i se topească.

– Of, la dracu’, răbufni Elena Duncan. Scuză-mă, generale, s-ar părea că avem aici un nou caz de anorexic participant la un curs intensiv. Se grăbi spre colegii ei. Bine, să îi administrăm nişte infuzori cu proteine, dar repede.

Deposedatul vărsa un lichid verzui şi subţire pe podea, aproape sufocându-se.

– Haideţi, spuse Ralph. Nu avem ce face aici.

Îi conduse pe ceilalţi afară din sală, ruşinat de faptul că lucrul cel mai bun pe care îl putea face personal era să se îndepărteze de acel loc.

*

Stephanie ieşi pe balconul îngust şi se aşeză pe unul dintre scaunele pliante capitonate, alături de Moyo. De acolo putea privi în ambele sensuri ale străzii principale din Ketton, unde mărşăluiau plutoanele de luptători din armata de gherilă a lui Ekelund. Urmele potopului de noroi fuseseră înlăturate în totalitate din oraş, ceea ce dăduse naştere unei viziuni imaculate de prosperitate urbană. Până şi copacii înalţi, de culoare stacojie, care mărgineau străzile şi aleile parcului erau sănătoşi, fălindu-se cu o chiciură densă de flori de culoarea topazului.

Toţi cinci fuseseră cazaţi într-o casă încântătoare, construită în stil georgian, având zidurile din cărămidă oranj şi pervazurile ferestrelor din piatră albă cioplită. Balconul cu balustradă de fier se afla pe faţada clădirii, întreţesut cu ramuri de glicină cu flori albastre şi albe. Casa era una dintre numeroasele clădiri frumoase, situate în apropierea cartierului comercial central. O împărţeau cu două plutoane ale armatei. Nu era chiar un arest la domiciliu, dar li se recomandase să nu rătăcească prin oraş şi să nu se *amestece.* Asta spre dezgustul lui Cochrane.

Însă Ekelund şi ultraloialiştii ei controlau proviziile tot mai sărăcăcioase ale oraşului şi prin asta aveau puterea de a dicta regulile.

– Nu-mi place aici, spuse Moyo. Stătea prăbuşit aproape la orizontală pe scaun şi sorbea dintr-un pahar cu margarita. Patru pahare goale erau deja aliniate pe măsuţa joasă aflată alături de el, iar inelele de sare se topeau în lichidul condensat. Tot ce avem aici este anapoda, fals. Nu simţi asta în atmosferă?

– Înţeleg la ce te referi.

Îi urmărise pe bărbaţii şi pe femeile care forfoteau pe strada de sub ei. Acelaşi lucru era valabil pentru întregul Ketton. Armata se organiza pentru a apăra oraşul de sergenţii care se masau în afara lui. Fortificaţiile fuseseră concepute la început ca nişte schiţe fantomatice în aer, apoi transpuse în realitate prin aplicarea de putere energistică. Micile fabrici de la periferii fuseseră puse sub comanda lui Devlin. El le ceruse inginerilor să muncească non-stop pentru a produce arme. Toţi cei din oraş se mişcau cu un singur scop. Şi procedând astfel, îşi transmiteau unul altuia încrederea în cauza lor comună.

– Asta e o eficienţă fascistă, spuse ea. Toţi trudesc ca nişte castori aşa cum li se spune spre binele ei, nu al lor. Când sergenţii vor sosi, se vor înregistra distrugeri de neimaginat. Şi totul e inutil.

El a pipăit prin aer până i-a găsit braţul. Apoi l-a prins strâns.

– Asta e natura umană, draga mea. Se tem, iar ea se foloseşte de acest lucru. Alternativa la opoziţia prin luptă ar fi capitularea necondiţionată. Nu vor să accepte asta. Nici *noi* nu am acceptat.

– Însă singurul motiv pentru care ne aflăm în situaţia asta este ea. Şi noi nu aveam de gând să luptăm. Cel puţin eu.

El sorbi din băutură.

– A, las-o baltă. Peste douăzeci şi patru de ore oricum nu va mai avea nicio importanţă.

Stephanie îi luă paharul cu margarita din mână şi îl aşeză pe masă.

– Ajunge cu asta. Ne-am odihnit aici destul. Ar fi vremea să ne vedem de drum.

– Ha-ha! Cred că eşti mai beată decât mine. Suntem încercuiţi. Ştiu asta, şi sunt orb, ce mama dracului! Nu există cale de scăpare.

– Vino. Îl luă de mână şi îl trase de pe scaun.

Mormăind şi plângându-se, Moyo se lăsă dus înăuntru. McPhee şi Rana erau în salon, stând în jurul unei mese rotunde din lemn de nuc şi având în faţă un joc de şah. Cochrane era întins pe o canapeluţă, înconjurat de un nor de fum scos de ţigara lui cu marijuana. Peste urechi avea puse căşti masive de culoare aurie şi neagră, care zumzăiau tare în timp ce el asculta un album Grateful Dead. Când fură chemaţi, Tina şi Franklin veniră dintr-un dormitor. Cochrane scoase chicote de încântare văzându-l pe Franklin vârându-şi cămaşa în pantaloni. Se opri doar pentru că Stephanie îi surprinse privirea.

– O să încerc să scăpăm de aici, le spuse Stephanie.

– Interesant obiectiv, replică Rana. Din păcate, Ekelund deţine toate cărţile, fără a mai vorbi de hrană. Abia dacă ne-a oferit suficient cât să trăim, nu ca să ne refacem forţele până la un nivel la care să ne putem măcar gândi să înfruntăm din nou noroaiele.

– Ştiu asta. Dar dacă rămânem în oraş, sigur o să fim capturaţi de sergenţi. Asta, dacă vom supravieţui asaltului. Ambele tabere îşi sporesc forţa de foc într-un grad alarmant.

– Ţi-am spus că aşa se va întâmpla, zise Tina. Am propus să rămânem deasupra văii. Dar niciunul dintre voi nu m-a ascultat.

– Aşadar, care e planul? întrebă Franklin.

– N-am niciunul, recunoscu Stephanie. Vreau doar să schimbăm sorţii, atâta tot. Sergenţii se află la aproximativ opt kilometri de periferie. O distanţă suficientă între ei şi noi.

– Şi? întrebă McPhee.

– Putem folosi terenul neocupat. Asta ne măreşte şansele faţă de cazul în care rămânem aici. Poate reuşim să ne strecurăm prin linia frontului când se va crea agitaţie odată cu începerea înaintării. Am putea încerca să ne deghizăm în kolfrani, ori ne-am putea ascunde undeva până când trec de noi. Merită să încercăm.

– O politică neagresivă de evaziune, spuse Rana cu un aer gânditor. Sunt de acord cu tine în privinţa asta.

– Nici gând, spuse McPhee. Ascultă, Stephanie, îmi pare rău, dar am văzut cum înaintează sergenţii. N-am reuşit să trecem niciun ţânţar printre ei. Iar asta s-a întâmplat înainte de atacul cu mortiere. Ştiu acum că putem folosi ferrangii drept camuflaj. Dacă plecăm, o să fim primii deposedaţi.

– Ba nu, stai puţin, spuse Cochrane. Îşi ridică picioarele de pe canapeluţă şi se apropie de masă. Sora noastră cea trăsnită are ceva în cap.

– Mulţumesc, a spus Stephanie sarcastică.

– Ascultaţi, boemilor. Căştile negre şi OZN-urile lor cercetează solul cu microscopul, adevărat? De aceea, dacă ne vom ajuta reciproc şi săpăm un buncăr drăgălaş undeva în sălbăticie, am putea sta acolo până când ei invadează oraşul şi apoi îl părăsesc.

Ceilalţi au schimbat priviri surprinse.

– Ar putea merge, recunoscu Franklin. E tare!

– Hei, îmi place *tipul,* la naiba.

Tina pufni.

– Sigur, la naiba.

*

– Mă aştept din clipă în clipă să mi se ceară flekul de identificare, spuse Rana în timp ce toţi şapte mergeau pe strada principală din Ketton.

Erau singurii care nu purtau uniforme militare. Oamenii din armata lui Ekelund le aruncau priviri bănuitoare. Clopoţeii zornăitori şi remarcile vesele, insultătoare, ale lui Cochrane nu aveau cum să-i facă mai discreţi. Când ieşiseră din casă, Stephanie se gândise să renunţe la rochie şi să adopte acelaşi stil de îmbrăcăminte de camuflaj. Apoi se răzgândise: *La naiba. Nu-mi mai ascund persoana. Mai ales după ce am trecut prin atâtea. Am dreptul să fiu eu însămi.*

În apropiere de periferie, drumul mergea printre două şiruri de case. Nu erau la fel de minuţioase precum cele în stil georgian, însă erau confortabile, tipice pentru clasa mijlocie. Bariera dintre oraş şi peisajul rural era trasată de un şanţ adânc, cu ţepuşe groase din fier înfipte în sol, de-a lungul părţii superioare. Un soi de scursoare groasă se furişa pe fundul şanţului, duhnind a petrol. Toată această pregătire nu era deosebit de practică, dovedindu-se mai curând o ameninţare palidă decât un pericol real.

Rezemată de una dintre ţepuşe, Annette Ekelund îi aştepta cu o expresie degajată pe faţă. Câţiva zeci de oameni ai armatei ei o înconjurau. Stephanie era convinsă că armele masive pe care aceştia şi le atârnaseră de umeri ar fi fost imposibil de ridicat fără a se face apel la puterea energistică necesară pentru a le întări muşchii. Barba nerasă de trei zile părea să fie obligatorie pentru acei bărbaţi, şi toţi purtau banderole care să le absoarbă transpiraţia.

– Să ştii, asist la un caz grav de dejâ-vu, spuse Annette pe un ton nefiresc de amabil. Numai că de data asta nu aţi găsit un motiv plauzibil ca să trageţi de firele inimii mele. De fapt, asta miroase destul de mult a trădare.

– Nu reprezinţi un guvern, spuse Stephanie. Nu trebuie să ne arătăm credinţa faţă de nimeni.

– Greşit. Aici, eu reprezint autoritatea. Iar tu ai nişte obligaţii. Ţi-am salvat pielea, dar şi pe cea a fraierilor pe care îi târâi peste tot după tine. V-am primit, v-am protejat şi v-am hrănit. Asta mă face să cred că îmi dă dreptul să vă cer puţină loialitate, nu-i aşa?

– Nu am de gând să mă cert cu tine pe tema asta. Dar noi nu vrem să luptăm. Şi nu vom lupta. Asta ne oferă trei posibilităţi: ne ucizi aici, pe loc, ne întemniţezi, ceea ce îţi va răpi forţe considerabile, ori ne laşi să plecăm fără probleme. Acesta este singurul subiect de discutat.

– Ei, în realitate sunt doar două opţiuni, nu? Pentru că eu nu voi scuti pe nimeni de misiunile stabilite, doar pentru a veghea asupra unor căcăcioşi ingraţi ca voi.

– Bine, atunci fă alegerea.

Clar descumpănită, Annette clătină din cap.

– Nu te înţeleg, Stephanie, serios că nu reuşesc. Cum să spun, unde dracu' ai de gând să te duci? Ne-au încercuit, ştii bine asta. Dacă mergi doar o oră pe drumul ăsta ajungeţi direct în tau-zero. Mergi la închisoare, şi nu vei primi cei două sute de dolari[6]. Şi nu vei mai ieşi în veci de acolo.

– Am putea să îi evităm pe teren deschis.

– De aceea plecaţi? Ăsta vă e planul? Stephanie, aşa ceva este jalnic chiar şi pentru tine.

Stephanie se lipi mai strâns de Moyo, care era afectat de nivelul de animozitate care gonea nestânjenit prin gândurile Annettei.

– Aşadar, care ţi-e alternativa?

– Luptăm pentru dreptul nostru de a exista. Asta au făcut oamenii de-a lungul timpului. Dacă nu ai fi o imbecilă provincială, ai înţelege că nimic nu se obţine gratis; viaţa înseamnă să plăteşti imediat ce ţi se dă ceva.

– Sunt sigură de asta, dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ştii că vei pierde, şi atunci ce rost are să mai lupţi?

– Dă-mi voie să-ţi explic, a intervenit Hoi Son.

Annette îi aruncă o privire încărcată de furie pură, apoi dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Scopul acţiunilor noastre este de a produce pierderi inacceptabile inamicului, spuse Hoi Son. Sergenţii sunt de neoprit aici, la sol, însă structura politică aflată în spatele lor are la dispoziţie multe forţe. S-ar putea să nu câştigăm această bătălie, însă cauza noastră va triumfa în cele din urmă. Triumful va veni mai curând, imediat ce conducerea Confederaţiei va fi silită să renunţe la aventuri precum această absurdă campanie Eliberarea. Victoria lor trebuie să fie la fel de

[6] Comenzi de la jocul Monopoly (n. tr.).

costisitoare pe cât vom putea să o facem noi. Îţi cer să te mai gândeşti dacă vrei să ne părăseşti. Cu ajutorul tău, timpul pe care va trebui să îl petrecem în lumea de dincolo va fi scurtat în mod considerabil. Gândeşte-te doar, sergenţii pe care îi exterminăm astăzi ar putea fi cei care ar schimba sorţii bătăliei.

– Ai trăit înainte ca edenismul să se maturizeze, nu-i aşa? întrebă Moyo.

– Habitatul Eden a fost germinat cât eram în viaţă. Nu am trăit mult după aceea.

– Atunci, trebuie să-ţi spun că spui o prostie fără seamăn. Ideologiile politice care stau la baza justificărilor tale sunt demodate de secole – la fel ca ale noastre. Edenismul dovedeşte o hotărâre care este înspăimântătoare în totalitatea ei.

– Orice hotărâre umană poate fi înfrântă în cele din urmă.

Moyo îşi întoarse ochii perfecţi, dar orbi, spre Stephanie, apoi îşi răsfrânse buzele într-o grimasă umilă.

– Suntem sortiţi pieirii. Nu poţi face front comun cu o psihopată, care e, în acelaşi timp, un ideolog dement.

– Ar fi cazul să-l sfătuieşti pe amicul tău să-şi măsoare cuvintele, zise Annette.

– Altfel? zise Moyo râzând. Tu ai spus-o, Doamnă Psihopată, tu l-ai anunţat pe Ralph Hiltch că posedaţii nu pierd niciodată. Nu are importanţă câte trupuri de-ale mele distrugi. Eu voi reveni mereu. Deprinde-te să mă suporţi, pentru că nu vei scăpa nicicând. Va trebui să-mi asculţi smiorcăitul, mereu, mereu, toată eternitatea… Îţi place asta, nenorocito?

– De ajuns. Stephanie îl bătu pe umăr în semn de avertisment. El nu putea să vadă expresia de pe faţa Annettei, însă avea posibilitatea să simtă gândurile ei întunecându-se. Ascultă, noi vrem să plecăm, înţelegi?

Annette se întoarse şi scuipă spre şanţ.

– Ştiţi ce e acolo? Ceva care se cheamă napalm. Hoi Son ne-a povestit despre asta, iar Milne a descoperit formula. Sunt tone şi tone din acea substanţă, aflate în bombe care-şi scuipă conţinutul, încărcate în aruncătoare de flăcări. Aşadar, când sergenţii vor trece peste şanţ, vom avea un adevărat grătar. Şi asta, doar în secţiunea de aici. Avem o sumedenie de chestii dureroase pentru ei în jurul oraşului. Fiecare stradă pe care vor călca are să-i coste foarte scump. La dracu’, am plănuit şi un atac total, şi să vedem pe câţi dintre ei îi putem lua cu noi.

– Sper să învingeţi.

– Stephanie, problema este că dacă pleci acum, nu te mai întorci. Vorbesc serios. Dacă dezertezi, părăsindu-i pe semenii tăi, înseamnă că eşti duşmanul nostru la fel cum sunt şi nonposedaţii. O să rămâi prinsă acolo, între sergenţi şi mine. Ei te vor vârî în tau-zero. Eu o să te prind pe o cruce şi te voi prăji. Prin urmare, după cum vezi, nu eu fac alegerea. În cele din urmă, totul depinde de tine.

Stephanie îi aruncă un zâmbet trist.

– Prefer să plec.

– Târfă proastă.

Preţ de o clipă, Stephanie a crezut că femeia avea să lanseze un fulger de foc alb direct spre ea. Annette se străduia din răsputeri să îşi controleze furia.

– Bine, atunci, se răsti ea. Pleacă. Acum.

Rugându-se în gând ca amicul ei Cochrane să-şi ţină gura, Stephanie îl trase uşor pe Moyo după ea.

– Folosiţi una dintre ţepuşe, murmură ea către McPhee şi Rana.

Amândoi se concentrară. Cea mai apropiată dintre ţepuşe începu să coboare, ajungând să fie ca un pod basculant peste şanţul cu apă. Când capătul acestuia atinse celălalt mal, metalul se lăţi, dând naştere unei pasarele înguste.

Tina trecu prima; tremurând şi subjugată de ostilitatea deschisă pe care o radia Ekelund, imitată de soldaţii ei. Franklin îl conduse pe Moyo pe pasarelă. Stephanie aşteptă până când cei trei ajunseră pe cealaltă parte a şanţului, după care trecu şi ea. Când se întoarse, Annette pornise deja pe drumul spre Ketton. Hoi Son şi alţi doi o urmau, având grijă să nu fie prea aproape de ea. Ceilalţi soldaţi se uitară cu asprime dincolo de şanţ. Câţiva dintre ei îşi fixară mecanismele armelor pe foc automat.

– Gata, nu mai avem probleme, spuse îngrijorat Cochrane pe un ton cântat. Suntem liberi. Ca şi ieri.

*

Era miezul zilei, soarele îi lovea necruţător ca un laser X vizibil, iar ceaţa se risipise de mult. La cinci kilometri în faţă, poalele mototolite ale dealurilor, alcătuind zidul văii, se ridicau din mlaştina cu ape lenevoase. Stând aproape umăr la umăr, sergenţii se răspândiseră pe pante, formând o linie compactă de puncte întunecate. La intervale, în spatele liniei frontului, erau masate grupuri mai numeroase, rezervele pregătite să intervină la orice semn de rezistenţă.

La câţiva kilometri în spate, aerul vibra argintiu, răsucind fascicule de lumină ameţitoare în jurul oraşului Ketton. Noroiul uscat scârţâia sub tălpi şi se sfărâma în timp ce ei se chinuiau să înainteze pe

drumul ce şerpuia uşor. Nu mergeau foarte repede. Asta nu din cauza foamei care le secătuia trupurile. Apatia se instala tot mai apăsat.

– A, la dracu’, spuse Stephanie pe neaşteptate. Ascultaţi, îmi pare rău.

– Pentru ce? întrebă McPhee.

În vocea lui răzbătuse o undă de bravadă, dar ea nu pornea din gândurile lui.

– Gata! Se opri şi îşi desfăcu braţele în lături, răsucindu-se pe călcâie. M-am înşelat. Uitaţi-vă la locul ăsta. Suntem nişte fulgi de zăpadă care se îndreaptă direct spre iad.

McPhee îşi plimbă privirea nemulţumită spre fundul văii plate, lipsit de orice denivelări. În cursul puţinelor zile cât stătuseră la Ketton, noroiul înghiţise aproape orice copac prăbuşit şi orice tufiş. Până şi bălţile lungi dintre mlaştini se evaporau.

– Nu prea avem unde să ne ascundem, asta e clar.

Ea îi aruncă masivului Scott o căutătură de avertisment.

– Eşti foarte drăguţ, şi chiar mă bucur că eşti cu mine. Dar am dat-o în bară. Nu avem nicio şansă să îi evităm pe sergenţi în condiţiile astea. Şi cred că Ekelund a vorbit serios când a spus că nu ne va îngădui să ne întoarcem.

– Da, zise Cochrane. Asta e şi impresia mea.

– Nu pricep, spuse Tina, iar suferinţa răzbătu din glasul ei. De ce nu rămânem la ideea iniţială a lui Cochrane şi să ne ascundem sub pământ?

– Sateliţii ne pot depista, îi răspunse McPhee. Da, nu ştiu câţi suntem exact, sau ce facem. Dar vor şti unde ne aflăm. Dacă nu ne mai deplasăm şi dispărem brusc, sergenţii vor veni să investigheze. Îşi vor da seama ce am făcut şi ne vor dezgropa.

– Ne-am putea dispersa, spuse Franklin. Dacă mergem la întâmplare şi ne încrucişăm mereu drumurile, atunci unul sau doi dintre noi ar putea să dispară fără ca ei să-şi dea seama. Ar fi ca o versiune gigantică a jocului de-a cochilia.

– Dar eu nu vreau să ne despărţim, zise Tina.

– Nu ne despărţim, îi spuse Stephanie. Am trecut prin prea multe împreună ca să procedăm aşa. Eu propun să îi înfruntăm cu demnitate şi mândrie. Nu există motive ca să ne ruşinăm. Ei sunt cei care au dat greş. Acea societate uriaşă şi minunată, cu toate resursele ei, nu ştie decât să recurgă la violenţă, în loc să facă efortul de a găsi o soluţie echitabilă pentru noi toţi. Ei au pierdut, nu noi.

Tina îşi trase nasul şi îşi tamponă ochii cu o batistă mică.

– Spui cele mai frumoase lucruri.

– Bineînţeles, surioară.

– O să-i înfrunt pe sergenţi alături de tine, Stephanie, interveni McPhee. Dar ar fi o idee bună ca mai întâi să ieşim de pe drumul ăsta. Sunt aproape convins că prietenii noştri rămaşi în urmă l-au fixat ca ţintă a mortierelor.

*

Ralph aşteptă până când cei douăzeci şi trei de mii de sergenţi se desfăşurară în valea Catmos, apoi dădu ordinul de ocupare a oraşului. IA-ul estima că în Ketton erau prinşi cel puţin opt mii de posedaţi. Nu voia să se facă răspunzător pentru provocarea unui masacru. Existau suficienţi sergenţi pentru a copleşi orice forţe se aflau acolo.

Imediat după primul atac de mortiere, IA-ul retrase linia frontului. Apoi flancurilor, dispuse pe terenul înalt de deasupra văii, li se ceru din nou să înainteze. La început, cercul se strânsese pentru a împiedica posedaţii individuali să scape din strânsoare. Orice grup mare care şi-ar fi încercat norocul avea să fie avertizat cu lasere DS în cadrul unei repetări a protocolului ce ţinea de zona de protecţie existentă de-a curmezişul gâtului peninsulei.

Foarte puţini încercară să rişte, stârnind mânia asediatorilor. Indiferent ce metode folosise Ekelund pentru a-şi ţine oamenii în frâu, disciplina lor era impresionantă. Perimetrul fu întărit treptat, pentru că avioanele şi camioanele aduceau mereu trupe proaspete. Forţele atacatoare erau dispuse în jurul liniei frontului, pregătite să se ocupe de posedaţii care ar fi fost capturaţi. Se organizară facilităţi medicale pentru a face faţă anticipatei afluenţe de noi trupuri bolnave (deşi lipsa de echipamente şi personal calificat continua să rămână acută). IA-ul analizase în mod exhaustiv orice armă posibilă folosită de-a lungul istoriei pe care posedaţii ar fi putut să o construiască şi stabilise contramăsurile care se impuneau.

Ralph era încântat să vadă că strategia cea mai simplă era şi cea mai veche: cea mai bună apărare este o bună ofensivă. Probabil că nu va folosi bombardamentul de saturaţie împotriva oraşului, pentru că asta l-ar fi făcut să se topească, devenind una cu roca-mamă. Însă putea cu certitudine să zguduie uşile sanctuarului în care se retrăsese Ekelund, şi încă să le zguduie sănătos.

– Cutremuraţi-i, dataviză el.

La două mii de kilometri deasupra planetei Ombey, un şoim-de-vid porni în plonjon de atac.

Ralph aşteptă lângă clădirea rectangulară a cartierului general, împreună cu Acacia şi Janne Palmer. Toţi priveau concentraţi de-a lungul văii Catmos, la fâşia de aer dens şi mutilat de la capătul celălalt, care marca oraşul. Probabil că ar fi trebuit să se afle în Sala de Operaţiuni de la Fort Avangardă, însă, după ce vizitase tabăra, îşi

dăduse seama cât de strâmtorat şi izolat era dacă stătea în birou. Acolo, măcar trăia iluzia că participa la operaţiune.

*

Era unul dintre peticele mai întinse de teren de deasupra lagunelor şi mlaştinilor presărate pe fundul văii. O mare parte a ierbii indigene răzbise prin mantia de noroi ce se solidifica, încă necălcată de animale. Existau chiar şi câţiva copaci care supravieţuiseră în apropiere de mijlocul văii; aceştia se prăbuşiseră, iar ramurile lor împunseseră solul moale, dar trunchiurile erau strânse deasupra pământului, frunzele lor strivite răsucindu-se încet cu feţele spre cer.

Stephanie îşi croi drum peste copaci, lăsând şoseaua la patru sute de metri în urmă. Terenul din jurul crengilor ce atârnau era denivelat, dând naştere unor mici iazuri sinuoase cu apă sălcie. Merse în zigzag printre ele, ajungând într-un loc umbrit de frunziş şi lăsându-se jos cu un oftat greu. La fel de uşuraţi că îşi odihnesc picioarele, ceilalţi se aşezară în jurul ei.

– Mă mir că nu am călcat pe vreo mină, zise Moyo. Ekelund sigur a minat şoseaua aceea. E prea ispititor să n-o fi făcut.

– Hei, băieţi, să o transformăm într-o non-persoană, vă rog, spuse Cochrane. Nu vreau să-mi petrec ultimele ore de viaţă în trupul meu vorbind despre târfa aia.

Rana se rezemă de trunchiul unui copac, închise ochii şi zâmbi.

– Ei, în fine, suntem cu toţii de acord asupra unui lucru.

– Mă întreb dacă vom avea şansa de a le vorbi reporterilor, spuse McPhee. Sigur sunt câţiva care prezintă atacul.

– Ciudată ţi-e ultima dorinţă, spuse Rana. Ai vreun motiv anume?

– Mai am rude rămase în viaţă pe Orkney. Trei copii. Aş vrea să… Nu ştiu. Să le spun că sunt bine, aşa cred. Cel mai mult aş vrea să-i mai văd o dată.

– Frumos gând, spuse Franklin. Poate că sergenţii îţi vor permite să înregistrezi un mesaj, mai ales dacă vom coopera cu ei.

– Dar tu? întrebă Stephanie.

– Voi alege calea tradiţională, îi răspunse Franklin. O ultimă masă. Vezi tu, îmi plăcea să mănânc, să încerc feluri noi, dar nu am avut niciodată prea mulţi bani. Ei, am făcut cam tot ce am vrut. M-am bucurat de cele mai alese delicatese pe care le poate oferi universul, gătite de cel mai bun bucătar-şef din Confederaţie, şi am băut Lacrimile Norfolk ca toate să alunece mai bine pe gâtlej.

– Ultima mea dorinţă e uşor de îndeplinit, spuse Cochrane. Se deosebeşte mult de ceea ce este evident. Vreau să retrăiesc festivalul de la Woodstock. Doar că acum o să ascult muzica mai atent. Dom’le, nu-mi mai amintesc decât cele cinci ore. Înţelegeţi? Mare păcat.

– Eu vreau să fiu pe scenă, spuse Tina pe nerăsuflate. Actriţă clasică, până în treizeci de ani, şi să fiu atât de frumoasă, încât poeţii să leşine la vederea mea. Iar premiera piesei mele să fie evenimentul anului, iar toţi oamenii din înalta societate să se bată pentru a prinde un bilet.

– Eu aş vrea să mă plimb din nou prin Pădurea Elisea, spuse Rana. Îi aruncă o privire bănuitoare lui Cochrane, dar acesta o asculta politicos. Era la marginea oraşului în care m-am născut, iar acolo creşteau flori de slandau. Aveau petale tactil-cromatice; dacă atingeai una, îşi schimba culoarea. Când vântul bătea printre copaci, era ca şi cum te-ai fi aflat în interiorul unui caleidoscop. Îmi plăcea să-mi petrec timpul plimbându-mă pe poteci. Apoi au venit dezvoltatorii şi au defrişat totul ca să facă loc unui parc industrial. Nu avea importanţă ce le spuneam tuturor, sau câte proteste am organizat; primarului şi senatorului local nu le păsa cât de frumoasă era pădurea şi de numeroşii oameni care se bucurau de ea. Banii şi industria au învins întotdeauna.

– Eu cred că o să le spun părinţilor mei cât de rău îmi pare, zise Moyo. Viaţa mea a fost un eşec.

– Copiii, spuse Stephanie. Îi zâmbi lui McPhee cu un aer cunoscător. Vreau să-mi revăd copiii.

Redeveniră tăcuţi, mulţumindu-se să viseze cu ochii deschişi ceea ce nu se putea întâmpla.

Cerul se lumină brusc. În afara lui Moyo, toţi ridicară privirile, iar el le surprinse agitaţia. Trăgând după ele dârele de condensare, spre sol coborau zece harpoane cinetice. Era o formaţiune de formă conică, extinzându-se treptat. Pe faţa lui Stephanie se materializă imediat o pereche de ochelari de soare.

– Uf, drace, gemu McPhee. Iarăşi folosesc harpoane cinetice.

– Coboară de jur împrejurul oraşului Ketton.

– Ciudat tipar, spuse Franklin. De ce nu le lansează pe toate o dată?

– Are vreo importanţă? zise Rana. Evident, ăsta-i semnalul de declanşare a atacului.

McPhee se uită cu îndoială spre harpoane. Prima formaţiune continua să se extindă, în timp ce aerul arzător şi fracturat din jurul boturilor conice devenea mai încins.

– Cred că ar fi mai bine să ne lipim de pământ, spuse Stephanie.

Se rostogoli şi îşi imagină o pojghiţă de aer întărindu-se protector deasupra ei. Ceilalţi îi urmară exemplul.

*

Harpoanele alese de Ralph pentru a fi folosite împotriva oraşului Ketton se deosebeau de cele utilizate pentru distrugerea reţelei de

comunicaţii din Mortonridge la începutul Eliberării. Acestea erau cu mult mai grele şi mai lungi, un model care le ajuta să-şi concentreze inerţia în faţă. La impact, ele pătrundeau uşor prin solul umed, care nu opunea rezistenţă. Energia lor cinetică imensă îşi demonstra pe deplin potenţialul distructiv abia când atingeau roca-mamă. Forţa explozivă răzbătu prin solul moale. Exact deasupra punctului de impact, întreaga zonă se ridică brusc, de parcă un nou vulcan ar fi încercat să-şi sfârtece drumul spre cer. Însă impulsul principal al undelor de şoc radie spre exterior. Apoi lovi următoarea formaţie de harpoane. Acestea formară un inel în exteriorul primeia, producând acelaşi efect devastator.

Văzute de sus, cele douăzeci de unde de şoc se răspândiră ca valurile de pe apa unui iaz. Însă scopul bombardamentului era felul foarte specific în care se forma tiparul de interferenţă în timp ce undele de şoc se intersectau. Energiile colosale se înfruntau şi se amestecau, dând naştere unor culmi şi adâncituri care imitau suprafaţa unei mări agitate, canalizând direcţia în care se consuma forţa. În afara celor două inele create de lovituri, undele de şoc proaspăt formatate se năpusteau de-a curmezişul fundului văii, diluându-se treptat, până când slăbiră, ajungând doar un tremur care linse poalele dealurilor. În interiorul inelelor, acestea se contopiră într-o singură ondulaţie ce se contracta, pornind spre Ketton şi sporindu-şi înălţimea şi vigoarea.

Annette Ekelund şi oamenii care apărau perimetrul oraşului urmăriră stupefiaţi cum dealul nou-apărut se îndrepta bubuitor spre ei din toate direcţiile. Drumurile ce alcătuiau reţeaua locală care supravieţuiseră şi porneau de la marginea oraşului fură sfârtecate, pentru că panta ce se umfla mereu le aruncă într-o parte sau alta. Bolovani se roteau ameţitor prin aer, trasând traiectorii lungi şi indolente. Noroiul spumega turbulent pe creasta dealului, în vreme ce mlaştinile şi lacurile coborau ca o avalanşă pe pante, împresurând turmele înnebunite de kolfrani şi ferrangi.

Valul se înălţa clipă de clipă, devenind un tsunami alcătuit din sol. Marginea din faţă ajunse la clădirile de la periferia oraşului, trăgându-le în sus, pe precara pantă ce se mişca neîncetat. Şanţurile de apărare se închiseră sau se căscară ca nişte linii de falii geologice, unde napalmul se aprinse, imitând neconvingător râuri de lavă. Oamenii îşi dirijau fiecare picătură de forţă energistică pentru a-şi întări trupurile, lăsându-se să ţopăie şi să se rostogolească precum rotocoalele de vegetaţie uscată purtate de vântul preriei, în timp ce solul dement îi propulsa ca o trambulină. În absenţa posedaţilor, care nu le mai puteau menţine întregi, casele şi magazinele restaurate explodară,

rămăşiţele împrăştiindu-se ca alicele. Cărămizi, fragmente de sticlă şi bârne fărâmiţate zburară în sus, aglomerând aerul de deasupra zonei devastate.

Cutremurul îşi continuă goana, năpustindu-se spre centrul oraşului. Contracţia lui atinse apogeul sub fermecătoarea bisericuţă, culminând printr-un gheizer solid de sol, de formă conică, înalt de cincizeci de metri. Un vârtej de pământ erupse din vârful movilei conice, propulsând întreaga biserică spre cer. Eleganta structură rămase parcă plutind câteva clipe deasupra cataclismului, după care atracţia gravitaţională şi normalitatea se hotărâră să o reclame ca fiind a lor. Biserica se desfăcu asemenea unei nave care se izbeşte de un recif, împrăştiind strane şi cărţi cu imnuri deasupra terenului sfârtecat. Apoi vârful conului scăzu, contractându-se, biserica se rostogoli, iar zidurile ei se dezintegrară, stârnind un potop de cărămizi fărâmiţate. Şi totuşi, ca printr-o minune, turla îi rămăsese aproape neatinsă. Răsucindu-se la o sută optzeci de grade, cu clopotul bătând nebuneşte, turla se prăbuşi, înfigându-se în craterul suferind de pământ care acum marca epicentrul cutremurului. Abia după aceea se sfărâmară şi grinzile structurale, iar totul deveni un morman de metal contorsionat şi betoncarbon îmbucătăţit.

Vibraţiile secundare se retraseră dinspre punctul focal, mai slabe decât cutremurul, însă producând tremurături printre ruinele pulverizate. Zgomotul ultrasonic ce însoţise mişcarea telurică se stinse treptat, răsunând cu ecou între pereţii văii. În nouăzeci de secunde, Ketton fusese ras de pe suprafaţa peninsulei Mortonridge, lăsând în locul său o pată cu diametrul de trei kilometri şi jumătate de sol dislocat în mod primejdios drept unic monument comemorativ. Din pământ, suliţe născute din grinzile de lemn ale clădirilor împungeau spre cer, fragmente zimţate de beton se amestecau cu rămăşiţe tocate de piese de mobilier, fiecare rest fiind încastrat adânc în argilă. Râuleţe de napalm aprins curgeau de-a lungul brazdelor nou-apărute, scoţând un fum negru. O perdea de praf, suficient de groasă pentru a oblitera soarele, se vălătucea deasupra capetelor.

Annette se ridică în coate, zbătându-se pentru a nu fi înghiţită de noroi, şi îşi legănă capul într-o parte şi în alta, examinând rămăşiţele micului imperiu de care fusese atât de mândră. Forţa ei energistică îi protejase corpul de fracturi şi julituri, deşi ştia că avea să se aleagă cu vânătăi peste tot. Îşi aduse aminte cum la un moment dat se trezise la aproape zece metri în aer, rostogolindu-se încet, în timp ce clădirea cu etaj a unei cafenele executase o tumbă alături de ea, pentru ca apoi să se prăbuşească cu acoperişul în jos, după care cablurile electrice şi

conductele de apă din material plastic ce atârnau dintr-un perete biciuiseră aerul.

Lucru destul de ciudat, în ciuda amorţelii pe care o simţea, era în stare să admire cutremurul care dovedise o frumoasă precizie. Suficient de puternic pentru a transforma oraşul în ruine, însă calculat la un nivel care să le îngăduie posedaţilor să se apere de efectele lui. Aşa cum scumpul de Ralph ştiuse că se va întâmpla. Autoconservarea este cel mai puternic instinct uman; clădirile şi fortificaţiile oraşului ar fi abandonate instantaneu în faţa unei ameninţări atât de ucigătoare.

Începu să râdă isteric, înecându-se cu praf.

– Ralph? Ţi-am spus eu, Ralph, trebuia mai întâi să distrugi satul. Nu era nevoie să iei totul atât de literal, *rahatule!*

Acum nu mai era nimic de apărat, nu mai exista niciun stindard sau cauză sub care să-şi mobilizeze armata. Sergenţii se apropiau. Fără să li se opună rezistenţă. Fără să poată fi opriţi.

Annette se lăsă să cadă pe spate, scoţându-şi praful din ochi şi gură. Respiră adânc, pufăind, dorind mult necesarul oxigen. Până atunci nu mai experimentase asemenea spaimă. Era o emoţie ce strălucea în străfundurile oricărei minţi împrăştiate în jurul ei prin tot oraşul decimat. Mii de minţi. Singurul aspect pe care îl aveau în comun.

*

În timpul cutremurului, copacii rămăseseră în picioare şi dansaseră. Cu zgomote puternice amintind de supt, ei lăsară în urmă noroiul lipicios şi descriseseră piruete în vreme ce solul se reaşeza. Probabil că aceasta era o imagine impresionantă. Dar numai de la o distanţă sigură.

Stephanie răcnise tot timpul cât se zbătuse cu disperare sub crengile care se agitau bezmetic, ferindu-se de cele mai mici, care greblau pământul. Fusese lovită de câteva ori, pălmuită prin aer de ceva ce părea să fi fost un liliac uriaş. Doar puterea energistică ce îi ţinea celulele trupului laolaltă o ajutase să nu fie ruptă în două.

Tina nu fusese la fel de norocoasă. Când pământul începu să se liniştească, unul dintre copaci se prăbuşise peste ea. O împinsese adânc în argila mustind de apă, lăsându-i afară doar capul şi un braţ. Când ceilalţi s-au strâns în jurul ei, ea scâncea slab.

– Nu simt nimic, şopti ea. Nu mă pot face să-mi simt trupul.

– Fă lemnul să se topească, spuse grăbit McPhee, şi arătă cu degetul. De aici până aici. Hai, adună-te, concentrează-te.

Se ţinură de mână, imaginându-şi scoarţa stacojie despicându-se şi lemnul dur al trunchiului curgând ca apa. O mare porţiune de trunchi se transformă în lichid şi se împrăştie cu stropi pe noroi. Franklin şi

McPhee se grăbiră să o scoată pe Tina din noroi. Coapsele şi picioarele îi erau strivite grav, sângele îi curgea din câteva răni adânci, iar oasele sfărâmate îi ieşeau prin piele.

Ea se uită la răni şi începu să bocească de frică.

– O să mor! O să mă întorc în lumea de dincolo.

– Prostii, scumpo, zise Cochrane. Îngenunche lângă ea şi îşi trecu palmele peste una dintre tăieturile de pe abdomenul ei. Carnea sfârtecată se închise, marginile rănii contopindu-se. Ai văzut? Încetează cu rahaturile astea de învins.

– Am suferit prea multe leziuni interne.

– Haideţi, prieteni. Cochrane îi privi pe ceilalţi. Împreună vom reuşi. Preluaţi fiecare câte o rană.

Stephanie se grăbi să încuviinţeze cu o mişcare din cap şi se lăsă în jos alături de el.

– Totul va fi bine, îi promise ea Tinei.

Cu toate acestea, femeia pierduse îngrozitor de mult sânge.

O înconjurară şi îşi lăsară palmele pe corpul ei. Exercitară forţă, transmutată de dorinţa de a lecui şi curăţa. Aşa îi găsi detaşamentul lui Sinon, îngenuncheaţi ca într-o rugă în jurul uneia dintre ai lor. Tina zâmbi placid spre el, continuând să o ţină de mână pe Rana şi având degetele împletite.

Sinon şi Choma se apropiară prevăzători printre copacii încălecaţi şi îşi îndreptară mitralierele spre grupul ce părea să se roage.

– Vă cer să vă întindeţi la pământ şi să ţineţi mâinile pe după capete, imediat, spuse Sinon. Nu încercaţi să vă mişcaţi ori să vă folosiţi forţa energistică.

Stephanie se întoarse cu faţa spre el.

– Tina e rănită, nu se poate mişca.

– Pentru moment, accept susţinerea asta, cu condiţia să nu încercaţi să opuneţi rezistenţă. Iar acum, ceilalţi, la pământ.

Mişcându-se încet, se retraseră de lângă Tina şi se întinseră pe argila moale şi mustoasă.

Puteţi înainta, le spuse Sinon celorlalţi soldaţi. **Par să fie supuşi.**

Treizeci de sergenţi apărură din învălmăşeala de crengi şi rămurele, făcând uimitor de puţin zgomot. Aveau mitralierele îndreptate spre siluetele culcate.

– Veţi părăsi trupurile capturate, spuse Sinon.

– Nu putem, răspunse Stephanie. Simţi suferinţa şi teama prietenilor ei, aceleaşi pe care le descoperise în mintea ei. Asta îi transformă glasul într-un hârâit răguşit demn de milă. Ar trebui să ştii deja şi să nu ne ceri asta.

– Prea bine.

Sinon îşi scoase bastonul de imobilizare.
– Îmi pare rău, dar asta e procedura.
– Ascultă, sunt Stephanie Ash. Eu sunt aceea care a salvat copiii. Cred că asta înseamnă ceva. Întreabă-l pe locotenentul Anver din Marina Regală Kulu şi el va confirma cine sunt.
Sinon se opri o clipă, folosindu-şi blocul procesor pentru a verifica în miezul de memorie de la Fort Avangardă. Imaginea femeii părea să se potrivească, iar bărbatul cu haine pretenţioase şi cu claia de păr ciufulit era inconfundabil.
Nu ne putem baza pe felul în care arată, spuse Choma. **Pot lua orice înfăţişare doresc.**
Dacă vor coopera, nu este nevoie să recurgem la forţă. Până acum s-au supus şi sunt conştienţi că nu pot scăpa.
Eşti mult prea încrezător.
– Să vă ridicaţi câte unul, aşa cum veţi primi ordin, le spuse Sinon. Vă vom escorta până la tabăra noastră, unde veţi fi plasaţi în tau-zero. Mitralierele vor fi aţintite spre voi tot timpul. Dacă nu executaţi ordinul, vom folosi bastoanele de imobilizare pentru neutralizarea capacităţilor voastre energistice. Aţi înţeles?
– Asta e foarte clar, spuse Stephanie. Mulţumesc.
– Foarte bine. Tu eşti prima.
Stephanie se ridică prevăzătoare, asigurându-se ca fiecare mişcare să fie lentă. Choma făcu un semn cu ţeava armei, indicând drumul îngust printre copacii prăbuşiţi.
– Să mergem.
Ea se puse în mişcare. În urma ei, Sinon îi cerea lui Franklin să se ridice.
– Tina va avea nevoie de o brancardă, spuse Stephanie. Iar pe Moyo va trebui să-l conducă cineva, are ochii vătămaţi.
– Nu-ţi face griji, răspunse Choma cu glas răguşit. Ne vom asigura că toţi veţi ajunge nevătămaţi în tabără.
Ieşiră dintre copaci. Stephanie se uită spre locul în care se aflase Ketton. Un nor dens de praf cenuşiu-închis se învârtejea pe deasupra oraşului anihilat. Mici focuri ardeau dedesubt, iar cercuri mute de culoare oranj străluceau firav. Douăzeci de linii zvelte, purpurii, luceau slab în aerul de deasupra, legând norul de partea superioară a atmosferei. Dâre de fulgere se descărcau intermitent de-a lungul acestora.
– Mama dracului, murmură ea.
Mii de sergenţi înaintau pe fundul văii, îndreptându-se spre ruinele tăcute şi neclare. Ghemuiţi, posedaţii dinăuntru le simţeau apropierea. Spaima pură se înălţa din norul de praf ca adrenalina

gazoasă. Inima lui Stephanie începu să bată mai repede. Fiori reci îi goniră pe picioare, spre piept. Se legănă pe picioare.

Choma o înghionti cu mitraliera.

– Continuă să mergi.

– Nu simţi? Sunt înspăimântaţi.

– Foarte bine.

– Nu, sunt de-a dreptul înspăimântaţi. Uită-te.

Licăre de lumină roşie scăpau prin spaţiile goale ale norului de praf. Fuioarele vălătucite, ca nişte tentacule, se aplatizau, devenind netede şi controlate. Scutul împotriva cerului deschis revenea.

– Nu am crezut că sunteţi atât de ridicoli să mai încercaţi asta, spuse Choma. Generalul Hiltch nu vă va permite să vă ascundeţi.

Chiar în timp ce vorbea, un fascicul de electroni DS împunse prin aerul limpede. Un pilon de un alb-albăstrui, înalt de două sute de metri, izbi coama plafonului învolburat al norului de praf. Se dispersă cu un bubuit răsunător, azvârlind bifurcaţii largi de fulgere care călătoriră pe suprafaţa care părea să fiarbă, înfigându-se apoi în noroi. De astă dată, posedaţii opuseră rezistenţă. Zece mii de minţi se concentrară pe o suprafaţă de kilometri pătraţi, toate tinzând către acelaşi efect. Să fie libere.

Descărcările aleatorii ale fasciculului DS fură îmblânzite treptat. Bifurcaţiile zimţate, comprimându-se în râuri ţipătoare de electroni, alcătuiră o cuşcă zvârcolitoare deasupra prafului. Dedesubt apăru o lumină carmin. Spaima se transformă în extaz, urmat la scurt timp de hotărâre. Stephanie privi concentrată la spectacolul zgomotos şi rămase cu gura căscată de uimire şi mândrie. Vechea lor unitate revenise. Iar odată cu ea se născuse un sentiment formidabil de hotărâre: să se bucure de siguranţa pe care o obţinuseră atât de mulţi posedaţi. Să plece de acolo.

Lumina roşie din nor se întări, devenind o strălucire orbitoare şi pâlpâitoare, apoi începu să dea culoare şi fundului văii. Un val circular se răspândea prin noroi şi apa care curgea lenevos.

– Fugiţi, le spuse Stephanie sergenţilor descumpăniţi. Ştergeţi-o. Vă rog. Plecaţi!

Se pregăti în timp ce valul roşu gonea spre ea. Nu exista altă senzaţie fizică decât aceea de gâdilătură aproape psihosomatică. Apoi trupul ei se ilumină împreună cu pământul, aerul, prietenii ei şi corpurile masive ale sergenţilor.

– Bravo! ovaţionă Cochrane. Apoi lovi aerul cu pumnul. Să pornim, mame demente.

Pământul se cutremură, trimiţându-i din nou pe toţi în genunchi. Sinon încercă să-şi ţină mitraliera îndreptată spre cel mai apropiat

captiv, însă pământul se zgâlţâi iarăşi, de această dată mai violent. Renunţă la procedură şi se lipi şi el de pământ. Toţi sergenţii participanţi la asaltul asupra oraşului Ketton îşi conectară minţile prin afinitate generală, agăţându-se mental unul de celălalt, cu o hotărâre care era comparabilă cu aceea cu care strângeau pământul în braţe.

– Ce se întâmplă? strigă el.

– Plecăm de aici, dom'le, îi răspunse Cochrane. Eşti în ultimul autobuz ce părăseşte universul acesta.

*

Ralph urmări lumina roşie ce creştea, ieşind din norul de praf. Datavizările venite de la senzorii DS şi de la forţele locale de ocupaţie răspândite în jurul văii Catmos transmiseră imaginea din numeroase unghiuri, oferindu-i o acoperire completă, de trei sute şaizeci de grade. Ştia cum arăta din aer, de la sol, chiar şi (pentru scurt timp) când lumina îi învălui pe puşcaşii marini care îi urmau îndeaproape pe sergenţi. Însă rămase cel mai mult cu privirea aţintită la lumina care curgea peste vale.

– Of, Dumnezeule, spuse el.

Avea să fie grav. Ştia asta. Foarte grav.

– Vrei să executăm o lovitură completă DS? întrebă amiralul Farquar.

– Nu ştiu. Pare să se potolească.

– Confirmat. Aproximativ circular, având diametrul de doisprezece kilometri. Şi au acolo două treimi din sergenţi.

– Mai trăiesc? o întrebă Ralph pe Acacia.

– Da, generale. Componentele lor electronice au cedat în totalitate, dar sunt în viaţă şi pot să-şi folosească afinitatea.

– Atunci, ce…?

Pământul se mişcă pe neaşteptate sub picioarele lui. Căzu dureros pe o parte. Clădirile din silicon programabil ale taberei se frământau. Pretutindeni, oamenii erau fie în genunchi, fie pe burtă.

– La dracu'! strigă Acacia.

O faleză înaltă se ridica vertical exact de-a latul fundului văii, corespunzând cu marginea luminii roşii. Cascade uriaşe de noroi şi bolovani se prăbuşeau pe peretele ei. Lumina roşie le urma în jos, pătrunzând în rocă şi devenind tot mai puternică.

Ralph refuza să înţeleagă ce se întâmpla. Ceea ce vedea era prea mult, chiar dacă ştia că posedaţii făcuseră acest lucru cu planete întregi.

– Nu se poate! exclamă el.

– Dar asta fac, generale, îi răspunse Acacia. Pleacă.

Faleza continua să se ridice. Ajungând acum la două sute de metri de sol, se înălţa cu o siguranţă şi viteză sporite. Începea să fie greu de privit, pentru că lumina se făcu stacojie, aruncând umbre lungi asupra văii. La trei sute de metri înălţime, nanonicele neurale ale lui Ralph se defectară din cauza contracurentului disfuncţiei înfloritoare a realităţii. Pe pământul din jurul lui, răsucindu-se, firele de iarbă culcate de paşi se ridicau din nou, azvârlindu-şi mantia de noroi pentru a transforma tabăra într-un parc înverzit. Copacii căzuţi îşi încovoiară trunchiurile ca şira spinării unui bătrân care se ridică de pe scaun, înălţându-se din nou falnici.

Lumina roşie şi vie începu să scadă în intensitate. Când întredeschise ochii în direcţia ei, Ralph reuşi să vadă faleza retrăgându-se din faţa lui. Avea înălţimea de cinci sute de metri, îndepărtându-se cu seninătatea maiestuoasă a unui aisberg. Doar că nu se mişca, îşi dădu el seama. Se micşora, lumina roşie se concentra asupra ei înseşi, învăluind insula de stâncă pe care posedaţii o smulseseră din Mortonridge pentru a se îndrepta spre un alt univers. În timp ce se îndepărta, putu să îi vadă forma întreagă, un con răsturnat cu vârful plat, învelit cu şiruri masive şi curbate de tensiune care mergeau în spirală spre bază, ca şi cum s-ar fi deşurubat din peninsulă.

Aerul vuia puternic deasupra capului, aspirat în spaţiul pe care insula îl părăsea. Insula a continuat să leviteze în centrul văii, însă acum devenea insubstanţială şi mică. Lumina din jurul ei devenise de un alb orbitor şi monocrom, ascunzând orice detaliu. În câteva minute se evaporă, ajungând o stea minusculă.

Apoi se stinse. Nanonicele neurale ale lui Ralph reveniră on-line.

– Anulaţi celelalte două atacuri, dataviză el către IA. Şi opriţi linia frontului. Imediat.

Se ridică precaut în picioare. Iarba revigorată din jurul lui se ofilea, chircindu-se din nou şi redevenind ca nişte fulgi uscaţi şi cafenii care se fărâmiţară, apoi fură purtaţi de vântul care urla. Imaginile recepţionate de la senzorii DS îi arătară dimensiunile depline ale masivului crater. Marginile lui începuseră deja să coboare, iar alunecări de teren de mărimea munţilor se scurgeau, având nevoie de mult timp pentru a ajunge la fund. Aşteptându-le cinci kilometri mai jos, un foc oranj fluctua într-un ritm de neînţeles. Se încruntă văzând asta, pentru că nu înţelegea ce putea fi. Apoi suprafaţa vie se rupse, iar o fântână uriaşă de lavă radiind lumină şi căldură erupse.

– Cei care au mai rămas în viaţă, aduceţi-i înapoi, strigă el disperat spre Acacia. Duceţi-i cât de departe posibil de buza vulcanului.

– Deja se retrag, spuse ea.

– Dar ce se întâmplă cu ceilalţi? Cei de pe insulă. Poate afinitatea să ajungă la ei?

Nu avu nevoie decât de privirea ei îndurerată ca să înţeleagă.

*

Stephanie şi prietenii ei se uitară la sergenţi, care priviră spre ei cu aceeaşi nesiguranţă. Pentru prima oară, după ce mintea ei derutată socotise că totul se petrecuse în ore întregi, pământul încetase să mai oscileze sub tălpile ei. Când ridică privirea, cerul era de un albastru extrem de adânc şi lipsit de stele. Venind de niciunde, o lumină albă inunda totul de sus – dar senzaţia era plăcută, era ceea ce dorea. Privirea ei se îndreptă către locul în care se aflase cealaltă latură a văii. Cerul lipsit de culoare coborî până la sol, iar adevărata mărime a insulei îi deveni clară. Un cerc minuscul de teren mărginit de o linie ondulată de deluşoare, plutind în propriul său univers etern.

– A, nu, murmură ea disperată. Cred că am făcut o greşeală.

– Suntem liberi? întrebă Moyo.

– Deocamdată.

Stephanie se apucă să îi descrie noul lor cămin.

Sinon şi ceilalţi sergenţi folosiră aceeaşi bandă de afinitate generală pentru a se chema unul pe altul. În jurul insulei erau răspândiţi peste douăsprezece mii. Armele lor funcţionau, dar componentele electronice şi nanonicele medicale erau moarte (câţiva fuseseră răniţi de valurile de cutremure), afinitatea rămăsese neafectată şi nu existau alte simţuri disponibile. Cel puţin un derivat al afinităţii, care le permitea să simtă minţile posedaţilor. Şi nu exista putere energistică. Ridică o piatră din noroi şi o ţinu în palmă. Aceasta deveni treptat transparentă şi începu să strălucească. Un kilogram de diamant nu mai avea nicio valoare aici.

– Ei, fraierilor, ce-ar fi să renunţaţi la postura asta de militari impozanţi? întrebă Cochrane.

S-ar părea că scopul nostru iniţial nu mai este valabil în acest mediu, le spuse Sinon camarazilor lui, punându-şi mitraliera pe umăr.

– Prea bine. Ce propui să facem în continuare? îl întrebă el pe hipiot.

– Vai, omule, nu te uita la mine. Acum Stephanie este la comandă.

– Ba nu. Şi, oricum, nu am idee ce se întâmplă în clipele astea.

– Atunci de ce ne-ai adus aici? întrebă Choma.

– Pentru că nu e Mortonridge, spuse Moyo. Atâta tot. Stephanie v-a zis, eram speriaţi.

– Şi acesta este rezultatul, interveni Rana. Acum trebuie să suferiţi consecinţele agresiunii voastre fizice.

Ar trebui să ne regrupăm şi să ne adunăm resursele fizice, spuse Choma. **Poate mai există posibilitatea ca, folosindu-ne forţele energistice, să revenim în univers.**

Minţile lor declanşară împreună un Mini-Consens şi aprobară propunerea. Se stabili o zonă de adunare.

– Noi ne vom alătura camarazilor noştri, îi spuse Sinon lui Stephanie. Ai fi bine-venită dacă mergi cu noi. Cred că părerile tale privind situaţia s-ar putea dovedi nepreţuite.

Ultima imagine a lui Ekelund apăru supărător în mintea lui Stephanie. Femeia îi izgonise din Ketton. Însă Ketton nu mai exista. Doar nu aveau să fie excluşi acum. Dintr-un motiv sau altul, nu era convinsă de acest lucru. Iar singura soluţie era să rămână izolaţi. Fără hrană.

– Mulţumesc, spuse ea.

– Staţi, staţi puţin, interveni Cochrane. Oameni buni, cred că glumiţi. Uitaţi, sfârşitul lumii este probabil la jumătate de kilometru depărtare. Nu sunteţi măcar curioşi să aflaţi ce e acolo?

Sinon se uită spre locul în care se sfârşea suprafaţa boţită a insulei.

– Bună sugestie.

Cochrane rânji binedispus.

– Vagabonzii tăi vor trebui să se adapteze situaţiei, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Adierea se înăspri considerabil când se apropiară de marginea insulei. Vântul bătea spre exterior, lucru care îi tulbura pe sergenţi. Aerul devenise o marfă finită. Râuleţe de noroi alunecau încet spre margine şi curgeau în gol, alunecând în josul falezei ca nişte dâre de ceară de pe o lumânare aprinsă. Altceva nu se mai putea vedea. Nu apărea nicio întrerupere în uniformitatea limitei de un albastru ca de miez de noapte al universului care să poată indica prezenţa vreunui alt obiect, mic sau mare. Ideea că erau singuri crescu treptat în toţi, devenind tot mai puternică pe măsură ce se apropiau de margine.

Doar Cochrane înaintă precaut, centimetru cu centimetru, chiar până pe buză şi se uită printre gene la golul de infinitate. Îşi desfăcu larg braţele şi îşi azvârli capul pe spate, lăsând adierea ce bătea peste insulă să îi fluture părul.

– Uraaa!

Picioarele făcură mişcări nebuneşti de dans şi strigă în extaz:

– Mă aflu pe o nenorocită de insulă zburătoare. Vă vine să credeţi? Aici sunt balauri, mami! Şi sunt GROZAVI.

11

Din anumite motive, fâşiile încâlcite de ceaţă neagră care umplea acel continuu întunecat alunecau întotdeauna într-o parte pentru a-i îngădui Valiskului să treacă mai departe. Nici măcar un fuior de ceaţă nu atinsese vreodată polipul. Personalitatea habitatului încă nu reuşise să stabilească natura mişcării din afara carapacei lui. Fără puncte de referinţă verificate nu exista posibilitatea de a şti dacă naviga pe un traseu cognoscibil ori dacă vălurile de întuneric treceau pur şi simplu, rămânând în urmă. Identitatea, structura şi semnătura de cuantum ale noului lor continuum rămâneau un mister deplin. Nici măcar nu aflaseră dacă nebuloasa de culoarea abanosului era alcătuită din materie. Tot ce ştiau cu certitudine era că în afara carapacei exista un vacuum dur.

Brigada de descendenţi a lui Rubra depusese eforturi considerabile pentru modificarea MSV-urilor spaţioportului în platforme cu senzori automaţi. Cinci dintre vehicule fuseseră deja lansate, iar rachetele lor chimice funcţionau cu hărnicie în timp ce goneau prin vid. Combustia rămânea totuşi o constantă universală. Nu acelaşi lucru se putea spune despre componentele lor electronice. Doar cele mai importante sisteme puteau funcţiona în afara protecţiei oferite de carapace. Şi chiar şi acestea se degradau în funcţie de distanţa parcursă. Circuitele de alimentare cu energie electrică dădeau greş la aproximativ o sută de kilometri. Motiv pentru care cantitatea de informaţii scăzuse aproape la zero. Ceea ce însemna informaţii în sine. Continuumul avea un efect intrinsec de atenuare asupra radiaţiei electromagnetice; probabil că acest lucru justifica natura funerară a nebuloasei. Fizicieni şi alte personalităţi speculau că un astfel de efect ar putea influenţa orbitele electronilor, ceea ce, la rândul său, putea explica unele dintre problemele electrice şi biochimice cu care se confruntau.

Gigantica reţea de vapori de culoarea abanosului nu voia să se atingă de sonde, respingându-le misiunea de a preleva o mostră şi de a reveni. Radarul era cu desăvârşire inutil. Până şi laserul abia dacă reuşea să detecteze MSV-urile modificate. La zece zile după acţionarea tubului axial de lumină, încă se zbăteau să obţină informaţii. Niciun experiment şi nicio observaţie nu dăduse vreun rezultat în privinţa obţinerii de informaţii precise. În absenţa acestora, nici măcar nu puteau să înceapă să teoretizeze modalitatea de întoarcere.

În contrast cu această situaţie, viaţa din interiorul habitatului devenea mai ordonată, deşi nu în mod necesar plăcută. Toţi cei care fuseseră posedaţi aveau nevoie de tratament de un fel sau altul. Cel mai grav afectaţi fuseseră cei vârstnici, pentru că posesorii lor modificaseră şi modelaseră neîncetat carnea lor în contururile mai viguroase cu care se lăudau trupurile mai tinere. Şi cei care fuseseră supraponderali sufereau. La fel ca şi aceia care fuseseră slabi, scunzi sau cei care avuseseră altă culoare a pielii faţă de posesor, sau avuseseră părul de altă culoare. Şi, fără excepţie, trăsăturile tuturor fuseseră modificate – pentru posedaţi, acest lucru era la fel de normal ca şi respiraţia.

Valiskul nu deţinea nici pe departe numărul necesar de pachete nanonice medicale pentru a trata întreaga populaţie. Cele existente funcţionau la un nivel scăzut de eficienţă. Psihologic vorbind, personalul medical care le putea programa corect avea acelaşi comportament fragil ca şi toţi cei care fuseseră deposedaţi recent. Iar descendenţii lui Rubra erau teribil de ocupaţi străduindu-se să alimenteze habitatul cu energie pentru a putea oferi asistenţă medicală bolnavilor. Pe de altă parte, numărul acestora era mare şi copleşitor.

După explozia iniţială de optimism la revenirea luminii, în rândul refugiaţilor se instală o stare de sumbră resemnare pe măsură ce tot mai multe dintre circumstanţe le erau revelate. Începu un adevărat exod. Se îndreptară spre peşterile de la calota nordică. Caravane lungi de oameni şerpuiau ieşind din parcurile zgârie-stelei, călcând fără milă pe potecile frumoase atunci când porneau spre interior. În multe cazuri, era nevoie de câteva zile de mers pe jos pentru a parcurge cei douăzeci de kilometri peste deşertul cu vegetaţie sărăcăcioasă. Toţi căutau refugiul în care pachetele medicale să funcţioneze corespunzător, unde existau un fel de autoritate organizată şi o masă decentă, unde fantomele să nu bântuie prin apropiere. Acel graal nu putea fi descoperit între mahalalele decrepite care înconjurau holurile zgârie-stelelor.

Nu ştiu ce dracu' aşteaptă de la mine, se plânse personalitatea habitatului către Dariat (printre alţii), când începură să iasă primele grupuri. **În primul rând, în peşteri nu e suficientă hrană.**

Atunci, ai face bine să afli cum să faci rost de hrană, îi răspunse Dariat. **Pentru că ei nu s-au înşelat. Zgârie-stelele nu le mai pot asigura subzistenţa.**

De când pătrunseseră în întunecatul continuum, energia electrică din turnuri se asigura la fel de aleatoriu ca întotdeauna. Lifturile nu funcţionau. Organele de secretare a hranei extrudau un terci

necomestibil. Organele de digestie nu erau capabile să prelucreze şi să elimine deşeurile. Tubuleţele de circulaţie a aerului bolboroseau şi şuierau.

Dacă zgârie-norii nu le pot asigura subzistenţa, atunci nici peşterile nu vor reuşi s-o facă, răspunse personalitatea.

Asta-i o prostie. Jumătate din copacii din interior sunt varietăţi care dau fructe.

Abia un sfert. În orice caz, livezile sunt tocmai la extremitatea sudică.

Atunci pune-i să organizeze echipe pentru culegerea fructelor şi vei economisi proviziile de la zgârie-stele. Oricum va trebui să faci asta. Nu uita, tu eşti guvernul aici. Oamenii vor face cum li se va spune; întotdeauna au înţeles asta. Va fi o alinare să vadă că o veche figură autoritară preia din nou frâiele.

Bine, am înţeles. Nu am nevoie şi de prelegeri de psihologie.

Ordinea, relativă totuşi, se înstăpâni. Peşterile ajunseră să semene cu un amestec de tabere de nomazi şi rezerve de triaj ale unor spitale. Oamenii se aşezau unde găseau un petic gol de pământ, aşteptând să li se spună ce să facă în continuare. Personalitatea îşi reluă rolul obişnuit şi începu să emită ordine. Cazurile grave de cancer şi anorexie fură evaluate şi li se acordă prioritate, se distribuiră pachete medicale în funcţie de nevoi. La fel ca generatoarele de fuziune şi echipamentele laboratoarelor de fizică, acestea funcţionau mai bine în peşterile mai adânci. Se alcătuiră echipe din cei mai sănătoşi oameni, iar lor li se dădu sarcina de a procura hrană. Existau şi echipe formate pentru a căuta în interiorul zgârie-norilor echipamente, haine şi pături – dar şi o gamă largă de lucruri esenţiale. Trebuia organizat transportul.

Fantomele le urmăriră credincios pe fostele gazde, bineînţeles. Zburând pe deasupra deşertului în orele de crepuscul pentru a apărea prin depresiunile şi crevasele care decorau baza calotei nordice în timpul zilei. Ostilitatea nedisimulată continuă să acţioneze ca un tampon intangibil, împiedicându-le să pătrundă în vreuna dintre intrările pasajelor subterane.

Habitatul îl excluse şi pe Dariat. Refugiaţii nu făceau distincţie între fantome. În orice caz, dacă ar fi descoperit că el era artizanul actualei lor stări, antipatia lor probabil că l-ar fi distrus cu totul. Singura lui consolare era că personalitatea devenise acum o parte din sine. Nu avea să îl respingă şi să-i considere nevoile o iritare supărătoare.

Parţial avea dreptate, deşi prezumţia de privilegiu reprezenta o aroganţă – acel Dariat pur de odinioară. Totuşi, în acele momente ciudate şi grele, existau slujbe utile care puteau fi preluate de fantomele cooperante. Personalitatea i-l dădu pe Tolton drept partener şi îi trimise pe amândoi să facă un inventar al zgârie-norilor.

– Tocmai el! exclamase Tolton cu disperare în glas când Erentz îi explicase noile îndatoriri.

Ea îşi mută privirea de la poetul străzii, indignat şi şocat, la fantoma grasă, pe faţa căreia zăbovea un zâmbet dispreţuitor.

– Aţi conlucrat bine înainte, îndrăzni ea. Eu sunt dovada acestui lucru.

– Da, dar…

– Bine. Aproape toate acele şiruri ar trebui aranjate.

Făcu un gest către paturile aflate de-a lungul zidului polipului. Era unul dintre cele opt şiruri similare din peştera boltită, toate alcătuite din saltele sau perne adunate laolaltă, împinse în grabă într-un soi de ordine liberă. Ocupanţii suferinzi erau înfăşuraţi în pături murdare, ca nişte pupe care tremurau. Gemeau, salivau şi făceau pe ei, în timp ce pachetele nanonice le reparau cu încetineală celulele deteriorate. Starea lor de persoane neajutorate presupunea îngrijire constantă. Şi erau puţini oameni rămaşi din echipele de prospectare care să facă asta.

– Cu care dintre zgârie-stele începem? întrebă Tolton.

În vederea inventarierii corespunzătoare era nevoie de cel puţin trei zile pentru fiecare zgârie-stele. Când au început activitatea la cel de-al treilea, Djerba, adoptaseră deja o rutină comodă. Turnul supravieţuise cu daune minime calamităţilor suferite recent de Valisk. Echipele de dezmembrări ale lui Kiera nu reuşiseră să îl „reclame” de sub controlul lui Rubra. Înainte de a fi abandonat, se consumaseră puţine înfruntări între posedaţi şi servitori în interiorul lui. Asta însemna că trebuia să fi rămas o sumedenie de lucruri folositoare. Acestea trebuiau doar să fie inventariate. Trimiterea unor echipe de lucru acolo cu misiunea de a găsi şi a lua era ineficientă, mai ales că acestea erau foarte puţine. Iar rutinele de gândire ale personalităţii fuseseră aproape abolite în extremităţile habitatului; memoriile ei privind conţinutul încăperilor erau, în cel mai bun caz, nesigure.

– Majoritatea sunt birouri, decise Tolton, după ce flutură un baston luminos.

Avea unul în mână, iar pe alte două le prinsese pe piept cu nişte curele improvizate. Împreună, cele trei instrumente asigurau o iluminare aproape egală cu a unuia care ar fi funcţionat la capacitate maximă.

– Aşa se pare, spuse Dariat.

Se aflau în vestibulul de la etajul douăzeci şi trei, unde zidurile erau întrerupte de uşi anonime, identice.

Plante înalte, ţinute în ghivece, se ofileau; lipsite de lumină, frunzele lor se îngălbeniseră şi căzuseră pe mocheta albă cu albastru.

Porniră de-a lungul vestibulului, citind numele de pe uşi. Până în acel moment, căutările prin birouri descoperiseră prea puţine lucruri demne de a fi recuperate; constataseră că în cazul în care compania nu se ocupa de furnizarea de produse medicale sau hardware, nu existau motive să continue cercetarea. Câteodată, memoria localizată a personalităţii îşi amintea de câte un articol folositor, însă cu cât creştea numărul etajului, cu atât straturile neurale erau mai puţin capabile să găsească informaţii.

– Treizeci de ani, se minună Tolton. Asta înseamnă o perioadă lungă în care să urăşti.

Nu se putuse face mai mult decât un schimb de poveşti.

Amintindu-şi, Dariat zâmbi.

– Ai înţelege dacă ai fi văzut-o pe Anastasia. A fost cea mai perfectă fată născută vreodată.

– Am impresia că va trebui să scriu cândva despre ea. Dar cred că povestea ta e mai interesantă. Dom’le, în tine există multă suferinţă. Ai murit pentru ea, chiar aşa. De fapt, te-ai sinucis. Am crezut că o asemenea chestie se întâmpla doar în poemele şi romanele ruseşti.

– Nu te lăsa prea impresionat. Am făcut-o doar după ce m-am convins că sufletele există. Pe de altă parte – şi făcu un semn către silueta lui uriaşă şi toga murdară – nu pierdeam prea mult.

– Da? Ei, bine, poate nu sunt o stea în senzovizare, dar mă agăţ de ceea ce am cât de mult se poate. *Mai ales* acum, când ştiu că există suflete.

– Nu-ţi face griji în legătură cu lumea de dincolo. Dacă ţii neapărat, o poţi lăsa în urmă.

– Spune-le asta fantomelor de sus. De fapt, ţin mai mult să mă agăţ de trupul meu câtă vreme ne aflăm în continuum.

Tolton se opri în faţa unui studio de înregistrare a senzovizărilor şi îi aruncă o privire şireată lui Dariat.

– Tu ţii legătura cu personalitatea, vezi dacă e vreo şansă să ieşim de aici.

– E prematur să vorbim despre asta. Încă nu ştim prea multe despre întunecatul continuum.

– Alo, acum vorbeşti cu mine. Am supravieţuit întregii ocupaţii, ştii asta? Lasă deoparte limbajul ăsta de om de afaceri şi vorbeşte pe limba mea.

– Nu aveam de gând să-ţi ascund nimic. Singurul lucru care le îngrijorează pe ilustrele mele rude este cuşca de prins homari.

– Cuşca de prins homari?

– După ce ajungi în ea, nu mai poţi ieşi. E vorba de nivelurile de energie, înţelegi? Judecând după felul în care energia noastră este absorbită de ţesătura continuumului, ea nu are aceeaşi stare de energie activă. Suntem mai vizibili şi mai puternici decât permit condiţiile normale de aici. Iar tăria este stoarsă treptat, doar prin faptul că ne aflăm aici. E un efect al echilibrului entropiei. În cele din urmă, totul se egalizează. Aşadar, în cazul în care căpătăm înălţime, ca metaforă, ne aflăm pe fundul unei gropi foarte adânci, având universul nostru deasupra; asta înseamnă că va fi nevoie de un efort al naibii de mare pentru a ne ridica din nou. Logic vorbind, trebuie să scăpăm printr-o gaură de vierme. Însă chiar dacă am şti cum să aliniem coordonatele terminusului ei, astfel încât ea să se deschidă în interiorul universului nostru, va fi extrem de greu să generăm una. În universul nostru, era nevoie de foarte multă energie extrem de precis concentrată pentru a deschide o gaură de vierme, iar natura continuumului acţionează împotriva unei asemenea manevre. În condiţiile efectului constant de debilitare, probabil că nu va fi posibil să concentrăm suficientă energie, pentru că ea se va disipa înainte de a se atinge punctul critic de distorsiune.

– La dracu’. Trebuie să existe o soluţie la îndemână.

– Dacă se aplică regulile astea, cea mai bună şansă a noastră este să încercăm să trimitem un mesaj în afară. La asta lucrează personalitatea şi rudele mele. Dacă s-ar şti unde ne aflăm, Confederaţia ar putea să ne deschidă o gaură de vierme de pe partea cealaltă.

– *Ar putea?*

– Orice altă sugestie e bine-venită. Dacă după cum văd eu lucrurile, cea mai bună soluţie este să-i convingem să ne dea o mână de ajutor.

– Un plan de salvare. Confederaţia are propriile probleme acum.

– Dacă învaţă cum să ne tragă înapoi, Confederaţia îşi va fi rezolvat pe jumătate problemele.

– Sunt convins.

Ajunseră la capătul vestibulului şi cotiră în mod automat.

Aici nu e nimic, raportă Dariat. **Ne deplasăm spre etajul douăzeci şi patru.**

Bine, spuse personalitatea. **Există un hotel, Bringnal, cu două etaje mai jos de locul în care vă aflaţi. Verifică magazia cu articole textile, pentru că avem nevoie de pături.**

O să-i ceri unei echipe să urce cu păturile douăzeci şi cinci de etaje?

Toate rezervele aflate deasupra acelui etaj au fost folosite. Iar acum e mai uşor de găsit pături noi decât să le spălăm pe cele vechi; nimeni nu are suficientă energie pentru asta.

Bine. Dariat se întoarse spre Tolton, având grijă să dea importanţă vorbelor:

– Ne cer să găsim pături.

– Se pare că ne-am ales cu o slujbă prioritară.

Tolton se strecură printr-o membrană musculară parţial deschisă şi ajunse în casa scării. Buza care îi tremura nu-l mai deranja chiar atât de mult.

Dariat îl urmă, atent să folosească spaţiul liber. Descoperise că, dacă voia cu adevărat, putea trece prin suprafeţe solide. Era ca şi cum s-ar fi scufundat prin gheaţă.

Una dintre supratensiunile aleatorii ale energiei electrice înflori în jurul lor. Celulele electroforescente străluciră puternic din nou, iluminând scara într-o lumină de nuanţă albăstruie. Un jet de aer ceţos ieşi dintr-un tub de aerisire, scoţând un sunet care amintea de un suspin îndurerat. O peliculă subţire de apă cenuşie se forma pe orice suprafaţă. Tolton îşi văzu răsuflarea în faţa gurii. Temându-se să nu alunece, se prinse mai strâns de balustradă.

– Nu vom mai reuşi multă vreme să recuperăm lucruri din zgârie-stele, spuse Tolton, ştergându-şi mâna de haina de piele. Situaţia se agravează aici.

– Ar trebui să vedem în ce stare sunt tuburile şi conductele.

Poetul străzii mormăi nemulţumit. Acum mânca mult mai bine decât majoritatea populaţiei. Sarcina de a face inventarierea prezenta numeroase avantaje. Putea alege apartamente private, unde găsea cantităţi mici de alimente de calitate şi haine la modă. Echipele de recuperare manifestau interes faţă de depozitele mai mari, aflate în restaurante şi baruri. Iar acum, succesiunea de etaje lipsite de lumină nu-l mai deranja, pentru că era încântat că se afla departe de peşteri, cu suferinzii lor, fără a mai vorbi de miros.

Dariat.

Tonul şocat îl făcu să se oprească. **Ce e?**

Afară a apărut ceva.

Afinitatea îl făcu să devină conştient de consternarea ce se răspândea printre rudele lui, majoritatea acestora aflându-se în spaţioportul invers rotativ şi în peşteri.

Arată-mi.

Una dintre rachetele lente de semnalizare, cu o fosforescenţă roşie şi albastră, lucea prin nebuloasa de abanos, la şaizeci de kilometri de calota sudică. Când se stinse, alte câteva începură să înflorească în depărtare, trimiţând valuri de lumină pastelată care măturară carapacea gigantică a habitatului.

Personalitatea nu credea că acea creştere bruscă a frecvenţei era o coincidenţă. Acum se concentra asupra culegerii de imagini de la celulele senzitive externe. Dariat deveni din nou dureros de conştient de efortul făcut pentru ceea ce trebuia să fie o simplă rutină de observare.

Un punct ca o brumă cenuşie se mişca rapid printre şuviţele de negru, apărând şi dispărând din faţa ochilor. Urmărind deplasările line în zigzag, Dariat s-a gândit la un schior, pentru că traseul acelui punct amintea de o cursă de slalom. Fiecare viraj îl aducea mai aproape de Valisk.

Nebuloasa refuză să se dea la o parte, remarcă personalitatea. **Se fereşte de cozi.**

Asta presupune o inteligenţă care o controlează, ori cel puţin un instinct animalic la nivel primar.

Absolut.

Consternarea iniţială a descendenţilor lui Rubra făcuse loc unui freamăt ingenios de activitate. Cei aflaţi în spaţioport activau sistemele, aliniindu-le pentru vizitator. Fu pornit un MSV, pregătit pentru un zbor de inspecţie/interceptare.

Un MSV nu se ridică la un asemenea grad de manevrabilitate, spuse Dariat. Vizitatorul realiză cu rapiditate o spirală în buclă în jurul rotocolului negru şi granulos, pornind brusc într-o nouă direcţie, paralel cu carapacea Valiskului, la cincisprezece kilometri depărtare. Rezoluţia vizuală se îmbunătăţea. Vizitatorul avea o sută de metri lăţime, apărând ca un disc alcătuit din petale. **Până şi un şoim-de-vid ar avea probleme pentru a realiza întâlnirea.**

Vizitatorul ţâşni în spatele unei alte coloane fragmentate de negru. Când reapăru, plutea aproape perpendicular pe traseul original. Petalele lui se îndoiau şi flexau.

Par a fi pânze, spuse Dariat.

Ori aripi. Deşi nu înţeleg împotriva cărei forţe se deplasează.

Dacă acest continuum are o stare energetică atât de scăzută, cum de se deplasează atât de repede?

Mă depăşeşte.

Câteva antene parabolice ale spaţioportului începură să îl urmărească pe vizitator. Iniţiară transmiterea protocolului de

comunicare standard interfaţă-CAB xenoc pe o bandă multispectru. Dariat îngădui legăturii lui de afinitate să scadă până la nivelul unei şoapte de fundal.

– Hai, îi spuse el lui Tolton, care se încruntase. Trebuie să găsim o fereastră.

Vizitatorul nu răspunse la protocolul de interfaţare. Şi nici nu dădu de înţeles că avea cunoştinţă de pulsurile radar care îl bombardau. În timp ce se rotea şi dansa apropiindu-se, singura modificare vizibilă era modul în care umbrele se închegau în jurul lui. Vizual vorbind, părea să devină mai mic, ca şi cum se îndepărta de habitat.

Asta seamănă cu efectul optic de distorsiune pe care îl folosesc posedaţii pentru a se proteja, spuse Dariat. La etajul douăzeci şi cinci, el şi Tolton găsiseră un bar elegant numit Horner's. Cele două ferestre mari erau aburite pe dinăuntru, ceea ce îl sili pe Tolton să le şteargă folosind o faţă de masă aspră. Respiraţia lui lovea mereu sticla rece ca gheaţa, condensându-se imediat.

Ei bine, n-am ales un tărâm potrivit pentru fantome, spuse personalitatea.

N-am auzit de vreo fantomă care să arate astfel.

Vizitatorul se găsea la mai puţin de cinci kilometri de carapace, cam în locul în care începea filigranul porţiunilor nebuloasei. Între el şi habitat era acum doar spaţiu liber.

Poate se teme să vină mai aproape, spuse personalitatea. **Eu sunt cu mult mai mare.**

Ai încercat un apel de afinitate?

Da. Nu a răspuns.

A, bine. Mă gândeam la ceva.

Vizitatorul părăsi ţesătura complicată a nebuloasei şi ţâşni spre masivul habitat. Acum*, farmecul* lui înşelător o redusese la o rozetă de panglici ca de stridie care se roteau fără graţie în siajul unui punct fluctuant de deformare. Imaginea nebuloasei şi a ciudatelor ei furtuni boreale se îndoi şi se schimbă; oscilând între scintilaţii iridiscente şi o graniţă neagră, mai adâncă decât un orizont evenimenţial. Nimic nu rămânea stabil în ceea ce îl privea.

Se apropie până la cincizeci de metri de carapace, apoi viră, urmând o curbă, legănându-se bezmetic într-o parte şi în alta. Orbita rapidă în serpentină îi permise să parcurgă o porţiune considerabilă a exteriorului habitatului.

Caută, spuse personalitatea. **Asta presupune un anumit nivel de organizare. Trebuie că e înzestrat cu simţuri.**

Ce caută?

O cale de intrare, cred. Ori ceva ce poate recunoaşte, o metodă de a stabili comunicarea.

Mai funcţionează vreun sistem de apărare al spaţioportului?

Cred că glumeşti. Avem nevoie de toţi aliaţii posibili.

Înainte de a porni, erai mama tuturor ticăloşilor nevrotici şi suspicioşi. Cred că asta ar fi atitudinea potrivită pe care ar trebui să o adopţi în asemenea momente.

Ei, ăsta e efectul influenţei tale mature de liniştire. Ca să nu poţi da vina decât pe tine. Dar nu te îngrijora, nu am de gând să trimit MSV-ul după el.

Slavă lui Tarrug pentru asta.

Vizitatorul nostru ar trebui să apară deasupra orizontului tău dintr-o clipă în alta. Poate ochii tăi vor percepe mai bine decât celulele mele sensibile.

– Mai şterge geamul o dată, îi spuse Dariat lui Tolton.

Faţa de masă îmbibată întinse umezeala, trasând dâre lungi. Pe restul ovalului ferestrei străluceau slab puncte albe şi minuscule de gheaţă. Tolton aprinse două dintre bastoanele luminoase. Amândoi priviră afară. Vizitatorul descrise un arc peste marginea carapacei, azvârlind spirale subţiri de lumină indigo şi stacojie. Acestea oscilară în râuleţe de apă, tremurând insubstanţial, după care se scufundară în miezul vizitatorului. Acum, nu mai rămăsese decât un nod negru în ţesătura continuumului, gonind pe deasupra polipului de culoarea ruginii.

Zâmbetul pierit al lui Tolton era încărcat de incertitudine.

– Sunt eu paranoic, ori se îndreaptă spre noi?

*

În alt timp şi loc, cu multă vreme în urmă şi foarte departe ei îşi spuneau orgathé. Acum, numele îşi pierduseră orice înţeles şi relevanţă, ori poate ei înşişi se transformaseră în altceva, pentru că astfel este calea existenţei atroce. Existau mulţi alţii aflaţi în derivă prin continuumul întunecat, care le împărtăşeau soarta. Identitatea nu mai era singulară. De-a lungul eonilor, un miliard de trăsături rasiale se amestecaseră şi se stinseseră într-un individ.

Scopul, totuşi, rămânea acelaşi. Căutarea luminii şi forţei, o revenire la dulcile înălţimi de unde ei căzuseră cândva. Un vis susţinut chiar în interiorul melanjului. Acum existau puţine forme în afara lui. Procesul de diminuare reclama fiecărei vieţi să cadă în abisuri. Însă acesta se ridicase încă o dată, purtat de mareele sorţii haotice care se răzvrăteau în interiorul melanjului. Scuipat să cutreiere prin neguri atât timp cât va putea. Starea de zbor liber a unui asemenea evadat era aceea a orgathé-ului, deşi esenţa multor altora călătorea pe

aripile lui. Forma lui himerică era o batjocură chinuită a glorioşilor lorzi aviari care domniseră peste rapizii curenţi de aer de pe lumea lor.

În faţa lui apăru obiectul exotic. Alcătuit dintr-o substanţă ce se găsea doar în cele mai vechi dintre amintirile orgathé-ului, acelea care prădau continuumul întunecat. Cât de ciudat să poată recunoaşte antecedentul propriei salvări.

Materie. Materie solidă, organizată. Vie şi având o căldură atât de copleşitoare, încât orgathé avu nevoie de ceva timp să se obişnuiască cu radianţa lui; ridicându-se la un nivel aproape extatic de căldură. Lucru incredibil, imediat sub suprafaţa lui arzătoare, o peliculă de energie-viaţă ardea strălucitor şi viguros. Întregul obiect era o singură entitate puternică. Însă pasivă. Vulnerabilă. Acesta oferea un ospăţ care va întreţine o proporţie uriaşă a melanjului timp îndelungat. El ar putea chiar să declanşeze o dispersie totală.

Orgathé se furişă mai aproape de suprafaţa obiectului, simţind mintea dinăuntru care îi urmărea zborul. Uriaşe şiruri de gânduri circulau dedesubt, în timp ce orgathé se lăfăia în căldură. Însă nu găsea nicio cale de a ajunge la abundenta energie-viaţă prin suprafaţa dură. Dacă ar fi încercat să îşi croiască drum prin suprafaţă, cu siguranţă că avea să fie incinerat. Probabil că nu ar fi posibil contactul îndelungat cu o căldură atât de mare. Însă dorinţa lăuntrică provocată de proximitatea unei cantităţi atât de mari de energie-viaţă era copleşitoare.

Trebuia să existe o cale de pătrundere. Vreun orificiu sau o fisură. Orgathé goni de-a lungul obiectului, îndreptându-se către ţepuşele radiante din centru. Erau mai mici şi mai vulnerabile decât restul structurii. Minarete lungi şi goale pe dinăuntru, care îşi revărsau energia spre continuumul întunecat. Energia-viaţă era mai slabă acolo, iar căldura nu părea atât de intensă. Fiecare dintre structuri era întreruptă de mii de ovale întunecate, acoperite de foi mai reci de materie transparentă. În câteva dintre ele licăriră lumini, care rămaseră mult aprinse. Cu excepţia uneia. Un singur oval era luminat constant.

Orgathé glisă în direcţia aceea. Două flăcări de energie-viaţă luceau în spatele foii transparente. Una dezgolită, cealaltă înveşmântată în materie fierbinte; şi ambele stârniră pofta orgathé-ului. Ţâşni înainte.

*

– La dracu’! strigă Tolton.

Se aruncă într-o parte, împrăştiind mese şi scaune. Dariat sări în cealaltă parte, moment în care orgathé-ul izbi fereastra. Promoroaca înflori ca un lucru viu, şuviţele de cristale lungi şi delicate se multiplicară de-a lungul şi de-a latul geamului, apoi împunseră prin

aer. Forme se mişcară de cealaltă parte a blănii vechi şi brumate, şerpi întunecaţi şi neclari, mai groşi decât un tors uman, care puteau fi tentacule sau limbi care zgâriau cu furie suprafaţa exterioară. Ţipătul scrâşnit, imposibil de confundat, al liniilor de scrijelire care erau făcute în material pătrunse în bar, acoperind strigătele îngrozite ale lui Tolton.

Fă ceva! se văită Dariat.

Spune ce, şi fac.

Incapabil să-şi dezlipească ochii de fereastră, Tolton se retrăgea în patru labe. Formele reptiliene se zvârcoleau cu o furie agresivă şi turbată în timp ce-şi croiau drum înăuntru. *Pocnetul* generat de tensiunea extraordinară răsună mai puternic decât sunetul ascuţit şi violent, produs de umbra întunecată şi subţire care se materializa pe fereastra îngheţată. Mobilierul zdroncănea, deplasându-se la întâmplare pe podea. Paharele şi sticlele abandonate pe tăblia de marmură a barului trepidară violent şi căzură.

Vine aici! strigă Dariat.

Când încercă să se ridice în picioare, constată că nu avea puterea să o facă. Extenuarea îi paralizase membrele.

– Ucide-l! răcni Tolton.

Putem încerca să îl prăjim, spuse personalitatea, **aşa cum am procedat cu posedaţii.**

Fă-o odată!

Te-ar putea ucide şi pe tine; nu ştim.

Eşti o parte din mine. Chiar crezi că vreau ca lucrul ăsta să mă prindă?

Foarte bine.

Personalitatea începu să redirijeze alimentarea cu energie, şi aşa peticită, deviind curentul de la tubul axial de lumină şi de la peşteri, punând precarele generatoare cu fuziune să funcţioneze la capacitate maximă. Energia electrică reveni în grila conductoare organică a turnului zgârie-stele Djerba. Ferestrele de la etajul întâi radiară o lumină galbenă orbitoare, sistemele mecanice şi electronice căpătară viaţă cu ciripeli agitate de mişcare şi emisii de date. După câteva milisecunde, al doilea etaj căpătă brusc viaţă. Al treilea, al patrulea…

Fascicule ameţitoare de lumină ţâşniră afară pe ferestrele turnului Djerba, străpungând întunericul de afară. Coborâră nivel cu nivel spre asaltatul etaj douăzeci şi cinci. Personalitatea îşi strânse toate rutinele principale de gândire şi le dirijă spre zgârie-stele de parcă ar fi plonjat în josul unui puţ de lift. Reţelele bitek fură readuse la viaţă în jurul mentalităţii care cobora.

În jurul ferestrei barului Horner’s se concentră o zonă moartă. Polipul extern era atât de rece, încât personalitatea nu mai reuşi să îl calibreze. Celulele vii aflate mai adânc îngheţaseră bocnă. Personalitatea simţi vibraţii gonind prin podea în timp ce orgathé-ul se izbea de fereastră şi o zgâria.

Joncţiunile din interiorul reţelei conductoare organice îşi schimbară polaritatea, subrutinele de ordin superior anulară limitatoarele de siguranţă. Fiecare erg de putere de la generatoarele de fuziune era canalizat acum în bar. Fâşiile electrofosforescente de pe tavan se aprinseră, inundând barul cu o lumină albă străpungătoare. Conductorii organici din spatele pereţilor se topiră, arzând linii lungi de polip într-o cascadă de scântei de culoarea ambrei. Arcuri incandescente creară furtuni în aer, iar o încărcătură ucigătoare de electroni se declanşă spre peretele exterior.

Adăugându-se căldurii şi energiei-viaţă, lovitura barosului de electroni se dovedi prea mult pentru orgathé. Acesta se îndepărtă de fereastră, iar anexele lui bătură vidul nebuneşte în timp ce fluxurile de energie străină se învolburau în interiorul corpului său. Preţ de câteva clipe se zăriră mustăţi sinuoase de culoare negru-crom, zbârlite, alături de lame curbate care se strângeau protector în jurul secţiunii mediane de formă bulboasă. Petalele zimţate ale aripilor începură să se contracteze. Apoi distorsiunea îl făcu să devină o pată din cauza scintilaţiilor refractate de la turnul zgârie-stele sclipitor şi se îndepărtă fulgerător, accelerând brusc. În câteva secunde, se pierdu în interiorul nebuloasei.

Dariat îşi luă mâna de la ochi. Barajul enorm de zgomot şi lumină care saturase barul dispăruse. Câteva scântei încă pocneau din semnele adânci de arsură lăsate în pereţi. Celulele electrofosforescente se sfărâmaseră şi se zbârciseră, după care căzuseră ploaie pe podea, iar fragmentele lor se răsuciseră, scoţând firicele de fum.

Eşti teafăr, băiete? întrebă personalitatea.

Dariat se privi, examinându-se. Strălucirea slabă de culoare galbenă a bastonului luminos pe care îl mai avea Tolton arăta că trupul lui spectral rămăsese neschimbat. Deşi, probabil, devenise ceva mai translucid decât de obicei. Încă se simţea îngrozitor de slăbit. **Aşa cred. Cu toate astea, mi-e cumplit de frig.**

Ar fi putut să fie mai rău.

Da. Dariat simţi rutinele majore ale personalităţii retrăgându-se din zgârie-stele. Luminile se stingeau din nou la etajele superioare, iar funcţiile bitek autonome se opreau.

Tremurând, se chinui să se ridice în genunchi. Când privi în jur, văzu gheaţa devenită crustă pe fiecare suprafaţă, ceea ce transformase barul într-o grotă arctică. Descărcarea electrică topise foarte puţin din gheaţa formată în interior. Probabil că asta îi salvase; pe fereastră, aceasta avea grosimea de câţiva centimetri. Iar structura fracturii din sticla de dedesubt era îngrozitor de pronunţată.

Întins pe podea, Tolton avea spasme, iar buzele îi erau pline de salivă cleioasă. Părul îi era plin de promoroacă. Fiecare respiraţie gâfâită şi chinuitoare era marcată de un nor de vapori albi.

– La naiba.

Dariat se apropie de el cu paşi nesiguri. Îşi aduse aminte exact la momentul potrivit să nu atingă trupul torturat. **Trimiteţi o echipă medicală.**

Da, imediat. Ar trebui să ajungă acolo peste trei ore.

Ei, drace. Îngenunche alături de Tolton şi se aplecă deasupra lui, privind atent în ochii pierduţi.

– Hei. Degetele lui străvezii fluturaseră prin dreptul nasului lui Tolton. Hei, Tolton. Mă auzi? Încearcă să-ţi controlezi respiraţia. Inspiră adânc. Hai odată! Trebuie să-ţi linişteşti corpul. Respiră.

Dinţii lui Tolton clănţăniră. Cu obrajii umflaţi, scoase un gâlgâit.

– Aşa. Hai. Respiră. Adânc. Inspiră aer. Te rog.

Buzele poetului străzii se strânseră uşor, scoţând un sunet şuierat.

– Bine. Şi încă o dată. Hai.

Fură necesare câteva minute pentru ca respiraţia galopantă a lui Tolton să se normalizeze. Gâfâielile lui neregulate se transformară în icnete scurte.

– Mi-e frig, mormăi el.

Dariat îi zâmbi.

– Ei, asta e, băiete. M-ai speriat. Nu avem nevoie de alte stafii care să ne bântuie pe aici.

– Inima. Inima mea. Dumnezeule! Am crezut că…

– N-ai nimic. S-a terminat.

Tolton dădu din cap moale şi încercă să se sprijine pentru a se ridica.

– Nu! Mai stai întins un minut. Nu mai există servicii paramedicale, sau ai uitat? În primul rând, ai nevoie de nişte hrană ca lumea. Cred că există un restaurant pe etajul ăsta.

– Nici vorbă. Imediat ce mă pot ridica, o să ieşim de aici. Nu mai vreau să intru în vreun zgârie-stele. Tolton tuşi, apoi începu să privească în jur. Iisuse. Se strâmbă. Am scăpat?

– Sigur. Deocamdată.

– L-am ucis?

Dariat făcu o grimasă.
– Nu tocmai. Dar l-am speriat de moarte.
– Fulgerul acela nu l-a ucis?
– Nu. S-a îndepărtat în zbor.
– La dracu’. Era cât pe ce să mor.
Tolton se ridică încet, ajungând în fund, crispându-se la fiecare mişcare. Imediat ce se rezemă de un picior de masă, întinse mâna şi atinse gheaţa care acoperea un scaun, pipăind-o curios. Cu ochii injectaţi, îi aruncă lui Dariat o privire sumbră.
– Chestia asta nu va avea un sfârşit fericit, nu-i aşa?

*

Imediat ce senzorii îi detectară şi după dialogul cu apărarea de reţea DS, cei şapte şoimi-de-iad plutiră lin spre Monterey.
Reţeaua Sevilla DS a fost cu mult mai tare decât ni s-a spus la informare, îi spuseră ei lui Jull von Holger când acesta întrebă cum decursese misiunea. **Am pierdut şapte fregate şi numai noi am rămas din escadrila noastră.**
A reuşit infiltrarea?
Cred că au trecut peste o sută.
Excelent.
Niciunul dintre ei nu a mai scos vreo vorbă. Jull von Holger simţi furia mută a şoimilor-de-iad care supravieţuiseră. Preferă să nu-i menţioneze acest lucru lui Emmet Mordden; şoimii-de-iad erau problema Kierei.
Mergeţi direct la platformele de andocare, le spuse Hudson Proctor şoimilor-de-iad. **Platformele sunt pregătite imediat ce veţi ateriza. Veţi fi hrăniţi.**
Se concentră asupra feţei Kierei. Ea arboră cel mai sclipitor zâmbet ingenuu al ei, transferând cât mai multă recunoştinţă în gânduri, pentru ca acest lucru să fie transmis de adjunctul ei.
– Bravo! Ştiu că nu e uşor, dar crede-mă că nu vor mai exista alte asemenea misiuni ridicole de însămânţare. Îşi arcui întrebătoare sprâncenele spre Hudson. S-a primit vreun răspuns?
Culoarea din obraji i se schimbă puţin din cauza reacţiei violente faţă de mica ei cuvântare care inundase banda de afinitate.
– Nu. Sunt foarte obosiţi.
– Înţeleg. Expresia ei agreabilă se schimbă radical. Întrerupe contactul.
Hudson Proctor dădu scurt din cap, anunţând-o astfel că acest lucru se făcuse deja.
– Speri că nu vor mai avea loc multe zboruri de însămânţare, asta vrei să sugerezi, spuse Luigi pe un ton indolent.

Cei trei stăteau într-unul dintre saloanele private, aflate deasupra platformelor de andocare ale asteroidului, aşteptând sosirea celui din urmă membru al grupului lor. În ultimele zece zile, mica revoluţie a Kierei căpătase un grad considerabil de inerţie. Succesul zborurilor de însămânţare sporise în mod considerabil popularitatea lui Al. Însă triumful era ciuntit de numărul mare al navelor stelare pierdute şi foarte puţini erau dispuşi să recunoască faptul că acea campanie de infiltrare era o acţiune care rezolva problemele pe termen scurt. Treptat, discret, Kiera exploatase asta. Nemulţumirea şi îngrijorarea din minţile oamenilor îi ofereau un avantaj când venea vorba de depistarea de potenţiali recruţi.

Silvano Richmann intră în încăpere şi îşi ocupă scaunul din jurul măsuţei de cafea. În mijlocul acesteia erau mai multe sticle, din care îşi turnă o gură de whisky.

– Flotila Sevilla a revenit, îi spuse Kiera. S-au pierdut şapte fregate şi cinci şoimi-de-iad.

– Drace. Silvano clătină din cap deznădăjduit. Al vrea să organizeze alte cincisprezece asemenea misiuni. Nu vede ce se întâmplă.

– Vede doar ce vrea să vadă, spuse Kiera. Ele au succes prin faptul că reuşim să-i infiltrăm pe ai noştri la fiecare debarcare. Confederaţia a înnebunit. Le ocupăm cinci planete pe zi. Asta înseamnă respect şi fidelitate faţă de Organizaţie pe această planetă.

– În vreme ce flota mea este decimată, se răsti Luigi. Târfa aceea blestemată de Jezzibella. Îl ţine de boaşe.

– Nu e vorba doar de flota ta, spuse Kiera. Eu pierd cu rapiditate şoimi-de-iad. În ritmul ăsta, ceilalţi vor pleca.

– Unde? întrebă Silvano. Trebuie să rămână alături de tine, pentru că de tine depinde hrana lor.

– Edeniştii continuă să le facă propuneri în încercarea de a-i convinge să plece, spuse Hudson. Etchells ne ţine la curent. Cea mai recentă ofertă este că acceptă personalitatea-gazdă a şoimului-negru în straturile neurale ale habitatului lor, lăsându-i pe oamenii noştri să fie singurele suflete de acolo. În schimb, ei vor primi oricât de multă hrană vor cu condiţia să coopereze cu edeniştii şi să-i ajute să descopere de unde vine puterea noastră.

– La dracu', bombăni Silvano. Trebuie să punem capăt situaţiei. Aş fi tentat de orice ofertă care să elimine sufletul-gazdă al acestui trup.

– Cred că toţi am vrea asta, spuse Kiera. Se rezemă de spătarul scaunului şi sorbi din paharul ei cu vin. În fine, problema este cât de departe sunteţi pregătiţi să mergeţi.

– Mi-e al naibii de evident, răspunse Luigi. O să-l termin pe rahatul ăla de Capone. Auzi, să mă coboare până la statutul de curvă. Nimeni nu ar fi putut trata altfel problema Seninătăţii.

– Silvano?

– Trebuie să dispară. Dar, ca să fiu alături de tine, pun o condiţie. Şi ea nu este negociabilă.

– Despre ce e vorba? întrebă Kiera, deşi ştia despre ce era vorba.

Silvano era temut deoarece era principala gorilă a lui Al, însă între el şi şeful lui interveniseră neînţelegeri grave.

– După ce facem asta, nu trebuie să mai existe nonposedaţi în cadrul Organizaţiei. Îi scoatem pe toţi. S-a înţeles?

– Nicio problemă, spuse Kiera.

– În niciun caz! strigă Luigi. Nu-mi pot folosi flota doar cu echipaje formate din posedaţi. Doar ştii asta. Dom'le, în cazul ăsta, mă calci în picioare.

– Chiar aşa? Cine spune că după ceea ce s-a întâmplat până acum va mai exista o flotă? Am dreptate, Kiera? Facem totul pentru propria noastră siguranţă. O să luăm Noua Californie de aici; o scoatem din acest univers. Aşa cum au făcut şi ceilalţi posedaţi. Şi pentru asta, nu ne putem permite nonposedaţi prin preajmă. Hai, Luigi, doar ştii asta. Atâta vreme cât mai rămâne vreunul, el va complota şi va plănui cum să se descotorosească de noi. Pentru numele lui Hristos. Le furăm trupurile. Dacă ai fi acum în viaţă, nu te-ar interesa decât cum să-i îndepărtăm. Îşi trânti paharul înapoi pe masă. Îi eliminăm pe toţi nonposedaţii, altfel nu facem târgul.

– Atunci nu facem niciun târg, izbucni furtunos Luigi.

Kiera ridică mâinile.

– Băieţi, uite aşa câştigă mereu Al. Aţi auzit de zicala „Dezbină şi stăpâneşte?” Fiecare dintre noi are anumite interese, iar singurul mod în care le putem satisface este să facem parte din Organizaţie. Numai că Organizaţia are nevoie de o flotă, de şoimi-de-iad şi de locotenenţi care să fie disciplinaţi. Îi aruncă lui Silvano o privire cu subînţeles. El a complicat lucrurile în asemenea măsură încât noi trebuie să îl sprijinim pentru a ne păstra poziţiile. Ar trebui să desfiinţăm Organizaţia, dar să plănuim cu grijă ce urmează, pentru ca noi trei să fim în fruntea noii structuri.

– Şi care ar fi asta? întrebă Luigi cu glas bănuitor.

– Bine, tu-ţi vrei flota înapoi, corect? Spune-mi de ce.

– Pentru că e a mea, femeie proastă. Am format flota asta de la zero. Am fost aici încă de la început, din ziua în care Al a intrat în primăria din Los Angeles.

– Ai dreptate. Însă flota a reuşit doar să te facă un jucător de rând. Chiar vrei să rişti să zbori spre planetele Confederaţiei şi să te confrunţi cu reţelele lor DS? Ştiu acum la ce să se aştepte în privinţa noastră. Zborurile de însămânţare i-au supărat rău de tot. Luigi, acolo ne ucid.

– Şi ce dacă? Crezi că-mi pasă? Eu sunt amiral. Nu trebuie să plec împreună cu ei de fiecare dată.

– Flota nu trebuie să plece nicăieri, Luigi; asta-i problema. Este cazul să schimbi flota cu altceva, care să te menţină în cărţi, înţelegi?

Luigi o măsură cu ochi prevăzători.

– Probabil.

– Asta trebuie să stabilim noi trei. În momentul actual, putem dezvolta Organizaţia dacă îl eliminăm pe Capone. Însă Organizaţia reprezintă o fundătură. Am ajuns să oferim jetoane, în loc de bani, ce Dumnezeu? Dacă o preluăm, trebuie să o folosim pentru a institui un nou tip de guvernare. Unul care să ne menţină la vârf.

– Şi ce propui? întrebă Silvano. În clipa în care a doua Noua Californie părăseşte universul, nimeni nu va mai avea nevoie de niciun fel de guvernare.

– Cine spune asta? se răsti Kiera. Doar ai văzut oraşele de acolo. Dacă Organizaţia nu pune biciul pe fermieri pentru a asigura hrana, totul se va prăbuşi peste noapte. Dacă Noua Californie scapă din acest univers, toţi se vor transforma în ţărani medievali doar ca să trăiască de pe o zi pe alta. Iar asta e de-a dreptul o prostie. Cinci la sută din populaţia care lucrează în agricultură îi poate întreţine pe toţi ceilalţi. Nu ştiu ce fel de societate putem construi în partea cealaltă, dar să mă ia naiba dacă mi-aş dori să trăiesc într-o colibă de lut şi să-mi petrec restul zilelor mergând în curul unui cal ca să ar un câmp. Mai ales când altcineva poate fi silit să facă asta în locul meu.

– Atunci, despre ce discutăm? întrebă Silvano. Că trebuie să îi facem pe fermieri să muncească, pentru ca noi ceilalţi să huzurim pe spinarea lor?

– În esenţă, da. La fel am procedat şi cu şoimii-de-iad, însă la o scară mai mare. Trebuie să-i lăsăm pe fermieri să lucreze pământul, iar noi să distribuim hrana în zonele urbane. Transformăm Organizaţia într-un furnizor gigant; şi singurii oameni care primesc hrană sunt cei stabiliţi de noi.

– Va fi nevoie de o întreagă armată pentru asta! exclamă Luigi.

Kiera făcu un gest prin care îşi arăta generozitatea.

– Deci ai priceput. În asta trebuie să-ţi transformi flota. Găseşte o armă portabilă care să fie eficientă împotriva posedaţilor, ceva în genul celor folosite de ticăloşii ăia de sergenţi pe Mortonridge,

realizeaz-o aici şi echipează-i pe susţinătorii noştri cu ea. Utilizează lanţul de reţea de comandă deja constituit, dar cu o armată terestră care să o sprijine, în locul platformelor DS.

– Asta ar putea da rezultate, spuse Silvano. Aşadar, dacă Luigi ar avea o armată, cu ce ne alegem?

– Comunicaţiile sunt vitale, altfel totul se va nărui. Şi va trebui să ne purtăm mai delicat cu fermierii, nu să-i forţăm cu armele. Asta e treaba unei gorile.

Silvano îşi mai turnă whisky.

– Bine. Să discutăm despre asta.

*

Europa Occidentală îşi ducea întotdeauna personal câinii la plimbare. Deţinerea de câini era ceva ce îi amintea în mod sănătos responsabilităţile; ori o faci cum se cuvine, ori te laşi. Nu existau multe crize care să-l poată face să renunţe o zi să-şi plimbe câinii. Deşi bănuia că unul dintre oamenii din subordine avea să-l înlocuiască destul de curând.

Peluzele se întindeau la peste trei sute de metri în spatele casei (era vorba de yarzi pe vremea când cumpărase proprietatea, însă până şi el ajunsese să folosească sistemul metric franţuzesc). Un gard viu alcătuit din tise bătrâne, înalte de zece metri, pe care se căţăraseră plante care dădeau fructe zemoase, marca marginea proprietăţii. Trecu destul de greu prin spaţiul liber delimitat de stâlpii tociţi din piatră care fuseseră cândva ai porţii, spunându-şi că trebuia să achiziţioneze un construct de grădinărie pentru a tăia ramurile. Covorul de ace uscate se lăsa moale sub tălpile încălţărilor lui, în vreme ce labradorii se foiau prin jur. Mai departe era o pajişte, iar iarba deasă şi înaltă era presărată cu margarete şi piciorul-cocoşului. O pantă lină ducea spre un lac lung, cu ape neclintite, aflat la opt sute de metri (jumătate de milă). Fluieră slab şi aruncă băţul.

– I-am găsit, dataviză America de Nord.

– Pe cine?

– Pe posedaţii pe care Quinn Dexter i-a lăsat în urmă la New York. Şi ca să te fac mai nesuferit, ai avut dreptate. S-a dus la secta Aducătorul Luminii.

– Aha. Labradorii găsiră băţul, iar unul dintre ei îl apucase între colţi. Europa Occidentală îşi plesni palmele de coapse, şi câinii porniră săltând spre el. Cât de grav e?

– Nu prea grav, cred. L-am pierdut pe Marele Mag, desigur. Cred că s-a sinucis. Însă au rămas câţiva activi. Doi dintre ei m-au apelat înainte ca efectul energistic să le fi deteriorat nanonicele neurale.

Preiau cuiburile de vrăjitoare unul după altul. Au acaparat deja opt, inclusiv sediul din arcologie aflat în zgârie-norul Leicester.

– Sunt mulţi?

– Asta e vestea bună. Aproape zece posedaţi la fiecare cuib. Acoliţii îndobitociţi i-au primit cu braţele deschise şi fac tot ce li se spune. Noii lor stăpâni stau la cutie şi organizează orgii cumplite. Au luat măsuri ca electronicele fiecărui cuib să fie oprite, deşi nu prea multe dintre unităţile lor au fost vreodată interfaţate la reţea.

– Ştiam asta. Acţionează cu un scop.

– Asta e clar o tactică de infiltrare. Şi-au făcut o bază, iar acum aşteaptă.

– Dacă se răspândesc în fiecare dom, atunci unii dintre ei trebuie să se deplaseze.

– Da, ştiu. Şi le-a fost uşor în toată confuzia de acolo. Când au izbucnit tulburări din cauza opririi vac-trenurilor, s-au înregistrat o serie de acte de vandalism; asta îi îngreunează sarcina IA-ului care trebuie să descopere anomalii.

– Şi când le lovim cuiburile de vrăjitoare?

– Bună întrebare. Voiam să-ţi aud părerea în privinţa asta. Dacă îi lovim acum, cei care se deplasează de colo-colo vor fi avertizaţi şi se vor da la fund. Asta va face ca New Yorkul să devină vulnerabil.

Europa Occidentală luă băţul din colţii câinelui şi rămase o clipă pe gânduri.

– Da, dar dacă aşteptăm până preiau toate cuiburile, va trebui să te ocupi de o mulţime de nenorociţi. Cineva tot va scăpa prin cordoanele poliţieneşti, şi te trezeşti în aceeaşi barcă găurită. Câte cuiburi poţi monitoriza în timp real?

– Pe toate. Asta s-a realizat deja. Cele la care nu am acces direct sunt urmărite de agenţi.

– Atunci ai totul sub control. Aşteaptă până când un grup de posedaţi apare la un nou cuib, şi atunci îi prindem pe toţi odată.

– Dar dacă mai e vreun grup care se deplasează?

– Sunt eu paranoic, dar atât cât trebuie. Ce fel de asalt plănuieşti?

– Echipe tactice DSIG, cu ordin de a trage pentru a ucide. Radem cu totul fiecare cuib, pentru că nu vreau prizonieri pe care să-i interoghez. Fletcher cooperează în continuare cu echipele ştiinţifice ale Haloului O'Neill.

– Având în vedere miza, uite, îţi sugerez ca la început să foloseşti un puls gamma împotriva lor. O să rezulte victime colaterale, dar nu vor fi distrugeri şi pierderi la fel de grele ca în cazul unei lovituri DS. Şi după aceea, trimiţi echipele tactice să securizeze şi să şteargă urmele.

– Bine. Sunt de acord.

– Poate obţinem un vot de încredere din partea iluştrilor noştri colegi.

– Nici măcar tehnologia acestui secol nu poate face porcii să zboare. O să organizez asaltul pentru ora 0300, ora răsăriteană standard.

– Dacă ai nevoie de ajutor, dă un semn.

Europa Occidentală zâmbi încântat, apoi aruncă băţul.

*

Nici măcar B7 nu putea bloca răspândirea ştirilor despre evenimentele petrecute în New York pe reţeaua globală. După ce vac-trenurile arcologiei fuseseră oprite din cauza „incidentului” produs la Domul Unu, apăruseră speculaţii intense şi aprinse. Reporterii itineranţi surprinseseră câteva revolte; doi dintre ei fuseseră răniţi grav în timp ce prezentau evenimentele, ceea ce adăugase picanterie senzovizărilor. Apoi, unsprezece ore mai târziu, comisarul pentru America de Nord apăruse încă o dată în faţa presei şi confirmase că incidentul nu fusese produs de posedaţi. De fapt, fusese vorba despre un asasinat profesionist comis în gara Grand Central, în care se folosiseră un implant sofisticat de arme şi un costum cameleonic. Rivalii în afaceri ai decedatului Bud Johnson erau căutaţi în acele momente pentru audieri.

Vac-trenurile fuseseră repornite. Răsculaţii şi jefuitorii dispăruseră de pe străzi. Întăririle poliţiei fuseseră menţinute. Prezentatorilor celebri de ştiri li se oferiseră programe prelungite pentru a descrie paranoia care se dezlănţuise pe planetă. Se părea că sosirea navei *Delta Muntelui* acţionase ca element declanşator al unei multitudini de evenimente minore care fuseseră puse pe seama posedaţilor, culminând cu tulburările din gara Grand Central. Şi recenta schimbare de tactică a lui Capone, apelând la atacuri de infiltrare împotriva planetelor Confederaţiei, nu făcuse decât să amplifice temerile oamenilor. Marina Confederaţiei şi reţelele DS locale păreau incapabile să împiedice loviturile date de flotila Organizaţiei. După ce carantina lăsase impresia că va stopa răspândirea, lumile începeau să cadă din nou în mâinile posedaţilor. Sentimentul că oricine era vulnerabil se generalizase. Însă ridicarea restricţiilor în cazul vac-trenurilor redusese puţin starea de încordare, asta până la ora răsăriteană standard 0250, când ele fură oprite din nou pe neaşteptate. După zece secunde, navetiştii frustraţi datavizară informaţia către agenţiile de ştiri. După o zi grea, plină de ştiri senzaţionaliste, reporterii independenţi, care se retrăseseră în masă în barurile arcologiei, fură trimişi înapoi în canioanele de beton de

către editorii lor. Agenţiile care datavizară solicitări de informaţii către autoritatea civică a arcologiei se confruntară cu reacţii de uluială neştiutoare. Nimeni nu le spusese celor din schimbul de noapte despre vac-trenuri. Cei de la secţiile de poliţie erau la fel de dezorientaţi. Nici măcar cererile urgente adresate surselor interne nu au dat rezultat, cel puţin în cele zece minute care contau.

Având toţi supervizorii de la B7 on-line şi urmărind situaţia, America de Nord dădu ordinul de declanşare a atacului.

Echipele tactice ale Directoratului Securităţii Interne sosiseră la New York încă de când vac-trenurile începuseră să circule din nou. Până la ora lansării atacului, în jurul cuiburilor sectelor fuseseră desfăşuraţi peste opt sute de oameni. Erau înarmaţi cu arme cu proiectile încărcate cu muniţie chimică sau electrică. La acestea se adăugau lasere gamma. Proiectate pentru folosirea în situaţii de interceptare a teroriştilor, erau suficient de puternice pentru a străpunge şi un zid de betoncarbon gros de cel puţin cinci metri. O asemenea rază de acţiune le permitea echipelor să lovească ţinte ascunse în adâncurile zgârie-norilor şi megaturnurilor. Una dintre ele era de obicei suficientă pentru a elimina instantaneu o încăpere plină cu persoane ostile.

America de Nord înconjurase fiecare cuib cu câte nouă astfel de arme, în timp ce la zgârie-norul Leicester se alocaseră cincisprezece. Cea mai mare îngrijorare a supervizorului era că posedaţii, cu simţurile lor ultradezvoltate, vor descoperi pregătirile. Pentru a nu le oferi vreun indiciu, mecanoizi-ingineri fuseseră folosiţi în cursul întregii zile pentru a despacheta şi instala laserele gamma în clădirile învecinate. Supravegherea umană, care ar fi putut da de gol operaţiunea, fu menţinută la un nivel minim. În afara laserelor gamma, America de Nord se îngrijise ca în ieşirile şi tunelurile de serviciu să fie instalate dispozitive care ar fi electrocutat pe oricine ar fi pătruns în ele. Acesta fusese cel mai primejdios aspect al acţiunii, însă mecanoizii purtând pe laturi emblema Serviciului Civic din New York modificaseră fire şi cabluri fără a atrage atenţia sau a da naştere unor întrebări.

Echipele tactice se adunaseră la câteva intersecţii depărtare, pentru ca prezenţa lor să nu fie remarcată. America de Nord începu să le deplaseze odată cu închiderea vac-trenurilor. Blocă şi traficul rutier şi vagoanele de tranzit metrou din interiorul arcologiei, şi izolă domurile – un aspect pe care agenţiile de ştiri nu-l descoperiră decât mult mai târziu. Potrivit tuturor informaţiilor şi microfoanelor funcţionale infiltrate în cuiburile de vrăjitoare, nici posedaţii, nici

acoliţii lor nu observaseră pregătirile. Nu ştiau nici măcar că echipele înaintau.

Laserele cu raze gamma traseră la 0255, ora răsăriteană standard. Cele cincisprezece fascicule îndreptate spre zgârie-norul Leicester măturară cele opt etaje de jos, unde se afla cartierul general. Folosiră un tipar de scanare, comutându-se de la deplasarea pe verticală pe cea orizontală pentru a acoperi fiecare centimetru cub. Când fasciculele fură îndreptate exact prin miezul zgârie-norului, structura absorbi energia, în vreme ce mobilierul şi pereţii din materiale compozite se aprinseră instantaneu sub barajul intens de radiaţii. Linii groase, arzătoare, de culoare oranj au fost scrijelite pe pilonii de sprijin din betoncarbon şi pe planşee, în timp ce fasciculele traversau clădirea. Aerul era supraîncălzit, dizolvându-se în atomii componenţi. Ferestrele detonară spre exterior din cauza presiunii uriaşe, aruncând un puhoi de pumnale de sticlă spre strada de jos.

Stingătoarele automate de incendiu se treziră brusc la viaţă, însă apa se transformă întâi în aburi, apoi în nori de ioni. Panglici violete şi de un albastru orbitor ţâşniră pe ferestrele sparte, izbucnind ca fântânile arteziene în susul puţurilor de lift ale zgârie-norului. Conductele sfârtecate de aer condiţionat asigurară rute secundare pentru ca furtuna de căldură să se răspândească în întreaga clădire. Toate etajele inferioare erau învăluite într-o minge de foc ameţitoare.

Corpurile umane surprinse în reţeaua tridimensională şi flexibilă de grinzi se dezintegrară din cauza dezvoltării unei energii teribile. Conţinutul lor de apă explodă ca abur în momentul în care carbonul se aprinse şi arse. Când fasciculele ajunseră la secţiunile exterioare ale zgârie-norului, acestea se dovediră suficient de rezistente pentru a străpunge prin ziduri. Zgârie-norii din jur fură mitraliaţi de radiaţii, pricinuind daune uriaşe. Apoi, turlele ascuţite de ioni eliminate de Leicester jucară pe pereţii lor exteriori, stârnind zeci de incendii.

Laserele cu raze gamma fură oprite. Noaptea era plină de vuietul flăcărilor şi de ţipetele celor care ardeau de vii. Incendiile aruncau suficientă lumină cât să ilumineze întregul cartier. Rezidenţii nevătămaţi din clădirile învecinate, îndeajuns de norocoşi să locuiască la etajele inferioare, se năpustiră pe străzi; cei care stăteau mai sus nu puteau decât să privească neajutoraţi la flăcările care căpătau tărie, cuprinzând clădirile. Imaginile pe care aceştia le transmiseră către agenţiile de ştiri ajunseră să fie distribuite pe întreaga planetă în timp real, înfăţişând echipele tactice DSIG mărşăluind pe fiecare stradă care ducea spre Leicester. Profilaţi pe fundalul flăcărilor oranj dezlănţuite şi purtând costume flex-armură termostabile, ei apăreau ca nişte siluete de un negru mat. Îşi ţineau armele cu ţevi lungi

culcuşite nepăsător pe braţe şi treceau prin dreptul incendiilor cu o nonşalanţă uimitoare.

În trei rânduri, câteva siluete ieşiră în fugă pe intrarea principală a zgârie-norului, milogindu-se pentru a obţine libertatea. Semănau cu nişte monştri ai focului, pentru că flăcările ţâşneau din fiece parte a siluetelor lor umflate. Cu o eficienţă tăcută, oamenii din echipele tactice scuipară pulsuri scurte de flăcări turcoaz spre ei, iar creaturile cuprinse de flăcări se năruiră pentru a arde pe trotuarele largi.

Scenele de exterminare nemiloasă fură acelea care convinseră lumea în cele din urmă că, într-un fel sau altul, posedaţii pătrunseseră în defensivele titanice ale Haloului. Repercusiunile politice erau considerabile.

O moţiune de cenzură fu prezentată în faţa Senatului Marelui Guvcentral, acuzându-l pe preşedinte pentru faptul că nu informase în prealabil Comisia Senatorială de Apărare. Preşedintele, care nu putea să admită public că nu ştiuse nimic, îi concedie pe şefii Biroului până la nivelul 4 ai DSIG pentru insubordonare gravă şi depăşirea atribuţiilor. Şeful DSIG din New York fu acuzat de ucidere din culpă şi arestat. Astfel de maşinaţiuni trecură aproape neobservate de publicul care era alimentat permanent de agenţiile de ştiri cu un potop de actualizări privind consecinţele atacului.

Imediat ce confirmară că nu rămăsese în viaţă niciun posedat din cuiburile de vrăjitoare ce adăpostiseră sectele, echipele tactice se retraseră. Abia după aceea li se permise serviciilor de urgenţă să pătrundă în zonă. Mecanoizii departamentului de pompieri avură nevoie de zece ore pentru a stinge ultimele incendii. Echipele de paramedici urmară, scotocind etajele arse. Spitalele arcologiei se umplură de victime (fără a fi ajutate de domurile care rămăseseră izolate.). Estimările preliminare privind asigurarea daunelor se ridicară la sute de milioane de G-dolari. Primarul domului Unu, împreună cu ceilalţi paisprezece primari ai arcologiei, declară o zi oficială de doliu şi deschise un fond de ajutorare a celor rămaşi fără familie.

În mod oficial, în asaltul asupra posedaţilor din New York muriseră o mie două sute treizeci şi trei de oameni, aproape jumătate dintre ei fiind loviţi de radiaţiile gamma. Peste nouă mii avură nevoie de internare şi tratament pentru arsuri minore, stare de şoc şi alte leziuni. Un număr dublu de persoane îşi pierduseră locuinţele, iar câteva sute de firme fură silite să îşi caute alte sedii. Vac-trenurile care plecau şi soseau la New York nu au fost repornite.

– Ei bine? întrebă Pacificul de Nord.

Trecuseră cinci ore de când echipele tactice încheiaseră curăţirea cuiburilor de vrăjitoare, iar B7 fusese convocat pentru a afla rezultatele reale.

– Am lichidat o sută opt posedaţi, aceasta este cea mai bună estimare pe care o pot face. După ce laserele gamma şi-au făcut treaba, echipele de legişti nu au mai prea avut ce face.

– Pe mine mă interesează mai mult cei pe care nu i-ai eliminat.

– Opt dintre capcanele cu electrocutare pe care le-am pus de-a lungul posibilelor rute de evadare s-au declanşat. Echipele au scos unsprezece cadavre din conducte şi tuneluri de serviciu.

– Nu mai trage de timp! spuse America de Sud. A scăpat vreunul?

– Probabil că da. Legiştii consideră că trei sau patru oameni au trecut de capcanele cu electrocutare. Nu avem cum să ştim dacă erau posedaţi sau nu, dar ar fi trebuit să fi fost al naibii de rezistenţi ca să supravieţuiască la ceea ce le-am pus în cale.

– La dracu’! Trebuie să o luăm de la capăt. Va trebui să iniţiezi acest gen de operaţiune de măcelărire de fiecare dată când se regrupează. Numai că acum nu mai au secte convenabile la care să se refugieze.

– Ei, de data asta, o să insist ca vac-trenurile din New York să rămână pe loc, spuse Pacificul de Nord. Nu le putem permite să părăsească oraşul.

– Sunt de acord, zise Europa Occidentală.

– Doar pentru că nu mai poţi risca o altă supunere la vot.

– Nu e nevoie să ne atacăm reciproc. Controlăm situaţia.

– Serios? Şi-atunci, unde e Dexter?

– La momentul potrivit, îl voi elimina.

– Numai prostii vorbeşti.

*

Steaua K5 avea un număr de catalog, însă nimic mai mult. Doar trei planete se roteau în jurul ei, două dintre ele mai mici decât Marte şi o gigantă gazoasă cu diametrul de cincizeci de mii de kilometri. Neluată în seamă în termeni astronomici, se găsea la patruzeci şi unu de ani-lumină în afara graniţei aleatorii de spaţiu pretins de Confederaţie. Se desfăşurase o singură vizită de cercetare în 2530, care stabilise rapid că nu avea nicio valoare. Conform documentelor oficiale, vizita fusese prima şi singura pe care fiinţele umane o făcuseră în acel sistem pustiu. Bineînţeles că Marina nu se deranjeze să investigheze; patrulele sale erau şi aşa extrem de solicitate, întrucât verificau activitatea ilegală din cadrul Confederaţiei şi a stelelor aflate în apropierea graniţei. Deşi stelele ce alcătuiau acea cunună erau locuri evidente pentru operaţiuni ale cartelurilor (şi ale câtorva firme

dubioase din colonii independente), distanţa de patruzeci şi unu de ani-lumină era prea mare pentru a justifica toate cheltuielile necesare unor zboruri regulate de inspecţie.

O măsură de protecţie o făcea ideală pentru un cartel negru. Staţia sa antimaterie orbita la cinci milioane de kilometri de suprafaţa stelei, o proximitate care ducea la limită ştiinţa umană a materialelor. Radiaţiile, căldura, particulele şi forţele magnetice cu care se confrunta erau cumplite. Orice navă care s-ar fi apropiat ar fi văzut-o ca pe un simplu disc negru care traversa lumina solară, orbitoare şi incandescentă. Având şaizeci de kilometri diametru, ea arunca în urma sa o umbră semnificativă de formă conică; o zonă ferită de căldura stelei, singurul loc în care ar fi putut supravieţui un fulg de zăpadă. Suprafaţa care se găsea cu faţa la stea era un şir radial de forma unui acordeon de celule în stare solidă care absorbeau incredibilul bombardament de căldură şi îl transformau direct în electricitate. În spate, ele aveau o strălucire roz, blândă, folosind propria lor umbră pentru a dispersa imensa sarcină termică în spaţiu. În total, şirul era capabil să genereze peste unu virgulă cinci terawaţi de energie electrică.

Sistemul de producţie a antimateriei în sine era adăpostit într-un grup de module industriale pătrăţoase de culoare alb-argintie, exact în centrul şirului. În esenţă, metoda obişnuită de a obţine antimaterie rămăsese neschimbată de la sfârşitul secolului XX, deşi nivelurile de mărime şi eficienţă crescuseră în mod considerabil după ce fuseseră obţinuţi primii antiprotoni în laboratoarele de fizică de înaltă energie. Producerea impunea ca protonii individuali să fie acceleraţi până când energia lor devenea mai mare de un gigaelectronvolt, moment în care acesta avea mai multă energie prin mişcare decât masa lui. După ce se atingea această stare, protonii se ciocneau cu nuclee grele, determinând o dispersie de particule elementare care includeau antiprotoni, antielectroni şi antineutroni. Ele erau apoi separate, colectate, răcite şi amestecate cu antihidrogen. Însă etapa iniţială de accelerare a protonilor absorbea cantitatea fenomenală de electricitate produsă de sistemul solar în integralitatea sa.

Întreaga operaţiune era supravegheată de o echipă formată din douăzeci şi cinci de tehnicieni adăpostiţi într-o roată rotativă din carbotaniu, extrem de bine ecranată, care plutea adânc în interiorul umbrei şirului. Acestora li se alăturaseră opt membri ai Organizaţiei pentru a-i ţine sub control. Cucerirea staţiei fusese ridicol de uşoară.

Întrucât cartelul negru luase măsura elementară de prevedere de a instala propriile nanonice modificate tuturor celor care aveau cunoştinţă de amplasarea staţiei, nu puteau exista decât două feluri

de vizitatori: Marina Confederaţiei, venită într-o misiune de cercetare şi distrugere, ori vreun cumpărător real. Sosirea locotenenţilor lui Capone reprezentă un şoc teribil pentru echipă. Puţinele arme de mână existente se dovediră întru totul inutile împotriva posedaţilor; singura şansă a apărătorilor ar fi fost atacurile sinucigaşe. Imediat ce se precizară termenii şi condiţiile Organizaţiei, apărarea instalaţiei se amână indefinit. Acelaşi gen de echilibru nesigur de confruntare, între necesitate şi teamă, care caracterizase Noua Californie, se aşternu peste staţie.

După ce furnizase primului convoi al Organizaţiei până şi ultimul gram de antimaterie aflat în depozite, staţia funcţionase la capacitate maximă, străduindu-se să facă faţă cererilor disperate ale lui Capone. Navele stelare veneau la fiecare cinci sau şase zile din Noua Californie pentru noi încărcături.

*

Escadrila amiralului Saldana nu făcu nicio încercare de furişare sau subtilitate când efectuă saltul în sistem, apărând la douăzeci şi cinci de milioane de kilometri de stea. Navele stelare ale marinei aveau deja un avantaj enorm faţă de staţia pe care o vânau. În adâncul câmpului gravitaţional al stelei, echipajul staţiei nu putea scăpa cu rapiditate. Armele defensive se dovediră aproape inutile. Nici măcar propulsia antimaterie şi focoasele nu puteau aduce un avantaj substanţial: la o distanţă atât de mică de stea, senzorii viespilor-de-luptă erau aproape orbi.

Procedura standard pentru navele stelare ale marinei era de a declanşa un potop de proiectile cinetice pe o orbită retrogradă. Era o tactică menită a epuiza rapid stocul de drone al staţiei, lăsându-i la dispoziţie doar arme cu fascicul. În faţa unui roi de zece mii de harpoane, şansele lor de a-i vaporiza pe toţi atacatorii înainte de lovitură erau practic nule. Acest lucru era valabil presupunându-se că senzorii staţiei erau măcar capabili să localizeze proiectilele trase de adversar. În cele mai multe cazuri, mediul solar diavolesc masca în întregime apropierea duşmanilor. Cum navele marinei nu lansau niciodată un avertisment, exista posibilitatea ca oamenii de pe staţie să nu le remarce prezenţa decât în momentul în care erau loviţi de primul proiectil.

Era suficient ca atacatorii să îndrepte o singură lovitură împotriva sistemului de producţie. Orice explozie de amploare ar fi declanşat o reacţie în lanţ în interiorul camerelor de depozitare a antimateriei. Explozia putea fi câteodată de cinci sau şase ori mai puternică decât ar fi fost nevoie pentru distrugerea planetei, asta în funcţie de cantitatea de antimaterie care se aflase în depozite.

Acum, lucrurile aveau să se desfăşoare oarecum altfel. Meredith Saldana aştepta nerăbdător pe puntea navei *Arikara,* în vreme ce şoimii-de-vid se desfăşurau în jurul stelei prin manevre mici de înghiţire. Fiecare dintre ei lansă câte un mic grup de sateliţi-senzor pentru a scana uriaşa magnetosferă în care erau cufundaţi toţi.

Localizarea staţiei se dovedi destul de uşoară, deşi volumul uriaş de spaţiu pe care trebuiseră să îl cerceteze făcuse ca operaţiunea să dureze destul de mult. Computerul de situaţii tactice de pe *Arikara* începu să primească datavizări de la sateliţi pe care le contopi într-o imagine armonizată a întregului mediu aproape-solar. După ce informaţiile deveniră complete, imaginea prezenta steaua ca o sferă întunecată, înconjurată de straturi gradate de transluciditate auriu-deschis. Miezul ei spumega precum o mare agitată, deoarece forţele magnetice se încolăceau şi se schimbau, apoi se linişteau în mod considerabil.

Un nod minuscul de lumină arămie alunecă de-a lungul unei orbite circulare de cinci milioane de kilometri. Se introduse în computere poziţia comparativă a escadrilei, iar Meredith începu să transmită ordine. Având în vedere vulnerabilitatea lor faţă de căldura şi radiaţiile emise de stea, şoimii-de-vid îşi menţinură orbitele, care le permiteau să depisteze apariţia oricărei nave stelare. Navele stelare adamiste zburară spre interior. Opt fregate fură vectorizate spre orbite cu înclinaţie mare, localizare din care puteau declanşa un asalt cinetic asupra staţiei. Restul navelor stelare, inclusiv *Lady Macbeth,* se aliniară pe un curs de interceptare şi accelerară de-a lungul lui la trei *g.*

Când ajunse la trei milioane de kilometri depărtare, *Arikara* îşi îndreptă antena parabolică de comunicaţii spre staţie şi lansă semnalul la puterea maximă.

– Comunicatul este destinat comandantului staţiei, datavizà Meredith. Suntem *Arikara,* nava Marinei Confederaţiei. Operaţiunea voastră ilegală se încheie acum. Ar trebui să fiţi executaţi pentru acţiunile voastre de producere a antimateriei, însă, dacă veţi coopera, sunt autorizat să vă ofer transport până la o planetă penală a Confederaţiei. Oferta este valabilă şi pentru posedaţii aflaţi la staţie. În cazul în care nu răspundeţi, acest lucru va fi interpretat drept refuz de a coopera şi veţi fi distruşi.

Datavizà computerului de zbor ordinul de a repeta mesajul, apoi escadrila aşteptă.

Semnalului încărcat de paraziţi îi trebui zece minute pentru a porni dinspre staţie.

– Sunt Renko, persoana însărcinată de Al pentru a răspunde de staţie. Şi vă spun să vă duceţi dracului de aici până nu vă împrăştiem cururile de homosexuali pe tot soarele. Ai înţeles asta, amice?

Meredith aruncă o privire spre canapelele de acceleraţie de pe puntea de comandă, pe care stătea întins locotenentul Grese.

– Asta e o lovitură grozavă, zise el. Indiferent care va fi rezultatul, am găsit sursa lui Capone.

– Cred că Marina avea nevoie de aşa ceva, spuse Meredith. Mai ales secţiunea noastră.

– Acum va fi nevoit să oprească nenorocitele alea de infiltrări. Flota lui va avea nevoie de toată antimateria care i-a rămas pentru a apăra Noua Californie.

– Adevărat. Meredith era aproape binedispus când ordonă computerului să datavizeze un răspuns către staţie: Consultă-ţi echipa, Renko! Eşti într-o poziţie perdantă. Nu trebuie decât să lansăm un singur proiectil pe oră. Voi veţi fi nevoiţi să trageţi câte cinci de fiecare dată pentru a opri proiectilul nostru. Iar noi nu ne grăbim, şi dacă va fi nevoie, putem să tragem în voi şi două săptămâni. Nu aveţi cum să câştigaţi. Acum ai de gând să-mi accepţi propunerea ori vrei să ajungi în lumea de dincolo?

– Frumoasă încercare, dar nu vorbeşti serios. Nu e pentru noi o asemenea propunere. Vă cunosc, amice, o să ne aruncaţi în tau-zero în clipa în care ridicăm mâinile să ne predăm.

– Dacă te interesează, sunt contraamiral Meredith Saldana şi îţi dau cuvântul meu că vi se va acorda drept de trecere spre o lume capabilă să întreţină viaţa umană. Analizează-ţi opţiunile. Dacă atacăm staţia, vă întoarceţi în lumea de dincolo; dacă mint spunând că vă duc pe o planetă, vă veţi întoarce. Însă există posibilitatea clară ca eu să spun adevărul. Poţi respinge o asemenea şansă?

*

Împreună cu restul escadrilei, Joshua trebui să aştepte alte douăzeci de minute până să vină răspunsul.

În cele din urmă, Renko se declară de acord să capituleze.

– S-ar părea că am reuşit, spuse Joshua.

Accelerau din nou, ceea ce îl împiedică să zâmbească. Însă nu-şi putea împiedica emoţia sporită să răzbată în vocea lui obosită.

– Iisuse, vom merge de cealaltă parte a nebuloasei, se minună Liol. Cine a ajuns vreodată mai departe?

– În 2570, un grup de şoimi-de-vid pornit în cercetare a călătorit şase sute optzeci de ani-lumină, îi răspunse Samuel. Traseul i-a dus direct spre nordul galactic, nu în direcţia asta.

– N-am auzit de asta, replică Ashly. Şi au găsit ceva interesant acolo?

Samuel închise ochii, punând întrebări şoimilor-de-vid care goneau pe orbitele lor, aflate la milioane de kilometri depărtare.

– Nimic neobişnuit ori spectaculos. Stele cu planete probabil terracompatibile, stele fără aşa ceva. Nu au descoperit specii xenoc înzestrate cu simţuri.

– Flota Meridian a mers chiar mai departe, spuse Beaulieu.

– Doar potrivit legendei, îl contrazise Dahybi. Nimeni nu ştie unde au dispărut. În orice caz, asta s-a întâmplat cu secole în urmă.

– Aşadar, logic vorbind, pesemne că au ajuns foarte departe dacă nu i-a găsit nimeni.

– Adică nu au găsit epavele.

– Un asemenea pesimism nu-ţi face bine.

– Serios? Hei, Monica, zise Dahybi, şi ridică o mână pentru a face un apel înainte ca acceleraţia să-l silească să o coboare, voi ştiţi încotro s-au dus? Ar fi important dacă ne-ar aştepta cineva acolo.

Monica privi cu încăpăţânare spre tavanul compartimentului, simţind cum o durere de cap creştea îndărătul ochilor ei, suferinţă de care niciun program nu o putea scăpa. Detesta acceleraţiile mari.

– Nu, datavizǎ ea, gâtul ei fiind în suferinţă împreună cu restul corpului, iritată pentru că nu putea pune emfază în vorbirea ei digitalizată. Adresarea răstită către vreun membru al echipajului nu ar fi făcut-o nicidecum mai iubită, însă discuţiile lor neîncetate pe teme banale începuseră să o sâcâie. Şi probabil că trebuia să-i mai suporte încă o lună sau două.

– ASE era abia la început când a fost lansată flota Meridian. Chiar şi astăzi mă îndoiesc că ne-am deranja să plantăm antemergători cu ajutorul unei adunături de nebuni care caută paradisul.

– Nu vreau să ştiu ce se află acolo, spuse Joshua. Ideea principală a acestei misiuni este să facem descoperiri. Suntem ca nişte exploratori care sunt într-o situaţie delicată, primii după cel puţin un secol.

– Amin pentru asta, replică Ashly.

– Locurile în care ne aflăm acum sunt noi pentru majoritatea oamenilor, spuse Liol. Uitaţi-vă doar la staţia aceea.

– Module industriale standard, interveni Dahybi. Nici pe departe ceva exotic sau inspirator.

Liol suspină.

– Bine, ne apropiem de punctul de injecţie, anunţă Joshua. Verificaţi sistemul, vă rog. Cum rezistă fuzelajul?

Computerul de zbor dataviza imagini de la senzorii localizaţi în nanonicele lui neurale. Panourile de termopurjare ale navei *Lady Mach*

era extinse la maximum, rotindu-se permanent pentru a-şi îngusta marginile îndreptate spre steaua extrem de fierbinte. Suprafeţele lor plate luceau într-un roz aprins, semn că eliminau căldura acumulată de navă. Joshua programase o rotaţie permanentă a vectorului lor, un ciclu de cincisprezece minute, astfel încât imensul aport termic să fie distribuit uniform pe întregul fuzelaj. Manevrele de fineţe se efectuau încet, având-se în vedere masa suplimentară de reacţie pe care o transportau, însă programele de echilibrare-compensare rezolvau problema cu condiţia ca el să le stimuleze mereu.

– Deocamdată nu avem puncte fierbinţi, raportă Sarha. Stratul suplimentar de spumă multitermică îşi face treaba foarte bine. Însă colectează multe radiaţii de particule, mult mai numeroase decât suntem obişnuiţi. Va trebui să avem în vedere acest lucru.

– Trebuie să scăpăm de asta când vom fi în spatele scutului, spuse Liol. Nu mai e mult până atunci.

– Vezi? îi zise Beaulieu lui Dahybi. Eşti înconjurat de optimişti.

*

Navele de interceptare ale escadrilei se deplasau spre o nişă orbitală situată la trei mii de kilometri în spatele staţiei de producţie a antimateriei. Dacă Renko ar fi hotărât să nu mai alimenteze camerele de retenţie ale depozitelor, impactul radiaţiei provocate de explozie ar fi solicitat ecranarea navelor stelare într-un grad supărător. Însă ei aveau să fie în siguranţă. Deocamdată, cei de la staţie păreau să coopereze.

Comandantul Kroeber se ocupa de negocieri privind modul în care avea să se realizeze capitularea. Nava stelară civilă andocată deja la staţie avea să plece cu toţi posedaţii la bord. Urma să întâlnească una dintre navele de croazieră ale escadrilei. Posedaţii trebuiau să debarce şi să meargă sub pază armată foarte strictă direct în închisoarea de la bord, unde urmau să stea pe durata zborului. Orice semn referitor la folosirea puterii lor energistice, din indiferent ce motiv, va declanşa un şoc electric de patruzeci de mii de volţi prin închisoare. Nava de croazieră, însoţită de două fregate, va zbura direct spre o lume terracompatibilă nelocuită (în acel moment aflată la mijlocul unei epoci glaciare), unde posedaţii vor fi debarcaţi într-o zonă tropicală în capsule de coborâre cu sens unic, având la dispoziţie echipamente de supravieţuire. Confederaţia nu va mai lua legătura cu planeta, decât pentru a mai transporta acolo alţi posedaţi cu care s-ar fi încheiat înţelegeri excepţionale similare.

Cealaltă ofertă a lui Kroeber, aceea de a ajuta CNIS la cercetarea puterii energistice până la data la care se găsea o soluţie pentru posedare, fu respinsă imediat.

După încarcerarea fără probleme a posedaţilor, o altă navă de croazieră a marinei se va întâlni cu o navă stelară pentru a-i transporta pe membrii obişnuiţi ai staţiei spre o planetă penală. Controlul deplin asupra sistemelor staţiei avea să fie predat echipei tehnice a marinei, care va testa de la distanţă noul domeniu. Dacă se confirma accesul total, o a treia navă de croazieră a marinei va andoca la staţie şi va realiza o manevră de debarcare şi protecţie.

După o oarecare târguială, în primul rând în legătură cu conţinutul echipamentelor de supravieţuire pe care le puteau lua cu ei pe planeta îngheţată, Renko se declară satisfăcut de aranjament. Echipajul navei *Lady Macbeth* urmări desfăşurarea negocierilor prin intermediul senzorilor. Predarea se desfăşură cu o precizie remarcabilă, durând mai puţin de o zi. O datavizare de la prima navă de croazieră a marinei arătă că posedaţii, îmbrăcaţi sfidător cu costume la două rânduri, râdeau fără ruşine în timp ce erau conduşi în închisoarea de la bord. Echipajul staţiei părea sincer uşurat că scăpaseră doar cu un exil. Aceştia datavizară codurile lor de acces fără niciun scrupul.

– Poţi trece la andocare, căpitane Calvert, datavizăa amiralul Saldana. Locotenentul Grese m-a informat că acum deţinem controlul deplin asupra staţiei. Există suficientă antimaterie depozitată pentru cerinţele tale.

– Mulţumesc, domnule, îi răspunse Joshua.

Porni acţionările de fuziune. Traseul simplu pe deasupra staţiei fusese calculat de ore bune. Trebuia să accelereze, să execute o semiîntoarcere şi să decelereze. Se aflau deja înăuntrul umbrei staţiei şi începuseră manevrele finale de întâlnire când sosi convoiul Organizaţiei.

– Sunt unsprezece, domnule, spuse locotenentul Rhoecus. Confirm ieşirea la treizeci şi şapte de milioane de kilometri de stea şi la o sută patruzeci şi trei de milioane de staţie.

– Care e evaluarea ameninţărilor? întrebă amiralul.

„Ce tipic”, gândi el. „Trebuia să apară ceva care să tulbure încă o dată misiunea escadrilei.”

– Minimă. Ofiţerul edenist de legătură părea aproape fericit.

– *Ilex* şi *Oenone* raportează că sunt cinci şoimi-de-iad şi şase fregate în formaţia inamică. Şoimii-de-iad nu pot înghiţi pentru a coborî spre noi, mai ales la această altitudine. Şi chiar dacă presupunem că fregatele sunt înarmate cu viespi-de-luptă pe bază de antimaterie, le-ar trebui ore ca să ne ajungă, decelerând continuu. Nu am auzit ca vreo viespe-de-luptă să aibă combustibil pentru mai mult de o oră de zbor.

– Ar trebui să fie construite la comandă, spuse Grese. Lucru puţin probabil în cazul lui Capone. Şi chiar dacă ar exista aşa ceva, putem scăpa de ele cu uşurinţă de la distanţa asta.

– Atunci Calvert poate continua activitatea? întrebă amiralul.

– Da, domnule.

– Prea bine. Kroeber, informează nava *Lady Machbeth* să acţioneze cum s-a stabilit. I-aş fi recunoscător căpitanului dacă nu ar tărăgăna lucrurile.

– Am înţeles, domnule.

Meredith revăzu desfăşurarea tactică. *Oenone* era la doar cinci milioane de kilometri de grupul de nave ale Organizaţiei.

– Locotenente Rhoecus, şoimii-de-vid să se grupeze la douăzeci şi cinci de milioane de kilometri exact deasupra staţiei de antimaterie. Nu vreau să rămână izolaţi, asta le-ar putea da idei şoimilor-de-iad. Comandante Kroeber, mută restul escadrilei pentru a realiza contactul cu şoimii-de-vid, iar fregatele să fie pe orbite de mare înclinaţie pentru a ne întâlni acolo. Două dintre fregatele noastre să rămână la staţie până când *Lady Macbeth* îşi încheie alimentarea. Imediat ce ne vom afla la o distanţă sigură, staţia trebuie distrusă.

– Am înţeles, domnule.

Meredith transmise instrucţiuni către computerul tactic pentru a compila opţiunile. Evaluarea rezultată se potrivea aproape perfect cu părerea sa. Cele două părţi erau sensibil egale ca putere, dar era posibil ca Organizaţia să deţină viespi-de-luptă care funcţionau pe bază de antimaterie. Iar dacă el ar fi dat ordin escadrilei să le intercepteze, i-ar fi trebuit ore pentru a ajunge la ele. Navele Organizaţiei puteau pur şi simplu să se îndepărteze prin salturi, lăsând doar şoimii-de-vid să le urmărească – iar acestea aveau să fie în cele din urmă depăşite ca forţă.

Efectiv, era o confruntare între forţe egale. Niciuna dintre părţi nu putea face prea multe pentru a o vătăma pe cealaltă.

„Cu toate acestea, nu-i pot lăsa fără să îi provoc”, gândi Meredith, „asta ar stabili un precedent nefericit.”

– Locotenente Grese. Ce ştii despre echipajele de nonposedaţi de la bordul navelor Organizaţiei? Cât control deţine Capone asupra lor?

– Potrivit informărilor pe care le-am desfăşurat, aceştia au familiile în captivitate pe Monterey. Capone le acordă mare atenţie celor cărora li se conferă autoritate de comandă asupra antimateriei. Deocamdată, strategia a funcţionat în favoarea lui. O serie de echipaje de pe navele stelare obişnuite ale Organizaţiei au reuşit să îi elimine pe ofiţerii posedaţi şi să dezerteze. Dar nu am găsit niciun indiciu privind revolte pe navele echipate cu antimaterie.

– Păcat, mormăi Meredith când *Arikara* începu să accelereze pentru a ajunge la întâlnirea cu şoimii-de-vid. Totuşi, le voi transmite acelaşi ultimatum pe care l-am dat şi staţiei. Cine ştie, posibilitatea de a capitula ar putea fi suficientă pentru a declanşa o mică rebeliune.

*

Etchells ascultă mesajul amiralului în timp ce era transmis către convoi. Alunecos, cu vagi promisiuni de iertare şi liberă trecere. Nimic din toate acestea nu era relevant pentru el.

Repetăm oferta edenismului către voi, adăugară şoimii-de-vid. **Puteţi să ne transferaţi personalitatea gazdei voastre, iar noi vă vom asigura fluidul nutritiv. Nu vă cerem decât ajutorul pentru a găsi o rezolvare satisfăcătoare.**

Ticăloşilor, să nu le daţi cumva vreun răspuns, îşi avertiză Etchells camarazii şoimi-de-iad. **Au început să se sperie. Nu ar face o asemenea ofertă decât dacă ar fi absolut disperaţi.**

Simţi nesiguranţa gonind prin legătura lor de afinitate. Însă niciunul dintre ei nu era suficient de curajos pentru a-l înfrunta în mod deschis. Mulţumit că îi ţinuse deocamdată în frâu, Etchells îl întrebă pe comandantul convoiului ce intenţiona să facă. **Mă retrag,** veni răspunsul, **altceva nu pot face.**

Etchells nu era chiar atât de sigur. Marina nu distrusese staţia. Iar acest lucru venea în contradicţie cu ceea ce reprezenta Confederaţia. Trebuia să existe un motiv excepţional pentru o astfel de schimbare a politicii. **Ar trebui să rămânem,** îi spuse el comandantului convoiului. **Nu au cum să ne atace decât peste câteva ore. Asta ne oferă posibilitatea de a descoperi ce fac aici. Dacă încep să folosească antimateria împotriva noastră, trebuie să îl anunţăm pe Capone.** Fără tragere de inimă, comandantul se declară de acord. Cu toate acestea, ordonă navelor adamiste să accelereze spre o nouă coordonată de salt care să îi ducă înapoi spre Noua Californie, lăsând şoimii-de-iad să ţină staţia sub observaţie.

Era greu de privit direct strălucirea orbitoare şi primejdioasă. Veziculele senzoriale ale lui Etchells începură să sufere din cauza punctelor orbitoare, similare cu imaginile remanente violacee care chinuiau ochii umani. Începu să se legene alene, smucindu-şi vârfurile de aripi ca abanosul pentru a se înclina pe o parte împotriva rafalelor de particule solare, comutând imaginile între vezicule. Chiar şi aşa, era neobişnuit de stresant să se concentreze asupra acelui punct minuscul aflat la milioane de kilometri depărtare. În străfundul structurii neuronale furate începu să pulseze o durere de cap. Niciunul dintre senzorii electronici instalaţi în platformele pentru încărcătură nu folosea la nimic, pentru că acelea erau mai curând sisteme

militare, destinate activităţii de apărare la mică distanţă. Iar câmpul lui de distorsiune nu putea ajunge chiar atât de departe. Spectrul vizual îi asigura acoperirea cea mai cuprinzătoare. Văzu navele adamiste ale marinei accelerând pentru a scăpa de enormul câmp gravitaţional al stelei, mici scânteieri de lumină, de fapt mai luminoase decât fotosfera.

După jumătate de oră, alte trei acţionări cu fuziune se aprinseră în jurul staţiei. Două dintre ele începură să se îndrepte spre escadrila marinei. Ultima urmă un curs cu totul diferit, descriind o curbă în jurul emisferei sudice a stelei pe o traiectorie cu o înclinaţie foarte mare.

Etchells deschise larg ciocul şi scoase un ciripit imaginar în semn de reuşită. Indiferent ce făcea, prezenţa navei stelare solitare trebuia să explice acţiunea ciudată a marinei. Emise o sumedenie de instrucţiuni către ceilalţi şoimi-de-iad. În ciuda atitudinii lui de băiat-brută, Etchells absorbise o sumedenie de informaţii de la mentalitatea gazdei lui. Faţada de duritate era o mască deliberată – să-ţi laşi întotdeauna adversarii să creadă că eşti mai prost decât în realitate. Faptul că devenise cel mai serios şi de încredere şoim-de-iad al Kierei îl asigura că ea nu va risca să-l folosească în acele demente zboruri de însămânţare, ori în alte acţiuni periculoase. Escortarea unor convoaie era aproape cea mai sigură misiune pe care o putea obţine.

Deceniile risipite, petrecute participând la acţiuni inutile ca mercenar în întreaga Confederaţie, îl învăţaseră să îşi ascundă adevăratul potenţial. Supravieţuirea depindea de inteligenţă şi de cea mai josnică şiretenie, nu de curaj şi valoare. Şi mai ştia cu certitudine că supravieţuirea în situaţia de faţă avea să îi ceară multă ingeniozitate. Ca şi Rocio, de pe *Mindori,* ajunsese să admire noua sa formă bitek, considerând-o net superioară corpului uman. Modul în care va reuşi să şi-o menţină reprezenta o problemă pe care încă nu reuşise să o rezolve. Nu va exista niciun loc pentru şoimi-de-iad acolo unde posedaţii îşi ocupau planetele pentru a evada din univers, era convins de asta. Iar Confederaţia nu-şi va găsi odihna decât după ce va soluţiona problema felului în care să alunge pentru totdeauna sufletele înapoi în lumea de dincolo.

De aceea, nu se grăbi, păstrând un ochi uriaş, ce se îngălbenea, deschis pentru a prinde ocazia de a-şi salva pielea, şi ducă-se naibii toţi camarazii lui.

Comportamentul neconvenţional al marinei putea fi chiar şansa pe care o căutase.

După ce ultima dintre cele trei nave stelare ajunse la treizeci de mii de kilometri de staţia producătoare de antimaterie, aceasta explodă cu o violenţă care acoperi prin strălucire proeminenţa care se arcuia

prin cromosfera de dedesubt. Ca şi cum şi-ar fi recunoscut înfrângerea, şoimii-de-iad înghiţiră şi se retraseră.

Şoimii-de-vid analizară modul în care câmpurile proprii de distorsiune emiteau energie împotriva spaţiu-timpului pentru a deschide un interstiţiu de gaură de vierme. Toţi cei cinci şoimi-de-iad păreau să se îndrepte înapoi spre Noua Californie.

Au lăsat restul fregatelor extrem de vulnerabile, îi raportă Auster, căpitanul de pe *Ilex,* lui Rhoecus. Care sunt ordinele date de amiral?

Menţine-ţi poziţia. Dacă ataci, ei vor efectua saltul. Am putea să-i hărţuim tot drumul spre casă, dar din asta nu putem obţine niciun avantaj tactic. Noi ne-am atins obiectivul.

Foarte bine.

Syrinx.

Da, Rhoecus.

Oenone* are liber să o întâlnească pe *Lady Macbeth.* Amiralul vă urează amândurora *bon voyage.

Mulţumesc.

Etchells nu credea că şoimii-de-vid îl vor urma, cu siguranţă nu instantaneu. Şoimii-de-iad înghiţiră zece ani-lumină pentru a se îndepărta de stea, apoi, trei secunde mai târziu, înghiţiră din nou. Dacă nu existase vreun şoim-de-vid care să observe a doua înghiţire, nu se putea şti unde plecaseră aceştia.

Patru dintre ei îşi continuară drumul spre Noua Californie. Etchells reveni direct spre stea, ieşind la douăzeci şi două de milioane de kilometri deasupra polului sud. Cum şoimii-de-vid erau strânşi cu toţii pe orbita lor ecuatorială de douăzeci şi cinci de milioane de kilometri, nu exista posibilitatea ca ei să depisteze terminusul găurii de vierme care se deschise, apoi se închise. Poziţia lui era ideală pentru a observa navele stelare ale marinei părăsindu-şi orbita joasă. Veziculele lui senzoriale nu trebuiră să se concentreze ca să domine lumina albă şi copleşitor de orbitoare. Până şi durerea de cap părea să se stingă.

Urmări în continuare navele marinei care se ridicau din câmpul gravitaţional, însă pe el îl interesa nava solitară care se îndrepta spre sud. Ajuns la douăzeci de milioane de kilometri de stea, acţionarea navei se opri. Etchells îi proiectă cursul şi se apucă să verifice amintirile spaţiale capturate. Având în vedere alinierea sa pentru salt, existau douăzeci de sisteme posibile ale Confederaţiei spre care s-ar fi putut îndrepta. Şi încă unul. Hesperi-LN. Planeta pe care trăiau Tyrathca.

12

Courtney aştepta la bar de aproape un sfert de oră. Patru bărbaţi se oferiseră să îi cumpere ceva de băut. Nu la fel de mulţi ca de obicei, însă în acele zile erau foarte puţini civili prin baruri. Până şi Orhideea Albastră suferea din cauza poveştilor înspăimântătoare care circulau pe net. În mod normal, la acea oră din noapte ar fi fost plin-ochi; genul de club nu prea sordid, unde oamenii cu funcţii mediocre şi medii puteau să-şi facă veacul după slujbă fără să-i roadă grija că îi putea vedea cineva din cadrul companiei. Courtney intrase şi în locuri mai rele decât acesta. Uşierii nu o sâcâiseră deloc, deşi fundul îi ieşea practic din rochia de seară. Courtney ţinea la rochie, făcută dintr-un material negru şi răcoros, cu bretele în faţă pentru a-i ţine sânii ridicaţi şi cu alte bretele încrucişate în josul spatelui decoltat exagerat. Asta o făcea să arate şic, fără a fi prea vulgară.

Banneth spusese că arăta bine în acea rochie. Cel mai bun lucru pe care îl făcuse secta era că o îmbrăcase cu rochia aceea; niciodată nu mai arătase atât de feminină. Şi asta dădea roade. Nu existase nicio noapte în care să nu-şi facă treaba. Câteodată şi de două ori. Era un spectacol bun să ducă bărbaţi la unul dintre hotelurile pentru studenţi, unde secta îl băgase în corzi pe administrator. Apoi, imediat ce ţinta îşi dădea pantalonii jos, Billy-Joe, Rav şi Julie năvăleau în cameră şi îl loveau până cădea lat. După aceea, cât bărbatul era lipsit de cunoştinţă, Billy-Joe făcea o înregistrare a tiparului său bioelectric şi îi golea discul de credit.

Făcuse asta în ultimii trei ani de când fratele ei o dusese la Aducătorul Luminii. Numai că la început ea atrăsese pedoperverşi care, în majoritate, aveau propriile bârloguri unde să o ducă ori o posedau la capătul întunecat al unei alei din centru. Pe vremea aceea, peştele ei fusese Quinn Dexter. În mod straniu, se simţise întotdeauna în siguranţă cât îl avusese ca protector. Indiferent cât de dement era bărbatul agăţat, Quinn sosea întotdeauna la timp să o salveze.

Acum împlinise cincisprezece ani şi era prea mare ca să mai pară o fetiţă. Banneth schimbase hormonii pe care i-i administra. Această nouă şarjă nu îi împiedica sânii să crească; dimpotrivă, hormonii stimulau dezvoltarea lor. Încă avea un trup plăpând, dar acum era uriaşă cu acei sâni. În ultimele nouă luni, ţintele ei se schimbaseră complet. Acum nu o mai voiau perverşii, ci rataţii. Courtney bănuia că alterarea reuşise. Sânii mari erau cele mai blânde modificări pe care le aplica Banneth membrilor sectei.

Cel de-al cincilea bărbat care o întrebă dacă se simţea bine şi dacă paharul ei ar fi trebuit împrospătat avea toate calităţile necesare. Supraponderal, cu faţa rotundă şi broboane de transpiraţie pe frunte, părul dat cu gel şi dat peste cap, costum bun, dar dus prea des la curăţat. Expresia de pe faţă îi trăda şovăiala, acceptarea unui refuz brutal. Courtney îşi goli paharul şi îl întinse spre el cu un zâmbet.

– Mulţumesc.

Era prea gras ca să danseze. Păcat, pentru că ei îi plăcea să danseze. Aşadar, asta însemna că va trebui să stea şi să asculte nemulţumirile lui legate de şeful lui, de familie, de apartament, cum nimic nu-i mergea cum ar fi vrut el – cam o oră. Monologul monoton avea rolul de a o face să vadă că era un bărbat sincer, care avusese câteva eşecuri neplăcute în ultima vreme, sperând să fie acceptat din simpatie.

Ea îi dădu replicile aşteptate, în momentele potrivite. După ce lucrase atâta vreme prin cluburile din arcologie, Courtney i-ar fi putut scrie povestea vieţii doar uitându-se la el. Asta dovedea ceva: întotdeauna făcea alegerea corectă. Întotdeauna se alegeau cu un disc. După ora de rigoare şi trei pahare, el îşi făcu suficient curaj ca să facă sugestia nevinovată aşteptată. Spre marea lui uimire, răspunsul ei fu un zâmbet timid şi o clătinare grăbită din cap.

Hotelul studenţilor nu era departe, lucru bun. Lui Courtney nu-i plăcea să urce în taxiuri cu bărbaţii pe care îi agăţa; exista marele risc ca Billy-Joe să o piardă pe drum. Ajunsă pe stradă, nu se uită să vadă dacă cei trei membri ai sectei o urmăreau. Asta devenise deja o rutină care funcţiona brici.

În două rânduri însă i se păru că aude sunet de paşi urmărind-o. Bufnetele clare, ritmice, ale pantofilor cuiva care avea metal la tocuri. Proastă idee, pentru că pe stradă erau mulţi oameni. Când reuşi să furişeze o privire, nu văzu pe cineva care să semene a poliţist. Doar o adunătură de civili care mergeau grăbiţi, care ţineau să facă astfel dovada că vieţile lor însemnau ceva.

Singurul lucru care o îngrijora erau poliţiştii. Chiar având în vedere că mai puţin de un sfert dintre victime anunţau atacul şi jaful, unui IA nu-i va fi prea greu să identifice tiparul. Însă Banneth ar fi ştiut dacă se organizase vreo acţiune poliţienească. Banneth era la curent cu absolut tot ce se petrecea în Edmonton. Câteodată, asta o înspăimânta. Courtney ştia că unii dintre acoliţii sectei nu credeau cu adevărat în Fratele Domnului, dar se temeau prea mult de Banneth ca să se arate nesupuşi.

– Aici e, îi spuse ea bărbatului.

Se opriseră în faţa intrării sordide a unui zgârie-nor vechi de două secole. Pe trepte stăteau doi studenţi adevăraţi care trăgeau pe rând dintr-un inhalator de putere. Se uitară la Courtney cu ochi ceţoşi, nepăsători. Ea îl trase pe bărbat pe lângă ei, ajungând în hol.

În lift, el făcu prima încercare, dorind un sărut, pe care ea îl îngădui. Se trezi cu limba lui drept în gât. Bărbatul nu mai găsi timp şi pentru altceva; camera pe care o rechiziţionaseră pentru acea noapte era la etajul trei. Adevăratul ei proprietar era pierdut undeva în arcologie, deoarece programul cu stimulentul negru îi scurtcircuitase neuronii.

– Ce studiezi? o întrebă el după ce ajunseră înăuntru.

Asta o luă prin surprindere. Nu avea pregătită o poveste pentru o asemenea întrebare – lui nu trebuia să-i pese. Nu avea nimic care să o ajute. Încăperea era o adunătură de obiecte aruncate care încotro, ca a unui student, prost luminată cu flekuri şi cu haine împrăştiate peste tot, plus un bloc de birou vechi de decenii, aflat pe singura masă ponosită. Courtney nu ştia prea bine să citească, aşa că nu reuşi să descifreze ce scria cu litere mici pe cutiile flek.

Găsi soluţia cea mai la îndemână. Îşi trase bretelele de pe umeri şi îşi lăsă sânii să se legene liber. Asta îl făcu pe bărbat să tacă. Îi trebuiră aproximativ treizeci de secunde ca să o întindă pe pat, apoi îşi vârî o mână pe sub fusta ei, în vreme ce îi strângea un sân cu cealaltă. Ea gemu, ca şi cum asta i-ar fi făcut plăcere, sperând ca Billy-Joe şi ceilalţi să intervină imediat. Câteodată, ticăloşii aşteptau şi îl lăsau pe bărbat să o aibă. Urmărind în acelaşi timp spectacolul prin vreun senzor sau pe vizor, întrerupând scena şi râzând discret. Întotdeauna susţineau că dacă interveneau după, totul arăta mai puţin a capcană organizată. Iar dacă ea se plângea, Banneth râdea.

Omul îi trăgea chiloţii cu o mână. Avea gura fierbinte şi umedă pe un sân de-al ei. Courtney se strădui să nu se strâmbe. Apoi începu să tremure, ca şi cum conducta de aer condiţionat aruncase brusc o rafală nenorocită de gheaţă în aer.

El scoase un icnet de nedumerire şi îşi trase capul înapoi. Se priviră unul pe celălalt preţ de o clipă, amândoi la fel de uimiţi. Apoi, o mână albă îşi strânse degetele peste părul lui dat cu gel, dându-i capul pe spate. El scoase un răcnet de durere când fu smuls de peste ea şi azvârlit tocmai în partea cealaltă a camerei. Corpul lui mătăhălos lovi zidul cu un bufnet puternic şi se prăbuşi la podea. Lângă pat stătea o siluetă cu o glugă neagră coborâtă peste ochi, care se înclină spre Courtney. Ştiind prea bine că nu-l avea în faţă pe Billy-Joe sau pe vreunul dintre ceilalţi, ea se pregăti să ţipe.

– Nu face asta, o avertiză silueta.

Întunericul din interiorul glugii mai slăbi puţin şi îi arătă faţa.

– Quinn! exclamă Courtney cu glas ascuţit. Pe buze îi apăru un zâmbet. Quinn? Fratele Domnului, de unde dracu' ai apărut? Am crezut că ai fost transportat în vreo colonie.

– E o poveste lungă. Ţi-o spun în câteva clipe.

Se întoarse şi se apropie de bărbatul care tremura, îl prinse de cap şi i-l trase pe spate cu furie. Gâtul omului era expus pe toată lungimea, cu pielea întinsă.

– Quinn, ce ai de gând... Vai! Courtney urmări cu un soi de şoc amestecat cu interes cum din gura lui Quinn ţâşniră doi colţi ascuţiţi. El îi făcu cu ochiul şi îşi coborî capul, după care îl muşcă de gât pe bărbat. Ea văzu mărul lui Adam al lui Quinn mişcându-se în sus şi în jos în timp ce sugea sângele şi câteva picături i se scurseră de pe buze. Bărbatul scâncea îngrozitor. Ei, la dracu', Quinn, e dezgustător.

Dexter se ridică şi, rânjind, îşi şterse gura cu dosul mâinii, întinzând sângele.

– Ba nu, nu e. E cucerirea supremă. Sângele este cea mai bună hrană pe care o poate avea omul. Gândeşte-te numai; fiecare element nutritiv de care ai nevoie, bine rafinat şi gătit, gata pentru a fi consumat. E dreptul tău de a-l lua de la un adept al falsului Dumnezeu pe care îl înfrângi. Îi foloseşti ca să devii puternic. Courtney, îţi îndestulezi trupul.

Coborî privirea spre bărbatul gras care se ţinea cu disperare de rana de la gât. Sângele îi curgea printre degete.

Courtney chicoti auzind sunetele ca un gâlgâit pe care le scotea bărbatul.

– Te-ai schimbat.

– Şi tu.

– Da! Ea îşi prinse sânii în palme şi îi ridică. În primul rând, mi-au crescut ăştia. E bine, nu?

– Pentru numele Fratelui Domnului, Courtney, te-ai făcut o târfă totală.

Ea îşi întinse un picior şi îşi legănă pantoful pe vârful unui deget.

– Quinn, îmi place ceea ce sunt. Asta mi-e fiara-şarpe, mai ţii minte? Demnitatea e o slăbiciune, laolaltă cu toate rahaturile de pe lista de dorinţe ale celor din clasa medie.

– Văd că ai ascultat cu atenţie predicile.

– Bineînţeles.

– Ce face Banneth?

– La fel, aşa cred.

– Nu pentru multă vreme. Acum m-am întors.

Îşi întinse mâinile în faţă, făcând gesturi simple.

Camera începu să se modifice, pereţii se întunecară, mobilierul se transformă în fier forjat negru şi mat. De barele metalice de la capătul patului apărură cătuşe.

Courtney se uită cu disperare în jur la acele vrăjitorii şi se trase înapoi, peste pilota mototolită, ghemuindu-se într-un colţ, cât mai departe de Quinn.

– La dracu', eşti posedat!

– Nu eu, spuse el încet. Eu posed. Sunt cel pe care Fratele Domnului l-a ales drept Mesia al Său. Puterea pe care o deţin sufletele care revin depinde de forţa voinţei lor. Şi nimeni nu crede în sine mai mult decât mine. De aceea mi-am recăpătat controlul asupra trupului meu, prin credinţa pe care mi-a dat-o el în mine însumi. Acum sunt mai puternic decât o sută dintre tâmpiţii aceia pierduţi care se smiorcăie.

Courtney îşi desfăcu picioarele şi privi în faţă.

– Tu eşti, adevărat? Adică, e ca şi cum ai fi cel real. Ai corpul tău şi tot restul.

– Niciodată n-ai fost prea deşteaptă, am dreptate? Bine, dar nu de creierul tău avea nevoie secta.

– Ai fost la New York? întrebă ea cu o oarecare admiraţie. Am văzut bătăliile acelea pe AV. Poliţia a distrus zgârie-nori plini cu oameni şi toată lumea era speriată.

– Am fost acolo cu ceva timp în urmă. Am fost şi la Paris, Bombay şi Johannesburg, locuri de care poliţia încă nu ştie. Apoi m-am predat mie însumi şi am revenit acasă.

– Mă bucur. Courtney sări din pat şi îşi aruncă braţele în jurul lui, lingându-l de la ureche până la gură. Bine ai venit.

– Acum mă vei urma pe mine, nu pe Banneth.

– Da. Îşi plimbă limba peste sângele cleios care se închega pe bărbia lui, gustându-i sarea.

– Te vei supune.

– Bineînţeles.

Quinn se concentră asupra şirurilor de gânduri din mintea ei şi îşi dădu seama că ea spunea adevărul. Oricum, nu se aşteptase la altceva din partea lui Courtney. Deschise uşa şi le permise celorlalţi trei să intre. Billy-Joe şi Rav, pe care îi cunoştea de demult; nu avusese nevoie de mult timp ca să-i convingă. Cinci oameni care stăteau în picioare făceau camera mică de student să pară foarte aglomerată, iar respiraţia lor contribuiau la încălzirea ei. Răsuflări precipitate care îşi aveau explicaţia în starea de agitaţie şi emoţie. Toţi erau curioşi să vadă ce va face Quinn în continuare.

– M-am întors pe Pământ ca să aduc Noaptea, le spuse el. Veţi juca un rol important în asta, şi la fel vor face şi posedaţii. O să las câte un cuib format din voi în fiecare arcologie. Dar Edmonton reprezintă ceva aparte pentru mine, pentru că Banneth e aici.

– Ce ai de gând să-i faci? întrebă Billy-Joe.

Quinn lovi uşor cu palma peste braţul musculos al tânărului.

– Ce-mi pot imagina mai rău, spuse el. Şi am petrecut multă vreme gândindu-mă la asta.

Gura lui Billy-Joe se căscă într-un zâmbet tâmp.

– Foarte bine!

Quinn îşi coborî privirea către bărbatul gras. Acesta gâfâia ca un peşte pe uscat. Sângele formase o băltoacă enormă pe podeaua acoperită cu gresie zgâriată.

– Eşti pe moarte, îi spuse Quinn binedispus. Există doar o cale pentru a te salva. Câmpuri de energie se deplasară la porunca lui, exercitând o presiune specifică asupra realităţii. Strigătele sufletelor începură să se audă slab din lumea de dincolo. Courtney, fă-i rău.

Ea ridică din umeri către ceilalţi şi apoi îl lovi puternic cu piciorul în vintre pe bărbat. Acesta se cutremură, iar ochii îi ieşiră din orbite, după care pleoapele începură să-i tremure incontrolabil. Din rană ţâşni încă un jet de sânge.

– Încă o dată, îi spuse Quinn cu glas calm.

În minte, le dicta condiţii sufletelor pierdute care se strânseseră în jurul rupturii slabe dintre universuri. Auzind rugăminţile celor care socoteau că sunt merituoşi. Judecând.

Courtney făcu întocmai cum i se ceruse, urmărind fascinată cum un suflet (o persoană moartă cu adevărat!) preluă controlul asupra nenorocitului. Rana de la gât i se închise. Începu apoi să şuiere consternat. Minuscule râuri de fulgere se furişară de-a lungul cutelor din ţesătura costumului îmbibat în sânge.

– Daţi-i ceva să bea, spuse Quinn.

Billy-Joe şi Julie scotociră prin dulapuri în căutare de cutii de apă minerală, deschizându-le şi dându-i-le posedatului recunoscător.

– Îţi va trebui o vreme până să înlocuiască tot sângele pierdut, spuse Quinn. Stai întins acolo şi linişteşte-te o vreme. Bucură-te de spectacol.

– Am înţeles, Quinn, murmură posedatul fără vlagă.

Reuşi să se întoarcă pe spate, dar efortul îl făcu aproape să leşine.

Cătuşele de fier se desfăcură cu un pocnet puternic. Courtney aruncă o privire spre ele, apoi se uită întrebător la Quinn. Roba lui începuse deja să se dizolve.

– Ştii cum să le foloseşti, îi spuse el.

Ea îşi scoase rochia cu mişcări şerpeşti şi se apleacă deasupra patului, punându-şi încheieturile în cătuşe. Acestea se închiseră singure şi se blocară.

*

Ilex apăru deasupra planetei Avon, radiind o satisfacţie profundă (şi o foame pe măsură). Toţi edeniştii din Trafalgar percepură emisia emoţională şi zâmbiră simultan aflând rezultatele pe care le raporta Auster. Lalwani declasifică imediat misiunea de distrugere a staţiei de producere a antimateriei, iar biroul de presă al marinei începu să transmită informaţii spre noile companii de ştiri ale sistemului. Totul se petrecu atât de rapid, încât oamenii Primului-amiral abia dacă reuşiră să o informeze în mod oficial pe Jeeta Anwar, după care personalul biroului prezidenţial primi totul de pe reţeaua de comunicaţii.

Zborul fără probleme cu doi *g* al şoimului-de-vid către locul de andocare al bazei navale se dovedi mai relaxat decât ultima oară, când apăruse brusc dintr-o gaură de vierme din apropiere de Trafalgar. Afinitatea generală zumzăia cu multe comentarii ironice care evidenţiau acest lucru faţă de echipajul triumfător.

La două ore după sosirea lui *Ilex,* căpitanul Auster fu escortat în biroul Primului-amiral de locotenentul Keaton, cel mai proaspăt membru din personalul amiralului. Samual Aleksandrovici îl primi călduros pe căpitanul edenist şi îi făcu semn să se îndrepte spre zona de recepţie care era mai coborâtă ca nivel. Lalwani şi Kolhammer li se alăturară pe canapelele de piele, iar locotenentul le servi ceai şi cafea. În timp ce se deplasa cu ceştile din porţelan, masivul cilindru AV din tavan se ilumină, iar imaginile preşedintelui Haaker şi ale Jettei Anwar se materializară în zona recepţiei.

– Felicitările mele pentru marină, domnilor amirali şi domnule căpitan, spuse Haaker. Distrugerea staţiei producătoare de antimaterie în asemenea momente este deosebit de satisfăcătoare.

– Staţia pentru antimaterie a lui Capone, domnule preşedinte, spuse Kolhammer cu subînţeles. Aceasta este o reuşită deosebită.

– În esenţă, el nu va mai putea să organizeze niciuna dintre misiunile condamnabile de infiltrare împotriva planetelor Confederaţiei, fără a mai vorbi de încercarea unei alte invazii pe scară largă de-a lungul liniilor Arnstadt, spuse Samual. Asta înseamnă că a fost neutralizat. Acum vom relua campania de hărţuire şi o vom face mai hotărât. Acest lucru ar trebui să îi epuizeze pe şoimii-de-iad şi să consume stocul de antimaterie necesar apărării. Având în vedere baza socială instabilă, ne aşteptăm ca Organizaţia să se prăbuşească în mai puţin de câteva săptămâni, în cel mult două luni.

– Dacă nu cumva Capone va scoate încă un iepuraş din pălărie, spuse Haaker. Nu vreau să minimalizez acţiunea voastră împotriva staţiei de producere a antimateriei, Samual, dar, în numele lui Allah, a durat mult până la reuşita asta. Poate chiar prea mult. Potrivit ultimelor rapoarte primite, aproape o treime din populaţia de pe Kerry este în prezent posedată şi este doar o chestiune de timp până când vor fi preluaţi şi ceilalţi locuitori. În plus, există alte unsprezece lumi pe care Capone a reuşit să le infiltreze. Asta înseamnă că îi vom pierde şi pe respectivii cetăţeni, dar tu ştii asta la fel de bine ca şi mine. Şi nu încape nicio îndoială că în prezent există nave stelare pe drum, ceea ce ne indică alte infiltrări declanşate înainte ca staţia să fi fost distrusă. Vă cer iertare, dar actualul succes sună cam a gol.

– Ce altceva ai fi vrut să facem?

– Ştiţi prea bine. Cum merge proiectul doctorului Gilmore?

– Încet, după cum ne-a spus Mae Ortlieb.

– Da, da. Haaker flutură nervos din mână. Bine, să mă ţineţi la curent privind orice alt progres. De preferinţă, înainte să afle mediile de informare.

– Am înţeles, domnule preşedinte.

Imaginea preşedintelui şi a consilierului său dispărură.

– Nesuferit bătrân şi nerecunoscător, mormăi Kolhammer.

– E de înţeles, spuse Lalwani. Adunarea a început să semene cu o grădină zoologică. Ambasadorii şi-au dat seama în sfârşit că doar cuvântările lor nu au cum să rezolve criza. Toţi cer acţiune, dar nu spun nimic precis, bineînţeles.

– Antimateria ar trebui să elimine mult din presiunea exercitată asupra marinei, spuse Kolhammer. Ar trebui să silim guvernele să menţină carantina în privinţa zborurilor stelare civile.

– În problema asta există destule reticenţe, replică Lalwani. Asteroizii mai mici, mai îndepărtaţi, suferă grav din cauza situaţiei economice. Pentru cei de acolo, conflictul este prea departe. Asta justifică zborurile clandestine pe care le fac.

– Totul pare departe până când prostia lor, generată de egoism, permite pătrunderea unui posedat în căminul lor, se răsti Kolhammer.

– Am înregistrat progrese în identificarea principalilor infractori, spuse Lalwani. Mă bucur de cooperarea altor agenţii de informaţii. Imediat ce avem confirmarea infracţiunii, problema devine una diplomatică.

– Şi totul capătă o turnură dramatică, zise Kolhammer. Ai naibii avocaţi.

Samual îşi lăsă cana cu ceai în mijlocul mesei din lemn de trandafir şi se întoarse direct spre Auster.

– Dacă nu mă înşel, ai fost cu escadrila lui Meredith pe Jupiter, da?

– Da, domnule amiral, răspunse comandantul.

– Bine. În timp ce *Ilex* andoca, am accesat toate rapoartele tale privind misiunea împotriva staţiei producătoare de antimaterie; aş dori să-mi spui direct de ce Consensul trimite două nave spre cealaltă parte a nebuloasei Orion. *Mai precis,* de ce una dintre ele este *Lady Macbeth.* Pur şi simplu, nu mă pot exprima mai limpede decât atât că mă aşteptam ca domnul căpitan Calvert şi acea respingătoare femeie, Mzu, să rămână pe *Seninătate,* şi chiar lipsiţi de mijloace de comunicare.

Căpitanul de şoim-de-vid se înclină discret, păstrându-şi chipul respectuos şi grav. În ciuda susţinerii mentale care provenea din unitatea cu alţi edenişti şi din legătura cu *Ilex,* confruntarea cu nemulţumitul Prim-amiral era de-a dreptul un supliciu.

– Consensul tratează problema Alchimistului cu cea mai mare seriozitate, vă asigur. Cu toate acestea, au apărut unele informaţii de pe teren care au impus reanalizarea interdicţiei pe care ai emis-o.

Ştiind că nu se cuvenea să se bucure de rolul de tiran inflexibil, Samual Aleksandrovici se aşeză mai comod pe canapeaua din piele. Câteodată, îi venea greu să reziste unei asemenea tentaţii.

– Continuă.

– Lordul Ruinelor a descoperit că religia Tyrathca ar putea avea o oarecare bază fizică.

– Nu am ştiut că aveau o religie, spuse Kolhammer.

Nanonicele lui neurale desfăşurau o căutare prin diverse fişiere enciclopedice.

– Asta a fost ceva care s-a apropiat de o revelaţie, spuse Auster. Însă au avut şi s-ar părea că zeul lor ar fi un soi de artefact puternic. Ei cred că este capabil să-i salveze de posedaţii umani.

– Aşadar, Consensul a trimis două nave stelare să investigheze, spuse Samual.

– Da. Având în vedere distanţa, singurul tip de navă adamistă care ar putea ajunge acolo este una cu motoare ce folosesc antimaterie.

– Iar un astfel de zbor îi îndepărtează pe Calvert şi pe Mzu de orice contact posibil cu posedaţii. Foarte convenabil, nu?

– Aşa a considerat Consensul, domnule amiral.

Samual râse amar.

– „Lagrange” Calvert, să întâlnească un zeu în viaţă… ce spectacol! Ar trebui să vedem din partea noastră a nebuloasei acea confruntare de personalităţi.

Lalwani şi Auster zâmbiră la unison.

– Ei, bine, după părerea mea, există şi şanse mai slabe de care te poţi agăţa, spuse Samual. Mulţumesc, domnule căpitan, şi felicitări lui *Ilex* pentru reuşita misiunii.

Edenistul se ridică şi făcu o plecăciune cu un aer oficial.

– Amirale.

Locotenentul Keaton îl însoţi până la uşă.

Deşi considera acest lucru drept uşor ridicol, dacă nu chiar nepoliticos, Samual aşteptă până când Auster ieşi, după care li se adresă celorlalţi doi amirali. Intimitatea era un concept la care renunţa cu greu; pe de altă parte, ştia că Lalwani, din curtoazie, păstra secretul discuţiilor confidenţiale.

– Un zeu? îl întrebă el pe Lalwani.

– Nu ştiu nimic despre asta, spuse ea. Dar Consensul nu s-ar angaja pe o asemenea cale dacă nu ar avea un anumit grad de încredere în rezultat.

– Foarte bine, spuse Samual. Aş dori să primesc o informare completă din partea Consensului Jovian, te rog.

– Mă voi îngriji să fim ţinuţi la curent.

– Până atunci, nu vom include mântuirea biblică în sesiunile noastre de planificare strategică.

– Am înţeles, amirale.

– Asta ne aduce la ultima noastră problemă curentă, spuse Samual. Mortonridge.

– Aş fi putut să-ţi spun că era o pierdere de vreme, îi răspunse Kolhammer.

– Ai făcut-o. Deseori. La fel ca şi mine. Însă în primul şi în primul rând, este o campanie motivată politic. Dar nu putem ignora faptul că lucrurile nu merg chiar conform planului. Această ultimă evoluţie este cel puţin supărătoare. De asemenea, se pare că batalioanele noastre de puşcaşi marini vor fi reţinute acolo mai mult timp decât am estimat.

– Mai mult! Ha, spuse Kolhammer cu dezgust. Ai accesat vreuna dintre acele senzovizări? Dumnezeule, cât noroi! Operaţiunea Eliberarea este complet blocată.

– Nu e blocată, ci întâmpină mai multe probleme decât am anticipat, spuse Lalwani.

Kolhammer chicoti şi-şi înălţă ceaşca de cafea în semn de salut.

– Am fost mereu un mare admirator al capacităţii de subestimare de care dau dovadă edeniştii. Dar cred că definirea unei porţiuni de teren de cincisprezece kilometri lăţime care îşi ia brusc zborul şi dispare într-o altă dimensiune drept o mică problemă este probabil cel mai elocvent exemplu de până acum.

– N-am rostit cuvântul *mică.*

– Dispariţia oraşului Ketton nu este principala mea problemă, spuse Samual. Înregistră cu un umor calm privirile surprinse ale celorlalţi. Mă gândeam la dificultăţile medicale pe care ni le creează deposedarea. Până în prezent, am fost norocoşi că agenţiile de ştiri au minimalizat chestiunea, dar asta nu va ţine mult. Dacă vom reuşi vreodată să readucem planete precum Lalonde şi Norfolk în acest univers, în cele din urmă oamenii se vor deştepta şi vor înţelege implicaţiile. Aliaţii Regatului au făcut un efort lăudabil de a ajuta trimiţând provizii medicale, dar numărul deceselor cauzate de cancer este încă în creştere.

Pocni din degete către Keaton, care se mişca în jurul samovarului.

– Domnule. Locotenentul făcu un pas înainte. Biroul medical de pe Trafalgar a examinat consecinţele deposedării. Sincer să fiu, suntem norocoşi că Mortonridge nu are o populaţie mai numeroasă. Ar trebui ca Regatul şi aliaţii săi să reuşească să asigure suficient de multe pachete nanonice pentru a face faţă celor două milioane de cazuri de cancer. Deşi ne îndoim în privinţa aplicării lor corecte; numărul de doctori cu experienţă este un factor esenţial. Totuşi, apreciem că o întreagă planetă de deposedaţi, cu o populaţie medie de trei sferturi de miliard, ar epuiza practic toate facilităţile medicale ale Confederaţiei. Conform informaţiilor deţinute, posedaţii au preluat peste optsprezece planete, plus câteva sute de aşezări situate pe asteroizi. Şi ne aşteptăm ca planetele pe care le-a infiltrat Capone să li se alăture curând. În ultimă instanţă, s-ar putea să avem de rezolvat problemele a treizeci de populaţii planetare, probabil chiar mai multe.

– Drace, exclamă Kolhammer. Şi ce se va întâmpla dacă le recăpătăm?

– Având în vedere nivelul de evoluţie a cancerelor pe care le-am depistat până acum la deposedaţi, se va înregistra cu rapiditate o rată extrem de mare a mortalităţii în rândul populaţiilor respective dacă acestea rămân fără tratament.

– Aceasta este o modalitate foarte clinică de a prezenta situaţia, locotenente.

– Da, domnule. Ar trebui să aveţi în vedere încă un lucru, sufletele posedate nu sunt conştiente de daunele pe care le provoacă gazdelor, ori nu pot să le vindece. Puterea lor energistică este capabilă să repare vătămările fizice, însă deocamdată nu le-am văzut tratând acest gen de boală. S-ar putea să nu aibă capacitatea asta.

– Unde vrei să ajungi? îl întrebă Lalwani.

– Dacă mediul biochimic de pe planetele pe care le-au scos din acest univers nu este radical diferit într-un anume fel, atunci posedaţii

vor suferi astfel, indiferent unde s-ar afla. Caz în care, dacă nu încep să apeleze un anumit tratament, corpurile gazdelor lor ar putea muri.

Şocul trăit de Lalwani se dovedi atât de puternic, încât nu reuşi să împiedice o parte din el să pătrundă în banda generală de afinitate. Edeniştii de pe asteroid îşi deschiseră în mod automat minţile, oferind sprijin emoţional.

Cu o oarecare reţinere, Lalwani refuză.

– Treizeci de populaţii planetare? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Îşi mută privirea de la locotenent la Primul-amiral. Ştiai asta?

– Am accesat raportul azi-dimineaţă, recunoscu Samual. Şi încă nu l-am informat pe preşedinte. Să meargă întâi la sesiunea Adunării şi abia după aceea îi vom da o asemenea ştire.

– Doamne, Dumnezeule, mormăi Kolhammer. Dacă îi aducem înapoi de unde au ajuns, nu-i vom putea salva. Iar dacă îi lăsăm în pace, tot nu vor supravieţui. Îi aruncă lui Keaton o privire care era aproape o rugăminte. Oficiul medical nu a venit cu *nicio* idee?

– Ba da, domnule, au avut două.

– În sfârşit! Cineva cu iniţiativă. Care sunt?

– Prima e destul de simplă. Transmitem un avertisment către grupurile de posedaţi despre care ştim că rămân în univers. Le cerem să stopeze orice încercări de schimbare a înfăţişării trupurilor-gazdă. Asta trebuie să facă apel la propriul interes.

– În cazul în care nu-l ignoră, socotindu-l propagandă, spuse Lalwani. În momentul când o tumoare devine detectabilă, este de obicei prea târziu pentru tratamente medicale primitive.

– Cu toate acestea, vom adopta cu certitudine o astfel de soluţie, spuse Samual.

– Şi a doua? întrebă Kolhammer.

– Solicităm în mod oficial ajutorul ambasadorului kiint.

Lui Kolhammer îi scăpă un oftat dezgustat.

– Ha! Ticăloşii aceia nu ne vor ajuta. Au făcut destul de clar acest lucru.

– Poftim, domnule? făcu Keaton. Îi aruncă o privire Primului-amiral şi primi permisiunea cu o mişcare din cap. Au spus că nu ne vor oferi o soluţie la posedare. În cazul de faţă le cerem ajutor material. Ştim că deţin o tehnologie mai sofisticată decât a noastră; de când am stabilit contactul cu ei, companiile umane au cumpărat actualizări şi perfecţionări pentru o diversitate de produse. Iar acum, după incidentul *Seninătate,* ştim că nu au abandonat complet baza de producţie, aşa cum au susţinut. S-ar putea să producă genul de sisteme medicale de care noi avem nevoie în cantităţi mari. La urma urmelor, noi le vom folosi dacă rezolvăm problema posedării singuri.

În cazul în care kiintii sunt înţelegători aşa cum ne asigură că sunt, atunci există o şansă bună ca ei să accepte.

– Excelentă analiză, spuse Lalwani. Nu putem ignora o asemenea posibilitate.

– Nu o aveam în plan, spuse Samual. De fapt, am solicitat deja o întâlnire cu ambasadorul Roulor. O să-l consult în legătură cu o astfel de perspectivă.

– Bună mişcare, spuse Kolhammer. Biroul tău medical a alcătuit o echipă lăudabilă de consilieri, Samual.

*

Întoarcerea îi dădea o senzaţie ciudată. Quinn cercetă tărâmul fantomelor, observând sediul din Edmonton al sectei. Percepţia aparte, înceţoşată, a lumii reale din existenţa umbrită putea explica acea nouă interpretare a încăperilor şi coridoarelor cunoscute. Ori poate era vorba de timp şi de o atitudine diferită faţă de aceea pe care o avusese ultima oară când se aflase aici.

Acest loc îi fusese căminul mulţi ani. Un loc de refugiu şi teroare. Acum era doar o aglomerare de camere sumbre, lipsite de capacitatea de a-i reînvia amintirile. Rutina locului nu se schimbase, deşi încetinea. Asta spre furia acoliţilor seniori. Zâmbi văzându-i cum strigau şi îi brutalizau pe începători. Greşeala lui. Cuvântul lui se răspândea.

Întregul Edmonton avea să afle curând de sosirea lui. Deocamdată, preluase opt cuiburi şi se pregătea să le viziteze pe celelalte. Cele care căzuseră sub vraja lui îndeplineau deja voinţa Fratelui Domnului. În ultimele zile trimisese câteva grupuri mici să atace secţiuni strategice ale infrastructurii arcologiei. Generatoare, staţii de pompare a apei, joncţiuni ale rutelor de transport: toate fuseseră avariate într-o oarecare măsură. Foloseau materiale primitive, explozivi chimici obţinuţi cu ajutorul unor formule încărcate în băncile de date publice cu secole în urmă de anarhişti liber-cugetători, iar fişierele fuseseră multiplicate de atâtea ori încât ştergerea lor ar fi fost imposibilă. Din ordinul lui Quinn, posedaţii nu făceau decât să supervizeze misiunile, fără a se aventura ei înşişi până în apropierea ţintelor. Acest lucru era încredinţat credincioşilor: imbecili utili, care puteau fi sacrificaţi. Încă nu-şi putea asuma riscul ca autorităţile să descopere vreun posedat în Edmonton, deocamdată. De aceea, distrugerile trebuiau să apară ca fiind opera unei facţiuni desprinse dintr-o sectă, fanatici care se despărţiseră de marele lor mag. În acest fel ei vor părea a fi simpatizanţi ai grupurilor anarhiste din Paris, Bombay şi Johannesburg, care şi ele plasau bombe şi îşi terorizau concetăţenii.

Autorităţile vor descoperi până la urmă cine acţiona din umbră. Însă, în acel moment, el va fi înfiinţat suficiente celule de posedaţi pentru a aduce Noaptea.

Quinn sosi la templu şi îl cercetă fără grabă. O încăpere înaltă, mai minuţios decorată decât cuiburile mai mici. Imagini de depravare violentă, alternând cu rune şi pentagoane de-a lungul pereţilor. O cunună de flăcărui galbene pâlpâia slab în jurul crucii răsturnate şi murdare de pe altar. Se lăsă atras de lespedea mare şi, în cele din urmă, amintirile despre locul acela reveniră. Durerea simţită la iniţiere, apoi altă durere când fusese folosit pentru alte ceremonii. De fiecare dată, Banneth zâmbise senină, privindu-l de sus; un înger întunecat ocupându-se de trupul lui. Se aplicau droguri şi pachete, iar diversitatea obscenă de plăcere se combina cu suferinţa lui. Râsul lui Banneth îl învăluia, căpătând puterea unei mângâieri indecente. Ea/el/acel lucru, acel groaznic monstru multisex, îl condiţiona să reacţioneze la chinuri în modul în care generau cea mai mare bucurie în acel lucru. În cele din urmă, cele două extreme ale senzaţiei se contopeau, devenind una singură.

Un triumf, afirmase Banneth. Crearea unei mentalităţi perfecte de sectă. Naşterea bestiei-şarpe.

Quinn aruncă o privire curioasă spre altar, văzându-se legat de el, cu pielea lucindu-i de sudoare şi sânge, în timp ce striga. Durerea şi imaginile erau destul de reale, dar nu-şi putea aminti nimic dinainte de asta. Era ca şi cum Banneth i-ar fi creat trupul în acelaşi timp cu mintea.

– Quinn? Tu eşti, Quinn?

Silueta se ridică; un adolescent gheboşat, cu o haină ruptă din piele şi cu blugi murdari. Era jalnic de lipsit de substanţă.

– Tu eşti, nu-i aşa? Ţi-ai amintit de mine, Quinn. Sunt eu. Erhard.

– Erhard?

Nu era convins.

– La naiba, doar am rânit la rahat împreună destul de multă vreme. Trebuie să-ţi aduci aminte.

– Da. Da, îmi amintesc.

Un acolit novice care se alăturase sectei cam în aceeaşi perioadă ca şi el. Unul căruia îi lipsea puterea de a supravieţui unei asemenea frăţii. Acumularea de suplicii şi pedepse care îl întărise pe Quinn îl strivise pe Erhard. Totul culminase cu un ritual în templu, iar Banneth nu intenţionase ca Erhard să îi supravieţuiască. Viol şi tortură şi droguri şi paraziţi care intrau în carne, născociţi de Banneth; atrocităţi făptuite în scandările fierbinţi şi râsetele dezlănţuite ale tuturor celor aflaţi în cuibul sediului. Rugăminţile finale ale lui Erhard se înălţaseră

deasupra corului celorlalţi, un bocet subţire de groază supremă. Apoi, cu o mişcare iute, Banneth coborâse cuţitul de sacrificiu încrustat cu pietre scumpe.

Bucuria pe care Quinn o simţise în acea zi fusese aproape ca un orgasm. El fusese însărcinat să aducă cuţitul şi să i-l dea lui Bannet.

– Nu e cinstit, Quinn. Nu mi-e locul aici. Urăsc acest loc. Detest secta.

– Nu ţi-ai hrănit niciodată bestia-şarpe, spuse Quinn dispreţuitor. Acum uită-te la tine. Ai rămas acelaşi ratat ca şi atunci.

– Nu e cinstit! strigă Erhard. Nu am ştiut cum e secta. Apoi ei m-au ucis. Tu m-ai ucis, Quinn. Ai fost unul dintre ei.

– Ai meritat-o.

– Du-te dracului. Aveam nouăsprezece ani. Aveam dreptul la viaţă, iar voi mi-aţi răpit-o, tu şi dementa aceea de Banneth. Vreau să o ucid pe Banneth. Am jurat că o voi face.

– Ba nu! răcni Quinn. Erhard se chirci, făcându-se mic la auzul acelei comenzi. Banneth nu moare, spuse Quinn. Niciodată. Banneth îmi aparţine.

Fantoma înaintă cu paşi mici, întinzând o mână ca şi cum ar fi pipăit căldura radiată de un foc.

– Ce eşti tu?

Quinn chicoti încet.

– Nu ştiu. Dar Fratele Domnului mi-a arătat ce trebuie să fac.

Ieşi din templu lăsând fantoma în urmă.

Pe coridor mărşăluiau trei siluete, una dintre ele cu o reţinere disperată. Quinn îl recunoscu pe bărbat. Acolitul Kilian. Se întâlniseră cu câteva zile în urmă. Toţi trei se încruntară când trecură pe lângă supraveghetorul lor invizibil, întrebându-se de ce li se făcuse frig dintr-odată.

Quinn îi urmări. Ştia unde se duceau, pentru că de multe ori urmase şi el acelaşi drum. Curând va vedea din nou: Banneth. Acum însă, doar atât. Doar o privire, o revedere a acelei feţe. Nimic nu i se va întâmpla lui Banneth cu repeziciune. În privinţa asta îl învăţase bine pe Quinn. Cele mai plăcute pedepse erau cele administrate lent. Iar la venirea Nopţii, ea va face pereche cu eternitatea.

*

Întunericul a sosit. Chiar când acoliţii nu şopteau, cuvintele pluteau prin aerul saturat de fum al sediului din Edmonton al sectei. O ameninţare mai înspăimântătoare decât orice sadism pe care îl puteau dovedi acoliţii sergenţi.

Banneth ştia ce însemna asta. Proiectoarele AV transmiteau pe larg situaţia de la New York, lucru de care întregul cuib era obsedat.

Izolarea continuă a arcologiei. Zvonuri despre posedaţi aflaţi în libertate. Semne rele oriunde ar fi privit. Şi multe dintre cuiburi erau foarte atente la starea lucrurilor.

Drept urmare, activitatea lor suferea. Veniturile provenite din escrocherii şi prostituţie scădeau în toate cuiburile din oraş. Nici măcar ea, Marele Mag, nu reuşea să îşi mobilizeze entuziasmul. Ce şanse aveau magii mai mărunţi?

Când se înfuria pe acoliţii sergenţi, aceştia nu făceau decât să se foiască pe loc şi să mormăie cu feţe mohorâte că nu prea mai avea rost să îşi continue vechile activităţi. A sosit vremea noastră, spuneau ei, Fratele Domnului se întoarce pe Pământ. Cui îi pasă de atacarea civililor proşti ca noaptea? Având în vedere credinţa sectei Aducătorul Luminii, nu era o atitudine împotriva căreia să poată găsi argumente. Nu-i scăpa ironia situaţiei.

Nu putea face decât să asculte zvonurile de pe stradă, căutând indicii. Dar strada era o sursă slabă de informaţii, mai ales acum. Ca multe alte arcologii mari ale Pământului, Edmonton se închidea treptat, în vreme ce îşi răspândea propria teamă. Cartierele comerciale reclamau absenteismul în creştere. Angajaţii se prefăceau bolnavi, îşi luau concedii. Parcurile şi arcadele erau aproape pustii. Fotbalul, baseballul, hocheiul pe gheaţă şi alte evenimente sportive se desfăşurau în prezenţa unui număr mic de spectatori. Părinţii îşi ţineau copiii departe de cluburile cu program de zi. Pentru prima oară de când îşi amintea ea, era oricând posibil să găseşti un loc pe scaun la metrobuze şi vagonetele de tub.

Vac-trenurile nu erau oprite. Păstrarea deschisă a rutelor era un exemplu de bravură a Guvcentralului privind încrederea, menită să convingă populaţia că Pământul era încă sigur. Numărul pasagerilor era sub treizeci la sută. Nimeni nu voia să facă ceva care să îl pună în contact cu altă persoană. Îndeosebi cu străinii. Companiile de utilităţi publice trebuiră să îi ameninţe pe angajaţi cu procese pentru a asigura funcţionarea serviciilor esenţiale. Lucrătorii guvernamentali erau intimidaţi cu perspectiva unor măsuri disciplinare dacă nu-şi făceau datoria cum se cuvenea, îndeosebi poliţiştii. Primarii erau disperaţi să menţină imaginea normalităţii în speranţa că publicul le va urma exemplul. O disperare care căpăta dimensiuni din ce în ce mai ireale în faţa reticenţei unui public încăpăţânat.

Banneth continua să îi trimită pe membrii sectei să cutreiere prin şanţurile care erau străzile din centrul oraşului, să vâneze orice semn de câştig. Locuitorii de obicei lefteri care îşi târşâiau picioarele pe trotuare se ascundeau de ei în intrânduri închise, adulmecând bănuitori când sectanţii treceau prin dreptul lor. Maşinile de poliţie

rulau silenţios, creând vârtejuri de ambalaje din folie argintie; singurele vehicule care se deplasau la nivelul solului. Ele încetineau când ajungeau în dreptul grupurilor de sectanţi, examinând chipurile mohorâte prin geamurile blindate şi aburite, după care porneau sirenele şi se îndepărtau accelerând. Trimiterea lor pe teren era un exerciţiu absolut inutil. Însă ea perseverase, în timp ce lumea se îneca încet cu propria paranoia. Iar acum se părea că va avea noroc.

*

Acolitul Kilian făcu tot posibilul ca să nu tremure când acoliţii sergenţi îl lăsară şi plecară grăbiţi din sanctuarul intern al lui Banneth, lăsându-l singur. Încăperea era îngropată în centrul zgârie-norului şi era folosită de sectă drept cartier general. Ca şi în cazul cuiburilor sectei Aducătorului Luminii din întreaga lume, dispunerea originală a încăperilor şi coridoarelor fusese corodată şi modificată pe măsură ce acoliţii îşi croiau drum prin ziduri şi conducte, ca nişte viermi umani. Partiţiile făcute la întâmplare erau încropite şi cimentate în urma lor, creând o topologie bizară, amintind de foile de ceapă, de camere şi celule care protejau miezul. Banneth locuia acolo de aproape trei decenii şi jumătate fără să se aventureze vreodată afară. Acum nici nu mai avea nevoie, deoarece tot ce îi trebuia pentru a-i face viaţa plăcută îi era adus.

Spre deosebire de alţi mari magi de care avea cunoştinţă, pe Banneth nu o atrăgea ostentaţia. Acoliţilor ei seniori li se permiteau orice obiecte de lux decadente pe care le puteau fura sau primi ca mită. Însă ei locuiau cu câteva etaje mai sus, decorându-şi apartamentele cu aranjamente hedoniste scumpe, haremuri de tineri frumoşi şi fanatici suplicanţi (Banneth îi crease în mod special). Ea se dedulcea cu alte lucruri.

Când Kilian începu să se uite în jur, descoperi că se afla într-un loc care depăşea cu mult scenariile cele mai sinistre pe care acoliţii le şopteau între ei. Sanctuarul lui Banneth era o sală de chirurgie experimentală. Piesa de bază era un pupitru lat cu blocuri procesoare de mare capacitate şi echipamente medicale noi şi sclipitoare. Trei mese din oţel inoxidabil erau aliniate în mijlocul podelei, având barete de fixare din piele cu un aspect discret, plasate strategic la margini. Rezervoare pentru susţinere biotică stăteau aranjate pe lângă pereţi ca nişte turnuri uriaşe din sticlă. Asupra conţinutului lor îşi aruncau lumina puternică o serie de capsule de iluminat, amintind de cele pentru acvarii. Kilian ar fi vrut ca ele să nu fie iluminate, pentru că lucrurile aflate înăuntrul lor îl făceau să se scape în pantaloni. În câteva dintre ele se aflau oameni suspendaţi de o ţesătură de mătase albă într-un lichid limpede şi gros, cu tuburi care le pătrundeau în gură

şi în nas (cei care mai aveau gură şi nas). Întotdeauna cu ochii deschişi, privind în jur. Acoliţi pe care şi-i amintea, având acum noi organe grefate, ori cu unele părţi îndepărtate, cu inciziile necicatrizate şi deschise, pentru a se evidenţia organele lipsă. Apoi erau creaturi mai puţin decât umane, care arătau mai groaznic deoarece aveau ataşate unele organe umane. Ciorchini de organe legate laolaltă printr-un plex de vene dezgolite prin care era pompat ceva. Animale, pisici şi gorile cu calota craniană îndepărtată şi fără creier înăuntrul ţestei. Mândria acelui loc, plasată pe peretele de deasupra mesei de lucru, era o pictură antică în ulei înfăţişând o tânără femeie cu o rochie şi cu un corset ţeapăn şi fusta lungă.

Deşi Kilian nu mai călcase până atunci în sanctuar, acela era locul în care ajungea în cele din urmă fiecare, pentru a fi îmbunătăţit ori pedepsit. Banneth realiza personal ambele genuri de operaţii. Acum el rămase neclintit atât cât îi permiteau membrele tremurătoare, în timp ce Marele Mag păşi vioi către el.

Faţa lui Banneth avea o linie masculină a maxilarului inferior, o lamă boantă şi protuberantă de os. Aceasta era însă singura trăsătură masculină, pentru că ochii şi gura erau delicate, feminine. O coamă flocoasă de păr blond-pal completa enigma. Kilian privi agitat cămaşa albă pe care o purta Banneth. Toţi ştiau că Marele Mag se excita la vederea spaimei altora. Dacă sfârcurile sânilor i se întăreau, atunci ajungea în stadiul feminin al ciclului ei.

Cercurile întunecate de piele împungeau pânza de bumbac. Kilian se întrebă dacă asta avea vreo importanţă în acele momente. Banneth era hermafrodită (din proprie voinţă, aşa se zvonea). Arăta de douăzeci de ani, fie ca bărbat, fie ca femeie; deşi vârsta reprezenta o adaptare cosmetică destul de uşor de realizat. Nimeni nu-i ştia vârsta reală şi nici de când era Mare Mag. De fapt, despre trecutul ei nu existau decât legenda şi zvonurile. Întrebările erau descurajate.

– Îţi mulţumesc că ai venit să mă vezi, spuse Banneth.

Îl mângâie pe obraz, iar pielea rece a degetelor alunecă pe pometul lui. O evaluare făcută de un sculptor înzestrat, descoperind forma lui reală. El tresări la atingerea ei. Ochii roz cu irisuri feline clipiră amuzaţi la reacţia lui.

– Eşti agitat, Kilian?

– Nu ştiu ce am făcut, Mare Mag.

– Adevărat. Dar un salahor care abia a atins stadiul de umanitate nu ştie mai nimic. Corect? Ei, nu te îngrijora prea tare. De fapt, mi-ai fost destul de util.

– Da?

– Uimitor, dar aşa e. Şi după cum ştii, întotdeauna îi recompensez pe cei devotaţi.

– Da, Mare Mag.

– Mă întreb ce pot face pentru tine. Zâmbind băieţeşte, începu să-i dea roată acolitului temător. Câţi ani ai acum? Parcă douăzeci şi cinci, da? De aceea mă întreb ce doreşte un băiat tânăr de vârsta ta mereu. Şi răspunsul e: o sculă mai mare, desigur. E ceva aproape standard. Pot face asta, să ştii. Îţi pot rade scula aceea jalnică, demnă de un şobolan, şi să ţi-o înlocuiesc cu ceva mult mai bun. Una care să fie cât antebraţul tău şi tare ca oţelul. Ai vrea să-ţi fac asta, nu?

– Te rog, Mare Mag, scânci Kilian.

– Asta să însemne „Da, te rog”, Kilian?

– Păi… Vreau să te ajut. Aşa cum pot.

Continuând să se rotească în jurul lui, ea îi trimise o bezea.

– Bravo, băiete! Am cerut să te văd pentru că aş vrea să ştiu ceva. Crezi în învăţăturile Aducătorului Luminii?

„Înşelătoare întrebare,” ţipă Kilian în sinea lui. „Dacă spun nu, va face orice doreşte drept pedeapsă, iar dacă spun da, îmi va cere să dovedesc asta prin suferinţă.”

– Întru totul, Mare Mag, fiecare cuvânt. Mi-am găsit bestia-şarpe.

– Excelent răspuns, Kilian. Acum spune-mi: aştepţi Întunericul ce va veni?

– Da, Mare Mag.

– Chiar aşa? Şi de unde ştii că va veni?

Kilian riscă o privire peste umăr, încercând să o urmărească pe Banneth, care se învârtea în jurul lui. Însă ea se afla exact în spatele lui şi singurul lucru pe care îl observă era felul în care ochii acoliţilor din containere îi urmăreau mişcările.

– Posedaţii se află printre noi. Domnul nostru i-a trimis. Ei vor aduce Noaptea Lui în întreaga lume.

– Aşa spun toţi. Arcologia nu vorbeşte despre altceva. Adevărul e că planeta are puţine alte lucruri de spus. Dar de unde ştii, Kilian?

Cu buzele arcuite într-un zâmbet înţelegător, de anticipare, Banneth se opri în faţa lui.

„Va trebui să spun adevărul”, îşi dădu seama cu groază Kilian. „Dar nu ştiu dacă asta vrea ea să audă. La dracu’! Vai, Frate al Domnului, ce-mi va face dacă greşesc? În ce mă va transforma?”

– Ţi-ai înghiţit limba? îl întrebă Banneth cu sfială. Zâmbetul deveni mai sever, mai puţin jucăuş. Privirea ei se îndreptă brusc spre unul dintre recipientele care întreţineau viaţa, în care se afla o puma. Sigur pot să dau limba ta pisicii aceleia, Kilian. Dar ce să pun în locul ei? Ce ar fi potrivit, după părerea ta? Am atât de mult material, încât nici nu

mai am nevoie de ceva în plus. O parte din el a expirat de mult. Kilian, ai gustat vreodată carne care a început să se descompună? Necromorfologia este un gust oarecum dobândit. Nu se ştie niciodată, totuşi, cu timpul s-ar putea să-ţi placă.

– Am văzut unul! strigă Kilian. Of, drace, am văzut unul. Îmi pare rău, Mare Mag, nu i-am spus acolitului sergent, eu…

Ea îl sărută pe lobul urechii, făcându-l să tacă şocat.

– Înţeleg, şopti ea. Serios. Pentru a înţelege felul cum reacţionează oamenii, trebuie ca mai întâi să înţelegi modul în care funcţionează ei. Şi modul în care funcţionează corpul uman a devenit de multă vreme domeniul meu special de studiu. S-ar putea spune că fiziologia creează psihologia. Tu ce crezi, Kilian?

Acolitul detesta momentele în care Marele Mag rostea tot soiul de cuvinte mari şi ciudate. Niciodată nu ştia ce să răspundă. Niciunul dintre acoliţi nu ştia, nici măcar seniorii.

– L-am… l-am văzut în capela cuibului din domul Vegreville, spuse Kilian.

Ştia sigur că Marele Mag voia să audă despre posedaţi. Poate că asta îl va scăpa din cârlig.

Bannetth rămase nemişcată în faţa acolitului nefericit. Zâmbetul dispăruse de pe faţa de androgin.

– Nu i-ai spus sergentului-acolit deoarece ai crezut că vei intra într-un mare rahat. Pentru că dacă posedaţii sunt reali, atunci ierarhia sectei, pe care ai sărutat-o cu credinţă în fund în ultimii şase ani, va fi înlocuită de ei. Spunând tuturor ce ai văzut, ai fi răspândit de fapt răzvrătirea; deşi am îndoieli că ai fi în stare să gândeşti astfel. Pentru tine a fost un simplu instinct. Bestia ta şarpe îţi poartă de grijă, te pune pe primul plan. Aşa cum trebuie de altfel, iar din punctul ăsta de vedere ai rămas fidel faţă de tine şi faţă de Fratele Domnului. Desigur, nu ai rezistat ispitei de a le spune câtorva, adevărat? Trebuia să te gândeşti mai bine, Kilian. Doar ştii că îi recompensez pe acoliţii care îşi trădează prietenii faţă de mine.

– Da, Mare Mag, bolborosi Kilian.

– Ei, mă bucur că am stabilit asta. Din păcate, regula de aur a sectei este că mie trebuie să mi se spună totul. Eu, şi numai eu, decid ce este important şi ce nu. Banneth se apropie de una dintre mesele din oţel inoxidabil şi bătu cu un deget în tăblia ei. Vino aici, Kilian. Întinde-te.

– *Te rog,* Mare Mag.

– Imediat.

Dacă ar fi crezut că fuga i-ar fi slujit la ceva, ar fi luat-o la goană. De fapt, îi trecu prin minte gândul nebunesc de a o ataca pe Banneth.

Marele Mag era mai slabă fizic decât el. Însă această idee se rezolvă într-o clipă printr-o simplă ciocnire a voinţelor. Se dovedi atât de necugetat, încât se uită în ochii ei roz.

– Ai gândit foarte rău, spuse Banneth. Iar asta nu mi-a plăcut deloc.

Kilian se îndreptă spre masă cu paşii cei mai mărunţi posibil. În lumina vag violetă răspândită de containerele pentru susţinere biotică văzu că suprafaţa zgâriată a mesei era stropită cu puncte mici şi negre de sânge uscat.

– Scoate-ţi întâi hainele, îi spuse Banneth. Mă împiedică să fac ce mi-am propus.

Ceremoniile de iniţiere, pedepsele, degradările pe care le suferise pentru sectă – niciuna nu îl pregătise pentru acea clipă. Putea suporta durerile simple. Ele treceau repede, făcându-l cu atât mai rău, mai pregătit să le îndure. De fiecare dată, bestia-şarpe devenea mai mare, mai dominantă. Acum, nimic, toate acestea nu-l ajutau. Fiecare articol de îmbrăcăminte pe care îl scotea reprezenta o altă porţiune de sine care era sacrificată pentru ea.

– În vremurile demult apuse, se spunea că pedeapsa trebuie să fie pe potriva faptei, zise Banneth. Kilian îşi scoase blugii, iar ea zâmbi vag văzându-i picioarele lipsite de vlagă. Un sentiment corect, aşa am considerat întotdeauna. Acum cred însă că e mai potrivit ca o parte a trupului să corespundă faptei.

– Da, spuse Kilian cu glas răguşit.

Pentru asta nu avea nevoie de nicio explicaţie. Îşi petrecuse nenumărate ore făcând curat la porci, aceasta fiind o parte a îndatoririlor lui. Toţi acoliţii trebuiau să facă la fel. Toţi detestau animalele acelea murdare, care guiţau mereu. Era un memento insidios al sorţii care îi aştepta în ultimă instanţă pe membrii sectei din Edmonton, indiferent dacă erau disciplinaţi ori recompensaţi.

Turma lui Banneth era specială, creată cu secole în urmă, când genetica era la începuturi. Iniţial, porcii fuseseră meniţi a asigura organe pentru transplanturi umane. Un proiect meritoriu, pentru a-i ajuta pe cei cu inimi uzate sau rinichi nefuncţionali. Organele prelevate de la porci aveau aceleaşi dimensiuni cu cele umane, şi primul succes practic înregistrat de geneticieni a fost modificarea celulelor porcine, pentru ca ele să nu declanşeze respingerea de către sistemul imunitar al gazdei. Vreme de câţiva ani, la începutul secolului XX, conceptul înflorise. Apoi, ştiinţa medicală, genetica şi tehnologia prostetică avansaseră cu repeziciune. Porcii umanizaţi au fost abandonaţi şi uitaţi de toată lumea, cu excepţia istoricilor medicinei şi a câtorva zoologi curioşi. Apoi Banneth descoperise un fişier obscur într-un text medical de mult depăşit.

Identificase şi depistase descendenţii porcilor originali şi se apucase să îi genereze din nou. Fuseseră introduse ameliorări genetice moderne, întărind descendenţii. Primitivismul pur al ideii o atrăsese. Folosirea tehnologiei moderne de către sectă venea în contrast cu evanghelia ei de bază. Porcii şi chirurgia demodată reprezentau o alternativă ideală.

Când un acolit trebuia să fie mai puternic, ea nu implanta muşchi TA[7] pentru a-i dezvolta pe cei originali ai omului. Ca şi restul organelor porcine, muşchii nu provocau respingerea. Pe de altă parte, pielea de porc era mai groasă şi mai rezistentă decât cea umană. În ultima vreme, Banneth începuse să experimenteze cu alte animale. Picioarele de maimuţă, grefate, îl transformaseră pe un acolit într-un acrobat eficient, folositor pentru pătrunderea la etaje superioare. Oasele mai uşoare ale picioarelor le permiteau acoliţilor să alerge mai repede decât mecanoizii-poliţişti. Având la dispoziţie timp şi subiecţi pentru cercetare, ea ştia că putea egala orice modificare folosită de cosmoniki şi de mercenarii luptători, atotprezenţi în lumile Confederaţiei.

Tehnicile chirurgicale puteau fi folosite şi pentru îndreptarea comportamentului. De exemplu, o încercare de evadare din cadrul sectei putea fi împiedicată prin înlocuirea picioarelor cu copite. În cazul lui Kilian, Banneth se hotărâse să-i dea o lecţie eficientă. Înclina să îi prelungească şi să-i redirijeze colonul până în spatele gâtlejului, astfel ca, de fiecare dată când el ar fi vrut să se uşureze, să fie silit să o facă pe gură. Tuburile suplimentare aveau să facă gâtul foarte gros. Frumoasă ironie. În acest fel gâtul i s-ar fi potrivit cu capul mare.

După ce Kilian se dezbrăcă, ea îl puse să stea cu faţa în jos, apoi folosi baretele pentru a-l imobiliza pe masă. Pedeapsa creatoare va trebui să aştepte. De când el confirmase că văzuse un posedat, pentru ea conta doar un lucru. Banneth îl masă pe ceafă cu cremă depilatoare, apoi o stropi cu apă rece. Pielea rămase curată şi liberă, pregătită să primească pachetul de implant nanonic.

Lui Kilian nu i se administră niciun anestezic sau sedativ. Gemu şi scânci tot timpul cât filamentele de informare a personalităţii îi străpunseră creierul, intruziunea lor brutală declanşând cascade de impulsuri nervoase aberante, care îi făcură membrele să aibă spasme incontrolabile. Banneth rămase aşezată pe unul dintre taburetele de la masa de lucru şi sorbi un martini rece, amestecat de ea, urmărind procedura, datavizând din când în când noi instrucţiuni în pachet. După aproape două ore, primele impulsuri neregulate începură să se

[7] Tehnologie avansată (n. tr.).

retragă puhoi de-a lungul filamentelor invadatoare. Banneth îşi aduse IA-ul on-line pentru a analiza şi interpreta potopul de impulsuri derutante. Vizualizările care nu erau decât detonări aleatorii de culoare se calmară treptat când IA-ul începu să dirijeze descărcările sinaptice ale lui Kilian în tipare ordonate. După ce modelele lui de gândire fură catalogate şi corelate cu structura neurală, întreaga lui conştiinţă deveni controlabilă. Filamentele puteau injecta pur şi simplu noi impulsuri în scizurile sinaptice în care pătrunseseră, având întâietate faţă de orice gânduri naturale ar fi avut Kilian.

Acesta se gândea la familia lui, aşa cum era ea. Mama şi doi fraţi vitregi mai mici, care locuiau în două camere sordide dintr-un zgârie-nor din centru, în domul Edson. Asta fusese cu ani în urmă. Mama supravieţuia în baza unui ajutor pentru părinţi oferit de Guvcentral şi nu era acasă în timpul zilei. Kilian nu avea parte acolo decât de o gălăgie permanentă, confruntări cu glas ridicat, certuri, muzică, tropăieli, uruit de metrou. Pe vremea aceea nu dorise decât să evadeze de acolo. Proastă idee.

– De ce? întrebă Banneth.

Kilian tresări. Stătea prăvălit pe un pat-canapea cu arcurile lăsate, aflat lângă fereastră, privind cu drag la toate obiectele vechi, familiare, care îi ocupaseră scurta copilărie.

Acum Banneth stătea în apropierea uşii, privindu-l dispreţuitor. Era mai strălucitoare decât orice alt obiect din încăpere, mai colorată.

– De ce? repetă ea.

Un val sferic de presiune se contractă prin ţeasta lui Kilian, făcând gândurile să-i iasă pe gură într-un şuvoi de neoprit.

– Pentru că am lăsat toate astea ca să intru în sectă. Şi aş vrea să n-o fi făcut. Îmi urăsc viaţa, chiar mi-o urăsc. Iar acum mă aflu pe masa ta şi o să mă transformi într-un câine, ori o să-mi tai scula şi i-o vei da altuia să mă ardă cu ea. Vreo tâmpenie din asta. Şi nu e cinstit. Nu am făcut nimic rău. Am executat întotdeauna ceea ce mi-a cerut secta. Nu-mi poţi face asta. Nu se poate, pe Dumnezeul meu. Nu eşti umană. Toţi ştiu asta. Eşti o canibală bizară şi sucită.

– Asta zic şi eu recunoştinţă. Dar cui îi pasă de această jalnică regresie a micului tău confort în care ai ajuns? Vreau să ştiu cum a fost când l-ai văzut pe posedat.

Unda de presiune descoperi altă porţiune a minţii lui Kilian ce trebuia strivită. El scoase un ţipăt puternic atunci când, în spatele ochilor, amintirile erupseră ca nişte arteziene de acid. Fostul cămin fu pârjolit cu răceală, dispărând, uriaşe secţiuni din el cojindu-se şi căzând precum carnea în putrefacţie, pentru a face loc templului din capela Vegreville. Kilian fusese acolo cu trei zile în urmă, trimis de

acolitul lui sergent ca să preia un pachet. Nu ştia ce conţinea acesta, ci doar că „Banneth îl vrea repede”.

Cuibul arăta altfel decât îl ştia el. Prin labirintul întunecos de camere se răspândise o nouă atmosferă: ca în noaptea dinaintea unui mare meci. Cei de acolo îl considerau ca pe o glumă. Agitaţia lui, din dorinţa lui de a-şi îndeplini misiunea, să ia pachetul şi să plece, îi făcuse să chicotească şi să-l batjocorească. De fiecare dată când le ceruse să se grăbească, ei încercau să tragă de timp. Erau ca nişte puşti glumeţi de la o grădiniţă cu program de zi care descoperiseră un băiat nou pe care să-l ia peste picior şi să îl domine.

În cele din urmă fusese dus în templu, unde acolitul senior îi spusese că pachetul aştepta. Pereţii încăperii erau făcuţi din mii de vergele de armătură subţiri sudate între ele, iar interiorul cuibului de pasăre era ţesut din rămurele de fier. Altarul său era o movilă bine strânsă de ţepuşe ruginite, cu vârfurile aduse la aceeaşi lungime. La fiecare capăt, din metalul zbârlit se înălţau flăcări gemene, limbi lungi, galbene, care dansau în semiîntuneric. Stranele erau scânduri de acoperiş din compozit, bătute în cuie de o diversitate de piedestale. Runele obişnuite ale sectei stăteau încă scrise pe pereţi, dar abia vizibile. Un singur slogan fusese scris cu spray pretutindeni. Vine Noaptea. Pe pereţi, pe tavan şi chiar pe podea.

Kilian se văzuse silit să intre singur, iar mica lui escortă se strânsese în jurul uşilor groase dinapoia lui, chicotind nebuneşte. Iritarea lui se risipise treptat când păşise tăcut spre altar, fiind înlocuită de o stare de agitaţie crescândă. În spatele altarului îl aşteptau trei siluete îmbrăcate în robe negre. Acele straie nu aveau zorzoanele ori pentagoanele preferate de obicei de membrii seniori ai sectei. Asta îi făcea pe cei trei să pară mai ameninţători decât până atunci. Feţele le erau aproape invizibile înapoia glugilor mari. Fasciculele tremurătoare de culoare galbenă ale lumânărilor dezvăluiau când şi când câte o trăsătură de sub două dintre glugi: ochi injectaţi, nasuri coroiate, guri larg deschise. După cât putuse vedea, cea de-a treia glugă putea fi şi goală. Chiar şi când ajunsese la altar, nu văzuse nimic în interiorul cavităţii de ţesătură, întunecată ca noaptea.

– M-a trimis Marele Mag, spusese el bâlbâit. Aveţi un pachet pentru mine, da?

– Sigur că da, se auzise un glas care venise din interiorul glugii de nepătruns.

Acum alertă, Banneth rulă glasul printr-un program de analiză, deşi amintirile obişnuite privind vocile reprezentau o sursă recunoscută ca nesigură pentru astfel de programe de verificare. Cu toate acestea,

programul îi indică similitudini considerabile cu înregistrări ale vocii lui Dexter. Kilian tremurase când silueta ascunsă ridicase încet un braţ. Se aşteptase să vadă gura ţevii unui pistol îndreptată spre el. Însă fusese doar o mână albă, care ieşise din mâneca largă. Cu nepăsare, din mână căzu pe altar un mic obiect.

– Darul nostru pentru Banneth. Sper să îi fie de folos. Kilian îl culesese grăbit.

– Bine. Mulţumesc.

În acele momente nimic nu-l interesase mai mult decât să plece cât mai repede de acolo. Oamenii aceia erau la fel de înspăimântători ca Banneth.

– Aş dori ca Marele Mag să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Kilian nu ştiuse cum să răspundă. Aruncase o privire peste umăr, întrebându-se dacă nu cumva era cazul să fugă de acolo. Deşi nu ar fi reuşit să iasă din capelă decât dacă i se permitea.

– Ei. Ştii cum stau lucrurile, spuse el ridicând moale din umeri.

– Sigur că ştiu.

– Bineînţeles. Atunci, ar fi preferabil să îi duc pachetul.

– Noaptea se va pogorî.

– Ştiu.

– Excelent. Înseamnă că ni te vei alătura când se va întâmpla asta.

– Fiara-şarpe este tare în mine.

De sub glugă apăru un cap, iar întunericul se trase încet înapoi, dezvăluind tot mai multe trăsături.

– Aşa va trebui să fie, spusese Quinn.

Banneth reţinu imaginea. Nu exista nicio îndoială.

Pielea albă ca zăpada, ochii, lacuri infinit de mari de beznă – deşi asta putea fi o exagerare amplificată de emoţie. Însă sigur era Quinn.

În timp ce imaginea zăbovi în mintea ei, Marele Mag schiţă un zâmbet. Ferocitatea care îl animase cândva, şi care o fascinase, dispăruse. În orice caz, părea destul de stresat. Din colţurile ochilor porneau riduri, în vreme ce obrajii cândva dulci erau destul de scofâlciţi.

Îşi concentră gândurile, îndreptându-le spre trăsăturile ce trădau personalitatea individului. **Dexter este în Edmonton. Unul dintre acoliţii mei l-a întâlnit acum trei zile.**

Aha. Mulţumesc, răspunse Europa Occidentală.

*

Cele zece nave ale convoiului ieşiră deasupra Noii Californii, confirmând imediat că aparţineau Comenzii DS din Monterey. De această dată, şoimii-de-iad care însoţeau fregatele nu goniseră

înaintea navelor. Erau chiar mulţumiţi să-l lase pe comandantul convoiului să anunţe vestea proastă pe care o aduceau.

Unde e Etchells? întrebă Hudson Proctor imediat după intrarea celor patru şoimi-de-iad care ajunseseră la andocare.

Nu ştim, spuse Pran Soo. **Ne-a lăsat să facem recunoaştere în jurul staţiei de producţie a antimateriei. Va apărea probabil mai târziu.**

Eşti sigur că a fost distrusă de Confederaţie?

Fregatele încă erau acolo. Au văzut-o explodând.

Un lucru pe care comandantul convoiului îl confirmă cu multă rezervă către Monterey. În mai puţin de treizeci de minute, vestea începu să circule de-a lungul şi de-a latul asteroidului şi ajunse până la Noua Californie în cam tot atât timp. Ştirea se răspândi în peisajul rural în două zile. Aşezările mai îndepărtate ale Organizaţiei rămaseră în urmă cu vestea cam cu maximum o săptămână, ultimele ajungând să afle în cele din urmă din transmisiunile propagandistice ale Confederaţiei – care nu aveau cum să rateze un asemenea prilej.

De astă dată, Emmet Mordden refuză hotărât să fie cel care trebuia să-l anunţe pe Al. Aşadar, locotenenţii cu vechime hotărâră ca lui Leroy Octavius să i se acorde respectiva onoare. În timp ce îl urmăreau mergând legănat din centrul de comandă al asteroidului, gândul lor nerostit (indiferent cărei facţiuni îi aparţineau) era că şi el se va dovedi laş şi, pur şi simplu, o va anunţa doar pe Jezzibella.

Faptul că, timp de o viaţă, jonglase cu personalităţi temperamentale din industria de divertisment îl făcuse pe Leroy să fie cel mai potrivit pentru îndeplinirea acelei sarcini. Ştiind că Jezzibella era singura garanţie că trupul şi sufletul lui, nepreţuite pentru el, vor rămâne nevătămate, pur şi simplu nu-şi putea permite ca poziţia ei să fie slăbită. Cochetă cu ideea de a-i pasa sarcina sărmanului Avram Harwood, însă acest lucru putea fi prea solicitant pentru fragilul fost primar. Leroy îşi făcu aşadar curaj şi coborî spre apartamentul Nixon. În timp ce parcurgea ultimii metri până la uşi, picioarele începură să-i tremure. Cei doi gangsteri aflaţi de pază îi percepură emoţia şi, în mod premeditat, evitară orice contact vizual când îi deschiseră uşile.

Al şi Jezzibella luau micul dejun în seră, o încăpere lungă şi îngustă, având un perete făcut în întregime din safir îmbunătăţit, care dădea o nuanţă uşor albăstruie priveliştii oferite de planeta şi de stelele de afară. Peretele opus dispăruse sub un spalier de viţe înflorite. Pilonii care se înşirau de-a lungul serei erau tuburi transparente, acvarii pline de peşti ciudaţi şi frumoşi, proveniţi din zeci de lumi.

Exista doar o masă, un oval lat din fier forjat, având în mijloc o vază cu crini oranj. Al şi Jezzibella stăteau unul lângă altul, purtând halate

de casă de culoare acvamarin, identice, şi mâncau nepăsători felii de pâine prăjită. Libby şontâcăia în jurul mesei, turnându-le cafea.

La intrarea lui Leroy, Al ridică privirea. Zâmbetul lui de bun venit păli când surprinse anxietatea din mintea managerului obez.

– Nu pari prea fericit, Leroy, băiete. Ce te roade?

Jezzibella înălţă ochii din cartea de istorie din care citea.

Leroy inspiră şi începu:

– Am nişte veşti. Nu sunt bune.

– Bine, Leroy, n-o să te mănânc pentru că deştepţii ăia cu aere ţi-au pus în cârcă o misiune căcăcioasă. Ce dracu' s-a întâmplat?

– Tocmai s-a întors ultimul convoi pe care l-am trimis la staţia de produs antimaterie. Treaba e că Marina era acolo şi îi aştepta. Au aruncat-o în aer. N-o să mai avem nicio picătură de antimaterie, niciodată.

– Iisuse Hristoase! Al lovi cu pumnul în masă, făcând vesela să sară în sus. Pe obraz începură să-i pulseze trei cicatrice subţiri. Cum dracu' de-au aflat? Nimic nu a fost mai discret decât trimiterea acelui convoi la staţie. Ultimul dintre ele a fost urmărit?

– Nu ştiu, Al. Fregatele vor andoca peste nouăzeci de minute; poate ne vor spune mai multe căpitanii lor.

– Ar face bine s-o facă.

Al îşi strânse pumnii. Privi apoi câmpul de stele din afara serei.

Aruncând o privire spre Jezzibella, Leroy şovăi. Ea îşi întoarse uşor capul spre uşă. Era permisiunea de care avea nevoie Leroy; îşi înclină capul spre Al şi plecă de acolo cât de repede îl duceau picioarele groase. Jezzibella aşteptă răbdătoare, fără să scoată nicio vorbă. Se obişnuise deja cu ciclitatea dispoziţiei lui Al.

După un minut în care păruse să fi rămas împietrit, Al răcni:

– La dracu'! şi lovi brusc cu pumnul în masă.

De astă dată, pusese puterea energistică în lovitură.

Fierul forjat se îndoi în mod alarmant. Farfuriile, bolurile şi vaza alunecară spre noua vale creată şi se adunară cu clinchete de-a lungul îndoiturii. Al se ridică imediat, în clipa în care cafeaua fierbinte se vărsă pe podea, laolaltă cu crinii. Picioarele scaunului său se agăţară în dalele podelei.

– Uf, drace!

Al se răsuci şi dădu un picior scaunului, făcându-l să descrie în zbor o curbă spre fereastra din safir. Libby scânci de spaimă şi strânse la piept carafa cu lapte, de parcă aceasta ar fi putut să o apere. Jezzibella se rezemă de spătarul scaunului, ţinând în mână ceaşca de cafea pe care reuşise să o salveze. Faţa ei rămase impasibilă.

– Mama lor de nenorociţi şi de ticăloşi mâncători de rahat! Asta era staţia *mea. A mea.* Îşi vârî ambele mâini sub masa curbată şi o împinse în sus. Aceasta se duse săltând de-a lungul serei. Toate vasele se rostogoliră şi se sparseră după ce izbiră podeaua. Libby se făcu mică în clipa în care unul dintre picioarele mesei metalice trecu la câţiva centimetri de părul ei cărunt, făcut coc. Nimeni nu-mi ia ce este al meu. Nimeni! Ăştia nu ştiu cu cine au de-a face? Eu nu sunt un pirat mărunt, prost şi lipsit de curaj. Sunt Capone, ce naiba! Am o flotă care face planete întregi să se scape în pantaloni, ce Dumnezeu! Au înnebunit, sau ce dracu'? O să distrug flota aia împuţită de două parale, de n-o să mai iasă pe apă. Iar căpăţânosul acela de amiral rus o să se aleagă cu o bâtă de baseball vârâtă în fund atât de adânc, încât o să-i iasă pe gură.

– Spaţiul, spuse Jezzibella cu fermitate.

– *Poftim?* Al se răsuci şi răcni la ea. Ce dracu' ai spus?

– O să-i scoţi din spaţiu. Nu din apă. Al, nu mai suntem pe Pământ.

El îşi retrase pumnul. Ţinându-l deasupra ei, acesta tremura violent. Apoi se răsuci şi lovi într-un acvariu. Peretele din sticlă se sfărâmă. Apa şi un mic banc de peşti violeţi se scurseră prin gaură, stropindu-i poalele halatului.

– La dracu'.

Făcu câţiva paşi înapoi, încercând să-şi păstreze papucii de casă uscaţi.

Cu calm, Jezzibella îşi ridică picioarele de pe pardoseală când valul de apă se revărsă în jurul scaunului ei. Peştii începură să se zvârcolească nebuneşte pe mozaic, mişcările făcându-i să ajungă lângă jardinierele cu plante.

– Aveai antimaterie când ai început totul?

Al urmărea peştii cu o uşoară perplexitate, ca şi cum n-ar fi priceput de unde apăruseră.

– Poftim? întrebă el.

– Ai auzit ce-am spus. Îşi mută în mod deliberat privirea de la el şi îi aruncă un zâmbet delicat lui Libby. Fii drăguţă şi adu o găleată, ceva.

– Da, draga mea, spuse Libby încă agitată.

Apoi se îndepărtă.

– Ai speriat-o, îi spuse Jezzibella pe un ton acuzator.

– Dă-o dracului, răspunse Al iritat. Ce spuneai despre antimaterie?

– În primul rând, încă mai avem tone de antimaterie. Gândeşte-te câte convoaie au trecut prin blocadă.

– Tone?

– Bine, nu tone, dar sigur kilograme. Calculează şi singur dacă nu mă crezi: un kilogram are două livre şi ceva. Aşadar, flota şi reţeaua

DS au suficientă antimaterie ca să şteargă podeaua cu forţa de intervenţie a Marinei Confederaţiei, dacă ar face prostia de a încerca să atace Noua Californie. Şi apoi mai e şi Kingsley Pryor. Sper că nu ai uitat de el, da?

Al puse punct calculelor pe care le făcea în minte. De fapt, era foarte bun la aritmetică, o reminiscenţă, ca o mahmureală, de pe vremea când era contabil la Baltimore. Jez avea din nou dreptate, aveau o rezervă sănătoasă de material pentru superbombe. Şi nu-l uitase deloc pe Kingsley, doar că trecuse multă vreme de când îl trimiseseră în misiunea lui secretă.

– Prostul ăla ciudat? L-am şters de pe listă. Dumnezeule, a trecut prea multă vreme.

– Ba nu. E curier, nu proiectil. Până la urmă va ajunge acolo.

– S-ar putea.

– Va ajunge, iar în cazul ăsta vei câştiga. După ce Confederaţia va fi înfrântă, nu va mai trebui să-ţi faci griji că Noua Californie va fi mutată de aici.

– S-ar putea, spuse el cu un oftat. Dar nu vom mai avea antimaterie. La naiba, Jez, dacă ăştia trimit două forţe de intervenţie, suntem în rahat pân’ la gât.

– N-o vor face. Crede-mă. E o imposibilitate politică. Şi-aşa am ajuns la întrebarea mea iniţială. Când ai pornit la drum, nu aveai antimaterie, şi totuşi ai reuşit să cucereşti planeta asta. Antimateria a fost un avantaj substanţial, Al. Şi l-ai folosit excelent. Nu numai că i-ai îngrozit pe oamenii Confederaţiei, dar prin zborurile de infiltrare i-ai făcut să slăbească din punct de vedere fizic. Douăzeci şi cinci de planete însămânţate. Asta le-a *ologit* de-a dreptul economiile şi conducerea. Nu te pot ataca pe propriul tău teren. Nici gând. Şi asta contează cu adevărat. Şi-a întins picioarele, odihnindu-şi călcâiele pe unul dintre scaunele rămase nerăsturnate. N-o să vedem niciodată nave de război ale marinei în faţa ferestrei. Eşti în siguranţă, Al. Ai făcut curăţenie. Ai săpat şanţul de apărare care îi ţine departe pe ticăloşii ăia, aşa că acum concentrează-te ca să-ţi consolidezi cuceririle. Nu-i lăsa pe slăbănogii care se văicăresc şi care se dau drept prieteni cu tine să şubrezească în timp Organizaţia.

– La naiba, eşti frumoasă.

Şi Al, călcând prin băltoacele de pe podea şi stropind în jur, merse să o sărute. Ea îi zâmbi şi, cu un deget, îl gâdilă sub bărbie.

– Băieţii vor înnebuni când vor auzi că am pierdut staţia.

– Se vor speria, doar atât, spuse ea. Arată-le că nu este cazul, că eşti stăpân pe situaţie. Au nevoie de asigurări. Au nevoie de tine, Al, pentru că nimeni altul nu poate ţine hăţurile.

– Ai dreptate. Îi voi convoca pe principalii locotenenţi. Încropesc o poveste şi după aceea le dau un şut în fund.

Ea îşi încolăci o mână pe după gâtul lui.

– Asta mai poate aştepta o oră.

*

Al se simţea mai bine când ajunse la biroul şefilor de stat-major. Nu avea niciun rost să îi ia de boaşe chiar înainte de începerea şedinţei. Era doar… nu putea să nu-şi aducă aminte cum arătase biroul somptuos când îl folosise prima oară. Ordonat şi sclipitor, cafeaua fiind servită dintr-un vas de argint plasat într-un recipient din porţelan. Acum suferea din cauza mareei de mizerie care inundase Monterey. Fără mecanoizi, nimic nu mai era curat, iar de lustruit nici nu mai putea fi vorba. Pe masă zăceau farfurii şi pliculeţe rămase de la trei sau patru şedinţe; ceşti în fundul cărora apăruse mucegai. Nimeni nu se deranja să le ducă la cea mai apropiată cantină.

Lucrurile nu mergeau bine. Deloc. Jez avea dreptate. Trebuia să consolideze ceea ce avea. Să facă lucrurile să funcţioneze din nou ca unse. Ca la început.

Kiera sosi ultima. Începea să devină un obicei. Al nu-şi dădea seama dacă ea făcea asta ca să-l zgândărească ori să îi determine pe toţi să o bage în seamă. Îşi ocupă locul cam la jumătatea mesei, între Patricia şi Leroy. Al îşi jucă rolul teatral, ridicându-se şi umplându-şi ceaşca de la espressor.

– Leroy, unde e Webster? întrebă Capone pe neaşteptate. Ar trebui să ne povestească toată tărăşenia.

Managerul îşi întrerupse discuţia şoptită cu Patricia şi se uită prin birou cu ochi surprinşi.

– Probabil că puştiul se eschivează.

– Da? Nu l-am mai văzut de ceva vreme. Ce se întâmplă?

Dacă se gândea mai bine, Al nu-şi mai amintea când participase tânărul la o şedinţă. Era un exemplu tipic privind modul neglijent în care se desfăşurau treburile în ultimul timp. Niciun ostatic nu era mai important decât Webster Pryor; era singura persoană care îl putea face pe Kingsley Pryor să îşi ducă misiunea la bun sfârşit.

Leroy îşi scoase blocul de buzunar şi tastă cu repeziciune, verificând lista de sarcini a personalului său. Rezultatul îl nelinişti, lucru de care deveniră cu toţii conştienţi.

– E la bucătării, aşa cred. Asta i-a fost ultima însărcinare, să îl ajute pe bucătarul-şef. Supervizorul lui nu a mai răspuns de atunci încoace.

Al se aşeză şi îşi învârti ceaşca de cafea.

– Silvano, unde e puştiul?

Încruntătura locotenentului morocănos se adânci.

– Habar n-am.
– E treaba ta să ştii. Iisuse, ţi-am dat sarcina să-i faci pe oameni să păstreze ordinea, iar tu nu eşti în stare nici măcar să ai grijă de un ţânc. Ştii că ne ajută să-l ţinem pe Webster sub control. El e mai important decât restul ostaticilor la un loc.
– Sigur, Al. O să-l găsesc.
– Aşa să faci, te rog. Fir-aş al dracului, asta e ceva tipic, şi arată delăsarea care domneşte aici. Luă o gură de cafea, strunindu-şi mânia. În regulă, oameni buni, sunteţi la curent cu ceea ce s-a întâmplat cu staţia producătoare de antimaterie? După felul în care cei prezenţi murmurară şi evitară să îl privească în ochi, bănui că aflaseră deja. Ei, bine, nu luaţi totul ca şi cum ar fi sfârşitul lumii. Am reuşit să obţinem ceea ce ne-am propus. Dwight, câte planete am dat peste cap până acum?
Comandantul flotei roşi când toţi ceilalţi îşi aţintiră ochii asupra lui.
– Şaptesprezece infiltrări confirmate, Al. Aşteptăm întoarcerea altor două zboruri.
– Deci, nouăsprezece planete, spuse Capone zâmbind către locotenenţi. Plus Arnstadt. Nu e rău. Nu e rău deloc. Am aruncat atâta scârnă în mutra marinei încât acum nici nu ne mai poate vedea. Iar dacă vor încerca vreun raid… Emmet, ce se va întâmpla? Mai avem ce ne trebuie ca să îi izgonim?
– Nicio problemă, Al. Toate platformele DS sunt încărcate cu antimaterie, la fel şi jumătate din flotă. Singurele nave ale marinei care vor vizita Noua Californie ca să ne atace sunt cele cu misiuni sinucigaşe.
– Mă bucur să aud asta. Aţi auzit cu toţii, da? Privi cercetător în jur, încercând să-i depisteze pe disidenţi cu ajutorul simţurilor lui eterice, în vreme ce ei jurau că auziseră şi aprobau. Era cineva care sărea în ochi – Kiera, cu dispreţul ei glacial: restul erau doar agitaţi ori, precum Silvano, morocănoşi şi plini de resentimente. Însă deocamdată se descurca bine. În regulă, continuă el, am realizat ceea ce ne-am propus când am intrat în primărie. Avem o planetă întreagă, plus o serie de fabrici spaţiale. Iar lucrul cel mai important este că am anihilat opoziţia cea mai apropiată. Planeta aceasta este acum o adevărată fortăreaţă. Asta înseamnă că nu trebuie să ne preocupe atât de mult apărarea şi că e cazul să conducem cum se cuvine afacerea pe care o avem. Leroy, care e situaţia alimentară la suprafaţa planetei?
– Nimeni nu suferă de foame, Al. Fermele nu merg la fel de bine ca înainte. Dar produc. Cred că le-am putea aduce la nivelurile anterioare

de producţie dacă locotenenţii de la sol ar exercita unele presiuni. Trebuie să-i motivăm.

– Bun. Aşadar, în problema hranei putem îmbunătăţi situaţia, dacă avem timp. Mickey, băieţii tăi te trag în piept ori îşi fac treaba ca o trupă de nemţi când le dai vreun ordin?

Mickey Pileggi îşi linse broboanele de sudoare care îi apăruseră brusc pe buza de sus.

– Îi ţin sub control, Al. Sigur. Absolut sigur.

– Mickey, mă ameţeşti cu vorbe goale. Toată şandramaua asta o să se ducă dracului. Am luptat atât de mult împotriva Confederaţiei încât nici n-am băgat de seamă că la noi plouă prin acoperiş.

– Aşa ai vrut.

Al se opri în plin avânt, revenind la starea anterioară de mânie. Tocmai reuşise să îşi intre elegant în rol.

– Kiera, nu mai fi atât de dominatoare. Am făcut totul ca să ne protejăm. Nimeni nu poate să mă contrazică în privinţa asta.

– Nu te contrazic, Al. Spun doar acelaşi lucru ca şi tine. Ne aflăm unde suntem pentru că tu ne-ai adus aici.

– Ai vrea să fii în altă parte acum?

– Nu.

– Atunci, închide gura şi termină. Vă spun tuturor: acum este momentul să facem ca lucrurile să meargă din nou aşa cum se cuvine. Trebuie să începeţi prin a-i supraveghea mai strict pe soldaţii din subordinea voastră, altfel toţi vor pleca fără învoire din post, aşa cum a făcut-o Webster. Şi, în felul ăsta, o să ne scufundăm în rahat. Trebuie ca totul să meargă strună din nou. Dacă nu vă apucaţi să aplicaţi disciplina adevărată, Organizaţia se va destrăma. Iar dacă se va întâmpla asta, atunci ne ducem şi noi de-a berbeleacul.

– Al, Organizaţia este înfiinţată pentru a ţine flota în funcţiune, spuse Kiera.

– Hei, ce dracu’, doamnă Einstein, ai descoperit asta singură, ori vreunul dintre puştii de la sala de gimnastică ţi-a explicat treburile în timp ce te avea?

Şi Capone chicoti, încurajându-i pe ceilalţi să i se alăture.

– Ştiam asta. Mă întrebam însă dacă ştiai şi tu.

Buna dispoziţie a lui Al dispăru.

– Ce vrei să insinuezi?

– Nu avem nevoie de flotă decât dacă Noua Californie rămâne în acest univers.

– Uf, la naiba! Nu mai vreau să aud prostia asta. Nu înţelegi odată? Dacă plecăm, deştepţii Confederaţiei se vor vedea liberi să născocească vreo modalitate de a ne prinde şi a ne aduce înapoi.

Trebuie să rămânem aici, este singura cale prin care putem vedea ce se mai întâmplă.

– Şi dacă vezi ceva de genul ăsta care să ne afecteze, ce vei face, Al? O tehnologie suficient de puternică pentru a atrage înapoi o planetă din partea cealaltă a lumii de dincolo! Lansezi o viespe-de-luptă împotriva lor? Crede-mă, în cazul în care Confederaţia va deveni atât de puternică, nu vom mai avea nicio şansă. Însă nu cred că vor învăţa vreodată să facă aşa ceva. Noi putem, pentru că avem la dispoziţie puterea diavolului care ne încarcă bateriile. Niciun fragment de maşinărie nu poate schimba situaţia. Dacă plecăm, eu cred că ne vom simţi mult mai siguri decât aici.

Al simţi o mâncărime într-o palmă, care pornea pe piele exact din locul de unde ţinea bâta de baseball. Se abţinu cu greu să nu o materializeze în lumea reală. Vorbele Kierei despre diavolul care îi ajuta îl făcuseră să se simtă inconfortabil. Catolic din naştere, lui Al nu-i plăcea să examineze implicaţiile a ceea ce devenise în acele momente, şi nici motivul.

– Nu ne punem toate nădejdile în viitor pe ceea ce *crezi tu* că ar putea fi bine, surioară, mârâi el. Dacă vrem o certitudine, rămânem aici.

– Organizaţia poate fi transportată pe planetă, spuse Kiera, ca şi cum Capone nu vorbise mai devreme. Putem folosi reţeaua DS pentru a ne păstra baza de putere în siguranţă până preluăm controlul asupra oraşelor. După aceea, utilizăm trupele terestre pentru a instaura ordinea. Al a avut dreptate în privinţa asta. În ultima vreme am tolerat mult prea multe derapaje. Ştim că trebuie să păstrăm fermele şi o mare parte din industrie în funcţiune dacă dorim să ducem o existenţă decentă de cealaltă parte. Vom avea nevoie de un guvern puternic, care să gândească pozitiv pentru a reuşi toate acestea. Iar guvernul suntem noi.

– Putem face toate chestiile astea şi să rămânem totuşi aici, spuse Al. Glasul lui devenise un soi de şoaptă. Asta îi îngrijoră pe cei care îi fuseseră alături de la început, deşi Kiera păru să nu ia în seamă pericolul nu tocmai ascuns. O să vă anunţ când o să vreau ca altcineva să-mi spună cum să conduc Organizaţia. Ai priceput, păpuşico? Ori trebuie să-ţi explic punct cu punct?

– Am auzit ce-ai spus, Al.

Tonul Kierei trăda o indolenţă amuzată.

– Inteligent din partea ta. Acum vreau ca toţi ceilalţi să faceţi ce am spus. Avem nevoie de nişte măsuri represive ca şi cum Dumnezeu ar călca peste nori. Vreau ca lucrurile să se mişte. Transmiteţi asta

soldaţilor voştri: începând de azi, ori vă intraţi în formă, ori vă faceţi vânt de aici. Şi nimeni nu vrea să-şi facă vânt de aici.

Al le spuse lui Emmet şi lui Silvano să rămână după ce restul ieşiră din sala de şedinţe. Apăsă pe un comutator pentru a curăţa peretele şi aşteptă nerăbdător cât undele transparente alunecară prin faţa lui. Cu mintea încinsă, îi venea greu să-şi domolească puterea energistică. În cele din urmă, peretele se stabiliză, oferindu-i o imagine a Centrului de Operaţiuni Tactice DS. Cinci oameni stăteau la şirurile lungi de console, doi dintre ei jucând cărţi.

– E bună târfa, spuse Al.

Era mai surprins decât crezuse.

– A fost căsătorită cu un politician, spuse Silvano. Ştie cum să procedeze pentru ca vorbele ei să pară plauzibile.

– Oricum, m-a convins că ar fi o idee bună să ne cărăbănim de aici, bolborosi Al. Se întoarse către cei doi locotenenţi seniori ai săi. Emmet, e corect ce a zis? Putem scoate planeta din raza lor de acţiune? Vreau să spun, imediat.

Emmet îşi trecu o palmă peste frunte.

– Al, pot face ca maşinăriile pe care le avem să funcţioneze. Să le reparăm, să ne asigurăm că toate sunt conectate unde trebuie. Dar, la naiba, întrebări ca asta… Mă depăşesc, Al, mă depăşesc cu mult. Ai nevoie de un fizician specializat în teorie ori de un preot. Însă chiar dacă ei ar învăţa cum să facă asta, aşa ceva nu se va întâmpla mâine. Am fi mai siguri acolo multă vreme. Şi poate vom învăţa cum să rămânem acolo. La dracu’, nu ştiu sigur, Al.

– Bravo. Capone se aşeză, iritat de modul nefericit din care ieşise din confruntare. Şi nici n-o să ajungem să aflăm. S-o ia naiba pe târfa asta. Acum, când s-a declarat în favoarea ideii de a fugi, trebuie să-mi arăt tăria rămânând aici. Şi poţi fi sigur că va începe să-şi strige ideile peste tot.

– Părăsirea acestui univers îi atrage mult pe posedaţi, spuse Silvano. E ceva intrinsec. Poate c-ar trebui să te înclini în faţa inevitabilului, şefu’.

– Crezi că o să cedez în faţa târfei?

– Nu în faţa ei, nici vorbă. Însă ea sprijină o idee câştigătoare.

– Mai am nevoie de şoimii-de-iad o vreme, spuse Al. Emmet, ai mai făcut ceva în legătură cu construirea altei troace cu hrană pentru ei?

– Îmi pare rău, Al, n-am avut timp.

– Acum ai.

*

Banneth îi făcea pregătirile preliminare lui Kilian când unul dintre acoliţii seniori bătu la uşa sanctuarului ei. Când ea îi vârî mai adânc tubul subţire, Kilian scoase un gâlgâit.

– Mă întorc într-o clipă, îi promise ea binedispusă, şi fixă o clemă în jurul inciziei, pentru a opri sângerarea. Îşi scoase mănuşile protectoare subţiri şi se duse la uşă.

– Un cadavru, Mare Mag, spuse gâfâind acolitul. Am găsit un cadavru în templu.

Ea se încruntă.

– Al cui?

– Acolitul Tilkea, Mare Mag. A fost măcelărit. Nu am autorizat aşa ceva. Tilkea era unul dintre cei mai buni.

– Înţeleg. Banneth datavizǎ un cod de încuiere a uşii sanctuarului ei şi porni spre templu. Ce groaznic, un cadavru pe care nu l-am autorizat.

– Da, Mare Mag, o aprobă agitat acolitul.

Ca toţi ceilalţi din sediu, niciodată nu ştia dacă ea glumea sau nu.

Chiar potrivit standardelor sectei, uciderea era un caz extrem. Rămăşiţele acolitului Tilkea erau suspendate cu fire de sârmă de carbon deasupra altarului, cu braţele şi picioarele răşchirate. Cârlige mari îi pătrunseseră în piele, deasupra omoplaţilor, dar şi în fese, încheieturile mâinilor şi gleznelor, fixându-l de sârme. Pieptul îi fusese despicat de la gât până la vintre, coastele îi erau desfăcute pentru a lăsa organele interne să se reverse. Ele căzuseră pe altar, într-o baltă de sânge. Concentrată, Banneth dădu roată cadavrului, în timp ce un grup de acoliţi stăteau la o distanţă respectuoasă. Este ironic, gândi ea, că moartea cuiva în templu, unde ei înşişi uciseseră sute de oameni în ultimele decenii, stârnea o asemenea agitaţie. Un semn al timpurilor.

Sângele nu se răcise încă. Banneth scoase din buzunar un mic bloc medical şi lipi senzorul de ficatul lucios al lui Tilkea.

– Asta s-a întâmplat acum jumătate de oră, anunţă ea. Era de serviciu aici?

– Da, Mare Mag.

Banneth datavizǎ procesorul reţelei sediului şi îi dădu instrucţiuni să verifice sistemele de securitate. În ultima oră nimeni nu părăsise clădirea.

– Vreau ca fiecare uşă să fie păzită de câte o echipă alcătuită din cinci acoliţi. Putem înzestra oamenii doar cu arme de mână şi proiectile chimice.

Acoliţii seniori se grăbiră să execute ordinul. Când se ridică, Banneth văzu cuvintele de pe peretele din spatele altarului. Cineva

folosise inima lui Tilkea, scrijelind cu sânge: *Întunericul a sosit.* Privirea ei se îndreptă de la înscris spre sârmele care dispăreau în umbrele ce învăluiau tavanul.

– Cine le-a fixat acolo? întrebă ea încet.

Nu era o treabă dificilă, dar cu greu s-ar fi putut face aşa ceva fără să observe cineva. Neajutoraţi, acoliţii ridicară din umeri.

Asta e o moarte foarte minuţios pusă la punct, îi spuse Banneth Europei Occidentale. **Pregătirea ei a durat ceva timp. Şi chiar şi unui posedat i-ar fi greu să intre şi să iasă din clădire. IA-ul meu rulează o scanare pentru depistarea erorii.**

Lui Dexter nu i-ar fi greu să facă asta, îi răspunse Europa Occidentală. **Din câte am constatat, poate păcăli toate dispozitivele tale electronice. Cred că a declanşat un război al nervilor. Dacă este atât de obsedat de tine, o moarte rapidă nu ar fi de ajuns.**

Cred că ai dreptate.

Fruntea sus, asta confirmă că încă e în Edmonton. Iar dacă Tilkea a fost ucis doar acum o jumătate de oră, s-ar putea să nu fi plecat de acolo. Voi da imediat ordin de oprire a vac-trenurilor.

Dacă Dexter poate deveni invizibil, probabil că încă se află în templu. Banneth îşi reprimă impulsul de a privi în jur, spre numeroasele ascunzişuri întunecoase. **Sunt convinsă că vrea să-mi vadă reacţia.**

L-ai putea face fericit. Ţipă, leşină; chestii din astea.

Voi avea asta în vedere pe viitor.

Probabil că ar trebui să declanşezi ciclul de sex mai devreme, îi sugeră Europa Occidentală. **Transformă-te în bărbat.**

Nu văd relevanţa.

Agresiunea unui bărbat ar fi o reacţie mai adecvată acestei situaţii. La urma urmelor, Dexter este un psihopat furios.

Banneth transmise un hohot sec de râs prin legătura de afinitate. **Acesta e unul din cele mai preţuite privilegii ale mele, cunoaşterea intimă a ambelor profiluri psihologice pe care le are rasa umană. Pot exploata la perfecţie slăbiciunile relevante. Bărbaţii au o conştiinţă mai slabă, te asigur; dar pretenţiile voastre că sunteţi mai duri şi mai rezistenţi sunt mai curând o tristă minciună cu rol de stimulare a egoului, o iluzie pe care v-o administraţi singuri.**

Sunt fermecat, cu certitudine. Ei, dacă nu vrei să faci asta, ai nevoie de altceva?

Nu-mi vine nimic în minte. Acest loc e atât de plin de capcane, încât mă tem mai mult că vreunul dintre acoliţii ăştia needucaţi ar putea declanşa vreo bombă decât că mă confrunt cu o invazie de posedaţi.

Foarte bine.

Urmăriţi şi celelalte secte?

Da. Eu şi America de Nord le monitorizăm. Opt dintre capelele din Edmonton au fost preluate de posedaţi. E doar o chestiune de timp până când vor urma şi restul. Quinn a început să saboteze infrastructura din Edmonton. Acoliţii au fost trimişi în câteva rânduri să deterioreze generatoare de fuziune şi staţii de pompare a apei. Au pătruns în ele de trei sau patru ori.

Nu am observat nicio afectare a serviciilor.

Pentru că nu a existat aşa ceva. Deocamdată. Dar marjele sunt reduse, ceea ce ridică un mare semn de întrebare în ceea ce priveşte scopul principal al lui Dexter. Cu toate acestea, pentru noi a fost un tipar interesant. S-au înregistrat acte similare şi la Paris, şi Bombay.

Crezi că el a fost şi acolo?

Da. Investighez Parisul chiar eu, desigur. Supervizorul pentru Asia de Est acordă personal atenţie sectei din Bombay.

Observatorii tăi de aici ar trebui să îi supravegheze pe Courtney şi pe Billy-Joe. Banneth se concentră asupra imaginilor acestora. **Au dispărut de două zile. Când era acolit, Dexter era peştele ei, în numele meu. N-ai putea să o socoteşti prietenă, dar îi va fi credincioasă. Dacă ar dori să ţină pe cineva aproape, pe ea ar alege-o.**

Mulţumesc. Vom fi vigilenţi.

*

Vizualizarea programului luă forma unei pânze de păianjen tridimensionale care umplea întregul univers. Şuviţele erau toate culori primare, traversându-se şi retraversându-se una pe alta, o ţesătură care se întindea până la infinit, unde îşi pierdeau culoarea, devenind o uniformitate gri-nul. Mintea Louisei atârna în centru, privind în toate direcţiile simultan.

Nanonicele ei neurale îi înfăţişau reţeaua de comunicaţii a Pământului. Ori cel puţin o parte din structura informatică a Londrei. Însă putea fi doar reţeaua internă a hotelului Ritz. Nu era sigură, numai că ea înconjura procesorul de reţea a camerei... când rulase acel protocol aparte de simbologie. Existau câteva interpretări care erau ca un coral cibernetic, altele care aveau drumuri de desene

animate, inele încâlcite ale gigantelor gazoase, chiar una care era o intertextură de lichide strălucitoare. Însă aceasta din urmă, simţi ea, era cea mai reală.

Taxiurile informaţionale curgeau şuvoi spre ea, scăpărări tăcute de lumină care călătoreau de-a lungul şuviţelor până spre centru, condensându-se în jurul ei ca o nouă galaxie. O reacţie la ultimul chestor[8] pe care îl lansase în eterul digital; a cincisprezecea variantă la o întrebare de bază: să găsească o legătură între Quinn Dexter şi Banneth, orice categorie. Încercase combinaţii multiple ale celor mai ciudate transcrieri fonetice, eliminase restricţiile de timp, astfel încât chestorii să poată căuta memorii vechi de secole, permisese să fie incorporate lucrări de ficţiune (orice tip de media, începând cu cărţile). Dacă putea face doar prima conexiune, să descopere o sigură referinţă pozitivă, atunci chestorii şi vânătorii de ştiri şi extractorii de directoare instalaţi în nanonicele ei neurale puteau fi asmuţiţi asupra lui Banneth ca nişte câini după un hax.

Taxiurile informaţionale îşi încărcară fişierele-pasager în programul de analiză pe care Louise îl rula în modul de lucru primar.

– Ei, la naiba, gemu ea.

Afişajul neuroiconic dispăru, iar ea se propti în coate.

Genevieve stătea la biroul din cameră, rulând prin blocul ei procesor un program tutorial geoistoric englez. Îi aruncă o privire înţelegătoare surorii ei.

– Iar te-a dat afară?

– Da. Louise se aplecă peste marginea patului şi îşi căută pe pipăite pantofii. Nicio intrare de fişier, niciuna care să îi combine.

– Trebuie să continui cu interogarea. Genevieve făcu semn către mormanul de flekuri de pe birou. Computerele nu sunt deştepte, ci doar rapide. Gunoi le dai, gunoi îţi oferă.

– Chiar aşa?

Louise nu avea de gând să critice interesul proaspăt descoperit de Gen faţă de textele educaţionale. Era mai bine decât să se joace tot timpul. Din păcate, cunoştinţele ei erau superficiale.

Ca şi ale mele.

– Nu ştiu destule, mărturisi ea. Chiar cu tutorii de program care să mă ajute la formatarea chestorului. Nu o supăra doar incapacitatea ei de a da de o pistă utilă pentru a o găsi pe Banneth. Ci şi faptul că nu primise niciun răspuns de la Joshua. Îi trimisese peste zece mesaje fără a avea măcar o confirmare din *Seninătate.* „Am nevoie de ajutorul unui profesionist”.

---

[8] Motor de căutare (n. tr.).

*

Revenise. Andy Behoo oftă deznădăjduit imediat ce o văzu intrând. Magia era uşor ştirbită de prezenţa Genevievei, care o urma îndeaproape. De astă dată nu se mai deranjă să îi spună ceva clientului pe care îl servea înainte de a-l abandona. Louise stătea în mijlocul magazinului şi privea în jur cu aceeaşi expresie de vagă uluială ca şi prima oară. Ea îi zâmbi discret când îl văzu apropiindu-se (nu prea repede, nu alerga – ai părea jalnic).

– Ai venit după ceva mai deosebit? întrebă el.

„Dumnezeule, ce întrebare stupidă. De ce nu strigi pur şi simplu: Nu mai am vlagă."

– Da, aş dori să aleg nişte programe, spuse Louise.

– Excelent. Îşi plimbă ochii în sus şi în jos, într-o baleiere rapidă, trimiţând imaginea într-o celulă de memorie. În acea zi purta o rochie galben-lămâie, confecţionată dintr-un material care se mula şi o pereche de ochelari de soare cu rame metalice. O combinaţie ciudată, dar foarte elegantă. Trebuia să ai o ţinută echilibrată ca să transmiţi efectul. Ce îţi putem oferi?

– Am nevoie de un chestor foarte puternic. Vezi tu, încerc să găsesc o persoană, şi am foarte puţine informaţii despre ea. Chestorul NAS2600 nu o poate localiza.

Interesul faţă de ceea ce spunea îl făcu pe Andy să-şi mute ochii de la decolteul ei.

– Serios? De obicei, e destul de bun. Prietenul tău se ascunde foarte bine.

Şi roagă-te să fie logodnicul acela detestat.

– S-ar putea. Mă poţi ajuta?

– Pentru asta mă aflu aici.

Andy se întoarse la tejgheaua lui, analizând mental ce putea folosi în acea situaţie. Nu avea tupeul de a o întreba direct dacă ar dori să iasă cu el la un păhărel după ce-şi termina tura. Mai ales când Genevieve era lângă ea. Însă trebuia să existe o modalitate de a o revedea, în afara magazinului Jude's Eworld.

Era foarte atent la Liscard, managerul general, care îl urmărea cum îşi făcea treaba. Liscard era agitată de când doi poliţişti de la Brigada Specială îi făcuseră o vizită. O duseseră pe directoare în biroul ei şi stătuseră de vorbă cu ea mai bine de o oră. Indiferent ce se discutase, programele ei supresoare nu reuşiseră să îi controleze nervozitatea care urmase. Iar după aceea îl hărţuise pe Andy toată ziua, răstindu-se la el din te miri ce sau chiar fără motiv.

Andy trăi cumplita senzaţie că totul ar putea avea legătură cu Louise. Mai precis, cu faptul că le scosese detectoarele celor două

surori. Dacă acestea aparţinuseră Guvcentralului, însemna că Jude's Eworld încălcase legea eliminându-le. Însă nu primise nicio mustrare reală. De atunci încoace, vânzătorii se hrăniseră cu indiscreţii şi zvonuri. Fiecare dintre ei se lăuda cu acel client special şi misterios care declanşase problema.

Inventarul magazinului apăru instantaneu în mintea lui Andy, astfel că verifică specificaţiile pentru chestori.

– Cred că jumătate din problema ta este că acel chestor 2600 vede doar indexurile curente ale fişierelor, îi spuse el Louisei. Trebuie să găsim unul care să analizeze fişiere întregi şi să ignore statutul de dată, iar asta ar trebui să fie de ajutor în cazul referinţelor obscure. Andy se vârî sub tejghea şi se uită la maldărele de flekuri aşezate pe rafturile de dedesubt. A, gata. Reapăru ţinând în mână o cutie. Killabyte. E aproape un IA în toată regula. O cerere dintr-un foc, ce funcţionează pe baza intuiţiei creatorului, iar asta înseamnă că poate utiliza orice referinţe găseşte pentru a constitui noi asociaţii pe care nu le-ai încărcat, şi apoi caută prin ele. Nu revine decât după ce găseşte răspunsul, indiferent cât de mult durează. O jucărie foarte tenace.

– E bună. Mulţumesc, Andy.

– Aş fi vrut să-ţi dau Hyperpaedia, dar nu avem niciun flek în stoc în momentul de faţă. Folosită împreună cu Killabyte, garantez că-ţi vei găsi prietenul. Sunt lideri de piaţă în prezent.

– Sunt convinsă că acest Killabyte îşi va face treaba.

– O să comand Hyperpaedia. Compania de software nu vrea să ne-o datavizeze, fiindcă se teme de cópii neautorizate. Îşi puse coatele pe tejghea şi se aplecă spre ea, făcând un gest confidenţial. Sigur, criptarea a fost deja spartă. Poţi găsi o clonă piratată la orice tarabă din Chelsea Market, dar probabil că va prezenta o degradare a transcripţiei. Cel mai bine este să ai originalul. Mâine dimineaţă va sosi. Ţi-l pot livra direct acasă.

– Stau la Ritz.

Louise se scotoci în geanta de umăr şi scoase discul de colecţie oferit de hotel în semn de curtoazie.

– Aha. Andy ridică blocul registru de livrări de pe tejghea pentru a accepta codul hotelului. Deci logodnicul tău încă nu a sosit, nu-i aşa?

Genevieve trebui să se aplece în faţă ca să-şi ascundă faţa între palme pentru a pune capăt chicotelilor.

– Nu, încă nu, îi răspunse Louise cu glas calm. Dar trebuie să sosească dintr-o zi în alta. A ajuns deja în sistemul solar. Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta cu altceva.

– Sigur. Orice!

Văzându-i entuziasmul, Louise zâmbi cu modestie. „Ar trebui să fiu mai fermă cu el. Însă, într-un fel, fermitatea faţă de Andy Behoo ar fi fost totuna cu a îneca pui de pisică.”

– Asta doar în cazul în care chestorii nu reuşesc să găsească ce doresc. Ai spus că magazinul este frecventat de detectivi privaţi. Mi-ai putea recomanda unul?

– Să întreb, spuse el cu un aer preocupat. Stai puţin.

Când Andy se îndreptă spre ea, Liscard îi aruncă o privire alarmată.

– Un detectiv privat? murmură ea, după ce Andy o întrebă pe care l-ar recomanda.

– Da, spuse Andy. Unul care se pricepe să găsească persoane. Ştii pe vreunul bun?

– Cred că da, spuse Liscard bâlbâindu-se. Aşteptă temătoare. Imediat ce fetele Kavanagh intraseră în magazin, ea stabilise o legătură senzovizată cu e-adresa pe care i-o dăduseră ofiţerii de la Brigada Specială. Retinele ei şi programul de identificare audio reţinuseră scena pentru cel care se găsea la celălalt capăt al legăturii. Nu avea curajul de a încărca niciunul din programele de urmărire aflate la dispoziţia angajaţilor de la Jude’s Eworld. Casele producătoare de software garantau că ele erau imposibil de detectat, însă ea nu voia să-şi asume niciun risc. Mai ales faţă de oameni care susţineau că erau de la Brigada Specială. Când îl întrebase pe omul ei de la poliţia locală despre ei, acesta îi spusese imediat să nu-l mai contacteze niciodată, şi întrerupsese datavizarea.

– Ce vrei să spun? datavizӑ ea către interlocutorul anonim.

– Există cineva cunoscut care o poate ajuta pe fată, veni răspunsul.

Liscard datavizӑ informaţia direct în nanonicele neurale ale lui Andy.

El nu se grăbi să traverseze magazinul, o abordare calculată care să-i permită să se bucure de formele ei. Imaginile pe care le reţinuse mai devreme erau bune, însă ele nu erau decât nişte păpuşi fotonice în senzovironul lui. După ce le invocase, tânjise după replici mai substanţiale. Acum, având retina comutată spre infraroşu şi trecând totul prin programul de discriminare, reuşi să îi depisteze conturul muşchiului abdominal şi cuşca toracică prin ţesătura rochiei. O acoperire a grilei scanate îi dezvălui dimensiunile precise, tridimensionale, ale sânilor ei minunaţi. Iar spectrul de ton al pielii ei se găsea deja în fişier; asta va însemna o continuare simplă a programului-sculptor, pornind de la picioare şi în jos, de la umerii dezgoliţi. După aceea mai rămânea doar gustul ei când avea să-şi plimbe limba peste pântecul ei, până între coapse. Sunetul corect

când ea va ţipa de recunoştinţă, laudele ce i le va adresa tânguindu-se, cel mai grozav iubit al ei.

Andy se detesta pentru faptul că apela la spiriduşi sensovironici. Suprema dovadă umilitoare că era un ratat desăvârşit. Însă ea arăta fantastic. Mai bine să iubeşti şi să pierzi decât să nu iubeşti deloc. Chiar dacă acest lucru se desfăşura doar digital.

– Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Genevieve cu voce tare. De ce se uită la tine atât de ciudat?

Zâmbetul lui Andy era o mască străvezie trasă peste groaza lui când glasul ei subţire îi tulbură gândurile care o luaseră razna. Broboane de sudoare rece îi răsăriră pe pielea înfierbântată. Nanonicele lui neurale nu reuşiră să disipeze îmbujorarea, pentru că erau prea ocupate pentru a-i domoli erecţia.

Louise îl măsură cu o privire bănuitoare.

– Ai păţit ceva?

– Nu, sunt bine, bolborosi Andy. Se duse precipitat în spatele tejghelei, ignorând încruntarea Genevievei. Cred că persoana de care ai nevoie este Ivanov Robson. E specializat în găsirea persoanelor dispărute, în ambele feluri.

– Ambele feluri?

– Da. Unii oameni dispar cu adevărat: dispar din viaţă ori nu-şi actualizează intrările de director – ca prietenul tău. Apoi mai sunt cei care încearcă în mod deliberat să dispară: datornici, parteneri frauduloşi, infractori. Înţelegi tu.

– Da. Bine, îţi mulţumesc, acest domn Robson mi se pare în regulă.

Andy datavizăadresa şi e-adresa detectivului. Louise zâmbi şi îi făcu un semn evaziv cu mâna în timp ce se îndepărta. Andy scăpă un oftat printre dinţii strâmbi. Mâna îi tremura din nou, silindu-l să se prindă de marginea tejghelei. *Idiot. Idiot. Idiot!* Însă ea nu ieşise valvârtej şi nici nu făcuse vreun comentariu privind stupida lui reverie erotică. Încă mai avea o şansă.

Da, cam la fel de mare ca aceea de a fi încoronat rege al Kulu.

Coborî privirea ca să mai verifice o dată. Pe raftul din mijloc al tejghelei se afla un teanc de cincisprezece flekuri Hyperpaedia, toate în ambalaj intact. Singura lui scuză de a o mai vedea.

*

Taxiul opri la capătul Fernshaw Road, la intersecţia cu Edith Terrace. Louise şi Genevieve coborâră, iar uşa taxiului glisă, închizându-se. Vehiculul se îndepărtă accelerând. Le lăsase pe o stradă rezidenţială tăcută, unde trotuarele erau făcute din lespezi de piatră, nu dintr-o bandă simplă de betoncarbon. Mesteceni argintii şi sicomori, care probabil aveau câteva sute de ani, mărgineau pe

ambele părţi drumul, iar coroanele lor uriaşe se contopeau, un scut de culoarea smaraldului în calea razelor toride ale soarelui. Toate casele erau vechi şi aveau două sau trei etaje, vopsite în alb sau crem. Cărămizile şi acoperişurile acoperite cu gresie le trădau vârsta, deoarece erau fie lăsate, fie umflate; secolele de declin şi de deteriorare a mediului deformaseră fiecare zid şi bârnă de susţinere. Ramele ferestrelor erau înclinate la cele mai ciudate unghiuri. Nu exista nicio singură linie dreaptă pe acea stradă.

Fiecare casă avea o grădină minusculă în faţă, deşi toate fuseseră pavate; copacii masivi absorbeau atât de multă lumină încât împiedicau creşterea oricăror tufişuri sau viţe sub ei.

– Aici trebuie să fie, spuse Louise cu un glas în care se strecurase îndoiala.

Se oprise în faţa unui zid înalt în care exista o singură uşă din stejar, care îşi pierduse orice strălucire din cauza vechimii. Într-o parte era o placă din alamă, cu grilaj. Arăta prea primitivă pentru o datavizare. Apăsă butonul de culoarea fildeşului aflat deasupra.

– Da, se auzi un glas scârţâit venind prin grilaj.

– Am venit să discut cu domnul Robson, spuse ea. Am apelat mai devreme. Sunt Louise Kavanagh.

Uşa scoase un bâzâit puternic şi Louise o împinse. Dincolo de ea era o curte interioară de formă rectangulară, care ţinea cât faţada clădirii, care adăpostea un set de mobilier din fier forjat şi două conifere care se uscaseră în ghivecele crăpate. Uşa din faţă, o copie a celei din spatele lor, era deschisă. Louise privi cu precauţie printre gene spre holul mic. O fată blondă, o idee mai mare decât ea, stătea la un birou a cărui tăblie era sufocată de dosare, cutii de flekuri şi căni de cafea din porţelan. Se uita la un pilon AV care ieşea din partea de sus a unui teanc de blocuri procesoare ce păreau scumpe.

Lumina palidă de culoare turcoaz ce venea dinspre pilon se reflecta din ochii ei căprui şi înguşti. Postura ei îngheţată era una de şoc.

Singura ei confirmare a faptului că observase intrarea surorilor a fost o întrebare:

– Ai accesat? spuse ea cu glas răguşit.

– Ce anume? întrebă Genevieve.

Recepţionera făcu un gest spre pilon.

– Ştirile.

Ambele surori priviră drept în ceaţa luminoasă a pilonului. Aveau în faţa ochilor un parc întins, aflat sub un dom de arcologie tipică. De-a curmezişul părţii centrale a imaginii, un turn mare din grinzi de metal, cu vârful ascuţit, se prăbuşise şi zăcea ca un morman diform pe iarba imaculată, de culoarea smaraldului. Câţiva dintre copacii stufoşi care

îl înconjurau fuseseră striviţi şi îngropaţi sub grinzile despicate din metal ruginit. Scena distrugerii era inundată de o mulţime uriaşă, alte mii de oameni umplând aleile. Purtau haine de doliu, ca şi cum turnul ar fi fost o rudă mult-iubită. Louise văzu că toţi stăteau cu capetele plecate, iar majoritatea plângeau. Ţipete subţiri de suferinţă se împleteau prin aer.

– Ticăloşii, spuse recepţionera. Nişte ticăloşi nenorociţi.

– Ce e lucrul acela? întrebă Genevieve.

Femeia o privi uimită.

– Suntem de pe Norfolk, îi explică Louise.

– Acela este Turnul Eiffel, spuse recepţionera. Din Paris. Iar anarhiştii Căderii Nopţii l-au aruncat în aer. Ăştia sunt o adunătură de demenţi care s-au pus pe distrus. Asta e misiunea lor, zic ei, să pregătească lumea pentru venirea Nopţii. Dar toţi ştiu că sunt doar o acoperire pentru posedaţi. Nişte nemernici.

– Turnul era chiar atât de important? întrebă Genevieve.

– Turnul Eiffel avea aproape şapte sute de ani. Ce părere ai?

Fetiţa se uită la proiecţie.

– Ce oribil din partea lor.

– Da. Cred că tocmai de aceea există lumea de dincolo. Pentru ca oamenii care fac asemenea lucruri să poată suferi până la sfârşitul timpului.

Louise ajunse la etaj pe o scară în spirală, închisă de geamuri. Ivanov Robson le aştepta pe palier. Călătoria cu nava marţiană *Tărâmul Îndepărtat,* o obişnuise pe Louise cu oamenii care nu împărtăşeau şablonul corporal cu care ea crescuse. Şi, desigur, în Londra trăiau oameni de o diversitate ameţitoare. Chiar şi aşa, aproape că tresări la vederea lui Robson. Era cel mai masiv bărbat pe care îl văzuse în viaţa ei. Înalt de peste doi metri şi zece, cu un corp care părea mătăhălos chiar şi pentru o asemenea statură. Dar nu era gras deloc, observă ea. Era înspăimântător de puternic, având braţele mai groase decât picioarele ei. Cu părul des, castaniu cu nuanţe aurii, prins într-o coadă de cal minusculă şi purtând un costum elegant de culoare galbenă, bărbatul arăta uimitor de spilcuit.

– Bine ai venit, domnişoară Kavanagh.

Din expresia amuzată şi sigură de sine care răzbătu în vocea lui era evident că era conştient de efectul pe care îl avea asupra oamenilor.

Le conduse în birou, iar scândurile podelei scârţâiră sub greutatea lui. Rafturile cu cărţi îi amintiră Louisei de biblioteca-birou a tatălui ei, deşi acolo erau foarte puţine volume îmbrăcate în piele. Ivanov Robson se aşeză comod pe scaunul lat aflat înapoia biroului cu tăblie din sticlă fumurie. Suprafaţa ei era goală, cu excepţia unui bloc-

procesor şi a unui tub ciudat din sticlă, cu partea superioară cromată, înalt de patruzeci şi cinci de centimetri, iluminat de dedesubt. Înăuntrul tubului se găseau bule mari de culoare oranj care se deplasau încet în sus şi în jos, oscilând în timp ce se deplasau.

– Sunt peşti xenoc? întrebă Genevieve.

Erau primele cuvinte pe care le rostea în prezenţa bărbatului. Uriaşul reuşise să îi înăbuşe obişnuita ei atitudine de bravadă. Rămăsese tot timpul în spatele Louisei.

– Nimic prea spectaculos, spuse Ivanov. E o antichitate, o lampă autentică de lavă, datând din secolul XX. M-a costat o avere, dar ţin la ea. Aşa, cu ce te pot ajuta? întrebă el, împletindu-şi degetele într-un soi de cort şi privind-o direct pe Louise.

– Trebuie să găsesc pe cineva, răspunse ea. Hm, dacă nu vei dori să preiei cazul după ce îţi voi spune despre cine este vorba, voi înţelege. Cred că se numeşte Banneth.

Şi apoi Louise se lansă într-o relatare privind călătoria ei de când plecase din Cricklade, nu atât de cenzurată ca de obicei.

– Sunt impresionat, spuse Ivanov încet după ce ea încheie. Te-ai confruntat cu posedaţi şi ai supravieţuit. Asta este o mare realizare. Dacă vei avea vreodată nevoie de bani, cunosc oameni din lumea media.

– Nu vreau bani, domnule Robson. Vreau să o găsesc pe Banneth. Niciun chestor nu pare să fie capabil să facă asta pentru mine.

– Mă simt aproape jenat să-ţi iau bani, dar o voi face, desigur. Zâmbi cu toată gura, expunându-şi dinţii care fuseseră îmbrăcaţi în întregime în aur. Avansul este de două mii de fuzidolari. Dacă o localizez pe Banneth, asta înseamnă alţi cinci mii. Plus cheltuielile. Îţi voi da chitanţe, dacă acest lucru va fi posibil.

– În regulă.

Louise îi întinse discul de credit al Băncii Joviene.

– Întâi, două întrebări, spuse Ivanov după ce banii fură transferaţi. Îşi înclină scaunul pe spate şi închise ochii, rămânând pe gânduri. Singurul lucru pe care îl ştii cu certitudine este că Banneth l-a ofensat pe Quinn Dexter. Corect?

– Da. El a afirmat asta.

– Şi Banneth sigur locuieşte pe Pământ? Interesant. Ceea ce s-a întâmplat între ei pare foarte neplăcut, ceea ce presupune că au fost implicaţi în cine ştie ce fel de activităţi infracţionale. Cred că asta ar trebui să fie un punct de pornire corespunzător.

– Aha.

Louise nu se uită la el. Dacă lucrurile erau expuse astfel, era evident. Ar fi trebuit să trimită un chestor în arhivele referitoare la infracţiuni.

– Louise, eu sunt profesionist, spuse el cu amabilitate. Ştii că posedaţii au ajuns pe Pământ, da?

– Da. Am accesat ştirile de la New York. Primarul a declarat totuşi că au fost eliminaţi.

– Tot ce se poate. Dar Guvcentralul nu a pornit încă liniile de vac-trenuri spre New York. Asta ar trebui să-ţi spună ceva. Iar acum, Turnul Eiffel a fost distrus fără alt motiv decât de a demoraliza şi înfuria populaţia. Asta înseamnă probabil că posedaţii sunt şi la Paris. O faptă ca asta depăşeşte capacităţile unei bande de stradă oarecare. Uite ce vreau să-ţi spun, Louise, în stilul meu neîndemânatic: în cazul în care Quinn Dexter este aici, înseamnă că se va duce şi la Banneth. Chiar vrei să te întâlneşti cu el?

– Nu! strigă Genevieve cu glas ascuţit.

– Atunci ţine seama încotro te duce acest drum.

– Nu am nevoie decât de e-adresa lui Banneth, spuse Louise. De nimic altceva.

– Atunci, o să fac tot posibilul ca să o obţii. Te voi contacta.

Ivanov aşteptă până când surorile coborâră scara în spirală, după care întrebă: **Vrei să îi dau e-adresa lui Banneth?**

Regret, dar acest lucru este inutil acum, îi răspunse Europa Occidentală. **Edmonton încă nu este blocat, iar Quinn este acolo. Nu o pot lăsa să-l întâlnească; va trebui ca ea să renunţe la asta o vreme.**

13

Perspectiva zborului interstelar li se păruse mereu reală unor secţiuni ale rasei umane cu multă vreme înainte ca Sputnik 1 să fie plasat pe orbită. O idee care a început cu vizionari precum Ţiolkovski, Goddard şi, oarecum mai fantezist, scriitorii de science fiction ai acelui secol, a fost preluată şi promovată de activiştii obsedaţi ai spaţiului când fabricile de microgee au apărut on-line, dovedind că producţia orbitală era o afacere profitabilă. Odată cu dezvoltarea Haloului O'Neill şi a operaţiunilor miniere de pe Jupiter în secolul XX, conceptul a început în cele din urmă să pară realizabil. Asteroizii erau deja goliţi pe dinăuntru şi făcuţi să fie locuibili. Acum se punea doar problema tehnologiei şi a finanţării pentru a-i propulsa departe de orbita Pământului şi a-i duce dincolo de spaţiu, spre Proxima Centauri. Nu a existat nicio frână teoretică; se puteau construi motoare cu fuziune sau antimaterie care să accelereze uriaşele roci până la viteze între cinci şi douăzeci la sută din viteza luminii, în funcţie de fizicianul care era întrebat. Generaţiile echipajelor aveau să trăiască, să-şi îngrijească utilajele şi să moară în interiorul rocii în timp ce aceasta se deplasa prin vid, în speranţa că descendenţii lor vor moşteni o lume nouă.

Din păcate, natura umană fiind aşa cum e, zborurile cu durate de secole erau mult prea lungi, idealul colonizării, prea abstract pentru a motiva guvernele şi marile instituţii ale vremii să construiască propusele arce spaţiale. În mod inevitabil, marea chichiţă erau costurile. Era posibil ca investiţia să nu devină niciodată profitabilă. De aceea, se părea că idealiştii care propuneau un nou început trebuiau să continue să viseze.

Un astfel de visător neîmpăcat a fost Julian Wan care, mai ingenios decât colegii săi, a convins consiliul corporaţiei New Kong să facă cercetări în domeniul călătoriei cu viteze mai mari decât cea a luminii. El a insistat susţinând că era un proiect de mică anvergură şi ieftin, care să testeze ecuaţii mai îndoielnice ale Teoriei Cuantice Unificate. În esenţă, a fost vorba de câţiva fizicieni teoreticieni dezlănţuiţi, care aveau mult timp de petrecut la computere; dar dacă acest lucru putea fi pus în practică, avantajele comerciale aveau să fie fenomenale. Preocuparea nobilă faţă de destinul uman şi căutarea cunoaşterii pure nu au fost niciodată menţionate.

New Kong a testat cu succes propulsia TTZ în anul 2115, iar conceptul navei-arcă a fost imediat şi discret respins. Planurile frumos

detaliate şi propunerile avansate de o serie de societăţi şi asociaţii de zbor stelar au fost descărcate în memoriile bibliotecilor universitare pentru a se alătura tehnologiilor care nu se materializaseră niciodată, precum bombardierul acţionat de energie nucleară, podul peste Canalul Mânecii, staţiile energetice solare staţionare şi generarea de continente (aşa-numitul proiect Ridicarea Atlantidei, în cadrul căruia bombele cu fuziune urmau a fi folosite pentru a modifica activitatea tectonică). Apoi, în 2395, a fost descoperită lumea Tyrathca din Hesperi-LN, împreună cu ştirea că aceasta era de fapt o colonie întemeiată de o navă-arcă. Vechile planuri umane au fost reanalizate sumar de studenţii la istorie şi tehnologie, care erau interesaţi să afle cum stăteau în comparaţie cu o arcă autentică. O perioadă de interes academic, care s-a stins în mai puţin de un deceniu.

Joshua, care se considera un entuziast al zborului spaţial, era fascinat de lumina intermitentă asupra cărora erau concentraţi senzorii navei *Lady Mac.* Era o orbită oarecum eliptică din jurul Hesperi-LN: cu un perigeu de douăsprezece mii de kilometri şi cu un apogeu de patru sute de mii de kilometri. Din fericire pentru misiunea lor, era doar la mai puţin de trei sute de mii de kilometri depărtare de planeta Tyrathca, şi în urcare.

Ieşiseră la două milioane de kilometri de Hesperi-LN, o distanţă care îi plasa în siguranţă dincolo de domeniul de acţiune al senzorilor DS. Lumea Tyrathca nu era un leagăn pentru genul de activitate spaţială pe care îl cunoşteau lumile umane industrializate. Existau puţine staţii de andocare pe orbită joasă, ciorchini de module industriale, reţele de sateliţi-senzor şi de comunicaţii, şi douăzeci şi cinci de platforme DS operate de Marina Confederaţiei. Nu exista îngrijorarea generată de activităţile pirentereşti, astfel că Tyrathca nu produceau astfel de bunuri care să poată fi vândute pe pieţele umane, fără a mai vorbi de cele negre. Confederaţia era mult mai preocupată de perspectiva şantajului căpitanului unei nave stelare solitare înarmate cu arme de asalt terestre. Deşi nu aveau bunuri de consum, între alte produse preţioase, Tyrathca exploatau aur, platină şi diamante pentru industriile indigene. Iar colonia fusese întemeiată în AD 1300; pe fiecare lume umană circulau zvonuri privind uriaşele stocuri acumulate de-a lungul mileniilor. În fiecare bar sau la orice petrecere se găsea câte cineva căruia i se spusese de către un martor de încredere care păşise prin peşterile nesfârşite pline cu comori sclipitoare.

Drept urmare, Marina menţinea un mic avanpost ineficient din punctul de vedere al costurilor pentru a evita posibilitatea unui *incident* între specii. Acesta fusese abandonat, alături de toate

celelalte sisteme întreţinute de om, când Tyrathca au întrerupt contactul. Potrivit informării pe care Monica şi Samual o prezentaseră echipajului navei *Lady Mac,* planetei Tyrathca îi va fi greu să păstreze sistemele funcţionale foarte multă vreme.

– Dar trebuie să ne aşteptăm că vor încerca asta, spuse Monica. Ambasadorul lor ne-a atenţionat cu fermitate să nu îi mai tulburăm.

Joshua şi Syrinx presupuseră că reţeaua DS era on-line şi perfect funcţională, plănuindu-şi tactica în consecinţă. Scopul era să lanseze la sol o echipă de explorare pe Tanjuntic-RI, care va încerca să găsească referinţe despre Zeul Adormit în sistemele electronice demodate ale navei-arcă. Marea problemă era de a pătrunde în interiorul acesteia fără a fi detectaţi.

Ambele nave erau în modul stealth când ieşiră. Efectuând saltul în sistem, Joshua aliniase nava *Lady Mac* astfel încât vectorul ei să o ducă pe o traiectorie aproximativă de la coordonata de emergenţă spre nava-arcă. Atât timp cât nu trebuia să folosească propulsia cu antimaterie, probabil că nava stelară avea să rămână nedetectată. În respectiva etapă, această propulsie reprezenta rezerva în eventualitatea că ar fi intervenit vreo situaţie de urgenţă şi trebuia să asigure foc de acoperire în cazul în care lucrurile se încingeau, iar *Oenone* trebuia să îşi salveze echipa. Foloseau doar senzori pasivi, numai cu verniere chimice, care porneau din când în când pentru menţinerea stabilităţii; orice sistem neesenţial era în mod stand-by, reducându-se astfel consumul de energie şi, odată cu acesta, emisiile de căldură. Rezervele interne de căldură absorbeau puterea furnizată de generatoarele de fuziune, deşi ele puteau rezista numai două zile înainte ca panourile de disipare a căldurii să trebuiască să fie extinse. Nici măcar acest lucru nu constituia o problemă, deoarece radiaţia putea fi direcţionată departe de senzorii reţelei DS. Doar dacă erau extrem de ghinionişti puteau fi descoperiţi de cei care păzeau Hesperi-LN.

– Recepţionez nişte pulsuri radar de la reţeaua DS, anunţă Beaulieu. Dar sunt foarte slabe. Nu ne scanează pe noi. Îmbrăcămintea pereţilor exteriori poate absorbi cu uşurinţă acest nivel.

– Bine, spuse Joshua. Liol, ce poţi spune despre activitatea navelor spaţiale?

– Cercetarea în infraroşu evidenţiază douăzeci şi trei de nave care îşi folosesc propulsiile deasupra planetei. Majoritatea pendulează între orbitele joase şi platformele DS. Patru par să se îndrepte spre orbite polare mai înalte. Aş spune că ele sunt complementare platformelor.

Însă niciuna dintre ele nu se deplasează foarte rapid, cam la jumătate de *g,* cel mult. Sunt totuşi nave mari.

– Aşa le place acestor Tyrathca, spuse Ashly. Ca să aibă loc suficient să se deplaseze prin secţiunile de susţinere biotică. E ca şi cum te-ai afla în interiorul unei catedrale.

– Potenţial ofensiv?

– Considerabil, dacă sunt înarmaţi cu viespi-de-luptă făcute de oameni, spuse Liol. Având în vedere semnătura propulsiilor, presupun că sunt nave interplanetare Tyrathca; au vreo duzină de aşezări pe asteroizi pentru a asigura industriile planetare cu câteva tipuri de compuşi micro-g. Asta înseamnă că puterea lor netă este mai mare decât a noastră. Sunt platforme cu arme extrem de manevrabile.

– Minunat. Joshua datavizǎ noua serie de procesoare bitek pe care o instalase la bord în cursul ultimei reechipări. *Oenone,* care e situaţia voastră?

– Sunt în grafic, Joshua. Ar trebui să realizăm întâlnirea cu Tanjuntic-RI peste patruzeci şi două de minute. Echipa de explorare îmbracă deja costumele.

Spre deosebire de *Lady Macbeth*, *Oenone* fusese capabilă să accelereze şi să manevreze după ce apăruse deasupra planetei. Reducând câmpul de distorsiune la minimum, şoimii-de-vid puteau accelera la jumătate de *g* spre nava-arcă. Având în vedere distanţa, sateliţii reţelei erau incapabili să detecteze o unduire atât de redusă a spaţiu-timpului. Dezavantajul era că, în cazul unui câmp atât de redus, şoimul-de-vid nu putea percepe o fracţiune a mediului local, lucru pe care de obicei îl făcea. Dacă, dintr-un motiv necunoscut, Tyrathca plasaseră mine de proximitate în jurul lui Tanjuntic-RI, şoimul avea să afle asta doar când ajungea foarte aproape.

Syrinx detesta să depindă doar de radomurile-senzor şi de varietatea de electronice pasive. Capacitatea şoimilor-de-vid de a pătrunde într-un volum sferic uriaş de spaţiu în jurul cocii era intrinsecă pentru zborul lor.

Am reuşit aşa ceva pe vremea când eram în marină, zise imperturbabilă *Oenone.*

Aflat în semi-lumina de pe puntea de comandă, Syrinx zâmbi. Consumul de energie internă al toroidului în care se afla echipajul era minim. **Vrei să spui, pe vremea când eram tineri şi nesăbuiţi?**

Asta nu e o aventură nebunească, glumi şoimul-de-vid. **Wing-Tsit Chong o consideră de cea mai mare importanţă.**

Şi eu. Dar partea asta redeşteaptă amintiri. Despre Thetis, deşi nu-i mai spuse şi asta. În ultima vreme, ea începuse să se întrebe dacă nu cumva fratele ei reuşise să eludeze lumea de dincolo aşa cum

promisese acel blestemat pe veci, Laton. Sentimentele vagi de vinovăţie o ţinuseră departe de existenţa lui ciudată şi pipernicită din multiplicitatea Romulus înainte de a pleca amândoi de acolo. Chiar aşa, ce rost avea să îl conserve dacă sufletul lui era liber?

Care e cel mai bun punct de coborâre, ştii cumva? întrebă *Oenone.*

Ca întotdeauna, şoimul-de-vid ştia când trebuia să i se distragă atenţia. **Nu ştiu sigur. Arată-mi ce putem vedea.** Ea accesă fişierele mult prea sărăcăcioase privind Tanjuntic-RI stocate în procesoarele de bord şi încercă să le compare cu imaginea pe care o vedea şoimul-de-vid.

Tanjuntic-RI fusese abandonat definitiv la mai puţin de cincizeci de ani după ce sosise în sistemul stelar Hesperi-LN. Un tratament nemeritat de aspru, după standardele umane, însă el îşi îndeplinise toate sarcinile pe care constructorii săi demult dispăruţi i le impuseseră, iar Tyrathca nu erau o specie sentimentală. Având vechimea de cincisprezece mii de ani, ea călătorise o mie şase sute de ani-lumină pentru ca rasa Tyrathca să nu piară împreună cu steaua-cămin care exploda. Pe drum fuseseră înfiinţate cinci colonii distincte şi reuşite. De fiecare dată când nava-arcă oprise în interiorul unui sistem stelar pentru a înfiinţa o nouă colonie, Tyrathca practic o reconstruiseră, o alimentaseră, apoi îşi continuaseră cruciada pentru supravieţuirea speciei. Chiar şi aşa, fiecare maşină are anumite limite. După ce se înfiinţase Hesperi-LN, Tanjuntic-RI fusese lăsată să se rotească neîncetat deasupra planetei.

Împrumutând radomurile senzoriale ale lui *Oenone,* Syrinx reuşi să vadă detaliile ce deveneau clare în timp ce se îndreptau spre rendez-vous. Tanjuntic-RI era o stâncă întunecată şi cilindrică, lungă de şase kilometri şi cu diametrul de doi kilometri şi jumătate. Suprafaţa era marmorată blând de cratere aplatizate, amintind de un câmp de gheaţă sculptat de vânturi. Rămăşiţele unor maşinării uriaşe schiţau o topologie aleatorie de linii de metal murdar de-a lungul fundurilor văilor sinuoase. După milenii, aceste accesorii cedaseră în faţa impacturilor cu particulele şi ablaţiunile vidului. Ceea ce fusese cândva o suprafaţă încărcată de turnuri complicate şi panouri radiatoare de dimensiunile unor lacuri rămăsese cu ceva mai mult decât sistemele solide de fixare ca amintire a grandorii lor de odinioară. Capătul din faţă era cel mai pistruiat, asta în primul rând din cauza rămăşiţelor mari din grila hexagonală de culoarea aramei.

Întrucât Tanjuntic-RI putuse călători la peste cincisprezece la sută din viteza luminii, coliziunea cu o simplă pietricică putea provoca daune catastrofale. De aceea, când zbura, nava-arcă era protejată de

un tampon de plasmă, un nor de gaz încărcat electric, iar acesta spărgea ori absorbea orice masă mai mică decât un bolovan. El gonea în faţa navei-arcă, ca o ciupercă luminoasă, menţinută pe loc de câmpul magnetic generat de grila superconductoare.

Chiar în mijlocul grilei, aliniat de-a lungul axei sale de rotaţie, se găsea spaţioportul navei-arcă. Deşi conceptul era acelaşi ca şi la spaţioporturile invers rotative de pe habitatele edeniste, Tyrathca concepuseră o structură complicată de formă conică alcătuită din straturi de discuri. Vârful acesteia dispărea sub suprafaţa rocii, ca şi cum ar fi fost genul de vârf uriaş de săgeată care se înfigea în cine ştie ce eră uitată. Discurile mai mari de la capătul superior se fragmentaseră cu secole în urmă, probabil când rulmentul magnetic se blocase. Cele care rămăseseră erau roase de vid, marginile lor descompunându-se ca pânza uzată, în vreme ce suprafeţele lor plate se dizolvaseră, reducându-şi grosimea. După ce, cu câteva secole în urmă, plecase şi ultima echipă de întreţinere, uriaşele foi de metal ajunseseră la grosimea de câţiva centimetri, fiind perforate de mii de găuri făcute de meteoriţi.

Oenone transmitea imaginea navei-arcă şi către mica echipă de explorare, ai cărei membri, aflaţi în camera de pregătire dotată cu ecluză, îşi îmbrăcau costumele. Având în vedere caracterul secret al misiunii lor, Monica Foulkes şi Samuel o conduceau. Cu ei aveau să vină doar doi oameni din personalul tehnic: Renato Vella, asistentul-şef al lui Kempster Getchell, şi Oski Katsura, şeful Diviziunii Electronice a Proiectului Laymil. Misiunea lor era de a reactiva biblioteca electronică a lui Tanjuntic-RI pentru extragerea fişierelor care aveau legătură cu Zeul Adormit, în situaţia în care le puteau localiza. Sprijinul tactic era asigurat de patru sergenţi, cărora li se încărcaseră personalităţi Ione.

Kempster Getchell şi Parker Higgens erau şi ei în sala de pregătire, ajutând la îmbrăcarea costumelor când li se cerea, dar mai ales repetând cu Renato şi Oski scopurile misiunii. Siliconul negru şi fără formă al costumelor IIS îl învăluise pe fiecare membru al echipei, iar acum îşi fixau costumele exoscheletice rigide pe deasupra. Foloseau armuri standard, utilizate de Marina Confederaţiei, din carbon monolegătură ranforsat cu ajutorul generatorului, cu amplificare a forţei. Netede şi lipsite de trăsături, costumele IIS erau proiectate pentru asalturi ale asteroizilor şi navelor, capabile să îl susţină şi să-l menţină pe purtătorul lor activ în medii cu acceleraţii mari şi aveau pachete de manevrare.

Echipa începu să ruleze diagnostice de integrare, încheieturile braţelor se îndoiau şi se răsuceau, semnalele primite de senzori

scintilând pe întregul spectru. Monica, Samuel şi sergenţii rulară programele de interfaţare ale armelor şi stocară diferite elemente de hardware letale la centuri şi cheutori imediat ce procesorul costumului confirmă conectarea. Oski şi Renato începură să-şi ridice blocurile şi trusele cu echipamente; erau prea multe pentru a fi agăţate de centuri, aşa că apelaseră la mici pachete fixate pe piept.

Kempster ţinu pachetul lui Renato stabil cât acesta aderă la costumul-armură.

– Nu simt greutatea, datavizǎ tânărul astronom. Trebuie doar să realizez corect echilibrarea. Şi am chiar şi un program pentru asta.

– Minunile ştiinţei, mormăi Kempster. Ţine seama, ar trebui să mă simt măgulit. Raiduri de comando pentru a obţine date astronomice. Cred că ăsta e un semn care arată cât de importantă a devenit profesiunea mea.

– Zeul Adormit nu e un eveniment astronomic, replică iritat Parker. Acum suntem convinşi de asta.

Kempster zâmbi spre spinarea cenuşie-neutră şi fără semne a asistentului său. Acum, după ce era gata, Renato dataviză varietatea de procesoare de pe *Oenone* în legătură cu o actualizare a apropierii. Spaţioportul dărăpănat al lui Tanjuntic-RI se afla la o sută cincizeci de kilometri depărtare, iar radomurile senzorilor de pe şoimul-de-vid îl localizaseră perfect. Discurile mari erau separate de o coloană centrală care părea să fie alcătuită din sute de conducte împletite. Erau spaţiate la distanţe destul de mari, de cel puţin o sută de metri, pentru a permite pătrunderea navelor printre ele. Navele Tyrathca le folosiseră ca podele de hangar, ancorându-se de cârligele de andocare şi apoi conectându-se la mufele de utilităţi. Acum, discurile erau mai curând foi plate de metal degradat; zăbrelele subţiri ale sistemelor auxiliare se evaporaseră laolaltă cu marginea.

– Sper că nu coborâm pe alea, nu-i aşa? întrebă Renato. Nu mi se par prea rezistente.

Samuel îşi folosi procesorul costumului pentru a dataviza un răspuns.

– *Oenone* ne va duce înăuntru, sub discul de jos. Vom merge în regim EVA[9] şi vom încerca să găsim o cale de pătrundere de-a lungul coloanei de sprijin a spaţioportului.

– Asta ar trebui să fie o problemă, dataviză Monica. Echipa de arheologie de la Haloul O’Neill a intrat cu uşurinţă.

---

[9] Electronic Visual Aid – cu sprijin vizual electronic (n. tr.).

– Asta a fost acum o sută treizeci de ani, spuse Kempster. Ritmul de deteriorare înregistrat de Tanjuntic-RI ar putea să îngreuneze lucrurile. E posibil ca ruta originală să fie blocată.

– Acesta nu e un proiect arheologic, doctore, datavizǎ Monica. Dacă trebuie, vom tăia metalul ca să pătrundem. Degradarea ar trebui să ne ajute. Structura nu va opune prea multă rezistenţă.

Kempster surprinse privirea lui Parker şi amândoi constatară la unison dezaprobarea lor. Să o deschidă tăind, chiar aşa!

– Cel puţin avem un fişier cu planul de bază al camerelor interne, dataviză Oski. Dacă va trebui să explorăm, mă îndoiesc că am realiza ceva.

– Da, îl aprobă Monica. Cum se face că Tyrathca au permis accesul unei echipe universitare?

– Nepotrivită întrebare, spuse Parker. De ce să nu permită? Tyrathca nu puteau înţelege defel interesul nostru faţă de nava-arcă. Ştii că ei închid şi abandonează o casă după ce născătorii mor? Ei bine, Tanjuntic-RI este un caz similar. Imediat ce cineva de-al lor îşi încheie viaţa naturală, devine… *invalid,* cam asta ar fi definiţia cea mai potrivită pe care o putem da. Nu mai folosesc acel lucru şi nici nu-l mai vizitează. Şi asta nu se datorează genului de respect pe care îl avem noi faţă de morminte; ei nu consideră că relicvele sau locurile de îngropăciune sunt sacre.

– Ciudată specie, dataviză Monica.

– Aşa cred şi ei despre noi, spuse Parker. Diferiţi Lorzi ai Ruinelor i-au întrebat în câteva rânduri dacă s-ar alătura proiectului de cercetare Laymil, pentru că un alt punct de vedere ar putea fi util. S-a primit de fiecare dată acelaşi răspuns. Nu îi interesează să cerceteze artefacte depăşite.

Oenone îşi plie câmpul de distorsiune aproape de zero când parcurse ultimii kilometri spre Tanjuntic-RI. Nava-arcă executa o rotaţie în jurul axei lungi la fiecare patru minute, manifestând doar o uşoară vibraţie, acumulată de-a lungul secolelor. Ceea ce spunea multe despre modul fericit în care se realizase distribuirea internă a masei, gândi Syrinx. Din cauza uşoarei instabilităţi, spaţioportul urma o mică buclă pe care şoimul-de-vid o putea compensa cu uşurinţă.

Alunecară sub discul de la fund, care avea doar şaptezeci de metri în diametru. Scurta bucată de coloană de sprijin care ieşea din centrul lui şi se înfigea în stâncă avea lăţimea de douăzeci şi cinci de metri.

Discul de jos a fost sigur folosit pentru andocarea analogului Tyrathca al MSV-urilor noastre, sugeră Syrinx. **Iar navele interplanetare mari au andocat pe puntea superioară.**

Aşa ar fi logic, se declară de acord *Oenone.* **Mă întreb cum arătau.**

Foarte asemănătoare cu cele pe care le folosesc Tyrathca în prezent, spuse Ruben. **Ei nu inovează mult. După ce un sistem este finalizat, nu mai e modificat niciodată.**

Asta mi se pare lipsit de logică, spuse Serina. **De unde ştii că ceva este cât mai bun posibil dacă nu continui să analizezi şi să perfecţionezi designul? Bicicleta e o metodă bună şi eficientă de a ajunge dintr-un loc în altul, dar maşina a apărut pentru că nu eram mulţumiţi de ea.**

Chiar nu mă gândisem la asta, recunoscu Ruben. **Acum, că ai adus vorba, o mie trei sute de ani este o perioadă foarte lungă pentru a respecta un singur design, asta fără să mai adaugi şi timpul cât au călătorit. Noi continuăm să îmbunătăţim propulsiile cu fuziune şi le avem de numai şase sute de ani.**

Şi sunt mult mai bune decât propulsiile cu fuziune ale Tyrathca, spuse Oxley. **De când am stabilit contactul cu ei, le vindem îmbunătăţiri.**

Aplici psihologia umană în cazul lor, spuse Ruben. **Şi greşeşti. Ei nu au intuiţia sau imaginaţia noastră. Dacă un lucru funcţionează, ei nu încearcă să îl îmbunătăţească.**

Trebuie să aibă imaginaţie, protestă Cacus. **Nu ai putea proiecta o navă-arcă fără aşa ceva.**

Întreabă-l pe Parker Higgens, spuse Ruben. În glasul lui de afinitate se furişa o uşoară nuanţă de protecţie. **Poate reuşeşte el să-ţi explice. Cred că fiind lent şi metodic ajungi întotdeauna la rezultatul dorit.**

Syrinx examina mănunchiul răsucit de conducte şi grinzi care alcătuiau coloana de sprijin a spaţioportului. Urmându-şi chemarea tăcută, *Oenone* îşi extinse câmpul de distorsiune suficient de mult cât să străpungă structura deteriorată. O imagine de tuburi translucide şi încâlcite îi apăru în minte. Numărul crăpăturilor negre din metal şi materialul compozit era alarmant, la fel ca şi subţirimea tuburilor individuale. **Asta chiar este foarte fragilă,** afirmă ea. **Samuel, te rog să ai grijă când ieşi. Nu trebuie multă forţă pentru a disloca cu totul spaţioportul.**

Mulţumesc pentru atenţionare.

Oenone se roti încet, răsucindu-şi ecluza toroidului pentru echipaj spre puţul cenuşiu ca plumbul. Stând în picioare în trapa deschisă, senzorii costumului îi arătară lui Samuel stelele alunecând până când el rămase cu faţa la ţesătura deasă şi încreţită de metal. Cu toate că, în esenţă, era o structură mecanică zdrenţuită, ea avea o calitate care

îi spunea că nu era umană. Îi lipseau aspectul îngrijit, socoti el, uniformitatea, genul de eleganţă sigură care reprezenta semnătura astroingineriei umane. Dacă oamenii construiesc sisteme care continuă să funcţioneze chiar dacă unele părţi ale lor cedează, Tyrathca construiau dispozitive simple şi rezistente în tandem. Dacă unul dintre ele era scos din funcţiune pentru service, reparaţii sau întreţinere, ei erau încredinţaţi că al doilea va rămâne. Şi, evident, această filosofie îşi dovedise valabilitatea. Existenţa şi triumful lui Tanjuntic-RI stăteau drept dovadă. Era doar… realitate la un grad depărtare de sensibilităţile umane.

Şoimul-de-vid îşi încetă mişcarea. Umbrele îi învăluiră corpul, transformând polipul marmorat într-o nucă înnegrită. Atracţia gravitaţională din ecluză scăzu pe măsură ce câmpul de distorsiune curse, îndepărtându-se de ea.

Mai aproape nu putem ajunge, spuse Syrinx. **Echipa arheologică a intrat puţin deasupra inelului rulmentului.**

Coloana de susţinere a spaţioportului părea să stea neclintită dincolo de buza corpului navei. Stelele fluctuau în spatele ei. Samuel declanşă jeturile de gaz-rece din armură şi ieşi plutind din ecluză. Golurile din coloană erau destul de uşor de găsit. Ţesătura original strânsă a ţevilor şi traverselor structurale slăbise când rulmenţii se gripaseră, producând o mulţime de crăpături. Însă era imposibil de bănuit care dintre ele fusese folosită de echipa de arheologi cu atâţia ani în urmă. Alese una aflată la zece metri deasupra inelului uriaş al rulmentului fixat în rocă.

Azotul ieşi pufnind din duzele minuscule aflate în jurul pachetului de spate, făcându-l să se apropie încet de deschizătură. Aceasta era tivită de o conductă curbată într-o parte şi de o ţeavă zdrenţuită care o îmbrăca pe cealaltă. Întinse mâna stângă înmănuşată şi făcu o încercare de a se prinde de unul dintre cablurile descuamate din interiorul ţevii. Praful ţâşni învăluindu-i mâinile, iar receptorii tactili din palmă îl anunţară că respectivul cablu se comprimase puţin sub strânsoarea lui. Însă cablul rezistă. Teama lui cea mai mare fusese că orice ar fi atins de-a lungul coloanei se va dezintegra precum porţelanul fin şi casant.

– În regulă, materialul şi-a păstrat un oarecare grad de integritate, dataviză el către restul membrilor echipei. Puteţi veni. Eu intru.

Luminile de la cască şi încheietura mâinii se aprinseră, iar el îndreptă fasciculele spre cavitatea întunecată. Când rulmenţii coloanei se gripaseră, tensiunea cuplului exercitată de inerţia spaţioportului spintecase sute de grinzi structurale, smulgând din loc sumedenia de conducte şi cabluri fixate de ele. Dacă acest lucru s-ar fi petrecut

brusc, întregul con de discuri s-ar fi forfecat. Însă procesul fusese probabil îndelungat, frânarea prin fricţiune până la zero pe durata câtorva săptămâni – chiar şi atunci discurile superioare, mai mari, s-ar fi desprins.

Drept urmare, interiorul coloanei se umpluse cu o încâlceală de nedescris de resturi din epavă. Samuel îşi activă blocul de îndrumare inerţială. Peste imaginea monocromă a senzorului licăriră grafice direcţionale de culoare verde intens, iar el porni încet înainte. Potrivit senzorilor costumului său, spaţiile dintre stâlpii cu solidarizare reciprocă prezentau o uşoară ceaţă moleculară din cauza metalului care se degrada lent.

Crăpăturile deveneau tot mai mici, cu fragmente care se agăţară de armură în timp ce se târa în direcţia indicată de diagrame. Scoase de la centură un cuţit cu fisiune lung de zece centimetri. Lumina galbenă a lamei luci puternic, reflectată de şuviţele de metal gri-cenuşiu. Tăie metalul fără să întâmpine nici cea mai mică rezistenţă.

Mă simt ca un aristocrat-soldat din epoca victoriană care îşi croieşte drum prin junglă, mărturisi el echipajului de pe *Oenone.*

Săltând şi descriind piruete lovindu-se de colţurile şi unghiurile labirintului haotic, fragmente mici de metal se roteau în jurul lui. Cea de-a doua siluetă în costum cu armură ajunsese la deschizătură: Renato Vella, care se târa răsucindu-se. Urma unul dintre sergenţi, Monica, încă un sergent, apoi Oski Katsura. Syrinx şi echipajul foloseau radomurile-senzor pentru a-i urmări dispărând înăuntru unul după altul.

Merge bine, spuse ea, împărtăşind o încredere tăcută împreună cu echipajul ei.

Parker Higgens şi Kempster Getchell veniră pe puntea de comandă şi ocupară scaunele indicate de Syrinx.

– Înaintează, le spuse Edwin celor doi consilieri ştiinţifici în vârstă. În ritmul acesta, Samuel va ajunge la camera ecluzei principale peste două ore.

– Sper, spuse Tyla. Cu cât plecăm mai repede de aici, cu atât mai bine. Locul acesta îmi dă fiori. Crezi că sufletele Tyrathca ne urmăresc?

– Interesantă remarcă, zise Parker. Încă nu am primit rapoarte care să susţină că suflete de-ale noastre revenite ar fi întâlnit vreun suflet xenoc în lumea de dincolo.

– Atunci unde se duc? întrebă Oxley.

– Vom trece asta pe lista de întrebări pentru Zeul Adormit, spuse Kempster cu un aer jovial. Sunt convins că întrebarea e foarte comună

în comparaţie cu… Se întrerupse, în clipa în care toţi edeniştii îngheţară, închizând ochii la unison. Ce e?

– O navă stelară, spuse şuierat Syrinx. *Oenone* îi simte câmpul de distorsiune. Ceea ce înseamnă că şi detectoarele Tyrathca o vor depista. Of… la dracu'.

Vă văd, exultă *Stryla.*

*

Etchells nu-şi dăduse seama că un şoim-de-vid însoţea nava stelară adamistă rebelă. Asta până când înghiţi deasupra Hesperi-LN şi începu să scaneze în jur, în căutarea navei pe care o urmărise plecând de la staţia de producere a antimateriei. Deasupra planetei xenoc se înregistra o activitate intensă, nave mari şi lente se îndreptau spre orbite cu înclinaţie mare, suplimentând sfera protectoare creată de platformele DS. Lunile gemene produceau perturbaţii gravitaţionale constante în timp ce se deplasau una în jurul celeilalte, la jumătate de milion de kilometri deasupra Hesperi-LN. O reţea de sateliţi-senzor ca o bandă neobişnuit de groasă de praf şerpuia deasupra centurii Van Allen. Trebui să se mişte în jurul spaţiului cislunar în înghiţituri mici, astfel încât câmpul lui de distorsiune să poată efectua o baleiere completă deasupra planetei.

Nava stelară adamistă se dovedi uşor de localizat, o curbă strânsă în uniformitatea spaţiu-timpului. Se concentră asupra ei, cercetându-i şi sondându-i compoziţia, care crea o multitudine de unduiri minuscule în interiorul câmpului său de distorsiune, văzând cum reacţiona nava faţă de această întâlnire, tiparul de difracţie creat când ele trecură peste corpul navei şi al maşinăriilor din interior. Un lucru era limpede, nava nu aparţinea marinei. Planul de dispunere era cu totul neobişnuit. Iar navele marinei nu aveau propulsii antimaterie. Generatoarele principale de fuziune erau oprite, lăsând doar două tokamakuri auxiliare să alimenteze capsulele de susţinere biotică; şi elementul cel mai important care o dădea de gol: panourile de purjare a căldurii erau strânse. Trecuse în modul de acţiune stealth.

O navă stelară trimisă de Marina Confederaţiei într-o misiune secretă în sistemul Tyrathca. Trebuia să fie vorba despre o misiune foarte importantă pentru a risca o confruntare între specii în acele momente delicate. Etchells ştia foarte bine că trebuia să fie ceva în legătură cu problema posedării. Nimic altceva nu ar fi justificat acordarea aprobării. Când îi extrapolă traiectoria, văzu că nava urma să zboare prin dreptul unei mici luni. Rulă printr-un pachet de memorii-almanah furate şi descoperi că acea lună era de fapt o navă-arcă, abandonată în urmă cu peste o mie de ani după un zbor dinspre o stea care avea să explodeze. Cunoştinţele lui de istorie a Tyrathca

erau aproape nule, deşi elementele fundamentale le ştia. Însă nu-şi putea imagina nicio legătură între nava antică şi criza posedării.

O manevră rapidă de înghiţire îl plasă la o mie de kilometri de Tanjuntic-RI, cu ore înaintea navei adamiste, şi începu să o examineze. Asta se întâmplă când descoperi că şoimul-de-vid în mod stealth stătea la pândă atât de aproape de suprafaţă, încât aproape că o atingea.

Emoţia provocată de descoperire îi fu temperată de îngrijorare. Ce naiba căutau acolo? Trebuia să fie ceva important. Chiar esenţial. Ceea ce însemna că erau o ameninţare pentru el. Între toate soluţiile pe care le avea la îndemână, un lucru era foarte clar. Indiferent care le era scopul, trebuiau împiedicaţi.

Sunt căpitanul Syrinx, de pe şoimul-de-vid *Oenone.* Cui mă adresez?

Numele meu este Etchells, şi sunt unul dintre şoimii-de-vid ai lui Capone.

Părăseşte imediat acest sistem stelar. Nu vom ezita să folosim forţa pentru a te sili să respecţi ordinul.

Eşti dură, da? Ei, dă-mi un motiv pentru a pleca, târfă. De fapt, aş dori să-mi spui ce faceţi voi doi aici.

Misiunea noastră nu te priveşte. Iar acum, pleacă.

Greşit. Cred că are legătură strânsă cu mine. Etchells lansă o viespe-de-luptă spre nava-arcă, apoi execută imediat o înghiţire, îndepărtându-se. Terminusul găurii de vierme se deschise la o sută de kilometri de nava stelară adamistă. Încărcă un program de vânătoare în altă viespe-de-luptă şi o lansă în timp ce ieşea în spaţiul real.

*

Imediat ce Syrinx îl preveni că sosise un şoim-de-iad, Joshua iniţie starea de luptă. Ştia al naibii de bine că acoperirea lor fusese sau era aproape distrusă.

Generatoarele principale de fuziune ale lui *Lady Mac* porniră, iar întregul ansamblu de senzori de luptă se ridicară din nişele lor şi tuburile de lansare a viespilor-de-luptă se deschiseră. Alkad Mzu şi Peter Adul se fixară grăbiţi pe canapelele mari capabile de accelerare tau-zero din salon. Pe punte, plasa de siguranţă se strânse mai bine în jurul echipajului.

– Se deschide terminusul găurii de vierme, anunţă Beaulieu. La o sută de kilometri.

Joshua declanşă propulsiile triple de fuziune ale lui *Lady Mac.* Faptul că se aflase atât de aproape nu fusese un accident, iar asta însemna că şoimul-de-iad avea coordonatele lor exacte.

– Liol, deschide foc de masere împotriva ticălosului.

– Drept în el, Josh.

Un program de ţintire se activă în nanonicele lui neurale. Trei dintre cele opt tunuri maser ale navei se aliniară asupra terminusului şi traseră. Fasciculele surprinseră şoimul-de-iad în timp ce aluneca afară şi îl urmăriră perfect. La o sută de kilometri, legea pătratelor inverse însemna că nu puteau ucide imediat şoimul-de-iad. Lui Joshua nu-i păsa. Dorea doar să îl determine să se îndepărteze. În cazul în care şoimul-de-iad voia un duel cu fascicule energetice, *Lady Mac* rezista la atacuri cu radiaţii mult mai dure decât orice alt construct bitek.

Nu se întâmplă acest lucru. Descriind o traiectorie curbă, din suportul de lansare ţâşni doar o viespe-de-luptă. Forma de harpie a şoimului-de-iad tremură şi implodă, devenind un ovoid-polip îngust, presărat cu module mecanice de culoare gri-oţel. Încercând să se ferească de fascicule, se rostogoli bezmetic. După trei secunde de manevre zadarnice, câmpul lui de distorsiune aplică o forţă aproape infinită faţă de spaţiu şi un interstiţiu se deschise ca o floare. Joshua lansă patru viespi-de-luptă pentru a intercepta drona care se apropia şi schimbă din nou cursul. Membrii echipajului său gemură consternaţi când nava acceleră până la zece *g.* Spaţiul dinapoia triadei de dâre orbitoare ale propulsiilor cu fuziune se fractură într-o furtună de plasmă când viespile-de-luptă îşi ejectară submuniţiile. O perdea de explozii nucleare înălţă o barieră de netrecut, iar fasciculele de particule şi laserele cu raze X ţâşniră.

– Cred că am scăpat, datavizâ Beaulieu. Viespile noastre de luptă au scos-o din luptă pe a lor.

Joshua revăzu datele furnizate de senzori, care se linişteau, în vreme ce coroanele de plasmă ale exploziilor, care se extindeau, deveniră violete, apoi porniră să se descompună de-a lungul spectrului. Stelele începură să strălucească iarăşi prin vijelia de ioni înfuriaţi. Reduse acceleraţia la patru *g* şi modifică încă o dată cursul.

– Am renunţat la politica noastră uşurel, uşurel, mormăi Sarha.

– Da, spuse Dahybi. Cel care deţine acel şoim-de-iad cunoaşte tactica. O viespe-de-luptă nu avea cum să ne facă vreun rău. Însă ne-a făcut să ne expunem faţă de reţeaua DS.

– Nu doar pe noi, spuse Beaulieu.

Senzorii le indicau o altă confruntare între viespi-de-luptă desfăşurându-se la câteva sute de kilometri de Tanjuntic-RI.

– Syrinx, unde naiba a dispărut? datavizâ Joshua. Poţi găsi coordonatele?

– A înghiţit peste cele două luni, răspunse Syrinx.

Joshua deschisese deja fişierul-almanah al sistemului stelar. Revăzu datele referitoare la cele două luni gemene. Nişte stânci fără aer, cu

diametrul de trei mii de kilometri. Dacă nu ar fi fost pe orbita lui Hesperi-LN, ar fi fost catalogate drept asteroizi excepţional de mari.

– Nu există nimic acolo, protestă el. Tyrathca nici măcar nu s-au deranjat să le exploateze minier, subsolul e prea sărac.

– Ştiu. Credem că e un loc potrivit pentru o retragere tactică în acest moment. Şi va fi cel puţin ecranat parţial faţă de senzorii DS. Probabil Tyrathca nu ştiu că este aici.

– Grozav. Ai reuşit să duci echipa înăuntru?

– Da. Oamenii au pătruns. Însă acum *Oenone* a rămas pe poziţie la o sută de kilometri de Tanjuntic-RI pentru situaţia în care şoimul-de-iad va încerca să înghită şi să lanseze alte viespi-de-luptă. Nava-arcă e foarte fragilă, Joshua, şi nu ar rezista unui asalt nuclear. Asta ne face să fim total expuşi. Senzorii DS ne-au localizat deja.

Computerul de zbor anunţă că trei radare erau deja concentrate asupra corpului navei *Lady Mac.*

– La naiba! Joshua opri propulsiile cu fuziune şi lăsă nava să se deplaseze liber. Traiectoria nu-i mai ducea spre Tanjuntic-RI. Ne urmăresc şi ei, îi spuse el lui Syrinx. Acum ce facem?

– E rândul lor să acţioneze. Aşteptăm.

Mesajul veni opt minute mai târziu, transmis atât spre *Lady Mac,* cât şi spre *Oenone* de pe una dintre staţiile de andocare de pe orbita joasă.

– Navă umană, nu ai permisiunea să te afli aici. Ai tras focuri pe deasupra planetei noastre. Acesta este un act de război. Pleacă imediat. Nu reveni.

– Scurt, dar deloc pretabil la multe interpretări eronate, spuse Ashly când mesajul începu să se repete. Mă surprinde că nu au strecurat în el şi *în caz contrar…*

– Ba au făcut-o, spuse Beaulieu. Trei nave de-ale lor au pornit pe un curs de interceptare. Acceleraţie unu virgulă doi.

– Pentru ei, asta înseamnă goană, nu glumă, spuse Liol. Tyracha detestă acceleraţiile mari.

– Încă trei propulsii cu fuziune, anunţă Beaulieu. Una dintre ele se îndreaptă spre noi. Două se aliniază către Tanjuntic-RI.

– Bine măcar că suntem în afara razei de acţiune a viespilor-de-luptă ale platformelor, spuse Liol. Asta ar fi putut fi urât.

– Care este evaluarea ta? o întrebă Joshua pe Syrinx.

Folosind unele programe de analiză tactică, începu să ruleze traiectoriile navelor Tyrathca. În timp ce făcea acest lucru, alte două nave îşi porniră propulsiile cu fuziune pentru a zbura pe un curs care le ducea spre nava-arcă.

– Cred că situaţia este încă rezolvabilă, îi răspunse ea. Cu condiţia ca ea să nu escaladeze.

– Da. Analizez aspectul. Trebuie să ne asigurăm că echipa îşi poate continua activitatea. Trebuie să împiedici şoimul-de-iad să se întoarcă spre Tanjuntic-RI.

– Putem înghiţi spre cele două luni şi să-i dăm mult de lucru. Dar în felul acesta lăsăm echipa fără protecţie. Una dintre navele Tyrathca va investiga nava-arcă. În ciuda caracterului lor flegmatic, vor dori să ştie ce se petrece acolo.

– Lasă asta în seama mea. Le distrag eu atenţia. Tu treci pe deasupra lunilor.

– Confirmat.

Joshua înălţă capul şi zâmbi către membrii echipajului.

– Of, Dumnezeule, gemu Sarha cu o consternare nedisimulată. Nu-mi place când zâmbeşti aşa!

– Fruntea sus. Vom invada Hesperi-LN.

*

Camera rotativă a ecluzei supravieţuise aproape intactă după ce rulmentul spaţioportului se gripase. Samuel tăie peretele şi intră plutind în spaţiul mare şi gol. Luminile căştii se dispersară automat, aruncându-şi radianţa de jur împrejur. Era o încăpere cilindrică cu diametrul de cincisprezece metri şi lungimea de cincizeci, fiind severă chiar şi potrivit standardelor Tyrathca. Pereţii erau căptuşiţi cu un material spongios pietrificat care amintea de piatra ponce, cu mii de indentaţii situate la intervale regulate. Fiecare dintre ele era suficient de mare pentru a găzdui o copită de născător-Tyrathca.

La fiecare capăt se aflau câte trei ecluze de formă circulară cu garnituri electromecanice rezistente. Exact la jumătatea încăperii se găsea un inel protuberant, acesta fiind garnitura rotativă care le asigura Tyrathca un transfer presurizat de pe nava-arcă spre spaţioport. Acum, când fluidul de lucru fusese evacuat, componentele interne se transformaseră în sculpturi granuloase ale fostelor forme avute; o gravură tehnologică de peşteră.

Renato Vella se strecură în încăpere cu mişcări spasmodice, desprinzând bucăţi mari din materialul peretelui din marginea găurii pe care o tăiase Samuel.

– Oho, grozav, sobrietate de altă eră, spuse el. Tyrathca nu se omorau după zorzoane, am dreptate?

– Nu cred că un traducător ar putea găsi un cuvânt echivalent, dataviză Samuel drept răspuns.

Primul sergent ieşea din gaură, rupând în continuare materialul care căptuşea peretele. La o treime a circumferinţei peretelui exista o

altă gaură, ceva mai mare. O deschizătură asemănătoare fusese făcută alături de una dintre ecluze, la capătul dinspre navă al încăperii. Cu mâinile înmănuşate, Samuel se prinse de indentaţiile ţesăturii spongioase care se uscase şi înaintă prevăzător trăgându-se când cu o mână, când cu cealaltă.

– Pe aici şi-a croit drumul echipa de arheologi, datavizã el. Staţi. Da. Senzorii costumului îi înfăţişară o cutie mică din material plastic, fixată aproape de garnitura dinţată cu o picătură de adeziv epoxi; pe o treime din suprafaţa ei de culoare albastru-închis erau scrise litere umane. Prin gaură treceau câteva cabluri. Ordonă comunicatorului din costum să transmită un semnal standard de interogare. Niciun răspuns. Cred că bateria s-a descărcat după atât timp.

– Păcat, datavizã Renato. Ar fi fost bine să avem acolo un fel de reţea de comunicaţii.

– Am putea să o alimentăm din nou, răspunse Oski. E veche de numai un secol şi probabil că procesoarele sunt complet funcţionale.

– Lăsaţi-o baltă, le spuse Monica. Cu procesoarele bitek putem păstra legătura între noi şi *Oenone.* Nu vom sta înăuntru suficient de mult ca să justificăm un asemenea lux.

– Să sperăm, spuse Samuel.

Acum, când în ecluză erau toţi membrii echipei, luminile căştii lui se focalizară, redevenind fascicule late. Se prinse de marginea vechii găuri şi se trase prin ea.

Echipa arheologică îşi croise drum într-un coridor mai larg, care deservea una dintre ecluzele mari şi blocate. Era un puţ cu secţiune pătrată decupat direct prin rocă, având ţesătură spongioasă pe podea şi conducte fixate de ambii pereţi. Abia dacă reuşi să arunce o privire în jur când Syrinx anunţă prezenţa unui şoim-de-iad. Ea le rulă un comentariu, în timp ce restul membrilor echipei ieşiră pe coridor.

– *Oenone* înghite peste cele două luni pentru a urmări şoimul-de-iad, le spuse Syrinx. *Lady Macbeth* va distrage atenţia navelor Tyrathca.

– Pentru cât timp? întrebă Monica.

– Cât mai mult posibil, răspunse Joshua. În cel mai rău caz, misiunea noastră va eşua. Prima lor navă trebuie să ajungă la Tanjuntic-RI peste cincizeci şi trei de minute – ţineţi seama de asta.

– Asta nu e bine. Până atunci nu vom reuşi să atingem nici măcar nivelul al doilea.

– Sunt gata să te înlocuiesc în orice clipă.

– Îmi pare rău, Joshua; asta nu era o plângere. De unde a ştiut şoimul-de-iad că suntem aici?

– Probabil că ne-a urmărit încă de la staţia producătoare de antimaterie, spuse Syrinx. Nu ar fi fost prea dificil.

– Vă mulţumesc, căpitani, datavizǎ Samuel. Vom încerca să acţionăm cât de repede putem.

– Dacă lucrurile se complică, să ne anunţaţi, îi răspunse Joshua.

– Hai să continuăm, le spuse Samuel membrilor echipei. Orice minut câştigat s-ar putea dovedi preţios mai târziu.

Dădu ordin pachetului său de spate să declanşeze jeturile de gaz-rece şi alunecă fără probleme de-a lungul coridorului, spre prima ecluză mare. Monica îşi declanşă propriul pachet şi alunecă după el.

Coridorul se desfăcea în jurul ecluzei, care reprezenta un exemplu tipic de tehnologie Tyrathca: un pătrat din titan cu diametrul de patru metri, cu colţurile rotunjite, mărginit de garnituri de etanşare, groase, solide şi sigure. Şi sudate pentru a rezista vidului. Membrii echipei de arheologi rezolvaseră problema retragerii tăind un cerc de metal larg de un metru din rocă şi instalând propria lor ecluză. Era un bocaport mecanic simplu, cu balamale fără fricţiune şi garnituri. Un mâner violet din crom era pe jumătate îngropat în mijlocul său, având instrucţiunile standard de funcţionare scrise alături.

Samuel se asigură şi trase de mâner. Augmentarea de putere a costumului abia dacă interveni pentru a-l ajuta. Mânerul alunecă şi se roti la nouăzeci de grade.

– Felicitări tehnologiei umane, datavizǎ Renato când Samuel împinse uşa spre interior.

– Nu tocmai, datavizǎ Oski. Ştiinţa materialelor de construcţie contează în acest caz. Bocaportul a fost proiectat pentru a rezista expunerii îndelungate la vid. Ecluza lor a fost făcută avându-se în vedere servicii regulate de întreţinere.

Pe latura cealaltă a ecluzei mai exista un coridor, identic cu primul. Unul dintre sergenţi închise micul bocaport în urma lor. Coridorul se încheia în faţa unei ecluze mari din titan, unde se afla un alt bocaport inserat de oameni. Samuel trase mânerul în sus. Înainte de a încerca să împingă bocaportul pentru a-l deschide, senzorii costumului îl anunţară în legătură cu o modificare a mediului.

– Emite, datavizǎ el. Scăpări foarte reduse de azot, contaminare minoră. Presiunea trebuie să se egalizeze.

– Deschide-l, datavizǎ Monica. Acolo nu poate exista atmosferă. Pierdem timp.

Samuel prinse una dintre barele din titan cu o mănuşă şi împinse cu cealaltă. Augmentarea de putere a costumului scheună la pragul audibilului. Când bocaportul se dădu în lături, un vârtej de praf argintiu se stârni în jurul armurii lui Samuel.

– Câte coridoare sunt? întrebă Renato când înotă prin aer, doar ca să ajungă faţă în faţă cu încă un puţ în rocă.

Display-ul de ghidare inerţială îi arătă că puţul era uşor înclinat, îndepărtându-se de axa de rotaţie, deşi încă nu se percepea o gravitaţie apreciabilă.

– Potrivit fişierului nostru, acesta ar fi ultimul, spus Samuel.

Ecluza de la capătul celălalt avea o uşă instalată de om, pe care fusese montată o plachetă.

HIGH YORK UNIVERSITY EXPEDIŢIA ARHEOLOGICĂ DIN 2487

Cu respect le aducem tribut generaţiilor de Tyrathca care s-au aventurat cu această navă. Aici am descoperit rămăşiţe de măreţie, recunoscători etern pentru ideea de nobleţe pe care le dezvăluie ele. Deşi nu au un zeu, este limpede că Tyrathca sunt capabili de miracole.

După ce Monica se dădu la o parte, Renato pluti peste placheta argintată.

– Ei, frumos mod de a începe, datavīză el. Expediţia arcologiei nu a descoperit nicio referire la un zeu Tyrathca.

– Ştiam asta deja, datavīză Oski. Deşi mă îndoiesc că au căutat aşa ceva. Singurele fişiere de memorie pe care le-au accesat se aflau în arhitectura gestionării sistemelor. Noi trebuie să mergem mai departe decât ei şi să descoperim ceva util.

Samuel îşi mută senzorii de la plachetă spre uşă.

– Nu cred că m-am simţit vreodată ca un jefuitor de morminte.

– Am avut parte şi de misiuni mai rele, datavīză Monica. Amândoi, cred.

Samuel nu răspunse. Apucă mânerul uşii şi îl trase în sus. De astă dată era un orificiu semnificativ pentru gaz.

– Asta era, datavīză Oski. Am intrat. Amestec azot-oxigen terracompatibil şi câteva urme de gaze. Presiune atmosferică trei la sută standard. Fără conţinut de vapori de apă. Cred că e prea frig pentru asta. Înregistrez treizeci de grade sub zero.

– Coincide cu datele din fişier, confirmă Monica.

Samuel împinse uşa şi alunecă înăuntru.

Membrii expediţiei arheologice petrecuseră şase săptămâni explorând interiorul lui Tanjuntic-RI. Având în vedere durata, ei nu putuseră să facă o cercetare amănunţită. Însă secţiunile principale fuseseră bine cartografiate, permiţându-se astfel inspectarea naturii motoarelor navei-arcă şi a mecanismelor de întreţinere a mediului.

Tanjuntic-RI era organizat pe trei niveluri principale. De-a lungul axei de rotaţie existau trei camere cilindrice lungi, late de şase sute de metri. În fiecare se găsea câte un lac puţin adânc, slujind ca sistem principal de reciclare biologică. Apa era o combinaţie de generator de aer de acvariu/alge, acţionat de un sistem de iluminare termică suspendat de-a lungul axei. În jur era un labirint vast de peşteri de formă semicirculară, legate kilometru după kilometru de coridoare largi. Acest nivel era rezervat întreţinerii de zbor şi tehnice; peşterile erau înţesate de maşini, începând cu generatoare de fuziune şi terminând cu uzine de filtrare chimică, de la fabrici cibernetice până la silozuri de depozitare a substanţelor minerale. Sfertul din spate al peşterilor era folosit pentru adăpostirea sistemelor de suport şi combustibilului pentru motoarele de fuziune.

Opt inele principale de susţinere biotică încercuiau al doilea nivel. Săpate în rocă şi căptuşite cu metal, ca nişte benzi gigantice, ele aveau o secţiune transversală rectangulară, o lăţime de cinci sute de metri şi o înălţime de o sută de metri. Podeaua lor era o fâşie unică, în buclă, de case-turn printre care şerpuiau drumuri înguste şi înverzite, exemplificând ideea programului de proiectare computerizată a plăcerilor urbane.

– Avem nevoie de nivelul al treilea, inelul cinci, dataviză Oski imediat ce trecură de ultima ecluză. Arheologii au găsit acolo birourile de comandă.

O hartă tridimensională a exteriorului se întinse în mintea ei. Blocul de ghidare trasă o linie verde şi strălucitoare prin tuneluri, legând locul în care se aflau de inelul cinci.

Trecând de ultima ecluză, membrii echipei ajunseră pe un coridor de dimensiuni standard care descria un cerc spre capătul din faţă al navei-arcă. Din el porneau peste o sută de alte coridoare. Atracţia gravitaţională era abia perceptibilă, deoarece era nevoie de câteva minute pentru a atrage obiectele spre podea. Monica îşi folosi jeturile cu gaz pentru a trece peste o aglomerare de lăzi umane stivuite lângă perete. Atmosfera rarefiată şi îngheţată transformase materialul plastic alb într-o cremă albă. Citi câteva dintre etichetele de pe cutii.

– Nimic folositor, dataviză ea. Este echipamentul lor de tabără. Adăposturi programabile din silicon, unităţi de susţinere biotică, generatoare de microfuziune, chestii din astea.

– Dar iluminatul? întrebă un sergent.

– Bună întrebare. Monica îşi schimbă poziţia şi scană alte etichete. Da, uite. Proiectoare monocrome, iluminare pe o rază de trei sute de metri. Nu cred totuşi că erau cu autoalimentare.

– Lasă asta, datavizǎ Samuel. Nu avem timp. Îşi acţionă pachetul de manevrare şi porni să alunece de-a lungul coridorului. Peretele aflat vizavi de ecluze avea arcade care duceau spre interior, dar adâncimea lor se dovedi imposibil de evaluat de către senzorii costumului şi lumini. Ar trebui să existe un lift undeva. Aha.

Cea de-a cincea arcadă avea un disc din plastic, de mărimea unei palme, lipit de peretele alăturat, cu o lumină sub formă de mic fascicul în centru. Samuel nu rezistă ispitei de a-l atinge cu mănuşa, dar sursa de curent cu tritiu se golise cu decenii în urmă.

Jeturile lui de gaz pufniră puternic, făcându-l să treacă de arcadă. După cincisprezece metri, era o uşă de lift. Un singur panou din metal, lung de zece metri şi înalt de trei. Echipa nici măcar nu se opri în dreptul lui. De o parte şi de alta se afla câte o uşă mai mică, fiecare ducând spre o rampă spiralată, asemănătoare cu structura ADN-ului, mergând pe toată lungimea puţului ascensorului. Una dintre ele rămăsese deschisă; înăuntru se găsea un fascicul de lumină, şi acela mort.

– Asta ar trebui să ne ducă aproape un kilometru în jos, datavizǎ Samuel.

– Măcar vom avea parte de o deplasare lină după ce atracţia gravitaţională îşi face efectul, datavizǎ Renato. Slavă cerului că Tyrathca nu foloseau trepte. Îţi imaginezi dimensiunile şi spaţiul dintre ele?

Monica se opri în aer alături de cadrul uşii şi concentra fasciculele de lumină ale costumului prin spaţiul deschis. Panta descendentă abia se observa, dar curba era pronunţată. Luă recipientul de tuburi de la centură şi scoase primul disc. Jupiter furnizase micii senzori bitek, nişte discuri complet transparente, late de un centimetru. Raza lor de acţiune era de doar câţiva kilometri – suficientă pentru misiunea lor. Îl aplică peste garnitura uşii. Se lipi imediat. După ce ceru o legătură de afinitate cu el de la procesorul bitek al costumului, discul evidenţie o imagine văzută ca de un peşte a coridorului, în care costumele pluteau prin faţa uşii rampei.

– Păcat că nu avem un roi de insecte bitek pentru a acoperi interiorul, datavizǎ ea. Samuel nu răspunse la acea împunsătură. Dar asta ne poate avertiza suficient de bine. Există un declanşator care va reacţiona dacă se înregistrează vreo mişcare în spatele nostru.

– Atunci, să mergem înainte, datavizǎ Samuel.

Îşi acţionă jeturile şi porni de-a lungul rampei.

Procesoarele bitek ale tuturor primiră anunţul tulburat al lui Joshua.

– Regret, dar veţi avea parte de companioni, spuse el.

*

Lady Mac accelera la şase *g,* aflându-se la un sfert de milion de kilometri deasupra Hesperi-LN şi urmând o traiectorie uşor curbă pe deasupra polului nord al planetei. Două formaţii de câte cinci nave Tyrathca se îndreptau spre punctul de interceptare, ridicându-se de pe orbitele lor de trei sute de mii de kilometri cu o acceleraţie de unu virgulă cinci *g.* Pe Joshua nu îl îngrijora prezenţa acestora, şi nici cele trei nave care se îndreptau spre lunile gemene pentru a investiga ştrengăriile celor două nave bitek. Alte patru nave zburau direct spre Tanjuntic-RI, aflându-se la şaptezeci şi cinci de mii de kilometri de *Lady Mac.*

– Este clar cursul de interceptare, confirmă Beaulieu. Se pare că vor să ştie ce s-a întâmplat acolo.

– Minunat, mormăi Joshua. Singura modalitate de a-i opri este să ne socotească ostili.

– Cred că ştiu asta deja, spuse Sarha cu ironia pe care i-o îngăduia acceleraţia de cinci *g.*

Imediat ce acceleraseră pe cursul actual, Joshua lansase patru viespi-de-luptă. Nu se stabilise nicio ţintă reală, ci doar planeta, şi erau programate să detoneze la zece mii de kilometri deasupra atmosferei, asta dacă reuşeau să ajungă atât de departe. Însă Tyrathca nu le cunoşteau intenţiile. Ei nu văzuseră decât trei proiectile nucleare năpustindu-se spre planeta lor cu douăzeci şi şapte *g.* Un atac neprovocat din partea unei nave umane care continua să facă manevre într-o manieră ostilă.

Joshua schimbă din nou cursul, zburând de-a lungul unui vector care avea să îl ducă pe sub navele care se îndreptau spre Tanjuntic-RI. În mod logic, poziţia din care putea bombarda planeta. Alte două viespi-de-luptă zburară din tuburile lor, iar propulsiile lor cu fuziune le azvârliră spre cele patru nave.

Era o bună mişcare tactică, care dădea întotdeauna roade. Trei dintre navele Tyrathca îşi schimbară cursul pentru a se feri de viespile-de-luptă şi pentru a o urmări pe *Lady Mac,* iar cea de-a patra rămase pe cursul care o ducea spre nava-arcă.

– Treisprezece nave se îndreaptă spre noi, confirmă Beaulieu. Douăsprezece platforme DS s-au concentrat asupra noastră. Deocamdată nu s-au lansat viespi-de-luptă.

Joshua revăzu încă o dată situaţia tactică, o serie de linii de vectori violet şi oranj licărind în creierul lui. *Lady Mac* se îndrepta acum în direcţie opusă faţă de ultima navă Tyrathca. Nu mai avea ce face pentru a-i distrage atenţia. Singura soluţie rămasă era atacul, nicidecum cea mai bună alegere. Întâi trebuia să pună în revers vectorul actual, ceea ce avea să consume foarte mult timp şi delta-V,

apoi va trebui să-şi croiască drum prin dreptul celorlalte trei nave, care aveau probabil multe viespi-de-luptă la bord. Şi chiar dacă ar fi reuşit asta, ar fi trebuit să distrugă nava pentru a o împiedica să realizeze întâlnirea.

Era o situaţie nefericită. Membrii echipajului Tyrathca erau nevinovaţi – încercau doar să se apere pe ei şi lumea lor împotriva xenocilor agresivi. Deşi, dacă analiza totul în mod abstract, ei puteau fi aceia care stăteau între echipa de explorare şi salvarea de posedaţi. Le poţi îngădui câtorva zeci de Tyrathca să aducă extincţia unei rase întregi din cauză că nu se putea realiza o comunicare pe mai multe niveluri?

Joshua folosi şirurile bitek pentru a-i apela pe membrii echipei de explorare, avertizându-i în legătură cu nava care se apropia.

– Estimăm că va andoca peste aproximativ patruzeci de minute, spuse el. Cât timp vă mai trebuie?

– Dacă totul merge fără probleme, două ore, spuse Oski. Dar eu cred că mai curând ar fi nevoie de o zi întreagă.

– O zi este exclus, zise Joshua. Dacă mă agit serios aici, aş putea câştiga aproximativ o oră pentru voi.

– Nu e nevoie, Joshua, spuse un sergent. Nava e foarte mare. Dacă vin la bordul ei, vor trebui să ne găsească.

– Nu e prea greu, dacă vor folosi senzori în infraroşu.

– Asta presupune că ar fi vorba de un scenariu clar de urmărire. Noi ştim că Tyrathca vin, astfel că le putem îngreuna încercarea de a ne urmări. Şi mai trebuie să ţinem seama de soluţia Horatius. Noi patru putem fi sacrificaţi, la o adică.

– Şi armele noastre sunt superioare, spuse Monica. Nu trebuie să ne facem griji în legătură cu armele care vor fi îndreptate împotriva noastră, pentru că deţinem o forţă de ripostă considerabilă.

– Dar cum mai ieşiţi după aceea? întrebă Dahybi.

– Planificarea dinainte în cazul unei situaţii atât de schimbătoare este o pierdere de vreme, spuse Samuel. Să aşteptăm până când avem datele clare şi apoi să analizăm cum să realizăm recuperarea noastră.

– În regulă, răspunse Joshua pe un ton rezervat. Cum doriţi. Dar suntem aici, dacă aveţi nevoie de noi.

Reveni la situaţia tactică. Deşi reprezenta o ameninţare potenţială pentru Hesperi-LN, *Lady Mac* nu era primejduită cu adevărat de forţele de apărare ale planetei. Se afla prea departe de navele Tyrathca şi de platformele DS. La distanţa care le despărţea, orice viespe-de-luptă ar fi avut nevoie de cel puţin cincisprezece minute ca

să ajungă la ea. Ca să scape de necazuri, nava stelară putea efectua un salt cu mult timp înainte de a fi ajunsă.

– Bine, să le dăm de lucru acestor ticăloşi, spuse Joshua.

Dădu ordin computerului de zbor să lanseze încă o viespe-de-luptă spre planetă.

*

Ajunseseră la jumătatea uriaşei rampe în spirală, şi modalitatea cea mai uşoară de a coborî era să se aşeze pe podea şi să alunece. Podeaua fusese îmbrăcată în gheaţă neagră care, ca o iederă rece, îşi întinsese tentaculele late în susul pereţilor. Tresăltând alături de ceilalţi, Monica aluneca la vale pe fund ca şi cum ar fi fost într-o glisadă în apreschiuri, căpătând viteză tot mai mare şi ignorând totala lipsă de demnitate. Nori de particule murdare de gheaţă erau azvârlite de costumul care se freca scrâşnind de rampă. Din când în când, întâlnea în cale câte o porţiune mai puţin netedă şi zbura prin aer câte un metru. Însă lungimea fiecărui arc se scurta pe măsură ce atracţia gravitaţională creştea.

– Ne apropiem de fund, dataviză Samuel.

Era cu doi oameni înaintea Monicăi, aproape ascuns de ceaţa stârnită de particulele dislocate. Fasciculele costumelor jucau haotic în jur, azvârlind umbre nebuneşti pe pereţi.

Monica apăsă cu mâna înmănuşată pe podea pentru a încerca să reducă viteza de alunecare. Toţi tresăltau şi alunecau încoace şi încolo.

– Cum încetinim? întrebă ea.

– Pachetul de manevrare. Samuel declanşă jeturile la putere maximă şi simţi cum propulsia la nivel redus îi încetineşte coborârea. Sergentul aflat în spatele lui se ciocni de el. Toţi în acelaşi timp, vă rog.

Puţul în pantă se umplu brusc de o negură alb-perlată şi învârtejită când granulele de gheaţă şi azot se combinară, făcând presiunea aerului să crească. Costumele o determinară să devină fluorescentă, astfel încât aceasta se opaciză în mod uniform.

Când viteza ei de coborâre se micşoră spectaculos, Monica trecu pe microradar. De această dată, când îşi coborî mâinile, apăsă suficient de tare pentru a activa augmentarea. Acest lucru îi permise să îşi înfigă degetele în pojghiţa de gheaţă, scoţând un scârţâit puternic şi ascuţit care o făcu să se crispeze când ele trasară zece dâre drepte. Se opri pe o porţiune relativ plată. Radarul îi arătă capătul rampei, aflat la cincisprezece metri în faţa ei, dar şi celelalte costume cu armură, care patinară în jurul ei până se opriră. Negura albicioasă se

mistui la fel de repede cum apăruse, aspirată în susul rampei şi dispărând prin arcada din faţă.

Se ridicară de la podea şi scanară ceea ce se afla în jur. Rampa ajunsese la intersecţia a opt coridoare. Gheaţa de pe podeaua fiecăruia era uşor denivelată, amintind de lespezi de pardoseală uzate vreme de secole. Nimic altceva nu arăta că expediţia arheologică trecuse cândva pe acolo.

– Aici trebuie să ne despărţim, datavizǎ unul dintre sergenţi. Doi dintre noi vom trasa urme de căldură, în vreme ce voi ceilalţi vă îndreptaţi spre inelul cinci.

Monica accesă fişierul cu harta întocmită de expediţia arheologică şi îl integră în blocul ei de ghidare-inerţială. Graficele portocalii se desenară peste viziunea ei senzorială, indicând coridorul pe care trebuiau să îl urmeze. Scoase încă un disc-senzor din tub şi îl lipi de perete.

– Gata. Voi doi, aveţi grijă, vor ajunge aici peste douăzeci de minute. Oski, Renato, să mergem.

Cei patru oameni şi cei doi sergenţi rămaşi porniră pe coridor, săltând în timpul alunecării, deoarece câmpul gravitaţional era la o treime faţă de cel normal.

Mintea quad a Ionei începu să se topească în alte patru identităţi individuale când sergenţii se despărţiră. Una dintre ele alese un coridor pe care fişierul cu harta îl arăta ca îndreptându-se spre o uzină chimică. Scoase un pistol cu laser şi îl datavizǎ pentru a avea o putere foarte redusă de lovire, cu o descărcare intermitentă care să ţină peste trei secunde. În timp ce mergea spre treptele lungi, începu să îl parcurgă printr-un arc scurt, ţinând ţeava pistolului îndreptată spre podea. Puncte minuscule de căldură înfloriră în jurul picioarelor ei – incapabile să topească gheaţa, lăsând doar o urmă. Un senzor cu infraroşii ar fi indicat că pe acolo, alături de ea, merseseră mai mulţi oameni.

Întunericul care se contracta în jurul bulei de lumină de la costumul ei era absolut, izolând-o într-un mod înfiorător. Sentiment prea puţin temperat de contactul de afinitate cu celelalte trei identităţi ale ei şi cu Samuel.

„Cea de-a treia experienţă a mea în afara *Seninătăţii,* şi e vorba doar de tuneluri săpate în rocă, nu prea diferite de ce am văzut în Ayachucho. Însă mult mai apăsătoare – şi asta fără să am posedaţi pe urmele mele.”

Ceilalţi membri ai echipei resimţeau aceeaşi armonică joasă de nelinişte. Monica era acum în frunte, programele autoechilibrate de locomoţie făcând ca mişcările ei să fie line şi constante în atracţia

gravitaţională scăzută. În ciuda mediului deprimant, înaintarea lor fără probleme le dădea o încredere sporită. Avusese îndoieli privind misiunea, mai ales în legătură cu acea parte a ei. În cursul zborului până acolo, în mintea ei, Tanjuntic-RI căpătase înfăţişarea unei bucăţi mari de moloz, asemănătoare cu fragmentele care alcătuiau Inelul Ruinelor. Realitatea era mult mai plăcută.

În nava-arcă nimic nu era distrus. Doar neglijenţă şi frig. Reuşi să-şi imagineze revitalizarea vechii nave rătăcitoare. În cazul în care generatoarele cu fuziune puteau fi repornite, iar energia se transmitea prin reţeaua de distribuţie, ar fi fost simplu ca lumina şi căldura să revină acolo.

– Cum se face că au abandonat-o? întrebă ea. De ce nu au făcut un rendez-vous cu un asteroid ca să o folosească drept bază de pregătire pentru industria lor micro-g?

– Din cauza profitului, dataviză Oski drept răspuns. Toată hărăbaia asta este interdependentă, nu poţi menţine un inel de susţinere biotică în funcţiune şi să arunci restul la gunoi. Şi e mare. Păstrarea ei în funcţiune ar fi solicitat un efort mult prea mare pentru profitul care ar fi fost obţinut. Au dus-o mai bine construind de la zero peşteri de mai mici dimensiuni pe asteroizi.

– Păcat. În cel mai rău caz, Tyrathca ar fi făcut o avere dacă ar fi vândut-o ca destinaţie pentru turiştii umani.

– Acest lucru este reprezentativ pentru flegmatismul lor. Nu le pasă de asemenea lucruri.

După cinci minute, ajunseră la peştera de la nivelul al doilea, o emisferă cu înălţimea de două sute de metri, ai cărei pereţi erau crestaţi de benzi de tuburi. Exista o singură maşinărie uriaşă în mijloc, sprijinită de zece ţevi groase de trei metri, care se ridicau din sol pentru a sluji drept picioare. Alte zece ţevi ieşeau din partea superioară a maşinăriei, dispărând în tavanul încăperii.

Membrii echipei rămaseră în interiorul cadrului intrării şi îşi plimbară fasciculele costumelor peste bestia din metal. Laturile ei erau evazate, cu coloane lungi din sticlă, făcute să-şi piardă strălucirea pe dinăuntru din cauza cromului cu care fuseseră acoperite, care se înnegrise cu vremea. Supape, bobine, relee, grile de admisie, transformatoare de mare tensiune şi pompe se înălţau din restul edificiului ca nişte negi din metal.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce e asta? întrebă Renato.

– Accesează-ţi fişierul, îi spuse Oski. E un fel de reactor biologic. Au sintetizat o sumedenie de compuşi în interiorul lui.

Renato se apropie de una dintre conductele groase şi se uită pe dedesubtul uriaşului reactor. Învelişul acestuia crăpase după ce nava-

arcă pierduse căldură, permiţând unui compus de culoare verde-albăstruie să se scurgă peste postament, formând o serie de cordoane groase. Înainte de a îngheţa bocnă, ele se închegaseră în pânze care atârnau. Pete şi băltoace îngheţate erau presărate pe toată podeaua.

– Ceva e anapoda cu toate astea, datavizǎ Renato.

– Ce vrei să spui? întrebă Samuel.

– Uită-te la reactorul ăsta. Tânărul astronom lovi conducta cu palma. Chiar şi într-o atmosferă rarefiată, senzorii audio surprinseră un zăngănit slab. E ca şi cum... ar fi nemuritor. Nu-mi pot imagina ca această încăpere să fi fost ocupată de altceva din ziua în care şi-au părăsit steaua. Ştiu că l-au reconstruit de o sută de ori în timpul călătoriei. Şi mai ştiu că ei preferă soluţiile tehnologice rezistente şi simple. Dar nu înţeleg cum se face că nimic nu s-a schimbat în cincisprezece mii de ani. Nimic, pentru numele lui Dumnezeu. Cum poţi să tragi o linie peste tehnologia pe care o ai şi să spui că nu vei elabora niciodată ceva care să depăşească nivelul ăsta?

– Curând vei putea să-i întrebi personal, datavizǎ Monica. Nava lor va ajunge la noi peste zece minute. Ascultă Renato, ştiu că totul e fascinant, dar nu avem timp de asta. Înţelegi?

– Sigur, iartă-mă. Dar nu-mi plac enigmele nesoluţionate.

– Asta te face să fii un om de ştiinţă bun. Şi mă bucur că eşti aici să ne ajuţi. Iată, ăsta e coridorul la care voiam să ajungem.

Monica lăsă un alt disc-senzor pe una dintre conductele groase şi se îndepărtă. Renato mai aruncă o privire la reactorul antic şi o urmă. Cei doi sergenţi porniră după ei.

*

– E limpede că nava Tyrathca va andoca, spuse Beaulieu. A decelerat până şi-a egalat viteza cu aceea a lui Tanjuntic-RI.

– Drace, mormăi Joshua.

Beneficiau de o scurtă perioadă de acalmie în jocul de şah tridimensional al diversiunii pe orbită înaltă. *Lady Mac* accelera la un *g,* alunecând pe deasupra polului lui Hesperi-LN, la o sută şaptezeci şi cinci de mii de kilometri altitudine. Optsprezece viespi-de-luptă se îndreptau spre ea din toate direcţiile, executând o manevră clasică de înglobare. Cea mai apropiată avea să ajungă la ei peste patru minute. Era bine că şoimul-de-iad nu mai constituia o problemă în acele momente. Syrinx confirmă că încă urmăreau *Stryla* în jurul celor două luni.

– Liol, transmite-le vestea proastă celor din echipă, te rog.

Joshua se concentră asupra diagramelor sistemelor navei, ordonând computerului de zbor să configureze coca pentru salt. Undeva în minte, aproape subconştient, exista uimirea surâzătoare că acum

putea fi încredinţat că participa la o bătălie spaţială. Dacă ar fi comparat reacţiile calme şi realizările din acea zi cu ţipetele nebuneşti şi disperarea alimentată de acceleraţia mare din momentele trăite deasupra planetei Lalonde, ar fi avut impresia că aparţineau cu toţii unui univers alternativ. Marea diferenţă era, desigur, că el iniţiase situaţia aceea şi că el stabilea regulile jocului.

– Dahybi.

– Nodurile încărcate şi on-line. Gata de salt, căpitane.

– Grozav. Să vedem cât de precişi putem fi.

Întrerupse propulsiile cu fuziune şi iniţie saltul.

Tyrathca care vegheau văzură cum invadatorul periculos dispare din mijlocul roiului lor de viespi-de-luptă. Senzorii DS recepţionară simultan punctul ei de emergenţă. La cincizeci de mii de kilometri faţă de locul de unde făcuse saltul. Propulsia cu fuziune a navei porni din nou spre planetă, prezentând un nou pericol pentru populaţie. Navele urmăritoare îşi schimbară cursul pentru a-şi relua vânătoarea.

Un smog pocnitor de ioni fierbinţi se revărsă peste partea din faţă a Tanjuntic-RI când nava Tyrathca îşi încheie manevra de apropiere. Descărcările electrice luminară rămăşiţele reţelei superconductoare, făcând moleculele suprafeţei fragile să ardă ca nişte fântâni spectrale scintilante. Pilotul nu se deranjase să realizeze întâlnirea la distanţă şi să se apropie de conul spaţioportului folosind propulsiile secundare. Vectorul de zbor era proiectat să oprească nava la mai puţin de un kilometru de nava-arcă, ignorând cu desăvârşire daunele pe care propulsiile cu fuziune le puteau produce.

Nava interplanetară Tyrathca era tipică (exista doar un model): un cilindru simplu lat de o sută cincizeci de metri şi lung de trei sute. Spre deosebire de modelele umane, care erau construite în jurul unui montant care să preia sarcina, căruia i se adăugau module şi capsule, după nevoi, aceasta avea totul închis în interiorul unui corp din aluminiu. O navă elementară, ca un cal de povară, decolorată de anii în care fusese expusă emisiilor termice şi ultraviolete ale stelei lui Hesperi-LN. Patru bocaporţi mari, rectangulari, erau dispuşi la distanţe egale în jurul capătului frontal, în vreme ce prin partea din spate ieşeau cinci duze boante de fuziune.

După ce îşi încheie arderea de decelerare, nava pluti paralel cu spaţioportul lui Tanjuntic-RI, la doi kilometri depărtare. În jurul marginilor se declanşară rachete chimice mici, iar flăcările strălucitoare de un galben sulfuros împinseră nava către axa de rotaţie.

Începu în acelaşi timp să se rotească, aliniindu-şi baza către spaţioport. Rachetele chimice din jurul părţii frontale accelerară la

maximum, iar două rachete cu fuziune se aprinseră scurt. Norii de plasmă scuipaţi de ele ţâşniră ca două suliţe gemene, incandescente, ţintind centrul spaţioportului. Fără a fi deosebit de puternică, incandescenţa nu dură mai mult de două secunde. Însă daunele produse fură imense. Metalul şi materialul compozit detonară, scoţând vapori, care se ridicară de pe punctul de impact.

Asta se dovedi prea mult pentru ca structura slăbită a spaţioportului să reziste. Întregul con de discuri stivuite plesni, rupându-se din apropierea bazei şi rostogolindu-se. Discuri individuale se desprinseră şi porniră învârtindu-se în toate direcţiile, împrăştiind fragmente. Un disc se ciocni chiar cu Tanjuntic-RI, mototolindu-se de parcă ar fi fost făcut din hârtie, după care ricoşă. Din coloana de sprijin a spaţioportului mai rămase doar un ciot spintecat de zece metri care ieşea din rocă. Acesta fu rapid eclipsat când masiva navă Tyrathca se poziţionă exact deasupra lui. Doi bocaporţi se deschiseră, iar câteva zeci de forme ovoide deschise la culoare fură ejectate. La început, acestea plutiră fără nicio ţintă, ca puful de mărăcine purtat de zefir, apoi din mici ajutaje aflate în jurul crestelor ţâşniră dâre de gaz, iar ele începură să zboare către capătul rupt al coloanei de sprijin.

*

Lunile gemene ale Hesperi-LN nu erau un loc ospitalier pentru o navă spaţială. Ciocnirea câmpurilor lor gravitaţionale atrăsese multe deşeuri cosmice încă de la formarea lor şi procesul continua. Praf, nisip şi particule mai mici fuseseră eliberate în cele din urmă de vântul solar, particulele elementare cu presiunea luminii şi de mare energie suflându-le înapoi, către stele. Însă bucăţile mai mari rămăseseră. Pietricele, bolovani, asteroizi întregi; după ce acestea căzuseră pe o orbită în buclă, ele fuseseră treptat îngrămădite de-a lungul mileniilor pe măsură ce atracţia gravitaţională mereu schimbătoare le perturbase noua orbită. În cele din urmă, ele ajunseseră la punctul central Lagrange, rămânând echidistante între luni. Apăruse o zonă aglomerată cu diametrul de peste o sută de kilometri, vizibilă de pe suprafaţa lui Hesperi-LN ca o pată cenuşie estompată. Prin compoziţie, imita o galaxie, în care asteroizii mai mari erau grupaţi în centru, înconjuraţi de un vârtej de bolovani mai mici şi pepite din piatră.

Aşadar, un loc în care folosirea viespilor-de-luptă şi a fasciculelor de energie era în esenţă imposibilă. Puteai sta netulburat în interiorul ei şi să-ţi observi inamicul care aştepta afară. Cu condiţia să te poţi feri de norii întunecaţi de pietriş care se deplasau cu viteză mare rotindu-se neîncetat în jurul periferiei aglomerării Lagrange.

Încercările navei *Oenone* de a urmări şoimul-de-iad în interiorul ciorchinelui fuseseră zadarnice. După douăzeci de minute de slalom periculos, timp în care câştigase doar o sută de metri faţă de dispreţuitorul şoim-de-iad, Syrinx hotărâse că era de ajuns. Secătuiau celulele de energie într-un ritm alarmant pentru a menţine câmpul de distorsiune, esenţial pentru devierea grindinei de pietre care ţintea corpul navei. Vor avea nevoie de acea energie mai târziu, indiferent care ar fi fost deznodământul la Tanjuntic-RI. Îi comunică lui *Oenone* să se oprească şi să adopte vectorul orbital al particulelor exterioare.

Imediat ce Etchells îşi dădu seama că nu mai era urmărit în mod activ, se linişti şi îşi menţinu pur şi simplu poziţia. Cele două nave se aflau la mai puţin de cincisprezece kilometri depărtare. Deşi singura modalitate de a şti asta era de a se pipăi una pe alta cu câmpurile de distorsiune, deoarece observarea vizuală sau cu ajutorul radarului era imposibilă.

Acesta nu este un statu-quo valid, îi spuse Syrinx şoimului-de-iad. **Trei nave Tyrathca se îndreaptă spre noi. Nu poţi rămâne în interiorul ciorchinelui o veşnicie. Părăseşte sistemul.**

Nici să nu te gândeşti, răspunse Etchells. **Acum trebuie să rămâi cu mine aici. Asta înseamnă că am câştigat. Nu poţi realiza ceea ce ţi-ai propus venind aici. Iar amicii tăi adamişti sunt în rahat. Sunt şi ei neutralizaţi.**

Cu rezerve, accept observaţia, îi spuse ea, atentă să nu lase niciun context emoţional să se strecoare în contactul de afinitate. Şoimul-de-iad nu ştia că echipa fusese plasată în Tanjuntic-RI. De aceea, trebuia să-l reţină acolo până când Oski şi Renato accesau fişierele.

Să-l tragem pe sfoară, spuse ea echipajului. **Vreau să monitorizaţi situaţia navei. S-ar putea să fim siliţi să plecăm în mare grabă.**

Sigur, spuse Cacus.

Ruben, plasează noile noastre generatoare de fuziune on-line. Aş vrea să încărcăm celulele de energie ale *Oenone* cât mai repede posibil. Când plecăm de aici, aş dori să-l lăsăm mult în urmă pe şoimul-de-iad.

Am înţeles. Ruben ordonă seriei de procesoare să înceapă secvenţa de pornire a generatoarelor.

*

Legăturile dintre nivelurile doi şi trei de pe Tanjuntic-RI erau asigurate în principal de lifturile de marfă. Fiecare era învăluit de omniprezentele rampe în spirală. Membrii echipei de explorare trebuiră să îşi activeze crampoanele când coborâră o astfel de rampă

care ducea la inelul al cincilea. Podelele îngheţate şi atracţia gravitaţională crescută constituiau un mediu înşelător.

La fund exista o mare încăpere-ecluză, fără uşi, mai potrivită într-o bancă decât pe o navă spaţială. Însă aceea fusese prima linie de apărare a Tyrathca împotriva unei defecţiuni la nivelurile superioare, iar filosofia lor de proiectare îşi câştigase drepturile ce i se cuveneau. Drept tribut al acestei eficienţe, după treisprezece secole de degradare, peşterile şi inelele de pe Tanjuntic-RI încă păstrau o vagă atmosferă.

O mulţime de maşini umane erau împrăştiate în faţa uşii de la capătul rampei: două generatoare de microfuziune, macarale-platformă mobile, plăci industriale de inducţie termică, toate prinse cu mănunchiuri de cabluri şi furtunuri flexibile. Expediţia arheologică le folosise pentru a reactiva ecluza uriaşă. Aceasta era deschisă pe sfert, permiţând accesul la inelul cinci. Patru jeepuri mici erau parcate înăuntru, vehicule standard pentru mobilitate pe planete lipsite de aer, cu pneuri mari de joasă presiune şi cu şasiul din material compozit în zăbrele. Ridicol de elegante în comparaţie cu tehnologia aflată în jurul lor.

Samuel se apropie să le examineze şi apăsă câteva comutatoare de pe tabloul de bord.

– Am o reacţie a procesorului de comandă, dataviză el. Circuitele de stand-by mai sunt alimentate, dar numai atât. Celulele principale de alimentare s-au golit.

– Nu prezintă importanţă, dataviză Monica.

Ordonă lămpilor costumului să emită un puls de mare putere şi îşi pregăti senzorii. Memoria nanonicelor ei neurale îngheţă imaginea când se aprinse lumina. Programele-tampon izolară imaginea pentru a fi examinată.

Nici măcar luminile costumelor nu puteau străpunge întunericul de dincolo de inel. Drept urmare, efectul de curbură rămânea cu desăvârşire pierdut. Stătea într-o peşteră de metal, unde zidurile, podeaua şi tavanul erau făcute din milioane de panouri din aliaj de aluminiu, lipite la cald de stânca dezgolită de dedesubt şi apoi sudate laolaltă. Când nava-arcă era locuită, acolo crescuseră plante, unele căţărătoare, care urcaseră pe spaliere metalice. Frunzele lor erau acum negre şi zbârcite, moarte din lipsă de apă şi lumină cu mult înainte de disiparea căldurii în spaţiu. Însă frigul sosise înainte ca ele să ajungă la toamna finală, presărându-le cu promoroacă, apoi îngheţându-le acolo, lipite de pardoseala de metal lipsit de culoare.

Tavanul inelului avea un analog în acoperişurile de depozite umane; întretăiat de ţevi groase şi traverse rezistente în reţea, el

dădea încăperii uriaşe un aer de-a dreptul industrial. Iluminarea lui fusese asigurată de mii de discuri circulare mari din sticlă fumurie, care încă parcă priveau din goluri.

– Un palat dintr-o poveste de iarnă, datavizǎ Monica. Făcând abstracţie că a fost construit de spiriduşii Diavolului.

– Cum de puteau trăi aici, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Renato. E doar o maşinărie. Nu a existat nicio încercare de a-l face plăcut ori ospitalier. Ai putea sta înăuntru toată viaţa, dar asta te-ar face să înnebuneşti.

– Pe noi, datavizǎ Oski. Nu pe ei. Nu au profilul nostru psihologic.

– Nici sensibilitatea noastră artistică, după cum arată lucrurile, spuse Samuel. Cred că un habitat de-al nostru li s-ar părea la fel de dezamăgitor.

– Au sosit Tyrathca, datavizǎ unul dintre sergenţi.

Toţi îi văzură prin discul-senzor pe care Monica îl plasase la etajul unu. O licărire de lumină de la ecluza care ducea spre coloana de sprijin a spaţioportului. Secţiuni mari şi zimţate ale bocaportului din titan zburară în coridor, ricoşând din pereţi în toiul unor cascade de cioburi de gheaţă care se răsuciră zburând în ambele direcţii. Tyrathca apărură şi începură să se deplaseze într-un galop uşor către intrarea dinspre rampa în spirală. Purtau costume spaţiale, care îngreunau identificarea născătorilor şi a soldaţilor. Deşi DS încercase de multe ori să le vândă costume programabile din silicon, modificate potrivit fiziologiei lor, ei ţinuseră cu încăpăţânare la modelul lor original.

Bodiurile costumelor spaţiale purtate de Tyrathca erau confecţionate dintr-un material plastic flexibil şi rezistent, de culoare albastră, precum mătasea metalică. Ele alcătuiau salopete largi şi suficient de lălâi pentru ca acele creaturi mari să se poată strecura în ele cu uşurinţă, cu tuburi ca nişte armonici pentru braţe şi picioare. După aceea, în loc de a fi umflate cu oxigen, erau umplute cu un gel gros, eliminându-se tot aerul. Având în vedere câte membre (şi, prin urmare, încheieturi) aveau trupurile Tyrathca, un asemenea concept rezolva simplu problema de a se asigura multiple încheieturi presurizate la fiecare costum. Pentru a respira, ei purtau măşti rigide în interiorul costumelor. Rezervoarele de oxigen, mecanismul regulator şi schimbătorul de căldură erau purtate într-un singur pachet pe spinare, având două aripioare de radiator de-a lungul coloanei vertebrale. Echipamentul suplimentar era fixat de hamul prins de gât.

– Se pare că subtilitatea este o altă trăsătură care ne deosebeşte, datavizǎ Monica. Se pare că au distrus toate ecluzele de-a lungul

acelui coridor pentru a pătrunde. Discul-senzor înregistrează o mişcare de gaze puternică pe coridor. Nu le pasă că Tanjuntic-RI îşi va pierde şi atmosfera care i-a mai rămas.

– Dacă lor nu le pasă, nici noi nu trebuie să ne facem griji, datavizǎ Renato. Asta nu ne va afecta misiunea.

– Sunt înarmaţi cu toţii, datavizǎ Samuel. Chiar şi născătorii.

Fiecare Tyrathca avea câte două puşti lungi, de un negru mat, cu cordoane spiralate comutate la pachetele de energie de pe hamuri. Monica plasă fişierul de bibliotecă privind armele în modul de lucru primar şi îl lăsă să ruleze prin catalog pentru a găsi modelul.

– Masere, datavizǎ ea. Proiectoare cu putere de ieşire medie. Armurile noastre ar trebui să reziste unei lovituri energetice din partea lor. Dar dacă suntem prinşi într-o situaţie de saturaţie, dăm de bucluc. Şi mai au şi alte muniţii. Cred că pe hamuri am distins nişte rachete ghidate şi grenade EE. Produse de oameni.

– Tare aş vrea să ştiu cine le-a vândut armele acelea, datavizǎ Oski. Din câte ştiu, Confederaţia nu permite vânzarea de arme către Tyrathca.

– Asta nu are nicio importanţă, datavizǎ Samuel. Haideţi, să găsim birourile de comandă pe care le-a descoperit expediţia arheologică.

În momentul în care porniră, Monica îşi reactualiză vizualizarea în infraroşu a senzorului de costum. Clădirile Tyrathca se materializară în jurul ei, turnuri ascuţite, având o luminiscenţă de un albastru-deschis, ca o flacără îngheţată pe fundalul întunericului pustiu care se întindea de-a lungul inelului. O necropolă rece, având toate străzile şi clădirile identice, de parcă toate secţiunile ar fi fost imprimate cu aceeaşi matriţă şi lipite cap la cap. Grădini cu plante încâlcite asediau fiecare dintre turnuri, tulpinile lor răsucite fiind prinse în faza de atârnare. Frigul nemilos făcuse ca vegetaţia să devină la fel de dură ca fonta. Frunzele cu desene interesante, florile cu forme ciudate şi păstăile umflate de seminţe căpătaseră nuanţa sumbră a cărbunelui.

– La naiba, Tyrathca se mişcă rapid în medii cu acceleraţie scăzută, datavizǎ Samuel. Nu trecuseră nici zece minute, iar aceştia ajunseseră deja la baza primei rampe spiralate. Un disc-senzor îl înfăţişă pe unul dintre ei trecând un scaner portabil pe podea, în vreme ce restul aşteptau în spatele lui. Grupul se împărţi în trei, urmând diferite urme termice.

– Constat că optsprezece vin spre noi, datavizǎ Monica. Cred că avem patru născători. Ei sunt ceva mai mari.

– Eu mă întorc la intrare, datavizǎ unul dintre sergenţi. Voi avea timp să plasez câteva urme false de căldură înainte ca ei să ajungă la

acest inel. Şi poate reuşesc să închid uşa ecluzei. În orice caz, asta va reduce numărul celor care vă vor urmări în cele din urmă.

– Mulţumesc, datavizā Monica.

Sergentul se răsuci pe călcâie şi făcu cale-ntoarsă.

– Şi apoi au fost doar cinci, murmură neliniştit Renato, prin tubul respirator.

*

Ione voia să afle cât mai repede ce intenţii aveau Tyrathca. Informaţia avea să o ajute să-şi planifice genul de tactică necesar pentru a-i ţine departe de echipă. Cei doi sergenţi care se ocupau de diversiuni plasaseră urmele termice, care şerpuiau printre câteva dintre camerele mari, pline de maşinării, de la etajul al doilea. În acel moment, ea descoperi că harta întocmită de arheologi nu era exactă. În câteva rânduri trebuise să apeleze la îndrumarea inerţială pentru a constata unde se afla când coridoarele nu corespundeau cu planul indicat. Era un element de care trebuia să ţină seama când avea să schiţeze rutele posibile de fugă. Tyrathca nu aveau cum să sufere din cauza unei asemenea dezinformări. Topologia precisă a lui Tanjuntic-RI trebuia să le fie cunoscută, fiind transmisă din generaţie în generaţie prin intermediul glandelor cu program chimic.

Unul dintre sergenţii diversionişti stătea acum în urmă faţă de arcada care dădea în încăperea de forma unei emisfere. Era un spaţiu vast, ocupat de ceea ce părea a fi o rafinărie construită în întregime din sticlă. Colonade, sfere, cuve şi minarete alcătuiau un oraş miniatural, legate de o reţea încâlcită de tuburi. Containerele individuale erau pline cu lichide colorate care se transformaseră în gheaţă. Crăpăturile erau vizibile peste tot. Dacă în acea încăpere s-ar fi făcut vreodată cald, probabil că întregul edificiu s-ar fi prăbuşit.

Existau trei intrări spre rafinăria din sticlă, iar către cea din faţa sergentului ducea urma de căldură pornită dinspre rampă. Discurile-senzor de pe peretele coridorului îi arătară lui Ione că Tyrathca înaintau constant de-a lungul lui. Ea aşteptă. Ştia că semnătura de căldură a costumului ei va fi vizibilă pentru Tyrathca imediat ce ar fi pătruns în camera rafinăriei, strălucind cu tenacitatea unei pitice roşii pe fundalul unui coridor îngheţat.

Primul Tyrathca pătrunse înăuntru. Se opri. Îşi ridică braţul şi îl îndreptă direct spre ea. Blocul ei de comunicaţii prinse o explozie de date criptate. Apoi doi dintre ei se apropiară pentru a-l sprijini pe primul. Imediat se dispersară de o parte şi de alta a încăperii, reducându-i lui Ione posibilitatea de a ţinti.

Drace, zise ea. **Cred că putem spune adio acţiunii de derutare. Restul aşteaptă să vadă ce se întâmplă.**

Era de anticipat, îi răspunse Samuel. **La o adică, fac parte din casta soldaţilor. Născuţi pentru a face faţă conflictelor. Născătorii nu trebuie să transmită programe chimice de tactică între ei; o astfel de cunoaştere este instinctivă.**

Sergentul ieşi din alcovul puţin adânc în care se ascunsese. Ione dădu ordin blocului de comunicare să deschidă un canal pe frecvenţa folosită de Tyrathca când ambii soldaţi traseră cu puştile lor maser. Fasciculele loviră armura sergentului, aproape să supraîncarce reţeaua de disipare a energiei. Făcu un salt, o mişcare amplificată în mod considerabil de atracţia gravitaţională scăzută şi de augmentarea costumului. În acelaşi timp, ea declanşă încărcăturile EE pe care le plasase deasupra fiecăreia dintre intrările în încăpere. Tone de rocă se prăbuşiră în cursul a patru avalanşe separate, blocându-i pe cei trei Tyrathca înăuntru.

Ione se ridică în picioare şi îşi concentră din nou senzorii costumului. Saltul o făcuse să plutească la cincizeci de metri în josul coridorului, fiind cât pe ce să lovească tavanul. Cu mişcări lenevoase, mici bucăţi de rocă se rostogoleau şi săltau spre ea.

Discurile-senzor din încăperea rafinăriei nu indicau decât un nor învârtejit de praf, în vreme ce restul îi arătau pe Tyrathca retrăgându-se cu repeziciune. Aceştia se dispersară, dispărând pe coridoarele laterale, unde nu existau senzori care să le urmărească mişcările.

Partea proastă este că Tyrathca aplică politica potrivit căreia trebuie să tragă pentru a ucide, spuse ea. **Cred că nu sunt curioşi să afle de ce ne aflăm aici.**

Era de aşteptat, spuse Samuel. **Nu dezvolţi o castă întreagă dedicată agresiunii decât dacă ai nevoie de ea. Structura socială a Tyrathca se bazează pe o ierarhie de clan; sunt extrem de teritoriali. Iar noi am pătruns în cea mai veche parte a teritoriului lor, sfidând cererile lor explicite.**

Da. Ei bine, măcar ştii la ce să te aştepţi când vor ajunge la inelul al cincilea. Ar fi bine să ieşim de aici înainte de a deschide vreo trecere secretă ca să tragă în mine.

Birourile de comandă erau o serie de încăperi săpate în peretele inelului cinci, la patru sute de metri de rampa în spirală. Nişte camere simple şi deschise, de formă rectangulară, placate cu foi din aliaj de aluminiu, având podeaua acoperită cu material compozit. Fiecare asemenea încăpere era dotată cu terminale masive de computer, cu tastaturi gemene în formă de rozetă pentru degetele Tyrathca. Pereţii de deasupra lor erau acoperiţi de ecrane lungi care puteau proiecta schemele tehnologice ale navei-arcă şi diagrama navigaţională.

Conform regulilor, acolo se găsea puntea de comandă a lui Tanjuntic-RI.

Potrivit membrilor expediţiei arheologice, înăuntru existaseră mult mai puţină gheaţă şi promoroacă, lucru care le permisese să reactiveze câteva dintre sistemele electronice fără să întâmpine prea mari greutăţi. Birourile de comandă se găseau pe un circuit independent de mediu, cu niveluri mult mai reduse de umiditate, iar ecluzele rămăseseră închise înainte de evacuarea definitivă, astfel că acum nu apăruse nicio contaminare pricinuită de atmosfera mai umedă de la inelul al cincilea.

Membrii expediţiei arheologice îşi dăduseră seama că încăperile închise ermetic erau importante; trasaseră reţeaua de comunicaţii interne ale navei-arcă şi descoperiseră că nodul principal se afla în interior. Cu tot respectul, instalaseră propriii lor bocaporţi în ecluzele Tyrathca, aşa cum o făcuseră la primul nivel. Nu mai exista niciun motiv de îngrijorare privind contaminarea atmosferică, mai ales că toată apa îngheţase, însă ei încercaseră să păstreze integritatea mediului. Aceasta era prima explorare făcută de fiinţele umane într-un artefact aparţinând unei specii xenoc înzestrate cu simţuri; etica reprezenta o preocupare de cea mai mare importanţă – chiar dacă Tyrathca se arătau indiferenţi faţă de asemenea aspecte.

La fel procedase şi *altcineva,* descoperi Monica împreună cu echipa care o însoţea.

Formele rectangulare mari din titan, care duceau spre birourile de comandă, fuseseră reactivate şi deschise, fiind trase înapoi, spre peretele camerei. Nu doar atât, ci încuietorile intermediare de siguranţă fuseseră oarecum ocolite, permiţându-le celor trei uşi să se deschidă simultan. Scanând în jur cu senzorii lor, cele cinci siluete rămaseră în faţa deschizăturii.

– Aici trebuie să fie, datavizǎ Monica. Bocaporţii umani au rămas aici. Arheologii nu i-au instalat în alte locuri.

– S-a mai organizat şi o a doua expediţie? întrebă Renato.

– Dacă a existat, nici Pământul, nici Jupiter şi nici Kulu nu au avut cunoştinţă de ea, datavizǎ Samuel. Mă văd silit să spun că totul mi se pare extrem de improbabil.

– În orice caz, de ce nu am folosi bocaporţii echipei arheologice? întrebă Renato. Ştim că funcţionează. Cred că aceste brute au trebuit să facă eforturi deosebite ca să le deschidă din nou.

Oski păşi înainte cu fereală, folosind un senzor manual pentru a scana garnitura ecluzei.

– Nu detectez niciun impuls electric. Însă uşa asta a fost deschisă recent. Încă există urme termice în structura ei înconjurătoare.

Probabil că a fost nevoie de încălzirea ecluzei la temperatura de funcţionare pentru a le face să funcţioneze din nou.

Monica se opuse sentimentului instinctiv de a se roti brusc pentru a verifica străzile necropolei din spatele ei. Microradarul costumului ei scana în mod constant pentru a descoperi orice semn de mişcare. Însă frigul din nava-arcă reuşise să îi ajungă la piele chiar şi prin armură.

– Cât de recent? întrebă ea.

– În ultimele cinci zile.

– Şi nu a fost uman, dataviză Renato.

– De ce spui asta?

– Este evident. Dacă făcea parte din specia noastră, ar fi folosit bocaporţii instalaţi de arheologi. Indiferent cine a fost, statura nu i-a permis să treacă prin ei.

– Trebuie să fi fost kiint, dataviză Samuel. La urma urmelor, într-o oarecare măsură, datorită lor ne aflăm aici. Ione şi Kelly au avut dreptate, Lieria s-a arătat interesată de Zeul Adormit. Şi acesta este locul în care ar trebui să găsească informaţii despre el. Probabil că s-au teleportat până aici la scurtă vreme după ce au plecat de pe *Seninătate.* Şi deschiderea ecluzei originale sugerează genul de eleganţă care îi caracterizează. Aţi văzut doar cum procedează Tyrathca cu uşile care nu se deschid.

– De ce nu s-au teleportat direct în birourile de comandă? întrebă Monica.

– La scară cosmică, birourile sunt prea mici. Cred că o asemenea acţiune ar fi impus o precizie imposibil de realizat, mai ales la sute de ani-lumină de Jobis.

– S-ar putea. Crezi că mai sunt aici?

Oski îndreptă perniţa senzorului ei de-a lungul tunelului scurt al ecluzei.

– Din câte văd, e inert.

– Şi timpul se scurge, dataviză Monica. Să intrăm.

În birourile de comandă era considerabil mai cald.

Senzorii costumelor detectară concentraţii termice în jurul a trei dintre terminalele de computer din cea de-a doua încăpere.

– Aici e centrul de astrograţie, dataviză Oski. Una dintre ţintele noastre. Dacă e să obţinem poziţia Zeului Adormit, aici ar trebui să o găsim.

– Să începem, dataviză Monica.

Discurile-senzor îi indicară că Tyrathca se deplasau prin încăperea de la nivelul al doilea, unde se găsea reactorul biologic. După ce sergentul diversionist încercase să-i deruteze, Tyrathca îşi încetiniseră puţin înaintarea, tratând fiecare încăpere cu suspiciune, nepermiţând

ca în ea să nu se afle mai mult de trei soldaţi odată. Chiar şi aşa, aveau să ajungă la rampa în spirală care ducea la nivelul al cincilea peste cincisprezece minute.

Oski şi Renato îngenunchează lângă unul dintre terminale şi îşi desfăşurară echipamentele. Monica, Samuel şi ultimul sergent cercetară rapid celelalte încăperi, după care se întoarseră la inelul al cincilea.

– Ar trebui să ne întoarcem puţin şi să plasăm nişte urme false, dataviză Monica. Asta ne va mai oferi câteva minute.

– Nu cred, îi răspunse Samuel. Când vor ajunge aici, le va fi clar că am venit pentru a pătrunde în birourile de comandă. Diversiunile nu vor avea niciun efect. Va trebui să ne apărăm poziţia.

– La naiba, sper că nu, pentru că această cauză e pierdută din punct de vedere tactic. Ar putea să ne atace din toate părţile şi atunci nu vom mai avea cale de scăpare.

– Dar avem arme superioare. Să sperăm că nu va trebui să le folosim.

– Bine. Iar acum, dacă am atins ţinta misiunii, ce-ar fi să ne gândim la o cale de ieşire de aici?

*

Cel de-al doilea sergent diversionist minase coridorul pe o lungime de o sută cincizeci de metri. O capcană destul de simplă. Trebuia să aştepte până când primul Tyrathca ajungea la încărcătura EE, apoi să le declanşeze pe amândouă. Lungimea coridorului avea să îi blocheze pe toţi cei doisprezece xenoci urmăritori între căderile de rocă. Însă când se apropie de prima încărcătură EE, conducătorul grupului rări paşii, iar ceilalţi se opriră. Văzându-l cum înaintează cu precauţie, mişcându-şi scanerul, Ione blestemă. Probabil că ea lăsase o urmă termică anormală când plasase încărcăturile de explozibil.

Tyrathca consultă ecranul scanerului încă o dată şi îndreptă puşca maser spre tavanul coridorului. Dacă fasciculul ar fi trecut peste partea electronică a declanşatorului, radiaţia le-ar fi distrus.

Iritată, Ione declanşă explozia, spulberând o porţiune de cinci metri de tavan. Prăbuşirea rocilor nu vătămă niciun Tyrathca. Goniră la galop în josul coridorului şi se dispersară. Probabil pentru a ocoli blocajul şi să regăsească urma termică a sergentului diversionist, deşi, fără acoperirea oferită de vreun disc-senzor, ea nu putea şti sigur unde se aflau xenocii. Începu să meargă, îndreptându-se către interiorul navei-arcă, sigură măcar că ei nu se aflau în faţa ei.

*

Oski se simţea în elementul ei. Orice îngrijorare legată de situaţia ei fizică precară dispăruse cu totul când ea şi Renato scoaseră panourile

terminalului computerului, expunând circuitele dinăuntru. Sistemele electronice folosite de Tyrathca erau rămase în urmă cu câteva generaţii, dacă nu chiar cu secole faţă de cele umane. Nu avusese în faţă nimic atât de primitiv de când urmase cursul de Istorie a Electronicii de un semestru, pe vremea când studia pentru obţinerea diplomei universitare.

Renato respectă cu stricteţe instrucţiunile datavizate de ea. Urmă cablul principal de alimentare al terminalului şi îl împreună cu una dintre matricele de energie pe care le aduseseră. Simbolurile mici şi colorate care alcătuiau un cerc în jurul tastaturii rozetă se aprinseră.

– Slavă cerului că nu au deloc imaginaţie! datavizŭ Oski. În timpul pe care îl mai avem nu mi-ar plăcea să fac treaba asta la sisteme nestandardizate. Dar acesta e un concept inexistent pentru Tyrathca.

– Ceea ce cred că e un alt paradox, datavizŭ Renato. Imaginaţia stă la baza oricărei idei noi. Nu poţi proiecta o navă stelară fără ea. Este geamănul siamez al curiozităţii.

– Din care se pare să nu aibă prea multă.

– Dar sondarea mediului este o trăsătură de bază pentru a supravieţui. Dacă vrei să trăieşti trebuie să ştii dacă există vreo ameninţare. Apoi trebuie să vezi cum poţi să depăşeşti situaţia.

– Nu te contrazic. Să lăsăm discuţia asta pentru altă dată, bine?

Oski se apucă să conecteze blocurile procesoare pe care le adusese la canalele de transmitere a datelor din interiorul terminalului; desfăcu panglicile lungi de cablu cu fibră optică având la un capăt conectoare de interfaţă special construite. Desigur, Proiectul Laymil deţinea în fişierele din *Seninătate* specificaţiile sistemelor electronice cunoscute ale Tyrathca, dar ea verificase evidenţele expediţiei arheologice ca să fie sigură. Sistemele Tanjuntic-RI erau identice cu cele folosite în prezent, inclusiv dimensiunile şi configuraţia mufelor. Cincisprezece mii de ani de standardizare! Renato avea dreptate, nu era doar curios, ci de-a dreptul bizar.

Conectoarele de interfaţă intrară cu uşurinţă în mufele lor, iar blocul datavizŭ că se stabilise legătura fotonică de înaltă densitate. Ceea ce era ridicol. Crezuse că va trebui să aplice un spray chimic pentru a uşura intrarea conectorilor în mufe. Acel spray fusese inventat de diviziunea ei pentru curăţarea contactelor optice care fuseseră expuse la vid, praf şi degradarea generală a Inelului Ruinelor; substanţa se folosea mult în cazul puţinelor rămăşiţe de componente electronice Laymil.

Puse atomizorul jos şi ridică un microscaner.

– Nu accept ideea că electronicele lor sunt într-o stare mult mai bună decât modulele Laymil pe care le avem noi, datavizŭ ea. Mediul

de aici este benign, şi piesele nu au fost abandonate atât de multă vreme. Dar un noroc atât de mare este absolut imposibil. Blocurile terminară de asamblat afişarea iconografică a arhitecturii terminalului. Întregul terminal este on-line şi nu există niciun element care să nu funcţioneze. Kiintii nu au accesat conţinutul, ci doar au reparat totul pentru a fi perfect funcţional. Unele dintre componentele astea sunt nou-nouţe, pentru numele Domnului.

– Cât de multe componente sunt noi?

– După cum arată scanerul, doar procesoarele şi o parte dintre circuitele de sprijin. Cristalele de memorie sunt originale. Ceea ce este de înţeles. Au vrut datele stocate pe ele, la fel ca noi.

– Le poţi extrage?

– Nicio problemă.

Cunoşteau deja limbajul de programare al Tyrathca şi cu certitudine nu existau lucruri precum protocoale sau coduri de securitate pentru protecţie împotriva accesului neautorizat. Înainte de a părăsi *Seninătate,* experţii în software ai diviziei scriseseră chestori speciali care puteau examina toate informaţiile stocate în cristalele de memorie Tyrathca. Oski dataviză prima şarjă de programe preformatate în arhitectura terminalului. Unele dintre ele căutau referinţe distincte, în vreme ce restul clasificau informaţiile potrivit tipului de fişier. Cei doi accesară rezultatele obţinute de chestor imediat ce acestea reveniră.

– Ei bine, ar fi fost prea de tot să ne aşteptăm la referiri directe la Zeul Adormit, dataviză Renato.

– Nu este menţionat niciun eveniment cosmologic neobişnuit, remarcă Oski. Examină indicele de fişiere, văzând ce fel de baze de date fuseseră activate şi modelând în mod corespunzător următoarea şarjă de chestori. Avem o mulţime de indicii de navigaţie.

– Voi vedea dacă aceşti chestori pot găsi o listă de puncte ale stelelor pe care le-au folosit pentru a-şi alinia laserul de comunicaţii în timpul zborului. Asta ne va ajuta să ne facem o idee privind protocolul de contact cu celelalte nave-arcă.

– Bună idee. Voi vedea aici dacă sunt stocate alte trasee de zbor ale navelor-arcă. Asta ne va spune cu ce fel de volum spaţial avem de-a face.

Chestorii descoperiră zeci de mii de puncte stelare realizate pentru alinierea laserului de comunicaţii interstelare. Optzeci şi cinci la sută din ele fuseseră realizate în timpul primilor şase mii de ani ai zborului, apoi numărul de comunicate transmise şi primite de nava-arcă scădea considerabil. În timpul ultimelor etape de zbor, punctele stelare erau

realizate aproape exclusiv pentru alinierea laserului pe cele cinci planete-colonie pe care le întemeiase Tanjuntic-RI.

După stabilirea punctelor, Oski începu să caute fişiere asociate.

– Mesajele nu sunt stocate aici, datavizǎ ea în cele din urmă. Obţin mereu un cod de legătură cu toate fişierele de aliniere a laserului. Dar duce la un sistem cu totul diferit.

– Ştii unde se află? întrebă Renato.

– Încă nu. Compuse o altă şarjă de chestori şi îi trimise să sondeze prin rutinele gestiunii de bază a terminalului. Tu cum te descurci?

– Neplăcut de bine. Tyrathca au construit peste o mie de nave-arcă.

– Dumnezeule mare.

– Da, exact. Dacă toate au călătorit atât de departe ca asta, înseamnă că vom avea de căutat pe o zonă de-a dreptul uriaşă ca să-l găsim pe Zeul Adormit. Vorbim despre un procent din întreaga galaxie. Foarte puţin, să recunoaştem. Dar totul e relativ. Lui Parker şi lui Kempster o să le placă la nebunie.

Chestorii începură să îi transmită răspunsurile lui Oski.

– Aha, uite. Fişierele pe care le dorim sunt stocate într-un soi de arhivă principală. Am codul de identificare.

– Dar s-ar putea afla oriunde. De aici nu putem accesa nimic.

– Da. Hai. Avem nevoie de biroul care s-a ocupat de sistemele generale ale navei-arcă. Vom vedea dacă putem activa unul dintre terminalele de acolo şi apelăm schema generală.

*

Fasciculul maser îl lovi pe sergentul diversionist în coapsă în timp ce traversa una dintre camerele semicirculare. Reacţia lui Ione veni automat, un salt puternic şi rapid în spatele unui morman uriaş de maşini. Fasciculul se întrerupse imediat ce ea ajunse în ascunziş. Blocul de luptă electronică al costumului ei reperase originea. Tyrathca trăgeau din interiorul unuia dintre coridoare.

Încărcă imediat coordonatele în partea de hardware a armelor ei. O grenadă teleghidată ţâşni din lansatorul de la centură, descriind un arc peste maşinile care o adăposteau. Explozia EE şterse intrarea în coridor. Un alt fascicul maser atinse pieziş armura sergentului. Ione se rostogoli cu repeziciune, răsucind lansatorul. O a doua grenadă elimină coridorul din care soldatul Tyrathca ieşea în goană.

Se mişcă al dracului de iute, le spuse ea celorlalte identităţi ale ei şi lui Samuel. **Au făcut o frumoasă manevră de prindere în cleşte.** Folosi senzorii costumului pentru a scana coridorul din faţă. Nu detectară nicio sursă anormală de infraroşu.

Nu te poţi întoarce, îi spuse sergentul aflat cu Monica şi Samuel. **Sunt în spatele tău.**

Da. Desfăcu un încărcător de la centură, îl fixă în lansatorul ei cu mai multe ţevi şi se îndreptă spre singura intrare de coridor rămasă. Trase trei proiectile subţiri la intervale de două secunde, iar acestea dispărură în tunelul neluminat. Sergentul se lipi apoi strâns de perete.

Fiecare dintre cele trei proiectile avea în vârf un focos cu pulsuri neutronice. Acestea detonară simultan, îmbăind cu o cascadă ucigătoare de radiaţii toată lungimea coridorului. Dacă acolo ar fi pândit vreun Tyrathca, bombardamentul cu neutroni l-ar fi ucis instantaneu. Ţinând într-o mână lansatorul gros de proiectile şi un laser cu raze X în cealaltă, sergentul diversionist începu să se târască de-a lungul coridorului radioactiv.

*

– Oski, raportează ce progrese ai făcut, datavză Monica. Un disc-senzor îi arătă că Tyrathca se masaseră la capătul rampei în spirală care ducea în jos spre inelul al cincilea. Suntem într-o situaţie destul de gravă aici.

– Am intrat în planul sistemelor generale. Ar trebui să obţin poziţia arhivei dintr-o clipă în alta. Acesta e un alt terminal pe care kiintii l-au refăcut. Asta înseamnă că suntem pe calea cea bună.

– Oski, datavză Samuel, te rog să stochezi cât de mult posibil din plan. Asta ne-ar putea ajuta să ieşim de aici.

– Să ieşim? întrebă Monica.

– Da. Mi-a venit o idee.

– Aş dori tare mult să o aud.

– Un moment. **Syrinx?**

Da, Samuel. Ai progresat?

Nu chiar atât de mult pe cât mi-aş fi dorit, dar am făcut ceva progrese. Oski va începe să datavizeze către tine şi *Lady Macbeth* informaţiile pe care le-am obţinut până acum, asta pentru cazul în care nu reuşim să ieşim.

La Tanjuntic-RI mai este o navă Tyrathca. Nu o poate pune în pericol pe *Oenone.* Atâta vreme cât vă puteţi întoarce la ceea ce a mai rămas din coloana de sprijin a spaţioportului e bine.

Acest lucru s-ar putea dovedi foarte greu. După cum au descoperit sergenţii, soldaţii din casta Tyrathca sunt foarte capabili. Şi ei ştiu unde va trebui să ne întoarcem. Le-ar fi foarte uşor să organizeze o ambuscadă.

Ce propui?

Eu şi Monica am fost de faţă când doctor Mzu a scăpat de pe *Seninătate.*

Aşteaptă o clipă, protestă Syrinx.

Aş putea realiza asta, spuse *Oenone.* **Dacă a reuşit *Udat,* atunci şi eu voi reuşi.** În tonul mental al şoimului-de-vid răzbătuse o ardoare considerabilă.

Nu, spuse Syrinx, protectoare din instinct. **Tanjuntic-RI este cu mult mai mic decât *Seninătate.* Nu ai încăpea în niciunul dintre inele.**

Dar aş intra în încăperile de la nivelul întâi.

Asta voiam să sugerez, spuse Samuel. **Am putea ajunge la una dintre ele. Şi mă îndoiesc că şoimul-de-iad ar putea înghiţi ca să vă hărţuiască. Pe când, dacă vă întoarceţi pentru a trece în luptă de nava Tyrathca, situaţia voastră s-ar complica.**

Pot face asta, insistă *Oenone.*

Eşti sigură? Nu e doar bravură, da?

Doar ştii că pot. Şi am onora memoria lui *Udat* procedând astfel.

Bine. Syrinx nu reuşi să-şi disimuleze mândria şi emoţia fierbinte din mintea ei. **Samuel, vom încerca să vă recuperăm dintr-una din camerele axiale.**

Mulţumim, spuse cu emfază Samuel.

*

Oski şi Renato aproape că alergau când ieşiră din ecluza birourilor de comandă. Programele costumelor trebuiau să limiteze augmentarea pentru a-i împiedica să lovească tavanul camerei ecluzei cu capetele.

– Am găsit arhiva. Renato datavize fişierul cu planurile către Monica, Samuel şi sergenţi. Este de cealaltă parte a inelului, la un kilometru distanţă.

– Mişcaţi-vă, datavize Monica.

Blocul ei de îndrumare analiza noile informaţii, încorporându-le în fişierele existente.

– Potrivit acestui fişier, există o rampă de urcare până la nivelul al doilea, puţin după arhivă, datavize Samuel. Voi arunca în aer bocaportul ecluzei şi ne vom evacua pe acolo imediat ce obţineţi informaţiile.

– Asta sună bine, datavize Renato.

Bazându-se exclusiv pe programele lor de ghidare, cei cinci patinau cu salturi joase pe străzile lipsite de lumină. În jurul lor nu se schimbase nimic. La fiecare cot, turnurile cuprinse de iarnă erau la fel atât în faţă, cât şi în spate, iar semnăturile lor în infraroşu, identice.

– Tyrathca coboară rampa spre acest inel, datavize sergentul care păzea intrarea. Am minat ecluza. Vreţi să declanşez explozia?

– Nu, dataviză Monica. Aşteaptă până când vor ajunge în inel, şi după aceea o distrugi.
– Vrei să-i închidem acolo? dataviză Renato. Cu noi înăuntru?
– Bună tactică, spuse Samuel. Dacă îi blocăm acum, nu vom şti unde se află ei, şi nici cum vor reuşi să intre. Dar dacă ajung înăuntru, nu pot ieşi cu uşurinţă, iar noi îi putem monitoriza prin intermediul discurilor-senzor. Asta ne oferă un avantaj strategic.

*

De-a lungul coridorului din faţa sergentului diversionist începu să strălucească o boare de infraroşu, amintind de zorii autumnali. Ione se opri şi vârî în lansator un încărcător de proiectile căutătoare inteligente, datavizând profilul Tanjuntic-RI în procesoarele acestora. Senzorii costumului arătară o strălucire infraroşie crescând în spatele ei.
Sunt înconjurată, îşi informă celelalte identităţi. **Fii atentă. Îşi folosesc foarte bine cunoştinţele.**
Două proiectile care aveau în cap pulsuri neutronice porniră spre grupul din spatele ei. Aruncă o grenadă şi o luă la fugă înainte. Proiectilele căutătoare inteligente ţâşniră din lansatorul mare, pornind în faţă. Pulsurile neutronice se stinseră. Declanşă grenada, făcând tavanul coridorului să se prăbuşească. Micile detonări scoaseră flăcări în faţă în momentul în care proiectilele străpunseră ţesătura costumelor spaţiale ale Tyrathca, pătrunzând adânc în corpurile lor, după care detonară.
Viziunea în infraroşu dispăru, acoperită de pete de un stacojiu sclipitor. Tyrathca încă trăgeau. Ceva amintind de o ghiulea de tun, de dimensiuni medii, o lovi în piciorul drept. Explodă. Ione se trezi azvârlită cu violenţă în tavan, după care ricoşă, ajungând la podea. Oasele interne plesniră. Fisurile se multiplicară prin exoscheletul ei. Însă armura rezistă, fiind ranforsată de generatoare de forţă care asigurau sudura moleculară.
Sergentul diversionist înălţă capul, dislocând câteva bucăţi de rocă blocate pe cască. Îşi mişcă braţele, iar mecanismele de acţionare împinseră puternic mormanul de pietre care îi ţineau torsul lipit de podea. Alte bucăţi de rocă se scurseră de pe armură. Soldaţii din casta Tyrathca alergau în salturi spre ea. Ione aşteptă până când aceştia ajunseră la cincisprezece metri depărtare şi aruncă două grenade cu autoghidare.

*

Discul-senzor de lângă rampa în spirală de la nivelul întâi înregistră o creştere a mediului termic dincolo de parametrii prestabiliţi şi

transmise o alertă. Observarea vizuală arăta alţi douăzeci de Tyrathca mărşăluind spre interior.

*

– Of, Dumnezeule, datavizā Monica. Asta ne mai lipsea.

– Vor avea nevoie de patruzeci de minute ca să ajungă la inelul al cincilea, datavizā Samuel. Dacă Oski nu recuperează ceea ce ne trebuie până atunci, mă îndoiesc că mai are vreo importanţă.

După ce trecură de ultimul turn, ajunseră la cincizeci de metri de peretele inelului. Cinci seturi de lumini ale costumelor se mişcau alandala pe perete, stârnind mii de aure refractate din perdeaua de frunze ale plantelor agăţătoare.

– Acolo, datavizā Renato.

Oarecum inutil, ridică un braţ şi arătă. Însă ceilalţi văzură locul în care luminile costumului său se opriseră şi îşi concentrară propriile fascicule spre el. Uşa ecluzei către arhivă era similară cu acelea către birourile de comandă. Şi, ca şi acelea, era deschisă.

– Asta e o treabă recentă, datavizā Oski. Câteva urme slabe de tălpi în infraroşu, asemănătoare cu cele din birourile de comandă se observau pe podea.

– Monica, intră cu ei, datavizā Samuel. Eu voi plasa explozivii care să ne deschidă rampa.

Monica scoase de la brâu o puşcă laser cu raze X şi comută grenadele cu autoghidare. Simţindu-se mai încrezătoare, trecu prin ecluza deschisă. Lui Oski şi lui Renato li se dăduseră aceleaşi arme ca şi ei, dar nici măcar programele complete de luptă nu puteau transforma doi oameni de ştiinţă în nişte soldaţi acceptabili. În acele clipe nu o avantaja elementul surpriză. De aceea, preferă viteza, trecând fulgerător de ultima uşă, cu senzorul la maximum. Radarul şi razele infraroşii acoperiră interiorul camerei arhivei în câteva milisecunde. Rezultatele fură filtrate de programul ei tactic de localizare, care afirmă că înăuntru nu exista nimic activ.

– Puteţi intra, datavizā ea.

Arhiva se deosebea considerabil de birourile de comandă. Cu mult mai mare, o sală lungă săpată în rocă, având tavanul arcuit la treizeci de metri înălţime. Cu toate că terminalele de computer şi cutiile de afişare aveau dimensiuni pe potriva Tyrathca, era cel mai uman loc pe care îl văzuse până atunci în Tanjuntic-RI.

În principal, socoti Monica, pentru că putea fi recunoscut instantaneu: un muzeu. Dulapuri pătrate din sticlă, înalte de cinci metri, erau înşiruite ordonat de-a lungul întregii săli. Sticla era înceţoşată din cauza prafului şi a gheţii. După ce îndreptară fasciculele costumelor spre dulapuri, conţinutul acestora deveni vizibil

doar ca nişte umbre întunecate care stârneau curiozitatea. Din ceea ce reuşiră să întrezărească, înăuntru erau maşinării; contururile aveau prea multe laturi plate şi unghiuri regulate ca să fie vorba de ceva biologic.

Fiecare şir de dulapuri pătrate era împărţit în secţiuni de zone late, rezervate terminalelor de computer, grupate în jurul unei platforme centrale de formă hexagonală, pe care se aflau ecrane uriaşe. Oski se apropie de primul.

– Zonele astea sunt cu siguranţă posturile de lucru ale arhivei, dataviză ea. Fasciculele de lumină ale costumului ei se plimbară în susul şi în josul dulapurilor, apoi se fixară asupra ecranelor. Aici e o plăcuţă. Nanonicele ei neurale trecură programul de traducere din limba Tyrathca în modul de lucru primar. Inginerie atmosferică, citi ea. Pesemne că fiecare staţie de lucru se ocupa de câte o disciplină. Încercaţi să găsiţi ceva legat de navigaţie sau comunicaţii.

– Poţi vedea dacă vreunul dintre terminale a fost reparat de kiinti? întrebă Renato. Asta ne-ar mai oferi un minut sau două.

– Deocamdată nu apare aşa ceva, dataviză Monica.

Renato merse de-a lungul unui şir de cuburi mari, iritat de faptul că erau opace. Prima staţie de terminale era pentru distilarea mineralelor, urmată de întreţinerea termică, apoi mineritul de distilare. Simţind un impuls neaşteptat, îşi trecu mâna înmănuşată peste gheaţa de pe suprafaţa unuia dintre dulapuri, făcând să crească strălucirea luminilor costumului. Înăuntru se găsea o bucată de maşinărie.

– Chestiile astea arată ca şi cum ar fi nou-nouţe, dataviză el. Nu sunt convins că aici se află un muzeu. Ar putea fi adevăratele componente fizice ale arhivei, supremul şablon de rezervă în caz că se întâmpla ceva cu componentele lor electronice.

– O catastrofă care le-ar putea distruge memoria cristalină ar distruge mai întâi maşinăriile astea, dataviză Oski. Pe de altă parte, gândiţi-vă cât de multe componente diferite există pentru a face Tanjuntic-RI să funcţioneze. Mult mai multe decât vedem noi aici.

– Bine, atunci înseamnă că sunt cele cu adevărat importante.

– Cred că am găsit, dataviză Monica. Terminalul ăsta a fost aranjat şi este cu două grade mai cald decât restul.

Oski scană senzorii de jur împrejur pentru a localiza ofiţerul operativ ASE.

– Ce spune plăcuţa?

– Locuire planetară.

– Nu sună tocmai bine.

Se grăbi însă spre locul unde se afla Monica, ale cărei lumini erau îndreptate spre unul dintre terminale.

– Tyrathca se află acum în inelul al cincilea, dataviză sergentul care păzea intrarea de la rampă. Arunc în aer ecluza din spatele lor.

În ciuda rezoluţiei senzorului de costum, Monica nu reuşi să recepţioneze niciun indiciu privind explozia.

– Oski, nu mai avem timp să căutăm, dataviză ea. Ia tot ce poţi din terminalul ăsta şi să ne rugăm Domnului că acei kiinti au ştiut ce fac.

– Confirmat.

Specialistul în electronică îngenunche lângă terminal şi se apucă să scoată panoul frontal.

*

Ione îi urmărea pe xenoci prin multiple puncte de observare în timp ce aceştia se răspândeau pe străzile inelului al cincilea. Imediat ce ecluza explodă şi se prăbuşi în spatele lor (prinzându-i pe ultimii doi sub dărâmături), ei se desfăşurară într-o formaţie largă. Discurile-senzor culeseră pulsuri radar cu microunde de la câţiva soldaţi. Emisiile lor o ajutară pe Ione să lanseze prima serie de grenade cu autoghidare, păstrându-le pe celelalte trei. Apoi, soldaţii înţeleseseră ce îi dăduse de gol şi deconectară radarele. Ea lansă un roi de proiectile căutătoare inteligente, programându-le să zboare pe deasupra vârfurilor turnurilor şi să ţâşnească în jos imediat ce localizau vreun costum.

Lansarea îi arătă poziţia în care se afla. În cele din urmă, un alt avantaj. Se afla de cealaltă latură a ecluzei faţă de birourile de comandă şi de arhivă, îndepărtându-i pe soldaţi de echipa de explorare.

Unul dintre discurile-senzor îi arătă un soldat care ridica o puşcă de dimensiunile unui mic tun uman. Ione începu să alerge, fără să-i pese că nu avea acoperire. Un turn se dezintegră înapoia ei; explozia se dovedi suficient de puternică pentru a da naştere unui bubuit în atmosfera aproape inexistentă din inel.

Noduli mari de resturi se prăbuşiră peste turnurile învecinate, sfărâmând betonul casant. Trei dintre ele se năruiră, azvârlind în sus nori de praf negru care goni de-a lungul străzilor în toate direcţiile şi blocând vederea în toate spectrele.

*

Prin intermediul discurilor-senzor, Monica urmări atât cât putu din luptă. Energia nervoasă îi creă o mâncărime neplăcută de-a lungul şirei spinării şi coastelor. Era imposibil să se scarpine prin costum. Era inutilă chiar şi încercarea de a se răsuci pe sub armură. Nu putea face nimic pentru a-i ajuta pe Oski şi pe Renato. Cei doi dezgoliseră partea

electronică a terminalului şi tocmai îşi conectau blocurile proprii la componentele primitive aflate înăuntru. Mişcările lor fluide dădeau rezultate clare. În jurul tastaturii rozetă se aprindeau lumini, iar ecranul monitorului oferea un viscol de grafice verzi şi stacojii.

Începu să se plimbe în jurul dulapurilor cubice, încercând să descopere orice urmă a activităţii kiintilor. Numai aşa putea ajuta misiunea. Cu toate că, în acele momente, asta nu ar fi folosit prea mult. Abia după ce începu cel de-al doilea tur al staţiei de locuire planetară alarma ei subconştientă crescu suficient de mult pentru a o face să se oprească şi să se uite mai atent la ceea ce avea în faţa ochilor. Formele dinăuntrul cuburilor opace nu mai erau plăcute vederii şi regulate.

Simţind că o nelinişte reală lua locul anxietăţii de mai devreme, Monica îşi trecu mâna înmănuşată peste cubul sclipitor şi încreţit, ştergând o porţiune a sticlei. Luminile costumului căpătară putere, concentrându-se asupra cubului. Senzorii vizuali îşi schimbară focalizarea. Monica făcu jumătate de pas înapoi, simţind că respiraţia i se opreşte în gâtlej. Programul de monitorizare medicală o avertiză că ritmul cardiac îi creşte brusc.

– Samuel, dataviză ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Au expus aici xenoci. Unii pe care nu i-am mai văzut până acum.

Îşi plimbă senzorii peste creatura din interiorul cabinetului, alcătuind o imagine-fişier cu pixeli pentru edenist. Era o fiinţă bipedă, mai scundă decât una umană, cu patru braţe dispuse simetric ieşind din partea de mijloc a torsului. Nu se vedeau încheieturi ale genunchilor sau coatelor, semn că membrele se mişcau ca unităţi singulare. Încheieturile bulboase umăr/coapsă sugerau o articulare considerabilă. Toate cele patru braţe se terminau cu mâini bondoace, având patru degete cu gheare, iar picioarele, cu perniţe de formă rotundă. Capul era un con gros, cu falduri de piele care alcătuiau inele peste gâtul butucănos, ceea ce permitea, probabil, o rotaţie considerabilă. Existau şi o deschizătură verticală, care putea fi gura sau nasul, dar şi găvane adânci care ar fi putut găzdui ochii.

– Pentru Dumnezeu, Samuel, e o fiinţă înzestrată cu simţuri. Poartă ceva pe ea, uită-te. Se concentră asupra unui braţ, unde o brăţară argintie era înfăşurată peste pielea zbârcită, de culoare caramel. Acela ar putea fi un ceas, cred. Sigur reprezintă ceva tehnologic. Au prins un xenoc înzestrat cu simţuri şi l-au împăiat pentru ca ţâncii lor să îl vadă în expoziţia asta de ciudăţenii. Vai, pentru numele lui Hristos, ce este aici?

– Tragi concluzii pripite, Monica.

– Atunci explică-mi ce mama dracului caută asta aici. Îţi repet, l-au pus aici ca exponat. Sigur provine de pe una dintre planetele unde s-au oprit.

– Te afli într-o arhivă, nu în grădina zoologică a vreunui circ.

– Şi asta ar trebui să mă facă fericită? Aşadar, aici se află ceva ştiinţific, fără rol distractiv. De ce trebuiau să-l studieze? E o fiinţă înzestrată cu simţuri. Nu o creatură ce poate fi folosită ca animal de laborator.

– Monica, ştiu că e şocant, dar nu are nicio legătură cu situaţia noastră actuală. Îmi pare rău, dar trebuie să treci peste asta acum.

– Pe lacrimile lui Iisus.

Se răsuci pe călcâie şi merse înapoi, spre terminalul unde lucrau Oski şi Renato. Înfocarea şi furia o făcură să înainteze câţiva paşi. Apoi se opri şi scană din nou cubul. Luminile emise de costumul ei fură reflectate de gheaţa granulară cu miezul său umbrit şi întunecat de tristeţe şi suferinţă.

Când ajunseseră la bord, se întrebase dacă sufletele Tyrathca îi urmăreau. Acum nu se putea gândi decât la sufletul necunoscutului xenoc; pierdut şi singuratic, strigând cu disperare după semenii lui. Oare o putea vedea în acele momente? Îşi striga ruga pentru a fi mântuit din vreun colţ întunecat al îngrozitoarei lumi de dincolo? Neauzit nici măcar de propriile lui zeităţi.

Monitorul medical o preveni pe Monica de faptul că nu respira bine. Făcu un efort să inspire într-un ritm regulat.

– Oski? Cum merge?

– Nu sunt sigură. Am găsit câteva fişiere care par a fi comunicate. Nu am revenit la opţiunea noastră de rezervă. Copiem toată memoria, pentru a o analiza ulterior.

– Cât mai durează?

– Aproape am încheiat programarea. O să mai am nevoie de jumătate de oră ca să datavizez toate fişierele către procesoarele noastre.

– Nu ne putem permite atât.

– Ştiu. Procesoarele bitek pot şunta informaţiile direct către *Oenone* şi *Lady Mac* în timp real. Trebuie doar să sperăm că Tyrathca nu vor ajunge aici ca să descopere ce facem decât după ce vom termina.

– E o presupunere destul de bună. Cred că vor fi prea ocupaţi pentru a ne vâna.

*

Cum dracu’ au ajuns aici, sus? întrebă Ione.

Cel puţin trei soldaţi Tyrathca galopau de-a lungul macaralelor de pe tavanul celui de-al cincilea nivel. Pasarelele metalice înguste ce

şerpuiau printre şine şi ţevile pentru irigaţii se cutremurau alarmant când trupurile lor grele păşeau tunător peste ele. Însă acestea rezistau. Şi tot ele le ofereau soldaţilor Tyrathca o poziţie avantajoasă, primejdios de eficientă.

Acum existau şase pete separate de praf învălmăşit care învăluise secţiuni întregi din inel, dovadă a turnurilor sfărâmate surprinse în brutalul schimb de focuri. Cadavrele soldaţilor Tyrathca zăceau pretutindeni, eliminând fluide şi radiind căldură pe podeaua rece din aliaj. Unul dintre sergenţii rămaşi şchiopăta rău, deoarece avea piciorul costumului strivit aproape plat în jurul genunchiului, după ce fusese prins sub o bucată mare de rocă, a cărei inerţie învinsese până şi generatoarele de conectare. Câteva procesoare şi unităţi hardware erau de asemenea terminate, distruse de focul de masere.

Din punct de vedere tactic, mai grav era că doar un Tyrathca îl urmărea pe sergent. Restul se îndepărtaseră de acel iad pe care el îl dezlănţuise, pentru a merge pe urmele de căldură. Patru dintre ei, inclusiv un născător, se adunară în jurul ecluzei deschise ce dădea spre birourile de comandă.

– Acum ei ştiu că am intrat acolo, dataviză Samuel.

– Cei de pe macarale ne vor căuta, dataviză Ione. Şi ne vor vedea destul de curând.

– Am încheiat programarea extragerii de fişiere, anunţă Oski. Datele sunt primite de navele stelare.

– Excelent. Ieşiţi din arhivă, pentru că voi bloca ecluza. Ione, poţi lichida soldaţii de pe macarale?

– Voi încerca.

– În acest moment nu ne mai eşti o resursă de care ne putem lipsi, înţelegi? Vom avea nevoie de sprijin pentru a ieşi de acolo.

– Am înţeles. Dar numai una dintre identităţile mele va putea să ţină pasul cu voi pe rampă.

Sergentul rănit îşi ridică lansatorul şi trase cele două proiectile căutătoare inteligente care îi mai rămăseseră. Acestea se ridicară în întuneric, ca două ţepuşe de lumină intensă de culoarea ambrei, părând că dispar din câmpul vizual pe după curbura inelului. Sergentul porni şchiopătând spre praful învolburat, îndreptându-se spre arhivă. Căutând la centură, Ione găsi un încărcător care conţinea proiectile cu puls neutronic. Doar patru dintre cele douăsprezece răspunseră la datavizare. Introduse totuşi încărcătorul în lansator.

După ce restul ajunseră la adăpostul rampei, Ione putea să le facă viaţa foarte neplăcută soldaţilor Tyrathca rămaşi în inelul al cincilea.

Samuel şi ultimul sergent îi aşteptau pe Monica, Oski şi Renato chiar în faţa arhivei. Gândurile Monicăi erau încă atât de învălmăşite

după ce-l descoperise pe xenoc, încât nu se mai simţea în stare să îi spună ceva.

– Mai e un soldat rămas pe macara, dataviză Samuel. Dar asta nu mai contează acum.

Declanşă încărcăturile de explozivi pe care le plasase în jurul ecluzei.

Se aflau suficient de aproape ca să vadă lumina. O undă orbitoare de lumină albă, pură, care explodă de cealaltă parte a inelului şi apoi se stinse cu repeziciune.

Samuel începu să alerge direct spre ea. Aveau de străbătut doar o sută cincizeci de metri. Dataviză instrucţiuni către ceilalţi, care îşi activară lansatoarele de rachete. Un semicerc de turnuri căzură la unison când proiectilele pulverizară podelele de la etajul lor. Praful strangulă penele flăcărilor puternice, răspândind o cortină de întuneric de nepătruns care ţâşni ca o arteziană drept în sus.

Ecluza care ducea spre rampă fusese smulsă într-o parte de încărcăturile pe care Samuel le plasase în jurul garniturii ei, curbând lespedea groasă de titan de parcă ar fi fost un înveliş din plastic. O maree de roci ţâşniră din deschizătură, îngustând-o şi mai mult. În timp ce urca, dislocă fragmente mici cu bocancii. Exista suficient spaţiu prin care să se strecoare, cu condiţia să se întoarcă pe o parte. Imediat ce ajunse de cealaltă parte, începu să lipească încărcături de explozivi EE pe pereţi. Monica şi ceilalţi şerpuiră prin deschizătură, un sergent încheind coloana.

*

De *Lady Mac* se apropiau optsprezece viespi-de-luptă. În decurs de o oră, era a treia oară când apărătorii din Hesperi-LN lansau împotriva lor o asemenea salvă. *Lady Mac* efectuase pur şi simplu un salt de fiecare dată, înainte de a intra în raza de acţiune a vreuneia dintre ele, lăsând dronele să-şi caute neajutorate în jur ţinta.

– E mare lucru că Tyrathca nu au întâlnit niciodată forţe ostile în timpul călătoriei lor spre zona asta, remarcă Joshua. Iisuse, cum să spun, dar sunt total nepricepuţi la lupta spaţială. De ce continuă să lanseze salve când noi suntem suficient de departe deasupra planetei ca să efectuăm salturi?

– Vor să ne adoarmă şi să devenim mulţumiţi de noi, spuse Ashly binedispus. Au calculat cu aproximaţie unde trebuie să ieşim data viitoare şi vor aduce o superarmă acolo, pregătită să ne distrugă.

– Nici gând. Păstrarea coordonatelor de ieşire ca variabilă aleatorie este prima lecţie din manualul de luptă.

– Şi oricum nu au nicio superarmă, spuse Liol. Construirea uneia necesită multă inventivitate. Şi asta le lipseşte.

– Par a fi foarte dogmatici, interveni Dahybi. Cum nu deţin o navă stelară capabilă de luptă care să se compare cu a noastră, soluţiile lor sunt limitate.

– Da, limitate, îl aprobă Joshua. Dar nu la una singură. Examină situaţia tactică. Cea mai apropiată viespe-de-luptă avea să ajungă suficient de aproape pentru a începe să lanseze submuniţiile peste două minute. Pregătiţi-vă pentru salt. Sarha, cum stăm cu transferul memoriei?

– Nu sunt probleme, Joshua. Seriile bitek acceptă sarcina.

– Grozav, să sperăm că există ceva util acolo. Întrerupse propulsiile cu fuziune, menţinând nava stabilă cu ajutorul propulsoarelor cu ioni. Computerul de zbor îi prezentă statutul nodului de modelare a energiei în timp ce senzorii de luptă se retraseră. Gata, saltul.

Ieşiră la patruzeci de mii de kilometri de roiul de viespi-de-luptă. Reţelei DS a Hesperi-LN îi trebui aproape trei minute pentru a reuşi localizarea.

– Lansezi încă o viespe-de-luptă? întrebă Liol.

– Încă nu, spuse Joshua. Datavizǎ seriile bitek pentru a stabili legătura cu echipa de explorare. Unde sunteţi?

– Ajungem la nivelul al doilea, îi răspunse Monica. Rampa este blocată în spatele nostru, astfel că, dacă nu nimerim într-o ambuscadă, vom fi la nivelul unu peste douăsprezece minute.

– Bine, mulţumesc, Monica. Syrinx, ar fi bine să începem finalizarea următoarei mutări pe care o vom face.

– De acord. Trebuie să presupunem că şoimul-de-iad va încerca din nou să ne urmărească.

– Îl pot deruta cu multiple salturi consecutive. Poţi face ceva similar?

– Nicio problemă. Să desemnăm coordonatele pentru rendez-vous.

– Asta e mai greu. Bătălia asta de diversiune ne-a modificat vectorul. Cu o scurtă pornire a propulsiei, pot realiza o aliniere aproximativă pe cea de-a doua planetă. Vom zbura pe după ea şi ne realiniem pe nebuloasa Orion. După aceea putem scăpa de şoimul-de-iad.

– Foarte bine. *Oenone* va înghiţi către cea de-a doua planetă imediat ce recuperăm echipa. Ne vedem acolo.

*

Peştera de la nivelul al doilea găzduia un generator de fuziune gigantic, trei sfere metalice suprapuse de culoare deschisă, cu înălţimea de opt metri. Contraforturi arcuite din conducte şi cabluri erau înfăşurate în jurul secţiunii principale ca nişte viaducte mecanizate, scufundându-se apoi în pereţi şi podea. Un cvintet de

schimbătoare de căldură înconjura generatorul. Fluidele se scurseseră din supape şi joncţiunile de alimentare, picurând pe carcase şi solidificându-se ca nişte fâşii colorate cu multe straturi. Roca iradiată reflectă avertismente Geiger datavizate imediat ce echipa de explorare, venind de pe unul dintre coridoare, pătrunse în peşteră.

– Asta este, datavizǎ Samuel. Scurtătura noastră.

– Dacă nu suntem precauţi, va fi foarte scurtă la un asemenea nivel de radiaţii, datavizǎ Monica. Asta e la fel de rău ca şi topirea miezului de fisiune. Ce fel de combustibil foloseau?

– Doar Dumnezeu ştie. Samuel puse senzorii să scaneze conductele care dispăreau în culmea curbată de deasupra lor. Oricare din cele trei. Programul tactic al costumului său datavizǎ iconiţa de desemnare către ceilalţi, evidenţiind conducta pe care o alesese. Potrivit fişierului pe care Oski l-a extras din birourile de comandă, este conducta de gaz termic. Schimbătoarele transferau o parte din căldură de-a lungul ei pentru a păstra caldă apa lacurilor de la nivelul unu. Este ruta-expres spre lacuri. Nu trebuie decât să o deschidem.

În ciuda îndoielilor care îi apăruseră brusc în minte, Monica nu îl contrazise. Stătuse cu Oski şi cu Renato în arhivă, lăsând în seama lui Samuel amănuntele legate de retragere. Asta era muncă de echipă. Şi era ca şi cum el i-ar fi fost partener de o veşnicie. Acum ştiau că se pot bizui unul pe altul. Îşi scoase de la centură scurta puşcă laser, datavizǎ procesorul de comandă pentru ardere continuă şi o îndreptă spre conducta desemnată de Samuel.

Din armă ţâşniră trei fascicule de culoarea rubinului, străpungând conducta. Strălucitoare, picăturile minuscule de metal topit curseră lent, stingându-se înainte de a ajunge pe podea. Radarul Monicăi surprinse o mişcare înainte ca fasciculul maser să o lovească. Din lansatorul ei ţâşniră imediat două grenade cu autoghidare, descriind o curbă prin labirintul tridimensional de conducte şi distrugând intrarea dinspre coridor, unde pândea un soldat Tyrathca.

Unda de şoc produsă de exploziile EE o făcu să se rostogolească pe podea; cu un zăngănit, se izbi de baza unui schimbător de căldură. Senzorul ei în infraroşu surprinse o mişcare rapidă departe, în cealaltă parte a încăperii. Radarul era inutil, pentru că în cale se aflau prea multe maşinării.

– Au intrat, spuse ea.

– Oski, Renato, terminaţi de tăiat conducta, le ordonă Samuel. Ne ocupăm noi de ei.

Tyrathca traseră cu un tun, făcând o gaură în generatorul de fuziune. Monica îşi luă lansatorul şi trase două proiectile cu autoghidare inteligente. Samuel făcea salturi ca de cangur în lateralul

schimbătorului de căldură. Grenadele autodirijate fură scuipate din lansatorul lui, ţâşnind şi bubuind în intrările coridoarelor. Fascicule maser îl loviră. Senzorii Monicăi efectuară operaţiunea de triangulaţie şi detectară originea, apoi ea lansă drept răspuns alte câteva proiectile cu autoghidare inteligente. Exploziile spintecau interiorul încăperii, iar intrările coridoarelor erau închise.

– Conducta e deschisă, datavizǎ Oski.

– Intraţi repede, datavizǎ Samuel. Vă acoperim noi.

Monica se aruncă sub un cadru de sprijin şi scană la nivelul podelei. Secţiunea inferioară a patru picioare fierbinţi de costum Tyrathca era vizibilă în faţa ei, pe sub o grindă îndoită ca un colac. Îi reteză cu laserul, tăind drept prin ţesătură. Picături mari de gel de un violet ciudat se revărsară pe jos, vibrând nebuneşte în timp ce săreau pe podea şi maşinării. Tyrathca se împiedicară şi căzură. Monica strecură raza laserului de-a lungul flancului său. Erupseră imediat picături de gel, formând un adevărat val. Apoi corpul intră în decompresie explozivă.

*

Pachetul de manevrare al lui Oski porni la putere maximă, ridicând-o spre tavanul peşterii. Toate programele supresoare pe care le avea şi care puteau să îi reducă spaima erau în modul de lucru primar. Ele sigur funcţionaseră, pentru că era încântată de felul calm în care reacţiona la faptul că se trăgea în ea. Programele de ghidare o ajutară să ocolească în zbor aglomerarea de conducte, după care se ridică tot mai mult. În drumul de urcare trecu prin dreptul unei secţiuni de doi metri a ţevii, ale cărei margini încă radiau o lumină roz în timp ce se prăbuşea rostogolindu-se.

Un fascicul maser îi lovi picioarele. Programul tactic al costumului aruncă o grenadă cu autoghidare drept răspuns. Apoi se concentră exclusiv asupra zborului, îndreptându-se ca o săgeată spre gaura căscată pe care o tăiaseră în conductă. Marginea acesteia trecu fulgerător pe lângă ea, prinzându-i-se de umăr şi râcâindu-i braţele. Apoi ajunse în interiorul conductei. Radarul era singurul simţ care mai funcţiona acolo, arătându-i un tub fără denivelări care se întindea în faţă cale de aproape trei sute de metri. Propulsoarele pachetului ei de manevrare îşi reduseră puterea, încetinind-o şi făcând-o să înainteze cu o viteză mai mică pe măsură ce atracţia gravitaţională scădea. Un al doilea costum cu armură aluneca în conductă mai jos de ea.

– A dracului rută de evadare, datavizǎ Renato.

*

Etchells nu avu niciun indiciu că *Oenone* avea să înghită, îndepărtându-se de lunile gemene. Membrii echipajului îl plictiseau de

moarte cu promisiuni şi propagandă când se petrecu totul. Însă o simţi plecând, o ruptură masivă în uniformitatea câmpului său de distorsiune.

Ce faceţi? întrebă el. Navele Tyrathca erau încă la ore distanţă.

Plecăm imediat, zise Ruben. **De ce nu te duci acasă? Gândeşte-te la ceea ce ţi-am spus.**

Urmă o pauză de un moment în contactul de afinitate. Etchells observă cantitatea de energie pe care o aplică *Oenone* pentru a deschide interstiţiul găurii de vierme, stabilind locul terminusului. Deci reveniseră pe nava aceea blestemată!

De ce te afli aici? întrebă el. **Ce este atât de deosebit în legătură cu nava aceea?**

Dacă te alături eforturilor noastre de a rezolva criza, atunci ţi se va răspunde la astfel de întrebări, răspunse Serina.

Du-te dracului, tâmpito, spui numai prostii. Transmise energie prin celulele de modelare şi simţi inconfortabil cât de multă energie consumase pentru a se feri de impactul cu particulele de punct Lagrange. Se deschise o gaură de vierme, iar el plonjă în josul ei, ieşind din nou în spaţiul real, la doar douăzeci de kilometri de nava-arcă.

Oenone sonda nava antică foarte minuţios cu câmpul ei de distorsiune (o acţiune pe care Etchells nu o înţelese). Şi marea navă Tyrathca îşi pornea propulsia secundară, ridicându-se din poziţia de repaus din faţa lui Tanjuntic-RI. În acele momente, Etchells nu-şi dori cu adevărat să intră în luptă cu xenocii, mai ales cu aliaţi nesiguri precum edeniştii.

Oenone realiză încă o manevră de înghiţire.

Nu aveţi cum să scăpaţi de mine, spuse Etchells.

Cum zici, îi răspunse Syrinx cu o superioritate glacială. **Atunci, urmăreşte-ne.**

Etchells derivă terminusul de gaură de vierme al şoimului-de-iad. Lucru imposibil. Ei înghiţeau *înăuntrul* navei-arcă. Acolo existau cavităţi, le simţi. Bule subţiri în interiorul rocii dure. Foarte mici.

Nu îndrăzni. Un asemenea grad de precizie era uluitor.

Nava Tyrathca se înălţase deasupra orizontului navei-arcă. Lansă cincisprezece viespi-de-luptă direct spre el. Şoimul-de-iad înghiţi cu repeziciune.

*

Nivelul întâi al peşterii se satură rapid şi discret cu lumină, dezvăluind ciclorama apei îngheţate. Unduiri şi vălurele fură prinse în mijlocul evoluţiei, lipsite de culoare, tot astfel cum fuseseră lipsite şi de căldură.

Endocarpurile erau altfel. Faleze plate de stâncă, mărginite de pervazuri de metal aflate puţin deasupra gheţii. Una dintre ele se putea lăuda cu o idee minusculă de căldură. Cinci siluete cu costume având armuri plutiră prin faţa ei, urmărind cum sursa de lumină se extinde; fragmente răsucite de lumină stelară furişându-se pe lungimea găurii de vierme, pentru a se dispersa aleatoriu. Nu exista altă indicaţie privind deschiderea terminusului.

Pe măsură ce se diminuă, lumina străluci de-a latul corpului albastru marmorat al navei *Oenone,* sclipind de pe toroidul unde se afla echipajul. Uriaşul şoim-de-vid descrise o curbă în jurul rotunjimii lacului spre echipa de explorare, evitând bătrâna macara axială cu o graţie deosebită.

Nici nu ai habar cât de mult mă bucur să te revăd, spuse Samuel, însoţindu-şi afirmaţia de un val de recunoştinţă şi uşurare.

Şi eu la fel, îi răspunse *Oenone.* **Ştiam că voi reuşi asta.**

*

Etchells îşi recunoscu înfrângerea. Nu avea să afle de ce veniseră cele două nave stelare până acolo. *Oenone* rămase în interiorul navei-arcă mai puţin de cinci minute, după care înghiţi, îndepărtându-se din nou. Terminusul găurii sale de vierme se deschise deasupra celei de-a doua planete a sistemului stelar. Nava adamistă efectuă şi de acolo un salt.

Etchells li se alătură, la o distanţă care nu reprezenta o ameninţare, observând nava adamistă zburând în jurul planetei pe o traiectorie strânsă, ca pornită din praştie. Când ea efectuă saltul, Etchells încercă să o urmeze. Însă probabil că apelase la mai multe salturi consecutive, pentru că nu reuşi să o descopere nicăieri în apropierea coordonatelor de emergenţă. Cum celulele de modelare a energiei erau golite în mod substanţial, îşi începu călătoria lungă şi singuratică spre Noua Californie. Era timpul să le încredinţeze problema Kierei şi lui Capone.

14

Pe apa de baie se legănau lumânări în formă de nuferi, care nu reuşeau defel să atingă cele două trupuri care se odihneau în mijlocul lor. Câteva dintre ele se blocaseră între bulele parfumate de săpun, iar fitilele lor sfârâiau în timp ce flăcările se zbăteau să rămână aprinse. Alte lumânări licăreau nesigur de-a lungul marginii din marmură a căzii. Înalte de jumătate de metru, erau lipite cu dâre groase de ceară. Singurele surse de lumină din baia prăpădită a apartamentului, luminile lor gălbui şi slabe nu făceau decât să confere o înfăţişare la fel de sărăcăcioasă.

Ani la rând, Chatsworth fusese unul dintre cele mai renumite hoteluri de cinci stele din centrul Edmontonului, atrăgând deopotrivă oameni bogaţi şi celebri. Însă schimbările succesive de conducere şi proprietate duseseră la decăderea lui în ultimele două decenii, întrucât o parte prea mare din banii câştigaţi, în loc să fie destinaţi menţinerii standardelor, fuseseră dirijaţi pentru plata dividendelor acţionarilor. În cele din urmă, afacerea mai mergea doar în baza renumelui de care se bucura hotelul, iar acest lucru nu putea ţine la nesfârşit. Acum se închisese pentru o foarte necesară recondiţionare şi relansare. Însă echipele de lucrători şi mecanoizii acestora nici măcar nu se apucaseră să demonteze vechile instalaţii când problemele New York-ului în privinţa posedaţilor ajunseră la ştirile postului AV. După aceea, majoritatea proiectelor comerciale de investiţii pe termen lung de pe Pământ fuseseră trecute în fază de aşteptare, în vreme ce bogătaşii şi antreprenorii aşteptau să vadă ce se va întâmpla. Situaţie valabilă şi pentru Chatsworth.

Quinn îl preluase cu o eficienţă discretă pentru a-l folosi drept bază în interiorul arcologiei. Echipa de trei îngrijitori lăsată înăuntru era alcătuită din posedaţi, iar ultimele legături cu lumea exterioară, adică energie electrică, apă, informaţii, aer condiţionat, fură întrerupte. Ştia că poliţia şi forţele de securitate guvernamentale îi depistau pe posedaţi prin perturbările pe care le creau, însă ele puteau face asta doar când în apropiere funcţionau maşinării acţionate de procesoare. De aceea, el şi adepţii lui credincioşi foloseau apa rămasă în rezervoarele hotelului, găteau cu ustensile de camping într-una dintre camerele cu funcţii pretenţioase şi utilizau lumânări. Apa pentru baie era încălzită cu ajutorul puterii energistice. Săpunul şi uleiurile fuseseră furate de la un mall local. La fel şi băutura.

Quinn întinse mâna după sticla cu Lacrimile Norfolk care se răcea în frapiera aflată între lumânări şi turnă din lichidul deschis la culoare peste sânii lucioşi ai lui Courtney. Pe pielea ei aurie şi bronzată se vedeau câteva julituri şi urme de dinţi, dovezi ale plăcerilor recente furnizate de Quinn. Ei nu-i păsa de genul de sex pe care îl prefera el; erau genul de lucruri fizice, interesante, pe care le putea face el cu noua lui putere vrăjitorească. Acel gen de putere folosită în scopuri rele o excita, o altă dovadă a omnipotenţei. Nu trebuia să îşi facă griji în legătură cu cenzura sau cu faptul că ar fi fost prinsă. Acum el stabilea regulile. Şi niciodată nu avea dureri mari, şi ele nu erau de durată. Nu era nevoie ca el să îi provoace dureri pentru a confirma relaţia dintre ei; Quinn ştia că ea i se supusese complet lui şi cauzei. Şi chiar bucuroasă, îmbrăţişând bestia-şarpe în bârlogul ei întunecat, viaţa lui Courtney se schimbase, devenind cu mult mai bună. Mai fierbinte. Mai luminoasă. Acum primea tot ce dorea, haine şi flekuri AV; şi nu mai trebuia să îndure porcăriile atâtora. Nu era rău pentru o târfă a sectei.

Quinn azvârli sticla şi începu să lingă preţioasa băutură de pe pielea ei.

– Mai mult de atât nu se poate, spuse el. Ştii ceva? E adevărat: băieţii răi obţin tot ce e mai bun din toate. Cele mai bune haine. Cele mai bune droguri. Cele mai bune gagici. Cele mai bune petreceri. Cel mai tare sex. E al dracului de *grozav.*

– Noi suntem tipii cei răi? întrebă nedumerită Courtney. Credeam că facem bine distrugând lumea.

Quinn se ridică, împingând lumânările între bulele de spumă. Membrul lui în erecţie se mări, devenind o sabie groasă din carne care atârna deasupra feţei lui Courtney.

– Amândoi suntem; suntem şi răi, şi buni. Asta trebuie să crezi.

Deruta ei se risipi şi zâmbi, exprimând din nou o mulţumire simplă.

– Cred în tine.

Îi prinse testiculele, strângându-le aşa cum o învăţase el şi începu să-i lingă membrul.

– După ce termin cu tine, mă duc să mai ucid unul dintre oamenii lui Banneth, spuse Quinn. De data asta o s-o fac chiar în faţa ei. O voi sili să vadă cât de neputincioasă este.

– Nu pricep. Courtney se lăsă pe spate, uitându-se întrebător spre el. De ce nu te duci direct acolo şi să o torturezi? Doar nu te poate împiedica. Şi nici nu-ţi poate face nimic.

– Pentru că exact asta mi-a făcut ea mie. Nouă. Tuturor. Ea înspăimântă oamenii. Asta îi dă satisfacţie. Ceea ce-ţi poate face în sanctuarul acela al ei e atât de ciudat şi de înspăimântător, încât ţi se

înfige în creier ca o sculă monstruoasă. Nu te poţi gândi decât cum să o împiedici să-ţi facă ceva rău. Toţi cei din cuib ştiu că într-o bună zi vor ajunge să fie legaţi de una dintre mesele ei de operaţie. Nu poţi decât să îl întrebi pe Fratele Domnului când îţi va veni rândul pentru ca ea să-ţi facă ceva care să te transforme. Nu ai nicio şansă să eviţi durerea. Asta e condiţia standard pe care o impune Banneth.

– Înţeleg ce faci, spuse Courtney încântată. O urmăreşti pe ascuns.

– Asta-i doar o parte, da. De fiecare dată când mă duc acolo şi-l ucid pe vreunul dintre oamenii ei, distrug câte puţin din ceea ce este ea. Banneth de care se tem cu toţii se face zi de zi tot mai mică. Până şi tâmpiţii şi idioţii îşi vor da seama că singura persoană care poate învinge orice este total neajutorată împotriva venirii Nopţii. Vreau să o văd stând acolo, în timp ce toţi ciudaţii de la cartierul ei general se sperie şi o părăsesc. O s-o fac pe căţea să se simtă aşa cum ne-am simţit noi. Că e un nimic; toată puterea pe care a căpătat-o în nu ştiu câte decenii nu mai valorează nici cât un rahat. Obişnuia să-i facă pe oameni să se scape pe ei doar fiind sarcastică. *Sarcastică,* pentru numele dracilor! Îţi vine să crezi? Ei, bine, acum o să *afle* ce-i voi face şi va *şti* că nu are scăpare când mă voi duce după ea. Asta mă face să controlez situaţia şi să fiu deasupra ei. Îi răstoarnă toată viaţa; îi distruge felul în care îi funcţionează creierul. Asta îmi place la fel de mult ca şi durerile pe care o să i le provoc.

Courtney îşi frecă obrazul de-a lungul membrului lui, închizând ochii de admiraţie visătoare.

– Vreau să văd şi eu.

– O să vezi.

Îi făcu semn să se apropie de el. O posedă lipită de perete, cu mâinile ţintuite deasupra capului. Un viol brutal, cu pătrunderi dure, întrucât muşchii întăriţi energistic copleşeau orice opoziţie când îşi izbea trupul de al ei. În mintea lui îngădui ca ea să fie Banneth, ceea ce îi spori plăcerea.

La jumătatea actului, când orgasmul lui Quinn era în creştere, Billy-Joe bătu temător la uşă.

– Intră, rahat mic ce eşti, răcni Quinn. Aşteaptă. Uită-te.

Billy-Joe se supuse, stând deoparte şi rămânând nemişcat, dar urmărind cu ochii injectaţi toate contorsionările lui Courtney. Quinn termină cu ea şi îi dădu drumul. Fata se prăbuşi la podea, rezemată incomod de perete şi tremurând intens. Îşi plimbă mâinile cu fereală peste corp, atingând noile contuzii şi zgârieturi.

– Ce vrei? întrebă Quinn.

– Unul dintre posedaţi vrea să te vadă, spuse Billy-Joe. E dintre cei noi. Vine de la secta Lacombe. Spune că trebuie să-ţi vorbească. Şi că e foarte urgent.

– Ei, drace. Pielea lui Quinn se uscă, roba se materializă în jurul corpului. Hei! Vrei ceva care să-ţi vindece zgârieturile?

– Nu-i nevoie, Quinn, spuse Courtney cu glas răguşit. Am nişte creme şi pomezi. Mă simt bine.

*

– Sper să fie ceva important, zise Quinn. Dobitocilor, v-am spus să nu mai circulaţi prin arcologie. Poliţia e cu ochii pe voi.

– Am fost atent, spuse posedatul.

Numele lui era Duffy. El preluase corpul Magului de la cuibul Lacombe. Spre deosebire de acesta, Quinn îl socotise suficient de credincios faţă de Fratele Domnului. Duffy fusese lăsat la conducerea cuibului, organizând câteva lovituri reuşite împotriva infrastructurii din Edmonton.

Quinn se aşeză în fotoliul de piele zdrenţuit aflat în salon şi-şi lăsă mintea să cutreiere prin Chatsworth şi clădirile învecinate. Acestea se aflau la doar două intersecţii de sediul lui Banneth, un loc perfect din toate punctele de vedere.

În apropiere nu se găsea nicio minte care să ridice suspiciuni. Dacă Duffy fusese depistat şi urmărit, însemna că poliţia stătea la distanţă. Quinn rezistă ispitei de a se duce la fereastră ca să tragă deoparte una dintre perdelele mizere pentru a privi în stradă.

– Bine, n-ai stricat chiar totul. Despre ce e vorba?

– Magul ăsta, Vientus, l-am strâns bine cu uşa. Nu e mag, adică nu unul adevărat. Nu crede în Fratele Domnului.

– Ce mare scofală. Niciunul dintre căcaţii ăştia nu a crezut vreodată cu adevărat.

Duffy îşi frământă mâinile, dovedind o agitaţie jalnică. Nimănui nu-i plăcea să-i spună lui Quinn ce să facă şi ce să *asculte* – dar de data aceasta era ceva vital.

– Bine, mormăi Quinn. Continuă.

– E un fel de informator secret al poliţiei. De ani buni. În fiecare seară dă un raport unui nu ştiu ce fel de supervizor despre ceea ce a făcut cuibul şi ce se petrece pe stradă.

– Imposibil, spuse Quinn imediat. Dacă poliţia ar fi avut asemenea informaţii, ar fi organizat un raid împotriva cuibului.

– Nu cred că supervizorul este chiar de la poliţie, Quinn. Nu e ca ăia pe care îi ştii de la secţiile de poliţie. Vientus nu l-a întâlnit niciodată, ci doar a datavizat informaţiile în fiecare seară către o e-adresă. Uneori, lui Vientus i s-a spus să atace anumiţi oameni în numele

supervizorului, unii oameni de afaceri locali, sau unele clădiri care trebuiau minate. Şi mai vorbesc despre ceea ce fac alte bande şi dacă ar fi cazul să fie temperate. Rahaturi amănunţite de genul ăsta. Ca şi cum supervizorul ar conduce cuibul, nu Vientus.

– Altceva?

Quinn asculta, fără să-i acorde întreaga atenţie. Era prea concentrat să analizeze implicaţiile, iar odată cu asta simţi un fior de alarmă.

– Acest supervizor sigur are o oarecare influenţă asupra poliţiei. Cât de cât, cred. Au existat situaţii în care Vientus a reuşit să elibereze din arest membri folositori ai sectei. Nu a trebuit decât să îi ceară supervizorului treaba asta, iar poliţiştii le-au dat drumul. Câte-o cauţiune neînsemnată, condamnare la muncă în folosul comunităţii, rahaturi de felul ăsta.

– Da, spuse încet Quinn.

O asemenea amintire era una dintre cele mai amare pe care o păstrase în minte. Aşteptase cândva zile în Palatul de Justiţie din Edmonton perspectiva tot mai firavă ca Banneth să îl elibereze. Ea reuşea să facă întregul sistem de justiţie să apeleze la tot felul de trucuri pentru ea, ca şi cum fiecare judecător i-ar fi fost îndatorat. Suspecţi de crimă erau eliberaţi condiţionat în mai puţin de o oră. Traficanţilor de stimulente li se dădeau sentinţe de arest la domiciliu.

– Ăă… Duffy începuse deja să transpire abundent. Şi, ăă… supervizorul i-a spus lui Vientus să te caute.

– Pe mine? Supervizorul a folosit numele meu?

– Da. A avut un fişier vizual în ce te priveşte şi tot restul. Supervizorul a spus că foloseşti posedaţii pentru a prelua cuiburile sectelor şi că, după părerea lui, vei încerca să o ucizi pe Banneth.

– La dracu’!

Quinn se ridică şi se repezi la uşă. Ajuns la jumătatea salonului, trecu în tărâmul fantomelor, alergând prin uşa deschisă fără să micşoreze pasul.

*

La două şi jumătate, ora locală a Edmontonului, arcologia era cufundată în cea mai profundă tăcere. Tuburile Solaris aflate sub şoselele suspendate dintre zgârie-norii de la periferie iluminau străzi pustii. Reclamele holografice fremătau pe frontoanele magazinelor de la parter, iar lumi sclipitoare şi fantastice, dar şi oameni frumoşi, străluceau ademenitor. O armată de mecanoizi municipali se târa de-a lungul trotuarelor din faţa lor, împrăştiind solvenţi peste porţiunile cleioase şi înghiţind ambalaje de mâncare fast-food. Singurii pietoni rămaşi, care trebuiau evitaţi, erau câţiva drogaţi de miezul nopţii,

azvârliţi afară din cluburi de agenţii de pază, şi perechi romantice mergând pe drumul cel mai lung posibil spre casă.

În timp ce se grăbea de-a lungul străzii, Quinn adoptă imaginea lui Erhard. Nu tocmai o replică perfectă, însă o imitaţie rezonabilă a jalnicei fantome. Suficient de bună pentru a păcăli orice program de recunoaştere a caracteristicilor fizionomice care scana feţele pietonilor prin senzorii monitoarelor de pe stradă, care doreau să surprindă chipul lui Quinn Dexter. Se opri la staţia de taxiuri aflată la o intersecţie de Chatsworth, iar bariera coborî. Unul dintre taxiurile Perseus, de culoare argintie, ieşi parcă alunecând din garajul subteran şi îşi deschise uşile, permiţându-i să urce.

Quinn îşi puse centura de siguranţă cu o mână, tastând destinaţia pe coloana centrală de comandă cu cealaltă. Transferă suma afişată din discul său bancar (ţinându-şi forţa energistică în frâu), iar micul vehicul porni în viteză de-a lungul străzii.

Totul părea extrem de logic. Îşi aduse aminte de Marele Mag din New York, care sigur ştia prea multe pentru a se lăsa posedat. Şi apoi, de Edmonton, când era doar un acolit începător; felul în care oricine din cadrul sectei trebuia să-i spună sergentului-acolit toate căcaturile care se petreceau pe stradă. Asta se întâmpla zi de zi. Sergenţii raportau acoliţilor seniori, care la rândul lor îi dădeau raportul lui Banneth. O rutină lipsită de compromisuri, instilată lui Quinn împreună cu celelalte, chiar din momentul iniţierii. Informaţiile reprezintă arma care ajută la câştigarea tuturor războaielor. Trebuie să ştim ce fac bandele, ce fac patrulele poliţieneşti, ce fac localnicii. Fiecare cuib era la fel, în orice arcologie. Secta ştia orice mişcare a oricărui ilegal din centrul oraşelor tuturor planetelor.

– Perfect! strigă Quinn. Lovi cu pumnul în perna scaunului. Al dracului de perfect.

Taxiul începea să urce o rampă spre drumul-expres suspendat. Liniile verticale ale ferestrelor întunecate defilară prin dreptul lui când viteza spori, apoi se transformară într-o ceaţă orizontală. Mii de minţi cuprinse de somn alunecară prin conştiinţa lui. Aşa cum se cuvenea. Aşa cum trebuiau să fie.

Arcologiile erau echivalentul social al focoaselor nucleare. Jumătate de miliard de oameni îngrămădiţi în două sute de kilometri pătraţi; o imposibilitate pentru natura umană. Singura societate care putea subzista în astfel de circumstanţe era o dictatură care controla totul perfect. Orice trebuia să fie licenţiat şi reglementat, fără a se îngădui dezacordul sau răzvrătirea. Anarhia şi libertăţile nu-şi aveau locul acolo, deoarece arcologiile erau nişte mecanisme. Ele trebuiau să funcţioneze ca unse, fără probleme, şi în acelaşi mod. Toate se

întrepătrundeau. Dacă o componentă se bloca, atunci restul componentelor avea de suferit. Ceea ce constituie un paradox, pentru că un regim totalitar nu se poate menţine la infinit. Indiferent cât de benignă ar fi o dictatură, o generaţie tot se va răscula. Drept urmare, cu secole în urmă, cineva descoperise cum să ţină oala aceea turbulentă sub control. O idee destul de veche, dar niciodată pusă în practică aşa cum trebuia. Un departament guvernamental care, discret şi în secret, preia controlul asupra straturilor sociale de jos ale societăţii. Criminali şi insurgenţi radicali care acţionează de fapt chiar pentru oamenii a căror existenţă o ameninţă.

Quinn simţi cum puterea energistică începe să fiarbă în el. Gândurile îi erau atât de înfierbântate de furie încât abia reuşi să-şi ţină forţa în frâu. „Trebuie să mă abţin”, spuse el printre dinţii încleştaţi. O greşeală făcută în acele momente, iar el ar fi putut fi prins. „Trebuie.” Se lovi cu palmele peste cap, iar şocul nebuniei îl ajută să-şi recâştige controlul. Respiră adânc şi privi pe geamul taxiului. Planul arhitectonic al periferiei era a doua natură a lui, deşi îl văzuse rareori de pe o şosea suspendată, şi nicidecum dintr-un taxi. Curând avea să aleagă rampa de coborâre, mergând către gara Macmillan. Mai erau doar câteva minute.

Respiraţia i se normaliză, deşi încă era revoltat. Secta, evanghelia căreia îşi dăruise viaţa, era folosită ca faţadă de un departament ultrasecret. Nici nu era de mirare că Banneth sau Vientus putea aranja cu poliţiştii eliberarea pe cauţiune a unui acolit; ei erau de fapt poliţişti. Oricine prezenta cel mai mic pericol potenţial era aspirat de sectă. Iar dacă nu putea fi adus în stare de obedienţă tâmpă şi neutralizat astfel, atunci era azvârlit poliţiştilor şi i se dădea o sentinţă de Transportat Involuntar.

„Aşa s-a întâmplat cu mine”, şopti el cu mândrie. „Banneth nu a reuşit să mă supună. Nici măcar cu toate porcăriile pe care le poate face trupurilor. Dar cu mine *nu* i-a mers.” De aceea li se spusese poliţiştilor despre nanonicele sechestratoare-de-personalitate (deşi niciuna nu existase în acea cutie de carton) pe care o aducea în arcologie. Mereu se întrebase cine le vânduse pontul, care dintre camarazii lui credincioşi îl trădase.

Banneth. Întotdeauna fusese nenorocita de Banneth.

Taxiul opri în faţa uneia dintre sutele de alveole de intrare pentru vehicule spre gara Macmillan. În acel moment şi în acel loc, Quinn îşi dădu seama că era în cea mai urâtă încurcătură. Coborî din taxi şi păşi încet pe aleea principală.

Uriaşa arenă a arhitecturii urbane corporate era aproape la fel de pustie ca şi străzile. Nu existau sosiri. Nu se vedeau şiruri de pasageri

agitaţi care să pornească în fugă de la capătul superior al scărilor rulante. Iconiţele se topiseră de pe tabelele informative, acestea atârnând neclintite în aer. Tarabele se închiseseră, iar vânzătorii plecaseră. Câteva grupuri de oameni lipsiţi de vlagă stăteau sub ecranele holografice, cu valizele închise bine, privind lung la singurul mesaj scris cu roşu care se repeta ca o imagine paralelă în oglindă, oriunde ai fi privit prin gară: TOATE VAC-TRENURILE SUNT SUSPENDATE TEMPORAR. Până şi fantomele pe care Quinn le văzu rătăcind fără ţintă prin gară aveau pe feţe expresii mai sumbre şi mai nedumerite decât de obicei.

Câţiva poliţişti, stând grupaţi, stăteau în faţa unui magazin Burrow Burger, bând din pahare de plastic şi vorbind încet între ei. Ecoul puternic produs de paşii lui, în timp ce se îndrepta spre ei, stârni mult prea multe amintiri în mintea lui Quinn. Era acelaşi peron, aceiaşi poliţişti îmbrăcaţi în negru. Apoi, se auziseră zgomote de tălpi călcând apăsat în fugă, şi inima lui bubuindu-i în piept. Răcnete când oamenii se dăduseră la o parte din calea lui, strigând avertismente. Alarme care vuiau. Izbucniri orbitoare de lumini. Durerea provocată de împuşcătura care îi blocase nervii.

– Iartă-mă, domnule poliţist, mi-ai putea spune ce se întâmplă aici? Am o legătură spre San Antonio peste jumătate de oră.

Quinn le aruncă poliţiştilor zâmbetul tipic al lui Erhard. Probabil că imitaţia fusese reuşită, deoarece aproape toţi rânjiră. În cele din urmă, nefericitul acolit îi făcuse un mare serviciu Fratelui Domnului.

– Citeşte buletinul pe care îl dă gara, îi spuse unul dintre poliţişti. Ce Dumnezeu!

– Eu, eu nu am un set de nanonice neurale. Mă calific pentru un împrumut din partea companiei mele, dar la anul.

– Bine… domnule, acum a apărut o problemă de vidare. Tunelurile erau presurizate, iar compania de tranzit a trebuit să activeze blocările de siguranţă. O echipă de reparaţii este jos, în tunel. Probabil că se rezolvă într-o zi, două. Nu trebuie să te îngrijorezi.

– Mulţumesc.

Quinn se întoarse la taxi.

„Nu pot pleca”, îşi dădu el seama. „Fratele Domnului! Ticăloşii m-au ademenit aici. Dacă nu ajung la alte arcologii, lucrarea Lui va rămâne neterminată.

Venirea Nopţii ar putea întârzia. Şi asta nu poate fi îngăduit. Ei îi pun piedici Aducătorului Luminii!”

Era înspăimântător cum fusese făcut să aibă un fals sentiment de siguranţă. El, tocmai el. Când el fusese întotdeauna bănuitor, suspectând aproape orice. Şi totuşi căzuse în capcana întinsă de ei.

Însă cu siguranţă că le era frică de el dacă merseseră atât de departe cu măsurile. Oricine ar fi fost ei.

Rămase mult timp lângă taxi, gândindu-se unde să se ducă. În cele din urmă, nu prea avea de ales. Se afla în Edmonton pentru o singură persoană. Şi doar acea persoană îi putea spune cine era adevăratul lui duşman.

*

Asta era partea care nu-i plăcea lui Billy-Joe. Ţinea pistolul-laser într-o mână şi pe umărul stâng, atârnată de curea, o carabină magnetică de mare calibru, dotată cu un încărcător cu proiectile cu focoase EE, iar la centură, un spărgător de coduri şi blocuri ELINT, plus o bandă îngustă omniviziune, purtată ca o tiară, care îi îmbunătăţea vederea. Avea asupra lui suficient armament pentru a porni un război. Treaba obişnuită a lui Billy-Joe era să-i zdrobească în bătaie pe clienţii lui Courtney. Rapid, brutal şi personal. Nu chestia asta de comando, când sistemele de securitate vor deschide focul împotriva lui dacă se întâmpla ca vreunul din grup să facă vreo nasoală.

Însă Quinn voise să stârnească lucrurile în Edmonton, ca să-i facă pe poliţişti să se îndepărteze de periferii. De aceea, Billy-Joe se furişa pe o alee neluminată la ora patru şi jumătate dimineaţa, împreună cu zece acoliţi de la cuibul lui Duffy.

– Aici e, spuse posedatul care îi conducea, oprindu-se lângă o secţiune oarecare a peretelui aleii.

Posedatul îl băga în sperieţi pe Billy-Joe, chiar mai rău decât Quinn. Unul dintre cei cinci posedaţi pe care Duffy îi lăsase să ia trupurile civililor răpiţi. Toţi trăiau la sediul cuibului, tratându-i pe acoliţi ca pe nişte gunoaie şi dându-se mari şi tari. În esenţă, erau germenii a ceea ce Quinn promisese că va fi armata Nopţii. Deşi văzuse tot ce făcuse Quinn, Billy-Joe nu prea era sigur în legătură cu destinul întunecat despre care se vorbea atât. Din punctul lui de vedere, înlocuia o adunătură de căcaţi cu alta. Secta nu se schimba niciodată; indiferent cine ar fi condus-o, el era întotdeauna dat deoparte.

Posedatul îşi lipi palmele de perete, încordându-se de parcă ar fi încercat să-l împingă deoparte. Probabil că era în stare, recunoscu Billy-Joe. Şi asta, fără putere energistică. Era cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt decât Billy-Joe şi probabil că era de două ori mai greu.

În perete se materializă o uşă. Făcută din scânduri, cu bolţuri negre din fier şi o clanţă circulară rezistentă. Se deschise fără zgomot, permiţând unei dâre de lumină să se reverse pe aleea fetidă. De cealaltă parte se afla o hală lungă plină cu maşinării; carcase masive de turbină, pe jumătate îngropate în podeaua din betoncarbon. Billy-

Joe se uita la ele de la cel puţin şase metri; uşa se deschisese spre o macara păşitoare înaltă, care circula în interior.

– Intraţi, le ordonă posedatul.

Glasul lui de bas se rostogoli de-a lungul aleii, făcând şobolanii să se agite.

– Credeam că nu va trebui să te slujeşti de puterea ta, spuse Billy-Joe. De-acum înainte, poliţaii vor şti pe cine să caute.

– Ei pot detecta doar mingile de foc pe care le folosim, spuse posedatul cu dezinvoltură. Ascultă, ţâncule; Quinn vrea ca voi să distrugeţi staţia asta de distribuţie a apei, a ţinut mult ca voi s-o faceţi. De aceea sunt cu voi, ca să vă permit să intraţi discret. Acum, dacă nu cumva vreţi să pătrundeţi pe poarta principală, asta este singura modalitate de a îndeplini misiunea.

Trei dintre senzorii de perimetru ai staţiei de pompare plasaţi de-a lungul peretelui aleii reţinură alarma siguranţei defecte şi o transmiseră către supervizorii intrigaţi ai Americii de Nord şi Europei Occidentale. Posedatul masiv lăsase o urmă de procesoare defecte încă de când micul grup de sabotaj ieşise din sediul cuibului.

IA-ul mereu vigilent datavizã America de Nord imediat ce fură confirmate primele două. În câteva secunde, o echipă tactică DSIG fusese mobilizată pentru a-i urmări.

Însă urma fusese atât de ridicol de bătătoare la ochi, încât America de Nord alertase Europa Occidentală şi ţinuse echipa tactică la o intersecţie depărtare. Cei doi supervizori B7 aşteptară să vadă exact încotro se îndreptau Billy-Joe şi ceilalţi.

– Nu-i pot lăsa să avarieze staţia de pompare, spuse America de Nord. Din cauza actelor de vandalism comise de Quinn, marjele de funcţionare ale oraşului sunt şi aşa reduse.

– Ştiu, replică Europa Occidentală. Iar marele nostru prieten trebuie să ştie asta la fel de bine. Să foloseşti lunetişti pentru a doborî gunoaiele acelea, dar nu-i lăsa să-l ucidă pe posedatul cel nou. Sunt foarte curios în privinţa atitudinii lui.

– Şi noi.

America de Nord emise ordine către echipa tactică, ai cărei oameni începură să-şi ocupe poziţiile în interiorul staţiei de pompare.

Senzorii interni arătară oamenii din grupul de sabotori furişându-se înăuntru pe uşa nou-creată, uitându-se în stânga şi în dreapta ca să se asigure că nu-i urmărea nimeni, apoi mergând pe pasarelă, mimând precauţia aproape teatral. Intraseră nouă dintre ei. Apoi posedatul îl prinse pe Billy-Joe de umăr cu o mână masivă şi îl trase înapoi exact în clipa când acesta dădea să se strecoare înăuntru. Din vârfurile

degetelor mâinii libere ţâşni foc alb, care pluti în hală. Câteva mingi loviră un panou electric, iar acesta explodă cu zgomot.

– Ce dracu’ faci? exclamă Billy-Joe.

Se zbătea inutil în strânsoarea implacabilă, în timp ce camarazii lui scoaseră strigăte de panică. Uşa se trânti cu un bufnet puternic şi sonor, apoi dispăru.

– Ticălosule! răcni Billy-Joe. Îşi roti pistolul cu laser şi trase de la mică distanţă în posedatul care chicotea. Nu se întâmplă nimic. Componentele electronice ale armei cedaseră.

Din interiorul halei se auziră câteva explozii, care reverberară prin zidul gros. Cei doi supervizori urmăriră lipsiţi de interes cum echipa tactică îi elimina pe sabotori. Atenţia lor era concentrată aproape complet asupra micii şi aprinsei drame care se desfăşura pe alee.

– Trădătorule! răcni Billy-Joe. I-ai ucis, oamenii mor acolo, înăuntru.

Strânsoarea crescu, iar posedatul îl ridică pe Billy-Joe ca să-l privească în faţă.

– Quinn o să te toace şi-o să te facă momeală pentru şobolani, şuieră Billy-Joe cu un aer sfidător.

– Te-am cruţat ca să-i poţi transmite un mesaj.

– Poftim? Ce…? Eu…

Billy-Joe primi o palmă puternică peste faţă. Lovitura fusese atât de dură, încât oasele îi zornăiră. Un văl roşu îi apăru brusc în faţa ochilor, ca şi cum cineva ar fi tras în banda omniviziune cu un laser. Gemu şi simţi gust de sânge pe limbă.

– Mă asculţi? spuse posedatul, parcă torcând.

– Da, scânci îndurerat Billy-Joe.

– Să-i spui lui Quinn Dexter că prietenii lui Carter McBride vin după el. O să-i zădărnicim toate planurile demente, şi o să-l facem să plătească pentru ceea ce a făcut. Ai înţeles? Prietenii lui Carter McBride.

– Dar tu cine eşti?

– Ţi-am spus, cap sec ce eşti.

Posedatul îi dădu drumul lui Billy-Joe, care căzu şi se împletici printre sacii alunecoşi de gunoi şi şobolanii care fugeau care încotro. Primi apoi o lovitură teribilă de gheată în fund, care îl făcu să zboare. Se lovi de zid şi ricoşă din el, ţipând din cauza durerii ca o împunsătură de cuţit din fese.

– Acum fugi de aici, spuse posedatul. Să dispari înainte ca poliţaii să ne vâneze.

– Ţine echipa tactică departe de ei, zise Europa Occidentală.

Revelaţia era atât de năucitoare, încât aproape că-i scăpă un strigăt.

– Mulţumesc pentru intuiţie, spuse America de Nord pe un ton caustic. Vor sta deoparte.

– Dumnezeule, avem un aliat. Un aliat de bună-credinţă. Un posedat în război cu Quinn Dexter.

– Nu-l vom avea pentru multă vreme, bănuiesc.

Posedatul mătăhălos aproape că îl vâna de-a lungul aleii pe Billy-Joe, care era îngrozit. Ajunseră pe un teren abandonat unde erau foi crăpate de betoncarbon şi o serie de şiruri de stâlpi metalici de sprijin retezaţi ridicându-se pe margini. Tipic pentru această zonă de la periferia domului, dominată de depozite şi clădiri industriale mizere.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Europa Occidentală.

– Băiat deştept acest prieten al lui Carter McBride. Se îndreaptă spre labirintul unde se află utilităţile.

America de Nord dataviză fişierul.

Iconiţele neurale se uniră, producând un labirint tridimensional îngrozitor de complicat, pe care Europa Occidentală începu să îl examineze. Conducte, tuneluri, şine de metrou, drumuri subterane pentru transportul de mărfuri, cabluri electrice, toate păreau să se întâlnească sub acea secţiune a domului. Modul în care furnizorii de utilităţi şi industriile de transport cooperau pentru a asigura Edmontonului lucrurile esenţiale de care aveau nevoie locuitorii săi; centralele electrice din spatele gărilor publice, provideri eficienţi şi malluri imaculate. Pe o rază de doi kilometri, terenul era ticsit de bârloguri şi buncăre, având o mie de intrări şi zece mii de joncţiuni.

– Şi astea sunt doar cele marcate în fişier, spuse America de Nord cu amărăciune. Doar Dumnezeu ştie ce se află cu adevărat acolo.

Bărbatul posedat şi Billy-Joe se opriră alături de o trapă uriaşă din metal a cărei garnitură rectangulară era marcată de fire subţiri de ciulini. Se ridică, smulgând rădăcinile pivotante cu un zgomot puternic de sfâşiere. Se vedeau treptele ruginite ale scării. Billy-Joe începu să coboare. Bărbatul posedat îl urmă. Imediat ce capul îi ajunse la nivelul solului, trapa se închise deasupra lui. Preţ de o secundă, garnitura emise o strălucire violetă, de parcă ar fi avut în jur un halo produs de tuburi de neon.

– Pariez că tocmai a închis-o ermetic, spuse America de Nord.

– Trimite oamenii echipei tactice acolo imediat, replică Europa Occidentală. Având în vedere puterea lor de foc, sudura nu-i poate împiedica să o taie.

– Sunt pe drum.

– IA-ul îl poate urmări acolo?

– A accesat deja toţi senzorii şi toate procesoarele din labirint. Dar puţul prin care au coborât a fost o cale de acces pentru inspecţie şi

întreţinere pentru o fostă conductă cu lichid de răcire a unui schimbător de căldură industrial. Acolo nu există instalaţii electronice active, fiindcă nu mai este folosit de cincizeci de ani. Ar putea ieşi oriunde.

– La naiba. Inundă locul acela cu insecte bitek. Foloseşte orice agent operativ pe care îl ai ca să ţii sub observaţie toate ieşirile. Nu-l putem lăsa să scape.

– Te rog. Nu-mi spune mie cum să-mi gestionez oamenii. Am ceva experienţă în astfel de probleme.

– Îmi cer scuze, spuse Europa Occidentală. La naiba, ce frustrare! Posedatul acela ar putea fi marea şansă pe care o căutăm. Ar putea fi manevrat pentru a-l neutraliza pe Dexter. Trebuie să realizăm contactul cu el.

Membrii echipei tactice ajunseră la trapa de metal şi decupară un cerc. Unul după altul, coborâră grăbiţi scara.

– Billy-Joe ne-ar putea duce direct la Dexter, spuse Europa Occidentală. Ar fi bine să-l găsim când iese.

– S-ar putea, răspunse America de Nord. Nu promit nimic.

*

Cercetarea labirintului se dovedi o operaţiune uriaşă, deşi suficient de abil desfăşurată, astfel încât să nu atragă atenţia mass-media. Poliţiştii fură dirijaţi de la rutele lor obişnuite de patrulare pentru a observa orice intrare. Roiuri de păianjeni, albine şi gândaci bitek fură eliberate în labirintul de tuneluri şi pasaje, iar examinarea lor fu coordonată de dispozitivul procesor bitek subconştient al Americii de Nord. La ieşirea din schimb, toţi angajaţii care lucrau în labirint fură opriţi şi chestionaţi. IA-ul preluă controlul direct asupra fiecărui mecanoid folosit de companiile care operau acolo, redirijându-i pentru a sprijini căutarea.

America de Nord descoperi câteva bârloguri în care erau oameni care consumau substanţe stimulente şi multe haimanale, cu care ar fi putut popula două blocuri de locuinţe, ascunzători de arme datând de decenii, şi suficiente canistre cu deşeuri toxice care impuneau măsuri urgente din partea oficialităţilor. Fură găsite şi multe cadavre, începând cu unele abia aruncate acolo şi terminând cu schelete pe care şobolanii le curăţaseră complet de carne.

Însă nu găsiră nicio urmă lăsată de Billy-Joe şi de prietenul lui Carter McBride.

*

– Carter McBride? După ce asocie numele cu persoana, incredulitatea alungă toată furia lui Quinn. Pe Fratele Domnului! Posedatul acela a spus sigur Carter McBride? Eşti convins?

Quinn abia dacă îşi amintea faţa lui Carter, care era unul dintre infractorii mărunţi care îşi făceau de cap prin Aberdale. Atunci, după cum aflase Quinn mai târziu, Laton pusese ca băiatul să fie ucis, făcând ca totul să pară că fusese comis de banda trivilor. Ca să se răzbune, sătenii porniseră acţiuni sistematice pentru a-i ucide pe Quinn şi pe camarazii lui.

– Da, spuse Billy-Joe.

Braţele şi picioarele continuau să îi tremure. Se aşteptase ca la întoarcerea la Chatsworth Quinn să îl transforme într-o masă de carne fumegândă. De fapt, se întrebase dacă mai era cazul să se deranjeze şi să revină la vechiul hotel. Timp de cinci ore, cât mersese prin tunelurile infestate de şobolani şi de alte lucruri şi mai neplăcute, se chinuise să analizeze consecinţele. Se aşteptase ca poliţiştii să treacă prin ziduri dintr-o clipă în alta. Sau că va fi atacat şi jefuit. Auzi, jefuit! Sau că vreo gaşcă de vagabonzi îl vor lovi cu bâte în cap şi îi vor lua toate armele. Nu ar fi îndrăznit să tragă în ei de teamă că zgomotul ar fi atras atenţia poliţiştilor.

Îi luase mult până să pornească spre Chatsworth. În cele din urmă, se întorsese, deoarece credea că până la urmă Quinn va învinge. Edmonton avea să se prăbuşească într-o stare de anarhie demonică, dominat de posedaţii sectei. Iar când avea să se întâmple acest lucru, întunecatul Mesia urma să îl judece pe Billy-Joe. Va trebui să dea explicaţii. Acestea vor fi urmate de pedeapsă. De aceea revenise. În acest fel trebuia justificată doar o nereuşită.

– La dracu’, spuse Quinn pe nerăsuflate. El! Trebuia să fie el din nou.

– Cine? întrebă Courtney.

– Nu ştiu. Mă… mă sictireşte la culme. A apărut deja de câteva ori, stricând ceea ce făcusem eu. Ce altceva a mai zis? îl întrebă pe Billy-Joe.

– Că va distruge tot ce faci.

– Mi se pare firesc. Altceva?

Tonul era îngrijorător de blând.

– Că vei plăti pentru ce ai făcut. El a spus-o, Quinn, nu eu. Jur.

– Te cred, Billy-Joe. Ai fost supus faţă de Domnul Nostru. Eu nu pedepsesc credinţa. Deci a spus că mă va face să plătesc, da? Cum?

– Că te va ajunge din urmă. Altceva nu a mai zis.

Roba lui Quinn se schimbă, ţesătura întărindu-i-se pe membre.

– Îmi va face plăcere să-l confrunt.

– Quinn, ce intenţionezi să faci? întrebă Courtney.

– Ţine-ţi gura.

Se duse la fereastră şi privi printr-o gaură a draperiei grele. Pe rampa aflată cu cinci etaje mai jos, care descria o curbă către nivelul străzii, treceau fulgerător maşini şi camioane. Mai puţine vehicule decât de obicei, iar mulţimea de pe trotuar era vizibil rărită. Însă Edmontonul trăise o uşoară panică mai toată ziua, deoarece navetiştii matinali descoperiseră că vac-trenurile nu funcţionau. Fiecare purtător de cuvânt al Guvcentralului din arcologie îi asigura pe reporteri că nu existau posedaţi în libertate. Nimeni nu le dădea crezare. Lucrurile se dezintegrau în domuri. Dar nu în felul în care voia Quinn.

„Nu pot să cred asta”, spumegă el în tăcere. „Nişte supercopoi ştiu că mă aflu aici. Nu pot aduce adevărata Noapte dacă vac-trenurile nu funcţionează. Iar acum, ticălosul justiţiar al cerului vrea să mă doboare. Frate al Domnului, cum de s-a putut ca totul să meargă atât de *prost?* Până şi Banneth e redusă la tăcere.

E încă una dintre încercările Lui. Sigur. Îmi arată că adevărata cale către Armaghedon se află altundeva. Că, la fel ca şi Mesia Lui, nu trebuie să-mi găsesc odihna, nici măcar să-mi îndop bestia-şarpe. Dar cine dracu’ e prietenul lui Carter? Dacă îl cunoaşte pe Carter, înseamnă că este cineva din Lalonde, chiar Aberdale. Unul dintre oamenii de acolo.”

Cu toate acestea, concluzia la care ajunsese nu reuşea să reducă numărul suspecţilor. Toţi bărbaţii din satul acela prăpădit îl urau. Se sili să rămână calm, să-şi amintească puţinele cuvinte pe care ticălosul le rostise pe asteroidul Jesup când stricase ceremonia sacrificiului.

„Mai ţii minte partea asta?” Expresia mimată a lui Quinn luase ceva în derâdere. Aşadar, cel care îi dorea răul acum asistase la ceremonia sectei. Şi era din Aberdale.

Conştientizarea se dovedi atât de plăcută, încât îi binecuvântă faţa cu genul de zâmbet pe care i-l aducea de obicei orgasmul. Se întoarse de la fereastră.

– Convoacă-i pe toţi, îi spuse unuia dintre acoliţii agitaţi. Ne înarmăm şi pornim în marş împotriva lui Banneth. Vreau să mă însoţească fiecare dintre adepţii mei.

– La dracu’, ne ducem după ea? spuse Courtney, ai cărei ochi sclipeau lacomi.

– Bineînţeles.

– Ai promis că pot să văd şi eu.

– Aşa va fi.

Era singura cale. Copoii vor permite vac-trenurilor să funcţioneze din nou doar dacă socoteau că eliminaseră toţi posedaţii din arcologie.

Quinn îi va aduna pe toţi şi va proceda la fel ca prietenul lui Carter McBride în cazul membrilor grupului de sabotori. După aceea, timpul va deveni cea mai puternică armă a lui. Nici măcar supercopoii nu vor putea ţine vac-trenurile închise luni la rând dacă nu va mai exista niciun alt semn de posedare.

– Însă mai întâi trebuie să mă ocup de altceva.

Courtney făcu întocmai cum i se ceru şi îşi porni blocul procesor, stabilind o legătură cu reţeaua din Edmonton. Quinn rămase la câţiva metri depărtare de ea, urmărind ecranul peste umărul ei în timp ce chestorul fu lansat în cartea principală de adrese ale cetăţenilor deţinută de Guvcentral. Fură necesare opt minute până când fişierul solicitat se expandă în memoria blocului. Citi informaţiile şi zâmbi victorios.

– Pe ea! spuse el şi împinse blocul spre Courtney şi Billy-Joe, arătându-le fotografia pe care o descoperise. Pe ea o vreau. Voi doi duceţi-vă la gara de vac-trenuri şi aşteptaţi. Nu mă interesează cât va trebui să staţi acolo, dar cum va sosi primul vac-tren, vă suiţi în el şi vă duceţi la Frankfurt. Găsiţi-o şi aduceţi-mi-o. Aţi priceput? O vreau vie.

*

Un apel de la recepţie o informă pe Louise că trebuia să accepte o livrare. Aparatul telefonic al camerei era aproape identic cu cele rudimentare de pe Norfolk, doar că avea o sonerie care amintea de un dangăt strident. Acum, când avea nanonice neurale, totul i se părea absurd de primitiv. Probabil că, pentru oamenii care nu le aveau ca unic sistem de comunicaţii planetare, ele erau înduioşător de ciudate. O parte din eleganţa de altădată a hotelurilor Ritz.

Imediat ce uşile liftului se deschiseră, Louise îşi plimbă privirea prin hol, curioasă să afle ce primise. Era convinsă că magazinele îi livraseră tot ce comandase. Andy Behoo stătea rezemat de pupitrul recepţiei, urmărit de privirea suspicioasă a portarului. Luă poziţie de drepţi când o văzu pe Louise şi fu cât pe ce să dărâme cu cotul vaza cu frezii de pe blat. Ea îi zâmbi politicoasă.

– Bună, Andy.

– A, făcu el, şi întinse o mână, în care ţinea o cutie cu un flek. A sosit chestorul pentru Hyperpaedia. M-am gândit să ţi-l aduc chiar eu pentru a mă asigura că îl primeşti. Ştiu că e important pentru tine.

Portarul îi urmărea cu un interes sporit. Nu avea prilejul de a vedea prea des o adoraţie atât de evidentă. Louise făcu semn către celălalt capăt al încăperii boltite.

– Mulţumesc, spuse ea când Andy îi puse flekul în palmă. Ai fost foarte amabil.

– Face parte din serviciu.
Zâmbi larg, arătându-şi dinţii strâmbi.
Louise rămase puţin blocată, pentru că nu ştia cum să continue discuţia.
– Ce mai faci?
– Păi, ştii. Ca de obicei. Muncă peste program, plată mică.
– Păi, faci o treabă foarte bună la magazin. Îţi sunt recunoscătoare pentru felul în care te-ai ocupat de mine.
– Mda. Lumea lui Andy rămase brusc fără oxigen. Însă ea coborâse singură. Asta însemna că logodnicul încă nu sosise. Hm, Louise…?
– Da.
Zâmbetul ei delicat se transmise direct în centrul de plăcere al creierului lui Andy, afectându-i coordonarea mişcărilor şi vorbirii. Îşi dădu seama că putea face zob această ocazie.
– Mă întrebam şi eu. Dacă nu ai nimic altceva în plan. Cum să zic, voi înţelege dacă ai şi aşa mai departe. Mă gândeam, cum să spun, nu eşti de multă vreme în Londra şi n-ai avut posibilitatea să vezi prea mult din ea. Aş vrea să te invit la cină. În seara asta. Te rog să nu mă refuzi.
– A. Foarte drăguţ din partea ta. Unde?
Nu spusese nu. Andy făcu ochii mari, iar zâmbetul îi încremeni pe faţă. Cea mai frumoasă, elegantă şi sexy fată nu-i spusese nu când o invitase la masă.
– Puuf.
– Unde vrei să luăm masa?
– Hm, mă gândeam la Lake Isle. Nu departe, lângă Covent Garden.
Îi ceruse lui Liscard plata pe două săptămâni în avans, pentru cazul în care Louise ar fi răspuns pozitiv la invitaţia lui (iar Liscard fusese de acord, cu condiţia ca el să achite o dobândă de patru la sută). În acest fel îşi putea permite să meargă pe Lake Isle. Costase mult mai mult să facă rezervarea unei mese, iar suma nu era returnabilă. Însă ceilalţi vânzători din magazin spuseseră că era locul cel mai potrivit pentru a merge cu o fată ca Louise.
– Pare atrăgător, zise Louise. La ce oră?
– Şapte. E bine?
– Foarte bine. Îl sărută delicat pe obraz. O să vin.
Andy o conduse până la liftul care aştepta cu uşile deschise. Când rezervase masa, primise o datavizare privind eticheta ce trebuia respectată. Acum, mai avea două ore şi un sfert în care trebuia să-şi găsească un costum de seară. Unul curat, care să i se potrivească. Nu avea importanţă. Un tip care reuşise să obţină o întâlnire cu Louise

Kavanagh putea face orice. Louise apăsă butonul pentru etajul la care stătea.

– Te superi dacă o aduc şi pe Genevieve? Îmi pare rău, dar n-o pot lăsa singură aici.

– Hm. *Din nirvana în iad, în doar jumătate de secundă.* Nu. Ar fi foarte bine.

*

– Nu vreau să petrec o seară întreagă cu *el.* El e foarte ciudat. Şi te place. Asta mă sperie.

– Sigur că mă place, spuse zâmbind Louise. Altfel nu m-ar fi invitat.

– Ţie nu-ţi place, aşa e? întrebă Genevieve, care era de-a dreptul şocată. Ar fi îngrozitor, Louise.

Louise deschise dulapul şi începu să caute printre rochiile pe care reuşise să le cumpere în cele câteva ieşiri în oraş.

– Nu, nu-mi place în mod deosebit. Dar nu e ciudat. Mai curând inofensiv.

– Nu înţeleg. Dacă nu-ţi place, de ce ai spus da? Putem ieşi în oraş şi singure. Te rog, Louise, Londra nu e chiar atât de periculoasă precum crede tata. Îmi place aici. Sunt multe de făcut. Am putea merge la un spectacol din East End. La recepţie au bilete de vânzare. M-am interesat.

Louise oftă şi se aşeză pe pat. Bătu uşor în saltea, iar Gen mimă că avea rezerve să stea lângă ea.

– Dacă vorbeşti serios, dar serios, că nu vrei să ieşim cu Andy în seara asta, anulez totul.

– Sper că nu ai de gând să-l săruţi, sau cine ştie ce, bine?

– Nu! spuse Louise râzând. Diavol de copil eşti! Ce cumplit lucru ai putut spune.

– Atunci, de ce?

Louise îndepărtă părul negru de pe faţa lui Gen, lăsându-i buclele peste urechi.

– Pentru că, spuse ea încet, niciun băiat nu m-a invitat la restaurant până acum. Mai ales la unul pentru care mă pot îmbrăca pentru a arăta ucigător. Nu cred că asta se va mai întâmpla vreodată. Nici măcar Joshua nu m-a scos în oraş. Lucru greu pentru el, desigur. Mai ales când eram la Cricklade.

– El este tatăl copilului?

– Da. Joshua e tatăl.

Gen se lumină la faţă.

– Asta înseamnă că va fi cumnatul meu.

– Da, cred că da.

– Îmi place Joshua. Ar fi extraordinar ca el să trăiască la Cricklade. E foarte amuzant.

– A, sigur. E cât se poate de amuzant.

Amintindu-şi mângâierile lui calde, trădând experienţă, închise ochii. Trecuse multă vreme de când nu îl mai văzuse. Însă el îi promisese…

– Bun, ce să-i spun lui Andy Behoo? Mergem, ori stăm aici toată noaptea?

– Pot să îmbrac rochia de petreceri? întrebă Gen.

*

Scena care se desfăşura deasupra mesei din sala de conferinţe sensoviron a B7 prezenta încercarea eşuată de sabotaj împotriva staţiei de pompare a apei din Edmonton. Imaginea nu era foarte clară, pentru că senzorii de perimetru ai staţiei abia dacă se ridicau la o calitate comercială; însă cele două siluete umane care strigau una la alta prezentau suficientă culoare şi rezoluţie pentru schiţarea trăsăturilor individuale. Billy-Joe era ţinut suspendat la câţiva centimetri deasupra solului de bărbatul posedat. Apoi Billy-Joe primi o palmă sănătoasă şi cei doi mai schimbară câteva cuvinte. Apoi amândoi se îndepărtaseră în fugă.

– Credem că ştim cine este Carter McBride, le spuse Europa Occidentală celorlalţi supervizori după ce se încheie înregistrarea. IA-ul a găsit câteva referinţe. A fost copilul unei familii de colonişti de pe aceeaşi navă stelară care l-a adus pe Quinn Dexter pe Lalonde. Potrivit fişierelor Companiei de Dezvoltare Lalonde, pe care le-am accesat, familia McBride a locuit în acelaşi sat în care Dexter a fost obligat să execute sentinţa de muncă silnică.

– Un prieten de-al lui Carter McBride, gândi Africa de Sud cu voce tare. Vrei să spui că acest nou posedat a fost pe Lalonde?

– Da, răspunse Europa Occidentală. Şi la vremea respectivă s-a considerat că tulburările din comitatele Quallheim au fost o rebeliune a bandei trivilor după uciderea unui băiat. S-a ajuns la concluzia că băiatul a fost Carter. Asta presupune că posedatul care a distrus grupul de sabotori în Edmonton trebuie să fie cineva ucis pe Lalonde în jurul respectivei date.

– Vrei să spui că această persoană posedată vrea să se răzbune pe Quinn Dexter?

– Exact, zise America de Nord. Avem un nou aliat.

– Prostii, replică Pacificul de Sud pe un ton tăios. Doar pentru că posedaţii au dispute între ei nu face ca o anumită facţiune să se arate prietenoasă cu noi. Să presupunem că acest nou posedat reuşeşte să-l elimine pe Dexter. Chiar credeţi că după aceea va dispărea cu totul,

făcându-ne un serviciu? Eu nu cred asta. În orice caz, nu putem stabili comunicarea cu el, adevărat. L-aţi pierdut pe el, dar şi pe pierde-vară celălalt. Ce e cu amatorismul ăsta?

– Aş vrea să te văd descurcându-te mai bine în labirintul acela blestemat, se răsti America de Nord.

– Având în vedere repeziciunea cu care s-a petrecut totul, cred că situaţia a fost gestionată cât de bine s-a putut, spuse Europa Occidentală. Dar ea introduce câteva elemente noi despre care consider că trebuie analizate.

– Cum ar fi? întrebă cu suspiciune Pacificul de Nord.

– Cred că asta îl va sili pe Dexter să renunţe la toate acţiunile lui o vreme. Din nefericire, acest ţărănoi nenorocit de Billy-Joe nu a putut fi interceptat, aşa că trebuie să presupunem că s-a întors la Dexter ca să-i transmită mesajul. Drept urmare, Dexter va afla că există un posedat care îl urmăreşte şi că, după ce misiunea de sabotaj a fost dejucată, autorităţile pot confirma că în Edmonton există posedaţi. Dacă avem dreptate în privinţa motivului pentru care se află aici, ca să distrugă cât mai mult din planetă, nu va avea de ales şi va renunţa să se mai răzbune pe Banneth şi fie îi va abandona, fie îi va trăda pe posedaţii rămaşi în arcologie. Apoi va sta ascuns până când presiunea politică va sili Senatul nord-american să repornească vac-trenurile. Să nu ne amăgim, nu le putem ţine oprite luni în şir decât dacă există o ameninţare vizibilă cu care să speriem publicul. Are timpul de partea lui. Deja ne-am compromis prin acţiunile pe care le-am întreprins până în prezent.

– Nici să nu te gândeşti, explodă Pacificul de Sud, îndreptând acuzator degetul spre Europa Occidentală. Foarte mişto. Dar eu înţeleg încotro înclini, de aceea spun nu. Nici vorbă.

– Încotro înclină? întrebă America Centrală.

– Vrea să redeschidă rutele de vac-tren din Edmonton.

– Pe mine să nu vă bazaţi, se grăbi să spună Pacificul Asiatic.

– Categoric nu, se declară de acord Asia de Est. L-am izolat pe Dexter într-un loc. Ţineţi-l acolo. Va trebui să vă îmbunătăţiţi tehnicile de supraveghere şi să-l depistaţi.

– E invizibil! izbucni America de Nord. Doar aţi văzut ce s-a întâmplat în gara Grand Central. Nu se pot îmbunătăţi tehnicile pentru a face faţă unor asemenea capacităţi.

– Dacă nu redeschidem rutele de vac-tren, atunci condamnăm Edmontonul şi pe toată lumea de acolo la posedare, spuse Europa Occidentală. Şi foarte probabil la ieşirea din acest univers. Amintiţi-vă ce s-a întâmplat cu oraşul Ketton de pe Mortonridge. Aşa vor face. Nu pot supravieţui aici.

– Pentru mine, rezultatul este acceptabil, spuse Pacificul de Nord. Am mai discutat problema asta. Mai bine să pierdem o arcologie dacă asta înseamnă salvarea celorlalte.

– Dar nu e nevoie, insistă Europa Occidentală. Dexter devine vizibil când se deplasează. Atunci este vulnerabil.

– Nu e vizibil, spuse Pacificul de Sud. Aflăm că se deplasează doar prin distrugerile pe care le lasă în urmă. Uitaţi, la naiba, a aruncat în aer Turnul Eiffel. Să recunoaştem, nu-l putem prinde.

– Trebuie să încercăm. Noi existăm din cauza lui, ăsta e singurul motiv. Dacă nu putem proteja Pământul de un singur posedat atunci când este nevoie, mai ales din cauza laşităţii politice, înseamnă că am dat greş.

– Nu înghit prostia asta cu *noblesse oblige,* niciodată nu am agreat-o. Asta ar putea fi moştenirea ta, nu a mea. Am înfiinţat B7 pur şi simplu în avantajul nostru. Şi ai avut un rol important în treaba asta, nu uita. Existăm pentru a ne proteja propriile interese. În nouăzeci şi nouă de cazuri dintr-o sută, asta înseamnă protejarea Pământului şi a cetăţenilor lui. Ei, bine, bravo nouă. Nu-i invidiez pentru cheltuiala asta. Dar trăim vremuri grele. De data aceasta ne salvăm de posedare, şi mai ales de nenorocitul de Quinn Dexter. Îmi pare rău de locuitori, dar Edmontonul va cădea pradă Nopţii acesteia a lui. Probabil că aşa se va întâmpla şi cu Parisul, şi cu alte oraşe. E neplăcut. Însă vom fi în siguranţă.

– M-am înşelat, spuse cu răceală Europa Occidentală. Nu e vorba de laşitate politică. Vă temeţi de el.

– Asta e mai rău decât dispreţul, rânji Pacificul de Sud. Nu voi opri vac-trenurile pur şi simplu pentru că mă insulţi.

– Ştiu asta. Oricum te insultam. O meriţi.

– Mare chestie. Nu-mi spune că nu faci pregătiri pentru a părăsi vaporul care se scufundă.

– Toţi facem, şi ştim bine acest lucru. Ar fi o prostie să n-o facem. Dar pentru mine, ar fi ultima soluţie. Ca să fiu cât se poate de sincer, ideea de a reîncepe totul pe o altă lume nu este atrăgătoare. Cred că acelaşi lucru este valabil şi în cazul celorlalţi.

Reprezentările din jurul mesei rămaseră tăcute.

– Exact, spuse Europa Occidentală. Trebuie să-l învingem aici. Pe terenul nostru.

– Lăsând Edmontonul să se prăbuşească, îl înfrângem, spuse America Centrală. Va dispărea de pe planetă împreună cu arcologia.

– Ba nu. E prea inteligent ca să cadă în capcana asta, iar planurile lui se deosebesc de acelea ale posedaţilor de rând. Vac-trenurile vor fi

repornite, indiferent cât de mult vă opuneţi cu toţii. Este doar o chestiune de timp. Eu propun să îl ademenim pe un teren ales de noi.

– A exterminat deja patru dintre acoliţii lui Banneth, şi asta chiar în sediul ei, spuse Informaţiile Militare. Ştim că revine mereu acolo, dar nu am reuşit să-l ucidem pe micul ticălos. Nu văd în ce măsură ne-ar ajuta să îl ducem în altă arcologie.

– Nu putem schimba mediul lui Banneth, asta ar sări în ochi. Dexter ar fi prevenit. Dar o putem duce într-un loc mai potrivit pentru o acţiune în forţă.

– Ai spus că va renunţa la dorinţa de răzbunare împotriva lui Banneth pentru a-şi realiza scopul cel mare, spuse Pacificul Asiatic. Încearcă să ne prezinţi un argument solid, te rog.

– Îl pot scoate din Edmonton, insistă Europa Occidentală. Apariţia fetelor Kavanagh în această etapă va reprezenta o enigmă irezistibilă pentru el. Va trebui să le urmărească pentru a afla ce se întâmplă. Iar ele vor fi manipulate oriunde decid eu.

– Să nu încerci să alegi teritoriul meu, spuse Pacificul de Sud.

– Nici nu mă gândesc. Acest lucru impune eficienţă şi cooperare totală. Calităţi care depăşesc abilităţile tale.

– Atunci, atrage-l pe teritoriul tău.

– Asta intenţionez.

– Atunci de ce te smiorcăi?

– Nu vreau niciun amestec. Asta cere fineţe. Dacă iniţiez o asemenea operaţiune, voi să staţi deoparte. Nu vreau ca vreun decret prezidenţial surprinzător să-mi strice pregătirile. Nu vreau nici ştiri bombă în media. Ştim cu toţii de ce suntem capabili dacă încercăm să ne punem piedici unul altuia. Am făcut asta multă vreme pe celelalte arene ale noastre, dar acum nu e momentul să facem astfel de jocuri.

Pacificul de Sud îşi mută privirea de la Europa Occidentală spre America de Nord.

– Voi doi faceţi ce doriţi. Dar o faceţi între voi. Teritoriile voastre intră acum sub embargo, împreună cu Bombay şi Johannesburg. Vreţi să supuneţi altă moţiune la vot?

– Nu, spuse Europa Occidentală. Am obţinut ce doream.

*

În cele din urmă, Andy trebui să se întoarcă la Liscard pentru a cere încă un avans. Plata pe patru săptămâni cu dobândă de şapte virgulă cinci la sută! Refuză în mod deliberat să pună un program de calcul în modul de lucru primar, pentru că nu voia să ştie cât timp avea să fie încătuşat de Jude’s Eworld pentru finanţarea unei singure întâlniri. Însă nu-i putea cere Louisei să plătească pentru Genevieve. Ar fi fost meschin.

Când păşi din nou în holul hotelului, portarul îi zâmbi amabil. Andy împrumutase costumul de la cineva căruia îi făcuse nişte lucrări de reparaţii cu două luni înainte, era negru şi avea o croială destul de modernă. Cămaşa o luase de la un coleg, la fel şi papionul de culoare stacojie. Iar batista de mătase din buzunarul de la piept era a mamei lui. De fapt, singurul articol de îmbrăcăminte care îi aparţinea era slipul. Putea risca măcar atât, pentru că, într-un fel, era convins că Louise nu avea să i-l vadă în seara aceea.

Se făcuse şapte, iar ea încă nu coborâse. Trecură şase minute şi se întrebă dacă nu era cazul să roage recepţia să-i telefoneze în cameră. După opt minute îşi dădu seama că fusese păcălit. Lucru deloc surprinzător.

Uşile liftului se deschiseră. Louise purta o rochie lungă dintr-o ţesătură albastru-închis, iar ca accesoriu, o vestă mică, de culoare ruginie. Nu mai era adolescenta degajată care intrase în Jude’s Eworld şi avea nevoie de ajutor; acum, prin purtarea ei, părea să fi câştigat douăzeci de ani. Andy nu se deranjă să îi înregistreze imaginea într-o celulă de memorie. Niciun program nu ar fi putut surprinde frumuseţea şi sofisticarea ei. Amintirea firească a acelui moment va rămâne în memoria lui toată viaţa, era sigur de asta.

Când îi zâmbi, păru aproape trist.

– Îţi mulţumesc pentru că ai venit.

Expresia ei de răspuns fu nesigură, pentru că Louise parcă simţea cât de importantă era acea întâlnire pentru el.

– Sunt măgulită că m-ai invitat, Andy.

Apoi o împinse pe Genevieve în faţă.

– Îţi mulţumesc foarte mult pentru că ai acceptat să vin şi eu, spuse fetiţa.

Nimic din glasul ei nu trăda vreo undă de duplicitate.

– Nu ai de ce, spuse Andy. Hei, arăţi grozav. Ia învârteşte-te.

Genevieve zâmbi recunoscătoare, îşi ridică braţele şi făcu o rotaţie completă. Rochia ei stacojie flutură. Avea un lănţişor subţire la gât, al cărui pandantiv se legăna. Andy se uită drept în ochii Louisei.

– Peste cinci ani, băieţii nu-şi vor da seama ce i-a lovit.

– La ce te referi? întrebă Genevieve.

– Vrea să spună că eşti foarte drăguţă, îi explică Louise.

– A, făcu Genevieve şi roşi, reuşind totuşi să îi zâmbească lui Andy.

Nu era chiar atât de rău că venise şi fetiţa, descoperi Andy. De fapt, ea îndepărtase o mare parte din încordarea care probabil că ar fi apărut dacă ar fi fost toată seara singur cu Louise. Nu era ceva de genul băiat-fată, unu la unu, mai ales că el îşi dorea cu disperare să

impresioneze prin fiecare cuvânt. Asta ar fi fost un adevărat dezastru, recunoscu el.

Plăti scurta călătorie cu taxiul până la Covent Garden. Lake Isle era unul din cele o sută de restaurante din zonă. O faţadă antică dincolo de care se găsea un mic bar, cu un salon în partea din spate, inexplicabil de mare, având în vedere dimensiunile clădirilor învecinate, şi prea strălucitoare ca să fie cu adevărat veche. Când intrară, Louise îl bătu pe Andy pe umăr.

– În seara asta ne plătim partea. Fără discuţie. La o adică, am adus-o şi pe Gen. Nu ar fi cinstit.

Chelnerul-şef îi lăsă cu un chelner-adjunct, care îi conduse la o masă. Privind în jur, Louise socoti că probabil se îmbrăcase prea elegant. Însă nu putea refuza şansa ce i se oferise pentru a purta rochia albastră, iar Andy sigur nu avea de ce să se plângă. Dacă ochii lui ar fi fost mâini, ar fi strivit-o.

– Ţi-ai găsit prietenul? întrebă el imediat ce se aşezară.

– Încă nu. Detectivul pe care mi l-ai recomandat mi s-a părut foarte bun, totuşi. Mulţumesc.

Apăru lista de vinuri. Louise se uită melancolică la Lacrimile Norfolk şi nu îi veni să creadă când văzu preţul. Îl lăsă pe Andy să aleagă; un vin alb, sec, din habitatele joviene şi apă minerală pentru Gen.

– Poţi şi tu să bei un pahar de vin, spuse Louise când pe faţa surorii apăru o expresie de răzvrătire.

– Da, Louise. Mulţumesc, Louise.

Se uită sever la fetiţă: Gen fusese ameninţată că va primi o pedeapsă cumplită, dacă va face scene în timpul cinei.

Era o seară ciudată. Louise se bucură de ea pentru cunoştinţele pe care i le oferea. Cum ar fi fost să trăiască într-o arcologie animată şi să fie invitată la plimbare de băieţi. Să se îmbrace şic. Să guste mâncăruri exotice. Să poarte discuţii care să nu se refere doar la recoltă, rude şi evenimente locale, ci la lucrurile capitale cu care se confrunta Confederaţia, la felul în care făcea faţă Marina, şi la ultimele veşti privind campania Eliberarea din Mortonridge. Avea libertatea de a spune ce gândea, pe baza experienţei personale. Să aibă de spus o poveste uimitoare şi să fie ascultată.

În timp ce se întâmpla asta, reuşi să uite cât de amăgitor era totul. Că nu putea fi acea fată petrecăreaţă, pentru că urma să fie mamă. Pentru că Joshua nu o văzuse niciodată îmbrăcată aşa. Cum de putea fi trăită viaţa fără nicio grijă când rasa umană ştia că o aştepta lumea de dincolo? Cu Quinn Dexter, care bântuia prin arcologiile impresionante şi frumoase ale Pământului, pregătit să le spulbere în trilioane de bucăţi.

La desert, se trezi privindu-l pe Andy aproape invidioasă. El încă putea să ducă o asemenea viaţă: să meargă la petreceri cu prietenii, să studieze la universitate, să obţină o diplomă, să-şi scrie programele, să călătorească. Totul era posibil pentru el. Dacă posedaţii nu învingeau.

– Ai păţit ceva? o întrebă Andy.

Tocmai îi povestea despre planurile lui de a înfiinţa o firmă de software imediat ce va avea banii necesari. Visul acelei luni.

– Scuză-mă. Îşi lăsă mâna peste a lui şi i-o strânse uşor. Probabil că nu vei crede ce spun, dar asta a fost una dintre cele mai plăcute seri din viaţa mea. Îţi sunt recunoscătoare că m-ai invitat.

Privirea plină de dor care apăru pe faţa lui drept răspuns o făcu aproape să plângă după ceea ce nu va putea avea niciodată. Reţinu atenţia chelnerului.

– Trei pahare de Lacrimile Norfolk, te rog.

Genevieve se opri din atacarea castronului cu desert, în încercarea de a râcâi cu lingura şi ultimele bucăţele de sufleu cu portocale şi ciocolată. Zâmbi uimită şi încrezătoare.

– Da, şi pentru tine, spuse Louise râzând. Apoi se întoarse spre Andy: Fac eu cinste. Dacă n-ai băut niciodată aşa ceva, ar trebui să o faci. Este singura modalitate de a încheia o seară perfectă ca aceasta.

Băuturile sosiră în pahare zvelte de cristal, pe o tavă de argint. Louise mirosi delicat buchetul.

– Comitatul Wessex, probabil de pe proprietatea Clayton.

– Da, domnişoară, spuse uimit chelnerul. Exact.

Cei trei ridicară paharele.

– Pentru viaţa trăită din plin, fără a fi risipită, spuse Louise.

Băură pentru asta.

*

Louise primi datavizarea când se aflau în taxiul care se întorcea la Ritz; iconiţa unui aparat telefonic violet care clipea tăcut în colţul câmpului ei vizual (NAS2600 avea mii de simboluri şi sunete din care să aleagă – dar aceea era cea mai familiară). Sentimentul de confort pe care îl trăise în acea seară se risipi imediat. Nu putea fi vorba decât de lucruri serioase.

Nanonicele ei neurale acceptară apelul, iar iconiţa de identificare a lui Ivanov Robson înlocui telefonul violet.

– Am unele veşti bune, datavizá detectivul. Am găsit-o pe Banneth.

– Unde? datavizá ea.

– În prezent se află în Edmonton.

– Mulţumesc. Era una dintre arcologiile despre care cei de la ştiri spuneau că era izolată. Ai e-adresa ei?

– Bineînţeles. Îi datavizǎ fişierul. Louise, s-ar putea să ai probleme dacă vrei să-i spui povestea aceea. Dacă se întâmplă ceva, te rog să mă apelezi. Te-aş putea ajuta.
– Desigur, şi mulţumesc încă o dată.
Când ajunseră la hotel, uşierul îi aruncă o privire bănuitoare lui Andy. Louise îl văzu şovăind, apăsat de vechea lui nesiguranţă şi simţi o împunsătură neplăcut de puternică de milă.
– Aşteaptă-mă în hol, îi spuse ea lui Genevieve.
Sora ei zâmbi răutăcioasă către Andy, clipi şi intră.
Recunoscătoare pentru că nu se auziseră chicoteli, Louise inspiră adânc.
– Andy, trebuie să plec.
– Te mai pot vedea?
Speranţa din glasul lui era sfâşietoare. „Nu trebuia să ies cu el”, gândi ea, „era clar că va interpreta greşit. Însă, în ciuda tuturor minusurilor, are o inimă bună.”
– Nu, Andy, îmi pare rău. Trebuie să găsesc o persoană şi am un logodnic. Voi pleca de pe Pământ cât de curând posibil. Nu ar fi cinstit, pentru niciunul dintre noi. Nu vreau să-ţi închipui ceva ce nu există.
– Am înţeles.
Lăsă capul în pământ.
– Poţi totuşi să mă săruţi de noapte bună, spuse ea sfioasă.
Mai mult temător decât bucuros, el se lipi de ea şi îşi atinse buzele de ale ei. Când se despărţiră, pe buzele ei apăru o expresie de compasiune.
– Serios, a fost o seară plăcută pentru mine, Andy. Îţi mulţumesc.
– Dacă lucrurile nu merg bine cu logodnicul, şi te întorci… începu el pe un ton optimist.
– Vei fi în fruntea listei. Îţi promit.
Rămas cu braţele atârnându-i moale pe lângă corp, o urmări dispărând pe uşă. Caracterul definitiv al situaţiei era îngrozitor. Vreme de un moment nebunesc, vru să se repeadă după ea.
– O să-ţi revii, fiule, îi spuse portarul. Sunt destule fete în arcologie.
– Dar nu ca ea! strigă Andy.
Portarul ridică din umeri şi zâmbi cu o îngâmfare supărătoare.
Andy se răsuci şi se îndepărtă prin mulţimea nocturnă care aglomera trotuarul.
„Am sărutat-o, totuşi”, şopti el. „Da, chiar aşa.” Scoase un mic hohot de râs când înţelese în cele din urmă enormitatea acelui contact. „Am sărutat-o pe Louise Kavanagh.” Râzând, porni spre Islington; era prea sărac ca să mai plătească o călătorie cu metroul.

*

Louise aşteptă până când Genevieve se culcă şi abia după aceea o apelă pe Banneth.

– Bună. Nu mă cunoşti, dar sunt Louise Kavanagh. Te-am apelat ca să te avertizez în legătură cu o persoană pe nume Quinn Dexter. Îl ştii?

– Du-te dracului.

Contactul fu anulat.

Louise dataviză din nou e-adresa lui Banneth către procesorul de reţea al încăperii.

– Ascultă, e vorba de ceva important. L-am cunoscut pe Quinn pe Norfolk şi vrea să…

O iconiţă cu o cruce roşie licări intermitent când contactul fu anulat încă o dată. La următoarea încercare de datavizare a e-adresei lui Banneth, Louise dădu peste un program de filtrare care îi ceru eticheta iconiţei proprii. O încărcă, însă i se spuse că nu se afla pe lista de primire aprobată de destinatar.

– Fir-ar să fie!

– Ce s-a întâmplat?

Din pat, cu pilota strânsă în jurul umerilor, Genevieve se uita la ea.

– Banneth nu vrea să stea de vorbă cu mine. Nu-mi vine să cred, după câte am făcut ca să o avertizez. Ce… ce *ridicol.*

– Şi-acum ce vrei să faci?

– Îl chem pe Robson.

Datavizā e-adresa detectivului în procesor, întrebându-se dacă omul era clarvăzător. Nu era rău pentru un detectiv particular.

– Nu-ţi face griji, îi spuse el. Vin imediat.

*

Greşise alegând salonul pentru cocktailuri. Louise se aşeză singură la o masă şi comandă un pahar cu suc de portocale cât îl aşteptă pe Ivanov Robson. Decorul era la fel de lustruit ca şi restul hotelului, cu panouri de lemn de culoare cafenie ca mierea şi oglinzi cu rame aurite, care acopereau pereţii. Candelabrele ofereau o iluminare bună, deşi interiorul părea umbrit, ca o poiană dintr-o pădure. În spatele barului din lemn de trandafir erau suficiente sticle cu diferite băuturi cât să facă rafturile să arate ca o expoziţie.

Fie că efectele vinului şi paharului de Lacrimile Norfolk se făceau simţite în cele din urmă, fie că era vorba de tapiţeria superbă a fotoliului adânc din piele, dar Louise începu brusc să se simtă înfierbântată şi somnoroasă. Nu sluji la nimic faptul că trebui să refuze zeci de propuneri venite din partea unor bărbaţi tineri (şi nu chiar) de a-i oferi ceva de băut şi de a-i ţine companie. Se simţi îngrijorată de

faptul că se arăta prea tăioasă când îi refuza. Ce ar fi spus mama ei de asta?

În cele din urmă, unul dintre chelnerii cu frac se apropie de ea. Un bărbat bătrân, cu perciuni mari şi încărunţiţi, care îi aduse aminte de domnul Butterworth.

– Domnişoară, sunteţi sigură că vreţi să rămâneţi aici? o întrebă el cu amabilitate. Pentru oaspeţii hotelului există şi saloane mai liniştite.

– Mă ocup eu de ea, spuse Ivanov Robson.

– Prea bine, domnule.

Chelnerul se înclină şi se retrase.

Uriaşul detectiv îşi plimbă privirea de-a lungul şirului de bărbaţi de la bar. Toţi găsiră brusc alte lucruri care prezentau interes.

– Nu te supăra, Louise, dar dacă porţi o asemenea rochie, nu ar trebui să stai singură într-un bar. Nici măcar aici. Asta transmite semnale îngrijorător de puternice.

Se aşeză pe un fotoliu alături de ea, greutatea lui făcând pielea să scoată un scârţâit.

– Vai. Coborî ochii şi îşi dădu seama că încă purta rochia albastră pe care o alesese ca să-i facă plăcere lui Andy. Cred că am băut prea mult. Ceva mai devreme am luat masa cu un prieten.

– Serios? Oricum nu mi-am închipuit că te-ai îmbrăcat aşa pentru mine. M-aş fi simţit măgulit. Arăţi extraordinar.

Louise roşi.

– Hm… mulţumesc.

– Ştiai că nanonicele tale neurale au un program de suprimare, care se ocupă de interacţiunea dintre gură şi alcool ceva mai mult, nu?

– Nu ştiam.

– Ei, bine, aşa este. Dacă l-ai pune în modul primar de funcţionare, discuţia dintre noi ar fi mai productivă.

– Am înţeles.

Apelă arhitectura de comandă şi căută programul de suprimare. Îi trebuiră câteva clipe, însă, în cele din urmă, barul nu i se mai păru la fel de încins. Respiraţia profundă invocă genul de stare de alertă pe care îl folosea în timpul examenelor dificile din timpul şcolii.

Pe măsuţa aflată lângă Ivanov apăruse un pahar din cristal gravat, plin cu whisky. Urmărind-o atent, luă o înghiţitură.

– E mai bine acum?

– Da. Mulţumesc.

Cu toate acestea, era nefericită în legătură cu rochia; bărbaţii continuau să îi arunce ocheade la fel ca Andy, dar fără să fie la fel de reticenţi ca el.

– Ce s-a întâmplat cu Banneth? întrebă Ivanov.

– Nu m-a lăsat să vorbesc. Nu i-am putut spune nimic.

– Hm. Nu mă surprinde. În timpul investigaţiei, am accesat câteva fişiere despre ea care arată că nu este un cetăţean oarecare. Poliţia din Edmonton a strâns un dosar voluminos privind activităţile ei. Se crede că face parte dintr-o organizaţie infracţională, care furnizează hormoni şi produse bitek. Orice aluzie la foştii ei camarazi o face să devină suspicioasă. Şi ai avut dreptate în legătură cu acel Dexter; a fost deportat; acuzaţia a fost de opunere la arestare cu circumstanţe agravante. Poliţiştii l-au suspectat că era curierul lui Banneth.

– Şi acum ce trebuie să fac?

– Ai două soluţii. Una, faci totul uitat şi rămâi la Londra. Aici eşti deocamdată în siguranţă. Sunt foarte bine informat, şi posedaţii nu şi-au făcut încă apariţia.

– Nu pot. Te rog să nu mă întrebi de ce, dar trebuie să o avertizez pe Banneth. Nu am făcut drumul până aici doar ca să mă opresc pe ultimii metri.

– Înţeleg. În cazul acesta, te sfătuiesc, cu multă rezervă, să te duci la Edmonton. Dacă reuşeşti să te întâlneşti cu ea, Banneth îşi va da seama că nu eşti nicio agentă a poliţiei, venită să o atragă într-o capcană, nicio nebună. Va lua în serios avertismentul tău.

– Dar Edmonton este izolat.

– Nu mai e. Luă o gură de whisky şi o urmări atent. Vac-trenurile au reînceput să circule. Cred că autorităţile i-au eliminat pe posedaţi, ori îşi închipuie că au făcut-o.

– Quinn Dexter va fi acolo, spuse ea încet.

– Ştiu. De aceea te-am sfătuit mai devreme să stai deoparte. Cu toate acestea, dacă eşti atât de pornită, te voi însoţi şi-ţi voi asigura protecţia atât cât pot. Dacă lucrurile stau chiar atât de rău precum spui, ajutorul meu nu va însemna mare lucru. Dar e mai mult decât nimic.

– Faci asta pentru mine?

– Va trebui să mă plăteşti. Dar voi include servicii de pază de corp în fişa mea de post.

Încă nu se terminase. Louise se chinui să-şi reprime teama pe care o simţea gândindu-se că va pătrunde într-o arcologie despre care era convinsă că Dexter o va vizita. Însă bietul Fletcher fusese foarte hotărât, iar ea îi promisese.

– Ştii unde stă Banneth?

– Da. Am o cunoştinţă în cadrul poliţiei din Edmonton, care mă ţine la curent. Dacă te hotărăşti, putem merge direct la ea. Transmiţi mesajul şi după aceea plecăm. Nu cred că va dura mai mult de zece minute. Ne-am putea întoarce la Londra în mai puţin de cinci ore.

– N-o pot lăsa singură pe Gen. Nici măcar pentru asta.
– Sunt sigur că hotelul poate găsi pe cineva care să aibă grijă de ea în noaptea asta.
– Nu înţelegi. Răspund pentru ea; eu şi Gen suntem ce a mai rămas din casa şi familia mea, poate chiar din toată planeta noastră. Şi are doar doisprezece ani.
– Pericolul e acelaşi aici ca şi în Edmonton, spuse el imperturbabil.
– Ba nu. A fi pur şi simplu în acelaşi oraş cu Banneth e periculos. N-ar fi trebuit ca Guvcentralul să redeschidă circulaţia vac-trenurilor dinspre Edmonton.
– Pot găsi genul de arme pe care armata Eliberării îl foloseşte pe Mortonridge. Sunt sigure împotriva posedaţilor. Asta întoarce sorţii în favoarea noastră.
Uimită de atitudinea lui, Louise îi aruncă o privire lungă.
– E ca şi cum ai vrea să merg acolo.
– Louise, nu fac decât să-ţi explic soluţiile pe care le ai. Am convenit deja că ştiu mai toate regulile de bază în privinţa aceasta, nu? O asemenea misiune intră în domeniul meu de activitate.
Poate era vorba de simpla lui prezenţă, ori doar de statura lui impresionantă, dar Louise se simţea mult mai sigură având-l pe detectiv alături. Şi tot ce spunea el suna plauzibil.
Îşi rezemă fruntea în palmă, surprinsă să descopere că transpirase.
– Dacă mergem acolo şi nu-mi place ceea ce găsim acasă la Banneth, atunci nu mă voi duce să discut cu ea.
Ivanov zâmbi amabil.
– Dacă e chiar atât de grav încât şi tu îţi poţi da seama de asta, nu te voi lăsa să intri.
Louise dădu rar din cap.
– Bine. Mă duc să o aduc pe Gen. Poţi rezerva bilete?
– Sigur. Avem un vac-tren peste jumătate de oră. Până atunci ajungem la King's Cross.
Ea se ridică în picioare, îngrozită de starea de oboseală pe care o simţea.
– A, încă ceva, Louise. Îmbrăcăminte corespunzătoare, te rog.

*

IA-ul surprinse potopul de dereglări revelatoare cu câteva secunde înainte ca poliţia să înceapă a fi bombardată de cetăţeni disperaţi cu datavizări privind armata de morţi care se ridicase pentru a mărşălui prin centrul domului. Era mijlocul după-amiezii, iar soarele strălucea puternic din cerul admirabil, lipsit de furtuni, iluminând perfect scena. Maşinile şi autobuzele-metrou frânară de urgenţă când motoarele lor se blocară şi celulele de alimentară se goliră. Pasagerii lor se risipiră,

îndepărtându-se în goană de posedaţii şi acoliţii sectei, care înaintau. Trecătorii începură să bată la uşi încuiate, dorind cu disperare să-şi găsească adăpost.

Quinn îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii poziţionându-şi cu grijă adepţii de-a lungul celor patru drumuri principale care duceau spre sediul sectei. În cazul acoliţilor obişnuiţi îi fusese uşor, pentru că îi împărţise în grupe de câte trei, stabilind cafenelele şi magazinele unde trebuiau să aştepte, cu armele ascunse în sacoşe sau saci de spate. Cu posedaţii era mai greu; pentru adăpostirea lor, trebui să identifice birouri sau apartamente de la parter părăsite. Doi acoliţi nonposedaţi, care urmaseră cursuri didactice de electronică, aveau să pătrundă şi să dezactiveze orice procesor găsit, făcând adăposturile sigure pentru posedaţii care aşteptau înăuntru. Îi trebuiseră două ore pentru a-i plasa pe toţi pe poziţii. Niciunul dintre ei nu se plânse, cel puţin nu în faţa lui. Acceptau toţi ideea că asta făcea parte dintr-o strategie măreaţă care va aduce mai curând Noaptea. Singurul lucru care le stătea în cale, le spuse el, erau sediul sectei şi trădătorii de acolo.

Avându-i adunaţi pe toţi posedaţii din Edmonton (mai puţin unul, gândi Quinn sumbru), le dădu ordin să înainteze. Dacă supercopoii erau atât de buni pe cât bănuia el, însemna că reacţia va fi rapidă şi eficientă. Niciun posedat nu avea să supravieţuiască, iar dintre acoliţi, puţini vor scăpa.

Quinn parcursese primii metri cu mica lui armată sortită pieirii, după care soldaţii lui invadară străzile, scoţându-şi armele şi adoptând înfăţişări înspăimântătoare. Imediat ce toţi se montaseră, se retrăsese cu discreţie în tărâmul fantomelor.

Civilii îndeajuns de norocoşi să se afle în spatele posedaţilor când aceştia ieşiseră îşi răriseră paşii de retragere şi priviseră agitaţi peste umăr. Cei care gândeau mai comercial contactară birourile media locale şi începură să transmită sensovizări. Toţi cei care recepţionară spectacolul avură prilejul să asiste la o demonstraţie uimitoare de sfidare; o susţinere deliberată a unui curaj pe care nici măcar posedaţii nu îl puteau avea cu adevărat. O magnifică şaradă supremă, pentru că renunţaseră să mai stea ascunşi şi făcuseră un gest măreţ prin care spuneau *Duceţi-vă dracului.* Oamenii din nenumărate birouri editoriale îngheţară într-o stupefacţie care îi făcu să rămână cu gurile căscate văzând ceea ce se petrecea.

Mărşăluitorii se strânseră rapid în jurul unui zgârie-nori de cincizeci de etaje, care nu atrăgea prin nimic atenţia. În fiecare grup erau peste o sută de indivizi, în fruntea lor aflându-se posedaţii. Costumele de războinici arhaice şi complicate scăpărară şi străluciră, încărcate de

putere energistică. Când treceau prin dreptul pilonilor care sprijineau autostrăzile suspendate, aerul scânteia de fulgere miniaturale, spiralate, care se luptau unul cu altul, îndreptându-se spre pământ prin metal, înconjurate de clăbuci de picături topite. Venind aproape în urma conducătorilor mortal de tăcuţi, grosul fiecărui grup era alcătuit din acoliţi nonposedaţi; aceştia păşeau cu seninătate, apăsaţi de cele mai mari arme pe care cuiburile le avuseseră stocate în arsenalele lor secrete.

Pentru că erau concentraţi doar asupra zgârie-norului, niciunul dintre răzvrătiţi nu acorda atenţie civililor care, scâncind, dispăreau din calea lor. Vehiculele care erau în faţa lor pe stradă scoaseră flăcări de un albastru electric, după care explodară într-o grindină de granule negre. Armata damnaţilor păşi printre epavele fumegânde. Şi acest lucru era o fală. Momentul marelui spectacol.

Pentru majoritatea locuitorilor din Edmonton, zgârie-norul care devenise obiectul mâniei era doar o clădire obişnuită, modestă, împărţită în secţiuni standard, comerciale şi rezidenţiale. Poliţia ştia adevărul, la fel ca mai toţi localnicii. Zvonurile privind prezenţa sectei în acea clădire începură să se furişeze către prezentatorii de ştiri. Însă reporterii independenţi profesionişti erau deja la faţa locului, urmărind cum poliţia izola zona, iar trupele înarmate îşi ocupau poziţiile.

Şaizeci la sută din populaţia Pământului era deja on-line, aşteptând să vadă confruntarea. Era cea mai mare audienţă din istorie.

În interiorul sediului, acoliţii seniori deschiseră arsenalul şi începură să le împartă acoliţilor puşti de calibru mare şi mitraliere cu proiectile chimice. Se creă puţină panică, pentru că membrii asaltaţi ai sectei erau aproape fericiţi că aveau, în cele din urmă, un duşman tangibil. Banneth supraveghe personal organizarea defensivei, instalând mai întâi un cerc de lunetişti la ferestrele zgârie-norului, apoi consolidând puterea lor de foc în jurul barierelor concentrice din interior.

Se mişcă grăbită în jurul lor, dând ordine şi oferind încurajări – nici vorbă de ameninţări, mai ales în acele momente. Quinn şi posedaţii deveniseră noile figuri inspiratoare de spaimă. Era interesant că ei se întorseseră la ea. După tot ce făcuse Quinn ca să îi copleşească de îndoieli şi neîncredere, torturile şi uciderile aleatorii pe care le reuşise el în sediul ei ajunseseră să nu mai conteze deloc în cele din urmă. Oamenii ei continuau să fie convinşi că între ei doi, ea era mai puternică.

Îţi dai seama că asta este probabil o diversiune, da? întrebă ea. **Pesemne că plănuieşte să mă răpească sau să mă ucidă în cursul bătăliei.**

Posibil, spuse netulburat Europa Occidentală. **Personal, cred că acest conflict demn de toată mila pe care îl regizează este pur şi simplu un măcel colateral pentru a-şi atinge adevăratul scop: să scape din strânsoarea noastră.**

Mulţumesc. Asta mă face să mă simt mult mai bine.

Te temi? Tu?

Tu nu ai fi înspăimântat?

Dacă, din punct de vedere fizic, aş fi în situaţia ta, fără îndoială că m-aş teme. Dar nu sunt, corect?

Nu-mi servi porcăriile astea care arată superioritatea ta firească.

Îmi cer scuze.

Eşti foarte mărinimos. Să însemne asta că ai îndreptat platformele DS asupra mea?

Mă tem că da. Încă o dată, nu cred că le vom folosi. Quinn nu se va arăta acolo, mai ales astăzi.

În timp ce se îndrepta spre apartamentul ei, Banneth aruncă o privire de-a lungul coridoarelor întunecate şi familiare ale sediului. Din ordinul ei, acestea erau iluminate de lumânări şi baterii chimice improvizate, care alimentau becurile cu halogen de mic voltaj – tehnologie pe care posedaţii nu vor putea să o distrugă fără un efort considerabil. Asta nu însemna prea mult, gândi ea, pentru că noi nu protejăm nimic ce poate fi salvat. După bătălia asta, sediul nu va mai exista. Luptând, acoliţii ei nu făceau decât să tărăgăneze lucrurile până când poliţia şi B7 aveau să lichideze nefireasca invazie organizată de Quinn. Însă şi aşa, secta nu rămânea decât creaţia artificială a B7. O acoperire convenabilă pentru ei şi pentru ea.

Păşi prin templu, privind în jur cu nostalgie. Prima rachetă lovi zgârie-norul; un proiectil uşor antiblindaj, cu focos EE. Cel care trăsese era Duffy – Quinn îi conferise onoarea de a începe lupta ca recompensă pentru fidelitatea lui deplină faţă de cauza Nopţii. Explozia propagă unde de şoc prin întreaga structură a zgârie-norului, creând un crater uriaş în colţul lui dinspre nord şi sfărâmând sute de ferestre în jur. Bucăţi gigantice de moloz căzură ca o cascadă spre stradă şi se sfărâmară în faţa posedaţilor. Lunetiştii care supravieţuiseră se ridicară în picioare şi deschiseră focul.

*

Vagonul vac-trenului avea o sută de locuri. Louise, Genevieve şi Ivanov Robson erau însă singurii călători. Când se urcaseră în tren, Louise văzuse doar vreo zece-douăsprezece persoane agitându-se pe peron la King’s Cross. Nici nu era sigură dacă acestea erau pasageri sau oameni din personalul gării.

În ciuda nesiguranţei ei crescânde şi a resentimentelor îmbufnate manifestate de Gen, îl urmase pe detectivul particular prin uşa-ecluză. Chiar şi în acele momente, ceva din atitudinea lui o liniştea. Pe lângă statura impunătoare, bărbatul radia o încredere de sine mai mare decât Joshua. Iar acel lucru spunea multe. Se aşeză pe canapea, iar gândurile visătoare la logodnicul ei îi cotropiră mintea. Deşi uzate, canapelele erau confortabile, iar programul ei de suprimare a efectelor alcoolului se închisese. Joshua avea un zâmbet foarte cald, îşi aminti ea. Ar fi fost foarte bine să strălucească spre ea din nou.

„Te iubesc şi mă voi întoarce la tine." Acestea fuseseră cuvintele lui, rostite când erau dezbrăcaţi şi singuri, iar trupurile lor se împreunaseră. O promisiune care nu putea fi decât sinceră.

Îl voi găsi din nou, în ciuda acestei cumplite situaţii.

Programul ei de urmărire a ştirilor o alertă în legătură cu situaţia din Edmonton. Trecu prin Time Universe pentru a accesa o senzovizare a luptei. Şi se văzu acolo, ghemuită înapoia unuia dintre autobuzele abandonate, privind cu precauţie prin faţa vehiculului la armata dementă care mărşăluia pe stradă. Mingi orbitoare de foc porneau din vreo zece mâini ridicate, lovind în zgârie-nor. Flăcări se învârtejeau pe ferestre, iar găurile făcute de proiectile se întindeau în sus, începând de la primele opt sau nouă etaje. Arme de mare calibru slobozeau focuri drept răspuns, lovind betoncarbonul şi stârnind explozii ce scoteau flăcări intense de culoarea topazului. Câteva cadavre erau înşirate de-a lungul străzii, iar hainele acestora scoteau încă fum după ce fuseseră arse de arme cu fascicul.

Prin dreptul autobuzului începură să gonească mai multe siluete. Poliţişti cu costume-armură de culoare cenuşiu-închis, înarmaţi cu puşti automate chiar mai mari decât cele folosite de cei ce mărşăluiseră mai devreme. Erau ca nişte păianjeni, alergând de la un loc adăpostit la altul. Aceştia începură să tragă, iar descărcarea armelor deveni un urlet continuu care îi răni ţesuturile delicate ale urechii interne. Tresări şi îşi astupă urechile, după care programul de limitare audio al reporterului interveni, reducând volumul. Apoi se ghemui şi mai mult când o salbă de explozii măturară strada. Mingi albe de foc zburară atunci chiar pe deasupra capului ei.

Louise reduse senzovizarea la funcţia de monitor, strângând-o până când deveni o amintire vie din timp real. Se uită la Ivanov.

– Ce facem acum? întrebă ea. Nu vor permite trenului să ajungă la Edmonton, nu-i aşa? Eşti convins de asta?

– Ar trebui să-l lase. Accesează comentariul privind imaginile. Posedaţii se concentrează asupra unei anumite zone, iar poliţia a reuşit să-i izoleze. Există suficientă putere de foc concentrată să îi

ucidă de zece ori pe toţi cei aflaţi în stradă. Pe de altă parte, dacă traseul ar fi deviat, compania de trenuri ne-ar fi anunţat imediat.

Louise accesă procesorul vagonului şi ceru o actualizare a duratei călătoriei. I se răspunse că vor sosi la Edmonton peste patruzeci şi unu de minute.

– E absurd. Până acum, autorităţile s-au arătat paranoice când au izbucnit revolte.

– Asta e politica. Autorităţile din Edmonton încearcă să demonstreze că nu au probleme cu posedaţii, că deţin controlul asupra situaţiei.

– Bine, dar…

– Ştiu. Ar fi trebuit să aştepte până când se va sfârşi bătălia pentru a face asemenea anunţuri curajoase. Nu e ceva nou pentru Guvcentral să se grăbească cu ştirile pozitive. Imediat ce s-a anunţat izolarea Edmontonului, mulţi holişti cu legături la nivel înalt au fost invitaţi să exercite presiuni asupra preşedintelui şi a senatorilor pentru a se repune în funcţiune vac-trenurile. Dacă Edmontonul este scos din circuitul economic global, toate companiile din arcologie vor pierde teren faţă de concurenţă, iar întreaga arcologie ar deveni o piaţă uriaşă pe care ar intra companiile din afară – şi acesta este un factor de care trebuie să se ţină seama.

– Cum, periclitează viaţa oamenilor din cauza banilor? întrebă Louise cu uimire. E îngrozitor.

– Bine ai venit pe Pământ.

– Dar ei nu înţeleg ce se va întâmpla dacă posedaţii ajung în celelalte arcologii?

– Sigur că înţeleg. Acum, după ce posedaţii au fost daţi în vileag în Edmonton, se va exercita o presiune similară pentru a se opri din nou vac-trenurile. Acţiune şi reacţiune, Louise.

– Vrei să spui că după ce sosim nu vom putea coborî?

– Ba da. Vom avea suficient timp. Ţi-am promis: ne întoarcem acasă peste cinci ore. Sau ai uitat?

Ea aruncă o privire spre Gen, care dormea ghemuită pe fotoliul ei, strâmbându-se chiar în timp ce visa.

– N-am uitat.

Cu toate asigurările, nu reuşea nicidecum să-şi reprime îngrijorarea care o rodea. Trenul avea să oprească în arcologie. Nu se simţise atât de lipsită de control din ziua în care apăruse Quinn Dexter, iar ea fugise disperată de la Cricklade.

*

Nu încăpea nicio îndoială că bătălia dusă în jurul zgârie-norului va fi inegală. Chiar şi aşa, eficienţa echipei tactice a poliţiei se dovedi

impresionantă. Armelor portabile de mare calibru desfăşurate de linia întâi li se adăugau laserele cu raze X deţinute de grupurile de sprijin aflate în ariergardă, suficient de departe pentru a nu fi defectate de posedaţi. Drept urmare, foarte puţini posedaţi reuşiră să pătrundă în zgârie-nori; şi, judecând după focurile de armă ce veneau dinăuntru, membrii sectei nu erau chiar uşor de înfrânt. În acel moment se încheie reportajul comercial transmis prin senzovizare. B7 se comută imediat la senzorii rămaşi întregi în sediul sectei, urmărind siluetele neclare, înfrigurate, care se strecurau pe coridoarele cotropite de fum. Una dintre ele călcă pe o grilă prin care trecea un curent de douăzeci de mii de volţi. Corpul lui deveni o coloană de foc, suficient de fierbinte ca să topească betonul de pe coridor.

– Ei, un truc ingenios, spuse Europa Occidentală. Ce fel de nivel de energie este aceasta?

– Ar putea fi conversie chimică totală, sugeră America Centrală. Nu poate fi o reacţie directă energie-masă. Aşa ceva ar fi distrus întreaga arcologie.

– Nu are nicio importanţă, spuse Pacificul de Sud.

– Dimpotrivă, replică America Centrală. Cu cât aflăm mai multe despre capacităţile lor, cu atât îi vom înfrânge mai curând.

– Nu poţi considera durerile morţilor ca fiind o parte a abilităţilor lor.

– Orice informaţie este utilă, spuse Europa Occidentală, strecurând voit o notă de snobism în glasul reprezentantului său. Nu am avea succes fără informaţii.

– Succes? Pacificul de Sud arătă spre imaginea proiectată deasupra mesei de conferinţă. Posedatul arsese complet, lăsând o sculptură umană din cenuşă, care stătea în picioare în mijlocul burniţei de betoncarbon topit. Apoi se prăbuşi, dezintegrându-se într-o zloată de fulgi cenuşii. Asta înseamnă succes, când Edmontonul se află sub asediul posedaţilor? Aş prefera să fim scutiţi de eşecurile voastre.

– Studiind datele referitoare la Dexter, am stabilit posibilele lui intenţii şi acţiuni. V-am spus că îi va trăda pe posedaţii rămaşi. Asta dovedeşte că am avut perfectă dreptate.

– Iar Edmontonul nu este asediat, replică America de Nord. Echipele tactice ale poliţiei i-au înconjurat pe posedaţi.

– Greşit, spuse Pacificul de Sud. Prietenul acela al lui Carter McBride nu se află în acest grup. Pe el nu l-aţi prins în cleşte.

– El nu este o ameninţare decât pentru Dexter, interveni Europa Occidentală.

– Doar după părerea ta. În ce mă priveşte, nu s-a schimbat nimic. Un posedat invizibil şi un posedat care se ascunde sunt în libertate. Teritoriile tale rămân sub embargo.

– Slavă Cerului pentru asta. Ştim toţi ce s-ar întâmpla cu Edmontonul dacă ai avea un cuvânt de spus în privinţa evenimentelor de acolo.

– Dacă am proceda cum sugerez eu, ar suferi doar o arcologie. Nu pot crede că vrei să mai expui încă una la pericolul pe care îl reprezintă Dexter.

– La acest nivel, nu poţi învinge fără să-ţi asumi riscuri. Şi intenţionez să câştig. Dexter este chintesenţa tuturor lucrurilor împotriva cărora am luptat în ultimii cinci sute de ani. El reprezintă anarhia huliganică pe care B7 a izgonit-o din această lume. Nu vreau ca ea să revină. Investiţia de sânge şi bani pe care am făcut-o trebuie onorată.

– Vorbeşti ca un rege shakespearian de mâna a treia în noaptea dinaintea bătăliei. La naiba, şi mă mai acuzi pe mine de aroganţă.

*

Banneth se întoarse în sanctuarul ei, în timp ce echipa tactică a poliţiei scotoci prin restul sediului sectei în căutarea vreunui posedat care să fi supravieţuit asaltului. Ea ştia că nu rămăsese niciunul, dar nu era treaba ei să se amestece. Supervizorul nord-american îi transmisese şefului poliţiei instrucţiuni ca ea să fie lăsată în pace, împreună cu apartamentul ei. Ofiţeri superiori se postaseră deja în faţa uşii pentru a aplica ordinul în cazul în care echipa tactică devenea agresivă. Exista posibilitatea ca oamenii întărâtaţi de adrenalină după acea luptă să dovedească lipsă de respect faţă de autoritate, mai ales când era vorba de posedaţi.

Restul sectei, cei care supravieţuiseră, nu fură la fel de norocoşi. Ofiţerii de poliţie, deşi înţelegători cu foştii aliaţi, îi dezarmau şi îi încătuşau. Templul deveni o scenă memorabilă pentru poliţiştii furioşi şi îngroziţi. Ultimele două victime ale lui Quinn rămăseseră expuse aşa cum muriseră. Iar echipa de legişti se va apuca de treabă, se vor găsi multe mostre ADN în jurul altarului şi în canalizare. Noaptea avea să fie agitată la Palatul de Justiţie din Edmonton.

Sanctuarul era devastat. Două lămpi luminoase supravieţuiseră când tavanul crăpase şi acum atârnau de cabluri, rotindu-se încet într-o parte şi în alta. Fluidul limpede din recipientele de susţinere biotică, amestecat cu sânge, era adânc de câţiva centimetri pe podea, astfel că Banneth plescăi prin el când intră. Fuseseră sparte aproape toate recipientele, iar bizarii lor ocupanţi alunecaseră pe podea. Tuburile fuseseră rupte, privându-i de substanţele chimice vitale care îi hrăneau, lăsând sărmanele creaturi să dea deznădăjduit din membre (cei care aveau aşa ceva) până când muriseră. Organele şi alte părţi

de corp, care fuseseră pur şi simplu suspendate până când Banneth avea să le găsească o utilizare, erau distruse.

Banneth ridică de jos pictura în ulei înfăţişând-o pe Mary Shelley, îndepărtând geamul spart din ramă. Fluidul de susţinere biotică decolorase foarte puternic pânza. Privi preţ de un moment faţa trasă a scriitoarei, apoi oftă şi azvârli pictura. „Ce poetic”, spuse ea încet. Suspiciunile ei în legătură cu sanctuarul se întăreau. Având în vedere că zgârie-norul nu primise o lovitură directă, daunele erau cumplit de mari. Dacă undele de şoc şi cutremurele structurale fuseseră atât de puternice, ele ar fi trebuit să dărâme întreaga clădire.

A sosit Louise Kavanagh, spuse Europa Occidentală. **Te rog să respecţi scenariul pe care l-am stabilit.**

Sigur. Îşi dădu seama că răzvrătirea ei era perceptibilă. Deşi asta nu avea importanţă. Nu avea cum să scape de supervizori. Acela era târgul pe care îl încheiase cu foarte mulţi ani în urmă. Dar nu bănuise niciodată că se va transforma într-o momeală sinucigaşă. Dar când semnezi cu sânge, trebuie să te aştepţi ca Diavolul să scrie în favoarea lui clauzele tipărite cu caractere mărunte din subsol, pe care nu le citeşte nimeni.

Mergi la un etaj inferior, spuse Europa Occidentală. **N-aş vrea ca Louise să vadă temniţa ta plină de orori. Este important să nu o sperii.**

Banneth şovăi. Îi tremurau picioarele. Un semn clar care arăta de ce era capabilă acea legătură aparte de afinitate. Dacă refuza, ei ar lua-o şi i-ar împăia corpul ca pe acela al unei păpuşi.

Bine, Frate al Domnului, o s-o fac. Dar să nu te aştepţi să zâmbesc şi să spun mersi. Se întoarse încet, uitându-se atentă la dezastrul din jur. O ultimă privire nostalgică. O adiere rece îi atinse obrazul, făcând în acelaşi timp ca luminile atârnate să se legene. Uşa era închisă.

S-a întâmplat ceva? întrebă America de Nord.

Nu, răspunse ea, apoi se linişti. Prin afinitate, ei îi puteau surprinde cu destulă uşurinţă starea emoţională. **Posibil. Cred că el se află aici chiar acum. Am senzaţia că sunt urmărită. E cel mai înspăimântător lucru.** Proiectă un zâmbet ironic şi rigid.

Cheamă-l, spuse febril Europa Occidentală. **Sfidează-l. Provoacă-l. Fă ceva. Vezi dacă-l poţi face să se materializeze. Avem nevoie doar de o secundă.**

– Quinn? Tu eşti, drăguţul meu? Ai venit aici, în sfârşit? Banneth întinse o mână şi mângâie masa din mijlocul încăperii, degetele ei zăbovind pe curele. Ai venit acasă la mine? Doar nu te temi, aşa e, dragul meu? Te-am făcut mai bun de atât. Ţii minte frumoasa durere

care te-a adus pe lume? Te-am curăţat de teamă prin durere, ca să-l poţi sluji cu credinţă pe Fratele Domnului. Şi ai făcut-o, adevărat? Ce mult ai crescut de când te-am alungat. Acum, ai ajuns Mesia întunericului. Asta pretinzi, nu? Dar poţi face tot ce susţii ori ţi-ai pierdut puterile? Pot îndrepta asta, Quinn, te pot întregi din nou. Supune-te mie. Întoarce-te la mine şi te voi iubi în acel fel special. Cum ştim noi. Ca atunci.

Agită cureaua în semn de invitaţie.

Quinn tremura de furie. Ar fi vrut să o aibă atunci şi acolo. Fiecare cuvânt rostit de ea, fiecare silabă dispreţuitoare stârnea amintiri despre ceea ce îi făcuse Banneth. Încăperea aceea fusese locul în care se petrecuseră violuri adevărate. Ţipetele lui şi râsul ei mătăsos se contopiseră îndelung în noapte. Impulsul de a-i aplica acelaşi tratament făcu bestia-şarpe să urle de frustrare când se înfrână. *Ea* ar trebui să fie legată cu acele curele. Iar el ar trebui să stea aplecat peste masă.

Întinse mâinile spre ea, gata să mângâie şi să sfărâme.

O încruntare supărată apăru pe faţa ei, vecină cu irascibilitatea.

– N-are niciun rost, mormăi ea. Nevolnicul acela nu mă poate auzi.

Perplex, Quinn se aplecă mai mult. Era ca şi cum ea vorbea cu cineva.

Banneth se hotărî şi ieşi pe uşă. Furia îi era trădată de muşchii încordaţi şi de grimasa furioasă. Coloratura minţii ei era sumbră şi extrem de temătoare. Asemănătoare cu aceea pe care Quinn o percepuse la victimele sacrificate. O urmă în deplasarea ei prin cartierul general. Doi ofiţeri de poliţie i se alăturară, escortând-o în josul scării. Încă o dovadă a trădării în care se complăcuse în dauna Fratelui Domnului. Ca şi cum ar mai fi avut nevoie de alte dovezi.

Ajunseră într-un birou aflat sub edificiul cartierului general. Aparţinea unui angrosist de vinuri, una dintre faţadele comerciale ale sectei. Apoi Quinn trăi cel mai mare şoc de când se întorsese pe Pământ. Acolo se aflau surorile Kavanagh, aşteptând-o pe Banneth.

*

Louise era uimită să descopere că sosiseră la zgârie-norul prezentat pe senzovizarea ştirilor. Asta o făcu să se gândească la Ivanov Robson. În primul rând, era foarte ciudat că avea mereu dreptate în privinţa unor lucruri. Apoi mai era vorba de acea „cunoştinţă” din cadrul poliţiei Edmontonului. Putea crede că el lucrase în trecut cu departamentele de poliţie, şi fără îndoială că ambele părţi îşi datorau reciproc unele favoruri. Însă îi venea greu să accepte ideea că trecuse atât de uşor prin cordonul de poliţişti înarmaţi.

Cu toate acestea, maiorul care conducea plutonul tactic îi întâmpinase când taxiul lor oprise la cincizeci de metri de ultimele rânduri ale mulţimii fremătătoare. Acum, când se simţeau în siguranţă, mii de cetăţeni din Edmonton se strânseseră să vadă ce mai rămăsese în urma desfăşurării acelei drame. Reporteri independenţi şi câţiva consilieri districtuali alcătuiau zidul interior, împingându-se în bariere, strigând şi datavizând şirul de poliţişti de netrecut pentru a afla frânturi de informaţii sau milogindu-se să li se îngăduie să se apropie măcar cu un pas în plus faţă de rivali.

Şase ofiţeri din echipa tactică se organizară în jurul grupului Louisei şi le croiră drum prin mulţimea foarte densă. Dincolo de bariere, pompierii aveau cel mai mult de lucru. Furtunurile şerpuiau pornind din rezervoare mari, atârnând în jos de la mecanoizii care forfoteau pe pereţii verticali ai zgârie-norului, stingând şi ultimele incendii. Poliţiştii erau ocupaţi doar să adune combatanţii supravieţuitori din ambele tabere şi să-i închidă în camioane pentru a fi transportaţi la Palatul de Justiţie. O supravieţuitoare, o fată mai tânără decât Louise, suspina isteric, zbătându-se şi lovindu-i cu picioarele pe cei patru ofiţeri care o duceau pe sus spre un camion.

– Mesia trăieşte! Noaptea Lui vă va înghiţi pe toţi! strigă ea în timp ce ofiţerii o aruncară fără menajamente în camion.

Exact când pătrundeau pe intrarea principală, guiţând şi grohăind, trei porci mari ieşiră din clădire, gonind în josul treptelor sparte, către stradă. Transpiraţi şi furioşi, câţiva ofiţeri alergară după ei. Louise se trase deoparte şi îi lăsă să treacă; asista la una dintre demenţele mai mărunte ale acelei zile.

Maiorul le conduse înăuntru. Incendiile şi exploziile distruseseră holul. Apa şi spuma aruncate de mecanoizii-pompieri formaseră băltoace mari pe podea. Iluminatul era asigurat de instalaţii improvizate aşezate în colţuri strategice. Nu funcţionau niciun lift şi nici scările rulante. Urcară patru etaje pe scări, după care fură invitaţi într-un fel de birou care rămăsese cât de cât întreg. În ciuda incendiilor, Louise se simţea înfrigurată. Maiorul îi lăsă singuri, şi imediat după aceea în birou intră o femeie cu o înfăţişare ciudată.

La început, Louise nu-şi dădu seama dacă era femeie. Falca ei era suficient de puternică pentru a fi masculină, deşi silueta ei feminină contrazicea asta. Iar felul în care mergea, cu paşi mari şi degajaţi, era tot masculin. Cea mai stranie trăsătură erau ochii, care aveau irisuri roz. Louise nu detectă niciun indiciu privind gândurile femeii când ea o privi.

– Nu ştiu cine sunteţi, spuse Banneth. Dar cred că aveţi relaţii mari dacă aţi ajuns aici în asemenea momente. O privi pe Genevieve. Abia

după aceea apăru pe faţa ei ceva care trăda emoţie. Foarte ciudat, murmură ea nedumerită.

– Am unele relaţii, răspunse Ivanov cu modestie.

– Sunt convinsă.

– Numele meu e Louise Kavanagh. Te-am apelat, în legătură cu Quinn Dexter. Ţii minte?

– Da. Mi-amintesc.

– Cred că el a făcut toate astea, ori mai curând şi-a trimis oamenii. El mi-a spus că se întoarce pe Pământ ca să te prindă. Am încercat să te previn.

Banneth rămase cu privirea la Genevieve, care se juca acum cu pandantivul.

– Ai făcut-o. Am greşit că nu te-am ascultat. Deşi, după cum îţi închipui, am motive întemeiate să fiu sceptică. Quinn a fost deportat. Nu mă aşteptam să-l revăd.

– Te urăşte mult. Ce i-ai făcut?

– Am avut unele neînţelegeri. Aşa cum ai bănuit, ocupaţia mea nu este una obişnuită. Îmi câştig existenţa furnizând oamenilor anumite lucruri care nu pot fi cumpărate pe canalele comerciale obişnuite. Este o activitate care m-a pus în conflict cu poliţia în câteva rânduri. Scumpul de Quinn era unul dintre curierii mei. Şi, lucru prostesc, a fost prins. De aceea a fost deportat. Cred că mă învinuieşte pe mine pentru condamnarea primită. Nu am intervenit în apărarea lui; pe vremea aceea, îmi foloseam legăturile ca să mă protejez. Incompetenţa lui m-a aruncat într-o situaţie juridică foarte dificilă. Aşadar, după cum vezi, antipatia este reciprocă.

– Sunt convinsă, spuse Louise. Însă acum e posedat, unul dintre cei mai puternici. Asta îl face foarte periculos, în special pentru tine.

Banneth făcu un semn către ceea ce era în jur.

– Acum îmi dau seama de asta. Deşi sunt curioasă, de ce tu, o persoană pe care n-o cunosc, vrei să mă salvezi. Îţi garantez, sunt o femeie pe care o fată de treabă ca tine nu ar dori să o întâlnească în mod normal.

Louise începea să-şi pună aceeaşi întrebare. Banneth nu semăna nicidecum cu imaginea pe care şi-o formase în minte; se aşteptase să vadă o versiune ceva mai vârstnică a ei: nevinovată şi uluită. Nu acea femeie-infractor, rece, ale cărei gesturi şi vorbe erau încărcate de dispreţ.

– Era obsedat de tine, iar oamenii trebuie preveniţi privind lucrurile de care este capabil. Mi-e teamă că după ce te va ucide, va face pe Pământ la fel ca pe Norfolk. Aceea a fost planeta pe care îmi era căminul, înţelegi?

– Foarte nobil şi altruist din partea ta, Louise. Atitudine pe care oamenii de pe planeta asta nu o manifestă nicidecum. Mai ales în zilele acestui secol. Îşi arcui o sprânceană spre Ivanov. Ce sugerezi să fac acum?

– Nu ştiu, spuse Louise. Eu trebuia doar să te previn, am promis asta. Nu m-am gândit la ce va fi după aceea. Poţi convinge poliţia să îţi pună la dispoziţie o gardă permanentă?

– Cred că dacă aş spune că sunt vânată de un posedat, asta i-ar arăta lui Quinn unde mă aflu, iar el şi-ar bate joc de mine. Mi-am folosit toate legăturile şi resursele legale pe care le aveam ca să nu fiu arestată pentru crima de a mă fi aflat în clădirea pe care a atacat-o.

– Atunci va trebui să pleci.

– Îmi dau seama că asta înseamnă foarte mult pentru tine. Însă poliţia a ucis toţi posedaţii care au participat la atac. N-ar trebui să-mi fac griji. Sufletul lui Quinn Dexter s-a întors unde-i este locul, suferind cumplit în lumea de dincolo.

– Nu ai de unde să ştii asta, insistă Louise. Dacă a supravieţuit vreunul dintre posedaţi, atunci el va fi acela. Măcar pleacă de aici până când poliţia va confirma că nu mai există alţi posedaţi în Edmonton. Dacă nu-l prind, va porni din nou pe urmele tale. Ştiu că aşa va face. Mi-a spus. Este obsedat să te ucidă.

Banneth dădu din cap. Împotriva voinţei ei, socoti Louise, ca şi cum ar fi fost umilitor să primească sfaturi din partea ei. „Ce snobism respingător. Când mă gândesc la riscurile pe care mi le-am asumat ca să-i sar în ajutor, fără a mai vorbi de banii pe care i-am cheltuit. Nici măcar Flecher nu s-ar fi deranjat dacă ar fi ştiut cât de îngrozitoare e femeia asta”.

– Cred că nu ar fi rău să acţionăm cu calm, spuse Banneth. Din nefericire, Quinn îi cunoaşte pe toţi asociaţii mei şi casele mele conspirative din arcologie. Făcu o pauză. Vac-trenurile funcţionează în jumătate din Europa şi aproape în întreaga Americă de Nord; însă restul lumii pare mai sceptică în legătură cu asigurările pe care le dau autorităţile din Edmonton. Foarte frumos din partea lor.

– Noi ne întoarcem astă-seară la Londra, spuse Ivanov Robson. Cunoşti pe cineva la care poţi locui acolo?

– Ca şi tine, am cunoştinţe.

– Bine, pot aranja ca o echipă tactică să ne escorteze până la gară. Însă, după ce ajungem la Londra, eşti pe cont propriu.

Banneth ridică nepăsătoare din umeri.

*

Quinn urmări întreaga scenă, opunându-se imboldului de a interveni de fiecare dată când Banneth minţea. Se simţea fascinat, nu doar de ceea ce se discuta, ci de conţinutul emoţional pe care îl sugerau cuvintele. Louise susţinea cu o fervoare aprinsă orice vorbă rostită. Banneth era senină şi egoistă, ca de obicei, stare pe care o împărtăşea cu detectivul mătăhălos (care îl făcu pe Quinn să aibă suspiciuni foarte serioase în ceea ce-l privea). Era un teatru adevărat. Aşa şi trebuia să fie. Însă apărea ceva paradoxal. Louise Kavanagh nu avea la dispoziţie un scenariu, şi nici regizor; ea credea ce spunea, mai precis că avea nobila misiune de a o salva pe Banneth de el. Acest lucru nu putea fi falsificat. Totul fusese orchestrat de superpoliţai.

În beneficiul cui? Aceasta era partea cu adevărat supărătoare.

Louise nu ar fi putut să o găsească pe Banneth decât dacă Marele Mag ar fi dorit asta. Fata trebuia să fi fost dirijată acolo de supercopoi dintr-un singur motiv, pentru a o scoate pe Banneth din Edmonton. Însă Banneth făcea parte din reţeaua organizată de superpoliţişti, nu avea nevoie de Louise, ca să-i spună unde să plece. Era absurd.

Exista un lucru pe care nu-l putea ignora, acela că vac-trenurile funcţionau. Deşi asta putea fi o capcană, motivaţia acelei şarade. Să îl ademenească pe fundul oceanului, la jumătatea drumului dintre continente; nici măcar el nu putea scăpa de acolo. Dar cum vor şti dacă se afla la bordul unui anumit tren?

Urmă grupul afară din birou şi pe scări, fără să acorde prea multă atenţie la ce se întâmpla în jur. Mintea lui analiza intens posibilităţile. „Dacă m-ar fi putut depista de când mă aflu în acest tărâm, ar fi făcut orice să mă distrugă. E clar că nu pot. Aşadar, asta înseamnă că trebuie să fie vorba de un truc pentru a mă ademeni. Supercopoii ştiu că vreau să pun mâna pe Banneth, de aceea o folosesc drept nadă. Nu vac-trenul este capcana, iar locul în care merge ea la Londra este terenul pe care ei sunt siguri. Şi acolo se vor afla; cea mai puternică şi mai subtilă linie de apărare a acestei planete împotriva Nopţii Lui.”

Quinn zâmbi satisfăcut şi îşi iuţi mersul alunecat prin tărâmul fantomelor, hotărât să nu îi scape din ochi pe Louise şi pe cei care o însoţeau. După atât de multe încercări nereuşite, adevăratul Armaghedon începea.

15

Era o treabă mizeră, dar mai plăcută decât să scotocească prin zgârie-stele. Tolton şi Dariat conduceau încet un camion peste câmpiile înierbate din Valisk, în căutarea unor trupuri-servitor. În habitatul slăbit, hrana devenea treptat un lux. În timpul domniei Kierei, posedaţii se serviseră pur şi simplu din proviziile existente, fără a se gândi că ele trebuiau şi completate. Apoi, după ce se prăbuşiseră în continuumul întunecat, supravieţuitorii se apucaseră să măcelărească animalele terestre care îşi pierduseră cunoştinţa. În afara peşterilor de la capătul nordic fuseseră săpate gropi mari de gătit, unde triburile Puntea-stelară se ocupaseră de legarea animalelor de pari lungi, pentru a le frige la proţap, de parcă le-ar fi pregătit pentru un banchet medieval. Urmase o dietă monotonă, cum era de anticipat, cu carne de capră, oaie şi iepure; dar ea se dovedise suficient de hrănitoare. Niciunul dintre ceilalţi supravieţuitori letargici nu se plânsese.

Acum, operaţiunea aceea se desfăşura în ritm accelerat. Animalele treceau treptat din ciudatele lor stări de comă spre moarte. Carcasele lor trebuiau recuperate înainte de a începe să se descompună. Atârnată în peşterile cele mai friguroase, carnea bine conservată putea fi stocată vreme de câteva săptămâni, rămânând comestibilă. Constituirea unei rezerve de hrană era şi o măsură de prevedere logică în timp de război. Până şi ultimul dintre membrii regimentului de descendenţi ai lui Rubra aflase despre vizitator, motiv pentru care fiecare îşi suplimentase pe furiş armamentul. Celorlalţi supravieţuitori nu li se spusese acest lucru.

Tolton se întreba dacă nu cumva lui şi lui Dariat li se încredinţase misiunea ca să nu aibă prea multe legături cu refugiaţii care ocupau peşterile.

– De ce nu are încredere în tine personalitatea? întrebă Dariat când poetul străzii conducea pe marginea unui torent dintr-una dintre văile puţin adânci care şerpuiau prin pajiştile sudice. Doar eşti unul dintre adevăraţii supravieţuitori ai ocupaţiei posedaţilor. Din câte ştiu, te-ai dovedit un om de valoare.

– Pentru că sunt ceea ce sunt; ştii că m-am declarat de partea clasei de jos, aşa îmi stă în fire. I-aş putea preveni.

– Crezi că, dacă îi previi, îi ajuţi? Nu sunt în stare să opună nicio rezistenţă dacă lucrul acela se întoarce. Ştii al naibii de bine că ilustrele mele rude sunt singurele care au vreo şansă de a-l opri. Du-te

şi spune-le celor bolnavi că ne urmăreşte un balaur de gheaţă, care ucide oameni, şi vei vedea dacă le ridici moralul. Nu vreau să ţin predici, dar deosebirea de clasă a fost suspendată în perioada asta. Acum, suntem împărţiţi în eficienţi şi dependenţi. Atâta tot.

– Bine, la naiba. Dar nu-i poţi lăsa neştiutori la nesfârşit.

– Nu vor rămâne neştiutori. Dacă lucrul acela pătrunde înăuntru, vor afla toţi despre el.

Tolton prinse partea de sus a volanului cu ambele mâini şi încetini, ca să poată să asculte răspunsul lui Dariat.

– Crezi că se va întoarce?

– Părerea mea este un da răsunător. Prima dată a vrut ceva, şi noi n-am făcut decât să-l înfuriem. Chiar presupunând că are psihologia cea mai dementă posibil, se va întoarce. Singurele întrebări sunt: când şi dacă va veni singur.

– Mama dracilor. Tolton acceleră din nou, făcând vehiculul să treacă stropind printr-o porţiune puţin adâncă a torentului. Ce se aude cu proiectul de semnalizare? Putem face apel la Confederaţie?

– Nu. O echipă încă lucrează la asta, dar majoritatea rudelor mele fac ce pot ca să întărească sistemele de apărare ale habitatului.

– Mai avem aşa ceva?

– Nu multe, recunoscu Dariat.

Tolton văzu o umflătură suspicioasă de un verde ca de avocado printre vârfurile rare ale ierbii xenoc de culoare roz şi încetini, apoi opri camionul. Corpul unei şopârle-servitor zăcea făcut ghem pe pământ. Un tegu, creat pentru întreţinere agricolă, care măsura un metru şi jumătate de la bot până la coadă, cu degetele lungi ca nişte dinţi de greblă la picioare. În Valisk erau sute de asemenea animale care patrulau pe lângă râuri, folosite la curăţarea aglomerărilor din iarbă moartă şi rămurele care se formau de-a lungul meandrelor pline de stânci.

Dariat rămase în picioare şi se uită la prietenul lui, care se aplecă şi atinse animalul într-o parte.

– Nu-mi dau seama dacă e viu sau mort, se plânse Tolton.

– E mort, îi spuse Dariat. Nu mai are deloc energie vitală în corp.

– Îţi dai seama de asta?

– Da. E ca o strălucire internă; toate fiinţele vii au aşa ceva.

– Drace. Poţi vedea aşa ceva?

– Da, seamănă cu văzul. Creierul meu interpretează totul ca lumină, aşa cred.

– Dar tu nu ai creier. Eşti doar o fantomă. O încrengătură de gânduri.

– Sunt mai mult decât atât, dacă nu te superi. Sunt un suflet despuiat.

– Gata, nu mai fi atât de sensibil în problema asta, spuse Tolton zâmbind. Sensibil. Ai priceput? O fantomă să fie sensibilă.

– Sper că poezia ta e mai bună decât simţul umorului. La o adică, tu eşti cel care trebuie să recupereze animalul.

Cu piciorul translucid, împunse şopârla moartă.

Zâmbetul lui Tolton se stinse.

– Fir-ar…

Se duse în spatele camionului şi coborî oblonul. În benă, zăcând pe podeaua de metal, erau deja trei cimpanzei-servitor.

– Caprele nu m-au deranjat prea mult, dar asta înseamnă canibalism, bodogăni el.

– Maimuţele erau o delicatesă în unele societăţi preindustriale de pe Pământ.

– Nici nu mă mir că au dispărut; copiii lor au fugit în oraşe şi au trăit fericiţi cu mâncare chinezească pentru acasă.

Nemulţumit de senzaţia alunecos-uscată a solzilor şi de felul în care aceştia jucau peste oasele ieşite în evidenţă, îşi trecu braţele pe sub corpul şopârlei. Mormăind ceva despre lipsa unui vinci din dotarea camionului, începu să târâie cadavrul spre oblon. Şopârla era destul de grea, astfel că se opinti de câteva ori ca să o ridice pe podeaua de oţel. Tolton era transpirat tot când reuşi să o aşeze peste cimpanzei. Sări jos din benă şi ridică oblonul, după care împinse zăvoarele la locul lor.

– Bună treabă, spuse Dariat.

– Atâta vreme cât nu trebuie să le tranşez, nu mă deranjează.

– Ar trebui să ne întoarcem. Avem deja o încărcătură serioasă.

Tolton îşi declară acordul cu glas murmurat. Pe camioane fuseseră lăsate numărul minim de sisteme: nu mai aveau procesoare de conducere, nici direcţie asistată, nici radar pentru alertă împotriva coliziunilor, nici reţele de scaun declanşate la impact. Celula de alimentare cu energie electrică era legată direct la motoarele roţilor, iar acceleraţia era singura comandă. O asemenea organizare oferea vehiculului un minim de siguranţă, cu toate că şi aceasta era departe de a fi de sută la sută. Pornirea lui era întotdeauna un soi de loterie. Iar în cazul în care greutatea pe roţile din spate era prea mare, nu funcţionau deloc.

Dariat, îl apelă personalitatea. **Vizitatorul a revenit, şi nu e singur.**

Oh, Thule[10]. Câţi?

Peste douăzeci, aşa cred. Poate mai mulţi.

Încă o dată, Dariat îşi dădu seama ce efort mental trebuia să facă personalitatea ca să se concentreze asupra punctelor care se apropiau. Chiar şi atunci, nu era sigur că le observa pe toate. Ca şi mai devreme, dâre palide de culoare turcoaz şi roşu aprins apăreau în interiorul fâşiilor nebuloasei. O mulţime de puncte cenuşiu-deschis goneau între ele, virând brusc la fiecare întoarcere, dar întotdeauna apropiindu-se. Mişcările lor erau derutante, dar chiar şi aşa personalitatea trebuia să le poată urmări.

Dariat privi prin parbrizul murdar al camionului. Calota nordică era la treizeci de kilometri depărtare, brusc, o distanţă uriaşă peste păşunile unduitoare şi deşertul presărat cu vegetaţie săracă. Le-ar fi trebuit cel puţin patruzeci de minute ca să ajungă acolo, presupunând că lamele lipicioase de iarbă roz nu se îndeseau înainte de a ajunge pe drumurile rudimentare. Iar asta însemna mult timp în care trebuia să rămână singur în acel continuum. Iar peşterile nu ofereau un adăpost prea sigur.

Era ironic, gândi Dariat, că el, care reuşise să se izoleze vreme de treizeci de ani, voia acum să fie înconjurat de oameni. Nu putea uita răceala cumplită pe care i-o dăduse vizitatorul ultima oară. Sufletul lui era neprotejat pe acest tărâm. Dacă avea să moară cu adevărat, prefera să i se întâmple asta în tovărăşia semenilor lui. Se întoarse spre Tolton, având grijă ca buzele lui să accentueze cuvintele.

– Chestia asta nu poate merge mai repede?

Poetul străzii îi aruncă o privire panicată.

– De ce?

– Pentru că acum ar fi momentul potrivit să aflăm.

– S-a întors ticălosul?

– Sunt mai mulţi acum.

Tolton apăsă pe accelerator, făcând vehiculul să gonească cu peste patruzeci de kilometri pe oră. Motoarele arborelui central al roţilor începu să scoată bâzâituri aleatorii, deşi, în mod normal, erau silenţioase. Dariat se sluji de afinitate pentru a urmări apropierea vizitatorilor. Personalitatea activase cele şapte lasere şi două masere amplasate în jurul marginii spaţioportului invers rotativ. Ca şi în alte cazuri, radarul nu reuşise să-l depisteze pe niciunul dintre vizitatori.

Primii începură atacul final de la marginea mişcătoare a nebuloasei, prin spaţiul liber, către cochilia habitatului. Acum condensau întunericul în jurul lor, răsucind coarne ascuţite de lumină în arcuri

---

[10] Zeu al distrugerii dintr-o serie de jocuri video (n. tr.).

caleidoscopice. Senzorii optici se concentrară, aliniind armele cu energie asupra vârtejului de distorsiune care era vizibil. Nouă fascicule intense de energie îl ţintuiră pe vizitator. Singura lui reacţie fu să se rotească mai repede, şerpuind nebuneşte de-a lungul traiectoriei în timp ce cădea cu mare viteză spre cochilie. Spirelele radiale de luminiscenţă arseră cu o lumină din ce în ce mai puternică. Apoi căzu în spatele vârfurilor zgârie-stelelor, dincolo de posibilitatea de elevaţie a armelor. Acestea coborâră pentru a descoperi o altă ţintă. Ţintă care nu fu atinsă de lovitura energetică.

Personalitatea încetă focul. Anxietatea se răspândi ca un virus mental printre descendenţii lui Rubra care aşteptau să vadă ce vor face în continuare vizitatorii. Fură distribuite şi pregătite pentru acţiune armele personale pe care le aduseseră. Asta, cu toate că nimeni nu-şi punea prea mari speranţe în ele. Dacă laserele spaţioportului nu le puteau face niciun rău, atunci puştile (indiferent de mărime sau calibru) aveau să se dovedească absolut inutile. Dar nimeni nu le refuză. Atunci când poţi strânge în mână ceva care poate distruge, ai de partea ta o încurajare psihologică serioasă.

*

Orgathé-ul conducea un roi din neamul său entuziast către uriaşul obiect viu, sugând radiaţia de căldură pe care acesta o azvârlea în spaţiu cu atâta nepăsare. Ajunseseră să anticipeze absorbţia care era soarta tuturor fiinţelor din întunecatul continuum, îndopându-se cu cât de multă energie-viaţă posibil înainte de a ajunge în melanj. După ce se întâmpla acest lucru, atât de multe dintre entităţile îngropate înăuntru vor fi capabile să atingă resuscitarea şi individualitatea, încât întregul melanj va fi eliberat, ba chiar se va despărţi pentru scurtă vreme. Însă nu exista niciodată suficientă energie pentru a le ajuta să se întoarcă în locul din care căzuseră. Acel privilegiu putea fi acordat doar celor care căpătau singuri putere înainte de dispersare.

Tocmai de aceea îi chemase pe ceilalţi, cei mai puternici din neamul său, capabili să zboare departe de melanj. Dacă unul singur nu reuşea, împreună puteau să atace cu succes obiectul. Pentru a fi recompensaţi cu suficientă energie ca să se înalţe din întunecatul continuum merita să-şi asume orice risc.

Orgathé-ul se apropie şi mai mult. Valuri uriaşe de gânduri vibrară prin stratul de energie-viaţă aflat dedesubtul suprafeţei obiectului, concentrându-se asupra lui. Piloni de energie zvâcniră din secţiunea moartă din capătul îndepărtat; ceva ce Orgathé nu putea folosi. Îşi închise graniţele faţă de scurgere, lăsând puterea să se disipeze în mod inofensiv. Pilonii de energie dispărură când ea plonjă, ajungând

aproape de suprafaţă. Semenii lui îl urmară, atraşi de energia abundentă, strigând victorioşi unul către altul.

Acum, în faţă se găseau doar fusele goale care ieşeau din porţiunea de mijloc a obiectului. Orgathé-ul acceleră, întărindu-se şi consumând energie în mod nebunesc. Îşi aminti pelicula de materie transparentă pe care coborâse anterior. Uşor de identificat între miile de alte foi identice înglobate de-a lungul fusului, o secţiune moartă, golită de energie-viaţă şi căldură. De această dată, Orgathé-ul nu încetini.

Fereastra barului Horner's detonă spre interior cu o explozie îngrozitor de violentă. Cioburi tăioase de cristal răbufniră în interior, secerând mobilierul. Îngheţate, mesele şi scaunele acoperite de promoroacă se dezintegrară în nori învârtejiţi de fragmente argintii. Apoi, toată acea vâltoare îşi schimbă curgerea, scoţând un urlet spre exterior, prin fereastra spulberată. Uşa principală, spartă, care dădea spre vestibul, se curbă şi cedă, permiţând aerului să se strecoare înăuntru.

Ecluzele de urgenţă de la etajul douăzeci şi cinci începură să se închidă. Erau sisteme mecanice, autopropulsate, activate de senzori simpli de presiune. Majoritatea nu fuseseră afectaţi de boala pe care o răspândise continuumul întunecat. Doar o mică parte din membranele musculare ale zgârie-stele reacţionară la acţiunea potenţial mortală.

Personalitatea se concentră intens, asigurându-se că membranele musculare din jurul holului turnului Djerba erau închise, apoi încercă să ajungă la etajele imediat inferioare. Rutinele gândurilor ei întâlniră un val de epuizare care se amplifică pe măsură ce se insera în zgârie-stele. De la etajul douăzeci şi cinci erau disponibile doar cele mai vagi imagini.

Orgathé-ul prinse marginea ferestrei barului cu câteva anexe, apoi aşteptă până când furtuna se potoli.

Sticlele detonară în zborul lor în timp ce erau plimbate prin încăpere, iar conţinutul lor exotic se solidifică în forme ciudat de bulbucate în clipa în care scăpă liber din interiorul lor. Tot ce îl lovea pe Orgathé ricoşa pur şi simplu, rotindu-se şi ieşind în vidul de afară. Imediat ce vuietul aerului începu să se stingă, Orgathé-ul porni în susul zgârie-stelei. Peretele din jurul uşii se dezintegră, apoi el trecu prin gaură.

Încă nu existau imagini clare ale sale în timp ce se deplasa prin vestibul, iar înainte de a muri, celulele sensibile nu reuşiră să detecteze decât o tumoare de umbră întunecată în interiorul camerei lipsite de lumină. Acum, personalitatea habitatului trebuia să-şi îndrepte atenţia către restul membrilor roiului de Orgathé care îşi croiau drum prin ferestrele zgârie-stelei. Ecluzele de urgenţă şi

membranele musculare se închideau peste tot în structurile părăsite, încercând cu disperare să reducă pierderile de aer.

Orgathé-ul continuă să gonească înainte în zgârie-stele, căutând orice concentraţie de energie-viaţă pe care să o înghită. Acolo, aceasta era subţiată, nu semăna cu stratul ce se aflase sub suprafaţa obiectului. În mod instinctiv, Orgathé-ul se repezi în sus, către sursa-mamut. Planurile plate se spintecară când el trecu bubuitor prin ele. Alte rafale isterice de gaz şuierară pe lângă el. Apoi găsi ceea ce dorea, un flux solid de lichid, încărcat de energie-viaţă, care curgea de-a lungul miezului zgârie-stelei. Se apropie cât de mult putu, extrăgând căldura din peretele gros din materie care înconjura fluxul, până când exteriorul începu să crape. Apoi făcu o gaură cu două anexe corporale şi vârî vârfurile acestora în curent. Dulce, energia-viaţă vitală se scurse în Orgathé, alimentându-l după chinurile considerabile prin care trecuse. Se lăsă jos şi începu să consume torentul aparent infinit, crescând într-un mod care ar fi fost imposibil înainte de acel ospăţ.

*

Trei camioane se apropiară de cercul de bordeie dărăpănate aflate în jurul holului zgârie-stelei Djerba. În fiecare vehicul erau câte doi oameni, un şofer agitat şi un observator şi mai agitat, înarmat cu o puşcă de calibru mare. Începură să înainteze pe făgaşele înnoroite dintre zidurile precare, iar roţile grele stâlciră cutii de băutură şi pungi goale, îngropându-le.

Trecând de bordeie, camioanele opriră la mică distanţă de hol. La fel ca toate clădirile interne ale Valiskului, zgârie-stelele era un edificiu complicat, un dom format din straturi înclinate treptat, cu arcade de fereastră din polip alb şi lung, cu vârful din cristal cu nuanţe de ambră. Înăuntru se găseau genul de grupuri de piese de mobilier şi podele din marmură, obişnuite până la saturaţie în orice gară destinată oamenilor. Câteva ferestre crăpate de-a lungul stratului de jos şi mobile distruse şi împrăştiate pe podea erau singurele dovezi ale bătăliilor din trecut dintre Kiera şi Rubra.

Tolton se uită în jur cu o privire părtinitoare.

– Dumnezeule, nu mă aşteptam să mă întorc aici, bombăni el.

– Nu eşti singurul care gândeşte astfel, îi spuse Dariat.

Cu puşca îndreptată spre hol, Erentz coborî de pe scaunul din dreapta. Vizitatorii erau în Valisk deja de treizeci de ore. În tot acel timp, niciunul dintre ei nu ieşise din zgârie-stele şi nici nu întreprinsese vreo acţiune ostilă. Fără ferestrele sparte şi ecluzele de urgenţă închise, nu ar fi existat nicio dovadă a incursiunii lor. După eforturile disperate de a pătrunde acolo, o asemenea inactivitate îi

făcuse pe toţi să fie tulburaţi şi derutaţi. Personalitatea era hotărâtă să descopere ce activitate abjectă pregăteau ei în zgârie-stele.

Lifturile erau grupate în centrul holului, o coloană largă din polip gri, care urca până la cristalul chihlimbariu. În peretele lui curbat erau inserate uşi mecanice argintii. Una dintre ele se deschise la apropierea grupului. Erentz puse jos cutia mare cu echipament pe care o căra cu ea şi înaintă încet către margine pentru a putea strecura o privire în jos. Nu putu să zărească partea superioară a liftului, ci doar un puţ circular întunecat, ale cărui şine verticale dispăreau din câmpul vizual după câţiva metri. Îndreptă fasciculul lanternei spre abis. Nu văzu decât alte şine şi un alt set de uşi de urgenţă pe interior. Dacă se apleca mai mult, putea distinge uşa de mai jos.

Din ce percep, vizitatorul este acum la etajul douăzeci şi doi, spuse personalitatea. **Am reuşit să izolez etajele de mai jos, astfel că douăzeci şi doi rămâne presurizat complet. La fel şi douăzeci şi trei. Douăzeci şi cinci e vidat. Singura cale de scăpare, Erentz, este în sus. Dariat, îmi închipui că poţi folosi etajele inferioare. Vidul nu te deranjează.**

Dariat dădu gânditor din cap. **Mai bine nu încercăm să testăm această teorie, da? Pe de altă parte, unde mă duc după ce ajung la bază?**

Le trebuiră douăzeci de minute ca să se pregătească. Trei dintre membrii grupului începură să instaleze un vinci pe care îl aduseseră, fixându-l de podeaua holului cu şuruburi mari. Ceilalţi o ajutară pe Erentz să îmbrace un costum cenuşiu-argintiu pe care urma să îl poarte în timpul operaţiunii de recunoaştere. Aleseseră un costum cu emisie termică, acesta putând proteja purtătorul de temperaturi extreme. Avea un strat izolator gros, cu o structură moleculară similară cu spuma nul-term folosită de navele stelare. Singurul dezavantaj al acelei proprietăţi aparte era că, din păcate, căldura generată de organe şi de muşchi nu se putea elimina. Orice purtător se putea coace până murea în decurs de treizeci de minute. De aceea, înainte de a intra în costum, Erentz trebui să îmbrace o salopetă termoreglatoare foarte strânsă, făcută dintr-o ţesătură care absorbea căldura. Era capabilă să se usuce şi să înmagazineze toată cantitatea de căldură emisă de corpul ei timp de şase ore, după care trebuia golită.

– Eşti sigură că va da rezultate? o întrebă Tolton în timp ce izola mănuşile exterioare de mânecile ei.

Înfăţişarea pufoasă a costumului o făcea să semene cu un schior arctic.

– Ai fost acolo cu ea, îi răspunse ea. Are un soi de capacitate de a absorbi căldura. Trebuie să port ceva care să mă protejeze dacă mă apropii prea mult de el. Şi nu pot risca să port un costum IIS, mai ales în acest continuum; nu există garanţia că va funcţiona sub nivelul primului etaj.

– Bine. Dacă tu te simţi bine…

– Nu mă simt.

Îşi trase masca de respirat, mişcând-o până se simţi comod cu ea. Costumul nu era presurizat, însă masca păstra alimentarea cu aer la temperatură constantă.

Tolton îi întinse bastonul electronic. Vârful lui despicat putea da şocuri de zece mii de volţi.

– Asta ar trebui să îl împiedice să se apropie prea mult. Electricitatea pare a fi singura noastră constantă în zilele astea. Poate azvârli posedaţii înapoi în lumea de dincolo, şi sigur l-a speriat pe vizitator.

Ea ridică bastonul, apoi îl prinse de centură, alături de pistolul laser şi de lama cu fisiune.

– Mă simt ca şi cum m-aş pregăti să îmblânzesc un tigru, mormăi ea prin mască.

Îmi pare rău, spuse personalitatea. **Însă ar trebui să ştim ce pun la cale lucrurile astea.**

Da, da. Îşi trase vizorul căştii, confecţionată dintr-un material transparent, suficient de gros ca să dea lumii o nuanţă blândă de turcoaz. **Eşti gata?** îl întrebă ea pe Dariat.

Da. Probabil că glasul lui de afinitate răspunsese, nu mintea lui.

Cablul vinciului fusese petrecut pe după scripetele aflat în partea de sus a puţului liftului. Acesta se termina cu două chingi pe care Erentz le fixase de un ham prins în jurului torsului. Deasupra chingilor exista o casetă de control simplă, pe un peduncul flexibil, cu patru butoane pentru dirijarea vinciului. Trase de cablul subţire, încercându-i rezistenţa.

E o fibră din molecule de silicon legate, explică unul dintre inginerii care instalase cablul. **Perfect sigur; poate susţine de o sută de ori greutatea ta.** Făcu semn către o manetă mică, aflată la joncţiunea dintre cele două chingi. **Asta e maneta de retragere rapidă. Vinciul este cu recuperare inversă, ca un arc. Cu cât ajungi mai jos, cu atât e mai mare tensiunea. Aşadar, dacă trebuie să revii aici în grabă, ignoră cutia de comandă: pur şi simplu răsuceşti şi tragi. Te voi aduce sus foarte repede. Şi întregul dispozitiv este mecanic, aşa că nicio vrajă demonică nu îl poate influenţa.**

Mulţumesc. Erentz atinse micuţa manetă cu veneraţie, aşa cum îi văzuse pe creştini atingând un crucifix. Se duse spre buza puţului de lift, comutându-şi luminile de la cască şi de la încheieturile mâinilor. **Sunt gata.**

Dariat dădu din cap şi veni în spatele ei. Îşi trecu braţele în jurul pieptului ei. Îşi îndoi picioarele astfel încât să fie înfăşurate în jurul picioarelor ei, prinzându-i gleznele între labele picioarelor. O ţinea strâns. **Cred că e bine.**

Erentz păşi în spaţiu şi se răsuci pătrunzând în puţ. Se legănă deasupra hăului întunecat, rotindu-se foarte încet. Dariat nu avea greutate. Singura modalitate prin care ştia că el se afla încă alături de ea era strălucirea foarte slabă pe care o radiau braţele lui. **În regulă, să mergem să vedem de ce este în stare.** Apăsă butonul de coborâre, iar cablul începu să se desfăşoare, lăsând-o în jos. Ultimul lucru pe care îl văzu în hol fură cei trei oameni strânşi umăr lângă umăr în cadrul iluminat al uşii, întinzându-şi gâturile să o vadă. Douăzeci şi două de etaje înseamnă cale lungă atunci când atârni de capătul unui cablu invizibil în întuneric absolut.

Supapa de presiune orizontală a puţului de la etajul treizeci este închisă, spuse personalitatea. **Coborârea nu e chiar atât de înspăimântătoare precum ţi-ai imaginat.**

Încerc să nu-mi imaginez asta deloc, răspunse ea pe un ton veninos.

Dariat nu spuse nimic. Era prea preocupat să lupte împotriva oboselii din picioare. Poziţia chinuită în care stătea făcea ca muşchii lui să fie predispuşi la crampe. Lucru ridicol pentru o fantomă, îşi repetă el.

Uşile liftului alunecau mereu în lături în dreptul panourilor lucioase şi argintii, fixate de polip cu o reţea de şine de sprijin şi casete de acţionare. Dariat încercă să folosească celulele sensibile de la fiecare etaj pentru a vedea vestibulul în timp ce coborau, însă straturile neurale erau puternic afectate de iritarea continuumului întunecat. Rutinele de gândire din interior erau derutate şi lente, asigurând doar imagini vagi ale coridoarelor cufundate în beznă. Chiar şi acestea dispărură când ajunseră la etajul douăzeci şi unu. În gândurile lui Dariat începu să se strecoare o îngrijorare reală. Vizitatorul provocase acea nenorocire. Aproape o anti-prezenţă, absorbind viaţă şi căldură ca un orizont evenimenţial înceţoşat. Acest lucru era de-a dreptul *inuman.*

Am ajuns, spuse Erentz. Îşi încetini coborârea până se opriră la acelaşi nivel cu uşile de la vestibulul de la etajul douăzeci şi doi.

Nu cred că mă mai pot ţine multă vreme, zise Dariat. **Au început să mă doară braţele.**

Mintea lui Erentz nu crezu chiar tot ce spunea Dariat, dar îl scuti de un comentariu direct. Începu să se balanseze, creând o inerţie de pendul, apropiindu-se de peretele puţului cu fiecare legănare. Îi veni uşor să se prindă de stâlpii şi cablurile aflate alături de uşă, şi se lipi de polip, cu picioarele pe carcasa unui motor de închidere. Pe şina de sus exista o manetă de eliberare de urgenţă, pe care o răsuci la nouăzeci de grade. Uşa glisă cu un fâsâit discret, scos de aerul comprimat.

Cu o mână pregătită să acţioneze maneta de retragere, merse pe şina inferioară şi se roti pe după marginea uşii. **Deocamdată e bine,** îi spuse ea personalităţii şi tuturor rudelor care îi monitorizau acţiunile. În vestibul era la fel de întuneric ca şi în puţul liftului. Nici măcar luminile de urgenţă nu funcţionau. Oriunde se îndrepta fasciculul lanternei se vedea doar promoroacă. Senzorul de mediu al costumului semnală că aerul avea temperatura de cincizeci de grade sub zero. Deocamdată, sistemele electronice funcţionau la parametrii lor operaţionali.

Erentz desfăcu încet cablul vinciului şi îl prinse de o traversă din interiorul cadrului uşii; ar fi fost uşor accesibil în caz de urgenţă. Ea şi Dariat împărtăşiră un plan de afinitate al etajului, poziţia aproximativă a vizitatorului fiind indicată de o pată neagră. Nu era foarte precis, de aceea amândoi îşi dădură seama că, de vreme ce bitekul şi componentele electronice cedaseră, vizitatorul se putuse mişca fără să poată fi detectat de personalitate.

Acela era unul dintre motivele pentru care personalitatea dorise ca Dariat să participe la acţiunea de recunoaştere. Se ştia că el era afectat de vizitator, sugerând că el putea să îl simtă, în vreme ce Erentz, în costumul ei izolat, nu va putea să îi depisteze prezenţa. Ca teorie, nu era prea inspirată. Dariat fusese de acord să o însoţească pe Erentz deoarece ştia mai mult decât faptul că se aflau într-o situaţie catastrofală. Personalitatea nu-i ascundea nimic, tratându-l aproape ca pe un adjunct al ei, ca pe o subrutină de observare excepţional de mobilă (ori ca animal de companie preferat, gândea el câteodată). Aveau mare nevoie de date cuantificabile privind continuumul întunecat dacă voiau să transmită un mesaj către Confederaţie. Deocamdată, sondele şi senzorii de analizare a cuantumului nu obţinuseră niciun fel de informaţii. Vizitatorul era singura sursă de noi date pe care o aveau la dispoziţie. Capacitatea lui evidentă de a manipula stările de energie se putea dovedi valoroasă.

– Reţeta Pământului pentru omletă, murmură încet Dariat. Întâi furi nişte ouă.

Să mergem, spuse Erentz.

Oricât de mult s-ar fi străduit, Dariat nu reuşi să descopere o teamă reală în mintea ei. Îngrijorare cât cuprinde, dar ea credea sincer că împreună vor reuşi.

Porniră de-a lungul vestibulului care cotea uşor, îndreptându-se către vizitator. La cincisprezece metri de lift, în podea se căsca o gaură mare. Era ca şi cum acolo ar fi explodat o bombă, distrugând straturile ordonate de polip şi transformându-le într-o harababură de lespezi mari şi pietriş pulverizat. Fluid nutritiv, apă şi deşeuri se scurseseră din diferite tuburi, acoperind movilele de resturi, după care se transformaseră în limbi îndoite de gheaţă cenuşie, fără luciu. Rămaseră la marginea rupturii şi priviră în jos.

Nu avem nicio şansă împotriva vizitatorului, spuse Dariat. **Sfinte Anstid, uită-te ce e în stare să facă; ce putere are lucrul ăsta nenorocit! Polipul acela are grosimea de peste doi metri, şi uită-te la el. Trebuie să plecăm de aici.**

Calmează-te, îi răspunse personalitatea. **Cine a mai auzit ca o fantomă să se sperie?**

Ei bine, ascultă ce spun şi plângi. Asta e sinucidere curată.

Prin simplă forţă fizică nu se putea reuşi asta, interveni Erentz. **A contribuit şi frigul. Când temperatura coboară suficient de mult, polipul devine casant ca sticla.**

Faptul că ştiu asta mă linişteşte grozav, îi răspunse Dariat sarcastic.

Personalitatea are dreptate, nu trebuie să ne speriem din cauza asta. Demonstrează că vizitatorul foloseşte frigul aşa cum folosim noi căldura, nimic mai mult. Dacă am vrea să trecem printr-un zid, l-am încălzi cu un laser sau cu un câmp de inducţie până se şubrezeşte. Acesta e un exemplu privind felul în care evoluează logica în acest continuum; concentrarea unei energii suficiente pentru a încălzi ceva este fantastic de dificilă aici, aşa că vizitatorii procedează invers.

Dar noi nu ştim cum fac asta, spuse Dariat. **Deci nu ne putem apăra împotriva lui.**

Atunci trebuie să aflăm, concluzionă Erentz. **Şi trebuie să recunoşti, dacă aşa se mişcă, înseamnă că sigur îl vom auzi venind.**

Dariat blestemă când ea începu să meargă printre movilele de resturi care mărgineau gaura. Acum îşi dădu seama de ce personalitatea o alesese pe ea. Era animată de mai mult optimism

heirupist decât o escadrilă de piloţi de încercare. Fără chef, începu să o urmeze.

În podea existau urme adânci care sfârtecaseră mocheta stacojiu cu galben ca lămâia, făcând-o să aibă valuri mototolite. Polipul dezgolit de dedesubt era presărat de mici cratere într-un tipar triunghiular la fiecare câţiva metri. Lui Dariat nu-i veni greu să-şi imagineze că acelea erau urme de gheare. Vizitatorul îşi croise drum cu forţa prin vestibul, făcând pereţii să crape şi ferfeniţind mobilierul şi decoraţiunile. Apoi virase mai adânc în interiorul zgârie-stelei. Potrivit personalităţii, se odihnea exact lângă miez. Uşa de intrare într-un apartament lipsea, împreună cu o bucată mare din peretele adiacent. Erentz se opri la câţiva metri de ea şi îndreptă fasciculele de la încheieturile costumului în jurul găurii mari.

Vestibulul de pe partea cealaltă este întreg, spuse ea. **Lucrul trebuie să se afle acolo.**

De acord.

Poţi spune sigur?

Sunt fantomă, nu ghicitor.

Cred că înţelegi la ce mă refer.

Da. Dar deocamdată simt că totul e în regulă.

Ea îngenunche şi se apucă să desfacă senzorii de la centură, înşurubându-i pe un băţ telescopic. **O să fac întâi o scanare vizuală şi în infraroşu, la care adaug programe de interpretare a particulelor şi spectrale, fără baleieri active.**

Încearcă şi o scanare magnetică, sugeră personalitatea.

Bine. Erentz adăugă un ultim senzor la ciorchine, apoi se uită spre Dariat. **Gata?**

El încuviinţă cu un gest din cap. Ea întinse băţul cu precauţie. Dariat folosi afinitatea pentru a recepţiona rezultatele direct de la procesorul bitek care guverna senzorii, şi atunci văzu alunecând o imagine palidă a peretelui îngheţat. Pe respectiva imagine se suprapuneau foi translucide de culoare, care licăreau, prezentând tipare de difracţie, rezultate ale programelor de analizare pe care Dariat nu le pricepea. Schimbă focalizarea, anulând totul, mai puţin imaginea vizuală brută şi pe cea în infraroşu.

Urmări cum marginea zidului distrus rămase în urmă. Apoi, nimic. **Mai funcţionează?** întrebă el.

Da. Înăuntru nu există deloc lumină. Nici emisii electromagnetice. E ciudat, pentru că zidurile ar trebui să apară la infraroşu, indiferent cât de reci ar fi. Se pare că vizitatorul a ridicat un fel de barieră energetică peste gaură.

Atunci foloseşte scanarea activă, spuse Dariat. **Probabil radarul laser.**

Ar fi mai simplu dacă te-ai uita chiar tu, spuse personalitatea.

Nici să nu te gândeşti! Nu ştii dacă e vorba de o barieră energetică; ar putea fi chiar vizitatorul, care se ascunde după colţ.

Dacă ar fi atât de aproape, l-ai simţi.

Nu ştim sigur asta.

Nu te mai văicări ca o babă, vâră-ţi capul pe după margine.

Erentz trăsese deja înapoi băţul telescopic. Nu avea de gând să-l sprijine deloc pe Dariat.

Bine. O să mă uit. Ideea era chiar mai proastă decât aceea de a lua pastila de sinucidere în apartamentul din Bospoort. Măcar atunci avusese cât de cât habar la ce se expunea. **Fă cât mai multă lumină aici,** îi spuse el lui Erentz.

Ea puse ultimul senzor înapoi la centură, apoi scoase pistolul laser şi un mic lansator de rachete de semnalizare. **Gata.**

Amândoi se deplasară spre cealaltă latură a vestibulului, pentru ca Dariat să aibă un unghi mai bun. Erentz concentră fasciculele căştii asupra găurii, iar el se strecură spre ea. Nu avea ce să vadă. După cât efect aveau, fasciculele acelea ar fi putut la fel de bine să ilumineze şi o stea neutronică.

Dariat stătea acum faţă în faţă cu gaura. **La naiba. Poate e un orizont evenimenţial. Nu văd absolut nimic înăuntru.** Era ca şi cum universul se sfârşea în acel apartament. O analogie tulburătoare, având în vedere circumstanţele.

Aşadar, etapa a doua, spuse Erentz. Ridică lansatorul de rachete de semnalizare şi ţinti spre gaură. **Să vedem dacă aşa o să distingem ceva.**

N-ar trebui să ne grăbim să folosim asta, zise repede Dariat.

Bine, interveni personalitatea. **Întrucât nu puteţi vedea nimic din afară şi nu vreţi să folosiţi rachete de semnalizare, mai bine intri tu acolo şi te uiţi.**

Ar putea crede că racheta e un fel de armă, spuse Dariat.

Şi ce sugerezi?

Spuneam şi eu, nimic altceva. Nu strică să fii prudent.

Am luat toate măsurile de precauţie posibile. Erentz, foloseşte racheta de semnalizare.

Aşteaptă! Exact la limita vizibilităţii apăru o perturbare în perdeaua de întuneric. Forme neclare de umbră se mişcară sinuos, iar distorsiunea suprafeţei trădă ceva care se agita înăuntru, adânc. Întunericul începu să se retragă din faţa lui cu iuţeala lejeră a unei

maree care se îndreaptă spre larg, descoperind marginile apartamentului.

Mintea lui Dariat percepu degetul lui Erentz încordându-se pe trăgaciul lansatorului. Hotărârea din mintea ei nu revenea fără unele informaţii utile despre vizitator.

Nu. Nu trage…

Racheta străbătu vestibulul, o lumină orbitoare de magneziu, care găuri presupusul văl întins peste spaţiul gol. Dariat se uită direct în apartamentul sfărâmat.

*

Paradoxal, noua putere pe care o căpătase slăbea Orgathé-ul ca întreg. Pe măsură ce absorbea energia-viaţă din interiorul fluxului de lichid, cursorii până atunci pasivi începură să răsară din starea lor unitară. Nu mai era solitară. Colectivul care alcătuise cândva Orgathé-ul se separa. Înainte, toţi şi toate îşi puseseră laolaltă fărâmele de energie-viaţă, realizând o combinaţie sinergică, care le permisese să zboare libere din melanj. Împreună se dovediseră puternice. Acum, exista energie-viaţă ceva mai multă pentru a le face puternice la nivel individual. Nu mai aveau nevoie unele de altele.

Fizic vorbind, ele rămâneau în acelaşi loc. Nu aveau niciun motiv să plece de acolo. Dimpotrivă. Trebuiau să rămână şi să consume energia-viaţă care să le permită în cele din urmă independenţa. Această situaţie supremă nu fusese încă atinsă, deşi era iminentă. Deja compoziţia fizică a Orgathé-ului se modificase în anticiparea momentului sublim. Intern vorbind, începuse să se desfacă în compartimente, divizându-se într-o imitaţie de multiplicare celulară biologică, în care fiecare secţiune căpăta o formă unică. Orgathé-ul devenise un pântec pentru o duzină de specii diferite.

Apoi simţi cele două entităţi care se apropiau. Flăcările lor de energie-viaţă erau prea mici şi prea slabe ca să merite o intervenţie activă. Provizia lichidă de energie-viaţă era mult mai nutritivă decât aceea pe care ar fi câştigat-o devorând indivizi. Orgathé-ul se mulţumi să strângă întunericul protector în jurul ei şi continuă să se hrănească.

Apoi Erentz lansă racheta de semnalizare în apartament. Dariat văzu forma uriaşă a Orgathé-ului agăţată de peretele îndepărtat, o membrană neagră şi lucioasă care atârna, cu protuberanţe moi care pulsau discordant, fiecare în ritmul său, ca şi cum ceva s-ar fi mişcat dedesubtul lor. Benzi asemănătoare tentaculelor, alcătuite din muşchi simpli, se strânseră în jurul ei atât de puternic, încât vibrară de încordare.

Racheta izbi peretele, ricoşă şi căzu pe mocheta presărată de gheaţă, unde începu să ardă, ajungând până la polip. Căldura şi

lumina inundară deopotrivă apartamentul. Orgathé-ul se putea feri de lumină, dar nu şi de căldură. Aceasta penetră prin fracţiunile ei, aducând cu sine un val de durere.

Dariat văzu cum Orgathé-ul cade de pe perete, descojindu-se ca nişte segmente de fruct putrezit. Un torent de noroi înspumat cu gheaţă se scurse din cele două găuri din care supsese. Mareea groasă şi bolborositoare mătură o menajerie grotescă de creaturi maleabile aflate pe podea în faţa ei. În lumina ce scădea, ele păşiră nesigur şi se rostogoliră haotic, agitând băltoacele. Membrele cu multe articulaţii se mişcau la fel ca acelea ale unei căprioare nou-născute care încearcă să se ridice în picioare. Aripile lor umede fluturau fără niciun folos, împrăştiind în jur jerbe de picături lipicioase. Guri, ciocuri şi gâtlejuri păreau să pompeze şi să gâfâie în tăcere.

Uf, la dracu', gemu Dariat. Banda de afinitate a habitatului încremeni într-o tăcere mortificată când el împărtăşi ce vedea cu toată lumea.

Erentz dădu să se retragă în vestibul, iar spaima îi trimise fiori reci de-a lungul picioarelor şi braţelor. Racheta fâsâi şi se stinse, aruncând un ultim vălătuc spiralat de fum. Înainte ca lumina să dispară, Dariat avu impresia că straniile creaturi se solidificau, iar pielea li se întărea. În întuneric, auzi un pocnet ca acela scos de colţii unor fălci extrem de mari care se închid. Ameţeala îl lovi ca o bâtă din cauciuc. Se îndepărtă împleticit de apartament, aproape fără să o perceapă pe Erentz, ale cărei lumini de costum se mişcau nebuneşte în timp ce fugea.

Fugi, Dariat! Nivelul de îngrijorare din îndemnul personalităţii îl determină să facă doi sau trei paşi nesiguri. **Hai, băiete. Ieşi naibii de acolo.** Suspinând din cauza frustrării generate de slăbiciunea care îi infectase membrele spectrale, mai făcu câţiva paşi. Foamea vizitatorului era incomensurabilă, îşi dădu el seama, iar ideea i se înfipse în minte, deşi nu o trecu prin poarta afinităţii.

Dariat merse împleticit câţiva metri şi abia după aceea îşi dădu seama că pornise în direcţie greşită. Disperarea îl făcu să scoată un mârâit din gâtlej: „Anastasia, ajută-mă."

Hai, băiatule. Ea nu ar vrea să te vadă renunţând, mai ales acum.

Furios pentru nedreptatea ce i se făcea prin folosirea memoriei ei împotriva lui, Dariat aruncă o privire peste umăr. Luminile costumului lui Erentz aproape că dispăruseră. Văzu un halo de întuneric eclipsând feliile subţiri de lumină ce scădeau în urma lui. Simţi că picioarele i se înmoaie.

Continuă să mergi. Ţi-am găsit o cale de scăpare.

Până să conştientizeze cuvintele personalităţii, se mai împletici doi-trei paşi. **Unde?**

Următorul puţ de lift. Uşa a rămas deschisă.

Acum, Dariat nu mai vedea aproape nimic. Nu pentru că nu ar fi fost lumină, ci pentru că privirea îi era înceţoşată în cenuşiu. Doar memoria îl ajută să descopere puţul liftului, iar acest lucru fu întărit de personalitate.

La patru sau cinci metri în faţă, pe stânga.

Şi la ce mă va ajuta asta? întrebă el.

Simplu, liftul e oprit zece etaje mai jos. Trebuie să sari. Aterizezi pe acoperişul lui şi apoi ieşi pe uşă. Poţi face asta, doar eşti fantomă.

Nu pot, se văicări el. **Nu înţelegi? Materia solidă e hidoasă.**

Iar vizitatorul aflat în spatele tău… cum e?

Suspinând, îşi plimbă mâna de-a lungul zidului şi găsi uşa deschisă a liftului. Vizitatorul aluneca lin şi silenţios spre el, făcându-l să îngheţe şi mai mult. Se lăsă în genunchi, aşezându-se chiar pe margine, ca şi cum ar fi vrut să se roage.

Nu zece etaje. Asta mă va ucide.

Care oase din corpul tău transparent crezi că se vor rupe? Ascultă, rahat mic, dacă ai avea un dram de imaginaţie, ai putea pluti în sus, către hol. Sari!

În timp ce vizitatorul se apropia de el, Dariat simţi cum polipul din jurul lui murea. **Stăpână Chi-ri, ajută-mă.** Se rostogoli peste margine, ajungând în puţul nesfârşit de lift.

Erentz goni cât putu de repede înapoi spre vestibul. Ceva îi împiedica muşchii deznădăjduiţi să îşi dezvolte toată forţa. Se simţea slăbită. Avea o senzaţie de greaţă. Mocheta ondulată făcea tot ce putea ca să-i pună piedici.

Continuă, o imploră personalitatea.

Erentz nu se uită în jur. Nu era nevoie. Ştia că era urmărită de ceva. Podeaua vibra sub greutatea unui corp care înainta bubuind. Auzi ţipete ascuţite repetându-se, iar o gheară sau un colţ râcâi violent polipul. Iar frigul pătrundea în costumul ei de parcă acesta nu ar fi fost deloc izolat termic. Fără ca măcar să privească în urmă, flutură pistolul laser şi trase o serie de focuri la întâmplare. Nu constată niciun efect asupra urmăritorului.

Afinitatea îi arătă grupul din hol. Rudele ei îşi înşfăcau armele şi eliberau piedicile de siguranţă. Tolton, ignorându-şi lipsa afinităţii, începuse să se agite bezmetic şi striga: „Ce? Ce?”

Te apropii de gaura din podea, o preveni personalitatea.

– Drace!

Dorise să scoată un urlet de sfidare. Îi ieşi doar un scâncet. Corpul ei avea o greutate dublă faţă de cea normală. Slăbiciunea părea să îi amplifice spaima, parcă închegându-i mintea.

Un salt uşor de făcut, îi promise personalitatea. **Continuă să alergi. E doar o chestiune de sincronizare şi siguranţă pe picioare.**

Unde e Dariat? întrebă ea brusc.

Încă patru paşi. Concentrează-te.

Era ca şi cum îşi pierdea deja echilibrul, pentru că se aplecase prea mult în faţă şi trebui să vânture din braţe ca să rămână în picioare. Marginea se apropie de ea. Genunchii i se îndoiau, iar ea nu înţelegea de ce.

Acum!

Comanda dată de personalitate îi declanşă muşchii. Erentz sări peste gaură şi îşi aruncă braţele în faţă.

Atinse podeaua de pe partea cealaltă şi se prăbuşi, apoi se rostogoli şi simţi dureri. Coatele şi genunchii ei reuşeau să se lovească de orice bucată ascuţită de moloz.

Ridică-te. Aproape c-ai ajuns. Hai!

Gemând de suferinţă, se ridică, nesigură pe picioare. Când se întoarse, fasciculele de la încheieturile mâinilor luminară spaţiul de dincolo de gaură. Erentz scoase un răcnet. Orgathé-ul venise după ea. Cel mai mare şi mai puternic din tot colectivul disociat, acesta se târa de-a lungul vestibulului după mica entitate care fugea. Nu putea să zboare înăuntru. Chiar dacă dimensiunea fizică i se micşorase prin separarea de ceilalţi, vestibulul era prea îngust pentru a-şi întinde aripile. În condiţiile acestea, Orgathé-ul trebui să se ghemuiască pentru a nu se atinge de tavan.

Furia îi dădea acum putere. Furia că fusese smuls de lângă hrană. Fusese *foarte* aproape de a atinge nivelul de energie pe care şi-l dorea. Era cumplit de dureros să fie privat de acel triumf. Acum nu îl mai interesa să se hrănească, nu-i păsa că ieşea din continuumul întunecat. Voia răzbunare.

Erentz tresări şi reîncepu să se mişte. Valul de adrenalină pură, stârnit de groază, se dovedi mai puternic decât picioarele ei recalcitrante. Ţâşni către uşa deschisă a liftului. O pală puternică de aer îi spuse că Orgathé-ul sărise peste gaura din spatele ei. Se gândi că nu va mai avea timp să-şi prindă chingile cablului de ham.

Se izbi de peretele aflat alături de uşile liftului, întorcându-se ca să ajungă faţă în faţă cu Orgathé. Acesta se ascunsese din nou în falduri de beznă. Doar unduirile care se fugăreau de-a curmezişul suprafeţei nebuloase sugerau ameninţarea teribilă care pândea dinăuntru. Trase

cu pistolul laser şi văzu întunericul rigidizându-se în jurul punctului de lovire al fasciculului. Zori tremurători de culoare roz înfloriră în spatele Orgathé-ului, transformând arma într-o jucărie ridicolă.

Racheta de semnalizare, o îndemnă personalitatea. **Trage o rachetă în fiară.**

Erentz nu mai avea altă soluţie. Acum nu putea decât să sară în puţ şi să spere că va muri în cădere înainte de a fi prinsă de Orgathé. Ridică tubul subţire al lansatorului, ţinti în mijlocul întunericului eteric şi apăsă pe trăgaci.

O scânteie jalnic de mică de incandescenţă se înfipse în uriaşul Orgathé. Cuprins de spasme imposibil de controlat, îşi făcu anexele să se lovească de ziduri şi tavan. Din forţa loviturilor, bucăţi uriaşe de polip fură azvârlite, rotindu-se în cascade periculoase. Erentz se uită cu ochi mari la monstrul care se zbătea, nevenindu-i să creadă că o rachetă minusculă putea produce un rezultat atât de îngrozitor. Întregul vestibul se cutremură violent.

Da, fascinant, spuse personalitatea. **Acum, cât fiara suferă, pleacă de acolo.**

Prinse chingile de pe traversa de care le prinsese. Când trase în jos de manetă, de ham se prinse doar una dintre ele. Puterea arcului de revenire o făcu să scoată un ţipăt de şoc în momentul în care începu să urce cu viteză. Forţe neaşteptate de nivel *g* îi smulseră pistolul şi lansatorul de rachete din mâini. Iluminată de fasciculele costumului, banda îngustă a peretelui puţului deveni o linie continuă, cenuşie.

Adună-ţi forţele, spuse personalitatea.

Brusc, se află în cădere liberă, încă ţâşnind în sus. Colaci de cablu plutiră liniştite în jurul ei. Uşa holului era vizibilă deasupra: o formă rectangulară albă. Se mărea cu o rapiditate înspăimântătoare. Ajungând la capătul arcului ei, la acelaşi nivel cu uşa, încetini. Buclele libere de cablu trecură cu viteză prin scripete exact în momentul când ea începea să cadă şi fu smucită când se opri. Se prăbuşi pe dalele de gresie albe şi negre de pe podeaua holului, aspirând guri mari de aer. Cineva îi scoase casca. Voci supărătoare îi bâzâiră certăreţ în urechi.

– Unde e? întrebă Tolton. Unde e Dariat?

– Jos, spuse ea printre gâfâieli. E încă acolo, jos.

Mintea ei transmise un disperat apel de afinitate către fantomă. Drept răspuns, nu percepu decât un strigăt slab şi incoerent de consternare.

Pe uşile deschise ale puţului de lift răzbătu un urlet brutal de metal sfâşiat şi polip care se dezintegra. Toţi cei din grup îngheţară, apoi se uitară ca unul spre gaură.

– Vine sus, se bâlbâi Erentz. La dracu’, vine după mine.

Se împrăştiară, fugind către uşile holului şi camioanele de afară. Starea de epuizare şi costumul greoi şi masiv o încetineau, făcând-o să meargă doar târându-şi picioarele. Tolton o prinse de un braţ şi o trase după el.

Cu o viteză aproape sonică, Orgathé-ul ieşi exploziv prin partea de sus a puţului, ca o cometă de antilumină. Trecu prin acoperişul holului fără ca măcar să încetinească. Cioburile mari şi ucigătoare de cristal de culoarea ambrei căzură ca nişte cuţite, sfărâmându-se de dalele de marmură. Erentz şi Tolton se aruncară pentru a se adăposti sub una dintre canapelele răsturnate, după care un val de fragmente de cristal ţopăiră în jurul lor.

Personalitatea îl urmări pe vizitator descriind o curbă şi apoi devenind plat; celulele perceptive se încordară pentru a-l menţine în câmpul vizual. Era o pată aproape triunghiulară de aer alunecos, înconjurată de curcubee negre de difracţie, amintind perfect de efectul amplificat al radiaţiei căldurii. Un ropot ca de grindină căzu peste iarba de sub el. La un kilometru deasupra parcului începu să descrie o curbă, îndreptându-se către holul turnului Djerba. Tolton şi Erentz ajunseseră la camion. Amândoi îşi mijiră ochii ca să se ferească de strălucirea roşiatică a tubului luminos axial, încercând să îl zărească pe vizitator. Tolton roti butonul de acceleraţie la maximum şi roţile căpătară viaţă bombănind. Porniră încet spre zidul de colibe cu mai puţin de zece kilometri pe oră.

– Mai repede! strigă deznădăjduită Erentz.

Tolton resetă acceleraţia. Asta nu modifică viteza vehiculului. Un alt camion se hurduca lenevos la douăzeci de metri în faţa lor, mergând chiar mai încet decât al lor.

– Asta e toată puterea pe care o are, spuse Tolton tare.

Erentz privi linia subţire de aer tremurător de culoare neagră-argintie care aluneca pe cer către ei. Serpentine translucide se desfăşurau dedesubtul ei, ca nişte tentacule lungi şi arcuite ale unei meduze. Îşi dădu seama care era rostul lor, ce urmau să înşface.

– Asta e. Sfârşit de joc.

Ba nu, spuse personalitatea. **Duceţi-vă între cocioabe. Abandonaţi camioanele şi asiguraţi-vă să aveţi toţi laserele şi rachetele de semnalizare cu voi.**

În timp ce restul planului expus de personalitate i se dezvolta în minte, strigă spre Tolton:

– Hai, opreşte.

Acesta frână, iar camionul se opri la mică distanţă de prima colibă dărăpănată, făcută din ambalaje de plastic şi stâlpi din compozit legaţi laolaltă. Începură să alerge pe aleea plină de noroi dintre

zidurile ce stăteau să cadă. Deasupra lor, Orgathé-ul îşi începu cursa de coborâre, iar în jurul ei se prăbuşi o cascadă de grindină.

Erentz şi rudele ei începură să tragă cu laserele fără să ţintească.

– Incineraţi totul! răcni ea spre Tolton. Să ardem totul până la temelii.

Fasciculele stacojii şi orbitoare tăiară pereţi şi acoperişuri, trasând linii lungi şi pârjolite pe foliile de plastic. Marginile fumegară şi începură să ardă, curbându-se şi curgând. Flăcările ieşeau scuipând de-a lungul îmbinărilor, scoţând jeturi de fum negru.

Grupul se strânsese într-una dintre curţile deschise ceva mai mari dintre clădirile fragile. Tolton se retrăgea, ferindu-se de acea nebunie, protejându-şi faţa de căldura pe care flăcările agitate o aruncau în jur.

– Ce faci acolo? strigă el.

Erentz se apucă să tragă rachete de semnalizare în mormanele de gunoaie. Urmară câteva explozii spectaculoase de flăcări când legăturile de ambalaje şi containerele abandonate se aprinseră. Fulgi de funingine pluteau peste tot, purtate de curenţii de aer încins.

– Nu suportă căldura, strigă ea către poetul străzii, care era nedumerit. Flăcările îl pot alunga. Hai, ajută-ne!

Tolton ţinti cu laserul, sporind amploarea flăcărilor.

Orgathé-ul era vizibil, o pată lenticulară de aer umbrit, unduitor, distorsionată de căldura care ţâşnea din vârfurile flăcărilor. Nu îşi schimbă traseul, îndreptându-se direct spre ei aproape până în ultimul moment. Tentaculele lungi şi mişcătoare ce atârnau de pântecul lui se despărţiră furioase când trecură superficial prin flăcări.

Tolton nu reuşi să îl mai vadă. Îl usturau ochii din cauza smogului chimic şi amar care se tălăzuia din plasticul care ardea cu vuiet. Fumul de culoarea abanosului se vălătucea în jurul picioarelor lui, ascunzând solul. Căldura îi pârlea pielea de pe dosul mâinilor pe care le ţinea ridicate, ca să-şi apere faţa. Simţi miros de păr pârlit. O rafală de aer, care biciui fumul de jur împrejur, transformându-l într-un ciclon orbitor, îl făcu să se clatine şi să cadă în genunchi. Preţ de o clipă, arşiţa dispăru, fiind înlocuită de opusul ei absolut. Transpiraţia brobonată se transformă în promoroacă pe tot corpul lui. Crezu că sângele avea să i se solidifice în vene, atât de intens şi de înspăimântător era frigul. Apoi totul dispăru.

Fumul se rostogolea în spirale învârtejite, iar grindina îi înţepă faţa.

– *Ura!* strigă Erentz către Orgathé-ul care se retrăgea. L-am învins pe ticălos. E înspăimântat.

E respins, o sâcâi personalitatea. **E o mare diferenţă.**

Celulele sensibile îi arătară că monstrul aerian revenea la satul înjghebat din colibe, descriind un viraj larg. Flăcările primelor clădiri incendiate se potoleau.

Mutaţi-vă într-o altă secţiune, le spuse personalitatea. **Să sperăm că nenorocitul va renunţa înainte ca voi să terminaţi de ars toate cocioabele.**

Orgathé-ul făcu alte cinci încercări de a-i ataca pe Erentz şi pe oamenii din grupul ei, după care, în cele din urmă, se retrase şi zbură în adâncul habitatului. Peste jumătate dintre clădirile satului fuseseră arse până în temelii. Tolton şi ceilalţi erau murdari, şi tuşeau gata să verse din cauza fumului şi a gazelor. Doar Erentz, care rămăsese cu costumul pe ea, nu suferea defel.

Aţi face bine să vă îndreptaţi spre peşteri, le spuse personalitatea. **Vom trimite două camioane să vă ia.**

Erentz examină atentă ruinele înnegrite şi bălţile de plastic topit care se solidificau. **N-am putea să mai stăm aici? Oamenii ăştia au trecut printr-un adevărat iad.**

Îmi pare rău, dar am alte veşti proaste. Cred că alte secţiuni ale vizitatorului apar dinspre Djerba. Ultimele sisteme funcţionale pe care le aveam acolo sunt epuizate unul după altul. Nu poate fi altceva.

Drace. Erentz aruncă o privire îngrijorată către hol. **Ce s-a întâmplat cu Dariat?**

Nimic.

La naiba.

Noi suntem el. În noi, el continuă să trăiască.

El ar contrazice asta.

Da.

Cred că au fost vreo cincizeci de brute la fel acolo.

Nu, spuse personalitatea. **Imaginea vizitatorului, ce ne-a fost oferită fără scutul lui vizual, a fost de scurtă durată, dar analiza amănunţită a detaliilor scenei arată că douăsprezece, maximum cincisprezece asemenea creaturi au fost născute de mamă. Socotim că nu sunt nici pe departe de dimensiunea celei care v-a urmărit.**

Ei, asta vine ca o mare uşurare.

Începură să-şi croiască drum prin resturile carbonizate ale colibelor, care miroseau a sulf, îndreptându-se către drumul ce şerpuia prin deşertul cu vegetaţie săracă, spre calota nordică. Tolton se împotrivi până când Erentz îi explică motivul grabei.

– Deci, nu putem intra acolo să vedem ce s-a întâmplat cu el? întrebă el.

– Doar după ce vom şti sigur că se poate. Apoi… cum arată rămăşiţele unei fantome? Nu cred că vom găsi oase.

– Da. Tolton aruncă peste umăr o ultimă privire încărcată de remuşcări. Aşa aş spune şi eu.

*

Orgathé-ul se deplasă prin aer, scanând interiorul obiectului, pentru a descoperi cea mai apropiată sursă de energie-viaţă. Interiorul era chiar mai rău decât carcasa exterioară. Acolo, straturile vii erau protejate de mulţi metri de materie moartă, cu o dispersie extrem de subţire de celule mânjite pe partea superioară. Plante care aveau un conţinut jalnic de energie-viaţă. Ele nu-i erau de folos Orgathé-ului, care trebuia să recâştige bogăţia care se afla dedesubt. Existau câteva intrări în partea din spate, în zona fuselor ce ieşeau în afară, pe care le ignoră. De această dată voia un loc de hrănire mai sigur.

O vreme, căută pe deasupra zonei acoperite cu iarbă roz, după care se întoarse către fâşia de lichid. Deasupra plajelor şi a golfuleţelor, partea îndepărtată a suprafeţei era ciuruită de intrările în peşteri mari, care mergeau adânc în mantia solidă de materie. Înăuntru ardeau sclipitor mari curente de energie-viaţă, care curgeau prin straturi vaste de celule suprapuse. Tunelurile de fluide vii alcătuiau labirinturi complexe, mii de canale de afluenţi care legau organele de mărimea unui oraş care erau încastrate în calotă.

Orgathé-ul ateriză pe o porţiune întinsă de nisip de culoarea platinei care forma unul dintre micile golfuri cu aspect îngrijit. Filigrane complicate de promoroacă glacială ţâşniră din picioarele lui când urca slujindu-se de gheare spre cea mai apropiată peşteră. Imediat ce ajunse pe faleză, iarba şi tufişurile dispărură instantaneu, iar frunzele lor căpătară o culoare cafenie râncedă şi îngheţară aşa cum erau. Abia dacă scoase vreun hârşâit când trecu de intrarea în peşteră. Stalactitele false pocniră când carapacea lui întărită se frecă de ele, făcându-le să cadă pe podea, unde se sfărâmară. Anexele Orgathé-ului se modificară, apoi se întăriră printr-un alt aport de energie pentru a-l ajuta să îşi croiască drum cu forţa prin dreptul porţiunilor mai strâmte sau prin coturi strânse. Contactul cu materia fierbinte îi zgâriase corpul, dar treptat se obişnui cu căldura endemică din interiorul habitatului. Durerea simţită în urma fiecărei ciocniri scădea progresiv.

După o vreme, ajunse în faţa unui tunel uriaş care aducea fluidul viu. Trecu prin zidul gros şi îşi aşeză întregul corp în torentul curgător. Era prima dată de când se strecurase în întunecatul continuum când se simţea mulţumit. Odată cu acea senzaţie veni şi fiorul speranţei.

*

Camioanele încă nu ajunseseră la Erentz şi la ceilalţi, deşi ea vedea un punctişor întunecat care se deplasa pe deşertul presărat cu vegetaţie sărăcăcioasă din faţa lor. Mersul devenise un adevărat efort mecanic, în vreme ce mintea ei urmărea zborul vizitatorului. Banda de afinitate generală a Valiskului era încărcată de speculaţii şi comentarii, deoarece personalitatea şi rudele lui Erentz discutau despre ceea ce trebuia făcut în continuare.

După ce pătrunsese în peşteră, urmărirea Orgathé-ului nu era chiar atât de uşoară. Depistarea mişcărilor lui presupunea urmărirea zonei-nule ce îl înconjura, după dâra de polip mort lăsat în siajul lui.

Nenorocitul acesta de lucru a spart artera de nutrient care îmi hrăneşte tractul digestiv mineral, spuse personalitatea. **Creează probleme grave de presiune.**

Cum afectează fluidul nutritiv? întrebă Erentz. **Detectezi vreo schimbare?**

Fluidul s-a răcit considerabil, lucru de înţeles, având în vedere capacităţile intrinseci ale vizitatorului. Iar nouăzeci la sută din corpuscule au murit. Ciudată urmare, pentru că temperatura fluidului în sine nu este suficientă pentru a le ucide.

Când eu şi Dariat am tulburat fiara în Djerba, ea a străpuns un tub de fluid nutritiv al turnului zgârie-stele. Probabil că asta caută. Se hrăneşte cu fluidul nostru nutritiv.

O ipoteză excelentă. Cu toate astea, nu digeră fluidul, pentru că am fi fost alertaţi în legătură cu pierderile în volum. Şi ne îndoim că avem o biochimie compatibilă.

Probabil că este vorba de ceva ce se găseşte în lichidul nutritiv. Poţi face o analiză a fluidului din Djerba şi ceilalţi zgârie-stele unde ai vizitatorii ascunşi?

O clipă.

Erentz simţi principalele rutine de gândire ale personalităţii concentrându-se asupra vastei reţele de tuburi şi conducte care viermuiau prin stratul de mitoză al Valiskului, sondând pentru a descoperi erori. O mare parte a problemei în privinţa localizării unei interferenţe o reprezenta felul în care fluidul nutritiv era pompat în zgârie-stele şi în jurul acestora. În primul rând, existau mai multe tipuri. Unele alimentau doar stratul de mitoză şi membranele musculare, altele alimentau organele de filtrare de mediu, aflate în etajele de la subsol. Fluidele specializate alimentau organele de sintetizare a alimentelor din fiecare apartament. Şi toate treceau printr-un ciclu lung de la organele digestive şi de tratare de la calota sudică până la zgârie-stele şi înapoi, având nevoie de câteva zile

pentru a-şi încheia circuitul. Întregul proces era autonom, subrutinele de guvernare şi celulele de monitorizare specializate din interiorul pereţilor cu tuburi căutând să depisteze toxinele cunoscute care se strecurau în fluid. Acestea nu puteau să determine poluarea provocată de vizitator, indiferent de natura acesteia.

Întrucât în acele momente sistemele bitek din interiorul zgârie-stelelor funcţionau cel mult în mod imprevizibil, debitul de retur era lent. Unele dintre corpuscule fuseseră sărăcite în mod natural de organele pe care trebuiau să le alimenteze, în vreme ce o cantitate rezonabilă revenea, aducând molecule noi şi oxigen la care acestea fuseseră legate la început. Asta făcea ca analizarea fluidului care ieşea din zgârie-stele să devină extrem de dificilă. În cele din urmă, totuşi, personalitatea spuse: **Tragem concluzia că, într-un fel sau altul, vizitatorii consumă fluide nutritive. Proporţia de corpuscule moarte se apropie de nouăzeci la sută în unele tuburi. Caracterul consumului este neclar. Putem conchide doar că totul are legătură cu abilitatea lor de a evita căldura, dar sigur nu este implicată o digestie fizică detectabilă.**

Sunt vârcolaci, spuse ea. **Paraziţi de dimensiunea unor dinozauri. Trebuie să găsim o modalitate de a-i opri.**

Focul este singura metodă eficientă pe care am descoperit-o până acum. Ne va trebui timp ca să producem aruncătoare de flăcări.

Trebuie să facem asta. Altfel, ne mănâncă de vii.

Da. Până când reuşim să construim armele necesare, oprim alimentarea cu fluid nutritiv a zgârie-stelelor.

Bună idee. Văzu deja camioanele apărând din deşert, mergând hurducându-se pe drumul tare, din pământ bătătorit. **Poate asta îi va împiedica să se înmulţească. Dacă nu facem asta, nenorociţii se vor extinde ca o molimă.**

*

Aflate la cincizeci de ani-lumină de Hesperi-LN, *Lady Mac* şi *Oenone* încercară o manevră de apropiere. Joshua folosi radarul, iar Syrinx câmpul de distorsiune al şoimului-de-vid. La o asemenea adâncime în spaţiul interstelar nu exista lumină nici cât să se ilumineze o gigantă albă gazoasă. Cele două artefacte tehnologice, acoperite cu spumă nereflectorizantă, erau doar zone de întuneric mai profund. Singurul indiciu privind existenţa lor pe care l-ar fi putut avea un observator ar fi fost momentul în care navele ar fi eclipsat o stea îndepărtată.

Când Joshua puse în funcţiune propulsiile ionice ale lui *Lady Mac* pentru a-şi păstra altitudinea, într-un act reflex, Syrinx se văzu silită să clipească des pentru a-şi îndepărta lacrimile din ochi. Flăcările

albastre erau orbitoare pentru blisterele senzorilor optici aclimatizaţi pentru spaţiul profund ai lui *Oenone.* Ambele nave îşi extinseră tuburile de ecluză şi andocară. Joshua îi conduse pe Alkad, Peter, Liol şi Ashly în toroidul pentru echipaj al şoimului-de-vid. Se strânseseră pentru a analiza datele obţinute pe Tanjuntic-RI şi pentru a stabili următoarea etapă a zborului. Prezenţa celor doi fizicieni era absolut necesară. Joshua îl convocase pe Ashly pentru experienţa lui vastă (şi încântarea) privind culturile noi şi ciudate, lucru care ar fi putut fi de folos. Prezenţa lui Liol era ceva mai greu de justificat. În comparaţie cu ceilalţi, el călătorise cel mai puţin prin univers. Numai că… Joshua se obişnuise să aibă în preajmă o persoană căreia nu trebuia să îi explice totul. Gândeau la fel despre aceleaşi lucruri. Asta îl făcea pe Liol să devină un sprijin util dacă Joshua voia să discute o chestiune controversată.

Syrinx îi aştepta în dreptul ecluzei interioare, o amintire ciudată, pentru mintea ei, legată de ultima prezenţă a lui Joshua la bordul navei ei, când ambele aparate de zbor erau andocate. Chiar dacă avusese vreodată îndoieli în privinţa lui, ele se risipiseră la Hesperi-LN. Acum se bucura că el însoţea nava *Oenone* şi nu cine ştie ce căpitan eficient din Marina Confederaţiei, din escadrila Sărutul Morţii a lui Meredith Saldana.

Îi conduse în salonul principal de pe *Oenone.* Compartimentul lung era mobilat cu canapele simple de culoare ruginie, asortate cu domoala curbură a pereţilor. Pe rafturile dulapurilor cu uşi din sticlă se găseau obiecte colecţionate de membrii navei în cursul zborurilor, începând cu simple pietricele şi terminând cu sculpturi antice, ba chiar mostre de produse neobişnuite de larg consum.

Monica stătea alături de Samuel pe una dintre canapele. Joshua se aşeză pe alta, lângă ei, faţă în faţă cu Renato, Oski şi Kempster. Alkad şi Peter stăteau cu Parker, care îi adresă un salut simplu şi politicos fostei lui colege, ca şi cum nu ar fi manifestat niciun sentiment faţă de activităţile şi motivele ei. Joshua nu crezu nicio clipă acest lucru.

Syrinx luă loc alături de Ruben şi le zâmbi tuturor.

– Acum suntem toţi aici. Oski, am luat ceva de pe nava-arcă?

Specialistul în electronică aruncă o privire la blocul procesor subţire de pe masa din lemn de trandafir aflată în faţa ei.

– Da. Am reuşit să datavizăm toate fişierele stocate în terminalul Habitaţie Planetară în procesoarele noastre. Acum sunt traduse toate. Există numeroase informaţii privind cele cinci planete pe care le-au colonizat înainte de Hesperi-LN.

– Am accesat şi eu câteva fişiere, spuse Monica. Am avut dreptate, una dintre planete a fost locuită de o specie înzestrată cu raţiune. Se afla într-o etapă industrială timpurie.

Dataviză procesorul din salon. O lentilă AV de pe tavan se activă, proiectând un con de lumină ca un laser în compartiment. La bază, puţin deasupra podelei, se materializară câteva imagini bidimensionale. Fotografii de recunoaştere aeriană, înfăţişând oraşe cenuşii şi murdare, clădiri din cărămidă dispersate într-un peisaj cu vegetaţie verde-albăstruie. Toate oraşele aveau îngrămădite la periferie şiruri de fabrici, ale căror coşuri înalte şi mohorâte scuipau fum gros spre cerul azuriu. Mici vehicule se deplasau pe drumuri pietruite, înguste, scoţând fum şi noxe. Agricultura era extensivă, câmpiile erau împărţite în pătrate ca pe tabla de şah, în stil uman, tăind din păduri şi oprindu-se la baza dealurilor abrupte.

Aterizând pe câmpuri şi pajişti din afara oraşelor, avioanele spaţiale Tyrathca începură să prezinte alte imagini. Mulţimi de fiinţe bipede cu patru braţe, aşa cum văzuse Monica în cubul-exponat din arhivă, erau arătate cum fugeau din calea soldaţilor Tyrathca înarmaţi. Prim-planuri ale clădirilor neobişnuite, cu acoperişuri arcuite. Nu aveau ferestre în pereţii exteriori, însă un puţ de lumină amintind de un horn asigura iluminarea interiorului. Dispunerea arhitectonică era evidentă, iar multe dintre ele fuseseră lovite de proiectilele Tyrathca, lăsând la vedere structurile arse.

La un moment dat, ceea ce trecuse drept armată de xenoci pornise la luptă. Piese de artilerie grosolane, trase de animale ca nişte cai cu opt picioare care mergeau încet şi legănat, fuseseră trimise împotriva avioanelor spaţiale. Maserele transformaseră totul în resturi fumegânde.

– Iisuse, murmură Joshua când se termină fişierul. O adevărată invazie a extratereştrilor cu ochi cât farfuriile. Treaba asta aminteşte de nişte frânturi dintr-o adaptare cu buget restrâns a *Războiului Stelelor.*

– Îmi pare rău, dar era inevitabil, spuse Parker cu regret în glas. Încep să învăţ din proprie experienţă cât de rigid se agaţă speciile individuale de propriile filosofii şi legi şi cât de diferite pot fi ele de ale noastre.

– Au comis un genocid, spuse Monica, uitându-se furioasă la directorul vechiului proiect. Dacă a mai rămas în viaţă vreunul din xenocii ăia, probabil că a ajuns sclav. Şi tu numeşti asta filosofie? Ce dracu'!

– Noi considerăm genocidul drept cea mai gravă crimă pe care o poate comite o persoană sau un guvern, spuse Parker. Exterminarea

pe scară mare, nu numai a vieţii, ci şi a unui model de viaţă. Astfel de acte ne revoltă, şi pe drept cuvânt, pentru că aşa suntem noi. Avem emoţii şi empatii, unii ar spune că ele ne guvernează. Vă amintesc că Tyrathca nu au asemenea trăsături. Ceea ce poate fi considerat emoţie în cazul lor este protecţia pe care o oferă copiilor şi clanului. Dacă aduci o castă de născători în faţa unui tribunal pentru crime de război pentru a răspunde de această atrocitate, Tyrathca nu ar putea să înţeleagă ce caută acolo. Ei nu pot fi judecaţi potrivit legilor noastre, deoarece ele reprezintă întruchiparea civilizaţiei noastre. Indiferent cât de mult am dispreţui ce fac, nu-i putem condamna. Drepturile umane sunt exact ceea ce sunt: umane.

– Au cucerit o planetă întreagă, şi nu crezi că au făcut ceva rău?

– Ba sigur au făcut rău. Potrivit standardelor noastre. Şi potrivit acestora, tot rău au procedat şi kiintii refuzând permanent să ne ofere soluţia la posedare, pe care ştim că o deţin. Ce propui, să punem sub acuzare şi specia Jobis?

– Nu vorbeam despre o punere sub acuzaţie, ci despre întreaga situaţie a Tyrathca. Având în vedere ceea ce am descoperit, trebuie să ne reconsiderăm misiunea.

– Cum adică, să o reconsiderăm? întrebă Joshua. Condiţiile iniţiale nu s-au schimbat, şi nici scopul nostru. De acord, Tyrathca au comis o crimă oribilă cu mii de ani în urmă. Noi, aceste două nave, nu putem face nimic în privinţa asta. Dar ştim că trebuie să îi tratăm cu mai multă precauţie decât până acum. Când ne întoarcem, Adunarea Confederaţiei poate stabili ce se poate face în legătură cu genocidul.

– Dacă vor avea permisiunea de a întreprinde o asemenea acţiune, spuse Monica încet. Mă înfurie ideea de genocid. Dar mai mult mă îngrijorează implicaţiile zilei de azi.

– Cum ne-ar putea afecta asta? întrebă Alkad. Şi mă refer la cineva care are o experienţă directă în ceea ce priveşte genocidul. Da, ceea ce am văzut este oribil. Dar s-a petrecut cu mult timp în urmă şi departe de noi.

– Ne afectează, pentru că ni-i arată pe Tyrathca în adevărata lor lumină. Gândeşte-te, acum am stabilit că au existat o mie de nave-arcă.

– O mie două sute opt, spuse Renato. Am verificat din nou fişierele referitoare la rutele de zbor.

– Grozav, deci e mai grav, zise Monica. Presupunând că fiecare dintre ele a avut mai puţin succes decât Tanjuntic-RI, să presupunem că au înfiinţat câte două colonii fiecare, asta înseamnă că au o populaţie de cel puţin două sau trei ori mai mare decât Confederaţia.

– Răspândită într-un volum uriaş de spaţiu, spuse Kempster. Şi nu reprezintă o entitate politică la fel de coerentă precum civilizaţia noastră.

– Doar pentru că nu au simţit nevoia de a realiza unitatea, spuse Monica. Deocamdată. Ascultaţi, lucrez în domeniul informaţiilor; eu şi Samuel ne petrecem timpul evaluând riscul potenţial, pentru asta am fost instruiţi. Noi surprindem problemele în fază embrionară. Şi asta este situaţia cu care ne confruntăm acum. Am descoperit o ameninţare puternică la adresa Confederaţiei, care, după părerea mea, este la fel de periculoasă ca şi posedarea.

– Periculoasă din punct de vedere fizic, interveni Samuel. Zâmbi drept scuză pentru că îi întrerupsese. Sunt de acord cu Monica: Tyrathca ridică o problemă neaşteptată.

– Prostii, spuse Joshua. Uitaţi-vă ce le-am făcut pe Hesperi-LN. Tu şi sergenţii aţi învins un regiment întreg de soldaţi. Iar *Lady Mac* a zburat în cerc în jurul navelor lor. Tehnologia Confederaţiei ne ajută să îi depăşim cu mult.

– Nu tocmai, Joshua, spuse Ashly. Pilotul continua să se uite îngrijorat la ultima imagine proiectată de lentila AV. Monica spune de fapt că am stârnit un cuib de viespi, după cum sună proverbul. Ameninţarea potenţială a Tyrathca este ceva serios. Dacă toate acele mii de planete-colonie s-ar uni, numai numărul lor ar reprezenta o problemă uriaşă. Şi deţin tehnologie provenită de la Confederaţie, pentru că le-am vândut destule arme în trecut. Dacă ar vrea, ar putea construi viespi-de-luptă folosind tehnologia retro.

– Ai văzut cum le-au folosit împotriva lui *Lady Mac,* spuse Joshua. Tyrathca nu sunt capabili să poarte un război în spaţiu, nu au dotarea neurală pentru aşa ceva.

– Ar putea învăţa. Cu tatonări şi greşeli şi-ar putea dezvolta abilităţile. De acord, probabil că nu vor fi niciodată la fel de buni ca noi. Dar aici intervine numărul lor mare, şi asta acţionează împotriva noastră. În cele din urmă, ne-ar putea învinge printr-un război de uzură.

– Dar de ce ar face asta? întrebă Liol, desfăcându-şi braţele. Pentru numele lui Hristos, vorbim aici de parcă ne-am afla în război cu ei. Sigur că s-au înfuriat pentru că am apărut în sistemul lor şi am făcut ceva deranj. Dar acest zbor poate fi negat cu totul, corect? Nimeni nu va recunoaşte că ne-a trimis acolo. Doar nu-ţi angajezi întreaga rasă într-un conflict care ar putea ucide miliarde de oameni doar pentru că noi am violat o epavă pe care ei o abandonaseră deja.

– Manifestăm tendinţa de a trece cu vederea ce sunt ei, ca să ne putem menţine politica preferată de toleranţă diplomatică, spuse

Samuel. Ne place să îi considerăm destul de simpli şi încăpăţânaţi; neghiobi la modul absolut. O specie faţă de care ne socotim superiori, fără ca ei să fie conştienţi de atitudinea noastră condescendentă şi mulţumită de sine. Când, în realitate, Tyrathca sunt o specie atât de agresivă şi teritorială, care şi-a creat o castă de soldaţi. Au *creat-o.* Cu greu putem înţelege intenţia care stă la baza unui asemenea fenomen. Aşa ceva se realizează în zece milenii. În tot acest timp, pe lumea lor, climatul social a menţinut presiunile care impuneau o astfel de evoluţie. Istoria lor este o monocultură a conflictului.

– Tot nu înţeleg ce îi face periculoşi, insistă Liol. În orice caz, totul funcţionează în favoarea lor. Le-am pus la dispoziţie propulsia TTZ cu mai bine de două sute de ani în urmă. Şi ce au făcut cu ea? S-au grăbit să ia legătura cu rudele lor de mult pierdute şi aflate pe primele cinci planete-colonii? Pe naiba. Au întemeiat mai multe lumi-colonii pentru ei, astfel ca rudele lor apropiate să poată beneficia de ele. Nu au vrut să împărtăşească acea mică comoară tehnologică cu nimeni altcineva.

– Ai dreptate, spuse edenistul. Cu o singură precizare: până în prezent. Aşa cum a spus Monica, avem de-a face cu conceptul potenţialului. Într-o anumită privinţă, Tyrathca sunt ca şi noi; o ameninţare externă îi va uni. Navele-arcă sunt dovada.

– Noi nu suntem o ameninţare pentru ei! spuse Liol, aproape strigând.

– Nu am fost până acum, replică Monica. Până acum ei nu au ştiut că am putea deveni *periculoşi.* Au fost atât de tulburaţi de posedaţii umani, încât au ales imediat izolarea. Noi am devenit o primejdie. Posedaţii au atacat aşezările Tyrathca. Puterea noastră militară superioară s-a multiplicat în proporţie necunoscută. Nu uitaţi că ei nu consideră umanitatea ca fiind împărţită între posedaţi şi nonposedaţi. Suntem o singură specie, care, brusc şi spectaculos, s-a schimbat în rău. Făcu un semn către proiecţie. Iar acum am văzut ce se întâmplă cu speciile xenoc care intră în conflict cu Tyrathca.

Liol deveni tăcut din nou, strâmbându-se şi simţindu-se acum mai curând îngrijorat decât furios pentru că pierduse disputa.

– Bine, spuse Joshua. Presupunând că supravieţuim posedării, există potenţialul pentru un conflict între Tyrathca şi Confederaţie. Asta tot nu afectează misiunea noastră.

– Confederaţia ar trebui prevenită în legătură cu această posibilitate, spuse Monica. Am aflat mai multe despre caracterul Tyrathca decât oricine până acum. Şi, ţinând seama de politica lor izolaţionistă, este posibil ca nimeni să nu poată descoperi mai multe. Aceste informaţii prezintă acum o considerabilă importanţă strategică.

– Sper că nu sugerezi în mod serios să ne întoarcem, spuse Joshua.

– Mă văd silit să fiu de acord cu Monica, pentru că acesta este un factor de care trebuie să se ţină seama, zise Samuel.

– Ba nu, spuse Joshua. Daţi proporţii exagerate acestei probleme. Uitaţi-vă, ne aflăm la patruzeci şi doi de ani-lumină de Yaroslav, cel mai apropiat sistem stelar al Confederaţiei. *Lady Mac* va trebui să dezvolte mult delta-V pentru a egala vitezele. Ne-ar trebui mai bine de o zi ca să ajungem acolo şi la fel de mult ca să ne întoarcem. Iar acum, timpul este factorul cel mai important. Cine ştie ce pun la cale posedaţii? S-ar putea să fi preluat controlul asupra sistemului Yaroslav.

– Nu prin habitatele edeniste, spuse Monica. Şoimii-de-vid ar putea transmite avertismentul nostru.

– *Oenone* va avea nevoie doar de o zi ca să ajungă la Yaroslav şi să se întoarcă, spuse Ruben. Întârzierea nu ar fi mare.

Îi aruncă un zâmbet încurajator lui Syrinx.

Ea nu-i răspunse în acelaşi fel.

– Nu vreau să ne despărţim acum, spuse ea. Pe de altă parte, nu am stabilit nici măcar cum progresează căutarea Zeului Adormit. Cred că ar trebui măcar să auzim evaluarea de bază a echipei lui Parker înainte de a lua o asemenea decizie.

– De acord, se grăbi să spună Joshua.

Monica se uită spre Samuel, apoi ridică din umeri.

– Bine.

Parker se apleacă în faţă, îngăduindu-şi un zâmbet.

– Bine măcar că am o veste bună pentru voi, am confirmat că Zeul Adormit există. Am găsit o referire la el într-un fişier Tyrathca.

Cei din salon zâmbiră. Ashly bătu din palme şi, entuziasmat, spuse pe nerăsuflate:

– Bravo!

El şi Liol îşi surâseră larg.

– Fişierul nu ne spune ce este acest zeu, zise Kempster cu glas răguşit. Ci doar ce a făcut. Şi asta e foarte ciudat…

– Presupunând că e adevărat, interveni Renato.

– Nu mai fi atât de sceptic, băiete. Am discutat deja despre aspectul ăsta. Tyrathca nu inventează poveşti, nu se pricep.

– Şi atunci de ce este în stare?

– Din câte mi-am dat seama, a transportat una dintre navele-arcă o sută cincizeci de ani. Instantaneu.

– Cu acţionare stelară? întrebă Joshua dezamăgit.

– Nu cred. Oski, te-aş ruga să ne prezinţi asta în perspectivă.

– Desigur. Datavizǎ blocul procesor de pe masa ei, ştergând de pe proiecţia AV imaginea finală a invaziei Tyrathca. Aceasta este o simulare a traseului urmat de Tanjuntic-RI de la Mastrit-PJ până în Hesperi-LN, în baza celor descoperite de noi în fişierele arcei. Lentila AV proiectă o hartă stelară complexă având în centru pata colorată a nebuloasei Orion. O stea roşie din partea opusă a nebuloasei faţă de Confederaţie era înconjurată de un roi de iconiţe informaţionale. Mastrit-PJ este în prezent ori o gigantă roşie, ori o supergigantă, şi trebuie să se afle foarte aproape de latura cealaltă a nebuloasei, motiv pentru care nu am văzut-o până acum. Aşa, Tanjuntic-RI a zburat ocolind nebuloasa. Nu ştim pe unde, pentru că Tyrathca nu au dezvăluit poziţia altor colonii de-ale lor faţă de noi, iar noi nu am extras suficiente informaţii din terminalele lor pentru a stabili acest lucru. Dar ştim cu certitudine că s-a oprit de unsprezece ori în timpul călătoriei, ajungând în cele din urmă la Hesperi-LN. Cinci dintre opriri au fost făcute pentru a înfiinţa colonii; celelalte au avut loc în sisteme stelare fără nicio planetă biocompatibilă, astfel că doar au realimentat şi au reparat Tanjuntic-RI, după care au pornit mai departe. O linie albastră şi subţire se întindea de la Mastrit-PJ, legând unsprezece stele într-o curbă aproximativă care mergea în jurul părţii sudice galactice a nebuloasei luminiscente. Acest traseu este important, deoarece a făcut nava-arcă să iasă din linia directă de vedere faţă de Mastrit-PJ. Laserul lor de comunicaţii nu a fost suficient de puternic pentru a penetra praful şi gazul din care este alcătuită nebuloasa. De aceea, după cea de-a patra stea vizitată, toate mesajele către şi de la Mastrit-PJ au trebuit transmise prin intermediul coloniilor. Lucru care explică de ce ultimele fişiere cu comunicate au fost stocate în terminalul Habitaţie Planetară.

– Credem că extinderea stelară a lui Mastrit-PJ explică reducerea traficului de mesaje, spuse înfocat Renato. Spre sfârşitul zborului, Tanjuntic-RI comunica doar cu coloniile. Unele mesaje erau transmise şi din colonii înfiinţate de alte nave-arcă, dar dinspre Mastrit-PJ nu sosea nimic.

– Mă surprinde că a venit ceva, zise Alkad. Dacă ar fi detonat într-o gigantă roşie, nimic nu ar fi supravieţuit. Planetele stelei ar fi fost consumate.

– Trebuie să fi stabilit un soi de redută în haloul cometar, replică Renato. La o adică, pe vremea aceea, resursele lor de astroinginerie erau considerabile. Cei care nu au apucat să plece cu navele-arcă sigur au încercat să se salveze.

– Bună presupunere, recunoscu Alkad.

– Însă civilizaţia ar fi fost finită, spuse Renato. Nu aveau noi resurse de exploatat, nu se puteau alimenta, aşa cum făceau navele-arcă atunci când ajungeau la vreun nou sistem stelar. Aşadar, în cele din urmă, au pierit. Aşa se explică absenţa mesajelor din ultimii cinci mii de ani.

– Însă unul dintre ultimele comunicate de pe Mastrit-PJ a fost cel care făcea referire la Zeul Adormit, spuse Parker. Un secol mai târziu, ei au ieşit în sfârşit în eter. Tanjuntic-RI transmisese un mesaj prin care solicita detalii suplimentare, dar la acea vreme se aflau la opt sute de ani-lumină depărtare. Civilizaţia Mastrit-PJ dispăruse probabil înainte ca prima colonie să fi primit primul comunicat.

– Putem să-l vedem? întrebă Ruben.

– Sigur, răspunse Oski. Am izolat fragmentele relevante ale mesajului, pentru că în el există multă vorbărie despre sursă şi compresie. Şi au repetat fiecare mesaj de mii de ori vreme de aproape două săptămâni pentru a fi siguri că fiecare părticică a lui era primită integral.

Apoi ea le dădu codul fişierului. Când îl accesară, procesorul prezentă o foaie simplă cu un text.

SEMNAL SOSIRE PRIMIT
DATA 75572-094-648
SURSA RELEUL FALINDI-TY
MASTRIT-PJ ANUNŢ

SEMNALUL NAVEI SWANTIC-LI RESTABILIT DATA 38467-046-831.
ULTIMUL SEMNAL PRIMIT LA DATA DE 23867-032-749.

INCLUSE
DETALII DE TRANSMISIE
RAPOARTE SWANTIC-LI

DATA 29321-072-491. DEFECŢIUNE LA TAMPOANELE CU PLASMĂ ÎN TIMPUL DECELERĂRII SPRE SISTEMUL STELAR.********* MULTIPLE AVARII DE IMPACT. 1 INELUL DE LOCUIRE DEPRESURIZAT. 27 CAMERE DE SPRIJIN INDUSTRIAL AVARIATE CU PIERDERI ALE ECHIPAMENTELOR RELEVANTE. 32% DIN POPULAŢIE UCISĂ. FUNCŢIILE DE SUSŢINERE BIOTICĂ, NESUSTENABILE. ÎNCETAREA FUNCŢIILOR DE SUSŢINERE BIOTICĂ ANTICIPATE ÎN TERMEN DE 7 SĂPTĂMÂNI. NU EXISTĂ PLANETE LOCUIBILE ÎN ACEST SISTEM. SENZORII AU LOCALIZAT O PERTURBARE SPAŢIALĂ EXTINSĂ CARE ORBITEAZĂ STEAUA. ESTE O SURSĂ ADORMITĂ DE PUTERE DUMNEZEIASCĂ. VEDE UNIVERSUL.

CONTROLEAZĂ ORICE ASPECT AL EXISTENŢEI FIZICE. RAŢIUNEA SA DE A EXISTA ESTE DE A FACILITA PROGRESUL ENTITĂŢILOR BIOLOGICE. SOSIREA NOASTRĂ A TREZIT-O. CÂND I S-A SOLICITAT AJUTOR, A TRANSPORTAT SWANTIC-LI SPRE ACEST SISTEM SOLAR LA DEPĂRTARE DE 160 DE ANI-LUMINĂ, UNDE SE AFLĂ O PLANETĂ LOCUIBILĂ. PENTRU CEI CARE VOR VENI DUPĂ NOI, O CONSIDERĂM UN ALIAT AL TUTUROR TYRATHCA.

DATA 29385-040-175. POPULAŢIA DE PE SWANTIC-LI TRANSFERATĂ PE PLANETA LOCUIBILĂ. COLONIA GOERTHT-WN ESTE ÎNFIINŢATĂ.

La sfârşitul fişierului erau anexate trei imagini. Calitatea lor era slabă, chiar după ce fuseseră trecute prin programe filtrante de amplificare şi discriminare. Toate înfăţişau o pată cenuşiu-argintie pe un fundal stelar.

Indiferent ce ar fi fost obiectul, Tyrathca de pe Coastuc-RT îi reprodusese forma aproape exact: un disc lat cu spire conice care se ridicau din fiecare latură. Avea suprafaţa netedă, fără niciun semn sau structură vizibile, prezentând doar un luciu metalic.

– Cât de mare este? întrebă Joshua.

– Mărime necunoscută, spuse Renato. Şi imposibil de aproximat. Nu avem niciun fel de referinţe. Nu s-a precizat lungimea focală pentru niciuna dintre imagini, astfel că nu avem posibilitatea de a preciza vreo cifră. Ar putea avea mărimea unei gigante gazoase ori ar putea avea diametrul de doi kilometri. Singurul indiciu pe care îl pot folosi este afirmaţia lor că prezintă o distorsiune spaţială extinsă, despre care presupun că este un câmp gravitaţional puternic. Acest lucru ar trebui să elimine orice obiect prea mic. Cea care întruneşte cât de cât condiţiile pentru a se încadra în parametrii pe care i-am obţinut până acum ar fi o mică stea neutronică, dar care nu ar putea avea o asemenea formă.

Joshua se uită lung la Alkad.

– Indiferent de mărime, stelele neutronice nu prezintă proprietăţile descrise de Tyrathca în comunicat, spuse ea. Şi nici nu arată astfel. Cred că trebuie să presupunem că este vorba de un artefact.

– Nu am de gând să contrazic teoriile nimănui, spuse Kempster. Pur şi simplu, nu deţinem suficiente informaţii pentru a stabili natura lui. E total inutil să încercăm să bănuim ce înfăţişează cinci fotografii neclare. Am stabilit existenţa unui lucru care are unele proprietăţi foarte ciudate.

– Termenul de putere dumnezeiască este fascinant, interveni Parker. Mai ales pentru că nu ne confruntăm cu nuanţe ale limbii

vorbite. Textul simplu conferă traducerii noastre un nivel mult mai bun de acurateţe.

– Ha! exclamă Kempster şi făcu un semn de respingere către director. Termină cu chestiile astea, noi nu avem nici măcar o definiţie precisă a cuvântului zeu în limba noastră. Fiecare cultură atribuie valori diferite unui zeu. Umanitatea a folosit termenul pentru a denumi totul, începând cu creatorul universului şi terminând cu un grup de bărbaţi furioşi care nu au altceva mai bun de făcut decât să influenţeze vremea. E un concept, nu o descriere.

– Oricum ai vrea tu să despici firul în patru din punct de vedere semantic, zeu presupune o putere extraordinară în orice limbă.

– Putere zeiască, nu zeu, îl corectă Ruben cu hotărâre. Şi acest lucru trebuie să fie semnificativ. Cu siguranţă e un artefact. Şi cum nu l-au construit Tyrathca, probabil că avem o şansă de a-l trezi din nou.

– Dormea, dar sosirea lor l-a trezit, spuse Oski. Sună ca şi cum nu trebuie să apeşi vreun buton ca să-l activezi.

– Eu continui să susţin că pare a fi o propulsie stelară, zise Liol, dând din cap spre Joshua. Comunicatul spune că el facilitează progresul entităţilor biologice şi a propulsat acea navă-arcă o sută şaizeci de ani-lumină. Asta pare foarte clar. Nici nu e de mirare că Tyrathca au socotit că era de-a dreptul miraculos. Ei nu deţin tehnologie superluminică. Iar o propulsie stelară suficient de mare pentru a transporta o navă-arcă ar trebui să aibă nişte proporţii impresionante. Era normal să îi uimească, în ciuda caracterului lor flegmatic şi fatalist.

– Au zis o mulţime de lucruri despre el, spuse Joshua. Dar nimic nu se leagă. Cum să mă exprim? Niciuna dintre calităţile atribuite lui nu reprezintă aspecte ale unei singure maşini. Propulsiile stelare nu respectă universul şi nici nu controlează existenţa fizică.

– Aş putea veni cu câteva întrebări suplimentare, zise Syrinx. De exemplu, ce caută într-un sistem stelar fără nicio planetă biocompatibilă? S-ar părea de asemenea că există un gen de simţire care controlează. Nu uitaţi că Tyrathca i-au cerut ajutorul, nu au pornit propulsia ca să zboare de acolo.

– Oricum nu ar fi avut cum să facă asta, spuse Samuel. El a trimis Swantic-LI către un sistem cu o planetă de nelocuit. Cu alte cuvinte, ştia că exista una acolo, iar Tyrathca nu aveau habar de ea.

– Asta îl face benign, spuse Kempster. Ori cel puţin prietenos; probabil că faţă de entităţile biologice. Iar eu sunt suficient de arogant ca să cred că, dacă a cooperat cu Tyrathca, ar trebui să se arate la fel de amabil şi cu noi.

Joshua se uită pe rând la membrii grupului.

– Dacă nu are nimeni ceva de adăugat privind capacităţile sau natura lui, cred că am aflat destule pentru a confirma că trebuie să ne continuăm misiunea. Monica, vrei să spui nu?

Agenta ASE îşi strânse capul în mâini şi privi spre punte.

– Sunt de acord că totul sună foarte impresionant, dar eu nu atrăgeam doar atenţia asupra faptului că Tyrathca reprezintă o problemă. Ei mă îngrijorează ca ameninţare.

– O oarecare perioadă de timp nu va trebui să fim îngrijoraţi din cauza lor, spuse Oski. Chiar presupunând că ai dreptate sută la sută, iar ei acum consideră rasa umană drept o ciumă periculoasă care trebuie distrusă cu totul, vor trece decenii până când ar putea măcar lua în calcul o asemenea acţiune. Să ne gândim la ce este mai rău şi să presupunem că au călătorit deja de la Hesperi-LN până la celelalte colonii înfiinţate de Tanjuntic-RI. Tot nu vor fi capabili să construiască nave stelare TTZ în viitorul apropiat. Cinstit să fiu, am îndoieli că vor reuşi vreodată aşa ceva. Având în vedere lipsa lor de intuiţie, retroingineria sistemelor noastre va fi foarte dificilă pentru ei. Chiar dacă le-ar descifra, vor trebui să construiască staţii de producţie. Aşadar, chiar dacă acest zbor ne îndepărtează doi ani, vom reuşi să revenim la vreme pentru a-l avertiza pe Primul-amiral.

Monica îl consultă pe Samuel.

– Cred că e logic, zise el.

– Bine, spuse ea cu oarecare rezerve. Recunosc, sunt curioasă în legătură cu acest Zeu Adormit.

– Bine, continuă Joshua. Următoarea întrebare, unde dracu’ e? Ai lăsat alb pe foaie la poziţia sistemului stelar.

– Are coordonate cu zece cifre, spuse Kempster. Dacă ţii neapărat, îţi pot oferi o translatare directă. Din păcate, este un nonsens total, pentru că nu deţinem almanahul Tyrathca din care au fost preluate.

– Ei, asta-i bună! Liol se lăsă moale pe canapea, lovind cu palma în perne de frustrare. Vrei să spui că trebuie să ne întoarcem în Tanjuntic-RI?

– Ar fi de-a dreptul lipsit de înţelepciune, replică Samuel. Cred că în cazul ăsta se aplică analogia cu cuibul de viespi. Să ştiţi că i-am stârnit suficient.

– *Oenone* nu poate găsi poziţia? întrebă Liol. Ştiam că şoimii-de-vid au o percepţie foarte bună a spaţiului.

– Adevărat, spuse Syrinx. Dacă am avea un almanah Tyrathca, v-am putea duce direct spre steaua unde se află Zeul Adormit. Însă mai întâi avem nevoie de el, şi acolo e singurul loc din care îl putem lua. Trebuie să ne întoarcem.

– Nu e chiar aşa, interveni binedispus Kempster. Există un al doilea sistem stelar în care ştim că există almanahul: Mastrit-PJ. Ba chiar mai mult, ei au primit în mod direct mesajul trimis de Swantic-LI; s-ar putea să existe altele care nu au fost transmise către Tanjuntic-RI. Nu trebuie decât să ocolim nebuloasa Orion şi orice stea roşie gigantă existentă ar străluci spre noi ca un fascicul puternic. Imediat ce îl sesizează vectorii, putem găsi un vector valabil de apropiere.

– Din punctul nostru de vedere, e mai promiţător aşa, mai ales că Mastrit-PJ este nelocuit în prezent, spuse Parker. De data aceasta vom putea lucra în linişte, şi mai minuţios, extrăgând din ruine toate fişierele de care avem nevoie.

– Nu ştim de cât timp este moartă această civilizaţie-redută, spuse Oski, iar în glasul ei se furişă un ton de îngrijorare. Starea relicvelor Laymil este destul de proastă, iar ele nu au o vechime decât de două mii cinci sute de ani. Pot recupera orice din componente electronice care au fost expuse spaţiului o perioadă de două ori mai mare decât atât.

– Dacă va fi nevoie, putem explora în jurul stelelor cel mai apropiate de Mastrit-PJ ca să descoperim alte colonii Tyrathca. În zona aceea trebuie să existe multe. Probabil că încă nu au fost avertizate în privinţa comportamentului deviant al fiinţelor umane. Problema este că am putea descoperi cópii ale almanahului şi de partea cealaltă a nebuloasei.

– Nu contestam asta, spuse Oski. Ziceam doar că, să nu uităm, acolo ar putea apărea probleme.

– Treceţi cu vederea un lucru, interveni Joshua. Aproape că zâmbi când văzu feţele lor indignate. Va mai exista acolo un Zeu Adormit care să ne aştepte în cazul în care kiintii vor ajunge înaintea noastră? Şi ce naiba au ei cu zeul?

– Nu se poate să nu mergem mai departe din cauza kiintilor, spuse Syrinx. În orice caz, nu avem o dovadă clară că... Văzând privirea ironică a lui Joshua, se opri. În regulă, au fost la Tanjuntic-RI. Dar noi ştiam că îi interesa încă înainte de a porni în misiune. Din cauza lor ne aflăm aici. După mine, asta dovedeşte că Zeul Adormit reprezintă ceva deosebit.

– De acord, spuse Joshua. Atunci mergem dincolo de nebuloasă.

16

Cu cincizeci de ani în urmă, Sinon vizitase planeta Llandilo, locuită de etnici galezi, unde petrecuse trei ore în frig la vremea răsăritului de soare pentru a urmări un clan de Noi Druizi întâmpinând prima zi de primăvară. După cum se desfăşurau mai toate ceremoniile păgâne, fusese ceva plictisitor pentru un outsider, pentru că asistase la cântece intonate fals şi invocaţii gaelice interminabile adresate zeiţei-mamă a planetei. Doar decorul făcea totul demn de urmărit. Oamenii se strânseseră pe promontoriul unei faleze de pe coastă, care era orientat spre răsărit, unde un şir de piloni uriaşi din granit mergeau către mare. Localnicii numeau acel loc colonada Zeului.

La apariţia soarelui, ieşind roz şi auriu din negura care înfăşa marea, forma lui în creştere era aliniată perfect cu şirul de piloni. Unul după altul, vârfurile acestora străluceau orbitor, reflectând corone aurii-roşietice, în timp ce umbrele se îndepărtau. Înveselită de intensitatea emoţională a naturii, mulţimea de Noi Druizi, îmbrăcaţi în alb, reuşiseră să realizeze o armonie decentă şi glasurile lor răsunaseră de-a lungul şi de-a latul ţărmului.

Era o amintire ciudată pe care Sinon o aducea noului său corp de sergent, care avea o capacitate de memorie limitată. Nu-şi amintea nicidecum motivul pentru care păstrase acea imagine. Probabil era vorba de o supradoză de sentimentalism. Indiferent de motiv, amintirea aceea din Llandilo îi asigura acum o punte folositoare de aclimatizare cu prezentul. Nouă mii de sergenţi prinşi în capcană pe insula Ketton se strânseseră laolaltă aproape de marginea platoului pentru a-şi exercita voinţa, în vreme ce restul îşi uniseră strădaniile prin intermediul afinităţii, mergând hotărâţi prin noroaie către punctul de rendez-vous. Practic, nu se rugau, dar similitudinea vizuală cu Noii Druizi era o consolare amuzantă. Edeniştii asaltaţi aveau nevoie de orice fel de alinare pe care o puteau găsi într-o asemenea situaţie cumplită.

Prima lor prioritate, şi cea mai urgentă, fusese să oprească disiparea atmosferei de pe insula zburătoare, înainte ca toţi să se sufoce. O sarcină destul de uşoară pentru minţile lor adunate laolaltă, mai ales în acele momente când ei căpătaseră un oarecare grad de putere energistică; dorinţa unificată supunea orice trecea drept realitate locală. Până şi Stephanie Ash şi grupul ei de adepţi contribuiseră la acest lucru. Acum, era ca şi cum stratul de aer din jurul insulei devenise un scut vertical de netrecut.

Încurajaţi şi uşuraţi, îşi exprimară cea de-a doua dorinţă cu glas tare şi limpede: să se întoarcă. În teorie, aşa ceva ar fi fost uşor de făcut. Dacă o concentrare masivă de putere energistică îi adusese aici, pe acest tărâm, atunci o concentrare la fel de intensă ar fi trebuit să îi poată duce înapoi. Deocamdată, argumentul simetriei logice îi trădase cu desăvârşire.

– Hei, fraierilor, ar trebui să renunţaţi pentru moment, spuse Cochrane pe un ton iritat. E de-a dreptul sinistru să vă văd pe toţi stând neclintiţi ca o armată de zombi.

Alături de ceilalţi din grupul lui Stephanie, redutabilul hipiot îşi petrecuse un sfert de oră încercând să îi ajute pe sergenţi să stabilească o legătură cu vechiul univers. Când deveni evident (pentru ei) că o asemenea legătură avea să fie din cale afară de dificilă, dacă nu chiar imposibil de stabilit, îşi lăsase atenţia să o ia razna. Terminaseră prin a se aşeza în cerc în jurul Tinei, oferindu-i acesteia tot sprijinul şi alinarea de care erau în stare.

Ea era încă foarte slăbită, transpira şi tremura stând întinsă într-un sac de dormit foarte bine izolat. Unul dintre sergenţi, care avea cunoştinţe şi o examinase, spusese că pierderea de sânge era cea mai gravă problemă. Echipamentele lor de infuzie directă nu funcţionau aici, aşa că pregătiră o alimentare primitivă intravenoasă cu plasmă pentru ea.

Îngrijorarea nerostită a lui Stephanie era că Tina suferise răni interne care nu se puteau repara niciodată cu ajutorul puterii lor energistice, indiferent cât de mult ar fi dorit ei ca ea să se însănătoşească. În ceea ce privea ochii lui Moyo, subtilităţile cărnii îi învinseseră. Aveau nevoie de pachete nanonice medicale perfect funcţionale. Lucru care nu avea să se întâmple aici.

Celălalt motiv de îngrijorare pentru ea era tocmai ce se va întâmpla cu sufletele celor ale căror corpuri muriseră pe acest tărâm. Legătura lor cu lumea de dincolo fusese retezată în mod irevocabil. Nu era o perspectivă pe care să-şi dorească să o analizeze. Deşi, privind la buna dispoziţie a Tinei, jucată foarte prost, se gândi că ar putea afla cu toţii asta, şi încă destul de curând.

Sinon ieşi din starea de transă şi îşi îndreptă privirea spre Cochrane.

– Încercarea noastră de a manipula puterea energistică nu este un efort fizic epuizant. Întrucât nu putem face altceva aici, considerăm că este potrivit să ne continuăm eforturile de a reveni acasă.

– Aşa crezi, da? Da, bine, pot înţelege asta. Mă purific prin yoga. Aşa e drept. Însă, vezi tu, noi, boemii, mai dorim din când în când să şi *mâncăm.*

– Îmi pare rău, trebuia să spui asta mai devreme. Sinon se duse spre grămezile de rucsacuri şi arme, pe care sergenţii le abandonaseră. Şi-l găsi pe al lui şi îi desfăcu partea de sus. Regret, noi nu ingerăm hrană solidă, dar supa noastră nutritivă te va ajuta. Conţine toate proteinele şi vitaminele necesare unui sistem digestiv uman normal. Scoase câteva săculeţe argintii şi le distribui celor din grup, care le primiră cu priviri suspicioase. Ar trebui să suplimentaţi masa cu apă.

Cochrane scoase capacul supapei săculeţului şi mirosi bănuitor. În timp ce toţi ceilalţi îl urmăreau cu atenţie, el stoarse câteva picături din lichidul de culoarea ambrei pe deget şi le linse.

– Ce porcărie! Are gust de apă de mare. Domnule, nu pot mânca plancton brut, doar nu sunt balenă.

– Dar eşti suficient de mare ca să semeni cu una, mormăi Rana în barbă.

– Nu avem altă sursă de hrană, protestă blând Sinon.

– E bună, să ştii, îi spuse Stephanie sergentului masiv. Se concentră o clipă, apoi săculeţul ei se solidifică, devenind o tabletă de ciocolată. Nu-l lua în seamă pe Cochrane. Ne putem imagina că are orice gust dorim.

– Karma cea rea te va lovi, spuse hipiotul ironic. Hei, Sinon. Ai cumva vreun pahar la dispoziţie? Cred că încă mai ţin minte ce gust are o duşcă de bourbon de calitate.

Sergentul scotoci prin sac şi găsi o cană din plastic.

– Mulţumesc, prietene. Cochrane îl luă din mâna lui şi îl transformă într-un pahar mare din cristal. Îşi turnă o parte din supa nutritivă şi privi fericit cum aceasta se transformă în băutura lui preferată şi familiară. Aşa mai merge, spuse el.

Stephanie desfăcu ambalajul de pe ciocolata ei şi muşcă dintr-un colţ. Avea acelaşi gust ca şi delicatesa elveţiană de import despre care îşi amintea din copilărie. Însă, într-un caz ca acesta, îşi spuse ea gânditoare, memoria este de fapt gustul.

– Câtă supă nutritivă ţi-a mai rămas? întrebă ea.

– Fiecare dintre noi avea provizii pentru o săptămână, răspunse Sinon. Perioada a fost calculată presupunându-se că vom fi activi aproape tot timpul. În cazul unei raţionalizări atente, proviziile ar trebui să ţină între două şi trei săptămâni.

Stephanie contemplă suprafaţa denivelată, acoperită de noroi, a acelei porţiuni din insula zburătoare. În lumina strălucitoare, cu nuanţe albastre uniforme, care îi înconjura, bălţile cu apă aruncau sclipiri. Câţiva ferrangi şi kolfrani rătăciţi adulmecau marginile mlaştinilor care se uscau, ciugulind frunze din vegetaţia sufocată.

Asta nu putea fi suficient pentru a le asigura locuitorilor, sergenţi şi umani, măcar o singură masă.

– Cred că avem la dispoziţie doar perioada asta de timp. Chiar dacă am avea depozite pline de grâne, trei săptămâni nu ar fi de ajuns pentru a obţine o recoltă.

– Este discutabil dacă aerul ne va ajuta să rămânem în viaţă atâta vreme, spuse Sinon. Conform estimărilor noastre, insula poate asigura existenţa a peste douăzeci de mii de indivizi, fiinţe umane şi sergenţi. Nu vom rămâne fără oxigen, dar creşterea nivelului de dioxid de carbon rezultat din respiraţia atâtor oameni va atinge un nivel potenţial periculos peste zece zile, asta dacă aerul nu se poate recicla. De aceea suntem hotărâţi să explorăm potenţialul puterii noastre energistice.

– Ar trebui să vă ajutăm, spuse Stephanie. Numai că nu văd în ce fel am putea face asta. Niciunul dintre noi nu are afinitate.

– Ar putea exista un moment în care vom avea nevoie de instinctul vostru, spuse Sinon. Colectivul vostru ne-a adus aici. Este posibil să vă găsiţi drumul de întoarcere. O parte a problemei este că noi nu ştim unde ne aflăm. Nu avem niciun punct de referinţă. Dacă am avea idee unde suntem în funcţie de universul nostru, am putea realiza o legătură cu el. Dar cum noi nu am jucat niciun rol în aducerea insulei tocmai aici, nu ştim de unde să începem cercetarea.

– Cred că nici noi nu ştim asta, zise Moyo. Pentru noi e un adevărat rai, un loc în care Eliberarea nu ne poate face niciun rău.

– Interesant, spuse Sinon. Alţi câţiva sergenţi începură să asculte discuţia, dornici să afle orice amănunt relevant care ar putea apărea în vorbele bărbatului rănit. Nu ai mai cunoscut tărâmul acesta până acum, nu-i aşa?

– Nu. Nu în mod precis. Deşi cred că am înţeles intuitiv că un astfel de loc există ori ar putea exista. Dorinţa de a ajunge aici este endemică pentru noi, posesorii. Noi dorim să trăim acolo unde nu avem nicio legătură cu lumea de dincolo şi unde nu este nicio noapte care să reamintească de spaţiul pustiu.

– Şi crezi că acesta este spaţiul despre care vorbeşti?

– Pare să îndeplinească aproape toate criteriile, spuse Moyo. Deşi nu cred că pot garanta în ce priveşte absenţa nopţii, adăugă el cu amărăciune în glas.

– Celelalte planete sunt aici? întrebă Sinon. Norfolk, şi celelalte? Aţi fost conştienţi de ele la un anumit moment?

– Nu. Nu am auzit sau simţit nimic decât după ce ne-am mutat aici.

– Mulţumesc.

Instinctul pare a fi factorul conducător, le spuse el celorlalţi. **Nu cred că ne putem bizui pe asta pentru a obţine răspunsuri.**

Nu înţeleg de ce nu putem să dorim pur şi simplu să ne întoarcem cu toţii, spuse Choma. **Deţinem o putere egală cu a lor şi, pe de altă parte, avem o dorinţă la fel de mare de a ne întoarce.**

Minţile reunite în mini-Consensul lor hotărâră că existau două soluţii. Că posedaţii creaseră în mod spontan un continuum închis, doar pentru ei înşişi. Ceva improbabil. Deşi asta ar fi explicat unele caracteristici ale acestui tărâm – imposibilitatea funcţionării aparatelor electronice, întreruperea oricărei legături cu lumea de dincolo – crearea unui continuum cu totul nou prin manipularea spaţiu-timpului existent cu ajutorul energiei ar fi fost un proces extraordinar de complex. Se ajunsese acolo prin frică pură, lucru care scotea din calcul o asemenea procedură.

Mai probabil, acel continuum exista deja, izolat între dimensiunile nelimitate ale spaţiu-timpului. Lumea de dincolo era un asemenea spaţiu, dar cu parametri foarte diferiţi. Probabil că fuseseră azvârliţi în adâncul multitudinii de tărâmuri paralele conjunctive din interiorul universului. În astfel de condiţii, casa lor se găsea la o azvârlitură de băţ de locul în care se aflau acum. Pe de altă parte, putea fi de cealaltă parte a infinitului.

De asemenea apăruse imposibilitatea de a deschide chiar şi o gaură microscopică de vierme, în ciuda concentrării formidabile a puterii lor energistice. Asta nu prevestea nimic bun. Înainte, zece mii de posedaţi deschiseseră un portal suficient de larg pentru trecerea unei bucăţi de rocă cu diametrul de doisprezece kilometri. Acum, douăsprezece mii de sergenţi nu reuşeau să genereze nici măcar o fisură prin care să scoată de acolo un foton.

Probabil că stările energistice erau diferite acolo. Iar peste zece zile, când aerul avea să se termine, acea simplă diferenţă avea să-i ucidă.

Stephanie îl urmări pe Sinon două minute, până înţelese că acesta nu voia să mai spună şi altceva. Simţi minţile sergenţilor din jurul ei. Nu înregistră niciuna dintre supratensiunile emoţionale care trădau gândurile umane normale, şi doar o strălucire slabă de raţionalitate care palpita intermitent cu o umbră de pasiune, o flacără de lumânare care ardea o particulă de praf. Nu-şi dădu seama dacă acel lucru era elocvent pentru psihicul edenist ori pentru mentalitatea normală a sergenţilor.

Aşa cum stăteau într-o formaţie oarecum circulară, constructele masive bitek rămaseră tulburător de nemişcate.

După ce merseseră pe jos prin noroiul îmbibat de apă, sergenţii sosiţi în plutoane îşi lepădară imediat rucsacurile şi se aşezară alături de colegii lor într-o contemplare neclintită a sorţii lor dramatice. Din câte îşi dădea seama Stephanie, ei erau singurii umani printre sergenţi. Nou-sosiţii ocoliseră pe departe ruinele oraşului Ketton. Însă simţi un freamăt de minţi printre dărâmături. La început nedumerită de faptul că niciunul dintre ei nu se încumetase să discute cu sergenţii, acum atribuia o anumită resemnare acestui lucru.

– Ar trebui să ne ducem să stăm de vorbă cu ceilalţi, spuse ea. Dezbinarea asta e ridicolă în astfel de circumstanţe. Dacă vrem să supravieţuim, trebuie să cooperăm şi să conlucrăm.

McPhee oftă şi îşi şerpui corpul masiv pe sacul de dormit pe care stătea întins.

– Of, fetiţo, tu vezi numai latura bună a tuturor. Cască ochii. Aminteşte-ţi ce ne-au făcut ticăloşii ăştia şi lasă-i să fiarbă în suc propriu.

– Aş dori să deschid ochii, spuse Moyo cu asprime. Stephanie are dreptate. Ar trebui să facem măcar o încercare. Ar fi ridicol să organizăm tabere diferite.

– N-am vrut să jignesc pe nimeni. Subliniam doar că ei n-au făcut nicio încercare să discute cu noi sau cu sergenţii.

– Probabil că sunt prea speriaţi de sergenţi, spuse Stephanie. La urma urmelor, n-a trecut decât o jumătate de zi. Mă îndoiesc că ei îşi dau seama în ce belea ne-am trezit. Nu sunt la fel disciplinaţi ca edeniştii.

– Până la urmă vor afla, zise Rana. Lăsaţi-i să vină la noi când vor fi pregătiţi. Atunci nu vor fi periculoşi.

– Acum nu sunt periculoşi. Iar noi suntem în poziţia perfectă pentru a face prima mişcare.

– Uşurel, surioară, spuse Cochrane. Se chinui să se ridice în fund, iar mişcarea îl făcu să verse mult bourbon din pahar. Nu sunt periculoşi? I-auzi la ea! Ce părere ai de gagica aia de Ekelund? Ultima oară când le-am zis la revedere, a ridicat nişte baricade pe cinste.

– Situaţia s-a schimbat acum. L-ai auzit pe Sinon. Dacă nu găsim o cale de ieşire de aici, vom muri. Nu cred că ajutorul lor va conta, dar cu certitudine că nu va reduce şansele noastre.

– Îhâm. Nu-mi place deloc atunci când eşti logică, e ultima călătorie urâtă. Ştiu că e al naibii de nasol şi că nu pot scăpa.

– Bine. Înseamnă că vii cu noi.

– Da, la naiba.

– Eu rămân aici cu Tina, spuse Rana încet, şi o strânse uşor de mână pe prietena ei. Cineva trebuie să o aline.

Tina zâmbi cu o expresie de sfidare pierită.

– Vă fac greutăţi mari.

Urmă un cor de nu-uri şi de asigurări indignate din partea celorlalţi membri ai grupului. Se grăbiră toţi să-i zâmbească sau să facă gesturi de încurajare. Pe faţa lui Moyo apăru o expresie de disperare când pipăi în jur, căutând mâna îndrumătoare a lui Stephanie.

– N-o să lipsim mult, le spuse ea celor doi. Sinon. Îl bătu uşor pe umăr pe sergent. Vrei să vii cu noi?

Sergentul se mişcă.

– Da. E bună ideea de a stabili un contact. Ne va însoţi şi Choma.

Stephanie nu pricepu de ce proceda astfel. Nu era animată de dorinţa mecanică de a oferi protecţia care o îndemnase să îi ajute pe copiii de pe Mortonridge. Nici măcar sentimentul de paternalism care îi ţinuse laolaltă în săptămânile dinainte de Eliberare. Presupunea că putea fi vorba doar de autoconservare. Dorea ca părţile să conlucreze pentru a salva situaţia. Era nevoie de efortul lor fără nicio rezervă.

După cutremur, solul din jurul oraşului Ketton suferise o serie de schimbări. De-a latul insulei exista o curbă vagă, trădând forma originală a văii din care se desprinsese. Mici movile mărgineau mlaştinile ce se uscau încet, presărate pe pantă ca nişte dune mărunte de nisip ce pot fi văzute în estuarele care cunosc mareea. Din pădurile care sufocaseră poalele dealurilor rămăseseră doar ramuri dezgolite, care ieşeau din pământ şi se îndreptau cu hotărâre spre cer. Nu se mai vedea nici urmă din drumurile care supravieţuiseră potopului, întrucât cutremurul le măturase. În două rânduri găsiră foi crăpate de betoncarbon ieşind din noroi, înclinate la unghiuri ascuţite. Niciuna dintre ele nu putea fi asociată cu drumul care trecuse pe acolo.

Cum argila fusese din nou frământată, Stephanie se trezi că picioarele i se afundau în ea la fiecare pas. Nu era chiar atât de rău ca atunci când fugiseră ca să rămână în faţa jeepurilor, însă mersul îi cerea efort. Şi încă nu-şi recăpătaseră puterea pe deplin. La aproape un kilometru de periferia oraşului, ea se opri să se odihnească, dezamăgită de greutatea cu care respira.

Fiecare expiraţie o făcea să se simtă vinovată de faptul că otrăvea aerul.

De departe, Ketton arăta altfel, cel puţin faţă de peisajul înconjurător. Zonele individuale, aglomerate de culoare, veneau în sprijinul teoriei potrivit căreia, deşi mai toate clădirile erau avariate, măcar ele rămăseseră într-o oarecare măsură intacte. Acum putea vedea ce sofism era acesta. Ar fi trebuit să fie prevenită în legătură cu absenţa totală a copacilor.

Cochrane îşi împinse ochelarii de soare cu lentile înguste de culoare violet pe frunte şi privi în faţă.

– Dom'le, vai, dom'le, la ce vă gândeaţi voi, rătăcitorilor? Cum să zic, mi se pare că totul e *risipit,* cu cea mai mare majusculă R.

– Asaltul cu harpoane împotriva oraşului Ketton a avut intenţia de a-i priva pe posedaţii ocupanţi de orice protecţie tactică, spuse Sinon. Noi am înaintat extrem de încet din cauza capcanelor plasate de voi şi a ambuscadelor. Întrucât voi eraţi hotărâţi să rezistaţi acolo, generalul Hilch a fost la fel de hotărât să vă refuze orice avantaj pe care vi l-ar fi putut oferi oraşul. După părerea mea, cutremurul a fost declanşat ca o lovitură psihologică.

– Da? îl înfruntă hipiotul. Ei, bine, asta a avut efecte nedorite pentru voi, adevărat? Uitaţi-vă cum aţi ajuns doar speriindu-ne pe noi de moarte.

– Socotiţi că vă simţiţi mai bine aici? spuse McPhee, râzând batjocoritor la adresa întristării lui Cochrane.

– E rău? întrebă Moyo.

– Nu a mai rămas nimic, îi spuse Stephanie. Absolut nimic.

Văzute de aproape, peticele de culoare erau în realitate variaţiuni estompate de murdărie, movile scunde de moloz, care se contopeau cu noroiul. În ciuda puterii lor energistice aproape nediminuate, posedaţii nu făcuseră nicio încercare de a reface clădirile. De aceea, oamenii îşi croiau drum printre ruine, ceea ce crea o viermuială neîntreruptă.

Când se apropiară, ea îşi dădu seama că nimic din ce făceau supravieţuitorii nu trăda lipsa de sens şi dezorientarea. Combinând forţa fizică şi energistică, aceştia excavau în mod metodic movilele de moloz, scoţând cărămizi şi beton sfărâmat. Totul era deliberat şi eficient. Cu alte cuvinte, organizat.

– Probabil că asta nu a fost o idee prea bună, spuse ea cu glas scăzut când ajunseră la movilele cele mai îndepărtate de moloz. Cred că Ekelund ar putea conduce lucrurile aici.

– Ce anume să conducă? întrebă Cochrane. Ceea ce vedem aici arată ca o groapă de gunoi municipală. Şi toţi mai au de trăit doar zece zile.

O echipă alcătuită din două femei şi doi bărbaţi, cu toţii abia trecuţi de vârsta adolescenţei, se chinuia cu o movilă, îndepărtând cadre mari metalice de parcă ar fost făcute din material plastic. Săpaseră deja câteva tuneluri scurte în movilă. Cutii strivite cu săculeţe fuseseră stivuite în ordine deasupra noroiului. Cei trei se opriră când Stephanie şi Sinon se apropiară. Înflăcărarea lui Stephanie scăzu şi mai mult când văzu că săpătorii purtau salopete militare.

– Ne-am gândit că ar trebui să vedem dacă putem da o mână de ajutor, spuse ea. Dacă mai e cineva prins sub dărâmături sau ceva de genul ăsta.

Tânărul se strâmbă, privind printre ea şi camarazii ei.

– Nimeni nu e prins sub dărâmături. Ce-i cu chestiile astea monstruoase din Regat care te însoţesc? întrebă el arătând spre sergenţi. Eşti cumva spion?

– Nu, nu sunt spion, spuse ea, alegându-şi cu grijă cuvintele. Nu e nimic de spionat aici. Nimeni nu mai are nimic de ascuns. Nu mai avem pentru ce să luptăm unii împotriva altora.

– Eşti sigură? Câtă hrană aveţi? Nu multă, pariez. De aceea ai venit aici?

Apoi, privirea lui alunecă spre mica stivă de cutii pe care le dezgropase de sub ruine.

– Sergenţii au suficientă hrană pentru a rezista mai mult decât noi, dacă ţii să ştii asta. Cine e şeful aici?

Bărbatul tocmai deschidea gura pentru a răspunde când Stephanie simţi o durere sfredelitoare în coapsă. Era atât de intensă, încât nici nu reuşi să ţipe. Se simţi azvârlită înapoi de forţa impactului, iar lumea se învârti dement în jurul ei. După ce căzu pe spate, îşi văzu mâinile şi picioarele desfăcute în aer. Sânge şi resturi de trup se împrăştiară pe noroi în jurul ei, apoi corpul ei deveni inert.

„Am fost împuşcată!”

Toţi au început să strige, gonind încoace şi încolo, într-o derută completă. Cu scintilaţii sclipitoare, aerul se înnegura, îngroşându-se deasupra ei, parcă pentru a o proteja. Stephanie îşi înălţă capul, apoi privi de-a lungul corpului cu un aer absent. Pantalonii şi bluza ei străluceau în stacojiu de sânge. Deasupra coapsei avea o ruptură lungă în pânza pantalonilor, pe unde se vedeau carnea ei sfârtecată şi fragmentele de os de dedesubt. Şocul oferi vederii ei o claritate perfectă. Apoi îşi simţi capul foarte cald, iar durerea înfiorătoare reveni. Urlă, iar câmpul vizual deveni cenuşiu când muşchii i se relaxară, apoi îşi lăsă din nou capul în noroi.

– Stephanie. Uf, la naiba, ce s-a întâmplat?

Acela era Moyo, iar suferinţa şi spaima lui o făcură să se încrunte.

– Mama dracilor! Tipii ăia au împuşcat-o. Hei, Stephanie, fetiţo, mă auzi? Rămâi cu noi. E doar o zgârietură. N-ai nimic. Rezolvăm noi problema.

Un demon întunecat îngenunche alături de ea, iar carapacea lui radia scântei care se învârtejeau.

– Exercit presiune. Asta ar trebui să oprească sângerarea. Întâi concentrează-ţi gândurile asupra reparării oaselor.

Stephanie se îndepărta de ei, fiind doar parţial conştientă de lichidul uscat care era vărsat pe torsul ei. Acesta pătrundea foarte adânc peste coapsele ei, exercitând o greutate rece. Un frumos nor opalescent clipi languros în faţa ochilor ei. Era liniştitor să-l vadă. Îşi simţi inima alertă cum îşi încetineşte ritmul către acela al unui pieton. Asta o ajută să îşi controleze gâfâielile. Era bine. Încă se simţea foarte vinovată pentru că folosise atât de mult aer.

– Se închide.

– Doamne, cât sânge.

– E bine. A rămas în viaţă.

– Stephanie, mă auzi?

Corpul îi era scuturat de frisoane. Pielea îi devenise rece gheaţă. Însă reuşi să clipească şi să se concentreze asupra unor imagini. Feţele dragilor ei prieteni erau aplecate asupra ei, părând paralizate de suferinţă.

Ea îşi mişcă buzele, încercând să încropească un zâmbet discret.

– A durut, şopti ea.

– Ia-o uşurel, mormăi Franklin. Eşti în stare de şoc.

– Sigur că sunt.

Moyo o strângea atât de tare de braţ, încât o durea. Încercă să se apropie de el, să-i ofere consolare.

– Rana s-a închis, spuse Sinon. Cu toate astea, ai pierdut o cantitate considerabilă de sânge. Va trebui să te ducem în tabăra noastră ca să ţi se administreze nişte plasmă.

Ceva familiar se strecura în sfera conştiinţei ei. Familiar şi nedorit. Gânduri reci, urâte, duhnind de o satisfacţie crudă.

– Ţi-am spus, Stephanie Ash. Ţi-am spus să nu te întorci aici.

– Fascistă căcăcioasă! răcni McPhee. Nu suntem înarmaţi.

Stephanie se chinui să-şi ridice capul. Annette Ekelund stătea în fruntea unor soldaţi, cam treizeci la număr. Purta o uniformă de comandant de campanie de culoare kaki-deschis, călcată perfect, la care se adăuga o bonetă. Pe epoleţii ei străluceau nefiresc trei stele. În mâini ţinea cu dezinvoltură o puşcă de vânătoare puternică. Uitându-se drept în ochii lui Stephanie, Ekelund se juca încet şi deliberat cu piedica. Din puşcă sări tubul unui cartuş tras.

Stephanie scoase un geamăt şi umerii i se lăsară de consternare.

– Eşti nebună.

– Aduci duşmanii în tabăra mea şi te aştepţi să rămâi nepedepsită? Ascultă, Stephanie, nu aşa merg lucrurile.

– Care duşmani? Am venit aici să vedem dacă aveţi nevoie de ajutor. Nu înţelegi?

Vru să se retragă din nou în uitarea surdă a durerii şi a şocului. Era preferabil acelei situaţii.

– Nimic nu s-a schimbat pur şi simplu pentru că am învins. Ei au rămas duşmanii noştri. Iar tu şi prietenii tăi refugiaţi parcă veniţi de la balamuc: sunteţi nişte trădători.

– Iartă-mă, interveni Sinon. Nu aţi învins. Insula nu are hrană. Aerul se va termina peste zece zile. Trebuie să găsim toţi o cale de întoarcere înainte de a se petrece asta.

– Cum adică, aerul se termină? întrebă Devlin.

Sinon ridică glasul.

– Pe acest tărâm nu există aer proaspăt, ci doar acela pe care l-am adus cu noi. În ritmul actual, respiraţia noastră îl va epuiza peste zece zile sau cel mult două săptămâni.

Câţiva dintre soldaţii din spatele lui Ekelund schimbară între ei priviri întrebătoare.

– Asta e o dezinformare crasă, spuse Annette, respingând o asemenea idee. Sună foarte plauzibil. Dacă ne-am întoarce în vechiul nostru univers, aş crede până şi eu chestia asta. Dar nu ne aflăm acolo. Suntem într-un loc ales de noi. Şi noi am ales o existenţă care ne va duce în siguranţă prin eternitate. Rasa umană nu va ajunge niciodată mai aproape de raiul clasic decât suntem noi acum.

– Ai specificat condiţiile de limită, spuse Sinon. Un tărâm în care aţi fost izolaţi de lumea de dincolo, iar noaptea este un concept nul. Dar asta e tot ce aţi reuşit. Acest tărâm nu vă va proteja de prostie. Nu este un mediu activ şi benign care să vă pună la dispoziţie toate lucrurile de care aveţi nevoie. Răspundeţi pentru ce aduceţi aici, şi voi nu aţi adus decât o bucată de piatră lipsită de viaţă, cu un strat străveziu de aer. Spune-mi, pentru că mă interesează, cum crezi că insula asta vă va susţine în viaţă zeci de mii de ani?

– Tu eşti o maşină. Una proiectată cu un singur scop, să ucidă. Asta e tot ce înţelegi. Nu ai suflet. Dacă aveai, te-ai fi simţit una cu acest loc. I-ai cunoaşte lumina glorioasă. Aici am tânjit să ajungem. Unde să fim în siguranţă şi liniştiţi. Maşină ce eşti, ai pierdut.

– Hei, voi de colo. Cochrane ridicase o mână. Zâmbi larg, radiind entuziasmul unui şcolar înflăcărat. Hei, doamnă, în mod normal sunt atât de *organic*, încât mă simt în legătură cu muzica pământului. Şi vreau să-ţi spun, nu simt nimic faţă de bulgărele ăsta de noroi. Păpuşă, aici nu există nicio vibraţie karmică. Serios, crede-mă.

– Să cred un drogat răzvrătit? Nici gând.

– Ce doreşti? întrebă Stephanie.

Simţi că, dacă se certa în continuare cu Ekelund, Cochrane îşi va pierde răbdarea. Iar asta avea să le facă rău tuturor. Ekelund nu avea

nevoie de prea multe justificări ca să-i extermine pe toţi. De fapt, Stephanie se întreba ce anume o reţinea să facă asta. Probabil că îşi savura victoria.

– Nu vreau nimic, Stephanie. Ai încălcat înţelegerea şi ai venit aici, la mine, sau ai uitat?

– Aducând pacea. Dorind să fiu de ajutor.

– Nu avem nevoie de ajutor. În niciun caz de la tine. Şi nici aici. Totul e sub controlul meu.

– Încetează.

– Să încetez ce anume, Stephanie?

– Lasă-i să plece. Redă-le libertatea acestor oameni. Pentru numele Domnului, o să murim aici dacă nu găsim o soluţie, iar tu i-ai îngrădit prin regimul autoritar pe care l-ai introdus. Aici nu e raiul. Faptul că ne-am panicat a fost o mare greşeală. Sergenţii încearcă să ne ajute. De ce nu vrei să cooperăm cu ei?

– Acum zece ore, aceste *lucruri* cu care te-ai împrietenit încercau să ne ucidă. Ba nu, mai rău decât să ne ucidă. Dacă era capturat, fiecare dintre noi se trezea azvârlit în lumea de dincolo. Nu te-am văzut să renunţi la frumosul şi noul tău trup, Stephanie. Ai ieşit târâş din Ketton, sperând să te ascunzi în noroaie până când ei vor trece de voi.

– Ascultă, dacă vrei răzbunare, atunci împuşcă-mă în cap şi termină cu mine. Dar lasă-i pe ceilalţi să plece. Nu-i poţi condamna pe toţi cei de pe insula asta doar pentru că te animă teama şi ura.

– Detest presupusa ta nobleţe. Annette păşi pe lângă Sinon şi Cochrane, ajungând lângă Stephanie, aflată acum la picioarele ei. Ţeava puştii era la câţiva centimetri de fruntea ei năclăită de sudoare. Mi se pare de-a dreptul respingător. Niciodată nu poţi accepta că ai fi putut greşi. Pretinzi la nesfârşit că ai înalte motive morale, de parcă asta ar reprezenta nu ştiu ce moştenire firească. Îţi foloseşti caracterul dulce şi degajat drept scut pentru a ignora ceea ce i-ai făcut corpului pe care l-ai furat. Asta mă dezgustă. Nu voi încerca niciodată să neg ceea ce sunt şi nici ceea ce am făcut. Aşadar, măcar acum, recunoaşte adevărul. Am făcut ceea ce trebuia. Am organizat apărarea a două milioane de suflete, inclusiv al tău, şi am împiedicat azvârlirea ta în oroarea aceea. Stephanie, spune-mi, care era cel mai corect lucru de făcut?

Stephanie închise ochii, strângând din pleoape şi permiţând firicelelor de umiditate să se scurgă pe obraji. „Poate că Ekelund are dreptate, poate că eu încerc să ignor această crimă monstruoasă. Cine nu ar face la fel?”

– Ştiu că au procedat greşit. Am ştiut asta mereu. Dar nu am avut de ales.

– Îţi mulţumesc, Stephanie. Se întoarse spre Sinon. Iar tu, maşină a morţii, dacă tu crezi în ceea ce spui, atunci ar trebui să te deconectezi şi să le permiţi oamenilor adevăraţi să trăiască mai mult. Tu consumi în mod inutil aerul nostru.

– Ba sunt uman. Chiar mai mult decât tine, cred.

– Va veni vremea când vom azvârli şarpele înapoi în pustietate. Zâmbi fără umor. Bucură-te de cădere. Se pare că va fi una îndelungată.

*

Sylvester Geray deschise uşile biroului privat al prinţesei Kirsten şi îi făcu semn lui Ralph să intre. Prinţesa stătea la birou, cu uşile arcuite din spate deschise, iar o briză uşoară îi făcea rochia să freamăte. Ralph rămase în poziţie de drepţi în faţa ei, salută, apoi îşi puse flekul pe birou. În timpul zborului de la Xingu, lucrase la singurul fişier care se afla pe flek.

Cu buzele strânse, Kirsten se uită la el fără să-l ridice.

– Aşadar, asta este...?

Spuse aceste vorbe cu aerul cuiva care ştia prea bine ce conţinea.

– Demisia mea, doamnă.

– Se respinge.

– Doamnă, am pierdut doisprezece mii de sergenţi la Ketton, şi doar Dumnezeu ştie câţi civili posedaţi au dispărut odată cu ei. Eu am dat ordinul. E răspunderea mea.

– Aşa este. Ţi-ai asumat răspunderea când Alastair te-a pus în fruntea campaniei Eliberarea. Şi vei continua să porţi răspunderea până când şi ultimul posedat de pe Mortonridge va fi plasat în tau-zero.

– Nu pot face asta.

Kirsten îi aruncă o privire înţelegătoare.

– Aşază-te, Ralph.

Îi arătă un scaun din faţa biroului. O secundă păru că Ralph ar putea refuza, însă în cele din urmă făcu un semn de supunere din cap şi se aşeză.

– Acum ştii ce înseamnă să fii un Saldana, îi spuse ea. Recunosc, nu ne confruntăm în fiecare zi cu sarcina de a lua astfel de hotărâri memorabile, dar ele trec pe la acest birou. Fratele meu a autorizat desfăşurarea flotei care a produs pierderi omeneşti mult mai mari decât la Ketton. După cum ştiţi cu toţii, noi aprobăm în mod indirect eliminarea oamenilor care ar putea provoca într-o bună zi necazuri Regatului. Nu foarte mulţi, nu prea des, probabil, dar numărul lor sporeşte în decurs de un deceniu. Asemenea hotărâri trebuie luate, Ralph. Atunci scrâşnesc din dinţi şi dau ordinele necesare, cele cu

adevărat dure, pentru care membrii Cabinetului ar face o criză dacă ar trebui să le ia. Asta înseamnă adevărata politică. Să iei hotărâri care afectează vieţile oamenilor. Treaba de a conduce Regatul zi de zi este domeniul nostru, al Saldanilor. Ne poţi eticheta cum doreşti, dictatori nemiloşi, capitalişti lipsiţi de inimă sau gardieni inofensivi numiţi de Domnul. Problema este că facem foarte bine ceea ce facem. Asta pentru că luăm hotărâri fără să şovăim.

– Eşti instruită în acest sens, doamnă.

– Adevărat. Dar şi tu eşti. Recunosc, amploarea diferă enorm faţă de răspunderea cu care e obişnuit un şef de staţie ASE. Însă, până la urmă, tu hotărăşti cine trăieşte şi cine moare peste ceva vreme.

– Am procedat greşit!

Lui Ralph îi venea să strige la ea, să o facă să înţeleagă. Ceva din subconştient îl împiedică. Nu din respect şi nici măcar de teamă. „Probabil vreau să ştiu doar că am făcut ce trebuia. Probabil cu excepţia lui Alastair al II-lea, nimeni altcineva din Regat nu ar putea să dea asigurări în această privinţă şi să şi dea un înţeles unui astfel de lucru."

– Da, Ralph, ai greşit. Ai procedat foarte greşit. Îngrămădirea posedaţilor în Ketton a fost o acţiune proastă, chiar mai nefericită decât folosirea fasciculelor de electroni împotriva norului roşu.

Surprins, el ridică privirea, întâlnind ochii neclintiţi ai prinţesei.

– Căutai compasiune, Ralph? Pentru că aici n-o vei găsi, mai ales din partea mea. Vreau să te întorci pe Xingu şi să revizuieşti înaintarea de pe Mortonridge. Nu pentru că o să te afli acolo, astfel încât eu şi familia mea să nu fim învinuiţi. Îmi amintesc noaptea în care am descoperit că Ekelund şi ceilalţi aterizaseră pe planeta asta. Ai fost hotărât, Ralph. A fost foarte impresionant să te urmăresc. Nu ai compromis nicio hotărâre transmisă către Jannike sau Leonard. Mi-a plăcut asta. Oamenii de rangul lor nu sunt deseori lapidaţi în mod public.

– Nu mi-am dat seama că mi-ai acordat atâta atenţie, mormăi Ralph.

– Sigur că nu. Aveai o treabă de făcut şi nimic altceva nu conta. Acum ai altă misiune. Şi sper să o îndeplineşti cu bine.

– Nu sunt omul potrivit. Hotărârea pe care ai văzut-o la mine, asta a dus la un fiasco în cazul Ketton. IA-ul mi-a oferit câteva soluţii. Am ales-o pe cea a forţei brute pentru că eram prea înfierbântat ca să caut o alternativă raţională. Să îi toc cu o forţă de foc superioară şi cu batalioane de trupeţi până capitulează. Ei, acum ştii ce ne-a adus o asemenea politică. O groapă mare în sol.

– A fost o lecţie dureroasă, nu? Se aplecă în faţă, hotărâtă mai curând să convingă decât să îndepărteze. Asta te face chiar mai potrivit să continui treaba.

– Nimeni nu va avea încredere în mine.

– Termină imediat cu obiceiul ăsta de a-ţi plânge singur de milă, ce dracu'?

Ralph aproape că zâmbi. Să fie înjurat de o prinţesă Saldana.

– Ăsta e războiul, Ralph. Edeniştii nu ne vor purta ranchiună, pentru că au participat la luarea deciziei de a ataca oraşul Ketton. Cât despre ceilalţi, puşcaşii marini şi forţele de ocupaţie, ăştia oricum te urăsc. Încă o harababură creată de şef nu le va mai influenţa părerea. Vor primi ordinele pentru următoarea etapă, iar locotenenţii şi subofiţerii vor avea grijă ca ele să fie îndeplinite cu scrupulozitate. Vreau ca tu să transmiţi acele ordine. Ţi-am cerut-o de două ori.

Cu degetul, împinse flekul peste masă, ca un maestru de şah care se pregăteşte să dea mat.

– Am înţeles, doamnă.

Ridică flekul. Într-un fel sau altul, ştiuse încă de la început că nu va fi chiar atât de uşor.

– Bun, spuse Kirsten cu glas înviorat. Care e următoarea ta mişcare?

– Voiam să-i recomand succesorului meu să schimbe din nou politica de asalt. Una dintre preocupările noastre principale în privinţa incidentului Ketton este felul în care vor supravieţui locuitorii şi sergenţii. Chiar dacă au strâns toate proviziile din oraş, indiferent unde ar merge, nu au prea multă hrană.

– Lansezi supoziţii.

– Da, doamnă. Dar dacă nu interpretăm total eronat situaţia, o asemenea supoziţie este logică. Înainte de incident, posedaţii au mutat planete întregi în dimensiunea ascunsă a sanctuarului lor. O planetă le oferă o biosferă capabilă să îi hrănească. În cazul de faţă, e vorba doar de o rocă acoperită de noroi. Ce vor termina mai întâi: aerul ori hrana?

– Dacă nu găsesc una dintre planetele acelea unde să-şi poată afla refugiul.

– Sper să reuşească asta, doamnă, serios. Nu ştiu ce condiţii există acolo unde se află, dar ar trebui să fie foarte straniu dacă le-ar îngădui să coboare porţiunea aceea de rocă pe suprafaţa unei planete. De fapt, noi credem că e foarte posibil ca ei să se întoarcă după ce-şi vor da seama în ce bucluc au intrat. Geologii spun că asta va provoca tot felul de probleme. Dar ne pregătim pentru o asemenea eventualitate.

– Doamne fereşte. Kirsten încercă să-şi imagineze acea secţiune uriaşă de teren coborând pentru a se aşeza în craterul pe care îl crease plecând, şi nu reuşi. Îţi dai seama că, dacă se întorc, asta va avea implicaţii profunde asupra altor planete? Asta va dovedi că ei pot fi făcuţi să se întoarcă.

– Da, doamnă.

– Bun, teoretizarea e foarte interesantă, dar care era acea schimbare de politică?

– După ce am revizuit problemele Kettonului, am început să analizăm situaţia aprovizionării pe Mortonridge. Din cauza potopului, nu a rămas hrană proaspătă: pe întreaga peninsulă, sateliţii nu au reuşit să descopere niciun câmp cu recoltele intacte. Unele animale au reuşit să supravieţuiască, dar vor muri curând din cauza lipsei de hrană. Ştim că posedaţii nu-şi pot folosi puterea energistică pentru a crea hrană, mai ales din materii anorganice. Prin urmare, e doar o chestiune de timp până vor termina hrana ambalată.

– Îi puteţi face să moară de foame.

– Da. Dar asta cere timp. Mortonridge a avut o economie agricolă. Cele mai multe oraşe aveau fabrici pentru industria alimentară, o întreprindere de prelucrare sau un depozit. Dacă posedaţii se organizează corespunzător şi raţionalizează ceea ce au, pot rezista o vreme. Eu sugerez ca linia frontului să-şi continue înaintarea, dar să modificăm direcţia de marş. Sergenţii încă pot angaja lupte cu micile grupuri de posedaţi în zonele rurale fără multe probleme. Concentrările mai mari din oraşe trebuie lăsate în pace. Stabilim o zonă de protecţie în jurul lor, lăsăm o garnizoană care să monitorizeze situaţia, apoi aşteptăm până când se termină proviziile de hrană.

– Ori întreprind o altă acţiune de dispariţie.

– Credem că tot ce s-a întâmplat la Ketton a fost din cauză că posedaţii pe care i-am încercuit acolo s-au văzut siliţi să reacţioneze în urma asaltului. Psihologic vorbind, e o mare diferenţă între a vedea zece mii de sergenţi mărşăluind spre tine şi a te certa cu unii şi alţii în legătură cu ultimele punguţe de spaghetti bolognese.

– Cu cât mai mult îi lăsăm să fie posedaţi, cu atât mai gravă va fi starea corpurilor. Şi asta fără a mai interveni şi malnutriţia.

– Am înţeles, doamnă. Ştiu asta. Dar dacă contractăm linia frontului, aşa cum am procedat şi până acum, vom împinge o mulţime de posedaţi într-o concentrare uriaşă în mijloc. Va trebui să împărţim Mortonridge în două secţiuni. Asta va însemna redesfăşurarea sergenţilor pentru a pătrunde spre interior în coloane şi pentru a face joncţiunea. Iar dacă lăsăm sergenţi în spate pentru a alcătui

garnizoane, numărul celor disponibili pentru sarcinile din prima linie va fi redus exact când vom avea cel mai mult nevoie de ei.

– Mai multe hotărâri, Ralph. Ceea ce ţi-am spus zilele trecute despre asigurarea acoperirii politice rămâne în picioare. Fă ceea ce trebuie la sol şi lasă-mi mie restul.

– Mă pot aştepta la vreo îmbunătăţire a situaţiei sprijinului medical? Vom avea sigur nevoie de aşa ceva dacă începem să-i asediem.

– Ambasadorul edenist a dat asigurări că habitatele lor vor prelua cele mai grave cazuri de cancer, dar şoimii lor de vid sunt suprasolicitaţi. Amiralul Farquar analizează posibilitatea de a ne pune la dispoziţie transportoare de trupe, care măcar au capsule tau-zero. De fapt, i-am cerut lui Alastair câteva nave de transport spre colonii, aparţinând Corporaţiei Zulu. Putem începe stocarea pacienţilor până când mai scade presiunea exercitată asupra facilităţilor.

– Asta înseamnă ceva, după părerea mea.

Kirsten se ridică şi datavize către Sylvester Geray că audienţa se terminase.

– Principala regulă a societăţii moderne: totul costă mai mult şi durează şi mai mult până se realizează. A funcţionat întotdeauna şi aşa va rămâne. Şi eu nu pot schimba asta în niciun fel, generale.

Ralph reuşi să se încline uşor în timp ce uşile se deschideau.

– Voi ţine minte acest lucru, doamnă.

*

– Cred că acum pot păşi, spuse Stephanie.

Choma şi Franklin o duseseră înapoi în tabăra sergenţilor pe o targă improvizată. Stătuse întinsă pe pământul înnoroit alături de Tina, cu un sac de dormit înfăşurat în jurul picioarelor şi al torsului, plus o branulă prin care i se administra plasmă. Prea slăbită pentru a se mişca, dormitase ore în şir, trezindu-se când şi când, căzând victimă viselor inundate de anxietate. Moyo stătuse la căpătâiul ei tot timpul, ţinând-o de mână şi ştergându-i sudoarea de pe frunte. Corpul ei reacţiona la rană de parcă ar fi avut gripă.

În cele din urmă, tremuratul rece îi trecuse, şi rămăsese întinsă şi nemişcată pe spate, adunându-şi gândurile împrăştiate. Nimic nu se schimbase; sergenţii stăteau la fel de nemişcaţi în jur. Ocazional, un petic circular de aer de deasupra lor se umfla cu lumină albă şi palpita scurtă vreme, după care se stingea. Dacă închidea ochii, putea simţi cursul puterii energistice în zona pe care o stabiliseră; un punct focal intens, care încerca să facă o gaură în ţesătura tărâmului. Tiparul pe care îl aplicau energiei se schimba cu subtilitate de fiecare dată, însă rezultatul era întotdeauna acelaşi: disiparea. Realitatea locului în care se aflau se încăpăţâna să rămână intactă.

Choma o privi din locul în care examina porţiunea inferioară a coloanei Tinei.

– Eu te-aş sfătui să nu faci niciun efort o vreme, îi spuse el lui Stephanie. Ai pierdut foarte mult sânge.

– La fel ca mine, zise Tina.

Era ceva mai mult de o şoaptă. Ridică braţul câţiva centimetri şi pipăi cu degetele prin aer.

Stephanie o atinse, iar degetele li se împreunară. Pielea Tinei era alarmant de rece.

– Da, cred că ar trebui să iau lucrurile mai uşor, spuse Stephanie. Nu ne însănătoşim mai repede dacă ne stresăm.

Tina zâmbi şi închise ochii, iar printre buze i se furişă un zumzet recunoscător.

– Ne însănătoşim, nu-i aşa?

– Exact. Stephanie se strădui să-şi păstreze glasul calm, sperând că disciplina îi va face gândurile să nu palpite. Noi, fetele.

– Ca întotdeauna. Toţi s-au dovedit foarte amabili, chiar şi Cochrane.

– El vrea să te vadă din nou pe picioare, ca să continue să te suporte cu criticile tale.

Tina zâmbi. Apoi îşi lăsă din nou capul jos, într-un fel de semisomnolenţă.

Stephanie se ridică în coate, închipuindu-şi că sacul de dormit se umfla, devenind o pernă mare. Pânza se ridică pentru a-i sprijini coloana. Prietenii ei erau acolo, urmărind-o cu expresii amabile sau uşor jenante. Însă toţi păreau îngrijoraţi.

– Sunt o tâmpită, le spuse ea cu amărăciune în glas. Nu trebuia să mă întorc la Ketton.

– Asta e clar! zise Cochrane cu glas tunător.

McPhee scuipă în direcţia oraşului în ruine.

– Uman vorbind, am procedat corect.

– Nu tu eşti de vină, spuse Rana cu pedanterie. Femeia aceea e cu totul dusă.

– Nimeni nu ştia asta mai bine decât mine, replică Stephanie. Ar fi trebuit să ne luăm măcar nişte măsuri de precauţie. Ne putea împuşca pe toţi.

– Dacă e o greşeală să te arăţi înţelegător şi să ai încredere, atunci sunt mândru să spun că împărtăşesc slăbiciunea asta cu tine, interveni Franklin.

– Ar fi trebuit să mă păzesc, spuse Stephanie, aproape către sine. Am făcut o prostie. Un glonţ nu ar fi produs nicicând asemenea vătămări, pentru că am fost precauţi pe Ombey. Mă gândeam că

acum ne vom strânge laolaltă, mai ales că ne aflăm în situaţia asta dramatică.

– Asta a fost o mare greşeală. Moyo o bătu cu căldură pe braţ. Prima pe care ai făcut-o de când ne cunoaştem, aşa că voi trece peste ea.

Ea îi luă mâna şi, sărutându-i palma, şi-o lipi delicat de faţă.

– Îţi mulţumesc.

– Nu cred că ne-ar fi slujit la ceva să fim pregătiţi şi paranoici, spuse Franklin.

– De ce nu?

El ridică una dintre punguţele cu supă nutritivă. Stratul protector de culoare argintie se făcu treptat albastru cu alb, în timp ce forma ei se rotunji.

– Aici nu suntem la fel de puternici. Schimbarea pungii ne-ar fi luat o clipă în vechiul univers. Şi asta nu ne poate fi luat. Făcu un semn către sergenţi, în timp ce o altă explozie luminoasă de alb deasupra lor se desfăcu în râuleţe de ioni albăstrui ce se extinseră. Nu există putere disponibilă aici pentru a reuşi ceea ce am făcut noi. Nu mă întrebaţi de ce. Probabil că are legătură cu blocajul din lumea de dincolo. Cred că puştile acelea pe care le are Ekelund ar putea provoca victime, indiferent cât de mult am întări noi aerul din jurul nostru.

– Alte veşti bune pentru pacienţi? întrebă sarcastic Moyo.

– Nu, are dreptate, spuse Stephanie. Pe de altă parte, nu slujeşte nimănui dacă ignorăm realitatea.

– Bine, dar cum poţi fi atât de calmă în privinţa asta? Suntem blocaţi aici.

– Nu tocmai, zise ea. Faptul că sunt invalidă are şi unele beneficii. Sinon, ia spune.

După nefericita deplasare până la Ketton, sergenţii rămăseseră vigilenţi în privinţa oraşului, pentru cazul în care Ekelund ar fi întreprins vreo acţiune ostilă. Sinon şi Choma preluaseră misiunea, combinând-o cu îngrijirea celor două paciente. Nu era foarte dificil, deoarece din poziţia în care se aflau, puţin ridicată, puteau vedea tot ce mişca pe întinderea ternă de noroi de culoare vag roşiatică dintre ei şi oraşul cu aspect dezolant. Aveau să existe suficiente semne de avertizare dacă se apropia cineva de acel loc. Sinon verifica un set de puşti pentru lunetişti, cu care erau echipaţi sergenţii. Dar nimeni nu se aşteptase ca ei să le folosească. Dacă Ekelund şi-ar fi trimis oamenii înainte, sergenţii ar fi format un zid în jurul taberei lor, similar cu acela care reţinea aerul în jurul insulei, opunând o rezistenţă pasivă, dar de netrecut.

Sinon lăsă jos vizorul pe care îl curăţa.

– Da, vă rog.

– Tu şi ceilalţi sunteţi conştienţi că ne mutăm de aici? îl întrebă Stephanie.

De o vreme, ea urmărise ceea ce trecea drept cer în acel tărâm. Când sosiseră, păruse a fi o strălucire uniformă, emisă de la o distanţă greu de definit din jurul lor. Însă cum stătuse întinsă acolo privind-o, ea devenise conştientă de variaţiile subtile. Apăruseră diferite umbre care se arcuiau pe deasupra insulei zburătoare, dispuse ca nişte valuri flasce, sau ca nişte serpentine alcătuite din negură foarte subţire. Şi toate se deplasau, alunecând încet într-o singură direcţie.

Când Stephanie începu să le descrie, din ce în ce mai mulţi sergenţi se desprinseră din comuniunea lor mentală şi priviră în sus. O emoţie blândă de autocenzură trecu prin minţile unite. **Ar fi trebuit să remarcăm asta. Observaţia directă este cea mai indicată metodă pentru a culege date despre un mediu.**

Folosind afinitatea pentru a-şi lega vederea laolaltă, sergenţii reuşiră să analizeze cerul ca un telescop multisegment. Mii de irisuri urmăriră aceeaşi iregularitate slabă şi oscilantă care trecea încet pe deasupra. Minţile paralele realizară un calcul aritmetic pentru a stabili paralaxa, plasând aberaţia la aproximativ cincizeci de kilometri depărtare.

– Întrucât benzile de lumină mai difuză par să fluctueze uşor în lăţime, tragem concluzia că ne învăluie un fel de structură nebuloasă extrem de fină, le spuse Sinon oamenilor care erau fascinaţi. Cu toate acestea, sursa luminii rămâne nedeterminabilă, aşa că nu putem spune cu certitudine dacă cea care se deplasează este nebuloasa ori insula. Însă având în vedere că viteza pare a se apropia de o sută cincizeci de kilometri pe oră, atribuim insulei această mişcare.

– De ce? întrebă Rana.

– Pentru că ar fi nevoie de o forţă foarte mare pentru a deplasa nebuloasa cu o asemenea viteză. Nu este imposibil, dar cum mediul din afara insulei este în esenţă vid, problema privind forţa care acţionează asupra nebuloasei se multiplică enorm. Nu putem depista niciun impact fizic sau energetic asupra insulei, aşadar nu există „vânt” care să o împingă. Recunoaştem că ar putea fi încă în expansiune de la punctul său de origine, însă cum fluctuaţiile din interiorul ei indică o compoziţie destul de pasivă, o astfel de posibilitate este improbabilă.

– Aşadar, chiar zburăm, spuse McPhee.

– Aşa se pare.

– N-aş vrea să fac ceva pe parada voastră ştiinţifică, spuse Cochrane. Dar nu v-a trecut cumva prin cap că s-ar putea ca de fapt să *cădem?*

– Direcţia curgerii pe care o putem vedea la nebuloasă face improbabil acest lucru, spuse Sinon. Pare a fi o deplasare pe orizontală. Explicaţia cea mai probabilă este că am ieşit la viteză diferită comparativ cu această nebuloasă. Pe de altă parte, dacă am fi căzut de când am sosit, atunci partea spre care am cădea ar fi trebuit să devină deja vizibilă. Pentru a exercita un câmp gravitaţional atât de puternic, ar trebui să fie cu adevărat masivă; de câteva ori mai mare decât giganta gazoasă superjoviană.

– Nu se ştie ce fel de masă ori atracţie gravitaţională este firească în acest tărâm, spuse McPhee.

– Adevărat. Insula este o dovadă în acest sens.

– Ce vrei să spui?

– Atracţia noastră gravitaţională s-a schimbat de când am sosit aici. Nu mai facem parte din Ombey. Am presupus că ea a rămas normală deoarece voinţa subconştientă a tuturor celor de aici i-a cerut să fie astfel.

– La dracu’. Cochrane sări în sus, aruncând o privire uimită spre partea de jos a pantalonilor evazaţi din catifea. Vrei să spui că doar visăm că există atracţie gravitaţională?

– În esenţă, da.

Hipiotul îşi strânse pumnii şi îi apăsă peste frunte.

– Hai, dom’le, asta e nasol de tot. Vreau ca atracţia gravitaţională să fie pe bune. Ascultaţi-mă, nu vă prostiţi cu ceva atât de important. Vă rog să n-o faceţi.

– Realitatea este acum conţinută în mintea ta. Dacă percepi atracţia gravitaţională acţionând asupra ta, înseamnă că ea este reală, spuse sergentul cu glas imperturbabil.

În mâna lui Cochrane apăru o ţigară mare cu marijuana, aprinsă, din care trase un fum lung.

– Sunt greu, cântă el. Greu, greu, greu. Şi să nu uitaţi asta. Oameni buni, m-ascultaţi? Continuaţi să gândiţi la fel.

– În orice caz, îi spuse Sinon lui McPhee, dacă am fi prinşi în strânsoarea unui câmp gravitaţional, nebuloasa ar cădea odată cu noi. Şi nu cade.

– Asta e o veste bună, mormăi McPhee. Ceea ce nu e natural aici.

– Să lăsăm deoparte filosofia situaţiei, spuse Moyo. Există vreo modalitate în care să o putem folosi?

– Intenţionăm să înfiinţăm o echipă de observaţie, răspunse Sinon. Să vegheze în capul insulei, dacă vreţi, pentru a vedea dacă există

ceva în faţa noastră. S-ar putea ca toate celelalte planete pe care posedaţii le-au scos din univers să se afle aici, în acest tărâm. Vom începe să folosim afinitatea noastră pentru a cere ajutor, este singura metodă de comunicare ce ar putea funcţiona aici.

– Ei, dom'le, nici să nu te gândeşti la aşa ceva! Cine o să te audă? Haideţi, oameni buni, fiţi realişti.

– Evident, nu ştim cine va auzi sau dacă se va întâmpla asta. Şi chiar dacă există vreo planetă acolo, nu cred că am putea ajunge întregi pe suprafaţa ei.

– Vrei să spui în viaţă, zise Moyo.

– Corect. Cu toate astea, există posibilitatea de a fi salvaţi.

– Poftim? răcni Cochrane.

– Dacă acesta este tărâmul pe care tânjesc să ajungă toţi posedaţii, atunci ar fi posibil ca Valiskul să se afle aici. S-ar putea să audă apelul nostru, iar biosfera lui ne-ar putea întreţine. Iar transferarea noastră în interior ar fi o treabă simplă.

Cochrane scoase un oftat lung, suflând pe nări dâre lungi de fum verzui şi mirosind dulceag.

– Hei, da, Aşa mai merge, frate. Asta înseamnă gândire pozitivă. Mi-ar plăcea să trăiesc în Valisk.

*

Oamenii puteau participa la acţiunea de observare la fel de bine ca şi sergenţii, aşa că Stephanie şi prietenii ei parcurseră ultimul kilometru până la marginea insulei pentru a ajuta la organizarea taberei pe promontoriu. Le trebui peste o oră ca să ajungă acolo. Terenul nu era prea denivelat – noroiul care făcuse crustă crăpa şi mustea sub tălpile lor şi trebuiră să ocolească nişte bălţi cu apă stătută –, dar Tina trebui cărată tot drumul pe targă, împreună cu micul ei şir de echipamente medicale primitive. Şi, în ciuda puterii energistice la care apela pentru a-şi întări corpul, Stephanie trebui să se oprească la fiecare câteva minute pentru a se odihni.

În cele din urmă, ajunseră pe coama falezei şi se aşezară la cincizeci de metri de buza ei. Aleseseră culmea unei movile, care le oferea o privelişte excelentă şi neîntreruptă de vreun obstacol către golul luminos din faţă. O aşezară pe Tina astfel încât să poată privi înainte doar ridicând puţin capul, făcând-o astfel să simtă că participa la acţiunea lor. Ea le zâmbi îndurerată şi obosită, mulţumindu-le când îi instalară sticla cu plasmă pe o creangă aflată alături de ea. Cei zece sergenţi care îi însoţeau se aşezară spate în spate, lipindu-şi sacii între ei, formând un semicerc larg ca o colecţie de statui ale lui Buddha în poziţie lotus.

Stephanie se aşeză pe un sac de dormit, recunoscătoare că deplasarea se terminase. Transformă imediat un plic de supă nutritivă într-un sendviş cu şuncă şi muşcă din el înfometată. Moyo stătea alături, rezemându-se cu un umăr de ea. Schimbară un scurt sărut.

– Grozav, exclamă Cochrane. Hei, dacă dragostea e oarbă, cum se face că lenjeria intimă e atât de apreciată?

Rana se uită cu un aer disperat la el.

– Vai, cât de plin de tact eşti.

– A fost o glumă, protestă hipiotul. Moyo nu s-a supărat, nu-i aşa, dom'le?

– Da.

Apoi el şi Stephanie îşi lipiră capetele şi începură să chicotească.

Aruncându-le o privire bănuitoare, Cochrane se aşeză pe sacul lui de dormit. Modificase ţesătura, făcând-o să fie din catifea şi dându-i o culoare stacojie cu verde ca smaraldul.

– Ce spuneţi, prieteni, trageţi lozul cel mare? Ce va apărea prima dată la orizont?

– Farfurii zburătoare, spuse McPhee.

– Ba nu, zise Rana cu glas afectat. Unicorni înaripaţi, călăriţi de fecioare cu lenjerie albă din dantelă, creată de Cochrane.

– Alo, terminaţi, e ceva serios, prieteni. Cum să spun, de asta poate depinde viaţa noastră.

– Ciudat, interveni Stephanie. Nu de mult îmi doream ca moartea să fie permanentă. Acum vreau să mai trăiesc tot aşa încă puţin.

– De ce crezi că vei muri? întrebă Sinon. Toţi aţi arătat că asta se va întâmpla aici.

– E ca atracţia gravitaţională, răspunse Stephanie. Moartea este fundamentală. La asta ne aşteptăm la sfârşitul vieţii.

– Sugerezi că vă doriţi propria extincţie?

– Nu tocmai. O parte din ceea ce am vrut a fost să ne eliberăm de lumea de dincolo. Acest tărâm trebuia să fie minunat de benign. Probabil că ar fi astfel dacă ne-am afla pe o planetă. Am vrut să venim aici pentru a trăi o veşnicie, ca în legendele despre rai. Şi dacă nu veşnic, măcar mii de ani. O viaţă adevărată, aşa cum obişnuiam să credem. Viaţa sfârşeşte în moarte.

– În rai, moartea nu vă va întoarce în lumea de dincolo, interveni Choma.

– Exact. Această viaţă va fi mai bună decât înainte. Puterea energistică ne oferă posibilitatea de a ne împlini visurile. Nu avem nevoie de o bază de producţie şi nici de bani. Putem face orice obiect doar dorind materializarea lui. Dacă asta nu-i face fericiţi pe oameni, atunci ce altceva?

– Nu veţi cunoaşte niciodată sentimentul de împlinire, spuse Sinon. Nu va mai exista nicio frontieră care să vă stea în cale. Electricitatea este virtual inexistentă, refuzându-vă orice gen de maşini mai avansate decât motoarele cu abur. Vă aşteptaţi să trăiţi o bună parte din eternitate. Şi nimeni nu va putea pleca de acolo. Iertaţi-mă, eu nu cred că acesta este paradisul.

– Întotdeauna partea rea, mormăi Cochrane.

– S-ar putea să ai dreptate. Însă chiar şi o planetă-închisoare, îngheţată în secolul al XVIII-lea, urmată de o moarte adevărată, este preferabilă lumii de dincolo.

– Atunci energiile voastre ar putea fi direcţionate pentru soluţionarea problemei sufletelor umane care sunt prinse în lumea de dincolo.

– Frumoase vorbe, spuse Moyo. Dar cum?

– Nu ştiu. Dar dacă unii dintre voi ar coopera cu noi, atunci s-ar deschide multe drumuri posibile.

– Dar cooperăm.

– Nu aici. În universul în care pot fi mobilizate resursele ştiinţifice ale Confederaţiei.

– Când eram pe Ombey nu aţi făcut decât să ne asaltaţi, spuse Rana. Şi mai ştim că militarii au capturat câţiva posedaţi pentru a face vivisecţie pe ei. Le-am putut auzi ţipetele de durere răsunând prin lumea de dincolo.

– Dacă ar fi cooperat, nu am fi recurs la forţă, zise Choma. Şi nu s-a practicat vivisecţia. Nu suntem barbari. Chiar crezi că aş dori să-mi expediez familia în lumea de dincolo? Vrem să vă ajutăm. Interesul de sine dictează asta.

– Un alt prilej pierdut, spuse Stephanie cu tristeţe. Şi se adună, nu?

– Vin câţiva dinspre oraş, anunţă Choma. Se îndreaptă spre tabăra noastră.

Stephanie se întoarse cu un gest mecanic pentru a privi peste preria din noroi din spatele lor. Nu reuşi să distingă nimic deplasându-se.

– Sunt doar cinci oameni, spuse Choma. Nu par a avea intenţii ostile.

Sergentul continuă să le descrie ce se întâmplă. Un pluton fusese mobilizat pentru a-i intercepta pe nou-sosiţi, care susţineau că o părăseau pe Ekelund, deziluzionaţi de felul în care mergeau lucrurile în oraşul ruinat. Sergenţii îi dirijau spre grupul aflat pe promontoriu.

Stephanie îi urmări apropiindu-se. Nu rămase surprinsă văzându-l pe Devlin printre ei. Era îmbrăcat cu uniforma lui completă de ofiţer

de armată datând din 1900, din lână, de culoare neagră, înzorzonată cu o sumedenie de panglici stacojii, aurii şi violet imperial.

– Militar falocentric.

Rana pufni dispreţuitoare şi se întoarse cu un gest demonstrativ pentru a privi dincolo de buza falezei.

Stephanie le făcu nou-sosiţilor semn să se aşeze. Toţi păreau îngrijoraţi de genul de primire de care vor avea parte.

– Ia spuneţi, prieteni, şi voi v-aţi săturat de ea?

– Admirabil exprimat, recunoscu Devlin. Transformă un sac de dormit într-o pătură de lână cu model ecosez şi se întinse pe ea. A înnebunit de tot. I s-a suit puterea la cap, bineînţeles. Am văzut asta de nenumărate ori în Marele Război. Orice scânteie de nemulţumire este catalogată drept răzmeriţă. Cred că va pune să fim împuşcaţi dacă ne mai vede. Serios vorbesc.

– Deci, aţi dezertat.

– Sunt convins că aşa vede ea lucrurile, bineînţeles.

– Credem că-i putem ţine forţele la distanţă, spuse Sinon.

– Mă bucur să aud asta, prietene. Lucrurile începuseră să fie cam urâte acolo. Ekelund şi Hoi Son continuă să se pregătească pentru nu ştiu ce conflict. Ea deţine puterea, înţelegeţi? Acum, când nu mai există lumea de dincolo pentru ca sufletele să zboare într-acolo, ameninţarea cu disciplina este al naibii de eficientă. Şi bineînţeles că ea se ocupă de distribuirea hranei. O mulţime de prostănaci încă mai cred în ceea ce face ea. De atât e nevoie, înţelegeţi, de un lider şi de o mână de oameni loiali, care să-i aplice ordinele. Al dracului de ridicol.

– Ea ce crede că se va întâmpla? întrebă Stephanie.

– Nu ştiu sigur. Şi cred că nici ea nu ştie. Hoi Son o ţine una şi bună că suntem una cu pământul şi că voi, sergenţii, stricaţi armonia noastră. Se aţâţă unul pe altul. Încearcă să îi convingă pe proştii rămaşi acolo că totul va fi frumos şi bine după ce vă aruncăm în prăpastie. Vorbe goale. Orice idiot îşi poate da seama că bucata asta de pământ n-o să-i folosească nimănui, indiferent cine ar rămâne pe ea.

– Doar Annette ar putea crede că merită să te baţi pentru a stăpâni insula asta.

– De acord, spuse Devlin. O prostie fără seamăn. Am mai văzut aşa ceva. Oamenii devin obsedaţi de câte-o idee şi nu pot să renunţe la ea. Nu le pasă câţi mor din cauza asta. Ei bine, n-am de gând să o ajut. Am făcut greşeala asta înainte. N-o s-o mai repet.

– Bravo, dom’le, şi bun venit în Oraşul Decenţei, spuse Cochrane şi îi întinse o ploscă argintie.

Devlin luă o înghiţitură şi zâmbi apreciativ.

– Nu e rău. Luă o gură mai mare şi dădu plosca următorului. Ce vreţi să vedeţi din punctul ăsta de observaţie?

– Nu ştim, spuse Sinon. Dar ne vom da seama când îl vom vedea.

*

După micul dejun din acea dimineaţă, Jay îşi petrecu douăzeci de minute corectând şi dojenind providerul universal. Acesta reabsorbea mereu rochia şi îi oferea alta nouă. Diferenţele dintre modele erau minore, dar Jay era hotărâtă să-l obţină pe cel perfect. Tracy asistase la încercările din primele cinci minute, apoi o bătuse uşor cu palma peste mână pe Jay şi spusese:

– Cred că o să vă las să continuaţi, scumpo.

Modelul pe care şi-l dorea era destul de simplu.

Văzuse ceva asemănător în arcologie: o fustă largă, de culoare roşcată, până la genunchi, care continua lin cu un top cu decolteu pătrat care să fie de un galben-canar, astfel încât cele două culori să se îmbine ca nişte flăcări de nuanţe diferite. În urmă cu doi ani, când o văzuse pe un manechin, arătase minunat, scumpă şi atrăgătoare. Însă când o ceruse, mama ei spusese că nu-şi puteau permite aşa ceva. După aceea, rochia ajunsese să simbolizeze tot ce era rău pe Pământ. Ştia întotdeauna ce voia în viaţă, dar nu reuşea să ajungă să şi aibă ce dorea.

Tracy bătu la uşa dormitorului.

– Haile va sosi peste câteva clipe, păpuşă, strigă ea.

– Vin imediat, strigă Jay. Se uită la globul care plutea deasupra scaunului împletit din nuiele. Hai, odată, scuipă rochia.

Rochia alunecă prin suprafaţa violetă. Tot nu era ceea ce-şi dorise! Jay îşi puse mâinile în şolduri şi oftă dezamăgită spre provider.

– Fusta este tot prea lungă. Ţi-am spus doar! Tivul nu trebuie să fie exact la nivelul genunchilor. E groaznică.

– Îmi pare rău, murmură providerul cu umilinţă.

– Ei, acum va trebui să o port. Dar deseară, când mă întorc, va trebui să o faci aşa cum vreau eu.

Îmbrăcă grăbită rochia, crispându-se când o trecu peste vânătaia de la coaste (marginea plăcii de surfing o lovise tare când căzuse de pe ea). Şi pantofii erau total nepotriviţi. Albi, de sport, cu o talpă suficient de groasă pentru nişte ghete de mers prin junglă. Şi şosete albastre. Oftând încă o dată din cauza martirajului pe care îl suferea, îşi ridică pălăria din pai (măcar pe asta o nimerise providerul) şi o puse pe cap. O scurtă privire în oglinda de deasupra lavoarului pentru a vedea cât de grave erau daunele. În acel moment îl văzu pe Prinţul Dell întins pe pat.

Cuprinsă de un sentiment de vinovăţie, se strâmbă. Însă nu-l putea lua cu ea pe planeta-cămin a lui Haile. Nu putea. Toată agitaţia aceea legată de rochie apăruse pentru că ea era prima fiinţă umană care ajungea acolo. Considera că trebuia să arate prezentabilă. La urma urmelor, era un fel de ambasador al rasei ei. Îşi imagina ce ar fi spus mama ei; nu se făcea să ia cu sine o păpuşă veche şi ponosită.

– Jay! strigă Tracy.

– Vin acum.

Ieşi furtunos pe uşă şi apăru alergând pe micuţa verandă a cabanei. Tracy stătea alături de trepte, folosind o cutie mică de alamă cu gât lung pentru a uda o muşcată curgătoare. O măsură de sus până jos pe Jay.

– Foarte frumos, păpuşă. Foarte frumos ai procedat, ai ales foarte bine.

– Mulţumesc, Tracy.

– Fii atentă, o să vezi o sumedenie de lucruri noi. Unele dintre ele vor fi de-a dreptul uimitoare, sunt convinsă. Te rog să faci efortul de a nu-ţi arăta emoţiile.

– O să mă port frumos. Promit.

– Sunt convinsă. Tracy o sărută delicat. Acum, du-te.

Jay porni în josul treptelor, apoi se opri.

– Tracy.

– Ce s-a întâmplat?

– Cum se face că nu ai fost niciodată la Riynine? Haile a spus că este o planetă importantă, una dintre planetele-capitală.

– A, nu ştiu de ce. Eram prea ocupată când genul acesta de privelişti m-ar fi atras. Acum am timp, dar nu mă mai deranjez. Dacă ai văzut câteva miracole tehnologice, ai impresia că le-ai văzut pe toate.

– Nu e prea târziu, spuse Jay cu generozitate.

– Poate altă dată. Acum, fugi, să nu întârzii. Şi nu uita, Jay, dacă vrei la toaletă, vorbeşte cu providerul. Nimeni nu se va simţi jenat sau jignit.

– Am înţeles, Tracy. La revedere.

Îşi ţinu o mână apăsată pe calota pălăriei de pai şi fugi pe nisip, către cercul din abanos.

Bătrâna o urmări şi, cu degetele cu încheieturi îngroşate, strânse mânerul stropitorii prea mult. Razele strălucitoare ale soarelui surprinseră lacrimile ce stăteau să-i cadă din colţurile ochilor.

– Ei, fir-ar să fie, şopti ea.

Haile se materializă când Jay era la zece metri de cerc. Scoase un chiot şi alergă şi mai repede spre ea.

Prietenă Jay. Este o dimineaţă bună.

– Este o dimineaţă minunată! Se opri lângă Haile şi îşi aruncă un braţ pe după gâtul copilului kiint. Haile! Dar tu creşti de la o zi la alta.

Foarte mult.

– Cât mai ai până să ajungi la dimensiunea de adult?

Opt ani. Şi voi avea mâncărimi în tot acest timp.

– O să te scarpin eu.

Eşti o adevărată prietenă. Mergem?

– Da. Zâmbind de încântare, Jay făcu un mic salt. Hai, să mergem, să mergem!

Întunericul le smulse din locul în care se aflau. De astă dată, senzaţia de cădere nu o deranjă deloc. Unul dintre tentaculele lui Haile era înfăşurat liniştitor în jurul încheieturii unei mâini.

Greutatea reveni curând. Tălpile ei atinseră o podea solidă, iar genunchii ei se îndoiră uşor când absorbiră impactul. Peste pleoapele ei închise simţi o lumină.

Am ajuns.

– Ştiu. Brusc, din dorinţa de a deschide ochii, începu să fie agitată.

Aici trăiesc eu.

Tonul lui Haile era atât de înfocat, încât Jay simţea că trebuia să vadă. Soarele era coborât pe cer, încă aruncând nuanţa zorilor. Umbre lungi pluteau în spatele lor de-a curmezişul cercului mare de culoarea abanosului pe care sosiseră. Acesta era în aer liber, unde peisajul se vălurea spre orizontul care părea să se afle la o sută de kilometri depărtare. Munţi cu coame conice plate din rocă de culoare deschisă şi trecători violet-palide se înălţau regeşte din mantia bogată de vegetaţie verde-albăstruie; nu desfăşurată în trepte, aşa cum ar fi fost normal, ci răspândită de-a latul întregii întinderi a stepei. Râuri mari şi şerpuitoare şi pâraie afluenţi se furişau prin văile sclipind argintiu în razele proaspete ale soarelui, în vreme ce pânzele fine ca borangicul ale negurii alb-perlate se înfăşurau în jurul bazei versanţilor muntoşi. Priveliştea înfăţişa natura în cel mai spectaculos moment al zilei. Însă nu era ceva natural; aşa îşi imagina ea interiorul unui habitat edenist, însă pe o canava infinit mai extinsă. Aici nu era permis nimic urât; geologia proiectată se îngrijise ca acea lume să aibă mai curând braţe moarte de râu decât mlaştini întunecate, cu apă stătută, pajişti atrăgătoare în locul unor zone acoperite de lavă şi lipsite de viaţă.

Asta nu împiedica peisajul să fie încântător.

Printre contururi erau cuibărite clădiri, în principal domuri kiint de diferite dimensiuni, însă şi câteva turnuri zgârie-nori şocant de umane, amestecate printre ele. Mai existau structuri care aminteau mai curând de sculpturi decât de clădiri: o spirală din bronz care nu

ducea nicăieri, sfere de culoarea smaraldului, lipite laolaltă ca un ciorchine de bule de săpun. Fiecare clădire era izolată de celelalte; nu existau drumuri şi, din câte vedea ea, nici măcar unele neamenajate. Cu toate acestea, lucru incontestabil, se afla într-un oraş – unul conceput pe o scară mai mare, mai vastă decât orice ar putea realiza vreodată Confederaţia. O cucerire posturbană a Pământului.

– Bine, dar unde locuieşti? întrebă Jay.

Braţul tractamorfic al lui Haile se desfăşură din jurul încheieturii mâinii ei şi se îndreptă pentru a arăta. Cercul de abanos era înconjurat de o pajişte lată, cu analog de iarbă bogată, de culoare acvamarin, mărginită de pâlcuri de copaci. Aceştia aminteau oarecum de copacii dintr-o pădure naturală, nu semănau cu cei din parcurile tematice. Câteva specii creşteau laolaltă, având frunze octogonale negre şi pălării galbene care se luptau pentru a avea lumină şi spaţiu; boluri lungi şi netede, având drept capace câte o minge păroasă din frunze roz de ferigă, ţâşniseră din coamele varietăţilor mai stufoase, amintind de lujeri uriaşi de stuf, legănându-se ca sălciile.

La jumătate de kilometru depărtare, un dom de un albastru-oţel se vedea prin spaţiile libere dintre copaci. Nu arăta cu mult mai mare decât cele de pe *Seninătate.*

– E frumos, spuse Jay politicoasă.

Se deosebeşte de prima mea casă în tot-împrejur. Providerii universali au uşurat mult viaţa de aici.

– Sunt convinsă. Şi unde-ţi sunt prietenii?

Vino. Vyano a aflat de tine. Ar dori să înceapă salutările.

Jay scoase un icnet de uimire când se întoarse să o urmeze pe copila kiint. În spatele ei era un lac uriaş, dar şi un castel despre care bănui că nu putea aparţine decât unui lord fermecat. Zeci de turnuri ascuţite de culoare albă, fără trăsături particulare, se înălţau din centrul lui; cele mai înalte turle erau cele aflate în dreapta faţă de centrul grupării, fiecare măsurând cu uşurinţă peste un kilometru înălţime. Poduri delicate, cu o singură travee, îşi croiau drum prin spaţiile libere dintre turnuri, curbându-se unul pe lângă altul, fără să se atingă. Din câte îşi dădu ea seama, ele nu respectau vreun tipar sau logică; câteodată, un turn avea chiar şi zece asemenea poduri, fiecare la alt nivel, în vreme ce altele aveau doar două. Întregul edificiu scintila cu scânteieri puternice, roşii şi aurii, pe măsură ce lumina soarelui se furişa încet pe suprafaţa lui cuarţoasă. Era la fel de demn pe cât era de frumos.

– Ce este ăsta? întrebă ea în timp ce se grăbea să o prindă pe Haile din urmă.

Acesta este Corpus locus, un loc în care cunoaşterea creşte şi se coace.

– Vrei să spui că este ca o şcoală?

Copilul kiint ezită.

Corpus spune că da.

– Şi tu mergi acolo?

Nu. Încă primesc educaţie primară de la Corpus şi părinţi. Întâi trebuie să-i înţeleg pe deplin. Asta e greu. Când înţeleg, pot începe să îmi extind gândurile.

– A, am priceput. Aşa facem şi noi. Trebuie să urmez o mulţime de cursuri didactice înainte de a merge la universitate.

Vei merge la universitate?

– Aşa cred. Deşi nu ştiu cum se va întâmpla asta pe Lalonde. S-ar putea să existe una în Durringham. Când lucrurile se vor îndrepta şi mama se va întoarce, îmi va spune ea.

Sper pentru tine.

Ajunseseră la malul lacului. Apa acestuia era foarte întunecată; chiar când se aşeză pe analogul de iarbă bogată de la marginea apei şi se uită cu atenţie, nu reuşi să îi vadă fundul. Suprafaţa îi reflecta doar imaginea. Apoi începu să se unduiască discret.

Haile se îndepărta, îndreptându-se către turnurile albe. Jay se opri o clipă ca să îşi urmărească prietena. Ceva nu era tocmai cum trebuia în legătură cu acea scenă, ceva evident ce mintea ei nu reuşea să surprindă.

Haile ajunsese la aproape zece metri de mal când îşi dădu seama că Jay nu o urma. Îşi întoarse capul ca să o vadă pe fetiţă.

Vyano e aici. Nu vrei să îl cunoşti?

Foarte încet, Jay îşi drese glasul.

– Haile, tu mergi pe apă.

Copilul kiint se uită spre locul în care pernuţele picioarelor ei atingeau suprafaţa lacului.

Da. Uimire întrebătoare. De ce ţi se pare că e rău?

– Pentru că e apă, strigă Jay.

Există stabilitate pentru cei care doresc să urmeze locus. Nu vei cădea înăuntru.

Jay se uită cu ochi mari la prietena ei, deşi curiozitatea era o ispită. Avertismentul lui Tracy îi răsună limpede în urechi. Dar Haile nu ar trage-o pe sfoară.

Îşi puse un deget de la picior pe apă. Suprafaţa întunecată se îndoi puţin când începu să exercite presiune, dar pantoful nu reuşi să înfrângă tensiunea de suprafaţă şi să se ude. Apăsă şi mai mult cu

piciorul, permiţând întregii tălpi să se aşeze pe apă. O susţinu fără niciun efort evident.

Doi paşi de încercare, apoi Jay se uită într-o parte şi în alta, chicotind.

– E minunat. Nu e nevoie să mai construiţi poduri şi alte lucruri.

Acum ai fericire?

– Mai întrebi? Începu să meargă spre Haile. Valurile mărunte se extinseră de sub tălpile ei spre exterior, încălecându-se şi lucind. Ar trebui să avem şi noi aşa ceva pe *Seninătate.* Atunci am fi putut ajunge pe insula aceea.

Ai dreptate.

Zâmbind fericită, Jay permise vârfului de braţ al lui Haile să i se înfăşoare în jurul degetelor şi, împreună, traversară lacul. După două minute, turnurile locusului nu păreau să fie mai aproape. Jay începu să se întrebe cât de mari erau.

– Unde e Vyano?

Vine.

Jay măsură din ochi baza turnurilor.

– Nu văd pe nimeni.

Haile se opri şi privi spre picioarele ei, legănându-şi capul într-o parte şi în alta.

Am vedere.

Promiţându-şi că nu va ţipa sau exclama de spaimă, Jay coborî privirea. Observă o mişcare sub tălpi. Un mic munte de culoare cenuşiu-deschis aluneca pe sub apă, la aproape douăzeci de metri sub luciul ei. Inima ei dădu să bubuie în piept, însă strânse din dinţi şi privi uimită. Creatura aceea era probabil mai mare decât oricare dintre balenele văzute în amintirile ei didactice de zoologie. Avea însă mai multe înotătoare şi aripioare decât vechile animale de pe Pământ. O versiune mai mică a creaturii înota alături de ea, un copil. Se îndepărtă de flancul părintelui şi începu să urce cu repeziciune, mişcându-şi aripioarele cu entuziasm. Părintele masiv se rostogoli încet şi se scufundă în adâncuri.

– Acesta este Vyano? exclamă Jay.

Da. E un văr.

– Cum adică, văr? Nu seamănă cu tine.

Şi oamenii au multe subspecii.

– Ba nu avem!

Există adamişti şi edenişti, piele albă, piele neagră, mai multe nuanţe de păr decât culorile curcubeului. Am văzut chiar eu asta.

– Da, dar… Ascultă, niciunul dintre noi nu trăieşte sub apă. Asta e ceva cu totul diferit.

Corpus spune că oamenii de ştiinţă umani au experimentat cu plămâni care pot extrage oxigen din apă.

Jay recunoscu tonul mental aparte al încăpăţânării pure.

– Probabil că da.

Copilul kiint acvatic de peste cincisprezece metri lungime era mai plat decât o balenă terestră, având o coadă tractamorfică groasă care se contractă într-un bulb când se apropie de suprafaţă. Celelalte apendice, şase muguri de carne tractamorfică, erau înşirate de-a lungul flancurilor. Pentru a-l ajuta să se propulseze prin apă, acestea erau acum comprimate în evantaie semicirculare care se ondulau încet. Probabil că cel mai evident indiciu privind moştenirea comună cu un kiint terestru era capul, care avea o formă ceva mai suplă, cu şase branhii care înlocuiau fantele pentru respirat. Aceiaşi ochi mari şi aproape plângăcioşi erau protejaţi de o membrană lăptoasă.

Vyano rupse pânza apei cu o explozie de stropi şi valuri energice, care se învolburară spre exterior. Jay încercă să-şi păstreze echilibrul, pentru că suprafaţa lacului tresălta sub tălpile ei ca o trambulină extrem de elastică. Haile se legăna în sus şi în jos alături de ea, pândită de aceeaşi primejdie, lucru care o mai linişti oarecum. După ce valurile se potoliră, un morman de carne lucioasă de culoarea plumbului plutea la doi metri depărtare de Jay. Kiintul acvatic îşi schimbă forma unui apendice de pe flanc într-un braţ, iar vârful acestuia se desfăcu în forma unei mâini umane.

Jay îşi atinse palma de a lui.

Bun venit la Riynine, Jay Hilton.

– Mulţumesc. Aveţi o lume minunată.

Are multă bunătate. Haile a împărtăşit amintirile ei despre lumile Confederaţiei voastre. Şi ele sunt interesante. Aş vrea să le vizitez după ce sunt eliberat de sub prescrierea părintească.

– Şi eu aş vrea să mă întorc acolo.

S-a vorbit despre problema ta. Deplâng alături de tine tot ce s-a pierdut.

– Richard spune că vom merge mai departe. Sper că aşa va fi.

Richard Keaton este în acord cu Corpus, spuse Haile. **El nu ar rosti neadevăruri.**

– Dar cum ai putea vizita Confederaţia? Maşina de salturi funcţionează şi sub apă?

Da.

– Îmi pare rău, dar nu ai avea prea multe de văzut. Tot ce este interesant se petrece pe uscat. A, cu excepţia Atlantidei, desigur.

Uscatul este întotdeauna mic şi ticsit de plante. Aş vrea să văd viaţa care mişună sub valuri, unde nimic nu rămâne multă vreme la fel. Fiecare zi este diferită în mod fericit. Ar trebui să te modifici şi tu, ca să vii să trăieşti între noi.

– Nu, îţi mulţumesc foarte mult, spuse ea cu aer înţepat.

Asta mă întristează.

– Presupun că vrei să spui că nu vei putea vedea ce au realizat fiinţele umane. Tot ce am construit şi făcut se află pe uscat sau în spaţiu.

Maşinile voastre sunt vechi pentru noi. Nu reprezintă o atracţie. De aceea familia mea s-a întors în apă.

– Vrei să spui că sunteţi ca pastoralii noştri?

Îmi cer iertare. Înţelegerea mea privind referinţele umane nu este completă.

– Pastorali sunt oamenii care au întors spatele tehnologiei şi au trăit viaţa cât de simplu au putut. Este o existenţă foarte primitivă, dar aceşti oameni nu sunt afectaţi de problemele moderne.

Toate rasele kiint îmbrăţişează tehnologia, spuse Haile. **Providerii nu pot da greş acum, ei ne asigură totul şi ne lasă liberi.**

– Asta e partea pe care nu o pricep în legătură cu voi. Liberi să faceţi ce anume?

Să trăim.

– De acord, atunci spune-mi. Ce veţi face amândoi când veţi fi mari?

Voi fi eu.

– Nu, nu. Şi Jay vru să bată cu piciorul în pământ pentru a-şi accentua cuvintele. Amintindu-şi pe ce stătea, se răzgândi. Voiam să zic, ce profesie? Ce fac kiintii toată ziua?

Ştii că părinţii mei au ajutat Proiectul Laymil.

Orice activitate are un scop, spuse Vyano. **Noi ne îmbogăţim cu cunoştinţe. Acestea pot proveni din simpla interpretare a universului observat ori din extrapolarea gândurilor până se ajunge la o concluzie. Acestea sunt suplimentare. Îmbogăţirea este rezultatul căruia îi este dăruită viaţa. Doar atunci putem transcende cu încredere.**

– Să transcendeţi? Adică să muriţi?

Pierdere de viaţă a corpului, da.

– Sunt sigură că a nu face nimic şi doar a gândi vă slujeşte foarte bine vouă. Dar mie mi se pare plicticos. Oamenii trebuie să aibă lucruri care să îi ţină ocupaţi.

Diferenţa e frumuseţea, replică Vyano. **În apă e mai multă diferenţă decât pe uscat. Domeniul nostru este unde natura excelează, este pântecul productiv al oricărei planete. Acum înţelegi de ce am ales apa în locul uscatului?**

– Da. Aşa cred. Dar nu-ţi poţi petrece tot timpul admirând lucruri noi. Cineva trebuie să aibă grijă ca lucrurile să meargă bine.

Asta fac providerii. Nu puteam ajunge la acest nivel cultural decât după ce maşinile civilizaţiei noastre evoluau la starea de acum. Providerii furnizează, sub înţelepciunea Corpusului.

– Am înţeles, sper. Aveţi Corpusul, aşa cum edeniştii au Consensul.

Consensul este o versiune de început a Corpusului. Într-o bună zi, veţi ajunge şi voi la nivelul nostru.

– Da? Când dorise să viziteze Riynine, nu îşi propusese nicidecum să discute filosofie cu un kiint. Făcu un semn în jur, încercând să indice locusul şi toate celelalte clădiri extravagante. O demonstraţie de limbaj al corpului care rămase probabil neînţeleasă pentru tânărul kiint acvatic. Vrei să spui că fiinţele umane vor ajunge să trăiască astfel? întrebă Jay.

Nu pot vorbi în numele vostru. Tu vrei să trăieşti ca noi?

– Ar fi bine să nu mai fiu silită să mă îngrijoreze problema banilor şi altele asemenea. Se gândi la sătenii din Aberdale, la entuziasmul manifestat de ei în legătură cu ceea ce construiau. Dar mai trebuie să facem lucruri concrete. Aşa suntem noi.

Natura voastră vă va îndruma spre destinul meritat. Aşa se întâmplă întotdeauna.

– Aşa cred.

Simt că suntem înrudiţi, Jay Hilton. Tu doreşti noutatea în fiecare zi. De aceea te afli pe Riynine, să cercetezi?

– Da.

Ar trebui să vizitezi Congresul. E cel mai potrivit loc pentru a vedea realizările fizice pe care le preţuieşti atât de mult.

Jay se uită la Haile.

– Putem merge acolo?

Se va bucura mult, spuse Haile.

– Mulţumesc, Vyano.

Kiintul acvatic începu să se scufunde în adânc. **Vizita ta a fost o noutate care m-a îmbogăţit. Sunt onorat, Jay Hilton.**

*

Când Haile spusese că Riynine era o lume-capitală, fetiţa îşi închipuise o metropolă cosmopolită care găzduia o mulţime de kiinti şi mii de xenoci interesanţi. Corpus locus era grandios, desigur, dar nicidecum ieşit din comun.

Îşi schimbă părerea când ieşi din balonul negru de teleportare pe unul dintre Congresele de pe Riynine. Deşi conceptul fizic nu era chiar extravagant pentru o rasă care deţinea asemenea resurse extraordinare, se simţea ceva anacronic şi orgolios în oraşele gigantice care pluteau senine prin atmosfera planetei. Coloşi splendid de complicaţi din cristal şi metal strălucitor revelau adevărata natură a kiintilor oricărui vizitator, mai mult decât inelul de planete create artificial. O rasă care ar fi avut cea mai mică îndoială privind propriile capacităţi nu ar fi îndrăznit să construiască o asemenea minunăţie.

Cel în care se trezi Jay avea o lăţime de peste douăzeci de kilometri. Nucleul lui era o aglomerare densă de turnuri şi coloane de lumină ca nişte curcubeie deformate; din acesta, radiau spre exterior opt peninsule solide, ele însele încărcate de spini scurţi şi plaţi. Smocurile umflate de nori pe care le întâlnea se despărţeau lin, curgând pe la extremităţile lui, lăsându-l în centrul unei zone de acalmie, a cărei claritate părea să amplifice peisajul aflat la zece kilometri dedesubt. Bancuri de aparate de zbor se roteau în jurul său, iar geometriile şi tehnologiile lor erau la fel de diferite ca şi speciile pe care le transportau; nave stelare echipate cu propulsii atmosferice hoinăreau pe aceleaşi traiectorii de zbor ca şi avioanele minuscule care făceau drumul de la sol până pe orbită. Toate aterizau sau decolau de pe spinii aflaţi pe peninsule.

Jay sosise la un capăt al unei şosele care mergea de-a lungul zonei superioare a unei peninsule. Era făcută dintr-o folie netedă din mineral de culoare roşie, găzduind un mănunchi de fire opalescente care curgeau pe dedesubtul suprafeţei. Orice joncţiune din reţea crea un triunghi înalt din jad, ca sculptura unui pin. Un acoperiş de cristal se arcuia deasupra, înduioşător de asemănător cu domul unei arcologii.

Jay se ţinu strâns de braţul lui Haile. Şoseaua era ticsită de xenoci, sute de specii care mergeau, alunecau, iar în câteva cazuri, zburau de-a lungul unui uriaş şi multicolor fluviu al vieţii.

Emoţia ei acumulată se descărcă într-un singur „Uau!” care arăta cât de copleşită era. Se grăbiră spre cercul teleportului, permiţând unei familii de octopezi înalţi, cu pene, să îl folosească. Globuri asemănătoare cu providerii, dar având culori diferite, alunecau calm pe deasupra. Adulmecă aerul, care conţinea atât de multe parfumuri trecătoare încât ceea ce reuşi să miroasă cu adevărat se dovedi ceva

ca o aromă uscată. Mormăieli lente şi baritonale, ciripeli, şuierături şi vorbe umane gâlgâiau tare în jurul ei, amestecându-se laolaltă într-un singur zgomot de fundal.

– De unde vin toate acestea? Sunt observatori?

Niciuna nu este observator. Acestea sunt speciile care trăiesc în galaxie, plus alte câteva. Toate sunt prietene cu kiintii.

– A. Bine.

Jay se apropie de marginea drumului. Era protejat de o balustradă înaltă, ca şi cum nu ar fi fost decât un balcon aflat la mare înălţime. Se ridică pe vârfuri şi privi peste balustradă. Se aflau deasupra unui oraş compact, ori poate a unui cartier cu structuri industriale. Părea să nu existe nicio mişcare pe aleile dintre clădiri. Chiar în faţa ei, aparate de zbor spaţial alunecau paralel cu acoperişul de cristal al peninsulei, ca şi cum ar fi mers pe un anumit vector spre locurile de coborâre. În câteva rânduri surprinse mici conuri stacojii cu aripioare înguste care zburau iute între vehiculele mai închise la culoare, utilitare: avioane spaţiale sport, îşi închipui ea. Probabil că era plăcut să zbori cu ele.

Congresul era atât de sus deasupra solului, încât era uşor să se piardă detaliile de fineţe între porţiunile mai late de culoare ale munţilor şi savanelor. Însă, ca şi cum ar fi trebuit să compenseze curbura orizontului, se putea vedea o fâşie de neon violet care separa solul de cer. Departe se putea distinge o linie de coastă. Ori în spate. Jay nu era sigură în ce direcţie călătoreau. Asta, în cazul în care călătoreau.

Se mulţumi să urmărească navele spaţiale care zburau pe lângă ea.

– Ce fac toate astea aici?

Aici vin specii diferite pentru a face schimburi. Unele au idei de oferit, unele vor cunoştinţe care să facă ideile să funcţioneze. Corpusul facilitează toate acestea. Congresele acţionează ca joncţiuni pentru cei care caută şi cei care doresc să ofere. Aici se pot întâlni.

– Asta mi se pare extraordinar de nobil.

Am deschis lumile noastre pentru acest lucru de multă vreme. Cunoaştem unele rase de la începutul istoriei noastre, iar altele sunt noi. Dar toate sunt bine-venite.

– În afara fiinţelor umane.

Voi puteţi veni în vizită.

– Dar nimeni nu ştie de Riynine. Confederaţia crede că lumea voastră cămin este Jobis.

Am tristeţe. Dacă poţi ajunge aici, eşti binevenit.

Jay văzu un cvartet de kiintii adulţi mergând pe şosea. Erau însoţiţi de ceea ce amintea în mod dubios de spectrele unor reptile zvelte care purtau salopete dintr-o bucată. Cu siguranţă că erau translucizi, pentru că prin piele vedea anumite porţiuni din corp.

– Am înţeles. E ca un test de calificare. Dacă eşti suficient de deştept ca să ajungi aici, înseamnă că eşti destul de inteligent ca să participi.

Confirm.

– Ar fi foarte util pentru noi să învăţăm lucruri noi. Dar tot nu cred că oamenii ar dori să-şi petreacă toată viaţa filosofând. Ei… unul sau doi, ca părintele Horst, dar nu mulţi.

Unii vin la Congrese ca să ne ceară ajutor şi să-şi îmbunătăţească tehnologia.

– Şi le daţi maşini şi alte lucruri?

Corpus răspunde fiecăruia la un anumit nivel.

– Atunci de ce nu-mi dă providerul o navă stelară?

Eşti singură. Eu te-am adus aici. Am regret.

– Hei. Îşi petrecu braţul pe după gâtul copilului kiint şi îi mângâie orificiile de respirat. Mie nu-mi pare rău că m-ai adus aici. E ceva ce nici măcar Joshua nu a văzut, iar el a vizitat fiecare colţişor al Confederaţiei. Voi putea să-l impresionez când mă voi întoarce. N-ar fi grozav? Se uită din nou la nava ciudată. Hai, să găsim un provider. Tare aş vrea o îngheţată.

17

După ce convoiul Organizaţiei se întoarse de la staţia de producere a antimateriei, Rocio aşteptă o zi, apoi abandonă patrularea de rutină pe orbită înaltă de deasupra Noii Californii şi înghiţi, îndreptându-se către Almaden. Pulsurile radarului de proximitate al asteroidului trecură peste *Mindori,* creând o pată neclară şi ciudată pe ecrane care fluctua în ritmul unei inimi umane. Senzorii vizuali de spectru arătară o harpie uriaşă şi întunecată, cu aripile strânse, plutind la doi kilometri de spaţioportul invers rotativ. Printre pleoapele care nu erau închise complet se putea vedea o lumină roşiatică.

La rândul lui, Rocio îşi concentră simţurile asupra terasei de andocare de pe Almaden. Fiecare piedestal fusese lovit de foc de laser, ceea ce provocase o revărsare de metal şi plastic topit peste rocă, unde se solidificaseră într-o băltoacă amintind de clincher cenuşiu, cu suprafaţa marcată de cratere născute din explozia bulelor de gaz. La fel ca şi piedestalele, rafinăria pentru fluidul nutritiv şi cele trei rezervoare fuseseră lovite de razele laser.

Rocio împărtăşi imaginea cu Prau Soo, care se afla din nou la Monterey. **Ce părere ai?** îl întrebă pe amicul său, alt şoim-de-iad.

Rafinăria nu este chiar atât de grav avariată pe cât pare. Au fost lovite doar straturile exterioare de utilaje. Etchells n-a făcut decât să-şi plimbe laserul încoace şi încolo pe deasupra instalaţiei, lucru care a părut spectaculos, fără nicio îndoială. O mare cantitate de metal topit sărind pretutindeni în jur şi conducte care au explodat din cauza presiunii. Însă miezul a rămas intact şi tocmai acolo se află mecanismul de sinteză chimică.

Chestie tipică.

Da. Din fericire. Nu există niciun motiv practic pentru care acesta să nu poată fi readus în stare de funcţionare. Cu condiţia să îi faci pe băştinaşi să fie de acord.

Vor fi, spuse Rocio. **Avem ceva ce-şi doresc: pe noi înşine.**

Noroc.

Rocio îşi concentră simţurile asupra spaţioportului invers rotativ, un mic disc, a cărui înfăţişare sugera că era încă în faza de construcţie. Prezenta în mare parte doar grinzi goale, susţinând rezervoare şi ţevi groase, fără a avea placarea de protecţie cu care se lăudau de obicei spaţioporturile. Acolo erau andocate trei nave, două remorchere de mărfuri şi *Lucky Logom.* Nava interorbitală revenise cu zece ore

înainte. Dacă locotenenţii Organizaţiei de pe asteroid aveau de gând să-i disciplineze pe membrii echipajului, probabil că o făcuseră deja.

Rocio deschise un canal cu rază scurtă de bătaie.

– Deebank?

– Mă bucur să te văd.

– Bucuria e reciprocă. Mă bucur că nu ai fost azvârlit afară din noul tău trup.

– Hai să recunoaştem. Există mai mulţi oameni care îmi susţin cauza decât pe aceea a Organizaţiei.

– Ce s-a întâmplat cu locotenenţii?

– Se plâng lui Capone direct din lumea de dincolo.

– Asta a fost riscant. Nu vede cu ochi buni răzvrătirea. S-ar putea să descoperi câteva fregate venind pentru a-i impune punctul de vedere.

– Credem că are şi aşa destule probleme cu antimateria. În orice caz, singura opţiune reală pe care o mai are împotriva acestui asteroid este să ne bombardeze atomic. Dacă asta se va întâmpla, noi vom pleca din acest univers şi ne vom căuta norocul în altă parte. Nu vrem să facem aşa ceva.

– Înţeleg perfect. Nici eu nu vreau să fac asta.

– Foarte bine, noi doi avem propriile probleme. Cum ne putem ajuta unul pe celălalt?

– Dacă vrem să scăpăm de Organizaţie, avem nevoie de o sursă independentă de fluid nutritiv. În schimbul remedierii rafinăriei, noi suntem pregătiţi să transportăm toată populaţia voastră către o planetă.

– Noua Californie nu vrea să ne primească.

– Putem folosi una pe care Organizaţia a infiltrat-o deja. Eu şi prietenii mei avem suficiente avioane spaţiale ca să efectuăm transferul. Dar totul trebuie să se întâmple cât mai curând. Fără staţia de producere a antimateriei nu se vor mai face noi infiltrări, iar planetele deja însămânţate nu vor mai rămâne multă vreme în acest univers.

– Putem începe imediat repararea rafinăriei. Dar dacă noi plecăm, cum o veţi întreţine?

– Trebuie produse piese de schimb în cantităţi suficiente pentru menţinerea în funcţiune a rafinăriei încă un deceniu. Pe de altă parte, va trebui să vă adaptaţi mecanoizii pentru operaţiuni de la distanţă.

– Nici nu ne ceri prea mult.

– Eu cred că schimbul este echitabil.

– Bine, să jucăm cu cărţile pe masă. Oamenii mei spun că piesele de schimb şi componentele nu ar trebui să constituie o problemă, pentru că staţiile noastre industriale pot face faţă. Dar nu putem

produce genul de componente electronice de care are nevoie rafinăria. Poţi să le găseşti undeva?

– Datavizează-mi o listă. Voi face unele cercetări.

*

Jed şi Beth ascultaseră schimbul de cuvinte din cabina lor privată, unde se mutaseră. Petreceau foarte mult timp singuri în compartimentul ordonat şi mobilat. În pat. După misiunea lui Jed de reîmprospătare a proviziilor de alimente, nu aveau multe de făcut. Şi, în ciuda asigurărilor date de Rocio că planurile progresau fără probleme, ei nu reuşeau să scape de senzaţia de dezastru iminent. Acele condiţii le suprimaseră complet orice inhibiţie.

Stăteau întinşi pe pat într-o stare languroasă după ce făcuseră amor, mângâindu-se unul pe celălalt cu admiraţie. Lumina soarelui care pătrundea printre stinghiile de lemn care acopereau hubloul picta dungi calde pe trupurile lor, ajutând pielea să se usuce.

– Hei, Rocio, chiar crezi că poţi face înţelegerea asta să funcţioneze? întrebă ea.

Oglinda de deasupra mesei de toaletă luci şi înfăţişă faţa lui Rocio.

– Cred că da. Fiecare dintre noi vrea ceva de la celălalt. De obicei, asta e baza comerţului.

– Câţi şoimi-de-iad vor să participe?

– Destul de mulţi.

– Zău? Dacă o s-o ştergeţi, Kiera va face tot posibilul să vă ologească. În primul rând, va trebui să apăraţi Almaden. Pentru asta veţi avea nevoie de viespi-de-luptă.

– Doamne Dumnezeule, chiar aşa crezi?

Beth se uită mustrător la el.

– Nu există aşezări corespunzătoare pe asteroizi în alte sisteme stelare, continuă Rocio. Asta e singura noastră şansă de a ne asigura un viitor independent, în ciuda apropierii de Organizaţie. Vom putea să ne apărăm, nu te teme.

Jed se ridică în capul oaselor, având grijă ca pătura să îi acopere vintrele când se întoarse cu faţa la oglindă (Beth nu înţelegea acel gen de sfiiciune).

– Bun, noi ce trebuie să facem?

– Încă nu ştiu. La urma urmelor, s-ar putea să nu am nevoie de voi.

– Ne dai pe mâna lui Capone? întrebă Beth, sperând că glasul nu-i tremurase.

– Asta ar fi greu. Cum să-i explic prezenţa voastră la bord?

– Şi atunci, îi laşi pe Deebank şi pe camarazii lui să se ocupe de noi, da?

– Te rog, nu toţi semănăm cu Kiera. Speram că aţi priceput asta până acum. Nu doresc să văd copiii posedaţi.

– Şi unde o să ne debarci? întrebă Beth.

– Nu ştiu. Deşi sunt sigur că edeniştii vor fi destul de fericiţi să vă recupereze din ghearele mele murdare. Amănuntele pot fi stabilite când ne fixăm pe poziţie. Şi trebuie să spun că, având în vedere de la ce v-am salvat, sunt dezamăgit de atitudinea voastră.

– Îmi pare rău, Rocio, se grăbi Jed să spună.

– Da, nu am vrut să jignim, asta e sigur, zise Beth cu un ton puţin deasupra sarcasmului.

Imaginea se stinse, iar cei doi se priviră.

– N-ar trebui să-l iriţi atât de mult, protestă Jed. Ce naiba, iubito, suntem total dependenţi de el. Aer, apă, căldură, chiar şi nenorocita asta de atracţie gravitaţională. Nu-l mai sâcâi!

– Întrebam şi eu.

– Ei, bine, abţine-te!

– Am înţeles, şefu'. Pentru o clipă, am uitat că tu eşti la comandă.

– Încetează, răspunse Jed cu remuşcare în glas. Întinse mâna şi o mângâie tandru pe obraz. N-am spus niciodată că eu comand, dar sunt îngrijorat.

Beth îşi dădu seama că atunci când el se uita la trupul ei aşa cum o făcea în acele momente vedea de fapt amintirea siluetei fabuloase a Kierei. Asta nu o mai deranja, din motive pe care nu le analiza aşa amănunţit. Nevoia învingea demnitatea, probabil asta era.

– Ştiu. Şi eu sunt. Bine că ne-am găsit ceva de făcut ca să nu ne mai gândim tot timpul la asta, nu?

El zâmbi timid.

– Ai dreptate.

– Ar fi bine să plec. Copiii aşteaptă masa de seară.

Când intrară în bucătărie, Navar scoase un chiot şi arătă cu degetul către ei.

– Iar aţi făcut-o!

Jed încercă să îndepărteze mâna fetei, dar ea se feri trăgându-se înapoi, râzând şi rânjind. Nu prea avea cum să o mustre; el şi Beth nu păstraseră secretul privind relaţia dintre ei.

– Acum putem mânca? întrebă Gary cu glas plângăreţ. Totul este gata.

Beth verifică din ochi preparatele. Fetele şi Webster pregătiseră şase tăvi pentru cuptorul cu inducţie, amestecând laolaltă pachete cu hrană. Bucăţi de cartofi cu pastă rehidratată de ou şi cuburi de morcov.

– Bine făcut. Tastă cantitatea pe tabloul de comandă al cuptorului şi îl activă. Unde e Gerald?

– Cu nebunia lui, în salonul principal. Ce altceva să facă şi el?

Beth îi aruncă fetei o privire dezaprobatoare.

Navar refuză să cedeze.

– Aşa e, insistă ea.

– Tu împarţi mâncare, îi spuse Beth lui Jed. Mă duc să văd care e problema.

Gerald stătea în faţa hubloului mare din salon, cu palmele apăsate pe el, de parcă ar fi vrut să scoată sticla din ramă.

– Salut, Gerald. Masa de seară e gata.

– Acolo e ea?

– Unde anume, prietene?

– Pe asteroid.

Beth rămase în spate şi privi peste umărul lui. Almaden era în centrul hubloului. O bucată întunecată de rocă rotindu-se încet pe fundalul peisajului stelar.

– Nu, prietene, îmi pare rău. Acela e Almaden, nu Monterey. Marie nu e acolo.

– Credeam că e celălalt. Monterey, unde se află ea.

Beth îi examină atent mâinile. Încheieturile degetelor erau uşor zgâriate, semn că el lovise în ceva. Din fericire, nu sângerau. Cu blândeţe, ea îşi lăsă mâna pe antebraţul lui. Toţi muşchii lui erau încordaţi sub atingerea degetelor ei şi tremurau. Fruntea îi era îmbrobonată de sudoare.

– Hai, amice, spuse ea încet. Să mănânci puţin. Îţi va face bine.

– Nu înţelegi! Gerald era gata să izbucnească în plâns. Trebuie să mă întorc la ea. Nici nu-mi aduc aminte când am văzut-o ultima oară. Acum capul mi-e plin de întuneric. Mă doare.

– Ştiu, prietene.

– Ştii! răcni el. Ce ştii tu? Ea e iubita mea, frumoasa mea Marie. Şi ea o sileşte să facă tot felul de lucruri, tot timpul.

Se cutremură violent şi pleoapele îi fluturară. Preţ de un moment, Beth avu impresia că el avea să se prăbuşească. Îşi întări strânsoarea, pentru că bătrânul se legăna nesigur pe picioare.

– Gerald. Doamne…

El deschise ochii brusc, privind disperat în jur.

– Unde suntem?

– Pe *Mindori,* spuse ea cu calm. Suntem la bordul ei şi încercăm să găsim o cale de întoarcere spre Monterey.

– Da, zise el şi dădu repede din cap. Da, ai dreptate. Trebuie să ajungem acolo. Ea e acolo, ştii doar. Marie e acolo. Trebuie s-o găsesc.

O pot elibera, ştiu cum s-o fac. Loren mi-a spus înainte de a pleca. O pot ajuta să evadeze.

– Asta e bine.

– Vreau să vorbesc cu căpitanul. Să-i explic. Trebuie să plecăm într-acolo imediat. O va face, mă va asculta. Ea e iubita mea.

Beth rămase nemişcată în clipa în care el se răsuci brusc şi ieşi grăbit. Ea scoase un oftat lung de disperare.

– Oh, la naiba.

Jed şi cei trei copii stăteau în jurul micului bar din bucătărie şi mâncau cu lingura terciul rozaliu din tăvile lor. Când intră, toţi o priviră cu expresii îngrijorate. Ea îşi înclină capul spre Jed şi se retrase pe coridor. El o urmă.

– Trebuie să găsim un doctor, ceva, zise ea cu glas scăzut.

– Ţi-am spus asta din prima zi în care l-am văzut, păpuşă. Individul e dus cu capul.

– Nu e doar asta, nu doar capul. Chiar e bolnav. Are pielea fierbinte, arde, de parcă ar avea febră ori vreun virus.

– Of, Doamne, Beth. Jed îşi apăsă fruntea de metalul rece al peretelui. Gândeşte-te, te rog. Ce dracu’ putem face? Suntem într-un şoim-de-iad la cincizeci de trilioane de ani-lumină de oricine ar fi dispus să dea o para chioară pe noi. Nu putem face nimic. Îmi pare rău de el dacă a contractat vreo boală xenoc. Acum mă îngrijorează faptul că ne-ar putea infecta şi pe noi.

Beth simţi că îl urăşte pentru că avea dreptate. Din nefericire, erau complet neputincioşi, ba chiar dependenţi de Rocio.

– Hai. Verificând încă o dată copiii, ca să se asigure că mâncau, îl trase pe Jed în salon. Rocio.

O imagine translucidă a feţei lui se materializă pe hublou.

– Ce mai e?

– Avem o problemă gravă cu Gerald. Cred că e bolnav. Nu e bine deloc.

– Se află aici la insistenţele voastre. Ce vreţi să fac eu?

– Nu ştiu sigur. Ai o capsulă tau-zero? L-am putea vârî acolo până la plecare. După aceea, doctorii edenişti îl vor putea examina cum trebuie.

– Nu. Nu mai funcţionează nicio capsulă tau-zero. Se înţelege de la sine că pe posedaţi îi deranjează asemenea lucruri; primii care au sosit la bord au stricat-o.

– La naiba! Şi acum ce facem?

– Va trebui să-l îngrijiţi aşa cum puteţi.

– Grozav, mormăi Jed.

Almaden începu să alunece prin dreptul hubloului.

– Hei, acum unde mergem? întrebă Jed.
Asteroidul dispăru sub rama hubloului, lăsând în loc doar stelele care descriau mici arce de-a latul întunericului când şoimul-de-iad acceleră pe o curbă strânsă.
– Înapoi pe ruta mea de patrulare, spuse Rocio, şi sper că nimeni nu a observat absenţa mea. Deebank a datavizat lista de componente electronice de care au nevoie pentru a repune în funcţiune rafinăria de nutrient. Toate sunt disponibile pe Monterey.
– Da, mă bucur să aud asta, amice, spuse repede Jed. Prin mintea lui trecu un gând rece. Aşteaptă puţin. Cum ai să convingi Organizaţia să ţi le dea?
Imaginea translucidă a lui Rocio clipi, apoi dispăru.
– Of, Doamne. Iarăşi?

*

Pe timp de pace, zonele de emergenţă a navelor stelare ale Avon erau poziţionate în jurul planetei şi al colierului său de asteroizi pe orbită joasă, aflaţi la distanţe convenabile de staţiile şi porturile pe care le deserveau. Singura excepţie era Trafalgar, care, în mod necesar, era întotdeauna în alertă pentru sosirile dubioase. După izbucnirea oficială a războiului, ori, aşa cum preferau să se exprime diplomaţii din Regina, după apariţia situaţiei de criză, toate zonele de emergenţă fuseseră transferate în mod automat mai departe de portul lor. Orice almanah al Confederaţiei oferea coordonatele alternative, iar sarcina de a se asigura că erau la curent cu orice declaraţie oficială le aparţinea căpitanilor.
Zona de emergenţă DR45Y era situată la trei sute de mii de kilometri de Trafalgar, desemnată pentru a fi folosită de navele stelare civile care zburau cu aprobarea guvernului. Sateliţii-senzor care o scanau nu erau mai puţin eficienţi decât cei care acopereau zone desemnate pentru diferite nave de luptă; la urma urmelor, ar fi fost greu de stabilit ce nave ar putea folosi duşmanul. De aceea, când scanerele de distorsiune gravitronică începură să recepţioneze semnătura cunoscută a unei nave care începea să iasă, în câteva milisecunde fură aduse on-line baterii suplimentare de senzori. Distorsiunea ce se extindea rapid în spaţiu-timp era ţinută sub ţintă de cinci platforme cu arme DS. Comanda DS de pe Trafalgar vectoriză către ea şi patru şoimi-de-vid de patrulare şi plasă alţi zece în stare de alertă pentru a reacţiona rapid.
Orizontul evenimenţial se extinse până la treizeci şi opt de metri şi dispăru, dezvăluind corpul navei stelare. Senzorii de spectru vizual arătară controlorilor DS un glob standard acoperit cu spumă nul-termică de culoare închisă. Totul perfect normal, cu excepţia unei

plăci de cocă de formă hexagonală care lipsea. Iar nava era impresionant de aproape de centrul zonei; căpitanul avusese mare grijă să alinieze ultima coordonată de salt. O astfel de manevră indica o persoană care ţinea să le facă tuturor pe plac.

Pulsurile radar declanşară transponderul navei stelare. IA-ului de pe Trafalgar îi trebui mai puţin de o milisecundă pentru identificarea codului de răspuns ca aparţinând navei *Răzbunarea lui Villeneuve,* având-ul căpitan pe André Duchamp.

Urmând codul standard de transponder, *Răzbunarea lui Villeneuve* transmise imediat codul autorizaţiei oficiale de zbor emis de guvernul ethenthian.

Ambele coduri fură legate pentru a grada două coduri de securitate. Ofiţerul de serviciu CNIS de la centrul de comandă DS de pe Trafalgar preluă imediat situaţia.

O altă alertă, cu mult mai discretă, fu iniţiată în reţeaua de comunicaţii securizate a asteroidului, despre care CNIS nu ştia nimic. Toate posturile de televiziune şi radio, dar şi ferestrele holografice din interiorul clubului din Sat îşi abandonară sărbătorile nostalgice pentru a-i preveni pe observatori privind ultimul eveniment.

Tracy se ridică în capul oaselor ca să se uite la ecran. În salonul spaţios se lăsase tăcerea. Imaginea colorată captată de senzorii DS se derulă pe televizorul Sony de dimensiuni mari, în vreme ce diferite arme erau aţintite către fuzelajul navei stelare. Tracy suplimentă datele relativ insuficiente cu un sumar mai cuprinzător de la Corpus, care culegea informaţii dintr-o diversitate de surse şi din jurul Trafalgar.

– Nu vor lăsa nava să se apropie de ei, spuse cu speranţă în glas Saska. Slavă îngerilor, acum sunt mult prea paranoici.

– Sper să ai dreptate, murmură Tracy.

O scurtă consultare cu Corpus îi arătă că Jay era încă în Congres cu Haile. Cel mai potrivit loc pentru ea în acele momente; Tracy nu voia ca ea să surprindă toate îndoielile şi îngrijorările lor.

– Doar iadul ştie cum de a reuşit Pryor să îşi croiască drum tocmai din Ethenthia.

– Posedaţii din Ethenthia ar putea fi probabil liniştiţi doar auzind numele lui Capone, spuse Galic. Să pătrunzi prin înşelătorie în cartierul general al Marinei Confederaţiei este o cu totul altă chestiune.

Ofiţerul de serviciu CMS păru să le împărtăşească părerea. Ea declanşă imediat o stare C4, interzicând navei presupus ostile să se deplaseze şi cerându-le şoimilor-de-vid de patrulare să împiedice acest lucru. Avertismentele fură datavizate direct către *Răzbunarea*

lui Villeneuve, precizând clar ce acţiuni vor fi întreprinse dacă ordinele Comenzii DS nu erau respectate. Apoi navei i se interzise să folosească orice sistem de propulsie, inclusiv propulsia RCS, pentru menţinerea altitudinii, după cum nu i se permise să îşi desfacă panourile de termopurjare, sau să extindă blisterele senzorilor sau să se activeze vreun bocaport din fuzelaj. Fură permise descărcări nepropulsoare de vapori, dar asta doar dacă se anunţa din vreme. După ce căpitanul Duchamp confirmă fără tragere de inimă că acceptă condiţiile, cei patru şoimi-de-vid accelerară către nava inertă cu viteza de cinci *g.*

*

Kingsley Pryor dataviză codul său personal către ofiţerul de serviciu CNIS, identificându-se drept ofiţer al Marinei Confederaţiei.

– Am reuşit să păcălesc Noua Californie ca să ajung aici, îi spuse el femeii-ofiţer. Înainte de plecare, am securizat o mulţime de date tactice despre flota Organizaţiei. Date care ar trebui livrate amiralului Lalwani cât mai curând posibil.

– Suntem la curent cu perioada petrecută de tine alături de Capone, spuse ofiţerul de serviciu. Raportul întocmit de agentul nostru operativ Erick Thakrar în perioada în care a făcut parte din echipajul navei *Răzbunarea lui Villeneuve* a fost foarte amănunţit.

– Erick e aici? Mă bucur, eu credeam că a fost prins.

– A formulat acuzaţii de dezertare şi colaborare împotriva ta.

– Ei, chiar dacă va trebui să compar în faţa unei curţi marţiale pentru a-mi dovedi nevinovăţia, asta nu schimbă faptul că am adus multe informaţii utile. Amiralul va dori ca eu să prezint un raport complet.

– Aşa se va întâmpla. Şoimii-de-vid vă vor escorta către un loc sigur imediat ce confirmăm situaţia navei.

– Te asigur, nu există niciun posedat la bord. Şi nava nu constituie o ameninţare militară. Având în vedere starea unora dintre sistemele noastre, chiar sunt uimit că am reuşit să ajungem aici. Căpitanul Duchamp nu este unul dintre cei mai buni căpitani din univers.

– Ştim şi asta.

– Prea bine. Trebuie să ştiţi şi că există un dispozitiv nuclear înglobat în placa de bordaj 4-36-M, cu o putere de trei kilotone. Deţin codul de resetare a dispozitivului de control şi în prezent se află la şapte ore de detonare.

– Da, asta este metoda standard folosită de Capone pentru a se asigura de respectarea ordinelor. Vom confirma localizarea cu o sondă telecomandată de pe unul dintre şoimii-de-vid.

– Bine, şi eu ce pot face?

– Absolut nimic. Placa de bordaj va fi îndepărtată înainte de a trece la operaţiunea de andocare. Duchamp trebuie să ne pună la dispoziţie computerul de zbor, înlăturând toate restricţiile de acces. Vei primi următoarele instrucţiuni după ce vom analiza situaţia.

Pe puntea de comandă, Kingsley îşi desfăcu chingile care îl fixau pe bancheta de acceleraţie şi îi aruncă o privire detaşată căpitanului care spumega.

– Fă ce ţi s-a cerut. Imediat.

– Bineînţeles, mârâi André. În timpul zborului se gândise de o mie de ori să refuze să meargă mai departe, dând de gol bluful lui Pryor. Sosirea la Trafalgar avea să pună capăt vieţii lui pe vecie. Graţie lui Thakrar, Marina *englezoilor* cunoştea prea multe despre el. Îi vor răpi nava şi probabil şi libertatea, indiferent cât de mulţi bani ar fi cheltuit el cu avocaţi iscusiţi. Ajunsese într-un port în care nu putea să ceară să i se facă vreo favoare. Însă de fiecare dată când opţiunea aceea îi apărea în minte, un mic imbold de laşitate îl împiedica să îşi materializeze gândurile, transformându-le în fapte. Refuzul însemna moartea sigură din cauza explozibilului din bordaj, iar André Duchamp nu mai putea înfrunta soarta la fel de sigur pe el ca până atunci. Îi privise în ochi pe posedaţi şi îi învinsese (deşi Marina Confederaţiei nu-i mulţumise pentru asta – a, nici gând), şi ştia mai bine decât mulţi alţii cât de reali erau. Aşa înţelese la rece ce avea să se întâmple cu sufletul lui. Orice soartă, indiferent cât de umilitoare, devenise brusc mai ispititoare decât moartea.

André datavіză un set de instrucţiuni în computerul de zbor, permiţând centrului de comandă DS să preia controlul. Procedura era deja bine stabilită. Fură activaţi toţi senzorii interni, verificând numărul membrilor echipajului şi stabilind identitatea acestora. Apoi li se ceru să datavizeze fişiere şi date fiziologice către Comanda DS, prima etapă în stabilirea faptului că nu erau posedaţi. Etapa a doua avea să fie o examinare intensă cu senzori după andocare.

După ce Comanda DS îi clasifică provizoriu pe cei cinci membri ai echipajului ca fiind nonposedaţi, fură rulate rutine de diagnostic prin fiecare procesor de pe navă. În cazul *Răzbunării lui Villeneuve,* procedura nu era la fel de simplă ca în cazul unei nave care respecta strict cerinţele de întreţinere CAB. Câteva dintre sistemele necesare se încăpăţânară să rămână off-line. Cu toate acestea, Comanda DS confirmă că nu existau probleme majore la procesoarele care funcţionau. Acest lucru, însoţit de o analiză a jurnalelor pentru sistemele de mediu (incomplete, desigur), le permise să stabilească cu o probabilitate de nouăzeci şi cinci la sută că nava stelară nu avea ascunşi posedaţi la bord.

Lui André i se permise să desfacă panourile de termopurjare, uşurând astfel scurgerile de căldură. Propulsoarele porniră, stabilizând altitudinea navei. Un MSV de la unul dintre şoimii-de-vid alunecă din hangarul său şi manevră pentru a ajunge deasupra plăcii de bordaj 4-36-M. Braţele Waldo se întinseră, pregătite să detaşeze secţiunea.

Tracy urmări imaginile transmise de cameră pe ecranul televizorului mare, în timp ce cheile anticuplu se angajară în jurul marginii panoului.

– Nu-mi vine să cred! exclamă ea. Ei consideră că sunt în siguranţă!

– Fii raţională, îi spuse Arnie. Măsurile acelea de precauţie sunt destul de bune pentru a localiza orice posedat ascuns la bord.

– Cu excepţia lui Quinn Dexter, mormăi Saska.

– Să nu complicăm lucrurile. Realitatea este că Marina se dovedeşte foarte prudentă.

– Ei, prostii, se răsti Tracy. Ofiţerul CNIS este de o incompetenţă criminală. Ea ar trebui să ştie că ticălosul de Capone a exercitat o influenţă coercitivă asupra lui Pryor, însă ea nu a ţinut seama de asalt. Vor lăsa nava aceea nenorocită să andocheze imediat după ce detaşează placa de bordaj.

– Nu-i putem împiedica, îi avertiză Saska. Doar cunoşti regulile.

– Capone şi influenţa lui se sting, spuse Tracy. Indiferent ce victorie iluzorie va obţine, nu va reuşi să recâştige ceea ce a pierdut, mai ales acum. Eu aş zice că nu-i putem permite aşa ceva. Trebuie să se ţină seama de dinamica psihologică generală a situaţiei. Confederaţia trebuie să supravieţuiască şi ea trebuie să fie entitatea care va rezolva actuala criză. Iar Marina este întruchiparea Confederaţiei, în special acum. Ea nu trebuie să sufere. Nu în măsura în care este capabilă de distrugere misiunea lui Pryor.

– Eşti la fel de arogantă ca Al Capone, spuse Galic. Gândurile tale, părerile tale, ele trebuie să aibă întâietate.

– Ştim cu toţii ce trebuie să aibă întâietate, răspunse ea. Trebuie să existe un mecanism valabil de guvernare a speciilor care să implementeze genul de politici care vor fi necesare ulterior şi să supravegheze faza de tranziţie. În ciuda tuturor greşelilor sale, Confederaţia poate fi făcută să funcţioneze corespunzător. Dacă nu va reuşi, rasa umană se va fragmenta din punct de vedere social, politic, economic, religios şi ideologic. Vom ajunge din nou în faza de dinaintea epocii zborurilor interplanetare. Ne vor trebui secole ca să ne revenim, pentru a ajunge la situaţia din prezent. Iar atunci noi ar trebui să ne fi alăturat populaţiei activ-transcendente a acestui univers.

– *Noi?*

– Da. Noi. Noi, puţinii privilegiaţi. Doar pentru că am fost creaţi aici nu înseamnă că nu suntem umani. Două mii de ani petrecuţi mergând printre semenii noştri fac această lume să fie extraterestră.

– Acum ai devenit melodramatică.

– Numeşte asta cum doreşti. Dar eu ştiu ce sunt.

*

Senzorii interni de pe *Răzbunarea lui Villeneuve* îl arătară pe Kingsley Pryor ca fiind singur în mica lui cabină. Adoptase aceeaşi postură supărătoare pe care André şi cei trei membri ai echipajului o văzuseră în cursul zborului întortocheat. Atârna la câţiva centimetri deasupra podelei, cu picioarele strânse în poziţia lotus, în timp ce ochilor li se oferea o viziune a unui iad îngrozitor de personal. Chiar prin legătura de la nava stelară, ofiţerul de serviciu CNIS putea vedea că suferea.

După ce se încheie supravegherea electronică de la distanţă, iar placa de bordaj 4-36-M fusese îndepărtată şi ţinută în manipulatorul de la distanţă al MSV-ului, André primi un vector care îi ducea spre Trafalgar cu viteza de o zecime de *g.* Comanda DS urmări computerul de bord reacţionând la instrucţiunile echipajului, aducând la viaţă tubul de fuziune. Urmau protocoalele de securitate.

Kingsley pluti ultimii centimetri până pe punte şi îşi reprimă un scâncet când îşi dădu seama ce însemna asta. În timpul zborului îşi ridicase dilema până la nivelul unei dureri fizice, iar fiecare gând pe care îl avusese privind destinaţia sa arsese din interior. Pur şi simplu nu exista cale de scăpare din cuşca în care Capone şi târfa lui îl prinseseră. Moartea îl înconjura, făcându-l mai supus decât ar fi reuşit să realizeze un set de nanonice de sechestrare. Moarte şi iubire. Nu-şi putea permite să îi lase pe micuţii Webster şi Clarissa să dispară în lumea de dincolo. Nu acum. Şi nici nu putea permite să fie posedaţi. Şi singura modalitate de a împiedica asta îi era interzisă.

La fel ca alţi bărbaţi aflaţi în situaţia lui de-a lungul istoriei, Kingsley Pryor nu făcu nimic în vreme ce evenimentele îl purtară spre concluzie; pur şi simplu aşteptă şi se rugă, sperând că o a treia opţiune magică va apărea de nicăieri. Acum, în timp ce propulsia de fuziune împingea nava spre Trafalgar, speranţa îl părăsise. Prin anvergură, puterea ce i se dăduse pentru a produce suferinţă era nebunească, însă îi putu *simţi* pe Webster şi pe Clarissa. Cei doi erau în echilibru, aşa cum ştia Capone că se va întâmpla. Iar acum, Kingsley Pryor trebuia să facă imposibila alegere între ceva intim şi ceva abstract.

Senzorul cabinei avea o rezoluţie suficientă pentru a observa cum buzele lui se contractară într-un zâmbet amar. Se părea că un urlet

era pe cale de a răbufni. Văzându-l cum reacţiona, femeia-ofiţer de serviciu CNIS clătină din cap. *S-ar părea că are probleme cu creierul, care cedează,* gândi ea, deşi el stătea aproape pasiv.

Senzorul nu arătă însă aerul de lângă patul lui Kingsley îngroşându-se în tăcere sub forma lui Richard Keaton. Acesta zâmbi întristat spre ofiţerul de marină, care părea doborât.

– Cine eşti? întrebă Kingsley cu glas răguşit. Cum ai reuşit să te ascunzi pe navă?

– Nu am stat ascuns, zise Robert Keaton. Nu sunt un posedat care trebuie să te verifice. Sunt un observator, nimic mai mult. Te rog să nu mă întrebi pentru cine şi de ce. Nu-ţi voi spune asta. Dar te anunţ că Webster a scăpat de Capone şi nu se mai află pe Monterey.

– Webster? exclamă Kingsley. Unde e acum?

– În siguranţă. Se află la bordul unei nave solitare care nu primeşte ordine de la nimeni.

– De unde ştii asta?

– Nu sunt singura persoană care urmăreşte Confederaţia.

– Nu înţeleg. De ce-mi spui mie toate astea?

– Ştii prea bine de ce, Kingsley. Pentru că trebuie să iei o hotărâre. Eşti în situaţia unică de a modifica mersul evenimentelor pentru umanitate. Nu se întâmplă des ca un individ să ajungă într-o asemenea situaţie, chiar dacă tu nu înţelegi toate implicaţiile. Eu nu pot lua hotărârea în locul tău, deşi aş vrea tare mult să o fac. Nici măcar eu nu pot încălca restricţiile în baza cărora acţionez. Însă pot măcar să le forţez suficient pentru a mă asigura că ştii toate aspectele înainte de a lua hotărârea. Trebuie să alegi când şi unde vei muri, şi cine va muri odată cu tine.

– Nu pot.

– Ştiu. Nu e uşor. Vrei ca situaţia de statu-quo să dureze atât de mult încât tu să devii irelevant. Nu te acuz pentru asta, dar nu se va întâmpla astfel. Trebuie să alegi.

– Ştii ce mi-a făcut Capone, ce povară duc în spinare?

– Ştiu.

– Şi tu ce ai face?

– Ştiu prea multe ca să-ţi spun asta.

– Atunci nu mi-ai zis tot ce trebuie să ştiu. Te rog!

– Acum vrei mântuirea. Nu-ţi pot oferi nici aşa ceva. Gândeşte-te, ţi-am spus ceea ce cred că ar trebui să ştii. Fiul tău nu va suferi direct din cauza acţiunii pe care o vei întreprinde. Nici acum, nici în viitor.

– De unde să ştiu că îmi spui adevărul? *Cine eşti?*

– Îţi spun adevărul, pentru că ştiu exact ce să-ţi comunic. Dacă nu aş fi ceea ce susţin că sunt, de unde aş putea şti de tine şi de Webster?

– Ce să fac? Ajută-mă.

– Tocmai am făcut-o.

Richard Keaton dădu să ridice o mână pentru a face un gest care putea fi de compasiune şi înţelegere. Kingsley Pryor nu apucă să afle, deoarece vizitatorul se topi la fel de tăcut precum apăruse.

Reuşi să scoată un mic chicotit strident. Oamenii (sau xenoci, ori poate chiar îngerii) urmăreau rasa umană; şi se pricepeau să o facă. Nu le trebuia mult ca să vadă ce se petrecea în cadrul Confederaţiei – câteva scanere plasate inteligent puteau intercepta datavizările potrivite, CNIS şi omologii săi făceau acest lucru în mod constant. Însă a infiltra observatori în rândul culturilor posedate presupunea o abilitate ce depăşea capacităţile unei agenţii de informaţii obişnuite. O asemenea abilitate era înspăimântătoare. În ciuda acestui lucru, simţi o oarecare uşurare. Indiferent cine ar fi fost indivizii, le păsa. Suficient pentru a interveni. Nu foarte mult, ci atât cât era nevoie.

Ştiau ce distrugeri va produce. Şi îi oferiseră o scuză pentru a evita acest lucru.

Kingsley se uită direct la senzorul cabinei.

– Îmi pare rău. Serios. Am fost prea slab ca să ajung atât de departe. Voi termina acum.

Datavиză o instrucţiune în computerul de zbor.

*

Pe puntea de comandă, André tresări când simbolurile roşii neuroiconice îşi ţipară strident avertismentele în mintea lui. Una după alta, funcţiile primare ale navei îi fură scoase de sub control.

– Duchamp, ce faci? îl întrebă Comanda DS. Redă-ne imediat accesul asupra computerului de zbor, altfel deschidem focul.

– Nu pot, datavиză căpitanul îngrozit. Codurile de autoritate ale comenzii au fost anulate. Madeleine! Îi poţi opri?

– Nicio şansă. Cineva îşi instalează propriile rutine de comandă prin Programul de Gestionare a Operaţiunilor (PGO).

– Nu trageţi, se milogi André. Nu noi suntem de vină.

– Trebuie să fie cineva care a avut acces direct la PGO. Duchamp, este echipajul tău.

André le aruncă lui Madeleine, Desmond şi Shane o privire înspăimântată.

– Dar nu suntem noi… *merde,* Pryor. E Pryor. El face asta. El a fost acela care a insistat să venim aici.

– Întrerupem alimentarea! strigă Desmond. Propulsia cu fuziune întreruptă. Plasma Tokamak se răceşte. La naiba, a deschis supapele de urgenţă. Pe toate. Ce are de gând?

– Coborâţi acolo şi opriţi-l. Folosiţi arme uşoare dacă trebuie, strigă André. Cooperăm, datavizǎ el către Comanda DS. Vor recăpăta comanda. Acordaţi-ne doar câteva minute.

– Căpitane! spuse Shane şi făcu un semn.

Bocaportul punţii se închidea. Lumini stroboscopice portocalii începură să clipească cu o strălucire aproape orbitoare, simultan cu un ţiuit sfredelitor.

– *Mon dieu, non!*

Senzorii DS transmiseră ofiţerului de serviciu CNIS o imagine perfect de clară a navei *Răzbunarea lui Villeneuve.* Nava era deja în decelerare când începu faza de urgenţă. Era la mai puţin de două sute de kilometri de spaţioportul invers rotativ, ceea ce constituia un motiv grav de îngrijorare. Disperarea evidentă a echipajului putea face parte dintr-o încercare masivă de diversiune. Dacă o viespe-de-luptă ar fi tras o salvă împotriva asteroidului de la acea distanţă, ar fi fost aproape imposibil să fie interceptate toate proiectilele.

Dacă la bord s-ar fi aflat doar Duchamp şi echipajul lui, ofiţerul CNIS ar fi vaporizat nava stelară imediat. Dar acţiunile lui Pryor şi declaraţia enigmatică făcută cu puţin înainte ca senzorul cabinei să iasă off-line o siliseră să se înfrâneze. Era convinsă că el făcea toate acele lucruri; şi rutina pe care nava o lăsase deschisă pentru verificarea de către Trafalgar era comanda de foc asupra viespilor-de-luptă. Pryor încerca să dea asigurări Comenzii DS. Niciuna dintre dronele letale nu fusese armate.

– Continuaţi să urmăriţi cu toate armele, datavizǎ ea către colegii ofiţeri de la centrul de Comandă DS. Comunicaţi şoimului-de-vid care escortează nava să rămână în aşteptare.

Când duzele de urgenţă goliră toate rezervoarele de la bord, din *Răzbunarea lui Villeneuve* ţâşniră jeturi lungi de vapori de culoarea zăpezii. Hidrogen, heliu, oxigen, fluid de răcire, apă, masă de reacţie; toate ieşiră cu mare presiune, făcând nava să se cutremure, de parcă o duzină de propulsii erau îndreptate în direcţii opuse. Niciunul dintre acele jeturi nu era suficient de puternic pentru a-i afecta traiectoria orbitală. Cum jeturile de decelerare erau oprite, nava continua să zboare spre Trafalgar cu aproape doi kilometri pe secundă.

– Vor rămâne fără combustibil, chiar dacă recapătă comanda asupra sistemelor de propulsie, spuse ofiţerul îndrumător DS. Impactul se va produce peste două minute.

– Dacă ajunge la zece kilometri de Trafalgar, distrugeţi-o, ordonă ofiţerul de serviciu CNIS.

Ajutaje multiple continuară să scoată jeturi încă cincisprezece secunde, făcând nava să descrie o rostogolire ciudată. Bolţurile explozive detonară de-a lungul fuzelajului, scoţând jerbe uscate de praf cenuşiu când acestea secţionară structura exterioară de rezistenţă. Segmente uriaşe din corpul navei se exfoliară ca nişte petale argintii care se deschid larg, expunând măruntaiele metalice împachetate strâns. Explozii neaşteptate de lumină albastră se produseră sub suprafaţă, vizibile doar prin cele mai fine fisuri; alte bolţuri explozive, care desprindeau echipamentele de pe structura internă de rezistenţă. Nava stelară începu să se dezagrege, rezervoarele, tuburile de propulsie, toroidele tokamak, nodurile de structurare a energiei, schimbătoarele de căldură şi un întreg roi de mecanisme subsidiare formau o aglomerare care se extindea treptat.

Cele trei motoare-rachetă de mare propulsie erau grupate în jurul bazei capsulei de susţinere biotică care conţinea puntea de comandă; acestea se aprinseră aproape fără niciun avertisment, propulsând sfera departe de norul de resturi tehnologice. Duchamp şi ceilalţi fură azvârliţi înapoi pe banchetele de acceleraţie, iar trupurile lor se încordară să reziste la acceleraţia de cincisprezece *g.*

– Nava mea! răcni André, strivit de forţa neiertătoare.

Răzbunarea lui Villeneuve, ultima sclipire minusculă de speranţă ce îi mai rămăsese pentru o existenţă postcriză, se dezintegra în jurul lui, iar componentele în valoare de milioane de fuzidolari se răsuciră spre interiorul galaxiei, transformându-se în gunoaie irecuperabile. Iubind-o mai mult decât pe o femeie, îi iertase acelei nave pretenţiile eterne la banii lui, funcţiile ei temperamentale, setea nepotolită pentru combustibil şi consumabile, pentru că ea îi oferea în schimb o viaţă care se ridica peste cea obişnuită. Încă nu o plătise integral, iar în urmă cu ani buni refuzase o poliţă de asigurare generală propusă de companiile de asigurare hoaţe ale *englezoilor*, preferând să se încreadă în propria pricepere şi în agerimea sa în privinţa problemelor financiare. Răcnetul lui sfârşi cu un suspin jalnic şi cutremurător. Acel univers devenise mai rău decât orice îi promitea lumea de dincolo.

*

Kingsley Pryor nu porni rachetele capsulei de susţinere biotică. Nu avea unde să scape. Resturile navei *Răzbunarea lui Villeneuve* se cerneau acum înfierbântate, agitate de capsula de susţinere biotică a punţii de comandă, care erupea din centrul său. Însă încă se îndrepta spre Trafalgar şi îl ducea cu sine pe Kingsley. El nu ştia precis unde se afla, nu voia să se deranjeze pentru a accesa senzorii rudimentari

care înconjurau capsula. Ştia doar că făcuse tot ce putuse pentru echipaj, şi nu se afla în Trafalgar, acolo unde îl trimisese Capone. Nimic altceva nu mai avea importanţă. Hotărârea fusese luată.

Plutind singur într-o cabină iluminată doar de lumini minuscule de culoare galbenă, folosite pentru cazuri de urgenţă, Kingsley datavizǎ codul de oprire unui implant din abdomen. Micul generator de câmp de restrângere reprezenta culmea tehnologiei Confederaţiei, astfel încât trecea cu mult peste specificaţiile de siguranţă folosite în mod normal pentru manevrarea antimateriei. Laboratorul militar ultraspecializat din Noua Californie care îl produsese neglijase să introducă un sistem de protecţie standard (fără a mai spune de bun-simţ), pe care l-ar fi folosit până şi cel mai zgârcit sindicat de pe piaţa neagră. Capone ceruse pur şi simplu un dispozitiv de restrângere definit doar prin dimensiuni. Şi obţinuse ceea ce dorise.

Când câmpul de restrângere se închise, globul de antihidrogen îngheţat atinse marginea containerului. Protonii, electronii, antiprotonii şi antielectronii se anihilară reciproc în cadrul unei reacţii care recreă, extrem de scurtă vreme, condiţiile de densitate a energiei care existaseră în cursul Big Bang-ului. De astă dată, combinaţia nu avea cum să ducă la creaţie.

Laserele de pe platformele DS lichidau deja bucăţile de echipamente care se roteau în jurul marginilor norului de resturi care făcuseră cândva parte din nava *Răzbunarea lui Villeneuve.* Cea mai mare parte a roiului era la mai puţin de douăzeci şi cinci de kilometri de Trafalgar, pe un traseu care avea să îl ducă pe un curs de coliziune cu unul dintre spaţioporturile invers rotative de formă sferică. Vaporii ionizaţi proveniţi de la componentele care se dezintegrau aruncară o lumină palidă şi fluorescentă din fasciculele de energie care împungeau prin ele, formând un val arcuit şi clocotitor care se afla în jurul bucăţilor rămase. Era ca şi cum o cometă aproape lipsită de substanţă solidă gonea nebuneşte prin spaţiu.

Capsula care susţinea viaţa în care se afla Kingsley Pryor se găsea la douăzeci şi trei de kilometri, adică la opt secunde de spaţioport când se petrecu totul. Încă trei secunde, iar laserele DS ar fi străpuns-o, deşi asta nu ar fi contat prea mult. Capone dorise să procedeze pe Trafalgar la fel cum făcuse Quinn Dexter pe Jesup; dacă antimateria ar fi detonat în vreuna dintre peşterile din biosferă, asteroidul ar fi explodat. Chiar dacă Kingsley nu ar fi trecut prin înşelătorie de verificările de securitate şi ar fi trebuit să facă un act sinucigaş în spaţioport, daunele ar fi fost considerabile, prin distrugerea sferei invers rotative şi a oricăror nave andocate şi, probabil, scoţând asteroidul de pe orbită.

Debranşând camera de constrângere în afara Trafalgarului, Kingsley va reduce în mod considerabil distrugerile. Îndeajuns pentru ca astfel să-şi salveze conştiinţa şi să se poată întoarce la Noua Californie susţinând că misiunea lui reuşise. Cu toate acestea, în termeni fizici vorbind, nu îi făcea Marinei Confederaţiei o mare favoare. Spre deosebire de o bombă cu fuziune, explozia antimateriei nu producea o sferă relativistă de plasmă, niciun val de particule; însă punctul de energie care rezulta avea puterea de a ilumina partea întunecată a planetei care se afla la o sută de mii de kilometri mai jos. Spectrul vizibil şi în infraroşu pe care îl emitea conţinea doar o mică parte din energia totală generată. Puterea sa reală era concentrată în spectrele de raze X şi gamma.

Bancul înconjurător alcătuit din gunoaiele metalice provenite din distrugerea navei *Răzbunarea lui Villeneuve* licări timp de o picosecundă, după care se evaporă în elementele subatomice care îl alcătuiau. Trafalgarul se dovedi ceva mai rezistent. Roca neagră cu gri străluci mai puternic decât soarele când valul mareic de energie îl lovi ca un baros. În timp ce lumina albă intensă se stingea, suprafaţa aflată faţă în faţă cu explozia continuă să lucească, de culoare stacojiu intens. Forţa centrifugă tulbură roca topită, făcând-o să curgă de-a lungul denivelărilor şi marginilor de cratere, unde se umflă, transformându-se în stalactite care creşteau rapid în dimensiune. Schimbătoarele de căldură de mărimea unui oraş se mototoliră laolaltă cu echipamentele lor auxiliare ancorate în rocă, iar componentele lor din material compozit se fărâmiţară ca sticla veche, în vreme ce structurile metalice se lichefiară şi curseră în toate direcţiile, împroşcând picături minuscule spre stele.

Explozia acelei micronave surprinse sute de nave stelare. Cele adamiste se dovediră mai norocoase, structura lor masivă protejând aproape în totalitate echipajele de radiaţii. Sistemele lor mecanice suferiră avarii grave când fură penetrate de razele X, transformând navele în epave zburătoare, care tuşeau şi scoteau vapori la fel ca *Răzbunarea lui Villeneuve.* Zeci de capsule de întreţinere biotică se îndepărtară cu viteză de navele primejdios de radioactive.

Şoimii-de-vid expuşi suferiră cumplit. Navele în sine muriră când integritatea celulelor fu decimată. Cu cât se aflaseră mai departe de locul detonării, cu atât mai îndelungată le era suferinţa. Echipajele lor, aflate în toroide expuse şi cu pereţi subţiri, muriră aproape instantaneu.

Spaţioportul invers rotativ de formă sferică al Trafalgarului se deformă ca o cabană de plajă în timpul unui uragan. Stratul de spumă nul-term al traverselor şi rezervoarelor se ondulă, se înnegri şi se

exfolie. Aerul din secţiunile presurizate fu supraîncălzit de radiaţii, expandându-se cu o forţă uriaşă şi sfârtecând în bucăţi toate secţiunile locuibile. Rezervoarele plesniră. Generatoarele de fuziune se destabilizară şi se vaporizară într-o fracţiune de secundă.

Şocul se situă cu totul în afara capacităţii de încărcare a fusului. În timp ce plasma din generatorul de fuziune ţâşnea cu urlet din sfera care se prăbuşea, structura zveltă începu să se îndoaie. Plesni puţin deasupra rulmentului şi zbură din loc, dezumflându-se şi ajungând o carcasă aplatizată sub mingile de foc de scurtă durată care ţâşneau şi pufneau pe toată suprafaţa sa.

*

În mintea lui Samual Aleksandrovici vibrară intens alerte de urgenţă datavizate. Ridică privirea spre ofiţerii care participau la analiza operativă zilnică. Mai îngrijorătoare decât grupul iniţial de alerte era faptul că trei dintre ele scăzură în intensitate când procesoarele lor cedară. Apoi luminile pâlpâiră.

Samual privi spre tavan.

– La naiba.

Informaţiile care soseau în mintea lui confirmau că se înregistrase o explozie în afara asteroidului. Dar atât de puternică încât să afecteze sistemele interne? Dincolo de fereastra lui panoramică, macaraua de lumină axială a biosferei centrale se întuneca, deoarece generatoarele civile se opreau ca urmare a faptului că îşi lărgeau conductele de răcire. Secţiuni întregi ale reţelei de comunicaţii ultraîntărite a asteroidului se deconectară. Nu rămăsese activ niciun singur senzor exterior.

Sistemele de mediu şi de iluminare ale birourilor trecură pe celulele de putere de rezervă. Gemetele ascuţite, care constituiau sunetul de fond preponderent în cursul zilei şi care răsunau pe întregul asteroid, începură să capete un ton mai gros când pompele şi ventilatoarele se opriră.

Şapte puşcaşi marini în armură, un detaşament al gărzii de corp a amiralului, năvăliră în birou.

Căpitanul care îi comanda pe puşcaşi nici nu se deranjă să mai salute:

– Domnule, suntem într-o situaţie C-10, vă rog să intraţi în facilitatea de comandă sigură.

O secţiune circulară din podea, aflată lângă masa de lucru, se scufundă, lăsând la vedere un tobogan care descria o curbă şi dispărea în adânc. Lumini intermitente şi sirene începuseră să transmită alarme datavizate. Blindaje groase din metal se plasau peste fereastră. Alţi puşcaşi alergau pe coridorul din dreptul biroului şi

strigau instrucţiuni. Lui Samual îi veni să pufnească în râs văzând cum ajungeau să fie contraproductive astfel de acţiuni dramatice. În asemenea situaţii, oamenii trebuiau să îşi păstreze calmul, nu să-şi amplifice temerile. Se gândi să refuze ordinul hotărât al zelosului tânăr căpitan; instinct primar, jucându-şi rolul de comandant morocănos care îşi conduce oamenii în bătaia focului. Din păcate, la acel nivel, un asemenea gest era total inutil. Păstrarea autorităţii structurii de comandă era esenţială într-o criză de o asemenea amploare. Ameninţările trebuiau contracarate cu rapiditate, lucru pe care îl putea realiza doar un lanţ neîntrerupt de comandă.

Chiar în timp ce ezita, podeaua vibră. Erau atacaţi! Ideea i se păru imposibil de crezut. Se uită cu uimire la cănile de pe masă, care începură să zdrăngăne, împrăştiind ceaiul în jur.

– Desigur, îi spuse el căpitanului de puşcaşi care era la fel de îngrijorat.

Ţinându-şi puştile mag-puls pregătite pentru orice, doi dintre puşcaşi săriră primii pe tobogan. Samual îi urmă. În timp ce aluneca pe spirala lată, în nanonicele lui neurale intră în funcţiune în regim primar un program de corelare şi evaluare, pentru a analiza fluxurile de date care soseau şi pentru a afla cu exactitate ce se întâmplase. Comanda DS confirmă că *Răzbunarea lui Villeneuve* detonase o cantitate de antimaterie. Daunele suferite de Trafalgar erau considerabile. Însă îngheţă când se gândi la daunele suferite probabil de navele Primei Flote. Douăzeci dintre ele erau andocate în momentul exploziei, alte trei escadrile se aflau în aşteptare la o sută de kilometri distanţă. Două duzini de şoimi-de-vid erau pe platformele lor de andocare. Peste cincizeci de nave civile şi guvernamentale se găseau în imediata apropiere.

Facilitatea de comandă sigură era alcătuită din câteva încăperi săpate în adâncul rocii lui Trafalgar. Autonomă şi având propriul generator de electricitate, aceasta era concepută pentru a găzdui ofiţerii de stat-major ai Primului-amiral în timpul unui atac. Arma suficient de puternică pentru a avaria facilitatea de comandă ar fi trebuit ca mai întâi să sfărâme asteroidul în bucăţi.

Având în vedere ceea ce se întâmplase, când ajunse la capătul toboganului nu avea deloc gânduri liniştitoare. Pătrunse în centrul de coordonare, atrăgând priviri agitate din partea echipei de serviciu, alcătuită doar din câţiva oameni. Încăperea lungă, de formă rectangulară, cu console complexe şi ferestre holografice inserate, îi amintea întotdeauna de puntea de comandă a unei nave de luptă – cu singurul avantaj că aici nu ar fi trebuit să îndure manevre la acceleraţii mari.

– Situaţia, vă rog, îi ceru el locotenentului comandant care era şeful turei.

– Domnule, deocamdată s-a produs numai o explozie, raportă el. Comanda DS încearcă să restabilească legătura cu sateliţii-senzor. Însă în momentul în care am pierdut legătura nu exista nicio altă navă neautorizată în interiorul perimetrului de apărare planetară.

– Nu avem nicio legătură?

– Există câţiva senzori funcţionali pe restul spaţioportului, domnule. Dar ei nu ne arată prea multe. Pulsul electromagnetic al antimateriei a distrus multe componente electronice, şi până şi procesoarele rezistente sunt susceptibile la acest nivel de putere. Niciuna dintre antenele rămase în funcţiune nu poate recepţiona semnale de la platformele DS. S-ar putea să se fi defectat procesoarele ori au fost distruse fizic. Încă nu ştim.

– Daţi-mi un satelit GDOS[11]. Fă-ne legătura cu o navă stelară. Vreau să discut cu cineva care poate vedea ce se petrece afară.

– Am înţeles, domnule. Sistemele auxiliare de luptă se desfăşoară în prezent.

Alţi membri ai echipajului de coordonare a centrului se grăbeau să intre şi să-şi ocupe locurile. Ofiţerii din statul lui major soseau treptat şi se aşezau în spatele lui. O zări pe Lalwani şi îi făcu semn să se apropie.

– Poţi vorbi cu vreun şoim-de-vid? o întrebă cu glas scăzut când ea ajunse lângă el.

– Cu câţiva. Pe faţă avea întipărită o expresie de durere profundă. Încă îi simt murind. Am pierdut deja peste cincizeci.

– Iisuse Hristoase, şuieră el. Ce dracu’ se petrece acolo?

– Nimic altceva. Din câte îşi dau seama supravieţuitorii, nu apar nave ale Organizaţiei.

– Domnule! exclamă comandantul locotenent. Restabilim legătura cu reţeaua DS. Trei sateliţi GDOS sunt distruşi, probabil au fost iradiaţi de explozie. Cinci încă funcţionează.

Una dintre ferestrele holografice licări şi pe ea apărură dungi oranj şi verzi, apoi imaginea se stabiliză. Ea provenea de la un satelit-senzor DS poziţionat în perimetrul reţelei de apărare a Trafalgarului, la zece mii de kilometri depărtare. Niciunul dintre cordoanele interioare de sateliţi nu supravieţuise.

– La dracu’, mormăi Primul-amiral.

Ceilalţi oameni aflaţi în centrul de coordonare rămaseră tăcuţi.

---

[11] Global Disaster Observation Satellite – satelit de observare globală a dezastrelor (n. tr.).

Jumătate din forma ca de alună a asteroidului licărea în lumina roşiatică, având în fundal peisajul stelar. Văzură valuri lenevoase de rocă târându-se de-a curmezişul crestelor, globule de mărimea unui bolovan săltând de pe culmi, azvârlite în jur de mişcarea de rotaţie a asteroidului. Spaţioportul distrus se retrăgea de pe fusul său fracturat, răsucindu-se lent şi împrăştiind fragmente deformate în siajul lui. Sfere pirogene alunecau fără ţintă în jurul rocii suferinde, scuipând vapori încărcaţi de funingine ca nişte comete răcite: navele aflate prea aproape de explozia de antimaterie pentru ca echipajele lor să poată supravieţui valului de radiaţii.

– În regulă, suntem intacţi şi funcţionali, spuse cu glas sumbru Primul-amiral. Acum prioritară trebuie să fie restabilirea reţelei DS. Dacă are vreo idee de tactică, Organizaţia va încerca să ne lovească atâta vreme cât platformele noastre cu arme sunt dezafectate. Comandante, adu două escadrile din navele Flotei Întâi pentru a acţiona în locul platformelor DS, şi reorganizează reţeaua planetară pentru a ne oferi cât mai multă acoperire posibil. Spune-le să vegheze pentru a nu mai avea cazuri de infiltrări; în aceste momente, îl văd în stare pe Capone de asemenea strategii. Apoi, putem iniţia zboruri de salvare pentru supravieţuitori.

Echipei centrului de coordonare îi trebui o oră pentru a organiza escadrilele supravieţuitoare ale Flotei Întâi într-un scut în jurul Trafalgarului. Pe măsură ce tot mai multe legături de comunicaţie revenire on-line, informaţiile începură să curgă. Trei sferturi din reţeaua DS a asteroidului fusese distrusă de explozie. Peste o sută cincizeci de nave fuseseră distruse complet, iar alte optzeci erau atât de radioactive, încât nu mai puteau fi salvate. Din spaţioportul aflat cu faţa spre nava *Răzbunarea lui Villeneuve* nu mai rămăsese nimic; după recuperarea cadavrelor, el urma să fie împins pe o orbită de pe care să fie interceptat de un soare. Numărul victimelor fu estimat la opt mii de oameni, deşi echipa centrului de coordonare socotea că era o aproximare optimistă.

După ce i se executară ordinele, Primul-amiral revăzu fişierele centrului de comandă DS privind nava *Răzbunarea lui Villeneuve.* Convocă o echipă de anchetă preliminară alcătuită din ofiţerii statului său major, cărora le ceru să stabilească un lanţ probabil al evenimentelor. Ultimele momente ale lui Kingsley Pryor, încărcat de ură, fură reluate de cel puţin zece ori prin nanonicele lui neurale.

– Vom avea nevoie de un profil psihologic complet, îi spuse el locotenentului Keaton. Vreau să ştiu ce i-au făcut. Nu-mi place ideea că ei pot să-i asmută pe ofiţerii mei împotriva marinei.

– Posedaţii au o imaginaţie limitată, amirale, spuse politicos ofiţerul de legătură specializat în medicină. Ar putea exercita multă presiune asupra indivizilor. Iar locotenentul comandant Pryor avea familia cu el, pe Noua Californie, soţia şi un fiu.

– „Jur să îmi plasez acţiunile mai presus de orice consideraţii personale”, cită Samual cu glas scăzut. Locotenente, ai familie?

– Nu, domnule, nu în mod direct. Deşi există o verişoară la care ţin foarte mult; are cam aceeaşi vârstă cu Webster Pryor.

– Presupun că jurămintele din academie şi bunele intenţii nu supravieţuiesc întotdeauna ororilor pe care viaţa reală ni le pune în cale. Se pare însă că spre sfârşit Pryor a avut unele rezerve. Ar trebui să îi fim recunoscători pentru asta. Doar Dumnezeu ştie ce carnaj ar fi dezlănţuit dacă ar fi ajuns în interiorul Trafalgarului.

– Aşa este, domnule. Sunt convins că a făcut tot ce a putut.

– În regulă, locotenente, continuă-ţi activitatea.

Samual Aleksandrovici se întoarse la afişajul situaţiei tactice care îi vuia prin minte. Întrucât desfăşurarea de forţe strategice de apărare era în plină acţiune, iar navele cu sarcini de salvare fuseseră desemnate, se putea concentra asupra Trafalgarului. Asteroidul era într-o stare gravă. În esenţă, toate echipamentele de la suprafaţă se vaporizaseră; iar în proporţie de nouăzeci la sută, acestea erau mecanisme care eliminau căldura. Practic, asteroizii nu generau aproape deloc energie, iar sistemele de mediu funcţionau exclusiv în baza rezervelor proprii. Niciuna dintre peşterile de biosferă sau secţiunile de locuire nu putea elimina căldura în spaţiu, iar rezervele termice de urgenţă aveau o capacitate de cel mult zece zile. Când fusese proiectat habitatul, nimeni nu se gândise la nişte avarii atât de grave, pentru că se presupusese că panourile de termopurjare distruse de o viespe-de-luptă puteau fi înlocuite în decurs de zece zile. Acum însă, chiar dacă staţiile industriale de pe Avon puteau produce suficiente piese în timp util, ele nu puteau fi montate. Jumătate din suprafaţa rocii era atât de radioactivă, încât ar fi trebuit îndepărtată până la o adâncime de câţiva metri. Iar cealaltă jumătate ar fi rămas extrem de fierbinte. Majoritatea căldurii avea să radieze în următoarele două luni, însă o parte considerabilă a acesteia urma să se infiltreze în interior. Necontrolată, temperatura din peşterile cu biosferă ar fi crescut suficient pentru a-i steriliza pe cei aflaţi în interior. Singura modalitate de a împiedica acest lucru era de a se întreprinde ceva în privinţa mecanismelor de eliminare a căldurii, care nu puteau fi înlocuite tocmai din cauza căldurii şi a radiaţiilor.

Samual blestemă când echipele de constructori datavizară diferite evaluări şi recomandări. Lăsând costurile deoparte, Primul-amiral nu putea demara un asemenea program chiar în toiul unei astfel de crize.

Trebuia să evacueze asteroidul. Existau planuri de urgenţă privind dispersarea instituţiilor marinei şi a forţelor din jurul lunilor lui Avon, dar şi a aşezărilor asteroidului. Nu aceasta era problema. Capone obţinuse o victorie propagandistică uriaşă. Cartierul general al Marinei Confederaţiei fusese bombardat până dispăruse, se pierduseră escadrile întregi, iar nenumăraţi şoimi-de-vid pieriseră. Pentru public, acest lucru avea să anuleze complet toată campania Eliberarea de pe Mortonridge.

Samual Aleksandrovici se lăsă moale în scaun. Ceea ce îl împiedica să-şi îngroape capul între palme era prezenţa celor care îl urmăreau şi doreau ca el să fie încrezător.

– Domnule.

Ridică ochii şi văzu faţa de obicei calmă a căpitanului Amr-al-Sahhaf contaminată de îngrijorare. Ce se mai întâmplase?

– Da, căpitane.

– Domnule, doctorul Gilmore a raportat că Jacqueline Couteur a evadat.

O furie rece pe care Samual nu o mai experimentase de multă vreme îşi croi drum prin mintea lui altfel raţională. Acea femeie blestemată devenea o *bete noire*[12] pentru el, un vârcolac ce se hrănea cu nefericirea marinei. Letală şi îngâmfată până la dispreţ…

– A fugit din laborator?

– Nu, domnule. Integritatea capcanei diavolului a fost menţinută în tot timpul asaltului.

– Foarte bine, trimite un pluton de puşcaşi marini şi ce mai spune doctorul Gilmore că are nevoie pentru a o găsi. Prioritate deplină. Folosi un program de căutare pentru a accesa câteva fişiere. Vreau ca locotenentul Hewlett să fie însărcinat cu această misiune. Ordinele mele sunt foarte simple. Imediat ce o prinde, o va pune neîntârziat în tau-zero. Insist, direct în tau-zero. În viitor, doctorul Gilmore va putea folosi pe cineva mai puţin periculos pentru cercetare.

*

În dreptul celei de-a treia uşi era perceptibil mai cald decât de obicei pe coridorul care ducea spre laboratorul de arme sigure al CNIS. Căldura emanată de armurile a treizeci şi cinci de puşcaşi se acumula în aer. Duzele de aer condiţionat din tavan funcţionau în

---

[12] Oaie neagră, persoană nesuferită (fr.) (n. tr.).

modul de lucru redus; pe de altă parte, doar o treime dintre panourile luminoase erau aprinse.

Murphy Hewlett îşi luă misiunea în serios, conducând personal plutonul. Fiecare puşcaş era înarmat cu pistol automat cu glonţ static, modelat după proiectul Ombey, iar cinci dintre ei aveau arme Bradfield, pentru orice eventualitate. Murphy se ocupase de instruirea puşcaşilor cât aceştia se echipaseră şi precizase procedurile simple pentru confruntarea cu posedaţii, sperând să le transmită încredere oamenilor săi.

Când ajunseră la cea de-a treia uşă, îi făcu semn sergentului tehnician să se apropie. Omul se duse să examineze procesorul de comandă al uşii, apoi îşi consultă propriul bloc-procesor.

– Nu constat nicio discrepanţă de jurnal, domnule, raportă el. Uşa nu a fost deschisă.

– Bine. Linia întâi, fiţi pregătiţi, ordonă Murphy.

Opt puşcaşi se răspândiră de-a latul coridorului, îndreptându-şi armele spre uşă. Murphy îl datavizӑ pe doctorul Gilmore că se aflau pe poziţie şi erau pregătiţi. Uşa se deschise, scoţând un fâsâit din cauza diferenţei de presiune. Tentacule de vapori albi se formară la marginile cadrului în clipa în care aerul cald şi cel rece se amestecară. Înăuntru erau doctorul Gilmore, cinci cercetători şi trei puşcaşi înarmaţi. Nu se mai vedea altcineva.

Murphy deschise circuitul audio al costumului.

– Intraţi! ordonă el.

Plutonul de puşcaşi pătrunse ca un val, silindu-i pe oamenii de ştiinţă să se regrupeze. Murphy datavizӑ un ordin de închidere către procesorul uşii şi introduse propriul lui cod de blocare. Lespedea masivă din metal descrise un arc şi se aşeză etanş în cadru.

– Jacqueline nu este în secţiunea asta, spuse doctorul Gilmore, care rămăsese perplex văzând profesionalismul lor militar.

Drept răspuns, Murphy îi făcu semn să se apropie şi îi atinse braţul cu un senzor static. Rezultatul fu negativ. Le ceru oamenilor lui să îi verifice pe ceilalţi.

– Dacă aşa spui, doctore… Ce anume s-a întâmplat?

– Cred că PEM[13] a întrerupt alimentarea cu energie electrică pe care o foloseam pentru a-i neutraliza puterea energistică. Nu trebuia să se întâmple asta, pentru că suntem ecranaţi excepţional de bine, iar sistemele noastre sunt independente, mai puţin mecanismele de schimb de căldură. Însă ea a reuşit să îi copleşească pe puşcaşii marini şi a evadat din laboratorul de izolare.

---

[13] Puls electromagnetic (n. tr.).

– Cum adică, i-a copleşit?

Pierce Gilmore zâmbi amar.

– I-a ucis, plus doi oameni din personalul meu. Această evadare e un gest inutil de sfidare. Nici măcar Jacqueline nu poate trece prin doi kilometri de rocă. Însă o parte a micului ei joc obositor este să ne pricinuiască foarte multe probleme.

– Soarta ei e hotărâtă, doctore. Am primit ordin ca imediat după capturare să o plasez în tau-zero. Ordinul a fost dat de Primul-amiral, aşa că te rog să nu îl nesocoteşti.

– Locotenente Hewlett, suntem de aceeaşi parte a baricadei.

– Bineînţeles, doctore. Am fost şi eu în sala de judecată. Nu uita asta.

– Se ştie că m-am împotrivit unei astfel de aventuri. Couteur este duplicitară şi inteligentă. Nefericită combinaţie.

– Vom ţine seama de asta. Pe câţi dintre oamenii din laborator i-ai verificat?

Gilmore aruncă o privire de-a lungul coridorului principal care mergea de jur împrejurul complexului de laboratoare. Câteva dintre uşile argintii erau deschise, iar în pragul lor stăteau oameni agitaţi care se uitau în jur.

– Nouă nu au răspuns la datavizarea mea generală.

– Ei, drace! Murphy accesă fişierul cu planul etajului, aflat în nanonicele lui neurale. Complexul de laboratoare ocupa două niveluri, în esenţă, un inel de laboratoare de cercetare aflat deasupra sistemelor de alimentare şi de mediu, unde se aflau şi facilităţile de inginerie şi stocare. Bun, fiecare să se întoarcă în biroul sau în laboratorul său, indiferent unde s-ar afla acum. Echipa de puşcaşi va rămâne cu ei şi îi vor apăra împotriva intruziunilor. Cu excepţia oamenilor mei, nu se mişcă nimeni din loc, inclusiv tu, doctore. Apoi vreau ca IA-ul să intre on-line pentru a monitoriza procesoarele complexului.

– Facem asta deja, spuse Gilmore.

– Şi nu a reuşit să o găsească?

– Încă nu. Jacqueline ştie cum depistăm posedaţii, bineînţeles. Îşi va ascunde puterea. Ceea ce înseamnă că va fi vulnerabilă în primele câteva secunde după ce o localizaţi.

– Da. Să-ţi spun ceva, doctore, misiunea asta e ca o veste bună.

Procedura iniţiată de Murphy era destul de simplă; cinci puşcaşi rămaseră pe loc pentru a acoperi uşa în cazul în care Couteur ar fi încercat să iasă pe acolo. Lucru puţin probabil, recunoscu Murphy în sinea lui, dar femeia era în stare să blufeze şi a doua oară. Împărţi restul oamenilor în două grupuri, care să meargă în direcţii opuse

pentru a parcurge tot inelul. Fiecare laborator fu examinat folosindu-se blocuri de război electronic şi infraroşii, pentru situaţia în care Couteur s-ar fi deghizat în piesă de echipament. Toţi membrii personalului fură testaţi şi verificaţi; apoi trebuiră să-şi lase nanonicele neurale deschise pentru ca biroul CNIS, care supraveghea misiunea, să confirme că nu erau posedaţi după plecarea puşcaşilor. Verificară încăperile una câte una şi scanară pereţii coridorului în timp ce înaintau. Murphy nu lăsă nimic la voia întâmplării.

Conduse grupul care se deplasa în sensul invers acelor de ceasornic. Coridorul laboratorului avea o geometrie mai simplă decât jungla de pe Lalonde, răpindu-i lui Couteur orice posibilitate reală de a crea o ambuscadă, însă Murphy nu-şi putea alunga senzaţia că inamicul era chiar în spatele lui. În câteva rânduri se surprinse întorcându-se pentru a privi dincolo de puşcaşii care îl urmau îndeaproape. Asta nu era bine, deoarece îi făcea să fie agitaţi şi le distrăgea atenţia. Se concentră asupra spaţiului curbat din faţă, verificând fiecare cameră goală, parcurgând totul etapă cu etapă, fiind un exemplu pentru ceilalţi.

În ciuda aglomerării de echipamente din majoritatea laboratoarelor, era destul de simplu să scaneze cu ajutorul senzorilor. Oamenii de ştiinţă şi tehnicienii erau profund uşuraţi văzându-i, dar saluturile erau reţinute. De fiecare dată, aceştia erau verificaţi, apoi închişi în laborator.

Facilitatea de izolare biologică, unde fusese ţinută Couteur, era cea de-a noua încăpere pe care o vizită Murphy. Deschisă pe jumătate, uşa acesteia fusese forţată, metalul îndoit al glisierei împiedicând-o să se deschidă mai mult. Murphy făcu semn sergentului tehnician să se apropie. El se lipi de perete şi întinse un bloc cu senzori pe după marginea uşii.

– E curat, raportă sergentul. Dacă se află înăuntru, nu e în raza de detecţie.

Intrară în încăpere acoperindu-se dublu în mod perfect. Puşcaşii se desfăşurară, scanând fiecare centimetru în timp ce înaintau. Încăperea era divizată de un perete din sticlă în care exista o gaură mare. Murphy se aştepta la aşa ceva, dar şi la cadavrele sfârtecate, prezentând urme adânci de arsură. De cealaltă parte a peretelui din sticlă era o masă chirurgicală, înconjurată de echipamente. În jurul ei erau împrăştiate tuburi şi fire, pe lângă chingile de imobilizare a membrelor, care, după ce fuseseră retezate, atârnau moale peste marginea mesei.

Cine-l putea învinui pe ocupantul încăperii pentru că evadase? Murphy nu ar fi vrut să dea răspuns la o asemenea întrebare.

Când ieşiră câte unul, lăsară două blocuri cu senzori pentru a acoperi uşa deformată în cazul în care ea s-ar fi întors acolo. În următoarea cameră, un birou, găsiră o victimă a lui Couteur întinsă pe mochetă. Scanară întâi cadavrul şi apoi aplicară senzorul static. Murphy nu voia să fie luat prin surprindere.

Însă era un cadavru real, cu numeroase urme de arsură şi câteva fracturi. O scanare pentru caracteristici confirmă că moarta era Eithne Cramley, o tehniciană de la Departamentul de Fizică. Murphy era convins că Jacqueline Couteur încercase să o facă pe Cramley să se supună posedării, dar nu avusese suficient timp pentru a finaliza procesul. În rest, încăperea era goală. O sigilară şi îşi continuară cercetarea.

Cele două grupuri de puşcaşi se întâlniră după nouăzeci de minute. Nu găsiseră decât şase dintre persoanele care nu răspunseseră la datavizarea lui Gilmore.

– S-ar părea că s-a refugiat în subsol, le spuse Murphy. Ordonă ca zece puşcaşi să stea de pază în capul scării, iar pe ceilalţi îi luă cu el. Acolo era teritoriul potrivit pentru ea, gândi el. Echipa de constructori nu acordase subsolului aceeaşi grijă ca inelului de laboratoare. Îl făcuseră suficient de spaţios şi de bine iluminat, dar în esenţă era vorba doar de şase peşteri forate pentru a adăposti sistemele de utilităţi.

Când ajunseră la baza scării, puşcaşii se desfăşurară din nou într-o formaţie perfectă. Murphy îi urmări cu o îngrijorare crescândă. Acum inima lui trebuia controlată de nanonicele neurale; era atât de încordat, încât până şi carnea regenerată de pe degetele mâinii stângi era traversată de senzaţii fantomatice. Îşi dori să fi existat o modalitate sigură de avertizare că în apropiere se afla un posedat. Se aştepta ca la fiecare pas făcut înainte să fie atacat sălbatic de Couteur. Murphy nu reuşea să înţeleagă ce intenţii avea femeia. Scenariul cel mai probabil era că membrii personalului pe care nu-i localizase erau posedaţi, însă Jacqueline ştia că el va acţiona în baza unei asemenea presupuneri. Ea nu câştiga nimic în acest fel. Doar că scăpase de sclavie timp de câteva ore. Un imbold destul de logic pentru majoritatea oamenilor. Murphy nu putea uita călătoria de întoarcere pe Trafalgar, la bordul navei *Ilex,* epuizanta luptă de putere pe care o purtase tot timpul împotriva celor care o capturaseră. Nu-i trebuise mult timp ca să-şi dea seama că ea se lăsase prinsă, bătându-şi joc de arsurile îngrozitoare suferite de bietul Regehr.

Avantajul, aceasta era singura ei ambiţie, să deţină superioritatea. Evadarea nu îi putea aduce niciun avantaj. Decât dacă exista vreo

enormitate pe care el o ignorase. Se simţi ca şi cum creierul i-ar fi fost fosilizat de apăsarea exercitată de îngrijorare.

– Domnule, strigă puşcaşul care avea sarcina de scanare. Semnătură în infraroşu.

Ajunseseră la maşinile de prelucrare a mediului. O sală săpată în rocă, cu şapte unităţi masive, pătrate, de regenerare/filtrare a aerului, aşezate în şir în centrul podelei. Conductele şi ţevile se înălţau din acestea în mănunchiuri conice către lumina orbitoare emanată de panourile din tavan. Puşcaşii înaintară de-a lungul ambelor laturi ale carcaselor cenuşii.

Cineva stătea ghemuit pe cea de-a treia carcasă, ascuns printre coturile conductelor late de un metru. Când Murphy îşi comută retinele pe infraroşu, o emisie termică distinctă apăru în jurul marginii ţevilor, ca o ceaţă roz. Nanonicele neurale stabiliră că emisia aparţinea unei singure persoane.

– Greşit, murmură el.

Difuzorul audio al costumului impulsionă cuvântul, făcându-l să se rostogolească bubuind prin sală. Da, încercase să se ascundă, dar eşuase lamentabil. Doar se prefăcuse că se ascunde. *De ce?*

– Doctore Gilmore, datavizǎ Murphy. Este posibil ca Jacqueline Couteur să fi furat vreo superarmă dintr-un laborator?

– Imposibil, datavizǎ Gilmore drept răspuns. În laborator sunt examinate doar trei arme portabile. Le-am verificat locaţia imediat ce am aflat de evadarea lui Couteur.

Încă o fundătură, recunoscu Murphy cu amărăciune.

– Încercuiţi, datavizǎ el către puşcaşi. Aceştia începură să se desfăşoare în evantai de-a lungul sălii, rămânând înapoia conductelor şi maşinilor. După ce o înconjurară, Murphy dădu volumul mai tare. Hai, ieşi, Jacqueline. Ştii că suntem aici, iar noi ştim unde eşti. Jocul s-a sfârşit.

Nu primi niciun răspuns.

– Domnule, spuse sergentul tehnician, recepţionez activitate pe blocul de război electronic. Îşi sporeşte puterea energistică.

– Jacqueline, încetează imediat. Sunt autorizat să trag pentru a ucide în misiunea asta. I-ai iritat cumplit pe şefii noştri cu toate cascadoriile tale. Uită-te bine şi vezi pe ce stai. Carcasa aceea e din metal. Nici nu e nevoie să ne folosim de mitraliere. O să dau ordin să se arunce o grenadă EE în direcţia ta. Ar trebui să ştii ce-ţi poate face o descărcare electrică.

Aşteptă câteva secunde, apoi aruncă trei proiectile spre conducte, puţin deasupra emisiei termice. Gloanţele trasară o dungă violetă prin faţa ochilor lui, apoi aceasta dispăru de parcă nici nu ar fi existat.

Jacqueline Couteur se ridică încet, cu mâinile deasupra capului. Aruncă priviri dispreţuitoare spre puşcaşii marini care stăteau ghemuiţi şi aveau armele aţintite cu hotărâre spre ea.

– Întinde-te pe podea, imediat, ordonă Murphy.

Ea făcu întocmai, dar cu o lentoare insultător de calculată; coborî treptele sudate pe latura aparatului de condiţionare. Când ajunse pe podea, cinci puşcaşi înaintară spre ea.

– La pământ, repetă Murphy.

Suspinând din cauză că fusese atât de nedreptăţită, ea se lăsă în genunchi şi se aplecă încet în faţă.

– Sper că asta vă face să vă simţiţi în siguranţă, da? întrebă ea cu semeţie.

Primul puşcaş marin care o atinse îşi puse pe umăr mitraliera şi luă un baston de imobilizare de la centură.

Acesta se telescopă până când ajunsese la doi metri şi prinse clema de strângere în jurul gâtului lui Couteur.

– Scanaţi şi asiguraţi restul sălii, ordonă Murphy. Ne lipsesc trei cadavre.

Se apropie de locul în care era imobilizată Jacqueline Couteur. Braţul de prindere îi ajungea până sus pe gât, împingându-i maxilarul inferior. Era o poziţie incomodă, însă ea nu îşi arăta iritarea.

– Ce faci aici? întrebă Murphy.

– Cred că tu eşti şeful acum. Tonul ei era calculat pentru a irita, fiind superior şi amuzat. Mai bine mi-ai zice tu.

– Vrei să spui că asta e tot ce ai reuşit? Două ore de libertate şi acum tot tu eşti bosumflată? Eşti jalnică, Jacqueline Couteur.

– Două ore, în care ţi-am blocat resursele, în care ţi-am înspăimântat plutonul. Iar ţie încă văd cum spaima îţi înnegurează mintea. Şi află că am eliminat câţiva oameni-cheie din personalul ştiinţific al CNIS. Probabil că am inspirat şi alţi câţiva posedaţi să evadeze pe preţiosul vostru asteroid. Va trebui să descoperi singur asta. Locotenente, consideri treaba asta importantă?

– Nu, dar este nedemnă de tine.

– Sunt măgulită.

– Nu este cazul. Voi afla ce scamatorie ai pus la cale şi o voi scoate prin ecluză. Nu mă prosteşti, Couteur. Murphy îşi ridică vizorul şi îşi apropie faţa la câţiva centimetri de a ei. Tau-zero te aşteaptă. Ţi-ai bătut joc de buna noastră creştere prea multă vreme. Ar fi trebuit să te împuşc pe Lalonde.

– Nu, nu puteai face asta, spuse ea rânjind. Cum ziceai, eşti prea bine-crescut pentru a face aşa ceva.

– Aduceţi-o în laborator, se răsti Murphy.

Gilmore îi aştepta în capul scării; îi îndrumă spre laboratorul profesorului Nowak, unde doi tehnicieni pregătiseră un modul tau-zero. Jacqueline Couteur şovăi puţin când îl văzu. Două mitraliere o împunseră între omoplaţi, îndemnând-o să înainteze.

– Ar trebui să spun că-mi pare rău pentru orice suferinţă prin care ai trecut, spuse cu stângăcie Gilmore. Dar după cele întâmplate la tribunal, mă simt întru totul răzbunat.

– Păi, sigur, spuse Jacqueline. O să stau cu ochii pe tine din lumea de dincolo. Când îţi va veni timpul să ni te alături, o să fiu acolo.

Gilmore făcu semn către modulul tau-zero, ca şi cum intrarea în el s-ar fi făcut de bunăvoie.

– Îmi pare rău, dar astea sunt ameninţări vane. Până atunci, cred că vom rezolva problema lumii de dincolo.

Couteur îi aruncă o ultimă privire sfidătoare şi urcă în modul.

– Ai vreun ultim mesaj de transmis? întrebă Murphy. Ai copii sau nepoţi cărora ai vrea să le transmiţi ceva? Mă voi îngriji ca el să le parvină.

– Du-te dracului.

El îşi drese glasul şi făcu semn către tehnicianul care se ocupa de modul. Couteur fu imediat acoperită de câmpul negru ca pana corbului.

– Cât durează? întrebă Murphy cu glas încordat.

Încă nu putea crede că asta era tot.

– Las-o înăuntru cel puţin o oră, spuse Gilmore cu un respect amar. E rezistentă.

– Prea bine.

*

Murphy refuză să permită redeschiderea uşii care lega laboratorul de restul asteroidului, mai ales că erau trei oameni care încă nu fuseseră găsiţi. Puşcaşii marini îşi continuară acţiunea de verificare a peşterilor în care se aflau utilităţi. Murphy îi puse pe puşcaşi să caute şi generatoare de fuziune, nu doar oameni. De când se pierduseră schimbătoarele de căldură externe, funcţionaseră în modul de lucru economic, deviind cantităţile mici de căldură spre silozul de stocare pentru situaţii de urgenţă. Couteur nu le putea face să explodeze, însă plasma era capabilă să producă daune mari în cazul în care câmpul de blocare ar fi fost modificat.

Tehnicienii raportară că acestea erau intacte. După alte patruzeci de minute, găsiră unul dintre cadavrele lipsă, vârât înapoia unui orificiu pentru aerul condiţionat. Murphy ordonă plutonului să mai verifice o dată încăperile prin care trecuseră deja şi să deschidă toate

grilele, indiferent de dimensiuni. Un posedat putea cu uşurinţă să îşi creeze un mic cuib în rocă.

Aşteptă şaptezeci de minute, după care dădu ordin ca modulul tau-zero să fie deconectat. Femeia dinăuntru purta o tunică zdrenţuită şi arsă de laborator, cu insigna CNIS pe un umăr. Plânse copleşitor când ieşi cu gesturi chinuite, apăsându-şi rana sângerândă de pe abdomen. Programul de recunoaştere a caracteristicilor pe care îl avea Murphy o identifică drept Toshi Mumour, una dintre cercetătoarele de biofizică ale secţiei arme.

– La dracu', gemu Murphy. Doctore Gilmore, datavizĂ el. Nu primi niciun răspuns. Doctore.

Procesoarele de comunicaţii din complexul de laboratoare sigure raportară că nu reuşeau să ia legătura cu nanonicele neurale ale doctorului Gilmore.

Murphy ieşi ca o furtună pe coridorul principal şi strigă spre pluton să îl urmeze. Având în urma lui zece siluete în costume, porni în goană spre biroul lui Gilmore.

*

Imediat ce carcasa neagră a câmpului tau-zero se declanşase brusc în jurul lui Jacqueline Couteur, Pierce Gilmore se întoarse în biroul său. Nu protestă privind menţinerea restricţiilor care le interziceau să iasă din complexul protejat al laboratoarelor. De fapt, chiar salută acest lucru. Trăise un şoc neplăcut când Couteur evadase, acest lucru întâmplându-se după ce asteroidul se cutremurase fizic în urma exploziei antimateriei. În asemenea circumstanţe, astfel de precauţii erau deopotrivă logice şi de bun-simţ.

Uşa biroului glisă discret, închizându-se în urma lui, iar o parte a iluminării se activă. Raţionalizarea energiei îi permitea să aprindă doar patru dintre panourile din tavan, genul de lumină asigurat de o după-amiază rece de iarnă. Nu era activă niciuna dintre ferestrele holografice.

Se apropie de cana-filtru de cafea, care încă bolborosea veselă, şi îşi turnă o ceaşcă. După un moment de regret, o opri. Probabil că nu va avea suficient spaţiu alocat evacuării pentru a lua cu sine vreuna dintre ceştile de porţelan. Presupunând că va exista vreo alocare pentru obiecte personale. Cum trebuiau evacuaţi trei sute de mii de oameni doar într-o săptămână, bagajele pe care le vor putea lua cu ei vor fi minime.

Micul tub-solaris care se afla deasupra orhideelor era de asemenea oprit. Câteva dintre plantele rare, cu genotip pur, erau pe cale să înflorească, iar florile lor cărnoase aproape că se deschiseseră. Aveau să rămână în acelaşi stadiu. Nu vor mai avea lumină şi aer curat, iar

arşiţa avea să le cuprindă curând. Laboratorul sigur era mai aproape de suprafaţă decât mai toate secţiunile locuibile ale asteroidului, astfel că va suferi cel mai mult din cauza scurgerii. Mobilier, echipamente, totul se va pierde. Vor supravieţui doar fişierele.

Pierce se aşeză la masa lui de lucru. De fapt, trebuia să conceapă procedurile de salvare a informaţiilor pentru a fi gata când vor fi transferate la facilitatea lor secundară. Lăsă ceaşca pe suprafaţa din piele, alături de una goală. Aceea nu se aflase acolo mai devreme.

– Bună, doctore, spuse Jacqueline Couteur.

El tresări, însă nu sări în sus şi nici nu scoase vreun sunet. Ea nu avu satisfacţia de a asista la o reacţie care să-i trădeze deconcertarea, lucru care, în jocul pe care îl făceau, ar fi adus multe puncte în dreptul ei. Rămase cu ochii aţintiţi asupra unei porţiuni goale de perete din faţa lui, refuzând să se întoarcă şi să o privească.

– Jacqueline. Eşti de-a dreptul insensibilă. Sărmanului locotenent Hewlett nu-i va plăcea că a fost păcălit în acest mod.

– Poţi înceta să mai datavizezi pentru a primi ajutor, doctore. Am dezafectat procesoarele de reţea ale încăperii. Iar având în vedere puterea mea energistică, nu ai avea nicio şansă de a alerta IA-ul. Kate Morley avea unele cunoştinţe de electronică, asta după două cursuri didactice vechi.

Pierce Gilmore datavizǎ seria de procesoare comprehensive instalate în masa lui de lucru. I se raportă că legătura cu reţeaua de comunicaţie a Trafalgarului fusese dezactivată.

În timp ce ocoli masa pentru a ajunge în câmpul lui vizual, Jacqueline chicoti încet. Avea în mână un bloc-procesor, pe ecranul căruia apăreau graficele care monitorizau datavizările lui.

– Mai vrei să încerci şi altceva? îl întrebă ea pe un ton ironic.

– IA-ul va observa că procesoarele au fost oprite. Chiar dacă acest lucru nu este provocat de o defecţiune, tot se va trimite un pluton de puşcaşi pentru a investiga.

– Serios, doctore? Pulsul electromagnetic a avariat o sumedenie de sisteme. După toate aparenţele, eu am fost prinsă şi băgată în tau-zero, aşa că puşcaşii au rezolvat problemele pe nivelul ăsta. Cred că asta ne oferă suficient timp.

– Pentru ce?

– Of, vai de mine. Să fie ceea ce simt în mintea ta o scânteie de spaimă, doctore? Asta a fost prima tresărire de orice fel pe care ai avut-o în ultimii ani. Poate fi un semn de remuşcare? Remuşcare pentru ceea ce mi-ai făcut.

– Singură te-ai vârât în situaţia asta, Jacqueline. Noi te-am rugat să cooperezi; tu ai fost cea care a ales să refuze. Categoric, din câte ţin minte.

– Nu sunt vinovată. M-ai torturat.

– Kate Morley. Maynard Khanna. Să continui?

Ea se opri chiar în faţa mesei şi îl fixă cu privirea.

– Aha. Două rele pot îndrepta lucrurile? Teama atinge chiar şi cele mai sclipitoare minţi. Le face să devină disperate. Le face să fie jalnice. Ai vreo scuză pe care să o exprimi?

– Dacă m-aş afla în faţa unui juriu, unul serios şi legal, aş putea aduce câteva justificări. Asemenea argumente însă nu mi-ar sluji la nimic atunci când am de-a face cu un posedat.

– Meschin, chiar şi din partea ta.

– Cooperează cu noi. Încă nu e prea târziu.

– Nici măcar clişeele nu se schimbă în cinci sute de ani. Asta spune foarte multe despre rasa umană, nu crezi? E tot ce trebuie să ştiu.

– Aduci în discuţie un concept abstract. Ura de sine este un aspect comun al unei minţi bolnave.

– Dacă eu sunt bolnavă şi incapabilă, cum se face că tu te afli în dificultate?

– Atunci încetează a mai fi problema şi ajută-ne să găsim o soluţie.

– Nu suntem *probleme.* Jacqueline lovi cu palma în tăblia mesei, făcând cele două ceşti de cafea să salte. Suntem oameni. Dacă o idee atât de simplă ar intra în creierul acela fascist de bitek al tău, atunci ai fi în stare să priveşti în altă direcţie, una care să contribuie la găsirea unei soluţii care să pună capăt suferinţei noastre. Dar asta te depăşeşte. Pentru a gândi astfel ar trebui să fii uman. Şi după toate aceste săptămâni de studiu, singura concluzie clară pe care o pot trage este că nu eşti uman. Şi nici nu poţi deveni vreodată astfel. Nu ai nimic, nu ai un fundament moral de la care să creşti. Laton şi Hitler au fost nişte sfinţi în comparaţie cu tine.

– Faci situaţia mult prea personală. Lucru de înţeles, la urma urmelor, pentru că nu poţi bate în retragere. Îţi lipseşte curajul pentru asta.

– Ba nu, spuse Jacqueline, îndreptându-se de spate. Dar pot adopta o atitudine nobilă la sfârşit. Voi socoti că este o realizare satisfăcătoare dacă lipsesc Marina Confederaţiei de aşa-zisul tău talent. Nu e vorba de ceva personal, înţelegi?

– Pot pune capăt acestei situaţii, Jacqueline. Suntem foarte aproape de găsirea unui răspuns.

– Să vedem cum îndură raţionalitatea ta realitatea lumii de dincolo. Acum vei trăi fiecare faţetă a ei. Fiind posedat de una dintre

locuitoarele ei; să trăieşti în interiorul ei şi, dacă eşti cu adevărat norocos, ca posesor, să fii mereu îngrozit la gândul că vreun ticălos în viaţă are să te smulgă din noul şi preţiosul tău premiu, ca să te trimită înapoi urlând. Mă întreb care ar fi răspunsul tău în situaţia asta.

– Neschimbat. Îi aruncă un zâmbet trist şi înfrânt. Se cheamă hotărâre, capacitatea şi puterea de a vedea lucrurile până la capăt. Indiferent cât de neaşteptat şi dezamăgitor se dovedeşte a fi acel capăt. Chiar dacă nimeni nu va afla asta. Dar se va chema că am fost consecvent.

Alarmată de tonalitatea minţii lui, Jacqueline începu să îndrepte braţul drept spre el. Cioburi de foc alb se ridicară din încheietura mâinii.

În mintea lui Gilmore, soluţiile erau clare. Era inevitabil ca Jacqueline să îl tortureze. Va fi posedat ori, mai curând, vătămat atât de grav, încât corpul îi va muri, trimiţându-i sufletul în lumea de dincolo. Însă după aceea, logica nu mai funcţiona. Credea, sau aşa îşi închipuia, că trebuia să existe o cale de ieşire din lumea de dincolo. Însă îndoielile îl rodeau. O emoţie umană nu tocmai curată, contradictorie, genul pe care îl detesta enorm. Dacă exista o cale de ieşire din lumea de dincolo, de ce rămâneau sufletele închise acolo? Nu mai avea nicio certitudine. Nu pentru el, şi nu acolo. Şi nu putea suporta asta. Faptele şi raţionalitatea erau mai mult decât cuburile de construcţie din mintea lui, ele erau chiar existenţa lui. Dacă lumea de dincolo era chiar un loc lipsit de logică, însemna că Pierce Gilmore nu dorea să existe acolo. Iar sacrificiul lui va face ca înţelegerea umană să înainteze măcar un pic. O asemenea cunoaştere se dovedi un ultim gând meritoriu.

Dataviză seria de procesoare pentru ultima versiune de antimemorie. Disperată, Jacqueline tocmai întindea mâna spre el, când pilonul de proiecţie AV de pe masă pompă o lumină roşie orbitoare şi pătrunzătoare în încăpere.

*

O oră mai târziu, Murphy Hewlett şi plutonul lui aruncară uşa în aer cu explozivi EE şi se năpustiră în birou. Îi găsiră pe Gilmore prăbuşit peste masa lui de lucru şi pe Kate Morley zăcând pe podea în faţa lui. Amândoi erau vii, dar nu reacţionară absolut deloc la niciunul din stimulii aplicaţi de medicul echipei. Aşa cum a spus Murphy mai târziu, în timpul raportului, nu erau decât două cadavre complet treze.

18

Din siguranţa oferită de micul podiş aflat la un sfert de drum spre calota nordică, Tolton îndreptă telescopul spre holul zgârie-stelelor Djerba. Un alt vârtej de întuneric urca prin domul de arcade albe. Bucăţi din structură se prăbuşiră rostogolindu-se pe peluza boţită care înconjura clădirea părăsită. Se aştepta mereu ca zgomotul geamurilor ce se spărgeau să ajungă până la el. Telescopul îi oferea o imagine precisă şi clară, de parcă s-ar fi aflat la doar câţiva metri depărtare. Încă simţind valul de frig ce îl străbătuse de fiecare dată când monstrul zburător îi trecuse pe deasupra capului, prin minte îi fulgeră un gând fugar.

– Acela e unul dintre ei.

Se trase deoparte şi îi îngădui lui Erentz să folosească telescopul.

Ea îl examină un minut.

– Ai dreptate. Capătă viteză.

Vizitatorul îşi croise drum prin ruinele fumegânde ale cocioabelor, lăsând în urma lui o brazdă adâncă. Acum traversa pajiştile. Firele rare de iarbă roz din jurul lui se înnegriră de parcă ar fi fost pârjolite.

– Se deplasează destul de lin, dar şi repede. În ritmul ăsta va ajunge la calota sudică peste cinci sau şase ore.

Exact de asta aveam nevoie, se plânse personalitatea. **Încă un nenorocit care ne suge ca o lipitoare. Va trebui să reducem producţia de fluid nutritiv la un minim de supravieţuire, ca să păstrăm în viaţă straturile neurale. Asta va afecta al naibii de grav stratul principal de mitoză. Ne vor trebui ani buni ca să regenerăm ce se pierde acum.**

Opt dintre cumpliţii vizitatori ieşiseră din Djerba, trei dintre ei luându-şi zborul. Fără greş, aceştia se îndreptară spre calota sudică, la fel cum o făcuse şi primul şi cel mai mare. Cei care se deplasau pe sol lăsaseră în urma lor o dâră de vegetaţie moartă. Când ajunseră la calotă, săpară prin polip, pătrunzând în arterele care alimentau organele gigantice unde se apucară să sugă fluidul nutritiv.

– Ar trebui să putem să îi prăjim curând, spuse ea. Producerea aruncătoarelor de flăcări şi a torpilelor incendiare merge bine. Vei vedea.

Privirea pe care i-o aruncă Tolton făcu irelevantă lipsa lui de afinitate. Se aplecă din nou asupra telescopului.

Vizitatorul îşi croia acum drum printr-o pădurice. Copacii se legănau şi se prăbuşeau, seceraţi de la bază. Monstrul părea incapabil să ocolească vreun obstacol.

– Chestia asta e al naibii de puternică.

– Da. Îngrijorarea ei era accentuată.

– Cum merge proiectul privitor la semnal? Tolton punea întrebarea aceea de câteva ori pe zi, speriat fiind că i-ar putea scăpa cine ştie ce progres uimitor.

– Lucrăm aproape toţi pentru a elabora şi produce armele.

– Nu puteţi renunţa la asta. Imposibil!

Spuse asta cu tărie, ca să audă şi personalitatea.

– Nimeni nu dă înapoi. Echipa de fizicieni este încă activă.

Ea nu îi spuse că era vorba despre cinci teoreticieni care îşi petreceau mai tot timpul discutând cum să procedeze în continuare.

– Bine.

Se mai apropie doi, îi preveni personalitatea. Erentz îi aruncă o scurtă privire poetului. Acesta era concentrat să se uite prin telescop pentru a urmări deplasarea vizitatorilor în libertate, aflaţi pe câmpiile înierbate. **Nu e nevoie să îi panicaţi pe ceilalţi. Aşa e.**

După dezastruoasa incursiune a lui Erentz în clădirea Djerba, creaturile sosiseră cam una la fiecare jumătate de oră. Personalitatea era acum îngrijorată de capacitatea proprie de a mai păstra integritatea de mediu a habitatului. Fiecare nou-sosit îşi croia drum cu forţa în zgârie-stele, apoi se apuca să lovească puternic în structura internă a turnului. Deocamdată, ecluzele de presiune interetaje rezistaseră. Însă dacă invazia continua în acelaşi ritm, era inevitabilă apariţia unei fisuri.

Credem că unii dintre beneficiarii aceştia încep să se deplaseze, spuse personalitatea. **Încet, ceea ce îngreunează aprecierea, dar ar putea ajunge în parc mâine.**

Crezi că se înmulţesc la fel ca primul?

Imposibil de spus. Rutinele noastre de percepţie situate aproape de ei sunt acum aproape inviolabile. Bănuim că o mare parte a polipului este moartă. Dar, dacă aşa a procedat unul, este logic să presupunem că restul vor urma acelaşi tipar.

A, grozav. La dracu'. Va trebui să ne ocupăm de fiecare în parte. Nici măcar nu sunt convins că putem învinge. Numărul lor începe să devină o problemă pentru noi.

Va trebui să ne revizuim tactica după primele confruntări. În cazul în care costurile sunt prea mari, vom fi siliţi să adoptăm

dorinţele lui Tolton şi să transferăm toată lumea la proiectul referitor la semnal.

Corect. Ea scoase un oftat abătut. **Ştii ceva, nici măcar nu mai consider acest lucru defetism. După mine, orice ne scoate din situaţia asta este ideal.**

Asta zic şi eu atitudine sănătoasă.

Tolton se îndreptă de spate.

– Ce facem acum?

– Ar fi bine să ne întoarcem la ceilalţi. Vizitatorii nu prezintă o ameninţare directă.

– Dar situaţia se poate schimba.

– Dacă se va întâmpla asta, sunt convinsă că vom afla foarte curând.

Pătrunseră în mica peşteră aflată în partea din spate a podişului. Găzduia un tunel care cobora în spirală prin câteva încăperi, spre peşterile de la baza calotei. Scări-val şi scări normale erau dispuse în paralel, la fiecare nivel. Majoritatea scărilor-val nu mai funcţionau, astfel încât coborârea le luă ceva timp.

Peşterile căpătaseră aspectul unui fort aflat sub asediu. Zeci de mii de oameni stăteau întinşi pe orice petic de aşternut disponibil. Nu exista nicio ordine în felul în care erau aşezaţi. Îngrijirea celor ţintuiţi la pat căzuse în întregime în sarcina celor care erau mai puţin bolnavi, presupunând asigurarea necesităţilor sanitare. Cei calificaţi (sau care aveau memorii didactice de know-how în domeniu) pentru a folosi pachetele medicale circulau permanent, fiind tot timpul la limita epuizării.

Rudele lui Erentz alcătuiseră un grup principal în cele mai adânci peşteri, unde se concentraseră instalaţiile de producere a luminii şi echipamentele de cercetare. De asemenea, ele se îngrijiseră să îşi adune propriile raţii de hrană, care le puteau asigura subzistenţa vreme de peste o lună. Măcar din acest punct de vedere se păstrase o idee de normalitate. Fâşiile electrofosforescente străluceau viu pe coridoare. Uşile mecanice se deschideau şi se închideau cu un bâzâit. De-a lungul polipului se auzea zgomotul vibrant al activităţilor cibernetice de nivel industrial. Chiar şi blocul procesor al lui Tolton scoase câteva sunete slabe în momentul în care funcţiile de bază reveniră la viaţă.

Erentz îl conduse într-o încăpere care slujea drept arsenal. După acţiunea de recunoaştere din Djerba, rudele ei se ocupaseră de proiectarea unui aruncător de flăcări personal. Principiul de bază nu se schimbase mult în ultimii şase sute de ani, acesta constând dintr-un rezervor cu substanţe chimice, purtat în spate de utilizator şi un

furtun flexibil care se termina cu o duză amintind de o puşcă zveltă. Materialele moderne şi tehnicile de fabricaţie permiteau obţinerea unui sistem de înaltă presiune, care producea o flacără subţire, ce putea ajunge până la douăzeci de metri depărtare ori putea fi transformată într-un con care să acţioneze la mică distanţă. Bisturiu sau tromblon, comentase Erentz. Mai existau lansatoare de torpile incendiare – versiuni dimensionate la scară mai mică, semănând cu rachetele de semnalizare de urgenţă.

Ea începu să discute cu câteva dintre rudele sale folosind cu precădere afinitatea. De fapt, se auziră doar câteva exclamaţii. Tolton se simţea ca un copil ignorat în cursul unei discuţii savante între adulţi. Atenţia lui se disipă. Cu siguranţă că personalitatea nu se aştepta ca el să se alăture combatanţilor care luptau împotriva creaturilor întunericului. Îi lipsea genul de înflăcărare pe care îl dovedeau Erentz şi rudele ei, pentru că acela era dreptul lor prin naştere. El se temea să întrebe în cazul în care ei ar fi spus da. Ba mai rău, puteau spune nu şi să îl dea afară din peşterile lor, pentru ca el să se alăture restului populaţiei.

Trebuia să existe vreun post de necombatant pe care să-l poată ocupa. Îşi ridică blocul procesor pentru a tasta o întrebare nesupărătoare pentru personalitate. Rubra de altădată ar fi apreciat acest lucru, iar secţiunea Dariat era prietena lui. Apoi îşi dădu seama că Erentz şi verii ei nu mai vorbeau.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el agitat.

– În şina de tub simţim ceva care se apropie de una dintre staţiile de pe calotă, spuse blocul.

Era în esenţă aceeaşi voce cu care vorbea de obicei Rubra când i se adresase atunci când trăise ascuns; deşi ceva în ceea ce o privea se schimbase. O rigiditate a inflexiunii? Minoră, dar importantă.

– Unul dintre ei vine încoace?

– Nu credem. Distrug totul fără să facă vreo încercare de a se ascunde. Asta seamănă mai curând cu un şoarece care se furişează. Nicio parte a polipului înconjurător nu suferă moartea obişnuită prin pierderea de căldură. Însă celulele noastre perceptive nu reuşesc să obţină o imagine clară.

– Ticăloşii au schimbat tactica, spuse Erentz furioasă. Înşfăcă un aruncător de flăcări de pe un rastel. Ştiu că suntem aici!

– Nu avem nicio certitudine în privinţa asta, replică personalitatea. Dar noua incursiune va trebui investigată.

Alţi câţiva oameni intrară în fugă în arsenal şi luară arme. Din ce în ce mai alarmat şi nedumerit, Tolton urmări vârtejul de activitate ce apăruse atât de brusc.

– Poftim, spuse Erentz şi îi vârî în mână un lansator de torpile incendiare.

El strânse arma în braţe în virtutea unui gest reflex.

– Nu ştiu să folosesc aşa ceva.

– Ţinteşti şi tragi. Raza eficientă de acţiune este de două sute de metri. Mai ai întrebări?

Glasul ei sugera că nu era într-o dispoziţie în care să poată ierta pe cineva.

– Ei, drace, gemu el.

Îşi legănă capul dintr-o parte în alta, încercând să alunge senzaţia de înţepeneală din muşchii gâtului, apoi li se alătură celorlalţi, care porniseră într-un exod grăbit.

Erau nouă în grup şi coborau scările spre staţia de tub aflată la capătul calotei. Opt erau descendenţii cu chipuri sumbre ai lui Rubra, înarmaţi până în dinţi; şi Tolton, ţinându-se cât mai aproape posibil de ei, străduindu-se să nu iasă prea mult în evidenţă.

Principalele fâşii luminoase erau întunecate şi reci. Panourile de urgenţă licăreau fosforescent într-o culoare ca de safir, ca şi cum ar fi fost stârnite la o viaţă plină de vinovăţie de zgomotul greu de paşi. Oricum nu ar fi fost mare nevoie de ele. Proiectoarele de cască îl învăluiau pe fiecare membru al grupului într-o sferă de lumină albă, strălucitoare. Deocamdată, bateriile lor nu fuseseră afectate.

– Vreo schimbare? întrebă Tolton în şoaptă.

– Nu, îi răspunse blocul, tot în şoaptă. Creatura se deplasează de-a lungul tunelului de tub.

Rubra nu avariase acea staţie în cursul scurtei faze active a conflictului său cu posedaţii. Tolton se aştepta din clipă în clipă ca totul să revină la viaţă într-o explozie de lumină, zgomot şi mişcare. Era teritoriul potrivit pentru o navă-fantomă[14]. Un vagonet fusese abandonat pe unul dintre peroanele gemene, cu uşa deschisă. Pe podeaua din marmură de afară se vedeau două pachete de fast-food, iar conţinutul lor se dizolvase, devenind o peliculă cenuşie de mucegai.

Erentz şi verii ei se desfăşurară de-a latul peronului şi înaintară cu precauţie spre cercul întunecat al gurii tunelului din spatele vagonetului. Trei dintre ei se aruncară aproape de şină şi traversară cu repeziciune spre peretele celălalt. Se ascunseră în diverse adâncituri, ghemuindu-se şi îndreptându-şi armele spre gura tunelului.

---

[14] În original, *Marie Celeste,* bric-goeletă americano-britanic, descoperit în decembrie 1872 fără echipaj la bord în Atlantic (n. tr.).

Alături de cei care rămăseseră pe peron, Tolton se aşeză la adăpostul unuia dintre pilonii centrali şi îşi ridică lansatorul. Nouă proiectoare de cască îşi concentrară fasciculele asupra gurii tunelului, alungând orice umbră pe o porţiune de câţiva metri în interior.

– Asta nu seamănă deloc a ambuscadă, remarcă el. Ar putea vedea că suntem aici.

– Atunci vom afla cât de hotărâţi sunt să ajungă la noi, spuse Erentz. Am încercat abordarea de fineţe în Djerba. Crede-mă, a fost o greşeală de rahat.

Întrebându-se cât de mult se deosebeau definiţiile personale ale fineţii, Tolton strânse lansatorul mai bine între degete. Încă o dată, verifică piedica de siguranţă.

– Se apropie, îi preveni personalitatea.

La extremitatea cea mai îndepărtată a tunelului se materializă un punct cenuşiu. Pe măsură ce se apropia constant de gară, părea să descrie valuri.

– E altfel, murmură Erentz. De data asta nu se ascunde.

Apoi, când celulele sensibile ale habitatului reuşiră să se concentreze, Erentz icni.

Tolton privi atent silueta care se materializa treptat, înălţând ţeava lansatorului spre verticală pentru a se putea uita drept înainte.

– Măiculiţă, Doamne, spuse el încet.

Dariat ieşi din gura tunelului şi, ajuns în lumina orbitoare, zâmbi moale spre ţevile ucigătoare, dispuse în semicerc şi îndreptate spre el.

– Am spus ceva nepotrivit? întrebă el cu un aer nevinovat.

Trebuia să te anunţi, spuse personalitatea cu glas dojenitor.

Eram cufundat în gânduri, străduindu-mă să descopăr ce sunt.

Şi ce ai descoperit?

Încă nu ştiu precis.

Tolton scoase un strigăt de fericire şi ieşi din spatele pilonului.

– Atenţie! îl preveni Erentz.

– Dariat! Hei, tu eşti? spuse Tolton şi se repezi de-a lungul peronului, zâmbind ca un dement.

– Eu sunt. În glas i se strecurase un ton uşor sardonic.

Tolton se încruntă. Auzise vocea prietenului său răsunând cu putere şi limpezime, şi nu simţi nevoia de a se concentra asupra mişcării buzelor. Derutat, se opri.

– Dariat?

Dariat îşi aşeză palmele pe marginea peronului şi se ridică la fel ca un înotător care iese din bazin. Părea să facă un mare efort pentru a-

şi susţine greutatea considerabilă. Toga îi stătea strâns lipită de umeri.

– Ce s-a întâmplat, Tolton? Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă. Porni înainte şi chicoti. Poala zdrenţuită a togii atinse un pachet cu fast-food şi îl făcu să alunece răsucindu-se.

Tolton privi fix spre dreptunghiul din plastic până când acesta se opri din alunecare. Ceilalţi îşi îndreptară din nou armele spre cel care ieşise din tunel.

– Eşti real, spuse Tolton bâlbâindu-se. Aproape material!

Bărbatul obez şi zâmbitor care stătea în faţa lui nu mai era translucid.

– Ai dreptate. Stăpâna Chi-Ri mi-a zâmbit. Cam strâmb, cred eu, dar mi-a zâmbit.

Tolton întinse o mână cu fereală şi atinse braţul lui Dariat. Ca nişte colţi ascuţiţi precum briciul, valurile de frig muşcară din degetele lui cercetătoare. Îşi trase brusc mâna înapoi, dar percepuse clar o suprafaţă fizică; simţise chiar ţesătura aspră a togii.

– La dracu'! Ce s-a întâmplat cu tine, dom'le?

– A, o adevărată poveste.

*

– Am căzut, le spuse Dariat. Zece etaje prin puţul liftului, şi am ţipat până jos. Doar Thule ştie de ce sinucigaşilor le place atât de mult să se arunce de pe faleze şi poduri – nu ar mai face asta dacă ar şti cum e căderea. Eu nu ştiu sigur dacă am făcut-o dinadins. Personalitatea m-a împins să o fac, însă chestia aceea se apropia, şi asta m-a făcut să mă simt mai slab. Probabil am pierdut controlul asupra picioarelor, atât eram de afectat. În fine… Am căzut peste margine şi am aterizat exact pe acoperişul liftului. Ba chiar l-am străpuns câţiva centimetri, atât de tare am aterizat. La naiba, nu mi-a plăcut deloc treaba asta. Nici nu vă închipuiţi cât de rău reacţionează o fantomă când cade pe o suprafaţă solidă. Cum spuneam, mă chinuiam să îmi scot picioarele din acoperiş ca să plec de acolo, când chestia aceea a aterizat exact alături de mine. Am simţit-o venind, ca şi cum ar fi fost o rafală de heliu lichid care coboară brusc în josul puţului. Însă problema este că nu s-a spart în momentul în care a căzut. S-a dispersat.

– S-a dispersat? se miră Tolton.

– Sunt absolut sigur de asta. Ca o bombă cu lipici care a explodat deasupra liftului. Tot puţul a fost împroşcat cu un lichid gros. Iar lichidul a acoperit totul, inclusiv pe mine. Însă lichidul a reacţionat când m-a atins, am simţit fiecare picăturică. A fost ca şi cum aş fi fost surprins de o jerbă de apă îngheţată.

– Ce înţelegi prin a reacţionat?

– Picăturile s-au schimbat când au trecut prin mine. Au încercat să capete forma şi culoarea porţiunii de corp în care se aflau. M-am gândit că mintea şi gândurile mele aveau o mare influenţă asupra lor. Adevărat, eu îmi imaginez forma proprie. Aşadar, imaginaţia mea interacţionează cu fluidul şi îl formatează.

– Domnia gândirii asupra materiei, spuse Erentz cu scepticism în glas.

– Ai nimerit-o. Creaturile acelea nu se deosebesc deloc de o fantomă umană, numai că sunt alcătuite din acest lichid; o vizualizare solidă. Sunt suflete, la fel ca noi.

– Şi cum se face că tu ai devenit solid? întrebă Tolton.

– Am luptat pentru asta, eu şi sufletul celeilalte entităţi. Impactul a făcut-o să îşi piardă concentrarea preţ de o clipă, de aceea s-a împrăştiat materia în toate părţile. Amândoi am început să facem eforturi pentru a suge cât mai mult. Şi eu eram cu mult mai puternic decât el. Am câştigat. Cred că am adunat şaptezeci la sută din ceea ce era acolo, după care am şters-o. Apoi m-am ascuns la etajele de jos până la plecarea celorlalţi. Se uită în jur spre feţele pe care apăruseră expresii destul de suspicioase. De aceea au venit până aici. Valiskul este saturat cu energia pe care ei o pot folosi. Este genul de energie care alcătuieşte sufletele noastre, energia-viaţă. Atracţia este ca aceea care conduce albina spre polen. Asta îşi doresc; sunt fiinţe înzestrate cu simţăminte ca şi noi, provin din acelaşi univers, însă acum sunt mânate doar de instinctul orb. Se află aici de atât de multă vreme încât au fost reduse numeric, fără a mai spune că au ajuns cu totul iraţionale. Nu ştiu decât că trebuie să se hrănească cu energie-viaţă, iar Valiskul este cea mai mare sursă care a apărut aici de când se ştiu ele.

– Asta şi fac în ceea ce priveşte lichidul nutritiv, spuse personalitatea. Absorb energia-viaţă din el.

– Da. Iar asta strică totul. Şi după ce lichidul nutritiv va dispărea, nu veţi mai reuşi să îl produceţi. Acest continuum întunecat este ca o versiune blestemată a lumii de dincolo.

Tolton se lăsă moale pe treapta de jos a scării.

– Grozav. Înseamnă că e mai rău decât lumea de dincolo?

– Mă tem că da. Acesta sigur este tărâmul al şaselea, vidul fără nume. Singurul stăpân de aici este entropia. În cele din urmă, ne vom pleca în faţa sa.

– Nu e vorba de un tărâm Puntea-stelară, răspunse personalitatea cu glas tăios. E un aspect al realităţii fizice, şi imediat ce îi vom înţelege şi îi vom organiza proprietăţile vom şti cum să deschidem un

interstiţiu de gaură de vierme pentru a scăpa. Am reuşit deja să împiedicăm creaturile să mai consume de la noi.

Bănuitor, Dariat îşi plimbă privirea prin gara pustie.

– Cum vei face asta?

– Arterele cu substanţe nutritive ale habitatului au fost blocate.

– A, nu, spuse Dariat. Nefericită mişcare.

*

Lipsiţi de hrană, ţipând cu glasurile lor intangibile şi ciudate, Orgathé începură să caute alte surse de energie-viaţă brută. Progeniturile lor, care infestaseră calota sudică, răspunseră cu glasuri ascuţite. Lichidele bogate în nutrienţi secau chiar şi acolo, însă organele în sine erau încărcate cu strălucirea de furnal a energiei-viaţă. Suficientă pentru mii dintre ei.

Orgathé îşi croiră drum cu forţa în susul clădirilor zgârie-stele şi, unul câte unul, îşi luară zborul.

Dariat, Tolton, Erentz şi alţi câţiva oameni stăteau în faţa uneia dintre peşterile de pe calotă, pe care o foloseau drept garaj pentru camioanele rentcop. Îşi duseră mâinile streaşină la ochi pentru a şi-i feri de nimbusul chinuit de culoarea mandarinei pe care îl dădea tubul luminos pentru a urmări unul dintre coloşii întunecaţi, ridicându-se în zbor dintr-un hol care se prăbuşea. Cu aripile ca nişte pânze întinse şi zdrenţuite, era mai mare decât un avion spaţial de marfă. Un vârtej mic de culoare alb-perlat, alcătuit din grindină şi zăpadă, căzu de pe pântecul lui plin de negi.

Erentz scoase un oftat de uşurare printre dinţi.

– Bine că se îndreaptă spre calota sudică.

Acum sunt peste treizeci dintre ei care îşi croiesc drum prin organele noastre, spuse personalitatea. **Daunele pe care le produc vor atinge niveluri periculoase. Şi la turnul zgârie-stele Igan există doar o uşă de presiune care să împiedice pierderea atmosferei. Va trebui să treceţi în ofensivă. Dariat, aruncătoarele de flăcări îi pot ucide?**

Nu. Sufletele nu pot fi ucise, nici măcar aici. Se vor topi în spectre, poate în umbre care nu vor fi la fel de puternice.

Ai înţeles ce vreau să spun, da?

Da, sigur. Bine, focul le va afecta fluidul constitutiv. Le trebuie mult timp ca să se adapteze la nivelurile de căldură din habitat. Doar Thule ştie câte mii de grade peste ambientul continuumului.

Vrei să spui sute.

Nu cred. În orice caz, ei nu pot suporta căldura fizică în mod direct. Pot devia laserele şi maserele, însă flacăra probabil că

le dispersează fluidul şi le lasă sufletele dezgolite. Îi va transforma într-o turmă de fantome care vor rătăci prin parc.

Excelent.

– Dacă nu pot muri, la ce le trebuie atâta energie-viaţă? întrebă Erentz.

– Îi propulsează deasupra celorlalţi, spuse Dariat. Când sunt puternici, rămân liberi mai multă vreme, până când energia-viaţă se pierde din nou.

– Liberi, de ce? întrebă Tolton, neliniştit.

Trebuia să stea la câţiva paşi de prietenul lui. Nu era un gest lipsit de politeţe. Dariat era *rece.* Umezeala se condensa pe toga lui la fel ca pe o sticlă de bere abia scoasă din frigider. Însă nicio picătură nu păta ţesătura, observă Tolton. Iar aceea era doar una dintre ciudăţeniile vizibile ale reîncarnării. Existau şi diferenţe de comportament, mici bizarerii care ieşeau în evidenţă. Îl urmărise în tăcere pe Dariat în timp ce urcaseră de la gara de tub. Dovedea o încredere pe care nu o mai văzuse la el până atunci; ca şi cum doar le-ar fi făcut pe plac rudelor lui, în loc să le ajute. Furia profundă fusese alungată, fiind înlocuită de tristeţe. Pe Tolton îl mira acea combinaţie, de tristeţe şi încredere, care devenise o forţă motoare ciudată. Probabil foarte volatilă. Însă având în vedere experienţele prin care trecuse Dariat în ultimele săptămâni, acel lucru putea fi iertat. Merita de fapt chiar un vers sau două. Trecuse multă vreme de când Tolton nu mai compusese nimic.

– Nu am purtat o discuţie lungă şi reală pe acoperişul liftului, zise Dariat. A fost genul de schimb de amintiri presurizate pe care l-am trăit în lumea de dincolo. Gândurile creaturii nu erau foarte stabile.

– Vrei să spui că ştie de noi?

– Aşa cred. Dar nu confunda cunoaşterea cu interesul. Ei există acum doar pentru a absorbi energie-viaţă.

Erentz se uită printre gene după Orgathé-ul care se îndrepta spre marea curgătoare.

– Am face bine să ne organizăm.

Glasul ei nu era nici pe departe entuziasmat.

Dariat renunţă să mai privească spre invadatorul întunecat şi se uită în jur. O mulţime de fantome stăteau nehotărâte la intrarea în peşteră, ascunzându-se printre bolovanii mari care erau presăraţi prin deşert. Fantomele se uitau cu un respect încărcat de invidie la micul grup de oameni corporali, evitând contactul vizual direct, lucru care amintea de felul în care un hoţ se fereşte de detectivul unui magazin.

– Hei, tu! strigă Dariat pe neaşteptate. Începu să meargă pe nisipul prăfos. Da, tu, cap sec. Mă mai ţii minte, da?

Curioşi să afle motivele acelei comportări, Tolton şi Erentz îl urmară.

Dariat se apropia de o fantomă care purta o salopetă foarte largă. Era mecanicul pe care îl întâlnise când plecase să-l caute pe Tolton după ce habitatul sosise în continuumul întunecat.

Recunoaşterea era reciprocă. Mecanicul se întoarse şi o rupse la fugă. Fantomele se despărţiră pentru a-l lăsa să treacă printre ele. Dariat alergă după el, reuşind asta surprinzător de bine pentru masivitatea lui. Când trecu prin grupul de fantome, acestea tremurară şi se retraseră şi mai mult, scoţând icnete de şoc din cauza frigului pe care îl radia.

Dariat îl apucă de un braţ pe mecanic şi îl trase înapoi, făcându-l să se oprească. Fluturând din braţe şi nereuşind să scape de strânsoarea lui Dariat, individul ţipă ascuţit de durere şi spaimă.

– Dariat, strigă Tolton. Hei, dom’le, îl doare, nu vezi?

Mecanicul căzuse în genunchi şi, în timp ce culoarea din obrajii lui se stingea, tremura violent. Spre deosebire de el, Dariat aproape că strălucea. Se uită încruntat spre victima lui.

– Mai ţii minte? Ţii minte ce ai făcut, găgăuţă?

Tolton se opri în apropiere, fără însă să îl atingă pe vechiul lui prieten. Amintirea frigului pe care îl simţise în gară era prea puternică.

– Dariat! strigă el.

Dariat se uită la faţa schimonosită a mecanicului. Remuşcarea îl făcu să desfacă degetele, permiţând braţului necorporal să alunece în jos.

– Ce ar spune Anastasia despre un asemenea comportament?

– Iartă-mă, bolborosi el ruşinat.

– Ce i-ai făcut? întrebă Tolton.

Mecanicul abia dacă se mai vedea. Se ghemuise în poziţie fetală, iar jumătate din corp i se scufundase în nisip.

– Nimic, răspunse Dariat, ruşinat de acţiunea lui.

Fluidul care îi asigura soliditatea trebuia plătit din greu. Ştiuse asta încă de la început, dar refuzase s-o recunoască. Ura fusese o scuză, nu un element inspirator. Ca şi în cazul Orgathé-ului, instinctul înlocuise raţiunea.

– Hai, gata. Tolton se aplecă şi îşi trecu mâna prin fantoma care scâncea. Aerul părea ceva mai rece, în rest nu era niciun semn că individul exista. Ce ai făcut?

– Din cauza fluidului, spuse Dariat. Acum îmi trebuie multă ca să rămân eu însumi.

– Multă, ce?

O întrebare retorică, îşi dădu seama Tolton fără să mai aibă nevoie de un răspuns.

– Energie-viaţă. Simpla existenţă o consumă. Trebuie să mă alimentez. Nu am existenţă biologică, nu pot respira sau mânca; trebuie să o primesc pur şi simplu. Şi sufletele sunt o concentraţie puternică.

– Şi el? O patină minusculă de promoroacă argintie se forma pe sol în interiorul conturului neclar al fantomei. Ce înseamnă *concentraţia* asta aparte?

– Îşi va reveni. Există plante şi alte chestii din care îşi poate recupera pierderea. Cândva, el mi-a făcut ceva mult mai rău.

Indiferent cât de mult ar fi dorit, Dariat nu-şi putea dezlipi ochii de la fantoma secătuită. Aşa vom ajunge toţi, recunoscu el. Rămăşiţe emancipate şi derizorii a ceea ce suntem, agăţându-ne de identitatea noastră în timp ce continuumul întunecat ne epuizează până când vom ajunge o voce mută care plânge în noapte. Nu există cale de scăpare. Entropia e prea puternică aici, înecându-ne tot mai departe de lumină.

Iar eu mă fac vinovat de faptul că am ajuns aici.

– Să mergem înăuntru, spuse Erentz. A sosit momentul să te punem sub microscop, să vedem dacă fizicienii reuşesc să te înţeleagă.

Dariat se gândi să protesteze. În cele din urmă, dădu înţelegător din cap.

– Sigur.

Merseră spre intrarea în peşteră, trecând printre fantomele cu aer supus. Alţi doi Orgathé eclozară din holul zgârie-stele Goncharov, rostogolindu-se înspre cerul palid, crepuscular.

*

La gara King’s Cross erau justiţiari, o bandă de tineri duri, recrutaţi din proprietăţile rezidenţiale ieftine, împrăştiate în jurul cartierelor exterioare Domului Westminster. Uniformele lor variau de la cele pseudomilitare la costume scumpe de culoare închisă, pentru a evidenţia calitatea diferită a apartenenţei lor. În mod obişnuit, un asemenea amestec era hipergolic[15]. Vezi şi ucizi. Iar dacă civilii erau prinşi între focuri, treaba lor. În unele cazuri, conflictele dintre cartiere şi bande erau vechi de secole. În acea zi, toţi purtau un şnur simplu de culoare albă, prins la vedere pe reverele hainelor. Asta însemna Suflet Pur şi îi unea în angajament.

[15] Combustibil care se aprinde spontan în contact cu un iniţiator, fără a mai fi nevoie de scânteie (n. tr.).

Căscând din greu, Louise coborî din vagonul vac-trenului. Îndepărtându-se de uşa mare a ecluzei, Gen se sprijinea de sora ei şi mergea aproape ca o somnambulă. Era în jur de trei dimineaţa, ora locală. Nici nu voia să se gândească de câtă vreme era trează.

– De ce aţi coborât aici, adormitelor?

Louise nu le observase decât în clipa când ele se proptiseră în faţa ei. Două fete cu pielea întunecată şi capetele rase; cea mai înaltă îşi înlocuise ochii cu globuri argintii simple. Amândouă purtau costume din două piese identice, de culoare neagră, făcute dintr-o ţesătură aducând cu satinul. Nu aveau bluze, iar jachetele erau închise cu un singur nasture, expunându-le abdomenele care erau la fel de musculoase ca ale unor zilieri agricoli de pe Norfolk. Decolteul lor era singura modalitate de a spune că erau femei. Chiar şi aşa, Louise nu putea băga mâna în foc, pentru că sânii puteau fi nişte pectorali mai dezvoltaţi.

– Poftim? reuşi ea să articuleze.

– Trenul acela vine de la Edmonton, păpuşă. Unde sunt posedaţi. De aceea ai plecat de acolo? Ori ai venit aici din alt motiv, poate ca să te duci la vreun club de noapte şic?

Louise începu să se trezească. Pe peron erau mulţi tineri; unii îmbrăcaţi în costume identice cu ale fetelor (vocea o convinse în cele din urmă în privinţa sexului lor), alţii în haine mai puţin obişnuite. Niciunul dintre ei nu părea că ar dori să urce în trenul abia sosit. În jurul arcadei de ieşire erau strânşi câţiva poliţişti în costume cu armură, cu vizierele căştilor ridicate. Aceştia se uitau în direcţia ei cu un oarecare interes.

Ivanov Robson se deplasă lin şi se opri alături de Louise, mişcarea lui sugerând cam acelaşi gen de inerţie pe care o are un aisberg. Zâmbi cu o politeţe studiată. Fetele din bandă tresăriră, dar deveniră cumva mai scunde, mai puţin ameninţătoare.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el încet.

– Nu cu noi, spuse cea care avea ochii argintii.

– Bine, atunci nu le mai sâcâiţi pe aceste tinere doamne.

– Zău? Dar cine eşti tu, tăticul lor? Ori doar marele lor prieten ieşit la o mică distracţie în noaptea asta?

– Dacă asta e tot ce poţi spune, nu te mai obosi.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, tipule cu picioare mari.

– Sunt rezident al Londrei. Toţi suntem. Deşi asta nu e treaba ta.

– E, cum să nu fie, frate?

– Nu sunt frate cu tine.

– Ai sufletul pur?

– Dar ce eşti tu, confesorul meu?

– Suntem gardieni, nu preoţi. Religia e terminată; nu ştie cum să lupte împotriva posedaţilor. Noi ştim. Se bătu cu palma peste şnurul alb. Noi păstrăm puritatea arcologiei. Niciun demon mic şi căcăcios nu va trece de noi.

Louise aruncă o privire spre poliţişti. Acum erau cu doi mai mulţi, dar nu dădeau semne că ar dori să intervină.

– Nu sunt posedată, spuse ea cu indignare în glas. Niciuna dintre noi nu este.

– Dovedeşte-o, păpuşă.

– Cum?

Fetele scoaseră din buzunare nişte senzori mici.

– Arată-ne că ai un singur suflet, că eşti pură.

Ivanov se întoarse spre Louise.

– Fă-le pe plac, spuse el cu glas limpede. Nu mă deranjez să le împuşc; asta, pentru că ar trebui să-i plătesc judecătorului mult prea mult ca să ne scoată din închisoare înainte de micul dejun.

– Du-te dracului, strigă cea de-a doua fată.

– Hai, fă-ţi treaba, spuse Louise, deja plictisită.

Întinse braţul stâng, pentru că îl ţinea pe cel drept petrecut protector pe după umerii lui Gen. Fata îi lipi senzorul pe dosul palmei.

– Niciun parazit, exclamă ea. Păpuşa asta e pură.

Zâmbetul cu care îşi însoţi vorbele era bizar, pentru că îşi arătă dinţii prea lungi ca să fie naturali.

– Verific-o şi pe odraslă.

– Hai, Gen, o îndemnă Louise. Întinde mâna.

Strâmbându-se, Genevieve se conformă.

– Curată, anunţă fata.

– Atunci tu trebuie să fii aşa cum miroşi, o luă în râs Genevieve.

Fata îşi trase mâna în spate ca pentru a o pălmui.

– Nici să nu te gândeşti, zise calm Ivanov.

Pe faţa lui Genevieve apăru treptat un zâmbet până la urechi. Se uită drept la fata cu ochi argintii.

– Louise, sunt lesbiene?

Fata reuşi cu greu să-şi controleze iritarea.

– Vino cu noi, fetiţo. O să afli tu ce facem noi cu o prospătură ca tine.

– De ajuns. Ivanov făcu un pas în faţă şi întinse o mână. Genevieve, potoleşte-te, altfel te plesnesc eu.

Fata îi lipi senzorul de piele, având grijă să o facă delicat.

– Eu am cunoscut un posedat, spuse Genevieve. Cel mai rău care a existat vreodată.

Cele două fete îi aruncară priviri nesigure.

– Dacă ar coborî vreun posedat din tren, ştiţi ce trebuie să faceţi? Să fugiţi. Nimic nu îi poate opri.

– Te înşeli, târfuliţă ce eşti. Fata se lovi cu palma peste un buzunar; ceva greu umflase ţesătura. Îi împroşcăm cu zece mii de volţi şi urmărim spectacolul de artificii. Am auzit că e tare frumos. Dacă te porţi cum trebuie cu mine, o să te las şi pe tine să vezi.

– Am văzut deja.

– Ha! Fata îşi întoarse ochii argintii spre Banneth. Şi tu la fel. Vreau să ştiu dacă eşti pură.

Banneth râse cu blândeţe.

– Să sperăm că senzorul tău nu-mi poate sonda inima.

– Ce dracu’ faceţi voi aici? întrebă Ivanov. O singura dată am văzut de-alde Blair şi Benn[16] alături, iar asta era la morgă. Şi mai văd acolo câţiva tunşi în stil Mohawk.

– Avem grijă de terenul nostru, frate. Posedaţii ăştia fac parte din sectă. Nu vezi niciun ticălos din aceia pe aici, corect? N-o să-i lăsăm să ne calce în picioare, aşa cum au făcut la New York şi Edmonton.

– Cred că poliţia va reuşi asta, nu?

– Nici pe departe. Ei sunt de la Guvcentral. Şi rahaţii ăia i-au lăsat pe posedaţi să ajungă aici. Planeta asta are cea mai grozavă apărare din galaxie, iar posedaţii au trecut prin ea de parcă nici nu s-ar fi aflat acolo. Vrei să-mi spui cum de s-a întâmplat asta?

– Bună întrebare, zise rar Bannett. Şi eu aştept să aflu.

– Şi de ce nu au oprit vac-trenurile, aşa cum trebuia? continuă fata. Încă merg la Edmonton, unde ştim că există posedaţi. Am accesat senzovizarea luptei, şi asta s-a întâmplat acum două ore, pentru numele lui Dumnezeu.

– Asta e tare de tot, o aprobă Banneth. Probabil că au fost mituiţi de marile companii.

– Mă iei peste picior, târfă?

– Cine, eu?

Fata îi aruncă lui Banneth o privire dezgustată, neştiind cum să îi interpreteze atitudinea. Făcu un semn cu degetul arătător peste umăr.

– Haideţi, ieşiţi dracului de aici, toţi. Mamă, ce vă urăsc eu pe voi ăştia, bogaţii perverşi.

Îi urmări trecând pe sub arcada de ieşire cu un sentiment confuz de nelinişte ce îi scormonea mintea. Era ceva cât se putea de rău cu acel

---

[16] Aluzie obscură, probabil o referire la Tony Benn, fost membru al Parlamentului britanic şi critic al lui Tony Blair pentru faptul că a angajat Marea Britanie în războiul din Irak (n. tr.).

grup, întrucât cei patru nu se potriveau deloc. Dar ducă-se dracului, atât timp cât nu erau posedaţi, cui îi păsa la ce fel de orgie se duceau. Se înfioră brusc în momentul în care peste peron trecu o adiere rece. Probabil fusese provocată de închiderea ecluzelor vagonului de vac-tren.

*

– A fost groaznic, exclamă Genevieve când ajunseră în sala mare de la subsol, aflată deasupra peroanelor gării. De ce nu le împiedică poliţia să le facă aşa ceva oamenilor?

– Pentru că asta ar presupune prea multă bătaie de cap la ora trei dimineaţa, spuse Ivanov. Pe de altă parte, cred că mai toţi poliţiştii de acolo sunt fericiţi să îi lase pe justiţiari să îşi rişte pielea în cazul în care vreun posedat chiar ar coborî din tren. Ei acţionează ca un tampon.

– Guvcentralul greşeşte lăsând vac-trenurile să circule? întrebă Louise.

– Nu greşeşte, doar acţionează cu întârziere. La o adică, este cea mai mare birocraţie din univers. Făcu un semn cu mâna spre tabelele cu informaţii care pâlpâiau deasupra capului. Vedeţi? Au oprit deja câteva rute. Şi presiunea exercitată de public va duce curând la închiderea altora. Totul va căpăta proporţii imediat ce lumea va avea timp să acceseze lupta de la Edmonton. Mâine la ora asta vă va fi greu să găsiţi un taxi care să vă ducă la două străzi depărtare.

– Crezi că vom mai putea să plecăm din Londra?

– Probabil că nu.

Felul în care o spusese suna extrem de definitiv, ca şi cum ar fi pronunţat o sentinţă, nu o părere. Ca întotdeauna, o autoritate într-un domeniu pe care nu ar fi fost de aşteptat să îl cunoască.

– Bine, spuse Louise. Cred că ar trebui să ne întoarcem la hotel.

– Vin cu voi, spuse Ivanov. S-ar putea să mai daţi peste nişte demenţi ca aceia de mai devreme. Nu ar fi deloc bine ca localnicii să afle că sunteţi de pe Norfolk. Toţi au devenit paranoici.

Din anumite motive, Andy Behoo apăru brusc în mintea Louisei; oferta lui de a sponsoriza obţinerea cetăţeniei de la Guvcentral.

– Mulţumesc.

– Tu ce intenţii ai? o întrebă Ivanov pe Banneth. Mergi cu taxiul nostru?

– Nu, mulţumesc. Ştiu unde vreau să ajung.

Se îndreptă spre lifturile aflate în jurul marginii peşterii emisferice.

– Nu ai pentru ce, murmură Louise cu glas ţâfnos în urma ei.

– Cred că, de fapt, e recunoscătoare, spuse Ivanov. Probabil că nu ştie cum să exprime asta.

– S-ar putea strădui.
– Haideţi, să vă duceţi la culcare. Aţi avut o zi foarte lungă.

*

Quinn urmări uşile liftului închizându-se în urma lui Banneth. Nu se deranjă să se repeadă după ea. Îi va fi uşor să o găsească din nou. Momeala nu era nicicând ascunsă. A, nu va fi la vedere. Va avea nevoie de timp, resurse şi eforturi. Însă localizarea ei va fi filtrată prin intermediul celor care locuiau central în arcologie, iar cuiburile de vrăjitoare ale sectei şi bandele vor fi informate. La urma urmelor, de aceea fusese ademenit el acolo. Louise era cea mai mare şi mai complicată capcană pregătită pentru un singur om. În mod ciudat, se simţea foarte măgulit. Faptul că supercopoii erau pregătiţi să sacrifice întreaga arcologie doar ca să îl prindă pe el reprezenta un semn de respect extrem. Se temeau de Fratele Domnului aşa cum merita El.

Merse după Louise, care se îndrepta spre lifturi cu sora ei şi cu uriaşul detectiv. Era foarte somnoroasă, iar asta îi relaxase faţa. Trăsăturile delicate erau vulnerabile şi fireşti, o stare care nu făcea decât să îi amplifice frumuseţea. Îi veni să întindă mâna ca să îi mângâie obrajii minunaţi, să o vadă zâmbind cu amabilitate la atingerea lui. Să îl întâmpine bucuroasă.

Ea se încruntă şi îşi frecă braţele.

– E frig aici.

Ocazia dispăru.

Quinn ajunse la suprafaţă împreună cu cei trei, apoi îi lăsă când aceştia se duseră spre o staţie de taxiuri. Alese o planşă de mers de sub drumul aglomerat şi apoi porni grăbit pe una dintre străzile principale care plecau radial din gară. Va avea puţin timp până când supercopoii vor închide vac-trenurile.

Cea de-a doua alee care se desprindea din strada principală avea ceea ce dorea. Black Bull, un bar mic şi ieftin, ticsit de bărbaţi care beau. Se deplasă printre ei nevăzut, în timp ce simţurile lui extinse le examinară îmbrăcămintea şi ţestele. Niciunul dintre ei nu avea nanonice neurale, dar câţiva deţineau blocuri procesoare.

Îl urmări pe unul dintre aceştia la toaletă, unde singurul circuit electric era pentru panoul de iluminare.

Jack McGovern urina cu uşurare în pisoarul crăpat când o mână îngheţată îl prinse de ceafă şi îl izbi cu faţa de perete. Nasul i se sparse sub forţa izbiturii, iar sângele se revărsă ca un torent în vasul de porţelan.

– Vei scoate blocul procesor din buzunarul hainei, auzi el. Foloseşte codul de activare şi fă un apel în numele meu. Fă-o imediat, altfel vei muri, dobitocule.

Chiar dacă era pilit, sentimentul de autoconservare îngădui minţii lui Jack să se concentreze cu o claritate remarcabilă asupra opţiunilor pe care le avea la dispoziţie.

– Am înţeles, bâigui el, iar mişcarea buzei aruncă şi mai mult sânge pe perete.

Moşmondi cu degetele pe blocul procesor. Exista un program de alertare a poliţiei care se activa prin introducerea greşită a codului.

Presiunea din jurul gâtului slăbi, permiţându-i să se întoarcă. În clipa când văzu cine îl atacase, gândul de a chema pe cineva în ajutor se mistui mai repede decât un fulg de zăpadă rătăcit în iad.

*

Quinn reveni la King's Cross, coborând cu liftul până în sala subterană alături de un grup de justiţiari. Rătăci prin sala boltită, se plimbă în jurul chioşcurilor închise, ferindu-se de harnicii mecanoizi care făceau curăţenie. Lifturile continuau să reverse membri ai bandelor, care luară imediat scările rulante-val până la peroane. El rămase să urmărească panourile informative, îndreptându-şi atenţia în mod deosebit asupra ecranelor care anunţau sosirile. În cele două ore care urmară, sosiră cinci trenuri de la Edmonton, dar nu plecă niciunul.

Trenul de Frankfurt intră în gară la cinci şi cinci minute. Quinn se duse şi rămase în capul scării rulante-val. Courtney şi Billy-Joe fură ultimii sosiţi, ducând între ei femeia drogată. Cei doi acoliţi se mai înţelepţiseră şi arătau mai curând a studenţi decât a barbari dintr-o bandă din centrul oraşului. Victima pe care o căptuşiseră, o femeie de vârstă medie, purtând o rochie boţită şi un pardesiu cu nasturii desfăcuţi, avea ochii pierduţi tipici pentru cei care iau o doză de triatozină; corpul îi era perfect funcţional, însă creierul ajunsese într-o stare avansată de hipnoreceptare.

În acele clipe, dacă i s-ar fi spus să sară de pe domul arcologiei, s-ar fi conformat.

Courtney, Billy-Joe şi femeia se deplasară cu paşi vioi şi săriră într-un lift. Quinn vru să se materializeze, doar ca să poată ovaţiona din rărunchi. Acum evenimentele se desfăşurau în favoarea lui. Fratele Domnului îi dăduse alesului Său Mesia încă un semn că rămăsese pe calea cea bună.

La cinci şi treizeci de minute, sosi cel de-al şaselea tren de la Edmonton. Un anunţ se strecură peste holograme pentru a informa că rutele spre America de Nord fuseseră închise din ordinul Guvcentralului. După cinci minute, fură anulate toate plecările. Vac-trenurile aflate în drum spre arcologie fură dirijate spre Birmingham şi Glasgow. Acum, Londra era izolată fizic de restul planetei.

Era puţin înspăimântător că predicţia lui se adeverise. Însă era firesc să aibă dreptate, pentru că Fratele Domnului îl înzestrase cu capacitatea de a înţelege.

Oamenii urcau de pe peroane; ultimele rânduri de pasageri, bandele de justiţiari (ai căror membri se căutau deja din ochi, deoarece motivul armistiţiului dintre ei dispăruse), echipele de serviciu ale poliţiei şi echipajele gării. Anunţurile informative de deasupra capetelor pieriră ca nişte baloane de săpun sparte. Panourile de afişaj se stinseră. Prăvăliile deschise non-stop se închiseră, iar vânzătorii schimbară bârfe pe tonuri aprinse în timp ce urcau cu lifturile spre suprafaţă. Scările rulante-val se opriră. Toate luminile solaris se stinseră treptat, aruncând peştera într-o semiobscuritate sumbră. Chiar şi ventilatoarele pentru aer condiţionat îşi încetiniră rotaţiile, astfel că scheunatul lor scăzu cu câteva octave.

Era momentul paranoic de care se teme orice iubitor de solipsism. Lumea era o scenă construită în jurul lui, iar acea porţiune a ei se închidea, deoarece nu mai făcea parte din acel act al piesei. Preţ de o secundă, Quinn se temu că dacă s-ar fi apropiat de zidul domului şi ar fi privit afară nu ar fi avut ce să vadă.

– Încă nu, spuse el. Însă curând.

Făcu un ultim rond, apoi se duse spre scara de incendiu şi începu lungul drum spre suprafaţă şi către locul de întrunire.

*

Louise era uimită cât de mult asocia camera de hotel cu un cămin. Însă se simţea liniştită să se ştie acolo după calvarul îndurat la Edmonton. În parte, pentru că acum socotea că îşi îndeplinise obligaţia, făcuse ceea ce îi promisese scumpului de Fletcher şi o avertizase pe Banneth. O mică lovitură dată acelui monstru pe nume Dexter (chiar dacă el nu va afla asta niciodată). Faptul că Ritz era foarte confortabil o făcea să se simtă cu atât mai bine.

După ce Ivanov Robson le lăsase la hotel, fetele dormiră până târziu. Când, în cele din urmă, coborâră la micul dejun, recepţia o informă pe Louise că primise un pachet. Era un trandafir roşu-închis, într-o cutie albă, cu o panglică argintie legată de jur împrejur. Cartea de vizită însoţitoare era semnată de Andy Behoo.

– Lasă-mă să văd, spuse Gen, sărind în pat de încântare.

Louise mirosi trandafirul care, cu toată onestitatea, avea un parfum destul de slab.

– Ba nu, zise ea şi ţinu cartea de vizită ridicată în aer. E ceva personal. Poţi pune totuşi trandafirul în apă.

Gen se uită bănuitoare la trandafir şi îl mirosi precaută.

– Bine. Dar spune-mi măcar ce scrie acolo.

– Mulţumiri pentru seara trecută. Asta e tot.

Nu menţionă a doua jumătate a mesajului, în care el spunea cât de încântătoare era ea şi că ar face orice să o revadă. Louise puse cartea de vizită în poşeta din piele de şarpe, în buzunăraşul cu cod pentru a o feri de ochi curioşi.

Gen scoase o vază din dulapul vechi din lemn de stejar şi se duse la baie ca să ia apă. Louise dataviză serverul de conectare la reţea şi se interesă dacă avea vreun mesaj. Ritualul normal la fiecare şase ore. Inutil, întrucât serverul îi transmitea automat orice mesaj imediat ce ar fi sosit.

Nu avea niciun mesaj. Mai precis, niciunul de pe *Seninătate.* Louise se lăsă moale pe pat şi rămase cu privirea aţintită spre tavan, încercând să dezlege misterul. Ştia că realizase corect protocolul de mesaje, care făcea parte din programul de comunicare NAS2600. Se întâmpla ceva neobişnuit la celălalt capăt; dar când puse căutătorul de ştiri în mod de lucru primar, tot nu primi nicio ştire privind vreun eveniment nedorit care să se fi petrecut pe *Seninătate.* Probabil că Joshua nu mai era acolo, iar mesajele ei se acumulau în memoria serverului său de reţea.

Rămase pe gânduri o vreme, apoi compuse un mesaj scurt către Ione Saldana. Joshua spusese că o cunoaşte, crescuseră împreună. Ea era sigur persoana care ar fi trebuit să ştie unde era el.

După aceea, lansă o scurtă căutare de nume şi îl dataviză pe detectivul Brent Roi.

– Kavanagh? răspunse el. Dumnezeule, vrei să spui că ţi-ai cumpărat un set de nanonice neurale?

– Da, nu mi-ai zis că nu am dreptul.

– Nu, dar ştiam că pe planeta de pe care vii nu se permite folosirea unei astfel de tehnologii.

– Acum nu mai sunt pe Norfolk.

– Da, adevărat. Şi atunci, ce naiba vrei? întrebă el.

– Aş vrea să ajung pe *Seninătate,* te rog. Nu ştiu de unde să obţin aprobarea.

– De la mine, fiindcă eu sunt ofiţerul tău de caz. Şi nu ai dreptul ăsta.

– De ce? Am avut impresia că vrei să părăsim Pământul. Dacă am ajunge pe *Seninătate,* nu ar mai trebui să-ţi faci griji pentru noi.

– Cinstit să fiu, acum nu-mi fac griji pentru tine, domnişoară Kavanagh. S-ar părea că te porţi cumpătat – mai precis, nu te-ai intersectat cu vreunul dintre programele noastre de monitorizare.

Louise se întrebă dacă ştia de microfoanele pe care Andy le extrăsese la Jude’s Eworld. Dar nu avea de gând să îi dea chiar ea acea informaţie, astfel că îl întrebă:

– De ce nu pot pleca?

– Am impresia că încă nu te pricepi să foloseşti programul de căutare ştiri.

– Ba da.

– Serios? Atunci ar fi cazul să ştii că de la ora cinci şi şaptesprezece minute GMT, reţeaua de vac-trenuri a fost oprită printr-un decret prezidenţial de urgenţă. Fiecare arcologie trebuie să se descurce singură. Biroul de presă al preşedinţiei a declarat că vor să împiedice posedaţii din Paris şi Edmonton să se strecoare în alte arcologii. Eu unul cred că asta este o prostie fără seamăn, dar preşedintele se teme de opinia publică mai mult decât de posedaţi. Aşadar, după cum ţi-am mai spus, te afli pe Pământ, şi aici vei rămâne.

– Deja s-a întâmplat asta? şopti ea destul de tare. Prin urmare, Guvcentralul acţionase destul de repede, însă Robson avusese din nou dreptate. Trebuie să existe o modalitate de a pleca din Londra până la turn, dataviză ea.

– Doar vac-trenurile.

– Dar cât va dura situaţia asta?

– Întreabă-l pe preşedinte. A uitat să-mi spună.

– Am înţeles. În fine, mulţumesc.

– Nu ai de ce. Vrei un sfat? Ai fonduri finite, adevărat? Ar trebui să te gândeşti să te muţi la un alt hotel. Iar dacă situaţia persistă, lucru de care sunt aproape sigur, vei avea nevoie de o slujbă.

– O slujbă?

– Da, acesta este unul dintre micile lucruri supărătoare pe care îl fac oamenii, iar în schimb primesc bani de la patron.

– Nu e nevoie să fii bădăran.

– Las-o aşa cum a căzut. Când faci cerere de angajare la Burrow Burger pentru un post de chelneriţă, sau cine ştie ce, vor dori să le dai numărul de cetăţenie. Trimite-i la mine, îţi acord eu statutul de imigrant temporar.

– Mersi.

Sarcasmul din vocea ei nu putea fi transmis printr-o datavizare, dar el sigur îl simţise.

– Ei, bine, dacă nu-ţi place asta, măcar ai o soluţie. O fată ca tine nu va avea nicio problemă să-şi găsească un bărbat care să-i poarte de grijă.

– Detectiv Roi, pot să te întreb ce s-a întâmplat cu Fletcher?

– Nu, nu ai acest drept.

Legătura se întrerupse.

Louise se uită pe fereastră către Green Park. Nori negri se vălătuceau pe deasupra domului, ascunzând soarele. Se întrebă cine îi trimisese acolo.

*

Era un turn octogonal de patruzeci de etaje din cartierul Dalston, una dintre cele opt structuri similare care alcătuiau complexul casei parohiale Heights. Aceste clădiri trebuiau să ridice tonusul general al cartierului, şi aşa împovărat de locuinţe cu costuri reduse, centre comerciale cu preţuri mici şi de o populaţie care se baza pe ajutoare de la stat. Un parteneriat între Consiliul Local Dalston şi Voynow Finance, o companie de investiţii în proprietăţi Halo, având scopul de a fi o seră scutită de impozite pentru antreprenori locali şi mici firme. Turnurile trebuiau să se afle deasupra unui uriaş labirint subteran în care se găseau fabrici şi unităţi de mică producţie. Deasupra acelui miez industrial cu o activitate frenetică, primele şapte etaje aveau să fie oferite unor magazine cu amănuntul, după care urmau cinci niveluri rezervate industriei de divertisment, apoi alte trei etaje pentru birouri comerciale şi profesionale, restul fiind rezervate apartamentelor rezidenţiale. Întreaga entitate trebuia să reprezinte un transplant cardiac-economic pentru Dalston, creând oportunităţi şi înviorând labirintul de străzi vechi şi sărăcăcioase cu un adevărat fluviu de comerţ şi bani înmulţiţi.

Însă stratul argilos de sub Dalston avea o problemă cu pânza freatică, lucru care ar fi triplat costul nenumăratelor fabrici subterane pentru a împiedica inundarea lor, de aceea subsolul fusese redus la câteva etaje destinate depozitării de mărfuri. Centrele comerciale locale îşi reduseseră şi mai mult preţurile de bază, lăsând jumătate din magazinele cu amănuntul neînchiriate; lanţurile de francize preluaseră doar opt la sută din spaţiile desemnate pentru activităţi de divertisment. Pentru a-şi recupera investiţia, Voynow se grăbise să transforme cele treizeci de etaje superioare în apartamente confortabile, care aveau o vedere rezonabilă spre Domul Westminster, despre care cercetările de piaţă indicau că puteau fi vândute unor directori mărunţi şi mijlocii din conducerile unor mari firme.

Într-un fel, compromisul de moment dăduse roade. Desigur, la şaizeci de ani după ce fusese înălţată, casa parohială Heights devenise căminul unei clase ceva mai înstărite decât majoritatea locuitorilor din Dalston. Existau chiar câteva cafenele şi magazine acceptabile, plasate la nivelurile situate mai jos. Însă rezidenţii de la etajele superioare refuzau să investigheze activităţile care se

desfăşurau în depozitele umede, dărăpănate şi prăpădite, ascunse dedesubt.

Secţia locală de poliţie avea ştiinţă că acolo se afla un cuib al Aducătorului Luminii; dar din anumite motive (de obicei bugetare) poliţistul-şef nu organizase niciodată un raid. De aceea, când trenul de tub cu care călătorise Banneth opri la staţia Dalston Kingsland, Magul şi cincisprezece gărzi de corp aşteptau cu umilinţă pe peron pentru a o întâmpina. Ea aruncă o privire spre tinerii duri cu feţe impenetrabile care aveau asupra lor o diversitate de arme de calitate proastă şi îi veni greu să-şi reprime un hohot de râs.

Tu ai pus asta la cale? întrebă ea, adresându-se Europei Occidentale.

I-am spus doar Magului cât de importantă eşti pentru Fratele Domnului. A reacţionat corespunzător, nu crezi?

Prea corespunzător. Treaba asta devine o farsă.

Magul cuibului din Dalston făcu un pas în faţă şi se înclină uşor.

– Mare Mag, este o onoare să te avem printre noi. Ţi-am pregătit casa conspirativă.

– Sper să fie şi sigură, altfel o să te leg de altarul tău şi îţi voi demonstra cum îi tratăm noi pe cei care îl trădează pe Fratele Domnului în Edmonton.

Aerul oarecum încrezător al Magului se risipi, lăsând în locul lui o expresie beligerantă.

– Nu vei reuşi să ne găseşti vreun cusur. Poziţia *noastră* nu a fost compromisă.

Ea ignoră aluzia brutală.

– Arată-mi drumul.

Gărzile de corp păşiră apăsat şi zgomotos pe treptele de betoncarbon care duceau spre Kingston High Street. Primii patru care ieşiră pe uşa automată a gării îşi îndreptară carabinele TIP de-a lungul străzii, lucru care îi sperie pe puţinii trecători nocturni care se îndreptau spre căminele lor, după ce fuseseră la cluburile mizerabile din cartier. Gărzile îşi plimbară ţevile în stânga şi în dreapta, făcând ceea ce, după părerea lor, era o manevră profesionistă de acoperire a terenului.

– Liber! strigă şeful lor.

Banneth îşi dădu ochii peste cap când văzu celelalte gărzi de corp grăbindu-se să o înconjoare. Maşinile fuseseră oprite pe stradă pentru a le permite să traverseze. Pătrunseră grăbiţi în mallul de la parterul turnului casei parohiale Heights, aflat vizavi de gară. Stând de pază alături de un lift ale cărui uşi erau deschise, înăuntru aşteptau alţi trei membri ai sectei. Magul şi opt gărzi de corp se îngrămădiră în lift în

jurul lui Banneth. Urcară până la ultimul etaj, unde uşile se deschiseră, dând direct spre vestibulul apartamentului. Înăuntru se aflau alţi membri ai sectei, toţi înarmaţi şi aranjând noul sistem de senzori de securitate.

– Niciun nenorocit nu se va furişa până la tine cât vei sta aici, spuse Magul cu convingere. Am asigurat toate căile de acces. Vor exista gărzi afară şi pe fiecare casă a scării. Nimeni nu intră şi nu iese fără un cod de acces pe care ai autoritatea să îl stabileşti.

Banneth intră în apartament. Ocupa întregul etaj patruzeci, dispus în jurul unei zone spaţioase şi deschise unde se aflau salonul şi sufrageria. Proprietarul care lipsea alesese un decor direct dintr-un fişier-catalog vechi de treizeci de ani, specializat în creton; mobilier din piele verde, covoare turceşti pe podeaua cu dale din marmură, schiţe luminoase în culori primare atârnate pe pereţi şi un şemineu din marmură dotat cu flăcări holografice. Un perete de sticlă avea uşi masive care dădeau spre grădina de pe acoperiş, unde se găseau o piscină şi o cadă cu apă fierbinte; şezlongurile erau din plastic albastru, sculptat.

– Frigiderul e plin, răspunse Magul. Dacă ai vreo preferinţă aparte, anunţă-ne şi îţi vom trimite. Îţi pot oferi tot ce ai nevoie. Stăpânesc întregul oraş.

– Sunt convinsă, spuse Banneth. Tu, tu şi tu... şi împunse cu degetul spre două fete atrăgătoare şi un adolescent – voi rămâneţi. Restul, ştergeţi-o. Imediat.

Magul roşi. Faptul că era tratat ca un rahat de pe stradă în faţa acoliţilor reprezenta o lovitură serioasă la adresa autorităţii lui. Banneth îl privi drept în ochi, o provocare mută şi directă.

El pocni din degete, făcându-le semn tuturor să iasă, apoi păşi pe uşile mari din lemn negru african fără să privească în urmă.

– Lăsaţi armele, le spuse Banneth acoliţilor rămaşi. Nu veţi avea nevoie de ele aici.

După ce ezitară o clipă, aceştia le lăsară alături de barul din bucătărie. Banneth ieşi în micuţa grădină. Fucsii nocturne îşi revărsau dulceaţa în aer. Grădina avea un balcon înalt din sticlă-oglindă, ceea ce îi permitea să privească de sus spre craterul de lumini ce licăreau şi defineau oraşul. Nimeni nu putea vedea din partea cealaltă a geamului. O protecţie rezonabilă împotriva lunetiştilor, recunoscu ea.

Am făcut destulă tevatură? îl întrebă ea pe Europa Occidentală.

A, da. Chiar în aceste clipe, scumpul de Mag îi spune Marelui Mag al Londrei că eşti o mare scârbă. Până spre seară, toate cuiburile de vrăjitoare vor vorbi despre sosirea ta.

Seară. Clătină iritată din cap. **Detest schimbarea asta de fus orar.**

Nu e relevant. Voi pune ca mica scenă cu oprirea traficului să intre în buletinul informativ al poliţiei. Poliţiştii de patrulare îi vor lua la întrebări pe informatorii lor pentru a afla alte lucruri despre noile activităţi ale cuiburilor. Vom acoperi întreaga arcologie. Dexter te va găsi.

– La dracu’, bombăni Banneth. Le făcu semn acoliţilor agitaţi să iasă în grădina de pe acoperiş. În primul rând, găsiţi-mi un pahar de whisky Crown, apoi dezbrăcaţi-vă. Vreau să vă văd înotând.

– Vai, Mare Mag, spuse una dintre fete pe un ton speriat, eu nu ştiu să înot.

– Atunci să înveţi cât mai repede.

Banneth ignoră şoaptele din spatele ei şi privi în sus. În jurul domului se arcuiau fâşii lungi, slab luminiscente de nori, care se spărgeau, devenind o spumă agitată când loveau suprafaţa de contact. Petice din cerul nocturn erau vizibile prin franjurile neregulate. Stele şi nave străluceau puternic, în contrast cu cerul întunecat. Spre nord, deasupra orizontului, se vedeau contururile înceţoşate ale unei arce.

În apartamentul ăsta e greu de ajuns de la sol, dar e cât se poate de expus din cer, remarcă ea. **Asta înseamnă o lovitură DS.**

Corect. Nu am intenţia să folosesc o bombă nucleară în interiorul domului. Însă un laser cu rază X poate străpunge cristalul provocând daune minime. Dacă supravieţuieşte şi unei asemenea lovituri, atunci îţi spun sincer că nu mai avem nicio speranţă.

Pentru mine sigur nu e.

Tu l-ai creat.

B7 m-a creat pe mine.

Ţi-am permis existenţa, asta e diferenţa. A fost convenabil să te folosim. Sub patronajul nostru ţi-ai împlinit majoritatea ambiţiilor. Fără noi, acum ai fi fost moartă sau o trivă.

Dacă-l pot distruge…

Nu. Nu vreau să ripostezi. Nu trebuie silit să devină din nou invizibil. Am o singură şansă. La o adică, e chiar poetic; viitorul întregii lumi depinde de un individ.

Poetic. Pe dracu’, cine sunteţi voi?

Cred că acordul original a fost ca patronajul B7 să fie asigurat cu condiţia să nu pui întrebări. În ciuda situaţiei tale cumplite, tot nu ai dreptul să pui întrebarea asta, şi nu am

intenţia să-ţi dau satisfacţie. După ce mori, mă vei putea observa din lumea de dincolo.

Unii reuşesc să treacă de lumea de dincolo. Asta susţin edeniştii.

Atunci îţi doresc călătorie plăcută.

Banneth aruncă o nouă privire spre oraşul conservat. Primii fotoni cenuşii şi palizi de zori se furişau dinspre răsărit, atingând delicat partea inferioară a uriaşului dom de cristal. Se întrebă dacă va mai apuca să vadă zorii.

Ştiind cum îl crease pe Dexter, o estimare corectă ar fi fost o săptămână.

Acoliţii se bălăceau în piscină, inclusiv fata care nu ştia să înoate şi care se crampona să rămână în porţiunea cu apă mică. Banneth nu se sinchisi, singura idee era să le vadă trupurile mari şi tinere lucind de apă. Distracţia cu ei avea să fie lăsată cu siguranţă pe mai târziu, ca o ultimă cină. Cu toate acestea, avea stocate în nanonicele ei neurale o serie de fişiere care trebuiau editate şi pregătite. Munca ei de o viaţă. Nu îngăduia ca ele să se risipească, deşi probabil că îi va fi greu să găsească o instituţie care să le accepte. Nu dorea doar ca ele să fie păstrate, ci le voia studiate, utilizate. Cunoştinţe importante: comportamentul uman în genul de condiţii extreme care vor rămâne pe veci necunoscute cercurilor medicale academice. Era ceva unic, iar asta le făcea cu atât mai valoroase. Probabil că într-o bună zi ele vor deveni referinţe clasice pentru studenţii la psihologie.

Se întoarse în salon şi se instală pe una dintre îngrozitoarele canapele verzi, pregătită să înceapă indexarea fişierelor. Va fi amuzant să vadă cât de mult vor rămâne acoliţii în apă.

*

Lancini fusese construit la începutul secolului al XXI-lea, dorind să fie un uriaş magazin universal care să rivalizeze cu cele mai bune din Londra; aşezat pe Millbank, cu faţa spre Tamisa, avea o vedere foarte şic, iar acest lucru, împreună cu decorul retro imitând anii ’30, avea rolul de a atrage deopotrivă oameni înstăriţi, dar şi curioşi. Ca în cazul tuturor realizărilor ce depăşeau orice măsură, declinul său avea să vină cu repeziciune. Şchiopătase cu chiu, cu vai timp de decenii, având clienţi din ce în ce mai puţini şi niciun fel de profit. Imaginea pe care încercase să o creeze chiar de la început era de demnitate fără snobism. Potrivit programelor de analiză a pieţei venerate de directorii săi, o astfel de politică va atrage cumpărătorii mai în vârstă, care aveau şi fonduri de credit mai mari. Directorii de etaj, cărora nu li se lăsase nicio şansă de a aduce vreo inovaţie, continuau să comande

mărci recunoscute, depăşite de modă, pentru a-i servi pe clienţii lor loiali, dar în vârstă. Şi, an de an, tot mai puţini dintre ei reveneau.

Directorii ar fi trebuit să ştie. Dacă ar fi făcut o comparaţie între sondajele de piaţă şi datele deţinute de departamentul de pompe funebre al magazinului, ar fi văzut ce departe mergea fidelitatea clienţilor. Din păcate, ea nu se prelungea cu cumpărături după înmormântare. De aceea, anul 2589 a adus ultima reducere de preţuri din ianuarie, care s-a încheiat cu o licitaţie lipsită de demnitate pentru vânzarea accesoriilor magazinului. Acum rămăsese doar scheletul clădirii; sălile lungi de vânzare, golite de tejghele şi mochete, deveniseră un rai pentru molii şi şoareci. În fiecare zi, piloni groşi de raze de soare pătrundeau prin ferestrele arcuite, trasând aceeaşi parabolă de-a curmezişul pereţilor şi podelelor. Timpul înălbise drumul lor în zugrăveli şi vopsele la fel de hotărât ca o daltă.

Nimic nu se schimba, pentru că nu era permisă nicio schimbare. În atitudinea sa riguroasă de apărare a moştenirii, Consiliul Londonez pentru Continuitatea Istorică a Clădirilor avusese mare grijă ca acest lucru să se respecte. Oricine era liber să achiziţioneze Lancini şi să înceapă o afacere comercială acolo, cu condiţia ca respectiva clădire să fie renovată în aşa fel încât să respecte planurile originale ale interiorului şi ca obiectul de activitate să fie comerţul cu amănuntul. O altă piedică în calea renovării era preţul pe care îl cereau administratorii judiciari pentru a-i satisface pe creditorii magazinului.

Apoi ajunseseră pe Pământ ştirile privitoare la posedare şi lumea de dincolo. Şi, lucru paradoxal, brusc, vechimea a devenit un important factor justificativ pentru schimbare. Membrii Consiliului pentru Continuitatea Istorică a Clădirilor erau bătrâni. Băncile şi instituţiile financiare cele mai respectate (şi mai prospere) erau guvernate cu precădere de centenari. Aceştia erau oameni care aveau să alcătuiască prima generaţie care va intra în oroarea lumii de dincolo, conştienţi că ea îi aştepta. Decât dacă nu se găsea o metodă de salvare, desigur. Deocamdată, Bisericile (şi toate confesiunile), consiliile ştiinţifice ale Guvcentralului şi Marina Confederaţiei nu fuseseră capabile să găsească o cale de salvare.

Asta lăsa un singur posibil refugiu: tau-zero.

Se înfiinţară imediat câteva companii pentru a satisface cererea. Evident, în cele din urmă aveau să fie necesare facilităţi pe termen lung pentru a duce aceşti clienţi ai uitării de-a lungul mileniilor; mausolee mai durabile decât piramidele. Însă proiectarea şi construcţia acestora cereau timp, astfel că, până una, alta, capelanii spitalelor rămâneau în funcţie. Erau necesare de urgenţă facilităţi de stocare temporară.

Printr-un vot unanim, Consiliul pentru Continuitatea Istorică a Clădirilor aprobă imediat o modificare de folosire a certificatului de proprietate pentru Lancini. Capsulele tau-zero erau livrate din Halo şi aduse pe porţile de livrare mai obişnuite cu alte articole, precum accesoriile casnice şi moda de top. Lifturile antice puteau să le ducă la orice etaj. Podelele din stejar, întărite de cinci secole de condiţionare dezumidificatoare, erau suficient de rezistente pentru a suporta noul tipar de distribuire a greutăţii suplimentare. Cablurile de mare putere instalate pentru vitrinele de etaj puteau aduce suficientă energie electrică pentru a alimenta sistemele flămânde ale capsulelor. De fapt, dacă nu ar fi fost vorba de durata de viaţă proiectată a clădirii de trei sute de ani, Lancini ar fi devenit o criptă bună pentru eternitate.

Desigur, Paul Jerrold socotise că totul arăta destul de firesc atunci când fusese condus la capsula lui. Era la etajul patru, într-un şir lung din fosta secţiune horticolă, în faţa ferestrelor. Peste jumătate din sarcofagele mari erau active, iar suprafeţele lor negre absorbeau razele de praf sufocate de soare de parcă ar fi fost nişte abisuri spaţiale. Cele două asistente medicale îl ajutară să treacă de margine, apoi se agitară în jurul lui, aşezându-i mai bine treningul de alergare. El rămase liniştit în timpul dichiselii; la o sută douăzeci de ani, se obişnuise cu atitudinea personalului medical. Întotdeauna se exagera cu atenţia care se acorda pacienţilor, de parcă îngrijirea ar fi trecut neobservată dacă nu ar fi făcut-o.

– Eşti pregătit? îl întrebă cineva.

Paul zâmbi.

– Da, sigur.

Ultimele două săptămâni fusese foarte ocupat, asta fiind o binecuvântare la vârsta lui. Întâi, devastatoarea ştire despre posedare. Apoi, reacţia lentă, hotărârea luată de el şi de alţi oameni din elita clubului său din West End că nu se cuvenea să devină victime ale lumii de dincolo. Reţeaua de contacte discrete, încă în funcţiune, oferea o alternativă celor care puteau să plătească. Avocaţii şi contabilii lui primiseră sarcina de a transfera proprietăţile şi sumele considerabile de bani într-un cont pe termen lung din care avea să se plătească pentru menţinerea stazei lui. Nu costa mult: întreţinere, chirie şi energie electrică. Chiar dacă depozitul ar fi fost prost administrat, avea destui bani în bancă pentru a rămâne acolo în siguranţă încă zece mii de ani. Presupunând că după atâta vreme vor mai exista bani. Apoi, imediat ce se stabilise acest lucru, apăruseră neînţelegeri cu copiii şi cu roiul lor de vlăstare, pentru că toţi adoptaseră până atunci o politică discretă de aşteptare pentru a intra în posesia averii lui. O scurtă dispută legală (Paul îşi putea permite

mai mulţi avocaţi decât ei), şi asta era situaţia, astfel că el ajunsese acolo: o specie nouă de crononaut.

Spaima lui obişnuită de viitor se mistuise, fiind înlocuită de un interes viu faţă de ceea ce îl aştepta. Când câmpul tau-zero dispărea, va exista o soluţie deplină pentru lumea de dincolo, societatea va fi evoluat în mod radical pentru a lua în seamă cunoştinţele despre viaţa de după. Poate avea să fie găsit în sfârşit un tratament de reîntinerire. Poate că oamenii vor fi realizat nemurirea fizică. Iar el va deveni ca un zeu.

Un licăr cenuşiu, mai scurt decât o clipire…

Capacul capsulei se ridică, iar Paul Jerrold rămase puţin surprins să vadă că încă se afla în Lancini. Se aşteptase să fie într-o uriaşă criptă tehnologică, ori poate într-o încăpere de recuperare mobilată cu gust. Nu chiar acolo unde începuse călătoria lui prin eternitate. Decât dacă nu cumva aceşti oameni noi, avansaţi în mod magnific, recreaseră Lancini pentru a le asigura strămoşilor confortul psihologic al teritoriului familiar, o modalitate respectuoasă de a le uşura introducerea lor în acea fabuloasă civilizaţie construită în absenţa lui.

Aruncă o privire avidă prin fereastra mare şi murdară din faţa lui. Peste Domul Westminster se lăsase crepusculul. Luminile bogate de pe malul de sud licăreau viu în faţa norilor cenuşiu-oţelii care sufocau vasul arc al domului. O proiecţie, cumva?

Cei doi asistenţi medicali care se ocupau de el arătau oarecum neobişnuit. O tânără stătea aplecată peste capsulă, iar sânii uimitor de mari i se striveau într-o vestă strâmtă de piele. Adolescentul care stătea lângă ea purta un pulover scump din lână, care arăta oarecum nefiresc pe el; avea faţa năpădită de tuleie şi ochi demenţi, de animal. Ţinea în mână o buclă de cablu electric, al cărui ştecăr atârna moale.

Paul aruncă o privire lungă la ştecăr şi datavizǎ un cod de urgenţă. Nu primi răspuns de la procesorul de reţea, apoi nanonicele lui neurale se decuplară. O a treia siluetă, îmbrăcată într-o robă neagră ca tăciunele, apăru din semiobscuritate şi se apropie de capsulă.

– Cine sunteţi? întrebă Paul cu glas gâtuit.

Se ridică în poziţie şezând şi, cu mâinile cu vene umflate, se prinse strâns de marginea capsulei.

– Ştii foarte bine cine suntem, spuse Quinn.

– Aţi învins? Ne-aţi înfrânt?

– Da, suntem pe cale.

– Mamă, Quinn, protestă Billy-Joe. Uită-te la bătrânii ăştia băşinoşi, nu-s buni de nimic. Nimeni nu-i va face să o mai ducă, nici măcar magia ta neagră.

– O vor duce suficient de mult. Asta e tot ce contează.

– Ţi-am spus doar, dacă vrei posedaţi de treabă, trebuie să te duci la sectele pentru trupuri. Drace, ăştia te venerează. Nu trebuie decât să le spui să se încline, şi nu vor opune nicio rezistenţă.

– Fratele Domnului, mârâi Quinn. Nu gândeşti deloc, cap găunos ce eşti? Sectele sunt o minciună. Ţi-am spus, ele sunt controlate de supercopoi. Nu le pot cere nimic, pentru că ne-am da de gol. Locul ăsta e perfect. Nimeni nu va băga de seamă că de aici lipsesc oameni, pentru că, din punctul de vedere al tuturor, ei au încetat să mai existe imediat ce au trecut de uşile acelea. Scoase capul de sub glugă şi rânji spre Paul. Am dreptate?

– Am bani.

Era ultima soluţie pe care Paul o mai avea la dispoziţie, singurul lucru pe care îl doreau oamenii.

– Asta e bine, spuse Quinn. Aproape că eşti unul de-ai noştri. Nu ai mult de mers până acolo.

Împunse cu degetul, iar lumea lui Paul urlă de durere.

*

Europa Occidentală conectase opt IA-uri la reţeaua de comunicaţii a Londrei, ceea ce îi oferea o capacitate suficientă de prelucrare pentru a controla orice fărâmă de circuit electronic din arcologie într-un ciclu de zece secunde, cu condiţia ca acesta să aibă legătură la reţea. Toate blocurile procesoare, indiferent de funcţie, erau datavizate la fiecare cincisprezece secunde şi analizate pentru detectarea oricăror anomalii suspecte.

Nu era singurul cetăţean îngrijorat. Câteva case de software profitaseră de oportunitate de piaţă şi ofereau pachete de monitorizare a posedării. Acestea constau dintr-un program de nanonice neurale care transmitea o datavizare de localizare şi de diagnostic de capacitate către centrul de securitate al centrului, care putea alerta poliţia dacă utilizatorul suferea o defecţiune sau o cădere inexplicabilă. În magazine se vindeau brăţări care făceau acelaşi lucru şi pentru copii care nu puteau primi nanonice neurale.

Lăţimea de bandă devenea o problemă gravă. Europa Occidentală folosise autoritatea DSIG pentru a oferi prioritate programelor de scanare al IA-urilor, lăsându-le să funcţioneze nestingherite, în vreme ce traficul de date pentru civili suferea reduceri de capacitate şi întârzieri de comutare nemaiîntâlnite.

Vizualizarea structurii electronice a arcologiei era un gest teatral, care nu impresiona pe nimeni. Stătea pe masa sălii de conferinţe a senzovironului precum un model complicat din sticlă, reprezentând zece domuri. Cu o repetare aproape stroboscopică, evantaie de lumină colorată se roteau prin miniaturalele structuri translucide.

Pacificul de Sud examină mişcările acestora în vreme ce restul reprezentărilor supervizorilor B7 apărură on-line în jurul mesei ovale. Când toţi şaisprezece ajunseră acolo, ea întrebă:

– Bine, şi acum unde este?

– Nu mai este în Edmonton, spuse America de Nord. I-am şters din univers. Pe toţi care erau în cuib. Nu a mai rămas niciunul din ticăloşii ăia.

– Serios? întrebă Pacificul de Sud. Aşadar, ai vreo explicaţie în ceea ce îl priveşte pe Carter McBride?

– El nu reprezintă o ameninţare pentru arcologie, doar îl vrea pe Dexter.

– Asta-i o prostie. Nu-l poţi găsi, şi el e doar un posedat obişnuit.

Pacificul Asiatic făcu un semn cu mâna spre simulacrul Londrei.

– Nu trebuie decât să se ferească de sistemele electronice, şi sunt în siguranţă.

– Trebuie să şi mănânce din când în când, spuse Africa de Sud. S-ar părea că nu au prieteni care să le poarte de grijă.

– Secta Aducătorului Luminii îi iubeşte, bombăni Asia de Est.

– Sectele sunt ale noastre, spuse Europa Occidentală. În privinţa asta nu avem nicio problemă.

– Prea bine, spuse Pacificul de Sud. Atunci spune-ne cum te descurci la New York. Am crezut că data trecută poliţia i-a prins.

– A, da, zise Informaţiile Militare. Care este expresia pe care o folosesc prezentatorii de ştiri? Sindromul hidră. Vâră un posedat în tau-zero, şi cât faci asta, apar alţi cinci. Cifre care trădează emoţiile, dar adevărate.

– New Yorkul a scăpat de sub control, spuse America de Nord. Nu am fost pregătit pentru aşa ceva.

– Evident. Câte domuri au fost preluate până în prezent?

– Cifrele de această anvergură sunt emoţionale în mod inutil, spuse Europa Occidentală. Imediat ce populaţia de posedaţi depăşeşte numărul de două mii, nu se mai poate face nimic. Curba exponenţială devine predominantă, iar arcologia este pierdută. New Yorkul va fi noul Mortonridge al acestei planete. Nu este preocuparea noastră.

– Nu e preocuparea noastră! făcu Pacificul de Nord. Asta e o prostie. Ba este preocuparea noastră. Dacă se răspândesc în arcologii, întreaga planetă va fi pierdută.

– Nu ne preocupă numărul lor. Militarii vor trebui să se ocupe mai târziu de New York.

– Dacă va mai fi acolo, şi dacă ei nu devin canibali. Cuvele de hrană nu vor funcţiona în prezenţa posedaţilor, doar ştii asta, şi nici scuturile de vreme nu vor rezista.

– Întăresc domurile pe care le-au capturat cu puterea lor energistică, spuse America de Nord. Noaptea trecută, arcologia a fost surprinsă de coada unei furtuni-armada. Domurile au rezistat până la ultimul.

– Doar până când vor încheia preluarea, spuse Pacificul de Sud. Restul domurilor nu se pot baricada la nesfârşit.

– Căderea inevitabilă a New Yorkului este regretabilă, sunt convins, spuse Europa Occidentală. Însă nu e relevantă. Trebuie să acceptăm asta drept o înfrângere şi să mergem mai departe. B7 are ca sarcină prevenirea, nu vindecarea. Şi dacă vrem să împiedicăm prăbuşirea Pământului, trebuie să îl eliminăm pe Dexter.

– Prin urmare, cum spuneam, unde este el acum?

– Deocamdată nu am stabilit asta.

– L-aţi pierdut, adevărat? Aţi ratat totul. La Edmonton era o ţintă sigură, dar v-aţi crezut mai deştepţi decât el. V-aţi închipuit că veţi câştiga elegantul vostru joc psihologic. Aroganţa voastră ne-ar fi putut transforma pe toţi în sclavi.

– Interesantă folosire a timpului gramatical, se răsti Europa Occidentală. Ar fi putut. Cu alte cuvinte, până când aţi salvat situaţia oprind vac-trenurile, după ce am convenit să nu ne punem piedici unul altuia.

– Preşedintele a avut un mandat public foarte convingător să le oprească. După lupta de la amiază din Edmonton, întreaga lume a cerut oprirea vac-trenurilor.

– Îndemnată de companiile voastre de ştiri, spuse Africa de Sud.

Europa Occidentală se aplecă peste masă către Pacificul de Sud, care zâmbea, ajungând la câţiva centimetri de simulacrul acestuia.

– Le-am adus înapoi, târfă proastă ce eşti. Banneth şi Louise Kavanagh s-au întors în siguranţă la Londra. Dexter va face tot ce îi stă în puteri ca să le urmărească până acolo. Dar nu poate face asta dacă este prins în capcană în Edmonton. Şase trenuri, atâtea au plecat înainte de ordinul tău prostesc. Şase! Nu este suficient pentru a fi siguri.

– Dacă Dexter este atât de bun pe cât se pare că îl crezi, sigur a luat unul dintre ele.

– Ar fi bine să ţi se confirme speranţa, pentru că, dacă a rămas acolo, ne putem lua rămas-bun de la Edmonton. Acolo nu avem nicio posibilitate de a-i confirma existenţa.

– Aşadar, pierdem două arcologii. Restul sunt acum sigure, garantat.

– Eu pierd două arcologii, spuse America de Nord. Din cauza ta. Îţi dai seama cât de mult teritoriu înseamnă asta pentru mine?

– Parisul, spuse Pacificul de Sud. Bombay, Johannesburg. Toată lumea înregistrează pierderi.

– Dar tu nu. Iar posedaţii părăsesc acele arcologii. I-am blocat acolo, cu ajutorul sectelor. Situaţia nu va escalada în niciuna dintre arcologii ca să se repete ceea ce s-a întâmplat la New York.

– Să sperăm, spuse India. Acum gestionez paritatea, atâta tot. Însă panica va deveni o problemă în viitorul apropiat. Şi asta este în avantajul lor.

– Vă certaţi în legătură cu nişte nimicuri, spuse Pacificul de Sud. Putem rezolva şi altfel problema decât să-l urmărim cu obstinaţie pe Dexter. Politica mea este corectă. Blocaţi-i într-un loc până găsim o soluţie permanentă. Dacă am fi mers pe calea asta de la început, am fi pierdut cel mult staţia terestră a turnului brazilian.

– La sosirea lui Dexter nu ştiam cu ce ne confruntăm, replică America de Sud. Oricum aveam să pierdem o arcologie în favoarea lui.

– Vai de mine, nu aveam habar că aici avem un forum de prezentat politici, spuse Europa Occidentală. Credeam că ţinem o şedinţă pentru analizarea progreselor înregistrate.

– Păi, cum nu ai înregistrat niciun progres… zise Pacificul de Sud cu glas dulce.

– Dacă acum e în Londra, nu-l vom găsi pe Dexter prin mijloace convenţionale. Credeam că am stabilit asta deja. Şi, spre informarea voastră, inactivitatea nu este o politică, e doar o speranţă deşartă ce se naşte în minţile înguste.

– Eu am împiedicat răspândirea posedării. Ne poţi aminti ce ai realizat tu?

– Îţi arde de cântat când planeta arde. Cauza incendiului trebuie să fie preocuparea noastră capitală.

– Eliminarea lui Dexter nu va duce la dispariţia posedaţilor din New York sau de altundeva. Eu propun să dedicăm un procent mai mare din resursele noastre ştiinţifice pentru găsirea unei soluţii permanente.

– Îmi vine greu să cred că până şi tu faci o politică din asta. În etapa actuală, procentajele nu vor avea nici cea mai mică influenţă asupra lumii de dincolo. Cei care au putut emite o opinie relevantă au făcut asta încă de la început. Nu este nevoie să convocăm auditori ca să ne dea certificate care să ateste compasiunea noastră; oricum am privi lucrurile, ea nu poate fi cuantificată.

– Dacă nu vrei să participi la proiect, prea bine. Dar ai grijă să nu ne mai pui în situaţii periculoase prin iresponsabilitatea ta.

Europa Occidentală îşi anulă reprezentarea, retrăgându-se de la conferinţă. Simulacrul Londrei dispăru odată cu el.

*

Peştera era la nivelul cel mai jos al cavernelor de pe calotă, protejată din toate părţile de sute de metri de polip solid. Tolton se simţea în deplină siguranţă înăuntru; după multă vreme, asta i se întâmpla pentru prima oară.

Iniţial un centru veterinar-servitor, peştera fusese folosită ca laborator de fizică. Doctorul Patan conducea echipa pe care personalitatea Valiskului o însărcinase cu descifrarea întunecatului continuum. El salutase sosirea lui Dariat cu bucuria unui fiu pierdut demult. Se efectuaseră zeci de experienţe, începând cu simple măsurători, determinări ale rezistivităţii termice (corpul-surogat al lui Dariat era cu opt grade mai cald decât azotul lichid şi opunea o rezistenţă aproape perfectă la căldură) şi electrice (abandonate rapid, când Dariat protestă din cauza durerilor), apoi analiza spectrului energetic şi a semnăturii cuantumului. Partea cea mai interesantă pentru un observator nepriceput ca Tolton a fost când Dariat a dat o mostră din sine. Echipa lui Patan decise imediat că un studiu în profunzime se dovedea imposibil când fluidul era animat în gândurile lui Dariat. Încercările de a introduce un ac în el şi de a extrage lichid se dovedeau imposibile, pentru că vârful nu îi străpungea pielea. În cele din urmă, problema fusese rezolvată chiar de Dariat, care şi-a ţinut o mână deasupra unei capsule din sticlă şi s-a înţepat cu un ac pe care l-a materializat cu ajutorul imaginaţiei. Sângele roşu a picurat, modificându-se în timp ce curgea din degetul lui. În capsulă au ajuns stropi dintr-un fluid alb-cenuşiu, uşor lipicios. Fizicienii au plecat încântaţi de acolo cu el. Dariat şi Tolton au schimbat o privire buimacă, apoi s-au dus să se aşeze undeva în partea din spate a laboratorului.

– Nu ar fi fost mai uşor să rupi o bucată de pânză din toga ta? întrebă Tolton. E din acelaşi material, nu?

Dariat îi aruncă o privire uluită.

– Drace. Nu m-am gândit la asta.

Petrecură următoarele două ore discutând încet, timp în care Dariat îşi povesti calvarul îndurat. Când conversaţia se sfârşi, el deveni tăcut şi le aruncă fizicienilor o privire lipsită de umor. Aceştia păstraseră tăcerea câteva minute, cât cinci dintre ei şi Erentz au studiat rezultatele obţinute de un microscop gamma-captator. Expresiile de pe feţele lor trădau o îngrijorare mai mare decât a lui.

– Ce aţi descoperit? întrebă Tolton.

– S-ar putea ca Dariat să aibă dreptate, spuse Erentz. Entropia de aici, din continuumul întunecat, pare a fi mai mare decât în universul nostru.

– De data asta regret că am spus că aşa stau lucrurile, replică Dariat.
– De unde ştii? întrebă Tolton.
– Ne luptăm cu starea asta de câtva timp, răspunse doctorul Patan. Această substanţă pare să confirme asta, deşi nu vă pot da asigurări absolute.
– Dar ce dracu' e?
– Vrei cea mai bună descriere? spuse doctorul Patan zâmbind vag. E nimic.
– Nimic? Dar Dariat e solid.
– Da. Fluidul este o substanţă perfect neutră, produsul final al descompunerii totale. Aceasta este cea mai bună definiţie pe care v-o pot da în baza rezultatelor obţinute. Un microscop gamma-captator permite să sondăm particulele subatomice. Un dispozitiv extrem de util pentru noi, fizicienii. Din păcate, fluidul nu conţine nicio particulă subatomică. Nu există atomi ca atare, şi de aceea pare a fi alcătuit dintr-o singură particulă, una cu sarcină neutră.
Tolton invocă memoriile didactice de fizică de clasa întâi.
– Te referi la neutroni?
– Nu. Masa de repaus a acestei particule este mult mai scăzută decât atât. Are o forţă de atracţie mică, lucru care îi conferă structura fluidă. Însă asta este singura proprietate cuantificabilă. Mă îndoiesc că va alcătui vreodată un solid, chiar dacă am dori să asamblăm o masă stelară supergigantică din ea. În universul nostru, atâta materie rece s-ar prăbuşi sub propria sa atracţie gravitaţională şi ar forma neutroniu. Cred că aici apare altă stare de degradare. Energia se evaporă în mod constant din electroni şi protoni, distrugând coeziunea particulelor lor elementare. În continuumul întunecat, se pare că norma este mai curând disiparea decât contracţia.
– *Se evaporă?* Vrei să spui că noi pierdem energie din atomii noştri?
– Da. Asta sigur explică de ce sistemele noastre electronice suferă o degradare atât de pronunţată.
– Cât mai durează până ne vom dizolva şi noi în materia asta?
– Încă nu am stabilit asta. Acum, când ştim ce să căutăm, vom începe să calibrăm ritmul de pierdere.
– Uf, drace. Se răsuci spre Dariat. Cuşca de prins homari, aşa ai denumit locul ăsta. Nu vom mai ieşi din ea, adevărat?
– Cu puţin ajutor din partea Confederaţiei, încă ne putem întoarce cu atomii intacţi.
Mintea lui Tolton gonea înainte, odată cu acel concept.
– Dacă mă descompun în fluid, sufletul meu va putea să îl adune laolaltă. Voi fi ca tine.

– Da, dacă sufletul tău conţine suficientă energie-viaţă.
– Dar şi asta se disipează… Aşa s-a întâmplat cu a ta, fiindcă a trebuit să furi de la fantoma aceea. Şi toate entităţile de afară se luptă pentru a căpăta energie-viaţă. Doar asta fac. Mereu.
Întristat, Dariat zâmbi înţelegător.
– Aşa se petrec lucrurile aici.
Se întrerupse şi privi spre colţul înalt al peşterii. Fizicienii îl imitară, şi pe feţele lor apărură expresii de îngrijorare.
– Şi acum ce facem? întrebă Tolton.
El nu vedea nimic pe tavan.
– Se pare că vizitatorii noştri s-au săturat de calota sudică, îi spuse Dariat. Acum vin aici.

*

La sosirea crepusculului, prima dintre avionetele Puşcaşilor Marinei Confederaţiei plutea pe deasupra oraşului Regina. Stând în salonul pentru pasageri din mijlocul fuzelajului, Samual Aleksandrovici accesă compartimentul de senzori al navei pentru a vedea oraşul de dedesubt. Iluminatul stradal, reclamele şi zgârie-stelele reacţionau la dispariţia treptată a razelor de soare, azvârlind propria coronă iridiscentă peste peisajul citadin. Văzuse priveliştea de nenumărate ori, dar în acea seară traficul de pe autostrăzi era mai redus decât de obicei.
Asta corespundea cu dispoziţia anunţată de puţinele emisiuni de ştiri pe care le văzuse parţial în ultimele două zile. Atacul Organizaţiei zguduise serios populaţia. Dintre toate lumile Confederaţiei, presupuseseră că Avon era doar a doua în privinţa siguranţei. Însă acum arcologiile Pământului fuseseră infestate, iar Trafalgarul era atât de avariat încât se trecuse la evacuarea sa. Nu exista nicio cameră liberă în hotelurile rurale ale planetei, deoarece oamenii solicitau zilele de concediu restante sau îşi anunţau patronii că sunt bolnavi.
Avioneta trecu fulgerător peste lacul care mărginea latura estică a oraşului şi descrise rapid o curbă înapoi, pierzând din viteză când se apropie de cazărmile marinei aflate în umbra Clădirii Adunării. Coborî pe o platformă circulară din metal, care se scufundă imediat în hangarul subteran. Cu un uruit, uşile rezistente la explozii se închiseră deasupra navei.
Jeeta Anwar aştepta să îl întâmpine pe Primul-amiral la coborârea din avionetă. Schimbară câteva amabilităţi, apoi îi făcu semn căpitanului care comanda garda de puşcaşi marini.
– Căpitane, nu ar trebui să îi verifici pe nou-sosiţi? întrebă el.
Expresia de pe faţa căpitanului rămase impenetrabilă, deşi, în mod straniu, era incapabil să se concentreze asupra Primului-amiral.

– Am înţeles, domnule.
– Atunci te rog să procedezi în consecinţă. Nu există excepţii. Ai înţeles?
Primului-amiral i se aplică un senzor pe mână; apoi i se ceru să-şi datavizeze fişierul fiziologic într-un bloc.
– Verificat, domnule, raportă căpitanul şi salută scurt.
– Prea bine. Amiralii Kolhammer şi Lalwani vor sosi curând.
Puşcaşii din plutonul de gardă, care tocmai coborau din avionetă, şi doi ofiţeri de stat-major, Amr-al-Sahhaf şi Keaton, fură verificaţi rapid pentru a se depista eventuale semne de posedare. După ce trecură testul, se aşezară în jurul Primului-amiral.
Incidentul îl făcu pe Samual Aleksandrovici să îşi piardă buna dispoziţie. Comportamentul căpitanului era scuzabil, pe de o parte; era de neconceput ca Primul-amiral să fie un posedat care încerca să se infiltreze. Dar posedarea se răspândea tocmai din cauză că nimeni nu credea că prietenul/soţul sau soţia/copilul puteau fi preluaţi. Era şi motivul pentru care Marina dădea un exemplu, iar cei trei amirali luaseră fiecare câte o avionetă spre aceeaşi destinaţie pentru cazul în care vreunul dintre ei devenea ţinta unei arme duşmane. Puse în aplicare, procedurile de rutină puteau da roade în situaţia în care familiaritatea personală putea duce la dezastru.
Îl întâlni pe preşedintele Haaker în sala de şedinţe a comandantului de cazarmă. Era o discuţie despre care amândoi conveniseră că deocamdată nu trebuia să se poarte în faţa Consiliului Politic.
Preşedintele o avea alături de el pe Mae Ortlieb, astfel că fiecare dintre ei era însoţit de doi consilieri. Totul foarte echilibrat şi neutru, gândi Samual în timp ce dădea mâna cu preşedintele. Judecând după salutul spontan, Haaker sigur gândea la fel ca el.
– Aşadar, antimemoria chiar funcţionează, spuse Haaker după ce se aşezară în jurul mesei.
– Da şi nu, domnule, răspunse Keaton. I-a eradicat pe Jacqueline Couteur şi pe gazda ei, doctorul Gilmore. Cu toate acestea nu s-a propagat prin lumea de dincolo. Sufletele încă există acolo.
– Poate fi făcută să funcţioneze?
– Principiul este solid. Nu ştiu însă cât va dura. Estimările echipei de elaborare vorbesc despre o perioadă cuprinsă între câteva zile şi câţiva ani.
– Dar îi acordaţi prioritate, da? întrebă Jeeta Anwar.
– Activitatea va fi reluată imediat ce echipa noastră de cercetare se va instala în facilitatea de rezervă, răspunse căpitanul Amr-al-Sahhaf. Sperăm că asta se va întâmpla în mai puţin de o săptămână.
Mae se întoarse spre preşedinte.

– O echipă, spuse ea cu subînţeles.

– Asta nu mi se pare chiar o prioritate, spuse preşedintele. Iar doctorul Gilmore a murit. Am înţeles că el avea multe idei.

– Adevărat, răspunse Primul-amiral. Dar nu este chiar de neînlocuit. Conceptul de bază al antimemoriei s-a stabilit, iar dezvoltarea lui reprezintă o operaţiune multidisciplinară.

– Exact, spuse Mae. După ce se confirmă conceptul, cea mai rapidă modalitate de a-l materializa este de a da rezultatele câtorva echipe; cu cât mai mulţi oameni, cu cât mai multe idei noi vor fi concentrate asupra acestui obiectiv, cu atât mai curând vom avea o armă funcţională.

– Va trebui să alcătuiţi echipele, apoi să le puneţi la curent privind rezultatele noastre, zise căpitanul Keaton. Până faceţi acest lucru, noi nu vom merge mai departe.

– Aşa speri tu, îi răspunse ea.

– Ai vreun motiv să crezi că cercetătorii marinei sunt incompetenţi?

– Nicidecum. Atrăgeam doar atenţia asupra unei metode care ne asigură că şansele de reuşită cresc în mod considerabil. De fapt, e vorba despre o abordare standard a cercetării şi dezvoltării.

– Şi pe cine sugerezi să ne ajute? Mă îndoiesc că diviziile de arme din cadrul companiei de astroinginerie posedă specialiştii necesari.

– Sistemele stelare industrializate mai mari vor putea furniza profesioniştii necesari. Kulu, New Washington, Oshanko, Nanjing, Petersburg, de exemplu, şi sunt convinsă că edeniştii vor putea să asigure un sprijin considerabil, pentru că ei ştiu mai multe despre rutine decât orice altă cultură adamistă. DSIG de pe Pământ s-a oferit deja să ne ajute.

– Pariez că au făcut-o, mormăi Samual Aleksandrovici.

În virtutea funcţiei, el avea idee cât de răspândită era reţeaua agenţiei de securitate a Pământului pe stelele Confederaţiei. Aceasta deţinea de trei ori mai mulţi specialişti decât ASE, deşi nici măcar Lalwani nu ştia cât de departe se întinsese reţeaua sa. Unul dintre motivele pentru care nu se puteau descoperi dimensiunile ei era caracterul esenţialmente pasiv al reţelei. În ultimii zece ani se desfăşuraseră doar trei operaţiuni active pe care le descoperise CNIS, toate îndreptate împotriva organizaţiilor de tip mafiot. Era un mister ce se întâmpla cu toate informaţiile culese de agenţii săi operativi, ceea ce îl făcea precaut şi neîncrezător. Însă agenţia cooperase întotdeauna cu Lalwani atunci când se solicitaseră informaţii în mod oficial.

– E o sugestie logică, spuse preşedintele.

– Asta ar elimina exclusivitatea din partea Consiliului Politic, zise Primul-amiral. Dacă ar dobândi o armă antimemorie viabilă, statele suverane ar putea să o folosească fără să ne consulte, mai ales dacă vreunul dintre ele s-ar confrunta cu un atac. La urma urmelor, acest gen de genocid suprarasial nu ar lăsa niciun cadavru în urmă. Antimemoria este o armă a zilei de apoi, tactica noastră principală de negociere. Aşa cum am susţinut mereu, nu reprezintă o soluţie la această problemă. Trebuie să înfruntăm situaţia împreună.

Fără să vrea, preşedintele scăpă un suspin.

– Foarte bine, Samual. Păstrează totul în cadrul marinei. Dar voi analiza situaţia în decurs de două săptămâni. Dacă echipa ta nu face progresele pe care le aşteptăm, voi acţiona în baza sugestiei făcute de Mae şi voi solicita ajutor din afară.

– Desigur, domnule preşedinte.

– Bine. Să înfruntăm Consiliul Politic şi să auzim adevăratele veşti proaste, de acord?

Olton Haaker se ridică având pe faţă un zâmbet amabil. Mulţumit că încă o problemă se rezolvase printr-un compromis, ca de obicei. Mae Ortlieb părea la fel de satisfăcută. Expresia ei profesională nu îl păcăli deloc pe Samual Aleksandrovici.

*

La şedinţele sale private, Consiliul Politic al Confederaţiei evita senzoviroanele de securitate, iar membrii săi se întruneau personal într-o anexă discretă a Clădirii Adunării. Având în vedere că în cadrul acestora se luau cele mai importante hotărâri care afectau rasa umană, proiectanţii socotiseră că se cuvenea să cheltuiască o mulţime de bani din taxele contribuabililor pentru decorarea interioarelor. Astfel că arătau ca un amalgam al tuturor încăperilor Cabinetului construite vreodată, infectate de un clasicism discret. Doisprezece piloni de granit susţineau acoperişul boltit pictat în stil renascentist, având un candelabru din aur şi platină, ce atârna din centrul său, în vreme ce fresce înfăţişând scene mitologice silvane se înşirau pe pereţii albaştri. Masa centrală, de formă rotundă, era o foaie dintr-un trunchi antic de sequoia, extrasă din ultimul dintre copacii gigantici înainte de izbucnirea furtunilor armada. Cele cincisprezece scaune erau făcute din lemn de stejar şi piele, după un model Plymouth din secolul al XIX-lea şi erau noi (fiecare delegat avea dreptul să îl ia pe al său acasă după încheierea mandatului). Firide placate cu marmură şi având faţa din sticlă expuneau nici mai mult, nici mai puţin de opt sute şaizeci şi două de sculpturi şi statuete, fiecare donată de câte o planetă a Confederaţiei. Tyrathca oferiseră o lespede cu zgârieturi vag verzui, o placă de pe Tanjuntic-RI (fără

valoare pentru ei, dar ştiau cât de mult apreciau fiinţele umane antichităţile). Kiintii dăruiseră o sculptură cinetică cu aspect enigmatic din folie argintie, alcătuită din douăzeci şi cinci de fâşii circulare care se roteau fiecare în jurul celeilalte fără să aibă puncte de fixare, fiecare fâşie fiind suspendată în aer şi acţionată de mişcarea perpetuă (se bănuia că erau bucăţi de hidrogen metalic).

Lalwani şi Kolhammer se alăturară Primului-amiral în faţa sălii şi toţi trei îl urmară pe preşedinte. Douăsprezece scaune erau deja ocupate de ambasadorii numiţi în Consiliul Politic. Haaker şi Samual îşi ocupară locurile, lăsându-l liber pe cel de-al cincisprezecelea. Deşi ambasadorul Roulor avea dreptul de a ocupa locul lăsat liber de Rittagu-FUH, Adunarea întârziase în mod oficial votul pentru confirmarea numirii lui. Kiintii nu se plânseseră din această cauză.

Samual se aşeză cât mai discret posibil, salutându-i pe ambasadori. Nu-i plăcea ironia de a fi chemat acolo în acelaşi fel în care îi convocase el pentru a cere instituirea carantinei asupra zborurilor stelare. Asta arăta că evenimentele îl controlau pe el.

Preşedintele deschise şedinţa.

– Amirale, te rog să ne informezi cu privire la situaţia de pe Trafalgar.

– Evacuarea se va încheia peste trei zile, spuse Samual. S-a acordat prioritate personalului activ al marinei, iar oamenii sunt transportaţi în locaţii secundare. Ar trebui să ajungem din nou la capacitatea operativă deplină peste două zile. Lucrătorii civili sunt duşi pe Avalon. Toate deciziile referitoare la refacerea asteroidului vor fi amânate până după depăşirea crizei. Oricum va trebui să aşteptăm până când acesta se va răci.

– Dar ce se întâmplă cu navele? întrebă preşedintele. Câte au fost avariate?

– O sută şaptezeci şi trei de nave adamiste au fost distruse, iar alte optzeci şi cinci au suferit avarii ce nu pot fi remediate. Au fost ucişi cincizeci şi doi de şoimi-de-vid. Până în acest moment, pierderile umane se ridică la nouă mii două sute treizeci şi două. Şapte sute optzeci şi şapte de oameni au fost spitalizaţi, cei mai mulţi suferind arsuri de radiaţie. Încă nu am difuzat aceste cifre către media. Se ştie însă că pierderile sunt grave.

Ambasadorii rămaseră tăcuţi câteva momente.

– Câte nave stelare aparţineau Primei Flote? întrebă ambasadorul Pământului.

– Nouăzeci şi şapte de nave de luptă de prim rang.

– Doamne, Dumnezeule.

Samual nu reuşi să-şi dea seama cine murmurase.

– Capone nu trebuie să scape de răspundere pentru o atrocitate de asemenea proporţii, spuse preşedintele. Este imposibil.

– Totul s-a întâmplat în circumstanţe extrem de neobişnuite, răspunse Samual. Noile noastre proceduri de securitate vor împiedica producerea unui asemenea eveniment.

Însă, în timp ce rostea aceste cuvinte, îşi dădu seama cât de jalnic suna totul.

– Acele circumstanţe, probabil, spuse cu amărăciune ambasadorul planetei Abeche. Ce facem dacă inventează cine ştie ce nou mod de acţiune? Ne vom confrunta cu încă un mare dezastru sângeros.

– Îl vom împiedica.

– Trebuia să vă aşteptaţi la asta, să fi prevăzut situaţia. Ştim că el deţine antimaterie şi, pe de altă parte, nu are nimic de pierdut. O astfel de combinaţie trebuia să dea naştere unei lovituri nesăbuite. Iisuse Hristoase, strategii voştri nu au luat în calcul asemenea scenarii?

– Domnule ambasador, suntem conştienţi de existenţa lor. Şi le luăm în serios.

– Mortonridge nu ne-a oferit nici pe departe genul de victorie pe care îl anticipam, spuse ambasadorul de pe Miyag. Zborurile de infiltrare declanşate de Capone i-au stupefiat pe toţi. Iar acum, acest atac.

– Am eliminat sursa de antimaterie a lui Capone, spuse calm şi măsurat Primul-amiral. Zborurile de infiltrare au încetat tocmai din această cauză. Nu mai are resurse pentru a cuceri încă o planetă. Capone a devenit o problemă de relaţii publice, nu este adevărata ameninţare.

– Nu-mi spune că trebuie să-l ignorăm, interveni ambasadorul Pământului. Există o diferenţă între a limita puterea duşmanului şi a nu face nimic în speranţa că el va dispărea, iar Marina a făcut prea puţine pentru a mă convinge că îl ţine sub control pe Capone.

Preşedintele ridică o mână pentru a-l împiedica pe Primul-amiral să riposteze.

– Samual, noi spunem doar că am hotărât să schimbăm actuala politică. Nu ne mai putem permite să aplicăm tactica de carantină privind zborurile interstelare.

Samual se uită spre chipurile hotărâte şi neclintite. Era de fapt un vot de neîncredere faţă de modul lui de a conduce. Cu toate acestea, nu era chiar aşa. Probabil că mai era nevoie de încă un eşec pentru a se întâmpla asta.

– Cu ce anume doriţi să înlocuiţi tactica actuală?

– Cu o politică activă, spuse înfierbântat ambasadorul planetei Abeche. Ceva care să le arate oamenilor că ne folosim resursele militare pentru a-i proteja. Ceva pozitiv.

– Trafalgar nu trebuie folosit drept *casus belii,* spuse Primul-amiral pe un ton insistent.

– Nu va fi folosit, replică preşedintele. Vreau ca Marina să distrugă flota lui Capone. O misiune tactică, nu un război. Şterge-i flota din univers, Samual. Elimină cu totul ameninţarea antimateriei. Atât timp cât mai are antimaterie, îi va putea trimite pe unii ca Pryor, unul după altul, ca să se strecoare prin sistemele noastre de siguranţă.

– Doar flota îl menţine la conducerea Organizaţiei. Dacă îl facem să rămână fără ea, vom pierde Arnstadt şi Noua Californie. Posedaţii le vor azvârli afară din univers.

– Ştim. Asta este hotărârea. Trebuie să scăpăm de posedaţi înainte de a începe să ne ocupăm cum se cuvine de Capone.

– Un atac de anvergură care să îi distrugă flota şi reţeaua DS a Noii Californii va provoca moartea a mii de oameni. Şi ţin să vă reamintesc că majoritatea membrilor echipajelor navelor Organizaţiei sunt nonposedaţi.

– Trădători, vrei să spui, spuse ambasadorul planetei Mendina.

– Nu, zise Primul-amiral, controlându-şi tonul. Sunt victime ale şantajului, care lucrează sub ameninţarea torturii, atât personale, cât şi a membrilor familiilor lor. Capone se arată nemilos când e vorba de aplicarea terorii.

– Tocmai aceasta este problema pe care trebuie să o abordăm în mod direct, spuse preşedintele. Suntem într-o situaţie de război. Trebuie să ripostăm, şi încă repede, altfel vom pierde relativa iniţiativă pe care o avem. Trebuie să îi arătăm lui Capone că nu suntem paralizaţi de scenariul său diabolic de a deţine ostatici. Încă mai putem implementa deciziile noastre cu forţă şi hotărâre când situaţia o impune.

– Uciderea oamenilor nu ne va sluji la nimic.

– Ba dimpotrivă, domnule Prim-amiral, spuse ambasadorul planetei Miyag. Cu toate că pierderile colaterale sunt regretabile, eradicarea Organizaţiei ne va oferi spaţiul de manevră de care avem mare nevoie. Niciun alt grup de posedaţi nu a reuşit să folosească nave cu aceeaşi pricepere. Ne vom fi întors la riscul minor ca posedaţii să se răspândească în urma unor zboruri care să violeze carantina, acţiuni pe care Marina ar trebui să le împiedice, aşa cum aţi preconizat. În cele din urmă, posedaţii se vor retrage cu totul din acest univers. Atunci vom putea declanşa adevărata ripostă. Şi o vom face în condiţii de mai puţin stres decât în prezent.

– Aceasta este hotărârea Consiliului? întrebă Samual pe un ton oficial.

– Da, spuse preşedintele. Cu o singură abţinere.

Îşi întoarse ochii spre Cayeaux. Ambasadorul edenist îi înfruntă privirea fără să clipească. Edenismul şi Pământul deţineau cele două locuri permanente în cadrul Consiliului Politic (acordate datorită dimensiunilor populaţiei) şi constituiau un puternic front în cazul votului; rareori se întâmpla să fie în dezacord în privinţa politicii generale. Etica, desigur, îi făcea aproape întotdeauna pe edenişti să fie rezervaţi.

– Ne produc prea multe daune, spuse ambasadorul Pământului, adoptând un ton măsurat. Fizic şi economic. Fără a menţiona de scăderea moralului, fapt ce se propagă în urma unor evenimente precum Trafalgar şi, din păcate, din arcologiile noastre. Situaţia aceasta trebuie să înceteze. Nu trebuie să dovedim slăbiciune în abordarea situaţiei.

– Înţeleg, spuse Primul-amiral. În sistemul Avon încă avem la dispoziţie grosul forţei de intervenţie sub comanda amiralului Kolhammer. Motela, cât timp ar dura desfăşurarea acestei forţe?

– Putem realiza întâlnirea cu navele de luptă adamiste deasupra planetei Kotcho peste opt ore, răspunse Kolhammer. Va dura ceva mai mult până se adună escadrilele de şoimi-de-vid afiliate. Majoritatea ni s-ar putea alătura pe drum.

– Asta înseamnă că îl putem lovi pe Capone peste trei zile, spuse Samual. Vom avea nevoie de un timp suplimentar pentru întărirea acestor forţe. Simulările tactice pe care le-am rulat arată că avem nevoie de cel puţin o mie de nave de luptă pentru a avea succes într-o confruntare directă cu Al Capone. Va trebui să apelăm la escadrilele de rezervă ale marinelor naţionale.

– Aveţi o săptămână, spuse preşedintele.

19

Ştirea referitoare la Trafalgar se răspândi şoptit prin lumea de dincolo până când ajunse la Monterey, unde, în anumite cercuri, stârni o deosebită satisfacţie.

– I-am învins pe ticăloşi, jubilă Al.

El şi Jez se zbenguiau în piscina de la Hilton când Patricia veni în mare grabă să le anunţe vestea.

– Sigur, şefu', spuse Patricia. Mii de oameni din echipajele navelor marinei s-au alăturat celor din lumea de dincolo.

Zâmbi fericită. Al nu-şi amintea să o mai fi văzut într-o asemenea stare.

Jezzibella se aruncă în spinarea lui Al, încolăcindu-şi braţele pe după gâtul lui, iar picioarele în jurul coapselor lui.

– V-am spus eu, Kingsley va reuşi! spuse ea râzând.

Purtând un microbikini auriu, devenise o adolescentă lipsită de orice griji.

– Da, sigur.

Ea îl stropi cu apă.

– Ţi-am spus eu.

El o răsturnă sub apă. Ea ţâşni la suprafaţă râzând înveselită, amintind de o Venus în chip de sirenă.

– Şi asteroidul? întrebă Al. L-am ras pe Primul-amiral?

– Nu cred, spuse Patricia. Se pare că antimateria a explodat în afara lui. Asteroidul a rămas intact, dar e terminat cu totul.

Al îşi lăsă capul într-o parte şi ascultă nenumăratele voci care murmurau către el, fiecare transmiţând o rugăminte fierbinte. Îi trebui o vreme ca să scotocească prin vălmăşagul de vorbe, dar în cele din urmă îşi formă o imagine a dezastrului.

– Aşadar, ce s-a întâmplat? întrebă Jezzibella.

– Kingsley nu a reuşit să pătrundă. Cred că naziştii ăia de la protecţie au fost călare pe el. Dar s-a descurcat de minune, serios, Jee-ze. A făcut zob un întreg spaţioport plin cu nave de luptă, şi odată cu asta a distrus şi aproape toată partea de hardware.

Jezzibella îi dădu roată şi, ajunsă în faţa lui, îl îmbrăţişă cu patimă.

– Asta e bine. Inteligentă propagandă.

– Cum ţi-ai dat seama?

– Le-a nimicit toate maşinăriile, dar nu a ucis prea mulţi oameni. Se pare că tu eşti băiatul cel bun.

– Da. Îşi frecă nasul de al ei şi îi prinse fundul în palme. Aşa cred şi eu.

Jezzibella îi aruncă Patriciei o privire şireată.

– I-a dat cineva vestea cea bună Kierei?

– Nu. Nu cred. Patricia zâmbea din nou. Ştiţi ceva? Mă duc eu să-i spun.

– N-o să te lase în micul ei ghetou, zise Al. Invit-o la sărbătorire.

– Vom sărbători? întrebă Jezzibella.

– Hei, fată, dacă asta nu merită o petrecere, atunci nu ştiu ce altceva ar merita. Apelaţi-l pe Leroy şi spuneţi-i să aducă băutura cea mai bună în sala de bal. În noaptea asta o s-o facem lată!

*

Kiera stătea în faţa ferestrei salonului şi privea în jos, spre şoimii-de-iad aflaţi pe platformele de andocare. Vocile ţipate şi jalnice ale lumii de dincolo ţineau să îi explice despre proporţiile dezastrului de pe Trafalgar. Triumful Organizaţiei o înfuriase. Capone se dovedea a fi o persoană mai dificil de înfrânt decât anticipase la începutul micii ei rebeliuni. Nu era vorba doar de aura de mister a numelui său şi nici de modul insidios şi abil de a ţine în mână frâiele structurii de putere ale Organizaţiei. În cele din urmă ar fi reuşit să erodeze aceste două faţete. Capone avea mai mult noroc decât merita. Mult mai mult. O vreme, eliminarea staţiei de producţie a antimateriei înclinase evenimentele în favoarea ei. Odată cu anularea zborurilor de însămânţare, flota devenise din nou crispată. Iar acum, asta. Şi Capone era perfect conştient de acţiunile ei mai puţin decât loiale, cu toate că nimic nu ieşise la suprafaţă. Deocamdată.

Nu vedea de la acea fereastră, însă la o treime din drumul ce mergea în jurul terasei de andocare, Emmet Mordden, acel mic tocilar, încerca să reconstruiască rafinăriile de fluid nutritiv pe care ea le dezactivase. Dacă reuşea, atunci ea va pierde, şi încă urât de tot. O voce, jalnică prin dorinţa ei de a-i intra în graţii, îi spuse că în acea explozie cumplită pierise cel puţin o escadrilă de şoimi-de-vid.

– La dracu'! răbufni ea. Refuză să recunoască acel insidios vacarm imaterial. N-am ştiut că pusese la cale aşa ceva.

Cei doi principali camarazi de conspiraţie, Luigi Balsamo şi Hudson Proctor, se priviră. Cei doi ştiau cât de primejdioasă devenea viaţa când ea era într-o asemenea dispoziţie.

– Nici eu, spuse Luigi. Stătea pe una din canapelele lungi, bând o cafea excelentă şi urmărind-o cu atenţie. În urmă cu ceva timp, Al a folosit antimaterie pentru un proiect secret. N-am bănuit că era pentru ceva de genul ăsta. Trebuie să-i recunoaştem meritele, asta îi va spori până la cer credibilitatea în rândul echipajelor.

– Barbarul ăsta nu este atât de inteligent pentru a plănui aşa ceva de unul singur, se răsti ea. Pariez că ştiu cine i-a vârât ideea asta în cap. Târfa aia mică!

– Deşteaptă pentru o târfă, spuse Hudson Proctor.

– Prea deşteaptă ca să îi priască, răspunse Kiera. Îmi va face plăcere să-i spun asta cât de curând.

– Asta ne va îngreuna viaţa, zise Luigi. În ultima vreme am fost înţeleşi de o mulţime de oameni. Am beneficiat de mult sprijin când am decis să coborâm pe planetă.

– Încă mai avem, spuse Kiera. Cat timp o să mai triumfe? O săptămână? Două? În ultimă instanţă, asta nu schimbă nimic. Nu mai are ce să ofere. Voi lua Organizaţia cu mine spre Noua Californie, iar Capone şi târfa lui pot să rămână aici să le îngheţe fundurile până când restul flotei Confederaţiei va veni în vizită. Să vedem cum o să-i placă asta.

– Vom continua să insistăm, promise Luigi.

– Cred că aş putea întoarce situaţia în favoarea noastră, spuse Kiera cu un aer gânditor, dacă echipajele pot fi făcute să priceapă că asta este în principal o lovitură propagandistică, una care a stârnit iritarea cumplită a restului de nouăzeci şi cinci la sută din ce a mai rămas din flota Confederaţiei.

– E posibil ca ei să vină pentru a-şi lua revanşa, concluzionă însufleţit Hudson.

– Exact. Şi există un singur loc în care am putea fi în siguranţă în cazul unei acţiuni de răzbunare.

Dintr-un pilon AV de pe masa de sticlă aflată în faţa canapelei se auzi un ţiuit. Kiera se apropie de el iritată şi tastă un cod de confirmare. Era Patricia Mangano, ca să îi anunţe, în caz că ei nu aflaseră deja, fabuloasa ştire despre Trafalgar. Erau invitaţi toţi la petrecerea pentru sărbătorirea victoriei, pe care Al o organiza în acea seară.

– Vom veni, răspunse Kiera cu glas dulce, apoi închise.

– Ne ducem? întrebă Hudson Proctor cu uimire în glas.

– Da, sigur, îi răspunse Kiera. Zâmbetul ei se transformă într-un rânjet de maliţiozitate. Este alibiul perfect.

*

Mindori plonjă în jurul fusului invers rotativ şi se aşeză pe piedestalul pe care îl desemnase Hudson Proctor. Rocio nu plie imediat câmpul de distorsiune al şoimului-de-iad, întrucât ceva mai sus de marginea stâncoasă se desfăşura o activitate care i se păru interesantă. Câţiva nonposedaţi în costume spaţiale se concentraseră

în apropierea unei secţiuni de maşinărie care era prinsă de faleza verticală.

De când se întâmplă asta? îl întrebă el pe Pran Soo în modul de lucru angajare singulară.

De două zile.

Ştie cineva ce fac acolo?

Nu. Dar nu are nicio legătură cu Kiera.

Serios? Singurele sisteme de pe terasă privesc întreţinerea şi serviciile pentru şoimii-de-vid şi şoimii-negri.

Dobândirea capacităţii de a ne asigura nutrienţii este o acţiune tipică pentru Capone, spuse Pran Soo. **Se pare că, în cele din urmă, încep să se întrevadă soluţii pentru noi.**

Nu şi pentru mine, spuse Rocio. **Capone vrea doar ca noi să suplimentăm flota Organizaţiei.**

Fără îndoială că ne va oferi condiţii mai bune decât a făcut-o vreodată Kiera, dar noi tot vom fi atraşi în conflict. Scopul meu este să obţinem o autonomie deplină pentru noi toţi.

Acum suntem cincisprezece care vom asigura în secret tot sprijinul posibil. Dacă echipamentul Almaden poate fi făcut să funcţioneze, cred că ni se vor alătura aproape toţi ceilalţi. Cu câteva excepţii notabile.

A, da, unde este Etchells?

Nu ştiu. Încă nu s-a întors.

Imposibil să fim atât de norocoşi. Ai verificat reţeaua de pe Monterey pentru a vedea dacă piesele electronice pe care le-am cerut sunt pe stoc?

Da. Au totul. Dar nu ştiu cum o să le scoatem de acolo. Va trebui să cerem asta direct Organizaţiei. Ai de gând să negociezi cu ea? Flota încă are nevoie de noi pentru a patrula în jurul planetei; nu e o misiune de luptă.

Nu. Capone nu va vedea cu ochi buni înţelegerea mea cu Almaden; îl privăm pe el de capacitatea lor industrială. Cred că pot obţine componentele electronice fără sprijinul grupurilor din afară.

Rocio folosi procesoarele bitek din cabina de susţinere biotică de pe *Mindori* pentru a stabili o legătură cu reţeaua de comunicaţii de pe Monterey. Ultima oară accesase doar senzorii vizuali pentru a localiza facilităţile de depozitare a alimentelor de care avea nevoie Jed. Fusese destul de simplu, însă sarcina de acum prezenta un cu totul alt grad de complexitate. Cu ajutorul lui Pran Soo, obţinu acces la fişierele de întreţinere şi localiză fizic componentele de care aveau nevoie. Deşi informaţiile nu erau restricţionate, folosiră un cod fals de logare

pentru a se asigura că nu existau biţi incriminatorii care să facă legătura între ei şi componentele în chestiune. După aceea, Rocio încărcă o cerere pentru respectivele articole. Procedura de alocare a pieselor de schimb pe care Emmet Mordden o instituise în cazul stocului de componente de pe Monterey avea câteva protocoale de securitate integrale. Rocio trebui să plaseze seria de procesoare on-board a şoimului-de-iad în buclă pentru a ocoli măsurile de protecţie folosind un program puternic de spargere de coduri. Imediat ce pătrunse în sistem, comandă componentele electronice şi ceru ca ele să fie livrate unui atelier de întreţinere din afara secţiunii spaţioportului, aflat sub jurisdicţia fizică a Kierei.

Foarte bine, spuse Pran Soo. **Şi acum, ce facem?**

E simplu. Mergem acolo şi le ridicăm.

Jed studie ruta stabilită de Rocio, încercând să detecteze vreo eroare. Deocamdată descoperise deprimantul număr zero. Posesorul şoimului-de-iad folosea ecranul mare din salon pentru afişare, deşi acesta se descărca şi în procesorul costumului spaţial. Jed putea să îl apeleze pe stratul grafic al vizorului, astfel încât să nu depindă de Rocio, care ar fi trebuit să-l îndrume verbal. Va trebui să meargă aproape un kilometru de-a lungul terasei pentru a ajunge la ecluza desemnată. Nu avea motive să se plângă, cu toate că va trebui să aibă din nou la el o moară cu bile. Posedaţii nu puteau folosi costume spaţiale, astfel că atât timp cât el se afla afară, nu va avea în preajmă pe niciunul dintre acei nenorociţi. Necazurile vor începe abia când va ajunge înăuntru. Din nou!

– Peste cincisprezece minute urmează să înceapă o mare petrecere pentru sărbătorirea victoriei, spuse Rocio, a cărui faţă apăru pe un mic pătrat din colţul dreapta al ecranului. Acesta e momentul când trebuie să-ţi îndeplineşti misiunea. Aproape toţi posedaţii vor fi acolo, şi asta va reduce riscul de a fi descoperit.

– Bine, mormăi Jed.

Îi era greu să se concentreze; pe lângă faptul că stătea pe canapea alături de Beth, Gerald păşea agitat încoace şi încolo în spatele lui, bolborosind în legea lui tot felul de nerozii.

– Jumătate din componente au fost deja livrate atelierului de întreţinere, spuse Rocio. Asta e frumuseţea de a avea un sistem complet automatizat ca ăsta de pe Monterey. Mecanoizii de transport nu se apucă să pună întrebări când nu este nimeni în atelier pentru a le recepţiona. Le aruncă acolo şi se întorc pentru a efectua următoarea şarjă.

– Da, ştim asta, zise Beth. Eşti un geniu.

– Nimeni altul nu putea realiza aşa ceva cu atâta stil.

Jed şi Beth se priviră; fata îşi aşeză mâna pe coapsa lui şi îl strânse.

– Cincizeci de minute, murmură ea.

Gerald ocoli canapeaua şi se apropie de ecranul mare. Întinse o mână şi, mângâind delicat sticla, trasă o rută punctată cu verde de la *Mindori* până la ecluza asteroidului.

– Arată-mi-o, spuse el încet. Arată-mi-o pe Marie.

– Îmi pare rău, dar nu pot, răspunse Rocio. Nu există acces general la reţeaua din secţiunea asteroidului în care s-a baricadat Kiera.

– S-a baricadat? Pe faţa lui Gerald apăru o expresie alarmată. A păţit ceva? Capone trage în ea?

– Nu, nu. Nici vorbă de aşa ceva. Totul e politică. În aceste momente e o mare încăierare pentru controlul Organizaţiei. Kiera se asigură că e ferită de orice gen de spionaj digital, nimic mai mult.

– Bine. Am înţeles.

Gerald dădu rar din cap. Îşi prinse mâinile, frământându-le până când încheieturile începură să-i pocnească.

Jed şi Beth aşteptară îngrijoraţi. Acest tip de comportament preceda de obicei un anunţ.

– Mă duc cu Jed, spuse Gerald. Va avea nevoie de ajutor.

Rocio scoase un hohot gros de râs.

– Nici să nu te gândeşti. Regret, Gerald, dar dacă te las să ieşi, nu te vom mai vedea. Şi asta nu se face, nu crezi?

– O să-l ajut, serios. Nu voi provoca necazuri.

Beth se făcu mică pe canapea şi evită să privească în ochii vreunuia dintre ei. Modul jalnic în care se milogea Gerald era din cale afară de jenant. Până şi fizic era într-o stare proastă, cu pielea transpirată şi pungi întunecate care i se umflaseră sub ochi.

– Nu vreţi să înţelegeţi! spuse Gerald, retrăgându-se de lângă ecran. Asta e ultima mea şansă. Am auzit ce vorbeaţi. Nu vă veţi întoarce. Marie e aici! Trebuie să merg la ea. E doar o copilă. E fetiţa mea. Trebuie să dau o mână de ajutor, trebuie.

Trupul i se cutremura de parcă ar fi fost pe punctul de a plânge.

– O să te ajut, Gerald, spuse Rocio. Nu te mint. Dar nu acum. Treaba asta este crucială pentru noi. Jed trebuie să obţină componentele acelea. Ai răbdare, te rog.

– Răbdare? Cuvântul se auzi ca un gâfâit strangulat. Gerald se întoarse, cu mâinile pregătite să se agaţe de aer. Nu. Nu mai vreau.

Apoi scoase un pistol laser din buzunar.

– Iisuse Hristoase, gemu Jed.

Cu un gest mecanic, duse mâinile la jachetă şi se pipăi. Inutil, pentru că îşi dădu seama că era pistolul lui.

Beth se chinui să se ridice în picioare, împiedicată de faptul că braţele îi erau încurcate de mişcările panicate ale lui Jed.

– Gerald, prietene, nu face asta, strigă ea.

– Ea cere asta, te asigur, spuse Rocio cu glas ferm.

– Duceţi-mă la Marie! Nu glumesc. Gerald aţinti pistolul laser spre cei doi tineri îmbrăţişaţi şi se apropie cu iuţeală de canapea, până ajunse cu lentila ţevii la câţiva centimetri de fruntea lui Jed. Să nu-ţi foloseşti puterea energistică împotriva mea. Nu va merge. Ridică mâna liberă şi trase de poalele tricoului, lăsând la vedere câteva baterii puternice şi un bloc-procesor lipit cu o bandă de stomac. Acestea erau conectate cu tot felul de fire. Micul ecran al blocului avea un con spiralat de culoarea smaraldului care se rotea încet. Dacă asta are vreo problemă, sărim cu toţii în aer. Ştiu cum să evit blocajele de siguranţă ale bateriilor. Am învăţat asta demult. Când eram pe Pământ. Înainte de a se întâmpla toate astea. Viaţa pe care le-am adus-o tuturor. Lucrurile trebuiau să meargă bine. Dar nu merg. Nu! Îmi vreau copilul înapoi. Vreau să îndrept lucrurile. Şi voi o să mă ajutaţi. Toţi.

Jed se uită direct la Gerald, observând că bătrânul clipea mereu, de parcă ar fi avut dureri. Încet, începu să o împingă pe Beth mai departe de el.

– Du-te, o îndemnă el când ea dădu să protesteze, Gerald nu va trage în tine, aşa e. Gerald? Eu sunt ostaticul tău.

Mâna care ţinea pistolul laser tremură în mod alarmant. Însă nu îndeajuns pentru ca Jed să se ferească pentru a scăpa. Nici nu ar fi reuşit, socoti el, pentru că bateriile aveau grijă de asta.

– O să te ucid, şuieră Gerald.

– Bineînţeles. Dar nu şi pe Beth.

Jed continuă să o împingă, până când ea începu să se ridice în picioare.

– O vreau pe Marie.

– Ţi-o vom da pe Marie dacă o laşi pe Beth să plece.

– Jed! protestă Beth.

– Du-te, păpuşă, ieşi de aici.

– Nu cred că e posibil. Gerald, lasă arma aia nenorocită. Opreşte blocul.

– *Daţi-mi-o pe Marie!* răcni bătrânul.

Beth şi Jed se crispară.

Gerald apăsă pistolul pe pielea lui Jed.

– Acum! Trebuie să mă ajuţi. Ştiu că ţi-e teamă de lumea de dincolo. Ascultă, ştiu ce fac.

– Gerald, amice, cu tot respectul, n-ai idee ce...

– Taci! Începu să gâfâie, de parcă în compartiment n-ar fi fost suficient aer. Căpitane, îmi faci rău la cap? Te-am avertizat să nu-ţi foloseşti puterea împotriva mea.

– Dar nu fac asta, Gerald, se grăbi Rocio să spună. Verifică blocul, nu a apărut nicio eroare, nu-i aşa?

– Of, Iisuse, Gerald!

Beth voi să se aşeze din nou; puterea i se scurgea din picioare.

– Dacă detonează, bateriile au suficientă putere pentru a face o gaură în capsulă.

– Sunt convins, Gerald, spuse Rocio. Ai fost foarte inteligent. M-ai păcălit. Nu am de gând să lupt cu tine.

– Crezi că dacă intru acolo mă vor prinde, da?

– E foarte probabil.

– Dar voi o să plecaţi de aici după ce se termină totul, nu? Aşa că nu are importanţă dacă sunt prins, corect?

– Nu, dacă luăm componentele.

– Aşa mai merge. Gerald scoase un chicotit isteric. O să-l ajut pe Jed să încarce componentele, iar după aceea mă duc să o caut. E uşor. Trebuia să te gândeşti la asta de la început.

– Rocio, spuse Beth cu disperare în glas.

Se uită implorator la micul ecran pe care apărea faţa lui.

Rocio se gândi ce şanse avea. Era puţin probabil să poată să negocieze cu nebunul. Şi era inutil să tragă de timp. Timpul era un factor esenţial. Mai avea cel mult patru ore până când termina de ingerat fluidul nutritiv; se alimentase cât putuse de încet. O asemenea ocazie nu avea să mai apară.

– Bine, Gerald, ai câştigat, du-te cu Jed, spuse Rocio. Dar ţine minte, nu te mai primesc la bord cu niciun preţ. Înţelegi, Gerald? O faci pe cont propriu.

– Da. Era ca şi cum greutatea pistolului ar fi sporit brusc de douăzeci de ori; braţul îi căzu pe lângă trup. Dar mă laşi să plec? La Marie? Glasul deveni un scârţâit care trăda neîncrederea. Serios?

*

Beth nu scoase nicio vorbă cât Jed şi Gerald îmbrăcară costumele. Îi ajută să etanşeze căştile şi verifică sistemele din pachetele de spate. Costumele se contractară pe corpurile lor; conturul bateriilor de mare putere apăru în jurul torsului lui Gerald. Avusese de câteva ori ocazia să îi smulgă pistolul cât se chinuia să intre în costumul voluminos. Nu mai avea în faţă excentricul lezat şi descumpănit pe care îl văzuse pe Koblat. Boala lui Gerald ajunsese la un nivel care era potenţial fatal. Beth era convinsă că el ar fi detonat explozibilul dacă i-ar fi stat cineva în cale în acele momente.

Înainte ca Jed să-şi tragă vizorul, ea îl sărută.

– Să te întorci, şopti ea.

El îi aruncă un zâmbet curajos şi îngrijorat.

Ecluza se închise şi îşi începu ciclul.

– Rocio! strigă ea către cea mai apropiată lentilă AV. Ce dracu' faci? Vor fi prinşi, asta e sigur. Of, Doamne, trebuia să-l opreşti!

– Dă-mi altă soluţie. Chiar dacă Gerald e grav bolnav, trucul cu bateriile de putere a fost inteligent.

– Cum de nu l-ai văzut asamblându-le? De ce nu ne urmăreşti?

– Vrei să urmăresc tot ce faceţi?

Beth roşi.

– Nu, dar am crezut că o să stai cât de cât cu ochii pe noi, să te asiguri că nu-ţi facem necazuri.

– Tu şi Jed nu-mi puteţi face necazuri. Admit că am greşit în cazul lui Gerald. Grav. Cu toate astea, dacă Jed reuşeşte să obţină componentele, nu are nicio importanţă.

– Dar va conta pentru Gerald! Îl vor prinde. Ştii că aşa se va întâmpla. Nu va reuşi să suporte şi asta, mai ales după ce îi vor face.

– Da. Ştiu. Dar nu pot face nimic. Acceptă situaţia. Nu va fi ultima oară când asişti la o tragedie. Tuturor ni se întâmplă asta. Regret. Dar dacă scăpăm de Gerald, măcar putem reveni pe drumul firesc. Îţi rămân recunoscător pentru eforturi şi pentru sprijinul fizic. Şi te voi preda edeniştilor. Ai cuvântul meu, atât cât valorează el. La urma urmelor, altceva nu-ţi pot oferi.

Beth intră pe puntea de comandă. Imaginile captate de senzori şi de camere umpleau majoritatea ecranelor de pe consolă. Nu atinse nicio comandă, ci se aşeză pe unul dintre fotoliile de acceleraţie şi încercă să vadă cât mai multe în acelaşi timp. Un ecran avea în centrul său două siluete în costume spaţiale care mergeau legănat pe roca netedă a terasei de andocare. Altele erau concentrate asupra unor uşi-ecluză, ferestre şi pereţi pe care se aflau aparate. Un grup de cinci ecrane transmiteau imagini din interiorul asteroidului, două coridoare pustii, atelierul de întreţinere cu preţiosul teanc de componente şterpelite de Rocio şi două vederi ale holului de la hotelul Hilton, unde soseau invitaţii la petrecerea dată de Capone. O fată, cu puţin mai în vârstă decât Beth, pătrunse în hol, escortată de doi tineri atrăgători. Majoritatea invitaţilor se întoarseră să o privească, şi îşi dădură coate.

Faţa minunată a fetei o făcu pe Beth să caşte ochii.

– Ea e, da? Aceea e Kiera?

– Da, îi răspunse Rocio. Bărbatul din dreapta ei e Hudson Proctor, dar nu-l cunosc pe celălalt. Un biet armăsar pe care îl stoarce la pat. Nenorocita e o târfă desăvârşită.

– Ei, să nu-i spui asta lui Gerald, pentru numele lui Dumnezeu.

– Nici nu aveam intenţia. Nu uita, în primul rând, majoritatea posedaţilor sunt înnebuniţi după sex. Purtarea Kierei nu e defel ieşită din comun.

Beth se cutremură.

– Cât de departe trebuie să se ducă Jed?

– Abia a pornit. Ascultă, nu-ţi face griji, drumul e liber, iar componentele îl aşteaptă. Va intra şi va ieşi de acolo în mai puţin de zece minute.

– Dacă nu cumva Gerald va strica totul.

*

Bernhard Allsop nu se sinchisea că va pierde marea petrecere. Oricum nu se înţelegea bine cu majoritatea favoriţilor lui Al. Toţi rânjeau şi râdeau de el pe la spate. Aşa erau posedaţii; nonposedaţii îl tratau cu respect, genul de respect pe care îl acorzi unui şarpe cu clopoţei. Asta nu-l deranja câtuşi de puţin. El se afla acum în miezul lucrurilor. Iar Al avea încredere în el. El nu fusese retrogradat din post şi nici trimis jos, pe planetă, precum o sumedenie de locotenenţi care nu se puteau măsura cu el. Încrederea lui Al însemna cu mult mai mult decât batjocurile celorlalţi.

De aceea, Bernhard nu se plângea că trebuia să-şi facă datoria. Nu se temea de munca de jos ca să promoveze. Nu, nici vorbă. Iar acela era unul dintre proiectele importante ale lui Al. Chiar Emmet Mordden spusese asta. Care era al doilea doar după lovitura dată Trafalgarului. De aceea activitatea nu înceta nici măcar pe durata petrecerii. Al dorea să fie reparate o mulţime de maşinării. Chestii legate de şoimii-de-iad. Bernhard nu se omora după detaliile tehnice. Reglase şi refăcuse motoare de maşini când era acasă, în Tennessee, însă treburile mai complicate decât o turbină trebuiau lăsate în sarcina oamenilor de ştiinţă pricepuţi la rachete.

Nici asta nu-l deranja. Însemna că nu era nevoie să se murdărească pe mâini, ci doar să-i supravegheze pe indivizii pe care Emmettt îi desemnase în echipă. Să urmărească orice intenţie de trădare în minţile nonposedaţilor şi să se asigure că aceştia îşi făceau treaba în tot timpul schimbului. Uşor. Iar când totul se va termina, Al va şti că Bernhard Allsop îşi făcuse bine treaba.

Avea mult de mers pe coridoare de la cantonamentul principal până în secţiunea terasei de andocare, unde se recondiţionau navele. Nu avea habar ce se petrecea în spatele tuturor uşilor prin dreptul cărora

trecea. În acea parte a rocii se găseau în principal ateliere de inginerie şi camere de depozitare. Majoritatea ajunseseră în paragină după ce Organizaţia le preluase de la Marina Noii Californii. Asta însemna kilometri întregi de coridoare calde, bine iluminate, dispuse într-o reţea tridimensională şi folosite doar ocazional de vreo echipă de întreţinere sau de mecanoizi. Existau uşi de urgenţă, cu etanşare prin presiune la fiecare două sute de metri, lucru care îl ajutase pe Bernhard să înveţe cum să se descurce în respectiva zonă. Toate acele uşi aveau câte un număr şi o literă care îi spuneau unde se afla. După ce făcuse asta de câteva ori, totul era ca în Manhattan, cât se putea de limpede.

Uşa presurizată 78D8, deci încă zece minute de mers pe jos de la camera de rafinare a nutrientului. Trecu de marginea groasă de metal şi începu să meargă pe coridor. Acesta era paralel cu terasa de andocare, deşi el nu reuşise niciodată să remarce vreo curbă de-a lungul podelei, cu toate că ştia că aceasta trebuia să existe. Uşile din stânga lui dădeau spre două birouri de întreţinere cu ferestre lungi spre terasă, un salon, o cameră cu ecluză şi două încăperi de pregătire EVA. În dreapta lui existau doar două uşi, un departament de service pentru mecanoizi şi un atelier de reparaţie pentru componente electronice.

Un scheunat metalic slab îl făcu să ridice privirea. Uşa presurizată 78D5, la şaizeci de metri în faţa lui, aluneca de-a latul coridorului. Bernhard simţi cum inima lui împrumutată tresare. Acea uşă se închidea doar dacă apărea o pierdere de presiune. Se răsuci şi văzu că uşa 78D4 aluneca la loc în urma lui.

– Hei, strigă el. Ce se întâmplă aici?

Nu apăruseră lumini roşii de avertizare şi alarme, aşa cum văzuse el la toate antrenamentele. Doar o tăcere tulburătoare. Îşi dădu seama că ventilatoarele de aer condiţionat se opriseră şi conductele trebuiau să se presurizeze.

Bernhard porni grăbit spre uşa 78D5 şi îşi scoase blocul procesor din buzunar. Când apăsă tastele pentru a apela centrul de control, pe ecran apăru ACCESUL LA REŢEA NEDISPONIBIL. Îi aruncă o privire iritată şi nedumerită. Apoi auzi un fâsâit, care deveni curând tot mai puternic. Rămase nemişcat şi privi din nou în jur. La jumătatea coridorului, o uşă de ecluză aluneca în lături. Era cea care dădea spre terasa de andocare. Un lucru pe care Emmet îl accentuase mereu pentru a-i asigura pe membrii Organizaţiei care proveneau din alte secole: era imposibil ca ambele ecluze să se deschidă în acelaşi timp.

Bernhard urlă de furie şi groază şi porni în fugă spre uşa 78D5. Împinse o mână în afară şi lansă un fulger de foc alb. Acesta lovi uşa

solidă de presiune şi se evaporă cu sclipiri violete. De cealaltă parte era cineva care îi devia puterea energistică.

Aerul năvăli pe lângă el, căpătând o forţă de uragan şi producând ghirlande de scurtă durată de ceaţă albă care se curbau sinuos în jurul corpului său. Mai slobozi un fulger de foc alb spre uşa presurizată. De astă dată fulgerul nici măcar nu atinse suprafaţa anostă de metal, după care fu respins.

Încercau să îl ucidă!

Atinse uşa presurizată care era ca o lespede şi lovi cu pumnul în hubloul mic şi transparent din mijloc, în vreme ce vântul încerca să îi smulgă hainele de pe el. Urletul lui slăbea în intensitate. Cineva se mişca de cealaltă parte a hubloului. Simţi două minţi; se gândi că o recunoscuse pe una dintre ele. Satisfacţia lor era oribil de evidentă.

Bernhard deschise gura şi descoperi că nu mai avea ce să respire. Îşi concentră puterea energistică în jurul său, făcând corpul să-i devină mai puternic, luptând împotriva senzaţiei de gâdilătură care îi străbătea pielea. Inima îi bătea ca un baros în piept.

Lovi cu pumnul în uşa de etanşare, făcând o mică adâncitură în marginea suprafeţei. Încă un pumn. Prima adâncitură se îndreptă cu o pâlpâire de lumină roşie.

– Ajutor! strigă el strident. Jetul de aer îi fu smuls din gâtlej, însă ţipătul fusese îndreptat spre infinitatea de suflete care îl înconjurau. Spuneţi-i lui Capone, le imploră el mut. E Kiera!

Nu se putea concentra asupra încăpăţânatei uşi de etanşare. O lovi din nou cu pumnul. Metalul era mânjit cu roşu. De astă dată era un fluid, nu o revărsare a puterii energistice care deforma realitatea fizică. Bernhard căzu în genunchi, iar degetele lui zgâriară metalul, căutând cu disperare ceva de care să se prindă. Sufletele din jurul lui deveneau mult mai clare.

*

– Ce-a fost asta? întrebă Jed.

Nu vorbise cu Gerald de când coborâseră scara, părăsind *Mindori,* şi chiar şi atunci îi spusese doar în ce direcţie se îndreptau. După aceea, merseseră alături trecând prin dreptul şoimilor-de-iad care se hrăneau.

Acum ajunseseră pe o secţiune a terasei care nu era folosită nici de Kiera, nici de Capone. Teritoriul nimănui. Iconiţele purpurii cu valorile fiziologice proiectate pe vizorul lui îşi depănau obişnuita lor poveste tristă; ritmul cardiac îi era prea ridicat, iar corpul avea o temperatură mai mare decât ar fi trebuit. De această dată se ferise să inhaleze o infuzie pentru a-şi linişti gândurile care îi bolboroseau în minte. Deocamdată.

– E vreo problemă? întrebă Rocio.

– Mai bine spune-mi tu, amice. Jed arătă spre peretele falezei, aflat la cincizeci de metri în faţă. O fântână orizontală de vapori albi ţâşnea dintr-o trapă deschisă a unei ecluze. Se pare că a avut loc un fel de pierdere.

– Marie, bâigui Gerald, respirând greu. E acolo? E în pericol?

– Nu, Gerald, spuse Rocio, cu o urmă de exasperare în glas. Nu e lângă tine. E la petrecerea lui Capone, unde bea şi se simte bine.

– E o mare pierdere de aer, spuse Jed. A pătruns cineva în acea încăpere. Rocio, poţi vedea ce se petrece acolo?

– Nu pot accesa niciunul dintre senzorii de pe coridorul de dincolo de ecluză. Acea secţiune de reţea a fost izolată. Nu există nici măcar o alertă de scădere a presiunii care să ajungă la centrul de control al mediului asteroidului. Coridorul a fost etanşat. Cineva s-a străduit mult să ascundă ceea ce pune la cale.

Jed urmări cum ţâşnitura se stinge.

– Să mergem mai departe?

– Absolut, spuse Rocio. Nu te amesteca. Nu atrageţi atenţia asupra voastră.

Jed privi de-a lungul liniei de ferestre oarbe de deasupra ecluzei deschise. Erau toate neluminate.

– Sigur.

– De ce? întrebă Gerald. Ce e înăuntru? De ce nu vor să vedem? E Marie, nu-i aşa? Copila mea e acolo, înăuntru.

– Nu, Gerald.

Bătrânul dădu să se îndrepte spre ecluza deschisă.

– Gerald. Glasul ascuţit al lui Beth îi trăda încordarea şi agitaţia. Ascultă-mă, Gerald, nu e înăuntru, înţelegi? Marie nu e acolo. O văd, amice, în holul hotelului sunt camere de luat vederi. Chiar acum mă uit la ea. Îţi jur, prietene. Poartă o rochie neagră cu roz. Asta n-aş putea s-o inventez, ce părere ai?

– Ba nu! Gerald începu să alerge cu mişcări chinuite, parcă ţopăind. Mă minţi.

Jed se uită după el cu o stupoare crescândă. Nimic nu ar fi putut atrage mai mult atenţia asupra lor. Poate că doar dacă ar fi lansat o rachetă de semnalizare...

– Jed, spuse Rocio, folosesc banda ta privată din costum, aşa că Gerald nu poate auzi ce-ţi zic. Trebuie să-l opreşti. Cel care a deschis ecluza aceea nu ar dori ca el să pătrundă acolo. Şi trebuie să fie o persoană importantă. Asta ar putea să ne zădărnicească planul.

– Cum să-l opresc? Mă va împuşca ori ne va arunca pe amândoi în lumea de dincolo.

– Dacă Gerald declanşează alarma, niciunul dintre noi nu va mai pleca vreodată de pe stânca asta.

– Of, fir-ar să fie!

Neajutorat, Jed făcu un semn ameninţător cu pumnul spre Gerald, care alerga împleticindu-se. Nebunul era la cincisprezece metri de uşa deschisă a ecluzei.

– Ia o doză, îl sfătui Beth. Înainte de a merge după el, calmează-te.

– Lasă-mă.

Convins că toată lumea îi urmărea, Jed porni în fugă după Gerald. Ba mai rău, era convins că lumea râdea.

Gerald ajunse la ecluza deschisă şi intră. Jumătate de minut mai târziu, când ajunse şi el lângă uşa ecluzei, bătrânul nu se mai vedea. Încăperea era standard, la fel ca aceea prin care Jed trecuse ultima oară când pătrunsese în interiorul acelui labirint viermuitor şi îngrozitor de rocă. Înaintă cu precauţie.

– Gerald?

Uşa interioară era deschisă. Ceea ce era complet anormal. Jed ştia totul despre ecluzele asteroidului, iar singurul lucru pe care nu trebuia să-l faci nicidecum era să nu deschizi un coridor intern spre vid. Nici măcar din greşeală. Când trecu prin dreptul porţii rectangulare, aruncă o privire spre ea şi văzu tijele de basculare forfecate şi cabluri topite în jurul comenzii care bloca etanşarea ramei.

– Gerald?

– Îţi pierd semnalul, spuse Rocio. Şi tot nu pot accesa reţeaua din jurul tău. Cel care a făcut asta este încă acolo.

Bătrânul stătea rezemat moale de peretele coridorului, cu picioarele desfăcute larg. Nu se mişca. Jed se apropie precaut de el.

– Gerald.

Banda costumului transmise un scâncet slab, speriat.

– Hai, Gerald. Trebuie să ieşim de aici. Şi termină cu tâmpeniile. Nu mai suport, înţelegi? Vorbesc serios. Mă faci să-mi crape capul.

Cu o mână înmănuşată, Gerald făcu un semn slab. Jed se uită în direcţia indicată, spre capătul coridorului. Un periculos gheizer de vomă ameninţa să îi ţâşnească spre gâtlej.

Trupul furat al lui Bernhard Allsop se sfârtecase într-un mod spectaculos când puterea energistică de care avea nevoie carnea lui se pierduse. Plămânii, ţesutul cel mai moale şi mai vulnerabil, explodaseră imediat, azvârlind litri de sânge pe gură. Miile de capilare puternic presurizate de sub piele se spărseseră, făcând ca broboane de sânge să pătrundă în ţesătura hainelor. Costumul lui la două rânduri arăta de parcă ar fi fost făcut dintr-o stofă de un stacojiu

sclipitor. O ţesătură care clocotea ca şi cum ar fi avut viaţă. Fluidul fierbea, aspirat de vid, înconjurându-l cu o ceaţă roz.

Jed atacă tabloul de comandă al costumului de parcă l-ar fi ars. Aer uscat, aromat cu mentă şi pin, îi răbufni în faţă. Îşi ţinu falca strânsă pentru a împiedica voma să urce spre gură, transformând fasciculele de muşchi în oţel fierbinte în timp ce se străduia să nu verse. Costumul lui spaţial nu era îndeajuns de sofisticat pentru a face faţă vomei.

Ceva se desfăcu în el. Tuşi şi scuipă, azvârlind bila dezgustător de albă şi lipicioasă pe partea interioară a vizorului. Însă starea de greaţă dispărea treptat.

– Of, Doamne, s-a făcut terci.

Mirosul de pin era acum mai puternic, îngroşându-se în cască şi alungând senzaţiile din membre. Mâinile lui se mişcau cu încetinitorul, la fel de luminoase ca hidrogenul. Plăcută senzaţie.

Jed scăpă un hohot scurt de râs.

– Am impresia că individul nu a mai putut să-şi păstreze integritatea, înţelegi?

– Nu e Marie.

Procesorul care comanda costumul spaţial al lui Jed anulă infuzia medicală supresoare de urgenţă. Dozajul depăşise considerabil limitele impuse de CAB. Apoi îi administră antidotul în mod automat. Iarna îl cuprinse pe Jed, îngheţându-l atât de tare, încât duse o mână la vizor, aşteptându-se să vadă promoroacă sclipind pe ţesătura cauciucată. Luminile colorate care se aprindeau intermitent şi supărător în faţa ochilor lui se transformară treptat în iconiţe şi cifre. Cineva rostea o incantaţie:

– Marie, Marie, Marie…

Jed se uită din nou la cadavru. Arăta înfiorător, dar acum nu-l mai făcea să verse. Infuzia părea să îi fi deconectat organele interne. Pe de altă parte, îi implantase o senzaţie puternică de încredere, iar acum putea aborda restul misiunii fără nicio problemă.

Îl scutură de umăr pe Gerald, gest care reuşi să pună capăt acelei incantaţii mohorâte. Bătrânul se feri de atingerea lui.

– Hai, amice, să plecăm, spuse Jed. Avem de rezolvat o treabă.

O mişcare îi captă atenţia. O faţă lipită de vizorul din uşa de presurizare. În timp ce se uita, sângele care mânjea micul cerc de sticlă începu să curgă, îndepărtându-se. Omul de pe partea cealaltă se holbă direct la el.

– Of, drace! exclamă Jed, simţind că se îneacă.

Senzaţia de alinare transmisă de infuzie dispărea cu repeziciune. Se întoarse disperat şi văzu că poarta interioară a ecluzei începea să se închidă.

– Asta e, amice, plecăm de aici.

Îl ridică pe Gerald în picioare şi îl lipi de zid. Vizoarele li se atinseră, iar acest lucru îi permise lui Jed să se uite în interiorul căştii dementului, dincolo de iconiţele care clipeau. Căzut într-o transă care îi inducea o stare de visare, Gerald părea rupt de realitate. Pistolul laser îi alunecă printre degetele lipsite de viaţă şi căzu pe podea. Jed se uită cu mare regret spre el, dar hotărî să nu-l ridice. Dacă se ajungea la o confruntare cu posedaţii, nu avea cum să învingă. Şi nu ar fi făcut decât să îi irite şi mai mult. Nu era o idee bună.

Faţa din dreptul hubloului dispăruse.

– Hai.

Îl trase pe Gerald, silindu-l să păşească pe coridor. Jeturi subţiri de gaz cenuşiu începură să ţâşnească din orificiile pentru aer condiţionat din tavan. Iconiţe verzi şi galbene apărură pe vizorul căştii, anunţându-l că oxigenul şi azotul se îngroşau în jurul lui. Ideea de care se agăţa Jed era că posedaţii nu aveau nicio şansă în vid; costumele nu funcţionau, iar puterea proprie nu-i putea proteja. Pe terasă avea să fie în siguranţă. Una relativă.

Ajunseră la poarta ecluzei şi Jed apăsă pe butonul de comandă a ciclului. Tabloul de comandă rămase întunecat. Pe vizor licăreau cu rapiditate cifre; presiunea atinsese deja douăzeci şi cinci la sută din cea standard. Jed îi dădu drumul lui Gerald şi scoase maneta de manevrare manuală. Părea să se mişte fără să îi ceară niciun efort când o roti de câteva ori. Apoi îi fulgeră braţele. Se încruntă, iritat că un lucru atât de simplu precum un dispozitiv de închidere ar încerca să îi facă rău. Însă în cele din urmă, când trase de ea, poarta se deschise.

Împleticindu-se, Gerald intră în cameră la fel de supus ca un mecanoid. Jed râse şi ovaţionă când închise poarta în urma lui.

– Sunteţi teferi? întrebă Rocio. Ce s-a întâmplat?

– Jed! strigă Beth. Jed, mă auzi?

– Nicio problemă, păpuşă. Răii nu au ce le trebuie ca să mă îndoaie.

– E încă sub efectul drogului, o lămuri Rocio. Dar îi va trece. Jed, de ce ai folosit infuzorul?

– Nu mă mai bate la cap, domnule. Iisuse, am depăşit situaţia pentru tine, nu? Apăsă comanda pentru ciclul porţii exterioare. Lucru uimitor, linia de lumini verzi de pe tablou căpătă culoarea ambrei. Şi tu ai fi inhalat o tonă dacă ai fi văzut ce am văzut eu.

– Ce anume? Glasul lui Rocio se îndulcise, ajungând la tonul folosit de doamna Yandell când le vorbea juniorilor de la clubul de zi. Ce ai văzut, Jed?

– Un cadavru. Iritarea lui faţă de tonul insultător dispăru când îşi aminti de stofa stacojie ce părea vie. Un individ a fost surprins în vid.

– Ştii cine era?

– Nu!

Acum, când începea să-şi revină, Jed îşi dorea cu disperare să nu se mai gândească la scenă. Verifică tabloul de comandă şi se simţi uşurat văzând ciclul de reglare a atmosferei funcţionând normal. Componentele electronice de la acest capăt al ecluzei nu fuseseră avariate. Adică n-au fost ţinta sabotajului, se corectă el.

– Jed, recepţionez nişte semnale stranii de la telemetrul din costumul lui Gerald, spuse Rocio. E bine?

Jed se simţi îndemnat să spună: „Dar a fost vreodată?”

– Cred că l-a tulburat vederea cadavrului. Imediat ce şi-a dat seama că nu era al Mariei, a amuţit.

De ce să se plângă din cauza asta?

Luminile de pe tabloul de comandă deveniră roşii şi poarta se deschise.

– Ai face bine să ieşi de acolo. În reţea încă nu a apărut nicio alertă, dar cineva o să descopere în cele din urmă cadavrul.

– Sigur.

Îl luă pe Gerald de mână şi îl trase cu blândeţe. Bătrânul îl urmă ascultător.

Rocio le spuse să se oprească în faţa unei serii de nişe de garare sub formă de potcoavă de la baza falezei stâncoase, la o sută de metri de intrarea pe care trebuiau să o folosească pentru a pătrunde în asteroid. În nişe erau parcate trei camioane, vehicule simple cu tracţiune integrală, cu locuri pentru şase persoane şi o platformă.

– Verifică-le sistemele, îi spuse Rocio. Vei avea nevoie de un camion ca să aduci componentele.

Jed merse pe lângă ele şi le activă procesoarele de gestionare, apoi iniţie rutinele de diagnostic. Primul suferea de un soi de cădere a bateriei de mare putere, dar al doilea era bun, bateria fiind complet încărcată. Îl aşeză pe Gerald pe un scaun şi conduse camionul pe lângă ecluză.

După ce poarta interioară a cabinei se deschise, înainte de a-şi ridica vizorul, Jed verifică cifrele de pe senzor. O viaţă întreagă de antrenament în domeniul procedurilor de urgenţă îl făcuse să fie permanent precaut în legătură cu mediul. Iconiţele îi arătară că amestecul de gaze era bun, însă umiditatea depăşea normele (de pe

Koblat). Asta se întâmpla în sectoarele exterioare ale asteroidului dacă filtrele conductelor nu erau curăţate cu regularitate.

Mecanicii blestemau mereu contaminarea produsă de umiditate.

– Nu ai pe nimeni în apropiere, spuse Rocio. Du-te şi adu-le.

Jed porni grăbit pe coridor, coti la dreapta şi văzu uşa lată a atelierului de întreţinere, a treia pe dreapta. Uşa se deschise imediat ce atinse panoul de închidere. Luminile se aprinseră la intensitate maximă, înfăţişându-i o încăpere de formă rectangulară cu lambriuri vopsite în albastru-deschis. Modulele de scule cibernetice se aflau aşezate pe un rând din centrul încăperii, închise în cilindri de cristal pentru protejarea dispozitivelor manevrate prin control de la distanţă. Pe peretele din spate se vedea o reţea de rafturi pentru păstrarea pieselor de schimb obişnuite folosite cu regularitate de atelier. Acum, acolo erau doar câteva cutii de carton şi pachete lăsate în dezordine; în afară de mormanul mare din mijloc, pe care îl livrase mecanoidul.

– Iisuse, Rocio, se plânse Jed. Cred că sunt vreo sută. Îmi trebuie muşchi, nu glumă, să scot toate astea de aici. O să-mi ia o veşnicie.

Toate componentele erau ambalate în cutii de plastic.

– Trăiesc deja o senzaţie de dejâ-vu, spuse Rocio calm. Aşază-le pe toate pe un cărucior de marfă şi aruncă-le în camera ecluzei. O să faci cel mult trei drumuri. Zece minute.

– Uf, frăţioare. Jed luă un cărucior şi îl împinse până în dreptul cutiilor. Se apucă să le arunce pe platformă. De ce nu le-ai cerut mecanoizilor să le ducă la ecluză?

– Fiindcă nu e o zonă prevăzută pentru depozitare. Ar fi trebuit să reprogramez rutinele de organizare. Aşa, reducem riscurile.

– Pentru unii, mormăi Jed.

Bătrânul intră în atelier. Jed aproape că uitase de el.

– Gerald, îţi poţi scoate casca.

Nu primi niciun răspuns.

Jed se apropie de el şi desfăcu clemele de etanşare. Gerald clipi în momentul când îi ridică vizorul.

– Aici nu poţi sta în costum spaţial, amice, vei fi observat. Şi s-ar putea să te sufoci.

Gerald părea atât de abătut încât i se păru că era pe punctul de a plânge. Pentru a-şi ascunde sentimentul de vinovăţie, Jed se apucă să încarce cutiile. După ce stivui cât de multe încăpeau pe cărucior, spuse:

– Eu mă ocup de astea. Fă-mi un serviciu, amice, încarcă lotul următor.

Gerald dădu aprobator din cap. Cu toate că nu era convins, Jed se întoarse la ecluză. Când reveni, bătrânul pusese două cutii în cel de-al doilea cărucior.

– Nu-l băga în seamă, îl sfătui Rocio. Descurcă-te singur.

Trebui să facă alte trei drumuri pentru a transporta toate cutiile până la ecluză. Termină de încărcat ultimul cărucior şi făcu o pauză.

– Gerald, trebuie să-ţi revii, înţelegi?

– Lasă-l în pace, îi spuse Rocio scurt.

– E dus cu pluta, zise Jed cu tristeţe în glas. De data asta vorbim de o golire totală a creierului. Cadavrul l-a doborât cu totul. Nu-l putem lăsa aici.

– Nu-i voi permite să urce la bord. Doar ştii ce pericol a devenit. Şi noi nu-l putem trata.

– Şi crezi că banda de aici o să-l ajute?

– Jed, nu a venit să ceară ajutor. Nu uita că are o bombă cu ceas legată în jurul taliei. În cazul în care Capone se supără pe Gerald, va avea o surpriză foarte neplăcută. Acum, întoarce-te la ecluză. În momentele astea trebuie să te preocupe doar Beth şi sora ta.

Jed voia mai mult decât oricând o nouă doză din trusa medicală a costumului. Ceva care să îl scutească de suferinţă pentru că îl abandona pe bătrânul dement.

– Serios, îmi pare rău, amice. Sper să o găseşti pe Marie. Mi-aş dori să nu fie, cum să spun... ceea ce este acum. Ne-a dat tuturor multe speranţe, să ştii. Cred că vă rămânem datori amândurora.

– Jed, pleacă imediat de acolo, îi ordonă Rocio.

– Du-te dracului. Jed împinse căruciorul spre uşa lată. Noroc, strigă el peste umăr.

Se sili să nu conducă prea repede spre *Mindori.* Erau prea multe în joc acum pentru a risca să atragă atenţia asupra lui făcând vreo greşeală în ultima clipă. De aceea se abţinu să accelereze când trecu de ecluza în spatele căreia se afla cadavrul. Rocio îi spuse că reţeaua din acea secţiune funcţiona din nou, iar uşile de urgenţă ale coridorului se deschiseseră, însă nimeni nu descoperise cadavrul.

Jed conduse camionul până la marele şoim-de-iad şi parcă exact sub una dintre calele de marfă. Rocio deschise uşile valve-de-scoică, iar Jed se apucă să transfere cutiile pe platforma de încărcare ce se telescopă în jos. În străfundul minţii ştia că în momentul în care până şi ultima cutie va ajunge la bord, el, Beth şi copiii nu aveau să mai fie utili. Şi probabil aveau să se descotorosească de ei.

Rămase foarte surprins când i se îngădui să urce scara pentru a ajunge la ecluza lui *Mindori.* Ruşinea îl copleşi în cele din urmă când îşi scoase casca. Beth se afla în faţa lui, pregătită să îl ajute să-şi

dezbrace costumul; pe faţa ei se citea stăpânirea de sine, aşadar, ea nu lăsa să se întrevadă nicio slăbiciune. Ceea ce reuşise era atât de copleşitor, încât simţi că toată forţa picioarelor se risipeşte. Alunecă în josul peretelui de care se rezemase şi izbucni în lacrimi.

Beth îşi încolăci braţele în jurul lui.

– Nu ai avut cum să-l ajuţi, murmură ea. Era imposibil.

– Nici nu am încercat. L-am lăsat acolo.

– Nu se putea întoarce la bord. Mai ales acum. Până la urmă, ne arunca în aer.

– Nu ştia ce face. E nebun.

– Nu tocmai. Doar foarte bolnav. Dar acum e acolo unde voia să fie, aproape de Marie.

*

Jack McGovern îşi recapătă cunoştinţa treptat, conştient de o usturime puternică şi profundă ce venea dinspre nas. Deschise ochii clipind des şi văzu lemn de culoare cafeniu-închis strivit de obraz. Zăcea pe o podea de lemn într-un întuneric aproape deplin, în cea mai incomodă poziţie posibilă, cu picioarele îndoite, astfel că labele picioarelor îi apăsau fundul, iar braţele îi erau răsucite la spate. Suferea de cea mai cumplită mahmureală pe care o avusese vreodată. Când încercă să se mişte, descoperi că nu putea, încheieturile mâinilor şi gleznele îi erau legate cu ceea ce simţi că era bandă izolatoare fierbinte ca focul. Încercarea de a geme îl lămuri că avea o bandă lipită peste gură. O nară îi era înfundată de sânge închegat.

Asta îl înspăimântă cumplit, făcându-l să-i crească pulsul şi să respire cu sălbăticie. Aerul şuiera şi vibra la trecerea prin singura cale aeriană, şi aceea vulnerabilă. Era ca o reacţie inversă amplificatoare, care îl făcu să devină şi mai conştient de vulnerabilitatea lui. Încercarea de a respira mai intens şi starea de semisufocare pe care aceasta o genera făceau ca bubuiturile din cap să fie şi mai cumplite. Capacitatea vizuală îi dispăru, acoperită de o scânteiere roşiatică.

Nepăsătoare, panica se prelungi un timp greu de cuantificat. Ştia doar că în momentul în care vederea îi reveni însoţită de gânduri leneşe, respiraţia i se mai încetinise. Încercările de a se mişca îl ajutaseră să se deplaseze câţiva centimetri pe podeaua din lemn. Se calmă apoi, dorindu-şi ca mahmureala să se ducă dracului şi să îl lase în pace. Amintirea celor întâmplate în toaleta de la Black Bull îi reveni treptat în minte. Descoperi că banda lipită peste gură nu îl împiedica să simtă o smiorcăială în fundul gâtlejului.

Un posedat! Am fost atacat de un posedat. Însă... el nu fusese posedat, ceea ce li se întâmpla întotdeauna oamenilor după atacul posedaţilor – toţi ştiau asta. Decât dacă ajunsese în lumea de dincolo.

Reuşi să se rostogolească pe o parte şi să privească în jur. Evident, nu era în lumea de dincolo. Se afla într-o încăpere ce degaja un aer de vechime, amintind de un cub, având o fereastră sub formă de semilună, plasată pe un perete. În faţa lui erau stivuite vechi placarde cu reclame de magazin, imprimări holofosforescente pe cale de a se şterge, care lăudau mărci de accesorii de baie pe care şi le amintea vag din copilărie. Un lanţ gros pleca de la gleznele lui spre nişte ţevi din metal care mergeau de la podea până în tavan.

Se târî jumătate de metru, până când lanţul rămase întins. După aceea, în ciuda oricăror eforturi, nu reuşi nici măcar să zgârie ţevile, necum să le slăbească sau să le îndoaie, îndepărtându-le de perete. Încordându-şi muşchii braţelor şi umerilor, nu reuşi decât să amplifice durerile pe care le avea la încheieturile mâinilor. Aşadar, asta era. Nu avea scăpare.

Mahmureala îl mai lăsase când, într-un târziu, uşa se deschise. Nu avea cum să-şi dea seama cât stătuse acolo; trecuseră ore şi ore. Lumina nocturnă şi rece a arcologiei se furişa pe fereastra de sus, dând pereţilor dezgoliţi o nuanţă gălbuie şi urâtă ca de sodiu. Cel care intră primul era bărbatul posedat, mişcându-se fără să scoată niciun sunet şi a cărui robă neagră ca de călugăr se rotea în jurul lui ca o ceaţă ordonată. Ceilalţi doi îl urmară în încăpere: o adolescentă şi un adolescent îmbufnat. Aduceau cu ei o femeie pe care o susţineau; de vârstă medie, cu umerii pleoştiţi în semn de înfrângere. Părul ei castaniu era aranjat într-o coroană împletită, de parcă s-ar fi pregătit să intre la duş; câteva şuviţe i se desprinseseră şi i se legănau prin faţa ochilor. Ele îi ascundeau aproape toată faţa, însă Jack reuşi să distingă expresia abătută, care îi trăda solitudinea.

Băiatul se aplecă şi smulse banda de peste gura lui Jack, trăgând de ea cât putu de tare. Bărbatul gemu simţind propagarea durerii când ea se dezlipi.

– Vă rog, scânci el. Vă rog să nu mă torturaţi. Mă predau, gata. Dar nu faceţi asta.

– Nici nu mă gândesc, spuse Quinn. Vreau să mă ajuţi.

– Al tău sunt. Sută la sută! Fac orice.

– Câţi ani ai, Jack?

– Hm... douăzeci şi opt.

– Eu te credeam mai bătrân. Dar e bine şi aşa. Şi ai aproape înălţimea potrivită.

– Pentru ce?

– Ei, vezi tu, Jack, ai avut noroc. O să te dichisim niţel, o să te reparăm. După ce terminăm cu tine, o să fii un om nou. Şi nici n-o să te taxăm pentru asta. Ce părere ai?

– Vrei să spui, alte haine şi alte alea? întrebă ezitând Jack.

– Nu tocmai. Vezi tu, am descoperit că fata asta, Greta, este asistentă calificată. Sigur, unii idioţi ar spune că asta este sincronizare. Dar noi doi ştim prea bine că asta este o prostie fără seamăn, nu-i aşa, Jack?

Jack rânji şi privi în jur.

– Da. Sigur. Fără îndoială.

– Bine. Asta face parte din planul Lui. Fratele Domnului se îngrijeşte ca totul să-mi iasă cum doresc. La urma urmelor, eu sunt Alesul. Amândoi sunteţi darurile Lui pentru mine.

– Spune-i tu, Quinn, zise Courtney.

Rânjetul îi îngheţă pe faţă când îşi dădu seama îndurerat cât de adânc se prăbuşise în nebunia lor comună.

– Asistentă medicală?

– Exact.

Quinn îi făcu semn Gretei să înainteze.

Jack văzu că aceasta avea în mână un pachet nanonic medical.

– Au, Iisuse, ce vreţi să-mi faceţi?

– Hei, rahatule, Iisus e mort, se răsti Courtney la el. Nu-i mai striga numele, că nu te poate ajuta. El este Falsul Domn. Quinn este noul Mesia al Pământului.

– Ajutor! urlă Jack. Să mă ajute cineva!

– Ce rahat guraliv, nu credeţi? spuse Billy-Joe. Băiete, n-o să te audă nimeni. Nici alţii n-au fost auziţi, şi Quinn s-a purtat mult mai rău cu ei.

– Ascultaţi-mă, am promis că vă ajut, zise Jack disperat. O voi face, serios. Nu vorbesc prostii. Dar trebuie să vă ţineţi şi voi de cuvânt. Aţi spus că nu mă torturaţi.

Quinn se retrase spre uşă, pentru a se îndepărta cât mai mult posibil de Jack în acea încăpere mică.

– Acum funcţionează? o întrebă el pe Greta.

Aceasta se uită la micul cadran de pe blocul ei procesor.

– Da.

– Bine. Începe prin a-i elimina corzile vocale. Billy-Joe are dreptate, vorbeşte prea mult. Şi vreau să-şi ţină gura când mă voi sluji de el. E important.

– Nu! urlă Jack.

Apoi începu să se răsucească pe podea.

Billy-Joe începu să râdă şi se aşeză cu toată greutatea pe pieptul lui, silindu-l să scoată aerul din plămâni.

Jack scoase un şuierat slab, în timp ce aerul îi ieşea prin singura nară liberă.

– Pachetul nu poate elimina corzile vocale, spuse Greta cu glas monoton şi nepăsător. Va trebui să desprind nervii.

– Bine, zise Quinn. Cum vrei.

Jack se holbă la ea cum se apleacă peste el şi îi aplică pachetul verde şi lucios pe gât. Un contact vizual direct, cea mai personală comunicare umană care exista. Rugându-se, implorând. *Nu face asta.* Având în vedere efectul pe care îl avu asupra ei, putea la fel de bine să se uite la lentila senzorială a unui mecanoid. Cald şi moale, pachetul i se lipi de piele. Îşi încleştă muşchii gâtlejului ca să evite invazia. Însă după o clipă sau două, aceştia se relaxară şi orice senzaţie între falcă şi umeri îi dispăru.

Reducerea lui la tăcere era doar începutul. Îl lăsară singur cât pachetul îşi făcu treaba, după care cei patru reveniră. De această dată, Greta aducea un alt tip de pachet nanonic, o mască pentru faţă cu câteva blistere amintind de nişte saci pe suprafaţa exterioară, care erau pline cu un lichid cleios. După ce ea îi aşeză masca peste faţă, el nu descoperi nicio fantă prin care să vadă.

În acel moment începu rutina. La câteva ore se întorceau pentru a-i scoate masca. Greta umplea din nou sacii. Îi examinau faţa, iar Quinn dădea câteva instrucţiuni, după care îi puneau masca la loc. Când şi când, îi dădeau supă rece şi o cană cu apă.

Rămase singur în întunericul înspăimântător prin totalitatea lui. Faţa îi amorţise din cauza pachetului şi tot ce făcea acesta prevenea până şi apariţia petelor roşii provocate de încordare din spatele pleoapelor închise. Singurul simţ care îi mai rămăsese era auzul. Învăţă cum să deosebească ziua de noapte. Fereastra în formă de semilună permitea pătrunderea unei diversităţi de sunete, în principal cel al traficului care se scurgea pe marea autostradă suspendată ce trecea peste mijlocul Tamisei. Mai auzea sunetul făcut de vase, lebede şi raţe care se ciorovăiau. Începu să simtă şi clădirea. Mare şi veche, era convins de asta; podeaua de lemn şi conductele transmiteau vibraţii slabe. Ziua era oarece activitate. Zbârnâituri care trebuiau să fie lifturi, tropăituri când erau mutate din loc obiecte grele. Dar niciunul dintre acele sunete nu erau aproape de încăperea în care se afla el.

Noaptea se auzeau ţipete. O femeie, începând cu bocete jalnice care se transformau în cele din urmă în scâncete. De fiecare dată în acelaşi fel, şi nu departe. Îi trebui o vreme să-şi dea seama că era

Greta. Evident, existau lucruri mai grave decât modificarea trăsăturilor cu ajutorul pachetului nanonic. Faptul că ştia asta nu-i aducea nicio alinare.

*

Fantomele ştiau că Orgathé se apropiau de calota nordică a Valiskului, iar noile lor simţuri percepeau noduri negre de foame ameninţătoare alunecând prin aer. Era suficient pentru a învinge aprehensiunea lor faţă de oamenii care îi urau, făcându-le să zboare în cavernele care adăposteau fostele lor gazde.

Prezenţa lor era o complicaţie în plus pentru apărători. Deşi putea urmări Orgathé zburând de-a lungul habitatului, personalitatea nu ştia unde vor coborî. Din această cauză Erentz şi rudele ei aveau de păzit întreaga circumferinţă. Hotărâseră deja că ar fi fost imposibil să mute miile de oameni bolnavi şi slăbiţi din linia întâi a peşterilor exterioare. Durata de zbor de-a lungul habitatului era de cel mult cincisprezece minute, iar Orgathé-ilor care ieşeau din calota sudică li se alăturau câţiva dintre nou-sosiţi, care tocmai pătrunseseră prin zgârie-stele. Pur şi simplu nu era timp de pregătire şi tot ce puteau face era să ia armele şi să se adune în echipe, gata să riposteze la incursiunile lor iminente; nici măcar modul în care se plasaseră echipele în jurul calotei nu era ideal.

Aşteptaţi până când pătrund înăuntru, spuse personalitatea. **Dacă trageţi cât sunt încă în aer, se vor îndepărta. După ce vor intra în peşteri, nu mai pot scăpa.**

Coborând în zbor către deşertul presărat de tufişuri, Orgathé ezitau, simţind ura şi teama entităţilor de jos. Preţ de câteva minute se rotiră pe deasupra intrărilor în peşteri, în timp ce fantomele fugeau înăuntru, după care stolul coborî.

Sunt treizeci şi opt, nenorociţii. Pregătiţi-vă.

Când Erentz îi spuse să fie gata, Tolton schimbă puţin felul în care strângea lansatorul de torpile incendiare. Mâinile transpirate făceau ca patul acestuia să fie alunecos. Stătea în spatele lui Dariat care, la rândul lui, se afla în coada grupului de rude care aşteptau într-un pasaj din partea din spate a uneia dintre peşterile-spital. Deşi socotea că poziţia îi conferea un statut special, ea nu îl scutise de un soi de nebunie mortală.

Auzi o mulţime de gemete stârnindu-se în peşteră şi transformându-se în ţipete slabe şi blesteme strigate. Fantomele năvăleau înăuntru, ignorându-i pe oamenii ţintuiţi la pat, pentru a ajunge mai adânc în reţeaua de peşteri. Nălucile începură să alerge prin dreptul lui cu gurile deschise pentru a răcni avertismente tăcute. Mişcările lor schiţau prin aer pete efemere şi spălăcite de culoare.

Apoi unul dintre Orgathé lovi intrarea. Corpul lui se alungi, secţiunea frontală împingându-se insistent înainte prin pasajul sinuos, în vreme ce partea sa din spate, bulboasă, se vânzoli violent, adăugându-se impulsului. Fantomele care abia ajunseseră înăuntru fură învăluite de anexele ce se zvârcoleau când creatura ţâşni înainte. Ţipetele lor sălbatice de suferinţă pătrunseră în toată calota în momentul în care energia-viaţă le fu smulsă. Dariat şi celelalte fantome le auziră, în vreme ce oamenii trăiră chinurile lor ca pe o undă profundă de nelinişte înspăimântătoare. Tolton privi spre lansator cu speranţă, descoperind doar că mâinile îi tremurau cumplit.

Precedat de o grindină de pietre îngheţate desprinse din polip şi de un val multicolor de fantome îngrozite, Orgathé-ul se năpusti în peşteră. În faţa lui, pe podeaua de polip erau trei şiruri de aşternuturi, căminul celor peste trei sute de pacienţi letargici, deja tulburaţi de fantome. Aceştia făcură tot ce putură pentru a se retrage, bălăbănindu-se ori târându-se către perete; unele asistente medicale reuşiră să îşi tragă pacienţii spre pasaje. Orgathé-ul ţâşni înfometat înăuntru, transformând peştera într-un haos de trupuri isterice şi apendice care biciuiau aerul. De fiecare dată când îşi înfăşura un tentacul în jurul vreunui trup, acesta se transforma în gheaţă solidă şi se sfărâma, eliberând o fantomă care cădea în genunchi, aşteptând următoarea lovitură devastatoare.

În timp ce se petreceau toate acestea, Erentz şi rudele ei încercară să se disperseze şi să încercuiască Orgathé-ul. Trebuia să lupte pentru fiecare metru de teren, făcându-şi loc cu coatele prin mulţimea aceea de oameni îngroziţi. Păturile, cutiile din carton şi bucăţile de carne îngheţată, tare ca piatra, li se încurcau printre picioare, făcând ca fiecare pas să fie periculos. Manevra de prindere în cleşte nu avea cum să se desfăşoare în condiţii corespunzătoare, astfel că puteau cel mult să spere că se vor poziţiona aproape de pasaje, blocând calea de scăpare a Orgathé-ului.

După ce reuşiră să acopere cele cinci rute de ieşire, deschiseră focul. Făcându-se mic de spaimă, Tolton văzu în aer cioburi de lumină orbitoare şi pulsatilă care erau absorbite de forma nebuloasă a Orgathé-ului şi presupuse că acela era semnalul de deschidere a focului. Împinse deoparte doi bătrâni slăbănogi şi ridică lansatorul. Mintea îi era atât de zbuciumată de scenele de panică şi devastare de pe podeaua peşterii, încât nici nu mai ţinti. Apăsă doar pe trăgaci şi urmări mut cum torpilele incendiare izbiră masa întunecată.

Aruncătoarele de flăcări deschiseră focul cu un urlet aspru şi răguşit, adăugând şi ele propriul gen de carnaj la haosul din peşteră. Opt linii de foc galben şi strălucitor zburară peste capetele oamenilor

ghemuiţi, înflorind când atinseră Orgathé-ul. Fiara se zbătu cu disperare, lovită din toate părţile de flăcările nimicitoare. Fluidul ei constituent începu să fiarbă bolborosind, azvârlind nori de ceaţă înăbuşitoare şi saturând peştera în care se dădea asaltul.

Tolton îşi puse o mână peste gură şi simţi că îl usturã ochii. Vaporii erau mai reci decât gheaţa, condensându-se pe pielea şi hainele lui, formând o peliculă alunecoasă ca mucusul. Pe măsură ce nivelul acestuia creştea, îi era tot mai greu să stea în picioare.

În jurul lui, oamenii cădeau şi alunecau pe podea. Acum nu putea ţinti cu acurateţe, pentru că reculul fiecărui foc îl propulsa înapoi. În orice caz, nu era întru totul sigur unde era creatura. În timp ce jeturile de flăcări continuau să ardă prin ea, negura devenea puternic fluorescentă, transformând peştera într-o ceaţă uniformă de culoarea topazului.

Întrucât nu mai vedea ţinta, Tolton încetă să mai tragă. Pretutindeni erau oameni care ţipau şi plângeau în timp ce alunecau în toate părţile, iar vacarmul care se adăuga vuietului aruncătoarelor de flăcări crea un iad sonic total. Probabil că orice foc tras la întâmplare ar fi lovit pe cineva. Se lăsă în patru labe şi încercă să descopere peretele peşterii, căutând o ieşire.

Erentz şi ceilalţi continuară să tragă. Percepţia de către personalitate a peşterii prin intermediul celulelor ei sensibile nu era perfectă, însă îi putea informa în privinţa poziţiei aproximative a Orgathé-ului. Erentz se rotea continuu, iar flacăra juca pe flancurile creaturii. Din cauza negurii, a siluetelor care alergau şi a faptului că ţinta se micşora tot timpul, nu reuşea să ţină arma aţintită bine. Însă trăgea, iar asta conta mai mult decât orice altceva, ajutând-o să-şi alunge din minte ce s-ar fi întâmplat dacă jetul ar fi fost prost direcţionat.

Dariat observă într-un târziu, fantoma dezgolită a Orgathé-ului zburând afară din habitat. Împărtăşi descoperirea cu rudele şi personalitatea, arătându-le spectrul trecând fulgerător prin faţa lui. Lumina şi zgomotul aruncătoarelor de flăcări dispărură imediat.

Pe măsură ce dezgustătoarea negură lipicioasă cobora din aer, coagulându-se deopotrivă peste oameni şi polip, începură să vadă podeaua presărată de cadavre. Cei care nu fuseseră arşi prea grav ori care scăpaseră de apendicele Orgathé-ului se zvârcoleau muţi sub mucusul membranos şi alunecos. Aproape o treime rămaseră nemişcaţi; nu se putea spune dacă erau răniţi sau prea epuizaţi. Fluidul mizerabil ascundea detaliile.

Mut şi incapabil să-şi creadă ochilor, Tolton urmări cum, ca nişte ciuperci umanoide, din podea începură să se ridice fantome, trăgând

după ele dâre elastice de fluid. Ele recoltau materie, aşa cum făcuse şi Dariat, îmbrăcându-şi forma cu substanţă.

Erentz şi cei din echipa ei păşeau prin mijlocul măcelului şi al suferinţei de parcă ele nu ar fi existat, ovaţionând şi salutându-se în timp ce se strângeau lângă unul dintre pasajele laterale. Ştergându-şi substanţa vâscoasă de pe faţă şi zâmbind cu aceeaşi vivacitate ca şi ceilalţi, doctorul Patan îşi verifică lansatorul.

Tolton îi urmări plecând grăbiţi prin pasaj, total nepăsători faţă de suferinţa ce domnea în cavernă. Personalitatea îi informă că un alt vizitator făcea prăpăd într-o peşteră alăturată, iar ei abia aşteptau să reia lupta. Nu numai entropia era mai puternică în acel continuum, gândi el, ci şi lipsa de umanitate era atotstăpânitoare.

În cele din urmă, se clinti din loc, deşi nu ştia precis ce va face în continuare. Dariat se apropie şi se opri lângă el şi împreună contemplară peştera cu morţi, răniţi şi fantome. Începură apoi să ofere alinare, atât cât era posibil.

*

Masca se desprinse uşor de pe faţa lui Jack McGovern. Clipi orbit de lumina totuşi blândă care venea prin fereastra înaltă a camerei de depozitare. În absenţa pachetului, pielea eliberată îi dădea o senzaţie ciudată, ceva între amorţire şi iritaţie. Îi veni să şi-o atingă uşor cu palmele, să-şi plimbe degetele peste obraji şi falcă, pentru a descoperi ce îi făcuseră. Însă era încă legat cu banda adezivă şi cu lanţul.

– Nu e rău, spuse Courtney.

O lovi cu palma peste braţ pe Greta în semn de afecţiune.

Femeia se crispă brusc; muşchii gâtului şi ai membrelor tresăriră într-o reacţie în cascadă.

– Până şi culoarea ochilor se potriveşte.

– Arată-i.

Chicotind, Courtney se aplecă şi împinse o oglindă spre faţa lui Jack. El se uită în luciul ei. Era ultimul lucru la care se aştepta: îi dăduseră faţa lui Quinn. Se încruntă întrebător.

– Vei afla de ce, spuse Quinn. Pregătiţi-l.

Un simplu gest, şi lanţul căzu de pe glezna lui Jack. Cu banda era mult mai simplu. Billy-Joe scoase un cuţit de luptă cu aspect înfiorător şi se apucă să taie.

Sângele care reîncepu să-i curgă normal prin vene îi produse lui Jack o durere insuportabilă în labele picioarelor şi mâini. Nu reuşi să stea în picioare. Courtney şi Billy-Joe trebuiră să îl târâie între ei.

Prima oprire o făcură la spălătorul pentru personal, îl azvârliră într-o cabină de duş şi dădură drumul apei la maximum. Apa rece se scurse peste Jack, făcându-l să se înece şi să se apere cu mâinile fără vlagă

de jetul puternic. Din pantalonii lui se scurse apă întunecată. Nu-l lăsaseră niciodată să meargă la toaletă.

– Scoate-ţi hainele, îi porunci Quinn. Îi aruncă pe dalele crăpate un tub de gel saponificat. Spală-te cât se poate de bine. Duhoarea nu poate decât să te dea de gol.

Au stat în jurul lui, urmărindu-l cum îşi desface garniturile de la cămaşă şi pantaloni. Simţurile şi capacitatea de mişcare îi reveniră încet la extremitatea membrelor. Întâmpină dificultăţi când trebui să ţină tubul în mână şi să aplice gelul. Avu dureri când trebui să stea în picioare, având senzaţia că tendoanele i se rup în momentul când îşi îndreptă genunchii. Însă Quinn îi spusese să stea în picioare şi nu îndrăznea să se împotrivească.

Dexter pocni din degete şi Jack se trezi brusc uscat. Courtney îi întinse o robă neagră. Croiala ei era la fel ca a aceleia pe care o purta Quinn, cu mâneci largi şi glugă adâncă, însă din pânză obişnuită, nu din spaţiul gol care se agăţa de întunecatul Mesia.

Courtney şi Billy-Joe îi examinară pe amândoi, aşezaţi alături. În limita a trei centimetri, aveau aceeaşi înălţime. Iar mica diferenţă de greutate era mascată de robă.

– Cred că Fratele Domnului râde de se prăpădeşte, spuse Billy-Joe. La dracu', parcă aţi fi fraţi gemeni.

– Va merge, hotărî Quinn. Aveţi ştiri despre poziţia ei?

– Nici gând, dom'le, spuse Billy-Joe, devenit brusc foarte serios. Tipii ăia de la cuibul Lambeth i-au jurat credinţă. E o mare chestie pentru ei să fie vizitaţi în arcologie de un Mare Mag, mai ales acum. Toţi spun că a sosit timpul Lui. Dar stă ascunsă în turnul ei, nu vrea să vadă pe nimeni, nici măcar pe Marele Mag al Londrei. Şi e o pacoste, toţi spun asta. Dar la ce altceva te poţi aştepta?

– Ai acţionat bine, Billy-Joe, spuse Quinn. Nu voi uita asta, şi nici El. Când voi aduce Noaptea în această arcologie, o să te fac stăpân pe o agenţie de modele. O să poţi să-ţi faci un harem din cele mai grozave fete care există.

– Aşa-mi place! zise Billy-Joe şi ridică pumnul. Gagici bogate, Quinn. Vreau câteva târfe bogate, toate îmbrăcate frumos, în mătăsuri şi alte alea. Astea poartă aşa ceva doar pentru ăia de le seamănă, şi nici nu s-ar uita la unul ca mine. Dar o să le-arăt eu cum e să le-o tragă un bărbat adevărat.

Quinn râse.

– La dracu', nu te schimbi deloc. Mai aruncă o privire la Jack şi dădu satisfăcut din cap. Bărbatul era bizar de asemănător cu el. Asta ar fi trebuit să fie de ajuns. Fă-o, îi spuse apoi lui Courtney.

Ea dădu pe spate gluga robei lui Jack şi îi apăsă un atomizor medical pe gât.

– Asta ca să rămâi calm, îi spuse Quinn. Te-ai descurcat bine până acum, şi m-aş supăra dacă ai strica totul la sfârşit.

Jack nu-şi dădu seama ce drog i se administrase, dar acesta îi bâzâia cald în urechi. Teama de ceea ce avea să i se întâmple îşi luă zborul şi dispăru în depărtare. Simplul fapt de a sta nemişcat şi a privi picăturile minuscule şi strălucitoare formându-se în jurul perei duşului reprezenta un spectacol fascinant. Căderea lor era o călătorie epică.

– Vino aici, spuse Quinn.

Avea o voce foarte puternică, i se păru lui Jack. Însă nu avea altceva de făcut, de aceea păşi încet către locul în care stătea Quinn. Apoi pielea i se răci, ca şi cum o adiere iernatică i-ar fi trecut prin robă. Încăperea începu să se transforme, iar culorile anoste se risipiră. Pereţii şi podeaua deveniră simple suprafeţe de umbră groasă. Billy-Joe, Courtney şi Greta erau statui fără trăsături, fierbând iridiscent. Deveniră vizibili şi alţi oameni, şi toate trăsăturile acestora erau clar definite, chipurile, hainele (de stiluri vechi, ciudate), părul. Însă le lipsea culoarea, fiind aproape translucide. Toate feţele acelea erau foarte triste, plânse, cu ochi plini de suferinţă.

– Ignoră-le, îi spuse Quinn. O adunătură de nenorociţi.

Prin contrast cu acei oameni, Dexter vibra de forţă şi de viaţă.

– Da.

Quinn îi aruncă o privire aspră, apoi ridică din umeri.

– Mda, bine, cred că acum putem discuta cum se cuvine. La urma urmelor, aici nu eşti cu adevărat viu.

Jack îi analiză cuvintele. Gândurile lui îşi pierdeau din lentoare.

– Ce vrei să spui?

Îşi dădu seama că nu-şi mai putea auzi inima bătând. Şi nici buzele nu i se mişcau când vorbea.

– La dracu'. Exasperarea lui Quinn se manifestă ca o maree de căldură care emana din corpul lui strălucitor. Hipnogenicul nu funcţionează aici. Trebuia să mă gândesc la asta. În fine, să-ţi explic pe înţelesul tău. Execuţi tot ce îţi spun eu, altfel o să te fac să suferi cât se poate de rău, iar pe tărâmul ăsta aşa ceva poate fi foarte urât. Ai priceput?

Începură să alunece prin cameră. Jack nu-şi dădu seama cum, dar picioarele lui nu se mişcau. Peretele se apropie şi trecu pe lângă el cu o senzaţie de arsură care îi făcu gândurile să se cutremure.

– Va fi mai rău, spuse Quinn. Trecerea prin porţiuni groase de materie este dureroasă. Ignoră senzaţia, stai liniştit şi bucură-te de privelişte.

Apoi începură să prindă viteză.

*

Banneth se săturase de acoliţi. O plictisea să îi vadă cum făceau sex până nu mai puteau. Pe de altă parte, era ceva prea obişnuit. Se gândea mereu la îmbunătăţiri şi schimbări pe care le-ar fi putut aduce trupurilor care se zbăteau pentru a da mai multă savoare sexului şi să îl transforme în ceva mult mai interesant. Existau cu siguranţă lucruri pe care le-ar fi putut oferi băiatului pentru a-l face mai nemilos, atât în pat, cât şi în viaţă, prima arenă slujind ca teren de instruire pentru cea de-a doua. După ce deliberă în mod critic, ajunse la concluzia că fetelor nu le-ar fi stricat să aibă o natură mai felină.

Dar asta nu mai avea nicio importanţă. Ajunsese la acelaşi tip de fatalism ca şi restul populaţiei de pe planetă. De când se opriseră vac-trenurile, absenteismul şi micile infracţiuni sporiseră în mod considerabil în toate arcologiile. După ce iniţial se agitaseră îngrijorate, autorităţile hotărâseră că astfel de acţiuni nu erau de fapt precursoare ale posedării. În esenţă, era vorba de faptul că oamenii reacţionau rău la ştiri. Apatia ajunsese să facă regula cu toată forţa intangibilă a unui semn stelar dominant.

Banneth îşi puse roba şi ieşi din biroul mare al apartamentului, fără ca măcar să arunce o privire spre proaspăta izbucnire de gemete ce răzbăteau din ghemul de trupuri care se zvârcoleau pe saltea. Se duse în zona barului pentru cocktailuri a salonului şi îşi turnă o măsură decentă de whisky Crown. După patru zile de inactivitate în acel apartament, conţinutul sticlei se redusese, ajungând la ultimii doi centimetri de băutură.

Se aşeză comod pe unul dintre scaunele groaznice din piele şi dataviză procesorul de gestionare a camerei. Perdelele cu ciucuri scoaseră un fâşâit închizându-se peste peretele de sticlă, ascunzând priveliştea nocturnă a arcologiei. Ecranul holografic aflat deasupra barului de lângă şemineu explodă de culori, oferindu-i o emisiune a postului local de ştiri.

Încă unul dintre domurile New Yorkului sucombase posedaţilor. Reporterii independenţi transmiteau imagini din perspectiva avantajoasă a unui megaturn, imagini care evidenţiau o strălucire roşiatică slabă ce emana din clădirea aflată în interiorul acoperişului de cristal geodezic. Poliţia din Paris susţinea că prinsese alţi nouăsprezece posedaţi pe care îi azvârlise în capsule tau-zero. Urmară interviuri cu foste gazde confuze: una pretindea că fusese preluată de Napoleon; alta jura că fusese folosită de Eva Peron. Din Bombay, un comunicat oficial sec îi asigura pe rezidenţi că tulburările locale erau ţinute sub control.

În câteva rânduri, postul retransmise discursul din acea dimineaţă al preşedintelui, care afirmase cu tărie că nu se înregistraseră incidente noi suspecte de posesie. Mai spusese că hotărârea lui de a opri vac-trenurile era acum justificată. Organele de ordine îi ţineau izolaţi pe posedaţi, cu regretabilele cazuri în care aceştia reuşiseră să se stabilească în arcologii. El le cerea tuturor oamenilor să se roage pentru New York.

Banneth mai luă o înghiţitură de Crown, savurând mult prea deosebita senzaţie a alcoolului care se strecura prin sinapsele ei. **Nu s-a făcut nicio referire la Londra.**

Absolut niciuna, confirmă Europa Occidentală. **Eu nu am suprimat nicio asemenea informaţie. E remarcabil de controlat.**

Dacă e aici.

Este.

Ai oprit vac-trenurile foarte repede.

Ba nu.

Serios? Banneth se aprinse auzind acest lucru. Întotdeauna o fascinase orice informaţie pe care o putea obţine despre B7. În toţi anii cât lucrase pentru organizaţie aflase foarte puţine lucruri despre modul ei de lucru. **Atunci, cine a făcut-o?**

De-a lungul legăturii de afinitate apăru o explozie de ranchiună. **Un coleg idiot a intrat în panică. Din păcate, nu toţi suntem cu totul dedicaţi problemei.**

Câţi sunt aceştia?

Nu. Te dezbari greu de vechile obiceiuri, iar cel al păstrării secretului este foarte vechi în cazul meu. Tu, cu obsesia ta faţă de psihologia comportamentală, ar trebui să apreciezi asta.

Ei, lasă. Fă-mi plăcerea. Nici măcar un pârţ nu pot trage fără consimţământul tău. Şi urmează să fiu vaporizată.

O mângâiere pe creştet pentru un slujitor vechi şi credincios?

Cum vrei să îi zici.

Prea bine, cred că am o mică obligaţie faţă de tine. Te-ai comportat admirabil. Îţi voi dezvălui un aspect în ce mă priveşte, cu condiţia să nu mă sâcâi.

S-a făcut.

Obiceiul. S-a format de-a lungul a şase sute de ani.

Ei, drace! Ai şase sute de ani?

De fapt, şase sute cincizeci şi doi.

Dar ce dracu' eşti?

Gata, m-am ţinut de cuvânt, nu uita.

Eşti xenoc, adevărat?

Legătura de afinitate transmise un chicotit mental. **Sunt întru totul uman, slavă Cerului. Şi acum încetează cu întrebările.**

– Şase sute de ani, murmură Banneth, cu o groază amestecată cu respect. Era o dezvăluire uimitoare. Dacă spunea adevărul. Însă supervizorul nu avea niciun motiv să o mintă. **Intri mereu în tau-zero; stai acolo cincizeci de ani şi ieşi doar câţiva ani în fiecare secol. Am auzit că unii oameni fac asta.**

Vai de mine, sunt dezamăgit. Cred că vorbeşte whisky-ul acela pe care îl tot bei, ţi-a înceţoşat mintea. Nu mă consider chiar atât de comun. Auzi, tau-zero!

Atunci, cum?

Gândeşte-te. Ar trebui să fii recunoscătoare. Ţi-am oferit ceva care să-ţi ţină mintea trează în ultimele tale zile. Ai devenit morbidă şi retrasă. Acum ţi-ai editat şi catalogat fişierele şi ai nevoie de o nouă provocare pentru creier.

Ce se va întâmpla cu fişierele mele? Le veţi publica, da?

Vai, dulcea vanitate. Asta le-a adus prăbuşirea unor egocentrişti mai mari decât tine.

N-o veţi face? repetă ea pe un ton iritat.

Vor reprezenta o resursă arhivistică excelentă pentru oamenii mei.

Oamenii tăi? Ce treabă au ei cu... Imaginea de pe holoecran tremură; o transmisie din Edmonton, un reporter care făcea turul unei centrale sabotate, prezentând detalii despre reparaţii. **Ai văzut asta?**

IA-ul recepţionează microfluctuaţii în circuitele electrice ale apartamentului. E acolo. Agitaţia Europei Occidentale se transmitea prin legătura de afinitate ca paraziţii către creier.

– Drace!

Banneth îşi goli paharul de whisky dintr-o înghiţitură. *Şi nu pot face nimic.* Propoziţia era blocată în mintea ei, repetându-se obsedant. Acum, momentul cobora ameninţător asupra ei, iar resentimentele amare ţâşniră. Se chinui să se ridice în picioare. El avea să afle că ea era principala momeală.

Datavizã luminile la putere maximă şi se răsuci, examinând apartamentul. Umiditatea îi atenua vederea. Holoecranul tresări din nou, iar sunetul se împletici.

Încet, cu un zâmbet ademenitor pe faţă, spuse:

– Quinn, unde eşti?

Era ca o proiecţie AV de proastă calitate care căpăta viaţă. O umbră întunecată, tremurând în faţa uşii dormitorului, blocându-i vederea

către acoliţi, surzi faţă de orice, care viermuiau pe saltea. Translucidă la început, umbra se îngroşă curând. Luminile din tavan fâlfâiră, iar imaginea de pe holoecran suferi o implozie, devenind un curcubeu murdar.

Nanonicele neurale ale lui Banneth încetară să mai funcţioneze.

Quinn Dexter stătea pe dalele de marmură, îmbrăcat în roba lui neagră ca abanosul, uitându-se drept la ea. Materializat complet.

Te-am prins, nenorocitule!

Strigătul victorios al supervizorului răsună în mintea lui Banneth. O secundă întreagă, Banneth contemplă frumoasa ei creaţie, fiecare trăsătură minunată; amintindu-şi puterea furioasă care clocotea sub pielea netedă şi palidă. El o privi fix. Ori, mai curând, ochii lui rămaseră neclintiţi. Greşit. Greşit! GREŞIT! **Stai puţin, nu e…**

Laserul DS cu raze X se declanşă. De la kilometri deasupra lui Banneth, fasciculul pătrunse prin domul de cristal al arcologiei. Lovi vârful turnului casei parohiale Heights, transmutând structura din betoncarbon şi decorul ciudat într-o explozie de ioni. Un vârtej de lumină albastră, aproape solidă, izbucni spre dom din culmea distrusă a zgârie-norului.

Quinn pluti uşor prin miezul exploziei, intrigat de nivelul de violenţă care vuia prin universul fizic din exterior. Se întrebase ce armă vor folosi când îl vor găsi. Doar o platformă DS putea produce o sălbăticie atât de spectaculoasă.

Observă sufletul lui Banneth desprinzându-se din atomii dispersaţi ai corpului ei. Ea urlă de furie când îl percepu; adevăratul Quinn. Sufletul dezolat al lui Jack McGovern se strecura deja spre lumea de dincolo.

– Frumoasă încercare, spuse Quinn batjocoritor. Şi acum ce vei face pentru încă o şansă?

Îşi extinse percepţia în timp ce ea se îndepărta, savurându-i suferinţa şi furia, acum inutile. Şi, de asemenea… Departe, tremurând pierit, la marginea cea mai îndepărtată a percepţiei lui, se auzea un cor chinuit de strigăte slabe, rezonând cu suferinţa şi durerea extremă. Departe, foarte departe.

Asta era interesant.

20

Pânza uniformă de lumină care se lăsă deasupra Norfolkului pentru a vesti apariţia zilei nu mai era atât de orbitoare. Deşi aflată încă la câteva săptămâni distanţă, venirea toamnei era lesne de văzut pentru cei care aveau ştiinţa vremii.

Luca Comar stătea la fereastra dormitorului său şi privea lumea, aşa cum o făcuse în fiecare dimineaţă în zori încă din… Ei, bine, în fiecare dimineaţă. În acea zi, proprietatea era acoperită de o negură groasă. Dincolo de peluze (netunse de săptămâni bune, la naiba) nu vedea decât bătrânii cedri, umbre mari şi cenuşii, care străjuiau livezile şi păşunile din Cricklade. Grav liniştitoare prin dimensiuni şi familiaritate.

Afară era o neclintire deplină. O dimineaţă atât de insipidă, încât nu reuşea să îndemne nici animalele native să iasă din bârloguri. Picături de rouă înveşmântau fiecare frunză, iar greutatea lor îndoia crengile, stricându-le alinierea şi făcându-le să arate ca şi cum fiece tufiş şi copac s-ar fi încovoiat sub povara apatiei.

– Pentru numele Domnului, vino în pat, mormăi Susannah. Mi-e frig.

Stătea întinsă în mijlocul patului uriaş cu baldachin, cu ochii închişi şi trăgându-şi somnoroasă pilota în jurul umerilor. Părul ei negru se răsfirase în evantai peste pernele boţite ca un cuib stricat de pasăre. Nu mai dura la fel de mult ca altădată, gândi el visător. Apropierea dintre ei fusese inevitabilă. Din nou împreună, într-un fel anume. Oricum ar fi privit lucrurile, se potriveau unul cu celălalt. Şi existaseră mult prea multe certuri cu Lucy.

Luca se întoarse şi se aşeză pe marginea patului, uitându-se la iubirea lui. Ea strecură mâna pe sub pilotă, căutându-i degetele pe pipăite. El o prinse delicat şi se aplecă să-i sărute dosul palmei. Un gest pe care îl păstrase de pe vremea când se curtau. Ea îi zâmbi lenevos.

– Aşa e mai bine, toarse ea. Nu-mi place deloc când sari din pat în fiecare dimineaţă.

– Trebuie. Proprietatea nu merge singură. Mai ales acum. Serios, unii dintre neisprăviţii ăia sunt mai leneşi şi mai proşti decât înainte.

– Nu are importanţă.

– Ba are. Avem de strâns recolta. Cine ştie cât va mai ţine vremea asta.

Ea îşi înălţă capul şi se uită la el uşor derutată.

– Va ţine la fel de mult ca întotdeauna. Aşa trebuie să fie pe lumea asta şi aşa simţim toţi. De aceea, aşa va rămâne. Nu te mai frământa.

– Da.

Se uită din nou pe fereastră. Ispitit.

Ea se ridică în capul oaselor şi îl privi cu atenţie.

– Ce s-a întâmplat? Simt cât de tulburat eşti. Nu e vorba doar de recoltă.

– Ba da, în parte. Amândoi ştim că trebuie să mă aflu aici pentru a mă asigura că totul se face cum se cuvine. Nu doar pentru că ăştia sunt o adunătură de trântori. Au nevoie de îndrumarea pe care le-o poate oferi Grant. Care silozuri se folosesc şi la ce, cât de mult trebuie uscate mai întâi cerealele.

– Asta le-o poate spune domnul Butterworth.

– Adică Johan.

Reuşiseră să evite o privire directă. Însă amândoi erau urmăriţi de acelaşi sâcâitor sentiment de vinovăţie. Identitatea ajunsese un subiect tabu pe Norfolk.

– Le poate spune, recunoscu Luca. Dar a asculta nu e totuna cu a face. Mai avem mult până să devenim o familie mare şi armonioasă care să muncească pentru binele comun.

Ea zâmbi.

– Trebuie luaţi în şuturi.

– Ai dreptate.

– Şi atunci care e îngrijorarea?

– Zile ca asta îmi oferă timp de gândire. Se scurg atât de încet… Pentru moment, nu avem de făcut nicio lucrare importantă la fermă, doar curăţarea copacilor. Şi Johan poate supraveghea activitatea asta fără probleme.

– Aha. Îşi strânse genunchii sub bărbie şi îi prinse între mâini. Fetele.

– Da, recunoscu el ruşinat. Fetele. Detest asta, doar ştii. Înseamnă că sunt mai mult Grant decât eu însumi. Că pierd controlul. Asta nu poate fi bine. Sunt Luca; iar ele nu reprezintă nimic pentru mine, nu sunt nimic pentru mine.

– Nici pentru mine, spuse ea cu amărăciune. Dar cred că luptăm împotriva unui instinct pe care nu-l putem învinge. Sunt fetele acestui corp, Luca. Şi cu cât mă instalez mai bine în el, cu atât mai mult îmi aparţine, şi atunci cu atât mai mult trebuie să accept ceea ce îl însoţeşte. Ceea ce este Marjorie Kavanagh. Dacă nu o fac, ea mă va urmări în veci; şi pe bună dreptate. Cum ar fi dacă le-am respinge? Nu vom avea niciodată pace.

– Grant mă urăşte. Dacă ar putea să-mi pună un pistol la tâmplă, ar face-o. Câteodată, când sunt mai mult el decât eu, gândesc că o voi face. Singurul motiv pentru care mai sunt aici este că el încă nu e pregătit să se sinucidă. Vrea cu disperare să ştie ce s-a întâmplat cu Louise şi cu Genevieve. Vrea asta atât de mult, încât acum am ajuns să o doresc şi eu. De aceea e atât de tentantă ziua de azi. Aş putea lua un cal şi să merg la Knossington, pentru că mai există o aeroambulanţă staţionată acolo. Dacă mai funcţionează, aş putea ajunge la Norwich spre seară.

– Nu cred că aici mai funcţionează vreun avion.

– Ştiu. Dar ar fi mult mai dificil să ajung la Norwich cu barca. Şi apoi, iarna ar face lucrul ăsta aproape imposibil. Aşa că ar trebui să plec chiar acum.

– Dar nu te va lăsa Cricklade.

– Nu. Nu cred. Nu mai ştiu. Grant devine tot mai puternic şi mă oboseşte. Scoase un hohot amar de râs. Gustă ironia situaţiei. Persoana pe care o posed mă posedă la rândul ei. Nu mai mult decât merit, presupun. Şi, ştii ceva? Vreau să aflu dacă fetele sunt bine. Eu, cu propriile mele gânduri. Nu-mi dau seama de unde vine treaba asta. Dacă e vorba de sentimentul de vinovăţie pentru ceea ce am încercat să-i fac Louisei, sau dacă este vorba de el, e prima lui victorie. Carmitha spune că se petrece un soi de inversare. Cred că ar putea avea dreptate.

– Ba nu, vom rămâne mereu noi înşine.

– Sigur?

– Da, spuse ea cu emfază.

– Aş vrea să pot crede asta. Nu ne-am aşteptat la atât de mult din locul ăsta. Tot ce am vrut mereu a fost să scap din lumea de dincolo. Acum sunt liber şi tot persecutat mă simt. Doamne, Dumnezeule, moartea nu poate fi reală? Ce fel de univers este acesta?

– Luca, dacă pleci să le cauţi pe fete, merg cu tine.

El o sărută şi se strădui să se scufunde în normalitate.

– Bine.

Ea îşi încolăci braţele pe după gâtul lui.

– Vino. Să sărbătorim faptul că suntem noi. Ştiu câteva lucruri pe care Marjorie nu i le-a arătat niciodată lui Grant.

*

Făcând parte din echipa de treizeci de oameni angajaţi pentru a revitaliza plantele legendare ale Norfolkului, Carmitha îşi petrecu dimineaţa lucrând în grădina de trandafiri. Din cauza întârzierii, munca era mai grea decât de obicei. Tulpinile plantelor se întăriseră, iar mugurii ieşiţi la sfârşitul verii înfloriseră, croindu-şi drum încâlcit

prin spalierele ordonate din sârmă. Totul trebuia curăţat, îndepărtat, pentru a face plantele să revină la forma lor originală de evantai larg deschis. Începu prin a tăia lăstarii de la capete, apoi folosi o scară pentru a ajunge la mugurii cei mai de sus, tăindu-i cu o foarfecă foarte rezistentă. Crengi lungi ca nişte bice căzură retezate de lamele ascuţite şi alcătuiră un morman încurcat la baza scării.

Era convinsă că iarba dintre rânduri fusese lăsată să crească prea înaltă. Însă îşi ţinu gura. Era suficient că păstra elementele de bază ale lumii ei în funcţiune. Când va veni sfârşitul, iar Confederaţia va coborî din cerul ciudat şi nepăsător pentru a surghiuni sufletele posesoare, vor rămâne îndeajuns de multe lucruri pentru ca locuitorii autentici să poată continua. Nu ca *înainte,* dar va exista o oarecare continuitate. Următoarea generaţie îşi va putea clădi viaţa pe ruinele ororii.

Acesta era gândul căruia îi rămânea credincioasă pe întregul parcurs al fiecărei zile. Perspectiva că acest lucru nu se va sfârşi era o slăbiciune pe care nu şi-o putea permite. Undeva, de cealaltă parte a graniţei tărâmului, Confederaţia rămăsese intactă, iar conducerea ei făcea toate eforturile pentru a-i găsi, aflând totodată şi un răspuns.

Credinţa ei şovăia gândindu-se care ar putea fi acel răspuns. Simpla expulzare a sufletelor în golul întunecat al lumii de apoi nu rezolva nimic. Pentru ele trebuia găsit un loc fără suferinţă. Desigur, venind acolo, ele consideraseră că îl găsiseră deja. Neghiobi. Nişte bieţi neghiobi deznădăjduiţi şi tragici.

Tot astfel, în imaginaţia ei nu reuşea să conceapă exact cum va fi viaţa pe Norfolk şi pe celelalte lumi posedate. Respectase întotdeauna cultura moderată a spiritualităţii în care fusese crescută, aşa cum locatarii casei îşi venerau Dumnezeul lor creştin. Niciunul dintre aceste lucruri nu oferea vreun indiciu privind modul de a trăi după ce ştii că ai un suflet nemuritor. Cum putea lua cineva existenţa în serios după ce afla asta? De ce să faci ceva, de ce să dobândeşti ceva, când atât de multe rămâneau în aşteptare? Detestase mereu restricţiile artificiale ale acelei lumi, recunoscând totuşi că nu putea găsi alternativă. Fluture fără aripi, obişnuia să o strige bunica ei. Acum, uşa către libertatea infinită, înfiorătoare, fusese larg deschisă.

Şi ce făcuse ea? Se agăţase de actuala ei existenţă măruntă cu o tenacitate şi o forţă pe care puţini de pe acea lume le concepuseră. Probabil că asta avea să fie soluţia. Un viitor de schizofrenie perpetuă, în timp ce lupta internă dintre yin şi yang ar fi devenit nucleară.

Era mai uşor să nu se gândească la asemenea lucruri. Însă chiar şi acest lucru era nedorit deoarece însemna că nu îşi stăpânea destinul. Mulţumindu-se în schimb să aştepte soarta care era acordată cu

generozitate de Confederaţie, dependentă de mila caritabilă a altora. Altceva care era contrar naturii ei. Nu erau vremuri uşoare.

Termină de nivelat coama tufişului şi trase doi lăstari recalcitranţi dintre crengile groase de mai jos unde se încurcaseră şi îi lăsă să cadă. Coborî foarfeca şi tăie câteva ramuri mai bătrâne. În afara celor cinci tulpini principale, noua tufă de trandafiri trebuie încurajată să dea lăstari noi la fiecare şase ani. Judecând după coaja zbârcită şi firicelele de alge albăstrui care începuseră să bolborosească din crăpăturile subţiri cât firul de păr, tulpina fusese lăsată de capul ei îndeajuns de mult. Folosind cleme metalice, fixă rapid noii lăstari pe care îi lăsase. Încheietura i se mişcă mecanic, răsucindu-i strâns, fără să fie măcar nevoie să vadă ceea ce făcea. Treaba aceea putea fi făcută chiar şi în somn de orice copil de pe Norfolk. Restul membrilor echipei se ocupau de tufe în acelaşi fel. Instinctul şi tradiţia încă domneau acolo.

Carmitha coborî patru trepte pe scară şi se apucă să taie următorul nivel de ramuri. Un mic nod de anxietate străină i se evidenţie în minte, alunecând lin către ea. Se agăţă de un stâlp rezistent al spalierului şi se aplecă să privească de-a lungul rândului pentru a depista sursa acesteia. Lucy alerga pe iarbă, ferindu-se de mormanele de lăstari şi fluturând nebuneşte din braţe. Gâfâind din greu, se opri la baza scării pe care stătea Carmitha.

– Poţi veni, te rog? spuse ea printre gâfâieli. Johan a căzut. Dumnezeu ştie ce i s-a întâmplat.

– S-a prăbuşit? Cum?

– Nu ştiu. Intrase în atelierul de dulgherie după ceva şi băieţii spun că s-a prăbuşit. Indiferent ce au încercat, nu l-au putut face să stea în picioare, de aceea l-au aşezat comod şi m-au trimis să te chem. La naiba, am călărit tot drumul până aici pe un cal nenorocit. Ce n-aş da să am un telefon mobil decent.

Carmitha coborî treptele.

– Tu l-ai văzut?

– Da. Arată bine, spuse Lucy, parcă ceva mai precipitat decât era nevoie. Încă e conştient. Doar puţin slăbit. Cred că a cam exagerat cu munca. Ticălosul acela de Luca îşi închipuie că suntem servitorii lui. Va trebui să facem ceva în privinţa asta, să ştii.

– Sigur, spuse Carmitha.

Se grăbi de-a lungul rândului către hambarul acoperit cu stuf unde îşi lăsase calul legat.

Când ajunse în grajd, Carmitha descălecă şi îi întinse frâul unuia dintre băieţii (nonposedaţi) pe care Butterworth/Johan îi promovase la rangul de grăjdari. El îi zâmbi de bun venit şi mormăi:

– Asta i-a şocat pe toţi.

Ea îi făcu semn din ochi.

– Foarte rău.

– Vrei să-l ajuţi?

– Depinde ce are.

De când sosise la Cricklade, la căruţa ei veniseră un număr surprinzător de mare de oameni ca să îi ceară ajutorul pentru diferite suferinţe. Răceli, migrene, dureri de membre, gât roşu, indigestie; mici neplăceri pe care puterile lor nu reuşiseră să le alunge. Puteau lecui oase rupte şi tăieturi, dar suferinţele interne, mai puţin fizice, erau mai problematice. De aceea, Carmitha începu să distribuie ceaiuri şi poţiuni din ierburi ştiute de la bunica ei. Drept urmare, începuse să se ocupe de grădina de verdeţuri a conacului. Îşi petrecea multe seri zdrobind frunze uscate cu pisălogul, amestecându-le şi turnând prafurile obţinute în borcanele ei vechi din sticlă.

Mai mult decât orice, asta facilita acceptarea ei în comunitatea conacului. Oamenii preferau să apeleze la leacurile ei ţigăneşti naturiste decât să consulte puţinii medici calificaţi care existau în oraş. Ginsengul preparat cu ştiinţă (din păcate modificat genetic pentru climatul unic de pe Norfolk, astfel încât proprietăţile lui originale erau mult reduse) şi verii naturali ai acestuia erau preferabili genului de medicamente pe care industria farmaceutică restrânsă de pe Norfolk avea licenţă să le producă. Iar stocurile nu erau mari, aşa că Luca renunţase să mai negocieze pentru a primi altele noi de la Boston. Orăşenii încă nu puseseră fabrica în funcţiune.

I se părea ciudat că redusele ei cunoştinţe despre plante şi pământ, care reprezentau moştenirea ei şi care o făcuseră să se ascundă de ei, îi aduseseră respectul şi recunoştinţa oamenilor.

Atelierul de dulgherie era într-o clădire fără etaj aflată în partea din spate a conacului, în mijlocul unui cuib de clădiri uimitor de asemănătoare, care erau legate între ele şi alcătuiau un labirint titanic. Toate i se păreau nişte hambare mari, cu obloane înalte din lemn şi acoperişuri abrupte, pe care erau plasate celule solare; însă ele adăposteau un atelier de rotărie, o lăptărie, o fierărie, un atelier de pietrărie, numeroasele magazii şi o seră unde se creşteau ciuperci. Membrii familiei Kavanagh se asiguraseră ca fiecare meserie de care avea nevoie conacul să fie practic independentă pentru nevoile sale.

Când sosi, câţiva oameni se agitau în jurul intrării atelierului de dulgherie cu aerul stângaci al unora care fuseseră siliţi să îndure o ceartă de familie. Nedorind să se afle acolo, dar ţinând să nu le scape nimic. Fu întâmpinată cu zâmbete uşurate şi dusă înăuntru. Ferăstraiele electrice, strungurile şi maşinile de tăiat cepuri erau

mute. Dulgherii îşi luaseră sculele şi bucăţile de scândură de pe unul dintre bancurile de lucru şi îl aşezaseră pe Johan pe el, rezemându-i capul pe perne din burete, şi îl înveliseră cu o pătură în carouri. Susannah îi ţinea la buze un pahar cu apă de la gheaţă şi îl sprijinea să bea, în vreme ce Luca stătea la capătul bancului, năpădit de îngrijorare şi de gânduri.

Pe faţa rotundă de adolescent, Johan avea o grimasă permanentă, care îi transforma trăsăturile obişnuite în riduri adânci. Sudoarea lucea pe pielea lui, lipită de părul lui rar şi nisipiu de pe frunte. La fiecare câteva secunde, corpul îi era cutremurat de un spasm puternic. Carmitha îşi lipi o mână de fruntea lui. Chiar dacă era pregătită pentru aşa ceva, rămase surprinsă de fierbinţeala pielii lui. Iar gândurile lui erau un ghem de îngrijorare şi hotărâre.

– Îmi spui şi mie ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Mă simt puţin slăbit, atâta tot. O să-mi revin curând. Trebuie doar să mă odihnesc. Cred că m-am intoxicat cu ceva ce-am mâncat.

– Dar nu ai mâncat nimic, mormăi Luca.

Carmitha se întoarse cu faţa către cei prezenţi.

– Bine, asta e. Faceţi o pauză de prânz sau ceva. Vreau aer curat aici.

Oamenii se retraseră supuşi. Ea îi făcu semn lui Susannah să se dea deoparte, apoi trase pătura de pe Johan. Cămaşa de flanel de sub haina de lână era îmbibată de transpiraţie, iar pantalonii până peste genunchi păreau să se fi lipit de picioarele lui. La expunerea la aer, el fu scuturat de un frison.

– Johan, spuse ea cu fermitate în glas. Arată-mi-te.

Buzele lui se strânseră într-un surâs curajos.

– Aşa arăt.

– Ba nu. Vreau să pui imediat capăt acestei iluzii. Trebuie să văd ce ai.

Nu voi să-şi mute ochii de la el, declanşând o luptă mută de dominare a egoului lui.

– Bine, spuse Johan într-un târziu.

După o mică încleştare, de epuizare, capul îi căzu pe pernă. Era ca şi cum un mic val de apă îi trecu dinspre cap spre vârfurile degetelor; o linie de amplificare răsucită care lăsă în urma ei o cu totul altă imagine. El se extinse uşor în toate direcţiile. Culoarea pielii se lumină, dezvăluind venele de dedesubt. Barba căruntă şi rară îi apăru pe faţă şi fălci în timp ce îmbătrâni cu patruzeci de ani. Ochii părură să i se scufunde în orbite.

Brusc speriată, Carmitha tresări şi respiraţia i se opri. Pielea căzută a fălcii o lămuri. Pentru a se convinge, îi desfăcu nasturii de la

cămaşă. Johan era o victimă clasică a înfometării; pielea emaciată era întinsă pe schelet, cu muşchii deveniţi nişte simple coarde legate de membre. Avea destulă carne moale, atât de moale, încât îi atârna în falduri. Era ca şi cum scheletul i s-ar fi micşorat, lăsând la vedere un sac de piele care era de trei ori mai mare.

Existau indicii suficiente că acest lucru nu fusese provocat doar de nemâncare. Faldurile de carne erau ciudat de rigide, aranjate în tipare care mimau structura muşchilor ce aparţineau unei persoane de douăzeci şi cinci de ani aflate într-o formă excepţională. Unele dintre falduri erau roz, de parcă ar fi fost scărpinate până la iritaţie; în câteva locuri, acestea erau atât de roşii, încât ea bănui că acelea erau băşici vechi, sângerânde.

Ruşinea crescu în mintea lui Johan, reacţionând la disperarea şi accentele de dezgust ale celor trei persoane din jurul lui. Oscilaţia emoţională era atât de puternică, încât Carmitha trebui să se aşeze pe marginea băncii de lângă el. Voia să se întoarcă şi să plece.

– Ai vrut să fii din nou tânăr, spuse ea încet. Adevărat?

– Construim un paradis, zise el cu disperare. Putem fi ceea ce vrem să fim. E nevoie doar să te gândeşti la asta.

– Ba nu, spuse Carmitha. Trebuie mai mult de atât. Nu aveţi nici măcar o societate care să funcţioneze la fel de bine ca a Norfolkului de dinainte.

– E vorba de altceva, insistă Johan. Transformăm vieţile noastre şi lumea asta împreună.

Carmitha se aplecă peste bărbatul care tremura până când faţa ei ajunse la câţiva centimetri de a lui.

– Nu schimbi nimic. Te sinucizi.

– Aici nu există moarte, spuse brusc Susannah.

– Chiar aşa? întrebă Carmitha. De unde ştii?

– Nu vrem moartea aici, aşa că ea nu există.

– Suntem într-un loc diferit. Nu într-o altă existenţă. Acesta e un pas uriaş faţă de realitate. Nu va dura, pentru că are la bază o dorinţă, nu o realitate.

– Suntem aici pentru eternitate, spuse Susannah cu glas răguşit. Obişnuieşte-te cu asta.

– Crezi că Johan va trăi o eternitate? Nu sunt convinsă că voi reuşi să-l ajut să mai trăiască o săptămână. Uită-te la el, dar bine de tot. La asta l-au adus puterile voastre stupide, la o asemenea… epavă. Nu vi s-a dat puterea de a face miracole şi nu reuşiţi decât să corupeţi natura.

– Nu voi muri, spuse Johan cu glas şuierat. Te rog. O prinse pe Carmitha de braţ cu degete fierbinţi, umede. Trebuie să pui capăt acestei situaţii. Fă-mă bine.

Carmitha îşi eliberă braţul cu blândeţe. Începu să examineze cu atenţie defectele pe care şi le provocase singur, încercând să îşi dea seama ce putea face cu adevărat.

– Însănătoşirea va depinde în mare măsură de tine. Chiar şi aşa, această convalescenţă va duce conceptul de medicină holistică la extrem.

– Voi face orice. Orice!

– Hm. Îşi trecu palma peste pieptul lui, urmărind dungile din carne, examinându-le în ceea ce privea fermitatea, de parcă ar fi pipăit nişte fructe coapte. În regulă. Ce vârstă ai?

– Poftim? întrebă el nedumerit.

– Spune-mi ce vârstă ai. Ascultă, ştiu asta deja. Vin pe proprietatea asta în sezonul trandafirilor de peste cincisprezece ani. Îmi aduc aminte că domnul Butterworth supraveghea echipele care lucrau în livezi. Era administratorul proprietăţii şi pe vremea aceea. Şi avea multă pricepere; niciodată nu ţipa la oameni, niciodată nu-i trata pe ţigani altfel decât pe ceilalţi. Ţin minte că purta costum din stofă fină şi vestă galbenă; când aveam cinci ani, credeam că este Regele Lumii, atât de bine şi de vesel arăta mereu. Şi ştia mai bine decât oricare dintre membrii familiei Kavanagh cum trebuia condusă proprietatea Cricklade. Nimic din toate astea nu se întâmplă peste noapte. De aceea, Johan, te rog să-mi spui, vreau să aud asta din gura ta: ce vârstă ai?

– Şaizeci şi opt de ani, şopti el. Şaizeci şi opt de ani pământeni.

– Şi ce greutate aveai când erai sănătos?

– Nouăzeci şi două de kilograme. Rămase tăcut o clipă. Şi am părul cărunt, nu blond. Oricum nu este mult.

Mărturisirea îl făcu să se relaxeze puţin.

– Prea bine. Începi să te luminezi. Trebuie să accepţi ceea ce eşti şi să te bucuri de asta. Ai fost un suflet torturat de goliciune, iar acum ai din nou un trup. Unul care îţi poate oferi orice senzaţie care ţi-a fost răpită în lumea de dincolo. Felul în care arată este de o irelevanţă supremă. Permite cărnii să fie ceea ce este. Nu te ascunde de nimic. Ştiu, îţi vine greu. Ai crezut că acest loc va oferi soluţii pentru orice. Îţi va fi greu să recunoşti că nu ţi se potriveşte, iar a ajunge să crezi asta va fi şi mai greu. Însă trebuie să-ţi accepţi noul sine, precum şi limitele pe care le impune trupul lui Butterworth. A dus o viaţă plăcută aici, aşa că nu există niciun motiv ca ea să nu continue.

Johan încercă să pară logic.

– Dar pentru câtă vreme? întrebă el.

– Cred că strămoşii lui au suferit modificări genetice. Mulţi colonişti au trecut prin asta. Prin urmare, el va mai dura câteva decenii, cu condiţia ca tu să nu mai faci vreodată o încercare de genul ăsta.

– Decenii.

Glasul lui era copleşit de amărăciunea înfrângerii.

– Ori zile, dacă nu începi să crezi din nou în tine însuţi. Johan, trebuie să mă ajuţi ca să te pot ajuta. Nu glumesc. Nici măcar nu-mi voi pierde timpul cu tine dacă nu încetezi să visezi că destinul tău este nemurirea.

– Aşa o să fac, spuse el. Îţi promit.

Ea îl bătu liniştitor pe umăr şi trase pătura înapoi peste el.

– Foarte bine. Luca se va îngriji să găsească nişte flăcăi care să te care până în camera ta. Eu mă duc până la bucătărie ca să discut cu bucătăreasa şi să văd ce mâncare are acolo. Vom începe prin a-ţi administra porţii mici în fiecare zi. Vreau să evit orice stres asupra sistemului tău digestiv. Însă este important să te hrănim din nou.

– Mulţumesc.

– Există câteva tratamente la care aş putea apela ca să-ţi uşurez sarcina. Dar trebuie să le pregătesc. Vom începe în după-amiaza asta.

Ieşi din atelierul de tâmplărie şi se întoarse în curtea din spate a conacului. Bucătăria proprietăţii Cricklade era o încăpere lungă, de formă rectangulară, care umplea golul dintre magaziile din aripa de vest şi holul principal. Acoperit cu marmură simplă, de culoare neagră şi albă, un perete era ocupat de un aragaz cu zece ochiuri, care radia o căldură atât de aprigă, încât nici ferestrele deschise nu reuşeau să o elimine. Două dintre ajutoarele bucătăresei scoteau franzelele din cuptoare şi le aruncau din formele lor pe grătarele aflate sub o fereastră. Alte trei ajutoare aveau de lucru în apropiere de chiuvetele mari, tăind legume pentru masa de seară. Bucătăreasa supraveghea un măcelar care, aflat la masa din mijlocul bucătăriei, tranşa carcasa unei capre. De diferite mărimi, oale şi cratiţe cu fundul din cupru atârnau pe o poliţă mare suspendată deasupra capului, precum segmentele unui halo lustruit. Carmitha agăţase mănunchiuri de ierburi între oale, de-a lungul laturii care se afla în faţa aragazului, ca să le ajute să se usuce mai repede.

Îi făcu semn bucătăresei şi se apropie de Veronique, care stătea lângă ultima chiuvetă mare şi curăţa morcovi.

– Cum merge? o întrebă Carmitha.

Veronique îi zâmbi şi duse mâna cu veneraţie peste burta foarte umflată de sarcină.

– Nu-mi vine să cred că încă nu a început să dea din picioare. Trebuie să mă duc la toaletă la fiecare zece minute. Eşti sigură că nu am gemeni?

– Acum îl poţi simţi singură.

Carmitha îşi plimbă mâna peste copil, simţind doar o mulţumire caldă. Veronique poseda trupul lui Olive Fenchurch, o cameristă de nouăsprezece ani, care se căsătorise cu iubitul ei, lucrător pe proprietate, în urmă cu aproape două sute de zile în urmă. O logodnă scurtă, urmată, aproape imediat, chiar dacă părea improbabil din punct de vedere biologic, de o sarcină. Pentru că urma să nască doar după şaptezeci de zile de gestaţie de la căsătorie. Eveniment obişnuit pe Norfolk.

– Nu-mi place, spuse sfios Veronique. Aduce ghinion, sau cam aşa ceva.

– Atunci, află de la mine, e bine. Când o să vrea să facă vreo mişcare, o să ne dea tuturor de veste.

– Sper să fie curând. Fata se foi cu greutate pe scaunul din lemn. Mă ucide spatele şi mă dor picioarele.

Carmitha îi zâmbi înţelegătoare.

– O să vin astă-seară să-ţi masez picioarele cu nişte ulei de mentă. Asta te va înviora.

– O, îţi mulţumesc. Ai cele mai iscusite mâini.

Era ca şi cum posedarea nu se realizase. Veronique avea un caracter extrem de discret şi blând, străduindu-se din răsputeri să le facă tuturor pe plac, amintind foarte mult de Olive. Îi mărturisise odată Carmithei că murise într-un accident. Nu voise să spună ce vârstă avea atunci, dar Carmitha bănuia că era încă adolescentă; adusese câteodată vorba de bătăuşii de la clubul de zi la care se ducea.

Acum accentul ei franţuzesc se combinase cu dialectul aspru de pe Norfolk. Un amestec neobişnuit, deşi destul de plăcut urechii. Vocalele bogate tipice pentru Norfolk deveneau tot mai pronunţate, crescând pe măsură ce revolta endemică, proprie posedaţilor, se stafidea înlăuntrul ei. Carmitha avea o bănuială stăruitoare şi în acea privinţă.

– Ai auzit de domnul Butterworth? întrebă ea

– Da, sigur, spuse Veronique. E mai bine?

Interesant că nu se gândea la el ca fiind Johan, gândi Carmitha; apoi se simţi josnică în faţa unui asemenea truc ieftin.

– E doar puţin moleşit, nimic mai mult. În primul rând pentru că nu a mâncat cum se cuvenea în ultima vreme. Îl pun eu pe picioare, de aceea sunt aici. Aş vrea să-mi pregăteşti nişte uleiuri.

– Cu plăcere.

– Mulţumesc. Vreau nişte mere pădureţe; sunt o mulţime în magazie, aşa că nu va fi o problemă. Nişte ulei de pere bergamote, nu uita, trebuie făcut în principal din coajă. Şi voi avea nevoie şi de angelică; asta l-ar ajuta să aibă mai multă poftă de mâncare, aşa că va fi nevoie de o porţie proaspătă în fiecare zi. Când îşi va reveni, vom putea folosi avocado pentru a-i spori tonusul pielii, făcându-l să-şi recâştige respectul de sine.

– O să mă apuc imediat de treabă.

Veronique se uită spre uşă şi roşi.

Carmitha îl văzu pe Luca stând în prag şi urmărindu-le.

– Mă întorc pentru ele peste puţin timp, îi spuse ea fetei.

– Crezi că toate alea vor fi de ajutor? o întrebă Luca în clipa în care ea trecu pe lângă el, luând-o pe coridorul care ţinea cât întreaga lungime a aripii de vest, unde se aflau utilităţile.

– Fii atent, îl preveni ea. Aproape c-ai spus *prostiile* alea.

– Dar n-am zis aşa, bine?

– Nu. De data asta.

– Trei băieţi l-au dus la etaj. Nu arată prea bine, adevărat? Mă refer la starea lui.

– Depinde de atitudinea ta.

Ieşi în curte, urmată de Luca. Cu perdelele trase şi uşa închisă, căruţa ei era aproape de porţi. Mica ei fortăreaţă împotriva acelui tărâm. Acum era lumea ei mai mult decât planeta.

– Uite, îmi cer iertare, strigă Luca. Ar trebui să ştii deja cum sunt în realitate.

Ea se rezemă de una din roţile din faţă şi zâmbi răutăcios.

– Care dintre voi, stăpâne, domnule?

– Acum suntem chit.

– Probabil.

– Spune-mi, te rog, la ce slujesc uleiurile?

– E vorba în primul rând de aromaterapie, deşi voi pune şi în apa lui de baie; probabil lavandă.

– Masaj.

Îndoiala renăscuse.

– Ascultă, chiar dacă am avea tehnologia medicală a Confederaţiei, în cazul de faţă, istoria nu e completă. Vindecarea oamenilor înseamnă mai mult decât refacerea biochimiei lor. Asta a fost mereu problema medicinei ştiinţifice; este preocupată doar de latura fizică. Johan trebuie să lupte cu suferinţa, atât din interior, cât şi din exterior. Acela nu este trupul lui, şi trebuie înfrânt instinctul de a-l modela aşa cum îşi aminteşte el că arăta înainte de moarte. Contactul fizic puternic, adică prin masaj, îl poate pune în legătură cu trupul de

acum. Îl pot face să recunoască asta, să pună capăt respingerii subconştiente şi resentimentului. Aici intervine rolul uleiurilor; mărul pădureţ e un excelent element relaxant. Combinate, cele două trebuie să-l ajute să-şi accepte adevărata existenţă.

– Uimitor. Vorbeşti ca o expertă în domeniul respingerii trupurilor de către posedaţi.

– Nu fac decât să adaptez câteva metode vechi. Există unele precedente convingătoare. Asta nu se deosebeşte prea mult de bine-cunoscuta anorexie.

– Ei, fii serioasă!

– Aşa este. În numeroase cazuri, fetele nu pot accepta evoluţia lor sexuală. Ele încearcă să-şi recapete trupul pe care l-au pierdut slăbind până la greutatea pe care o aveau înainte, cu consecinţe dezastruoase. Aici, pe planeta aceasta, toţi sunteţi convinşi că aţi devenit îngeri sau zeişori, ori cine ştie ce prostie. Vă închipuiţi că aici este o adevărată grădină a raiului, iar voi sunteţi tinerii nemuritori care se zbenguie în jurul fântânii arteziene. Asemenea unei femei-politician care crede prostiile pe care le rosteşte, şi voi aţi încercat să vă convingeţi că iluziile voastre sunt la fel de solide ca realitatea. Dar nu sunt.

Zâmbetul lui arăta că nu o credea.

– Putem crea. Ştii asta. Ai făcut-o şi tu.

– Am modelat materia, nimic altceva. Am luat o lamă magică şi invizibilă în minte şi am tot tăiat până am obţinut forma dorită. Caracterul materiei rămâne întotdeauna acelaşi. Se uită prin curte spre trântorii care îşi petreceau pauza în micile insule de umbră din apropierea zidurilor. Câteva perechi de ochi îi urmăreau cu mintea în altă parte. Vino înăuntru, spuse ea.

După ce stătuse ascunsă în pădure atâta vreme, şi avea noi puteri, Carmitha nu se obişnuise să păstreze ordinea în căruţă. Luca se uită politicos în jur în timp ce ea dădu deoparte hainele întinse pe scaunul ei şi îi făcu semn să ia loc. Ea se aşeză pe pat.

– Nu am zis nimic în faţa lui Susannah, dar cred că trebuie să o spun cuiva.

– Despre ce e vorba? întrebă el cu luare-aminte.

– Nu cred că a fost vorba doar de malnutriţie. Am simţit protuberanţe tari de carne pe sub pielea lui. Dacă nu s-ar fi topit în mod atât de vădit, aş fi zis că i-au crescut noi muşchi. Numai că nu am simţit ţesut muscular. Îşi muşcă buza. Asta nu-mi oferă prea multe variante.

Lui Luca îi trebui mult timp pentru a pricepe ce spunea Carmitha. În primul rând pentru că voia cu disperare să evite concluzia.

– Tumori? zise el încet.
– O să-l examinez minuţios când îi voi face primul masaj. Dar nu ştiu ce altceva ar putea fi. Şi are multe chestii din astea, Luca.
– Of, Iisuse Hristoase. Îl poţi vindeca, da? În Confederaţie nu se înregistrează cazuri de cancer ca la noi pe vremea mea.
– Confederaţia le poate trata, adevărat. Însă nu există o soluţie unică, pentru nicio tabletă a secolului al XXVII-lea, a cărei formulă să o găsesc eu din senin şi să o realizez într-un laborator de chimie. Este nevoie de nanonice medicale funcţionale şi de oameni care să ştie cum să le folosească. În primul rând, Norfolkul nu a avut niciodată aşa ceva. Cred că va trebui să cauţi medici calificaţi. Treaba asta mă depăşeşte.
– Uf, la naiba. Ţinând degetele larg desfăcute, îşi ridică mâinile tremurânde în dreptul feţei. Nu putem.
– Luca, şi tu ţi-ai schimbat trupul. Dar nu ai făcut-o la fel de rău ca Johan. Dar ai făcut-o. Ai netezit ridurile şi ai restrâns burta. Dacă vrei să te examinez, pot să o fac acum. Nu va afla nimeni.
– Nu.
Era prima oară când îi părea rău de el.
– Cum vrei. Dacă te răzgândeşti... începu să deschidă uşile micilor dulapuri de lemn, pregătind lucrurile pe care voia să le ducă în camera lui Johan.
– Carmitha, spuse Luca încet. Ce naiba s-a întâmplat de te-ai culcat cu Grant pentru bani?
– Ce fel de întrebare mai e şi asta?
– Ştii prea bine la ce mă refer. O fată ca tine. Eşti deşteaptă, tânără şi al naibii de atrăgătoare. Puteai alege orice tânăr îţi doreai, chiar din familiile latifundiarilor. Asta se ştia. Dar de ce el?
Ea întinse fulgerător braţul şi îl prinse strâns cu degetele de bărbie, împiedicându-l să să uite în altă parte, astfel că el îi văzu expresia de furie de pe chip.
– Grant, ziua asta trebuia să vină de mult.
– Dar nu...
– Taci. Eşti el, ori măcar asculţi. Şi de data asta nu-ţi poţi bloca mintea. Eşti prea disperat să vezi în afară. Nu-i aşa?
El nu reuşi decât să icnească, pentru că ea îl strânse şi mai puternic de bărbie.
– El te-a făcut să gândeşti, aşa e? Acel Luca. Te-a făcut să te opreşti şi să arunci o privire la lumea ta minunată. Ei, bine, are dreptul să întrebe, de ce a trebuit să fac pe târfa cu tine? Motivul este că am făcut-o destul de lesne. Îmi admiri independenţa, spiritul liber. Ei, independenţa asta costă. Mi-ar trebui un anotimp întreg de muncă la

livezi ca să câştig destui bani pentru a schimba o singură roată la căruţa asta. O roată stricată, o piatră pe jumătate ascunsă în noroi, iar libertatea îmi este răpită. Obada se face din lemn de ghimpe, şi pot tăia şi rindelui şi singură o porţiune, dacă am vreun necaz. Însă rulmenţii şi spiţele se fac în fabricile voastre. Şi am nevoie de roţi elastice pentru că nu există drumuri ca lumea. Voi nu le construiţi, pentru că vreţi ca toată lumea să folosească trenurile. Dacă oamenii ar avea maşini, asta ar scoate întreaga economie de sub controlul vostru, idealul pe care îl aveţi. Iar eu nici nu vreau să mă gândesc cât de mult costă un cal ca Olivier şi hrana lui. În cazul acesta iată răspunsul meu, care e uşor de înţeles. O fac pentru bani, pentru că nu am de ales. M-am născut ca târfă a voastră. I-aţi transformat pe toţi de pe planeta asta în târfe. Libertăţile voastre de latifundiari se cumpără pe seama noastră. Te las să mă ai pentru că o să mă plăteşti bine, iar bacşişul pe care mi-l laşi cu atâta generozitate înseamnă că nu trebuie să o fac prea des. Eşti o marfă, Grant, tu şi ceilalţi latifundiari. Eşti o valută valoroasă, nimic mai mult.

Apoi îl împinse puternic deoparte. El se lovi cu ceafa de acoperişul curbat al căruţei, ţipând şi chircindu-se. Îşi puse mâna la ceafă să se frece şi când şi-o retrase văzu că era mânjită de sânge. Îi aruncă femeii o privire speriată.

– Vindecă-te singur, îi spuse ea. Şi după aceea, pleacă.

*

Pentru un oraş care interzicea toate survolările comerciale, în Nova Kong existau un număr surprinzător de mare de veghetori-ai-cerului. Atenţia lor era îndreptată în mod invariabil asupra Palatului Apollo, înregistrând deplasările avionetelor cu ioni, avioanelor şi avioanelor spaţiale care veneau şi plecau de pe platformele de aterizare şi din curţi. Volumul, ora sosirii şi licenţa vehiculelor reprezentau indicatori folositori privind genul de activitate diplomatică şi de gestionare a crizei pe care o desfăşura personalul familiei Saldana. Reţeaua de comunicaţii a Kulu avea chiar două site-uri oficiale tip buletin rezervate subiectului – monitorizate atent de ISA pentru a exista certitudinea că nu se foloseau senzori activi.

După declanşarea crizei posedării, entuziaştii vegherii cerului îi asigurau spaţiului aerian al palatului genul de acoperire egalat doar de senzorii de apărare ai oraşului. Aparatele civile folosite de miniştrii adjuncţi şi de puţoii de veri regali dispăruseră. Acum doar vehiculele militare ţâşneau plecând şi sosind printre rotondele ornamentate şi coşurile de fum din piatră. Chiar şi aşa, însemnele lor de escadrilă ofereau unele indicii privind genul de pasageri şi mărfuri pe care le

transportau. Buletinele de bârfe erau bine alimentate de veghetori-ai-cerului (cu câteva contribuţii din partea dezinformării ISA).

În acea dimineaţă, în care oraşul era acoperit de nori cenuşii care slobozeau lapoviţă peste bulevarde şi parcuri, între celelalte douăzeci de aterizări, ei înregistrară cu sfinţenie sosirea a patru avionete de la escadrila 585 a Puşcaşilor Marini Regali. Rolul oficial al escadrilei 585 era logistic, o descriere suficient de cuprinzătoare pentru a include multe păcate. Drept urmare, prezenţa lor trecu neobservată.

La fel de nebăgată în seamă fu şi sosirea, în intervalul precedent de treizeci de ore, a unor nave de război de pe diferite planete, între altele, Oshanko, New Washington, Petersburg şi Nanjing, care erau parcate în acele momente pe orbite ecuatoriale joase. Cu ele veniseră prinţul Tokama, vicepreşedintele Jim Sanderson, prim-ministrul Korjenev şi preşedintele Camerei Reprezentanţilor, Ku Rongi. Secretul referitor la sosirea acelor oaspeţi puternici era atât de bine păstrat încât nici măcar Ministerul de Externe al Kulu nu fusese înştiinţat şi, bineînţeles, ambasadele planetelor respective nu aveau habar de asta.

Premierului, Lady Phillipa Oshin, îi reveni sarcina de a-i întâmpina când avionetele lor coborâră, una după alta, în curtea interioară. Le zâmbi cu fermitate politicoasă în timp ce puşcaşii marinei îi testară pe fiecare pentru a descoperi paraziţi electrici, lucru pe care aceştia îl acceptară cu un aplomb identic. Mănăstirile palatului erau neobişnuit de pustii la ora la care ea îi escortă în biroul privat al regelui. Alastair al II-lea se ridică de pe scaunul adânc aflat înapoia biroului său pentru a-i primi mai cordial. Un buştean impresionant ardea în vatra şemineului, alungând răcoarea care venea dinspre curtea interioară spre care dădeau ferestrele-uşă. Castanii din jurul peluzei bine îngrijite erau lipsiţi de frunze, astfel încât crengile lor sclipeau sub incrustaţiile de gheaţă care aminteau de un cuarţ aglomerat.

Lady Phillipa se aşeză la un capăt al biroului, alături de ducele de Salion; oaspeţii luară loc pe scaunele căptuşite cu piele verde din faţa lui Alastair.

– Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit, spuse regele.

– Ambasadorul tău a spus că era ceva important, zise Jim Sanderson. Iar relaţiile noastre diplomatice sunt îndeajuns de vechi ca să îmi mişc fundul până aici. Deşi trebuie să precizez că ar trebui să fiu acasă, unde sunt vizibil pentru votanţii mei. În această situaţie de criză este mai important decât orice să pari sigur pe tine.

– Înţeleg, spuse Alastair. Dacă îmi permiţi să fac o observaţie, criza iese în prezent din domeniul încrederii publicului.

– Da, am auzit că Mortonridge are probleme.

– Ritmul înaintării a scăzut după Ketton, recunoscu ducele de Salion. Însă câştigăm teren şi îi deposedăm pe locuitori.

– Foarte bine. Dar ce are asta de-a face cu noi? V-am acordat deja ajutor atât cât puteam în mod rezonabil.

– Credem că a sosit timpul să luăm nişte decizii pozitive privind politicile de adoptat pentru înfrângerea posedaţilor.

Amuzat, Korjenev îşi drese glasul.

– Aşadar, ne-ai convocat în secret pentru a discuta această acţiune, în loc să o supunem Adunării? Mă simt ca un membru al nu ştiu cărei cabale care pune la cale o revoluţie.

– Întocmai, spuse regele.

Zâmbetul lui Korjenev păli.

– Confederaţia decade, le spuse ducele de Salion oaspeţilor, care se arătară surprinşi. Economiile lumilor dezvoltate ca ale noastre suferă grav din cauza carantinei impuse flotei stelare civile. Planetele de mâna a doua sunt paralizate. Capone a acţionat de-a dreptul sclipitor prin zborurile de infiltrare şi prin lovitura dată Trafalgarului. Populaţiile noastre se află într-o stare de asediu emoţional şi psihic. Încet, dar sigur, zborurile care încalcă starea de carantină continuă să răspândească posedarea. Iar acum Pământul, miezul militar şi industrial al întregii Confederaţii, a fost infectat. Dacă nu avem Pământul de partea noastră, întreaga ecuaţie se schimbă. Dacă vrem să supravieţuim, trebuie să luăm în calcul pierderea lui.

– Stai puţin, spuse Jim Sanderson. Posedaţii au pus stăpânire pe două arcologii, nimic mai mult. Nu putem scoate Pământul din ecuaţie cu atâta uşurinţă. DSIG este o agenţie cât se poate de dură, ea va crăpa câte capete va fi nevoie pentru a-i izgoni pe posedaţi.

Alastair se uită spre duce şi îi dădu aprobarea printr-un semn din cap.

– Potrivit contactului nostru din DSIG, acum cinci arcologii găzduiesc posedaţi.

Prinţul Tokama ridică o sprânceană.

– Şi noi suntem bine informaţi, domnule. Înainte de a părăsi Oshanko nu mi s-a spus nimic referitor la o asemenea evoluţie.

– Jumătate din navele auxiliare ale Marinei Regale nu fac decât să desfăşoare acţiuni de curierat pentru noi, spuse ducele. Suntem la curent, dar chiar şi aceste informaţii sunt vechi de câteva zile. Potrivit informării noastre, cea mai gravă situaţie se înregistrează la New York, însă celelalte patru arcologii vor cădea pradă posedaţilor în cel mult câteva săptămâni. Guvcentralul a acţionat lăudabil de rapid oprind vac-trenurile, dar noi credem că în cele din urmă posedaţii se

vor răspândi şi în celelalte arcologii. Posedaţii pot supravieţui climei Pământului fără protecţie tehnologică.

– Şi asta nici măcar nu este marea problemă, spuse Alastair. Populaţia de pe Lalonde era de aproximativ douăzeci de milioane, dintre care presupunem că minimum optzeci şi cinci la sută erau posedaţi. Împreună, ar avea suficientă putere energistică pentru a scoate planeta din univers. Populaţia oficială a New Yorkului este de trei sute de milioane de oameni. Toţi aceştia ar avea mai multă putere decât e nevoie pentru a muta Pământul. Nici măcar nu vor trebui să aştepte până la preluarea celorlalte arcologii.

– O observaţie pertinentă, dar Haloul O'Neill va rămâne cu siguranţă, spuse Ku Rongi. Aceasta este principala sursă de comerţ cu Confederaţia. Tranzacţiile cu sistemul Sol se vor diminua, nu vor dispărea.

– Da, din fericire, replică ducele. Sursa noastră din cadrul DSIG afirmă că încă nu se ştie exact cum au reuşit posedaţii să străpungă sistemele de apărare ale Pământului. De aceea, este posibil ca ei să se răspândească şi printre asteroizii Haloului. Cealaltă problemă cu care se confruntă Haloul este că în momentul în care Pământul va fi mutat în alt tărâm, câmpul său gravitaţional va dispărea odată cu el. Iar asteroizii Haloului se vor dispersa din punct de vedere fizic.

– Prea bine, spuse prinţul Tokama. Sunt convins că analiştii voştri au realizat un raport definitiv privind urmarea acestor evenimente. Aşadar, presupunând că rămânem fără Pământ şi fără o parte dintre resursele Haloului, care credeţi că este cea mai eficientă politică pe care ar trebui să o urmăm?

– Olton Haaker şi Consiliul Politic au dat ordin de atac total Marinei Confederaţiei împotriva flotei lui Capone, răspunse ducele. Asta ar trebui să pună capăt dominaţiei Organizaţiei şi să permită posedaţilor de pe Noua Californie să procedeze aşa cum ar fi firesc. O vor devia, îndepărtându-se, eliminând astfel ameninţarea altor zboruri de infiltrare şi a terorismului cu ajutorul antimateriei. Noi propunem să ducem această politică până la capăt.

– Sistemele stelare industrializate ar trebui să se alinieze într-o Confederaţie-miez, spuse Lady Phillipa. Deocamdată, facem eforturi periculos de extinse în încercarea de a menţine carantina şi de a sprijini acţiuni precum cea de pe Mortonridge. Costurile nu pot fi suportate, pur şi simplu, mai ales în actualele condiţii de contracţie economică. Dacă ne reducem sferele de influenţă, costurile se vor reduce considerabil, iar eficienţa forţelor noastre militare în menţinerea securităţii într-un volum mai mic de spaţiu se va

îmbunătăţi în mod corespunzător. Având în vedere securitatea sporită, am putea începe să facem din nou comerţ între noi.

– Vrei să spui că nimeni nu va avea dreptul de a intra în acest spaţiu?

– În esenţă, da. Vom extinde procesul de autorizare guvernamentală pe care îl aplicăm în prezent pentru a include şi navele stelare comerciale. Oricărei nave înregistrate într-unul dintre sistemele stelare sigure i se va permite zborul între sisteme, cu condiţia unei inspecţii de securitate rezonabile. Navele care ar veni din sisteme nesigure nu vor avea drept de andocare. Cu alte cuvinte, ne marcăm perimetrul şi îl păzim foarte bine.

– Şi celelalte planete, spuse Korjenev, cele pe care le lăsăm în afară? Cum vezi viitorul lor?

– În primul rând, ele sunt sursa principală a problemelor, replică ducele. Ele nu-şi controlează eficient aşezările de pe asteroizi, lucru care încurajează zboruri de încălcare a carantinei, ceea ce creează perspectiva ca posedaţii să pătrundă fără probleme în alt sistem stelar.

– Şi atunci, le abandonăm, pur şi simplu?

– Retrăgând sprijinul militar necondiţionat, ele vor fi silite să preia răspunderea pe care au evitat-o până acum. Având carantina actuală în vigoare, aşezările lor marginale industriale de pe asteroizi sunt oricum inviolabile. De fapt, am subvenţionat statutul lor de suspendare pentru proprietari. Imediat ce situaţia se va rezolva, asteroizii vor fi conservaţi, iar populaţiile lor vor reveni pe planeta terracompatibilă a sistemului stelar natal. În sine, acest lucru va reduce în mod considerabil numărul de rute pe care posedaţii pot continua să se răspândească. S-ar putea să scăpăm de incursiunea lor în acest univers. Dacă vor vedea că nu pot ajunge pe alte planete, cei care au rămas se vor duce în acel nou tărâm al lor.

– Şi după aceea, ce se va întâmpla? întrebă Jim Anderson. De acord, recuperăm mai tot ce am pierdut în termeni financiari. Susţin ideea asta. Dar ea nu rezolvă nimic pe termen lung. Chiar dacă posedaţii o şterg de aici şi ne lasă în pace, tot va trebui să avem în vedere corpurile *oamenilor* pe care i-au răpit şi i-au făcut sclavi. Există sute de milioane care depind de noi, sperând să îi salvăm, iar ei probabil că sunt deja miliarde. Acesta e un procentaj mare din specia noastră. Nu putem ignora aşa ceva. Chestiunea sufletelor şi a ceea ce ni se întâmplă după moarte trebuie să fie analizată cu mare atenţie. Asta speram când am venit aici, să aud o idee nouă.

– Dacă ar fi existat o soluţie la îndemână, am fi găsit-o până acum, spuse regele. Cercetările şi eforturile care s-au făcut în această

privinţă nu au precedent în istorie. Fiecare universitate, fiecare companie şi fiecare laborator militar, fiecare minte fertilă din opt sute de sisteme stelare locuite lucrează la asta. Cea mai bună soluţie care s-a găsit până în prezent este posibilitatea unei antimemorii-ziua de apoi pentru sufletele din lumea de dincolo. Cu greu poate fi acceptat un asemenea masacru în masă drept răspuns, chiar dacă el poate fi făcut să funcţioneze. Trebuie să privim problema dintr-un cu totul alt unghi. Pentru a face asta, avem nevoie de stabilitate şi de un grad rezonabil de prosperitate ca o protecţie pentru a putea acţiona. Societatea va trebui să se schimbe din multe puncte de vedere; iar mai toate aceste schimbări se vor dovedi profund tulburătoare. Nu se ştie dacă asta va întări sau va distruge cu totul credinţa noastră în Dumnezeu.

– Văd logica vorbelor tale, spuse Korjenev. Dar ce facem cu Adunarea şi cu Marina Confederaţiei? Ele există pentru protejarea tuturor planetelor, fără deosebire.

– În ultimă instanţă, spuse Lady Phillipa, se pune problema că unii se aleg cu foloasele şi alţii… Şi noi, cei din această încăpere, ne alegem cu ponoasele. Nu abandonăm pe nimeni, ci restructurăm politica pentru a avea o reacţie mai realistă faţă de actuala criză. Dacă ea ar putea fi rezolvată rapid, atunci nu am avea nevoie decât de o carantină şi câteva zboruri de interdicţie. Cum acest lucru nu s-a întâmplat, va trebui să luăm o decizie dură şi să ne pregătim pentru o mare şi îndelungată încercare. Este singura cale pe care le-o putem oferi celor deja posedaţi care au vreo şansă de a-şi recăpăta identitatea într-o bună zi.

– Câte alte sisteme stelare crezi că se vor alătura acestei Confederaţii-miez? întrebă prinţul Tokama.

– Credem că nouăzeci şi trei de sisteme deţin o infrastructură tehnico-industrială deplin dezvoltată ca să poată fi admise. Nu preconizăm ca această Confederaţie să fie o mică elită. Analiza noastră fiscală arată că multe stele ar fi capabile să înregistreze o creştere economică modestă, dar constantă, prin relaţii bilaterale.

– Intenţionezi să îi inviţi pe edenişti să se alăture acestei Confederaţii? întrebă Ku Rongi.

– Desigur, răspunse regele. De fapt, ne-am inspirat de la ei. După Pernik, ei au demonstrat o hotărâre admirabilă în ceea ce priveşte apărarea habitatelor lor de infiltrări. Este exact genul de hotărâre pe care dorim să o introducem şi noi toţi. Dacă două planete şi asteroizii în evoluţie ar fi făcut acelaşi lucru de la început, nu ne-am afla într-o asemenea situaţie îngrozitoare.

Jim Sanderson se uită spre ceilalţi trei invitaţi, apoi se întoarse spre rege.

– Bine, îl voi informa pe preşedinte şi-i voi spune că va primi sprijinul meu. Nu e ceea ce doream, dar măcar este vorba de ceva practic.

– Onorabilul meu tată va fi înştiinţat, spuse prinţul Tokama. Va trebui să aducă propunerea voastră la cunoştinţa Curţii Imperiale, dar nu întrevăd nicio problemă dacă pot fi convinse suficient de multe planete.

Korjenev şi Ku Rongi îşi dădură acordul, promiţând să transmită propunerea guvernatorului lor. Regele le strânse mâinile şi rosti câteva cuvinte de mulţumire către fiecare dintre invitaţii care erau conduşi afară. Nu îi grăbi, însă timpul era esenţial; următorii patru reprezentanţi importanţi aveau să sosească în decurs de o oră. Escadrila 585 avea în program trei zile foarte ocupate.

*

O sută optzeci şi şapte de terminusuri de gaură de vierme se deschiseră într-o sincronizare impresionantă la un milion de kilometri depărtare de Arnstadt, exact între planetă şi soarele ei. Şoimii-de-vid ieşiră din nişe şi se aranjară imediat într-o formaţie de apărare sferică, cu diametrul de cinci mii de kilometri, scanând spaţiul cu câmpurile de distorsiune şi senzorii lor pentru a depista în apropiere orice semn de activitate tehnologică. Detectară platformele DS ale planetei, desigur; o reţea mult redusă după invazia reuşită a Organizaţiei. Cu toate acestea, sateliţii locali dotaţi cu senzori îi descoperiseră deja, iar restul platformelor rămase pe orbita înaltă îi luaseră deja în obiectiv. Reţeaua DS era întărită de nave de luptă ale flotei Organizaţiei, dintre care o sută optsprezece se aflau deja pe orbite, împreună cu douăzeci şi trei de şoimi-de-iad, la care se adăugau doar şase platforme noi pentru orbită joasă, aduse din Noua Californie (folosite în primul rând pentru a impune domnia Organizaţiei la sol). Prezenţa lor, îndeosebi împreună cu viespile-de-luptă pe bază de antimaterie, pe care le aveau la bord unele dintre ele, întărise în mod eficient scutul de apărare planetară până la nivelul care existase când reţeaua DS fusese pe deplin funcţională.

Capone şi Emmet Mordden erau convinşi că Organizaţia putea înfrânge orice forţă de intervenţie alcătuită din nave de luptă pe care Confederaţia le-ar fi trimis în încercarea de a ocupa spaţiul de deasupra planetei Arnstadt. În orice caz, doar stăpânirea de către Organizaţie a acelui spaţiu împiedicase scoaterea planetei din univers de către posedaţii de la sol, practic inhibându-l pe Primul-amiral.

Adevărat, recent se înregistrase o creştere considerabilă a raidurilor fulgerătoare, în care şoimii-de-vid înghiţiseră ca să distrugă viespi-de-luptă şi muniţii ascunse, dar puţine dintre proiectile îşi nimeriseră ţintele – procentul de interceptări era de peste nouăzeci şi cinci la sută. Starea de alertă permanentă ajutase echipajele care controlau sateliţii-senzor să atingă o rată superioară de eficienţă; şi având în vedere câmpurile de distorsiune ale şoimilor-de-iad, exista convingerea fermă că nimic nu se putea apropia suficient de mult de aşezările de pe asteroizi sau de staţiile industriale pentru a produce daune importante.

Nimic nu se întâmplă în primele două minute după ieşirea şoimilor-de-vid. Fiecare dintre părţi căuta indicii pentru a descoperi ce intenţiona cealaltă. Şeful Organizaţiei nu ştia cum să interpreteze acest lucru. O forţă de şoimi-de-vid într-o asemenea formaţie era în mod normal destinată unei operaţiuni de apărare, permiţând unei flote mai numeroase de nave de luptă adamiste să intervină cu impunitate. Însă o sută optzeci de nave reprezentau un număr colosal pentru un detaşament care să asigure un cap de pod, fiind probabil forţa de intervenţie în integralitatea ei. Şi distanţa era neobişnuită: în acele momente se afla în afara razei efective de angajare a viespilor-de-luptă. Însă viespile-de-luptă acţionate de antimaterie aveau să îi ofere un avantaj Organizaţiei, permiţându-i să angajeze atacatorii în timp ce se îndreptau spre planetă. Şoimii-de-vid confirmară că Organizaţia nu îi putea ajunge – decât dacă şoimii-de-iad preferau să înghită pentru a se angaja în confruntare. Niciunul dintre ei nu făcu acest lucru. Începură să se deschidă alte terminusuri de găuri de vierme. Apoi nava adamistă apăru în mijlocul formaţiei sferice de apărare.

Amiralul Kolhammer folosea cuirasatul *Illustrious* drept navă-amiral. Dimensiunile lui îi permiteau să aibă la bord efectivul complet de personal tactic şi îi asigura acestuia un compartiment independent complet utilat de comandă şi control, aflat pe punte. Nicio altă navă din Marina Confederaţiei nu era mai bine dotată pentru a coordona o forţă de atac de o asemenea anvergură, deşi, în ciuda pădurii de antene cu care se lăuda *Illustrious,* membrii personalului tactic întâmpinau dificultăţi în a stabili şi menţine comunicarea cu toate cele peste o mie de nave aflate sub comanda lor.

Lucru care accentua monumentala putere pe care o reprezentau, navelor forţelor de intervenţie le trebuiră treizeci şi cinci de minute pentru a încheia manevra de emergenţă. Ofiţerilor şi echipajelor din flota Organizaţiei li se păru că vedeau un torent de nave care nu se mai sfârşea.

Oamenii din personalul lui Kolhammer începură să datavizeze navele cu noi vectori imediat ce stabiliră contactul. Propulsiile de fuziune licăriră aprinzându-se, făcând forţa de intervenţie să alcătuiască o formaţie uriaşă sub formă de disc. Toate acele jeturi de plasmă, concentrate într-un singur loc, produseră o ceaţă alb-violet, mai strălucitoare decât soarele. Oamenii de pe suprafaţa planetei văzură atacatorii ca pe un petic de mărimea unei monede care se deschidea, având ca fundal centrul fotosferei orbitoare. Un semn tulburător a ceea ce va urma.

Opt sute de nave adamiste de luptă alcătuiră nucleul noii formaţii de atac, în timp ce cinci sute de şoimi-de-vid se strânseră la periferia acestora. După ce se stabilizară poziţiile lor relative, propulsiile principale prinseră viaţă, făcând navele să accelereze spre planetă cu opt *g.* Şoimii-de-vid îşi extinseră câmpurile de distorsiune şi egalară acceleraţia camarazilor lor tehnologici.

Giganticul spectacol neuroiconic se roti încet în mintea lui Motela Kolhammer, fiecare navă fiind un punct minuscul de lumină aurie care trasa o etichetă de vector de culoare violetă. O goană direct spre masa solidă a planetei din faţă, reprezentată de o sferă de abanos fără trăsături. Forţa straturilor de apărare planetară era ilustrată de cochiliile translucide şi colorate înfăşurate în jurul întunericului. Navele mai aveau de parcurs ceva drum până să ajungă la cochilia galbenă aflată cel mai departe în exterior. Şi deocamdată niciuna dintre părţi nu lansase vreun proiectil.

Simularea îi sugeră un ciocan care loveşte un ou, lucru redat cu o artă imposibil de delicată pentru ceea ce înfăţişa de fapt. Chiar şi el era îngrozit de nivelul de violenţă ce avea să se dezlănţuie când cele două forţe se vor ciocni în lumea fizică. Ceva la care nu se aşteptase niciodată. Însă tradiţia Marinei Confederaţiei era să împiedice tocmai acel gen de monstruozitate, nu să o instige. Nu-şi putu reprima sentimentul de ruşine generat de faptul că ştia că asta se petrecea deoarece politicienii considerau că Marina dăduse greş în ceea ce privea principala sa îndatorire.

Lucru şi mai straniu, faptul de a şti şi povara cunoaşterii erau suportabile tocmai din cauza acelor politicieni. Înşişi oamenii care declaraseră că atacul trebuia întreprins făcuseră posibilă desfăşurarea lui cu pierderi umane minime – din partea marinei. Insistând asupra unui succes total, Consiliul Politic îi acordase lui Kolhammer singurul lucru după care comandanţii militari tânjesc înainte de a intra în bătălie: o forţă de foc copleşitoare.

Forţa de intervenţie a lui Kolhammer acceleră în mod constant spre Arnstadt cu opt *g* timp de treizeci de minute. Când dădu ordin navelor

stelare să îşi oprească propulsiile, acestea se aflau la o sută zece mii de kilometri depărtare, exact la limitele reţelei exterioare DS, şi se deplasau cu peste o sută cincizeci de kilometri pe secundă. Fregatele, cuirasatele şi şoimii-de-vid lansară fiecare câte o salvă de viespi-de-luptă. Fiecare dronă era preprogramată să funcţioneze autonom în mod de lucru de căutare şi distrugere. Un scenariu perfect de angajare: orice fragment de materie de deasupra planetei Arnstadt, de la meteoriţii interplanetari de mărimea unei pietricele şi până la staţiile industriale lungi de kilometri, de la MSV-uri (navele funcţionale de sprijin) la asteroizi, era clasificat drept ostil. Navele Marinei Confederaţiei nu trebuiau să stea pentru a superviza atacul prin legături criptate de comunicaţie; nu vor exista salve trase de viespile-de-luptă ale Organizaţiei care să fie contracarate de nave şi nici manevre de evitare la doisprezece *g.* Niciun risc.

Navele de luptă adamiste începură să se îndepărteze prin salturi. Interstiţiile de gaură de vierme se deschiseră, ducând unii şoimi-de-vid pe coordonatele de rendez-vous. Doar *Illustrious,* zece fregate de escortă şi trei sute dintre şoimii-de-vid însoţitori rămaseră să urmărească deznodământul. Acum toate decelerau până la zece *g,* în timp ce armada alcătuită din treizeci şi două de mii de viespi-de-luptă îşi continua drumul înainte, accelerând până la maximum douăzeci şi cinci de *g.*

Era o încleştare care avea un singur deznodământ din momentul în care fusese declanşată. Chiar cu cele peste cinci mii de viespi-de-luptă acţionate cu antimaterie, pe care le avea la dispoziţie, Organizaţia nu putea face nimic pentru a opri armele care se apropiau. Confederaţia avea de partea sa incredibila forţă conferită de numărul de viespi-de-luptă, iar viteza tot mai mare cu care acestea se apropiau le crea un avantaj cinetic copleşitor. Distrugerea se putea realiza doar printr-o lovitură directă din prima încercare; submuniţiile de apărare nu mai aveau a doua şansă.

Şoimii-de-iad înghiţiră în masă fără a se mai deranja să consulte Comanda DS a planetei Arnstadt. Înainte de a efectua salturile, fregatele Organizaţiei începură să-şi retracteze catargele cu senzori şi antenele parabolice de comunicaţie în locaşurile din corpurile lor. Cele care aveau misiuni de luptă pe orbite joase începură să accelereze la mulţi *g,* străduindu-se să atingă o altitudine unde să-şi poată folosi cu succes nodurile de modelare.

Câmpurile de distorsiune ale şoimilor-de-vid examinară presiunea pe care fregatele Organizaţiei o exercitară asupra spaţiu-timpului pentru a scăpa. Fiecare combinaţie de compresie şi traiectorie a energiei era unică, permiţând o singură coordonată posibilă de

emergenţă. Trei şoimi-de-vid se îndepărtară prin manevre de înghiţire în urmărirea fiecărei nave a Organizaţiei, având ordin să o stopeze şi să o distrugă. Cum după emergenţă navele de luptă adamiste aveau nevoie de câteva secunde pentru a-şi extinde senzorii, şoimii-de-vid aveau la dispoziţie un mic interval în care ţintele lor erau cu desăvârşire lipsite de posibilitatea de a se apăra. Kolhammer hotărâse ca niciuna dintre ele să nu mai revină pe Noua Californie pentru a întări puterea lui Capone şi a-i spori rezervele de antimaterie la rezervele lui.

Viespile-de-luptă din roiul atacator începură să-şi lanseze submuniţiile, creând în spaţiu un filigran dens de foc alb care se întindea pe zeci de mii de kilometri. Pulsurile minuscule, de scurtă durată, ale gazului violet ţâşniră în mod aleatoriu când sateliţii cu senzor de la exteriorul reţelei DS detonară. Apoi, pe măsură ce erau distruse tot mai multe instalaţii ale planetei, exploziile începură să se multiplice. Roiul zbură fulgerător peste primul dintre cei patru asteroizi-aşezări ai planetei, care urmau orbite geosincrone, copleşind capacitatea lor de apărare. Suliţele cinetice şi submuniţiile cu focos nuclear izbiră roca, dând naştere la sute de cratere iradiate. Uriaşe cataracte de ioni şi magmă zburară spre spaţiu după fiecare lovitură primită, iar rotaţia asteroidului le curbă brusc, învăluindu-se într-o cromosferă groasă, psihedelică. După aceea fură lovite platformele DS din inelul al doilea şi navetele interorbitale. Acestora le urmă un alt asteroid. Pentru o clipă, se creă impresia că sălbăticia pură a armelor dăduse naştere la o reacţie de fisiune în interiorul structurii atomice a rocii. Pictura pointilistă luxuriantă de explozii se contopi într-o singură descărcare radiantă de intensitate stelară. Apoi uniformitatea luminii se destrămă. În miezul său, asteroidul se sfărâmase, eliberând un potop de resturi topite, declanşând un val de explozii în cascadă pe măsură ce fiecare nouă ţintă era interceptată de submuniţii.

Apăsat puternic în pernele fotoliului de acceleraţie de molecule mai grele decât plumbul, Motela Kolhammer urmări rezultate printr-o combinaţie de datavizări senzoriale optice şi suprapuneri grafice de tactică. Cele două deveneau imposibil de deosebit pe măsură ce realitatea începu să imite afişarea electronică. Cochilii distincte de lumină învăluiau planeta când norii de plasmă se răceau şi se extindeau. În mod inevitabil, cel mai mare număr de vehicule, staţii şi hardware DS erau amplasate pe orbită joasă. Drept urmare, când submuniţiile trecură prin ele, undele din explozia rezultată deveniră o mantie de lumină solidă care înconjură întreaga planetă, ascunzând-o oricărui observator din afară.

Dedesubtul acelei mantii, resturile cădeau spre sol, creând furtuni pirotehnice care erau atrăgătoare până la fascinaţie. Dâre de flăcări ionice ţâşniră prin atmosfera superioară ca o lapoviţă de meteoriţi maligni care încălziră stratosfera până la temperaturi de furnal. O strălucire puternică de culoare roşu aprins se ridică din nori pentru a le întâmpina.

Illustrious parcurse rapid optzeci de mii de kilometri peste Polul Sud al planetei în timp ce posedaţii de la sol îşi rosteau vraja ca o incantaţie. Primul avertisment veni când câmpul gravitaţional planetar se cutremură, deviind traiectoria cuirasatului cu câţiva metri. Giulgiul de lumină din jurul planetei Arnstadt nu se stinse, ci doar îşi schimbă culoarea, vălurindu-se de-a lungul spectrului spre un splendid violet când se contractă. Senzorii de spectru optic trebuiră să aducă on-line câteva filtre de protecţie în decurs de câteva minute, întrucât sursa se contracta spre punctul de dispariţie.

Motela Kolhammer menţinu un senzor optic aliniat pe zona acuzator de pustie, căutând vreun semn al masei planetei. Toate rezultatele se dovediră negative.

– Spune-i escortei noastre să efectueze un salt spre coordonata de rendez-vous a forţei de intervenţie, spuse el personalului tactic. Apoi calculaţi un curs spre Noua Californie.

*

Sarha căzu prin bocaportul deschis şi ajunse în cabina căpitanului, ignorând scara din compozit de culoare întunecată şi permiţând ca acceleraţia de jumătate de *g* să o tragă în jos, ajungând precis pe punte. Ateriză flexându-şi genunchii cu graţie.

– Baletul a pierdut mult când ai ales să mergi la universitatea de astroinginerie, spuse Joshua.

Purtând doar un şort, stătea în mijlocul încăperii şi, folosind un prosop, se ungea cu un gel cu parfum de lămâie.

Ea îi aruncă un zâmbet băieţos.

– Ştiu cum să exploatez în avantajul meu atracţia gravitaţională scăzută.

– Sper că Ashly apreciază asta.

– Nu înţeleg la ce faci aluzie.

– Hm. În fine, ce faci?

– Oficial, dau raportul de activitate după încheierea cartului, domnule. La fel ca ieri.

Salutului ei îi lipsi eficienţa.

– Adică la fel ca alaltăieri.

– Ai dreptate. A, am depistat pierderea din conducta aceea de alimentare a masei de reacţie. Cineva a slăbit-o când s-au instalat

rezervoarele în magaziile de marfă, o joncţiune era aliniată prost. Beaulieu spune că se va ocupa de ea astăzi. Între timp, am izolat conducta; avem destulă redundanţă pentru a menţine fluxul optim.

– Da, bine, fascinant.

Mototoli prosopul şi îl aruncă de-a curmezişul cabinei, făcându-l să descrie un arc scund. Ateriză exact în centrul gurii căscate a silozului, apoi şerpui în jos.

Ea îl urmări dispărând.

– Vreau să menţin ridicat volumul fluidului. S-ar putea să avem nevoie de el.

– Sigur. Cum au fost salturile lui Liol?

Ştia deja, desigur. Când se trezea, prima lui grijă era să verifice jurnalul de bord al navei *Lady Mac.* Liol încheiase cinci salturi în timpul ultimului cart, fiecare în esenţă impecabil, potrivit computerului de zbor. Nu asta era însă problema.

– Bune.

– Hm.

– În regulă, care e problema? Credeam că voi doi vă înţelegeaţi bine în ultimele zile. Nu-i poţi critica activitatea.

– Nu o fac. Joshua îşi scoase un tricou curat dintr-un dulap. Doar că în zilele astea cer sfaturi şi păreri multor oameni. Nu e un lucru lăudabil pentru un căpitan. Ar trebui să fac instantaneu aprecieri perfecte.

– Dacă m-ai întreba în legătură cu direcţionarea navei, m-aş îngrijora. În rest… Flutură moale o mână, creând un uşor curent de aer. În primul rând, noi doi am călătorit în cuşca asta cu zero *g.* Ştiu că nu stabileşti contactul cu oamenii la fel ca alţii. Deci, dacă vrei ajutor în privinţa asta, sunt aici.

– Ce vrei să spui cu contactul?

– Joshua, ai cutreierat Inelul Ruinelor când aveai optsprezece ani. Acest lucru nu e firesc. Ar fi trebuit să mergi la petreceri.

– Am mers.

– Ba nu, te-ai culcat cu o mulţime de fete între zboruri.

– Aşa fac toţi la vârsta asta.

– Asta visează să facă băieţii de optsprezece ani, cel puţin adamiştii. Ceilalţi sunt ocupaţi să pătrundă ca pe tobogan în lumea adulţilor şi încearcă disperaţi să descopere cum naiba funcţionează şi de ce e tot atât de dificil şi de dureros. Cum să gestionezi prietenii, relaţii, despărţiri; chestii din astea.

– Faci totul să sune de parcă ar trebui să dăm un examen.

– Aşa e, deşi adaptarea durează aproape toată viaţa. Nici măcar nu începi să revizuieşti situaţia.

– Iisuse. Asta e foarte profund, îndeosebi la ora asta a dimineţii. Ce vrei să spui?

– Nimic. Tu eşti cel tulburat. Ştiu foarte bine că nu are nicio legătură cu misiunea noastră. De aceea cred că o să te conving să-mi spui ce te frământă şi că e în regulă să discutăm despre asta. Când sunt apropiaţi, aşa procedează oamenii. E normal.

– Balet şi psihologie, da?

– M-ai luat în echipaj pentru specializările mele multiple.

– De acord, spuse Joshua. Ea avea dreptate, îi venea greu să vorbească despre această problemă. E vorba de Louise.

– Aha! Păpuşa de pe Norfolk. Cea foarte tânără.

– Nu e… începu el mecanic. Lipsa de expresie de pe faţa lui Sarha îl făcu să se oprească. Ei, e foarte tânără. Cred că am profitat de asta.

– A, bravo. Nu am crezut vreodată că voi trăi ziua în care să te aud vorbind astfel. De data asta ce te frământă? Te foloseşti de poziţia ta ca de o armă paralizantă.

– Ba nu!

– Te rog. Când s-a întâmplat să te duci pe vreo planetă sau chiar într-un port fără steaua ta strălucitoare de căpitan pe umăr? Îi aruncă un zâmbet înţelegător. Chiar simţi ceva pentru ea, nu?

– Nu mai mult decât în mod obişnuit. Doar că niciuna dintre celelalte prietene ale mele nu a ajuns să fie posedată. Iisuse, am avut un indiciu cum a fost. Nu pot să nu mă gândesc cum trebuie să fi fost pentru ea, cât de respingător. Era atât de dulce, nu avea ce să caute într-o lume în care oamenilor li se întâmplă astfel de lucruri.

– Cu noi nu e la fel?

– Înţelegi ce vreau să spun. Ai făcut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le faci, ai accesat senzovizări de ştiri reale. Ştim bine că universul ăsta e cumplit. Asta ajută puţin. La fel ca orice altceva. Dar Louise – la naiba, şi surioara ei, la fel. Am plecat şi le-am lăsat acolo, aşa cum facem întotdeauna.

– Doar ştii că posedaţii cruţă copiii. Stephanie Ash a adus de pe Ombey o mulţime de copii. Am accesat raportul.

– Louise nu era copil. Sigur a fost posedată.

– Nu ştii cu certitudine. Dacă era suficient de inteligentă, putea scăpa de ei.

– Mă îndoiesc. Nu este chiar atât de abilă.

– Probabil că avea nişte trăsături uimitor de atrăgătoare dacă a avut un asemenea efect asupra ta.

El îşi aduse aminte de călătoria cu căruţa până la Cricklade după ce abia se cunoscuseră, observaţiile ei despre Norfolk şi natura sa. El fusese de acord cu aproape tot ce spusese ea.

– Nu avea ştiinţa străzii. Şi acesta este genul de egoism mizer de care ai nevoie ca să scapi de posedaţi.

– Chiar crezi că nu a reuşit să scape, nu-i aşa?

– Da.

– Te consideri răspunzător pentru ea?

– Nu tocmai răspunzător. Dar cred că mă considera persoana care avea să o ia de la conacul Cricklade.

– Vai de mine, dar ce i-a creat o asemenea impresie, mă întreb?

Joshua îi ignoră cuvintele.

– Am abandonat-o, purtându-mă ca de obicei. Nu e un sentiment plăcut, Sarha. Era o fată foarte atrăgătoare, chiar dacă fusese crescută pe Norfolk. Dacă s-ar fi născut în alt loc, probabil că…

Rămase tăcut, mototolind tricoul şi evitând să privească în ochii uimiţi ai Sarhei.

– Spune tot, îl îndemnă ea.

– Să spun ce?

– Probabil că te-ai fi căsătorit cu ea.

– Nu m-aş fi căsătorit cu ea. Spun doar că dacă ar fi beneficiat de o copilărie corespunzătoare în loc să crească în acea mascaradă medievală ridicolă, ar fi existat o şansă să avem o relaţie ceva mai de durată decât de obicei.

– Ei, asta vine ca o uşurare, zise rar Sarha.

– Acum ce am mai făcut? exclamă el.

– Eşti Joshua. Preţ de o clipă, am crezut că începi să evoluezi. Nu te-ai auzit ce-ai spus? Nu avea educaţia necesară pentru a deveni membru al echipajului de pe *Lady Mac*, prin urmare asta nu poate interveni între voi. Nu te-ai gândit nicio clipă să renunţi la stilul tău de viaţă pentru a fi alături de ea.

– Nu pot!

– Pentru că *Lady Mac* este mai importantă decât proprietatea Cricklade, care reprezintă viaţa ei. Corect? Deci o iubeşti, Joshua? Ori te simţi vinovat pentru că s-a întâmplat ca una dintre fetele cu care te-ai culcat şi pe care le-ai abandonat să fie capturată şi posedată?

– Iisuse! Ce încerci să-mi faci?

– Încerc să te înţeleg, Joshua. Şi să te ajut dacă pot. Asta contează pentru tine. Este important. Trebuie să ştii de ce.

– Nu ştiu de ce. Ştiu doar că mă îngrijorează soarta ei. Poate că mă simt vinovat. Poate sunt furios pentru felul în care universul ne-a băgat în rahat.

– Destul de adevărat. Toţi ne simţim în acelaşi fel. Cel puţin noi încercăm să facem ceva. Nu poţi zbura cu *Lady Mac* spre Norfolk pentru a o salva. Aşa cum ştie toată lumea, asta este situaţia.

El îi aruncă un surâs trist.

– Da. Cred că şi eu sunt egoist. Trebuie să fac ceva. Eu.

– E felul de egoism de care are nevoie acum Confederaţia.

– Oricum, tot nu e cinstit ce i s-a întâmplat. Suferă fără să aibă vreo vină. Dacă acest Zeu Adormit este atât de puternic pe cât cred Tyrathca, atunci el va avea o explicaţie.

– Spunem asta despre propriile noastre zeităţi încă de când le-am inventat. Este o greşeală să presupui că el împărtăşeşte morala şi etica noastră. De fapt, este foarte evident că nu. Dacă ar fi aşa, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Am trăi toţi în rai.

– Vrei să zici că argumentul împotriva intervenţiei divine rămâne indestructibil?

– Da, liberul-arbitru spune că trebuie să alegem singuri. Fără asta, viaţa nu ar avea sens; am fi ca nişte insecte care am trăi aşa cum ne dictează instinctele. Luciditatea trebuie să-şi aibă importanţa ei.

Joshua se aplecă şi o sărută recunoscător pe frunte.

– Ne vâră în belele, de obicei. Cum să spun, uită-te la mine. Sunt o epavă. Conştiinţa provoacă suferinţe.

Ieşiră împreună pe puntea de comandă. Liol şi Dahybi stăteau întinşi pe canapelele de acceleraţie şi păreau plictisiţi. Samuel tocmai ieşea prin bocaport.

– A durat cam mult până la predarea serviciului, remarcă Liol cu glas acid.

– Nu te descurci şi singur? îl întrebă Joshua.

– Chiar dacă ai trup de Calvert, nu uita care dintre noi are mai multă experienţă.

– Nu în toate domeniile, acolo nu eşti tare.

– Am ieşit din schimb, anunţă Dahybi cu glas apăsat. Ghearele de prindere ale canapelei se desfăcură, permiţându-i să îşi aşeze picioarele pe podeaua punţii. Sarha, vii?

Joshua şi Liol îşi zâmbiră. Căpitanul făcu un gest politicos spre bocaportul din podea, iar fratele său îi răspunse cu o plecăciune elegantă.

– Mulţumesc, domnule căpitan.

– Dacă tot sunteţi în bucătărie, nu mi-ar strica un mic dejun, strigă Joshua după ei.

Nu primi niciun răspuns. El şi Samual se aşezară pe canapelele de acceleraţie. Edenistul devenea un priceput ofiţer de sisteme, ajutând echipajul în timpul carturilor, aşa cum procedaseră şi celelalte echipe de specialişti care călătoriseră cu ei. Chiar şi Monica se integrase.

Joshua accesă computerul de bord. Graficele de traiectorie şi schemele de stare se suprapuneau peste imaginile exterioare culese de senzori. Spaţiul devenise extrem de impresionant.

La trei ani-lumină în faţă, Mastrit-PJ emitea o lumină puternică de culoare roşu-aprins peste spuma mată care îmbrăca fuzelajul navei stelare. Nebuloasa Orion învăluia jumătate din peisajul stelar spre nordul galactic al navei *Lady Mac:* o tapiserie tridimensională magnifică de gaz luminiscent, cu o suprafaţă turbulentă şi furioasă, alcătuită din nori roşii, verzi şi turcoaz care se încleştau, în vreme ce oceanele rivale, cu care erau în antagonism de trei milioane de ani, îşi azvârleau spuma energetică în mod haotic, în toate direcţiile. Înăuntru, era înnodat cu proplide discurile protoplanetare strălucitoare care se condensau din acea vâltoare. Exact în centru se aflau cele patru stele masive, extrem de fierbinţi, ale căror fenomenale raze ultraviolete iluminau şi energizau întreaga întindere colosală de gaz interstelar.

Joshua ajunsese să adore topologia infinit de variată a nebuloasei când zburaseră încet, ieşind din spaţiul Confederaţiei pentru a pluti în jurul ei. Era vie într-un mod pe care biologia fizică nu o putea egala, întrucât curenţii şi piedicile ascunse erau de un trilion de ori mai complexe decât orice s-ar fi putut vedea la o celulă pe bază de hidrocarburi. Decăzând şi curgând în timp geologic, dar şi cu rapiditate, stelele disperate, tinere, care aglomerau interiorul, declanşau furtuni enorme de gaz ultrafierbinte, propagând unde de şoc care călătoreau cu peste o sută cincizeci de mii de kilometri pe oră. Acestea căpătau forma unor bucle care se încreţeau şi se răsuceau sinuos, iar capetele lor zdrenţuite licăreau strălucitor când se desfăceau în evantai, răspândind energia care gonea de-a lungul lor.

Pentru echipajele de pe *Lady Mac* şi *Oenone*, urmărirea nebuloasei înlocuise orice alte forme de distracţie cunoscute. Frumuseţea ei maiestuoasă le îmbunătăţise considerabil starea de spirit: indiferent de deznodământ, zborul lor era unic în istorie.

Joshua şi Syrinx hotărâseră să ocolească în zbor sudul galactic al nebuloasei, o aproximare a rutei urmate de Tanjuntic-RI. În primele etape folosiseră date de la observatoarele Confederaţiei pentru a naviga în jurul faldurilor extrem de instabile ale norului şi ale proeminenţelor licărinde vizibile din spaţiul uman, chiar dacă imaginile erau depăşite de o mie cinci sute de ani. Însă, după primele zile, traversau un spaţiu nevăzut vreodată de telescoapele umane. Viteza se reduse, deoarece trebuia să înceapă a scana în faţă în

căutarea stelelor şi a norilor de praf, dar şi a cicloanelor largi de parseci întregi de gaz iridiscent.

Cu mult înainte ca Mastrit-PJ să devină vizibilă, luminile sale colorară şuviţele exterioare, mai reci, ale nebuloasei, ca un răsărit pe două zile. Navele zburară mai departe, în timp ce în jurul lor strălucirea roşie se îngroşă. Imediat ce steaua răsări deplin la şapte sute de ani-lumină depărtare, măsurătorile paralaxei le permiseră celor de pe nava *Oenone* să calculeze poziţia, după care stabiliră o traiectorie precisă direct spre ea.

Acum, Joshua pilota *Lady Mac* spre penultima coordonată de salt. Radarul îi arătă nava *Oenone,* aflată la o mie de kilometri depărtare, egalând acceleraţia sa de jumătate de *g.* Rata de ardere era mai puternică decât aceea folosită de obicei de navele adamiste, însă cele două nave nu-şi modificaseră mult delta-v-ul în timpul zborului de ocolire a nebuloasei, preferând să aştepte până când vor stabili direcţia spre Mastrit-PJ, după care vor egala viteza cu aceea a gigantei roşii.

– Rata de ardere se menţine constantă, spuse Samuel, după ce rulară programe de diagnosticare. Joshua, ai aici câteva tuburi de propulsie de calitate. Ar trebui să avem sub şaizeci la sută din combustibilul de fuziune rămas când facem saltul.

– Destul de bine, după părerea mea. Să sperăm că nu stoarcem prea mult delta-v-ul în căutarea unui refugiu. Vreau să ţin toată antimateria în rezervă pentru Zeul Adormit.

– Aşadar, eşti sigur de rezultat?

Uimit de propria încredere în sine, Joshua se gândi o clipă ce răspuns să dea. Era un contrast plăcut faţă de neliniştea pe care o simţea pentru soarta Louisei. Era vorba de intuiţie, un tonic împotriva conştiinţei.

– Da. Cred că da. Cel puţin, pentru partea asta.

Diagrama de vector, de culoare oranj, pe care i-o dataviza computerul de zbor în nanonicele neurale îi arătă că se apropia coordonata de salt. Începu să reducă acceleraţia şi datavizĭ un avertisment pentru echipaj. Samuel începu să retracteze catargele cu senzori şi panourile de termopurjare.

Lady Mac făcu prima saltul, acoperind doi ani şi jumătate lumină. *Oenone* ţâşni din gaura ei de vierme şase secunde mai târziu, la o distanţă liniştitoare de o sută cincizeci de kilometri. Mastrit-PJ nu era chiar un disc, deşi cu ochiul liber era greu de spus, din cauza strălucirii lui puternice. De la doar jumătate de an-lumină depărtare, lumina lui roşie era suficientă pentru a scălda, făcându-le de nevăzut, nebuloasa şi majoritatea stelelor.

– Am fost lovit de lasere cu mai puţină forţă, murmură Joshua când filtrele senzorilor interveniră pentru a devia ploaia de fotoni.
– Şi-a încheiat recent faza de expansiune, spuse Samuel. În termeni astronomici, asta abia s-a întâmplat.
– Exploziile stelare sunt evenimente şi mai rapide. Asta s-a petrecut în urmă cu cel puţin cincisprezece mii de ani.
– Imediat ce are loc explozia iniţială, urmează o lungă perioadă de schimbare în interiorul fotosferei care se stabilizează. În orice caz, energia totală emisă este impresionantă. În ceea ce priveşte această latură a galaxiei, ea întrece nebuloasa în strălucire.
Joshua verifică afişajele neuroiconice.
– Căldură zero, şi foarte puţine radiaţii. Densitatea particulelor este la nivel normal, însă au existat fluctuaţii tot timpul cât am ocolit nebuloasa. Datavizǎ computerului de bord să stabilească o legătură de comunicaţii cu *Oenone.* Cum ne descurcăm cu coordonata definitivă?
– Tocmai corectam estimările mele anterioare, îi răspunse şoimul-de-vid. Peste cinci minute voi avea cifrele finale.
– Bine.
După ce depistaseră Mastrit-PJ, Joshua verificase cifrele pe care *Oenone* le furnizase în două rânduri, mai mult din interes decât din neîncredere. De fiecare dată se dovediseră mai bune decât cele furnizate de senzorii tehnologici ai navei *Lady Mac.* După aceea, nici nu se mai deranjase să le obţină de la propria navă.
– Cred că am putea măsura limita fotosferei cu o aproximaţie de o mie de kilometri, datavizǎ Syrinx. Este problematică definirea exactă a locului în care se termină ea şi începe spaţiul. Teoriile susţin că ar fi vorba despre o zonă de efervescenţă care are între cinci sute şi jumătate de milion de kilometri grosime.
– Aplicăm planul A, datavizǎ Joshua drept răspuns.
– Aşa cred şi eu. Până în prezent, totul s-a verificat, aşa cum era de aşteptat. Kempster a activat senzorii pe care îi avem, şi înregistrează totul ca memorie flek. Cred că ne va anunţa dacă el şi Renato vor depista vreo anomalie.
– Bine. Între timp, voi calcula un vector iniţial pentru a lăsa *Lady Mac* la viteză relativă neutră. Pot ajusta asta după ce termini de calculat coordonata.
Bănui că *Oenone* îi putea furniza vectorul corespunzător în câteva milisecunde. Însă, la naiba, avea şi el mândria lui.
Detectoarele de stele ale navei *Lady Mac* se fixară asupra noii constelaţii pe care o cartografiaseră. Trecu programele de navigaţie în mod de lucru primar şi începu să introducă datele brute.

*

Joshua şi Syrinx hotărâseră asupra unui interval de câteva ore până să facă saltul final spre Mastrit-PJ. Asta în parte din cauză că nu-i cunoşteau poziţia exactă şi nici mărimea. Imediat ce aveau să fie stabilite, intenţionau să iasă în plan ecliptic, la o distanţă sigură deasupra fotosferei, având viteza egală cu cea a stelei. Din acel punct dominant vor putea să scaneze spaţiul până la o distanţă considerabilă. Din punct de vedere logic, rămăşiţele civilizaţiei de început a Tyrathca trebuiau să orbiteze la Ecuatorul stelei, probabil pe o planetă de mărimea lui Pluto, care supravieţuise exploziei, ori pe un asteroid mare din inelul Oort. Deşi volumul de spaţiu era evident uriaş, sărind în incremente constante în jurul Ecuatorului Mastrit-PJ, până la urmă urmau să descopere ceea ce căutau.

Oenone îşi va petrece timpul pentru încărcarea completă a celulelor de modelare a energiei din radiaţii cosmice (economisind astfel combustibil de fuziune). Asta avea să pregătească şoimul-de-vid pentru a continua căutarea, dar astfel avea capacitatea de a se retrage la o distanţă considerabilă, egalând facilitatea de salt secvenţial a lui *Lady Mac,* asta în cazul în care ar fi pătruns din greşeală într-un mediu xenoc înarmat şi ostil. Acela era un scenariu imaginativ pentru situaţia cea mai gravă, conceput de Joshua, Ashly, Monica, Samuel şi (surprinzător) Ruben. Despre care ceilalţi le spuseră binedispuşi că era vecin cu paranoia totală. După cum se dovedi, făcuseră o treabă bună.

*

O stea este un câmp permanent de bătălie a forţelor primare, în principal acelea ale căldurii şi atracţiei gravitaţionale care se manifestă prin expansiune şi contracţie. În miezul ei, o stea cu secvenţă principală este o uriaşă reacţie de fuziune a hidrogenului, încălzind restul masei suficient pentru a contracara contracţia gravitaţională. Cu toate acestea, fuziunea este finită, în sensul că funcţionează atât timp cât este alimentată, în vreme ce gravitaţia este eternă.

După miliarde de ani de luminiscenţă continuă, Mastrit-PJ epuizase atomii de hidrogen din miez, arzându-i şi transformându-i în heliu inert. Producţia de energie prin fuziune continuă într-o mică anvelopă de hidrogen prinsă în jurul regiunii centrale, producând şi mai mult heliu care se afunda treptat în interior. Temperatura, presiunea şi densitatea începură să se modifice pe măsură ce anvelopa prelua de la miez principala sursă de căldură. În cele din urmă, toate stelele ajung în acest punct de cotitură şi de mărimea lor depinde ce se va întâmpla în continuare.

Mastrit-PJ era o dată şi jumătate mai mare decât soarele Pământului, prea mare pentru a suferi un declin spre degenerescenţa în electroni şi prea mic pentru a deveni o supernovă. Drept urmare, soarta lui era inevitabilă.

Pe măsură ce avea loc transformarea structurii sale interne, Mastrit-PJ ieşi din secvenţa sa originală de luminozitate stabilă într-un ritm din ce în ce mai precipitat. Straturile sale exterioare începură să se extindă, încălzite de curenţii de convecţie care ţâşneau în sus din anvelopa de fuziune tot mai mare, în timp ce, în interiorul anvelopei, miezul îşi continuă contracţia gravitaţională când zăpada de atomi de heliu alunecă în jos, adăugându-se masei sale. Pe măsură ce miezul se contracta, căldura şi densitatea acestuia crescură până când temperatura depăşi cifra magică de o sută douăzeci de milioane de grade Kelvin, punct la care se produse fuziunea heliului.

Mastrit-PJ se diviză în două entităţi distincte şi foarte diferite: centrul ardea cu o vigoare reînnoită în timp ce îşi continua contracţia, iar straturile exterioare se umflau şi se răceau de-a lungul spectrului, de la alb prin galben şi ajungând la roşu. Acum, steaua radia cantitatea fenomenală de căldură a miezului său prin intermediul curenţilor de convecţie de mărimea orbitelor planetare, generând o luminozitate unică şi pentru gigantele roşii, deşi, în acelaşi timp în care se producea potopul de lumină şi căldură, temperatura straturilor de suprafaţă scăzu până în jur de douăsprezece mii de grade K, atât de departe erau de miez.

Aceea era epoca de evoluţie stelară de care fugiseră Tyrathca. Steaua în expansiune se dilatase, ajungând să aibă raza de peste patru sute de ori mai mare faţă de cea iniţială, rămânând în cele din urmă la un diametru de şase sute şaptezeci de milioane de kilometri. Mătură cele trei planete interioare, incluzând lumea fiinţelor Tyrathca, şi devoră cu rapiditate cele două gigante gazoase exterioare. Vreme de câteva milenii pline de glorie, cometele îngheţate din centura Oort căpătară viaţă când substanţele volatile din componenţa lor erupseră, încercuind noul titan arzând cu un sclipitor colier stacojiu fragil, ca şi cum un miliard de rachete primitive ar fi migrat spre interior. Însă chiar dacă au fost sărăcite curând, orificiile de evacuare a substanţelor chimice se uscară, lăsând doar stânci asemănătoare clincherului, care se roteau supuse pe orbita lor de patru secole. Nu exista o linie precisă pentru a arăta unde se termina steaua şi unde începea spaţiul, dar hidrogenul arzând se subţia, devenind un vânt solar care bătea permanent, pătrunzând în galaxie. Cu toate acestea, în scopul catalogării şi informării navigaţionale, *Oenone* defini

periferia lui Mastrit-PJ la şapte sute optzeci de milioane de kilometrii de miezul invizibil.

*

Lady Macbeth ieşi prima la distanţa respectabilă de cincizeci de milioane de kilometri deasupra mării strălucitoare de particule care se dizolvau. Spaţiul normal încetase să existe, lăsând nava stelară să plutească între două universuri paralele de lumină. Pe de o parte, vârtejurile spectrale ale nebuloasei, înfrumuseţată de stele tinere şi sclipitoare; pe de alta, un deşert plat, lipsit de trăsături, alcătuit din fotoni fierbinţi de culoare aurie.

Oenone ieşi la douăzeci de kilometri depărtare de întunecata navă adamistă.

– Contact stabilit, datavizǎ Joshua drept confirmare către Syrinx, când antena lor recepţionă fasciculul cu rază scurtă emis de *Oenone.*

Toată gama de senzori de supraveghere ai navei *Lady Mac* apărură din nişele sale aflate în fuzelaj, împreună cu noile sisteme pe care le solicitase Kempster. Văzu de altfel o gamă similară apărând din capsulele ce se aflau pe suporturile lor de marfă de pe partea inferioară a fuzelajului şoimului-de-vid.

– Vă văd, răspunse ea. Confirmăm că nu există roci sau nori de praf în vecinătatea noastră imediată. Începem verificarea cu senzori.

– Şi noi.

– Care este profilul vostru termic?

– Rezistă foarte bine, răspunse Sarha, după ce îl consultă. E cald acolo, dar nu chiar atât de rău ca în cazul apropierii de staţia care producea antimaterie. Panourile noastre de termopurjare pot radia căldura mai repede decât o absorb. Cu toate astea, nu e indicat să zburăm mult mai aproape. Iar dacă poţi să ne asiguri o manevră continuă de rostogolire lentă, aş fi foarte fericită. Aşa evităm acumularea de puncte fierbinţi pe fuzelaj.

– O să fac tot ce se poate, îi spuse el. Syrinx, putem face faţă. Dar voi?

– Nu e nicio problemă la o asemenea distanţă. Izolaţia cu spumă este intactă.

– Bine.

El porni propulsoarele ionice de la ecuatorul navei, iniţiind rostogolirea lentă ca a unei ţepuşe pe grătar, aşa cum îi ceruse Sarha.

Membrii echipajului erau toţi la posturile lor de pe puntea de comandă, pregătiţi să reacţioneze la orice situaţie neaşteptată pe care ar fi putut să o creeze giganta roşie. Samuel şi Monica se aflau jos, în salonul principal din capsula B, pe care o împărţeau cu Alkad, Peter şi Oski, care accesau datele emise de senzori. Rezultatele de pe

Oenone le erau prezentate direct lui Parker, Kempster şi Renato. Navele făceau schimb de date în timp real, permiţându-le experţilor să le analizeze simultan.

Imaginea spaţiului local se alcătui curând, prin cartografierea curentului puternic de particule care curgeau prin dreptul corpului navei. Afară nu era chiar vid.

– Mai calm decât mediul lui Jupiter, comentă Syrinx. Dar la fel de periculos.

– Nu există atât de multe radiaţii precum am anticipat noi, spuse Alkad.

– Probabil că masa de hidrogen le absoarbe înainte de a ajunge la suprafaţă.

Senzorii optici şi infraroşii realizau scanări lente ale spaţiului aflat mai departe de suprafaţa gigantei roşii. Programele de analiză căutară puncte de lumină mişcătoare care să indice asteroizi sau corpuri de mărimea unor luni mici, chiar o planetă. Câmpul de distorsiune al lui *Oenone* descoperi puţină uniformitate locală a spaţiului-timp care să curbeze masa. Vântul solar puternic părea să fi măturat totul în depărtări. Desigur, ei cercetau mai puţin de unu la sută din drumul orbital ecuatorial.

Primul rezultat fu primit de la un simplu senzor de frecvenţe microunde, care recepţionă un puls neidentificat ce ţinuse mai puţin de o secundă. Venea dintr-un loc aflat mai aproape de suprafaţă.

– Kempster? datavиză Oski. Există posibilitatea ca o gigantă roşie să emită microunde?

– Potrivit teoriilor actuale, nu există aşa ceva, îi răspunse surprins astronomul.

– Căpitane, putem să ne uităm la sursă mai de aproape, te rog?

Pe puntea de comandă, Joshua se uită spre Dahybi în semn de avertisment. Intuiţia îi făcu inima să bată mai tare.

– Statutul nodului?

– Putem efectua un salt fără probleme, căpitane, spuse Dahybi încet.

– Liol, monitorizează detectoarele de război electronic, te rog. Vreau să acţionăm în aşa fel încât să fim în perfectă siguranţă.

Computerul de zbor anunţă că senzorii recepţionaseră alt puls de microunde.

– Seamănă foarte mult cu radarul, spuse Beaulieu. Dar nu este o semnătură ce poate fi recunoscută ca fiind a Confederaţiei. Şi nici nu seamănă cu aceea folosită de navele Tyrathca.

– Oski, voi comuta zona de focalizare a senzorilor noştri, zise Joshua.

Grupurile de senzori pasivi şi activi se rotiră la capetele catargelor pe care erau montaţi, pentru a studia direcţia din care venise pulsul. Computerul de zbor asamblă rezultatele obţinute de senzori într-o imagine neuroiconică generalizată, în conformitate cu programele sale de guvernare a generării de grafice, aproximând structura fizică pe care o furniza subrutina de îmbunătăţire a imaginii şi combinând-o cu profilul său termic şi electromagnetic.

– Să-mi aduci aminte, spuse Sarha cu glas reţinut. După părerea profesională a echipei noastre de experţi, ne aflăm aici ca să găsim o civilizaţie moartă de eoni, şi ale cărei relicve vor fi foarte greu de descoperit. Asta ne-ai vândut, nu-i aşa?

Cele mai puternice telescoape pe care le aveau *Oenone* şi *Lady Mac* fură aliniate imediat asupra structurii pe care grupurile de senzori o localizaseră, amplificând şi clarificând prima imagine cu rezoluţie scăzută. La douăzeci de milioane de kilometri în faţa celor două nave stelare, aflat pe orbită, un oraş plutea imperturbabil deasupra florilor fierbând încet ale curenţilor de convecţie care conturau suprafaţa gigantei roşii. Spectrografia confirmă prezenţa de silicaţi, compuşi de carbon, metale uşoare şi apă. Microundele bâzâiau deasupra foişoarelor lui. Câmpuri magnetice sub formă de aripă de fluture băteau într-un ritm constant ca al inimii. O pădure de spini amintind de florete se ridica din partea lui întunecată, lucind la capătul spectrului infraroşu, în timp ce radiau în exterior o sarcină termică enormă.

Avea cinci mii de kilometri diametru.

21

În loc să rişte interceptarea ordinelor trimise prin reţeaua londoneză de comunicaţii, Quinn folosi simpla sincronizare. Indiferent cât de nevinovat ar fi fost mesajul, există oricând posibilitatea ca supercopoii să identifice lanţul de transmitere. Chiar dacă îşi închipuiau că îl eliminaseră în urma loviturii de la casa parohială Heights, vor urmări orice semn de alţi posedaţi în arcologie. O procedură standard. Dacă ar fi fost în locul lor, Quinn ar fi procedat la fel. Dar paranoia lor se mai diminuase în mijlocul flăcărilor şi morţii care cuprinsese apartamentul de la ultimul etaj al turnului. După o asemenea lovitură se va înregistra o uşoară relaxare a eforturilor, revenindu-se la rutina stabilită, fără a se apela la căutări mai active. Asta îi oferea perioada de graţie pe care şi-o dorise.

Din necesitate, Londra era acum destinată să devină capitala Imperiului său pe Pământ. O asemenea onoare va fi acordată vechiului oraş şi domurilor înconjurătoare prin folosirea de posedaţi ca discipoli pentru a propaga doctrina Lui. Însă existau probleme inerente legate de recrutarea lor. Chiar şi aceştia manifestau rezerve când trebuiau să respecte strict şi dureros scriptura Fratelui Domnului. Aşa cum aflase pe Jesup, în afară de oameni ca Billy-Joe şi Dwyer, coerciţia prin violenţă era câteodată necesară pentru obţinerea cooperării depline a membrilor non-sectei. Până şi Quinn avea limite în ce privea numărul de oameni pe care îi putea intimida în acelaşi timp. Şi fără o astfel de respectare strictă a cauzei Lui, posedaţii vor face ceea ce făcuseră mereu şi vor fura lumea din acel univers. Quinn nu putea îngădui asta, aşa că adoptase o strategie mai potrivită, inspirându-se masiv din exemplele date de Capone, exploatând ostilitatea şi avariţia pe care cei mai mulţi posedaţi o manifestau la întoarcerea în univers.

Posedaţii din Lancini fuseseră răspândiţi atent şi în mare secret în întreaga arcologie şi primiseră instrucţiuni foarte amănunţite. Viteza era cheia succesului. La ora stabilită, fiecare dintre ei urma să intre într-o clădire aleasă dinainte şi să deschidă materia nopţii pentru posedare. Când lucrătorii aveau să sosească a doua zi, vor fi posedaţi unul câte unul, făcând numărul acestora să crească în mod considerabil, dar fără să înregistreze o expansiune exponenţială. Quinn voia să aibă la dispoziţie în jur de cincisprezece mii de posedaţi până a doua zi la ora zece dimineaţa.

Odată realizat acest deziderat, posedaţii vor ieşi din clădirile lor şi se vor dispersa fizic în toată arcologia. Atunci, autorităţile nu vor mai putea face prea multe. În medie, era nevoie de cinci până la zece poliţişti bine înarmaţi pentru a elimina un posedat. Chiar dacă aceştia puteau fi depistaţi cu ajutorul aparaturii electronice, poliţia nu avea pur şi simplu forţa umană necesară să facă faţă. Quinn era gata să parieze că Guvcentralul nu va folosi cincisprezece mii de lovituri DS împotriva Londrei. Iar restul populaţiei va deveni ostatica lui.

Cât se vor desfăşura toate acestea, Quinn va înfiinţa un grup de bază de loialişti care să acţioneze mai mult pentru a impune disciplina. Iarăşi, o ierarhie bazată pe modelul Organizaţiei. Posedaţii nou-creaţi trebuiau învăţaţi că era necesar să menţină statu-quo-ul şi încurajaţi să ia ca ţinte poliţişti şi personal al administraţiei locale – oricine putea opune rezistenţă în mod organizat. O a doua etapă va consta în blocarea tuturor rutelor de transport, apoi capturarea centrelor de producere a energiei, apei şi hranei. Vor rezulta o sută de noi feude, ale căror obligaţii vor fi supunerea şi plata tributului către noul Mesia.

După înfiinţarea imperiului, Quinn intenţiona să pună la lucru tehnicienii posedaţi pentru elaborarea de metode sigure de transport care să îi permită să ducă în alte arcologii cruciada Fratelui Domnului. În cele din urmă, vor reuşi să aibă acces la Haloul O'Neill. De acolo, era doar o chestiune de timp până când Noaptea Lui avea să cadă pe acea parte a galaxiei.

*

În noaptea de după incidentul de la casa parohială Heights, poliţiştii Appleton şi Moyles patrulau prin zona lor obişnuită din centrul Westminsterului. La ora două dimineaţa, când maşina lor trecu pe lângă vechea casă a Parlamentului şi coti pe Victoria Street, era linişte. Erau puţini pietoni care mergeau de-a lungul faţadelor inexpresive din sticlă ale clădirilor de birouri ale agenţiilor guvernamentale, care transformaseră strada într-un canion adânc. Poliţiştii se obişnuiseră cu situaţia; acela era, la urma urmelor, un cartier birocratic cu puţini locuitori permanenţi şi cu o viaţă de noapte restrânsă care nu prea atrăgea pe cineva după ce magazinele şi birourile se închideau. Deşi, în ultimele zile, chiar şi numărul puţinilor petrecăreţi sau vizitatori ai zonei se redusese mult, ajungând aproape la zero.

Un cadavru căzu fără zgomot din cerul negru de deasupra arcadelor de iluminare şi se zdrobi de caldarâm la treizeci de metri în faţa lui Appleton şi a lui Moyles. Procesorul de control puse automat în revers puterea transmisă la motoarele roţilor şi făcu vehiculul să

vireze brusc la dreapta. Frânară şi opriră aproape lângă cadavrul zdrobit. Sângele curgea din mânecile şi cracii pantalonilor costumului sport dintr-o singură piesă şi se împrăştia în bălţi mari pe suprafaţa de betoncarbon.

Appleton datavizǎ o alertă de prioritate către secţia lui de poliţie, cerând întăriri, în vreme ce Moyles dădu ordin ca ruta dinspre Victoria Street să fie închisă, iar traficul să fie deviat de procesoare departe de acea zonă. Coborâră din maşina de patrulare cu carabinele cu gloanţe statice pregătite, rămânând pe poziţie în spatele uşilor blindate. Cu implanturile retiniene scanară în jur în toate spectrele, activând în mod primar de lucru programele de detectare a mişcării. Pe o rază de o sută de metri nu era nimeni pe trotuar sau pe stradă. Aşadar, nu exista posibilitatea imediată a unei ambuscade.

Precauţi, ei începură să scaneze falezele înalte şi netede din sticlă şi beton de o parte şi de alta, căutând din ochi vreo fereastră deschisă pe care să fi zburat acel om. Nu văzură niciuna.

– De pe acoperiş? întrebă Appleton agitat.

Roti apoi carabina, descriind un arc larg şi încercând parcă să acopere jumătate din arcologie.

Ofiţerii de serviciu de la secţia de poliţie accesau deja grila de senzori de la domul Westminster, privind în jos din structura geodezică şi văzându-i pe cei doi ofiţeri ghemuiţi alături de maşina lor. Nimeni nu era pe acoperişurile clădirilor care mărgineau strada.

– E mort? strigă Moyles.

Appleton îşi linse buzele în timp ce analiza riscul de a părăsi adăpostul oferit de uşa maşinii ca să se apropie de cadavru.

– Aşa cred. Judecând după carnea zdrobită şi însângerată, tipul era bătrân, chiar bătrân. Nu am constatat nici mişcare, nici respiraţie. Simţurile lui îmbunătăţite nu detectară nicio bătaie de inimă. Apoi văzu semnele făcute cu fierul roşu pe pieptul victimei. Of, la dracu'!

*

Echipa de constructori civili repară gaura din domul Westminster cu o promptitudine lăudabilă.

O mică flotă de module pe şenile traversară vastul edificiu de cristal, ridicând un segment de înlocuire. Scoaterea vechiului hexagon şi izolarea noului segment pe acelaşi loc durară douăsprezece ore. Fură iniţiate apoi teste cu un generator de sudare moleculară, pentru a exista siguranţa că panoul era integrat ferm cu restul sistemelor de apărare ale domului, alimentate cu energie.

Verificarea traverselor cu zăbrele din carbon superrezistent şi întărirea şuviţelor suspecte de structură geodezică încă se desfăşurau

la căderea întunericului; activitatea continuă la lumina farurilor de la modulele cu şenile.

Mult dedesubtul acelui loc, îndepărtarea resturilor turnului casei parohiale Heights era o problemă extrem de spinoasă şi murdară. Mecanoizii serviciului de pompieri stinseseră flăcările în ciotul sfârtecat al turnului octogonal. Echipele de paramedici recuperau răniţii din restul celor şapte turnuri ale proiectului de construcţii care fuseseră bombardate cu o grindină de sticlă spartă şi alte resturi mortale. Alte incendii, mai mici, izbucniseră în doi zgârie-nori aflaţi alături de cel lovit de proiectilul DS. Geodezii consiliului municipal îşi petrecuseră mai toată ziua să examineze clădirile avariate pentru a vedea dacă mai puteau fi salvate.

Nu încăpea îndoială că ruinele turnului lovit de raze X aveau să fie demolate. Restul de opt etaje erau primejdios de slăbite, deoarece barele de ranforsare se topiseră şi metalul cursese din dalele de betoncarbon ca gemul dintr-o gogoaşă. Personalul legistului local pătrunse acolo după ce mecanoizii-pompieri fură retraşi şi zidurile se mai răciseră. Cadavrele pe care le recuperară erau complet coapte de explozia de raze X.

Era cel mai mare eveniment pentru spectatorii londonezi, atrăgând mari mulţimi care se revărsară în piaţa deschisă şi pe străzile din jur. Civilii se amestecau cu reporterii independenţi, se holbau la distrugeri şi la grupul care îşi făcea treaba la domul de deasupra. Prezenţa modulelor cu şenile dovedea că se folosise un fel de armă DS, în ciuda dezminţirilor iniţiale ale şefului poliţiei locale. Însă la începutul dimineţii de la biroul primarului sosi o recunoaştere voalată cum că poliţia suspectase că în turnul casei parohiale Heights se ascunsese un posedat. Când reporterii insistară să ştie cum se infiltrase un posedat în Londra, purtătoarea de cuvânt preciză că în depozitul de sub turn se înfiinţase o capelă a unei secte. Acoliţii, îi asigură ea pe reporteri, fuseseră toţi arestaţi. Cei care supravieţuiseră.

Londonezii deveniră agitaţi pe măsură ce tot mai multe crâmpeie de adevăr erau smulse birourilor Guvcentralului în cursul îndelungii dimineţi şi după-amiezi, o sumedenie de informaţii contradictorii. Câţiva avocaţi care acţionau în numele rudelor rezidenţilor vaporizaţi în turn depuseră plângeri împotriva poliţiei pentru folosirea de forţă excesivă şi îl acuzară pe comisarul poliţiei de neglijenţă pentru faptul că nu încercase mai întâi să evacueze clădirea. Absenteismul din întreaga arcologie crescu tot mai îngrijorător în cursul zilei. Productivitatea şi vânzările cu amănuntul atinseră nivelul cel mai scăzut înregistrat vreodată, cu excepţia magazinelor de alimente.

Managerii acestora afirmau că oamenii depozitau acasă pungi şi calupuri de carne îngheţată.

În acest timp, imaginile cu turnul sfărâmat, înnegrit şi diform, cu fălcile din betoncarbon uşor radioactive, erau prezentate obsedant de companiile de ştiri. Sacii cu cadavre ce se scoteau dintre ruine rămaseră imagini sumbre de fundal pentru ziua fiecăruia, vorbindu-se despre ele la emisiunile de ştiri prezentate de comentatori cunoscuţi şi invitaţii lor specializaţi în domeniu.

Poliţia trimise o echipă de criminalişti pentru a lucra alături de legişti. Nu aveau ordine precise, ci doar să caute anomalii. Erau sprijiniţi de trei experţi de la biroul local DSIG, care reuşiră să rămână anonimi printre cei care scotoceau prin zona restricţionată.

Mulţimea de gură-cască se retraseră spre căminele lor înainte de căderea nopţii, lăsând doar un simplu cordon poliţienesc, patrulat de ofiţeri care îşi doreau din tot sufletul să fi fost repartizaţi în altă parte.

Experţii DSIG, care urmăriseră rezultatele testelor şi analizelor făcute de colegii lor poliţişti, întocmiră un raport criminalistic preliminar până la miezul nopţii. Acesta nu conţinea nici cea mai vagă referire la Banneth şi Quinn Dexter.

– Oricum, un raport care s-a făcut de dragul artei, le spuse Europa Occidentală Haloului şi Americii de Nord după ce îl accesase. Deşi tare aş vrea să ştiu cum de-a reuşit Dexter cascadoria asta cu invizibilitatea.

– Cred că trebuie să ne considerăm norocoşi că niciunul dintre ceilalţi posedaţi nu pare capabil de asta, replică Haloul.

– Lovitura DS a provocat mare agitaţie şi teamă, spuse America de Nord. Onorabilii senatori vor să ştie cine i-a acordat Comenzii DS aprobarea de a folosi arma pe Pământ. Necazul este că, acum, biroul preşedintelui vrea un răspuns la aceeaşi întrebare. S-ar putea să înfiinţeze o comisie de anchetă. Dacă executivul şi senatorii vor asta, s-ar putea să avem necazuri în încercarea de a împiedica acest lucru.

– Atunci nu încerca s-o faci, replică Europa Occidentală. Sunt convins că putem numi pe cineva corespunzător în fruntea comisiei. Hai, lasă, nu trebuie să-ţi explic eu procedura de bază pentru a-ţi salva pielea. Cererea pentru lovitura DS a fost trimisă de Biroul de Apărare Civilă al Primăriei către Comanda DS. A fost o solicitare legitimă. În cazuri de urgenţă, funcţionarii de rang înalt din Guvcentral au dreptul de a solicita sprijinul forţelor armate ale Pământului. E prevăzut în Constituţie.

– Comanda DS trebuia să fi cerut aprobarea de tragere de la preşedinte, spuse Haloul sec. Faptul că s-a tras pe Pământ fără aprobarea politică adecvată a stârnit nedumerirea unor personalităţi.

– Pacificul de Sud nu agită lucrurile, nu? întrebă brusc Europa Occidentală.

– Nu. Sincer să fiu, ea are mai multe de pierdut decât noi ceilalţi. Actualul consilier pe probleme de apărare al preşedintelui este omul ei; el face treabă bună în domeniul limitării pagubelor.

– Să sperăm că e suficient. N-aş vrea să subminez autoritatea preşedintelui chiar în aceste momente. Oamenii doresc stabilitatea conducerii pentru a-i scoate din situaţia asta.

– Ne vom asigura că agenţiile de ştiri vor pune surdină informaţiilor, indiferent cât de tare ar ţipa senatorii, spuse Haloul. Asta n-ar trebui să fie o problemă.

– Foarte frumos, răspunse Europa Occidentală. Asta ne lasă pe cap doar problema posedaţilor de rând.

– New Yorkul e în haos, recunoscu America de Nord cu glas sumbru. Cetăţenii nonposedaţi rămaşi se apără singuri, dar cred că în cele din urmă vor pierde.

– Va trebui să convocăm o nouă şedinţă B7 cu participare integrală, conchise Europa Occidentală fără nicio satisfacţie în glas. Să decidem ce facem în situaţia asta. Eu, unul, nu am chef să ajung în tărâmul în care s-au mistuit celelalte planete.

– Nu cred că vor veni toţi, spuse Haloul. Pacificul de Sud şi aliaţii ei sunt foarte supăraţi pe tine.

– Se vor linişti, zise Europa Occidentală încrezător.

Nu mai apucă să afle dacă avea dreptate sau nu. La ora două şi un sfert, comisarul adjunct al Poliţiei Londrei îi dataviză ştirea privind cadavrul apărut în Victoria Street.

– Bătrânul nu avea niciun document de identificare asupra lui, îl anunţă comisarul adjunct. De aceea, poliţiştii au prelevat o mostră ADN. Potrivit fişierelor noastre, este Paul Jerrold.

– Mi-e cunoscut numele, spuse Europa Occidentală. A fost foarte bogat. Eşti sigur că arsurile au fost provocate de focul alb?

– Se potrivesc configuraţiei. Vom şti cu certitudine când va ajunge echipa de legişti acolo.

– Bine, mulţumesc pentru informare.

– Mai este ceva. Paul Jerrold era refugiat în tau-zero. Şi-a transferat banii într-un fond pe termen lung şi a intrat în stază săptămâna trecută.

– Drace.

Europa Occidentală ceru o anchetă rapidă IA-ului său, care derulă imediat o căutare. Paul Jerrold se încredinţase companiei Perpetuity Inc., una dintre cele înfiinţate recent şi specializate în asigurarea de tau-zero pentru bătrânii bogaţi. Analiza efectuată de IA în miezul de

memorie al companiei stabili că Jerrold fusese trimis la un vechi magazin universal numit Lancini, pe care Perpetuity Inc. îl închiriase până la construirea unei clădiri mai potrivite.

Sub îndrumarea Europei Occidentale, IA-ul îşi îndreptă atenţia asupra magazinului universal, reactivând vechii senzori de securitate de la fiecare etaj. Sală după sală, fiecare plină cu masive module tau-zero, apărură în imagini învăluite de o ceaţă albăstruie. IA-ul se concentră asupra singurei scene unde se înregistra activitate. Perpetuity Inc. instalase un centru de monitorizare în vechiul birou al directorului; doi tehnicieni din schimbul de noapte stăteau în apropiere de pupitrele lor de lucru, bând ceai şi urmărind un proiector AV care transmitea o emisiune de ştiri.

– Datavizează-i, îi ordonă Europa Occidentală comisarului adjunct. Spune-le să oprească modulul lui Paul Jerrold şi să vadă cine este înăuntru.

Urmă o scurtă dispută, dar până la urmă tehnicienii acceptară să facă aşa cum li se ceruse. Europa Occidentală aşteptă impacientat cât vechiul lift scârţâitor urcă până la etajul patru şi cei doi se duseră spre raionul de horticultură. Unul dintre ei opri modulul. Înăuntru nu era nimeni.

Speriaţi de-a binelea, ei procedară exact cum li se ceru şi merseră de-a lungul şirului de module tau-zero, pe care le deschiseră. Toate erau goale.

– Inteligent lucrat, recunoscu Europa Occidentală cu amărăciune în glas. Cine să le observase lipsa?

– Ce vrei să faci? întrebă comisarul adjunct.

– Trebuie să presupunem că refugiaţii în tau-zero au fost posedaţi. În Lancini sunt patru sute de module, aşa că trimite imediat acolo câţiva dintre ofiţerii tăi ca să vezi cu exactitate câţi oameni au fost luaţi. Apoi, închide domurile Londrei şi opreşte sistemele interne de transport. Voi cere primarului să declare camuflaj pentru civili. S-ar putea să avem noroc, pentru că douăzeci, treizeci la sută din populaţie este acasă, îndeosebi după spaima de astăzi. Îi putem ţine pe oameni în casele lor, apoi putem preveni răspândirea posedaţilor.

– Maşinile de patrulare sunt pe drum.

– Mai vreau ca toate echipele de criminalişti să fie trimise acolo, ai treizeci de minute să le mobilizezi. Pune oamenii să examineze fiecare încăpere care pare să fi fost vizitată recent de cineva. Camere pentru personal, depozite, genul de locuri unde nu există senzori de securitate. Să caute acolo urme umane. Fiecare element găsit trebuie testat pentru ADN.

Mai urmară şi alte ordine. Pregătirea tactică. Toţi cei din personalul poliţiei şi de securitate fură treziţi şi mobilizaţi, gata să fie desfăşuraţi împotriva posedaţilor. Spitalele trecură pe cod portocaliu trei, pregătindu-se pentru victime numeroase. Staţiile de utilităţi ale arcologiilor fură puse sub pază, iar tehnicienii consemnaţi în secţiile de poliţie apropiate. Membrii DSIG intrară în starea de aşteptare.

Imediat ce administraţia se organiză, orchestrată de Biroul de Apărare Civilă al Primăriei, de fapt condus de IA-ul organizaţiei B7, Europa Occidentală îşi convocă toţi colegii la şedinţă. Apărură în sala de conferinţe senzoviron încet şi fără chef. Ultimii care sosiră fură Pacificul de Nord şi de Sud.

– Avem necazuri, le spuse Europa Occidentală. Se pare că Dexter a reuşit să preia aproape patru sute de oameni cât a fost aici.

– Fără ştiinţa noastră? întrebă America Centrală, care nu putea să dea crezare unei asemenea veşti. Ce s-a întâmplat cu programele de căutare ale IA-ului?

– Dexter i-a răpit din modulele tau-zero, spuse Europa Occidentală. Ar trebui să verificaţi companiile care oferă oamenilor stază în arcologiile voastre. Acesta a fost un element care ne-a scăpat.

– Lucru evident acum, când priveşti retrospectiv, spuse America de Nord.

– Era clar că Dexter îl va descoperi, replică Pacificul Asiatic. Pare să posede un talent enervant să ne găsească punctele slabe.

– Nu mai este cazul, spuse Haloul.

– Sper să fie aşa, zise Europa Occidentală.

Era primul semn de şovăială pe care îl arătase până atunci. Ceilalţi fură atât de şocaţi, încât rămaseră tăcuţi.

– L-aţi lovit cu un laser cu raze X de apărare strategică! spuse Europa Răsăriteană. Nu avea cum să supravieţuiască.

– Sper ca testele criminalistice de la Lancini să confirme acest lucru. Între timp, am reactivat simularea de profil psihologic pentru a stabili ce spera să realizeze cu noii posedaţi. Nu-i slujeşte la nimic dacă îi lasă să umble liberi. Nu uitaţi, Dexter vrea să cucerească umanitatea în numele Aducătorului Luminii. Este posibil să vrea să deţină controlul asupra unei arcologii, pe care o poate folosi apoi ca bază pentru a-şi împlini ambiţiile.

– O întrebare, spuse Africa de Sud. Ai zis că Paul Jerrold a fost o victimă a focului alb. Asta arată că nu era posedat.

– Aici lucrurile devin interesante, răspunse Europa Occidentală. Să presupunem că Jerrold era posedat, iar Dexter i-a dat drumul alături de ceilalţi care se aflau la Lancini. S-au împrăştiat prin Londra şi au

început să posede noi recruţi pentru cauză. Unul dintre aceşti nou-sosiţi este aliatul nostru din Edmonton, prietenul lui Carter McBride.

– Drace, chiar crezi asta?

– Evident. El are putere mai mare decât posesorul lui Paul Jerrold şi ne transmite un avertisment imposibil de ignorat. Cei doi poliţişti aproape că au făcut stop cardiac când cadavrul a căzut în faţa maşinii lor de patrulare. Înţelegeţi? Omul ne spune că posedaţii sunt activi şi ne înştiinţează de unde provin. Întreaga operaţiune a lui Dexter a fost dată în vileag printr-o acţiune simplă.

– Îi puteţi opri?

– Cred că da. Ni s-a oferit un avantaj prin înştiinţarea asta. Dacă putem împiedica populaţia arcologiei să se strângă în diferite locuri, atunci posedaţii vor trebui să acţioneze. Mişcarea îi va da de gol, îi va face vulnerabili.

– Nu ştiu ce să cred, spuse Asia de Est. Dacă un posedat ajunge într-un bloc de locuinţe, nu trebuie să se deplaseze prea mult pentru a poseda toţi locatarii.

– Vom vedea întâmplându-se şi aşa ceva, admise Europa Occidentală. Dacă se adună în genul acesta de densitate, nu vor reuşi să îşi ascundă efectul de anomalie faţă de IA.

– Deci, vei vedea ce şi cum se întâmplă, spuse Pacificul de Sud. Şi ce dacă? Nicio echipă de poliţişti nu va reuşi să anihileze un bloc de locuinţe în care se află două sau trei mii de posedaţi. Şi nu va fi numai un bloc, doar ai zis că lipsesc sute de oameni din Lancini. Dacă sunt preluate o sută de blocuri de locuinţe, nu veţi putea să le izolaţi. B7 sigur nu poate ordona în mod independent o sută de lovituri DS, mai ales după ce s-a întâmplat la casa parohială Heights.

– Am revenit la problema iniţială, spuse America de Sud. Exterminăm o arcologie întreagă pentru ca Pământul să nu ne fie furat?

– Nu, spuse Europa Occidentală. Nu facem asta. Nu de asta existăm. Suntem o forţă de poliţie şi securitate, nu un grup de megalomani. Dacă avem impresia că se înregistrează un efect de posedare produs de un fugar, atunci am pierdut. Acceptăm un asemenea eşec cu toată eleganţa de care suntem capabili şi ne vom retrage din această lume. Nu vreau să iau parte la un măcel sinonim cu genocidul. Credeam că v-aţi dat deja seama de asta.

– Dexter v-a învins, zise Pacificul de Sud. Şi premiul era planeta noastră.

– Pot bloca patru sute de posedaţi în Londra, spuse Europa Occidentală. Pot bloca patru mii. Aş putea face faţă chiar şi la cincisprezece mii, deşi situaţia va fi sângeroasă. Fără Dexter,

posedaţii sunt doar o adunătură de neisprăviţi. Dacă e încă în viaţă, îşi va asuma controlul şi Pământul nu va fi pierdut. Nu pentru Londra trebuie să ne facem probleme acum.

– Nu ştii nimic, replică Pacificul de Sud. Şi atunci, nu poţi face nimic. Noi nu putem decât să devenim spectatori. Şi să ne rugăm ca antimemoria pe care o pregăteşte Marina Confederaţiei să dea roade. În situaţia asta ne-aţi adus. Crezi că sunt încăpăţânată şi glacială. Ei, prefer să fiu astfel decât să dovedesc aroganţa ta monstruoasă de fiecare dată.

Imaginea Pacificului de Sud dispăru.

Ceilalţi supervizori o urmară până când rămaseră doar America de Nord şi Haloul.

– Femeia are dreptate într-o privinţă, spuse America de Nord. Nu mai avem prea multe soluţii. Chiar dacă reuşeşti în cazul Londrei, vor urma Parisul, New Yorkul şi altele care ne vor doborî. Ele sunt mai înaintate pe drumul posedării totale. La naiba, nu-mi place că trebuie să plec.

– Nu le-am spus totul colegilor noştri fraterni, afirmă calm Europa Occidentală. Treizeci şi opt de oameni dintre cei care lipsesc de la Lancini au sosit acolo abia ieri, după lovitura de la casa parohială Heights. Cu alte cuvinte, ideea de a-i răpi şi a-i poseda pe oamenii aceia era deja pusă cu nouă ore în urmă. Şi ştim că este operaţiunea lui Dexter; prietenul lui Carter McBride a precizat clar acest lucru când l-a livrat pe Jerrold.

– Dumnezeule mare – deci e încă viu! exclamă Haloul. Doamne, l-ai lovit cu o armă DS, cea mai puternică. Şi el a supravieţuit. Ce dracu' e?

– Inteligent şi dur.

– Şi acum ce facem? întrebă America de Nord.

– Îmi joc atuul, spuse Europa Occidentală.

– Ai un atu?

– Întotdeauna am unul.

*

Strigătele înspăimântătoare şi tragice erau încă slabe. Quinn pătrunse mai adânc în tărâmul fantomelor decât o făcuse vreodată, atât de adânc încât devenise şi el aproape o fantomă apăsată de existenţă.

Îşi deschise mintea şi ascultă văicărelile efemere care răsunau de undeva şi mai departe de universul real. Primele pe care le simţise erau umane, însă acum, când se afla mai aproape, i se păru că existau şi altele. Un gen pe care nu îl recunoscu.

Acestea nu semănau cu rugăminţile îndurerate care se auzeau dinspre lumea de dincolo. Acestea erau altfel. O suferinţă mai rafinată, cu mult mai gravă.

Greu de conceput că putea fi undeva mai rău decât în lumea de dincolo. Însă lumea de dincolo era doar purgatoriul. Fratele Domnului sălăşluia într-un loc cu mult mai întunecat. Inima lui Quinn tresăltă gândindu-se că poate auzea primele tresăriri ale adevăratului Domn în timp ce El se ridica pentru a-şi conduce armata de condamnaţi împotriva îngerilor luminii. De o mie de ori în acea noapte, Quinn salută entităţile ale căror strigăte le trăia, punându-şi toată puterea în glasul mut, tânjind după un răspuns.

Dar nu primi niciunul.

Nu avea importanţă. I se arătase ce era. Visele îi asediară limitele cele mai îndepărtate ale minţii în timp ce el pluti în interiorul tărâmului fantomelor. Forme ce se întunecau se încleştau în suferinţă, un război care ţinuse încă din momentul creaţiei. Nu putea vedea ce erau, ca toate visele, ele se îndepărtară din centrul memoriei. Nu erau umane. De asta era acum singur.

Războinicii Nopţii. Demonii.

Evazivi. Deocamdată.

Quinn îşi adună gândurile şi reveni în lumea reală. Courtney căscă şi clipi rapid când Dexter o trezi împingând-o cu un deget de la picior. Îi zâmbi stăpânului ei întunecat, descolăcindu-se şi desprinzându-se de dalele reci.

– E timpul, spuse el.

Discipolii posedaţi pe care îi alesese stăteau într-un şir tăcut, aşteptând cu supuşenie să primească ordine. În jurul lor, fantomele acelui loc îşi urlau furia faţă de pângărirea comisă de Quinn, mai îndrăzneaţă decât oricare alta pe care o comisese el vreodată. Însă ele erau tot neajutorate în faţa puterii lui.

Billy-Joe veni legănându-se pe interval, scărpinându-se cu o eficienţă de maimuţă.

– E linişte afară, Quinn. Cred că se petrece ceva al dracu’ de ciudat.

– Să mergem să vedem, bine?

Quinn ieşi în zorii detestaţi.

*

Când Louise şi Genevieve se treziră, anunţul privind starea de asediu lucea pe ecranul blocului procesor. Louise îl citi de două ori, apoi dataviză procesorul de reţea al camerei, cerând o confirmare. O aştepta o lungă listă de restricţii, prin care era informată oficial că primarul suspendase temporar drepturile ei de călătorie şi de liberă asociere.

Gen se îndesă în coasta ei.
– Au ajuns aici, Louise? întrebă ea cu glas plângăreţ.
– Nu ştiu. O ţinu aproape pe sora ei. Explozia de la casa parohială Heights a fost foarte suspectă. Cred că autorităţile sunt îngrijorate că unii dintre posedaţi au scăpat.
– Sper că nu şi Dexter.
– Nu, sigur că nu. Poliţia l-a prins în Edmonton.
– Nu ştii asta!
– Aşa e, nu ştiu sigur. Dar cred că e puţin probabil să se afle aici.
Dejunul era unul dintre puţinele lucruri pe care nu îl interzisese starea excepţională. Când sosiră la restaurant, directorul adjunct al hotelului le salută personal la uşă şi îşi ceru scuze pentru reducerea serviciilor, dar le asigură că restul personalului va face totul pentru ca lucrurile să se desfăşoare aproape normal. El mai spuse că, din păcate, uşile spre stradă fuseseră încuiate pentru a respecta decretul de stare de asediu şi că poliţia era foarte strictă cu toţi cei găsiţi pe străzi.
Erau ocupate doar vreo douăsprezece mese. Temându-se exagerat de prevederile stării de asediu, oaspeţii hotelului nu vorbeau unul cu altul. Louise şi Genevieve îşi mâncară fulgii de porumb şi ouăle jumări într-o tăcere calmă, apoi urcară în cameră. Puseră un nou show pe ecranul holografic şi o ascultară pe gazda emisiunii făcând comentarii sumbre în timp ce ele se uitau spre Green Park. Stoluri de păsări viu colorate ţopăiau pe alei, ciugulind câte ceva dintre lespezile din piatră de parcă s-ar fi mirat unde dispăruseră toţi oamenii. Din când în când, fetele văzură câte o maşină de poliţie trecând rapid şi tăcut pe Piccadilly şi urcând rampa care ducea spre şoseaua expres care înconjura centrul oraşului vechi.
Genevieve se plictisi foarte repede. Louise se aşeză pe pat şi urmări emisiunea de ştiri. Reporteri independenţi erau postaţi la diferite ferestre care le ofereau unghiuri avantajoase asupra arcologiei, transmiţând imagini similare ale străzilor şi pieţelor pustii. Biroul primarului, conştient ca întotdeauna de dependenţa sa de relaţiile publice, acordase unor reporteri aprobări pentru a însoţi poliţiştii în maşinile de patrulare. Aceştia transmiteau scene în care poliţiştii alungau grupuri de tineri dubioşi de pe străzi, unde tăiau frunză la câini, sfidând pe faţă autorităţile. Un număr nesfârşit de purtători de cuvânt al Guvcentralului se oferiră să dea interviuri, asigurând publicul că starea de asediu era o măsură de precauţie care indica mâna forte cu care conducea primarul şi hotărârea acestuia ca Londra să nu devină un nou New York. Aşa că ei rugau populaţia să

coopereze, promiţând că situaţia avea să se rezolve până la sfârşitul săptămânii.

Louise se întoarse dezgustată. Încă nu primise niciun mesaj de la Joshua.

Genevieve îşi legă şireturile ghetelor aerodinamice şi coborî în hol ca să exerseze tehnici de slalom. Louise o însoţi şi o ajută să aranjeze un şir de cutii de coca-cola de-a lungul podelei din marmură lustruită.

Fetiţa era la jumătatea cursei şi alerga cu hotărâre, când uşa rotativă a hotelului începu să se mişte, permiţându-i lui Ivanov Robson să intre în hol. Ea scoase un ţipăt de uimire şi nu se mai concentră la alergare. Picioarele îi fugiră de sub ea, şi ea se rostogoli dureros pe marmură. Inerţia o împinse mai departe şi o făcu să alunece până se lovi de pantofii detectivului. Se opri în el.

– Au, făcu ea, frecându-se la un genunchi şi un umăr.

– Dacă practici un asemenea sport, ar trebui să porţi măcar echipamentul adecvat de protecţie, spuse Robson.

Îşi lăsă mâna mare în jos şi o ridică în picioare.

Picioarele lui Genevieve alunecară în lături; se grăbi să-şi fixeze călcâiul drept în podea ca să nu mai facă o tumbă ruşinoasă.

– Ce cauţi aici? întrebă ea gâfâind.

El aruncă o privire spre recepţioneră.

– Mi s-a cerut să vă iau pe amândouă de aici.

Louise aruncă o privire prin geamul de sticlă al uşii rotative. În faţa hotelului se afla o maşină de poliţie cu geamuri fumurii. Detectivii privaţi nu puteau beneficia de mijloace oficiale de transport în timpul stării de asediu, indiferent cât de bine plasate ar fi fost legăturile pe care susţineau că le au.

– Cine ţi-a cerut asta?

– Cineva cu autoritate.

Acea evoluţie a lucrurilor nu o tulbură câtuşi de puţin. Dimpotrivă, era probabil prima oară când Robson era perfect sincer cu ele.

– Suntem arestate?

– Nicidecum.

– Şi dacă refuzăm?

– Te rog să n-o faci.

Louise îşi petrecu un braţ pe după umărul lui Gen.

– Bine. Unde mergem?

Ivanov Robson zâmbi cu vioiciune.

– Nu am nici cea mai mică idee. Şi eu aştept cu nerăbdare să aflu.

Le însoţi înapoi în cameră, îndemnându-le să îşi strângă lucrurile cât de repede posibil. Uşierul şi doi hamali de noapte le luară bagajele şi coborâră cu ele la parter.

Robson achită nota la recepţie, ignorând protestele nu tocmai convinse ale Louisei. Apoi ieşiră pe uşa rotativă şi urcară în maşina de poliţie, iar lucrurile le fură puse în portbagaj.

– E foarte confortabil, spuse Louise când Robson urcă şi se aşeză faţă în faţă cu ele.

Interiorul amintea mai curând de acela al unei limuzine de lux, cu scaune din piele groasă, aer condiţionat şi geamuri reflectorizante. Aproape că se aştepta chiar şi la un bar.

– Nu e chiar maşina cu care se operează arestări, o aprobă el.

Maşina acceleră pe Piccadilly şi descrise o curbă lină, ajungând pe ruta circulară expres. Louise văzu toate reclamele holografice lucind deasupra străzilor pustii de dedesubt, singura mişcare vizibilă din arcologie. Culorile lor intense şi entuziasmul lor copilăresc de a încânta conferea irelevanţei lor un aer de uitare între clădirile mute.

Maşina merse cu viteză de-a lungul unei reţele de drumuri suspendate care ocoleau zgârie-norii, iar Louise îşi imagină milioanele de perechi de ochi care se uitau dinapoia faţadelor de sticlă uniforme cum ei goneau prin faţa lor. Oamenii se întrebau probabil ce făceau cei din maşina de poliţie în acele momente, dacă alergau să împiedice extinderea posedării. Nu exista alt motiv pentru care poliţia să acţioneze. Nici primarul nu avea voie să părăsească locuinţa din Downing Street 10, după cum ţinuse biroul său de presă să informeze publicul de o sută de ori în acea dimineaţă.

Curiozitatea devenea o forţă foarte puternică în mintea Louisei. Abia aştepta să cunoască persoana care le convocase. Era evident că se produsese mare agitaţie în privinţa ei, lucru pe care ea nu-l intuise. Ar fi fost interesant să i se dea o explicaţie. Chiar şi aşa, pentru nimic în lume nu ar fi putut ghici de ce o persoană atât de puternică dorea să le vadă pe ea şi pe Gen.

Speranţa ei că totul i se va revela curând se destrămă ca sub un duş rece când maşina de poliţie coborî o rampă spre baza exterioară şi pătrunse într-un tunel de autostradă cu opt benzi. Două uşi uriaşe se trântiră cu zgomot în urma maşinii, închizându-i în tunel. Apoi Louise nu mai văzu altceva decât pereţii din betoncarbon, iluminaţi de lămpi care dădeau o lumină alb-albăstruie, lipsită de strălucire. Mai mult decât arcologia, autostrada largă şi pustie îi creă Louisei o impresie mai puternică de stare de asediu şi senzaţia de teamă care îi îndemna pe locuitorii Londrei să respecte restricţiile.

La o oarecare distanţă, pătrunseră de pe autostradă pe un drum mai mic, care ducea spre zona industrială subterană. Maşina îi duse până la un garaj cu genul de acoperiş arcuit mai potrivit unei gări din epoca locomotivelor cu abur. Şiruri lungi de vehicule de suprafaţă,

puternice, rezistente şi murdare, stăteau nepăzite în locurile lor de parcare. Maşina de poliţie merse până când ajunse la boxa din capăt, unde se găsea un Volkswagen Trooperbus. Doi tehnicieni şi trei mecanoizi se foiau în jurul vehiculului masiv, pregătindu-l pentru drum.

Uşa maşinii lunecă în lături, lăsând să pătrundă înăuntru un val de aer umed care mirosea a mucegai. Ţinându-se de nas cu un dispreţ exagerat, Genevieve îi urmă pe Robson şi pe sora ei şi se uită la vehicul. Trooperbusul avea şase roţi duble pe fiecare parte, fiecare cu diametrul de un metru şi jumătate şi cu caneluri între crampoane în care putea încăpea chiar mâna Genevievei. Un boghiu greu, retractabil, capabil să scoată vehiculul din orice mlaştină care ajungea peste osiile roţilor, era pliat în partea din spate a maşinii. Caroseria murdară, de culoare verde-măslină, semăna cu o navă cu fundul plat, având geamuri mici şi alungite, dispuse de o parte şi de alta, şi două parbrize mari, aşezate în unghi în faţă. Geamurile groase erau colorate într-un violet-închis. Datorită blindajului din oţel şi titan, vehiculul cântărea treizeci şi şase de tone, ceea ce făcea ca practic să nu poată fi răsturnat de o furtună armada. Pentru mai multă siguranţă, existau şase tunuri de fixare pe sol, care puteau trage harpoane lungi de legare în pământ pentru creşterea stabilităţii atunci când era surprins de vreo furtună.

Genevieve se uită de-a lungul vehiculului fioros, murdar de noroi.

– Ieşim afară? întrebă ea surprinsă.

– Se pare că da, îi răspunse Robson pe un ton amuzat.

Unul dintre mecanoizi primi ordin să descarce sacoşele în care erau cumpărăturile făcute de surori la magazinul universal şi le transferă într-un dulap aflat pe laterala Trooperbusului. Un tehnician le arătă tambuchiul de intrare.

Cabina principală a vehiculului era proiectată pentru patruzeci de pasageri, fiind prevăzută cu scaune rotative confortabile, tapiţate cu piele. În partea din spate existau o toaletă şi o chicinetă, iar în faţă, o banchetă cu trei locuri. Şoferul se prezentă drept Yves Gaynes.

– În călătoria asta nu avem însoţitoare de bord, spuse el, deci va trebui să căutaţi prin dulapuri dacă vreţi să mâncaţi sau să beţi ceva. Suntem bine aprovizionaţi.

– Cât va dura călătoria? întrebă Louise.

– Ar trebui să ajungem la destinaţie ca să luăm ceaiul de ora cinci.

– Unde, exact?

El clipi spre ea.

– E secret.

– Putem să stăm în faţă? întrebă Genevieve. Aş vrea să văd cum arată de fapt Pământul.

– Sigur că da.

Îi făcu semn să înainteze, iar ea urcă în cabină.

Louise se uită spre Robson.

– Te rog, îi spuse el. Eu am mai fost afară.

Louise se aşeză alături de Gen pe locul liber.

Yves Gaynes se instală la consola sa şi iniţie rutina de pornire. Bocaportul se închise şi filtrele de aer îşi începură ciclul. Louise scoase un oftat când aerul se răcori, eliminând umiditatea şi mirosul. Trooperbusul porni. La capătul celălalt al garajului, o porţiune de zid începu să se ridice, lăsând la vedere o rampă lungă din betoncarbon scăldată de razele de soare suficient de strălucitoare ca să o facă pe Louise să strângă din pleoape, în ciuda geamului protejat şi colorat.

Londra nu se sfârşea de-a lungul perimetrului celor nouă domuri exterioare. Arcologia în sine era rezervată în principal zonelor comerciale şi rezidenţiale, în vreme ce industriile situate în interior aveau cu precădere ca obiect proiectarea de programe, design şi industrie uşoară. Industria grea era răspândită în jurul domurilor, în adăposturi subterane lungi de zece kilometri, având propriile turnătorii, rafinării chimice şi uzine de reciclare. De asemenea, infestând zidurile domurilor ca nişte moluşte, existau staţiile de mediu, care asigurau locuitorilor energia electrică, apa şi aerul rece şi filtrat. Însă zona exterioară era dominată de fabricile de alimente. Sute de kilometri pătraţi erau rezervaţi unor utilaje de sinteză, capabile să producă proteine, carbohidraţi şi vitamine, pe care le amestecau într-un milion de combinaţii texturate diferit, care nu reuşeau totuşi niciodată să aibă acelaşi gust cu al celor făcute din ingrediente naturale. Fabricile furnizau hrana întregii arcologii, aducând substanţele chimice brute din mare şi ape reziduale şi aer, pe care le manipula şi le prelucra, punând rezultatul în săculeţe şi cutii. Bogaţii îşi puteau permite delicatese importate, însă chiar şi dieta lor de bază era produsă tot din pastă de burger şi granule de cartofi, ca şi a *hoi polloix.*[17]

Trooperbusului îi trebuiră patruzeci de minute ca să lase în urmă clădirile uriaşe din betoncarbon, pe jumătate îngropate, pline de sintetizatoare organice şi etuve producătoare de carne clonată. Mormanele de formă rectangulară, din care ţâşneau turnurile groase ale schimbătoarelor de căldură, făcură loc topologiei naturale variate a peisajului rural. Surorile priviră cu aviditate la întinderea de smarald

[17] „A celor mulţi, a maselor”, în lb. greacă în original (n. tr.).

care se desfăşura în jurul lor. Louise fu dezamăgită, pentru că se aşteptase la ceva mai dinamic. Chiar şi Norfolk avea peisaje mai impresionante. Singura activitate de acolo era sugerată de dârele lungi de nori cenuşii care se fugăreau pe cerul sclipitor, de culoare albastru-cobalt. Când şi când, picături mari de ploaie cădeau exploziv pe parbriz, cu un plescăit puternic.

Merseră pe un drum construit dintr-un fel de ţesătură întunecată prin ochiurile căreia ieşiseră firele de iarbă, împreunându-se. Aceleaşi plante de culoare verde viu acopereau fiecare centimetru pătrat de pământ.

– Nu există copaci? întrebă Louise.

Avea impresia că se deplasau printr-un deşert de un verde strălucitor. Până şi formele neregulate pe care le socoti a fi bolovani erau năpădite de plante.

– Nu, nu mai există, spuse Yves Gaynes. Asta e singura vegetaţie rămasă pe planetă, vechea iarbă verde de acasă. Se numeşte iarbă lată, un fel de încrucişare între iarbă şi muşchi, proiectată genetic să aibă o reţea de rădăcini extrem de puternică şi încrengătura de frunze cea mai rezistentă ce poate exista. Am rupt o cazma încercând să sap prin ea. Ajunge până la peste şaizeci de centimetri adâncime. Dar trebuie să o creştem. Nimic altceva nu poate împiedica eroziunea solului la o asemenea scară. Merită să vedeţi inundaţiile de după câte o furtună, când fiecare încreţitură a terenului se transformă într-un torent. Dacă ar avea iarba asta pe Mortonridge, altfel ar sta lucrurile, vă asigur.

– Se poate mânca? întrebă Genevieve.

– Nu. Oamenii care au creat-o s-au grăbit prea mult să realizeze ceva care să-şi facă treaba şi nu au mai prevăzut asemenea rafinamente, ei s-au concentrat să o facă incredibil de rezistentă, biologic vorbind. Poate rezista la radiaţiile ultraviolete ale soarelui şi nicio boală nu o afectează. Aşa că acum, după ce s-a extins peste tot, e prea târziu ca să se introducă modificări. Are nevoie doar de jumătate de centimetru de sol ca să se instaleze. O înfrâng doar falezele stâncoase, iar pentru ele avem mucegai lipicios.

Genevieve strâmbă din buze şi se lipi de parbriz.

– Dar animale? Au mai rămas?

– Nimeni nu ştie sigur. Eu am văzut ceva mişcându-se pe aici, dar nu de aproape, aşa că putea fi câte-un ghem de iarbă moartă purtat de vânt. Se spune că există grupuri de iepuri care trăiesc în vizuini de-a lungul unora dintre văile neinundabile. Nişte prieteni de-ai mei, alţi şoferi, spun că i-au văzut. Nu ştiu de ce, dar razele ultraviolete ar trebui să le ardă ochii şi să-i îmbolnăvească de cancer. Poate sunt

unele specii care au devenit imune, oricum se înmulţesc suficient de repede ca să evolueze, şi iepurii au fost întotdeauna rezistenţi. Mai sunt alţii care susţin că încă există pume şi vulpi care se hrănesc cu iepuri. Şi pariez că şobolanii au proliferat în afara domurilor.

– De ce mai ajung oamenii aici? întrebă Louise.

– Echipele de întreţinere au mult de lucru la tunelurile vac-trenurilor. Apoi sunt grupurile de ecologişti, care vin să îndrepte aspectele cele mai grave ale eroziunii; replantează iarba lată şi refac malurile râurilor care au fost măturate de ape, treburi din astea.

– De ce se mai obosesc?

– Arcologiile continuă să se extindă, în ciuda emigraţiei. Se vorbeşte că în secolul ăsta se vor mai construi două domuri pentru Londra. Iar Birmingham şi Glasgow se aglomerează din nou. Trebuie să ne îngrijim de pământ, mai ales de sol; dacă n-o facem, ar fi cărat tot în mare şi continentele ar rămâne doar nişte podişuri stâncoase. Lumea a suferit destul, imaginează-ţi cum ar ajunge oceanele dacă am lăsa tot solul acela să le polueze. În prezent, numai oceanele ne mai ţin în viaţă. De aceea, cred că totul se reduce la interes. Asta înseamnă că nu vom înceta să protejăm pământul. Şi ăsta e un rezultat bun.

– Îţi place aici, nu? întrebă Louise.

Yves Gaynes îi adresă un zâmbet fericit.

– Îmi place la nebunie.

Înaintară pe uscatul răscolit, prins sub mantia lui vie şi protectoare. Lui Louise i se păru aproape deprimant de pustiu. Iarba lată, îşi imagină ea, era ca o foaie uriaşă de ambalaj steril, care conserva câmpiile şi poienile imaculate care dormeau dedesubt. Tânjea să vadă ceva care să întrerupă acea uniformitate, urme de frunze care să iasă din hibernare şi să umple încă o dată pământul de culoare. Ar fi dat orice să zărească un cedru înălţându-se mândru: un semn de opoziţie faţă de capitularea pasivă în faţa elementelor nefireşti. Pământul, cu toate miracolele lui şi cu clima sa, ar fi trebuit să ofere mai mult decât atât.

Merseră constant spre nord, ieşind din valea Tamisei. Yves Gaynes arătă spre foste oraşe şi sate. Zidurile clădirilor erau acum doar nişte cioturi cotropite de iarba lată, iar numele lor se transformau în repere de drum încărcate în blocul de orientare al Trooperbusului. Acesta lăsase de mult în urmă drumul simplu din plasă, astfel că Louise se întorsese în cabina principală pentru a încălzi câteva pachete pentru masa de prânz. Mergeau acum direct pe iarba lată, iar roţile mari o striveau, terciuind-o, lăsând în spatele lor două dâre de verde întunecat. Afară, terenul devenea din ce în ce mai denivelat,

prezentând văi tot mai adânci, dar şi dealuri care expuneau la lumină coroane dezgolite din piatră pe care se căţăraseră licheni verzi-cenuşii şi ciuperci de culoare ocru. Prin ravene curgeau pâraie cu apă care scotea aburi uşori, în vreme ce lacurile luceau în fiecare depresiune.

După patru ore de la plecarea din Londra, Yves Gaynes spuse cu glas cântat:

– Am ajuns.

În ciuda masivităţii lui, Ivanov Robson se strecură în cabină, în spatele surorilor, şi privi în faţă la fel de curios ca şi ele. Un cristal geodezic simplu se ridica din pământ, având lăţimea de aproximativ opt kilometri, bănui Louise; marginea încadra pantele şi văile deasupra cărora stătea. Domul în sine era cenuşiu, de parcă ar fi fost plin cu o negură groasă.

– Cum se cheamă? întrebă Genevieve.

– Facilitatea de Cercetări Agronomice Şapte, îi răspunse Yves Gaynes fără nicio tresărire.

Genevieve îl privi în ochi, dar nu mai insistă.

La baza domului se deschise o uşă pentru a permite intrarea Trooperbusului. După ce ea se închise, din toate părţile ţâşniră jeturi de fungicid roşu pentru a spăla noroiul şi posibilii spori de pe caroseria şi roţile vehiculului. Rulară în continuare până ajunseră într-un mic garaj, şi bocaportul maşinii se deschise cu un pocnet.

– A venit momentul să îl cunoaştem pe şef, spuse Ivanov Robson.

Aerul era mai rece decât în interiorul Trooperbusului şi domului Westminster, gândi Louise. Purta doar o rochie albastru-ultramarin cu mâneci scurte. Nu era chiar frig, ci mai curând ca într-o zi aspră de primăvară.

Ivanov le făcu semn să înainteze. Genevieve bătu din călcâie şi i se alătură. Îi aştepta un mic jeep cu patru locuri, având doar volan şi un acoperiş vărgat în roşu şi alb. Primul pe care Louise îl văzuse pe planetă. Se simţi mai liniştită când Ivanov se sui la volan. Ea şi Gen ocupară bancheta din spate şi porniră.

– Credeam că nu cunoşti locul acesta, spuse Louise.

– Nu-l cunosc. Mă las îndrumat.

Louise dataviză o cerere de acces la procesorul de reţea, dar nu primi niciun răspuns. Ivanov conduse maşina printr-un tunel din beton lung de două sute de metri, care descria o curbă, apoi ieşiră brusc în lumina soarelui. Gen scoase un sunet de încântare. Domul de cercetări agronomice ocupa o porţiune de teren care reprezenta Anglia aşa cum o cunoşteau ele din cărţile de istorie: pajişti verzi smălţate de piciorul-cocoşului şi margarete, garduri vii din păducel care împrejmuiau padocuri, mici pâlcuri de frasini, pini şi mesteceni

argintii întinzându-se de-a lungul unor văi blânde, castani uriaşi şi fagi care ocupau hectare întregi de parc. În padocuri păşteau cai mulţumiţi, în vreme ce raţe şi flamingi se hârjoneau într-un lac pe suprafaţa căruia pluteau nuferi care alcătuiau un brâu de culoare mov. În centru se găsea o casă mare de ţară, care, prin comparaţie, făcea Cricklade să pară o construcţie stridentă şi preţioasă. Zidurile din cărămizi oranj ale clădirii cu două etaje erau susţinute de grinzi groase şi negre în diagonalele tradiţionale ale stilului Tudor, deşi erau greu de văzut pe sub masa de trandafiri căţărători de culoare topaz şi stacojiu. Ferestrele cu vitralii, din romburi minuscule de sticlă colorată, erau deschise larg, pentru a permite aerului lenevos să circule prin încăperi. Poteci pietruite şerpuiau pe peluza care era mărginită de borduri din tufişuri frumos tunse. Un şir de tise marcau capătul grădinii formale. De cealaltă parte era un teren de tenis, iar doi bărbaţi schimbau mingi într-o dispută impresionant de lungă.

Jeepul îi duse pe un drum denivelat peste pajişti, până în faţa casei. Pătrunseră pe poarta din fier forjat şi continuară pe o alee acoperită cu piatră de râu presărată de muşchi. Rândunelele zburau răutăcios de jos peste iarbă, după care ţâşneau spre streşinile sub care erau ascunse cuiburile lor din lut de culoarea ocru. Veranda din lemn din jurul uşii principale fusese sufocată cu totul de caprifoi; Louise văzu apoi pe cineva aşteptând în umbra florilor.

– Am ajuns acasă, murmură încântată Genevieve.

Ivanov opri jeepul în faţa verandei.

– Acum sunteţi pe cont propriu, le spuse el.

Când Louise îl privi, el se uita drept înainte, cu mâinile strânse pe volan. Era pe punctul de a-l bate pe umăr, când persoana care aştepta pe verandă înaintă. Era un tânăr, cam de aceeaşi vârstă cu Joshua, gândi ea. Dar dacă faţa lui Joshua era slabă şi plată, a bărbatului era rotundă. Destul de atrăgător, totuşi, cu părul castaniu şi ochi mari, verzi. Cu buze curbate între un zâmbet şi un uşor rânjet ironic. Purta o bluză albă de crichet şi şort de tenis; în picioare avea adidaşi murdari cu un şiret rupt.

Întinse mâna şi îi zâmbi cald:

– Louise, Genevieve. În sfârşit, ne putem cunoaşte, ca să folosesc un clişeu. Bun venit în casa mea.

Un labrador negru apăru agale din casă şi le mirosi picioarele.

– Cine eşti? întrebă Louise.

– Charles Montgomery David Filton-Asquith, la ordinele tale. Însă aş prefera să mi te adresezi cu Charlie. Toată lumea îmi spune aşa. Ca în Carta Drepturilor, s-ar putea zice.

Louise se încruntă şi încă nu-i strânse mâna, deşi el nu părea deloc ameninţător. Semăna cu latifundiarii printre care crescuse, deşi avea ceva mai multă clasă, trebui să recunoască.

– Dar cine eşti? Nu înţeleg. Eşti cel care ne-a chemat aici?

– Da, din păcate. Sper că mă ierţi, dar am socotit că e ceva mai bine pentru voi aici decât la Londra. Unde nu e prea plăcut acum.

– Dar cum? Cum de ne-ai scos de acolo în ciuda stării de asediu? Eşti poliţist?

– Nu tocmai. Pe faţa lui apăru o expresie de căinţă. De fapt, s-ar putea spune că eu conduc lumea. Păcat că nu pot s-o fac mai bine în momentele acestea. Ce să faci, aşa e viaţa.

De cealaltă parte a casei era o piscină, având forma unei lacrimi alungite, cu pereţi căptuşiţi cu dale mici de marmură albă şi verde. Pe fund, în capătul adânc, avea un mozaic înfăţişând-o pe *Mona Lisa.* Louise recunoscu imaginea, deşi nu-şi amintea ca femeia să-şi fi expus sânul stâng în pictura originală. Un grup de tineri foloseau piscina şi se bălăceau veseli în timp ce jucau polo după nişte reguli inventate de ei, folosind o minge de plajă mare, de culoare roz.

Împreună cu Charlie şi cu Gen, se afla în curtea interioară pardosită cu dale de piatră de York, stând relaxată la o masă lungă din lemn de stejar, de unde avea o vedere excelentă a piscinei şi peluzelor. Un majordom cu haină albă îi adusese Pimm's într-un pahar înalt, cu multă gheaţă şi fructe care se legănau la suprafaţă. Lui Gen i se oferi o băutură cu lapte şi ciocolată, plină de căpşune şi îngheţată, iar Charlie sorbea un gin tonic. Totul era minunat de civilizat, trebui ea să recunoască.

– Deci, nu eşti preşedintele sau ceva de felul acesta? întrebă ea.

Charlie îi povestise despre DSIG şi ierarhia sa birocratică.

– Nimic de felul acesta. Eu pur şi simplu supervizez chestiuni grave de securitate în Europa Occidentală şi ţin legătura cu colegii mei pentru a anihila ameninţările globale. Nu ne-a ales nimeni, dar noi am avut puterea de a dicta structura şi caracterul DSIG când guvernele continentale şi Naţiunile Unite se contopeau, alcătuind Guvcentralul. Atunci ne-am alăturat acestuia.

– Asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă, spuse Louise.

– La începutul secolului al XXII-lea. Vremuri interesante. Pe atunci eram mult mai activi.

– Dar nu eşti chiar atât de bătrân.

Charlie zâmbi şi făcu un semn către grădina de trandafiri. O porţiune pătrată, ceva mai joasă, împărţită în segmente, în fiecare dintre ele fiind plantate tufe de trandafiri de culori diferite. Câteva creaturi amintind de ţestoase se deplasau printre plantele pline de

ghimpi, iar gâturile lor prehensile stăteau înălţate mândru, permiţându-le să mănânce florile moarte, mestecând tija până la ramura lemnoasă.

– Acela este un construct bitek. Folosesc douăsprezece specii diferite care se ocupă de partea de horticultură pe proprietate în locul meu. Aici există în total două mii.

– Dar adamiştii au interzis bitekii de pe lumile lor, spuse Gen. Şi Pământul a fost prima planetă care s-a conformat.

– Publicul nu poate folosi constructe bitek, spuse Charlie. Bitek şi afinitatea sunt tehnologii puternice, oferind B7 un mare avantaj faţă de potenţialii inamici ai republicii. Este o combinaţie care îmi permite să trăiesc de şase sute de ani fără întrerupere. Cu un gest mândru, flutură o mână spre sine. Acesta este cel de-al treizeci şi unulea trup în care trăiesc. Toate sunt clone, înţelegi? Partenogenetic, ca să păstrez temperamentul necesar slujbei. Sunt capabil de afinitate, deoarece am posedat capacitatea aceasta înainte de apariţia edenismului. La început, am folosit simbionţi neuronici, apoi secvenţa afinităţii a fost vectorizată în ADN-ul meu. Într-un fel, metoda nemuririi pe care o foloseşte B7 este o variantă asupra transferului de memorie a sfârşitului de viaţă a edenismului. Ei o utilizează pentru a se transfera în straturile neurale ale habitatului lor. Pe de altă parte, eu o folosesc pentru a mă transfera într-un organism nou, tânăr şi viguros. Clona creşte în izolare senzorială timp de optsprezece ani, împiedicând dezvoltarea oricăror tipare de gândire. De fapt, este un creier gol care aşteaptă să fie umplut. Când vine vremea, pur şi simplu editez memoria pe care doresc să o iau cu mine şi îmi transfer personalitatea în noul organism. Cel vechi este distrus imediat, ceea ce asigură procesului o continuitate directă. Stochez chiar şi memoria la care renunţ într-un construct neural bitek, pentru ca niciun aspect al vieţii mele să nu se piardă cu totul.

– Treizeci şi unu de trupuri înseamnă mult pentru doar şase sute de ani, spuse Louise. În prezent, un Saldana trăieşte aproape două secole. Şi chiar noi, cei din neamul Kavanagh, vom trăi în jur de o sută douăzeci de ani.

– Da, zise Charlie ridicând din umeri în semn de scuză. Dar vă petreceţi ultima treime a vieţii suferind de restrângerile şi umilinţa vârstei. O boală care se agravează mereu. În vreme ce eu, imediat ce ating vârsta de patruzeci de ani, mă transfer din nou. Nemurire şi tinereţe eternă. Nu e deloc rău.

Louise luă o înghiţitură din pahar şi spuse:

– Până acum, trupurile anterioare aveau propriile suflete. Acest lucru se deosebeşte esenţial de memorie. Am văzut asta la o emisiune de ştiri. Kiintii spun că ele sunt separate.

– Exact. Ceva ce membrii B7 au ignorat în mod colectiv. Deloc surprinzător, având în vedere nivelul nostru de conservatorism. Presupun că de acum înainte trupurile noastre din trecut vor trebui stocate în tau-zero; cel puţin până vom rezolva problema generală a lumii de dincolo.

– Şi chiar ai trăit în secolul al XXI-lea? întrebă Gen.

– Da. Asta ţin eu minte. După cum spune sora ta, definiţiile vieţii s-au schimbat mult în ultima vreme. Dar eu m-am considerat întotdeauna o persoană a tuturor secolelor. Asta nu e o convingere pe care s-o poţi alunga în două săptămâni.

– Şi cum de-ai ajuns atât de puternic? întrebă Louise.

– Motivul obişnuit: bogăţia. Toţi am deţinut sau condus uriaşe imperii corporate în secolul al XXI-lea. Nu eram doar multinaţionali; noi am fost primii interplanetari şi obţineam profituri care depăşeau veniturile naţionale ale multor ţări. A fost o vreme în care se deschideau din nou frontiere, care generau întotdeauna venituri uriaşe. A fost deopotrivă o perioadă de mari tulburări sociale; ceea ce am numit noi cel de-al Treilea Război Mondial era industrializarea rapidă graţie puterii fuziunii, iar ecologia se destabiliza cu aceeaşi repeziciune. Guvernele naţionale şi regionale angajau mari resurse pentru combaterea decăderii biosferei. Asigurările sociale, administrarea infrastructurii, îngrijirea sănătăţii şi securitatea, domenii asupra cărora guvernele îndreptau de obicei eforturile, erau treptat lipsite de banii proveniţi din impozite şi taxe şi vândute industriei private. Nu a trebuit să facem un pas prea mare. Forţele private de securitate protejaseră proprietăţile companiilor încă din secolul XX; închisorile erau construite şi conduse de firme private; forţele private de poliţie apărau proprietăţile imobiliare, fiind plătite din chiriile încasate. În unele ţări, practic trebuia să faci asigurare pentru a plăti poliţia de stat să investigheze o infracţiune în cazul în care deveneai victimă. Aşadar, vezi tu, evoluţia către o forţă poliţienească în totalitate privată a fost o progresie intrinsecă pentru societatea industrializată. Noi, cei şaisprezece, controlam nouăzeci la sută din forţele de securitate ale lumii, astfel încât am colaborat şi am cooperat în chestiuni de informaţii şi securitate. Am început chiar să investim în echipamente şi instruire la un nivel care nu avea să ne aducă vreun venit. Ne folosea însă nouă, pentru că nimeni altcineva nu avea să protejeze fabricile şi instituţiile noastre de lorzii crimei şi de mafiile regionale. Rata criminalităţii a început de fapt să scadă

pentru prima oară după decenii întregi. După aceea, am luat hotărârea de a redirecţiona Guvcentralul, împreună cu organismele lui de aplicare centralizată a legii impozitelor, care au fost influenţate în favoarea noastră. Avocaţii noştri au fost plasaţi în funcţii consultative importante pe lângă miniştri şi înalţi funcţionari de stat, cei care făceau hobby pentru noi au ajutat la îndrumarea parlamentelor şi congreselor să adopte legi controversate. B7 a reprezentat doar oficializarea şi consolidarea poziţiei noastre.

– E monstruos, spuse Louise. Sunteţi nişte dictatori.

– Aşa cum este şi clasa latifundiarilor de pe Norfolk, îi răspunse Charlie. Familia ta este la fel ca mine, Louise, doar că voi nu sunteţi la fel de oneşti în privinţa asta.

– Oamenii au venit pe Norfolk după întocmirea Constituţiei, nu li s-a impus.

– Aş putea să te contrazic, dar îţi înţeleg perfect sentimentul de revoltă, probabil chiar mai bine decât tine. Am întâlnit situaţia asta de destule ori de-a lungul secolelor. Nu-ţi cer decât să judeci mijloacele prin ceea ce s-a realizat. Pământul are o clasă medie stabilă şi mulţumită, liberă să-şi trăiască viaţa mai mult sau mai puţin cum doreşte. Am supravieţuit deteriorării grave a climei şi am plecat să colonizăm stele. Nimic din toate astea nu s-ar fi realizat fără un anumit grad de duritate a conducerii, pentru că lipsa tăriei este blestemul democraţiei moderne. Aş spune că a fost o realizare impresionantă.

– Edeniştii au democraţie şi au prosperat.

– A, da, edeniştii. Cel mai mare triumf accidental al nostru.

– Cum adică, accidental?

Era prima oară când ajungea să afle adevărul despre modul în care erau structurate lumea şi istoria ei. Genul de istorie reală care nu se scria niciodată. Tot ce îi era negat acasă.

– Pentru că am vrut să păstrăm bitek pentru noi, am încercat să interzicem cu totul această tehnologie, spuse Charlie. Ştiam că nu vom putea face asta printr-o declaraţie politică, pentru că pe atunci controlul nostru asupra instituţiilor juridice şi legislative nu era total. Aşa că am apelat la condamnarea religioasă, ajungând la acest lucru după un deceniu de publicitate negativă. Aproape că reuşisem. Papa Eleanor era gata să declare afinitatea sacrilegiu, iar ayatollahii se aliniau ideii. Mai aveam nevoie doar de câţiva ani de presiuni şi companiile independente ar fi fost forţate să abandoneze orice alte proiecte. Bitek şi afinitatea s-ar fi stins de la sine, încă o tehnologie fără viitor. Istoria este plină de asemenea lucruri. Apoi Wing-Tsit Chong şi-a transferat personalitatea în straturile neurale ale Edenului.

În mod ironic, ignorasem potenţialul habitatelor, chiar dacă experimentam pe aceleaşi coordonate pentru a ne asigura nemurirea. Asta i-a forţat mâna papei; declaraţia lui a venit mult prea devreme. Pe Pământ încă exista prea mult bitek şi multă afinitate de uz general pentru ca ordinul ei să fie respectat necondiţionat. Suporterii bitekului şi ai afinităţii au emigrat pe Eden, care de atunci a ieşit de sub controlul nostru. Noi nu am avut nicio legătură cu modelarea societăţii lor; la urma urmelor, agenţii noştri nu se pot infiltra acolo.

– Însă aţi făcut legea pentru toţi ceilalţi.

– Evident. Noi controlăm aspectele principale de politică ale Guvcentralului, companiile noastre domină industria Pământului, şi, la rândul său, Pământul domină Confederaţia prin puterea sa economică. Noi suntem cei care facem majoritatea investiţiilor în orice nouă companie de dezvoltare de pe fiecare lume-colonie, pentru că trăim îndeajuns de mult pentru a culege roadele care rezultă din dividendele cărora le trebuie două secole să ajungă la maturitate. Între noi fie vorba, instituţiile noastre financiare deţin un procent considerabil din rasa umană.

– Pentru ce? Nimeni nu şi-ar putea dori atât de mulţi bani.

– Permite-mi să te uimesc. Apărarea şi păstrarea ordinii publice în bune condiţii consumă trilioane de fuzidolari, iar Marina Guvcentralului este ca un orizont evenimenţial financiar. Noi încă ne finanţăm propria securitate, aşa cum am procedat dintotdeauna. Şi, procedând astfel, asigurăm securitatea tuturor. Recunosc că sunt dictator, dar pledez în favoarea mea spunând că sunt cât de benign posibil.

Louise clătină cu tristeţe din cap.

– Şi, în ciuda puterii şi forţei voastre, tot nu aţi reuşit să-l opriţi pe Quinn Dexter.

– Nu, recunoscu Charlie. El reprezintă eşecul nostru cel mai grav. S-ar putea să pierdem această planetă şi toate cele patruzeci de miliarde de suflete de pe ea. Totul, pentru că nu am reuşit să îl păcălesc. Până la urmă, istoria ne va eticheta drept păcătoşi supremi. Şi pe drept cuvânt.

– Chiar a învins? întrebă disperată Louise.

– L-am lovit cu o armă DS la casa parohială Heights. Nu ştiu cum, dar a scăpat. Acum este liber să facă ce vrea.

– Aşadar, ne-a urmărit până la Londra.

– Da.

– Ne-ai manipulat tot timpul pe mine şi pe Gen, adevărat? Ivanov Robson e unul dintre agenţii tăi.

– Da, te-am manipulat. Şi nu am regrete sau remuşcări în legătură cu asta. Având în vedere ce este în joc, a fost perfect justificat.

– Presupun că da, spuse ea moale. Mi-a plăcut mult Robson, deşi a fost mereu prea bun ca să fie adevărat. Nu a comis nicio greşeală. În viaţa reală oamenii nu sunt chiar aşa.

– Nu-ţi face griji în privinţa lui. Nu e agentul meu; îmi pare rău că l-am controlat după procesul prin care a trecut. Astfel de oameni îmi sunt întotdeauna de folos. Dar scumpul de Ivanov nu e un om chiar drăguţ. Nu e la fel de respingător ca Banneth, recunosc. Ea a fost doar un virus cu chip de om, reuşind să mă îngrozească inclusiv pe mine cu obsesiile ei demente, şi acest lucru nu e uşor după toate atrocităţile pe care le-am văzut în viaţa mea.

– Iar Andy? Ce e cu el? A fost şi el un agent de-al tău?

Charlie se lumină la faţă.

– A, vânzătorul romanţios. Nu. El e o persoană reală. Nu mă aşteptam să-ţi cumperi un set de nanonice neurale, Louise. Eşti o permanentă surpriză pentru mine, un lucru de-a dreptul delicios.

Ea se uită încruntată la el peste buza paharului.

– Şi acum? De ce ne-ai adus aici? Nu cred că ai făcut-o doar ca să ne explici toate astea personal. Nu laşi impresia că vrei să-ţi ceri scuze, nu-i aşa?

– Louise, ai fost ultima mea aruncare de zar. Sperasem că Dexter va încerca să te urmărească până aici. Am o ultimă armă la dispoziţie, şi ea ar putea da rezultate. Se numeşte antimemorie şi distruge sufletele. A conceput-o Marina Confederaţiei, deşi e doar în faza de prototip. Ceea ce înseamnă că trebuie folosită de la mică distanţă. Dacă Dexter ar fi venit cu tine, am fi avut o şansă să o folosim împotriva lui. Ar fi fost ultima mea încercare nobilă. Sunt pregătit să îl înfrunt faţă în faţă.

Louise privi iute în jur, căutând prin grădină diavolul a cărui faţă nu o putuse uita. Însă posibilitatea ca Dexter să o fi urmărit prin peisajul dezolant îi dădea fiori reci.

– Dar nu ne-a urmărit.

– De data asta, nu. De aceea, voi fi încântat să vă iau cu mine când plec de aici. Mă voi asigura că veţi lua un zbor spre Jupiter.

– Tu ai împiedicat mesajele mele să ajungă la Joshua.

– Da.

– Vreau să vorbesc cu el. Acum.

– Regret, dar am încă o veste proastă pentru tine. Nu mai e pe *Seninătate.* A plecat cu o escadrilă a Marinei Confederaţiei într-un fel de misiune împotriva posedaţilor; nici eu nu am reuşit să aflu exact

scopul acelei întreprinderi. Poţi să-i trimiţi un mesaj Lordului Ruinelor pentru confirmare, dacă vrei.

– Aşa voi face, răspunse Louise pe un ton supărat. Se ridică şi întinse mâna spre Gen. Vreau să mă plimb puţin, dacă nu cumva asta încalcă regulile de aici. Simt nevoia să mă gândesc la tot ce mi-ai spus.

– Desigur. Chiar te rog. Du-te oriunde doreşti, nu există nimic în dom care să-ţi facă rău – a, în afară de crucea pământului gigantă, o tufă care creşte pe lângă un pârâiaş. Înţeapă foarte rău.

– Bine. Cum spui.

– Sper că vei lua cina cu mine. De obicei, ne întâlnim la un pahar pe terasă, în jur de şapte şi jumătate, înainte de masă.

Louise se abţinu să facă vreo promisiune. Ţinând-o strâns de mână pe Gen, traversă peluza, îndepărtându-se de piscină şi de grupul vesel de acolo.

– Asta e de-a dreptul incredibil, exclamă Gen.

– Da. Dacă nu cumva e cel mai mare mincinos din Confederaţie. Iar eu am fost atât de naivă… Am făcut tot ce a vrut el, ca o păpuşă cu mecanism pe care a pus-o în funcţiune cu o simplă învârtire a cheiţei. Cum de-am putut crede că aş fi scăpat cu un simplu avertisment pentru faptul că am adus pe ascuns un posedat pe Pământ? Unii sunt executaţi pentru mai puţin de atât.

Expresia de pe faţa Genevievei era plângăreaţă ca a unui căţeluş.

– Louise, nu ai ştiut. Noi suntem de pe Norfolk, niciodată nu ni s-a spus cum stau lucrurile pe alte lumi. Şi am scăpat de două ori de Dexter, singure. E mai mult decât a reuşit Charlie.

– Da.

Necazul în ceea ce privea furia ei era că toată arşiţa acesteia se concentra spre interior, împotriva ei înseşi. Oamenii din B7 făcuseră tot ce se putuse pentru a proteja Pământul. Charlie avea dreptate, ea era ceva de unică folosinţă. Nu înţelesese ce pericol uriaş era Dexter pentru univers. Chiar şi aşa, chiar dacă avusese o uşoară reţinere în ceea ce îl privea pe Robson, să nu-şi dea seama că se petrecea ceva nefiresc… De-a dreptul stupid!

Traversară peluza şi trecură de un pâlc de magnolii, ajungând în livada de meri. Copacii scunzi îşi dovedeau vârsta prin trunchiurile răsucite şi prin coaja cenuşie, noduroasă. De ramurile lor atârnau mănunchiuri mari de vâsc, rădăcinile parazitului făcând coaja să se umfle. Constructe bitek semănând cu nişte oi minuscule cu blana cafeniu-aurie păşteau în jurul trunchiurilor, tăind iarba la acelaşi nivel.

Fascinată de drăgălăşenia lor, Gen le urmări o vreme mişcările placide. Nu erau chiar progeniturile Diavolului pe care vicarul din Colsterworth le condamnase în fiecare duminică din amvon.

– Crezi că o să ne ducă în *Seninătate?* Aş vrea să văd şi eu ce e acolo. Şi pe Joshua, se grăbi ea să adauge.

– Aşa cred. Acum a terminat cu noi, nu-i mai suntem de folos.

– Dar cum ajungem pe Halo? Vac-trenurile şi turnurile sunt închise, iar oamenii nu mai au voie să folosească nave spaţiale în atmosfera Pământului.

– N-ai fost atentă la ce-a zis? Charlie *este* guvernul. Poate face tot ce vrea. Zâmbi şi o trase pe Gen mai aproape. Din câte îi cunosc pe cei din B7, acest dom se poate propulsa probabil singur pe orbită.

– *Chiar aşa?*

– Vom afla curând.

Dădură roată casei încet, liniştite de familiaritatea tuturor lucrurilor. De cealaltă latură a livezii descoperiră o seră dărăpănată cu cadre de lemn, ale cărei rafturi gemeau de ghivece din lut cu cactuşi şi lăstari de muşcate puşi să prindă rădăcină. Un cimpanzeu-servitor se deplasa târându-şi picioarele de-a lungul intervalului, cărând după el un furtun şi stropind ghivecele în care se aflau mlădiţele mici şi verzi.

– S-ar părea că au şi iarnă în domul ăsta, îi spuse Louise lui Gen, după ce se uită după uşă.

După seră urma o parcelă cu cireşi. Doi păuni mari păşeau ţanţoşi pe sub ei, iar ţipetele lor stridente răsunau în aerul greu. Surorile rămaseră să îl urmărească pe unul dintre ei, care îşi desfăcu larg coada cu pene aurii cu verde, înclinându-şi gâtul pe spate. Grupul de păuniţe mici care se aflau pe alee continuară să ciugulească din iarba sârmoasă, ignorând spectacolul.

Când traversară aleea nu văzură jeepul cu patru locuri, şi nu-l zăriră nicăieri pe Ivanov Robson. Ieşiră printr-un spaţiu gol din gardul viu alcătuit din tufişuri de fucsia cu flori albe şi se treziră înapoi lângă piscină. Charlie nu mai era în curtea interioară.

Una dintre fetele care se jucau lângă piscină le observă şi le făcu semn cu mâna, strigând în timp ce se apropia. Era cu doi ani mai mare decât Louise şi purta un bikini de culoare violet.

Louise aşteptă politicoasă, iar expresia neutră de pe faţa ei îi ascunse o uşoară senzaţie de disconfort. Acel bikini era foarte mic. Încercă să-şi alunge gândul că, din motive de decenţă, niciun magazin de pe Norfolk nu ar ţine în stoc aşa ceva. Însă lui Gen nu părea să-i pese.

– Bună! spuse fata cu glas vioi. Sunt Divinia, una dintre prietenele lui Charlie. Ne-a vorbit despre sosirea ta. Îşi ţuguie buzele spre

Genevieve. Nu vrei să faci o baie? Am impresia că ţi-e cald şi eşti plictisită.

Gen se uită cu jind la grupul de tineri care se distrau în piscină, unii dintre ei având o vârstă apropiată de a ei.

– Pot? o întrebă ea pe Louise.

– Păi… nu avem costume de baie.

– Nicio problemă, spuse Divinia. Există suficiente în vestiar.

– Du-te, atunci, spuse Louise zâmbind.

Genevieve îi aruncă un zâmbet şi porni în fugă spre casă.

– N-aş vrea să fiu nepoliticoasă, zise Louise, dar cine eşti?

– Ţi-am spus, dragă, prietena lui Charlie. O prietenă foarte bună. Divinia urmă privirea Louisei şi pufni în râs. Îşi împinse sânii în faţă. Dacă ai ce arăta, arată, draga mea. Nu ţin o veşnicie, nici măcar cu modificări genetice şi pachete cosmetice. În cele din urmă, atracţia gravitaţională tot ne învinge. Crede-mă, e mai rău decât cu impozitele.

Louise roşi atât de mult, încât trebuie să-şi alunge sentimentul de jenă folosind un program din nanonicele ei neurale.

– Iartă-mă, spuse Divinia, surâzând spăşită. Eu şi gura mea bogată. Nu sunt obişnuită cu oamenii care au tabuuri trupeşti adânc înrădăcinate.

– Nu am tabuuri. Încerc să mă obişnuiesc cu lucrurile de aici, atâta tot.

– Of, sărmana de tine, cred că lumea asta este cumplit de stridentă şi neruşinată pentru tine. Iar eu nu contribui la cuminţirea ei. O prinse de degete pe Louise şi o trase spre piscină. Vino să te prezint grupului. Nu mai fi atât de sfioasă. O să te distrezi, îţi promit.

După o clipă de opoziţie, Louise se lăsă trasă de Divinia. Nu-i putea purta pică unei persoane cu un caracter atât de solar.

– Ştii cu ce se ocupă Charlie? întrebă ea prevăzătoare.

– A, doamne, draga mea. Stăpân peste tot ce supraveghează. De aceea sunt cu el.

– Cu el…

– Facem amor până nu mai putem. Cam aşa ceva. Atenţie, trebuie să îl împart cu jumătate dintre fetele de aici.

– Oh.

– Sunt îngrozitoare, nu? Vai mie. Nu sunt deloc o doamnă.

– Depinde de cine stabileşte standardele, spuse Louise cu abilitate.

Zâmbetul făcu pe obrajii Diviniei gropiţe care îi evidenţiară pistruii.

– Mamă, o adevărată rebelă de pe Norfolk. Îmi placi. Când o să te întorci pe Norfolk, să îi scoţi din minţi pe idioţii aceia care se cred bărbaţi.

O prezentă pe Louise tuturor celor de la piscină. Erau mai mult de douăzeci, şase copii şi restul adolescenţi de peste douăzeci de ani, iar două treimi dintre ei erau fete. Nu putu să nu constate că toate arătau extraordinar. După aceea, se trezi fără pantofi şi stând pe marginea piscinei, bălăcindu-şi picioarele în apa mică. Divinia se aşeză lângă ea şi îi întinse un alt pahar de Pimm's.

– Noroc.

– Noroc. Louise luă o înghiţitură. Cum l-ai cunoscut?

– Pe Charlie? A, tata a făcut afaceri cu el vreme de decenii. Noi nu suntem la fel de bogaţi ca el, desigur. Cine ar putea fi? Dar am avut pedigriul potrivit, dragă. Fără a mai vorbi de trup.

Îşi plimbă paiul prin pahar şi îi zâmbi ispititor. Louise îi răspunse la zâmbet.

– E o chestiune de clasă, continuă Divinia. Nu întruneşti calităţile necesare pentru a pătrunde în acest cerc magic fără un cont gras în bancă şi nici măcar asta nu este de ajuns. Perspectivele contează la fel de mult. Îţi trebuie aroganţă şi dispreţ faţă de ceea ce este comun, astfel încât ideea de B7 să nu te şocheze. Şi am aşa ceva cu carul. Am fost crescută în răsfăţ, mai mulţi bani decât minte. Şi am şi minte cât cuprinde, cei mai buni neuroni pe care îi poţi crea cu bani. Asta m-a salvat de viaţa goală a unei gagici cu bani în cont. Sunt prea deşteaptă pentru asta.

– Şi cu ce te ocupi?

– Deocamdată, cu nimic, dragă; mă aflu aici pentru că sunt o camaradă bună pentru Charlie. Asta înseamnă că mă pot distra şi încă din belşug. Mult sex, petreceri cu Charlie şi ceilalţi, apoi iar sex, accesez stimulente, sex din nou, cluburi londoneze şi spectacole, sex, tur al Haloului – sex în cădere liberă! În etapa asta a vieţii sunt acum şi fac asta la maximum. Cum îţi spuneam, totul se înmoaie nasol şi trist pe măsură ce îmbătrâneşti, aşa că trebuie să te bucuri de astea cât le ai. Aşa am devenit, înţelegi? Şi mă cunosc prea bine. Ştiu că nu are rost să trăieşti o viaţă ca asta o sută de ani încheiaţi. E o risipă, o risipă totală, jalnică. Am văzut bogaţi la şaizeci de ani şi mă îngreţoşează. Am bani, am minte şi nu am scrupule; asta aduce al naibii de mult potenţial. Încă nu ştiu ce voi face, o să zbor pe o navă stelară către centrul galaxiei, o să înfiinţez un imperiu de afaceri care să devină rivala Kulu Corporation, voi întemeia o cultură mai frumoasă decât edenismul. Cine ştie? Dar o voi face în mod superb.

– Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc, spuse Louise. De când mă ştiu.

– Excelent. Divinia ciocni cu un clinchet puternic paharul ei cu al Louisei.

– Vezi? Tu ai făcut-o deja. Ai văzut mai mult din galaxie decât mine. Felicitări, eşti de-a noastră.

– A trebuit să plec de acasă, posedaţii mă urmăreau.

– Ei urmăresc pe toată lumea. Dar tu eşti cea care a scăpat. Asta cere curaj, mai ales pentru cineva care a fost crescut ca tine.

– Mulţumesc.

– Nu te îngrijora. Mângâie părul lung al Louisei, îndreptând şuviţele ondulate şi făcându-le să alunece uşor peste umeri. Cineva are să găsească o soluţie. O să recucerim Norfolkul pentru tine şi o să aruncăm mintea lui Dexter în uitare, la fel ca şi sufletul.

– Frumos, spuse Louise, parcă torcând.

Soarele şi băutura îi induceau o stare de somnolenţă delicioasă. Ridică paharul pentru a-i fi umplut.

Între zilele stranii trăite de când îşi luase rămas-bun de la tatăl ei, asta era neîndoielnic cea mai eliberatoare mental. Faptul că discuta şi stătea printre prietenii lui Charlie şi copiii care se bălăceau în piscină o făcea să fie puţin invidioasă. Nu erau mai puţin morali decât ea, ci doar diferiţi de ea. Pentru început, mai puţine griji şi stări de mahmureală. Se întrebă dacă adevăraţilor aristocraţi li se îndepărtase gena vinovăţiei. O viaţă plăcută.

Când, în cele din urmă, înotătorii înspăimântător de energici obosiră şi soarele coborî spre latura domului, Divinia insistă să o ducă la masaj, îngrozindu-se când află că nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Alte două fete li se alăturară într-o clădire care fusese iniţial grajd şi fusese ulterior transformată în saună şi spa.

Stând cu faţa în jos pe o bancă şi având doar un prosop peste fese, Louise trăi splendoarea dureroasă de a simţi cum mâinile maseurului îi înnoadă şi îi frământă muşchii. Umerii îi deveniră atât de uşori încât crezu că îi căzuseră.

– Cine sunt cei din personalul de aici? întrebă ea la un moment dat.

Îi era greu să creadă că puteau fi reduşi la tăcere toţi cei care cunoşteau secretul B7.

– Sunt sechestraţi, îi spuse Divinia. Infractori prinşi de DSIG.

– A.

Louise se răsuci să se uite la femeia mătăhăloasă care îşi îngropa degetele ţepene în muşchii pulpelor ei. Părea să nu fie deloc deranjată că se discuta în mod deschis despre faptul că ea era sclavă. Ideea o tulbură pe Louise, deşi asta nu se deosebea prea mult de transformarea oamenilor în trivi, aşa cum se întâmpla pe Norfolk. În orice caz ei se vedeau condamnaţi să muncească pentru alţii. Această metodă era însă mai severă. Dar ea nu ştia cât de gravă fusese

infracţiunea pe care o comisese femeia „Nu te mai gândi la asta. Oricum nu poţi schimba nimic.”

Divinia şi celelalte fete bârfiră tot timpul cât ţinu masajul, ciripind şi râzând amintindu-şi de băieţi, petreceri şi jocuri. Cu toate că discuţia lor începu să capete tonul unei amintiri de la care îşi luau rămas-bun, locuri pe care nu le vor revedea, prieteni aflaţi departe. Vorbeau de parcă Pământul fusese deja pierdut.

Louise plecă de la spa având furnicături în tot corpul, simţindu-se complet energizată. Divinia merse cu ea până la casă ca să îi arate camera de oaspeţi ce i se rezervase. Era la parter şi fereastra dădea spre livadă. Tavanul cu grinzi din lemn de stejar era scund, cu doar treizeci de centimetri deasupra capului ei, ceea ce dădea încăperii un aer de confort. Un pat cu baldachin contribuia cu generozitate la crearea acelei atmosfere, la fel ca şi ţesăturile groase de culoare aurie şi rubinie folosite pentru umbrar şi draperii.

Toate bagajele şi cutiile ei erau stivuite ordonat pe lada de pături de la picioarele patului. Divinia le inspectă cu lăcomie şi se apucă să scotocească prin rochii. Scoase rochia albastră şi o admiră, după care urmară celelalte. Niciuna dintre ele nu era tocmai potrivită, afirmă Divinia, dar avea ea ceva care să salveze seara.

Se dovedi a fi o rochie de seară scurtă, de culoare neagră, dizgraţioasă, după părerea Louisei, pe care o respinse de cum o văzu. Divinia petrecu zece minute convingând-o să o îmbrace, măgulind-o şi încurajând-o în mod scandalos. După ce o îmbrăcă, Louise trăi o nouă durere provocată de reţineri; trebuia să ai o încredere neţărmurită în tine ca să porţi aşa ceva în faţa altor oameni.

Genevieve intră cu puţin înainte ca ea să coboare.

– Doamne, Louise, spuse ea holbându-se la rochie.

– Mă răsfăţ, îi zise Louise. Doar în seara asta.

– Aşa ai spus şi ultima oară.

Când ieşi pe terasă, luă admiraţia cu care o primiră Charlie şi prietenii lui ca o recompensă. Charlie şi bărbaţii purtau smoching, în vreme ce fetele erau toate în rochii de seară, unele chiar mai ispititoare decât cea împrumutată de Louise.

În afara domului, soarele ajunsese în cele din urmă la orizont. Lumina se dispersa simetric din discul strălucitor de culoare oranj, dispersându-se în valuri de-a lungul crestei terenului verde. Charlie o conduse pe Louise spre capătul terasei, ca să poată vedea asfinţitul. Îi întinse un pahar înalt din cristal.

– Un apus cu şampanie, admirat cu o fată frumoasă. Nu ar fi rău ca ultimă amintire despre o planetă bătrână, chiar dacă e oarecum

obosită. Frumos din partea vremii să rămână senină pentru noi. Este prima favoare ce mi se face după cinci sute de ani.

Louise sorbi din şampanie şi admiră eleganţa limpede a stelei oranj care sclipea. Îşi amintea că văzuse aerul atât de clar doar deasupra muntelui Bytham, când apăruseră firicele insidioase de nori roşii. Ultima ei amintire de acasă.

– E minunat, îi spuse ea.

La cină, se aşeză alături de Charlie. În mod inevitabil, aceasta se dovedi somptuoasă; mâncarea minunată, iar vinul vechi de peste o sută de ani. Se strădui să se arate fascinată de subiectele discutate şi să râdă de poveştile privind greşeli şi catastrofe sociale care se puteau întâmpla doar unei elite restrânse. Deşi ştiau că vor trebui să-şi abandoneze lumea peste câteva zile, dovedeau o siguranţă de sine fără egal.

După un secol expus crizei şi anxietăţii, era minunat să simtă un optimism atât de manifest.

Desigur, Charlie o făcu să râdă mai tot timpul, îşi dădea seama de ce, dar nu îi mai păsa. Seducerea ei inteligentă, persistentă, şi efortul pe care îl făcea pentru asta îi dădură un puternic sentiment de apartenenţă la acel grup. Juca în stil clasic şi tulburător de rafinat. Pentru un opresor planetar, el era extraordinar de fermecător.

La sfârşitul serii, el o ajută chiar pe Divinia să urce la etaj. Nu pentru că ar fi fost beată şi avea nevoie de ajutor, dar nu voia să strice cheful celorlalţi plasând în mod primar de lucru micul şi neplăcutul program de dezintoxicare. Îşi desprinseră mâinile doar în faţa uşii ei, permiţându-i să se rezeme de cadrul uşii, fericită că aceasta îi oferea sprijin.

– Dormitorul meu e acolo, murmură Charlie. O sărută pe Louise delicat pe frunte. Dacă vrei.

Îşi petrecu braţul pe după talia Diviniei şi plecară împreună.

Louise închise ochii, strângând din buze. Lipită de perete, se roti şi ajunse cu faţa spre uşa dormitorului ei şi intră nesigură pe picioare.

Încă îşi ţinea sub control respiraţia, iar pielea îi era fierbinte. Închise uşa cu hotărâre. Pe pat fusese aşezat un neglijeu alb din mătase, care, prin comparaţie, făcea rochia neagră şi scurtă să arate modestă.

– Uf, Iisuse, acum ce naiba fac?

Ridică neglijeul.

Nu cred că mă va dispreţui cineva dacă fac sex cu el. Faptul că aceea era o soluţie o făcu să zâmbească de uimire. În univers nu mai exista nicio ordine, nimic familiar.

Deci, mă duc sau nu? Singura vinovăţie care mă va apăsa va fi doar aceea pe care mi-o voi induce. Iar aceasta este rodul moştenirii.

Aşadar, în ciuda atitudinii mele de bravură, cât de independentă de Norfolk am devenit!

Rămase în faţa oglinzii. Părul îi era despletit, flexibilităţile stăteau inerte, făcându-l să revină la o mantie întunecată, dezordonată. Neglijeul i se mula pe corp, evidenţiindu-l provocator. Era evident cât de excitată va deveni. Pe faţa ei se lăţi un zâmbet senzual când îşi dădu seama cât de formidabil arăta din punct de vedere sexual.

Joshua îi adorase întotdeauna trupul dezgolit, aproape delirând de laude când ea i se dăruia. Acela era de fapt răspunsul.

*

Louise fu trezită de Genevieve, care sărea pe patul ei, scuturând-o entuziasmată. Având faţa acoperită de perdeaua părului, îşi înălţă capul. Avea o durere de cap şi o gură revoltător de uscată.

De ţinut minte: pune programul de dezintoxicare în mod primar *înainte* de a adormi. Te rog!

– Ce e? gemu ea.

– Hai, Louise, eu m-am trezit de ore bune.

– Of, Doamne. Gândurile trândave desenară simboluri neuroiconice prea strălucitoare, iar nanonicele neurale datavizară un şir de instrucţiuni către pachetul ei medical. Acesta începu să regleze chimia sângelui, filtrând resturile de toxine. Trebuie să mă duc la baie, murmură ea.

– Când te-ai ales cu cămăşuţa asta de noapte? strigă Gen după ea, în timp ce se îndrepta nesigură spre baia din apartament.

Din fericire, pe uşă era agăţat un halat de baie mare. Reuşi să îşi acopere straiul primei nopţi de lună de miere înainte de a reveni să facă faţă atacurilor lui Gen. Graţie îngrijirilor acordate de pachet, capul îi era mult mai limpede, dar corpul nu ţinuse încă pasul.

– Mi-a împrumutat-o Divinia, se grăbi ea să spună, ca să împiedice alte întrebări.

Zâmbetul lui Gen era dureros de încrezut; se prăbuşi înapoi pe pat, cu mâinile sub cap.

– Eşti mahmură, nu-i aşa?

– Diavol de copil ce eşti.

Sala pentru micul dejun avea o masă lungă pe care erau înşirate încălzitoare mari de argint, în care se afla o diversitate respectabilă de feluri de mâncare. Trecu pe lângă ele şi ridică fiecare capac. Nu recunoscu decât jumătate din ceea ce era acolo. În cele din urmă, alese ca de obicei fulgi de porumb, urmate de ouă jumări. Una dintre fetele din personal îi aduse un ceainic cu ceai proaspăt.

Divinia şi Charlie sosiră după ce Louise începuse să mănânce. El îi adresă Louisei un mic zâmbet discret, transmiţând o undă de regret.

Fu singura aluzie pe care o făcu în legătură cu invitaţia din seara precedentă.

Când se aşeză alături de ele, Charlie îi ciufuli părul lui Genevieve, alegându-se cu o privire dezaprobatoare.

– Deci, când plecăm? întrebă Louise.

– Nu ştiu, spuse Charlie. Urmăresc evoluţia lucrurilor. New Yorkul şi Londra sunt locurile critice pe care le monitorizez în prezent. Se pare că New Yorkul va cădea în mâinile lor în decurs de o săptămână. Doar atât vor putea locuitorii lor să se opună posedaţilor. Şi pierd teren.

– Ce se va întâmpla dacă posedaţii preiau oraşul?

– În acea clipă, viaţa va deveni cu adevărat neplăcută. Îmi pare rău, dar preşedintele s-a trezit în sfârşit şi a văzut ce sunt în stare atât de mulţi posedaţi. E speriat că vor încerca să scoată Pământul din univers. Asta îi oferă două soluţii. Poate lansa fascicule electronice DS în cerc în jurul arcologiei şi să spere că ei vor pleca de acolo împreună cu o bucată mare de peisaj, aşa cum s-a întâmplat la Ketton. Alternativa este dură: fie îi însoţim, fie armele DS vor fi îndreptate asupra arcologiei.

– Să-i ucidă? întrebă Gen înspăimântată.

– Mă tem că da.

– Chiar vor face asta? O întreagă arcologie…

– Mă îndoiesc că va avea curajul să ia o asemenea decizie. Va consulta Senatul în încercarea de a arunca răspunderea pe umerii acestuia, dar senatorii îi vor acorda puteri depline, pasându-i înapoi răspunderea fără să se angajeze. Dacă preşedintele ordonă să fie distrusă arcologia, evident că B7 va împiedica reţeaua DS să deschidă focul. Cred că ar trebui să-i lăsăm pe posedaţi să mute Pământul. Este un calcul cinic, dar, pe termen lung, un asemenea deznodământ va provoca mai puţin rău. Într-o bună zi, vom descoperi cum să îl aducem înapoi.

– Chiar crezi că e posibil aşa ceva? întrebă Louise.

– Dacă o planetă poate fi scoasă din univers, ea poate fi adusă şi înapoi. Nu-mi cere să precizez o dată.

– Şi cu Londra ce se va întâmpla?

– Aici e mai dificil. După cum le-am spus colegilor mei, dacă Dexter controlează suficienţi posedaţi, va putea să se impună asupra tuturor, posedaţi şi nonposedaţi. Dacă se va întâmpla aşa, am putea folosi armele DS pentru a ucide posedaţii pe care îi comandă şi să-i răpim puterea.

Louise îşi pierdu orice interes pentru mâncare.

– Câţi oameni?

– Armele DS au o amprentă cuprinzătoare de ţintă. Vor fi o mulţime de victime colaterale. Înspăimântător de multe, spuse el cu subînţeles. Sunt mii de posedaţi care trebuie distruşi.

– Nu se poate. Charlie, nu poţi face asta.

– Ştiu. B7 analizează deja dacă trebuie să îi ajutăm pe posedaţii din New York să preia arcologia. Dacă fac asta înainte ca Dexter să-şi extindă baza de putere, atunci Pământul va fi scos din acest univers înainte ca el să îl poată ameninţa.

– Of, Iisuse mare. E la fel de rău.

– Da, recunoscu el cu amărăciune. Cine ar vrea să conducă lumea când asta înseamnă să faci asemenea alegeri? Dar, din păcate, ele trebuie făcute, nu putem bate în retragere când dăm de greu.

După euforia dulce din ziua precedentă, când ajunseseră într-un adevărat rai, indiferent cât de neortodoxe, ştirile date de Charlie le-au făcut pe surori să se lase din nou cuprinse de disperare. Îşi petrecură dimineaţa în salon, urmărind un pilon mare cu proiecţie AV pentru a afla ce se întâmpla.

La început pendulaseră între emisiunile de ştiri londoneze, apoi Louise descoperi că procesoarele casei îi permiteau accesul la senzorii de securitate care împănau reţeaua geodezică a domului Westminster. Putea de asemenea să suprapună grila de afişare tactică a poliţiei peste priveliştea nepereche a străzilor şi parcurilor. Putură viziona evenimentele desfăşurându-se în timp real, fără comentariile şi speculaţiile supărătoare ale reporterilor. Deşi nu era mare lucru de văzut. Pulsuri de lumină albă strălucitoare, aprinzându-se în spatele unor ferestre închise. Maşini de poliţie înconjurând câte o locuinţă, oameni înarmaţi până în dinţi intrând în clădiri. Câteodată ieşeau târând posedaţi spre capsulele tau-zero. Câteodată nu ieşeau, lăsând un cerc de maşini părăsite care blocau străzile adiacente, iar luminile lor stroboscopice, roşii şi albastre, luau foc pe neaşteptate. Birouri ale consiliilor locale şi secţii de poliţie cuprinse brusc de flăcări. Niciun utilaj de stingere a incendiilor nu le venea în ajutor. După ce acestea erau carbonizate complet, flăcările se stingeau de la sine în mod misterios, lăsând în locul lor carcase de zidărie năruită, prinsă între două clădiri neatinse.

Rapoartele patrulelor tot mai rare de poliţie şi programele de monitorizare ale IA-lui indicau că mici bande de posedaţi se deplasau pretutindeni folosind liniile de tub şi tunelurile de servicii pentru utilităţi. În vreme ce ei se infiltrau în întreaga arcologie, uzinele electrice cedară în câteva cartiere. Secţiunile corespunzătoare ale reţelei de comunicaţii amuţiră. Erau luate drept ţintă din ce în ce mai multe camere de luat vederi de la nivelul străzii, arătând o imagine

scurtă a focului alb care lovea, după care erau distruse. Reporterii independenţi începură să dispară din eter în mijlocul senzovizărilor. Căzură şi senzovizările poliţiştilor, mai repede decât puteau justifica acest lucru din punct de vedere statistic asalturile posedaţilor împotriva lor. DSIG estima că rata dezertărilor atinsese patruzeci la sută.

În Londra încă era în vigoare starea de asediu, dar Guvcentralul nu o mai impunea cu forţa.

Cimpanzei-servitor intrară în salon la mijlocul dimineţii şi se apucară să împacheteze argintăria şi vasele vechi. Pregătirile pe care le făceau arătau clar cât de disperată devenea situaţia, în ciuda distanţei la care casa se afla de Londra.

Louise îl zări pe Charlie prin una dintre uşile deschise ale curţii interioare; îşi ducea cei doi labradori la plimbare pe peluză. Ea şi Gen porniră în grabă după el.

El se opri la o poartă din şirul de tise şi le aşteptă ca să-l ajungă din urmă.

– Vreau să le ofer câinilor o ultimă plimbare, spuse el. Vom pleca probabil mâine dimineaţă. Îmi pare rău, dar va trebui să împachetaţi din nou.

Gen se aplecă şi mângâie labradorul gălbui.

– Doar nu-i laşi aici.

– Nu. Vor fi puşi în tau-zero, pentru că îi iau cu mine. Şi multe altele, desigur. Mi-au trebuit secole ca să alcătuiesc mica mea colecţie de bibelouri. Devenim îngrozitor de sentimentali în legătură cu cele mai ridicole lucruri. Deţin patru domuri ca acesta în diferite părţi ale lumii, fiecare în altă climă. S-a investit mult în ele. Însă, ca să văd latura bună a lucrurilor, pot practic să-mi iau amintirile cu mine.

– Şi unde te duci? întrebă Louise.

– Ca să fiu sincer, nu ştiu sigur, spuse Charlie. Am nevoie de o lume dezvoltată ca bază dacă vreau să păstrez controlul asupra proprietăţilor mele industriale. Kulu nu cred că m-ar primi cu braţele deschise, iar Saldana sunt foarte teritoriali. Probabil New Washington, pentru că am influenţă acolo. Ori aş putea germina un habitat independent undeva.

– Dar asta va fi ceva temporar, nu? îl îmboldi Louise. Doar până când găsim răspuns la toate astea.

– Da. Presupunând că Dexter nu vine să ne distrugă pe toţi. În felul lui respingător, este o persoană remarcabilă, cel puţin la fel de competent ca şi Capone. Nu mă aşteptam să-şi consolideze atât de rapid controlul asupra Londrei. Încă o greşeală care se adaugă la o listă deprimant de lungă.

– Şi ce vei face? Preşedintele nu va ordona o lovitură DS, adevărat? S-a spus la ştiri că Senatul a intrat în sesiune cu uşile închise.

– Nu, nu va trage astăzi. Măcar Londra e în siguranţă. Decât dacă va vedea cumva nori roşii plutind deasupra domurilor, pentru că altfel nu-i consideră pe posedaţi capabili să pericliteze restul lumii.

– Deci ai hotărât să plecăm?

– Louise, fac tot ce pot. Încă încerc să îl localizez pe Dexter. Există posibilitatea de a folosi antimemoria împotriva lui. Sunt convins că este undeva în centrul vechiului oraş, acolo şi-a concentrat procedurile de oprire a energiei electrice. Dacă aş putea strecura pe cineva îndeajuns de aproape de el, ar putea fi eliminat. Am construit un proiector care foloseşte procesoare bitek, care ar trebui să funcţioneze suficient de mult, chiar dacă posedaţii au abilitatea de a defecta componentele electronice.

– Posedaţii pot simţi gândurile oricui le este ostil. Nicio persoană periculoasă nu s-ar putea apropia de el.

– În mod obişnuit, da. Însă avem un aliat. Îşi spune prietenul lui Carter McBride. Un posedat care îl urăşte pe Dexter şi are curajul să i se împotrivească. Ştiu că şi el este în Londra; ar putea ajunge suficient de aproape. Problema este că e la fel de greu de localizat ca şi Dexter.

– Fletcher v-ar fi putut ajuta, spuse Gen. El îl ura pe Dexter. Şi nici nu se temea de el.

– Ştiu, spuse Charlie. Mă gândesc dacă să-l chem.

Convinsă că auzise greşit, Louise îi aruncă o privire nedumerită.

– Vrei să spui că Fletcher este încă aici?

– Da, spuse Charlie, de parcă ar fi fost surprins de surprinderea ei. Este ţinut în închisoarea de maximă securitate a DSIG din Halo şi îi ajută pe oamenii noştri de ştiinţă să cerceteze fizica posedării. Din păcate, rezultatele sunt nesatisfăcătoare.

– De ce nu mi-ai spus asta?

Era cea mai minunată veste, chiar dacă venea însoţită de sentimentul de vinovăţie pentru corpul pe care Fletcher îl poseda. Mai era faptul că ştia că va trebui să jelească încă o dată. Dar… el încă era cu ei. Asta făcea mai suportabilă acea situaţie complicată.

– M-am gândit că e mai bine să nu ştii. Amândouă aţi reuşit să uitaţi asta. Îmi pare rău.

– Atunci, de ce ne spui acum? întrebă ea furioasă şi bănuitoare.

– Aşa se întâmplă în vremuri disperate, răspunse Charlie cu calm.

– Aha. Louise se crispă când înţelese. Începu să se întrebe cât de departe mergea manipularea lui. O să-l rog eu în locul tău.

– Mulţumesc, Louise.

– Cu o condiţie. Genevieve trebuie să ajungă pe *Seninătate.* Astăzi.
– Louise! scânci Gen.
– Nu ne târguim, spuse Louise.
– Desigur, zise Charlie. Se va face.
Gen îşi puse mâinile în şolduri.
– Nu plec.
– Trebuie, draga mea. Acolo vei fi în siguranţă. În siguranţă, nu ca pe planeta asta.
– Bine. Atunci, vino şi tu.
– Nu pot.
– De ce? Fetiţa lupta să-şi stăpânească lacrimile. Fletcher vrea ca tu să fii în siguranţă. Ştii că aşa e.
– Ştiu. Dar eu sunt garanţia că va face ce i se va cere.
– *Sigur* că-l va ucide pe Dexter. Îl urăşti, ştii bine asta. Cum poţi crede altceva? Urât din partea ta, Louise.
– Eu nu gândesc urât despre el. Dar alţi oameni, da.
– Charlie nu e unul dintre aceia. Aşa e, Charlie?
– Sigur că nu. Însă ceilalţi membri ai B7 au nevoie de garanţii.
– Te urăsc! strigă Gen. Vă urăsc pe toţi. Şi nu vreau să merg pe *Seninătate.*
O rupse la fugă peste peluze, îndreptându-se spre casă.
– Vai de mine, spuse Charlie. Sper că nu a păţit nimic.
– Mai bine taci, se răsti Louise. Ai măcar curajul de a recunoaşte ce eşti. Ori ai pierdut şi calitatea asta odată cu restul umanităţii?
Pentru o clipă, Louise surprinse adevăratul caracter al lui Charlie într-o expresie trecătoare de iritare. O conştiinţă veche de secole care o privea glacial prin ochii păpuşii ei cu aspect tineresc. Corpul lui era o iluzie mai dibace decât orice disfuncţie a realităţii dobândită de posedaţi. Tot ce făcea, orice emoţie pe care o exprima, era doar o stare mentală pe care el o comuta când era momentul potrivit. Cinci sute de ani de viaţă îl făcuseră să devină un set de reacţii aproape mecanice la mediu. Reacţii foarte inteligente, dar ele nu-şi aveau rădăcina în ceva ce ea să poată recunoaşte drept uman. Înţelepciunea îl făcuse să evolueze până cu mult dincolo de originea lui.
Se grăbi să plece după Gen.

*

Legătura cu Haloul avea să fie asigurată printr-un holoecran mare, într-unul dintre saloanele casei. Louise se aşeză pe o canapea în faţa ecranului, având-o pe Gen cuibărită alături. Fetiţa plânsese, iar bătălia voinţelor fusese câştigată. Apoi Gen avea să plece spre *Seninătate.* Asta nu o făcea pe Louise să se simtă mult mai bine.

Câteva linii se unduiră din partea din faţă a holoecranului, apoi o imagine se roti şi deveni vizibilă. Fletcher stătea la o masă metalică, îmbrăcat într-o uniformă a marinei britanice. Privind în faţă, clipi, apoi zâmbi.

– Dragele mele doamne. Nici nu vă pot spune cât de încântat sunt să vă văd în siguranţă.

– Bună, Fletcher, spuse Louise. Eşti bine?

Gen era numai un zâmbet însorit şi flutura agitată mâinile spre imaginea lui.

– Aşa s-ar părea, Lady Louise. Savanţii acestui secol m-au pus la treabă, testându-mi şi împungându-mi sărmanele ciolane cu maşinile lor. Şi nu le-a prea folosit. Ei recunosc sincer că Domnul îşi păzeşte cu străşnicie misterele universului Său.

– Ştiu, spuse Louise. Aici, nimeni nu are idee ce trebuie făcut.

– Iar tu, Lady Louise. Ce mai faceţi, tu şi micuţa?

– Eu sunt bine, izbucni Genevieve cu glas vioi. Am cunoscut un poliţist pe nume Charlie, care e dictator. Nu-mi place prea mult, dar ne-a scos din Londra când lucrurile s-au înrăutăţit peste măsură.

Louise îşi lăsă o mână pe braţul lui Gen, reducând-o la tăcere.

– Fletcher, Quinn Dexter este aici. Îşi face de cap prin Londra. Aş vrea să te întreb dacă vrei să ne dai o mână de ajutor ca să-l găsim.

– Doamna mea, diavolul acela m-a învins o dată. Noi am scăpat atunci prin voia Domnului şi a unui noroc neprevăzut. Mă tem că aş fi de prea puţin folos în lupta împotriva lui.

– Charlie are o armă care ar putea fi de ajutor dacă o aducem suficient de aproape de el. Trebuie să o poarte un posedat, altcineva nu are nicio şansă. Fletcher, dacă Dexter nu este oprit, lucrurile ar putea deveni foarte grave aici. Singura soluţie pe care o mai au autorităţile este să ucidă foarte mulţi oameni. Probabil milioane.

– Vai, doamnă, aud deja sufletele agitându-se în aşteptarea a ce va să vie. Multe, multe trupuri vor fi disponibile pentru a fi ocupate de ei şi există promisiuni privind şi mai multe. Mă tem că se apropie vremea socotelilor. Curând, numeroşi oameni vor trebui să aleagă de partea cui sunt.

– Înseamnă că vii?

– Sigur, doamnă. Cum aş putea să refuz o asemenea rugăminte?

– Atunci, ne întâlnim la Londra. Charlie a făcut deja toate aranjamentele. Genevieve nu va veni acolo, ea pleacă spre *Seninătate.*

– Aha. Cred că înţeleg. Trădarea pândeşte sub fiecare piatră pe care călcăm.

– El va face ceea ce crede că trebuie.

– Asta este scuza de care se folosesc mulţi tirani, spuse el cu tristeţe. Micuţo, vreau să-mi promiţi că nu-i vei provoca surorii tale necazuri când pleci spre acel castel zburător fermecat. Te iubeşte mult şi nu vrea să ţi se întâmple nimic rău.

Genevieve se strânse aproape de braţul Louisei, chinuindu-se să nu izbucnească în lacrimi.

– Bine. Dar nu vreau să vă părăsesc pe niciunul dintre voi. Nu vreau să rămân singură.

– Ştiu, micuţo, dar Domnul nostru ne spune că doar cei virtuoşi pot fi curajoşi. Arată-ţi curajul de dragul meu şi să fii în siguranţă, chiar dacă asta înseamnă să îi părăseşti pe cei care te iubesc. Ne vom întâlni după victorie.

22

Al ştiuse încă de la început că va avea parte de o zi proastă.

Întâi, cadavrul. Pe Al nu-l speria nicidecum sângele, văzuse şi se făcuse răspunzător pentru destule măceluri în viaţă, însă priveliştea de acum îi întorcea stomacul pe dos. Trecuse o vreme până când să observe cineva de seamă că Allsop lipsea. Cui să-i pese de bătrânul Bernhard Allsop, că nevăstuica aceea mică nu li se mai încurca printre picioare, ca de obicei? Într-un târziu, Leroy a ajuns să întrebe unde era omul abia după ce acesta lipsise două ture. Chiar şi aşa, nu era o solicitare urgentă. Blocul procesor al lui Bernhard nu răspundea la datavizări, aşa că toată lumea a presupus că tăia frunză la câini pe undeva. Doi tipi au fost rugaţi să fie cu ochii în patru. După încă o zi, Leroy a devenit suficient de îngrijorat ca să ridice problema dispariţiei lui Bernhard la o şedinţă a principalilor locotenenţi. Se organiză o căutare.

În cele din urmă, îl găsiră camerele de securitate. Confirmând în primul rând ceea ce, apoi cine trebuia să facă asta personal.

O cantitate aproape extraordinar de mare de sânge mânjea podeaua, pereţii şi tavanul. Atât de mult, încât Al presupuse că acolo fuseseră căsăpite mai multe persoane. Însă Emmet Mordden spuse că acea cantitate de sânge aparţinuse unui singur bărbat adult.

Al îşi aprinse un trabuc şi pufăi la greu. Nu din plăcere, dar fumul acoperea duhoarea cărnii în putrefacţie. Aflată şi ea în apropierea cadavrului, Patricia avea faţa schimonosită de consternare. În timp ce examină cadavrul, Emmet îşi ţinu o batistă peste nas.

Faţa, încă posibil de recunoscut, era a lui Bernhard. Chiar şi aşa, Al rămase cu o umbră de îndoială.

Era ca şi cum pielea fusese aranjată grosolan ca să amintească de trăsăturile lui Bernhard. Mai curând o caricatură decât o faţă firească. Al mai văzuse fotografii trucate, dar aici era echivalentul la scara corpului.

– Eşti sigur? îl întrebă Al pe Emmet, care împungea hainele îmbibate de sânge cu un cuţit subţire.

– Aproape, Al. Astea sunt hainele lui. Acela, blocul lui procesor. Şi nu te poţi aştepta ca faţa lui să semene perfect, noi vedem doar iluzii ale celor din jur, nu uita. Faţa corpului devenea chiar el, dar asta cere timp.

Al mormăi şi se mai uită o dată. Pielea se zbârcise, învelind strâns ţeasta şi falca; o mulţime de capilare plesniseră, iar globii oculari explodaseră. Se întoarse cu spatele.

– Da, cum zici.

Emmet ridică blocul procesor dintre degetele rigide, strânse ca nişte gheare, ale lui Bernhard şi făcu un semn către cele două ordonanţe medicale care nu erau posedaţi să continue treaba. Aceştia vârâră cadavrul uscat într-un sac de plastic. Amândoi transpirau abundent, chinuindu-se să-şi reprime greaţa.

– Bun, ce s-a întâmplat? întrebă Al.

– A fost prins aici de uşile de etanşare, apoi cineva a deschis ecluza.

– Credeam că acest lucru e imposibil.

– Ecluza asta a fost păcălită, spuse Patricia. Am verificat. Sistemele electronice de siguranţă au fost făcute terci, iar cineva a tăiat tijele de rotaţie.

– Vrei să sugerezi că a fost o acţiune de profesionist, zise Al.

Emmet tasta comenzi în blocul lui Bernhard. Apărură câteva răspunsuri coerente; mici spirale de lumină albastră se perindară pe ecranul holografic, fracturând orice iconiţă care provenea din programul de gestionare.

– Cred că cineva a datavizat un virus în ăsta. Va trebui să-l conectez la un pupitru şi să rulez un diagnostic pentru a fi sigur. Însă el nu a reuşit să cheme ajutoare.

– Kiera, spuse Al. Ea a făcut asta. Nimic nu a declanşat alarmele. Ştiau că va folosi acest coridor, şi când. Trebuie organizare ca să pui la cale o lovitură atât de inteligentă. Ea e singura de aici care ar fi în stare de aşa ceva.

Emmet râcâi peretele însângerat cu vârful cuţitului. Sângele se întărise deja, formând o peliculă neagră şi fragilă. Fulgi minusculi de culoare neagră se desprinseră şi căzură de pe instrumentul din compozit.

– E de câteva zile, chiar dacă luăm în calcul fierberea provocată de vid, spuse Emmet. Bernhard nu a mai apărut la slujbă după petrecerea de sărbătorire a victoriei, de aceea cred că atunci s-a întâmplat.

– Asta îi oferă Kierei un alibi, zise Patricia pe un ton amar.

– Hei! exclamă Al. Aici nu avem guvern federal, ce dracu’. N-o să apeleze la un avocat şmecher care să o scoată basma curată cu pălăvrăgeala lui şi să sucească minţile juriului. Dacă eu spun că ea a făcut asta, atunci aşa e. Punct. Căţeaua aia e vinovată.

– Nu se va da bătută chiar atât de uşor, replică Patricia. După cum a agitat spiritele în legătură cu Trafalgar, flota a început să se cam teamă de riposta de răzbunare a marinei. Al, ea se bucură de mult sprijin.

– Drace!

Al se uită furios la punga în care se afla cadavrul şi îl blestemă pe Bernhard. Rahatul ăsta mic de ce nu fusese mai puternic? Trebuia să se bată cu ticăloşii care îl căsăpiseră, măcar să ia cu el câţiva înapoi în lumea de dincolo. Să îl scutească de toată tevatura asta.

Se domoli. Bernhard îi fusese loial încă din momentul în care apăruse în Oldsmobilul lui închipuit ca să îl recupereze din San Francisco. De fapt, credinţa lui fusese probabil cea care îl adusese în halul acela. Distruge-i treptat pe cei de rang mijlociu, cei cu adevărat valoroşi, şi erodezi baza de putere a celui de la vârf.

Târfa aceea nenorocită.

– Aici e interesant. Emmet se aplecase pentru a examina o parte a podelei coridorului de la capătul bălţii de sânge. Semnele astea de aici. Ar putea fi urme de tălpi.

Brusc interesat, Al se duse să arunce o privire. Petele de sânge uscat aveau forma şi mărimea aproximativă a tălpii unor ghete. Erau opt la număr, devenind tot mai slabe pe măsură ce se apropiau de ecluză.

Izbucni brusc în râs. „La naiba. M-am apucat să fac pe detectivul. Eu, poliţist.”

– Am priceput, spuse el. Dacă au lăsat urme, înseamnă că sângele era încă ud, corect? Asta înseamnă că ele au fost lăsate în jurul orei la care a fost ucis Bernhard.

Emmet rânji.

– Nu mai ai nevoie de mine.

– Ba am. Al îl bătu pe umăr. Emmet, băiete, tocmai ai devenit şeful Poliţiei pe această stâncă jalnică. Vreau să ştiu cine a făcut asta, Emmet. Serios că vreau.

Emmet se scărpină la ceafă şi privi în jur la scena crimei, gândindu-se ce trebuia făcut. În ultima vreme, când Al îl prindea la înghesuială, băşica udului nu-l mai supăra deloc.

– Ne-ar fi de folos o echipă de criminalişti. Voi discuta cu Avram, să văd dacă are oameni din laboratorul poliţiei pe care să-i folosesc în cazul ăsta.

– Dacă nu are, să fie trimişi de pe planetă, spuse Al.

– Bine. Emmet se uita la uşa de presurizare. Tipii care au dat lovitura trebuie să fi fost aproape; asta a fost singura modalitate de a-l împiedica să iasă. Pentru un posedat, chiar şi pentru Bernhard, nu e

nicio problemă să treacă printr-o asemenea uşă. Lovi uşor cu cuţitul în hubloul de sticlă din mijloc. Vedeţi? Nu e nicio picătură de sânge aici, cu toate că restul suprafeţei e mânjit. Probabil că l-au urmărit ca să se asigure că a murit.

– Dacă au stat de cealaltă parte a uşii, de unde au apărut urmele de tălpi?

– Habar n-am, spuse Emmet, ridicând din umeri.

– Pe coridor sunt instalate camere din acelea de spionaj pe care le foloseşte poliţia?

– Da. O să verific înregistrările, dar e destul de îndoielnic, Al. Tipii aceia au fost profesionişti.

– Vezi dacă poţi afla ceva, băiete. Şi între timp, transmite vorba, vreau să luaţi câteva măsuri de precauţie. Bernhard este doar începutul. Ea ne vrea pe toţi înlăturaţi. Şi nu-mi pot permite să-l mai pierd pe vreunul dintre voi. Pricepi?

– Da, Al.

– Foarte bine. Patricia, cred că ar trebui să le întoarcem complimentul.

Gândurile Patriciei înfloriră cu o încântare întunecată.

– Sigur, şefu'.

– Loveşte-o dur pe târfă, fă-i-o unuia pe care se bazează. Cine e jigodia aceea care se ţine după ea peste tot? Care asigură legătura psihică cu şoimii-de-iad?

– Hudson Proctor.

– Ăsta-i tipul. Ia trimiteţi-l voi înapoi în lumea de dincolo. Dar îngrijiţi-vă ca mai întâi să sufere puţin, bine?

*

La întoarcerea în apartamentul Nixon, Al era aşteptat de un grup de oameni. Leroy şi Silvano vorbeau cu glas scăzut cu Jez, iar îngrijorarea plutea în jurul lor ca o negură persistentă. Un tip (posedat) pe care Al nu-l recunoscu era apărat de doi dintre soldaţii lui. Necunoscutul avea mintea plină de gândurile cele mai puternice pe care le întâlnise el. Mintea lui ardea doar de furie pură. Aceasta se înteţi când Al intră în încăpere.

– Iisuse, ce se petrece aici? Silvano?

– Al, nu mă mai ţii minte? întrebă necunoscutul.

Tonul era primejdios de zeflemitor. Hainele lui începură să se transforme, devenind treptat uniforma completă a unui locotenent-comandant din Marina Confederaţiei. Faţa lui se schimbă, stimulând memoria lui Al.

Jezzibella îi aruncă lui Al un licăr agitat de zâmbet.

– Kingsley Pryor s-a întors.

– Hei, Kingsley! Al zâmbi cu gura până la urechi. Dom'le, mă bucur să te văd. La dracu', eşti un adevărat erou prin părţile astea. Ai reuşit, omule, ai reuşit, să fiu al naibii. Ai ras de unul singur toată Flota Confederaţiei. Incredibil.

Kingsley Pryor arboră genul de zâmbet cu ochi larg deschişi care îl tulbura până şi pe Al. Se întrebă dacă cei doi soldaţi erau de ajuns pentru a-l ţine în frâu pe omul marinei.

– N-ai decât să crezi prostia asta în continuare, spuse Kingsley. Mie-mi convine. Până una, alta, am ucis cincisprezece mii de oameni pentru tine. Acum e momentul să respecţi partea ta de înţelegere. Îmi vreau soţia, copilul şi am hotărât că vreau şi o navă stelară. Asta e un mic bonus pe care mi-l vei acorda pentru îndeplinirea misiunii.

Al îşi desfăcu braţele, cu gânduri care reprezentau pentru el culmea raţiunii.

– Ei, la dracu', Kingsley, înţelegerea a fost să faci Trafalgar să explodeze din interior.

– DĂ-MI-I PE CLARISSA ŞI WEBSTER.

Al se retrase un pas. Kingsley strălucea cu adevărat. În adâncul corpului său se aprinsese o lumină, care se revărsa pe faţă şi uniformă. Cu excepţia ochilor, care aspirau lumina. Ambii soldaţi strânseră mai bine pistoalele-mitralieră Thompson.

– În regulă, spuse Al, încercând să liniştească spiritele. Iisuse, Kingsley, doar suntem de aceeaşi parte a baricadei.

Făcu să apară o havană şi, zâmbind, i-o întinse.

– Greşit. Kingsley împunse cu degetul în faţă, ca un predicator, şi apoi îl coborî până când el ajunse la acelaşi nivel cu mâna lui Al. Rahat în ploaie ce eşti, nu-mi vorbi mie de baricade. Am murit din cauza ta. Mi-am măcelărit camarazii din cauza ta. Aşa că nu te mai gândi vreo clipă că-mi poţi vorbi de credinţă, ori încredere, ori loialitate. Ori îmi înapoiezi soţia şi fiul, ori rezolvăm chestiunea aici şi acum.

– Hei, nu dau deloc înapoi. Vei obţine ce doreşti. Al Capone nu-şi încalcă angajamentele. În prezent, asta e ca o valută forte sigură aici. Şi nu mă fac că plouă când e vorba de achitarea datoriilor. Niciodată! Ai înţeles? Nu am decât numele, asta mi-e valoarea. Aşa că nu mai pune asta la îndoială. Înţeleg cât de sictirit eşti. Bine, ai tot dreptul după câte s-au întâmplat. Dar să nu mai spui nimănui că îmi retrag vorbele.

– Dă-mi soţia şi copilul.

Al nu reuşi să priceapă cum se făcea că dinţii lui Kingsley nu se sfărâmau, atât de tare strângea acesta din fălci.

– Nicio problemă, Silvano, du-l pe locotenent-comandantul Pryor la soţie şi copil.

Silvano dădu din cap şi îi făcu lui Pryor un semn către uşă.
– Şi află că nimeni nu s-a atins de ei cât ai fost plecat, spuse Al. Să ţii minte asta.
Ajuns la uşă, Pryor se întoarse.
– Nu-ţi face griji, domnule Capone, nu voi uita nimic din ce s-a petrecut aici.
După plecarea lui, Al se lăsă moale pe cel mai apropiat scaun. Îşi petrecu un braţ pe după umărul lui Jez pentru a găsi mângâiere, descoperind doar că ea tremura.
– Iisuse Hristoase, spuse Al cu glas hârâit.
– Al, zise Jez cu hotărâre. Trebuie să te descotoroseşti de el. M-a speriat de moarte. Poate că trimiterea lui pe Trafalgar n-a fost una dintre ideile mele bune.
– Foarte adevărat. Leroy, pentru numele Domnului, spune-mi că i-ai găsit copilul.
Leroy îşi trecu un deget pe sub guler. Părea speriat.
– Nu l-am găsit, Al. Nu ştiu unde a dispărut puştiul. Am căutat peste tot. A dispărut pur şi simplu.
– La dracu’. Kingsley o să explodeze când va afla. O să se lase cu o baie de sânge. Leroy, ai face bine să chemi câţiva băieţi. Dar nu nişte mămăligi. O să trebuiască forţă, nu glumă, ca să îl dovedim.
– Iar după aceea va veni înapoi în alt corp, spuse Jez. Şi o vom lua de la capăt.
– Voi declanşa o nouă căutare pentru găsirea lui Webster, spuse Leroy. Puştiul trebuie să fie pe undeva, ce Dumnezeu?
– Kiera, spuse Jezzibella. Dacă l-aţi căutat serios până acum şi nu l-aţi găsit, înseamnă că e la Kiera.
Al clătină din cap cu admiraţie şi uimire.
– La naiba, nu pot crede că am fost atât de tâmpit să-i permit femeii aceleia să vină pe roca asta. Nu-i scapă niciun truc.

*

Etchells ieşi din terminusul găurii de vierme la zece mii de kilometri de Monterey. Asteroidul era un mic disc de culoare cenuşie care trecea prin dreptul unuia dintre oceanele de culoare turcoaz luminate de soare ale Noii Californii. În ciuda aspectului cenuşiu, totul părea extraordinar de primitor. Aproape că-şi auzi stomacul mârâind de foame.
Reţeaua de apărare a Noii Californii se fixă asupra corpului navei şi el se prezentă către centrul de control din Monterey. I se dădu aprobare de apropiere cu cinci *g.* Celulele lui de modelare a energiei nu puteau gestiona prea bine acea acceleraţie.

Pregătiţi un piedestal pentru mine, le spuse el şoimilor-de-iad de pe terasa de andocare. **Am nevoie de fluid nutritiv.**

Toţi avem nevoie, îi răspunse Pran Soo cu acreală. **Există o programare, sau ai uitat?**

Nu-ţi bate joc de mine, târfă. Am fost plecat mai multă vreme decât mă aşteptasem. Sunt epuizat.

Şi mie mi se frânge inima.

Atitudinea lui Pran Soo îl surprinse. Sigur, şoimii-de-iad bodogăneau şi se certau; şi niciunul dintre ceilalţi nu-l plăcea. Însă acea luare peste picior, făcută cu nepăsare şi cu un aer de superioritate, era ceva nou. Va trebui să afle motivul. Dar asta mai putea aştepta. Era sincer îngrijorat de starea lui.

Unde dracu' ai fost? îl întrebă Hudson Proctor.

Hesperi-LN, dacă ţii să ştii.

Unde? În mintea lui Hudson apăru o stare de mare nedumerire.

Lasă asta. Pregăteşte-mi un piedestal. Şi spune-i Kierei că m-am întors. Trebuie să afle multe lucruri.

Unuia dintre şoimii-de-iad i se comunică să se desprindă de piedestalul pe care îl folosea, eliberând ciuperca de metal pentru Etchells. El zbură peste terasă lipsit de graţie, în timp ce banda de afinitate se populă de glume şi vorbe batjocoritoare privind culoarul de zbor. Echipele de serviciu se retraseră când nava bitek de dimensiuni mari se legănă nesigură pe piedestalul de andocare. Se aşeză după o coborâre chinuită şi tuburile de alimentare se înălţară pentru a se insera în orificiile de primire. Începu să înghită hulpav fluidul nutritiv cât de repede putea fi acesta pompat.

Procesoarele bitek de la bord datavizară secţiunea habitatului pe care Kiera o reclamase ca fiind a ei. Ea se afla în salonul care dădea spre terasa de andocare şi stătea pe una din canapelele lungi de acolo. Rochia ei era de culoare stacojie şi avea corsajul prins cu nasturi îmbrăcaţi în material. Fusta era suficient de lungă pentru a-şi putea îndoi picioarele pe canapea, prezentând camerei o imagine felină.

Etchells ezită o clipă, bucurându-se de micul fior sexual iscat de pielea tânără şi de formele frumoase etalate spre beneficiul lui. Era lucru rar pentru el să-şi dorească să nu fi posedat un şoim-de-iad. Kiera putea să facă asta, spre deosebire de multe alte femei.

– Eram îngrijorat din cauza ta, spuse ea. La urma urmelor, eşti principalul meu şoim-de-iad. Ce s-a întâmplat la staţia de producere a antimateriei?

– Ceva ciudat. Cred că avem necazuri serioase. Asta merge mult mai departe de micile jocuri de putere. Vom avea nevoie de ajutor.

*

Rocio accesă reţeaua Almaden pentru a urmări operaţiunea de reparaţie. Deebank se ţinuse de cuvânt, convocând toţi tehnicienii nonposedaţi rămaşi pe asteroid pentru a lucra la rafinăria de fluid nutritiv. Înlocuiseră schimbătorul de căldură avariat, reetanşaseră camera pe care o străpunsese laserul lui Etchells, demontaseră maşinile şi le reconstruiseră folosind componente noi, produse în staţiile lor individuale. Mai rămânea doar partea de electronică.

Imediat ce *Mindori* se aşezase pe unul dintre cele trei piedestale de andocare ale asteroidului, o echipă descărcase lăzile din cala de mărfuri. Integrarea noilor procesoare şi circuite în rafinăria refăcută durase mai bine de o zi. Programele de operare impuseseră modificări. Apoi pornirea instalaţiei se dovedise o sarcină obositoare. Existau teste de sinteză, probe de calibrare integrală a analizei, inspecţii mecanice, examinări ale modului de funcţionare, analize ale calităţii fluidului. În cele din urmă, prima şarjă fu pompată prin conducte spre piedestalul pe care se afla *Mindori.* Filtrele de degustare ale bitekului intern al şoimului-de-iad luară o mostră, evaluând structura proteinelor în suspensie în fluid.

– Are gust bun, le spuse Rocio celor care aşteptau nerăbdători un răspuns. Ovaţiile lor după ce auziră verdictul reverberară din camera de sinteză a rafinăriei, răspândindu-se ca un cutremur de înaltă frecvenţă în întreaga rocă a asteroidului.

– Avem o înţelegere? întrebă Deebank zâmbitor.

– Absolut. Colegii mei vor începe să-i preia pe oamenii voştri. Posedaţii, către cea mai apropiată lume pe care a însămânţat-o Capone; nonposedaţii, la edenişti.

Nonposedaţii cu aspect sălbatic aflaţi în apropierea pilonului AV care transmitea legătura scoaseră un oftat uriaş de uşurare. Ştirea fu transmisă apoi familiilor lor ostatice.

Deebank şi Rocio îşi continuară negocierile. Evacuarea se va face pe etape. Întâi, rafinăria trebuia verificată minuţios pentru a funcţiona continuu pe termen lung şi orice modificări urmau a se face înainte de plecarea echipajelor. Mecanoizii trebuiau adaptaţi pentru lucrările specializate de întreţinere. Tehnicienii vor mai rămâne să instruiască dezamăgitor de puţinii posesori de şoimi-de-iad care susţineau că au o educaţie ştiinţifică. Generatoarele de fuziune ale asteroidului trebuiau revizuite pentru sarcini similare pe termen lung. Urmau să fie fabricate pentru rafinărie cantităţi uriaşe de substanţe chimice hidrocarbonate brute şi stocate în rezervoare care trebuiau fabricate. Rezervele de combustibil, deuteriu şi heliu trebuiau stabilite astfel încât ele să alimenteze generatoarele rămase (lucru care nu

constituia o problemă acum, când la caverna cu biosferă a aşezării avea să fie oprită alimentarea cu energie).

Putem începe, îi spuse Rocio lui Pran Soo. **Du simpatizanţii noştri de bază în patrulă pe orbită înaltă. Au primit îndatoriri de transport. Putem începe să transportăm populaţia către o lume posedată.**

Vrei un exod general spre Almaden?

Încă nu. Deocamdată, vom păstra această idee doar pentru grupul nostru. Ar fi frumos dacă mai mulţi dintre noi ar fi primit o încărcătură completă de arme înainte ca Organizaţia să-şi dea seama că dezertăm. Kiera va încerca probabil un atac după ce va afla.

Nu mulţi dintre noi sunt dispuşi să o urmeze.

Ştiu, dar trebuie să fim prevăzători. Târfa aia e capabilă de orice.

*

Jed şi Beth rămaseră înapoia ferestrei curbate şi urmăriră sosirea şoimilor-de-iad. Creaturile coborâră vertiginos dinspre stele şi aterizară pe cele două piedestale rămase libere. Autobuzele simple, de formă cilindrică, în care se aflau echipajele, se apropiară pe terasă, iar tuburile de ecluză se întinseră dornice să se împreuneze cu trapele capsulelor de susţinere biotică.

Un mic pătrat dintr-un colţ al ferestrei licări într-o lumină cenuşie, apoi se transformă în faţa lui Rocio.

– Se pare că am reuşit, spuse el. Vreau să vă mulţumesc; în special ţie, Jed. Ştiu că nu a fost uşor.

– Vin la bord? întrebă Beth.

– Nu. Eu înghit înapoi spre Monterey peste două ore. O să mi se simtă lipsa dacă nu mă prezint la sfârşitul patrulării pe orbită.

Protector din instinct, Jed îşi petrecu un braţ pe după umerii lui Beth.

– Ai spus că ne duci la unul dintre habitatele edeniste, zise el.

– O voi face. Toţi nonposedaţii din Almaden vor fi predaţi imediat ce terminăm pregătirile de aici. Vei pleca odată cu ei.

– De ce nu putem pleca noi primii? Noi am fost cei care te-am ajutat. Aşa ai spus.

– Pentru că deocamdată nu am vorbit cu edeniştii despre asta. Nu vreau ca şoimii-de-vid să apară aici şi să strice totul. Ai răbdare. Ai cuvântul meu că te voi scoate din situaţia asta.

Rocio îşi anulă legătura cu salonul şi începu să îşi modifice forţa câmpului său de distorsiune. Acest lucru îl ridică de pe piedestalul de andocare şi se îndepărtă uşor de terasă. Unul dintre şoimii-de-iad care

tocmai înghiţise, sosind din Noua Californie, trecu pe lângă el în viteză, către piedestalul pe care îl părăsise. Schimbară imagini-zâmbet emoţionante în banda de afinitate.

Dispoziţia lui Rocio se mai îmbunătăţi când acceleră, îndepărtându-se de asteroid. Totul se lega de minune. Următoarea lui sarcină era să adune cât mai mulţi şoimi-de-iad înarmaţi complet şi să îi trimită pentru a păzi Almaden. Apoi, peste două zile, el şi Pran Soo îi vor informa pe şoimii-de-iad rămaşi despre Almaden. Fiecare va trebui să aleagă. Nu se aştepta ca mulţi să rămână cu Kiera; Etchells, desigur şi probabil Lopex; alţii care nu se împăcaseră cu noua lor formă ori nu-şi înţelegeau pe deplin potenţialul. Nu era îndeajuns pentru a-i nărui planul.

Înghiţi înapoi spre Noua Californie, reluându-şi orbita de patrulare la mare altitudine. Planeta apăru paşnică la două milioane de kilometri sub el. Câmpul lui de distorsiune baleie şi propagă cu atenţie unde pentru a testa ţesătura spaţiu-timpului. Nu exista niciun şoim-de-vid pe o rază de o sută de mii de kilometri. Şi nici vreun semn de armă stealth sau de globuri senzor care să se îndrepte spre navele şi staţiile Organizaţiei. Nimeni nu-l întrebă unde fusese.

O verificare a senzorilor interni îi arătă copiii jucând leapşa de-a lungul coridorului principal. Jed şi Beth erau în cabina lor, făcând din nou amor. Rocio oftă drăgăstos. Ce însemna să fii adolescent…

După două ore, Hudson Proctor îi ordonă să se prezinte pe terasa de andocare.

Pentru ce? întrebă Rocio. **Am suficient fluid nutritiv.** De fapt, îşi umpluse toate băşicile de rezervă cu fluid la Almaden. Dacă îl chemau înainte de programare pentru a alimenta, va trebui să elimine totul înainte de a ajunge la Monterey.

Vrem să instalăm nişte generatoare de fuziune suplimentare în calele de mărfuri, spuse Proctor. **Ai legături pentru a primi energie direct de la ele, da?**

Da. Dar de ce?

S-a planificat o misiune cu rază mare de acţiune. Tu corespunzi parametrilor.

Ce fel de misiune?

Îţi va spune Kiera după ce eşti pregătit.

Voi folosi şi viespi-de-luptă?

Da, îţi vom da un set complet. Vor fi încărcate în acelaşi timp cu generatoare de fuziune. Trebuie să-ţi verificăm şi laserele.

Gata, vin.

*

Al se holbă la Kiera, nevenindu-i să creadă că ea avea tupeul să vină în apartamentul lui. Jez era alături de el, ţinându-l de mână, în vreme ce Mickey, Silvano şi Patricia erau strânşi în spatele lui, împreună cu şase soldaţi. Kiera era însoţită de Hudson Proctor şi de opt dintre gorilele ei care erau de serviciu. Animozitatea se revărsa din partea ambelor grupuri, făcând aerul să devină mai dens.

– Ai spus că e urgent, zise Al.

Kiera confirmă cu o mişcare din cap.

– Da. S-a întors Etchells.

– Ăsta e şoimul-de-iad care a fugit de la staţia de producere a antimateriei când treaba s-a împuţit?

– Nu a fugit. A descoperit că Marina pregătea ceva ciudat acolo. Crede că una dintre navele lor a fost încărcată cu antimaterie înainte ca staţia să fie distrusă. După aceea, ea a avut rendez-vous cu un şoim-de-vid, şi amândouă navele au plecat spre Hesperi-LN. Acolo e lumea Tyrathca.

– Am auzit de ei. Sunt ca marţienii, sau cam aşa ceva.

– Da, xenoci.

– Şi ce legătură are una cu alta?

– Şoimul-de-vid şi cealaltă navă erau interesate de o veche navă spaţială Tyrathca despre care se ştie că orbitează în jurul Hesperi-LN. Etchells crede că au plasat o echipă la bordul acelei nave. După aceea, au pornit spre nebuloasa Orion. De acolo au venit Tyrathca. Şi e foarte departe.

– O mie şase sute de ani-lumină, spuse Jezzibella.

– Şi? făcu Al. Nu înţelegea nimic. Şi ce legătură are asta cu noi?

– Gândeşte-te, spuse Kiera. Ne aflăm în toiul celei mai grave crize pe care a traversat-o vreodată rasa umană. Iar Marina Confederaţiei încalcă o lege pe care o impune tuturor celorlalţi. De fapt, ajută o navă stelară să încarce antimaterie. Apoi acea navă şi încă una zboară într-un loc în care n-a călcat nicio fiinţă umană. Prin urmare, caută ceva. Ce anume?

– Pentru numele dracilor, bombăni Al. De unde să ştiu?

– Trebuie să fie ceva foarte, foarte important pentru ei. Ceva ce au Tyrathca şi de care Marina are nevoie. E destul de neplăcut să rişte un război cu ei. Etchells a spus că ei au tras asupra unor nave Tyrathca în timp ce erau pe orbită în jurul Hesperi-LN. Indiferent despre ce e vorba, par disperaţi să descopere ceva.

– Încerci să mă duci de nas? o întrebă Al pe Kiera. Acea întâlnire îl făcea să-şi piardă calmul, însă asta i se întâmpla întotdeauna când discuţia se referea la spaţiu şi la treburi cu maşini pe care nu prea le pricepea. Am mai vorbit despre chestia asta tâmpită cu superarma. I-

am trimis pe Oscar Kern şi pe nişte indivizi după gagica aia, Mzu, şi o bombă a Alchimistului. Şi la ce mi-a folosit?

– Acum e vorba de altceva, insistă Kiera. Nu ştiu exact ce vrea Marina, dar trebuie să fie ceva care să poată fi folosit împotriva noastră. Dacă e o armă, atunci sigur e una extrem de puternică. Cele obişnuite sunt inutile împotriva noastră. Dacă Marina adună forţe suficiente să ne facă vreun rău, putem părăsi acest univers. Ştiu asta, mai ales după Ketton. Noi ne apărăm în mod mecanic; nimic nu ne poate atinge în partea cealaltă. Nimic uman, mai precis.

– Ia stai puţin! Doamnă, mereu schimbi placa. Ieri îmi povesteai că orice ar visa, intelectualii ăia rafinaţi tot nu ne pot atinge dacă ducem Noua Californie de aici.

– Aceasta este tehnologie xenoc. Nu ştim ce performanţe are.

– Asta-i o prostie, spuse exasperat Al. Poate. Dacă. Probabil. Ar putea fi. Te-alegi cu un rahat, şi eşti conştientă de asta. Ştii ceva? Am mai auzit placa asta. Am ascultat-o la ultimul proces de la avocatul acuzării. Toţi ştiau că zicea o mulţime de prostii, şi nimic nu s-a schimbat de-atunci încoace. Şi dă-mi voie să-ţi spun, surioară întunecată, tu nici măcar nu eşti la fel de convingătoare ca el.

– În cazul în care Confederaţia va avea ceva care ajunge la planetele pe care le-am mutat, înseamnă că am pierdut.

– Da? Ce-i cu tine, Kiera, te-ai speriat?

– Văd că-mi pierd vremea. Trebuia să-mi dau seama că totul îţi va trece pe la ureche fără niciun folos.

Se întoarse cu gând să plece.

Al reuşi să-şi stăpânească nervii.

– Bine. Spune până la capăt.

– Noi trimitem nişte nave după ei, zise Kiera. Pregătesc deja trei şoimi-de-iad care să plece în urmărire. Lasă o oră neînţelegerile dintre noi şi detaşează câteva fregate de-ale tale să-i însoţească.

– Fregate cu antimaterie, spuse Al.

– Bineînţeles. Trebuie să avem o putere superioară de foc. Dacă e posibil, capturăm noi arma Tyrathca. Dacă nu, o distrugem laolaltă cu navele marinei.

Al rumegă ideea un minut, amuzându-se văzând cât o nelinişte pe Kiera acea întârziere.

– Vrei să facem un târg? întrebă el. În regulă, să-ţi spun ce-o să fac pentru tine, doar pentru că te-ai arătat nobilă în privinţa viitorului nostru. O să-ţi pun la dispoziţie două fregate; ba chiar le voi înarma pe fiecare cu câte douăsprezece viespi-de-luptă cu antimaterie. Ce părere ai de asta?

Kiera surâse uşurată.

– E bine pentru mine.
– Mă bucur să aud asemenea vorbe, spuse Al, apoi zâmbetul lui se topi ca gheaţa. În schimb, tu trebuie să mi-l înapoiezi pe Webster.
– *Poftim?*
– Webster Pryor îl cheamă. Asta-i treaba.
Kiera îi aruncă lui Proctor o privire derutată. Generalul ridică din umeri cu aceeaşi uimire ca a ei.
– N-am auzit de el, spuse Proctor.
– Atunci, până vă aduceţi aminte, nu facem niciun târg, replică Al.
Kiera îl fulgeră cu privirea. Preţ de un moment, Al crezu că ea va muşca momeala.
– Cap de sulă ce eşti! răcni Kiera.
Apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi valvârtej.
– Ce uşor îşi găseşte cuvintele, spuse Al chicotind. O adevărată doamnă.
Jezzibella nu-i împărtăşi veselia. Pe faţa ei apăru o expresie de tulburare când se uită la uşile mari care se închiseseră în urma Kierei.
– Poate c-ar trebui să discutăm chiar noi cu Etchells, spuse ea. Să aflăm ce dracu' se petrece.

*

Cei din jurul Kierei rămaseră foarte tăcuţi când luară liftul spre holul de la Hilton. Furia ei faţă de dobitocia lui Capone se răci treptat şi deveni o hotărâre de fier. Capone trebuia eliminat, şi încă repede. Nu încăpea nicio îndoială.
După aceea, apărură noi întrebări.
Povestea lui Etchells o sâcâia. Pur şi simplu nu putea crede că Marina ar trimite nave până în Nebuloasa Orion fără un motiv întemeiat. Într-un fel, asta sigur avea o legătură cu posedarea. Cu o armă, evident. Supărător, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Capone avusese dreptate susţinând că trebuiau să rămână acolo şi să opună rezistenţă.
Dacă mergea pe planul original, acela de a transfera Organizaţia pe Noua Californie şi de a părăsi universul, nu ar exista nicio cale de a contracara vreo acţiune pe care putea să o întreprindă Confederaţia. Acesta fusese mereu un factor important, dar acum impunea o analiză mai atentă.
Şi, desigur, după ce prelua controlul asupra flotei Organizaţiei, putea trimite o escadrilă completă de fregate înarmate cu antimaterie spre nebuloasa Orion. Însă în acest caz ar trebui să plece şi ea. O privire scurtă spre Hudson Proctor îi confirmă gândurile. El era loial, dar numai pentru că ea era persoana pe care el o alesese ca să ajungă în vârf. Dacă i s-ar da posibilitatea de a intercepta singur o

superarmă Tyrathca, el i-ar face ei ceea ce ea voia să-i facă lui Capone. Situaţia în care se afla era din cale afară de neplăcută.

Uşa liftului se deschise şi ea păşi în hol. Acea secţiune a Hiltonului era practic vârâtă în roca asteroidului, legând structura externă sub formă de turn cu restul zonei locuibile printr-un labirint de coridoare. Câţiva gangsteri ai Organizaţiei pierdeau vremea stând pe şezlonguri, bând şi discutând, fiind serviţi de un barman nonposedat. Alţi trei se rezemau de tejgheaua recepţiei, în vreme ce o echipă de îngrijitori nonposedaţi curăţau ultimele gunoaie rămase după petrecerea pentru sărbătorirea victoriei de pe Trafalgar.

Kiera văzu toate acestea dintr-o privire, străduindu-se să nu-şi trădeze starea de încordare. Ştia că la intrare oamenii lui Capone nu îi vor face probleme. La ieşire, situaţia avea să fie cu totul diferită. Toţi gangsterii deveniseră tăcuţi şi o urmăreau.

Una dintre ieşiri ducea spre o gară care deservea mica reţea de tub de metrou din Monterey. Era cel mai scurt drum de întoarcere spre teritoriul constituit din terasa de andocare pe care îl revendicase ca fiind al ei.

Însă vagonetele puteau fi aranjate. Cu atât mai probabil acum, după ce îl descoperiseră pe Bernhard Allsop.

– O să mergem pe jos, îşi anunţă ea însoţitorii.

Trecură de uşile înalte din sticlă şi intrară în sala publică spaţioasă de afară. Nimeni nu încercă să-i stânjenească sau să le blocheze calea. Dându-se la o parte, puţinii pietoni din sală le făcură loc să treacă, astfel că înaintară hotărâţi.

– Cât mai durează până se termină reutilarea şoimilor-de-iad? întrebă Kiera.

– Încă două ore, ii răspunse Hudson Proctor. Se încruntă. Jull von Holger spune că senzorii DS au pierdut urma navei *Tamaran.* Patrula pe o orbită înaltă.

– L-au ucis şoimii-de-vid?

– N-am auzit un strigăt de moarte şi nici ceilalţi şoimi-de-iad. Iar atacarea navelor noastre ar reprezenta o mare schimbare de politică pentru edenişti.

– Rulaţi o verificare senzorială DS privind ceilalţi şoimi-de-iad de patrulare, asiguraţi-vă că au rămas cu noi.

Kiera scoase un oftat de dezgust. Încă o complicaţie. Nu voia să se gândească la dezertarea şoimilor-de-iad şi la trecerea lor de partea edeniştilor. Din câte îi spuseseră Hudson, Jull şi ceilalţi capabili de afinitate, ofertele de refugiu veneau constant din partea edeniştilor.

La câţiva metri în faţa ei, un nonposedat mergea în urma unui cărucior încărcat cu hrană, care viră brusc de-a curmezişul sălii. Iritat,

omul se dădu deoparte pentru a evita căruciorul care o luase razna. Cel care îl împingea, o epavă cu barba nerasă, a cărui salopetă era boţită şi murdară, avea părul uleios căzut peste frunte. Faţa lui trasă era schimonosită într-o expresie de deznădejde totală. Ea nu îi acordase nicio atenţie, aşa cum procedase şi cu toţi ceilalţi nonposedaţii pe care îi întâlnise în Monterey, deoarece mintea lui era un vălmăşag obişnuit de suferinţă şi spaimă.

El îşi desfăcu braţele şi o prinse într-o strânsoare ca de urs, care se transformă într-un placaj ca la rugby.

– A mea! urlă el. Eşti a mea. Se prăbuşiră amândoi dureros pe podea, iar Kiera se lovi cu genunchiul de betonulcarbon. Scumpa mea copilă, Marie, sunt aici. Sunt aici.

– Tăticule!

Nu ea spusese asta. Vocea venise dinăuntrul ei, înălţându-se în mod irezistibil din mintea întemniţată a Mariei Skibbow. În gândurile Kierei năvăli nedumerirea, sufocându-i propriile reacţii. Marie începea să recapete controlul.

– O voi scoate din tine, îţi promit, strigă Gerald. Ştiu cum. Mi-a spus Loren.

Hudson Proctor îşi reveni în cele din urmă din starea de şoc şi se aplecă deasupra celor doi care se zbăteau pentru a-l prinde pe Gerald de mânecă. Trase tare, întrucât muşchii îi erau întăriţi de puterea energistică, şi încercă să îl smulgă pe bătrânul nebun de pe Kiera. Gerald îl împunse pe Hudson în mână cu o celulă de energie, iar electrozii neizolaţi se înfipseră adânc în mână. Îngrozit şi având dureri, Hudson se trase înapoi, iar din mână îi ţâşni un mugur de flacără care sfârâi şi scoase o lumină puternică. Două dintre gărzile de corp se aruncară peste Gerald, prinzându-l de picioare şi de un braţ. Acesta se zbătu cu disperare.

Abia dându-şi seama de încăierarea generală ce se desfăşura în jurul ei, Kiera alunecă pe podea. Braţele şi picioarele începeau să se mişte aşa cum comanda Marie, pe măsură ce gândurile fetei se extindeau rapid de-a lungul vechilor trasee nervoase. Kiera se concentră pentru a împiedica reapariţia fetei.

Gerald împunse cu celula de energie spre faţa Mariei, iar electrozii se opriră la câţiva milimetri de ochii ei.

– Ieşi din ea, urlă el. Ieşi! Ieşi! Ea este a mea. Copila mea!

Una dintre gărzile de corp îl prinse de încheietură şi răsuci puternic. Osul plesni. Celula de putere căzu pe podea. Gerald răcni de furie. Lovi cu cotul în spate cu o forţă dementă. O nimeri pe garda de corp în stomac, făcându-l să se îndoaie de durere.

– Tăticule!

– Marie!

Cu o speranţă temătoare, Gerald scoase un icnet.

– Tati. Glasul Mariei se stingea. Tati, ajutor.

Gerald se răsuci ca să-şi recupereze celula de putere.

Degetele lui reci o găsiră. Hudson Proctor se aruncă în spinarea lui şi amândoi începură să se rostogolească luptându-se.

– Marie!

Gerald îi vedea chipul frumos în faţa lui, scuturându-se ca un câine care iese din apă adâncă, cu părul ciufulit încadrându-i faţa.

– Nu mai e, spuse ea rânjind.

Apoi îl lovi cu pumnul pe Gerald în nas.

Kiera se ridică încet în picioare, legănându-se uşor nesigură, în timp ce tremurături îi zguduiau trupul. Târfa de fată era înapoi unde îi era locul, plângând în centrul creierului ei. Una dintre gărzile de corp era ghemuită pe podea, ţinându-se de abdomen, cu un obraz într-o băltoacă de vomă. Hudson Proctor ţopăia de colo-colo, scuturându-şi violent mâna, de parcă încă i-ar fi fost cuprinsă de foc. Dintr-o ciupitură adâncă în carnea înnegrită de deasupra degetelor ieşea fum, răspândind în aer un miros dezgustător. Din ochi îi izvorau lacrimi de durere. Restul gărzilor de corp îl înconjuraseră pe Gerald, abia aşteptând să sară pe el.

– O să-l ucid pe nenorocit, strigă Hudson.

Îl lovi cu piciorul puternic în coaste.

– Ajunge, spuse Kiera. Îşi trecu mâna tremurătoare peste frunte. Părul încâlcit se mişcă singur, se îndreptă şi curse înapoi pe umeri, în aranjamentul negru şi strălucitor obişnuit. Coborî privirea spre Gerald. Acesta gemea slab, iar cu degetele unei mâini îşi pipăia coastele, acolo unde îl lovise Hudson. Din nasul zdrobit îi curgea un şuvoi de sânge. Gândurile şi emoţiile lui erau într-o harababură discordantă.

– Cum dracu’ a ajuns ăsta aici? bombăni Kiera.

– Îl cunoşti? întrebă Hudson cu surprindere.

– A, sigur. E tatăl Mariei Skibbow. Văzut ultima oară pe Lalonde. Şi ultima oară când a fost văzut, pleca din acest univers.

Descumpănit, Hudson tresări.

– Crezi că se întorc?

– Nu.

Kiera aruncă o privire de-a lungul sălii. Trei dintre gangsterii lui Al ieşiseră din holul de la Hilton şi urmăreau ce se petrecea.

– Trebuie să plecăm. Ridicaţi-l, le spuse ea gărzilor de corp.

Aceştia îl prinseră pe Gerald de subsuori şi îl traseră în picioare. Cu ochi ameţiţi, Gerald se uită la Kiera.

– Marie, spuse el rugător.

– Nu ştiu cum ai ajuns aici, Gerald, dar până la urmă vom afla. Trebuie că-ţi iubeşti mult fiica dacă ai încercat aşa ceva.

– Marie, copilă, tati e aici. Mă auzi? Sunt aici. Te rog, Marie.

Kiera îşi îndoi genunchiul tumefiat şi se crispă la unda de durere pe care i-o provocă mişcarea. Îşi concentră puterea energistică în jurul încheieturii şi simţi cum durerea dispare treptat.

– De obicei, pregătirea ta pentru a primi un suflet din lumea de dincolo este o pedeapsă suficientă. Dar, după tot ce ai făcut, meriţi ceva mai bun. Aplecându-se mai aproape de el, îi zâmbi. Glasul îi deveni gutural. O să fii posedat, Gerald. Iar norocosul băiat care îţi va câştiga trupul mă va avea şi pe mine. O să mă culc cu el şi o să-l las să mi-o tragă în orice fel va dori şi atât de mult cât va voi. Iar tu o să vezi asta petrecându-se, Gerald. Tot timpul. O să te simţi ca şi cum ţi-ai viola iubita fiică.

– Nuuu! urlă Gerald, cutremurându-se în mâinile celor care îl făcuseră prizonier. Nu, nu se poate! Nu se poate!

Kiera linse obrazul lui Gerald, ţinându-i capul nemişcat, deoarece el încerca să se zbată pentru a scăpa. Gura ei ajunse la urechea lui.

– Gerald, nu voi fi prima perversiune a Mariei, îi şopti ea dulce. Îmi place cât de fierbinte devine trupul ăsta când îl folosesc să-mi realizez dorinţele deviante. Şi am multe, după cum vei afla singur.

Gerald începu să bocească îndurerat; genunchii îi cedară.

– Iar am dureri, bolborosi el. Mă doare capul. Nu văd nimic. Marie? Unde eşti, Marie?

– O vei vedea, Gerald, promit că-ţi voi deschide ochii. Kiera întoarse capul către una dintre gărzile de corp care îl ţineau pe nenorocitul dement. Aduceţi-l.

*

Biroul pe care Emmet Mordden şi-l rezervase era pe acelaşi coridor cu centrul de Operaţiuni Tactice. Ocupantul lui anterior, amiralul care comanda reţeaua DS a Noii Californii, preferase culori şocante pentru mobilierul său. Scaunele uşoare erau violete, stacojii, galben-lămâie şi smarald, în vreme ce masa de lucru curbată era o oglindă perfectă. Un ecran holografic continuu alcătuia o bandă îngustă care înconjura încăperea la jumătatea înălţimii pereţilor, înfăţişând o vedere a unui recif coralier colonizat de o specie xenoc de termite acvatice. Pe Emmet nu-l deranja, pentru că, asemenea tuturor posedaţilor, îi plăcea impactul culorilor tari şi socotea că oceanul îl relaxa. Pe de altă parte, avea un procesor de birou foarte puternic, care îi permitea să urmărească aproape toate sarcinile ce i se încredinţau, şi se afla aproape de centrul de comunicaţii al Organizaţiei când izbucnea câte

o criză – adică de aproape cinci ori pe zi. Pe de altă parte, amiralul avusese o excelentă rezervă de whisky.

Când intră în birou, Al scoase un mormăit dezaprobator la vederea scaunelor.

– Trebuie să stau pe vreunul dintre astea? Iisuse, Emmet, să nu povesteşti nimănui. Trebuie să-mi păstrez imaginea.

Se aşeză apoi pe scaunul cel mai apropiat de birou şi îşi puse pălăria pe braţul lui lat. Se uită mai bine în jur. La fel ca oriunde pe asteroid, gunoaie care se acumulau, împreună cu un morman de haine într-un colţ, aşteptând să fie spălate. Dacă cineva avea asigurat serviciu la cameră, Emmet trebuia să fie unul dintre ei. Faptul că nu avea era un semn rău. Însă mintosul băiat fusese ocupat cu alte probleme. Masa lui de lucru era încărcată de maşini electrice de calculat, toate legate cu sârmă din sticlă. Ecrane pentru imagini erau aliniate pe marginea biroului, nişte chestii care stăteau în picioare ca pupitrele pentru ştime muzicale; tot aranjamentul se făcuse în grabă, rămânând aşa cum fuseseră aduse de la atelier.

– După cum văd, ai avut multă treabă.

– Da. Emmet îi aruncă o privire gânditoare. Al, trebuie să-ţi spun, am ajuns la mai multe întrebări decât la început.

– Povesteşte-mi.

– În primul rând, am verificat camerele de pe coridoare şi pe toate din jurul acelei zone. Rezultatul a fost zero. Nu ştiu cine l-a ucis pe Bernhard, dar oamenii au defectat clar procesoarele camerelor. Memoriile lor au fost şterse, cineva a folosit un spărgător de coduri împotriva protocoalelor noastre.

– Emmet… hai fii serios, dom’le, ştii că nu pricep nimic din căcaturile astea.

– Îmi pare rău, Al. În fine, imaginile pe care le obţinem de la camere sunt încuiate în mod automat într-un seif. Ei, bine, cineva l-a deschis şi a scos fotografiile, apoi a încuiat totul la loc.

– Drace. Deci, nu sunt fotografii, da?

– De pe coridor, nu. De aceea, am extins cercetarea şi am căutat imagini surprinse de camerele de afară, cele care acoperă terasa. Bătu cu degetul într-unul dintre ecranele improvizate. Uite.

Apăru o imagine a terasei de andocare. Priveau spre ecluză în timp ce aceasta elimina aer către stele. Două siluete în costume spaţiale stăteau urmărind jeturile. Unul dintre ei începu să fugă spre poarta deschisă. După un scurt interval, celălalt îl urmă.

– Vreme de două minute nu s-a întâmplat nimic, spuse Emmet.

Imaginea se umplu de purici, apoi cei doi în costume spaţiale ieşiră din ecluză şi continuară să meargă pe terasă.

– Tipii care au lăsat urme de sânge? sugeră Al.

– Aşa cred. Dar nu cred că fac parte dintre cei care l-au aranjat pe Bernhard.

– Ba da. Nu au făcut tamtam în legătură cu ceea ce s-a întâmplat.

– Poartă costume spaţiale, deci nu sunt posedaţi. Să privim lucrurile din punctul ăsta de vedere. Au dat din întâmplare peste cadavrul unuia dintre principalii tăi locotenenţi, ba chiar şi-au murdărit ghetele de sânge. Nu e nimeni în jur pe care să-l poată acuza. Tu ce ai face?

– Mi-aş ţine gura, îl aprobă Al. Ştii cine sunt ăştia?

– Aici lucrurile devin ciudate. I-am urmărit: au coborât din şoimul-de-iad *Mindori.*

– La dracu'. Oamenii Kierei.

– Nu cred. Memoria camerei se derulă în continuare, înfăţişând două siluete în costume spaţiale coborând dintr-un mic camion şi conducându-l spre altă ecluză. Nu am putut obţine nici înregistrările făcute de camerele din secţiunea respectivă. Aşa că nu ştiu ce au căutat înăuntru. Dar s-a folosit alt program de ştergere a memoriilor, nu acela utilizat în uciderea lui Bernhard. Una dintre siluetele în costume spaţiale ieşi pe terasa de andocare şi încărcă nişte tăvi cu pachete pe platforma camionului. Apoi vehiculul se îndreptă spre *Mindori.* Silueta urcă în cele din urmă în modulul de susţinere biotică al şoimului-de-iad.

– Kiera nu foloseşte nonposedaţi în echipajele şoimilor-de-vid pe care îi are, spuse Emmet. Iar tipul acela era încă la bord când nava a decolat. Celălalt trebuie să fie undeva în habitat.

– Iisuse. Se plimbă nestingherit pe aici?

– Aşa se pare. Ştim sigur doar că oamenii ăştia nu au nicio legătură cu Kiera.

– Dar ar putea fi din Marina Confederaţiei. Vreun fel de asasin. Versiunea lor pentru Kingsley Pryor.

– Nu sunt convins, Al. Iar în ceea ce priveşte cutiile din camion, am făcut o verificare a inventarului depozitelor noastre. Nu e ţinut în mare ordine, asta în cel mai bun caz, dar lipsesc o mulţime de componente electronice pe care nu le pot justifica. Nu cred că o navă a Marinei Confederaţiei s-ar strecura până aici ca să fure un camion cu piese de schimb. Ar fi absurd.

Al rămase cu ochii la ecranul pe care îngheţase ultima imagine a tipului în costum spaţial păşind în ecluza lui *Mindori.*

– Bine, deci avem de-a face cu două lucruri fără legătură între ele. Kiera i-a făcut-o lui Bernhard, iar un şoim-de-iad ajută pe cineva să fure din materialele noastre electrice. Prima chestie o înţeleg. Dar asta cu şoimul-de-iad… Ai vreo idee ce-ar putea căuta aici?

– Nu. Dar acum a revenit. Putem întreba fără menajamente. *Mindori* a andocat pe terasă azi-dimineaţă. Kiera şi-a pus echipele de întreţinere să pregătească nava pentru un zbor de lungă durată. Mai trebuie ţinut seama de un lucru, reţeaua noastră de apărare spune că lipseşte un alt şoim-de-iad care se afla în patrulare. Restul sunt verificaţi acum, pentru a vedea câţi au mai rămas.

Al se rezemă de spătar şi rânji satisfăcut.

– S-ar putea să încerce să se elibereze. Cât mai e până când se pune la punct fabrica aceea de hrană de care au nevoie?

– Încă o săptămână. Cinci zile, dacă dăm zor.

– Atunci daţi-i zor, Emmet. Între timp, mă duc să fac o plimbare în Cameron, el poate vorbi cu ceilalţi şoimi-de-iad în locul meu, fără ca târfa aia de Kiera să tragă cu urechea.

*

Gândurile sfărâmate ale lui Gerald alunecau printr-un univers de întuneric şi durere. Nu ştia unde se afla şi ce făcea. Nici nu-i păsa cu adevărat. Explozii de lumină erupeau din timp în timp, când neuronii stabileau legături imprevizibile, transmiţând imagini strălucitoare cu Marie. Gândurile i se aglomerau în jurul lor ca nişte enoriaşi fanatici. Motivul acelei adulaţii îi rămânea necunoscut.

Voci începură să îi pătrundă în existenţa mizerabilă. Un cor de şoapte. Insistent. Neîncetat. Crescând în tărie, devenind tot mai puternic. Începură apoi să îi pătrundă în conştiinţa difuză.

O explozie de durere fierbinte spre alb îl puse apoi din nou într-un contact înspăimântător cu propriul trup.

Lasă-ne să intrăm. Pune capăt chinurilor. Putem fi de ajutor.

Durerea îşi schimbă poziţia şi postura. Deveni arzătoare.

Putem să o oprim.

Eu. Eu pot să o opresc. Lasă-mă să pătrund. Vreau să ajut.

Ba nu, eu. Eu sunt cel de care ai nevoie.

Eu deţin secretul care pune capăt torturii.

Se auzi un sunet. Unul real, făcând aerul să vibreze sonor. Propriile ţipete ascuţite. Şi un hohot de râs. Un râs crud, crud.

Gerald.

Nu, le spuse el. Nu, nu vreau. Nu din nou. Prefer să mor.

Gerald, lasă-mă să pătrund. Nu te zbate.

Voi muri pentru Marie. Prefer asta decât…

Gerald, sunt eu. Trebuie să mă simţi. Să mă cunoşti. Gustă-mi amintirile.

Ea a spus… A spus că va… A, nu. Nu asta. Nu mă face să, nu cu ea. Nu.

Ştiu. Am fost acolo. Acum lasă-mă să pătrund. E greu, ştiu. Dar trebuie să o ajutăm. Trebuie să o ajutăm pe Marie. Asta e singura cale acum.

Uimirea produsă de identitatea sufletului sfărâmă barierele lui mentale. Sufletul veni ca o furtună din lumea de dincolo, pătrunzându-i în tot corpul, iar energia pe care o aduse cu sine începu să clocotească prin membrele lui, incendiindu-i coloana medulară. Înviorându-l. Noi amintiri îi invadară sinapsele, ciocnindu-se cu cele existente şi stârnind cascade de suspine, sunete, gusturi şi senzaţii. Nu era ca înainte, înainte fusese limitat, închis, apăsat până la marginea conştiinţei, cunoscând ceea ce era la exterior prin curgerea neînsemnată a impulsurilor nervoase. Un pasager/prizonier pasiv, aproape lipsit de simţuri, în propriul corp. De astă dată era un parteneriat mai echilibrat, deşi nou-venitul avea rol dominant.

Gerald deschise ochii, iar un flux de putere energistică îl ajută să se concentreze. O nouă aplicaţie alungă în cele din urmă durerea cumplită care îi vuise în cap atât de mult.

Două dintre gărzile de corp ale Kierei rânjeau la el.

– Cine e băiatul fericit, chicoti unul dintre ei. Dom’le, în noaptea asta te aşteaptă amorul vieţii tale.

Gerald ridică o mână. Două suliţe arzătoare de foc alb ţâşniră din vârfurile degetelor lui, sfredelindu-le craniile amândurora. Patru suflete îşi strigară furia când se prăbuşiră înapoi în lumea de dincolo.

– Mulţumesc, dar am alte planuri pentru astă seară, spuse Loren Skibbow.

*

Trecuse ceva vreme de când Al nu mai călătorise cu o navă-rachetă. Stând pe canapeaua moale îmbrăcată în piele verde a punţii de promenadă de pe şoimul-de-iad realiză trecerea timpului. Se întinse, ridicându-şi picioarele.

– Unde te putem duce, Al? se auzi vocea lui Cameron dintr-o grilă argintie marca Tannoy, aflată pe perete.

– Doar departe de Monterey, ştii tu.

Avea nevoie de o pauză, de un scurt răgaz să fie singur pentru a analiza ce se întâmpla. Pe vremuri s-ar fi dus doar la o plimbare cu maşina, poate şi-ar fi luat o undiţă cu el. Sau golf, jucase golf de câteva ori; deşi nu după reguli de care să fi auzit aristocraţii şi anticii. Doar aşa, ca între prieteni, distrându-se într-o zi frumoasă.

Priveliştea oferită de fereastra mare din faţa navei îi înfăţişa, aflat deasupra capului, spaţioportul invers rotativ al asteroidului îndepărtându-se după ce şoimul-de-iad efectuă un salt de pe terasa de andocare. Gravitaţia din cabină era stabilă. Noua Californie începu

să se vadă dinspre marginea de oţel nituit a ferestrei, o lună în creştere, ca luna din nopţile senine de vară de deasupra Brooklynului. Niciodată nu reuşise să priceapă cum se făcea că planetele aveau atât de mulţi nori. Era uimitor că oamenii de pe suprafaţa lor vedeau soarele.

Cameron descria o curbă, îndepărtându-se de asteroid, legănându-se continuu, ca un delfin jucăuş. Dacă privea înapoi prin hublourile din părţile laterale ale punţii de promenadă, Al putea vedea lumina sclipitoare a soarelui măturând aripioarele galbene şi fuzelajul stacojiu.

– Hei, Cameron, îmi poţi arăta nebuloasa Orion?

Mişcările jucăuşe ale şoimului-de-iad încetiniră.

Botul lui se roti spre peisajul stelar, căutând ca acul unei busole.

– Acolo. În clipa asta ar trebui să fie exact în mijlocul ferestrei.

Al o văzu, o ceaţă subţire şi delicată de lumină, de parcă Dumnezeu şi-ar fi umezit degetul mare şi ar fi desenat o stea pe canavaua spaţiului. Se rezemă de spătarul canapelei şi sorbi cappuccino dintr-o ceaşcă minusculă în timp ce admiră nebuloasa. Un lucru bizar de mic. O ceaţă în spaţiu, spusese Emmet. În locul unde se năşteau stele. Marţienii şi razele lor mortale trăiau de cealaltă parte a ei.

Îi era imposibil să îşi vâre în cap noţiunea aceea. Ideea că navele marinei se duceau într-acolo o înspăimântase pe Kiera, ba chiar şi Jez era îngrijorată. Dar el nu vedea legătura. Trebuia să ceară din nou sfaturi. Oftă, recunoscând inevitabilul. Însă încă existau lucruri de care se putea îngriji personal. Chicago avusese mai multe teritorii, facţiuni şi bande decât întreaga Confederaţie laolaltă. Ştiuse cum să le manipuleze. Să-şi facă prieteni noi, să-i piardă pe cei vechi. Să exercite presiuni. Să mituiască, să şantajeze, să escrocheze. În prezent nu exista nimeni, viu sau mort, care să aibă acel gen de experienţă politică. Prinţ al oraşului. Atunci, acum şi mereu.

– Cameron, vreau să discut cu un şoim-de-iad pe nume *Mindori,* şi ţin ca totul să rămână secret.

Botul foarte ascuţit şi stacojiu al navei începu să se întoarcă, făcând nebuloasa să iasă din cadrul ferestrei. Reapăru Monterey, o pată de culoare ocru murdar, cu puncte luminoase minuscule, licărind în jurul spaţioportului.

– Al, numele tipului e Rocio, spuse Cameron.

Un pătrat din colţul ferestrei deveni cenuşiu, apoi se transformă în faţa unui om.

– Domnule Capone, spuse el politicos. Sunt onorat. Cu ce te pot ajuta?

– Nu-mi place Kiera, răspunse Al.

– Dar cine-o place? Dar amândoi trebuie să o suportăm.

– Îmi faci rău, Rocio. Ştii că asta e o prostie. Te ţine de boaşe pentru că a distrus toate fabricile voastre de hrană. Ce părere ai avea dacă ţi-aş spune că aş putea reconstrui una?

– De acord, mă interesează.

– Ştiu că da. Încerci să aranjezi una de capul tău. De aceea ai şparlit chestiile alea electrice acum câteva zile, corect?

– Nu ştiu la ce te referi.

– Avem totul pe film, Rocio; oamenii tăi au pătruns în Monterey şi au plecat de acolo cu un camion plin de mărfuri.

– Eram andocat pentru o verificare de inspecţie obişnuită, trebuiau instalate câteva componente, ce-i cu asta?

– Vrei să verific treaba asta cu Kiera?

– Ai recunoscut că nu o placi.

– Nu, tocmai de aceea m-am adresat întâi ţie.

– Domnule Capone, ce doreşti?

– Două lucruri. Dacă fabrica nu funcţionează, vino să stai de vorbă cu mine, clar? Putem stabili condiţii mai bune decât îţi oferă Kiera. În primul rând, fără jafuri. Voi, şoimii-de-iad, staţi de pază pentru noi în jurul Noii Californii. Vederea voastră la mare distanţă este o chestie valoroasă. Respect chestia asta şi sunt dispus să vă plătesc preţul cel mai mare.

– Voi analiza oferta. Care e cealaltă treabă?

– Vreau să stau de vorbă cu tipul care a văzut crima. Cel căsăpit acolo mi-era bun prieten. Am nişte întrebări pentru omul tău despre ce s-a întâmplat.

– Nu personal. Mi-e de folos, nu vreau să-mi fie luat.

– Drace, nu. Ştiu că nu e posedat. Vreau să discut cu el, atâta tot.

– Prea bine.

Al îşi bău restul de cafea vreme de un minut, încercând să pară calm. Când faţa morocănoasă a lui Jed apăru pe ecran, Capone începu să râdă încet.

– Să mă ia toţi dracii. Puştiule, câţi ani ai?

– Dar ce-ţi pasă?

– Sunt impresionat, de aceea. Ai boaşe şi ştiu ce vorbesc, puştiule. Să intri dansând în cartierul meu general şi să mă jefuieşti de gunoaie electrice în valoare de o sută de miare… Ăsta-i stilul care-mi place. Nu-s mulţi în univers care ar fi fost în stare de aşa ceva.

– N-am avut de ales, mormăi Jed.

– Drace, ştiu asta. Şi eu am crescut într-un cartier dur. Ştiu cum merg treburile când dai de fundul sacului. Trebuie să-i arăţi şefului că eşti în stare să acţionezi sub presiune, corect? Te trezeşti cu un şut în

cur, pentru că se găseşte întotdeauna vreun deştept care crede că se poate descurca mai bine.

– Chiar eşti Al Capone?

Al îşi plimbă palmele pe reverele hainei.

– Uită-te la dungi, fiule. Nimeni nu mai are clasă ca mine.

– Bun, şi ce vrei să discuţi cu mine?

– Vreau să ştiu două lucruri. Nu-ţi pot oferi mai mult în schimb. Cum să zic, nu te arăţi prea dornic să mă vizitezi personal. Apreciez asta, aşa că nu te pot recompensa: gagici, băutură, chestii din astea. Nu am decât găleţi de monedă locală. Ai auzit de asta?

– Un fel de jetoane?

– Da. Jetoane, garantate de cuvântul meu. Dacă eu spun că îi datorezi ceva cuiva, atunci trebuie să plăteşti. Prin urmare, îţi datorez trei favoruri. Eu, Al Capone, mă îndatorez faţă de tine. Asta se poate încasa pe orice planetă posedată. Ei, nu poţi cere chestii precum pace mondială sau alte prostii asemănătoare. Însă, dacă ai nevoie de vreun serviciu sau de ajutor, îl primeşti. Gândeşte la asta ca la o asigurare supremă. Uite, noi, posedaţii, ne răspândim în univers. Pricepi cum stă treaba?

Nu era un zâmbet, dar privirea morocănoasă dispăruse.

– Bun, ce vrei să ştii?

– În primul rând, celălalt individ, cel pe care l-ai lăsat acolo. A rămas ca să mă ucidă?

– Gerald? Iisuse, nici vorbă. E bolnav, dar grav de tot. Jed se însenină la faţă. Hei, asta e prima favoare pe care mi-o poţi face. Îl cheamă Gerald Skibbow, iar dacă-l găseşti, vreau să-l vâri într-un spital ca lumea, cu doctori buni şi aşa mai departe.

– Bine. Aşa mai merge treaba, putem dialoga noi doi. Am înţeles, Gerald Skibbow. Dacă îl găsim, va primi îngrijire medicală de calitate. Acum, cealaltă chestie, vreau să ştiu dacă ai văzut pe cineva făcându-şi de lucru pe coridorul acela când ai găsit cadavrul.

– A fost un tip, da. L-am văzut prin geamul uşii. Nu prea bine, însă. Avea nasul lung. A, şi sprâncene groase. Înţelegi, din acelea care se unesc deasupra nasului.

– Luigi, mârâi Al. „Ar fi trebuit să-mi dau seama că s-a dat de partea Kierei. Disciplinarea oamenilor declanşează întotdeauna o căruţă de resentimente. O să aibă contacte printre ofiţerii flotei, o mulţime. Kierei o să-i placă la nebunie.” Apoi, cu voce tare, zise: Mulţumesc, puştiule, încă-ţi datorez două favoruri.

Jed îşi înclină capul exagerat de mult.

– Bine.

Imaginea se stinse treptat.

Lui Al îi scăpă un oftat de furie, iritat în parte pe sine însuşi. Ar fi trebuit să stea cu ochii pe Luigi. Era acel aranjament legat de revenire. Nu puteai hăcui un individ, pentru că exista şansa reală ca el să se întoarcă pe Noua Californie, chiar mai turbat decât atunci când începuse încăierarea.

Un val de surprindere şi consternare trecu prin sufletele celor din lumea de dincolo, de astă dată atrăgându-i atenţia. Se petrecea ceva important. Groaza şi teama în faţa evenimentului erau senzaţiile dominante care ieşeau în spirală din impresia transmisă.

– Ce e? le întrebă Al. Ce s-a întâmplat?

Nu semăna câtuşi de puţin cu acea primă lovitură împotriva Mortonridge, slavă Domnului. Când se concentră asupra imaginilor cenuşii şi alunecoase care treceau din suflet în suflet, văzu un soare cu alt soare ţâşnind eruptiv. Spaţiul se umplu de flăcări, iar moartea inundă inexorabil cerul ca un front de furtună.

Arnstadt!

– Iisuse Hristoase, exclamă Al. Cameron. Vezi şi tu asta?

– Cât se poate de limpede. Cred că şoimii-de-iad au înghiţit spre afară.

– Nu au nicio vină.

Navele de război ale Organizaţiei dispăreau în interiorul unor cochilii ce înfloreau, scoţând lumini albe, orbitoare.

Marina Confederaţiei răspunsese pentru Trafalgar într-un mod pe care el nici nu-l visase. Forţă brută, de o anvergură irezistibilă. Navele lui de război erau neajutorate. Preţioasa lor antimaterie era inutilă.

– Dar nu înţeleg? întrebă el sufletele disperate. Arnstadt va dispărea.

Deja se auzeau explozii de bucurie prin lumea de dincolo când o multitudine de trupuri li se oferiră spre posedare. Disfuncţia realităţii din jurul Arnstadtului începu să se întărească pe măsură ce tot mai mulţi posedaţi se alăturau unităţii sale. Întrucât armele orbitale ale Organizaţiei cădeau spre pământ însoţite de o ploaie de foc, nu mai rămăsese nimic care să-i împiedice.

– Cameron, du-mă acasă. Dar repede.

Ştia ce se va întâmpla. Marina Confederaţiei avea să vină apoi spre Noua Californie, iar sosirea ei iminentă îi oferea Kierei marea ei şansă. De data aceasta, locotenenţii şi soldaţii vor asculta când ea le va spune că trebuie să se întoarcă pe planetă.

O zi proastă care devenea din ce în ce mai proastă.

*

Familiile ostatice ale membrilor echipajelor erau ţinute la mai multe etaje ale unui hotel care dădea spre biosfera lui Monterey. În cursul

zilei, se strângeau în saloanele clădirii şi zonele publice pentru a-şi oferi unele altora alinare, atât cât era posibil. Nu era mult. Oamenii aceia deveniseră o mulţime obosită, cu nervii zdruncinaţi, care supravieţuia de la o zi la alta; erau hrăniţi prost şi puţin, li se interzicea accesul la informaţii, fiind ignoraţi şi dispreţuiţi în aceeaşi măsură de gărzile Organizaţiei.

Silvano şi cei doi gangsteri îl conduseră pe Kingsley în sala de conferinţe a hotelului. O văzu imediat pe Clarissa, ajutând la servirea mesei de dimineaţă. Ea îl zări şi scoase un ţipăt, scăpând în acelaşi timp spatula de servire în tigaia cu fasole. Toţi îi urmăriră cum se îmbrăţişează.

Ea se arătă topită de bucurie să-l vadă. În primul minut. Apoi Kingsley nu mai suportă prefăcătoria şi îi mărturisi ce făcuse. Ea rămase încremenită, apoi se retrase, îndurerată, dorind să respingă vorbele acelea, să nu le fi auzit.

– Cum s-a întâmplat asta? întrebă ea. Cum au murit?

– Eram într-o navă. Antimateria a explodat.

– Trafalgar? şopti ea. A fost Trafalgarul, Kingsley?

– Da.

– Of, Dumnezeule mare. Nu tu. Şi nu aşa ceva.

– Trebuie să ştiu ceva. Îmi pare rău că nu întreb cum te simţi, aşa ar trebui, cred, dar acesta este acum cel mai important lucru din univers. Ştii unde este Webster?

Ea clătină din cap.

– Ne ţin despărţiţi. A fost repartizat la bucătărie de colaboratorul acela gras, Octavius. Îl vedeam de obicei în fiecare săptămână. Dar au trecut şapte zile de când mi l-au adus ultima oară. Nimeni nu vrea să-mi spună nimic. Văzând un zâmbet ciudat apărând treptat pe faţa lui Kingsley, ea se opri. Ce s-a întâmplat?

– Deci spunea adevărul.

– Cine?

– Mi s-a zis că Webster a fugit de Organizaţie, că se află pe o navă stelară. Acum îmi spui şi tu că nu l-ai văzut şi că Al Capone nu-l poate găsi.

– E liber?

Vestea o făcu să-şi depăşească rezervele şi întinse o mână să-l atingă din nou.

– Aşa se pare.

– Cine ţi-a spus?

– Nu ştiu. Cineva foarte ciudat. Clarissa, crede-mă, în acest univers se petrec mai multe lucruri decât am gândit vreodată.

Ea îi zâmbi tristă.

– Nu prea pot să mă îndoiesc de soţul meu mort.
– E timpul să plecăm? spuse el brusc.
– Să plecăm? Unde?
– Pentru tine, oriunde, numai să nu rămâi aici. Capone îmi datorează asta, dar cred că voi avea greutăţi în încercarea de a obţine ce mi-a promis. De aceea, o vom lua pas cu pas.
Se duse către uşa sălii de conferinţe, iar Clarissa îl urmă ezitând. Cei doi gangsteri care îşi făceau de lucru lângă uşă se îndreptară de spate când îl văzură apropiindu-se; Silvano plecase, iar ei nu ştiau ce să facă.
– Eu plec, spuse Kingsley pe un ton raţional şi calm. Fiţi înţelegători. Daţi-vă la o parte.
– Lui Silvano nu-i va plăcea treaba asta.
– Atunci, să mi-o comunice personal. Nu e treaba voastră.
Se concentră asupra uşii, vizualizând cum se deschide.
Ei încercară să-l oprească, ţinând-o închisă. O versiune magică de încercare a forţei braţelor.
Kingsley râse când uşa se deschise, făcându-se ţăndări. Se uită de la un gangster la celălalt şi ridică din sprâncene în semn de provocare şi dispreţ. Cum nu i se opunea nimeni, trecu pragul uşii şi o luă pe Clarissa de mână.
În urma lor, unul dintre gangsteri scoase un telefon de culoarea fildeşului şi formă furios un număr.

*

Gerald păşi precaut pe coridor, oprindu-se la fiecare uşă pentru a constata dacă era cineva înăuntru.
Loren trebuia să fie foarte atentă ca să se asigure că el îşi mişca picioarele într-o deplasare uniformă. Starea minţii lui o îngrozise; gânduri dezlânate, personalitatea revenită la o derută copilărească, amintiri care deveneau tot mai fragile şi dificil de rechemat. Doar emoţiile îi rămăseseră la tăria de adult, nedomolite de raţiune şi respect. Acestea striveau ceea ce mai rămăsese din raţionalitatea lui, cu maxime neaşteptate de stări extreme. Trăia teama, niciodată anxietatea neclară; ruşinea, dar nu stânjeneala.
Ea trebuia să îl calmeze şi să-l aline în mod constant, oferindu-i genul de încurajare persistentă după care tânjea orice copil. Prezenţa ei era o consolare, el vorbea neîncetat cu ea, un flux al conştiinţei pe care ea îl socotea extrem de tulburător.
Era şi într-o formă fizică proastă. Rănile brutale pe care i le pricinuiseră gorilele Kierei erau destul de uşor de lecuit cu putere energistică. Însă corpul lui rămânea tot timpul rece şi avea o durere cruntă în spatele tâmplei, pe care nici puterea energistică nu o putea

alunga cu totul. Avea nevoie de o săptămână întreagă de somn, o lună de mese bogate şi un an de petrecut pe canapeaua unui psihiatru. Dar toate astea trebuiau să aştepte.

Se aflau undeva înăuntrul spaţioportului cu terasă de andocare, pe care Kiera îl preluase pentru sine şi acoliţii ei, centrul Cabal. Numai că era practic pustiu. În afara celor două gorile pe care le ucisese, văzuse doar trei posedaţi. Niciunul dintre ei nu-i acordase atenţie, grăbindu-se cu minţile îngrijorate să îndeplinească ordinele primite. Saloanele şi sălile erau goale.

Loren intră în salonul principal, aproape familiar cu decoraţiunile fade şi mobilierul discret. Mai văzuse acel loc destul de des din lumea de dincolo. Locul preferat de Kiera.

Gerald îşi plimbă palma peste ţesătura de lână a canapelei. Marie stătuse pe ea ore în şir, vorbind cu tovarăşii ei de conspiraţie. Maşina de făcut cafea; ea ceruse să fie adusă acolo, împreună cu porţelanuri fine, acum bolborosea, umplând salonul cu un miros aromat. Îşi mută ochii rapid spre uşa camerei ei. Bărbaţii pe care îi dusese înăuntru.

Loren încercă să întrebe sufletele din lumea de dincolo unde era ea. Însă agitaţia şi neliniştea create de ştirea despre Arnstadt sporeau cacofonia lor mai mult decât de obicei. Se zăreau nişte forme de femeie. Probabil era ea, alergând împreună cu un grup de oameni de-a lungul unui coridor necunoscut.

Chipul era mai puţin al Mariei decât obişnuia să fie.

Loren blestemă cu furie. Venise de atât de departe. Ea şi Gerald înduraseră orori mai mari decât ar fi crezut că pot exista. După ce depăşise toate acele lucruri… Să ajungă *atât* de aproape… Entitatea omnipotentă care crease lumea de dincolo trebuie să fi născocit şi conceptul de soartă.

Simţi că Gerald începe să se năruie de disperare pe măsură ce perspectiva de a o recupera pe fiica lor începea din nou să se stingă. Nu se va întâmpla, îi promise ea.

Când traversă salonul, văzu un şoim-de-iad aşezat pe piedestalul său, afară. Uimirea lui Gerald o făcu să se oprească, apoi ea recunoscu forma dezgolită a navei *Mindori.* Lipite de magaziile de mărfuri erau aranjate platforme şi macarale mobile, fiecare dintre ele înconjurată de reflectoare puternice. Purtând costume spaţiale IIS negre lucioase, echipele de întreţinere instalau module masive cu echipamente, conectând cablurile de alimentare cu energie electrică şi conductele de răcire la punctele pentru utilităţi ale navei. Deşi el nu înţelegea rostul acelei activităţi, Loren fu încredinţată că acum aveau o posibilitate de evadare când va sosi momentul potrivit. Cu condiţia ca acel moment să apară cât mai curând.

Părăsi salonul şi coborî un etaj. Acolo era secţia mecanică, deşi în ultima vreme niciun muncitor nu îşi rezervase prea mult timp pentru a face curăţenie şi ordine. Panourile de iluminat din tavanul coridorului radiau o lumină galbenă, pierită; unele dintre conductele de condiţionare bâzâiau supărător, scuipând jeturi dezordonate de aer, dar majoritatea erau nefolosite. Singurul indiciu că acea parte a clădirii nu fusese abandonată era zumzetul aproape subliminal scos de maşinile grele. Loren se răsuci în jur, încercând să ghicească direcţia în care se aflau ele, fiind curioasă să ştie ce funcţiona într-un asemenea ritm când în jur nu se vedea nimeni.

În cele din urmă, când localiză uşa cu pricina şi o deschise, pătrunse într-un atelier de întreţinere de dimensiuni uriaşe care fusese transformat într-o fabrică cibernetică. Şiruri de maşini industriale lucrau cu o îndârjire furioasă, lovind cu ciocane mecanice, găurind şi tăind componente din metal brut. Între ele se instalaseră benzi transportoare care duceau bucăţile de metal proaspăt presate către mesele de asamblare din capătul sălii. Peste douăzeci de lucrători nonposedaţi construiau mitraliere. Erau dezbrăcaţi până la brâu, iar pielea le strălucea de sudoare, din cauza căldurii nefiltrate pe care o radiau maşinile.

Niciunul dintre ei nu îl percepu pe Gerald, în vreme ce Loren se uita în jur complet derutată. Ea se apropie de unul dintre muncitorii nonposedaţi.

– Hei! Tu. La ce dracu’ slujesc astea?

Bărbatul ridică privirea surprins, apoi îşi lăsă capul în jos.

– Sunt arme, mormăi el morocănos.

– Asta văd şi eu, dar pentru ce sunt?

– Kiera.

Răspunsul acela era singurul pe care avea să-l capete din partea lui. Loren ridică una dintre arme, iar degetele îi alunecară pe stratul subţire de ulei cu care fusese gresată. Nici ea şi nici Gerald nu ştiau despre arme decât ceea ce învăţaseră dintr-un curs didactic pe care îl urmaseră pentru a putea folosi puşca de vânătoare cu laser a cărei deţinere le era permisă pe proprietate. Chiar şi aşa, arma arăta ciudat. Urmări asamblarea uneia. Mecanismul de tragere era prea mare, iar ţeava era căptuşită cu un fel de material compozit.

Amintiri care nu le aparţineau niciunuia dintre ei se mistuiră înapoia ochilor lui Gerald. Amintirea noroiului şi a durerii. A monştrilor umanoizi, întunecaţi, înarmaţi cu pistoale-mitralieră, care scoteau flăcări pe ţevi, înaintând cu o implacabilitate ucigătoare din ploaia cenuşie.

Mortonridge. Kiera producea tipul de arme pe care Confederaţia le folosise la Mortonridge. Împotriva posedaţilor!

Înspăimântată de ceea ce vedea, Loren îşi plimbă din nou privirea prin fabrică. Ritmul de producţie ajungea cu siguranţă la sute de asemenea arme pe zi. Era înconjurată de nonposedaţi care produceau singura armă care, într-o secundă, o putea trimite înapoi în lumea de dincolo. Dacă aveau muniţii.

Verifică atentă arma pe care o ţinea în mâini şi şterse excesul de unsoare cu o pânză. Convinsă că era perfect funcţională, părăsi fabrica şi începu să o caute pe a doua. Nu putea fi prea departe.

*

Monterey se afla la douăzeci de kilometri depărtare; apropierea lui Cameron făcea să pară că asteroidul se deplasa pentru a eclipsa Noua Californie. Aluneca peste partea în creştere pe măsură ce aceasta se extindea în fereastra mare a punţii de promenadă. Culoarul de zbor, perpendicular pe axa de rotaţie, crea impresia că roca îmbobocea ca o ciupercă metalică şi sclipitoare care urca. Acest lucru se schimbă când Cameron descrise o curbă pe deasupra spaţioportului invers rotativ şi începu să planeze paralel cu fusul acestuia. Terasa de andocare era drept în faţă, o ravenă circulară şi adâncă dăltuită în rocă, având lumini minuscule şi strălucitoare pe o parte, ceea ce dădea naştere unor cercuri de iluminare pe cealaltă parte.

Orientarea se modifică din nou când şoimul-de-iad urmări rotaţia asteroidului şi Al începu în cele din urmă să înţeleagă în ce fel acţiona forţa centrifugă.

O explozie înflori din faţa falezei care era cu spatele faţă de terasă, la un sfert din drumul faţă de poziţia lui Cameron. Provenea de la o secţiune a rocii care era placată cu un mozaic mare de metal şi echipamente compozite. O fântână largă de gaz alb, sclipitor, mişcându-se destul de încet pentru a fi lichid, ţâşnind dintr-o gaură zimţată din centrul maşinii. Fragmente minuscule de materie solidă se roteau prin evantaiul creat.

Al îşi scoase havana din gură şi se apropie de fereastră, lipindu-şi fruntea de ea ca să vadă mai bine.

– La naiba! Cameron, ce dracu’ a fost asta? Marina a ajuns deja aici?

– Nu, Al. S-a produs o fisură în rocă. Monitorizez radioul, dar nimeni nu ştie sigur ce s-a întâmplat.

– Unde s-a întâmplat?

Al îşi încorda ochii să vadă dacă pe terasă, în apropierea evantaiului, erau şoimi-de-iad sau oameni.

– E într-un sector industrial, acolo unde tu reparai rafinăria de fluid nutritiv.

Al lovi puternic cu palma în fereastră.

– Căţeaua aia! Cele trei cicatrice mici de pe obrazul arzând i se albiseră ca zăpada. Se uită la evantaiul care se stingea treptat, lăsând la vedere construcţia distrusă şi mototolită care se desprindea de pe roca verticală. Bine, dacă vrea o luptă directă, de asta o să aibă parte.

– Al, am interceptat un mesaj pe bandă largă adresat flotei. E Kiera.

Unul dintre micile hublouri circulare de pe o latură a punţii de observaţie licări şi pe el apăru faţa Kierei.

– ... după Arnstadt nu există alternativă. Marina Confederaţiei vine, şi prin număr ne poate înfrânge. Dacă nu vreţi să fiţi surghiuniţi înapoi în lumea de dincolo, trebuie să ne mutăm pe planetă. Am mijloacele de a face asta, dar şi capacitatea de a ne menţine autoritatea la suprafaţă fără să ne bazăm pe platformele DS şi antimaterie. Tot ce aveţi în prezent, statut şi funcţie, puteţi păstra sub patronajul meu. Iar de data aceasta nu trebuie să vă asumaţi riscuri în misiunile periculoase de război organizate de Capone. Vremea lui a apus. Cei care vreţi să aveţi un viitor privilegiat, luaţi legătura cu Luigi, care vi se va alătura în nava *Swabia.* Dacă îl urmaţi pe orbită joasă, vă voi asigura mijloacele de a vă stabili la suprafaţă. Cei care vor să rămână şi să aştepte Marina, au toată libertatea să o facă.

– La naiba. Al ridică receptorul telefonului negru. Cameron, dă-mi-l pe Silvano.

– E aici, şefu'.

– Silvano? răcni Al. Ai auzit ce-a spus Kiera?

– Am auzit, şefu', spuse locotenentul cu glas spart.

– Spune-i lui Emmet că trebuie să oprească, indiferent cum, orice navă care nu rămâne pe loc. O să mă adresez şi eu flotei ceva mai târziu. Şi vreau ca acel mesaj nenorocit să fie oprit. Imediat! Trimite un grup de soldaţi să-i înconjoare cartierul general, să nu permită ieşirea nimănui. O să vin pentru a mă ocupa personal de toate treburile. În noaptea asta, Kiera o să moară şi va deveni hrană pentru peşti.

– S-a făcut.

– O să andochez dintr-o clipă în alta. Vreau ca tu şi câţiva dintre băieţi să mă aşteptaţi. Cei loiali, Silvano.

– Vom fi acolo.

*

Luigi sosi la baza fusului de andocare simţindu-se al dracului de bine. Aşteptarea şi complotarea îl obosiseră, pentru că totul semănase cu mersul furişat prin întuneric. El era un tip cât se putea de sincer.

Kiera insistase să nu iasă în evidenţă, iar el încă alerga după acel nimeni în drum, Malone, în sala de gimnastică, făcând toate treburile murdare pentru nonposedaţi. Momentele în care putea ieşi să-şi întâlnească vechii prieteni care zburau pe navele de război ale Organizaţiei erau rare, iar la discuţii nu făcuse decât să scape câteva cuvinte îndemnând la rebeliune, plantând seminţele îndoielii.

De fiecare dată când se întorcea la Kiera, o asigura că flota îşi pierduse răbdarea în ceea ce îl privea pe Capone. Lucru adevărat. Însă el umflase puţin cifrele, ca să-şi asigure o felie mai mare.

Acum, asta nu mai conta. Plecase din subsolul respingător al lui Malone imediat ce se auzise vestea despre Arnstadt, fără să mai aştepte chemarea Kierei. Asta era şansa lor. După ce se întorcea la flotă, toate cifrele acelea nu vor mai însemna nici cât negru sub unghie. Se purtase întotdeauna frumos cu locotenenţii, iar ei îl respectau.

Marea cameră de transfer de la pilonul axial era aproape pustie când coborî din vagonetul de tub. Aproape că pluti până la uşile care dădeau spre taxiurile pentru navetişti.

Un bărbat şi o femeie plutiră prin faţa lui, tăindu-i calea. Asta îl irită, dar nu era locul potrivit pentru a face o scenă. Zece minute, zece, şi se va întoarce într-o navă stelară, la comanda ei.

– Te ţin minte, spuse Kingsley Pryor. Ai fost unul dintre locotenenţii lui Capone.

– Şi cu ce te deranjează asta, amice? se răsti Luigi.

Nu reuşise să se obişnuiască cu împunsăturile şi şuşotelile care îl urmăreau pretutindeni, de parcă ar fi fost vreun pedofil repudiat de întreaga lume.

– Cu nimic. Te duci pe o navă?

– Da. Aşa e.

Luigi se uită apoi în altă parte, sperând că prostănacul se va prinde.

– Foarte bine, spuse Kingsley. Şi noi la fel.

Uşile se deschiseră, scoţând la iveală interiorul gol al cabinei pentru navetişti. Kingsley făcu un gest politicos.

– Te rog, intră tu primul.

*

După duş, Jezzibella se duse la marginea patului pentru a examina fiecare dintre rochiile pe care i le adusese Libby. Din nefericire, niciuna dintre ele nu era nouă. Îşi verificase toată garderoba acumulată de când se cuplase cu Al. „Am nevoie de haine noi.” Când era în turneu, asta nu constituise o problemă, îmbrăcămintea reprezenta o parte atât de neînsemnată a bugetului, încât compania nu cârtea niciodată dacă ea îşi cumpăra un nou set pe fiecare planetă

– deşi nu simţea nevoia. Fiecare nou sistem stelar era colonizat de designeri tineri în stare să şi ucidă pentru ca ea să fie văzută măcar uitându-se la creaţiile lor.

Oftă şi contemplă din nou hainele aliniate. Ar fi trebuit să aleagă rochia scurtă de vară albastru cu verde, cu bretele late pe umeri. Purtată de persoana ei simpatică şi juvenilă.

Solzii cutanaţi minusculi începură să se contracte şi să se extindă ca reacţie la secvenţa pe care o tastă, realizând adaptările minuţioase la expresia facială de bază, astfel încât să pară tot timpul intrigată şi demnă de încredere. Textura pielii se înmuie, căpătând o strălucire sănătoasă, tinerească. Din nou la douăzeci şi unu de ani din cap până în picioare.

Jezzibella se apropie de oglinzile toaletei, aşezate în unghi, ca să se verifice de sus până jos. Ochii nu se potriveau, erau prea rigizi, insuficient de miraţi şi emoţionaţi de lumea frumoasă şi misterioasă pe care o explorau. O mică idee de persoană dură din domeniul executiv care stă expusă cu mult după data de expirare a produsului. Se strâmbă văzând petele supărătoare; o altă expresie care nu aparţinea chipului ei. Solzii cutanaţi degenerau din nou. Primele care se uzau erau porţiunile din jurul ochilor. Iar provizia de înlocuire nu era prea bogată. Nicio planetă nu putea remedia acea deficienţă; stocurile ei proveniseră întotdeauna din Tropicana, singura lume adamistă unde legile referitoare la bitek erau mai permise.

– Libby, strigă ea. Libby, vino aici şi adu pachetul acela.

Scumpa de bătrână făcuse minuni în ultima vreme, reaşezând cu răbdare solzii cu o pricepere de adevărat artizan pentru a înfrumuseţa suprafaţa redusă a pielii. Însă nici măcar magia ei nu putea s-o ajute la nesfârşit fără solzi noi. Jezzibella nici nu voia să se gândească la asta.

– Libby, mişcă-ţi imediat fundul ăla artritic încoace!

Kiera, Hudson Proctor şi trei gorile intrară în dormitor, trecând direct prin uşă, fără să o mai deschidă, ca şi cum tăblia din lemn nu ar fi fost decât aer colorat. Toţi cinci aveau pistoale-mitralieră cu gloanţe statice.

– Ai început să-ţi arăţi vârsta, nu? o întrebă Kiera cu glas de catifea.

Jezzibella îşi controlă starea de şoc şi teama care îmbobocea în ea.

Kiera putea să vadă asta, dar Jezzibella nu voia să-i dea satisfacţie. Mintea o ajută să devină personajul calm şi regesc fără niciun sprijin din partea nanonicelor neurale care cedaseră.

– Ai venit să-ţi dau nişte sfaturi ca să devii mai frumoasă, Kiera?

– Trupul ăsta nu are nevoie de aşa ceva. E natural. Spre deosebire de al tău.

– Păcat că nu ştii cum să-l foloseşti. Cu nişte sâni ca ai tăi aş fi putut domni peste galaxie. Nu ai decât douăzeci de masculi tâmpiţi a căror erecţie le suge sângele din creier. Nu-i poţi inspira, eşti doar o târfă. E de neconceput ce forţă reprezintă asta.

Kiera făcu un pas în faţă, iar seninătatea îi dispăru cu repeziciune.

– Gura aia a ta mi-a făcut mereu probleme.

– Ucide-ţi-o pe căţea, lătră Proctor. Nu avem timp de prostii. Trebuie să-l găsim pe el.

Kiera ridică pistolul-mitralieră şi atinse capătul ţevii uşor de baza gâtului Jezzibellei. Urmărindu-i atent reacţiile, ea lăsă ţeava în jos, desfăcând halatul alb şi gros.

– A, nu se poate, murmură ea. Dacă o ucidem, se va întoarce ca egal al nostru. Nu-i aşa?

– Ar trebui să mă cobor mult înainte de a ajunge într-o asemenea situaţie.

Kiera trebui să ridice o mână ca să îl potolească pe Hudson Proctor.

– Uite ce-ai făcut, o sâcâi pe Jezzibella. Ăştia pe care îi superi sunt prietenii mei.

Pe faţa Jezzibellei apăru o expresie de amuzament.

Kiera dădu din cap în semn de supunere plină de rezerve faţă de meciul personal dintre ele. Dădu drumul halatului de baie.

– Unde e?

– Hai, te rog. Măcar ameninţă-mă.

– Prea bine. Nu voi permite să mori. Şi pot s-o fac. Ce părere ai de asta?

– La naiba, spuse Hudson Proctor. Dă-mi-o mie. Aflu eu unde e plecat.

Kiera îi aruncă o privire încărcată de milă.

– Serios? Vrei să o călăriţi în grup ori să o loveşti până îţi spune?

– Orice, numai să aflu.

– Spune-i, o îndemnă Kiera.

– Dacă aş fi crezut că poţi câştiga, m-aş fi alăturat ţie de la început, zise Jezzibella cu simplitate. Nu poţi, aşa că n-am trecut de partea ta.

– Regulile jocului s-au schimbat, răspunse Kiera. Marina Confederaţiei a distrus navele noastre de la Arnstadt. Noua Californie trebuie să plece, cu noi pe ea. Şi singurul lucru care împiedică acest lucru este Capone.

– Viaţa e o târfă, moartea, o tragedie, iar apoi mă întâlneşti pe mine.

– Unul dintre versurile tale bune. Păcat că nimeni nu îl va asocia cu tine.

Blocul procesor pe care Jezzibella îl lăsase pe toaletă începu să sune strident, a alarmă.

– La ţanc, spuse Kiera. Asta trebuie să fie echipa mea care se ocupă de rafinăria lui Capone. Îmi acopăr spatele pentru cazul în care el ar încerca să-mi saboteze vreunul dintre şoimii mei de iad. Nu că ar trebui să îl trimit personal înapoi în lumea de dincolo. Unuia dintre simpatizanţii mei i s-a încredinţat deja această sarcină. Dar aşteptam cu mare nerăbdare să fiu acolo. Deci, încă o dată, mi-ai stricat plăcerea. Ridică un deget. O flacără lungă, de culoare galbenă, porni din vârful degetului, dansând în faţa chipului stoic al Jezzibellei. Să vedem dacă m-am înşelat când ai spus că nu te pot forţa, vrei? După tot efortul ăsta, cred că merit o recompensă.

Flacăra deveni albastră, reducându-se până când rămase un jet mic, dar cumplit de fierbinte.

*

Viaţa în biroul lui Emmet Mordden devenise dintr-odată extrem de agitată. Un set de ecrane prezentau explozia de la rafinăria de fluid nutritiv, furnizând imagini captate de camerele şi senzorii care supravieţuiseră, împreună cu o diagramă generală a secţiunii. Cei care puseseră bomba ştiuseră ce fac. Explozia doborâse un segment uriaş din peretele exterior, strivind maşinile din interior şi secţionând cablurile de date şi de alimentare cu energie electrică. Depresurizarea avariase şi mai grav rafinăria, rupând conducte şi module de sintetizare. Bine măcar că nu izbucniseră incendii, vidul se îngrijise de acest lucru.

Emmet era cu managerul de proiect, încercând să se asigure că toţi cei care supravieţuiseră exploziei erau în siguranţă în spatele uşilor presurizate ori în igluuri de urgenţă, dar şi că se făcea numărătoarea pierderilor umane. Echipele medicale erau pe drum.

Grila de senzori DS era afişată pe cel mai mare ecran, împreună cu o suprapunere tactică integrală. Aceasta înfăţişa focalizarea senzorilor de mare distanţă care baleiau vectorii de orbită înaltă pe care trebuiau să patruleze şoimii-de-iad. Lipseau şase. Scanările dezvăluiseră de asemenea doi şoimi-de-vid înghiţind ca să profite de spaţiile goale.

Analiza privind virusul din blocul lui Bernhard era încă în desfăşurare, umplând un ecran holografic cu alfanumerice cubiste. Nu avea timp nici măcar s-o oprească.

Câţiva chestori din blocul lui de pupitru rulau miezurile de memorie ale asteroidului, căutând intens referinţe privind istoria militară a Tyrathca şi a nebuloasei Orion. Al voia să se documenteze.

Deocamdată, se obţinuseră foarte puţine fişiere. Toate se refereau la casta soldaţilor. Şi nu accesase niciunul.

Pe alt ecran era faţa zâmbitoare şi satisfăcută a Kierei, iar vocea ei rafinată bubuia în încăpere, comunicând flotei că trebuiau să îi întoarcă spatele lui Capone şi să emigreze pe planetă împreună cu ea. Următorul ecran, de lângă cel pe care era faţa ei, căuta prin circuitele de comunicaţie ale asteroidului, rulând un program pentru detectarea antenei pe care o folosea Kiera şi pe unde intra semnalul ei în reţea.

Reţeaua de senzori DS licări, anunţând o alertă de prioritate unu. *Swabia* se desprinsese din suportul său de andocare şi iniţiase imediat un salt. Nenorociţii nici măcar nu se feriseră de margine!

Blocul de pupitru scoase ţiuituri de alarmă.

– Ce mai e? răcni Emmet.

– Emmet, sunt Silvano. Am un mesaj de la şefu'.

– Acum sunt cam ocupat.

Se uită printre gene la afişajul circuitelor de comunicaţie. Secţiunile cădeau. Avertismentele virale începură să apară pe rând.

– Du-te în centrul de comandă şi asigură-te că flota îşi continuă misiunea. Pe căcăcioşii care se îndreaptă spre suprafaţă loveşte-i cu arme DS. Ai priceput?

– Dar…

– Acum, pişăcios legat de fusta mă-tii.

Blocul amuţi. Emmet făcu un gest dispreţuitor spre el, cel mai grav semn de lipsă de respect faţă de bruta înfiorătoare a lui Al. Îşi mai făcu timp să încarce două ordine în pupitru pentru rularea unei scanări pentru căutarea unui virus prin partea de hardware din birou şi apoi ieşi în goană.

Uşa groasă a centrului de comandă alunecă în lături. Linii zimţate de foc alb sfârtecară aerul la câţiva centimetri în faţa lui. Alarmele urlau, în timp ce o orgă de lumini roşii îi ardeau nervul optic. Straturile de fum se revărsară tumultuos în coridor. Scoase un ţipăt înspăimântat şi se azvârli înapoia uneia dintre console, întărind o bulă mare de aer în jurul lui. Două mingi de foc explodară la limita ei. Instinctiv, lansă foc alb în direcţia de unde veniseră acestea. Focul alb scoase un sfârâit brusc când atinse torentul de spumă inhibitoare ce cădea din duzele din tavan.

– Ce mama dracului se petrece? răcni el.

Simţi două grupări distincte de minţi în centrul de comandă, strânse la capetele opuse ale încăperii. Majoritatea consolelor dintre ele erau acoperite de spuma care fierbea şi se contorsiona pe măsură ce absorbea flăcările ce se înălţau ca nişte limbi din găurile afumate.

– Emmet, tu eşti? Ticăloşii Kierei au încercat să oprească reţeaua DS. I-am împiedicat. L-am ras pe unul.

În ciuda mediului ucigător, Emmet ridică mâna pe care o ţinea în dreptul capului ca să privească din nou în jur. Ce au împiedicat? se întrebă el, nevenindu-i să creadă. Centrul era o ruină.

– Emmet! strigă Jull von Holger. Emmet, spune-le oamenilor tăi să se retragă. Am învins, şi ştiţi asta. Marina vine curând şi nu ia prizonieri. Trebuie să coborâm pe planetă.

– Of, la dracu'! şopti Emmet.

– Emmet, ajută-ne, strigă facţiunea lui Capone. Îi putem face terci.

– Încetează, Emmet, strigă Jull. Vino cu noi. Vei fi în siguranţă.

Focul alb spinteca aerul mai repede, iar strălucirea lui creştea. Emmet se ghemui mai strâns, încercând să facă abstracţie de tot ce era în jurul lui.

*

Sclipitoarea navă-rachetă de culoare stacojie se apropie încet de terasa de andocare, strecurându-se către piedestalul poziţionat la doar şase metri de peretele vertical de rocă. Se aşeză lin, iar de pe faţa stâncii se telescopă un tub metalic de ecluză, pornind să caute bocaportul şoimului-de-iad. Cele două se uniră şi realizară etanşarea.

Al Capone ieşi tropăind de-a lungul tubului şi pătrunse în salonul recepţiei cu o bâtă de baseball în mâna dreaptă. Locotenenţii lui erau acolo. Silvano şi Patricia, cu faţa sumbră, dar abia aşteptând să intre în luptă, evident. Alături de ei, Leroy, disperat de dornic să-şi dovedească loialitatea. Alţi doisprezece stăteau în semicerc în spatele lor, la fel de hotărâţi, îmbrăcaţi cu costumele dungate cele mai bune pe care le aveau, ţinând în mâini pistoale-mitralieră care luceau, gata să intervină.

Al îi salută pe toţi cu gesturi din cap şi se declară mulţumit de ce vedea. Ar fi preferat să aibă alături vechi prieteni, dar erau buni şi ei.

– Bun, ştim toţi ce vrea Kiera. Ei, acum, după ce am văzut ce vor face nenorociţii ăia dacă se văd cu spatele la zid, eu spun că acum este mai important ca niciodată să stăm aici şi să ne acoperim cururile. Mai deţinem antimaterie, şi încă o grămadă. Asta înseamnă că avem o forţă care poate provoca dureri mari şi le putem face o ofertă. Dacă federalii nu acceptă să termine cu prostiile, fiecare planetă va trăi cu groază de acum înainte. Asta e singura modalitate de a fi siguri. Toată viaţa am ştiut ce înseamnă să fii urmărit şi ştiu cum să tratez genul ăsta de prostie. Nu poţi lăsa garda jos, *niciodată.* Trebuie să arăţi că eşti cel mai necruţător fiu de căţea de pe stradă ca să îi împiedici să se mai ia de tine. Dacă nu te respectă, nici nu se tem

de tine. Lovi cu capătul bâtei de baseball în palma deschisă a mâinii stângi. Trebuie să-i spunem personal Kierei chestia asta.

– Suntem alături de tine, strigă cineva.

Semicercul de gangsteri se desfăcu, iar Al păşi înainte.

– Silvano, ştim unde e căţeaua?

– Cred că s-a dus la hotel, Al. Nu îi putem contacta prin telefon. Mickey s-a întors acolo ca să arunce o privire. Ne va telefona dacă o descoperă.

– Dar Jez?

Silvano aruncă o privire scurtă spre Leroy.

– Credem că e încă acolo, Al. Doi dintre ai noştri sunt cu ea. Va fi bine.

– Aşa să fie, mormăi Al.

Se uită în faţă şi îl văzu pe Avram Harwood al III-lea stând în uşa salonului. Omul era dus cu totul, bun de aruncat la groapa de gunoi. Respira greoi, iar rănile nevindecate supurau un lichid brânzos pe pielea palidă şi umedă; abia putea să se ţină pe picioare.

– Eu sunt primarul, spuse şuierând Avram. Am dreptul la respect. Ăsta e şi cuvântul tău de ordine, nu? Respect.

Apoi chicoti.

– Avvy, dă-te dracului la o parte din calea mea, se răsti Al.

– Kiera mi-a arătat ce înseamnă respectul. Avram ridică pistolul-mitralieră cu gloanţe statice. Acum e rândul tău să faci la fel.

Comanda de cadenţă a focului armei era fixată la maximum. Apăsă pe trăgaci.

Al sărise deja din calea gloanţelor. Leroy ridică braţele, urlând cu disperare „Nu!” cât îl ţineau plămânii. Ceilalţi gangsteri se aruncară la podea sau îndreptară armele spre Avram.

Gloanţele încărcate electric străbătură salonul. O linie devastatoare de lumină alb-albăstruie se adăugă urletului de balaur. Al atinse podeaua exact în clipa în care primul corp luă foc într-un mod unic şi spectaculos. Lumina orbitoare şi încinsă şterse câmpul vizual al fiecăruia. O undă de şoc trecu peste toţi, făcând pielea expusă să se băşice, pârlind părul. Încă un corp luă foc.

Animat de o furie pură, Al răcni şi azvârli un fulger alb puternic ca un furnal ucigător de carne. Opt fascicule identice de foc alb izbiră corpul lui Avram Harwood, vaporizându-i torsul instantaneu şi azvârlind o înflorire de scrum şi abur de sânge. Braţele pe care le ţinuse întinse larg se prăbuşiră spre mocheta care se topea, alături de picioarele care se năruiau. Căldura detonă toate cartuşele chimice rămase în încărcătorul pistolului-mitralieră care căzu spre podea, trimiţând o rafală letală de şrapnele care spintecară pereţii şi carnea.

După ce lumina, căldura şi zgomotul se stinseră, Al se ridică cu greu în picioare. Nu văzu decât o imagine-fantomă uriaşă, de culoare violacee, pe care puterea lui energistică nu o putu alunga. Simţul lui psihic bizar nu reuşi să detecteze nicăieri gândurile lui Avram Harwood. În timp ce clipea pentru a scăpa de petele pe care continua să le vadă în faţa ochilor, îşi dădu seama cât de rău îl dureau anumite părţi ale corpului. Costumul şi mâinile îi şiroiau de sânge de la cele şase răni căpătate când şrapnelele îl crestaseră, pătrunzând în el. Unul după altul, făcu fragmentele de metal înfierbântat să iasă alunecând din corpul lui şi îşi strânse marginile rănilor peste fiecare tăietură, sudând pielea la loc. Durerea dispăru treptat.

Leroy zăcea pe podea la picioarele lui. Gloanţele îl sfârtecaseră, ultimul dintre ele îndepărtându-i jumătate din gât. Ochii morţi se uitau fix în sus. Al îşi mută privirea către cele două movile de cărbune împrăştiate pe dalele de compozit topit ale podelei.

– Cine? întrebă el.

Gangsterii se ridicau de pe jos, vindecându-şi şi închizându-şi rănile provocate de şrapnele. O verificare mentală îi spuse lui Al că Silvano era una dintre victimele gloanţelor statice. Nimeni nu îndrăzni să scoată vreo vorbă când se aplecă deasupra micii movile de cenuşă care se răcea şi fusese gorila lui numărul unu. Rămase cu capul plecat ca într-o rugăciune. După un minut, se îndreptă către cele patru membre împrăştiate, tot ce mai rămăsese din Avram Harwood.

– Ticălosule! răcni Al. Lovi cu bâta de baseball un braţ. Javră! Izbi din nou cu bâta în braţ. Mâncător de rahat! De astă dată pocni un picior. Ticălos psihopat! Celălalt picior. O să-ţi ucid familia. O să-ţi ard casa până în temelii. O să dezgrop sicriul maică-tii şi o să fac ceva pe el. Voiai respect? Asta voiai? Ăsta-i genul de respect pe care îl am faţă de un ticălos nenorocit ca tine.

Bâta lovea răsunător în braţe şi picioare, făcându-le terci.

Patricia se desprinse dintre gangsterii cumplit de alarmaţi.

– Al. Al, e de ajuns.

Capone ridică bâta, gata să o lovească în cap. Apoi se uită direct în ochii ei. Rămase cu bâta ridicată în aer. Scoase un oftat lung şi se cutremură.

– Bine, zise el. Să mergem să o găsim pe Kiera.

*

Etajul de sub Emmet se topea, transmutându-se într-o rocă lichidă rece. Curând avea să fie suficient de adânc pentru a-l înghiţi cu totul. Cineva ţinea foarte mult să îl transforme într-o fosilă. Făcu un efort mare pentru a solidifica roca din nou, în timp ce aerul de deasupra lui

vuia de foc alb şi de obscenităţi. Cele două tabere erau echilibrate şi ambele strigau la el să se alăture uneia dintre ele.

El voia să-i ajute pe oamenii lui Al. Chiar voia. Numai că ideea de a merge cu Noua Californie într-un loc care să îi ofere siguranţă era teribil de ispititor. În primul rând, se săturase de toată porcăria asta.

O izbucnire vorace de foc alb lovi consola în spatele căreia stătea ghemuit şi începu să-şi croiască drum prin carcasa de compozit şi cuburi cu circuite îngrămădite înăuntru. Oamenii Kierei, care se convinseseră, evident, că nu avea de gând să li se alăture.

Spuma inhibitoare curgea năvalnic de sus, fiind însă transformată de căldura nefirească într-o melasă verde şi clocotitoare. Curse pe tăblia consolei şi îl stropi pe Emmet, arzându-i pielea expusă. Inspiră adânc, rugându-se ca băşica udului să nu-l facă de râs, şi invocă o suliţă de foc alb. Aceasta ţâşni spre Jull von Holger şi cohorta lui. Rezultatul imediat nu fu chiar cel aşteptat de el.

Un muget tunător cutremură centrul de comandă. Corpul unui posedat luă foc, silindu-l pe Emmet să-şi apese mâinile peste ochi. Ţipătul vocal şi mental al sufletului învins îi râcâi pielea ca nişte ace de gheaţă. Apoi explodă în flăcări încă un trup, apoi încă unul. Aerul era îmbâcsit de arşiţa înăbuşitoare şi de duhoarea de carne arsă când trupurile scoaseră un fum gros care îl făcu să vomite.

După o vreme, trupurile arseră complet, ceea ce readuse lumina la nivelul normal. Putoarea îngrozitoare persista, însă vuietul încetase.

Din cealaltă latură a încăperii se auzi un *clic* metalic. Pentru urechile lui Emmet, zgomotul părea a fi mecanic şi mai mult ca sigur fusese scos de o armă. Prin spuma de pe podea se auziră paşi care semănau cu un clefăit.

– Te-ai pişat pe tine, îi spuse cineva.

Din poziţia fetală în care se afla, Emmet îşi răsuci capul. Un bărbat tras la faţă, purtând un costum dintr-o singură piesă, se uita în jos spre el, ţinând în mână un pistol-mitralieră aparte, a cărui ţeavă era îndreptată direct spre fruntea lui. De umăr avea agăţat un sac din pânză groasă, plin cu încărcătoare.

– M-am speriat, explică Emmet. Nu fac parte din forţa de luptă a Organizaţiei.

Trăsăturile bărbatului dispărură o clipă, fiind înlocuite de acelea ale unei femei. Greu de crezut, dar expresia ei era mult mai dură. Emmet simţi puterea energistică gonind prin trupul ei. Rivaliza cu aceea a lui Al.

Supravieţuitorii din facţiunea Organizaţiei se uitau agitaţi peste tăbliile consolelor distruse.

– Cine eşti? se bâlbâi Emmet.

– Noi suntem familia Skibbow.
– A, bine. Sunteţi de partea Kierei?
– Nu. Dar am dori să ştim unde este. Piedica de siguranţă a armei era trasă. Acum, te rog.

*

Mickey Pileggi află pe pielea lui că nu trebuia să încerce un atac împotriva Kierei şi a gorilelor ei. Trei dintre soldaţii lui ajunseseră să ardă ca nişte sori miniaturali când dădură buzna în apartamentul Nixon. Mickey nutrise speranţa că va fi copleşit de laude extravagante şi privilegii nelimitate de Al pentru salvarea Jezzibellei din ghearele Kierei. Acel vis se transformase imediat într-o grămadă de rahat. Pistoalele cu care era Kiera înarmată provocaseră iad în rândul gangsterilor. Urletele acelea aveau să vuiască prin aerul din jurul lui Mickey o eternitate.

Le ordonase să se retragă în holul de afară, să ocupe poziţii ferite pe casa scărilor gemene şi să dezactiveze elevatoarele cu lovituri strategice de foc alb. Se aflau la baza turnului. Ea nu avea unde să se ducă. Iar acum trebuia să îi explice lui Al cum de balamucise totul.

O altă rafală de gloanţe statice răbufni pe uşa sfârtecată a apartamentului Nixon. Toţi gangsterii s-au ghemuit, îngroşând aerul.

– Ar trebui să etanşăm etajul, a sugerat unul dintre ei. Spargem ferestrele şi vom vedea dacă îi place să înghită vid.

– Grozavă idee, mormăi Mickey. Vrei să-i spui lui Al că i-am făcut Jezzibellei ceea ce i-au făcut ei lui Bernhard Pupincuristul?

– Cred că nu.

– În regulă. Băieţi, fiţi atenţi la mine. Să ne concentrăm şi să evaporăm uşile alea. Să-i silim să se apere până ne sosesc întăriri.

– Dacă vor veni.

Mickey îi aruncă omului o privire furioasă.

– Nimeni nu dezertează din banda lui Al, mai ales după câte a făcut pentru noi.

– Pentru tine.

Mickey nu văzu cine spusese asta, dar îngădui ca mânia să apară între gândurile lui ca avertisment. Se concentră asupra uşii şi o izbi cu forţa minţii. Gloanţele pulverizară o linie din peretele de marmură de deasupra capului său. Tentacule minuscule de electricitate se răspândiră pe întreaga suprafaţă. Toţi se chirciră imediat.

Blocul lui procesor scoate un ţiuit. Îndepărtă aşchiile de marmură din păr şi îl scoase din buzunar, uimit că dispozitivul mai funcţiona în condiţiile în care în jur vuia atât de multă putere energistică.

– Mickey? se auzi glasul implorator al lui Emmet, ai idee unde e Kiera?

– Bineînţeles. La zece metri de mine.

Mickey se uită enervat la bloc în momentul în care Emmet întrerupse brusc apelul.

– Bine, băieţi, de data asta să lovim uşile împreună. La trei. Unu. Doi…

*

Uşa biroului se închise în urma lui Skibbow, iar Emmet scoase un oftat *uriaş* de uşurare. Era o problemă cu adevărat monstruoasă să torturezi un posedat nebun, şi el era extraordinar de încântat că nu avea parte de aşa ceva. Îi îngădui corpului să se calmeze preţ de câteva secunde, apoi îl apelă pe Al.

– Ce veşti îmi dai, Emmet?

– Am avut un necaz la centrul de comandă DS, Al. Oamenii Kierei au încercat să distrugă platformele orbitale.

– Şi?

– Acum dorm somnul celor drepţi. Îşi reţinu răsuflarea, îngrijorat că Al ar putea să simtă chiar şi prin circuitul de comunicaţii jumătăţile de adevăr.

– Îţi rămân îndatorat, Emmet. N-o să uit ce-ai făcut.

Degetele lui Emmet alunecară cu repeziciune peste tastatura pupitrului, restabilind rute pentru canalele principale de comandă ale reţelei DS. Simbolurile licăreau pe afişajul tactic, arătându-i toate lucrurile de care răspundea. Zâmbi neliniştit gândindu-se la puterea pe care şi-o asumase. Lordul cerului, amiral al flotei, cel însărcinat cu respectarea ordinii pe întreaga planetă.

– Locul ăsta seamănă mai curând cu un poligon de artilerie, Al, dar deţinem controlul asupra majorităţii pieselor hardware.

– Ce face flota, Emmet? Băieţii sunt la posturi?

– În mare măsură. Opt fregate se îndreaptă spre orbite joase, dar cred că restul aşteaptă să afle ce ai de spus. Însă un lucru, Al, şaptesprezece şoimi-de-iad lipsesc.

– Iisuse, Emmet, asta este prima veste bună pe care o aud astăzi. Stai cu ochii pe toţi şi ai grijă să nu se clintească de acolo. Am de rezolvat o problemă, după care vin direct la tine.

– Foarte bine, Al.

Clipi şi privi printre gene la situaţia tactică. Nu trebuia să apară la scară atât de redusă; acela era un format proiectat să fie transmis pe un ecran cu diagonala de o sută de metri, în faţa amiralilor şi şefilor apărării. Din câte îşi dădea seama, două simboluri miniaturale se mişcau foarte aproape de Monterey.

*

Varrad trecu puţin pe deasupra rocii zbârcite, păstrând o distanţă de cincizeci de metri faţă de terenul ce amintea de piatra ponce, ridicându-se şi coborând în linii perfect paralele cu craterele şi culmile de sub corpul metalic al navei. Pran Soo urmărea turnul Hilton în timp ce acesta alunecă având în fundal stelele, apropiindu-se ca un aparat atmosferic de luptă într-o misiune de atac în condiţii de vizibilitate redusă. De când izbucnise revolta, alături de ceilalţi şoimi-de-iad, ea monitoriza comunicaţiile la care putea avea acces. Şi Mickey Pileggi ţipase timp de cincisprezece minute prin reţea către amicii lui locotenenţi ai Organizaţiei să îi vină în ajutor pentru a face faţă Kierei şi primejdioaselor ei arme.

Eşti sigur de asta? întrebă Rocio.

Absolut. Ştim că un corp posedat este incapabil să se apere de arma unei nave stelare. Nivelul energetic este pur şi simplu prea mare, chiar dacă ei ştiu că devin ţinte. O pot elimina pe Kiera cu un singur foc, iar de data asta nu va mai exista o revenire a Organizaţiei. Vom fi cu adevărat liberi.

Prietena lui Capone este în acel apartament de hotel.

Îşi va găsi alta. Nu vom mai avea o ocazie ca asta.

Bine, dar încearcă să limitezi distrugerile. S-ar putea să fim siliţi să încheiem un târg cu Organizaţia.

Nu şi în cazul în care Confederaţia ajunge prima aici.

Să vedem ce se întâmplă. Roca îmi blochează câmpul de distorsiune.

Pran Soo îşi deschise afinitatea, permiţându-i să împrumute imaginile dezvăluite ei de radomurile senzoriale bitek, arătându-i roca trecând cu repeziciune pe lângă corpul navei. Celălalt simţ principal al ei, câmpul de distorsiune al *Varrad,* se reduse la o formă emisferică, a cărei acoperire balonată era restrânsă de uriaşul asteroid.

Hotelul Hilton de pe Monterey se roti spre ea, ridicându-se mândru din rocă. Vizual vorbind, un pilon de titan dur ranforsat cu carbon, străpuns de ferestre groase, multistrat. El apăru în interiorul câmpului de distorsiune ca o coagulare de foi subţiri de materie, străbătută de un filigran de cabluri de alimentare minuscule, ai cărui electroni erau impregnaţi cu o poleială spectrală delicată.

Ea îşi egală vectorul cu rotaţia asteroidului. Capsulele electronice de pe corpul ei înfloriră, scoţându-şi senzorii în afară. Aceştia scanară etajele inferioare ale turnului.

Nu pot distinge persoane individuale, îi spuse ea lui Rocio. **Ecranarea ferestrelor faţă de radiaţii reprezintă un blocaj eficient contra scanării de precizie. Sunt conştientă de**

emoţiile lor, dar la distanţa asta ele se contopesc. Ştiu doar că înăuntru sunt sigur câteva persoane.

Şi Mickey Pileggi continuă să cheme ajutoare. Kiera trebuie să fie una dintre persoanele pe care le simţi.

Pran Soo activă un microlaser şi îl alinie la baza turnului Hilton. Fasciculul avea să taie o latură a turnului, retezând grinzile structurale, astfel încât etajul cel mai de jos să se rostogolească în spaţiul interplanetar. Sistemele de ţintire stabiliră tiparul necesar de tăiere.

Un şoim-de-iad se înălţă deasupra orizontului plat al asteroidului în spatele lui Pran Soo, corpul său fiind înţesat de linii vii de energie electrică pentru alimentarea armamentului comprehensiv de arme cu fascicul.

Etchells, exclamă surprinsă Pran Soo.

Două masere străpunseră corpul polipului, pătrunzând până în miezul central al organelor.

*

Emmet reuşi în cele din urmă să modifice gradul de mărime al afişajului tactic, îmbunătăţind imaginea zonei din jurul asteroidului Monterey. Fu perfect pe fază ca să vadă cum unul dintre simboluri se apropie de hotel. Eticheta sa de date îl identifică ca fiind *Stryla,* navă despre care ştia că era posedată de Etchells. Însă nu avea niciun indiciu care să-i spună în ce tabără era, asta chiar dacă şoimii-de-iad treceau de o parte sau alta.

Activă sistemele de apărare cu rază mică de acţiune şi le ordonă să ţintească spre şoimul-de-iad. Având în vedere că omul de legătură de la sistemele DS al şoimului-de-iad era acum o grămăjoară de cenuşă în centrul de comandă distrus, aceea era singura soluţie. Etchells era un factor necunoscut, capabil să omoare oameni posedaţi. Şi Al se îndrepta spre Hilton.

Simbolul pentru *Stryla* dădu naştere unei mici şarje de alfanumerice, spunându-i lui Emmet că dataviza direct către Comanda DS a asteroidului. Căută disperat meniurile de programe, încercând să dirijeze mesajul către biroul său.

– Dezangajează blocajul de ţintă, spuse Etchells.

– Nici să nu te gândeşti, îi răspunse Emmet. Vreau să te văd la o mie de kilometri de asteroid; ai treizeci de secunde să începi accelerarea, altfel trag.

– Ascultă, cap sec. Am cincizeci de viespi-de-luptă pregătite de lansare, toate cu nenumărate submuniţii, prevăzute cu focoase cu

fuziune. Chiar în clipa asta sunt armate şi activate cu un cod automat[18]. Nu poţi îndrepta spre mine suficient de multe arme cu fascicul pentru a ne vaporiza instantaneu şi pe mine, şi proiectilele. Nu ştiu sigur dacă un megatonaj atât de mare va crăpa Monterey în bucăţi. Ai vrea să afli?

Chinuit îngrozitor de sentimentul de frustrare, Emmet îşi prinse capul între mâini. *Nu sunt croit pentru genul ăsta de porcării. Vreau acasă.*

Al ce ar fi făcut în acea situaţie? Întrebarea nu era prea bună. Avu sentimentul oribil că dacă îl plasai pe Al într-un impas de asemenea proporţii, el ar trage.

– Ştii că aş putea să o fac, spuse el cu încăpăţânare. Am avut o zi extrem de căcăcioasă astăzi, iar Marina Confederaţiei se îndreaptă spre noi, ceea ce agravează situaţia.

– Cunosc sentimentul, spuse Etchells. Dar nu reprezint o ameninţare pentru tine.

– Şi atunci, ce cauţi aici?

– Trebuie să pun cuiva o întrebare. După aceea, voi pleca. Acordă-mi cinci minute, după care poţi să faci din nou pe durul. Batem palma?

*

Strălucirea scumpă de designer dispăruse din salonul apartamentului Nixon din turnul Hilton. Încercarea prost gândită a lui Mickey de a ataca acel loc dăduse naştere unor trasoare de foc alb care retezaseră totul cu o violenţă haotică, iar contraatacul Kierei nu făcuse decât să agraveze şi mai mult lucrurile. Luminile se stinseră, din tavanul ciuruit şi strivit atârnau un vălmăşag de conducte şi de cabluri rupte, mobilierul arsese într-o veselie, transformându-se în mormane de tăciuni care fumegau. Torentele de putere energistică se năpusteau pe uşi dintr-o parte şi alta, transformându-le atât pe acestea, cât şi pereţii apropiaţi într-o porţiune fantastică de cristal eterogen; lungi incrustaţii de cuarţ crescuseră într-un antagonism amestecat, fiecare ramură luptându-se cu vecina ei ca o pădure de giuvaiere mânate de avariţie. Se chirceau fluid de fiecare dată când le acoperea câte o nouă rafală de putere, crescând ceva mai lungi şi devenind tot mai încâlcite.

Kiera se temea că asalturile continue asupra uşii erau o diversiune. Puse două dintre gorile să caute prin celelalte încăperi, să caute

---

[18] În original, *deadman code* – dispozitiv „om mort” – care întrerupe funcţionarea unei maşini dacă nu primeşte semnale din partea operatorului. În cazul de faţă, continuă să funcţioneze chiar dacă operatorul moare (n. tr.).

gangsterii Organizaţiei grupându-se de cealaltă parte a pereţilor apartamentului şi mai ales să verifice tavanele. Deocamdată, aceştia nu încercaseră să pătrundă, dar asta era doar o chestiune de timp. Nimeni nu era într-atât de tâmpit să încerce la nesfârşit aceeaşi cale de intrare când uşa era blocată. Se punea şi întrebarea legată de muniţii. Până la urmă avea să le termine.

Avusese însă grijă să rămână în legătură cu adjuncţii ei. Hudson Proctor îşi putea folosi afinitatea pentru a vorbi cu supravieţuitorii Valiskului poziţionaţi peste tot în asteroid, iar aceştia, la rândul lor, erau în contact cu recruţii lor din reţea. Comunicaţiile rămâneau cheia oricărei revoluţii.

Din nefericire, asta nu garanta reuşita.

– Câţi oameni s-au declarat de partea noastră? întrebă Kiera.

Hudson Proctor luă cifra pe care o cunoştea şi mai adăugă puţin la ea. Nu avea chef să dea veşti proaste din proprie iniţiativă.

– Cam o mie în asteroid.

– Dar flota? întrebă ea. Câte nave?

– Înainte ca echipajul lui Emmet să îl lichideze, Jull a raportat că mai multe zeci se îndreptau spre orbite joase. Însă au avariat centrul de comandă DS. Capone nu poate folosi platformele nici să intimideze pe cineva, în spaţiu sau pe planetă.

– Unde dracu' e Luigi?

– Nu ştiu, nu a apărut.

– La naiba, nu mă mai ascultă nimeni? Rolul lui Luigi era crucial, flota trebuie să ne urmeze pe planetă. Capone o să ne azvârle pe toţi în lumea de dincolo.

Hudson auzise placa asta de nenumărate ori. Aşa că nu-i răspunse.

– Trebuia să mă fi dus la centrul de comandă, nu după Capone, spuse Kiera. Se uită la peretele de etanşare, care se ondula cu rapiditate, aruncând sclipiri luminoase ca smaraldul. Una dintre gorilele ei trase cu pistolul automat prin gaura unde fuseseră până nu de mult uşile. Poate ar trebui să încercăm să coborâm în secţiunea de apărare, trebuie să existe şi o cameră auxiliară de comandă.

– N-o să putem trece de Pileggi, spuse Hudson. Sunt prea mulţi acolo.

– Doar dacă pătrundem prin faţă. Kiera îşi înclină capul ca să privească plictisită spre tavan. Eu pun pariu că putem... Vorbele i se stinseră pe buze în clipa în care o navă spaţială alb-argintie, cu nacelele motoarelor licărind, apăru în mod impresionant în faţa zidului în care se afla fereastra.

– O, la dracu', murmură Hudson. Aceea este *Varrad.* Iar Pran Soo nu e un admirator de-al tău.

– Vorbeşte cu ea, vezi ce vrea.
El îşi linse buzele şi încercă să se încrunte, dar nu mai apucă să o facă.
– Nu pot… oh.
Imaginea de fantezie a şoimului-de-iad explodă. Dispăru din faţa ochilor şi se rostogoli în timp ce se îndepărta. O altă navă alunecă lin şi o înlocui, o formă întunecată de pasăre cu solzi de reptilă pătate cu roşu. Hudson rânji uşurat.
– Etchells.
– Întreabă-l dacă îl putem lovi pe Pileggi cu laserele lui.
– Am înţeles. Hudson se concentră. Hm, spune că are o întrebare pentru tine.
Procesorul Kierei scoase un bip. Fără să-şi dezlipească ochii de la Hudson, scoase dispozitivul din buzunarul hainei.
– Da.
– Vreau să ştiu ceva, spuse Etchells. Crezi că misiunea marinei spre nebuloasa Orion reprezintă un pericol pentru noi?
– Bineînţeles că da, de aceea v-am dotat pe tine şi pe ceilalţi cu generatoare auxiliare de fuziune. Trebuie să vedem despre ce e vorba.
– Cu asta sunt de acord.
– Bine. Acum elimină-i pe împuţiţii Organizaţiei care mă reţin aici, iar eu îl voi elimina pe Capone. Dacă îl înlături, pot aloca nave de război cu antimaterie pentru zbor. Ameninţarea poate fi tratată cum se cuvine.
– Douăzeci şi şapte de şoimi-de-iad au înghiţit îndepărtându-se de orbitele lor de patrulare fără aprobare. Chiar dacă vei prelua controlul asupra Organizaţiei, îi vei pierde.
– Dar voi deţine controlul asupra antimateriei.
– Vine Marina Confederaţiei. În atacul lor va fi distrusă total orice facilitate orbitală. Asta înseamnă că au găsit o sursă alternativă la fluidul nutritiv. Strategia ta era să scoţi Noua Californie din univers şi să o duci într-un loc sigur.
– Da? întrebă ea nervoasă. Şi?
– Cum propui să menţii ameninţarea cu şantajul împotriva echipajelor de pe navele pe care o să le trimiţi spre nebuloasă?
Kiera se întoarse de la Hudson Proctor pentru a se uita la şoimul-de-iad aflat de cealaltă parte a ferestrei.
– Găsim noi o soluţie.
– Rebeliunea ta a eşuat. Capone e pe drum şi are suficienţi gangsteri ca să te copleşească numeric.
– Du-te dracului.

– Cred sincer că misiunea marinei este o ameninţare la adresa existenţei mele în această formă. Trebuie să împiedic asta. Intenţionez să zbor spre Mastrit-PJ şi îţi ofer şansa de a scăpa împreună cu mine.

– De ce?

– Deţii codurile de armare pentru viespile-de-luptă pe care le-am încărcat. De acord, sunt doar focoase de fuziune, dar te iau de pe asteroid dacă îmi pui la dispoziţie codurile.

Kiera măsură din priviri salonul distrus. Cu o lovitură de trăsnet, pistoalele-mitralieră deschiseră din nou focul. Lumina de culoarea safirului se contractă hămesită în interiorul cristalelor, făcându-le să se extindă şi mai mult spre salon.

– De acord.

Şoimul-de-iad ţâşni înainte, iar gâtul i se aplatiză. Puterea energistică învălui ciocul lui coroiat cu o strălucire pâlpâitoare roşie. Fereastra salonului făcu valuri când botul navei apăsă geamul, apoi se desfăcu precum apa şi îngădui pătrunderea capului giganticei creaturi în salon. Un iris uriaş pivotă, fixându-se asupra Kierei. Ciocul se desfăcu şi lăsă la vedere înăuntrul lui un bocaport de ecluză.

– Bine ai venit la bord, spuse Etchells.

*

Al coborî în goană ultimul rând de trepte şi îl găsi pe Mickey stând în picioare. Îngrozit, locotenentul făcu un pas înapoi.

– Al, crede-mă, am făcut tot ce s-a putut. Jur. Îşi făcu cruce de câteva ori cu evlavie. Pe viaţa mamei mele, am încercat să o scoatem pe Jez de acolo. Trei din oamenii mei au fost doborâţi imediat ce au trecut de pragul uşii. Gloanţele alea sunt culmea. Dacă te ucid, mort rămâi.

– Tacă-ţi gura, Mickey.

– Am înţeles, Al, am înţeles. Absolut. O să fiu mut. De acum încolo. Sigur.

Capone se uită de-a lungul holului. Gloanţele tocaseră placajul de compozit al peretelui, pătrunzând chiar şi în metalul de dedesubt. În faţa lui, uşile apartamentului Nixon sclipeau prismatic în lumina care venea dinspre cele două panouri rămase pe tavan.

– Mickey, unde-i Kiera?

– Era înăuntru, Al. Jur.

– A fost?

– Au încetat focul acum două minute. Încă îi simţim pe câţiva dintre ei.

Contemplând apartamentul Nixon, Al lovi uşor cu bâta în podea.

– Hei, strigă el. Voi, cei dinăuntru. Am adus o sumedenie de oameni de-ai mei şi din clipă în clipă o să intrăm acolo şi o să vă batem de-o să vă căcaţi pe voi. Voi, trăgătorii lu' peşte, n-o să aveţi nicio şansă împotriva atâtor oameni. Dar dacă ieşiţi acum, aveţi cuvântul meu că n-o să vă leg boaşele la prima priză pe care o găsesc. Asta e acum între mine şi Kiera. Ieşiţi de-acolo.

Bătu cu bâta de baseball în podea în ritm de metronom. O siluetă se mişcă încet şi precaut din spatele perdelei cristaline.

– Mickey? făcu Al. De ce nu i-ai atacat pe nenorociţi prin tavan?

Pe sub costumul la două rânduri, Mickey ridică jenat din umeri.

– Prin tavan?

– Las-o baltă.

– Ies, strigă Hudson Proctor.

Păşi prin golul dintre cristale; ţinea mâinile întinse în lateral, cu pistolul-mitralieră agăţat de curea.

Spre el se îndreptară treizeci de pistoale-mitralieră, majoritatea placate cu argint. Închise ochii şi aşteptă împuşcăturile, iar mărul lui Adam îi jucă în sus şi-n jos.

Al nu pricepu scânteia de revoltă care licărea în mintea omului. Teamă, da, din belşug. Însă Hudson Procter era indignat în legătură cu ceva.

– Ea unde e? întrebă Al.

Bărbatul se aplecă din talie, permiţând pistolului-mitralieră să ajungă pe podea, şi abia după aceea dădu drumul curelei.

– A plecat, spuse el. A luat-o un şoim-de-iad. Tăcu o clipă, iar furia reală îi înfierbântă expresia de pe faţă. Doar ea. Am dat să urc după ea şi mi-a vârât ţeava armei în faţă. Căţeaua; la bord era loc pentru toţi – dar ne-a abandonat aici. N-a durut-o nici în cur de noi. Am făcut tot ce am putut pentru ea. Fără mine, nu şi-ar fi menţinut controlul asupra şoimilor-de-iad. Eu am fost cel care i-a ţinut în lesă.

– De ce a luat-o acel şoim-de-iad? întrebă Al. Doar nu mai are putere asupra lor.

– Era Etchells, *Stryla,* el e obsedat de genul de armă pe care Tyrathca îl deţin de cealaltă parte a nebuloasei Orion. A luat-o cu el ca să poată folosi viespile-de-luptă. Probabil că vor declanşa primul război între specii. Amândoi sunt îndeajuns de demenţi ca să facă asta.

– Femeile, nu? spuse Al şi îi aruncă un zâmbet prietenos.

Hudson se crispă la faţă.

– Da. Femeile. Să le-o tragi.

– Pentru atât sunt bune.

Al râse.

– Da, ai dreptate.

Bâta de baseball îl nimeri pe Hudson exact în creştet, trecând prin os şi spintecându-i în două creierul. Sângele ţâşni pe pieptul costumului perfect croit al lui Al, scurgându-se apoi pe pantofii eleganţi din piele.

– Şi uite în ce căcat te-ai băgat, spuse el către cadavrul care se prăbuşea la podea.

Treizeci de fâşii de foc alb izbucniră la unison, vaporizând zidul de cristal şi decimându-i pe posedaţii ascunşi în spatele lui.

Ţipetele lui Libby îi duseră în dormitor. Toţi ceilalţi rămaseră pe loc, iar Al intră pe uşă în încăperea întunecată. Libby stătea în genunchi pe podea, având în braţe o siluetă purtând un halat de baie murdar. Vocea ei subţire era un bocet jalnic şi neîntrerupt, amintind de un animal care plânge după partenerul mort. Libby se legăna înainte şi înapoi, ştergând faţa Jezzibellei. Al păşi spre ea, temându-se de ce era mai rău. Însă gândurile Jezzibellei erau încă prezente, curgând încă prin creierul ei.

Libby întoarse capul şi îl privi pe Al, iar lacrimile ce i se scurgeau din ochi îi sclipiră pe obraji.

– Uite ce-au făcut, scânci ea. Uită-te la păpuşica mea, păpuşica mea frumoasă. Diavoli. Diavoli sunteţi toţi. De aia v-au trimis în lumea de dincolo. Pentru că sunteţi diavoli.

Ghemuindu-se încet peste Jezzibella şi ocrotind-o, umerii i se cutremurau.

– Gata, e bine, spuse Al.

Simţindu-şi gura uscată, se aplecă lângă bătrână. Niciodată în viaţa lui nu mai fusese atât de speriat de ceea ce ar putea vedea.

– Al? scânci Jezzibella. Al, tu eşti?

Ochii goi, uscaţi, înfundaţi în orbite, îl căutară. El o prinse de mână, simţind că pielea neagră i se desface între degete.

– Sigur, scumpo, sunt aici.

Glasul lui slab scăzu şi mai mult în clipa în care gâtlejul i se blocă. Voia să se alăture lui Libby, să-şi arunce capul pe spate şi să urle.

– Nu i-am spus, zise Jezzibella. Voia să ştie unde eşti, dar nu am scos o vorbă.

Al suspină. Ca şi cum ar fi avut vreo *importanţă* dacă ar fi aflat, toată lumea care prezenta importanţă îi rămăsese până la urmă loială. Însă Jez nu ştiuse asta. Procedase cum crezuse că era mai bine. Pentru el.

– Eşti un înger, spuse el suspinând. Un înger trimis din cer ca să-mi arate ce rahat de nimic sunt.

– Ba nu, gânguri ea. Nu, Al.

El îşi trecu degetele peste rămăşiţele preţioasei ei feţe.

– O să te fac bine, promise el. O să vezi. Toţi doctorii de pe lumea asta căcăcioasă vor veni să te facă bine. O să-i silesc eu. Şi o să te faci bine din nou. O să stau lângă tine tot timpul. Şi de-acum înainte o să-ţi port de grijă. Ca un Dumnezeu. O să vezi. Gata cu relele şi luptele. Gata, s-a terminat. Doar tu eşti importantă pentru mine. Eşti totul pentru mine, Jez. Totul.

*

Mickey îşi făcu de lucru în spatele grupului care se foia de colo-colo în apartamentul Nixon când sosiră cei doi doctori nonposedaţi îngroziţi. Bănui că acela era cel mai înţelept fel în care putea să procedeze. Să fie acolo, să-şi arate loialitatea ca pe o medalie, dar să nu sară nimănui în ochi. Mai ales în asemenea momente. Îl cunoştea deja destul de bine pe şefu'. Cineva avea să plătească scump pentru ce se întâmplase. Foarte scump. Asteroidul gemea de zvonuri despre felul în care Confederaţia învăţase să tortureze un posedat luni întregi. Dacă exista cineva care să aducă îmbunătăţiri sistemului, atunci doar Organizaţia era aceea, cu Patricia în calitate de cercetător-şef.

Simţi o mână lăsându-i-se greu pe umăr. Nervii lui Mickey erau atât de încordaţi, încât aceştia semnalizară picioarelor să tresară. Mâna aceea împiedică însă orice mişcare, reţinându-l pe loc cu o forţă nefirească.

– Ce e? cârâi Mickey cu o falsă indignare. Nu ştii cine sunt?

– Nu-mi pasă cine eşti, replică Gerald Skibbow. Spune-mi unde e Kiera.

Mickey încercă să îşi măsoare… ei, bine, nu chiar atacatorul – ci anchetatorul. Înspăimântător de puternic şi fără pic de simţ al umorului. O combinaţie nu tocmai încurajatoare.

– Căţeaua şi-a luat papucii. S-a îmbarcat pe un şoim-de-iad. Dom'le, dă-mi drumul. Iisuse!

– Unde a plecat?

– Unde a… A, poate vrei să te duci după ei? spuse Mickey batjocoritor.

– Da.

Mickey nu aprecie deloc felul în care discuţia se rostogolea la vale tot mai repede. Renunţă la abordarea sarcastică.

– Nebuloasa Orion. Bine? Acum pot să plec, mulţumesc.

– Dar ce caută acolo?

– Ce treabă ai tu cu asta, amice? întrebă cineva.

Gerald îi dădu drumul lui Mickey şi se întoarse către Al Capone.

– Kiera o posedă pe fiica mea. O vrem înapoi.

Al dădu gânditor din cap.
– Noi doi trebuie să discutăm.

*

Rocio urmări taxiul rulând peste terasa de andocare, apropiindu-se de el. Ca o trompă de elefant, tubul de ecluză se ridică şi se fixă de bocaportul lui.

– Avem un vizitator, îi anunţă el pe Beth şi pe Jed. Amândoi se grăbiră pe coridor, îndreptându-se către ecluză. Bocaportul era deja deschis, iar în cadrul lui, o siluetă familiară.

– Să mă ia naiba, mormăi Beth. Gerald!

El îi aruncă un zâmbet obosit.

– Bună. Am adus nişte mâncare ca lumea. M-am gândit că măcar atât vă datoram.

Pe podeaua taxiului din spatele lui era un morman uriaş de cutii.

– Ce s-a întâmplat, amice? îl întrebă Jed.

Se uită din toate părţile la bătrânul dement, încercând în acelaşi timp să citească etichetele.

– Mi-am salvat soţul. Loren îşi arătă faţa peste cea a lui Gerald şi le zâmbi celor doi tineri. Trebuie să vă mulţumesc pentru că i-aţi purtat de grijă. Dumnezeu ştie că asta nu e deloc uşor nici în momentele lui bune.

– Rocio! strigă Beth.

Şocat, Jed se trase înapoi, clătinându-se.

– E posedat! Fugi!

Faţa lui Rocio apăru într-unul dintre hublourile cu ramă din alamă.

– Nu-i nimic, îi asigură el. Am făcut un târg cu Al Capone. Îi luăm pe soţii Skibbow cu noi şi îl vom urmări pe ucigaşul meu prieten Etchells. În schimb, Organizaţia va asigura şoimilor-de-iad toată asistenţa tehnică necesară pentru securizarea lui Almaden, iar după aceea îi va lăsa în pace.

Beth îi aruncă o privire speriată lui Gerald, deloc încrezătoare, indiferent cine l-ar fi posedat.

– Unde plecăm? îl întrebă ea pe Rocio.

– Spre nebuloasa Orion. Asta, pentru început.

23

STNI-986M era un jet utilitar VTOL (poreclit, din lipsă de imaginaţie, Stony); subsonic, având un fuzelaj tubular bont, care putea transporta fie douăzeci de tone de mărfuri, fie o sută de pasageri. Şapte escadre de mici vehicule rezistente ale Comenzii de Transport a Marinei din New Washington (NWN) fuseseră duse pe calea aerului către Ombey când preşedintele răspunsese apelului aliatului său care solicita asistenţă militară pentru a elibera Mortonridge. Încă de când generalul Hiltch dăduse autorizare avioanelor să zboare pe deasupra unor zone sigure din Mortonridge, acestea deveniseră aparate familiare pentru trupele de ocupaţie. După Ketton, ele se dovediseră de nepreţuit în sprijinirea noii politici de înaintare a liniei frontului, care răspândise sergenţii periculos de rarefiat pe teren în momentul în care peninsula se împărţise în zone de limitare. Plecând de la Fort Avangardă, aceste avioane livrau hrană, echipamente şi muniţii staţiilor din ţinutul înalt; la întoarcere, ele evacuau în mod invariabil cazurile cele mai grave de abuz al trupurilor ex-posedaţilor, pentru a fi trataţi.

Chiar dacă aveau structura destinată unor condiţii dure, folosirea lor în regim permanent genera probleme de întreţinere. Piesele de schimb se găseau greu; industriile indigene de pe Ombey se zbăteau deja să menţină în funcţiune echipamentele din linia întâi şi să satisfacă cererile geniştilor Marinei Regale. Toate escadroanele Stony înregistraseră cazuri de aterizare forţată şi căderi de putere de neexplicat. Reporterii independenţi care prezentau Eliberarea ştiau de lipsurile evidenţiate în ultima vreme de STNI-986M, dar nu le menţionau niciodată în rapoartele oficiale pentru a nu nărui moralul civililor. Nu exista o cenzură reală, însă ei ştiau că participau la campania Eliberarea, întărind convingerea oamenilor că posedaţii puteau fi înfrânţi. Compromis obişnuit la vreme de război, prezentând ceea ce era în interesul armatei pentru a obţine informaţii cât mai multe.

De aceea, Tim Beard îşi înfrână imboldul fiziologic când Stony-ul care îi transporta pe el şi pe Hugh Rosler decolă de la Fort Avangardă în zori. Voi să le transmită celor de acasă, care îl accesau, emoţia uşoară când avionul zbură la mică altitudine peste stepele nesfârşite de noroi uscat, ceea ce însemna să-şi domolească neliniştea instinctivă din corp. Îi era de mare folos că stătea atât de aproape de Hugh, amândoi înghesuiţi în spaţiul liber dintre două butoaie din

compozit care erau pline cu fluid nutritiv pentru sergenţi. Hugh părea întotdeauna perfect senin; chiar când Ketton se rupsese, eliberându-se de planetă, el rămăsese neclintit, urmărind spectacolul cu un fel de respect amuzat, în vreme ce restul reporterilor independenţi se ghemuiseră pe pământul care se cutremura, cu capetele îngropate între genunchi. De asemenea, el avea ochiul format pentru a descoperi necazurile. Existaseră două ocazii când grupul de reporteri se căţărase pe ruine când el observase capcane care le scăpaseră sergenţilor şi geniştilor din trupele de puşcaşi marini. Hugh era taciturn, dar Tim se simţea în siguranţă alături de el.

Era unul dintre motivele care îl îndemnaseră să îl invite pe Hugh să vină cu el. Acela nu era un zbor organizat de armată pentru ei, dar ocazia era prea bună pentru a mai aştepta ca ofiţerul de legătură să îşi bage nasul. Iar subiectele bune pentru articole despre Eliberare se găseau cu dificultate. Însă Tim scria asemenea articole pe teme militare de douăzeci de ani, ştia cum să se descurce prin încâlceala lanţului arhaic de comandă şi ce oameni meritau cultivaţi. Piloţii reprezentau un material bun şi util, aproape la fel ca şi sergenţii. Îi fusese destul de uşor să obţină aprobarea de călătorie cu un zbor de dimineaţă, printre lăzi şi module. Stony descrise o curbă faţă de Fort Avangardă şi se îndreptă spre sud, urmând rămăşiţele lui M6. După ce se instalară la altitudinea operaţională de două sute de metri, Tim slăbi cataramele la ceea era denumit în glumă chinga lui de siguranţă şi se ghemui pe podea, în apropiere de geamul uşii. Retinele lui îmbunătăţite se concentrară asupra drumului de la sol. Transmisese o sută de flekuri spre studio cu aceeaşi privelişte; capătul şoselei M6, care ocolea vechea zonă de protecţie, era cunoscută oricărui cetăţean obişnuit din Confederaţie, la fel de bine ca şi drumul ce trecea prin faţa propriei locuinţe. Însă, cu fiecare călătorie, el înainta ceva mai mult de-a lungul drumului, mai adânc în ultimele enclave ale posedaţilor. În primele două săptămâni, se înregistrase un progres uimitor. Niciunul dintre reporterii independenţi nu trebuia să producă agitaţia optimistă care se insinua în înregistrările lor. În acea zi era altfel, se făcuseră progrese, însă era greu de captat esenţa doar prin realizarea unei imagini de la un orizont la celălalt.

Hărţile tactice furnizate de ofiţerii de legătură ai armatei se modificaseră considerabil faţă de banda roz incriminatoare care se întindea de-a curmezişul lui Mortonridge, delimitând teritoriul ocupat de posedaţi. La început, graniţele se strânseseră ca un laţ, apoi contururile geografice apăruseră de-a lungul marginii roz, interferând cu viteza de înaintare. După Ketton situaţia se schimbase din nou. Sergenţii fuseseră desfăşuraţi în dispozitive în formă de lance, croind

coridoare prin teritoriile posedaţilor. Separarea şi izolarea, acela era planul generalului Hiltch pentru a-i împiedica pe posedaţi să se strângă în număr suficient de mare încât să poată declanşa un nou incident Ketton. Harta tactică actuală înfăţişa Mortonridge ca fiind acoperit cu pete roz care se restrângeau treptat, separându-se ca nişte băltoace care se evaporau. Desigur, nimeni nu ştia precis care era numărul critic ce trebuia evitat cu orice preţ. De aceea, sergenţii trudeau neîncetat, îndrumaţi de simulările numerice bazate pe evaluarea cea mai optimistă. Şi nu mai exista un potop de harpoane care să le facă misiunea mai uşoară, nici măcar focul de laser DS pentru a slăbi vreo poziţie apărată cu îndârjire. Misiunea liniei frontului se redusese acum la aceea de a curăţa terenul în modul cel mai greu cu putinţă.

Retinele lui Tim urmăriră cu atenţie panglica de betoncarbon pe care o urma Stony. Mecanoizii Marinei Regale îndepărtaseră cu buldozerele mlaştinile de sol saturat de apă de pe şosea, în timp ce armata cobora pe coloana vertebrală a peninsulei. Câteodată, singurul drum eliberat se afla la douăzeci de metri sub partea superioară a noilor maluri, ca un fel de râu din lavă răcită restrâns de văile abrupte create de eroziunea căldurii. Pereţii laterali erau solidificaţi cu ciment chimic, care suda zloata în ciorchini moleculari artificiali care schimbau puterea lor iniţială într-o durată limitată de viaţă. Razele soarelui erau reflectate de ele în tipare de difracţie de culoarea safirului şi smaraldului când Stony zbură cu viteză pe deasupra lor. Toate podurile fuseseră măturate de ape, lăsând în urmă turnuri solitare care ieşeau din noroi la înclinaţii precare. Printre podurile care le înlocuiseră nu erau două la fel. Micile poduri peste ravene aveau arcade simple din schelărie din siliciu monolegat, arcuindu-se pe deasupra pâraielor somnoroase. Frumoase poduri suspendate cu o singură deschidere săreau peste goluri late de jumătate de kilometru, iar cablurile lor ca funigeii sclipeau ca nişte ţurţuri subţiri în aerul limpede al zorilor. Pontoane din silicon programabil transportau drumul sub formă de covor ţesut peste albii late de râuri într-o ştafetă eroică.

– Costul financiar al acestei autostrăzi recucerite se ridică la aproximativ zece milioane de lire Kulu pe kilometru, spuse Tim. De zece ori mai mult decât preţul iniţial, şi nici măcar nu are control electronic al traficului. Va fi probabil cel mai durabil monument fizic al Eliberării, chiar dacă treizeci şi opt la sută din el este considerat structură temporară. Trupele terestre îl numesc drumul către cealaltă parte a iadului.

– Ai putea să vezi partea bună a lucrurilor, zise Hugh Rosler.

Tim puse memoria narativă pe pauză.

– Dacă aş putea, aş face-o. Nu e ca şi cum i-aş susţine pe posedaţi. Ar fi imposibil să văd lucrurile pozitiv după atâta vreme. Trebuie ca uneori să mai spunem şi adevărul.

În timp ce stătea cu faţa la hublou, Hugh dădu din cap.

– Ia te uită, un convoi dă-mi.

Un lung şir de camioane şi autobuze şerpuiau spre nord pe drumul refăcut. Prezenţa autobuzelor însemna că era vorba de civili, foşti posedaţi care erau duşi în locuri sigure. „Convoi dă-mi” era sintagma pe care reporterii independenţi o foloseau între ei pentru a denumi ex-posedaţii. Când ieşeau împleticindu-se din capsulele tau-zero, în interviurile pe care le dădeau înşirau aceeaşi litanie de solicitări: dă-mi tratament medical, dă-mi haine, dă-mi mâncare, dă-mi restul familiei, dă-mi un loc sigur în care să trăiesc, dă-mi viaţa înapoi. Şi de ce v-a trebuit atât de mult ca să mă salvaţi?

Reporterii încetaseră să le mai ia interviuri noilor eliberaţi. Populaţia de pe Ombey devenea din ce în ce mai antagonizată de lipsa de recunoştinţă a semenilor lor.

La două sute cincizeci de kilometri de vechea linie a zonei de protecţie, în apropiere de M6, se delimitase o zonă mare de pregătire, ca şi cum o şarjă de betoncarbon sub formă lichidă se scursese din marginea autostrăzii pentru a păta noroiul înainte de a se solidifica. Un singur drum îngust se despărţea de autostradă şi se îndrepta spre zona rurală deschisă. La origini, sub noroiul care se întărise, acolo fusese probabil un drum care intra în autostradă, dar inginerii Marinei Regale preferaseră să îl ignore, alegând să stabilească propria rută pe teren prospectat recent, care să meargă spre zonele cele mai stabile. Zone similare de pregătire se înşirau de-a lungul întregului M6, azvârlind în lături drumuri secundare care le mimau, ce fuseseră distruse. Ele erau liniile de aprovizionare pentru armata care trecea prin oraşe, spre beneficiul nu atât al sergenţilor din prima linie, ci al forţelor de sprijin şi de ocupaţie care veneau în urma lor.

Deşi plină de urme de noroi care arătau câte vehicule se strânseseră acolo la un moment dat, zona de pregătire era pustie. Stony se înclină brusc pe o aripă şi îşi continuă zborul, urmărind drumul folosit pentru aprovizionare. Două minute mai târziu se roteau deasupra ruinelor oraşului Exnall.

Aerodromul staţiei de ocupaţie era o pânză lată de compozit microreţea întinsă pe o porţiune plată de teren de la marginea oficială a oraşului, cu beton chimic injectat în solul de dedesubt. Noroiul încă băltea în porţiunile în care substanţele chimice nu pătrunseseră.

Niciunul dintre membrii echipajului avionului de transport mărfuri nu rămase surprins văzându-i pe Tim şi pe Hugh sărind jos pe uşa deschisă. Se mulţumiră să surâdă când cei doi reporteri independenţi se chinuiră să-şi scoată picioarele din noroiul lipicios.

Tim deschise o nouă celulă de memorie pentru articolul său şi îşi reduse grăbit sensibilitatea olfactivă. Majoritatea plantelor şi animalelor moarte fuseseră înghiţite de noroi, însă ploile scurte şi frecvente din peninsulă le descopereau mereu. Din fericire, mirosul nu era chiar atât de neplăcut ca în primele zile.

Merseră apoi pe bancheta din spate a unui jeep până la staţia de ocupaţie care fusese stabilită în piaţa de la capătul imaşului satului Maingreen.

– Unde a fost biroul DataAxis? întrebă Tim.

Hugh privi în jur, încercând să înţeleagă acel teritoriu străin.

– Nu sunt sigur, va trebui să verific cu ajutorul blocului de îndrumare. Aici, totul arată la fel de rău ca la Pompeii, în dimineaţa de după erupţie.

Tim continuă să înregistreze în timp ce merseră prin noroiul plescăitor de-a lungul făgaşelor adânci din mlaştină, păstrând comentariile lui Hugh despre cele câteva repere ale vechiului său oraş, pe care le putea recunoaşte. Inundaţiile loviseră cumplit vegetaţia arboricolă a oraşului Exnall. Noroiul doborâse falnicii copaci harandrizi peste clădirile pe care altădată le umbriseră cu atâta graţie, strivind magazine şi case chiar înainte ca fundaţiile lor să fie distruse. Acoperişurile în pantă, construite cu grinzi din hiperfilament din carbon, se forfecaseră şi zburaseră învârtindu-se dincolo de torentele de noroi, inerţia lor propulsându-le prin pâlcurile supravieţuitoare de cioturi de copaci. Un ciorchine de asemenea grinzi ajunsese să cadă la marginea imaşului, făcându-l să arate ca şi cum jumătate din oraş fusese îngropată laolaltă până la căpriori. Faţadele se desprinseseră singure, ca nişte cadre arhitecturale, până când noroiul care se întărise treptat le fixase în sol. În locurile în care faţadele se prăbuşiseră pe drum, jeepurile şi camioanele trecuseră direct peste ele, trasând şi întipărind urme de pneuri pe cărămizi şi cadre de lemn, înfundându-le în mlaştina care se evapora. Doar fundaţiile şi rămăşiţele zidurilor boante de la parter şi cocoaşele adormite ale harandrizilor năpădiţi de noroi mai indicau conturul oraşului.

Săli şi igluuri din silicon programabil fuseseră instalate în cartierul civil central pentru a sluji drept staţie de ocupaţie; nici primăria, nici secţia de poliţie nu supravieţuiseră. Traficul vehiculelor armatei se desfăşura cu viteză pe aleile înguste către noile structuri, în vreme ce

plutoanele de sergenţi şi trupe de ocupaţie mărşăluiau printre ele. Tim şi Hugh coborâră din jeep ca să privească în jur.

Hugh măsură din ochi diferite pante care vălureau peisajul şi îşi consultă broşura de îndrumare.

– Cam aici s-a întâmplat, spuse el. Mulţimea s-a strâns aici după datavizarea de informare a lui Finnuala.

Întorcându-se, Tim filmă panorama sumbră.

– Cu ce preţ s-a obţinut victoria? spuse el încet. Nici măcar nu a fost în ochiul furtunii.

Mări cadrul în care apăreau câteva băltoace cu apă stătută, examinând iarba şi buruienile lipite de sol, care se zbăteau să supravieţuiască la marginea lor.

Dacă vegetaţia avea să se refacă pe insulă, ea trebuia să se răspândească din apă dulce, gândi el. Însă acele fire murdare şi îmbibate de noroi slujeau doar drept gazde pentru o diversitate de înfloriri cafenii, ciuperci, cărora le mergea bine în acea umiditate. Se îndoia că ele vor supravieţui multă vreme.

Rătăciră prin staţia de ocupaţie, surprinzând imagini disparate care sugerau că armata se reorganiza. Sergenţii răniţi erau întinşi pe paturi dispuse în şiruri într-un spital de campanie. Ingineri şi mecanoizi lucrând şi folosind tot felul de echipamente. Fluxul neîncetat de camioane care, cu motoarele ambalate furios în încercarea de a avea aderenţă în noroi, treceau hurducându-se pe lângă ei.

– Hei, voi doi! strigă Elena Duncan de peste drum. Ce dracu' faceţi aici?

Traversară ferindu-se de două jeepuri.

– Suntem reporteri independenţi, îi spuse Tim. Ne uităm şi noi.

Ghearele ei se strânseră în jurul braţului lui, împiedicându-l să se mişte. Tim era convins că dacă ar fi vrut, ea i-ar fi putut smulge carnea până la os. Apoi femeia îi puse un bloc de senzori pe piept. Nici acel gest nu se dovedi mai delicat.

– În regulă, acum tu.

Hugh se supuse procedurii fără să se plângă.

– Pentru azi nu sunt programate vizite ale reporterilor independenţi, spuse Elena. Colonelul nici măcar nu a dat aprobare pentru Exnall.

– Ştiu, replică Tim. Voiam să le-o iau înainte celorlalţi.

– Tipic, mormăi Elena.

Se retrase în sala în care fuseseră instalate douăzeci de capsule tau-zero. Toate aveau suprafeţe de culoare negru infinit.

Tim o urmă.

– Acesta e sectorul tău?

– Te-ai prins, fiule. Trebuie să aplic actul final de eliberare acestor oameni minunaţi pe care am venit să-i salvăm. De aceea voiam să ştiu cine sunteţi. Nu sunteţi din armată, şi prea sănătoşi ca să fiţi expuşi. Trebuie să recunosc asta, a devenit a doua mea natură.

– Mă bucur că cineva este mereu în gardă.

– Încetează. În timp ce îi examina, îşi legăna capul în sus şi în jos. Dacă vreţi să-mi puneţi întrebări, vă rog. Sunt atât de plictisită, încât o să vă răspund. Aţi venit pentru că aici e Exnall, corect?

Tim surâse.

– Da, aici a început totul. Asta îmi stârneşte un interes legitim. Prezentarea locurilor care au fost recucerite şi igienizate ar putea da naştere unui articol bun.

– Gândire tipică de independent, pui articolul înainte de toate, precum securitatea de zi cu zi şi protejarea bunului-simţ. Ar fi trebuit să te împuşc.

– Dar n-ai făcut-o. Asta înseamnă că ai încredere în sergenţi?

– S-ar putea. Ştiu că nu aş putea face ceea ce fac ei. Când am venit aici credeam că sunt în stare, dar această Eliberare reprezintă o mare curbă a învăţării, pentru noi toţi, de fapt, corect? Nu mai purtăm războaie ca ăsta, dacă am purtat vreodată. Chiar dacă un conflict se desfăşoară timp de doi ani, bătăliile în sine trebuie să fie brutale şi rapide. Soldaţii sunt retraşi de pe front, au o scurtă perioadă de odihnă şi recuperare, înghit nişte stimulente, îşi găsesc vreo fufă, după care se întorc pe front. O parte câştigă puţin teren, cealaltă contraatacă, recâştigând teren. Aşa merge treaba, dar aici nu se încheie niciodată, nici măcar o clipă. Care este adevărata esenţă? Dacă un sergent nu se concentrează o secundă, unul dintre ticăloşii aceia se strecoară pe lângă el. Şi totul va reîncepe de la capăt pe alt continent. O greşeală. *Una.* Ăsta nu e un război uman. Arma cu care se câştigă aici este perfecţiunea. Posedaţii? Ei trebuie să fie sută la sută nişte ticăloşi primejdioşi şi diabolici, să încerce permanent ca să-l strecoare pe unul de-ai lor pe lângă noi. Sergenţii noştri, pe de altă parte, trebuie să fie vigilenţi tot timpul, să nu calce niciodată pe partea nerecomandată a drumului, pentru că acolo noroiul e adânc şi înşelător. Nici nu aveţi idee ce li se cere.

– Hotărâre, îndrăzni Tim.

– Nici pe departe. Asta e o emoţie. Asta e o cale de pătrundere în inima ta, care te slăbeşte. Aşa ceva nu se permite aici. Motivaţiile umane trebuie abandonate. Este nevoie de maşini.

– Credeam că asta sunt sergenţii.

– A, da, sunt buni. Nu merg rău pentru o armă de primă generaţie. Însă edeniştii trebuie să îi îmbunătăţească, să construiască nişte arme

cu adevărat nemiloase pentru următoarea Eliberare. Ceva cum suntem noi îmbunătăţiţi, şi cu mai puţină personalitate decât sergenţii. Merită să cunoaşteţi câţiva, şi încă sunt prea umani pentru asta.

– Crezi că va mai exista o Eliberare?

– Sigur. Nimeni nu a propus vreo metodă de a-i scoate pe nenorociţi din trupurile pe care le-au furat. Până se va întâmpla asta, trebuie să-i punem pe fugă. Ţi-am spus, fără nicio milă. Să aleagă altă planetă, poate una dintre cele infiltrate de Capone, şi să înceapă s-o salveze înainte de a o scoate din univers. Să ştie că nu vom renunţa să-i gonim până nu pleacă din univers.

– Vei participa la următoarea Eliberare?

– Nici nu mă gândesc. Mi-am făcut datoria şi m-am învăţat minte. Durează prea mult. Ai vrut un articol despre cum era Exnall, dar ai întârziat cu o zi. Ieri încă mai aveam câţiva posedaţi aşteptând să intre în tau-zero. Cu ei trebuia să vorbeşti.

– Ce ţi-au spus?

– Că urăsc Eliberare la fel de mult ca noi. Îi uzează, nu au suficientă hrană, ploaia nu mai conteneşte şi noroiul urcă în pat cu ei în fiecare noapte. Şi de când Ketton a plecat cu târfa aia de Ekelund, rezistenţa lor organizată s-a stins. Acum le-a revenit pofta de a se opune din instinct, de aceea luptă. Pierd bătălia, fiindcă sunt umani. S-au întors aici pentru că erau hotărâţi să termine cu suferinţele, corect? Ăsta este ultimul element motivator uman. Orice, numai să scape de lumea de dincolo. Acum, însă, când sunt aici, unde credeau că vor să fie, toate defectele vechi le-au revenit. Imediat ce devin oameni, este posibil să-i înfrângem.

– Până când îşi scot planeta din univers, protestă Tim.

– Mie îmi convine. Asta îi face să nu ne mai deranjeze. În războiul ăsta, impasul înseamnă victoria noastră. Scopul nostru este să-i împiedicăm să se extindă.

– Dar nici măcar războiul nu înseamnă o rezolvare a situaţiei, spuse Hugh. Ai uitat că şi tu ai suflet? Că şi tu vei muri într-o bună zi?

Ghearele Elenei scoaseră un clănţănit de iritare.

– Nu, n-am uitat. Dar acum am o misiune de îndeplinit. Asta contează, asta este important. Când voi muri, voi înfrunta lumea de dincolo în mod deschis. Filosofarea, moralizarea şi agonizarea la care recurgem sunt nişte prostii. Când totul se termină, rămâi pe cont propriu.

– Ca în viaţă, spuse Hugh cu un zâmbet amabil.

Tim se încruntă spre colegul său. Acestuia nu-i stătea în fire să emită comentarii despre viaţă şi lumea de dincolo; singurul subiect pe care el (în mod ciudat) îl evita întotdeauna.

– Te-ai prins, zise Elena aprobator, cu un glas ca de tunet.

Tim îşi luă rămas-bun şi o lăsă să monitorizeze capsulele tau-zero.

– Trăieşte-ţi moartea ca şi cum ai trăi viaţa, nu? îl sâcâi Hugh când ajunseră destul de departe pentru a ieşi din raza de acţiune a simţurilor auditive îmbunătăţite ale femeii-mercenar.

– Ceva de genul ăsta, îi răspunse Tim cu un aer solemn.

– Interesantă persoană Elena asta, spuse Tim. Interviul ne va lua ceva timp ca să-l editām. Îi va deprima ca naiba pe cei care o vor auzi vorbind astfel.

– Poate că era mai bine să o laşi să vorbească. A fost expusă multă vreme la influenţa exercitată de posedaţi. Fie că recunoaşte, fie că nu, acest lucru i-a influenţat modul de gândire. Să nu ignorăm asta.

– Eu nu-mi trădez înclinaţiile în reportaje.

– Ţi-am accesat reportajele şi am constatat că atenuezi totul pentru audienţa ta. Ele sunt doar o compilaţie de selecţii.

– Asta le face să fie accesate, nu? Ai văzut ratingul nostru?

– E vorba de ceva mai mult decât de punctele de marketing. Când şi când, trebuie să introduci şi substanţă. Asta echilibrează şi accentuează selecţiile acelea pe care le venerezi.

– Drace, cum naiba de-ai nimerit tu în domeniul ăsta?

– Am fost făcut pentru asta, spuse Hugh, lucru pe care îl consideră evident ilar.

Tim îi aruncă o privire nedumerită. Apoi, nanonicele lui neurale raportară blocului de comunicaţii că primea un apel cu prioritate de la şeful lui de studio din Fort Avangardă. Marina Confederaţiei atacase Arnstadt.

– Dumnezeule mare, făcu Hugh.

În jurul lor, puşcaşii marini şi mercenarii ovaţionau şi îşi strigau vestea unul altuia. Claxoanele camioanelor şi jeepurilor răsunau neîntrerupt.

– Asta nu e bine, spuse Hugh.

Amândoi ştiau ce efect va avea acest lucru.

– Da, la dracu’, zise Tim. Am pierdut reportajul.

– O planetă întreagă furată şi dusă în alt tărâm, şi tot ce te doare acum este că ai pierdut reportajul?

– Nu înţelegi? Tim îşi desfăcu braţele într-un gest extravagant, cuprinzând întreaga staţie de ocupaţie dintr-un gest. Asta *era* povestea, singura, eram pe linia frontului împotriva posedaţilor. Ce am văzut şi am spus a contat. Acum nu. Uite-aşa. Programul

astronomic din nanonicele lui neurale îi găsi secţiunea de cer de culoare azur-închis unde, nevăzută, strălucea steaua Avon. Se uită spre ea cu un sentiment de frustrare. Cineva de sus schimbă politica Confederaţiei, iar eu sunt blocat aici. Nu-mi dau seama de ce.

*

Cochrane îl văzu primul. Fireşte, îl denumi Tinkerbell – Clopoţica. Nu tocmai prompt în reacţii ca să rămână ore în şir într-o poziţie lotus completă, hipiotul se trântise într-un fotoliu-pară, de parcă n-ar fi avut oase, cu faţa spre direcţia în care zbura insula Ketton. Cu un pahar de Jack Daniel’s într-o mână şi cu ochelarii lui violeţi pe nas, probabil că nu era chiar atât de alert precum ar fi trebuit să fie. Însă chiar şi aşa, nu îl văzu niciunul dintre cei zece oameni care se aflau alături de el în capătul promontoriului.

După cum se plânse McPhee mai târziu, aceştia căutau ceva masiv, o planetă sau o lună, ori poate chiar Valiskul. Un obiect care apăru ca o pată mică şi întunecată prin strălucirea punctului de dispariţie şi crescu în dimensiune pe măsură ce insula se apropie de el.

Ultimul lucru la care se aşteptase cineva era să vadă un cristal de mărimea unei pietre, cu un ciob de lumină solară îngropat în centrul său, care apăruse ca o săgeată din vidul strălucitor din faţa lor. Însă mai mult nu văzură.

– Sfinte Sisoe! Hei, vagabonzilor, ia uitaţi-vă, exclamă Cochrane.

Încercă să arate cu degetul, vărsându-şi băutura pe pantalonii evazaţi.

Cristalul alunecă peste marginea falezei, iar suprafaţa lui multifaţetată azvârli fascicule subţiri de lumină albă pură în toate direcţiile. Porni spre Cochrane şi ceilalţi care îl urmăreau, rămânând la patru metri faţă de sol. Însă în următoarea clipă Cochrane se ridică, începu să danseze şi să fluture braţele spre el.

– Aici, dom’le. Aici suntem. Uite, băiete, vino, vino la vechiul tău prieten.

Cristalul descrise o uşoară curbă, apoi se roti deasupra capetelor lor, ceea ce îi făcu pe toţi să scoată exclamaţii şi strigăte de emoţie.

– *Da!* răcni Cochrane. Ştie că suntem aici. E viu, trebuie să fie, dom’le; uită-te la el cum se roteşte, ca un fel de zână intercosmică. Cioburi de lumină din cristal străluciră prin dreptul ochelarilor lui. Mamă, ce orbitor e. Hei, Clopoţica, las-o mai moale, draga mea.

Ţinându-şi o mână în faţa ochilor ca să şi-i ferească de lumina orbitoare, Devlin se holbă la vizitatorul lor cu o spaimă absolută.

– E un înger?

– Nu, chicoti Cochrane. E prea mic. Îngerii sunt mai mari, uriaşi, cu săbii de foc. Tinkerbell, cu asta ne-am ales. Îşi făcu mâinile pâlnie la gură: „Hei, Tink, cum merge treaba?”

Choma îl bătu pe umăr cu o mână grea şi întunecată. Hipiotul se chirci.

– Nu vreau să fiu grosolan, spuse sergentul. Dar cred că există metode mai potrivite cu care să începi comunicarea cu o specie xenoc necunoscută.

– A, da? îl luă Cochrane în râs. Atunci cum se face că îl plictiseşti deja?

Cristalul îşi schimbă direcţia, îndepărtându-se în viteză peste tabăra principală de pe promontoriu. Cochrane începu să alerge după el, răcnind şi agitându-şi braţele.

Ca orice alt sergent de pe insulă, Sinon se întorsese ca să se uite la strania urmărire imediat ce Choma îi informă despre sosirea cristalului.

– Trebuie să facem faţă situaţiei, îi anunţă el pe umanii din jurul lui.

Stephanie se uită la grăuntele briliant de cristal care îl făcea pe Cochrane să alerge vesel ca un copil şi scoase un geamăt de consternare. Nu trebuiau să-l fi lăsat pe bătrânul hipiotot să se alăture forţelor de veghe avansate.

– Ce se întâmplă? întrebă Moyo.

– Un fel de xenoc zburător, îi explică ea.

– Ori sondă, spuse Sinon. Încercăm să comunicăm cu afinitatea.

Sergenţii îşi combinară vocea mentală într-un salut colectiv. În afara cuvintelor răsunătoare de salut, simboluri matematice şi pictograme, ei emiseră un spectru de tonuri emoţionale pure. Nimic din toate astea nu stârni vreun răspuns inteligibil.

Cristalul încetini din nou şi pluti pe deasupra grupului aflat pe promontoriu. În tabără erau peste şaizeci de oameni; grupului iniţial al Stephaniei i se alăturase un flux constant de dezertori din armata lui Ekelund. Ei plecaseră în ultima săptămână, câteodată în grupuri, alteori individual, cu toţii respingând autoritatea şi intoleranţa ei crescânde. Veştile pe care le aduceau din vechiul oraş nu erau bune. Se aplica strict legea marţială, ceea ce transformase locul într-o închisoare. În acele momente, ea îşi concentra eforturile pentru a recupera cât mai multe puşti din ruine şi din solul dislocat. Din câte se părea, nu renunţase la planul de a-i elimina de pe insulă pe sergenţi şi pe posedaţii neloiali.

Stephanie urmări cristalul sclipitor cu traiectorie sinuoasă. Cochrane încă alerga la treizeci de metri în urma lui. Strigătele lui iritate erau purtate de aer.

– Ai primit vreun răspuns? întrebă ea.
– Niciunul, le răspunse sergentul.
Oamenii începură să se ridice în picioare, holbându-se la micul punct luminos. Părea să îi ignore pe toţi. Stephanie se concentră asupra pliurilor de umbră iridiscentă pe care simţurile minţii ei le dezvăluiau. Minţile umanilor şi sergenţilor străluceau în interiorul lui, uşor de recunoscut; cristalul era ca un filigran precis definit, ca o lacrimă din safir. Era ca o grafică de calculator, în contrast vădit cu tot ce putea ea percepe astfel. Pe măsură ce se apropie, compoziţia lui căpătă o claritate perfectă: într-o răsucire care sfida dimensiunea, firele interne de safir erau mai lungi decât diametrul lui.
După ce Ketton părăsise Mortonridge, încetase să se mai lase uimită de minuni. Acum era pur şi simplu curioasă.
– Nu poate fi natural, spuse ea convinsă.
Sinon vorbi în numele mini-Consensului sergenţilor.
– Suntem de aceeaşi părere. Comportamentul şi structura lui indică o entitate de ordin superior.
– Nu pot depista niciun fel de gânduri.
– Nu sunt ca ale noastre. Lucru inevitabil. Pare bine adaptat la acest tărâm. Aspectul comun ar fi prin urmare improbabil.
– Crezi că e nativ?
– Dacă nu aborigen, atunci ceva echivalent cu IA-ul lor. Pare să posede autodeterminare, ceea ce este un indiciu clar de independenţă.
– Ori o programare bună, spuse Moyo. Dronele noastre de recunoaştere au o capacitate de cunoaştere similară.
– O altă posibilitate, se declară de acord Sinon.
– Nimic din toate astea nu contează, spuse Stephanie. Asta dovedeşte că aici există un tip de viaţă înzestrată cu simţuri. Trebuie să realizăm contactul şi se solicităm ajutor.
– Asta, dacă ei ar înţelege conceptul, replică Franklin.
Speculaţia e irelevantă, spuse Sinon. **Dacă nu simte afinitatea sau compresia atmosferică, înseamnă că avem puţine şanse de a iniţia un contact.**
Să-l imităm, propuse Choma.
Mini-Consensul îl întrebă de ce.
Este evident că ne poate simţi, explică el. **Prin urmare, trebuie să-i arătăm că suntem la fel de conştienţi de prezenţa lui. După ce va afla asta, în mod logic va începe să caute canale de comunicare. Cea mai sigură demonstraţie posibilă este să ne folosim puterea energistică pentru a realiza un simulacru.**

Îşi concentrară minţile asupra unei pietre care se afla la picioarele lui Sinon, şi paisprezece mii de sergenţi o gândiră ca pe un mic diamant clar, cu o flacără de lumină rece arzând exact în centrul său. Aceasta se ridică în aer, aruncând în mişcare coji de noroi.

Cristalul original descrise o curbă şi se apropie de iluzie, rotindu-se încet în jurul ei. Drept răspuns, sergenţii făcură cristalul lor să se mişte în mod similar, astfel încât amândouă descriseră o spirală complicată deasupra capului lui Sinon.

Asta i-a atras atenţia, spuse Choma încrezător.

Gâfâind din greu, Cochrane sosi lângă ei. Îşi lăsă palmele pe coapse şi privi în sus cu o grimasă.

– Ce se întâmplă aici, dom'le? Se înmulţeşte?

– Încercăm să iniţiem comunicarea, spuse Sinon.

– Da? Cochrane ridică mână cu palma desfăcută. Uşurel, fraiere.

– Nu... spuseră simultan Sinon şi Stephanie.

Degetele lui Cochrane se închiseră în jurul lui Tinkerbell. Şi continuă să le strângă. Degetele şi palma lui se alungiră de parcă aerul ar fi devenit o oglindă care distorsionează. Fură atrase în cristal. El scoase un ţipăt de panică şi uimire când încheietura se întinse fluid şi începu să urmeze mâna spre interior.

– Hei... drace...

Corpul îi fu aspirat, iar picioarele lui Cochrane se desprinseră de la sol.

În încercarea de a-l trage înapoi, Stephanie îşi folosi puterea energistică. *Insistând,* ca el să se întoarcă. Simţi sergenţii unindu-şi abilităţile cu ale ei. Niciunul dintre ei nu reuşi să-şi exercite gândurile disperate în jurul hipiotului care plângea. Masa fizică a corpului său dispăruse şi totul se transformase în încercarea de a prinde o funie din apă.

Urletele disperate încetară când capul îi fu supt în interiorul cristalului. Torsul şi picioarele urmară imediat.

– Cochrane! urlă Franklin.

O pereche de ochelari cu rame de aur şi violete căzu la pământ.

Stephanie nu reuşea să mai detecteze gândurile hipiotului. Aştepta mută să vadă pe cine va devora cristalul în continuare. Acesta se găsea la doar doi metri de ea.

Preţ de o clipă, cristalul scoase scântei de lumină roşie şi aurie, apoi redeveni alb pur. Ţâşni în mare viteză peste terenurile înnoroite şi denivelate, îndreptându-se către oraş.

– L-a ucis, bâigui ea îngrozită.

– L-a mâncat, spuse Rana.

Ca alternativă, a luat o mostră, le zise Sinon colegilor lui sergenţi. Probabil şocaţi, oamenii nu vor dori să asculte o astfel de analiză clinică.

Nu l-a ales el pe Cochrane, spuse Choma. **Ori mai curând a fost un simplu mecanism de apărare.**

Sper că nu. Asta ar însemna că am nimerit într-un mediu ostil. Aş prefera să consider asta drept un proces de eşantionare.

Metoda de capturare a fost extraordinară, răspunse Choma. **Este un fel de neutron cristalin, poate? Nimic altceva nu l-ar fi putut aspira astfel.**

Nu ştim nici măcar dacă în acest tărâm există gravitaţie sau materie solidă, spuse Sinon. **Pe de altă parte, nu am constatat nicio emisie de energie. Dacă masa lui a fost comprimată de gravitaţie, am fi fost obliteraţi toţi de explozia de radiaţie.**

Atunci să sperăm că a fost o metodă de eşantionare.

Da. Sinon transmise o uşoară incertitudine împreună cu acest gând. **Păcat că a fost Cochrane.**

Putea fi Ekelund.

Sinon urmări cristalul despicând aerul peste pământ. Devenise o coadă ca de cometă. **Asta se poate întâmpla din nou.**

*

Annette Ekelund îşi stabilise noul cartier general pe coama movilei abrupte care fusese primăria din Ketton. Secţiuni rectangulare din diferite clădiri fuseseră salvate din ruinele învecinate şi proptite unele de altele; puterea energistică le transformase în corturi din pânză groasă şi rezistentă, cu camuflaj verde şi negru, de junglă. În trei dintre ele se găseau ultimele rezerve de hrană. Unul slujea drept arsenal şi atelier improvizat de mecanică, unde Milne şi echipa lui reparau puştile care fuseseră dezgropate din solul ud. Cel de-al treilea, ridicat chiar pe coamă, era cartierul general personal al Annettei şi post de comandă. Pusese ca plasele să fie rulate în sus la ambele capete, ceea ce îi oferea o vedere bună asupra terenului cafeniu-cenuşiu şi pătat al insulei, tocmai până la marginile ei obscene. Pe masa pliantă din mijlocul cortului erau împrăştiate hărţi şi tablete de scris. Fortificaţiile defensive din jurul Kettonului ale armatei fuseseră marcate cu creioane colorate, de-a lungul posibilelor linii de atac, în baza rapoartelor iscoadelor pe terenul din afara taberei. Erau indicate poziţiile sergenţilor şi forţa lor estimativă.

Fusese nevoie de câteva zile pentru compilarea informaţiilor. În acele momente, Annette nu îi acorda nicio atenţie; se uita furioasă la căpitanul care stătea în poziţie de drepţi în faţa ei. Aflat de o parte a

mesei, Hoi Son se lăfăia pe un scaun de pânză şi urmărea scena fără a avea intenţia de a face vreo încercare să-şi ascundă veselia.

– Cinci dintre patrule au refuzat să se întoarcă, spuse căpitanul. Continuă să plece, spunând că se vor alia cu sergenţii.

– Cu duşmanul, îl corectă Annette.

– Da. Cu duşmanul. După aceea, am rămas doar trei. Nu i-am putut sili să se întoarcă.

– Eşti patetic, îi spuse Annette furioasă. Nu ştiu cum de ai fost considerat material bun de ofiţer. Doar nu te duci cu oamenii de sub comanda ta ca să faci plimbări pe perimetru, tu eşti şeful, pentru numele Domnului. Asta înseamnă să le cunoşti vulnerabilităţile, dar şi calităţile. Ar fi trebuit să-ţi dai seama că se va întâmpla aşa ceva, mai ales acum, când le poţi simţi stările emoţionale brute. Nu trebuia să li se îngăduie să ne trădeze în halul ăsta. E greşeala ta.

Nevenindu-i să creadă ce auzea, căpitanul se uită la ea cu disperare.

– E ridicol. Toată lumea de aici e speriată de moarte. Am simţit asta la ei destul de clar. Era imposibil de anticipat ce vor face.

– Ar fi trebuit să ştii. Vei fi trecut pe raţie zero timp de treizeci şi şase de ore şi degradat la gradul de caporal. Şi-acum, întoarce-te la divizia ta, fiindcă eşti o ruşine.

– Eu am găsit hrana aceea. M-am mânjit de rahat până la coate dezgropând-o. Nu-mi poţi face aşa ceva. E şi hrana mea.

– Va fi peste treizeci şi şase de ore. Niciun minut înainte.

Se priviră fix peste masă. Foile de hârtie de pe ea foşniră slab.

– Bine, explodă fostul căpitan.

Apoi ieşi valvârtej.

Annette se uită urât după el, furioasă că toată lumea devenise delăsătoare. Cum de nu înţelegeau cât de grave erau acele momente?

– Ai procedat bine, spuse Hoi Son, glasul lui sugerând un rânjet.

– Crezi că trebuia să rămână nepedepsit? Nici nu-ţi vine să crezi cât de repede s-ar destrăma totul dacă nu aş face ordine cu forţa.

– Societatea ta se va destrăma. Nu vieţile individuale.

– Crezi că aici ar putea supravieţui alt tip de societate?

– Lasă mai multă libertate şi vei vedea cum evoluează lucrurile.

– Asta e o prostie cât cerul, chiar după standardele tale.

Netulburat, Hoi Son ridică din umeri.

– Aş vrea să ştiu încotro crezi că ne îndreptăm, dacă nu spre uitare.

– Tărâmul ăsta ne oferă adăpost.

– Îmi vei tăia şi mie raţia dacă fac vreo observaţie?

– N-ar avea nicio importanţă. Te cunosc. Sunt convinsă că ai undeva o mică rezervă.

– Am învăţat să fiu prudent, nu neg asta. Eu îţi sugerez să analizezi posibilitatea ca sergenţii să aibă dreptate. Acest tărâm ne-ar putea oferi adăpost dacă ne-am afla pe o planetă. Cu toate astea, insula pare a fi groaznic de finită.

– Da, dar tărâmul nu. Am venit aici în mod *instinctiv;* ştiam că era un loc în cer în care ne vom simţi în siguranţă. Ar putea fi raiul, dacă am crede în el. Ai văzut cum funcţionează aici puterea noastră energistică. Efectele apar cu întârziere, dar atunci când o fac, schimbarea este mai profundă.

– Păcat că puterea asta nu poate crea treptat şi hrană, ori chiar aer. Aş prefera ceva mai mult teren.

– Dacă aşa crezi, de ce rămâi alături de mine? De ce nu fugi ca toţi ceilalţi demenţi?

– Ai hrana în loc sigur şi nu există vreun tufiş în care să mă ascund. Nici măcar un tufiş. Lucru care mă doare. Terenul nu e... bun. Nu are spirit.

– Poţi avea ce dorim noi. Annette se uita prin capătul deschis al cortului spre orizontul apropiat, bine definit. Putem reda spiritul pământului.

– Cum?

– Terminând ceea ce am început. Evadând. Ei ne trag înapoi, nu vezi?

– Sergenţii?

– Da. Îi zâmbi, mulţumită că el înţelesese. Ăsta e tărâmul în care ni se vor împlini visele. Însă visele lor sunt raţiunea şi fizica, vechea ordine. Sunt nişte maşini fără suflet, şi nu pot să înţeleagă ce putem deveni aici. Îşi ţin gândurile înaripate în cuşti de oţel. Hoi, ce bine ar fi dacă ne-am debarasa de restrângerile lor. Insula s-ar mări, terenuri noi ar apărea din marginile falezelor. Pământ acoperit cu viaţă verde, bogată. Suntem o sămânţă aici, putem germina şi deveni ceva minunat. Raiul este ceea ce realizezi, acesta este un destin valoros, dreptul fiecărui om. Aşa văd eu lucrurile. Acolo undeva, aşteptându-ne. După ce am ajuns atât de departe, nu le putem îngădui să ne contamineze minţile cu dorinţa lor întunecată de a rămâne în trecut.

Hoi Son ridică o sprânceană.

– O sămânţă? Aşa vezi tu insula asta?

– Da. Una care poate înflori şi deveni orice fel de regat dorim.

– Mă îndoiesc. Serios. Suntem umani în corpuri furate, nu zeişori embrionici.

– Şi totuşi am făcut deja primul pas. Îşi înălţă braţele spre cer într-o ofrandă teatrală. La urma urmelor, am spus că avea să se facă lumină, nu?

– Am citit cartea aceea, dar mulţi dintre oamenii mei nu au făcut-o. Ce lucru tipic pentru un creştin european, să crezi că originea ta şi mitologia au populat lumea. Ne-aţi dat doar poluare, războaie şi boli.

Annette rânji ca o lupoaică.

– Fii serios, Hoi, dă dovadă de puţină frivolitate. Fii din nou radical. Acest loc poate fi făcut să funcţioneze. După ce-i eliminăm pe sergenţi, vom avea şansa asta. Zâmbetul ei se stinse când simţi deruta, harababura şi uimirea care emanau din mintea comună a sergenţilor. Atotprezentă, aceasta se aşeză la marginea conştiinţei ei, ca nişte zori care refuză să apară. Acum, gândurile lor reci se modificau, ajungând aproape de panică, după părerea ei. Ce i-a tulburat atât de mult?

Ea şi Hoi se duseră spre capătul cortului şi se uitară la masa de sergenţi strânşi la baza pereţilor pierduţi ai Văii Catmos.

– Ei, nu ne atacă, spuse Hoi. Ceva liniştitor.

– E ceva în neregulă. Duse binoclul militar la ochi şi cercetă tabăra sergenţilor, încercând să descopere ceva anormal printre trupurile mari şi întunecate. Stăteau calmi laolaltă, ca întotdeauna. Apoi îşi dădu seama că toţi stăteau cu faţa spre ea. Coborî binoclul, ceea ce îi permise să se încrunte la ei.

– Nu pricep ce se întâmplă.

– Hei, ia te uită.

Hoi arăta spre un punct sclipitor care trecea cu viteză peste fortificaţiile de perimetru ale oraşului. Soldaţii de sub ele strigară şi gesticulară frenetic în momentul în care punctul pluti imperturbabil pe deasupra capetelor lor.

Se îndrepta cu viteză spre movila din centrul oraşului.

– La mine, spuse Annette, înfierbântată.

Cu picioarele desfăcute, îşi împreună mâinile ca şi cum ar fi ţinut patul unui pistol. O carabină maser, scurtă, se materializă în mâinile ei, iar ţeava boantă luă la ţintă cristalul care se apropia.

– Nu cred că e o armă, spuse Hoi. Începu să se retragă de lângă Annette. Nu a venit de la sergenţi, pentru că ei sunt la fel de nedumeriţi ca şi noi.

– Nu are permisiunea de a intra în oraşul meu.

Hoi dădu să o rupă la fugă. O flacără subţire de foc alb intens ţâşni din arma Annettei, pornind spre cristalul care se apropia. Acesta viră fără efort într-o parte, descriind un arc peste Hoi. El se împletici când spirele de lumină descriseră o piruetă în jurul lui.

Lin şi metodic, Annette se întoarse pentru a urmări invadatorul. Apăsă din nou pe trăgaci, azvârlind cel mai puternic fulger de foc alb pe care îl putea concepe. Acesta nu avu niciun efect. Cristalul trecu

fulgerător într-o parabolă pe deasupra lui Hoi şi acceleră spre locul din care venise.

Sergenţii îl urmăriră revenind. De astă dată, el nu încetini când ajunse deasupra lor, ci îşi menţinu viteza. După ce trecu de faleză, începu să coboare în curbă. Devlin se repezi spre margine şi se aruncă la pământ, lipindu-se cu pieptul de noroiul întărit şi lăsându-şi capul în jos ca să privească. Ultimul lucru pe care îl văzu fu o sclipire de lumină care cobora paralel cu faţa neregulată a falezei, după care dispăru sub planurile antagonice de rocă fracturată.

*

Claxonând şi zăngănind, cele şapte camioane mari ale negustorilor intrară pe aleea proprietăţii Cricklade. Aburul şuiera puternic ieşind din coşurile de fier aflate în spatele cabinelor, iar pistoanele sclipitoare din alamă acţionau roţile din faţă. Scoaseră fiecare câte un mârâit şi opriră în faţa treptelor late ale conacului, lăsând să picure ulei pe pietriş şi abur care scăpa fâsâind pe la manşoanele imperfect îmbinate.

Luca ieşi să îi întâmpine. Din câte îşi dădea seama, gândurile oamenilor care veniseră cu camioanele erau destul de prieteneşti. Nu se aştepta la necazuri. Negustorii mai vizitaseră Cricklade, dar niciodată într-un convoi atât de numeros; pentru orice eventualitate, Luca avea în preajmă zece lucrători ai proprietăţii pe care îi putea mobiliza în orice clipă.

Căpetenia negustorilor coborî din camionul aflat în faţă şi se prezentă drept Lionel. Un bărbat scund, cu părul blond şi lung, prins la ceafă cu un şnur din piele, purtând blugi albaştri şi un pulover rotund pe gât. Haine de lucru care reprezentau aproape o prelungire a atitudinii lui directe. După o discuţie de două minute, măsurându-se unul pe celălalt, Luca îl invită înăuntru.

Lionel se aşeză cu un aer apreciativ pe fotoliul din piele din bibliotecă şi sorbi din paharul cu Lacrimile Norfolk pe care i-l oferi Luca. Chiar dacă era îngrijorat de atmosfera reticentă şi oarecum irascibilă care domnea în jurul conacului, el nu-şi trădă sentimentele.

– În această deplasare, marfa noastră principală este peştele, spuse el. Aproape tot e afumat. În afară de asta, mai avem seminţe de fructe, ouă de găină fertilizate, nişte parfumuri delicate şi câteva scule electrice. Încercăm să vă arătăm că suntem oameni serioşi, aşa că, dacă există ceva ce nu avem, vom încerca să procurăm până la următoarea noastră vizită.

– Ce căutaţi? îl întrebă Luca, aşezându-se înapoia biroului lat.

– Făină, carne, rulmenţi noi pentru tractoare şi o priză ca să reîncărcăm camioanele. Ridică paharul. Bună băutură.

Zâmbiră amândoi şi ciocniră. Privirea lui Lionel zăbovi un moment asupra mâinii lui Luca. Diferenţa dintre culoarea pielii lor era subtilă, dar observabilă.

Pielea lui Luca era mai întunecată, mai groasă, cu păr pe dosul palmei, un indiciu care nu minţea privind vârsta lui Grant; a lui Lionel avea un luciu mult mai tineresc.

– La ce rată de schimb te-ai gândit să dai peştele? întrebă Luca.

– Pentru făină, cinci la unu, în greutate directă.

– Te rog să nu mă faci să-mi pierd timpul.

– Nici nu mă gândeam la asta. Peştele este carne, proteine valoroase. Mai este vorba şi despre transport; Cricklade e mult în interiorul continentului.

– De aceea avem oi şi vite; exportăm carne. Dar îţi pot plăti costurile de transport cu energie electrică, avem propriul puţ de căldură.

– Avem bateriile încărcate la şaptezeci la sută din capacitate.

Târguiala a continuat vreme de patruzeci de minute. Când intră, Susannah îi găsi la al treilea rând de pahare de Lacrimile Norfolk. Se aşeză pe spătarul fotoliului lui Luca, lăsându-se cuprinsă pe după talie de el.

– Cum merge? întrebă ea.

– Sper că-ţi place peştele, îi spuse Luca. Am cumpărat trei tone.

– Of, la naiba. Luă paharul din mâna lui Luca şi sorbi cu un aer gânditor. Cred că e loc în camera de congelare. Trebuie să stau de vorbă cu bucătarul.

– Lionel a adus şi nişte veşti interesante.

– Da?

Îi aruncă negustorului o privire amabilă, întrebătoare.

Acesta zâmbi, ascunzându-şi o vagă curiozitate. Ca şi Luca, Susannah permitea ca vârsta corpului gazdei să se vadă. Primii oameni de vârstă mijlocie pe care îi văzuse de când Norfolkul ajunsese în acel tărâm.

– Avem peştele de la un vas din Holbeach, *Cranborne.* Au ajuns la docuri acum o săptămână, vânzându-şi marfa contra unei reparaţii la motoare. Cred că e încă acolo.

– Şi? întrebă ea.

– *Cranborne* e o navă comercială de curse, dar multifuncţională, spuse Luca. Navighează între insule şi transportă mărfuri şi pasageri, orice lucru profitabil; poate pescui, draga, recolta iarbă mentolată de mare, este şi spărgător de gheaţă, tot ce vrei.

– Actualul echipaj a dotat nava cu năvoade, zise Lionel. Nu au prea multe contracte charter în prezent, aşa că pescuitul le asigură traiul.

Vorbesc de asemenea de comerţ între insule. După ce lucrurile se liniştesc, vor avea o idee mai clară privind ce şi cine produce şi genul de mărfuri pe care le pot transporta pentru schimburi.

– Mă bucur pentru ei, replică Susannah. Dar de ce-mi spui toate astea?

– Este o cale de acces spre Norwich, spuse Luca. În orice caz, un început.

Susannah se uită cu hotărâre la faţa lui, care îi recăpătase trăsăturile familiare ale lui Grant. Revenirea se accelerase de când se întorsese din călătoria la Knossington aducând ştirea că aeroambulanţa nu funcţiona, componentele ei electronice neputând opera în acel tărâm.

– O călătorie până acolo ar fi scumpă, spuse ea încet.

– Cricklade îşi poate permite.

– Da, răspunse ea cu precauţie. Dacă luăm multă hrană, băutură sau cai despre care alţii vor susţine că le-am furat. Nu ne-am mai putea întoarce, mai ales la Kesteven.

– Noi?

– Da, noi. Sunt copiii noştri, iar aceasta este casa noastră.

– Una fără cealaltă nu înseamnă nimic.

– Nu ştiu ce să spun, zise ea profund tulburată. După ce nava ridică ancora, cum îi faci pe membrii echipajului *Cranborne* să-şi respecte cuvântul?

– Dar ce ne-ar opri să le furăm nava? îi răspunse Luca vorbind rar. Avem din nou o civilizaţie, draga mea. Nu e cea mai bună. Ştiu asta. Dar există şi funcţionează. Măcar putem depista trădarea şi lipsa de onestitate de la distanţă.

– De acord? Dar de ce vrei să pleci? Ca şi cum nu am avea şi aşa destule necazuri, spuse ea cu un sentiment de vinovăţie şi aruncând o privire către Lionel, care era discret ca un diplomat.

– Nu ştiu. Vreau să lupt cu asta; plecarea ar însemna că a câştigat Grant.

– Nu e o bătălie, ci o chestiune de inimă.

– A cui inimă? şopti el îndurerat.

– Scuzaţi-mă, spuse Lionel. V-aţi gândit că oamenii care le posedă pe fiicele voastre ar putea să nu fie prea primitori? Ce plănuiaţi să faceţi? Doar nu-i puteţi exorciza şi apoi să plecaţi spre apus. Vă vor fi la fel de străini cum le sunteţi şi voi.

– Mie nu-mi sunt străini, replică Luca. Sări de pe scaun şi corpul începu să-i tremure. *La naiba,* sunt tot timpul îngrijorat de soarta lor.

– Toţi cedăm gazdelor noastre, zise Lionel. Calea cea mai lesnicioasă este să recunoşti că măcar îţi vei găsi liniştea după aceea. Eşti pregătit să faci asta?

– Nu ştiu ce să spun, mormăi Luca. Nu ştiu.

*

Carmitha îşi plimbă degetele pe braţul femeii, sondând structura, muşchii şi tendoanele. Ţinea ochii închişi în timp ce făcea examinarea, iar mintea ei se concentra asupra vârtejului de radiaţii neguroase care era carnea. Nu se baza doar pe senzaţia tactilă, întrucât celulele alcătuiau benzi distincte de umbră, ca şi cum ar fi văzut o carte medicală defocalizată privind corpul uman. Vârfurile degetelor se mişcară doi centimetri mai departe, împingându-l pe fiecare cu grijă, de parcă ar fi mângâiat clapele unui pian. Cercetarea întregului corp în acel fel îi luă o oră, dar chiar şi aşa procesul nu era eficient sută la sută. Era examinată doar suprafaţa. Existau multe feluri de cancer care puteau afecta organele, glandele şi măduva osoasă; monştri subtili care rămâneau ascunşi până când era mult, mult prea târziu.

Sub arătător simţi ceva deplasându-se în lateral. Se jucă uşor cu el, testându-i modul de mişcare. Un nodul dur, ca şi cum sub piele s-ar aflat o pietricică.

Ochiul minţii o percepu ca pe o neclaritate albă, întinzându-şi o reţea de mici tentacule care înotau în ţesuturile înconjurătoare.

– Încă unul, spuse ea.

Exclamaţia femeii veni aproape ca un suspin. Carmitha învăţase cu greu să nu ascundă nimic faţă de pacienţi. În mod invariabil, aceştia detectau alarma ce năvălea în gândurile ei.

– O să mor, scânci femeia. Toţi murim, putrezim de vii. E pedeapsa pe care o primim pentru că am evadat din lumea de dincolo.

– Prostii, aceste corpuri sunt modificate genetic, ceea ce le face foarte rezistente la cancer. După ce vei înceta să îl agravezi cu puterea energistică, el ar trebui să intre în remisiune.

Placeboul ei verbal de bază, repetat de atâtea ori în zilele de după colapsul lui Butterworth, încât începuse să-l creadă şi ea.

Carmitha continuă examinarea, trecând dincolo de cot. Acum era doar o formalitate. Coapsele femeii arătau cel mai rău; umflături ca un ciorchine de nuci în locurile de unde ea extrăsese grăsime pentru a-şi face un dos de regină a frumuseţii de vârstă adolescentină. Spaima înfrânsese instinctul şi dorinţa de a atinge splendoarea tinerească sublimă. Pedeapsa nefirească a celulelor ei se va încheia. Poate că tumorile aveau să intre în remisiune.

Sosind, Luca bătu într-un perete al căruţei tocmai când Carmitha termina. Îi spuse să aştepte afară până când pacienta se îmbrăca.

– O să te faci bine, spuse ea şi o îmbrăţişă pe femeie. Trebuie să rămâi tu însăţi şi să fii puternică.
– Da, veni răspunsul disperat.
Nu era momentul să ţină predici, hotărî Carmitha. Să o las mai întâi să depăşească starea de şoc. După aceea, va putea învăţa cum să-şi exprime forţa interioară fortificându-se. Bunica ei obişnuia să pună un accent deosebit pe ideea de a gândi despre tine că te simţi bine.
– O minte slabă facilitează pătrunderea germenilor.
Când femeia coborî din căruţă, Luca evită cu grijă să privească în ochii ei înlăcrimaţi şi se trase deoparte cu discreţie.
– Încă una? întrebă el după ce ea intră în conac.
– Da, confirmă Carmitha. De data asta un caz uşor.
– O veste bună.
– Nu tocmai. Deocamdată am văzut tumorile iniţiale dezvoltându-se. Mă rog ca rezistenţa ei naturală să le poată ţine sub control. Dacă nu, următoarea etapă este metastaza, când celulele canceroase încep să se răspândească în întregul organism. După ce se întâmplă asta, s-a terminat.
Reuşi să-şi păstreze resentimentele pentru sine; latifundiarii şi orăşenii erau descendenţi ai unor colonişti cu modificări genetice, dar ţiganii refuzaseră aşa ceva.
Prea încăpăţânat ca să o contrazică, el clătină din cap.
– Johan cum mai e?
– Îşi revine încet ca greutate, ceea ce e bine. Îl pun să se plimbe din nou şi i-am dat să facă nişte exerciţii de dezvoltare a muşchilor – şi acelea sunt bune. Şi a renunţat complet la iluziile legate de corpul lui. Însă tumorile au rămas. Pentru moment, organismul este încă prea slăbit ca să lupte împotriva lor. Sper că putem să-i îmbunătăţim starea generală de sănătate, apoi sistemele proprii de apărare vor interveni.
– E în formă suficient de bună ca să poată conduce proprietatea?
– Nici măcar să nu te gândeşti la asta. Peste două săptămâni, probabil că-l voi chema să mă ajute la grădina mea de ierburi. Asta este cea mai solicitantă activitate terapeutică pe care o voi permite.
Nimic nu reuşi să ascundă dezamăgirea din mintea lui.
– De ce? întrebă ea bănuitoare. De ce ai vrut să facă asta? Credeam că vechea proprietate funcţionează bine. Nu prea percep diferenţa.
– E o simplă opţiune pe care o analizez, atâta tot.
– O opţiune? Vrei să pleci?
Ideea o descumpăni.
– Mă gândesc la asta, răspunse el burzuluindu-se. Să nu spui nimănui.
– N-o să spun. Dar nu înţeleg, de ce vrei să pleci?

– Ca să găsesc fetele.

– Vai, Grant, zise ea şi îşi lăsă apoi mâna pe braţul lui, devenind instantaneu înţelegătoare. Sunt bine. Dacă Louise a fost posedată, niciun suflet nu-i va modifica înfăţişarea, pentru că este mult prea frumoasă.

– Nu sunt Grant. Se uită prin curte, agitat şi bănuitor. Vorbim despre demonul lăuntric. Dumnezeule, cred că-ţi place asta nespus.

– Da, să fie mingea la mine.

– Îmi pare rău.

– Câte ai? întrebă ea încet.

Urmă o pauză lungă până să răspundă.

– Câteva în partea de jos a pieptului. Pe braţe. Pe picioare, pentru numele Domnului. Mormăi dezgustat. Niciodată nu mi-am imaginat că labele picioarelor mele sunt altfel. De ce au apărut acolo?

Carmitha detestă uimirea lui sinceră; posesorul lui Grant o făcea să se simtă prea miloasă faţă de el.

– Chestiile astea nu au nicio logică.

– Nu mulţi ştiu ce se întâmplă, mai ales cei care nu sunt din Cricklade. Tipul acela, negustorul Lionel, nu are nici cea mai vagă idee. Îl invidiez pentru asta. Dar nu va dura, cred că oamenii ca Johan vor cădea ca muştele pe întreaga planetă. Când toţi îşi vor da seama, lucrurile se vor deteriora foarte repede pentru a mai face ceva. De aceea voiam să încep mai curând acel voiaj. Dacă vom avea parte de un al doilea val de anarhie, s-ar putea să nu mai apuc să aflu unde sunt fetele.

– Ar trebui să aducem nişte doctori cu adevărat buni să vă consulte. Focul alb ar putea fi folosit pentru a cauteriza tumorile. Acum avem posibilitatea razelor X. Nu există motive să nu încercăm. Poate că nici nu va fi nevoie să fim prea drastici, vă puteţi dori ca acele celule să moară.

– Nu ştiu.

– Nu îi stă în fire niciunuia dintre voi. Nu sta pur şi simplu degeaba, descoperă. Adu un doctor. Masajul şi ceaiurile nu au cum să vă ajute prea mult pe termen lung, dar asta este tot ce pot face eu. Luca, nu poţi pleca acum, oamenii te acceptă ca şef. Foloseşte-ţi influenţa pe care o ai şi încearcă să salvezi situaţia. Fă-i să depăşească spaima asta de cancer.

Fără să vrea, el scoase un oftat prelung, apoi îşi înclină capul într-o parte şi se uită la ea cu un singur ochi.

– Mai crezi că veţi fi salvaţi de Confederaţie, da?

– Evident.

– Nu ne vor găsi niciodată. Trebuie să caute prin două universuri.

– Crezi ce vrei tu. Eu ştiu că se va întâmpla.
– Duşmani prietenoşi, nu? Noi doi?
– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, indiferent ce se întâmplă.
Fu salvat de încercarea de a strecura un răspuns tăios de un băiat de la grajduri, care ieşi în curte şi începu să strige că dinspre oraş venea un mesager. El şi Carmitha trecură prin bucătărie şi ieşiră pe uşa principală a conacului.
Călare pe un cal alb, o femeie se apropia pe alee. Tiparul gândurilor întemniţate în mintea ei le era suficient de familiar amândurora: Marcella Rye. Galopul calului era egalat de emoţia şi vibraţia ce domneau în mintea ei.
Ea se opri în faţa scărilor late din piatră care duceau spre porticul din marmură şi descălecă. Luca luă frâul, încercând să liniştească animalul.
– Am primit veşti din satele aflate de-a lungul căii ferate, spuse ea. Există o hoardă de jefuitori care se îndreaptă încoace. Consiliul din Colsterworth solicită cu respect… şi toate celelalte prostii. Luca, avem nevoie de ajutor ca să-i gonim pe ticăloşii aceia. Sunt înarmaţi. Au întreprins un raid împotriva unui depozit vechi al miliţiei de la marginea Bostonului, au fugit cu armele şi cu douăsprezece pistoale-mitralieră.
– A, minunat, spuse Luca. Viaţa de aici devine din ce în ce mai interesantă.

*

Luca studie trenul prin binoclu (autentic, moştenit de Grant de la tatăl său). Era convins că vedea acelaşi tren, deşi suferise unele schimbări. I se adăugaseră patru vagoane, deşi nu toţi călătoreau confortabil. Era un vagon de luptă, negru şi construit din fier, al cărui blindaj (autentic, gândi Luca) ţinea pe toată lungimea sa plăci metalice nituite fără pricepere în jurul vagoanelor obişnuite. Zăngănea pe calea ferată spre Colsterworth cu viteza constantă de cincizeci de kilometri pe oră. Bruce Spanton reuşise în cele din urmă să transforme conceptul de forţă irezistibilă într-o entitate fizică, aplicându-l exact în peisajul rural Turneresque de pe Norfolk, unde nu-şi avea locul.
– De data asta sunt mai mulţi, spuse Luca. Cred că va trebui să îndoim din nou şinele.
– Monstruozitatea aceea nu are marşarier, zise Marcella cu un aer sumbru. Trebuie mai curând să le îndoi minţile, şi cozile îi vor urma.
– Între picioare.
– Ai priceput.

– Mai sunt zece minute până ajung aici. Ar fi bine să plasăm oamenii pe poziţii şi să concepem o strategie.

Luca adusese cu sine nouăzeci de lucrători de la Cricklade. Anunţul lansat de Consiliul Colsterworth făcuse să se adune peste o sută cincizeci de orăşeni care se oferiseră voluntar să lupte cu jefuitorii. Alţi treizeci de oameni se strânseseră de la fermele de lângă oraş, cu toţii hotărâţi să-şi protejeze hrana pe care o strânseseră cu mare greutate. Toţi aduseseră puşti cu ţeava scurtă sau de vânătoare pe care le găsiseră în căminele adoptate de ei.

Luca şi Marcella îi organizară în patru grupuri. Cel mai mare, alcătuit din trei sute de oameni, era în formaţie de potcoavă, înconjurând gara din Colsterworth. Două formaţiuni periferice stăteau în spate faţă de capetele potcoavei, pregătite să atace peste şine şi să-i încercuiască pe tâlhari. Restul, peste treizeci de oameni călare (majoritatea de la Crickdale), formau o forţă de cavalerie gata să îi urmărească pe cei care scăpau de atac.

Îşi petrecură ultimele minute mergând de-a lungul rândurilor de oameni, aşezându-i în ordine şi asigurându-se că toţi îşi întăriseră hainele pentru a deveni armuri rezistente la gloanţe. În acel tărâm era mai greu să se ferească de gloanţe de puşti reale. Jachetele ranforsate cu carbosilicon reprezentau soluţia preferată, făcând ca prima linie să aibă înfăţişarea unei brigăzi de poliţie antidemonstraţie de la mijlocul secolului al XXI-lea.

– Este dreptul nostru de a exista, întrucât am ales ceea ce reprezentăm, repeta Luca în timp ce trecea oamenii în revistă, inspectându-i. Noi suntem aceia care au făcut ceva în actualele circumstanţe, noi am croit o viaţă decentă pentru noi înşine. Al naibii să fiu dacă o să le permit nenorociţilor să distrugă asta. Nu trebuie lăsaţi să trăiască pe spinarea noastră, transformându-ne în şerbi.

De peste tot, primea murmure şi gesturi de aprobare. Hotărârea apărătorilor crescu, devenind o aură fizică; ea începu să coloreze aerul cu o strălucire roşie, curajoasă. Când îşi ocupă poziţia alături de Marcella, îşi zâmbiră simplu unul celuilalt, bucurându-se că vor lupta. Trenul era la numai un kilometru şi jumătate de oraş, înscriindu-se în ultima curbă după care urma porţiunea dreaptă spre gară. Locomotiva scoase un şuierat exploziv de sfidare şi furie. Ceaţa roşiatică de deasupra gării străluci şi mai puternic. O spărtură se deschise de-a lungul traverselor din lemn, începând din dreptul picioarelor lui Luca şi continuând până dincolo de capătul peroanelor. Ea se desfăcu doar cincisprezece centimetri şi se opri vibrând, parcă în aşteptare. Spărturile de granit se scurseră peste margini, fiind înghiţite în tăcere de întunericul abisal care fusese deschis.

Luca privi concentrat spre partea din faţă a trenului, înfruntând ţevile de tun care ieşeau în afară.

– Vino, dobitocule, spuse el încet.

Evident, subtilitatea nu era o soluţie. Fiecare ştia aproximativ forţa şi poziţia celorlalţi. Nu putea fi vorba decât de o confruntare directă, cap în cap. O dispută de putere energistică şi imaginaţie, în care armele adevărate deveneau un spectacol secundar nedorit.

La aproximativ opt sute de metri de gară, trenul încetini uşor. Cele două vagoane de la coada lui se desprinseră şi frânară, scoţând jerbe de scântei de culoare oranj din roţile înfrânate până la blocare. Obloanele lor laterale se lăsară în jos, formând rampe pe care coborâră în mare viteză jeepuri. Ele fuseseră configurate în maşinuţe de nisip placate cu blindaj şi având bare de protecţie groase; roţile uriaşe, încălţate cu pneuri cu desen adânc, erau acţionate de motoare pe benzină de patru litri, care, cu un muget nesimţit, scuipau gaze de eşapament în aer. Fiecare dintre ele avea o mitralieră instalată deasupra şoferului, mânuită de un servant îmbrăcat cu o jachetă de piele şi ochelari de aviator şi cască.

Aceştia se îndepărtară în goană de vagoane, încercând să atace prin spatele flancurilor alcătuite din orăşenii apărători. Luca le făcu semn cavaleriştilor săi. Aceştia ieşiră pe câmp, îndreptându-se către un loc în care să intercepteze jeepurile. Trenul continuă să înainteze duduind şi zăngănind.

– Pregătiţi-vă, strigă Marcella.

Norişori de fum alb ţâşniră din tunul trenului. Luca se aplecă instinctiv, întărind aerul din jurul lui. Proiectilele începură să explodeze la capătul gării şi jerbe groase de pământ mânjiră cerul nepăsător, urmate de explozii de lumină oranj. Două proiectile loviră marginea de aer roşu şi detonară la şase metri de sol, fără să provoace pagube sau victime. Şrapnelele zburară în toate direcţiile, lovindu-se de graniţa protectoare. Din rândul apărătorilor se auziră urale.

– I-am căptuşit, mârâi triumfător Luca.

Focul de pistoale-mitralieră clănţăni peste câmpuri în timp ce jeepurile goneau făcând viraje scurte, frământând pământul şi trasând brazde în noroi. Piloţii făcură maşinile să treacă prin porţi, sfărâmând barele de lemn cu explozii de lumină albă. Caii galopară după ele, sărind peste garduri vii şi ziduri fără niciun efort. Călăreţii trăgeau din mers, dar aruncau şi fulgere de foc alb. Motoarele jeepurilor începură să tuşească şi să dea rateuri, deoarece fluxurile de putere energistică le afectau grav celulele de energie ascunse adânc în iluzia semisolidă.

Trenul era la doar patru sute de metri depărtare. Tunurile lui trăgeau fără întrerupere. Terenul aflat dincolo de capătul gării suporta greul bombardamentului: cratere erupeau continuu, azvârlind sol, copaci şi ziduri de piatră în aer. Luca rămase surprins de dimensiunea minusculă a craterelor, deoarece se aşteptase ca proiectilele să fie mai puternice. Ele produceau foarte mult fum, totuşi, nori groşi albastru-cenuşii, care clocoteau frenetic lovindu-se de bula protectoare de roşu. Aproape că ascundeau vederii trenul.

Bănuitor, Luca se încruntă.

– Proiectilele astea ar putea fi o păcăleală, strigă el spre Marcella ca să acopere tunetele groase ale exploziilor.

– Nu se poate, răcni ea drept răspuns. Le simţim, nu uita. Perdelele de fum nu funcţionează aici.

Ceva nu se potrivea, şi Luca era conştient de asta. Când îşi îndreptă din nou atenţia spre tren, simţi nota de triumf care emana dinspre el, având o putere egală cu a lui.

Însă nimic din ce făcuseră tâlharii până în acel moment nu le asigura victoria. Niciun amănunt pe care să-l poată percepe.

Straturile de fum provocate de proiectile se târau alene spre gară. În timp ce şerpuiau pe lângă marginea luminii roşii, scoteau străluciri fosforescente de culoare roşu-închis. Oamenii din grupurile de rezervă strânşi pe peroane reacţionară ciudat când primele firicele de fum se răsuciră şi se înfăşurară în jurul lor. Dând din mâini în dreptul feţelor, ca şi cum s-ar fi ferit de o viespe îndărătnică, aceştia începură să se bălăbănească pe picioare. Valuri de panică se răspândiră cu viteză din minţile lor, atingându-i pe cei aflaţi în apropiere.

– Ce li se întâmplă?

– Nu ştiu sigur.

Luca urmări răspândirea lentă a fumului roşu aprins. Comportamentul lui era perfect firesc, palele lui ondulându-se şi răsucindu-se în curenţii de aer. Nimic nu îl dirija, nicio presiune energistică dăunătoare, însă oriunde ajungea producea şi răspândea haosul. Îi trebui ceva timp ca să facă o deducţie îngrozitoare; chiar spunându-şi că Spanton va deveni oricât de josnic posibil, constată că îi era greu să dea credit unei asemenea depravări totale.

– Gaz, spuse el, şi rămase cu gura căscată. Acela nu e fum. Ticăloşii folosesc gaz.

Pistoalele-mitralieră şi puştile deschiseră foc prin fiecare fantă existentă în laturile blindate ale trenului. Cum apărătorii erau preocupaţi de fum, gloanţele putură să spintece nestingherite aerul roşiatic. Orăşenii din primul rând fură împinşi înapoi când gloanţele loviră ca nişte ciocane în vestele lor antiglonţ. Brusc, aerul roz

dispăru. Instinctul de supravieţuire al oamenilor era prea puternic şi fiecare se concentra pentru a se salva pe sine.

– Suflaţi gazul înapoi spre tren! răcni Luca, acoperind vacarmul.

Trenul era acum la doar câteva sute de metri, iar pistoanele mârâiau furioase, împingându-l necruţător pe şine către Luca. El îşi aruncă mâinile în sus şi împinse aerul.

Marcella îi sări în ajutor.

– Haideţi! strigă ea către orăşenii aflaţi în apropiere. Împingeţi!

Aceştia începură să o imite, transmiţând un curent de putere energistică pentru a respinge aerul şi, odată cu el, gazul mortal. Ideea se răspândi repede printre apărători, materializându-se imediat ce fu gândită. Nu aveau nevoie să acţioneze, ci doar să gândească.

Gemând, aerul începu să se deplaseze peste zidurile gării şi goni pe deasupra şinelor, iar viteza lui spori în mod constant. Pilonii de fum începură să se îndoaie faţă de craterele lor, destrămându-se în smocuri care alunecară spre trenul care se apropia.

Frunzele şi rămurelele din gardurile vii erau ridicate în aer şi purtate de vânt. Se izbiră inofensiv de botul negru din fier al trenului, despărţindu-se şi fluturând într-un suflu agitat.

Cuprins de exaltare, Luca urlă fără să rostească vreun cuvânt, adăugând aer din plămâni spre torentul care trecea prin dreptul lui. Îşi uni mâinile cu ceilalţi şi, împreună, parcă se înşurubară în pământ. Unitatea de scop revenise, aducându-le capacitatea fără pereche de a stăpâni aerul. Acum, când curentul se pornise, ei începură să îl modeleze, îngustându-i suprafaţa de forţă şi făcându-l să urle răzbunător împotriva trenului. Coşurile suspendate se ridicară, ajungând paralel cu solul, zbuciumându-se şi încercând să se smulgă din console.

Trenul încetini, frânat de forţa extraordinară a tornadei orizontale azvârlite asupra lui. Aburul eliminat de coş şi joncţiunile defectuoase fură rupte şi se alăturară curenţilor rapizi de gaz letal. Tâlharii nu reuşeau să-şi ţină puştile nemişcate; vântul le împingea, răsucindu-le şi făcându-le să se clatine, aproape să le fie smulse din mâini. Ţevile tunului fură împinse într-o parte. Încetaseră deja să mai tragă.

Toţi apărătorii îşi dăruiau voinţa acelui vânt teribil, îndreptându-l drept spre tren şi făcându-l să se oprească cutremurându-se la o sută de metri de gară. Apoi apărătorii sporiră forţa vântului, veselia provocată de adrenalină dându-le şi mai multă inspiraţie. Fiara de fier se clătina, greutatea plăcilor de blindaj nu mai conta câtuşi de puţin.

– Vom reuşi, strigă Luca, iar cuvintele îi fură smulse de pe buze de vântul supranatural. Ţineţi-o tot aşa!

Era o perspectivă împărtăşită de toţi, încurajaţi fiind de prima mişcare a cadrului locomotivei mari, care scoase un scrâşnet.

Tâlharii dinăuntru îşi declanşară propria putere energistică pentru a se ancora pe loc. Dar nu aveau numărul necesar pentru a câştiga acea înfruntare de putere.

Bucăţi de granit de pe terasamentul căii ferate se izbiră de tren. Şinele fură smulse şi loviră locomotiva, înfăşurându-se în jurul boilerului. Traversele rupte se înfipseră în laturile vagoanelor.

Un grup de roţi de-a lungul unei laturi a locomotivei se ridicară de pe şină. Preţ de o clipă, maşina atârnă în echilibru pe roţile rămase, în timp ce oamenii dinăuntru se străduiră să contracareze tendinţa de răsturnare. Însă orăşenii apărători refuzară să slăbească vâltoarea pe care o creaseră, iar boghiurile de metal se deformară. Locomotiva se prăbuşi pe o parte, răsucind vagonul din spatele ei la nouăzeci de grade.

Dacă ar fi fost o deraiere normală, acolo s-ar fi sfârşit totul. În acel caz însă, orăşenii continuară să împingă. Locomotiva se răsuci încă o dată, ajungând să împungă spre cer cu boghiurile. Jeturi cumplite de aburi se declanşară din pistoane, dizolvându-se însă în furtună. Locomotiva se mai rostogoli o dată când uraganul îi lovi flancurile, târând după ea şi restul vagoanelor. Inerţia ei căpăta amploare, transformând mişcarea într-o rostogolire continuă. Cuplele dintre vagoane plesniră. Acestea se împrăştiară pe câmpuri, trecând ca buldozerele prin copacii care le stăteau în cale şi lunecând în josul şanţurilor, unde se opriră zăngănind.

Locomotiva continuă să se rostogolească, împinsă de vânt şi de gândurile potenţialelor victime. În cele din urmă boilerul se sparse, retezând coloana vertebrală a uriaşei maşini. Un nor de aburi ţâşni prin ruptura mare şi dispăru imediat spre cerul tânguitor, fiind înlocuit de o avalanşă de resturi. Fragmentele maşinăriei cu aspect foarte modern se dădeau peste cap în josul terenului distrus. O iluzie a colosului acţionat de abur murise, lăsând în urmă unul dintre obişnuitele tractoare cu opt roţi ale Companiei de Căi Ferate Norfolk îngropat în sol.

După ce vântul se opri, Luca o lăsă pe Marcella să organizeze grupuri de paramedici pentru apărătorii care nu rezistaseră gazului. Chiar şi în acele momente duhoarea chimică bântuia prin craterele făcute de proiectile. Cei care susţineau că deţin cunoştinţe în domeniu spuseră că putea fi un gen de fosfor ori probabil clor, poate ceva şi mai periculos. Numele pe care îl dădeau gazului nu-l deranja pe Luca; îl interesa doar intenţia tâlharilor. Merse de-a lungul şirului de răniţi şi suferinzi, strâmbându-se la vederea ochilor ieşiţi din orbite, din care

izvorau deopotrivă lacrimi sărate şi sânge; încercă să le adreseze cuvinte de alinare celor care tuşeau îngrozitor.

După aceea nu exista nicio îndoială despre ce trebuia făcut în continuare.

Strânse un mic grup de lucrători de pe proprietate pentru a-l însoţi. Amintindu-şi prima confruntare avută cu Spanton, se îndreptă pe câmp către locomotiva distrusă.

Peste caroseria tractorului fuseseră sudate foi de metal. Nu din fier, ci dintr-un material uşor de construcţii; un cadru modelat în armura groasă din mintea privitorului. Aceste foi suferiseră considerabil doar din cauza forţei nemiloase a vântului. Câteva dintre ţevile tunurilor se rupseseră, în timp ce restul se deformaseră. Caroseria principală a tractorului se îndoise, formând un soi de V, având capătul din faţă înfipt adânc în pământ.

Luca dădu ocol cabinei. Fusese deformată înfiorător, laturile fiind îndoite spre înăuntru, acoperişul devenind concav, reducând spaţiul dinăuntru la acela al unui dulap. Se ghemui şi îşi miji ochii ca să se uite prin deschizătura deformată a ferestrei.

Bruce Spanton se holba la el. Corpul îi era prins între componentele de metal şi ţevile strâmbate care ieşiseră din pereţi. Sângele ce i se scurgea din picioarele şi braţele sfărâmate se amestecase cu uleiul şi solul noroios. Faţa cenuşie era aceea a victimelor care suferă un şoc, având trăsături diferite faţă de cele pe care le ştia Luca. Ochelarii mari, care îi acopereau aproape toată faţa, fuseseră aruncaţi, împreună cu părul pieptănat peste cap; nu mai rămăsese nicio iluzie.

– Slavă Domnului, spuse el gâfâind. Scoate-mă din cabină, dom'le. Abia reuşesc să-mi împiedic picioarele să cadă.

– Ştiam eu că o să te găsesc aici, îi răspunse Luca pe un ton calm.

– Uite că m-ai găsit. O să-ţi dau o nenorocită de medalie. Dar scoate-mă afară. Pereţii ăştia s-au fărâmat ca nimic după bubuitura aceea. Mă doare atât de rău încât nici măcar nu pot alunga durerea ca de obicei.

– O bubuitură? Asta a fost?

– Ce vrei să faci? răcni Spanton. Tăcu, apoi se strâmbă îngrozitor din cauza durerii pe care o declanşase izbucnirea de mai devreme. Bine, în regulă. Aţi câştigat. Tu eşti regele de pe deal. Acum îndoaie din metalul ăsta să mă eliberez.

– Atâta tot?

– Atâta tot, *ce?*

– Mai câştigi, mai pierzi. S-a terminat?

– Dar tu ce crezi, cap sec ce eşti?

– Aha. Am priceput. Tu dispari spre soare-apune şi nu te mai întorci. Asta e. Sfârşitul. Fără resentimente. Totul a ieşit bine, iar tu o să ucizi alţi oameni cu gaz otrăvitor. Poate un oraş mai mic, unde oamenii nu vor fi capabili să riposteze. Bravo, grozav. Absolut fabulos. De aceea am venit să ajut oraşul ăsta. Pentru ca tu să te distrezi şi să ne întorci spatele.

– Ce dracu' vrei?

– Vreau să exist. Să pot să privesc la sfârşitul zilei şi să văd ce am realizat. Vreau ca familia mea să se bucure de asta. Vreau ca ea să trăiască în siguranţă. Nu vreau să se teamă de megalomani demenţi care-şi închipuie că dacă sunt duri au şi dreptul să trăiască pe spinarea oamenilor obişnuiţi, cinstiţi şi harnici. Zâmbi spre Spanton, care avea o expresie îndurerată pe faţă. Îţi spun oare ceva cunoscut? Te recunoşti în ceva din toate astea?

– O să plec. E bine? O s-o ştergem de pe insula asta. Ne poţi îmbarca pe un vas, ca să fii sigur că am plecat.

– Nu asta e problema. E vorba de tine.

Luca se îndreptă de spate.

– Ce? Asta e tot? Scoate-mă de aici, rahatule.

Începu să izbească în pereţi cu pumnul.

– Nu cred.

– Crezi că eu sunt problema, nici măcar nu ai habar cum stau treburile, tâmpitule. O să-ţi arăt eu ce este aceea o problemă adevărată.

– Aşa gândeam şi eu.

Luca roti puşca de vânătoare cu o ţeavă până când gura ţevii ajunse la cincisprezece centimetri de fruntea lui Spanton. Continuă să tragă până când îi pulveriză capul.

Sufletul lui Bruce Spanton se furişă afară din cadavrul lui însângerat împreună cu sufletul adevărat al trupului; o fantomă fără substanţă care se ridică la fel de letargic precum fumul pe care îl scotea epava trenului. Luca se uită în ochii translucizi care îşi dădeau seama brusc că adevărata moarte se petrecea după secole de semiexistenţă risipită. Rămase cu ochii la acea privire, confirmând propria sa vinovăţie în timp ce spectrul crispat dispăru din faţa lui şi din existenţă. Totul durǎ câteva clipe; o perioadă care comprima în durata sa o viaţă întreagă de spaimă şi resentimente dureroase.

Luca rămase tremurând din cauza profundului impact al cunoaşterii şi emoţiei. „Am făcut ce trebuia", îşi zise el. „Spanton trebuia oprit. A nu face nimic ar fi însemnat să mă distrug pe mine însumi."

Lucrătorii de pe proprietate îl urmăreau precauţi, cu gândurile calme şi aşteptând să vadă ce va face în continuare.

– Să-i prindem pe ceilalţi, spuse Luca. Mai ales pe nenorocitul acela de chimist.

Porni spre cel mai apropiat vagon, vârând alte cartuşe în încărcătorul gol al puştii de vânătoare.

Ceilalţi îl urmară ţinându-şi armele mai strâns între degete decât până atunci.

*

Cricklade nu mai cunoscuse ţipete ca acelea din ziua în care sosise Quinn Dexter. O notă stridentă de durere feminină inconfundabilă, răsunând pe o fereastră deschisă care dădea spre curte. Aerul liniştit al zilei luminoase de toamnă timpurie ajută ţipetele să se strecoare peste acoperişurile ascuţite ale conacului, agitând caii din grajduri şi făcându-i pe bărbaţi să se crispeze vinovaţi.

Apa lui Veronique se rupsese în primele ore ale zilei, după ce Luca plecase în fruntea grupului de lucrători de pe proprietate să participe la lupta împotriva tâlharilor. Carmitha fusese cu ea încă de la crăpatul zorilor, închisă într-unul dintre apartamentele elegante din aripa de vest. Ea bănuia că acea cameră aparţinuse probabil Louisei; era suficient de spaţioasă, având un pat mare ca piesă centrală de mobilier, deşi nu era destul de mare ca să fie considerat dublu (aşa ceva nu se făcea pentru fata necăsătorită a unui latifundiar). Iar acum Louise nu l-ar mai fi dorit.

Veronique stătea proptită între perne pe mijlocul saltelei, iar bucătăreasa îi tampona faţa încordată cu un mic prosop. În rest, totul depindea de Veronique şi de Carmitha. Şi de copil, care se opunea unei naşteri rapide.

Noul simţ regăsit îi îngăduia Carmithei să vadă că poziţia fătului era bună pentru naştere, iar cordonul ombilical nu i se înfăşurase în jurul gâtului. Nu se întrevedeau alte complicaţii. În esenţă, asta îi permitea să privească, să audă şi să transmită încredere şi siguranţă. La o adică, asistase la o duzină de naşteri naturale, lucru care îi liniştea mult pe toţi cei implicaţi. Într-un fel, având în vedere că Veronique o considera un amestec între mama ei demult dispărută şi un ginecolog perfect calificat, ea nu recunoscuse niciodată că ajutorul ei presupuse să aducă prosoape curate când i se cerea sau să cureţe în locul moaşei.

– Îi văd capul, spuse emoţionată Carmitha. Acum, încrede-te în mine.

Veronique ţipă din nou, sfârşind cu un scâncet furios. Carmitha îşi aşeză palmele pe pântecul umflat al fetei şi-şi exercită puterea energistică, împingând odată cu contracţiile. Veronique continuă să urle până când copilul ieşi. Apoi izbucni în lacrimi.

Totul se petrecu mai repede, asta datorită presiunii energistice. Carmitha prinse copilul şi îl trase uşor, făcând ca ultimele momente să fie mai suportabile pentru fata epuizată. Apoi, ca de obicei, urma rutină încărcată de panică grăbită pentru tăierea şi legarea cordonului ombilical. Oamenii veniră cu prosoape şi zâmbete de felicitare. Ştergerea copilului. Scoaterea placentei. Curăţarea la nesfârşit.

Ceva nou faţă de toate acestea era aplicarea de puţină putere energistică pentru repararea micilor rupturi provocate pereţilor vaginali ai lui Veronique. Nu prea mult, dar Carmitha era încă îngrijorată în legătură cu efectele pe termen lung pe care le putea declanşa chiar însănătoşirea uşoară. Însă asta făcu inutilă folosirea copcilor.

În momentul în care Carmitha sfârşi de făcut ordine, Veronique stătea întinsă pe cearşafuri curate, ţinând fetiţa în braţe şi radiind o aură clasică de fericire şi epuizare. Şi o minte calmă.

Carmitha o examină în tăcere preţ de o clipă. Nu constată niciuna dintre suferinţele interne provocate de un suflet de posedat care îşi călărea gazda fără şa. La un moment dat în timpul durerii, pierderii de sânge şi bucuriei, cele două deveniseră una, combinându-se la fiecare nivel pentru a sărbători noua viaţă.

Veronique zâmbi sfios spre Carmitha.

– Nu e minunată? spuse ea către copila somnoroasă. Îţi mulţumesc foarte mult.

Carmitha se aşeză pe marginea patului. Era imposibil să nu zâmbească spre faţa boţită, atât de neştiutoare în ceea ce privea noul ei mediu.

– E încântătoare. Ce nume vrei să-i dai?

– Jeanette. Ambele noastre familii au avut pe câte cineva cu numele ăsta.

– Am înţeles. E bine aşa. Carmitha sărută fetiţa pe frunte. Acum odihniţi-vă. O să vin peste vreo oră ca să văd ce mai faceţi.

Merse prin conac şi ieşi în curte. Pe drum o opriră zeci de oameni, întrebând-o cum decursese naşterea, dacă mama şi copilul erau bine. Se simţi fericită că putea da veşti bune pe dată, ajutând la alungarea îngrijorărilor şi încordărilor care sufocau Cricklade.

Luca o găsi stând în pragul uşii din spate a căruţei ei, trăgând cu nesaţ dintr-o ţigară cu marijuana. Se rezemă de roată şi, încrucişându-şi braţele la piept, o privi. Ea îi oferi ţigara.

– Nu, mulţumesc, spuse el. Nu ştiu de ce ai făcut asta.

– Pentru a sărbători ocazia. Nu e prea multă iarbă pe Norfolk. Trebuie să fim atenţi unde o plantăm. Voi, latifundiarii, sunteţi foarte severi cu viciile altora.

– Nu am de gând să mă cert cu tine. Am auzit că bebeluşul a sosit.

– Da, şi e minunată. La fel şi Veronique, deocamdată.

– Deocamdată?

– Ea şi Olive s-au sărutat şi s-au împăcat. Acum sunt una şi aceeaşi persoană. Cred că aşa va arăta viitorul pentru voi.

– Hm, mormăi cu amărăciune Luca. Aici te înşeli, fată. Azi am ucis oameni. Butterworth are dreptate să se teamă de starea lui de sănătate. După ce trupul ajunge în acest tărâm, pleci odată cu el. Nu există fantome, spirite sau nemurire. Doar moarte. Am greşit – am pierdut şansa de a merge încotro doream, şi nu am ajuns acolo.

Carmitha expiră un fir lung de fum dulceag.

– Cred că tu ai reuşit.

– Nu vorbi prostii, fata mea.

– Ai revenit acolo de unde credem că a pornit rasa umană. Ce există aici este ceea ce am avut înainte ca oamenii să înceapă a inventa diverse lucruri şi a produce electricitate. E genul de lume finită în care oamenii se simt în siguranţă. Aici există magie, deşi ea nu foloseşte prea mult. Foarte puţine maşini funcţionează, nu e nimic complicat şi, bineînţeles, nu avem componente electronice. Iar moartea… moartea e reală. La naiba, din nou avem chiar zei de partea cealaltă a cerului; zei cu puteri care depăşesc orice e posibil aici, concepuţi după propria noastră imagine. Peste două generaţii, vom avea doar zvonuri despre zei. Legende, care vor povesti cum a fost lumea asta, gonind din beznă cu o strălucire de foc roşu. Ce este asta dacă nu un nou început într-o ţară a inocenţei? Acest loc nu e pentru tine, şi nici nu a fost vreodată. Ai reinventat imperativul biologic, şi de data asta l-ai făcut să capete un înţeles. Tot ce sunteţi trebuie să continue prin copiii voştri. Fiecare moment trebuie trăit deplin, pentru că altceva nu veţi primi. Mai trase un fum, iar capătul ţigării străluci în culoarea mandarinei. Mici scântei se reflectară în ochii ei veseli. Îmi place asta, ţie nu?

*

Rana de glonţ căpătată de Stephanie se vindecase suficient cât să-i permită să meargă prin tabăra de pe promontoriu; ea, Moyo şi Sinon făceau acel circuit de două ori pe zi. Micul lor refugiu retras se aglomerase într-o manieră haotică, pe măsură ce sosiseră treptat dezertorii din armata lui Ekelund. Acum se întinsese ca o avalanşă de saci de dormit retrasă faţă de marginea falezei. Oamenii proaspăt sosiţi aveau tendinţa de a sta în grupuri mici, ghemuiţi în jurul movilei de lucruri pe care le aduseseră cu ei. Singura regulă pe care o impuneau sergenţii cu referire la extinderea sanctuarului faţă de Ekelund era ca ei să-şi predea armele reale imediat după sosire.

Nimeni nu ridicase obiecţii suficient de mari ca să se întoarcă la Annette.

În timp ce dădea roată grupurilor mici de oameni liniştiţi, Stephanie surprinse suficiente frânturi de conversaţie pentru a bănui ce îl aştepta pe un dezertor care se dovedea îndeajuns de nătâng pentru a se întoarce acolo. Paranoia lui Ekelund creştea într-un ritm îngrijorător. Iar apariţia lui Tinkerbell nu adusese nimic bun. Evident se trăsese în entitatea cristalină. Acela era motivul pentru care ea fugise, dispărând în strălucirea pustie.

Ca şi cum nu ar fi avut destule îngrijorări legate de soarta lor din acele momente, acum exista probabilitatea ca Ekelund să pornească şi un război.

– Îi simt lipsa, spuse Moyo cu milă în glas. În încercarea de a o linişti, o strânse de mână pe Stephanie.

Ea îi zâmbi vag, recunoscătoare că el îi surprinsese gândurile melancolice.

– Două zile fără el, şi suntem distruşi. Făcu o pauză ca să respire. Probabil că recuperarea nu era chiar atât de avansată cum îi plăcea ei să creadă. Să ne întoarcem, spuse ea.

Acele mici plimbări începuseră să le dea nou-sosiţilor un oarecare sentiment de identitate, făcându-i să creadă că făceau parte dintr-o familie nouă şi numeroasă. La ea veniseră, şi ea dorea să le arate că era la dispoziţia lor dacă era nevoie. Aproape toţi o recunoşteau când trecea pe lângă ei. Însă acum erau atât de mulţi, încât aveau propria identitate, şi sergenţii garantau pentru siguranţa lor. Rolul ei se redusese la zero. „Şi, Doamne fereşte, va trebui să-mi confecţionez propria importanţă, ca Ekelund.”

Se întoarseră toţi trei, îndreptându-se spre mica tabără unde prietenii lor o vegheau pe Tina. Cu ceva timp înainte, sergenţii alcătuiseră o linie de observatori înşiraţi de-a lungul părţii superioare a falezei, căutând orice semn al prezenţei lui Tinkerbell. Se desfăşuraseră deja pe aproape o cincime din margine, iar Sinon îi spuse că mini-Consensul lor se gândea să-i poziţioneze de jur-împrejurul insulei. Când ea întrebase dacă nu cumva Ekelund ar putea considera acest lucru drept o ameninţare la adresa ei, masivul construct bitek se mulţumi să ridice din umeri.

– Unele lucruri sunt cu mult mai importante decât să îi tolerăm nevrozele, spusese el.

– Un tur rapid de inspecţie, remarcă Franklin la întoarcerea lor.

Stephanie îl ajută pe Moyo să-şi găsească o poziţie comodă la doi metri de patul improvizat al Tinei şi întinse o pătură alături de el.

– Nu mai am chiar o înfăţişare inspiratoare.

– Ba da, draga mea, spuse Tina.
Toţi îşi încordară auzul ca să o audă. Acum era în stare gravă. Stephanie ştia că sergenţii practic renunţaseră şi făceau ceea ce, după părerea lor, putea să-i uşureze ultimele zile de viaţă. Chiar dacă rareori dădea drumul mâinii prietenei ei, Rana nu exercita altă putere energistică decât o dorinţă generală ca Tina să se înzdrăvenească. Interferenţa activă cu organele strivite ale femeii i-ar fi agravat probabil starea. Tina nu mai dorea să-şi menţină vreo formă de iluzie trupească. Pielea ei primejdios de palidă era vizibilă pentru oricine ar fi privit-o în timp ce se chinuia să respire. Tubul intravenos cu limitator încă alimenta cu fluid braţul ei, deşi corpul părea hotărât să elimine totul într-un ritm accelerat.
Toţi ştiau că nu va mai rezista mult.
Stephanie era furioasă pe sine pentru că se întreba ce se va întâmpla. Dacă sufletul Tinei va migra înapoi în lumea de dincolo, ori va rămâne captiv acolo; ori dacă, pur şi simplu, va muri definitiv. Având în vedere situaţia lor, era o curiozitate destul de legitimă. Însă Stephanie era convinsă că Tina va surprinde pulsul de vinovăţie din mintea ei.
– Încă atragem dezertori din tabăra lui Ekelund, spuse ea. În ritmul ăsta, peste o săptămână toţi îşi vor stabili tabăra aici.
– Care săptămână? mormăi încet McPhee. Nu simţi că aerul e greţos?
– Nivelul de dioxid de carbon nu este detectabil în acest moment, spuse Choma.
– Da? Şi ce faceţi voi ca să salvaţi situaţia? McPhee făcu semn către şirul de sergenţi care stăteau în picioare de-a lungul falezei. Altceva decât să o determinaţi pe nebuna aia să devină mai paranoică?
– Ne continuăm eforturile, replică Sinon. Încă ne străduim să găsim o metodă de deschidere a unei găuri de vierme, iar rolul nostru de observatori a sporit.
– Să ne punem speranţele într-o zână! Locul ăsta cred că ne prosteşte.
– Termenul acesta este eronat, deşi unul perfect inteligibil pentru Cochrane.
– Cred că asta înseamnă că încă nu v-aţi dat seama ce era, spuse Moyo.
– Nu, din nefericire. Deşi faptul că aici există un anumit fel de inteligenţă reprezintă un element încurajator.
– Dacă zici tu…
Se întoarse cu spatele.

Stephanie se ghemui mai aproape de Moyo, bucurându-se de modul reflex în care el îşi duse braţul pe după umerii ei. Faptul că erau împreună făcea acea aşteptare îngrozitoare ceva mai uşor de suportat. Stephanie nu-şi dădea seama ce ar fi vrut să se întâmple mai întâi. Deşi nu vorbiseră despre asta, sergenţii vor încerca probabil să deschidă o gaură de vierme înapoi spre Mortonridge. Ca posedată, pentru ea aşa ceva nu avea cum să reprezinte salvarea. Probabil că era preferabil să stea acolo până când dioxidul de carbon ajungea la un nivel mortal.

Aruncă încă o privire vinovată spre Tina.

Trei ore mai târziu, aşteptarea încetă. De astă dată sergenţii fură cei care îl văzură venind. O ploaie de cristale minuscule şi orbitoare se roti în jurul bazei insulei zburătoare, pentru ca apoi să gonească vertical. Erupseră peste buza falezei ca o furtună de foc alb, tăcută. Mii de cristale descriseră volte în aer, coborâră în cascadă şi se dispersară deasupra taberei de pe promontoriu, încetinind pentru a pluti deasupra capetelor oamenilor şi sergenţilor stupefiaţi.

Luminozitatea crescuse de patru ori, silind-o pe Stephanie să îşi ducă mâna streaşină la ochi. Asta nu o ajută prea mult să şi-i ferească de scintilaţiile vii. Până şi pământul cenuşiu sclipea.

– Şi acum? îl întrebă ea pe Sinon.

Sergentul urmări vârtejul de cristale plutind alene, împărtăşind cu ceilalţi ceea ce vedea. Mişcările lor nu aveau un tipar real.

– Habar n-am.

Ne urmăresc aşa cum şi noi le urmărim pe ele, spuse Choma. **Trebuie să fie un fel de sonde.**

Probabil, spuse Sinon.

Vine ceva, îi preveniră sergenţii aflaţi pe faleză.

Un disc din lumină brută creştea ieşind de sub insulă. Deşi era imposibil să fi stat ascuns acolo, avea peste o sută de kilometri în diametru. Efectul apariţiei lui era similar cu acela creat de un salt al unei nave stelare adamiste, dar mult, mult mai lent.

Imediat ce îşi termină expansiunea, discul începu să se ridice paralel cu faleza. Un soare orbitor, rece, care aluneca la orizont şi umplea o treime din cer. Nu era o sferă solidă, pentru că geometrii de fulg de nea fluctuau înapoia strălucirii de nesuportat.

Micile cristale se despărţiră lin, gonind în depărtare pe deasupra peisajului, nelăsând niciun spaţiu între promontoriu şi masivul vizitator. Arteziene de lumină erupseră în adâncul lui, desfăcându-se ca nişte ciuperci pe suprafaţa prismatică. Dungi şi puncte licăriră şi dansară unul în jurul altuia, străduindu-se să facă o ordine în uriaşa imaculare.

Dimensiunea uriaşă a imaginii în care se combinau o copleşi pe Stephanie câtva timp. Ochii ei nu puteau pur şi simplu să accepte ceea ce vedea.

Aflată la treizeci de kilometri înălţime, faţa lui Cochrane le zâmbi.

– Hei, băieţi, spuse el. Ghiciţi ce am găsit.

Stephanie începu să râdă. Se sluji de dosul mâinii ca să-şi întindă lacrimile pe ambii obraji.

Sfera de cristal pluti încet spre insula Ketton, reducându-şi strălucirea pe măsură ce se apropia. Când ajunse la câţiva metri de faleză, o secţiune circulară minusculă deveni complet întunecată şi se retrase înăuntru cu o mişcare fluidă şi rapidă.

La îndemnul lui Cochrane, Stephanie şi prietenii ei, împreună cu Sinon şi Choma, păşiră prin deschizătură. Tunelul tubular avea pereţi netezi din cristal limpede, iar planuri mici de culoare verde despărţeau masa materialului din jurul lui. După o sută de metri, se deschise şi dădu într-o cavernă largă, de formă lenticulară, lată de un kilometru. Acolo, fracturile lungi de lumină de sub picioarele lor străluciră în roşu aprins, arămiu şi albastru, intersectându-se într-un filigran neîntrerupt care dispărea treptat spre interior. Nu se vedea deloc lumina înspăimântătoare emisă de învelişul exterior, însă ei puteau vedea în afară. Insula Ketton era perfect vizibilă în spatele lor, imaginea fiind însă distorsionată de faţetele compacte de cristal.

Una dintre pânzele roşii de lumină care fisurau peretele cavernei începu să se mărească, iar cristalul care o conducea se retrase în tăcere. Cochrane ieşi din deschizătură şi le zâmbi entuziasmat. Scoase un chiuit şi se repezi spre prietenii lui. Stephanie simţi că e strivită în îmbrăţişarea lui.

– Dom'le! Cât mă bucur că te revăd, păpuşă.

– Şi eu, îi răspunse ea în şoaptă.

El se duse la restul grupului, salutându-i cu exuberanţă; chiar şi sergenţii fură salutaţi sportiv.

– Cochrane, ce naiba e asta? întrebă Moyo.

– Nu o recunoşti? întrebă surprins hipiotul. E Tinkerbell, fraiere. Fii atent, a suferit o inversare, ori ceva de genul ăsta, de când ne-aţi văzut ultima oară.

– Inversare? întrebă Sinon.

Apoi privi încăperea, împărtăşind imaginea cu sergenţii de afară.

– Dimensiunile ei fizice, da. Există o sumedenie de aspecte cu adevărat grozave pe care nu le prea pricep. Cred că, dacă vrea, poate deveni mai mare decât e acum. Gândire cosmică, nu?

– Dar ce este? întrebă nerăbdător Moyo.

– A, zise Cochrane şi făcu un gest nesigur în jur. Informaţiile au mers mai mult într-un singur sens. Dar ne poate ajuta; aşa cred.

– Tina e pe moarte, spuse brusc Stephanie. Poate fi făcut ceva pentru a o salva?

Clopoţeii lui Cochrane scoaseră clinchete discrete cât el se plimbă agitat de colo, colo.

– Da, sigur, dom'le, nu e nevoie să strigi. Sunt conştient de ceea ce se petrece jos.

– Cristalele mai mici se adună în jurul Tinei, anunţă Sinon, uitându-se la ceea ce putea vedea prin ochii sergenţilor care o îngrijeau pe bolnavă. Par să o încadreze.

– Putem vorbi direct cu această Tinkerbell? întrebă Choma.

– Poţi, se auzi glasul unei femei, dar Choma nu reuşi să descopere direcţia din care venea.

– Mulţumesc, spuse sobru sergentul. Cum te numeşti?

– În limba voastră am fost numită Tinkerbell.

Cochrane se răsuci, parcă apăsat de privirile celorlalţi.

– Poftim?

– Prea bine, spuse Choma. Tinkerbell, am dori să ştim ce eşti.

– Cea mai apropiată analogie ar fi că am o personalitate ca o multiplicitate de habitat edenist. Am multe diviziuni; sunt singulară, dar şi multiplă.

– Iar cristalele de afară sunt segmente din tine?

– Nu. Ele sunt membre ale rasei mele. Dinamica lor fizică este într-o fază diferită faţă de a mea, după cum v-a spus Cochrane.

– Ţi-a explicat cum am ajuns aici?

– Am asimilat memoria lui. A trecut multă vreme de când nu am mai întâlnit vreo fiinţă organică, dar nu s-a produs nicio daună structurii lui neurale în timpul procedurii de citire.

– Cum ţi-ai dat seama? murmură Rana.

Cochrane îi făcu un semn de victorie.

– Atunci înţelegi situaţia noastră tragică, spuse Stephanie. Există vreo cale de întoarcere în universul nostru?

– Da, pot deschide o poartă de întoarcere pentru voi.

– Of, Doamne.

Copleşită de sentimentul de uşurare, se rezemă moale de Moyo.

– Cu toate acestea, cred că trebuie să vă rezolvaţi întâi conflictul. Înainte de a ne începe existenţa în acest tărâm, am fost fiinţe biologice. Rasa noastră a început ca a voastră; este un lucru comun care îmi permite să apreciez etica şi jurisprudenţa pe care le respectaţi la nivelul vostru de evoluţie. Conştiinţa dominantă a furat aceste corpuri. Asta e rău.

– La fel de rea e şi lumea de dincolo, strigă McPhee. N-o să mă faci să mă întorc acolo fără să mă opun.

– Nu va fi necesar, spuse Tinkerbell. Vă pot oferi câteva opţiuni.

– Ai zis că aţi fost fiinţe biologice, interveni Sinon. Vom evolua şi noi în forma voastră actuală în acest tărâm?

– Nu. Aici nu există evoluţie. Noi am ales să ne mutăm aici cu mult timp în urmă. Această formă a fost gândită în mod specific pentru a ne susţine conştiinţa în conjuncţie cu tiparul energetic care este sufletul. Acum suntem în întregime şi esenţialmente nemuritori.

– Înseamnă că am avut dreptate, spuse Moyo. Acest tărâm este un fel de rai.

– Nu în înţelesul uman clasic şi religios, replică Tinkerbell. Aici nu există regate-oraş cu creaturi divine care le poartă de grijă, şi nici măcar niveluri de extaz şi conştiinţă prin care sufletele voastre să se înalţe. Tiparul energetic se disipează cu rapiditate. Aici puteţi muri.

– Dar noi am vrut să găsim un refugiu, insistă McPhee. Asta ne-am imaginat când am forţat deschiderea căii pentru a veni aici.

– O dorinţă îndeplinită în esenţă, dar nu şi în substanţă. Dacă aţi fi venit aici cu o întreagă planetă pe care să locuiţi, atmosfera şi biosfera ei v-ar fi întreţinut mii de generaţii; cel puţin cât ar fi avut orbita în jurul unei stele. Acest tărâm reprezintă stabilitatea şi longevitatea. De aceea am venit aici. Numai că noi eram pregătiţi pentru noua viaţă. Din păcate, voi aţi venit pe o bucată aridă de rocă.

– Vorbeşti de schimbare, spuse Sinon. Şi ştii despre suflete. Tipul vostru de existenţă este răspunsul la problema cu care ne confruntăm? Rasa noastră ar trebui să se transforme într-o entitate ca tine?

– Desigur, există un răspuns. Mă îndoiesc însă că veţi fi pregătiţi să sacrificaţi ceea ce aveţi pentru a ajunge ce suntem noi în prezent. Sunteţi o specie tânără, cu un mare potenţial. Noi nu am fost aşa. Eram bătrâni şi stagnam; însă suntem astfel. Pentru noi, universul naşterii noastre nu prezintă mistere. Noi îi cunoaştem originile şi destinaţia. De aceea am venit aici. Acest tărâm este armonios pentru noi, are tempoul nostru. Ne vom încheia existenţa aici, observând ceea ce ne apare în cale. Asta ne este natura. Alte rase şi culturi vor alege calea decadenţei sau a transcendenţei. Mă întreb ce veţi alege când va sosi vremea voastră.

– Îmi place să cred că vom alege transcendenţa, răspunse Sinon. Dar, aşa cum spui, suntem o rasă mai tânără, mai puţin matură decât voi. Sugerez că este inevitabil pentru noi să visăm un astfel de destin.

– Sunt de acord cu punctul tău de vedere.

– Ne poţi da un răspuns valid la problema posedării cu care ne confruntăm în prezent, cum să ne trimitem sufletele în siguranţă prin lumea de dincolo?

– Din păcate, kiintii au avut dreptate când au spus că o asemenea hotărâre trebuie să vină dinăuntru.

– Toate rasele care au rezolvat problema sufletelor aplică acest fel de superioritate morală în relaţiile cu speciile inferioare?

– Nu ne sunteţi inferiori, ci doar diferiţi.

– Atunci, care sunt opţiunile noastre? întrebă Stephanie.

– Puteţi muri, spuse Tinkerbell. Ştiu că toţi aţi exprimat o asemenea dorinţă. Pot face să se întâmple asta. Vă pot desprinde sufletul de corpul pe care îl posedă, ceea ce va permite naturii acestui tărâm să îşi urmeze cursul. Gazda voastră va fi refăcută şi se va întoarce pe Mortonridge.

– Nu e prea ispititor, spuse ea cutremurată. Altceva?

– Sufletul vostru va fi binevenit să mi se alăture în această navă. Veţi deveni o parte a multiplicităţii mele.

– Dacă poţi face asta, atunci dă-ne fiecăruia câte o navă.

– Deşi în acest tărâm suntem efectiv omnipotenţe, nu posedăm o astfel de abilitate. Instrumentul care ne-a adus aici şi a asamblat vasele noastre actuale a rămas în universul vostru cu mult timp în urmă. Nu am mai avut nevoie de el, aşa am considerat.

– Şi nu te poţi întoarce?

– Teoretic, da. Dar intenţia e cu totul alt lucru. Şi nu ştim dacă instrumentul mai există. Pe de altă parte, probabil că nu vă veţi putea adapta singuri la o asemenea navă, pentru că psihologia noastră este diferită.

– Niciuna dintre soluţii nu e atrăgătoare, spuse ea.

– Pentru tine, interveni Choma. Pentru cei mai mulţi sergenţi, transferul într-un nou stil de multiplicitate este foarte atrăgător.

– Ceea ce deschide o altă opţiune, spuse Tinkerbell. Pot transfera sufletele voastre în corpuri goale de sergenţi.

– Aşa mai merge, zise Stephanie. Dar dacă ne întoarcem, chiar în trupuri de sergenţi, tot vom ajunge în lumea de dincolo mai târziu.

– Depinde. Rasa voastră poate hotărî cum să trateze sufletele care sunt capturate de lumea de dincolo înainte ca acest lucru să se întâmple.

– Ne oferi mult credit. Judecând după faptele noastre de până acum, nu sunt convins că merităm. Dacă nu pot să împuşte, oamenii nu se arată interesaţi.

– Eşti nedreaptă, spuse Sinon.

– Dar sinceră. Mintea de tip militar s-a infiltrat în guverne vreme de secole până când ele au devenit unul şi acelaşi lucru, zise Rana.

– Nu începe din nou, mormăi Cochrane. Discutăm lucruri importante, nu înţelegi?

– Nu susţin că pot anticipa ce se va întâmpla, spuse Tinkerbell. Noi am abandonat această aroganţă când am venit aici. Voi păreţi a fi hotărâţi. De obicei, asta e suficient.

– Aţi venit aici pur şi simplu ca să scăpaţi de lumea de dincolo? întrebă Sinon. Aceasta a fost soluţia voastră rasială?

– Nicidecum. Cum spuneam, suntem o specie veche, şi cât eram încă în formă biologică am evoluat într-un colectiv al colectivelor. Am acumulat cunoaştere vreme de milenii, am explorat galaxii, am examinat diferite tărâmuri dimensionale care coexistau cu propriul nostru univers. Tot ce face o rasă nouă pe măsură ce se deschid noi căi de intuiţie şi înţelegere. În cele din urmă, nu am găsit nimic original, ci doar variaţiuni ale unei teme care se desfăşurase de un milion de ori până atunci. Tehnologia noastră era perfectă, intelectele noastre, desăvârşite. Am încetat să ne reproducem, deoarece nu mai existau motive de a introduce minţi noi în univers; ele puteau avea doar o moştenire, niciodată nu ar mai fi avut ce descoperi. Ajunse într-un asemenea punct, unele rase mor fericite, eliberându-şi sufletele lumii de dincolo. Noi am ales această transferanţă, realizare supremă pentru măiestria noastră tehnologică. Un instrument capabil să mute conştiinţa de pe un loc biologic spre această stare a reprezentat o provocare chiar şi pentru noi. Voi puteţi simţi doar aspectele fizice ale acestei nave, şi chiar şi ele pot fi diferite de ceea ce înţelegeţi. Lucru pe care cred că îl pricepeţi.

– De ce să te complici cu un instrument? Noi am venit aici doar prin puterea voinţei.

– Puterea energistică pe care o aveţi este extrem de brută. Navele noastre nici măcar nu pot exista în întregime în univers, tiparele de energie pe care le suportă nu au analog aici. Construirea lor necesită foarte multă fineţe.

– Dar ce ne poţi spune despre alţii? Aţi descoperit vreo formă de viaţă aici?

– Multe. Unele sunt ca noi, care au abandonat universul. Unele ca voi, azvârlite aici din întâmplare sau accidental. Altele care sunt diferite în alt mod. Există şi vizitatori, entităţi mai desăvârşite decât noi, care cataloghează multe tărâmuri.

– Cred că aş vrea să le văd, spuse Choma. Să ştiu ce faceţi voi. Dacă-mi permiţi, m-aş alătura vouă.

– Eşti binevenit, zise Tinkerbell. Restul ce părere au?

Stephanie se uită pe rând la prietenii ei, încercând să ghicească reacţia lor la oferta făcută de Tinkerbell. Îngrijorarea persista în mintea tuturor, dar aşteptau ca ea să aibă primul cuvânt. Din nou.

– Sunt alţi oameni aici? întrebă ea. Planete?

– E posibil, spuse Tinkerbell. Eu nu am întâlnit încă niciuna. Acest tărâm este unul dintre multele care prezintă parametrii pe care i-aţi dorit.

– Deci nu putem căuta refugiu altundeva?

– Nu.

Stephanie luă mâna lui Moyo între ale ei şi îl trase aproape.

– Foarte bine, cred că a sosit momentul să hotărâm.

– Te iubesc, spuse el. Vreau să fiu alături de tine. Acesta e raiul meu.

– Nu vreau să aleg pentru voi, le zise ea celorlalţi. Trebuie să faceţi asta singuri. Pentru mine, dacă există vreun trup de sergent, îl voi lua şi mă voi întoarce pe Mortonridge. Dacă nu, voi accepta moartea aici, în acest tărâm. Gazda mea va putea să-şi recapete trupul şi libertatea.

24

Pentru o civilizaţie care întreprinde călătorii interstelare nevinovate şi regularizate, sosirea unei singure nave stelare nu putea fi socotită o ameninţare în sine. Ceea ce reprezintă şi potenţialul pe care îl are, sunt totuşi alte chestiuni. O specie paranoică ar putea reacţiona foarte neplăcut în faţa unui asemenea eveniment.

Era un factor de care Joshua ţinu seama când *Lady Mac* ieşi din salt la o sută de kilometri deasupra oraşului-disc. În primul minut, echipajul nu făcu nimic altceva decât să efectueze o baleiere senzorială pasivă. În apropiere nu detectară particule sau artefacte şi niciun senzor xenoc observabil nu sondă corpul navei.

– Nu am recepţionat decât acel puls radar original, anunţă Beaulieu. Nu ne-au văzut.

– Am intrat curat, îi spuse Joshua lui Syrinx.

Toate comunicaţiile dintre cele două nave stelare se desfăşurau acum prin intermediul afinităţii, multitudinea de procesoare bitek instalate în suita de aparatură electronică de pe *Lady Mac* transmiţând informaţii către *Oenone* cu o eficienţă egală cu o datavizare standard. Nava bitek căutase prin banda de afinitate, iar sensibilitatea sa fusese extinsă la maximum. Era o tăcere completă. Din câte îşi dădeau seama, oraşul-disc al Tyrathca nu deţinea tehnologia afinităţii.

– Suntem pregătiţi să înghiţim, răspunse Syrinx. Strigaţi dacă aveţi nevoie de noi.

– Bine, oameni buni, anunţă Joshua. Să procedăm conform planului.

Echipajul aduse nava la statutul operaţional normal. Panourile de termopurjare se desfăşurară, radiind căldura acumulată a navei departe de fotosfera strălucitoare; catargele cu senzori se telescopară. Joshua folosi sistemele de înaltă rezoluţie pentru a realiza o localizare precisă a oraşului-disc, fără să folosească deocamdată senzorii activi. După ce confirmă poziţia lor cu aproximaţie de câţiva metri, transferă datele de navigaţie către duzina de sateliţi ELINT stealth aflaţi la bord. Aceştia fură plasaţi dintr-un tub de lansare, călătorind până la jumătate de kilometru de fuzelaj, după care propulsiile lor ionice porniră, împingându-i spre oraşul-disc cu ajutorul unui puls cu flacără albastră şi subţire. Le trebuia mai toată ziua să zboare până la o distanţă operaţională, când puteau începe să furnizeze informaţii utile privind partea întunecată a artefactului. Joshua şi Syrinx socotiră că era improbabil ca oraşul-disc să îi

detecteze în zbor, chiar dacă senzorii săi erau concentraţi asupra spaţiului din jurul navei *Lady Mac.* Era unul dintre riscurile cele mai acceptabile ale misiunii.

După lansarea sateliţilor, aduse senzorii activi ai navei şi efectuă o baleiere a spaţiului local.

– Acum suntem oficial aici, le spuse el celorlalţi.

– Aliniere discul principal, anunţă Sarha.

Ea urmări imaginea-grilă, aşteptând până când coordonatele se suprapuseră peste acelea ale oraşului-disc.

Joshua dataviză computerului de zbor să transmită mesajul lor. Era un salut destul de simplu, un text în limba Tyrathca, întins pe un domeniu de frecvenţă larg. Spunea cine erau, de unde veneau, că oamenii aveau relaţii cordiale cu Tyrathca de la Tanjuntic-RI şi solicita oraşului-disc să răspundă la salut. Nu făcu nicio menţiune că avea ca însoţitor nava *Oenone.*

Făcură pariuri privind timpul care se va scurge până la primirea unui răspuns, chiar şi referitor la conţinutul acestuia, şi dacă vor riposta cu o salvă de proiectile. Nimeni nu pariase pe bani că vor primi opt răspunsuri separate şi complete, transmise prin fascicul din diferite secţiuni ale oraşului-disc.

– E de înţeles, spuse Dahybi. La urma urmelor, Tyrathca sunt o specie alcătuită din clanuri.

– Trebuie să aibă o structură administrativă centralizată ca să conducă un asemenea artefact, protestă Ashly. Altfel nu ar funcţiona.

– Depinde ce îi leagă laolaltă, spuse Sarha. Ceva de asemenea dimensiuni nu poate reprezenta organizarea cea mai eficientă.

– Atunci de ce l-au construit? se miră Ashly.

Oski trecu mesajele prin programul de traducere.

– O oarecare diferenţă de vocabular, sintaxă şi simbolistică faţă de Tyrathca ai noştri, spuse ea. La o adică, au trecut cincisprezece mii de ani. Dar noi avem un concept de bază de la care putem merge mai departe.

– Mă bucur să văd o schimbare, mormăi Liol. Felul în care totul rămâne neclintit la indivizii ăştia devenise de-a dreptul înspăimântător.

– Asta e derivă, nu schimbare, îi spuse Oski. Şi uită-te atent la oraşul-disc. Am putea construi cu uşurinţă aşa ceva; de fapt, am putea face o treabă mai bună, aşa cum zice Sarha. Asta demonstrează expansiune, nu progres. Nu constat niciun progres tehnologic real, pentru că seamănă cu coloniile lor şi cu navele-arcă.

– Ce spune mesajul? întrebă Joshua.

– Unul este complet neinteligibil, un soi de imagine, aşa cred. Computerul rulează acum o analiză a tiparului. Restul sunt doar texte. Ne răspund la salut şi vor să ştie ce căutăm aici. Două ne cer dovezi că nu suntem xenoci. Trei ne urează bun venit şi ne roagă să facem un rendez-vous cu oraşul-disc. A, încă ceva, îl numesc Tojolt-HI.

– Dă-mi poziţia celor trei prieteni principali, ceru Joshua.

Trei stele albastre licăriră pe imaginea neuroiconică a oraşului Tojolt-HI. Două erau localizate în partea masivă a discului, iar celălalt la margine.

– Asta rezolvă problema, spuse el. Ne concentrăm asupra sursei de la marginea discului. Nu vreau să manevrez nava aproape de interior decât după ce aflăm sigur ce se află acolo. Ştim cum se numeşte secţiunea aceea?

– Dominionul lui Anthi-CL, spuse Oski.

– Sarha, concentrează fasciculul de comunicaţii, te rog, pe bandă îngustă.

Joshua citi mesajul primit de la margine pentru a simţi formatul acestuia şi a compune un răspuns.

NAVA STELARĂ LADY MACBETH

COMUNICARE DIRECŢIONATĂ SPRE TOJOLT-HI DOMINIONUL LUI ANTHI-CL

MESAJ

MULŢUMIRI PENTRU CONFIRMARE. AM CĂLĂTORIT PÂNĂ AICI SPERÂND SĂ REALIZĂM UN SCHIMB DE MATERIALE ŞI CUNOŞTINŢE BENEFICE AMBELOR SPECII. SOLICITĂM PERMISIUNEA DE A ANDOCA ŞI DE A ÎNCEPE ACEST PROCES. DACĂ ACCEPTAŢI, VĂ ROG SĂ NE FURNIZAŢI UN VECTOR DE APROPIERE.

CĂPITAN JOSHUA CALVERT

DOMINIONUL LUI ANTHI-CL

COMUNICARE DIRECŢIONATĂ SPRE NAVA STELARĂ LADY MACBETH

MESAJ

SUNTEŢI BINEVENIŢI PE MASTRIT-PJ. IGNORAŢI TOATE MESAJELE DIN PARTEA ALTOR DOMINIOANE TOJOLT-HI. NOI DEŢINEM CELE MAI MARI DEPOZITE DE MATERIALE ŞI CUNOŞTINŢE DIN INTERIORUL GRANIŢELOR NOASTRE. VEŢI OBŢINE CELE MAI MARI BENEFICII FĂCÂND SCHIMBURI CU NOI. CONFIRMAŢI SOLICITAREA.

QUANTOOK-LOU DISTRIBUITOR DE RESURSE AL DOMINIONULUI

– Ce părere aveţi? întrebă Joshua.

– Nu e chiar genul de răspuns pe care l-ai primi de la Tyrathca, spuse Samuel. S-ar putea ca atitudinea lor să se fi schimbat pentru a se adapta la condiţiile lor actuale. Par să fie influenţaţi de avariţie.

– Probabil că resursele sunt puţine aici, spuse Kempster. Nu au cum să existe resurse noi de materie solidă pe care să le exploateze. Un kilogram de gunoaie de-ale noastre ar putea fi mai preţios pentru ei decât o mie de fuzidolari.

– Vom ţine seama de asta când începem negocierile, zise Joshua. Deocamdată am primit o invitaţie. Cred că vom accepta.

NAVA STELARĂ LADY MACBETH

COMUNICARE DIRECŢIONATĂ SPRE DOMINIONUL ANTHI-CL

MESAJ

VĂ MULŢUMIM PENTRU INVITAŢIE ŞI CONFIRMĂM CĂ DORIM SĂ FACEM SCHIMBURI EXCLUSIV CU VOI. VĂ ROG SĂ NE TRIMITEŢI UN VECTOR DE ZBOR DE APROPIERE.

CĂPITAN JOSHUA CALVERT

DOMINIONUL LUI ANTHI-CL

COMUNICARE DIRECŢIONATĂ SPRE NAVA STELARĂ LADY MACBETH

MESAJ

NU PUTEŢI CALCULA VECTORUL DE APROPIERE? AVEŢI AVARII?

QUANTOOK-LOU DISTRIBUITOR DE RESURSE AL DOMINIONULUI

– S-ar putea să nu aibă control de trafic, spuse Joshua. Rulă o căutare prin nanonicele lui neurale pentru a găsi fişierul enciclopedic despre Hesperi-LN. Hesperi-LN Tyracha nu avea un sistem oficial de control înainte de a începe să primească nave ale Confederaţiei.

– Pe de altă parte, trebuie să existe multe nave care să zboare pentru ca un astfel de aranjament să devină esenţial, interveni Ashley. Deocamdată nu am detectat nicio navă în jurul lui Tojolt-HI. Am făcut o scanare constantă.

– Cu siguranţă că şi ei ne scanează, spuse Beaulieu. Înregistrez şaptesprezece fascicule radar diferite concentrate asupra noastră. Şi cred că există şi un laser îndreptat spre noi.

– Şi nicio navă? întrebă Joshua.

– Nu descopăr nicio emisie de propulsoare, răspunse Sarha. Cu rezoluţia optică a senzorilor noştri ar trebui să vedem chiar şi flacăra propulsorului de reacţie chimică în interiorul acelei umbre.

– Poate folosesc ceva precum câmpul de distorsiune al şoimilor-de-vid, sugeră Dahybi.

– La urma urmelor, spuse Kempster, masa era preţioasă pentru ei. Poate nu-şi permit propulsii cu reacţie.

– Detectoarele gravitronice spun că te înşeli, replică Liol. Nu recepţionez niciun fel de tipar de distorsiune în adâncul acestei păduri.

– Nu vor să se dea de gol atât de devreme în cadrul jocului, spuse Monica. Nu ne vor arăta ce au, mai ales dacă e vorba de ceva capabil de luptă.

Sarha se mişcă sub reţeaua de reţinere şi se încruntă spre agentul ASE.

– E absurd. Nu poţi opri brusc tot traficul navelor spaţiale în momentul în care detectezi un xenoc. Ai lăsa navele aflate în tranzit. Pe de altă parte, ei nu ştiu de câtă vreme îi studiem.

– Aşa speri tu.

Sarha scoase un oftat de exasperare.

– Nu deţin tehnologie TTZ, aşa că singurele nave interstelare pe care le pot crea sunt cele arcă. Iar dacă una dintre ele ar folosi propulsia cu fuziune pentru a decelera în acest sistem, ar fi capabili să o urmărească până la distanţa de jumătate de an-lumină. Cred că sunt curioşi în legătură cu noi şi ce naiba căutăm aici, atâta tot.

– Lăsaţi asta, bombăni Joshua.

NAVA STELARĂ LADY MACBETH

COMUNICARE DIRECŢIONATĂ SPRE DOMINIONUL LUI ANTHI-CL

MESAJ

NU AVEM AVARII. AVEM POSIBILITATEA DE A CALCULA UN VECTOR DE APROPIERE CĂTRE POZIŢIA VOASTRĂ DE PE TOJOLT-HI. NU AM VRUT SĂ ÎNCĂLCĂM NICIO LEGE PRIVIND VEHICULELE CARE SE APROPIE. EXISTĂ RESTRICŢII PRIVIND VITEZA DE APROPIERE ŞI DISTANŢA DE SEPARAŢIE FAŢĂ DE STRUCTURA VOASTRĂ FIZICĂ?

CĂPITAN JOSHUA CALVERT

DOMINIONUL LUI ANTHI-CL

COMUNICARE DIRECŢIONATĂ SPRE NAVA STELARĂ LADY MACBETH

MESAJ

NU EXISTĂ RESTRICŢII PRIVIND APROPIEREA VOASTRĂ. VOM ASIGURA COORDONATA DE POZIŢIONARE ŞI STAŢIONARE FINALĂ CÂND VEŢI AJUNGE LA O MIE DE KILOMETRI DE TERITORIUL DOMINIONULUI.

QUANTOOK-LOU DISTRIBUITOR DE RESURSE AL DOMINIONULUI

NAVA STELARĂ LADY MACBETH

COMUNICARE DIRECŢIONATĂ SPRE DOMINIONUL LUI ANTHI-CL
MESAJ
AM ÎNŢELES. TIMP ESTIMAT DE RENDEZVOUS 45 MINUTE.
CĂPITAN JOSHUA CALVERT

Joshua datavizǎ computerului de zbor sǎ porneascǎ propulsiile cu fuziune. *Lady Mac* porni spre oraşul-disc cu o acceleraţie de jumǎtate de *g.* Reglǎ vectorul astfel încât sǎ încheie prima ardere la o sutǎ de kilometri de margine. Dacǎ propulsiile cu fuziune nu erau folosite în mod obişnuit în acel sistem, gazele de eşapare se puteau dovedi deconcertante. Un zâmbet îi apǎru pe buze gândindu-se ce pǎrere aveau Tyrathca despre propulsia cu antimaterie.

– Joshua, strigǎ Syrinx. Am mai descoperit un oraş-disc.

– Unde? întrebǎ el.

Toţi cei de pe puntea de comandǎ tresǎrirǎ şi se arǎtarǎ interesaţi.

– Îl urmeazǎ pe Tojolt-HI la patruzeci şi cinci de mii de kilometri, înclinat la douǎ grade faţǎ de eclipticǎ. Kempster şi Renato au avut dreptate. Şansele de a ieşi atât de aproape de singura structurǎ locuitǎ sunt nule.

– Iisuse, vrei sǎ sugerezi cǎ aceastǎ civilizaţie-redutǎ este înşiratǎ de jur împrejurul orbitei ecuatoriale a stelei?

– Aşa se pare. Scanǎm locurile probabile pentru a mai descoperi şi altele. Presupunând cǎ distanţa de separaţie este constantǎ, şi ele nu au orbite cu înclinaţii nebunesc de mari, asta înseamnǎ cǎ sunt peste o sutǎ de asemenea oraşe.

– Confirmat.

– Peste o sutǎ, spuse Ashly. Asta înseamnǎ o adevǎratǎ civilizaţie. Câţi Tyrathca ar putea subzista într-unul dintre oraşele-disc?

– Cu o suprafaţǎ de douǎzeci de milioane de kilometri pǎtraţi, eu cred cǎ s-ar putea ridica la o sutǎ de miliarde, spuse Sarha. Chiar la nivelul lor tehnologic, e o suprafaţǎ uriaşǎ. Gândiţi-vǎ câţi oameni îngrǎmǎdim noi într-o arcologie.

– Sǎ privim lucrurile din perspectiva populaţiei, şi atunci nu ar fi de mirare cǎ Anthi-CL a cerut exclusivitate. Sunt uimit cǎ au reuşit sǎ supravieţuiascǎ atât de mult. În realitate, ar fi trebuit sǎ se înece în propriile deşeuri de multǎ vreme.

– Societǎţile folosesc materiale rezultate doar din deşeuri, de vreme ce realizarea de materiale brute noi rǎmâne o opţiune mai ieftinǎ decât reciclarea, spuse Samuel. Fiind atât de aproape de stea, oraşele-disc sunt extrem de bogate în energie. Sunt puţine molecule care sǎ nu poatǎ fi prelucrate şi transformate în ceva util.

– Chiar şi aşa, trebuie să existe interdicţii severe în privinţa reproducerii. Eu aşa văd un cerc al vieţii, şi nu mă pot gândi decât la o cultură care se dezvoltă într-o farfurie.

– Analogia asta nu este valabilă în cazul fiinţelor înzestrate cu simţuri. Prin natura lor, Tyrathca sunt înclinaţi să adopte un comportament restrictiv impus prin logică. La urma urmelor, ei s-au reglementat perfect în cursul unui voiaj de zece mii de ani efectuat cu o arcă. Situaţia actuală nu se deosebeşte prea mult de cea de atunci.

– Să nu presupuneţi că dominioanele lor sunt identice, spuse Sarha. Am detectat unele zone de pe disc unde temperatura este mai mare decât în altele, ca şi cum regularizarea lor termică s-a defectat complet. Căldura stelei pătrunde înăuntru. Sunt morţi.

– Probabil, zise Beaulieu. Însă acolo, jos, se desfăşoară o activitate intensă. Suntem bombardaţi de semnale radar din fiecare secţiune. Multe dominioane manifestă interes faţă de noi.

– Şi totuşi n-am văzut nicio navă lansată, spuse Joshua. Nimeni nu încearcă să ne intercepteze înainte de a ajunge la Anthi-CL.

Accesă senzorii pentru a vedea cum Tojolt-HI creşte pe fundalul stelei gigantice care radia o lumină de culoare roşu aprins. În afară de scara diferită, totul semăna cu apropierea lor de staţia de producere a antimateriei. Un cerc bidimensional, de culoare negru-cărbune, pătrundea drept în fotosferă. Lumina rece a nebuloasei din spatele lor nu reuşea să ilumineze nicio trăsătură de pe spatele oraşului-disc. Doar senzorii navei *Lady Mac* puteau dezvălui topografia turnurilor ca pe nişte munţi care împungeau orbeşte dinspre nivelul median al discului. Programul de cartografiere al computerului de zbor întâmpina dificultăţi în a compila o hartă precisă; lumina orbitoare a emisiilor electromagnetice ţintite spre ei interfera cu recepţia radarului lor.

– Ce spun ceilalţi? îl întrebă el pe Oski.

– Rulez un program de discriminare a cuvintelor-cheie asupra traficului de date. Din mostrele de până acum, conţinutul mesajelor este în mare măsură asemănător. Toţi vor să andocăm la secţiunea lor a oraşului-disc şi fiecare susţine că are cele mai mari resurse, precum şi informaţii unice.

– Ameninţări?

– Deocamdată nu.

– Continuă să le analizezi.

Lady Mac făcu un semitonou şi începu să decelereze.

Datele obţinute prin senzori privind Tojolt-HI se acumulară încet în timpul fazei de apropiere, oferindu-le echipajelor de pe *Lady Mac* şi *Oenone* o idee precisă privind modul în care era construit masivul

oraş-disc. Foaia mediană care forma discul în sine era un amestec de reţele dense alcătuite din structuri tubulare, cu diametre variind între douăzeci şi trei sute de metri. Deşi strâns grupate, ele nu se atingeau decât la joncţiuni; spaţiile goale dintre ele erau închise ermetic cu straturi de folie care împiedica lumina radiată de gigantă să pătrundă şi să dilueze umbra. Tiparele individuale de reţea erau în principal circulare, de asemenea variind enorm ca dimensiune, şi se suprapuneau la unghiuri diferite. Analiza spectrografică evidenţie că tuburile constitutive erau în majoritate metalice, unele fiind însă din silicon şi materiale compozite pe bază de carbon şi se întindeau pe suprafeţe mari; peste cinci la sută erau cristaline, radiind o fosforescenţă slabă spre nebuloasă. Răspândite aleatoriu pe partea întunecată, existau regiuni în care încâlceala de conducte ieşea în afară în noduri complicate, late de câţiva kilometri. Era ca şi cum tuburile ar fi fost supuse la deformări laterale puternice, deşi pe imaginea radar nu se putea depista nicio fractură.

Umbra densă a părţii întunecate era dominată în mod inevitabil de instalaţiile de transfer termic. Panouri radiante, stivuite în conuri înalte de câţiva kilometri, stăteau alături de turnuri de ventilaţie cu pale care luceau slab, minarete din tuburi spiralate din sticlă, iar gazele fierbinţi care se năpusteau prin ele îşi disputau spaţiul de bază cu incrustaţii de piloni negri, amintind de o excrescenţă ţepoasă din cristal, ale căror capete luceau fluorescent în roz ca de coral. Şirurile lor şerpuitoare alcătuiau lanţuri de munţi care rivalizau cu orice fusese azvârlit în sus de geologia planetară, întinzându-se pe sute de kilometri de-a lungul reţelelor. Module industriale gigantice aşezate pe cadre de tip capră erau folosite pentru a uni văile dintre ele. Ovoizi din metal întunecat şi trapezohedroni de maşini, ale căror suprafeţe exterioare erau o ţesătură complicată de conducte şi ţevi, se ridicau spre o coroană de aripioare sau panouri de termopurjare (un strămoş direct al acestora putea fi întâlnit la utilajele de pe Tanjuntic-RI). Deşi oraşul-disc avea o unitate generală, asigurată de designul de bază în reţea, nicio regiune sau structură nu era la fel, tehnologiile părând la fel de eterogene ca şi formele. Standardizarea şi compatibilitatea caracteristice pentru Tyrathca decăzuseră, evident, în rândul dominioanelor cu milenii în urmă.

Pe măsură ce se apropiară, începură să devină vizibile mişcări pe partea întunecată. Trenuri, alcătuite din sute de vagoane-cisternă şi lungi de kilometri, alunecau încet de-a lungul văilor şi rambleelor dintre sistemele de transfer al căldurii. Şinele lor erau o reţea deschisă de grinzi; suspendate deasupra tuburilor şi foliilor discului, şerpuind ca şinele de montagne russe, coborând pentru a se contopi

cu tuburile mai groase, permiţând trenurilor să pătrundă înăuntrul lor, apoi ridicându-se în susul picioarelor tip pilon ale modulelor industriale pentru a trece drept prin mijloc.

– Cine dracu’ a construit asta? întrebă Ashly cu mirare pe măsură ce pixelii gri se transformară într-o imagine cuprinzătoare în nanonicele lui neurale. Isombard Kingdom Brunel?

– Dacă funcţionează, nu încerca să repari ceva, spuse Joshua.

– Aici e vorba de mai mult decât mă aşteptam, spuse Samuel. Tojolt-HI nu reprezintă o tehnologie în declin. Au ales cele mai simple tehnologii de construcţie care să poată susţine totul. Dacă oamenii vor progresa neîndoielnic până acolo încât să elaboreze o sferă Dyson completă peste cincisprezece mii de ani, Tyrathca au creat ceva rafinat care cere un minim de efort în ceea ce priveşte întreţinerea. Şi are un fel de eleganţă.

– Însă tot se defectează în mod repetat, spuse Beaulieu. Există zeci de secţiuni moarte de-a curmezişul discului. Şi fiecare asemenea zonă i-a costat probabil câteva milioane de vieţi. Orice creatură înzestrată cu simţuri ar trebui să încerce să îşi perfecţioneze mediul de viaţă pentru a crea ceva mai puţin predispus la accident, nu credeţi?

Samuel ridică din umeri.

Dominionul Anthi-CL începu să transmită instrucţiuni privind coordonatele finale de rendez-vous. Un plan trimis de ei identifica o secţiune anume a marginii, pe care computerul de zbor o compară cu imaginea recepţionată de senzori. Dominionul Anthi-CL voia ca nava să rămână la doi kilometri de o structură de tip chei, care ieşea din terasă.

– Cum merge actualizarea programului de traducere? o întrebă Joshua pe Oski. Ştim deja suficient de mult pentru a putea comunica direct?

– A integrat toţi termenii noi pe care i-am întâlnit până acum; timpul de reacţie al subrutinei de analiză comparativă este la un nivel acceptabil. Aş spune că e în regulă dacă încercăm să vorbim cu ei.

Propulsia de acţionare a navei *Lady Mac* se reduse treptat pe măsură ce ajunse la acelaşi nivel cu planul discului. În comparaţie cu soliditatea dezolantă a părţii întunecate, marginea părea a fi neterminată. Era presărată cu turle zvelte şi platforme de macarale păşitoare care ieşeau în afară şi erau înfăşurate în cabluri. De unele grile cu cadru deschis erau fixate rezervoare şi capsule grupate.

– În sfârşit, spuse Sarha. Asta trebuie să fie o navă.

Aceasta era andocată de margine la o sută de kilometri depărtare de coordonatele de rendez-vous. Avea un profil simplificat, un pentagon din cinci globuri uriaşe care, sub iluminarea gigantei,

scânteiau cu o lumină plăcută, stacojiu şi auriu, fiecare dintre ele având cel puţin doi kilometri diametru. Ele înconjurau gâtul unei pâlnii alungite, făcută dintr-o reţea largă de material negru precum cărbunele; gura sa deschisă avea opt kilometri lăţime. Din poziţia în care se afla *Lady Mac,* nu se vedea nicio secţiune recognoscibilă de susţinere biotică.

– Recepţionez o sumedenie de fluctuaţii magnetice foarte complexe venind dinspre acel lucru, spuse Liol. Indiferent ce ar face, foloseşte foarte multă energie.

– Dacă nu cumva mă înşel, aş zice că este o cupă de propulsie Busssard, zise Joshua. A fost o idee curată, o propulsie interstelară din epoca de dinaintea apariţiei TTZ-ului. Se foloseşte o cupă magnetică pentru a colecta hidrogen interstelar, cu care se alimentează direct propulsia cu fuziune. O modalitate lesnicioasă şi ieftină de a călători între stele, fiindcă nu trebuie să-ţi faci griji că ai de cărat combustibil la bord. Din nefericire, se întâmplă ca densitatea hidrogenului să nu fie suficient de mare pentru a face sistemul să funcţioneze.

– În partea noastră de galaxie poate c-ar merge, spuse Liol. Care este densitatea hidrogenului în spaţiu între o gigantă roşie şi o nebuloasă?

– Bună întrebare. Asta ar însemna că păstrează legătura cu cele mai apropiate stele-colonii. Lui Joshua nu-i venea să creadă, lipsea un factor. Care să fie motivul pentru a călători spre o stea apropiată? Nu se putea face comerţ la distanţe interstelare, mai ales cu nave care se deplasau cu o viteză mai mică decât a luminii. Şi, având în vedere că la destinaţie vei găsi aceeaşi tehnologie şi societate ca la punctul de plecare, ce puteai tranzacţiona? Orice diferenţe sau îmbunătăţiri tehnologice înregistrate de-a lungul mileniilor puteau fi împărtăşite prin laser de comunicaţie. Hei, exclamă el. Parker.

– Da, Joshua, răspunse bătrânul director.

– Noi credem că Tanjuntic-RI a pierdut contactul cu Mastrit-PJ din cauză că civilizaţia a dat greş aici. Dar nu s-a întâmplat asta. Atunci de ce au întrerupt legăturile?

– Habar n-am. Probabil că una dintre lumile-colonii care retransmitea mesajul de ocolire a nebuloasei s-a prăbuşit.

– O societate Tyrathca să se prăbuşească? Puţin probabil.

– Ori a fost ucisă, spuse Monica. Aş vrea să cred că xenocii luaţi în sclavie s-au răsculat şi i-au ucis.

– Posibil, admise Joshua, fără să fie convins. *Îmi scapă ceva evident.*

Lady Mac coborî prin planul discului. Era o depăşire a limitei, ceea ce le permise să vadă partea însorită a lui Tojolt-HI. Acolo, în cele din

urmă găsiră o conformitate invariabilă pe care ajunseseră să o anticipeze din partea Tyrathca.

Pe acea jumătate a discului, fiecare secţiune tubulară era făcută din sticlă; un trilion de încreţituri ţinute laolaltă de inele de ranforsare de culoare neagră precum acoperişul unei sere a lui Dumnezeu. Lumina ce se evapora din fotosfera de dedesubt era suficient de densă pentru a putea fi socotită o ceaţă de culoare stacojie; ea sufla în rafale către oraşul-disc, pentru ca apoi să fie respinsă de suprafaţa lustruită din încreţituri de cupru mai lungi decât lunile planetare în creştere. Sugera felul în care ar apărea apusul de soare deasupra unui ocean al eternităţii.

– Iisuse, exclamă Joshua. Cred că asta compensează ceea ce au pierdut prin Tanjuntic-RI.

Îşi menţinură poziţia câteva minute, cu fiecare catarg cu senzori extins pentru a reţine scena, apoi, cu regret în suflet, Joshua operă rachetele secundare de acţionare pentru a ajunge din nou la planul discului şi înapoi la margine. Blocă poziţia navei *Lady Mac* pe coordonatele pe care le comunicase Anthi-CL şi iniţie o rotire ca o ţepuşă la grătar. Panourile de termopurjare erau desfăcute la dimensiunea maximă, licărind într-un roşu precum cireaşa ori de câte ori intrau în umbră.

Imediat ce Sarha confirmă că schimbătoarele de căldură de la bord puteau face faţă căldurii soarelui, Joshua deschise un canal de comunicare directă cu dominionul Anthi-CL.

– Aş dori să discut cu Quantook-LOU, spuse el.

Răspunsul veni aproape imediat.

– Eu vorbesc.

– Încă o dată, mulţumesc dominionului Anthi-CL pentru primire. Aşteptăm cu interes să realizăm un schimb prosper şi sperăm că acesta va fi primul din multe altele între speciile noastre. „Fă-i să creadă că vor mai veni şi alţii”, gândi el, „asta presupune că orice acţiune în forţă din partea lor va trebui justificată. Lucru puţin probabil dacă am în vedere anvergura lucrurilor de aici, dar ei nu ştiu asta.”

– Şi noi vrem asta, spuse Qantook-LOU. Zbori cu o navă interesantă, căpitane Calvert. Nu am mai văzut una ca ea înainte. Cei care v-au pus la îndoială originea nu mai fac aşa. Este un subsidiar al navei voastre stelare ori ai traversat spaţiul interstelar cu ea?

Joshua îi aruncă o privire deconcertată fratelui său.

– Chiar dacă acest program de traducere este cam creativ pentru mine, ei reacţionează aşa cum era de aşteptat din partea Tyrathca.

– Asta e o întrebare-cheie, îl avertiză Samuel. Dacă vei confirma că am ocolit nebuloasa cu *Lady Macbeth,* îşi vor da seama că am călătorit cu o viteză superioară celei a luminii.

– Şi vor dori asta, spuse Beaulieu. Dacă avem dreptate în privinţa presiunii exercitate de lipsa resurselor locale, este ruta lor de scăpare pe lângă lumile colonizate înconjurătoare.

– Ba nu, nu e, zise Ashly. Am trăit Marea dispersie, nu uitaţi. Nu puteam muta nici măcar cinci la sută din populaţia Pământului când chiar aveam nevoie. TTZ nu e o soluţie de salvare, nici măcar cu capacitatea industrială a unui oraş-disc. Totul e relativ. Într-un an ar putea construi suficiente nave pentru a transporta miliarde de perechi născătoare din Mastrit-PJ şi tot ar rămâne miliarde care să trăiască în oraşele-disc. Care vor depune şi mai multe ouă.

– S-ar putea ca asta să nu le rezolve problema, dar va da cu siguranţă mari dureri de cap sistemelor stelare pe care îşi propun să le colonizeze, spuse Liol. Am văzut ce le fac speciilor indigene care ocupă terenuri pe care le vor pentru ei.

Joshua ridică o mână.

– Mulţumesc, am înţeles cum stau lucrurile. Deşi cred că trebuie să considerăm tehnologia TTZ drept atu de vânzare suprem ca să ajungem la Zeul Adormit. Tyrathca din Hesperi-LN deţin deja TTZ şi ar putea trece decenii până când vor ajunge la Mastrit-PJ, dar se vor răspândi cu siguranţă până aici.

– *Încearcă* să nu faci asta, spuse cu hotărâre Monica. Străduieşte-te.

Joshua rămase cu ochii fixaţi la ea în timp ce redeschise canalul către Quantook-LOU.

– Natura navei noastre este unul dintre subiectele de cunoaştere despre care putem discuta ca parte a schimbului. Poţi să enumeri domeniile ştiinţifice şi tehnologice pe care vrei să le achiziţionezi.

– În ce domenii excelezi?

Joshua se încruntă.

– Greşit, spuse el, adresându-se membrilor echipajului. Acesta nu este un Tyrathca.

– De acord, nu e un răspuns pe care l-aş aştepta din partea unuia, zise Samuel.

– Şi-atunci, ce facem? întrebă Sarha.

– Să aflăm, replică Joshua. Quantook-LOU, cred că trebuie să începem încet. Drept gest de bună-credinţă, aş vrea să-ţi ofer un dar. Am putea începe să facem schimb de istorii. După ce vom înţelege fiecare istoria celuilalt, vom avea o idee mai clară privind schimburile utile care pot fi făcute. Eşti de acord?

– În principiu, da. Care este darul tău?

– Un procesor electronic. Este o unealtă de lucru standard pentru fiinţele umane; concepţia şi compoziţia te-ar putea interesa. Dacă da, multiplicarea lui va fi o chestiune simplă.

– Accept darul tău.

– Ţi-l voi aduce. Abia aştept să văd Tojolt-HI în interior. Este o realizare uimitoare.

– Mulţumesc. Poţi andoca nava stelară la unul dintre porturile noastre? Nu avem o navă potrivită care să vă preia din poziţia actuală.

– Din ce în ce mai curios, spuse Liol. Pot construi habitate de dimensiunea unor continente, dar nu au taxiuri-navetă.

– Avem o mică navetă cu care putem ajunge în port, îl informă Joshua. Vom rămâne în costume spaţiale cât ne aflăm în interiorul Anthi-CL pentru a evita contaminarea biologică.

– O întâlnire fizică directă între speciile noastre poate fi periculoasă?

– Nu, dacă se iau măsurile corespunzătoare de prevedere. Specia noastră are o experienţă vastă în acest domeniu. Te rog să nu te alarmezi.

*

Joshua pilotă personal MSV-ul ignorând remarcile sarcastice ale lui Ashly despre regulile uniunii. Stăteau îngrămădiţi în cabina mică; îl însoţeau Samuel şi Oski, dar şi un sergent (pentru orice eventualitate); întrucât toţi voiau să vină, trebui să le promită celorlalţi că va organiza încă o tură.

Portul pe care îl stabilise Quantook-LOU era un bulb mare de metal alb-cenuşiu cu lăţimea de patru sute de metri, care ieşea din capătul unui tub de reţea. Apexul lui era ocupat de o trapă cu diametrul de şaptezeci şi cinci de metri, deschisă, astfel încât interiorul slab iluminat se putea vedea.

– Se pare că înăuntru e o încăpere mare şi goală, spuse Joshua.

Porni propulsoarele cu atenţie, făcând ca micul vehicul să intre încet. Amintind de nişte coaste fluorescente, o serie de benzi lungi, care urmau conturul rotund al pereţilor, dădeau o lumină roşie, plăcută. Între ele se aflau şiruri de maşini care păreau să fi fost produse de oameni. Asta îi aduse aminte de craterele de andocare din spaţioportul de pe *Seninătate.*

Exact în faţa trapei exterioare principale se găsea o grilă cilindrică, având trape-ecluză mult mai mici la capătul celălalt. Joshua dirijă MSV-ul spre ea.

– Purtătorul vostru de datavizare începe să nu mai funcţioneze, îl anunţă Sarha.

– E de aşteptat, deşi o gazdă bună ar trebui să ne ofere o legătură constantă. Vom începe să ne îngrijorăm dacă vor închide trapa aceea.

MSV-ul ajunse în partea superioară a grilei cilindrice. Joshua extinse unul dintre braţele de manevrare ale vehiculului pentru a-l prinde în clemă.

– Suntem fixaţi, anunţă el, folosind banda pe care vorbise cu Quantook-LOU.

– Te rog să te deplasezi spre ecluza din faţa ta. Eu aştept de cealaltă parte a ei.

Joshua şi ceilalţi îşi fixară căştile spaţiale blindate. Presupuseră că Tyrathca nu aveau silicon programabil, aşa că nu aveau cum să ştie de costumele IIS. Blindajul va părea a fi de fapt costum, reducând riscul de a-şi jigni gazda, oferind în acelaşi timp un anumit grad de protecţie. Atmosfera din cabina MSV-ului făcu un ciclu şi cei patru alunecară afară.

La capătul grilei erau trei trape de ecluză. Era deschisă doar una dintre ele, cea mai mare. Camera din spatele ei era o sferă cu diametrul de şase metri.

– Celelalte trape erau prea mici pentru născători, spuse Samuel. Mă întreb dacă pentru casta de vasali a fost născut vreun individ cu un IQ mai mare; înainte vreme, ei sigur nu erau capabili să lucreze în domeniul tehnologic.

Joshua nu-i răspunse. Îşi lipi tălpile ghetelor de ceea ce ar fi trebuit să fie podeaua încăperii exact când gazul atmosferic începu să scoată un fâsâit. Senzorii costumului îi spuseră că era un amestec de oxigen, azot, dioxid de carbon, argon şi diferiţi compuşi hidrocarbonaţi, nivelul de umiditate era foarte ridicat şi existau câteva clase de particule organice care circulau. Făcu un mare efort pentru a nu atinge cilindrul cu aspect nevinovat de la centură, care era de fapt un laser.

Lucru ciudat, nu simţi nicio emoţie în acel moment. Era aproape ca şi cum ar fi fost prea multe lucruri în joc pentru ca el să nu adopte decât o părere obiectivă. Asta era bine, presupuse el.

Trapa interioară se deschise, permiţându-i să vadă unul dintre tuburile de habitaţie mai late micşorându-se în depărtare, cam la un kilometru, unde se afla un perete plat din metal. În interior predominau două culori: roşu şi cafeniu. Joshua zâmbi, ferindu-şi gura de tubul de respiraţie al costumului când văzu grupul de xenoci care îl aşteptau. Nu erau Tyrathca.

La prima vedere, avea în faţă un banc de cai-de-mare de dimensiuni umane, plutind precauţi prin aer. Aveau acelaşi fel de

tresărire fluidă de-a lungul corpului, de parcă ar fi stat mereu în poziţia din care se ia startul într-o probă de viteză. Coloritul lor era aproape negru, deşi Joshua bănui că asta se datora luminii roşii constante; analiza spectrală efectuată de senzori îi arătă că solzii lor aveau de fapt o nuanţă de cafeniu-cenuşiu închis, foarte asemănătoare cu aceea a Tyrathca, sugerând originea comună a Mastrit-PJ. Capul le era ascuţit, ca de balaur, cu o gură-cioc lungă şi doi ochi mici pe jumătate retraşi în orbite. Era aproape perpendicular pe corp, şi era susţinut de un gât foarte ridat, sugerând o flexibilitate considerabilă. Restul corpului era o secţiune transversală printr-un ovoid care se evaza spre bază, deşi nu se vedea vreun semn că ar avea coadă. Trupul era uşor curbat, dând naştere unei forme de S (văzut din lateral). Cele trei perechi de membre erau plasate la distanţe egale de-a lungul lui, toate având acelaşi profil de bază: o primă secţiune lungă, care se extindea de la foseta articulară asemănătoare umărului şi sfârşind cu încheietura mâinii. Mâna era alungită şi avea nouă degete cu articulaţii gemene. Pe grupul superior de membre, degetele erau subţiri şi extrem de mobile; braţele din setul median erau mai scurte şi mai groase; în vreme ce acelea din setul din spate erau îndesate, mai curând degete de picioare decât de mână. La cei mai mulţi dintre xenoci, picioarele din spate păreau să se fi atrofiat, devenind simple padele din carne, ca şi cum ar fi fost împrumutate de la creaturi acvatice.

Era o clasificare potrivită. Fiecare suprafaţă din interiorul tubului evidenţia frunzele lungi ca nişte panglici ale vegetaţiei cauciucate, toate plantele întinzându-se către centrul geometric. Chiar cele plantate în sticlă creşteau îndepărtându-se de lumină, un lucru pe care Joshua nu îl văzuse niciodată pe vreo lume terracompatibilă pe care o vizitase, indiferent cât de bizară ar fi fost botanica şi biochimia autohtone.

Cu toate acestea, vegetaţia încâlcită existentă de-a lungul tubului făcea deplasarea foarte uşoară pentru xenoci. Păreau să alunece fără niciun efort prin marginea de sus, cu partea inferioară a trupurilor scufundată în frunzele cafenii. Membrele lor se arcuiau calm pentru a controla înaintarea. Era o acţiune minunat de graţioasă din ceea ce era în esenţă o combinaţie nebunească între bătaia unei înotătoare de delfin şi o mână de om care încearcă să lovească nişte cercuri.

Joshua admiră acest lucru cu un uşor sentiment de invidie, întrebându-se în acelaşi timp cât de lungă fusese evoluţia care produsese o asemenea organizare. Era aproape un caz de simbioză, ceea ce însemna că frunzele vegetaţiei ar trebui să fie *foarte* prevalente.

Nu avea nicio îndoială că acei xenoci erau mai inteligenţi decât orice castă de vasali Tyrathca pe care îi întâlnise Confederaţia. Purtau sisteme electronice drept îmbrăcăminte. În marea majoritate, jumătatea superioară a corpurilor lor era acoperită cu un articol de îmbrăcăminte, o combinaţie de vestă cu cordoane tip bandulieră, de care erau prinse diferite module, printre care se mai vedeau unelte şi mici recipiente. Totodată, adoptaseră exo-augmentarea; din orbite le ieşeau lentile, iar mulţi dintre ei îşi înlocuiseră mâinile din partea superioară cu gheare electronice.

Joshua comută focalizarea senzorilor în jurul lor până găsi un xenoc ale cărui dispozitive electronice păreau o idee mai bune decât ale celorlalţi. Stilizarea lor era mai zveltă, cu tastaturi şi afişaje elegante. Unele dintre module aveau modele marmorate în relief. O scanare spectrografică rapidă îi spuse că metalul era fier. Curioasă alegere, gândi el.

– Sunt căpitanul Joshua Calvert, şi îmi cer scuze faţă de Quantook-LOU, spuse el. Blocul de comunicaţii transmise cuvintele în şuierăturile puternice ale limbii Tyrathca, pe care le putu percepe prin izolaţia sonică a costumului de silicon IIS. Am presupus că acest loc este ocupat de Tyrathca.

Creatura asupra căreia se concentraseră senzorii lui deschise ciocul noduros şi ciripi tare.

– După ce ai văzut că suntem altfel, vrei să pleci?

– Nicidecum. Suntem încântaţi că am aflat de existenţa voastră. Mi-ai putea spune cum vă numiţi?

– Rasa mea este Mosdva. De-a lungul întregii istorii Tyrathca noi am fost supuşii lor. Istoria lor s-a încheiat. Mastrit-PJ este acum steaua noastră.

– Frumos început, spuse Monica pe banda de comunicaţii generale.

– Să nu tragem concluzii pripite, o avertiză Syrinx. Aparţin în mod clar aceluiaşi lanţ evolutiv.

– Faceţi doar observaţii relevante, le spuse Joshua. Cu alte cuvinte, e nevoie să continuăm? Ne putem purta diplomatic timp de câteva ore, apoi zburăm spre cea mai apropiată stea-colonie Tyrathca pentru a obţine ceea ce dorim.

– Au aceeaşi limbă ca şi planetă originală, interveni Parker. Este foarte posibil să aibă şi acelaşi almanah stelar. Trebuie să aflăm mai multe înainte de a hotărî să plecăm.

– De acord. Joshua trecu din nou blocul de comunicaţii pe funcţia de traducere. Aţi realizat multe aici. Rasa mea nu a construit nicio structură de dimensiunile Tojolt-HI.

– Dar voi aţi construit o navă extrem de interesantă.

– Mulţumim.

Scoase un bloc-procesor de la centură. Încet şi atent. Era unul pe care îl găsise în atelierul mecanic de pe *Lady Mac,* vechi de un sfert de secol şi încărcat cu programe depăşite de întreţinere (şterseseră orice referinţe la zborul stelar). Rutina generală de întreţinere putea să prezinte interes pentru xenoci, mai ales din câte îşi dăduse seama uitându-se la dispozitivele lor electronice. De fapt, putea fi un dar prea generos; jumătate dintre modulele purtate de ei ar fi părut arhaice chiar şi în secolul al XXIII-lea.

– Pentru tine, îi spuse lui Quantook-LOU.

Unul dintre ceilalţi mosdva şerpui printre frunze şi luă cu delicateţe blocul, după care se întoarse la Quantook-LOU. Distribuitorul de resurse îl examină, apoi îl puse într-un buzunar aflat în partea de jos a îmbrăcămintei de pe tors.

– Îţi mulţumesc, căpitane Joshua Calvert. În schimb, îţi voi arăta această secţiune din Anthi-CL, faţă de care ai manifestat un interes atât de mare.

– Ăsta a fost cinism? îi întrebă Joshua pe oamenii săi.

– Nu cred, spuse Oski. Din câte ştim, limba Tyrathca nu are mecanismul necesar pentru a transmite o astfel de nuanţă. Nu se poate, pentru că ei nu ştiu să fie cinici.

– Ar fi o idee bună să punem programul de analiză să urmărească apariţia unor astfel de tipare.

– Susţin ideea, spuse Samuel. Ne bombardează cu sonde senzoriale încă din clipa în care s-a deschis trapa. Este limpede că vor să se afle în avantaj. Din fericire, acest gen de comportare mercantilă este uşor de apreciat. Îi face aproape umani.

– Minunat. Călătorim şaisprezece mii de ani-lumină şi nu reuşim decât să descoperim echivalentul local al Asociaţiei Negustorilor Kulu.

– Joshua, prioritatea este se înţelegi care este poziţia exactă a lui Quantook-LOU în cadrul structurii lor sociale, spuse Parker. După ce aflăm acest lucru, vom putea lua rapid o decizie. Cultura lor este dezvoltată pe alte coordonate decât cea a Tyrathca, deşi mă bucur să spun că elementele de bază ale comerţului rămân fundamentale.

– Da, îţi mulţumesc, domnule director. Se întrebă dacă el înţelegea cinismul. Voi fi onorat să îţi vizitez dominionul, îi spuse Joshua lui Quantook-LOU.

– Atunci, însoţiţi-ne. Vă vom ilumina.

Întregul grup de mosdva se întoarse practic la unison şi începu să alunece lin de-a lungul vegetaţiei. Joshua, care se considera foarte priceput la mişcări în condiţii de cădere liberă, se arătă fascinat de acea manevră. O asemenea mişcare presupunea mult cuplu şi inerţie,

iar membrele lor mijlocii exercitau probabil o presiune considerabilă asupra frunzişului. Iar acestea erau, probabil, mai rezistente decât păreau la prima vedere; cel care încearcă să smulgă un palmier terestru va reuşi doar să-l rupă în două.

Anulă aplicaţia takpad asupra tălpilor bocancilor şi porni rapid după ei. În cele din urmă, trişă, folosind jeturile de gaz rece ale pachetului de manevrare al armurii, apelând şi la urcarea pe o plantă, folosind-o ca pe o frânghie. Când ajunse în partea superioară a vegetaţiei, frunzişul făcea tot ce putea ca să îi îngreuneze înaintarea; dacă acesta se desfăcea pe mosdva, pentru el alcătuia reţele elastice. Descoperi că metoda cea mai bună era să rămână cu totul deasupra vârfurilor şi să întindă picioarele pentru a se propulsa. Senzorii tactili din mănuşi îl anunţară că vegetaţia era spongioasă, având însă o nervură solidă.

Dintre cei patru de pe *Lady Mac,* el era cel mai agil, deşi se chinuia pentru a ţine pasul cu Quantook-LOU. Iar mişcările sergentului erau dureros de urmărit; Ione nu se aventurase prea des în secţiunile cu zero *g* de pe *Seninătate.*

Mosdva încetiniră ritmul ca să observe înaintarea oamenilor, îngăduindu-le să îi ajungă din urmă.

– Nu zbori la fel de repede ca nava ta, căpitane Joshua Calvert, spuse Quantook-LOU.

– Specia noastră trăieşte pe planete. Suntem obişnuiţi cu medii în care atracţia gravitaţională este mare.

– Ştim despre planete. Mosdva au multe poveşti despre lumile Mastrit-PJ înainte ca expansiunea să le devoreze pe toate. Dar nu sunt imagini în fişierele din Tojolt-HI, mai ales după atât de mult timp. Acum sunt legende.

– Eu am multe imagini cu planete în nava mea. Aş dori să le dau în schimbul celor pe care le aveţi despre istoria Mastrit-PJ.

– Un prim schimb bun. Suntem norocoşi că am intrat în contact cu voi, căpitane Joshua Calvert.

Joshua rămăsese agăţat de o frunză, aşteptând ca sergentul să vină din urmă; îşi dădu seama că planta şerpuia uşor, deşi în interior nu exista o adiere suficient de puternică pentru a o mişca.

– Frunzele agită aerul pentru noi, îi explică Quantook-LOU când el aduse vorba despre mişcarea plantei.

Toate plantele de pe Tojolt-HI se legănau alene; de aceea fuseseră alese, iar selecţia atentă le îmbunătăţise respectiva abilitate. Aerul trebuia mişcat în spaţiile lipsite de atracţie gravitaţională, pentru a împiedica formarea pungilor de gaz, plăcute, dar letale deopotrivă pentru animale şi plante. Mosdva încă aveau ventilatoare mecanice şi conducte, dar ele erau mai curând sisteme secundare.

– Nu au ajuns chiar la nivelul edeniştilor, spuse Sarha.
– Se îndreaptă spre soluţii biologice, îi răspunse Ruben. Renunţă la mecanică.
– Nu se pot folosi exclusiv sisteme biologice, mai ales în acest mediu, este prea ostil.
– Şi sunt al naibii de puţine exemple de folosire a tehnicilor de inginerie genetică, spuse Samuel. Quantook-LOU ne-a zis că plantele au fost create. Polenizarea încrucişată a ajuns o artă aproape pierdută în societatea umană, adamistă sau edenistă. Va trebui să fim mai atenţi decât ne-am aşteptat, atât prin ceea ce spunem, cât şi prin ceea ce schimbăm cu ei. Societatea lor este statică şi supravieţuieşte perfect astfel. Schimbările, chiar şi sub forma conceptelor, ar putea fi dezastruoase pentru ea.
– Ori ar salva-o, spuse Sarha.
– De ce? Suntem singurele ameninţări cu care se confruntă.
Înaintară de-a lungul tubului, întâlnind tot mai mulţi mosdva. Toţi xenocii se opreau ca să se uite cum mergeau fiinţele umane, încet şi stângaci în comparaţie cu însoţitorii lor (Joshua prefera să nu-i numească escorte). Printre frunze apărură şi dispărură copii mosdva, care erau incredibil de agili. Ei se îngropau adânc sub vârfurile plantelor, făcând plonjoane elegante, şi apăreau pretutindeni, având grijă să se uite la oameni din toate unghiurile. Ca şi adulţii, purtau hamuri peste torsuri, în care aveau o multitudine de module electronice – însă niciunul dintre ei nu avea implanturi cibernetice.
Privind în jos, dincolo de mănuşile costumului, Joshua reuşi să vadă drept printre frunzele înşurubate ca un tirbuşon. Nu erau chiar atât de dese cum crezuse iniţial, fiind mai curând o plantaţie decât o junglă, ceea ce îi permise să înţeleagă cum era alcătuit tubul. Existau un înveliş exterior, secţiunea nervurată cu sticlă pe dinafară, şi un material compozit sau metal pe partea întunecată. O căptuşeală care la interior era o spirală foarte strânsă din ţeavă transparentă, prevăzută cu mici aperturi inelare de culoare arămie, din care creşteau plantele. Rădăcinile lor erau vizibile în interiorul ţevii. Spirala era plină cu un fluid opac şi oarecum gelatinos, care reducea strălucirea intensă a soarelui. Era presărată cu granule de culoare închisă şi cu un vârtej de bule minuscule, care îi arătau cât de repede era pompat acesta.
Spiralele conţineau apă sau compuşi hidrocarbonaţi, îi spuse Quantook-LOU când Joshua întrebă ce erau; circulaţia fluidului reprezenta baza întregii lor filosofii privind reciclarea. Căldura primită de la giganta roşie era transportată rapid către partea întunecată, unde era eliminată prin intermediul mecanismelor de schimb de

căldură, generând astfel şi electricitate. Numeroase specii de alge creşteau în interiorul diferitelor tipuri de fluide, absorbind materiile fecale ale mosdva şi transformându-le în substanţe nutritive pentru plante care, la rândul lor, întreţineau atmosfera. Grosimea conductelor în spirală (niciuna neavând un diametru mai mic de doi metri şi jumătate), însemna că masa de fluid acţiona şi ca protecţie excelentă faţă de radiaţiile stelare.

Li se arătară tuburi umede destinate plantelor arabile, care dădeau producţii mari. Tuburi vii, care erau secţionate de fâşii subţiri de ţesătură alb-argintie. Tuburi industriale, ale căror dispozitive de producţie erau înşirate de-a lungul axei, exact deasupra vârfurilor plantelor. („Condensul trebuie să fie un adevărat iad pentru ei”, spuse Oski auzind explicaţiile lui Quantook-LOU.) Tuburi publice uriaşe ticsite de mosdva.

După două ore, ajunseră în secţiunea rezervată pentru ceea ce programul de traducere denumi *clasa administrativă* a dominionului Anthi-CL. Joshua începu să creadă că era vorba de o societate structurată pe coordonate ierarhice strict aristocratice. Vegetaţia era mai bogată acolo, tehnologia mai puţin bătătoare la ochi. Tuburile personale radiau din braţele principale, mult mai substanţiale decât în secţiunile vii pe care le văzuseră mai devreme şi cu o densitate a populaţiei mai scăzută. Două treimi dintre cei care alcătuiau anturajul erau augmentaţi excesiv cu proteze cibernetice. Nu existau arme la vedere, însă oamenii socotiră la unison că aceia erau poliţişti/militari.

Quantook-LOU se opri într-o bulă spaţioasă dintr-un material transparent, joncţiunea a trei tuburi mai mici. Suprafaţa era o spirală de conductă punctată de componente hardware, însă acolo nu existau plante; şi, în afară de bule, lichidul era aproape limpede. Acest lucru oferea o privelişte neasemuită atât a părţii întunecate, cât şi a celei luminate de soare.

– Spaţiul meu personal, preciză Quantook-LOU.

Prin pereţii curbaţi, Joshua distinse petele înceţoşate ale nebuloasei. Conuri disipatoare cu margini tăioase alcătuiau un orizont apropiat, ciudat. Latura dinspre soare era o manta simplă şi uniformă de lumină roşie.

– Egalează tot ce am văzut aici, constată el.

– Ce-mi poţi spune despre lumea voastră, căpitane Joshua Calvert? Are privelişti care să se compare cu aceasta?

Schimbul de istorii începu. La îndemnul mosdva, Joshua, Samuel şi Oski se apucară să descrie continentele şi oceanele (concepte care trebuiră definite clar pentru mosdva – aceştia pierduseră din limbă până şi cuvintele pentru ele), şi continuară explicând cum oamenii

porniseră din Africa şi se răspândiseră pe Pământ după retragerea gheţarilor Epocii Glaciare. Cum se dezvoltase societatea tehnoindustrială. Poluarea intensă care modificase în rău ecologia planetară, dând naştere unei epoci în care navele zburaseră printre stele pentru a înfiinţa noi colonii. Cum Confederaţia îmbrăţişase sute de sisteme stelare şi cum comercianţii prosperaseră. Un rezumat generalizat şi colorat, golit de orice amănunte şi precizări temporale.

În schimb, mosdva le spuse lunga poveste a lui Mastrit-TJ: cum nici Tyrathca nu erau specia originală înzestrată cu raţiune de pe singura planetă care putea întreţine viaţa biologică. Ridbat fuseseră primii, cu o societate care înflorise cu peste un milion de ani în urmă. În afara legendelor transmise de la o generaţie la alta, se ştiau puţine despre ridbat, spuse Quantook-LOU, lucruri care deveneau din ce în ce mai deformate cu fiecare relatare. Aceia fuseseră adevăraţii monştri de pe Mastrit-PJ, fiare nesăţioase cu minţi diabolice. Cât trăiseră, se purtaseră necontenit războaie, două dintre ele escaladând într-un schimb de lovituri nucleare pe suprafaţa planetei. Civilizaţia lor regresase, de la o cultură tehnologică avansată, la barbarie primitivă în cel puţin trei rânduri. Nu se ştia dacă deţinuseră cunoştinţele necesare pentru a face zboruri stelare, pentru că nu exista nicio dovadă de activitate în afara planetei. Cea de-a patra şi ultima epocă industrială a ridbat fusese distrusă în cursul unui conflict termo-nuclear, concomitent cu folosirea de arme biologice care îi uciseseră pe toţi, împreună cu şaptezeci la sută din animalele de pe planetă.

Mosdva ajunseseră la un stadiu rudimentar de inteligenţă pe vremea când ridbat domniseră asupra planetei. Asta le făcuse să fie creaturi utile ca sclavi, care erau înmulţiţi pentru dexteritate, forţă şi pasivitate, în vreme ce trăsături precum curiozitatea sau opoziţia fuseseră reprimate în mod nemilos. În momentul în care ridbat se exterminau reciproc, mosdva deveniseră fiinţe deplin înzestrate cu raţiune. Deşi populaţia lor fusese drastic redusă de molimele care bântuiau, ei reuşiseră să supravieţuiască.

După ce ridbat dispăruseră, evoluţia mosdva a revenit pe coordonate mai tradiţionale. Atât cât se putea pe o planetă distrusă. Civilizaţia lor se dezvoltase foarte lent până să ajungă un întreg coerent. Cu resursele minerale epuizate, biosfera devastată şi zone moarte din cauza radioactivităţii extinse, Mastrit-PJ nu era un mediu potrivit care să dea naştere unor culturi bazate pe înaltă tehnologie, dar psihologia prevăzătoare a mosdva găsise soluţii. Deveniseră nomazi în perioada iernii nucleare care urmase dispariţiei ridbat, pendulând între zonele locuibile. Abia după retragerea gheţarilor,

jumătate de milion de ani mai târziu, mosdva au început să progreseze din nou.

Atinseseră un grad modest de industrializare. Întrucât nu mai rămăseseră rezerve subterane de ţiţei, nici cărbune sau gaze naturale, tehnologia lor se bazase pe conceptul sustenabilităţii, inofensivă şi în armonie cu ecosistemul. Deşi nu se opuseseră schimbării, modificările generate din interior fuseseră extrem de lente în a se manifesta. Progresele constante în domeniile teoretice ale ştiinţelor, precum fizica, astronomia şi matematica, nu erau acumulate pentru extrapolare tehnologică. Trăiau în ceea ce socoteau drept epocă de aur. După moştenirea îngrozitoare, stabilitatea era singurul ţel pe care îl urmăreau mai presus de orice. O astfel de dorinţă ar fi putut duce la o societate care să rivalizeze pe scara timpului cu epocile geologice.

Soarta a dat două lovituri amare acestei perspective. După dispariţia gheţarilor, Tyrathca, până atunci simple animale bovine de turmă, au început să participe la renaşterea evolutivă a Mastrit-PJ. Evoluţia lor până la stadiul de fiinţe înzestrate cu raţiune a durat mult, însă drumul lor spre ea a reflectat rezistenţa lor fizică, înaintând greu, dar inexorabil. Pe altă lume, lipsa lor totală de imaginaţie ar fi fost un impediment grav, dar nu şi acolo. Trăind pe planetă cu o specie atât de binevoitoare şi (deja) avansată precum mosdva, însemna că ei puteau avea acces la maşini şi concepte pe care ei înşişi nu le-ar fi putut realiza.

Din nefericire pentru mosdva, Tyrathca erau mai agresivi, trăsătură care provenea de la strămoşii lor de turmă şi de la disputele teritoriale care, la rândul lor, au dus la apariţia claselor de vasali, îndeosebi soldaţii. Cu tehnologia lor copiată, dimensiunile mai mari şi superioritatea numerică, aceştia deveniseră specia dominantă.

Acea situaţie putea însemna dispariţia pentru mosdva. Aşezările lor erau puse sub o presiune considerabilă din cauza expansiunii Tyrathca. Apoi astronomii au descoperit că steaua lor era pe cale să devină o gigantă roşie.

Pentru o rasă a cărei gândire funcţiona la un nivel abstract, ideea extincţiei sigure peste o mie trei sute de ani era devastatoare; pentru Tyrathca un asemenea lucru era de netolerat, având în vedere că ei socoteau acest fapt drept imediat. Supravieţuirea rasială a asigurat un element motivant unificator, care le-a permis să îşi consolideze dominaţia asupra planetei. Pentru a doua oară în existenţa lor, mosdva deveniseră efectiv sclavi. Întâi au fost folosiţi pentru a crea un plan prin care unii, dacă nu toţi Tyrathca, puteau supravieţui expansiunii stelei. Ei au născocit conceptul de arcă, singura soluţie

care să garanteze supravieţuirea supremă a rasei, şi asteroizi locuibili care să adăpostească populaţia care nu putea fi evacuată. În al doilea rând, ei au fost siliţi să implementeze planul.

Cu trupurile lor mai mici, dexteritatea lor deosebită şi inteligenţa lor superioară, ei au devenit astronauţi excelenţi – spre deosebire de Tyrathca. Priceperea tehnică a mosdva a fost adaptată şi utilizată pentru capturarea de asteroizi şi menţinerea lor pe orbită în jurul planetei Mastrit-PJ, unde aceştia au fost scobiţi şi transformaţi în arce. Faza de construcţie a arcelor a durat şapte secole, timp în care au fost construite şi lansate 1.037.

După aceea, cum instabilitatea crescândă a stelei distrugea ecologia fragilă a planetei, capacitatea masivă de producţie spaţială a Mastrit-PJ a fost folosită pentru transformarea asteroizilor în habitate. Asteroizii aleşi aveau orbite la mai bine de un sfert de miliard de kilometri de stea, ceea ce îi plasa în afara fotosferei în expansiune, aşa cum fusese ea anticipată. Întrucât acea operaţiune era mult mai uşoară decât transformarea asteroizilor în nave stelare gigantice, în două secole au fost create peste şapte mii de habitate. Spre deosebire de arce, care au fost luate imediat de către *Seninătate* până la umplerea lor, construirea de habitate pe asteroizi a fost un proces de creştere aproape exponenţial, întrucât noile habitate îşi foloseau capacitatea industrială pentru a pregăti alţi asteroizi.

La o mie de ani după demararea proiectului, planeta devenise nelocuibilă şi a fost abandonată complet.

Niciun mosdva nu a fost luat pe vreo arcă, deoarece navele au fost folosite exclusiv de Tyrathca. Imediat ce terminau de construit una, mosdva erau transferaţi pentru a o face pe următoarea.

Cu toate acestea, ei nu puteau fi excluşi de pe habitatele de pe asteroizi fără a se aplica o politică de genocid. Tyrathca i-au tolerat, ştiind că numărul lor creştea constant, necesitând un program permanent de construcţie. Şi cum situaţia exactă a expansiunii stelei era imposibil de cunoscut, ei aveau nevoie de capacităţile tehnice ale mosdva pentru a adapta habitatele de pe asteroizi la mediul fotosferei mereu în expansiune.

În timp ce steaua planetei Mastrit-PJ s-a extins, diametrul său s-a dovedit a fi mai mare decât se anticipase, la fel ca şi cantitatea de căldură radiată. A fost necesară construirea de sisteme de disipare a căldurii, mai mari pentru habitatele de pe asteroizi, iar asta foarte repede. Drept urmare, habitatele au devenit şi mai dependente de tehnologie, ceea ce a dus la un transfer treptat de putere politică. Doar născătorii Tyrathca erau capabili să desfăşoare activităţi semnificative, făcând castele de constructor, gospodină şi vasal

fermier să devină redundante. Casta soldaţilor era crescută doar pentru a-i ţine în frâu pe mosdva.

Revoluţia nu s-a petrecut dintr-odată, ci mai curând într-un mileniu, începând cu zece mii de ani în urmă. După expansiune, habitatele de pe asteroizi au format iniţial o grupare uninaţiune coerentă. Însă lipsa de masă sub forma asteroizilor nefolosiţi pentru minerit i-au silit pe Tyrathca să revină la starea lor originală de clanuri care se concurau. Întrucât numărul de asteroizi neutilizaţi scădea, s-au declanşat războaie pentru acapararea celor rămaşi. Fiecare habitat de pe asteroizi a revenit la o autonomie deplină.

După aceea, ascensiunea până la supremaţie a mosdva a fost inevitabilă. Ei controlau instalaţiile habitatelor, facilităţile industriale, o putere care, odată descoperită, le-a permis să dicteze propriile condiţii faţă de Tyrathca.

În cadrul noii ordini, habitatele de pe asteroizi s-au aliat politic şi fizic. În vreme ce s-a petrecut acest lucru, au fost aplicate noi concepte de proiectare, ceea ce a adus în prim-plan sustenabilitatea, vechiul principiu mosdva, care le-a permis să folosească la maximum resursele de masă din ce în ce mai sărăcăcioase. Au fost construite secţiuni de susţinere biotică în afara biosferelor supuse gravitaţiei. Acestea au fost mai întâi doar nişte înlocuitoare ale grilelor care ţineau laolaltă habitatele de pe asteroizi, tuburi de transfer şi transport, eliminându-se astfel nevoia costisitoare de ecluze şi nave. Însă având în vedere dispunerea membrelor favorabilă căţărării şi agilitatea lor firească, mosdva au constatat că s-au adaptat bine la mediul fără gravitaţie din interiorul habitatelor. Doar Tyrathca aveau nevoie de gravitaţie şi de tehnologia complexă adiacentă pentru a menţine biosferele rotative. La început au fost construite şi adăugate ciorchinilor, secţiunilor hidroponice şi industriale noi segmente cu cădere liberă, ceea ce a făcut ca tehnicienii lor să petreacă tot mai mult timp în medii fără gravitaţie. Au urmat curând secţiunile de locuit. A început epoca oraşelor-disc.

– Iar Tyrathca? întrebă Joshua. Mai sunt aici?

– Nu-i mai susţinem, spuse Quantook-LOU. Nu mai sunt stăpânii noştri.

– Vă felicităm că aţi scăpat de ei. Confederaţiei i-a fost întotdeauna greu să trateze cu ei.

– Dar sper că noi nu suntem atât de dificili. Iar dominionul Anthi-CL este la marginea Tojolt-HI. Asta ne face să avem mai multă masă, mai multă decât oricare alt dominion, astfel că suntem buni parteneri comerciali pentru tine, căpitane Joshua Calvert.

– De ce situarea la marginea Tojolt-CL vă face să fiţi mai bogaţi decât alte dominioane?

– Dar nu este evident? Toate navele trebuie să andocheze la margine. Toată masa curge pe la noi.

– A. Chestie clasică, spuse Ruben. Dominioanele de la margine sunt stăpâne pe porturile oraşului-disc, pot cere cât doresc pentru a permite trecerea mărfurilor pe la ele. Probabil că au un soi de alianţă politică pentru a stoarce dominioanele interne.

– O taxă minimă? întrebă Joshua.

– Cel mai probabil. Asta ne pune într-o poziţie favorabilă. Totul trece pe la ei; prin urmare, trebuie să aibă comunicaţii bune cu toate celelalte dominioane. Sigur vor putea să găsească un exemplar al fişierului-almanah, asta dacă el mai există undeva.

– Bine. Joshua îşi consultă funcţia de timp a nanonicelor neurale. Se aflau în oraşul-disc de nouă ore. Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, Quantook-LOU. Eu şi membrii echipajului am dori să ne întoarcem pe nava noastră. Am aflat informaţii suficiente pentru a vedea care sunt interesele fiecăruia, de aceea vom începe să analizăm ce dispozitive şi informaţii am adus cu noi, iar ele ne vor ajuta să realizăm cel mai benefic schimb pentru ambele părţi.

– Cum doreşti. Cât va dura procesul de analiză?

– Doar câteva ore. Abia aştept să revenim şi să începem adevăratele negocieri.

– Şi eu sper. Resursele noastre vor fi mobilizate pentru a corespunde solicitărilor voastre. Aş putea vizita nava voastră?

– Quantook-LOU, vei fi un oaspete de onoare.

Zece mosdva alcătuiră grupul care urma să îi conducă înapoi la MSV. Acesta nu fusese atins, însă Ashly şi Sarha, care îl monitorizaseră, anunţară că fusese bombardat de toţi senzorii activi posibili.

Imediat ce reveniră pe *Lady Mac* şi efectuară procedura de decontaminare, Joshua ordonă costumului IIS să se retragă şi scoase un oftat de uşurare când îşi simţi pielea expusă din nou la aer.

– Iisuse, credeam că acest Quantook-LOU va vorbi la nesfârşit despre minunatul lui popor. Oare mosdva nu dorm niciodată?

– Probabil că nu, spuse Parker. De regulă, somnul derivă dintr-un ciclu planetar cu zi şi noapte, iar ei nu mai au aşa ceva. Cred că au perioade de încetinire a activităţii, dar nu somn real.

– Ei, bine, asta e o slăbiciune pe care trebuie să o recunoaştem în faţa lor. Vreau să mănânc, şi un masaj cu gel, plus ceva timp în cocon, ca să dorm. Am avut parte de o zi lungă.

– Sunt de acord, spuse Syrinx. Sateliţii ELINT urmează să ajungă la distanţa operaţională, lucru ce ne va oferi informaţii utile în privinţa dominioanelor. Mai trebuie să evaluăm ce am auzit astăzi şi vreau ca toată lumea să fie odihnită la această discuţie. Ne revedem peste şase ore pentru a constata ce au descoperit sateliţii şi vom discuta despre etapa următoare.

Joshua reuşi să rămână trei ore în cocon, după care se trezi. Se uită la pereţii cabinei timp de un sfert de oră, după care îşi dădu seama că, dacă ar fi vrut să mai doarmă, ar fi fost nevoie să pună programul de somnolenţă în statut primar. Detesta să facă asta.

Când trecu de trapă înotând prin aer, Liol, Monica, Alkad şi Dahybi erau deja în mica bucătărie. Aceştia se uitară cu diferite grade de înţelegere la el, la care el răspunse cu tristeţe.

– Am discutat cu Syrinx şi Cacus, spuse Monica. Ridică din umeri spre Joshua; acesta se oprise din acţiunea de umplere a săculeţului de cafea de la duza de apă şi ridicase o sprânceană. Nu numai noi suntem neliniştiţi. În orice caz, au localizat alte şapte oraşe-disc.

Joshua datavizǎ computerul de zbor pentru a primi o legătură generală de comunicaţie şi salută echipajul lui *Oenone.*

– Imperiul mosdva pare foarte extins, spuse Syrinx. Judecând după distribuţia oraşelor-disc pe care am constatat-o până acum, estimările făcute anterior trebuie revizuite. E destul de normal ca mai întâi să credem că există şapte mii de habitate-asteroid. Kempster şi Renato au scanat mai departe de fotosferă. Deocamdată nu au localizat nicio bucată de rocă în interiorul eclipticii de douăzeci de grade. Quantook-LOU nu a minţit când a spus că după expansiunea stelară s-a purtat o luptă disperată pentru masă. Fiecare gram pare să fi fost incorporat în oraşele-disc.

– Quantook-LOU nu a vorbit de luptă, replică Joshua. Ci despre războaie, la plural.

– Pentru care a dat vina pe Tyrathca, spuse Alkad.

Joshua se uită spre fiziciana mereu posomorâtă.

Ea nu vorbea mult, dar comentariile ei erau de obicei foarte pertinente.

– Crezi că mosdva au preluat controlul înainte de asta?

– Nu avem cum să ştim precis care este istoria sistemului acestei stele, dar cred că mosdva au declanşat revolta chiar după faza de expansiune a ei. Asta s-a întâmplat în momentul în care Tyrathca depindeau în totalitate de ei. Tot ce ni s-a spus tinde să îi descrie pe mosdva într-o lumină neobişnuit de generoasă. Un popor oprimat care luptă să îşi recâştige libertatea pierdută de mult? Ia mai lasă-mă. Istoria este întotdeauna scrisă de băieţii buni.

– Şi eu am înfrumuseţat unele dintre trăsăturile care ne fac mai simpatici, contracară Joshua. Asta e natura umană.

– Ar fi trebuit să plasezi în spaţiul din biroul lui Quantook-LOU nişte microfoane nanonice, spuse Liol. Tare mult aş vrea să aud ce se vorbeşte acolo acum.

– Riscul era prea mare, zise Monica. Dacă le-ar fi descoperit, în cel mai rău caz ar fi interpretat asta drept un act de ostilitate, şi chiar dacă ar fi acţionat cu diplomaţie, le-am fi furnizat pe tavă o întreagă tehnologie.

– Nu cred că asta ridică probleme care să ne îngrijoreze, spuse Liol. Confederaţia nu riscă să fie invadată de mosdva, trebuie să ne facem griji din cauza Tyrathca.

– De ajuns, interveni Joshua. Se răsuci pentru a-i face loc lui Ashly, somnoros şi nebărbierit, care apăruse în bucătărie. Uitaţi, ne-am trezit aproape toţi, aşa că ar fi mai bine să hotărâm ce trebuie să facem în continuare.

Înainte de începerea şedinţei se mai făcu o descoperire. Joshua tocmai termina de mâncat dejunul, când Beaulieu datavază un scurt mesaj prin care solicita accesul la suita de senzori ai navei.

– Am localizat o navă mosdva, spuse cosmonikul.

– În sfârşit, zise nerăbdător Liol.

Închise ochii şi accesă imaginea.

Beaulieu nu activase niciun program de îmbunătăţire vizuală pentru a contracara nuanţa de roşu. Joshua nu distinse decât o formă mare şi sclipitoare alunecând spre un rendez-vous cu Tojolt-HI – aceeaşi configuraţie ca şi nava deja andocată pe margine. Cinci globuri uriaşe grupate în jurul unităţii de propulsie şi al căuşului. Cu diferenţa că aceste globuri străluceau într-un alb-violet puternic, mai pătrunzător decât fotosfera.

– A ieşit la suprafaţă acum douăzeci de minute, datavază Beaulieu.

Cosmonikul reluă înregistrarea. Senzorii de pe *Lady Mac* detectaseră o anomalie magnetică în interiorul fotosferei, lată de sute de kilometri, ale cărei linii de flux se răsuceau într-un tipar dens ca nodul din trunchiul unui copac. Însă se deplasa cu o viteză mai mare decât cea orbitală şi se mărea continuu. Senzorii vizuali începură să o urmărească, înfăţişând ceaţa stacojie nesfârşită. La început era netulburată precum negura de pe mare în zori, apoi imposibilul se petrecu, şi dâre lungi de umbră apărură valuri-valuri peste imagine. În gaz apăreau falduri, ceva aflat dedesubt agita atomii de hidrogen produşi de foc, creând curenţi turbionari în anvelopa calmă. O pată strălucitoare de lumină albă începu să strălucească prin plasma roşie. Nava se ridică lin şi elegant prin straturile exterioare ale fotosferei, cu

căuşul în faţă, împingând cu botul un uriaş val de ioni luminoşi. Fiecare dintre cele cinci globuri strălucea la fel de intens ca şi steaua pitică albă, radiind în jur cantităţi enorme de energie electromagnetică şi termică. Corone groase de culoare stacojie cădeau în avalanşă de pe buza căuşului, răsucindu-se înapoi în corpul gigantei roşii. Restul nimbusului fu aspirat în pâlnia navei, devenind tot mai strălucitor pe măsură ce înainta, până când se mistui în flacăra de un alb orbitor ce era aprinsă la admisie.

– Globurile s-au mai stins de când a ieşit la suprafaţă, spuse Beaulieu. Temperatura lor exterioară scade în mod constant.

– Se pare că ai avut dreptate când ai presupus că e vorba despre o navă-cupă-de-soare, Josh, spuse Liol binedispus. După ce au consumat toţi asteroizii, de acolo îşi obţin masa. Închipuie-ţi aşa ceva, să faci minerit în soare.

– Tehnologia panourilor de termopurjare este al naibii de impresionantă, zise Sarha. Sigur e superioară faţă de orice avem noi. Să degajezi căldură cât eşti în interiorul unei stele. Dumnezeule!

– Comprimarea şi condensarea hidrogenului din fotosferă într-o stare gazoasă stabilă nu ar putea genera atât de multă căldură, spuse Alkad. Cred că o fuzionează, o ard până rezultă heliu, poate chiar doar carbon.

– Iisuse, cred că sunt disperaţi că nu au masă.

– Limita fierului, gândi Joshua cu voce tare. Nu poţi fuziona atomi dincolo de fier dacă nu ai energie suficientă. Orice altă reacţie până la acel element generează energie.

– Asta e relevant? întrebă Liol.

– Nu ştiu sigur. Dar face ca fierul să fie echivalent cu aurul. Nu ar strica să ştim ce apreciază ei mai mult. Cred că au epuizat rezervele de transfier.

– Faptul că au recurs la această metodă extraordinară ne dă un avantaj considerabil, spuse Samuel. În structura oraşului-disc am văzut puţine dovezi de compuşi moleculari sintetizaţi. Ştiinţa materialelor pe care o deţinem le va permite să exploateze masa mult mai eficient decât în prezent. Orice inovaţie pe care le-o oferim are potenţialul de a aduce mari schimbări pentru ei.

– Asta trebuie să decidem, spuse Syrinx. Liol, sateliţii ELINT au revelat ceva ce ne-ar putea fi de ajutor?

– Nu tocmai. Au rămas pe o poziţie fixă la o mie de kilometri deasupra laturii întunecate, ceea ce le oferă o ascunzătoare excelentă. Este, în mare măsură, ceea ce am observat când am sosit aici. Trenuri care se deplasau şi în rest foarte puţine lucruri. Apropo, am recepţionat informaţii privind două orificii atmosferice care arată

urât. Probabil că s-au fracturat tuburile. În fluxul de gaze erau cadavre.

– Probabil că duc o bătălie permanentă de întreţinere împotriva oboselii materialelor structurale, spuse Oxley. Suprafaţa acoperită este enormă.

– Totul e relativ, spuse Sarha. Există o sumedenie de mosdva care să se ocupe de asta.

– Mă întreb cât de interdependente sunt dominioanele, interveni Parker. În ciuda celor spuse de Quantook-LOU despre faptul că negociază dur pentru mărfurile şi masa pe care Anthi-CL le trimite către dominioanele din interior, trebuie să aibă grijă să asigure o aprovizionare constantă. Fără materiale noi, tuburile se deteriorează. Îmi imaginez că dominioanele din interior ar reacţiona puternic la o asemenea ameninţare.

– Ni s-a confirmat că există opt zone moarte pe Tojolt-HI, zise Beaulieu. Ele reprezintă mai puţin de treisprezece la sută din total.

– Atât de mult? Asta ar indica o societate în declin, poate chiar decadentă.

– S-ar putea ca dominioanele individuale să se prăbuşească, spuse Ruben. Însă, în ansamblu, societatea lor rămâne intactă. Să privim lucrurile în faţă, Confederaţia a populat lumi care nu prosperă cu adevărat, însă unele dintre culturile noastre sunt foarte active. Şi mi se pare semnificativ că niciuna dintre secţiunile de pe margine nu este moartă.

– În rest, sursa principală de activitate externă se află în jurul secţiunilor moarte, zise Liol. Ea pare să se refere la lucrările majore de reparaţii şi reconstrucţie. Acele dominioane sigur nu sunt decadente, se extind pe teritoriul foştilor vecini.

– Sunt de acord că, din punct de vedere social, se compară cu noi, admise Syrinx. De aceea, pe baza acestei presupuneri, le oferim tehnologia TTZ?

– În schimbul unui almanah vechi de zece mii de ani? întrebă Joshua. Cred că glumeşti. Quantook-LOU e inteligent, îşi va da seama că e ceva în neregulă cu o asemenea ofertă. Aş sugera să iniţiem un schimb de date şi de evidenţe astronomice împreună cu un contract comercial pe care îl putem încheia. La urma urmelor, ei nu au văzut ceea ce se află dincolo de nebuloasă. Dacă le oferim capacitatea de a se desprinde de spaţiul dominat de Tyrathca, vor trebui să ştie ce este acolo.

– Ţi-am spuse eu, făcu Ashley. TTZ nu este o soluţie.

– Nu e pentru proletari, zise Liol. Însă conducătorii pot să ia tehnologia pentru familiile, clanurile ori pentru susţinătorii oricărei cauze care îi animă. Şi noi trebuie să tratăm cu conducătorii.

– Aceasta ar trebui să fie moştenirea pe care o lăsăm la plecarea de aici? întrebă încet Peter Adul. Prilejul pentru un conflict interstelar şi certuri interne?

– Mai lasă-mă cu morala, spuse Liol. Mai ales tu. Nu ne putem permite o astfel de etică. Acum specia noastră e în cumpănă. Sunt pregătit să fac orice pentru salvarea ei.

– Dacă, aşa cum se intenţionează, îl vom ruga pe acest zeu să ne ajute, poate c-ar trebui să analizezi cât de demni suntem să apărem în faţa lui în situaţia în care urmezi o asemenea cale.

– Dar dacă el consideră că distrugerea duşmanilor noştri ar fi o acţiune corectă? Îi atribui trăsături foarte umane. Tyrathca nu au făcut asta.

– Aşa este, spuse Dahybi. Acum, când ştim de ce Tyrathca au reuşit să ajungă unde sunt fără pic de imaginaţie, cum se reflectă asta în modul în care îl analizăm pe Zeul Adormit?

– Foarte puţin, din păcate, răspunse Kempster. Din câte am aflat despre ei, aş spune că Zeul Adormit s-a revelat Tyrathca de pe Swantic-LI, dar nu au înţeles ce naiba era el. Numindu-l Zeu, au fost atât de sinceri cum numai ei puteau să fie. Cea mai simplă traducere este similară cu a noastră: ceva atât de puternic, încât este incomprehensibil.

– Cât de mult s-ar schimba societatea oraşelor-disc dacă ar avea TTZ? întrebă Syrinx.

– În mod considerabil, spuse Parker. Aşa cum a arătat Samuel, prin simpla noastră prezenţă aici, am şi făcut-o. Le-am arătat celor de pe Tojolt-HI că este posibilă ocolirea spaţiului Tyrathca. Întrucât această specie are un intelect care nu se deosebeşte de al nostru, trebuie să presupunem că ei vor adopta în cele din urmă metoda. De fapt, asta ne oferă control asupra momentului, nimic mai mult. Şi permiţându-le accesul la TTZ, putem genera bunăvoinţă măcar în rândul unei facţiuni a unei rase foarte vechi şi versatile. Eu spun că trebuie să depunem toate eforturile pentru a ni-i face prieteni pe mosdva. La o adică, nu ştim dacă TTZ sau câmpul de distorsiune folosit de şoimii-de-vid reprezintă ultimul răcnet în privinţa călătoriilor interstelare, pentru că abilitatea kiintilor de a se teleporta ne-a învăţat asta.

– Alte propuneri? întrebă Syrinx.

– Până acum, sunt patru, spuse Samuel. Putem încerca să obţinem almanahul printr-un schimb comercial. Putem folosi forţa. Făcu o pauză şi zâmbi cu un aer de scuză, moment în care colegii lui edenişti

îşi arătară dezaprobarea. Îmi pare rău, zise el. Dar avem această posibilitate, prin urmare, ar trebui să o examinăm. Armamentul nostru sigur este superior, iar capacităţile noastre electronice şi de software vor putea să extragă informaţii din miezurile lor de memorie.

– Asta trebuie să fie soluţia extremă, spuse Syrinx.

– Absolut, aprobă Joshua cu hotărâre. Această cultură luptă pentru masa disponibilă pe o scară pe care nu am mai cunoscut-o până acum. S-ar putea să nu deţină arme sofisticate în comparaţie cu ale noastre, dar în cantităţi enorme, iar *Lady Mac* se află în prima linie. Care sunt celelalte două soluţii?

– În cazul în care Quantook-LOU nu vrea să coopereze, trebuie să găsim un dominion care să ne ajute. Nu ne lipsesc opţiunile. Ultima dintre ele este o variantă a precedentei, plecăm imediat şi găsim o colonie Tyrathca.

– Am stabilit un nivel rezonabil de contact cu Quantook-LOU şi dominionul Anthi-CL, spuse Sarha. Cred că trebuie să insistăm. Nu uitaţi că şi timpul este un factor esenţial şi că am venit aici ca să nu fim obligaţi să tratăm cu Tyrathca.

– Prea bine, acceptă Syrinx. Deocamdată vom urma tactica lui Joshua. Încheiem un contract comercial important şi anexăm datele almanahului ca înţelegere subsidiară.

*

Joshua fu însoţit de aceiaşi oameni când reveni în oraşul-disc. De astă dată fură conduşi direct în bula personală din sticlă a lui Quantook-LOU.

– Aţi găsit articole de negociere pe nava voastră, căpitane Joshua Calvert? întrebă mosdva.

– Aşa cred, spuse Joshua.

Se uită în jur la încăperea translucidă cu multitudinea ei de maşinării necunoscute, uşor neliniştitoare. Ceva se schimbase. Nanonicele lui neurale rulară o verificare comparativă cu fişierul de memorie vizuală.

– Nu ştiu dacă e relevant, le zise el membrilor echipajului prin legătura de afinitate, dar unele piese de hardware prinse de conducte diferă faţă de ce am văzut data trecută.

– Le-am remarcat şi noi, îi răspunse Liol.

– Are cineva idee ce ar putea fi?

– Nu recepţionez nicio emisie de senzori, spuse Oski. Dar prezintă câmpuri magnetice puternice, deci există componente electronice active în ele.

– Arme cu fascicul?

– Nu ştiu sigur. Nu văd la niciuna dintre ele ceva asemănător unei ţevi, iar câmpul magnetic nu corespunde unei celule de putere. Eu cred mai curând că au reconstruit toată camera, transformând-o într-un scaner cu rezonanţă magnetică: dacă au detectori cuantum de interfaţă suficient de sensibili, asta le va permite probabil să vadă în interiorul armurilor noastre.

– Serios?

– Nu. Ecranarea costumului va bloca acest lucru. Însă e o încercare frumoasă.

– Ai examinat procesorul pe care ţi l-am dat? îl întrebă Joshua pe Quantook-LOU.

– A fost testat. Ideea voastră este radicală. Credem că îl putem copia.

– Pot oferi procesoare mai avansate decât acela. Pe de altă parte, avem celule de stocare a energiei care funcţionează la niveluri de densitate foarte înalte. Formula pentru lanţuri moleculare de superrezistenţă, care v-ar fi foarte utile, având în vedere lipsa de masă.

– Interesant. Şi ce vreţi în schimb?

– Am văzut nava voastră revenind dinspre soare. Tehnologia de purjare termică ne-ar fi foarte utilă.

Negocierile debutară bine, iar Joshua şi Quantook-LOU derulară liste de metode tehnologice şi de fabricaţie. Problema era încercarea de a le echilibra: cristalul optic de memorie valora mai mult decât un strat-membrană care putea proteja suprafeţele metalice împotriva ablaţiunii exercitate de vid? Un proces de filtrare cu carbon şi consum energetic redus era la paritate cu magneţii ultraputernici?

În timp ce discutau, Oski continuă să monitorizeze noile module de hardware. Câmpurile magnetice pe care le emiteau acestea se modificau constant, baleind prin camera translucidă în valuri. Niciunul dintre ele nu reuşi să le străpungă costumele. În schimb, senzorii ei recepţionau tiparele de rezonanţă pe care le generau în interiorul mosdva. Treptat, alcătui o imagine tridimensională a structurii lor interne, plăci triunghiulare de oase şi organe misterioase. Era o ironie amuzantă, simţi ea. După patruzeci de minute, câmpurile magnetice fură decuplate.

Liol acorda puţină atenţie negocierilor. El şi Beaulieu erau preocupaţi să revizuiască datele pe care le primeau de la sateliţii ELINT. Acum, când aceştia aveau subrutinele de observare personalizate corespunzător, puteau detecta o activitate intensă pe partea întunecată a oraşului-disc. Trenurile circulau pretutindeni, urmând un model generalizat şi simplu. Vagoanele-cisternă de mari

dimensiuni intrau dinspre margine, descărcându-şi încărcătura la modulele industriale, apoi, imediat ce se goleau, se întorceau şi porneau direct spre margine. Trenurile de mărfuri, cele încărcate cu articole produse în modulele industriale, mergeau în toate direcţiile. Liol şi Beaulieu începură să creadă că ele erau caravane comerciale independente, făcând permanent turul dominioanelor. Un lucru despre care Joshua nu se interesase era dacă mosdva aveau monedă ori dacă totul era obiect de troc.

– Încă o gură de aerisire, comentă Beaulieu. E doar la şaptezeci de kilometri de locul în care se află căpitanul.

– Iisuse Hristoase, e a treia în dimineaţa asta. Liol ordonă satelitului celui mai apropiat să se concentreze asupra jetului. Bule de lichid oscilau în mijlocul gazului care ţâşnea spre nebuloasă. Forme de culoarea abanosului, radiind puternic în infraroşii, se agitau în interior, iar mişcările lor se stingeau pe măsură ce se îndepărtau de partea întunecată. Ar fi trebuit să aibă o integritate structurală mai bună după atâta vreme. Restul lucrurilor pe care le fac par să funcţioneze foarte bine. Nu mi-ar plăcea să trăiesc pândit de o asemenea ameninţare, e mai rău decât să construieşti o casă pe versantul unui vulcan. Subconştientul lui nu-i permise să abandoneze ideea; era ceva ciudat în privinţa frecvenţei cu care se produceau avariile tuburilor. Hei, băieţi, dacă suferă daune structurale în ritmul ăsta, întregul oraş-disc va fi distrus peste şapte ani. Şi am inclus în calcul o serie de toleranţe foarte generoase legate de reconstrucţie.

– Atunci înseamnă că ai greşit undeva, spuse Kempster.

– Probabil, ori evenimentul la care asistăm nu este normal.

– Încă o breşă, strigă Beaulieu. Aceeaşi reţea de mai devreme, la mai puţin de o sută de metri.

Pe puntea navei *Oenone,* Syrinx se uită alarmată la Ruben.

– Accesează toate înregistrările vizuale de la sateliţii ELINT, îi ceru ea. Vezi ce fel de activitate s-a desfăşurat în zonele cu pierderi de gaz înainte de evenimentul actual.

Ruben, Oxley şi Serina dădură aprobator din cap în acelaşi timp. Minţile lor se contopiră cu procesoarele bitek de memorie care guvernau sateliţii.

– Să-i spunem lui Joshua? întrebă Ashly.

– Încă nu, replică Syrinx. Nu vreau să se alarmeze. Să vedem dacă putem descoperi mai întâi cauza.

La o oră după începerea negocierilor, Joshua şi Quantook-LOU finalizaseră o listă de douăzeci de articole pe care aveau să le schimbe între ei. Era vorba în principal de informaţii, formatate la standardele digitale utilizate de mosdva, cu o mostră fizică pentru

fiecare, pentru a se demonstra că respectivul concept nu era doar o minciună gogonată.

– Acum aş vrea să trecem la date pure, spuse Joshua. Ne interesează istoria voastră, în măsura în care vreţi să ne-o puneţi la dispoziţie; observaţii astronomice, îndeosebi cele legate de expansiunea soarelui; orice lucrări culturale importante; matematică; biochimie; structura biologică a plantelor. Iar dacă doriţi, şi altele.

– De aceea aţi venit până aici? îl întrebă Quantook-LOU.

– Nu înţeleg.

– V-aţi aventurat ocolind nebuloasa, şaisprezece mii de ani-lumină, după spusele tale. Zici că aţi venit pur şi simplu să faceţi comerţ, lucru pe care nu îl cred. Nu se poate desfăşura comerţ la un volum considerabil, deoarece distanţa este prea mare. Va mai fi nevoie probabil de cel mult două sau trei vizite ale unor nave ca a voastră pentru a şterge toate diferenţele dintre noi. Tehnologia voastră este atât de avansată, încât nici măcar nu putem scana prin costumele spaţiale ca să verificăm dacă sunteţi ceea ce susţineţi, iar asta ne sugerează că puteţi copia fără ajutorul nostru orice maşină pe care o vedeţi aici. De fapt, ne faceţi multe daruri. Cu toate acestea, nu sunteţi animaţi de altruism, doar vă prefaceţi că sunteţi aici pentru a face comerţ. Perseveraţi în efortul de a obţine informaţii de la noi. Prin urmare, vă întrebăm, care este motivul real pentru care aţi venit pe steaua aceasta?

– Of, Iisuse! se tângui Joshua prin legătura de comunicaţii sigure. Nu sunt deloc atât de isteţ pe cât am crezut.

– S-ar părea că niciunul dintre noi nu este, spuse Syrinx. La naiba, ne-a înţeles strategia.

– În sine, asta este o informaţie utilă, spuse Ruben.

– De ce?

– În Anthi-CL totul este evaluat în funcţie de resurse. Quantook-LOU controlează distribuţia lor, ceea ce îl face să fie liderul dominionului şi, pe de altă parte, este un negociator şi un diplomat dur. Dacă acestea sunt trăsăturile care îl fac un bun conducător, atunci asta confirmă nivelul de competiţie care există între dominioane. S-ar putea să mai avem un uşor avantaj. Acum, că s-a spus lucrurilor pe nume, sugerez să joci cinstit, Joshua. Zi-i ce dorim. Cinstiţi să fim, ce avem de pierdut în acest moment?

Joshua respiră adânc. În ciuda rezumatului incontestabil făcut de Ruben, nu se îndura să joace rezultatul misiunii pe cartea generozităţii unui xenoc. Mai ales că practic i se confirmase că mosdva nu le spuseseră nimic despre istoria Mastrit-PJ şi nici despre propria lor natură.

– Te felicit, Quantook-LOU, începu el. Aceasta este o deducţie admirabilă la care ai ajuns după atât de puţine informaţii. Deşi nu este în întregime corectă. Voi obţine un profit considerabil când voi introduce unele dintre realizările voastre tehnologice în cadrul Confederaţiei.

– De ce ai venit aici?

– Din cauza Tyrathca. Vrem să ştim unde sunt, cum se extinde influenţa lor şi cât de mulţi sunt.

– De ce?

– Pentru moment, Confederaţia coexistă cu ei. Conducătorii noştri cred că situaţia nu poate dura la nesfârşit. Ştim că au supus specii întregi când s-au răspândit de la o stea la alta, fie luându-i în sclavie, cum au procedat cu voi, fie exterminându-le. Am fost norocoşi că tehnologia noastră este superioară şi nu ne-au ameninţat la prima întâlnire cu ei. Însă ei deţin deja sistemul nostru de propulsie. Conflictul este inevitabil dacă vor continua să se extindă. Şi orice extindere trebuie să fie spre exterior, prin lumile noastre. Dacă le-am afla anvergura, în vreme ce navele noastre rămân superioare, am putea pune capăt unei asemenea ameninţări.

– Dar ce sistem de propulsie aveţi? Cât de rapid se pot deplasa navele voastre?

– Ele pot efectua salturi instantanee între sistemele stelare.

Reacţia lui Quantook-LOU îl convinse pe Joshua să îl clasifice între fiinţele umane, ori pe aproape, întrucât nu era mare diferenţă. Xenocul scoase un ţipăt ascuţit, iar membrele din faţă şi cele de la mijloc loviră rapid partea frontală a torsului.

– Sunt fericit că nu am ouă în pungă, spuse Quantook-LOU după ce se linişti. Sigur le-aş fi spart.

Marsupial? se întrebă Joshua.

– Îţi dai seama ce ai pe navă, căpitane Joshua Calvert? Eşti salvarea noastră. Ne considerăm întemniţaţi, rotindu-ne în jurul acestei stele muribunde, înconjuraţi de duşmani, fără şansa de a scăpa de aici, aşa cum au făcut ei. Nu se mai poate.

– Să înţeleg că ai dori să achiziţionezi tehnologia de propulsie?

– Da. Mai presus de orice. Ne vom alătura Confederaţiei voastre. Aţi văzut câţi suntem şi ce capacităţi avem. Chiar cu resursele noastre limitate, suntem mulţi şi puternici. Putem construi milioane de nave de luptă, o sută de milioane, şi le vom echipa cu sistemul vostru de propulsie. Tyrathca sunt lenţi şi proşti, nu ne vor egala niciodată. Împreună, putem porni o cruciadă pentru a scăpa galaxia de răul pe care îl reprezintă.

– Uf, Iisuse Hristoase, exclamă Joshua pe legătura de comunicaţii. Din ce în ce mai bine. O să dezlănţuim un genocid cosmic dacă mosdva vor obţine vreodată tehnologia TTZ. Şi am sentimentul că noi patru nu vom fi lăsaţi să ne întoarcem pe *Lady Mac* decât după ce Quantook-LOU obţine datele de care are nevoie.

– Putem ţâşni prin bulă, spuse Samuel. Ieşim şi aşteptăm în structură până vine *Lady Mac* să ne recupereze.

– Nu e chiar atât de stresant, spuse Liol. Dă-i schema unei maşini de fabricat îngheţată de lux, cu arome, dacă vrei. Nu-şi va da seama care e diferenţa decât după ce vom ajunge departe.

– Aşa-mi placi, frate.

– Acum ai însă alte necazuri. Credem că între dominioane se desfăşoară un conflict armat. Numărul de scurgeri de gaze a căpătat proporţii epidemice.

– Al dracu' de minunat. Joshua scană din nou bula. Nu ar fi fost greu de străpuns pentru a ajunge afară. Şi nu văzuse niciun mosdva în costum spaţial. Deocamdată. Sunt pregătit să îţi ofer sistemul nostru de propulsie. În schimb, trebuie să primesc toate informaţiile privind navele Tyrathca şi stelele pe care le-au colonizat. Acest lucru nu e negociabil. Au transmis mesaje spre steaua voastră mii de ani. Vreau mesajele lor şi sistemul de coordonate spaţiale pe care l-au folosit. Asigură-mi aceste informaţii, şi vei avea toată libertatea de a cutreiera prin galaxie.

– Va fi greu să obţin asemenea informaţii. Dominionul Anthi-CL nu păstrează multe fişiere Tyrathca atât de vechi.

– Poate că alte dominioane au ceea ce-mi doresc.

Senzorii de costum ai lui Joshua recepţionară mişcările agitate ale celorlalţi şapte mosdva din bula în care se aflau.

– Nu vei trata cu alte dominioane, spuse Quantook-LOU.

– Atunci află unde sunt păstrate informaţiile de care am nevoie şi negociază pentru ele.

– Voi examina posibilitatea.

Quantook-LOU îşi folosi un membru mijlociu pentru a prinde o margine a conductei de suprafaţa bulei. Cinci dintre modulele electronice de pe hamul lui scoaseră cabluri argintii şi subţiri. Capetele lor se răsuciră orbeşte în jur şi începură să şerpuiască prin aer zvârcolindu-se şi îndreptându-se către una dintre unităţile electronice fixate de reţeaua de conducte. Se cuplară singure în diferite prize, iar tiparul luminilor de pe suprafaţa aparatului se modifică rapid.

– Primitiv, dar eficient, comentă Ruben. Mă întreb cât de departe merge tehnologia lor de interfaţă neurală.

– Căpitane, strigă Beaulieu. Vedem ceea ce par a fi mişcări de trupe în jurul dominionului Anthi-CL.

– Îţi baţi joc de mine.

– Mosdva în costume spaţiale se furişează de-a lungul structurii de pe faţa întunecată. Nu au asupra lor echipamente de întreţinere sau de fabricaţie. Şi sunt foarte agili.

Joshua nici nu îndrăzni să întrebe câţi erau.

– Sarha, treci pe statut de pregătire zbor, te rog. Dacă va fi nevoie, trebuie să acţionăm rapid.

– Confirmat.

– Cât aşteptăm? întrebă Oski.

– Să-i acordăm lui Quantook-LOU încă cincisprezece minute. După aceea, plecăm.

Însă mosdva se agitară doar două minute. Trei dintre cele cinci cabluri se decuplară şi se răsuciră înapoi în modulele de pe ham.

– Dominionul Anthi-CL are cinci fişiere referitoare la informaţiile pe care le doreşti.

Joshua ridică un bloc de comunicaţii.

– Transmite-le aici, ca să vedem dacă sunt suficiente.

– Voi oferi doar indicele. Dacă este ceea ce vrei, trebuie să discutăm cum încheiem schimbul.

– De acord.

Nanonicele lui neurale monitorizară scurtul flux de date din electronicele încăperii-bulă în blocul lui. Syrinx şi oamenii de pe *Oenone* examinară datele cu înfrigurare.

– Ne pare rău, Joshua, spuse ea. Astea sunt doar mesaje transmise de arce. Actualizări standard privind modul cum decurg voiajele. Nu e nimic interesant în ele.

– Vreun mesaj trimis de la Swantic-LI?

– Nu, n-am avut nici măcar atâta noroc.

– Informaţiile nu ne folosesc, îi spuse Joshua lui Quantook-LOU.

– Altele nu avem.

– Doar cinci fişiere, în tot Tojolt-HI? Trebuie să mai existe.

– Nu.

– Poate celelalte dominioane nu-ţi permit accesul la bazele lor de date. De aceea sunteţi în război?

– Voi aţi adus asta asupra noastră. Din cauza voastră vom muri. Dă-mi sistemul de propulsie. Pune capăt suferinţelor noastre. Specia voastră nu poate dovedi compasiune?

– Trebuie să primesc acele informaţii.

– Acum nu are nicio importanţă unde trăiesc Tyrathca, ce planete au colonizat. Dacă vom avea sistemul vostru de propulsie, nu vă vor mai ameninţa. Vă veţi fi îndeplinit misiunea.

– Nu dau sistemul de propulsie dacă nu primesc informaţii în schimb. Dacă tu nu poţi să mi le furnizezi, voi găsi alt dominion care mi le va da.

– Nu poţi trata cu alt dominion.

– Quantook-LOU, nu vreau ca asocierea noastră să se încheie cu ameninţări. Te rog să-mi găseşti acele informaţii. Sunt convins că o alianţă cu alt dominion reprezintă un preţ mic pentru libertatea tuturor mosdva.

– Există un loc pe Tojolt-HI, spuse Quantook-LOU. Informaţiile pe care le vrei s-ar putea afla acolo.

– Excelent. Atunci, conectează-te şi fă târgul. Anthi-CL a obţinut suficientă tehnologie pentru a cumpăra alt dominion.

– Acest loc nu mai are legături cu alte dominioane. Le-am respins de mult.

– În regulă, atunci e momentul să ne luăm rămas-bun. Ne vom duce să accesăm direct fişierele.

– Nu te pot duce peste graniţele noastre. Nu mai ştiu care dintre aliaţii noştri ne-a rămas credincios. S-ar putea ca trenului nostru să nu i se permită trecerea.

– Ai uitat? Te-am invitat deja să-mi vizitezi nava. Vom zbura. E mai rapid aşa.

*

Valiskul continua să se prăbuşească prin continuumul întunecat. Nebuloasa de culoarea abanosului licărea, aruncând săgeţi slabe de fosforescenţă, iluminând exteriorul uriaşului habitat cu strălucirea pierită de luminiscenţă ce reuşea să străbată. În cazul în care acolo, în exterior, ar fi existat cineva care să se sinchisească, el ar fi fost întristat de felul în care se degradase. Grinzile şi panourile spaţioportului invers rotativ păreau să se fi zdrenţuit de trecerea timpului; la periferia portului, materia solidă se descompunea, devenind un lichid care se scurgea lent. Picături mari de umezeală cădeau de pe capetele ascuţite şi erodate ale contrafişelor din titan, fiind purtate de curenţi spre adâncul nebuloasei.

Frigul intens afecta grav cochilia polipului, devorând căldura internă mai rapid decât putea fi ea restabilită. Crăpături fine se deschideau pretutindeni pe suprafaţa lui, unele dintre ele fiind suficient de adânci pentru a ajunge la stratul exterior de mitoză. Lichide groase, ca o smoală, ieşeau bolborosind prin unele fisuri, pătând suprafaţa exterioară într-un negru insalubru. Când şi când, o bucată de polip se

excoria de la marginea câte unei noi fisuri, îndepărtându-se moale şi fără viaţă, ca şi cum chiar şi entropia era supusă unei creşteri sporite. Ceea ce era mai grav, douăsprezece jeturi de aer ţâşneau ca nişte arteziene necontrolate pe ferestrele sparte ale zgârie-stelelor, azvârlind gazul îngheţat în arce lungi, variabile ca forţă. Stătuseră acolo zile în şir, acţionând ca un far pentru orice nou Orgathé care ieşea planând din nucleul labirintic al nebuloasei. Creaturile uriaşe îşi croiau drum în interior, împiedicând explozia vreme de câteva secunde cât blocau rama goală a geamurilor.

Erentz şi rudele ei ştiau că atmosfera se reducea, dar nu puteau face nimic pentru a împiedica procesul, întunecata cavernă-habitat aparţinea Orgathé şi celorlalte creaturi pe care le aduseseră cu ei. Teoretic, oamenii şi-ar fi putut croi drum spre zgârie-stele prin liniile de tub şi conductele de apă. Dar chiar dacă reuşeau să etanşeze o parte din spărturi, Orgathé care soseau mereu treceau pur şi simplu prin alte ferestre, făcându-le zob.

Cele cinci caverne situate în adâncul calotei nordice deveniseră ultimul refugiu al supravieţuitorilor, alese tocmai pentru că fiecare dintre ele avea câte două intrări. Apărătorii adoptaseră o strategie a la Horaţiu. Câţiva oameni înarmaţi cu aruncătoare de flăcări şi lansatoare de torpile incendiare stăteau umăr la umăr şi saturau pasajul cu foc ori de câte ori vreo creatură încerca să pătrundă. Fantomele umane stăteau în spate în timpul fiecărei bătălii, aşteptând până când creatura se retrăgea, pentru ca apoi să se repeadă înainte pentru a absorbi lichidul lipicios pe care Orgathé îl vărsase, dându-şi din nou substanţă. Ele încheiaseră o alianţă stranie cu fiinţele umane vii, avertizându-le ori de câte ori se apropia vreuna dintre creaturile continuumului întunecat. Dar niciuna dintre năluci nu putea fi convinsă să facă altceva.

– N-aş putea să le găsesc vreo vină, îi spuse Dariat lui Tolton. Ca oricare alţii, şi noi suntem ţinte pentru creaturi.

Era una dintre puţinele fantome solide cărora li se permisese accesul în cavernele de refugiu şi, în loc să dea ochii cu majoritatea populaţiei încordate şi bolnave, preferau să dea târcoale prin încăperea mică pe care o foloseau doctorul Patan şi echipa lui.

Personalitatea habitatului şi restul rudelor Rubrei îşi consolidaseră politica de supravieţuire în jurul unicului scop de a proteja echipa de fizicieni. Un strigăt de ajutor către Confederaţie rămăsese singura lor speranţă. Şi, având în vedere starea habitatului, timpul îi presa.

Tolton se temea să mai ceară rapoarte privind situaţia. Răspunsul primit era întotdeauna acelaşi. De aceea umbla peste tot cu Dariat, desfăcându-şi sacul de dormit pe coridor, în faţa încăperii fizicienilor.

Pentru a se afla cât mai aproape posibil de cei care reprezentau ultima şansă, fără să-i încurce. Personalitatea sau Erentz îi dădeau câte ceva de făcut, precizând unde trebuia să ajungă în marea peşteră. De obicei, trebuia să mute dintr-un loc în altul un echipament masiv ori să ofere asistenţă la împărţirea stocului redus de raţii. De asemenea, demonta şi curăţa lansatoarele de torpile pentru a-i ajuta pe apărători şi rămânea surprins cât de priceput era la ceva care ţinea strict de mecanică.

În acelaşi timp, asta însemna că ştia cât de puţină muniţie mai rămase.

– Şi aşa nu contează, se plânse el lui Dariat când se trânti pe sacul de dormit după o sesiune de curăţare a armelor, pentru că ne vom sufoca în curând.

– Presiunea a scăzut deja cu douăzeci la sută. Dacă am găsi vreo metodă de a etanşa zgârie-stelele, am avea mai multe şanse.

Tolton respiră adânc, apoi expiră încet.

– Nu cred că pot afirma cu certitudine că aerul e mai rarefiat. S-ar putea să am doar impresia asta pentru că ştiu că aşa ar trebui să mă simt. Atenţie, ţinând seama de mirosul acela care vine de alături, cine ar putea spune?

– Un alt simţ pe care nu mi l-am recăpătat e mirosul.

– Crede-mă pe cuvânt, în cazul de faţă, treaba asta e o binecuvântare. Zece mii de oameni bolnavi care nu au făcut baie de o lună. Sunt uimit că Orgathé nu se sperie ca să fugă de aici urlând.

– N-o vor face pentru atâta lucru.

– Există vreo modalitate de ripostă?

Dariat se ghemui pe podea.

– Personalitatea s-a gândit să pompeze în tubul de lumină.

– Să pompeze, ce?

– Să devieze toată energia electrică, până la ultimul watt, pentru a încălzi plasma, apoi să decupleze câmpul de limitare. Am mai făcut asta, dar la scară redusă. Teoretic, în acest fel ar fi vaporizată orice creatură formată din fluid care se află în peştera-habitat.

– Atunci să o facă, îi şopti Tolton.

– În primul rând, nu prea mai are energie. În al doilea rând, ne temem de frig.

– Frig?

– Valiskul a radiat căldură în tărâmul ăsta blestemat de Thule încă de când am ajuns aici. Cochilia devine foarte fragilă. Pomparea tubului de lumină e similară cu a plasa o bombă înăuntru şi aceasta s-ar putea sparge.

– Grozav, se tângui Tolton. Al dracului de bine. Trebui să se ridice în picioare, deoarece prin dreptul lui treceau trei oameni împovăraţi de un generator de fuziune nu tocmai mic.

– Asta e pentru pompare? întrebă după ce ei se îndepărtară.

Dariat se încruntă şi îi urmări. **Ce fac?** apelă el personalitatea.

Vor instala generatorul înapoi în *Hainan Thunder.*

De ce?

Am crezut că e evident. Treizeci dintre ei vor zbura dracului de aici.

Care treizeci? întrebă el furios.

Are vreo importanţă?

Pentru alţii, da. Şi pentru mine.

Supravieţuirea celor mai adaptaţi. N-ar trebui să te văicăreşti, doar ai avut o şansă bună.

Ce rost are? Navele stelare sunt aproape nişte epave. Şi chiar dacă ar avea vreun tub care să funcţioneze, unde se vor duce?

Cât de departe de aici. Corpul navei *Hainan Thunder* este încă intact, doar spuma protectoare se exfoliază.

Deocamdată. Entropia va roade restul. Întreaga navă va putrezi sub spumă. Ştii bine asta.

Mai ştim că are nodurile de modelare funcţionale. Tiparul ar putea fi formatat pentru a transmite un semnal către Confederaţie. Un fel de explozie de energie care să poată trece.

Sfinte Anstid, la asta am ajuns?

Da. Acum eşti fericit?

– Au nevoie de generator în arsenal, spuse Dariat. Furnizarea de energie electrică a încetat acolo.

Nu era în stare să îl privească în ochi pe poetul străzii.

Tolton mormăi cu un aer indiferent şi îşi trase sacul de dormit peste umeri. Când expiră, îşi văzu răsuflarea ca o ceaţă albicioasă.

– La dracu', ai avut dreptate când ai spus că se va face frig.

Tolton se poate duce cu ei? întrebă Dariat.

Ne pare rău.

Hai, lasă, tu eşti eu. O parte a ta, oricum. Măcar din simpatie îmi datorezi asta. El le-a scos pe rudele noastre din tau-zero.

Îţi închipui că va dori să plece? În peşteri sunt mii de copii. Va trece pe lângă ei spre ecluză fără să se ofere să facă schimb de locuri?

Uf, la dracu'.

Dacă vor lua un civil la bord, el va fi acela.

Bine, în regulă. Ai câştigat. Acum eşti fericit?

Stăpâna Chi-Ri nu ar accepta tonul amar.

Dariat se strâmbă, dar nu răspunse. Pătrunse în rutinele de gândire administrativă ale straturilor neurale pentru a examina navele care erau încă andocate la spaţioport. Aproape întreaga reţea a spaţioportului cedase, astfel încât rămăseseră operaţionali doar şapte senzori vizuali. Îi folosi pentru a scana în jur, descoperind patru nave spaţiale şi şapte nave interorbitale. Dintre toate, *Hainan Thunder* era în starea cea mai bună de zbor.

Aşteaptă, spuse personalitatea.

Surpriza din gând se dovedi atât de neobişnuită, încât toată afinitatea capabilă încetă orice activitate pentru a descoperi ce se întâmplase. Împărtăşiră imaginea captată de puţinele celule sensibile externe care mai rămăseseră operaţionale. Limita sa era la fel de bine definită ca un front atmosferic noros. După cât puteau discerne celulele sensibile, era un plan de vârtejuri granuloase care se deplasa încet, întinzându-se în toate direcţiile. Fâşii de lumină palidă se strecurară printre cozile estompate în creştere, o infestare de paraziţi toropiţi.

Exista o porţiune de spaţiu de o limpezime perfectă care se întindea cale de aproape o sută de kilometri de la capătul nebuloasei.

Ce e asta? întrebă personalitatea, grav slăbită.

O altă suprafaţă de plan plat încheia spaţiul liber, mergând paralel cu nebuloasa, şi se extindea până acolo. Aceasta era cenuşiu-brumată şi părea foarte solidă.

Subrutinele de interpretare vizuală se concentrară asupra acelei privelişti. Întreaga suprafaţă părea că se mişcă, fierbând cu ondulaţii minuscule şi persistente.

Melanjul, spuse Dariat. Spaima făcu trupul lui contrafăcut să tremure când fragmente de memorie din creatura din lift ieşiră la suprafaţă pentru a-l chinui. **Acolo sfârşeşte tot ce există în acest tărâm. Sfârşitul. Pe vecie.**

Lansează *Hainan Thunder,* ordonă personalitatea disperată. **Patan, tu şi oamenii tăi, evacuaţi-vă imediat. Transmiteţi un mesaj către Confederaţie.**

– Ce se întâmplă? întrebă nedumerit Tolton. Se uită de-a lungul coridorului, moment în care dinspre camera fizicienilor se auziră strigăte aproape isterice. Un rastel cu tuburi de sticlă se prăbuşi la podea, spărgându-se cu zgomot.

– Am dat de dracu’, spuse Dariat.

– Mai rău decât până acum?

Tolton încerca să ia totul în glumă, dar spaima evidentă a fantomei era un puternic element inhibitor.

– Până acum, aici a fost un adevărat rai. Aşa se întâmplă când continuumul întunecat devine personal şi etern.

Poetul străzii se cutremură. **Ajută-ne,** se rugă Dariat. **Pentru numele Domnului. Eu sunt tu. Dacă există o singură şansă de supravieţuire, fă să se petreacă asta.**

Un val rapid de informaţii năvăli prin legătura de afinitate, gonind prin mintea lui cu o intensitate dureroasă. Se simţi ca şi cum gândurile i-ar fi fost silite să examineze fiecare centimetru cub din uriaşul habitat, întinzându-se şi devenind atât de subţiri încât era convins că se vor sfâşia. Fluxul se opri la fel de repede pe cât începuse, iar atenţia îi deveni geamănă cu aceea a personalităţii. Se uitară la fusul care conecta habitatul cu spaţioportul invers rotativ. La fel ca mai toate componentele din metal şi compozit ale habitatului, acesta se deteriora grav. Însă aproape de baza lui, puţin deasupra uriaşului rulment magnetic îngropat adânc în polip, în danele lor acoperite, se odihneau cinci capsule de urgenţă.

Du-te, spuse personalitatea.

– Urmează-mă, strigă Dariat către Tolton.

Începu să fugă pe coridor spre peştera principală cât de repede îi îngăduia masivitatea trupului. Tolton nu şovăi nicio clipă, sări în picioare şi fugi după fantoma solidă.

În peştera principală era mare agitaţie. Refugiaţii îşi dăduseră seama că se petrecuse ceva grav, dar nu ştiau ce anume. Presupunând că era vorba de un nou atac al Orgathé, se retrăgeau cât puteau mai departe de cele două intrări. Fâşiile electrofosforescente de pe tavan se întunecau cu repeziciune.

Dariat se îndreptă spre alcovul care slujea ca armurărie.

– Ia-ţi o armă, spuse el. S-ar putea să avem nevoie.

Tolton înşfăcă un lansator de torpile incendiare şi o bandulieră cu muniţie. Amândoi se îndreptară spre cea mai apropiată intrare. Niciunul dintre apărătorii agitaţi nu-i chestionă când trecură în fugă pe lângă ei. În urma lor, îi auziră pe oamenii din echipa lui Patan strigând şi blestemând în timp ce traversau peştera în goană.

– Unde se duc? întrebă Tolton.

– La fus. Au rămas câteva module pentru salvare de urgenţă, fiindcă nu au fost lansate ultima oară când am plecat în grabă.

– Fusul? Dar e în cădere liberă. Eu întotdeauna vărs când sunt într-un spaţiu fără atracţie gravitaţională.

– Ascultă…

– Da, ştiu. Căderea liberă e un paradis în comparaţie cu ceea ce se va întâmpla.

În alergare, Dariat dădu peste câteva fantome grupate, care aşteptau la o joncţiune ovală şi largă din pasaj. Nu aveau cum să vadă melanjul, pentru că niciuna nu avea afinitate, dar o simţeau. Eterul se umplea de suferinţa şi de chinurile sufletelor diminuate pe care ea le cerea.

– La o parte! urlă Dariat.

Îşi lipi o palmă de faţa primei fantome pe care o văzu şi extrase energie de la ea. Năluca scoase un ţipăt şi se îndepărtă împleticindu-se. Conturul ei se undui, prăbuşindu-se moale la podea cu un sunet slab care aminti de un clefăit. Celelalte se dădură repede deoparte, privind şi având expresii acuzatoare pe feţele trase şi palide.

Dariat coti pe unul dintre pasajele laterale, care pornea de la intersecţie. Lumina fâşiilor din tavan pălea cu repeziciune.

– N-ai o lanternă? întrebă el.

– Ba da.

Tolton lovi cu palma bastonul luminos care îi atârna la centură.

– Păstrează-l până vei avea cu adevărat nevoie de el. Deocamdată te ajut eu.

Ridică o mână şi se concentră. Palma începu să emită o lumină albastră şi rece.

Pătrunseră într-o secţiune mai largă a pasajului. Acolo avusese loc un schimb de focuri; pereţii polipului erau carbonizaţi, iar fâşia electrofosforescentă era sfărâmată şi înnegrită de funingine. Tolton simţi că lumea lui se strânge şi eliberă piedica lansatorului. Dariat stătea în faţa unei membrane musculare închise şi înalte cam cât el, care era plasată într-un perete. Îşi concentră gândurile, iar piatra cauciucată se deschise împotrivindu-se, buzele ei pliindu-se cu mişcări tremurătoare. Aerul ieşi dinăuntru cu un şuierat, transformându-se într-o rafală pe măsură ce membrana continua să se dea la o parte.

Înăuntru nu era nicio lumină.

– Ce e asta? întrebă Dariat.

– O conductă secundară de aer. Ar trebui să ne ducă direct până la butuc.

Ezitând, Tolton se cutremură şi păşi înăuntru.

Valiskul depăşise nebuloasa, iar lungimii lui mari îi trebuiseră câteva minute să încheie trecerea în spaţiul liber. Spaţioportul era ultima secţiune pe care o lăsa în urmă. Patru lumini licăriră strălucitor în jurul marginii locului de andocare în care se găsea *Hainan Thunder,* patru lumini dintr-un inel de cel puţin o sută. Cu toate acestea, ele erau extraordinar de puternice în acel mediu mohorât. Fasciculele lor

înguste cădeau pe corpul navei, dezvăluind pete de metal cenuşiu-argintiu strălucind prin terciul plin de coji al spumei de termoprotecţie care se descuama într-o burniţă lipicioasă.

Ferestrele care dădeau spre locul de andocare licăriră când, disperaţi, membrii echipajului trecură prin faţa birourilor rezervate echipelor de întreţinere, cu măşti de oxigen lipite de faţă şi lanterne aprinse cu care îşi luminau calea. După două minute, nava stelară începu să arate unele semne de activitate. Fuioare subţiri de gaze ieşiră din duzele aflate în jurul sfertului inferior al corpului ei. Unul dintre panourile de termopurjare ieşi glisând din locaşul său şi începu să scoată o strălucire salbă de culoare roz în centru. Tubul de ecluză se dezangajă, retrăgându-se câţiva metri, apoi se opri. Clemele din jurul platformei de andocare se retraseră, eliberând corpul navei.

Propulsoarele chimice din jurul centrului navei stelare fură activate, azvârlind jerbe de gaz galben şi fierbinte. Acestea izbiră panourile structurale ale silozului de andocare, dând naştere unui curent invers de gaz atmosferic din secţiunile de susţinere biotică. *Hainan Thunder* se ridică din siloz deasupra unui gheizer gros de valori albe învolburate.

Apoi se aprinseră rachete chimice mai puternice, propulsând nava afară din spaţioport. Una dintre ele explodă, deoarece camera de combustie fusese slăbită de expunerea la continuumul întunecat. Nava se înclină într-o parte, apoi se redresă. Începu să urce constant spre nebuloasă.

Un Orgathé ieşi planând din cleiul bolborositor şi se îndreptă înspre navă. Ghearele lui sfârtecară plăcile corpului ei, fărâmiţând echipamentele de dedesubt. Scoţând o ploaie de scântei de culoarea safirului, rachetele muriră. Fluidele şi vaporii ieşiră în valuri din găurile adânci.

Al doilea Orgathé se alătură primului şi creaturile uriaşe prinseră nava stelară violent între ele. Bucăţi mari de metal şi compozit fură rupte şi desprinse, rostogolindu-se prin vid. Creaturile îşi croiau drum cu ghearele spre rezervoare şi maşini pentru a ajunge la capsulele de susţinere biotică şi la miezurile de energie aflate în interiorul navei.

Urmă o ultimă zvâcnire de gaz când capsulele fură perforate, apoi cei doi Orgathé rămaseră liniştiţi, consumându-şi masa efemeră.

Personalitatea habitatului avu puţin timp la dispoziţie pentru remuşcări sau chiar furie. Urmărea suprafaţa melanjului care se apropia. Mişcarea continuă devenea tot mai limpede, un ocean agitat de fluid gros. Mai aproape, şi un miliard de specii de xenoci se înecară în acel ocean, în care apendicele, tentaculele şi membrele viermuiau lovindu-se unele de altele, în timp ce victimele se străduiau să

plutească. Şi mai aproape, iar corpurile lor se formau practic din fluid şi se zbăteau cu ghearele să se ridice în vidul de deasupra, o existenţă fulgurantă de eforturi inutile şi energie risipită, după care se prăbuşeau şi se dispersau înapoi în melanj. Dacă aveau noroc, apăreau culmi când sufletele se contopeau, combinându-şi tăria şi sacrificându-şi identitatea. Cele de deasupra se întindeau tot mai mult, încercând să se elibereze. Personalitatea văzu doar un Orgathé, ori ceva asemănător, zburând în sus, renăscut şi victorios.

Când vom ajunge acolo, cantitatea de energie pe care o avem va crea o gaură exact până pe partea cealaltă, spuse cu glas tremurat personalitatea.

Nu există o cealaltă parte, replică Dariat. **Aşa cum nu există nici speranţă.** După urcuşul prin conducta de aer, îl durea fiecare părticică a corpului. Se silise să înainteze, la început păşind în susul pantei, apoi, pe măsură ce atracţia gravitaţională scăzuse, trăgându-se prin puţul aproape vertical folosindu-se doar de braţe.

Atunci de ce te mai zbaţi?

Din instinct şi prostie, aşa cred. Dacă aş putea amâna cu o zi intrarea în melanj, asta ar însemna o zi de suferinţă mai puţin.

O zi de eternitate? Mai contează?

Pentru mine, acum, da. Sigur. Contează. Sunt suficient de uman ca să mă îngrozesc.

Atunci mai bine te-ai grăbi.

Calota sudică se găsea la douăzeci de kilometri de melanj. În faţa acestuia, suprafaţa fierbea de activitate. Uriaşe piscuri ţâşneau când corpurile care se topeau se căţărau unul peste altul, pentru a fi primii care să atingă cochilia şi să se îndestuleze cu energia-viaţă dinăuntru. Munţi întregi de lăcomie tălăzuiau pătimaş.

Dariat ajunse la capătul conductei şi ordonă membranei musculare să se deschidă. Înotară prin aer până într-unul dintre coridoarele care duceau spre camera butucului.

Tolton îşi prinsese bastonul luminos de lansator, aşa cum văzuse că proceda Erentz. Plimbă cu mişcări alerte fasciculul pe coridorul întunecat.

– Pe-aici sunt băieţi răi?

– Nu. În orice caz, toţi aşteaptă impactul. Nimic nu se clinteşte în habitat.

– Nu mă surprinde. Simt gustul groazei; e fizic, de parcă m-am supraîncărcat cu activanţi de calmare. La dracu’… îi zâmbi nesigur lui Dariat. Mi-e teamă, dom’le. Speriat pe bune. Există vreun suflet care

poate muri aici, dar complet? Nu vreau să ajung în melanj. Nici nu mă gândesc.

– Îmi pare rău. Asta nu se poate. Trebuie să trăieşti.

– La dracu'! Ce fel de univers mai e şi ăsta?

Dariat îl conduse pe Tolton în încăperea butucului, cufundată în întuneric, şi ridică mâna, descărcând nebuneşte pulsul energetic. Explozia de lumină rezultată le înfăţişă geometria: uşi tăcute care dădeau spre taxiurile de navetă ale fusului, străzile circulare care coborau spre gările de tren-tub. Se orientă spre o uşă care ducea spre secţia mecanică şi porni într-acolo.

Coridoarele de pe cealaltă latură erau din metal, căptuşite cu inele de prindere. Înaintară şerpuit de-a lungul lor, folosind comenzile manuale pentru a trece de trapele ecluzelor. Aerul era îngheţat, dar respirabil. Dinţii lui Tolton începură să clănţăne.

– Gata, am ajuns, spuse Dariat.

Trapa capsulei de urgenţă era deschisă. Intră în ea cu un salt, vag speriat de dispunerea familiară. În jurul lui se întindeau douăsprezece cuşete de acceleraţie. O alese pe una situată sub singurul panou cu instrumente şi apăsă câteva comutatoare. Trapa se închise automat. Aceeaşi secvenţă ca şi data trecută. Luminile se aprinseră treptat, iar pompele de mediu începură să scheaune.

Tolton îşi ţinu mâinile în faţa grilei, profitând de aerul cald.

– Doamne, ce *frig* a fost acolo!

– Leagă-te de canapea, că plecăm imediat.

Personalitatea urmări capătul calotei sudice atingând suprafaţa melanjului. **Sunt mândră de voi toţi,** le spuse ea descendenţilor Rubrei.

Fluidul făcu un crater când se izbi, apoi se retrase pentru a mai lovi o dată cochilia. Sute de mii de suflete înfuriate la culme plutiră pe val spre interior, pătrunzând în polip, după care se scufundară în mareea magnifică de energie-viaţă care pulsa înăuntru, absorbind-o direct. Diferenţa de temperatură dintre fluid şi polip era prea mare pentru a permite cochiliei slăbite să reziste. Fisurile existente se îndoiră nebuneşte când tensiunile termice îşi întăriră strânsoarea.

Dariat activă secvenţa de catapultare a capsulei. Bolţurile explozive tăiară ecranarea exterioară a docului, iar cele cinci rachete cu solid porniră. Fură azvârliţi departe de fus, gonind la nivel cu suprafaţa melanjului.

Adio, spuse personalitatea. Tristeţea care însoţea vorbele ei aduse lacrimi în ochii lui Dariat.

Valiskul se desfăcu de parcă în interiorul lui ar fi explodat o bombă cu fuziune. Mii de suflete umane apărură fluturând în miezul fierbinte

de gaz vălătucit şi bucăţi mari şi sfărâmicioase de polip, fantome indestructibile dezgolite în întuneric. La fel ca toată viaţa din continuumul întunecat, acestea se prăbuşiră în melanj şi-şi începură suferinţa.

Arderea rachetei solide se încheie, lăsând capsula de salvare să cadă liber. Dariat se uită pe hublou şi văzu foarte puţine lucruri. Răsuci apoi joystick-ul, pornind propulsoarele cu gaz rece pentru a rostogoli capsula. Pete cenuşii trecură fulgerător prin faţa hubloului.

– Cred că văd melanjul, anunţă el, fiind încredinţat de asta.

În sinea lui era conştient de bocetele şi suferinţa care ţâşneau tumultuos dinspre aglomerarea cumplită de suflete demne de milă. Asta îi îngheţă hotărârea. Acolo nu exista decât o soartă.

În toiul nenorocirii existau câteva fâşii oţelite de gânduri maligne şi deliberate. Unul dinte ele căpăta putere. Mai aproape, îşi dădu seama Dariat.

– E ceva acolo.

Înclină din nou joystick-ul, făcând capsula să se rotească rapid. Înfloriri palide de lumină ieşiră din adâncul nebuloasei, conturând un punct care se învârtejea şi se cutremura în timp ce se îndrepta ca o săgeată spre ei.

– La dracu'! E unul dintre Orgathé.

El şi Tolton se priviră tăcuţi.

Poetul străzii tresări slab.

– Nici măcar nu pot spune că e amuzant.

– Mai avem cinci rachete cu solid. Putem porni una şi apoi zburăm înapoi în nebuloasă.

– N-o să ajungem din nou aici?

– Ba da. În cele din urmă, da. Dar vom scăpa o zi sau două de melanj.

– Nu cred că are mare importanţă pentru mine.

– Atunci le lansăm când Orgathé ajunge lângă noi şi îl prăjim.

– Nu face decât ceea ce am face şi noi.

– Ultima şansă, tragem sau ne întoarcem în melanj.

– În melanj! La ce ar folosi asta?

– La nimic. Chiar dacă nu ne facem bucăţi la impact, ne vom topi în fluid vreme de câteva zile.

– Ori zburăm direct către cealaltă parte.

– Nu există aşa ceva.

– Nu putem şti decât dacă încercăm. Pe de altă parte, alegerea este mai elegantă.

– Eleganţă, pe dracu'.

Amândoi surâseră.

Dariat făcu capsula să se rostogolească din nou, aliniindu-se aproape cu melanjul. Porni două dintre rachetele cu solid. Dacă ar mai fi activat una, ar fi crăpat când ajungeau la melanj.

Frigul va face oricum asta, gândi el.

Urmară trei secunde de acceleraţie până la cinci *g,* apoi izbiră. Şocul decelerării se dovedi înspăimântător, azvârlindu-l pe Tolton din legăturile de canapea. Gemu de durere, pregătindu-se pentru ceea ce era mai rău.

Însă învelişul termic al capsulei rezistă, sfidând temperatura subcriogenică devastatoare a melanjului. Capsula trepidă alene când motoarele ei rachetă continuară să tragă, scufundându-i mai adânc, tot mai adânc sub suprafaţă. Amândoi auziră cacofonia făcută de sufletele de afară, şi rămaseră şocaţi şi consternaţi când eşapamentul rachetei vaporiză fluidul în care erau suspendaţi. Cu cât se scufundau mai mult, cu atât ţipetele deveneau mai slabe. După cincisprezece secunde, racheta arse complet.

Hohotele de râs ale lui Tolton aveau un timbru instabil.

– Am reuşit.

Hubloul făcuse promoroacă imediat ce lovise fluidul. Întinse mâna şi încercă să îndepărteze broboanele de gheaţă. Mâna i se lipi de sticlă.

– Ei, drace! Smulgându-şi mâna, pe geam rămaseră lipite câteva fragmente de piele. Şi-acum ce facem?

– Absolut nimic.

25

Volkswagenul Trooperbus îi duse pe Louise şi pe Ivanov Robson înapoi la Londra. În timpul călătoriei care durase patru ore, ea stătuse ghemuită pe unul dintre scaunele mari de piele din cabină, accesând ştiri de presă din arcologie. În acele momente, peisajul prezenta prea puţin interes pentru ea.

La domul Westminster rămăseseră puţini reporteri independenţi care să poată oferi informaţii referitoare la ceea ce se întâmpla. Cei care insistau să rişte în acea parte a oraşului îşi difuzau senzovizările cu multă întârziere, ceea ce le permitea să iasă cu bine din zonele în care înregistraseră. Posedaţii nu vedeau cu ochi buni faptul că isprăvile lor erau prezentate publicului de pe planetă. Reporterii prinşi în prima zi nu mai apucaseră să acceseze reţeaua şi a doua zi.

Ceea ce prezentau reporterii aflaţi încă pe teren şi senzorii din domuri era un gen brutal de ordine care se instaura printre clădirile vechi. Posedaţii se organizaseră în mici bande care mergeau fără fereală de-a lungul marilor străzi. Era un gest de sfidare faţă de Guvcentral. Dacă ar fi existat voinţă politică, ei ar fi devenit ţinte uşoare pentru armele DS. Însă, întrucât erau expuşi alte două sute de oameni în orice moment, posedaţii se simţeau îndreptăţiţi să se răzbune atroce pe restul populaţiei nonposedate. Forţele guvernamentale din interiorul arcologiei fuseseră practic eliminate. Incendii foarte elocvente continuaseră să se dezlănţuie pe tot parcursul nopţii, distrugând toate secţiile de poliţie din dom şi optzeci la sută din birourile consiliilor locale. Lucru semnificativ, deşi reţelele de transport al energiei şi cele de comunicaţii deveniseră ţinte predilecte, posedaţii nu avariaseră niciuna dintre staţiile primare de utilităţi civice. Încă existau apă şi aer proaspăt, iar domul încă era protejat de furtunile de tip armada. Cineva îi controla pe posedaţi şi le coordona cu precizie activităţile.

Media făcea speculaţii privind numele celui care făcea asta.

Pe Charlie îl interesa motivul. Un alt lucru ciudat era că posedaţii impuneau starea de asediu declarată iniţial cu o eficienţă mai mare decât reuşise să o facă poliţia. Analiza efectuată de IA privind mişcările lor arăta că posedaţii erau în număr de şapte până la nouă mii, fiecare controlând o anumită zonă. Acest lucru era îndeajuns pentru a-i face pe toţi nonposedaţii să stea închişi în locuinţe. Erau creaţi foarte puţini nou-posedaţi, şi în cele nouă domuri exterioare existau cel mult câteva sute.

Singura incursiune semnificativă pe care o încercaseră fusese la un garaj plin cu vehicule de suprafaţă. De fiecare dată când scoseseră vreuna dintre maşinile greoaie în josul rampei, aceasta fusese distrusă prin foc DS. Preşedintele ordonase acele lovituri fără niciun îndemn din partea instrumentelor B7 din rândul consilierilor şi Cabinetului. Înainte de a renunţa, posedaţii făcuseră opt încercări de a părăsi Londra.

– Dexter pune ceva la cale, îi spusese Charlie Louisei cu puţin timp înainte ca ea să părăsească domul. Imposibil să se mulţumească doar cu Londra. De aceea se abţine să transforme restul populaţiei Londrei în posedaţi. Dacă ar intenţiona aşa ceva, după felul în care acţionează acolo, ar putea realiza asta într-o săptămână. A organizat lucrurile mai bine decât la New York.

Louise nu înţelegea nici cât Charlie de ce se abţinea Dexter. Diavolul pe care îl cunoscuse pe Norfolk nu părea capabil să se înfrâneze.

Singurele informaţii suplimentare pe care le primi în cursul călătoriei se refereau la situaţia Genevievei. Sora ei era dusă la Birmingham cu un alt Volkswagen, împreună cu Divinia şi primul lot din familia lui Charlie. De acolo, Charlie aranjase ca un vac-tren să îi ducă pe toţi până la gara Kenya. Gen se arătase cam dezamăgită când se dovedi că domul lui Charlie nu putea zbura.

Drumul până la Birmingham era mult mai scurt. Genevieve era deja în Turnul African şi urca spre Skyhigh Kijabe, în vreme ce Louise abia traversa valea Tamisei.

– Apare acum, dacă vrei să vezi, anunţă Yves Gaynes din cabină.

Louise se ridică şi merse să se aşeze alături de el. Când plecaseră din Londra, priveliştea domurilor fusese neconcludentă, pentru că direcţia în care se deplasau era nepotrivită. Acum, când parcurgea ultimii kilometri pe drumul accidentat, Trooperbusul se îndrepta direct spre ele.

Privi domurile care se înălţau spre cer la orizontul care se legăna. Doar cele nouă domuri exterioare erau vizibile, strânse protector în jurul oraşului antic aflat în centru. Razele soarelui care cobora erau reflectate de arcadele uriaşe de cristal geodezic ca nişte piloni de lumină arămie; în rest, domurile erau complet cufundate în întuneric. Louise îşi dădu seama pentru prima oară cât de artificial arătau. Cât de stranii.

Yves o privea.

– Nu mă aşteptam să facem drumul înapoi atât de curând.

– Nici eu.

– Şeful are grijă de oamenii lui, să ştii.

– Sunt sigură.

Deşi nu era convinsă că ea ajunsese să facă parte din organizaţia B7. Însă putea fi vorba tot de Charlie, care îl controla de la distanţă pe şofer, pentru a încerca să o încurajeze. Nu mai era sigură de nimic.

Trooperbusul trecu cu viteză constantă prin dreptul halelor industriale pe jumătate îngropate în jurul arcologiei şi coborî o rampă, pentru a pătrunde în garajele subterane uriaşe. Pe tavanul boltit erau aprinse puţine lumini, şi nu se vedea nicio activitate printre şirurile de vehicule parcate. Pătrunseră într-un spaţiu liber din apropierea rampei. În timp ce uşa exterioară cobora lent, o maşină bleumarin goni spre ei din semiîntuneric. Ivanov Robson se ridică şi deschise trapa vehiculului.

– Eşti pregătită? întrebă el politicos.

– Da.

Louise îi răspunse cu glas rece. Nu îi vorbise de la începutul călătoriei. Era o chestiune dominată de furie; deşi nu era sigură împotriva cui o îndrepta, împotriva lui, pentru că era ce era, ori a ei pentru că la început îl plăcuse. Poate că prezenţa lui îi amintea prea mult că fusese manipulată atât de grosolan.

Coborî scara cu câteva trepte. În garaj era umezeală, dar mai răcoare decât se aşteptase. Era îmbrăcată potrivit pentru arcologie, cu o fustă scurtă şi ciorapi negri, şi cu un tricou cu mâneci lungi de culoarea smaraldului (pentru a-şi acoperi brăţara nanonică medicală) şi o vestă subţire din piele. Îşi strânsese părul într-o coadă de cal.

După ce porni grăbită către maşină, Ivanov o urmă, ducând micuţa geantă din piele de aligator pe care i-o dăduse Charlie. O femeie-poliţist cu o faţă inexpresivă îi ajută să urce în maşină. Câţi oameni sechestrase B7? se întrebă Louise. De astă dată, interiorul maşinii era cât se putea de obişnuit. Se aşeză pe bancheta din spate, lângă Ivanov, care ţinea geanta pe genunchi.

– Eu rămân acelaşi aproape tot timpul, să ştii, spuse el încet. B7 nu-mi poate controla orice secundă din viaţă.

– Aha.

Louise nu voia să discute despre asta.

– Consider totul o penitenţă, nu pedeapsă. Şi am ajuns să trec prin experienţe interesante. Pe de altă parte, ştiu cum merg treburile lumii, un privilegiu rar pentru cineva în aceste vremuri. Aşa cum îţi dai şi tu seama acum.

– Ce ai făcut?

– Ceva foarte ridicol şi neplăcut. Deşi în acele momente nu prea aveam de ales. Era o situaţie de eu sau ei. Cred că de aceea mi-a propus B7 înţelegerea. Nu sunt ceea ce ai putea numi un criminal de

profesie standard. Am avut şi familie. Nu i-am văzut pe ai mei de câteva decenii, dar am dreptul să ştiu cum se descurcă.

– Dar ţi s-a spus cum să mă tratezi.

– Mi s-a spus ce informaţii să-ţi ofer şi când. În rest, tot ce ţi-am zis a venit de la mine.

– Inclusiv revenirea de acum la Londra?

Ivanov chicoti discret.

– A, nu. Altruismul firesc nu mai funcţionează în situaţia asta dementă. Mă aflu aici cu ordine precise. Făcu o pauză. Însă, dacă tot am ajuns aici, voi face tot posibilul să te protejez când va fi nevoie.

– Crezi că e o prostie că ne întoarcem?

– E o idioţenie completă. B7 ar trebui să joace dur şi să lovească Londra cu bombe atomice. E singura modalitate prin care am putea scăpa de posedaţi.

– O asemenea armă nu va avea efect asupra lui Quinn Dexter.

– Chiar aşa? Ivanov mângâie încet cu un deget valiza din piele de aligator. Ai încredere în acest Fletcher pe care îl vom întâlni?

– Sigur. Fletcher e un om blând şi de treabă. A avut grijă de mine şi de Gen tot drumul de la Norfolk încoace.

– Va fi interesant, mormăi Ivanov.

Se întoarse apoi să urmărească zidul din beton al tunelului care aluneca prin dreptul maşinii.

Ajunseră la o gară mică, pentru vac-trenurile de mărfuri, aflată undeva într-una dintre zonele industriale subterane ale arcologiei. Charlie o alesese pentru că exista un drum direct de la garaj, iar reţeaua încă funcţiona în acel sector.

Peronul era mai îngust decât cele de la King’s Cross, iar în fiecare ecluză se vedeau grupuri mari de maşini pentru manevrarea mărfurilor grele. Când coborâră dintr-un lift de serviciu, Louise şi Ivanov fură întâmpinaţi de opt agenţi DSIG, fiecare dintre ei echipat cu un pistol-mitralieră cu gloanţe statice.

Trenul sosi cinci minute mai târziu. Se deschise doar o ecluză. Privind suspicios în jur, detectivul Brent Roi coborî primul. Când o văzu pe Louise, expresia de pe faţa lui îi spuse acesteia că, în mod oficial, era cel mai nefericit individ de pe planetă.

– Afară, se răsti el peste umăr.

Îmbrăcat în uniforma lui imaculată de marină, Fletcher Christian ieşi din ecluză. Două gărzi se plasaseră în spatele lui, iar în jurul gâtului avea o zgardă groasă din metal. Louise nu se sinchisi şi, în ciuda privirilor împietrite ale agenţilor de teren, alergă spre Fletcher şi-l îmbrăţişă.

– Of, Doamne, cât de mult mi-ai lipsit, spuse ea. Eşti bine?

– Nu tocmai, draga mea Louise. Dar tu? Cum ţi-a mers de când ne-am despărţit? Alte aventuri nefericite, sunt gata să pariez.

Ea îşi şterse lacrimile de reverele hainei lui, iar nasturii ei îi lăsară semne pe obraji.

– Cam aşa ceva.

Îl strânse mai tare, uimită de fericirea de a-l vedea din nou, singura persoană în care avea încredere pe această planetă. El o mângâie delicat pe ceafă.

– Iisuse mare, exclamă dezgustat Brent Roi.

Louise îşi desfăcu braţele şi făcu un pas timid înapoi. Ochii îndureraţi ai lui Fletcher îi dădură de înţeles că înţelegea.

– Aţi terminat?

Ivanov făcu un pas în faţă.

– Ai face mai bine să te iei de mine, îi spuse el detectivului de la Halo.

– Tu cine dracu' eşti?

– Să ne exprimăm simplu. Avem acelaşi supervizor. Iar dacă tu ai avut un rating de securitate suficient de mare ca să ţi se spună ce a făcut Louise pentru noi, ar fi cazul să te arăţi mai respectuos.

Fletcher se uita la masivul detectiv particular cu oarece interes. Ivanov îi întinse mâna.

– Încântat să te cunosc, domnule Fletcher. Eu sunt cel care i-a purtat de grijă Louisei aici. Îi făcu semn cu ochiul. Când condiţiile mi-au permis.

Fletcher făcu o plecăciune.

– Atunci faceţi-ne un serviciu, domnule. Aş fi de-a dreptul îndurerat dacă asupra unei asemenea flori nepreţuite s-ar abate vreun rău.

Incapabil să creadă ce auzea, Brent Roi oftă.

– Vrei să continuăm procedura?

– Sigur, spuse Ivanov. Preluăm de la tine. Nu cred că trebuie să semnez de primire, corect?

– Preiei? Ca şi cum rolul meu s-ar încheia aici? Nu e chiar atât de uşor, la dracu'. Nu am cum să ajung înapoi la Halo. După ce l-am escortat pe nenorocitul ăsta, am rămas blocat aici.

Louise se pregătea să-i spună că B7 îl putea duce înapoi în turnul orbital, apoi văzu că, preţ de o clipă, pe faţa lui Ivanov apăru o expresie de concentrare. Mai mult ca sigur Charlie îi zicea ceva.

– Bine, spuse întristat Ivanov. Dar să ştii, nu a fost ideea mea.

– Asta mă face să mă simt mult mai bine.

Când se întoarseră la maşină, Louise se aşeză alături de Fletcher. Ivanov şi Brent se instalară pe scaunele pliante aflate faţă în faţă cu ea.

– E meciul tău, îi spuse Ivanov lui Fletcher. Cum ai de gând să joci?

– Staţi puţin, zise Louise. Fletcher, ce e cu zgarda aceea?

– E un pacificator, mormăi Brent. Dacă devine violent, trântesc o descărcare de o mie de volţi în el. Crede-mă. Asta îi face pe ticăloşii ăştia posedaţi să stea cuminţi şi să asculte.

– Scoate-o, ceru ea.

– Lady Louise…

– Nu. Scoate-o. Nu aş trata niciun animal în felul acesta. E monstruos.

– Cât sunt în apropierea lui, trebuie să-i rămână la gât, spuse Brent. Nu poţi avea încredere în ei.

– Charlie, datavizǎ Louise. Cere-le să-i scoată zgarda. Nu glumesc. Nu mai cooperez decât după ce încetaţi să îl trataţi în acest fel pe Fletcher.

– Îmi pare rău, Louise, îi răspunse Charlie. Poliţiştii Haloului s-au arătat îngrijoraţi. Trebuia să o poarte doar cât a fost în tranzit.

Louise urmări expresia întunecată de pe faţa lui Brent când acesta primi o datavizare de la Charlie.

– La dracu’, scuipă el.

Urmă un declic, iar mecanismul de închidere se roti la nouăzeci de grade. Fletcher duse mâna la zgardă şi trase de ea cu fereală. I se desprinse şi îi rămase în mâini.

– Hei. Brent îşi dădu deoparte o parte a hainei, lăsând la vedere hamul de umăr în care se afla un pistol automat foarte mare. Trei încărcătoare aveau pe ele embleme cu luminiţe mici şi roşii. Se uită fix la Fletcher. Sunt cu ochii pe tine.

Dispreţuitor, Fletcher aşeză zgarda pe podea, între ei.

– Mulţumesc.

– Nicio problemă, spuse Ivanov. Vrem să te simţi confortabil.

– Lady Louise, ai vorbit despre o armă.

– Da, Marina Confederaţiei a proiectat ceva care distruge sufletele. Vor să încerci să te apropii suficient de mult de Dexter şi să-l împuşti cu ea.

– Adevărata moarte, spuse Fletcher cu un aer uimit. Există mulţi care ar considera asta o binecuvântare. Eşti sigură că funcţionează?

– Avem confirmarea, spuse Ivanov. A fost testată.

– Pot îndrăzni să întreb împotriva cui?

– Directorul de proiect a folosit-o asupra lui însuşi şi a unui posedat care îl ameninţa.

– Nu-mi dau seama dacă e vorba de eroism sau de o tragedie. Pot vedea acest instrument de temut?

Ivanov puse geanta din piele de aligator pe genunchi şi dataviză codul de intrare. Încuietoarea scoase un piuit şi el o deschise. Cinci cilindri de culoare negru mat, lungi de treizeci de centimetri, se odihneau pe spuma cenuşie dinăuntru. Îl scoase pe unul dintre ei. Un capăt avea o lentilă de sticlă şi pe o parte exista un buton roşu, plat.

– Majoritatea componentelor sunt bitek, aşa că ar trebui să reziste o vreme la atacul distructiv al unui posedat. Funcţionează simplu. Se împinge butonul înainte, uite aşa – şi arătă cu degetul – pentru activare. Apoi se apasă pe butonul de foc. Va emite un fascicul îngust şi strălucitor de lumină roşie care, pentru a avea efect, trebuie să lovească ochii ţintei. Raza estimată de acţiune este de cincizeci de metri.

– Yarzi, murmură Louise şi zâmbi.

Fletcher îşi înclină capul drept mulţumire.

– În fine, spuse Ivanov.

Îi întinse arma lui Fletcher. Brent se crispă. Însă Fletcher examină jucăria cu oarecare curiozitate.

– Nu pare a fi decât un baston nevinovat, zise el.

– Înăuntru se petrec lucruri ce nu pot fi văzute.

– Şi nici înţelese, pun rămăşag. Cu toate acestea, folosirea lui e destul de simplă pentru mine. Spune-mi ce se întâmplă cu sufletul original al unui corp când tragi cu arma aceasta în sufletul celui care îl posedă?

Ivanov îşi drese glasul.

– Moare şi el.

– Asta e crimă.

– O moarte este un preţ mic pentru a scăpa universul de Quinn Dexter.

– Vai, treburile regilor nu trebuie comentate de supuşii lor. Pentru că asta îi face să fie regi. Ei sunt judecaţi doar de Domnul Nostru.

– Pot lua şi eu o armă, te rog? întrebă Louise.

Ivanov îi întinse un tub fără să comenteze. Ea verifică butonul de declanşare, apoi puse arma într-un buzunar interior al vestei.

Ivanov îşi luă una, apoi îi oferi una şi lui Brent. Detectivul Haloului clătină din cap.

– Acum trebuie doar să-l găsim pe Quinn Dexter, spuse Ivanov. Se uită spre Fletcher. Ai vreo idee? Ai aflat cumva unde se află?

– Doar o bănuială vagă că s-ar afla în domul Westminster – acolo pare să-şi fi consolidat autoritatea asupra celorlalţi posedaţi. În mod logic, nu poate sta prea departe de ei.

– Ştiu Westminsterul, dar nu şi domul său.

– În esenţă, întreaga Londră pe care o cunoşteai a fost plasată sub o bulă protectoare din sticlă. Acela este domul. Dexter ar putea fi oriunde în oraş.

– Atunci v-aş sugera să mă duceţi într-un loc potrivit de observaţie. S-ar putea să aflu pe unde mişună grupurile mari de posedaţi. Ar fi un început.

*

Faptul că se putea adapta imediat la orice condiţii era un semn de bun conducător. După ultimele două zile, Quinn considera că îşi găsea locul printre cei mai mari oameni ai istoriei. Starea de asediu îl şocase, dar nu pentru că poliţiştii ar fi fost încă o dată pe urmele lui. Avea idee cine le spusese unde se afla – un lucru care era aproape plăcut.

Desigur, starea de asediu îi stricase complet planurile iniţiale. Posedaţii din Lancini acţionaseră aşa cum li se dăduse ordin şi se slujiseră de întunericul nopţii pentru a prelua un mare număr de oameni din clădirile stabilite. Însă apoi sosiseră lucrătorii de zi, iar situaţia se schimbase.

Quinn trimisese mesageri prin labirintul de tuneluri şi puţuri de serviciu din adâncul arcologiei, care contactaseră grupurile şi le spuseseră ce să facă în continuare. Aceştia urmau să îi elimine pe poliţişti, aşa cum intenţionase de la început, atrăgându-i în ambuscade şi incendiind secţiile de poliţie. Având în vedere numărul lor redus, operaţiunea avea să dureze, dar cum starea de asediu dusese la situaţia convenabilă în care toată arcologia era ca paralizată, poliţiştii vor beneficia de întăriri reduse şi de puţin sprijin. De asemenea, le ceruse acoliţilor să atace reţeaua şi substaţiile de alimentare cu energie electrică, izolând şi mai mult poliţia, şi aşa aproape asediată.

Spre sfârşitul după-amiezii, lipsiţi de poliţie şi de servicii de urgenţă, de energie electrică şi de comunicaţii, locuitorii arcologiei fuseseră practic întemniţaţi în locuinţe. Quinn reuşise să-şi atingă scopul fără să fi fost nevoie să distrugă reţeaua de transport, utilităţile şi fabricile de alimente.

Era aproape tot ce intenţionase pentru început, şi reuşise acest lucru cu mai puţini posedaţi decât estimase iniţial. Asta cântărea masiv în favoarea lui; disciplina se putea impune mai bine dacă numărul executanţilor era mai mic. Iar arcologia, cu toate resursele ei nepreţuite, rămânea intactă, astfel că o putea folosi după cum poftea. Controlul cel mai strict era impus asupra domului Westminster; teama, paralizând cele nouă domuri exterioare, le făcea inutile ca surse posibile de rezistenţă.

Având Londra la picioare, Quinn făcu o încercare de a-şi trimite discipolii la Birmingham cu vehicule de teren. O aventură care se soldase cu lovituri DS şi distrugerea totală a maşinilor rechiziţionate.

Ştia că niciodată lucrurile nu puteau fi obţinute foarte uşor.

În timp ce prima noapte era pe sfârşite, iar batalioanele lui de posedaţi îşi continuau acţiunile de curăţire împotriva autorităţilor civile, ceru să-i fie aduşi la cartierul său general câţiva experţi în tehnică şi mecanică. Aceştia fură puşi să conceapă o metodă de deplasare care să nu fie detectată de platformele DS. O acţiune mai curând simbolică. Ştia că războiul Nopţii, care va urma, avea să fie purtat cu ştiinţă şi maşini. Va fi personal şi glorios, aşa cum trebuia să fie un război adevărat.

Pe măsură ce întunericul se înstăpâni, haosul creat de demoni devenise mai intens. Quinn se rugase fierbinte la altarul profanat de la Catedrala St. Paul şi pătrunsese încă o dată adânc în tărâmul fantomelor. De astă dată fu recompensat cu cea mai mare învăţătură ce exista, atât de frumoasă, încât scânci sub impactul ei. Fratele Domnului în persoană se trezea din surghiunul Său la o distanţă inimaginabilă, dincolo de capătul universului. Strigăte de laudă şi extaz se ridicară dinspre demonii care îşi întâmpinau Domnul care cobora între ei, iar prezenţa Sa înspăimântătoare aducea vigoarea şi tăria pe care aceştia nu le mai cunoscuseră până atunci.

Gândurile lor reci din vis se infiltrară în mintea lui Quinn. Le ştia în toată multitudinea lor uimitoare, legate laolaltă ca un chin fermecat. Fratele Domnului se înălţa dinaintea lor, fierbinte şi întunecat, dăruind răutate. Ei întinseră mâinile spre el, pentru a primi puterea Lui. Iar El îi eliberă, energia Lui le sfărâmă lanţurile pentru ca ei să poată zbura încă o dată, aşa cum fusese cu mult timp în urmă.

O întreagă armată de îngeri apocaliptici, vrăjiţi de noua lor stare şi flămânzi. Flămânzi după atât de multe lucruri ce li se refuzaseră atâta amar de vreme. Ei se roteau plini de adulaţie în jurul Aducătorului Luminii, dând naştere unui ciclon mai întins decât lumea, strigându-şi cu putere plăcerea malignă în faţa venirii Lui.

Quinn lăsă visarea de fantome în urmă, iar corpul i se solidifică pentru a se trezi pe altar exact când zorii aduseră o lumină cenuşie în ferestrele cu vitralii din jurul lui. Avea lacrimi în ochi şi începu să râdă.

– O, Banneth, rahat în drum, unde eşti acum, necredincioaso? Acesta este adevărul când vei fi cuprinsă de disperarea finală.

– Quinn? spuse Courtney cu îngrijorare în glas. Quinn, ai păţit ceva?

– Soseşte.

Courtney aruncă o privire spre uşile uriaşe şi înnegrite din lemn de stejar aflate la capătul celălalt al catedralei.

– Cine?

– Fratele Domnului, târfă proastă. Quinn se ridică în picioare pe altar şi îşi desfăcu larg braţele, coborându-şi privirea spre posedaţii adunaţi acolo, care viermuiau în nava catedralei. L-am văzut pe Domnul nostru! Trăieşte. S-a înălţat pentru a ne conduce spre victoria finală. El ne aduce o armată care va sfârteca îngerii de metal care păzesc cerul. Noaptea se va pogorî! Se cutremura plin de convingere. Courtney urmări totul cu un fel de groază în timp ce el îşi îndreptă privirea spre ea. Nu mă crezi?

– Te cred, Quinn. Întotdeauna te cred.

– Da. Chiar aşa e, nu?

Sări uşor pe podeaua din piatră şi marmură, iar pe faţa lui apăru un rânjet, după care întunericul radiat de roba lui eclipsă carnea. Îşi întoarse capul acoperit de glugă spre credincioşii supuşi. Se adunaseră deja cinci sute şi aşteptau cuminţi ca întunecatul Mesia să le spună ce dorea de la ei. Numărul acestora crescu treptat, pentru că alţi captivi nonposedaţi erau aduşi în catedrală prin tunelurile de serviciu subterane. Zona din jurul Catedralei St. Paul fusese golită de clădiri comerciale şi de birouri cu câteva secole în urmă, ceea ce permisese extinderea grădinilor şi completarea sa cu o piaţă pentru pietoni. Quinn ştia prea bine că dacă acel spaţiu deschis era traversat de prea mulţi oameni dornici să intre pe uşi, sateliţii şi senzorii domurilor i-ar repera. Tiparul s-ar înregistra, iar supercopoii vor fi curioşi să afle de ce niciunul dintre aceştia nu mai ieşea din catedrală. Aşa că acumularea bazei lui de putere trebuia să se desfăşoare încet şi cu precauţie.

Cei aduşi la el fură duşi în cripta de la subsol şi deschişi pentru posedare de către o mână de adepţi credincioşi, fideli Scripturii Sale. Quinn nu se mai sinchisea dacă cei care se zbăteau să iasă din lumea de dincolo ca să posede corpurile care aşteptau credeau sau nu în Fratele Domnului. Atâta vreme cât se aflau în preajma lui, puteau fi siliţi s-o facă.

Examinând posedaţii adunaţi, Quinn se gândi că probabil avea cam o treime din numărul pe care şi-l dorea pentru ceremonia de invocare. Pătrunderea în tărâmul fantomelor îi cerea o forţă energistică enormă. Singur nu va fi capabil să deschidă porţile spre iad.

– Unde e Billy-Joe? întrebă el.

Courtney ridică mohorâtă din umeri.

– A coborât din nou în subsol. Îi place să urmărească ce se petrece.

– Du-te şi adu-l aici. După ceea ce am văzut, este al dracului de important să avem aici mai multe trupuri calde pentru posedare. Vreau să le ceară idioţilor de pe străzi să trimită în continuare oameni.

Nu ne putem permite să dăm greş tocmai astăzi. Acum este timpul Lui.

– Am înţeles. Courtney porni spre uşa de la baza domului central, unde începea scara spre criptă. Se opri şi se întoarse. Quinn, ce se va întâmpla după aceea?

– După ce?

– După venirea Aducătorului Luminii şi, cum să spun, îi ucidem pe toţi cei care nu fac ceea ce le cerem noi.

– Vom trăi în Regatul Său, sub lumina Lui, iar fiarele noastre şerpi vor fi libere şi dezlănţuite în restul vremii. El ne va fi salvat de sclavia în care am trăit în oraşul-închisoare al falsului Dumnezeu; acel *rai* despre care cântă tot timpul religiile pentru tâmpiţi.

– Aha. Bine, sună foarte frumos.

Quinn o urmări plecând şi simţi acceptarea deprimată din gândurile ei. Era ciudat că supuşenia ei necondiţionată începuse să îl irite în ultimul timp.

Îşi petrecu restul dimineţii supervizând grupurile pe care le trimitea pe stradă, dirijându-le spre noi ţinte. Trebuia în primul rând să-i intimideze cumplit pe reprezentanţii lor când apăreau la catedrală. În două rânduri se strecurase în tărâmul fantomelor şi călătorise prin arcologie. Respectând cu sfinţenie ordinele primite, primii posedaţi de la Lancini încercau să îi disciplineze pe cei noi, dar nimic din ce spuneau aceştia despre el şi ce avea să se întâmple în caz de nesupunere nu devenea eficient decât dacă el se materializa pe neaşteptate în mijlocul lor. În trei rânduri trebuise să îi pedepsească exemplar pe disidenţi. Nu putea vizita fiecare grup, dar vestea se răspândise curând, chiar şi fără avantajul reţelei.

După miezul zilei, când se întoarse la St. Paul, pe podeaua navei se dezlănţuiseră două orgii. Posedaţi proaspăt sosiţi, care doreau cu disperare senzaţii tari. Nu-i împiedică, pentru că pângărirea unui loc atât de sacrosanct îi producea plăcere; era unul dintre motivele pentru care alesese catedrala drept loc al invocării. Însă limită numărul de participanţi. Când posedaţii se lăsau purtaţi de val, erau în stare să se dea de gol prin dereglările din reţele, care se propagau la distanţă destul de mare, iar în jurul catedralei mai existau câteva circuite de alimentare cu energie electrică funcţionale. Nu putea risca să declanşeze un impuls elocvent care să fie depistat de un IA. Sufletele care posedau trupurile unor ofiţeri de poliţie raportaseră cum era exploatată reţeaua de către Guvcentral pentru a-i vâna pe posedaţi.

Până în momentul în care va avea suficienţi oameni care să participe la invocare, trebuia să acţioneze cu reţinere.

Quinn urmărea fantomele când Billy-Joe apăru cu un posedat pe nume Frenkel. În catedrală erau multe morminte, datând de peste un mileniu, inclusiv ale celor care se aflaseră acolo când clădirea originală a catedralei arsese în Marele Incendiu din 1666. Toţi decedaţii erau oameni distinşi sau din nobilime, cei mai onoraţi oameni ai vechii naţiuni. Ori măcar aşa fuseseră consideraţi cât trăiseră, deşi Quinn considera că în prezent aceştia erau o pacoste. A, aveau mândria lor, care se manifesta sub forma resentimentelor şi urii, însă în esenţă ei nu se dovedeau cu nimic mai presus decât toţi ceilalţi nenorociţi patetici care sălăşluiau în tărâmul lor insipid. Războinicii care căzuseră apărându-şi regele şi ţara păreau a fi majoritari în rândul celor care zăboviseră după moarte pentru a bântui ţara. Aceştia îl dispreţuiau pătimaş pe Quinn, ştiind însă suficient de multe despre puterea lui ca să se teamă. În primul rând, întrebuinţându-se la maximum, aceştia făcuseră tot posibilul ca să deconcerteze cohortele lui, îndeosebi pe Billy-Joe şi pe Courtney. Prezenţa lor glacială făcea ca pe ziduri să apară broboane de condens, în vreme ce apariţiile lor la marginea vederii periferice, când zburau de colo-colo, făceau ca bogatele ţesături cu fir de aur din altar să fluture, de parcă ar fi căpătat viaţă. De asemenea, urlau ascuţit ca nişte câini terorizaţi de luna plină, vărsându-şi deprimarea morbidă în aer pentru a fi percepută de toţi.

Quinn intrase de două ori în tărâmul fantomelor ca să se ocupe de ei. Atingerea lui îi ardea, făcându-i să se îndepărteze slăbiţi şi înspăimântaţi de contactul cu el.

Bufoneriile lor se mai potoliseră, iar acum ei se furişau peste tot şi priveau adunarea posedaţilor cu o dezaprobare mută, radiind o ranchiună morocănoasă care se răspândea în întreaga catedrală. Apoi începură să se agite, ca şi cum chiar ei erau victimele unei intruziuni nefireşti. Se strânseseră sub domul central şi cleveteau temători.

Demonii se auzeau mai tare.

– E ceva ce trebuie să ştii, Quinn, spuse Billy-Joe. Îngheţă când văzu expresia de nemulţumire de pe faţa lui Dexter, pe care îl întrerupsese din contemplare. Până şi Billy-Joe putea vedea fantomele din mediul încărcat energistic din nava catedralei, nişte flăcări tremurătoare de culori care alunecau nesigure pe podeaua acoperită cu dale. Jur, e important.

– Continuă, spuse oftând Quinn.

Frenkel respira greu şi se străduia să nu se uite spre abisul întunecat, care era gluga lui Quinn.

– Sunt din grupul care acţionează în Hampstead. Am văzut ceva ce socotim că trebuie să ştii. Am ajuns aici cât mai putut de repede, am mers cu un taxi de întreţinere prin tub.

– Drace, murmură Quinn. Da, da, foarte bine. Continuă.

– Am văzut un grup de oameni care se furişau prin joncţiunea tunelului de la Dartmouth Park. Ajunseseră acolo cu o maşină, lucru ciudat, pentru că încă nu am reuşit să distrugem procesoarele de rută şi de flux. Maşina lor trebuie să fi avut un fel de cod de trecere cunoscut doar de poliţie, pentru că restricţiile impuse de starea de asediu sunt încă în vigoare. Au urcat spre stradă printr-o gură de vizitare, apoi s-au deplasat prin clădiri. Am presupus că erau localnici, pentru că ştiau foarte bine planurile clădirilor. Nimeni nu-i poate urmări din afară; când am plecat de acolo, oamenilor noştri le era greu să ţină pasul cu ei. Nu i-am atacat pentru că erau şase; iar doi dintre ei seamănă cu cei pe care îi cauţi.

– Care sunt cei doi? întrebă tăios Quinn.

– O puicuţă cu părul lung şi individul acela masiv cât casa. Ceilalţi sunt simpli soldaţi, dar nişte duri. Cu excepţia unuia, care arăta foarte ciudat. E posedat. Şi nu e din grupul nostru, nu l-am mai văzut până acum.

– El îi controlează pe ceilalţi?

– Nu. Acţionează ca o echipă.

– Încotro se duceau? În ce direcţie?

– Când am plecat, se strecurau de-a lungul Junction Road. Oamenii noştri îi urmăresc.

– Du-mă acolo, se răsti Quinn. Începu să plutească rapid spre uşa care ducea spre metrourile de legătură. Billy-Joe, adu-ţi armele.

*

Louise era recunoscătoare că agenţii de teren DSIG care îi însoţeau aveau în dotare blocuri de comunicare. Ele asigurau nanonicelor ei neurale un circuit sigur prin satelit cu Charlie şi banca de date civile a DSIG, ocolind astfel acoperirea inconstantă de reţea din acea secţiune a arcologiei. În rest, singura legătură sigură pe care o aveau se realiza prin afinitatea lui Ivanov.

În acest fel putu vedea ruta spre turnul Archway pentru care IA-ul de la B7 le pusese la dispoziţie harta.

I se păruse îngrozitor să urce pe calea de acces din tunelul drumului subteran, îndeosebi ultimele treizeci de secunde, când ajunseseră în câmp deschis şi trebuiseră să se furişeze până la prima clădire care le putea oferi adăpost. După aceea, nu reuşise să vadă unde se afla şi nici încotro mergeau. O surprindea cât de liniştitoare era ideea de a şti chiar şi atâta lucru.

Majoritatea clădirilor aveau un fel de drum prin ele, uşi de legătură (toate încuiate) sau coridoare de serviciu prin subsoluri. În cazul celor care nu aveau aşa ceva, agenţii DSIG intenţionau să taie zidurile cu lamele lor cu fisiune. Dar nici măcar acest lucru nu se dovedise necesar, pentru că Fletcher crease o uşă de fiecare dată când fusese nevoie. Nu părea să conteze ce fel de zid era, antic sau modern, din betoncarbon armat, şi nici cât de gros era. Trucul îl făcu pe Brent Roi să se simtă inconfortabil, dar astfel se economisise mult timp. Fletcher putea de asemenea să spună şi dacă în faţa lor erau oameni.

Îşi croiseră astfel drum dintr-o clădire în alta şi, pe cât posibil, ferindu-se să pătrundă în încăperi care dădeau spre stradă. Trecând prin saloane de bar, depozite de magazine, birouri, chiar bucătării şi garsoniere. Oamenii pe care îi deranjau îi întâmpinau cu uimire şi spaimă. Apoi, când aflau că micul grup avea o calitate oficială, ţineau să afle ce dracu' se petrecea afară. Şi să fie salvaţi. Toţi voiau să iasă din case.

Acest aspect era cel mai neplăcut, descoperi Louise. Încordarea creată de faptul de a fi prins putea fi îndurată; încordarea era o stare cu care se obişnuia treptat. Însă rugăminţile jalnice ale rezidenţilor nu mai încetau, ochii lor erau acuzatori când îşi strângeau în braţe copiii.

– Altă rută nu există? îl dataviză ea pe Charlie după ce lăsară în urmă o femeie cu băieţelul ei de trei ani suspinând îndureraţi. E îngrozitor să îi refuzăm pe aceşti oameni.

Brent Roi îi făcu semn să treacă pe o uşă mică, triunghiulară, pentru a pătrunde într-un hol îngust, nefolosit. Singura lumină venea printr-o fereastră de sticlă, afumată, aflată deasupra unei uşi zidite.

– Îmi pare rău, Louise, dataviză Charlie drept răspuns. IA-ul spune că această cale vă poate duce până acolo fără a fi depistaţi de posedaţi. IA-ul nu a luat în calcul stresul emoţional. Încearcă să fii tare. Nu mai aveţi mult.

– Unde e Genevieve?

– Au ajuns la Skyhigh Kijave acum şapte minute. Am închiriat un şoim-negru ca să o ducă în *Seninătate.* Va ajunge acolo în mai puţin de o oră.

Louise îl bătu pe Fletcher pe umăr.

– Genevieve e în siguranţă. Urmează să plece spre *Seninătate.*

– Sunt bucuros să aud asta, doamna mea. Speranţa supravieţuieşte.

Ivanov ajunse la capătul holului şi ridică o mână.

– Drum afară.

Cei doi agenţi de teren DSIG se apropiară de uşa metalică. Unul dintre ei se uită scurt spre Fletcher.

– Nu e nimeni prin aproapiere, spuse el.

Agentul lipi un mic bloc de zidul umed, alături de uşă. Acesta emise un fascicul îngust de electroni prin tencuială şi cărămidă, apoi extinse un filament cu un senzor la capăt. Imaginea transmisă le înfăţişă o stradă îngustă, părăsită, pe care nu văzură decât două pisici. După ce senzorul se comută pe infraroşii, agentul îşi concentră atenţia asupra fiecărei ferestre vizibile de-a lungul străzii, căutând siluete calde. IA-ul folosise senzorii situaţi pe domuri pentru a scana în întregime zona învecinată, însă unghiul de supraveghere nu era potrivit pentru examinarea ferestrelor.

Precauţia de care trebuiau să dea dovadă de fiecare dată când traversau o stradă lăturalnică făcea călătoria să dureze mai mult.

– Două posibilităţi, anunţă agentul, datavizând coordonatele către colegii lui.

Uşa se deschise, apoi traversă în fugă strada, către clădirea de vizavi. Punctul de intrare în ea era o fereastră acoperită cu un grilaj de protecţie. Tăierea bolţurilor de fixare cu lama cu fisiune dură cincisprezece secunde, iar a încuietorii ferestrei, două. Agentul dispăru înăuntru printr-o rostogolire iscusită. Brent Roi îl urmă. Louise porni după el, ţâşnind până pe partea cealaltă a străzii. Potrivit nanonicelor ei neurale, era Vorley Road, ultimul câmp deschis pe care trebuiau să îl parcurgă.

Intrând în clădire, îşi aduse aminte. Drumul până la gara de vac-tren era foarte, foarte lung.

Acea aglomerare de clădiri era dispusă în jurul bazei zgârie-norului Archway, un turn monolit de douăzeci şi cinci de etaje care se afla la jumătatea unei porţiuni de teren în pantă, în vârful căreia se găsea Highgate Hill. Dacă de-a lungul străzii nu ar fi existat clădirile acelea care blocau vederea, ar fi putut vedea acoperişurile vechiului oraş.

Imediat ce intrară, un coridor de serviciu îi duse direct în hol. Un lift îi aştepta deja cu uşile deschise.

– Turnul a rămas conectat la reţea şi la energie electrică, datavizӑ Charlie. IA-ul verifică toate circuitele de acolo. Vă pot avertiza din vreme dacă apare vreo problemă.

Se îngrămădiră toţi în liftul care urcă lin până la ultimul nivel, cel al utilităţilor. Pătrunseră într-o lume iluminată artificial, înţesată de conducte metalice groase, rezervoare de depozitare de culoare neagră, şi aparate de aer condiţionat primitive. Ivanov îi conduse de-a lungul unei pasarele metalice către o scară în spirală. Uşa de sus le permise accesul pe acoperişul plat. Câţiva papagali îşi luară zborul imediat după intrarea lor, stârnind un adevărat vacarm în aerul cald.

Louise privi prevăzătoare în jur. Primul şir de zgârie-nori înalţi şi moderni care înconjurau vechiul oraş se înălţau la doar un kilometru şi jumătate spre nord, faţadele lor sclipitoare părând aurii în ultimele raze ale soarelui crepuscular. Spre sud, oraşul sub embargo se întindea în josul pantei spre îndepărtata Tamisă, o masă semiîntunecată de acoperişuri şi ziduri care se intersectau. Peticele de lumină argintie care clipeau se agăţau de unele dintre străzile mai late, unde furnizarea energiei electrice nu se întrerupsese încă pentru reclamele holografice. Nicio fereastră nu era iluminată, locuitorii preferând să stea pe întuneric, temându-se să nu atragă atenţia asupra lor.

Louise îl auzi pe Fletcher râzând. Se rezemase de parapetul degradat din beton care înconjura ca un brâu acoperişul şi se uita spre sud.

– Ce s-a întâmplat?

– Râd de propria mea umilinţă, doamna mea. Mă uit la oraş, care ar trebui să fie aproape o casă pentru mine, şi descopăr că am în faţa ochilor cea mai stranie privelişte pe care am văzut-o de când m-am întors. Cuvântul *oraş* nu mai are înţelesul pe care îl căpătase pe vremea mea. Voi deţineţi puterea şi trucurile pentru a construi un asemenea colos, însă mi s-a cerut să îndeplinesc neînsemnata misiune de a găsi un om.

– Nu e om. E un monstru.

– Da, doamnă Louise. Expresia de veselie se şterse de pe faţa lui atrăgătoare. Se întoarse din nou spre oraşul vechi. Sunt aici, dar cred că ştiaţi deja asta.

– Sunt mulţi?

– Mai puţini decât am presupus, dar suficient de mulţi. Le simt prezenţa pretutindeni. Închise ochii şi se aplecă ceva mai mult, adulmecând aerul. Se prinse de partea de sus a parapetului. Se ţine o adunare. Îi simt. Gândurile le sunt liniştite, în mod deliberat. Aşteaptă ceva.

– Aşteaptă? se grăbi să întrebe Ivanov. De unde ştii?

– Radiază o aură de aşteptare. Şi nelinişte. Sunt tulburaţi, însă incapabili să evite situaţia delicată ce îi aşteaptă.

– El este! Sigur. Nimeni altul nu poate sili atâţia posedaţi să facă tot ce li se cere. Unde sunt?

Fletcher îşi desprinse o mână de pe parapet, lăsând în loc o pată întunecată de sudoare. Făcu semn de-a lungul Holloway Road.

– Acolo, departe. Nu ştiu sigur câte leghe sunt până acolo. Deşi rămân în interiorul domului. Pun rămăşag pe pălăria mea.

Ivanov se apropie, se opri în spatele lui Fletcher şi privi în direcţia indicată de acesta.

– Eşti sigur?

– Da, domnule. Într-acolo.

– Bine. Am o poziţie. Trebuie să facem o triangulaţie.

– Ce idee splendidă!

– Te duc până la Crouch Hill. Asta sigur se află suficient de departe. Apoi, după ce avem o idee aproximativă privind locul în care se ascunde nenorocitul, putem stabili o rută ca să te ducem cât mai aproape.

– Dacă-mi daţi voie să sugerez ceva: prefer să merg pe jos. Nimeni nu mă va acosta dacă sunt deghizat astfel şi prea puţini îmi vor bănui intenţia.

– Ca să dispari în ceaţă, nu? spuse Brent. Nici să nu te gândeşti.

– Putem discuta despre asta, interveni Ivanov. Fletcher, ai idee câţi sunt în acel grup?

– Aş spune câteva sute. Probabil chiar o mie.

– Ce mama dracului să caute atâţia posedaţi într-un singur loc?

– Nimic raţional nu poate explica purtarea lui Quinn Dexter. E un dement, domnule.

– În regulă. Ivanov se uită încă o dată peste oraş, fixând linia pe care o indicase Fletcher. Să ieşim de aici.

Tocmai ieşeau din lift când IA-ul raportă o defecţiune a dispozitivelor electronice în apropierea turnului Archway. IA-ul datavിză imediat o actualizare a căutării către Charlie. Defecţiunea intervenise în apropiere de substaţia pentru distribuţia energiei electrice către turnul Archway, dar şi către alţi consumatori. O cameră de securitate surprinsese două persoane apropiindu-se de substaţie pe un coridor întunecos.

Necazuri, îl preveni pe Ivanov.

Uşa substaţiei se mototoli sub explozia de foc alb. Alte trei căderi se înregistrară în jurul bazei turnului Archway. Senzorii arătară că posedaţii se deplasau hotărâţi prin metrou, prin tunelul pentru mărfuri şi pasajele pentru utilităţi. Transformatoarele substaţiei explodară când un baraj de foc alb le lovi carcasele.

Ivanov văzu luminile din lift pâlpâind în clipa în care celulele de energie electrică de urgenţă preluară sarcina. Tocmai treceau de etajul al nouăsprezecelea.

În subsol, posedaţii distrugeau orice conductă de comunicaţii pe care o întâlneau, arzând cablurile şi smulgându-le din pereţi. IA-ul urmări cum conexiunile de reţea ale turnului cedară una după alta. Celulele de avarie menţineau procesoarele interne în funcţiune, însă

acum IA-ul putea să îi contacteze prin blocurile de comunicaţii pe care le aveau asupra lor agenţii de teren DSIG, reducând lăţimea de bandă disponibilă pentru supraveghere şi iniţierea de posibile contramăsuri.

Senzorii de securitate de la parter arătară cincisprezece posedaţi care urcau în goană treptele către hol. Imediat după aceea, începură să azvârle fulgere de foc alb către senzori şi orice sistem electronic existent. Chiar în clipa în care ultima cameră de supraveghere cedă, Charlie văzu o uşă de lift spartă cu o forţă considerabilă.

Ieşiţi, ordonă el. **Ieşiţi din lift.**

IA-ul stabilise deja o legătură cu procesorul de comandă al liftului. Activă frânele de siguranţă şi făcu ascensorul să se oprească la etajul al treisprezecelea.

Louise scânci îngrozită în clipa în care podeaua liftului încercă brusc să îşi schimbe direcţia spre în sus, iar sirena lui începu să urle strident. Se prinse de balustradă când se simţi propulsată spre perete.

Uşile se deschiseră instantaneu. Charlie dataviza ordine către ea, în timp ce Ivanov strigă:

– Mişcaţi-vă! Vin posedaţii.

Toţi se repeziră pe coridor. Şirurile de uşi negre ale apartamentelor flancau coridorul. Ferestrele afumate din sticlă de la cele două capete îngăduiau pătrunderea ultimelor raze tulburi ale soarelui care apunea. Luminile de urgenţă străluceau puternic deasupra ambelor uşi care dădeau spre scări.

Charlie îi spuse unuia dintre agenţii DSIG să lase blocul de comunicare pe coridor, plasându-l discret în intrândul unei uşi, pentru a permite IA-ului să păstreze legătura cu reţeaua turnului.

– Posedaţii se îndreaptă acum spre ambele scări, dataviză Charlie. Cinci spre una, patru spre cealaltă. Restul aşteaptă la parter. Va trebui să treceţi ucigându-i. Dacă e posibil, vă sugerez să folosiţi antimemoria.

– Asta e pe gustul meu, spuse Ivanov.

Scoase micuţa armă, pe care o luă în mâna stângă. În dreapta avea deja un pistol automat compact.

Fletcher şi Louise îşi pregătiră armele. Agenţii şi Brent îşi verificară pistoalele-mitralieră.

Ivanov deschise cu precauţie uşa care dădea spre casa scării. Treptele din beton cu balustrade metalice coborau în spirală, amintind de un tirbuşon rectangular. Zgomotul făcut de încălţămintea posedaţilor răsună până la ei.

– Ştiu că suntem aici, spuse scurt Fletcher.

IA-ul depistă defecţiuni care urcau pe casa scării şi calculă distanţa aproximativă. Ambii agenţi DSIG programară mecanismul de declanşare a grenadelor şi le lăsară să cadă liber prin puţ.

Louise se ghemui lângă un perete şi îşi ţinu palmele apăsate peste urechi. Zgomotul exploziilor urcă bubuitor spre ei când grenadele cu şrapnele chimice detonară. Apoi agenţii aruncară bombe incendiare cu gaz peste balustradă. Pale de flăcări măturară treptele, pârjolindu-i pe posedaţii care erau deja ameţiţi. Urletele lor urcară înspre ei.

– Să mergem, spuse Ivanov.

Porni în josul scării.

Louise era a treia în şir, în spatele unuia dintre agenţi, iar Brent venea în urma ei bocănind. Ea îşi pusese o serie de programe în mod de lucru primar, o autolocomoţie pentru a putea să dea colţul scării fără să alunece, un supresor de adrenalină care funcţiona prin intermediul nanonicelor medicale pentru a-şi păstra calmul, control al armelor pentru a fi capabilă să ţintească bine cu arma antimemorie, analiză periferică a mişcării, control al ritmului cardiac drept contramăsură la supresorul de adrenalină, asigurându-se că muşchii încordaţi primeau suficient sânge, analiză tactică sincronizată cu IA-ul. Acesta o informă că posedaţii din hol începuseră să urce scara pentru a le veni în ajutor camarazilor răniţi. După ce aveau să coboare două etaje, agenţii aveau să mai arunce grenade, apoi să se mute la cealaltă scară.

O ghirlandă groasă de foc alb ţâşni în sus pe centrul casei scării, vârful umflându-i-se cu repeziciune.

Louise se îndepărtă de balustradă şi se lipi de perete. Brent şi un agent îşi trecură pistoalele-mitralieră peste margine şi traseră un potop de gloanţe statice.

Jerba de foc alb explodă, scuipând un şuvoi de scântei incandescente. Câteva dintre ele căzură pe picioarele Louisei, arzând-o după ce trecură prin ciorapii lungi. Le lovi cu mâna liberă, plasând un bloc axon în stare primară pentru a atenua durerea. Programul tactic o îndemnă să se ridice. Iconiţe neuroiconice începură să lanseze luminos avertismente privind reducerea capacităţii nanonicelor ei neurale.

Un fulger de foc alb izbucni orbitor. Îl lovi pe agentul care păzea spatele grupului, pătrunzându-i prin ceafă şi arzându-i creierul. Omul se prăbuşi instantaneu.

Ivanov şi celălalt agent se răsuciră fulgerător şi încercară să găsească în ce să tragă.

– De unde dracu’ a venit focul acela alb? răcni Brent.

Charlie ştia că exista un singur răspuns. Instinctiv, legătura lui de afinitate îl făcu pe Ivanov să se întoarcă spre Fletcher.

– Ei bine? spuse detectivul.

– E aici, spuse Fletcher trepidând. Îl simt, deşi se ascunde astfel încât nu-l pot vedea.

Posedatul urca din nou scara. Nanonicele neurale şi blocurile începură să dea erori.

Charlie îi ceru lui Ivanov să strângă mai bine arma antimemorie.

– Pe aici, îi ordonă el.

Ivanov trecu de uşa de la etajul al zecelea şi îşi roti larg braţele pentru a acoperi coridorul. Era pustiu, o copie a etajului al treisprezecelea. Louise şi Brent îl urmară, în timp ce ultimul agent aruncă două grenade peste balustradă. Începură să alerge spre cea de-a doua casă a scării.

– Mai e acolo? întrebă Ivanov.

– Aproape, spuse Fletcher. Furia şi frustrarea fierbeau în glasul lui. Nu-l pot vedea. E diavolul!

– Trage spre locul în care crezi că este. S-ar putea să dea rezultate şi aşa.

Fletcher se opri din alergare şi ridică arma antimemorie, apoi împinse butonul de acţionare înainte. Se uită de-a lungul coridorului ca şi cum ar fi încercat să se hotărască. Apăsă brusc pe trăgaci, trimiţând o rază rubinie de laser care împunse în faţă.

– E inutil, strigă el. Inutil.

Defecţiunea energetică anulase aproape toate nanonicele neurale ale lui Ivanov. Nu putea primi nicio datavizare. Asta însemna că posedaţii erau acum foarte aproape.

IA-ul a pierdut orice contact cu blocurile de comunicaţii, spuse Charlie. **Nu-i pot detecta pe posedaţi pentru a vă ajuta.**

Nu are niciun rost să urcăm, spuse Ivanov. Se uită disperat în jur. **Va trebui să îi înfruntăm direct.**

Foarte bine. Există posibilitatea ca Dexter să devină vizibil în timpul luptei. Dacă se întâmplă, trebuie să trageţi cu arma antimemorie fără să ţineţi seama de consecinţe.

Nici nu va fi nevoie să mă sileşti. Va fi o plăcere să-l distrug.

Fletcher îşi petrecu un braţ protector în jurul umerilor Louisei, care tremura. Brusc, declanşă din nou arma antimemorie, trimiţând fasciculul peste capul lui Brent.

– Atenţie cu chestia aia, strigă acesta.

Fletcher îl ignoră.

– Ceilalţi aproape au ajuns acolo.

Trei pistoale-mitralieră se îndreptară spre uşa de la casa scării.

– Dă-te la o parte, îi spuse Ivanov Louisei, făcându-i semn către fereastra de la capătul coridorului. Apoi văzu ce se afla în spatele ei şi scoase un răcnet de încântare. Da, cel mai vechi truc din câte există. Fletcher, acoperă-mă. Putem ieşi de aici.

Trebuia să te gândeşti la asta, îl acuză el pe Charlie.

Lângă fereastră era un tobogan de evacuare, o chiflă din compozit aşezată pe pinioane pivotante groase. Ivanov îi ceru Louisei să se grăbească. Trase maneta de eliberare de la marginea toboganului, împingând-o la o sută optzeci de grade. Fereastra căzu, apoi se auzi o alarmă, iar apa începu să curgă ploaie din dispersoarele din tavan de-a lungul întregului coridor. Gogoaşa se roti şi se fixă în faţa ferestrei deschise. Un ciorap din pânză se desfăcu ca un burduf de acordeon, presiunea acumulată dedesubt făcându-l să se întindă de parcă ar fi fost fluid. Flutură în afară pe latura turnului şi continuă să se extindă, iar capătul liber se lăsă cu viteză spre terenul întunecat de dedesubt.

E un sistem manual, protestă Charlie. **IA-ul nu are niciun control asupra lui.**

Louise se uita uimită la partea superioară a toboganului, în timp ce apa rece o uda până la piele.

– Intră, strigă Ivanov, acoperind o clipă urletul sirenei. Cu picioarele înainte.

Râdea ca un maniac.

– Nu, se bâlbâi Louise.

Făcu un pas speriat înapoi.

O uşă geamănă spre casa scărilor se materializă în perete, alături de cea existentă. Brent trase cu pistolul-mitralieră direct în ea. Mâini scheletice cu unghii lungi şi roşii se iviră prin podeaua solidă şi i se prinseră de glezne. Scoase un strigăt înspăimântat, după care mâinile îl traseră în jos. Apoi nu mai reuşi decât să scoată un icnet nedumerit când pulpele i se scufundară în mochetă ca şi cum aceasta ar fi fost de fapt nisip mişcător.

Fletcher îl prinse pe detectivul din Halo, care se zbătea, şi îşi exercită propria putere energistică pentru a contracara podeaua destabilizatoare. Doi posedaţi apărură din casa scării de la capătul celălalt al coridorului. Erau îmbrăcaţi ca legionarii romani, însă înarmaţi cu arbalete din oţel inoxidabil. Agentul DSIG se ghemui şi deschise focul prin ploaia de pe coridor. Legionarii se împleticiră când fură izbiţi de gloanţele care scoaseră zăngănituri la impactul cu platoşele din bronz. Însă reuşiră să rămână în picioare, iar membrele li se mişcară spasmodic. Unul dintre ei ridică arbaleta şi trase. Săgeata îl lovi pe agent în genunchi, retezându-i partea inferioară a piciorului.

Sângele apăru înspumat pe membrul tăiat, iar omul se prăbuşi pe o parte, năucit de durere.

Ivanov se întoarse către Louise.

– *Du-te!* răcni el bubuitor. Ieşi de aici!

O împinse fără menajamente cu o mână şi îndreptă arma antimemorie spre coridor cu cealaltă. Fasciculul porni strălucitor spre legionarii care înaintau.

Louise se prinse de marginea gogoşii, uitându-se la ţesătura alunecoasă din jurul gâtului acesteia. Ideea de a sări în ea o îngrozea. Din spatele ei se mai auzi un răcnet. Se prinse de mânerul din partea superioară a gogoşii şi-şi ridică picioarele, împingându-le prin gaură. Şi îşi dădu drumul.

Fletcher reuşise să elibereze unul dintre picioarele lui Brent când trei posedaţi se năpustiră asupra lui ieşind pe uşa duplicat dinspre casa scării. Instinctiv, îşi aruncă braţele spre ei, iar focul alb îi porni din vârfurile degetelor. Posedaţii se zvârcoliră în flacăra şerpuitoare, concentrându-şi propriile puteri pentru a-l face să alunece nevătămător peste pielea lor.

O limbă de foc se încolăci în jurul torsului lui Fletcher. Trebui să renunţe la atacul său pentru a contracara lovitura. Împunsătura roşie a fasciculului antimemorie scoase o lumină fluorescentă prin picăturile de apă la mai puţin de trei centimetri de nasul lui în momentul în care Ivanov încercă să declanşeze foc de acoperire. Unul dintre posedaţi se prăbuşi la podea.

Ivanov căuta altă ţintă când o săgeată de arbaletă îi sfârtecă antebraţul, smulgându-i o bucată înfiorător de lungă de carne, expunându-i osul. Fără muşchi şi tendoane, încheietura cotului îi atârna moale şi inutilă, iar degetele i se desfăcură, făcând ca pistolul-mitralieră să cadă la pământ. Sângele ţâşni şuvoi şi împroşcă metalul mat al armei.

Când ridică privirea, scuturându-şi apa şi durerea din ochi, îl văzu pe Fletcher zvârcolindu-se în centrul a cinci furci de fulgere care erau azvârlite spre el de câţiva posedaţi. La picioarele lui, Brent, cu arsuri multiple, gemu respirând greoi şi-şi ridică pistolul-mitralieră, trăgând în jur nebuneşte, fără să îi pese pe cine loveau gloanţele. Nu era nici urmă de Dexter. Niciuna.

S-ar putea să o urmărească pe Louise, sugeră Charlie.

În acele momente, Ivanov nu mai ştiu cine îi mână trupul. Însă făcu doi paşi împleticiţi în spate, până când se lovi de marginea gogoşii, simţind o durere în rinichi. Apoi făcu un salt înapoi fabulos de bine coordonat şi dispăru cu capul înainte în josul toboganului.

Fletcher se clătină şi se retrase într-o parte, în timp ce Brent începu să tragă din nou. Posedaţii îşi căutară adăpost, doi aruncându-se prin pereţi. Ca de niciunde, o minge de foc alb extraordinar de bine ţintită îl pocni pe Brent în găvanul ochiului stâng, iar arma lui amuţi. Două suliţe de foc alb venite imediat după acea reluară loviturile împotriva lui Fletcher. Acesta se răsuci dureros sub impact şi flutură o mână în direcţia din care venea una dintre suliţe, pregătit să riposteze cu propriul foc. O banda subţire de metal i se prinse strâns de gât, iar un curent electric îl străbătu. Avu nevoie de toate rezervele de putere ca să împiedice energia cumplită să se infiltreze în creier ca un acid fierbinte.

Îi era imposibil să mai gândească, astfel că tot ce îi mai rămăsese era instinctul. Se prăbuşi în genunchi şi simţi în nări mirosul puternic de piele arsă. Arma antimemorie îi căzu dintre degetele amorţite.

– De ajuns.

Curentul fu întrerupt. Muşchii lui Fletcher se relaxară, ceea ce îl făcu să se năruie într-o grămadă care tresălta. Îi venea greu să respire din cauza cercului neiertător de metal care i se îngropase în piele şi îi strângea mărul lui Adam. Degetele traseră fără vlagă de zgardă.

– Lasă aia în pace, nenorocitule, altfel de curentez din nou.

Fletcher clipi pentru a-şi alunga din ochi apa care curgea şuvoi din extinctoare şi reuşi să vadă un baston lung ce pleca de la zgardă. De capătul lui ţinea un tânăr, nonposedat, a cărui limbă atârna moale afară din gură.

– Jos mâinile, hai, băiete, jos, la podea.

Fletcher îşi îndepărtă mâinile de zgardă.

– *Braaavo,* băiete, spuse dispreţuitor tânărul. Hei, Quinn, ţi l-am prins. L-am cam trosnit, dar e încă întreg.

Quinn Dexter se materializă alături de Billy-Joe. Potopul de apă nici măcar nu îi atingea roba.

– Bine lucrat. Îţi datorez cel puţin o contesă şi o actriţă de teatru clasic pentru asta.

Billy-Joe îşi dădu capul pe spate şi hohoti de bucurie.

– Da, dom’le. O să mor de prea mult sex.

– Păcat că prietena mea Louise a scăpat.

– Ba nu, n-a scăpat, strigă binedispus Billy-Joe. Întinse capătul bastonului de reţinere lui Frenkel, care, luat prin surprindere, reuşi să îl prindă printr-un gest reflex. O să ţi-o aduc, Quinn. O să vezi.

– Ba nu, spuse Quinn.

Dar Billy-Joe alerga deja spre toboganul de evacuare.

– Billy-Joe! Tonul era ameninţător.

Billy-Joe răspunse printr-un rânjet prostesc şi se aruncă prin gogoaşă.

– Drace! exclamă Quinn.

În timp ce îi conducea pe posedaţi prin turn, spusese prea convingător că o voia foarte mult pe Louise Kavanagh. Şi, în ciuda loialităţii lui, Billy-Joe era prea prost ca să aprecieze strategia simplă.

Quinn nu putea să o urmărească personal pe fată. Fletcher îl privea cu o ferocitate calculată. Capturat, dar nicidecum supus. Şi erau prea multe întrebări referitoare la cadavrele fără suflete care zăceau inerte de-a lungul coridorului. Pocni din degete către doi posedaţi din grupul Hampstead.

– Voi doi, veniţi să-l scoateţi pe ăsta de aici.

*

Dacă ar fi avut vreme să citească instrucţiunile şi să vadă pictogramele de pe latura gogoşii, probabil că Louise nu ar mai fi fost atât de înspăimântată. Toboganul era o idee veche, îmbunătăţită prin folosirea unei ţesături moderne flexibile, astfel încât putea fi folosit de la aproape orice înălţime. Alunecă primele patru etaje fără să întâmpine o rezistenţă prea mare, apoi pânza începu să se strângă în jurul ei, frânându-i lui căderea. Era proiectată să fie elastică într-o singură direcţie, păstrându-şi însă lungimea constantă. Capătul continua să se legene la un metru de trotuar, indiferent câţi oameni erau în interior.

Louise fu depusă cu blândeţe de capătul toboganului, fără a trebui să-şi îndoaie genunchii când atinse pământul. Nanonicele ei neurale reveniseră on-line, programul de suprimare a adrenalinei temperându-i tremurăturile. Nesigură, se îndepărtă câţiva paşi de turn, apoi privi în sus. Pe fereastra deschisă de deasupra ei răsunau zgomote slabe de luptă. O umflătură cobora pe tobogan, iar imaginea o făcu să se gândească la un porc de Guineea înghiţit de un şarpe.

Nu mai avu timp să se ascundă înainte de ieşirea persoanei din tobogan. Louise se uită fără nicio expresie la arma antimemorie, apoi o îndreptă spre capătul toboganului.

Prin deschizătură apăru un cap, lucru care o surprinse. Se aşteptase să vadă picioare.

Ivanov scrâşnise din dinţi ca să uite durerea şocantă din braţ, în timp ce nanonicele neurale îşi reveniseră treptat în timpul coborârii. Când alunecă afară din tobogan, se stabili şi blocul axon, tăind toate impulsurile venite dinspre membrul mutilat. Şocul psihologic era mai greu de îndurat.

Cu un singur braţ pe care să se sprijine, se rostogoli stângaci din tobogan când capătul acestuia îl eliberă. Louise se repezi spre el să-l ajute, însă scoase un ţipăt de uimire când îi văzu braţul.

– Nu, gemu Ivanov, rostogolindu-se pe genunchi şi apăsând cu mâna teafără pe rană pentru a opri sângerarea.

– Du-te, spuse el cu glas insistent.

– Dar eşti rănit.

– Nu are importanţă. Tu du-te. Acum.

– Păi, eu… Privi disperată în jur spre străzile pustii. Nu am unde să mă duc.

Expresia de pe faţa lui Ivanov se schimbă, o modificare subtilă, dar sesizabilă.

– Sunt Charlie. Fugi, Louise. Fugi acum. Pentru început, mergi pe Holloway Road, pentru că în direcţia aceea nu sunt mulţi posedaţi. Trage în orice persoană pe care o întâlneşti. Serios, nu mai stai la întrebări, tragi şi gata. După ce scapi de acolo, găseşte un loc pustiu unde să te ascunzi. Îţi promit că voi face tot ce se poate pentru a salva Londra. Să ştii asta, Louise. O altă umflătură cobora pe tobogan, fiind deja la jumătatea drumului. Acum, pleacă de aici! Te rog. Hai, pleacă. Voi avea grijă de ei. Nu te vor urmări o vreme.

Ivanov îi făcu cu ochiul ştrengăreşte. Louise îşi dădu seama că el îi vorbise, nu Charlie. Ea dădu din cap şi se retrase.

– Mulţumesc.

Apoi o rupse la fugă pe Holloway Road.

În urma ei, Ivanov se răsuci cu faţa spre tobogan. Dădu drumul braţului rănit, permiţând sângelui să curgă nestingherit. Ridică braţul teafăr în care avea arma antimemorie şi o aţinti spre capătul toboganului, exact în clipa în care apăru capul lui Billy-Joe.

*

Un frisbee galben, fluorescent, plutea deasupra nisipului alb. Haile trebui să-şi transforme carnea tractamorfică într-un tentacul lung pentru a-l prinde. Ţopăind de colo-colo, Jay bătu entuziasmată din palme.

– Arunc-o la mine, arunc-o, strigă ea cu glas ascuţit.

Tentaculul lui Haile se înfăşură în jurul marginii şi eliberă frisbee-ul cu o mişcare rapidă. Acesta porni în zbor, de două ori mai repede decât atunci când fusese aruncat de Jay, şi descrise o traiectorie perfect razantă cu solul.

Fetiţa trebui să sară pentru a reuşi să îl prindă. Discul o lovi în mână cu un pocnet scurt, iar ea se rostogoli pe nisip.

– Au!

Simţi durere?

– Nici pe jumătate.

Jay se ridică în picioare şi îşi scutură mâna ca să-şi alunge senzaţia de amorţeală. Se uită cu un aer vinovat spre casa-club de pe plajă. Tracy o avertizase în legătură cu frecvenţa cu care folosea serviciile ajutorului medical după ce făcea surf şi o ameninţase că îi va confisca planşa. Dacă ar cere ceva ca să îi aline arsura din palmă, s-ar alege cu alte dojeni.

– Pauză, anunţă ea şi se lăsă să cadă pe prosop.

Haile se apropie cu mişcări greoaie, folosindu-se de carnea tractamorfică pentru a săpa o mică adâncitură în nisipul cald. Se aşeză în ea, emiţând gânduri puternice de satisfacţie recunoscătoare.

Jay se uită din nou cu jind spre lada frigorifică, apoi privi spre casa-club.

– La ce se uită acum?

Corpus le prezintă imagini captate de senzorii de pe Pământ.

– Serios? De unde?

Londra. Fletcher Christian a sosit pentru a ajuta poliţia să îl găsească pe Quinn Dexter. Tracy este îngrijorată de faptul că serviciile de securitate au creat arma care distruge tiparul vieţii.

Jay oftă de nerăbdare. Tracy îi spunea mereu cât de importante erau evenimentele din Confederaţie. Deşi Jay credea că felul în care bătrânii observatori se agitau atât de mult în legătură cu circul politic de acolo era ridicol. Ea voia să ştie cu adevărat când avea să se sfârşească totul şi dacă îşi putea revedea mama. Mulţimea de politicieni care se certau pentru a stabili cu cine trebuiau să se alieze planetele lor nu aveau să reuşească să soluţioneze criza.

Prietenă Jay, ce s-a întâmplat?

– Vreau să mă duc acasă, zise ea, încercând să facă abstracţie de glasul implorator şi plângăcios.

Corpus spune să ai răbdare.

– Hm! Suferinţa se transformă brusc într-un acces de supărare. Ca şi cum i-ar păsa.

Îi pasă, spuse Haile cu tristeţe. **Tuturor kiintilor le pasă.**

– Cum zici.

Nu avea de gând să o contrazică pe Haile, pentru că asta le-ar fi tulburat pe amândouă.

Vine Tracy, spuse Haile cu o notă de speranţă în glas.

Jay o văzu pe bătrână călare pe un scuter aerian de culoare albastru cromat venind spre ele. Unii dintre locuitorii Satului foloseau acele mici vehicule pentru a se deplasa, fiecare dintre ele fiind

individuale, la fel ca şi proprietarii. Al lui Tracy avea o formă de elipsoid umflat, cu o şa adâncită în mijlocul lui. Aripile scurte şi triunghiulare cu stopuri roşii ieşeau din capătul posterior; asta, pentru spectacol, bănuia Jay. Existau şi nişte faruri circulare cu aspect anacronic, amintind de nişte pietre preţioase. Tracy îşi botezase scuterul Pasărea-T.

Acela era un alt lucru pe care nu avea voie să-l folosească. Era convinsă că vehiculul cu aspect aerodinamic putea zbura cu o viteză mult mai mare decât aceea cu care se deplasa Tracy.

Scuterul aluneca prin aer tăcut cu aproape douăzeci de kilometri pe oră, rămânând la mai bine de doi metri deasupra solului.

Jay se ridică şi îşi curăţă nisipul de pe costumul de baie, timp în care Pasărea-T coborî alături de ea.

– Scuză-mă că am întârziat, păpuşică, spuse Tracy. Haile, în după-amiaza asta va trebui să ai singură grijă de tine. O voi duce pe Jay la Agarn.

– Ce e Agarn?

În timp ce se întorceau la cabană, Pasărea-T îi urmă credincioasă. Agarn era o altă planetă din Arc, locuită de un număr redus de kiinti. Aceştia nu trăiau la fel ca majoritatea celor din Arc, fiind aplecaţi mai mult spre filosofie.

– Aşadar, să te porţi aşa cum trebuie. Aceşti kiinti alcătuiesc un grup foarte distins.

– De ce mergem acolo?

– Kiintii din Agarn se deosebesc oarecum de ceilalţi. Sper ca ei să intervină în favoarea noastră. Asta e o soluţie extremă, dar lucrurile s-au agravat în Confederaţie. Mă îngrijorează faptul că situaţia va ajunge la un gen mizer de impas. Nimic nu se va rezolva, ceea ce ar fi deznodământul cel mai rău posibil.

Ea îi verifică hainele lui Jay, un şort kaki, un tricou albastru şi ghete rezistente.

– E bine aşa, arăţi ca o mică exploratoare.

– De ce mă iei cu tine?

– Ca să poată vedea o fiinţă umană în carne şi oase.

– Aha. Ideea nu-i plăcea deloc lui Jay. Nu se pot uita la fotografii din Confederaţie, aşa cum faci tu?

– Într-un fel, au şi făcut asta. Ei nu au întors spatele Corpusului. Dacă ar fi făcut asta, nu ar fi avut niciun rost să îi vizităm.

Jay zâmbi. Nu înţelegea cu adevărat ce însemna Corpusul.

Agarn nu avea clădiri în apropierea cercului de teleportare la care ajunseră. Kintii locuiau la poalele unduitoare ale dealurilor care mărgineau o vale largă. Semăna cu parcul de la Riynine, dar lăsat în

paragină vreme de două secole. Vegetaţia bogată de culoarea smaraldului, un echivalent al ierbii, năpădise solul. Copacii erau răsuciţi în jurul unor turnuri de bule de culoare violet-roşcat, grupate. Zece cascade curgeau peste falezele stâncoase care mărgineau valea, în vreme ce fiecare crevasă era căminul unui pârâu, golind lacurile cuibărite în numeroasele cratere de pe pante.

Tracy se uită în jur şi îşi şterse fruntea cu o batistă din dantelă.

– Am uitat cât de cald e aici, murmură ea.

Jay îşi puse ochelarii şi apoi coborâră împreună spre unul dintre lacurile formate în cratere. Kiintii se scăldau în apropierea malului.

Bună, Fowin, spuse Tracy.

Kiintul ridică o porţiune boantă de carne tractamorfică şi porni prin apa mică spre mal.

Salutări ţie, Tracy Dean. Tu eşti Jay Hilton, da?

– Da, mulţumesc foarte mult. Bună ziua.

Jay îşi împinse ochelarii pe frunte. Kiintul ajunse pe mal şi merse prin analogul ierbii dese. Semăna foarte mult cu părinţii lui Haile, deşi i se păru că orificiile respiratorii erau mai înclinate, iar picioarele mai plate.

Îţi mulţumesc că ne-ai permis să venim în vizită, spuse Tracy. **Aş vrea să te rog să analizezi oportunitatea intervenţiei.**

Ştiu asta. De ce altceva m-ar vizita observatorii? După stabilizarea Gebal, de fiecare dată când o specie întâmpină o problemă, sunt rugat să mă arăt favorabil faţă de ea.

Înţelepciunea ta este bine cunoscută în rândul celor din Corpus.

Corpus aminteşte constant de Gebal, dar atât de mult, încât îmi pun la îndoială înţelepciunea când sunt de acord să ajut. O astfel de idee ocupă un loc important în contemplaţia mea. Mă distrage de la gânduri mai înalte.

Gebal s-a confruntat cu o situaţie unică. La fel şi fiinţele umane.

Fiinţele umane se confruntă cu o situaţie nefericită.

Cu toate acestea, putem ajunge la o pace completă în transcendenţă. Populaţia inversă este neglijabilă. Progresul nostru către maturitate socială, deşi lent, trebuie să recunoaştem, este constant. Făcu un semn spre Jay. **Te rog să ţii seama de potenţialul nostru.**

Jay îi oferi kiintului cel mai luminos zâmbet posibil.

Încercările voastre de a influenţa sunt necizelate, Tracy Dean. Copilul fiecărei specii este un rezervor de mare potenţial, rău sau bun. Nu pot judeca traseul individual,

devenind astfel un martor neutru. Totuşi, copiii sunt nevinovaţi în mod inerent. O prejudecată pozitivă.

Jay este sigura fiinţă umană pe care o avem.

Prea bine. Kiintul îşi întoarse ochii violeţi către fetiţă. **Ce doreşti mai mult decât orice, Jay Hilton?**

– O vreau pe mama înapoi, desigur. Îi spun mereu asta Corpusului vostru.

Deci suferi. Sufăr alături de tine pentru pierderea ta.

– Dar nu vreţi să mă ajutaţi, nu-i aşa? Niciunul dintre voi nu vrea. Cred că e oribil din partea voastră. Toată lumea îmi spune că nu suntem perfecţi. Dar ştii ce mi-a zis odată părintele Horst?

Nu ştiu.

– E foarte simplu şi foarte inteligent. Când vrei să ştii dacă ceva este drept, atunci întoarce situaţia pe dos. Iar dacă ne cunoaşteţi, aşa cum susţineţi, şi noi eram cei cu o mie de planete şi provideri şi altele, crezi că noi v-am ajuta dacă am putea?

Un argument sănătos, prezentat cu integritate. Ştiu că e greu, dar există mai multe elemente decât percepem la prima vedere.

– Foarte isteţ, spuse Jay. Bosumflată, îşi încrucişă braţele la piept. Ştiu că este posibil să scoateţi posesorii din trupurile pe care le-au furat. Am văzut cum se face. Şi atunci, de ce nu ne ajutaţi să facem măcar atât? Apoi veţi putea să analizaţi ce vom face în continuare. Asta vreţi de fapt, nu? Ca noi să ne descurcăm singuri.

Arma pe care a construit-o armata voastră nu are nevoie de sprijinul nostru.

– Nu e vorba de asta. Părintele Horst a exorcizat-o pe Freya. El a scos sufletul posesor din ea.

Mă interesează susţinerea ta, Jay Hilton. Corpus nu cunoaşte incidentul. Îmi poţi relata circumstanţele?

Jay începu să descrie evenimentele care se petrecuseră în acea zi fatidică într-o gospodărie din savana de pe Lalonde. În timp ce vorbea, îşi dădu seama câte se petrecuseră între timp, câte văzuse şi câte făcuse. Pe de altă parte, asta o împinse pe mama ei şi mai mult în trecut, făcând-o să pară şi mai îndepărtată. Când încheie povestea, o lacrimă i se scurse pe obraz.

Tracy îşi petrecu imediat un braţ pe după umerii ei.

– Uşurel, păpuşă. Posedaţii nu te pot atinge aici.

– Nu e vorba de asta, se tângui Jay. Nu-mi mai aduc aminte cum arată mama. Încerc, dar nu reuşesc.

Asta se poate remedia, spuse Fowin. Un glob provider apăru în aer alături de Jay, lăsând să alunece o foaie de hârtie lucioasă. O

imagine a mamei ei, imprimată pe o parte. Uitând de lacrimi, Jay zâmbi.

– Asta e imaginea din flekul de paşaport. Îmi amintesc când am mers împreună la biroul de înregistrare. De unde o ai?

Este stocată în miezurile de memorie ale Guvcentralului. Am păstrat accesul.

– Mulţumesc foarte mult, spuse Jay cu un aer spăşit. Parcă încălzită de acea imagine, se uită încă o dată la fotografia mamei. Credeam că pe planeta asta nu folosiţi provideri, că v-aţi întors la natură, sau cam aşa ceva.

Dimpotrivă, spuse Fowin. **Am respins totul, în afară de tehnologie. Structurile fizice permanente nu sunt esenţiale. Suntem liberi să gândim.**

– Oamenii nu vor evolua niciodată într-atât încât să vă semene, spuse Jay cu tristeţe. Ne vom plictisi.

Mă bucur. Dorinţele voastre sunt unice. Fiţi voi înşivă.

– Prin urmare, ne ajutaţi să alungăm sufletele?

Cred că acele circumstanţe care i-au permis părintelui Horst exorcizarea nu se vor repeta prea des.

– De ce?

După cum ai demonstrat astăzi, copiii umani au credinţe foarte puternice. Freya a fost crescută să creadă în religia ei etnică creştină. Când părintele Horst a început exorcizarea, ea a crezut că va da roade, că sufletul care o poseda va fi alungat. În acelaşi timp, sufletul a experimentat îndoiala. Îndurase o formă de purgatoriu, ceea ce presupune că preoţii acelei ere porneau de la un fel de adevăr fundamental când discutau chestiuni spirituale. Acum se confrunta cu un preot care credea că are de partea lui sprijinul lui Dumnezeu pentru a realiza exorcizarea. Trei credinţe diferite, extrem de puternice, au acţionat asupra sufletului, exercitând o presiune considerabilă, nu doar din exterior, ci din partea propriilor gânduri. Sufletul s-a convins de validitatea ceremoniei. Propria sa credinţă s-a întors împotriva lui, şi s-a retras, întrucât credea că aşa se cuvine.

– Înseamnă că părintele Horst nu poate face asta pentru planete întregi?

Nu.

– Am înţeles, spuse Jay, nu prea convinsă.

Nu mai avea nici argumente, nici speranţe.

Evaluarea ta? întrebă respectuos Tracy.

Am confirmat că evenimentul epocal petrecut pe Lalonde a fost extrem.

Înţeleg.

Dar potenţialul rasei tale trebuie protejat. Puteţi iniţia o origine separată.

– Mulţumim, spuse încet Tracy.

– Nu înţeleg, se plânse Jay când se întoarseră la cabană. De ce eşti atât de fericită? Corpus nu vrea să intervină.

Tracy se aşeză pe un şezlong de pe verandă, încălcându-şi pentru prima oară propria regulă şi comandând providerului o ceaşcă de ceai.

– Păpuşă, ai făcut un miracol. Evaluarea lui Fowin devine imediat politică pentru Corpus. În cazul în care Confederaţia se va destrăma, ne va permite să formăm o colonie umană nouă.

– De ce este atât de bine? Posedaţii nu se vor răspândi în toate coloniile, chiar tu ai spus asta.

– Ştiu. Dar e vorba de cunoaştere, înţelegi? Oamenii au aflat despre suflete înainte de a fi suficient de avansaţi din punct de vedere social pentru a trata o asemenea revelaţie. Acum, această cunoaştere va acţiona ca un contaminant mental în cadrul fiecărei culturi. Va dezbina umanitatea într-o mie de facţiuni disidente – asta a început deja în cazul kulu şi a ideii sale privind o Confederaţie-miez de lumi prospere. Revenirea după o astfel de catastrofă va dura generaţii întregi, şi până şi rezolvarea problemei va fi influenţată de ceea ce s-a întâmplat înainte. Corpus va inaugura de la zero o colonie pentru un milion de oameni, să zicem. Observatorii vor fi autorizaţi să cumpere sau să procure ovulele şi sperma păstrate în tau-zero pentru institutele biologice şi medicale din întreaga Confederaţie. Populaţia de început a acestei colonii va fi gestată în pântece externe şi îngrijită de IA-uri în cursul copilăriei. În acest fel, informaţiile ce li se vor furniza vor fi editate cu grijă. Putem porni de la o societate înalt tehnologizată echivalentă nivelului de cunoştinţe ştiinţifice ale Confederaţiei şi o vom lăsa să se dezvolte în mod firesc.

– Fowin poate face toate astea?

– Orice kiint poate. După părerea mea, prea mulţi dintre ei au rutine de gândire conformiste. Măcar kiintii de pe Agarn se străduiesc să depăşească limitele standardelor existente. Deşi asta nu i-a ajutat în ceea ce-l priveşte pe Zeul Adormit.

– Ce este asta? întrebă curioasă Jay.

Tracy îi zâmbi cu un aer solemn.

– Ceva ce o rasă veche a lăsat în urma sa acum multă vreme. A creat o mare dilemă pentru civilizaţia actuală de aşa-zişi guru ai filosofiei. Deşi ei nu pot face nimic pentru a modifica situaţia. Cred că

asta i-a supărat cel mai mult. Au fost stăpânii indiscutabili ai unei părţi a universului atât de mult timp, încât ar fi şocant pentru ei să descopere ceva infinit superior lor. Probabil că de aceea a fost Fowin atât de amabil astăzi.

Tăcu, deoarece Galic apăru la baza scării ce dădea spre verandă.

– Ai reuşit, spuse el.

– Sigur că da, spuse Tracy zâmbind.

El se apropie şi se aşeză pe un şezlong alături de ea. Curând, alţi observatori pensionari sosiră să discute despre noua colonie. Manifestau un entuziasm pe care Jay nu-l mai văzuse la ei, ceea ce îi făcea să arate mai tineri. În cursul acelei seri nu discutară nici măcar în treacăt de trecut.

După căderea întunericului, grupul se mută în salonul lui Tracy şi începu să folosească diagrame şi prospecţiuni planetare. Argumentele privind calităţile diferitelor planete fură prezentate furtunos, dar cu amabilitate. Cei mai mulţi voiau să vadă colonia în aceeaşi galaxie cu Confederaţia, chiar dacă trebuia să fie de cealaltă parte a miezului ei.

Aproape de miezul nopţii, Tracy îşi dădu seama că Jay adormise pe o canapea. Galic o ridică şi o duse în dormitorul ei. Fetiţa nu se trezi când el o acoperi cu o pătură şi i-l aşeză pe Prinţul Dell pe pernă. Ieşi pe vârfuri şi închise uşa, după care se întoarse la dezbatere.

*

Louise alergase peste opt sute de metri pe Holloway Road. Strada se îngusta spre capătul superior, iar trotuarele erau mărginite de clădiri înalte din cărămidă, cu cercevelele ferestrelor şi burlanele năruite. La parterul lor se găseau mici magazine şi cafenele, ale căror faţade sărăcăcioase şi murdare aveau obloanele bine închise. Sunetul paşilor ei era reflectat de pereţii nepăsători, un fascicul auditiv care anunţa pe oricine unde se afla.

Ceva mai departe, drumul începea să se lărgească. Clădirile din acea secţiune erau mai bine întreţinute, cu cărămizile curate, zugrăveli strălucitoare şi magazine şi cafenele mai prospere. Din strada principală, la fiecare aproape o sută de metri, porneau alei lăturalnice, înguste, mărginite de case compacte şi atrăgătoare, transformate în apartamente. Crengile mestecenilor argintii şi ale cireşilor din grădinile de la stradă stăteau aplecate peste trotuare, creând impresia de orăşel rural.

Strada începu să aibă o pantă mult mai domoală, cel puţin un kilometru şi jumătate de drum drept şi pustiu ce i se întindea în faţă. Centrele comerciale mai mari deveniseră predominante de o parte şi de alta, iar reclamele lor holografice se schimbau deasupra trotuarelor late, formând un curcubeu iridiscent şi neastâmpărat. Panourile

informative de control al traficului atârnau deasupra benzilor drumului la principalele intersecţii, aruncându-şi secvenţele colorate pe betonulcarbon pustiu al străzii.

Louise încetini şi se opri, gâfâind după atâta efort. Nu vedea nimic mişcându-se în urma ei, dar era atât de întuneric în susul dealului, încât cu greu i-ar fi putut vedea pe eventualii urmăritori înainte ca aceştia să tabere pe ea. Deplasarea pe sub hologramele iluminate era o idee proastă.

Tollington Way se afla la cincizeci de metri în faţă, un drum lăturalnic ducând spre labirintul de străzi mărunte care proliferau în spatele oricărei artere majore din Londra. Ţinându-se de coaste ca să mai uite de durerea provocată de fiecare inspiraţie, Louise alergă o sută de metri pe stradă, apoi se opri şi se ghemui în umbra adâncă a unei uşi.

Ciorapii uzi i se frecau de pielea coapselor, tricoul era dezgustător de rece şi de lipicios, iar picioarele şi le simţea de parcă s-ar fi uscat. Acum se zguduia toată de frig. Sus, deasupra, licăriră nişte luminiţe verzi, reflectate de structura geodezică a domului.

– Şi-acum ce fac? întrebă ea încă gâfâind şi privind în sus.

Charlie o urmărea probabil prin intermediul senzorilor, văzându-i imaginea în infraroşu strânsă ghem. Datavиză o cerere de acces general la reţea. Nu primi niciun răspuns.

Scapă şi ascunde-te, îi spusese Charlie. Uşor de zis. Dar unde? Nimeni nu-i va deschide uşa unei necunoscute în acea noapte. Probabil că va fi împuşcată doar pentru că ar bate la uşă să ceară adăpost.

O pisică miorlăi şi sări jos de pe un zid din apropiere, apoi alergă în lungul străzii. Louise se rostogoli la pământ şi scoase uşor arma antimemorie, gata să tragă, încă înainte ca zgomotul să se audă. Felina, un motan tărcat cu blana lungă, trecu prin dreptul ei şi îi aruncă o privire dispreţuitoare.

Ea scoase un suspin scurt şi simţi că muşchii i se relaxează. Programul de control al armei era încă în mod primar. Îl dezactivă, după care se ridică nesigură în picioare, apoi îşi îndepărtă praful de pe genunchi şi de pe pieptul vestei.

Profilată pe fundalul ceţii create de hologramele care alcătuiau o perdea la capătul Tollington Way, pisica încă se vedea biciuind din coadă cu o atitudine arogantă. Evident, era încă prea aproape de Holloway Road, iar urmăritorii ar fi putut veni pe acolo, cercetând fiecare stradă lăturalnică. Fletcher spusese că posedaţii puteau simţi prezenţa oamenilor fără să-i vadă.

Louise accesă harta centrului Londrei pe care o stocase în celula de memorie a nanonicelor neurale şi începu să se îndepărteze de lumină. Strecură arma antimemorie înapoi în buzunarul vestei. Nu-şi dădea seama care era modalitatea cea mai potrivită pentru a ocoli grupurile de cercetaşi, să stea într-un loc (presupunând că găsea o încăpere sau o magazie abandonată) ori să se deplaseze constant. Şansele erau imposibil de calculat, în primul rând din cauză că nu ştia cu ce se confrunta, cu o vânătoare sistematică ori doar cu doi posedaţi care rătăceau fără să-şi dea prea mult interesul.

Examinarea hărţii era aproape fără sens, pentru că nu avea legătură cu nimic. Fără o ţintă, o stradă era la fel ca oricare alta. Îi slujea doar pentru a o împiedica să traverseze vreuna dintre străzile principale.

Poate ar trebui să găsesc o ascunzătoare. Asta mi-a sugerat Charlie.

Sub imboldul unui impuls, apelă adresa hotelului Ritz. Harta trebui să introducă factori de mărire, pentru că hotelul era foarte departe.

Aşadar posibilitatea aceea era exclusă. Păcat, nimeni nu s-ar fi gândit să o caute acolo.

– Andy, şopti ea şocată.

Singura persoană pe care o cunoştea în Londra şi care nu avea să o refuze.

Scoase e-adresa lui şi o rulă prin directorul Londrei, pe care îl încărcase împreună cu alte date nefolositoare catalogate drept unelte personale esenţiale de supravieţuire în arcologie. Unii oameni nu-şi includeau şi adresa fizică laolaltă cu codul de reţea, însă Andy făcuse asta. Locuia în Islington, undeva pe Halton Road. O steluţă albastră se aprinse pe hartă.

La trei kilometri şi jumătate depărtare.

– Iisuse Hristoase, dă Doamne să fie acolo.

*

Îl înlănţuiră pe Fletcher de altar cu cătuşe prin care circula curent electric, anulându-i puterea energistică. Îi smulseră hainele şi îi scrijeliră rune obscene în carne. Arseră un morman de Biblii şi cărţi de rugăciune la picioare şi folosiră cenuşa pentru a desena un pentagon în jurul corpului său. Îi atârnară deasupra capului o cruce întoarsă, care se legăna de o sfoară scămoşată şi putredă.

Fantomele şerpuiră prin dreptul lui, cu expresii dezolate de simpatie.

– Ne pare rău, şopteau ele. Ne pare foarte rău.

Eroi din trecut, umiliţi şi degradaţi de emascularea lor. Posedaţii îl scuipară, huiduindu-l tot timpul.

Catedrala St. Paul era iluminată de licărul coşurilor pentru jar şi al şirurilor de lumânări, ceea ce făcea ca tavanul boltit să rămână invizibil. Noua ei tămâie era mirosul trupurilor transpirate şi al cepei din chiflele pentru burgeri. Rugăciunile fuseseră înlocuite de muzică rock venind dintr-o incintă sonoră de ghetou, între cântece auzindu-se sunete de copulare. Cu capul tras în spate, lipit de piatră, Fletcher văzu câţiva posedaţi tineri urcând ca nişte maimuţe până la ferestrele cu vitralii şi vopsindu-le cu un lichid negru şi lipicios. O formă întunecată apăru în câmpul lui vizual limitat.

Quinn se aplecă asupra lui.

– Îmi face plăcere să te revăd.

– Bucură-te de tachinări cât mai poţi, monstru inuman. Nu le vei mai rosti până la sfârşitul acestei zile.

– Eşti tare. Şi admir asta. Ai şters-o la vreme de pe Norfolk, lucru deloc uşor. Şi ai ajuns pe Pământ, ceea ce era aproape imposibil. Foarte bine lucrat. Cum ai reuşit? Ai încheiat o înţelegere cu supercopoii?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Ei, la dracu’. O să vorbesc mai rar, ca pentru un retardat ca tine. Cine te-a adus pe Pământ?

Cum Fletcher nu răspunse, Quinn îşi plimbă mâna peste banda fixată pe fruntea lui.

– Îi pot pune să sporească tensiunea, să ştii. Şi va fi mult, mult mai rău.

– Doar cât rămân în trupul acesta.

– Nu eşti chiar prost de tot. Quinn se târî sinuos pe altar, ajungând lângă Fletcher şi lipindu-şi gluga de capul lui. Înainte de a merge mai departe, şopti el, cum e în pat? Hai, mie poţi să-mi zici. E fierbinte? Ori stă întinsă şi îndură totul ca un cadavru? Rămâne între noi. N-o să spun nimănui. Dă contre? O ia la noadă?

– Domnule, nu meriţi să trăieşti. Chiar mă va bucura prăbuşirea ta, pentru că va fi măreaţă, având în vedere semeţia aroganţei tale.

– Nu-mi spune că n-ai pus-o la încercare. Acea Louise? A fost cu tine săptămâni întregi. Atât timp… Nu se poate. Destul de nedumerit, Quinn se retrase puţin. La dracu’, tu eşti cel inuman.

– Aprecierile tale nu au nici valoare, nici relevanţă pentru mine.

– Zău? Există o părere care te-ar putea interesa. O să aflu cum stă treaba cu ea. Oamenii mei o vor aduce aici pentru mine, şi după aceea o să ne poţi urmări pe mine şi pe Courtney punându-ne la treabă pe ea. O să te fac să urmăreşti. Şi vom vedea cât mai poţi păstra superioritatea asta de rahat. Jegule!

– Mai întâi va trebui să o găseşti.

– A, o găsesc eu. Chiar dacă dobitocii din stradă nu reuşesc, armata Lui mi-o va aduce. Iar atunci firicelul ăsta de sfidare pe care îl preţuieşti atât de mult va plesni. Vei răcni şi te vei milogi şi vei plânge şi-l vei blestema pe falsul Dumnezeu pentru nepăsarea lui.

– Domnul acţionează pe căi neştiute atunci când îşi înfăptuieşte miracolele. S-ar putea ca epoca miracolelor să fi trecut, dar solii Lui încă păşesc printre noi. *Vei cădea.* Aşa stă scris.

– Prostii. Nu există niciun sol. Iar eu sunt ocupat să ard cartea în care stă scris asta. Domnul meu va pogorî, nu al tău. Iar El nu se mişcă pe căi neştiute. Fratele Domnului e foarte direct, după cum vei afla curând. Asta, dacă te cruţ eu.

– Nu vreau să fiu pângărit de mila ta, domnule.

– Nu? Atunci ce-ai zice să o cruţ pe Louise? Alătură-te nouă. Treci de partea învingătorului. Ţi-o voi da direct ţie. Nu o să mă ating nici măcar de-un fir de păr de-al ei. Promit. Şi are părul bogat.

Fletcher scoase un hohot de râs, scurt şi amar.

– Vorbesc serios, spuse ademenitor Quinn. Eşti deştept, să ştii. Mi-ar fi de folos oameni ca tine. Ai fost nu ştiu ce fel de ofiţer, da? Jumătate din tâmpiţii ăştia cu rahat în loc de creier nu-şi nimeresc nici curul cu ambele mâini. Te-aş pune în fruntea unui grup mare. Şi atunci poţi alege tot ce vrei. Te căsătoreşti cu Louise. Trăieşti într-un palat. Mai bine de atât nu se poate.

– Îmi cer iertare, cred că m-am înşelat. Te socotisem primejdios. Acum descopăr că eşti doar mărunt. Domnului nostru Iisus i s-au oferit regatele lumii şi a refuzat. Cred că pot rezista ispitei de a jindui după femeia altuia şi un trai în puf. Nu ai aflat că în această stare nenorocită putem crea orice dorim pentru noi înşine? Nu-mi poţi oferi nimic de valoare; poţi rosti doar ameninţări fără conţinut.

– Fără conţinut? răcni furios Quinn. El va veni! Domnul *meu,* nu al tău. Dacă nu mă crezi, întreabă fantomele. Ele aud îngerii negri apropiindu-se. Noaptea Lui va pogorî. Acesta este noul miracol.

– Ziua urmează nopţii, şi aşa va fi mereu. Amin.

Quinn se retrase de pe altar şi rămase în picioare.

Ţinu arma antimemorie în faţa lui Fletcher.

– În fine, distracţia s-a terminat, dobitocule; spune-mi ce este asta.

– Nu ştiu, domnule.

– Dar ai tras cu ea fără nicio problemă. Era făcută pentru mine? De aceea te-au adus supercopoii aici? Încercai să mă găseşti în locul lor?

Quinn făcu un semn.

Frenkel păşi înainte şi aruncă trupul lui Billy-Joe pe altar, alături de Fletcher. Capul lui se legănă într-o parte şi în alta. Avea ochii deschişi, privind în gol şi încă respira.

– L-am găsit aşa la poalele turnului Archway. Individul acela mare şi negru a reuşit să tragă în el cu una dintre jucăriile astea înainte ca trupele mele să-l doboare. E o armă care sileşte posesorii să iasă din corpul-gazdă. Cred că acum toţi oamenii de ştiinţă ai Confederaţiei lucrează la ea. Însă asta e ceva mai puternică, nu? Billy-Joe nu era posedat, dar i-a gonit rahatul de suflet din corp.

Quinn zâmbi, iar colţii lui se înfipseră în buzele albite când simţi îngrijorarea pătrunzând în gândurile lui Fletcher.

– Ori a făcut mai mult de atât? Ia spune. Supercopoii joacă miza cea mai mare. Ştiu că mă pot întoarce în alt trup şi că voi reîncepe cruciada. Pentru că eu nu pot muri, adevărat? Acum suntem aproape nemuritori.

Faţa lui Fletcher deveni o mască a hotărârii de neclintit.

– Aha, spuse Quinn încet. Ridică arma, privind-o cu un respect reînnoit. Să facem un mic experiment, bine?

Îşi plimbă palma pe deasupra lui Billy-Joe, aplicând forţă energistică pentru a deschide o cale către lumea de dincolo. Un suflet îşi croi drum în corpul tânărului. Acesta se ridică în capul oaselor, respiră şuierat şi privi cu aviditate în jur.

– Ce părere ai de asta? se făli Quinn. Fără efort, fără durere. Putem grăbi tot jocul reînvierii. Rânji spre Fletcher. Ştii ceva? În mâinile cui nu trebuie, această jucărioară pe care mi-ai adus-o ar putea fi de-a dreptul primejdioasă.

*

Clădirea din Halton Road era alcătuită din trei turnuri de apartamente ieftine, pentru săraci şi bătrâni. O treime dintre rezidenţi încă se încadrau în acea categorie, restul lucrau în economia subterană ori trăiau din mila statului, petrecându-şi zilele cu programe activatoare stimulative şi droguri sintetizate acasă. Pentru ei nu existau alte dotări. Terenul dintre turnurile de câte douăzeci de etaje era o curte betonată, înconjurată de şiruri de mici garaje. Linii albe, şterse, marcau terenuri de baseball şi de fotbal, deşi coşurile şi porţile fuseseră smulse din pământ cu decenii în urmă. În ciuda aspectului urban erodat în stil clasic, reprezenta locul perfect pentru disco la capătul lumii.

Andy dansase pe betonul uzat de când se lăsase întunericul, participând la nebunia comună. Dintre toţi rezidenţii Londrei, cei care locuiau acolo aveau cel mai puţin de pierdut când posedaţii ieşiseră mărşăluind din întuneric. De aceea… ducă-se totul dracului! Dacă tot e să fii capturat sigur de morţii răi/torturat/trupul îţi va fi consumat de strigoi/vei trăi restul eternităţii ca un sclav zombie, măcar puteai

participa la o ultimă petrecere tare înainte ca toate astea să se întâmple.

Petrecăreţii din underground îşi instalaseră stivele de boxe bătrâioare la ora când cobora crepusculul. Când soarele dispăruse de pe cer, se declanşase ritmul bubuitor care făcuse geamurile să vibreze şi stârnise strâmbăturile şi sfidarea absolut inutilă a noilor stăpâni ai arcologiei. Toţi se îmbrăcaseră potrivit ocaziei. Asta îi plăcea lui Andy. Dive disco în minijupuri pline de paiete, dansatori funk înfierbântaţi, cu haine de piele şi cămăşi infra-albe, maeştri în stăpânirea argoului purtând costume elegante. Toţi mişcându-se şi legănându-se într-o masă de trupuri fierbinţi, făcând gesturi ridicole pe ritmul unor cântece tâmpite.

Andy îşi undui şoldurile şi-şi flutură mâinile şi, în general, dansă aşa cum nu o mai făcuse niciodată până atunci. Nu era nevoie să mai fie conştient de sine, pentru că dimineaţa următoare nu avea să mai existe pentru ca oamenii să râdă de el şi de coordonarea mişcărilor lui. Bău cu nesaţ din sticlele care treceau din mână în mână. Se sărută cu două fete. Cântă cât îl ţinură plămânii odată cu muzica. Inventă propriile mişcări care i se părură grozave. Ovaţionă, râse şi dori să ştie de ce dracu' îşi risipise viaţa până atunci.

Şi deodată, o văzu. Louise, apărând în faţa lui. Cu hainele ude şi părul ciufulit. Frumosul ei chip cumplit de serios.

Ea îşi croise drum printre dansatorii exuberanţi. Oamenii o evitară în mod instinctiv, parcă ştiind că, indiferent în ce iad personal ajunsese, ei nu voiau să fie alături de ea.

Louise deschise gura şi îi strigă ceva.

– Poftim? urlă el drept răspuns.

Muzica era incredibil de tare.

Ea rosti mut din buze: Ajutor.

O luă de mână şi o conduse în cealaltă parte a curţii, prin cercul de vârstnici din jurul mulţimii care dansa, bătând fericiţi din palme şi mişcându-se încet pe loc. Ajunseră în holul din cărămidă şi urcară treptele de piatră către apartamentul lui.

După ce închise uşa, Andy crezu că visa, pentru că Louise era acolo. Louise! În ultima noapte a existenţei lui, erau împreună.

Fereastra lui dădea spre stradă, nu spre curte, astfel că muzica răsuna înfundat, simţindu-se doar basul. Întinse mâna după un baston luminos, pentru că alimentarea cu energie electrică se întrerupsese dis-de-dimineaţă.

– Nu, spuse Louise.

Fără aer condiţionat, condensul se instalase gros pe ferestre, însă înăuntru se strecura suficientă lumină colorată de la discoteca

improvizată, dezvăluind cât de cât contururile din camera mică. Un pat la un capăt, cu cearşafurile nespălate de ceva vreme. În afară de masa cu tăblia din plastic, înţesată de instrumente electronice, mobilierul era alcătuit doar din cutii de carton. Bucătăria era plasată într-un alcov boltit, fiind separată de cameră printr-o perdea din plastic.

Andy speră ca ea să nu se uite prea atent la toate acestea. Chiar şi pe lumină atmosfera era sordidă.

Încântarea lui de a o vedea pălea pe măsură ce viaţa adevărată începea să revină pentru a-l trezi la realitate.

– Asta e baia? întrebă ea, făcând semn spre cealaltă uşă. Sunt udă leoarcă. Şi mi-e frig.

– Mm, scuză-mă, acolo ar trebui să fie dormitorul. Îl folosesc ca să depozitez tot felul de lucruri. Baia e pe hol. Hai să-ţi arăt unde.

– Nu.

Louise făcu un pas spre el şi îl îmbrăţişă, lipindu-şi capul de al lui. El tresări atât de tare, încât nu reacţionă vreme de câteva secunde, apoi, delicat, îi răspunse la îmbrăţişare.

– Am trecut prin momente de groază astăzi, spuse ea. O mulţime de lucruri înfiorătoare. M-am speriat cumplit. Am venit la tine pentru că n-am avut încotro. Nu mai am pe nimeni. Dar vreau să rămân cu tine. Înţelegi?

– Nu tocmai. Ce ţi s-a întâmplat?

– Nu are importanţă. Tot eu sunt. Deocamdată.

Îl sărută, şi graba o excită într-un mod pe care nu-l mai trăise până atunci. Nevoia disperată de a fi ţinută în braţe, adorată, să i se promită că întreaga lume era, până la urmă, un loc frumos şi bun.

Îi cerea toate acestea lui Andy pe micul lui pat răvăşit. Să petreacă noaptea fiind venerată, ascultând ţipetele lui de extaz contopindu-se cu muzica disco, în timp ce pete de lumină iridiscentă jucau pe tavan. Aerul din încăperea mică deveni sufocant din cauza căldurii şi a sudorii ce se evapora din pielea lor. Uitară de sistemele uriaşe de recirculare a aerului de la domul Westminster, care se opreau.

Până la ora la care primele tentacule de ceaţă subţire se ridicau din apele Tamisei pentru a se aşterne imobile deasupra clădirilor de pe mal, izbucnirile lor de plăcere orgasmică se apropiaseră de pragul durerii, pentru că abuzul de programe silea carnea suprasolicitată să continue. Într-un târziu, după ce narcoticul minunat al disperării se risipi, rămaseră agăţaţi unul de celălalt, prea lipsiţi de simţuri ca să-şi dea seama că un strat subţire de nor începuse să strălucească în roşu deasupra inimii vechiului oraş.

26

Liol pilotă nava *Lady Mac* până la marele glob de andocare spaţială de pe marginea oraşului-disc unde era parcat MSV-ul, rămânând pe poziţie la douăzeci de metri de trapa deschisă larg. Joshua insistase ca nava să nu pătrundă înăuntru.

Pregătirea unei proceduri pentru aducerea pe navă a lui Quantook-LOU şi a cinci mosdva din anturajul lui se desfăşura pe întreaga durată a deplasării de la bula transparentă până la trapa ecluzei de la margine. În cele din urmă, conveniră că doi dintre oamenii din echipajul lui Joshua, Quantook-LOU şi încă un mosdva vor călători cu MSV-ul primii până la navă. Trebuiau să facă trei zboruri-navetă cu totul, iar Joshua avea să fie ultimul care să urce la bord. În acest fel, distribuitorul de resurse va fi sigur că nava nu-şi va lua zborul imediat ce căpitanul va ajunge acolo, lăsându-l în oraşul-disc. Ideea că Joshua, în calitate de comandant, nu-şi va părăsi echipajul îi era evident străină lui Quantook-LOU. O concepţie interesantă, fură de acord oamenii, şi un indiciu folositor pentru modul viitor de abordare.

Xenocilor li se atribui salonul inferior din aceea capsulă D, care avea propriul circuit de mediu cu izolare biotică. Sarha îl modificase pentru a asigura un amestec gazos care să fie similar atmosferei de pe Tojolt-HI, deşi nu prea aveau la bord mult argon, eliminând în totalitate hidrocarburile.

Imediat ce Quantook-LOU avea să ajungă pe navă, iar Joshua pe puntea de comandă, mosdva aveau să le furnizeze coordonatele destinaţiei lor.

Costumele spaţiale ale mosdva erau confecţionate dintr-o pânză elastică, întreţesută cu conducte de regularizare a căldurii. Doar seturile superioare de braţe aveau mâneci, picioarele inferioare erau prinse pe lângă corp, ceea ce făcea ca secţiunea de jos să arate ca un ciorap uriaş. Casca era îndesată, mecanismele interioare păreau umflate ca nişte negi, iar vizorul de sticlă avea câteva scuturi glisante. Sacul de spate pentru susţinere biotică era un con al cărui vârf evazat se termina cu un tiv de aripioare negre. Un cablu armat gros îl lega de cască. La fel ca jachetele purtate pe tors, o reţea ce alcătuia o salopetă era înţesată cu module electronice şi recipiente.

Beaulieu şi Ashly îi urmăriră pe xenoci prin intermediul unui senzor plasat pe tavan imediat ce aceştia trecură prin ecluza de legătură în salon. Nu se mai mişcau cu aceeaşi dezinvoltură ca în oraşul-disc,

pentru că le lipsea vegetaţia care le oferea stabilitate, dar se adaptară repede, folosind inelele şi scările de pe punte.

După ce şi ultimul dintre ei intră, Ashly închise trapa şi lăsă noua atmosferă să se instaleze. Quantook-LOU aşteptă în mijlocul salonului, în vreme ce restul efectuară o examinare amănunţită. Majoritatea lucrurilor fuseseră scoase pentru acel zbor, făcând cabina să aibă un aer spartan. Asta nu le oferea prea multă tehnologie de descoperit şi mai ales nimic important care să poată fi distrus. Mosdva se convinseră că salonul nu era ostil în mod activ şi confirmară că atmosfera era compatibilă, după care îşi scoaseră costumele. Transferară apoi cu iuţeală modulele electronice de pe salopete pe hainele lor obişnuite.

Beaulieu folosise un detector dispersor de neutrini când ei se aflau în ecluza navei, pentru a scana echipamentele pe care le aduseseră. Alkad şi Peter i se alăturară pentru a analiza funcţiile diferitelor componente. Aveau asupra lor mici cilindri cu explozivi chimici, lasere, bobine cu fir de diamant şi un obiect despre care Alkad şi Peter considerară că emitea un puternic puls electromagnetic. Generatoarele interne cu forţă de legătură moleculară puteau păstra integritatea salonului împotriva oricărei arme mosdva în caz că aceştia ar fi devenit ostili.

Mai interesant era numărul mare de implanturi pe care îl avea fiecare dintre ei. Coloana nervoasă centrală, care trecea prin centrul corpului, avea o serie de anexe introduse în ea, fibre artificiale răspândite prin ţesuturi, formând un sistem nervos secundar. Dispozitivele biochimice erau grefate pe glande şi reţele circulatorii, suplimentând funcţiile organelor. Cilindri de arme compacte erau îngropaţi în muşchii membrelor.

– Înţeleg rostul armelor, spuse Ruben când Beaulieu expuse imaginile pe legătura generală de comunicaţii, dar restul lucrurilor sunt redundante. Probabil că organele lor nu au evoluat complet la condiţiile de imponderabilitate.

– Nu cred, interveni Cacus. Quantook-LOU nu are aceeaşi îmbunătăţire ca restul. Aş spune că mosdva din escorta lui sunt echivalentul mercenarilor noştri îmbunătăţiţi. Ei pot continua să funcţioneze chiar şi dacă sunt avariaţi grav.

– În general, starea fiziologică a lui Quantook-LOU este superioară celorlalţi, lucru ce mi se pare semnificativ, zise Parker. Structura lui osoasă este mai groasă, şi din câte înţelegem organele interne, funcţiile lor biochimice au un grad mai mare de eficienţă. Asta îmi sugerează că este de fapt generat. Cincisprezece mii de ani nu este o perioadă prea lungă pentru o adaptare genetică evolutivă deplină la

căderea liberă, pentru că sunt prea multe modificări ce trebuie incorporate faţă de un mediu în care există atracţie gravitaţională.

– Dacă ai dreptate, asta ar confirma existenţa unei structuri sociale bazate pe aristocraţie, spuse Cacus. Toţi cei din administraţie ar trebui să fie elita.

– Are asupra lui un mare număr de procesoare conectate la ceea ce trece drept cortex, zise Oski. Cu mult mai multe decât soldaţii. Ele îmbunătăţesc memoria şi capacităţile analitice până la un nivel similar nanonicelor neurale.

– Superioritate fizică şi mintală, conchise Liol. De-a dreptul fascist.

– Doar în termeni umani, îl sâcâi Ruben. Transferă-le xenocilor valorile noastre şi numai după aceea judecă cu trufie.

– Poftim? murmură Liol.

Se uită în jur şi descoperi că Ashly şi Dahybi râdeau de snobismul edenistului; Sarha îi făcu un semn de încurajare şi aprobare.

– Istoric, aristocraţia este arogantă, spuse Syrinx. Dacă toate dominioanele sunt structurate similar, asta ar explica de ce neînţelegerile escaladează atât de repede până la război. Clasa administrativă consideră soldaţii ca fiind buni de sacrificat. Ca orice altceva ce există acolo, ei reprezintă resurse care trebuie exploatate în folosul dominionului.

– Atunci unde ne plasăm noi în ierarhia lor atât de strictă?

– Ceea ce deţinem este valoros pentru ei, spuse Parker. Nu ceea ce suntem. Vor trata cu noi doar la acest nivel.

Joshua lunecă prin trapa punţii inferioare direct pe puntea de comandă şi se aşeză pe canapeaua de acceleraţie. Datavizã computerul de zbor cerându-i o revizie a sistemului şi preluă funcţiile de comandă de la Liol.

– Suntem gata, îi spuse el lui Quantook-LOU. Te rog să-mi dai locaţia.

Unul dintre modulele electronice ale mosdva transmise un flux de date.

– E unul dintre nodurile din reţea, la nouă sute de kilometri depărtare, spuse Beaulieu. Datavizã un şir de instrucţiuni către sateliţii ELINT, folosindu-l pe cel mai apropiat pentru a scana respectiva secţiune. Nodul în sine are patru kilometri lăţime, ridicându-se la o mie şapte sute de metri deasupra nivelului median al discului. În zonă se constată o mare scurgere de raze infraroşii. Aproape toate tuburile de reţea ale nodului sunt moarte. Însă mecanismul de schimb de căldură din jurul lui încă funcţionează, însă la capacitate redusă.

– Înseamnă că mai e cineva în viaţă acolo, zise Sarha.

– Aşa se pare.
– Avem poziţia, îi spuse Joshua lui Quantook-LOU. La ce acceleraţie rezistaţi?
Urmă o scurtă pauză.
– Treizeci la sută din acceleraţia pe care aţi folosit-o când v-aţi apropiat de Anthi-CL ar fi acceptabil pentru noi, răspunse Quantook-LOU.
– Am înţeles. Aşezaţi-vă în siguranţă, vă rog.
Joshua extinse senzorii de atac ai navei *Lady Mac* şi ordonă catargelor standard să se retragă. Echipajul trecu în starea de alertă de luptă. O verificare rapidă a senzorilor din salon îi arătă pe cei şase mosdva întinşi pe pernele pe care Beaulieu şi Dahybi le aduseseră pe punte.
Nu era necesar să fie pornite tuburile de fuziune. Joshua folosi o propulsie secundară pentru a accelera nava stelară la o zecime de *g.* Vectorul pe care îl stabilise îi duse la o sută de kilometri de latura luminată de soare, apoi descriseră o curbă spre nod.
– Jeturi de gaze şi pe partea asta, îl avertiză Beaulieu. Încă se duc lupte acolo.
Joshua îl apelă pe Quantook-LOU.
– Vedem că pe Tojolt-HI încă există conflicte în desfăşurare. Ar fi bine de ştiut dacă există probabilitatea de a fi atacaţi şi de către ce.
– Niciun dominion Tojolt-HI nu va ataca această navă decât dacă daţi impresia că vreţi să plecaţi. Dacă nu voi primi tehnologia voastră de propulsie, disperarea noastră va spori.
– Ce formă va avea atacul împotriva noastră? Aveţi nave care să ne poată intercepta?
– Nu avem alte nave în afara celor care extrag energie solară, pe care le-aţi văzut deja. Vor fi folosite arme cu fascicule energetice pentru a vă provoca daune. Eu cred că multe dominioane construiesc acum vehicule automate rapide. A fost studiată viteza cu care poate călători *Lady Macbeth.* Vehiculele vor fi mai rapide.
Joshua îşi plimbă privirea în jurul punţii de comandă.
– Aş zice că nu trebuie să ne temem de proiectile. Cel mai mult mă îngrijorează laserele. Dominioanele au o capacitate de a genera putere care face ca platformele noastre DS să pară slabe.
– Dar nu pe partea asta a oraşului-disc, spuse Beaulieu. Scanările senzorilor au scăzut considerabil de când am trecut de margine. Nouăzeci la sută din sistemele lor sunt montate pe partea întunecată.
– Vom urmări acest lucru, îl asigură Sarha.
– Aş vrea totuşi să înţeleg situaţia, insistă Joshua. Quantook-LOU, îmi poţi spune ce dominioane sunt aliate cu Anthi-CL?

– În afara principalei noastre alianţe în cvartet, nu ştiu. Sosirea voastră a perturbat dominioanele la toate nivelurile. Cele de la margine caută aliaţi printre cele din centru. Dominioanele din centru luptă între ele, deoarece vechile alianţe se destramă, fiind înlocuite cu minciuni şi promisiuni ce nu pot fi respectate.

– Şi noi am provocat toate astea?

– În toată istoria noastră, resursele au fost finite, iar societatea reflectă acest lucru. Acum aţi apărut voi, şi orice resursă a devenit brusc infinită. Acum nu mai poate exista decât un dominion.

– Cum asta?

– Suntem în echilibru. Dominioanele centrale au suprafeţe mai mari decât cele de pe margine, însă cele de la margine distribuie noua masă obţinută de navele de excavat în soare. Prin urmare, valoarea noastră este egală. Fiecare dominion de margine furnizează masă aliaţilor din centru, iar cantitatea de masă care poate fi livrată depinde în mod evident de numărul de nave. Iar numărul navelor de cules soare ce se pot construi depinde de dimensiunile alianţei. Construcţia lor are nevoie de o cantitate înspăimântător de mare de resurse. Când o astfel de navă nu se mai întoarce, cantitatea de masă aflată la dispoziţia alianţei se reduce, generând lipsuri şi încordări între dominioane. Atunci alianţa slăbeşte, deoarece dominioanele luptă unul împotriva celuilalt, pentru nivelul de masă de care este nevoie. În astfel de situaţii, distribuitorii din fiecare dominion se străduiesc să realizeze noi alianţe care să le permită să revină la vechiul nivel de furnizare a masei.

– Am înţeles, spuse Joshua. Dacă tehnologia noastră vă permite să aduceţi masă din alte sisteme stelare, navele de cules soare nu vor mai putea concura cu voi. Fiecare dominion central de pe Tojolt-HI va apela la Anthi-HI pentru a fi aprovizionată cu masă, devenind aliaţii voştri. Fără piaţă, celelalte dominioane se vor prăbuşi, şi astfel vor fi incorporate în alianţă.

– Iar eu voi fi distribuitor de resurse pentru tot Tojolt-HI.

– Şi atunci de ce luptă celelalte dominioane cu tine?

Quantook-LOU îşi ridică uşor membrele mijlocii, opunându-se acceleraţiei, şi se bătu slab peste tors.

– Pentru că eu încă nu deţin tehnologia voastră de propulsie. Ca întotdeauna, ei caută să fie în avantaj. Distrugând şi ruinând Anthi-CL, mă vor lipsi de resursele necesare pentru construirea de nave stelare. Vei fi silit să faci schimb cu ei.

– Dar ai spus că alianţele dintre dominioanele centrale sunt instabile.

– Exact. Ceilalţi distribuitori sunt nişte idioţi lacomi. Ne vor distruge pe toţi. Daunele provocate de ei Tojolt-HI au căpătat o amploare pe care nu am mai cunoscut-o până acum. Va fi nevoie de decenii pentru a repara totul.

– Atunci spune-le că ai reuşit să obţii propulsia noastră. Putem stabili mai târziu amănuntele legate de schimb. Asta va pune capăt distrugerilor.

– Aliaţii Anthi-CL ştiu că încă nu am primit propulsia voastră. Îmi menţin alianţa primară cu cvartetul asigurându-i pe ceilalţi că încercarea de a obţine datele astronomice va fi încununată de succes. La rândul lor, ei fac troc cu aceste informaţii pentru a obţine avantaje în caz că eu dau greş. Întregul Tojolt-HI ştie că nu ai făcut schimb de informaţii cu mine. Toţi urmăresc rezultatul acestui zbor. Imediat ce anunţ Anthi-CL că deţin datele pentru construirea propulsiei voastre, cvartetul nostru se va închega din nou. Celelalte dominioane nu vor avea de ales şi ni se vor alătura. Călătoria cu o viteză mai mare decât a luminii a făcut ca unificarea noastră să fie inevitabilă. Toţi ştim asta. Mai rămâne de stabilit cine va fi distribuitorul de resurse pentru Tojolt-HI. Dacă nu voi fi eu, va fi un distribuitor dintr-un alt dominion. De aceea te vor ataca dacă încerci să pleci de aici.

Joshua întrerupse legătura cu salonul.

– Păreri?

– E tare, începu Samuel. Cred că şi-a dat seama că ai conştiinţă, ori cel puţin un soi de cod etic. De aceea sosirea noastră este blamată ca fiind cauza războiului din oraşul-disc. Suntem ameninţaţi să nu facem vreo încercare de a pleca, în caz contrar fiind atacaţi. Tot ce spune este în avantajul lui.

– Structura economică a Tojolt-HI are logică, spuse Parker. Asta dă credibilitate restului situaţiei.

– Cu siguranţă ne este favorabilă, spuse Liol. Chiar în cazul în care Quantook-LOU exagerează instabilitatea politică, toţi cei de aici vor să fie ei cei care obţin TTZ-ul de la noi. Sunt dispuşi să se războiască pentru a ne da ceea ce vrem.

– Păcat că nu putem folosi asta pentru a negocia un fel de acord de pace, replică Syrinx. Mi-e imposibil să nu mă simt de-a dreptul inconfortabil din cauza asta.

– Am putea transmite informaţiile către Tojolt-HI după ce primim un exemplar din almanahul Tyrathca, sugeră Beaulieu. Chiar dacă Quantook-LOU obţine datele din almanah şi noi le dăm tehnolgia ZTT, aspectul fizic al conflictului lor va continua probabil pe măsură ce se desfăşoară consolidarea într-un singur dominion.

– Ironia situaţiei mă uimeşte, spuse Ruben.

– Nu văd cum, îi răspunse imediat Syrinx. Trebuie să ai un umor negru foarte dezvoltat pentru ca situaţia asta să ţi se pară cât de cât amuzantă.

– N-am zis că e amuzantă. Dar nu vedeţi ce oglindeşte discuţia noastră? Aşa cred că au analizat kiintii specia noastră când le-am cerut o soluţie referitoare la lumea de dincolo. Pentru mosdva, călătoria cu o viteză mai mare decât a luminii este răspunsul evident la toate problemele lor; pot avea o cantitate infinită de masă, pot fonda noi colonii şi îşi pot extermina foştii opresori. Pentru ei este esenţial să le dăm propulsia, şi pentru ea sunt gata să sacrifice totul. Însă pentru noi, care înţelegem pe deplin TTZ-ul, a le da tehnologia ar însemna să declanşăm o cruciadă ce va provoca un genocid în această secţiune a galaxiei, dar şi posibilitatea ca la un moment dat în viitor Confederaţia să pornească război împotriva lor. Război pe care probabil îl vom pierde, având în vedere numărul lor.

– Dacă nu ne distrug întâi Tyrathca, mormăi destul de tare Monica.

– Vrei să sugerezi că nu trebuie să le dăm TTZ-ul? întrebă Joshua.

– Mă gândesc la ce se va întâmpla dacă o facem.

– Am mai discutat problema asta. Acum, când ştiu că este posibilă, probabil mosdva vor realiza deplasarea cu viteză mai mare decât a luminii.

– Tot aşa cum kiintii ne spun mereu că, ştiind că problema există, trebuie să găsim singuri soluţia pentru sufletele din lumea de dincolo.

– Iisuse! Şi ce vreţi să fac?

– Deocamdată, nimic. Am avut dreptate mai devreme, problema este sincronizarea. Cred că am găsit răspunsul greşit.

– Se poate, spuse Syrinx. Deşi nu sunt convinsă. Însă asta a făcut ca acţiunile noastre viitoare să fie foarte clare. Întâi trebuie să rezolvăm problema posedării şi a lumii de dincolo. Abia atunci vom fi în situaţia de a aborda problema Tyrathca şi a mosdva. Şi singura şansă de a reuşi asta este să ajungem la Zeul Adormit.

Sateliţii ELINT continuară să prezinte războiul ce se desfăşura pe latura întunecată. Exploziile se produceau cu frecvenţă sporită, azvârlind jeturi lungi de vapori şi fluide în spaţiu, propulsând cadavre odată cu ele. Trupele mosdva în costume spaţiale blindate continuau să alerge pe văile şi culmile structurii de pe latura întunecată. Deplasarea trenurilor încetase aproape complet.

Cele mai grele lupte se purtau în jurul graniţei Anthi-CL şi a aliaţilor săi din vecinătate. În afara exploziilor care decomprimau tuburi întregi, mosdva în costume trăgeau unii în alţii cu fascicule şi arme cu proiectile, încercând să pătrundă pe teritoriul inamicilor şi să dezactiveze sisteme vitale. Sateliţii recepţionau şi fulgere puternice

de energie între turnurile înalte de disipare termică atunci când laserele şi maserele defensive amplasate secerau rândurile de soldaţi care înaintau.

– Nu folosesc arme nucleare, constată Beaulieu. Cel puţin deocamdată. Am identificat câteva proiectile mici, cu rază scurtă de acţiune, dar utilizează rachete chimice şi focoase. Nu prea reuşesc, pentru că laserele le distrug repede. Lucru nu tocmai surprinzător, pentru că acceleraţia maximă a fost până acum de şapte *g.*

– Mă întreb de ce folosesc sisteme chimice, spuse Monica. Un proiectil atomic ar distruge un întreg dominion. Şi cred că au capacitatea de a le construi. Quantook-LOU a zis că obişnuiau să mute asteroizi cu ele, aşa cum procedăm şi noi.

– Dacă vrei, îl putem întreba pe Quantook-LOU, sugeră Joshua.

– Mai bine nu, spuse Samuel. N-aş vrea să-i dau idei. În orice caz, interpretaţi greşit caracterul conflictului. Totul se bazează pe resurse, până şi războiul. Scopul este de a ucide populaţia inamicului, dar de a se păstra intacte tuburile de reţea. Decomprimarea prin explozii are mereu acelaşi rezultat, dându-i dominionului victorios şansa să se extindă. O explozie nucleară ar distruge o mare parte din structura oraşului-disc, iar unda de şoc ar provoca daune şi mai mari.

– De acord, atunci să folosească bombe neutronice, replică Liol. Să ucidă populaţia şi să lase intactă masa structurală.

– În niciun caz nu i-aş sugera asta lui Quantook-LOU.

*

Etchells îşi extinse câmpul de distorsiune pentru a scana în jur imediat ce se strecură afară din terminusul găurii de vierme, la şaptezeci şi cinci de mii de kilometri deasupra suprafeţei fotosferei lui Mastrit-PJ. Panourile de termopurjare glisară până la lungimea completă din capsula de susţinere biotică şi din sistemul subsidiar pentru a elimina căldura. Capsulele senzorilor electronici îşi deschiseră segmentele ca nişte petale, desfăcând antena.

O lumină roşiatică inundă compartimentul utilitar al punţii, străpungând ecranajul gros al hubloului principal. Stând pe canapeaua de acceleraţie cu faţa spre ea, Kiera clipi pentru a alunga din ochi năvala de lichid pe care lumina i-o aduse în ochi. Se mulţumi să admire panorama reală, ignorând diferitele afişaje grafice care oscilau şi se derulau pe ecranele consolelor care tabelau rezultatele pe care le obţineau baleierile senzorilor.

– Frumoasă privelişte, chiar dacă e puţin lipsită de caracter, spuse ea. În mâini îi apăru o pereche de ochelari pe care şi-i aşeză atentă pe nas. Poţi detecta ceva în apropiere?

– Nimic, răspunse Etchells. Cu adevărat nimic. Cercetarea unui întreg sistem stelar este imposibilă pentru o singură navă. Presupunând că ei chiar au venit aici.

– Prostii. Sunt aici. Este singurul loc spre care puteau merge. Nenorocita asta de stea se uită furioasă la noi de când am ocolit nebuloasa. De aici au venit Tyrathca, şi de aici a pornit arca. Trebuie să fie aici, împreună cu ceea ce caută.

– Da, dar unde, mai precis?

– Asta e treaba ta. Menţine senzorii extinşi. Descoperă-i. După aceea, o să-mi respect partea mea de înţelegere.

– Şansele nu ne sunt favorabile.

– Faptul că există o şansă este în favoarea noastră. Dacă a mai rămas ceva de la Tyrathca, acel lucru trebuie să se afle pe o planetă sau pe un asteroid. Ai face bine să începi o examinare.

– Mulţumesc. Nu m-aş fi gândit la asta.

Kiera nici măcar nu se deranjă să îl corijeze oftând. El îi percepea tonalitatea mentală la fel de bine cum ea o simţea pe a lui. Nu se călcaseră pe nervi unul pe celălalt în timpul voiajului, numai că nu erau nişte aliaţi naturali.

– Poţi rezista la temperatura asta?

– Deocamdată, da, spuse Etchells. Deşi densitatea particulelor va trebui monitorizată la fel de atent ca şi cantitatea de căldură. Sistemele tehnologice pot face faţă căldurii, la fel ca şi coca navei. Estimez că putem rezista în acest mediu vreme de trei zile, apoi va trebui să înghiţim şi să ne îndepărtăm pentru a ne răci.

– Bine. Se ridică şi se întinse. Probabil din cauză că în timpul zborului stătuse prea multe ore pe punte fără să facă nimic. Asta îi oferea un răgaz prea mare să se gândească la ceea ce nu mersese pe Monterey, când, de fapt, ar fi trebuit să plănuiască modul în care să folosească arma pe care o căuta Confederaţia. Mă duc să fac un duş. Anunţă-mă dacă descoperi ceva.

*

În timp ce *Lady Mac* decelera pe coordonatele puse la dispoziţie de Quantook-LOU, Beaulieu efectuă o baleiere în spectru complet a suprafeţei expuse luminii solare. Tuburile de reţea şi foliile de acoperire aveau aceeaşi compoziţie ca şi cele de pe partea însorită a Tojolt-HI, însă acolo acestea ieşiseră din mediană într-o mică movilă de formă semisferică, pereche cu umflătura de pe partea întunecată.

– Nodul are o lăţime de aproape trei kilometri, înălţimea de nouă sute de metri, şi nici nu-mi vine să-ţi spun ce se află înăuntru, zise Beaulieu. Aproape optzeci la sută din nod şi din reţelele din jur sunt moarte. Sticla de la suprafaţă a crăpat, iar unele muchii structurale s-

au rupt. Însă asta lasă destulă masă pentru ecranarea structurii interne faţă de toţi senzorii noştri.

– Nu-mi place, spuse Liol. Asta înseamnă peste zece kilometri cubi despre care nu ştim nimic. Acolo ar putea ascunde orice.

– Ceva ce nu este folosit în mod regulat, zise Ashly.

– Da, cum ar fi cea mai mare armă posibilă.

– Câmpurile electrice şi magnetice sunt normale, spuse Beaulieu. Nu detectez surse puternice de energie pe nicio parte a discului.

– Adică nu sunt active. S-ar putea ca energia pentru o lovitură să fie stocată şi pregătită.

– Pregătită, pentru ce? întrebă Sarha.

– Nu ştiu. Nu am explorat nici unu la sută din acest sistem stelar şi nu ştim ce altceva se poate ascunde aici. Flote de refugiaţi de pe alte oraşe-disc. Xenoci care locuiesc în interiorul nebuloasei Orion. Posedaţi mosdva.

– Ei, fii serios.

– Am înţeles, spuse Joshua. Trebuie să fim prevăzători.

– *Oenone* poate înghiţi, interveni Syrinx. Câmpul nostru de distorsiune va reuşi să sondeze în interiorul nodului.

– Nu, se opuse Joshua. Nu cred că suntem pregătiţi să renunţăm la cel mai mare avantaj pe care îl avem. Beaulieu, vreau o monitorizare constantă a nodului. O modificare a stării lui energetice, şi facem saltul. Între timp, să vedem ce este dispus să ne spună Quantook-LOU.

Înainte de a-l întreba, Joshua şterse suprapunerea schemelor navei de pe imaginea recepţionată de senzori. Tojolt-HI îl tulbura, făcându-l să piardă timpul acum. Nu îl îngrijora necunoscutul spre care se îndreptau, recunoscu el, ci dimensiunile oraşului-disc. Acesta îl impresionase şi îl uimise îndeajuns de mult încă de când senzorii îi prezentaseră prima imagine. Acum lucrurile stăteau altfel, pentru că micul zbor efectuat îi prezentase brusc perspectiva reală. Zburau pe deasupra oraşului-disc, un artefact care era atât de dens populat, încât făcea orice arcologie să pară pustie. Habitatele umane bitek erau entităţi fabulos de uriaşe, dar nu zburai pe deasupra lor într-o navă spaţială minute în şir. Şi nu parcurseseră nici măcar jumătate din drumul spre centrul lui.

Senzorii de spectru vizual îi înfăţişară un punct minuscul de culoare neagră care se deplasa pe suprafaţa netedă şi strălucitoare a sticlei şi foliei care alcătuiau partea dinspre soare. Umbra navei *Lady Mac* era mai mică decât lăţimea majorităţii tuburilor. Văzuse de multe ori umbra satelitului Ganymede gonind la vreme de zi peste norii lui Jupiter, o pată întunecată mai mică decât vârtejurile cicloanelor

planetei. O lună suficient de mare pentru a fi socotită planetă, redusă la adevărata ei micime de minunata gigantă gazoasă. Acum situaţia se repeta.

– Vom ajunge în locul stabilit de voi peste două minute, îi spuse Joshua lui Quantook-LOU. Aş dori să discutăm condiţiile schimbului de date. La urma urmelor, niciunul dintre noi nu vrea ca înţelegerea să cadă.

– De acord, replică Quantook-LOU. Îmi voi duce escorta în această secţiune a Tojolt-HI şi voi obţine informaţiile pe care le cereţi. Şi acum se vor da indicii fişierelor. Dacă stabiliţi că este vorba de ceea ce doriţi, vom realiza un schimb sincronizat al respectivelor informaţii. Iar după aceea, veţi părăsi imediat Mastrit-PJ.

– Mie îmi convine, dar nu vei fi în primejdie? Suntem departe de Anthi-CL, dar te putem duce înapoi.

– După schimb, voi fi singurul membru al rasei mele care deţine informaţiile. Asta mă face mai valoros decât masa în fier a soarelui. Nimeni nu-mi va face vreun rău. Dacă m-aş întoarce pe *Lady Macbeth,* ce garanţii îmi poţi oferi că nu vei fugi înapoi spre Confederaţia ta, lipsindu-mi astfel rasa de informaţiile de care are nevoie?

– Quantook-LOU, nu pot să-ţi ofer o garanţie care să te satisfacă. Cu toate acestea, nu cunosc nimic despre Tojolt-HI. Nu ştiu ce este în interiorul secţiunii din spatele tuburilor umede. Cum mă asigur că nu există o armă capabilă să-mi distrugă nava imediat ce primeşti informaţiile dorite?

– Aceasta este o secţiune veche, iar dominionul de acolo aproape s-a prăbuşit. Senzorii tăi nu-ţi arată că nu este o ameninţare?

– La suprafaţă nu vedem nimic, dar trebuie să ştiu ce se află înăuntru. Propun să trimit cu tine doi dintre membrii echipajului meu. Ei nu vor face altceva decât să observe, nu se vor amesteca în activităţile voastre.

– Accept.

Joshua închise legătura.

– Ione, o să îl însoţeşti pe Quantook-LOU.

Lady Mac se apropie încet de suprafaţa însorită, folosind propulsoarele ionice pentru a executa manevra de apropiere către graniţa aproximativă a nodului. Tuburile de reţea de sub navă erau moarte, aşa cum ceruse Quantook-LOU. Tot el solicitase ca Joshua să găsească o metodă pentru traversarea spaţiului liber. Drept urmare, doi sergenţi cu armuri şi costume spaţiale aşteptară în ecluza EVA deschisă, pregătiţi să se propulseze peste hău şi să fixeze o coardă de suprafaţa tubului.

Ione urmări cum segmentele lungi şi arcuite de sticlă devin tot mai mari; dedesubtul suprafeţei lucioase şi cu indentaţii nu se vedea nimic. Senzorii costumului blindat reuşiră să distingă liniile delicate ale spiralei interioare a conductelor. Când pluti pe deasupra sticlei înnegrite, umbra navei crescu, devenind întunecată pe învelişul din sticlă şi folie. Ione văzu o mişcare licărind care se deplasă pe sticla de culoare închisă. O multitudine de crăpături răsucite se răspândeau dinspre marginea segmentului ca şi cum tubul ar fi fost strâns de nişte tentacule de gheaţă.

– Se fragmentează, le spuse ea membrilor echipajului.

– Efort termic, îi răspunse Liol. Umbra noastră provoacă asta. Nu uita, materialul acela a stat permanent în căldură.

– Ione, spuse Joshua. Blochez nava pe poziţie – fii atentă. Poţi pleca imediat ce eşti gata.

Sticla curbată era la şapte metri distanţă de trapa ecluzei. Primul sergent îşi deconectă coarda de siguranţă de la priza de prindere pe cameră şi îşi activă pachetul de manevrare.

Prinderea capătului coardei nu reprezentă o problemă. Sticla ieşise din marginea buclei metalice de ranforsare, lăsând o gaură prin care ea putu să desfăşoare coarda. Imediat ce termină, se dădu deoparte. Joshua voia ca mosdva să-şi croiască drum înăuntru, tăind geamul.

Xenocii se traseră de-a lungul coardei folosindu-şi mănuşile rezistente de pe mâinile braţelor mijlocii. Nu apelară la nicio subtilitate pentru a pătrunde. Unul dintre ei folosi un laser cu care tăie un cerc în geam şi în conductele de dedesubt.

Ione intră ultima, iar sergenţii îl urmară pe unul dintre bodyguarzii mosdva. Ea îşi dădu seama că tubul acela nu era locuit de multă vreme. Vegetaţia se pietrificase, apoi se topise în vid, lăsând un nor de praf granulat care se lipise de tub şi îl înfundase. Chiar şi aşa, acolo era mult mai multă lumină decât în secţiunile pe care le văzuseră în Anthi-CL. Fără fluidul care proteja interiorul, lumina soarelui era înfiorătoare.

Mosdva porniră hotărâţi către capătul tubului. Folosiră aperturile plantelor murdare drept puncte de sprijin, ceea ce le permitea aproape acelaşi grad de mobilitate ca şi frunzele din tubul presurizat. Ione se sluji pur şi simplu de pachetele de manevrare.

Când ajunseră la capătul tubului, una dintre gărzile de corp tăie trapa ecluzei cu un laser. Trecură prin joncţiune şi pătrunseră în alt tub aflat de cealaltă parte, după care porniră spre nod.

Imediat ce intră şi ultimul sergent, Joshua folosi propulsoarele chimice micrometrice pentru a se retrage de pe faţa luminată de soare. Beaulieu raportă că nouă sateliţi decolaseră de pe cealaltă

parte a Tojolt-HI. Toţi emiteau pulsuri radar de slabă putere, urmărind nava *Lady Mac.*

– Din câte se pare, Quantook-LOU se îndreaptă spre vârful nodului, spuse Samuel. Deocamdată se află în apropierea tuburilor de suprafaţă.

– Analizez semnalele pe care le recepţionează blocurile de luptă electronică, anunţă Oski. Mosdva transmit multe pulsuri, majoritatea pornind de la Quantook-LOU. Însă au un grad înalt de criptare.

– Cu cine vorbeşte? întrebă Joshua.

– Nu cred că vorbeşte. Sunt semnale cu rază scurtă de acţiune şi nu se înregistrează nicio activitate electronică în vreunul dintre tuburi. Cred că totul e recepţionat de gărzile lui de corp. Corelez mişcările lor cu semnalele lui şi se pare că el practic îi controlează de la distanţă. Semnalele pe care le transmit ei ca răspuns sunt complet diferite, probabil detecţii ale senzorilor pentru ca el să vadă aceleaşi lucruri ca ei.

– O adevărată trupă de drone, spuse Ashly. Mă întreb dacă are încredere în ei.

– E cam târziu ca să ne facem griji în legătură cu statutul lui, replică Joshua. Oski, vezi dacă nu poţi cumva să descoperi cum putem anihila gărzile de corp în caz de nevoie.

– Voi încerca.

Joshua îşi fixă poziţia la douăzeci şi cinci de kilometri de suprafaţa însorită. Îi era greu să aştepte. Ar fi vrut de fapt să fie acolo cu Quantook-LOU, să vadă ce se întâmplă. Asta l-ar fi făcut să controleze situaţia şi să reacţioneze imediat în caz de necesitate. Aşa cum procedase la Ayacucho şi Nyvan. Linia întâi era singurul loc în care putea fi sigur că totul va fi făcut ca la carte.

Însă Ayacucho şi Nyvan îl mai învăţaseră că priceperea de a pilota nu era totuna cu arta de a comanda. Avea încredere în echipaj, care ar fi putut manevra sistemele navei suficient de bine. Folosirea experţilor pe care îi avea la bord reprezenta o extensie a acelui principiu. În cursul celei de-a doua vizite, când Quantook-LOU începuse să devină insistent, îşi dăduse seama că nu ar fi trebuit să se afle acolo personal. De aceea, acum hotărârea de a trimite sergenţi în nod fusese luată mai curând din cauza unui sentiment de vinovăţie decât din profesionalism.

Bine măcar că niciunul nu protestase. Bănuia că oraşul-disc îi influenţa pe ceilalţi la fel de mult ca pe el.

Stăteau în poziţie fixă de cincisprezece minute, când programele de monitorizare a senzorilor o alertară pe Beaulieu că nava colectoare de soare îşi modificase orbita. Motoarele masive cu fuziune porniseră,

propulsând nava cu o acceleraţie constantă de o cincisprezecime de *g.*

– Acum se află pe o traiectorie de interceptare cu noi, le spuse Beaulieu celor de pe punte.

– Iisuse, cât timp mai avem?

– Aproximativ şaptezeci de minute.

Ione ascultă ştirea transmisă de Joshua privind nava-cupă-de-soare şi îi spuse:

– Bine, o să-l întreb pe Quantook-LOU.

Intraseră în alt tub mort, al cincilea deja, ridicând praful cât trecură pe acolo. În afara lipsei de aer şi fluid, totul păruse a fi într-o stare acceptabilă. Nu înţelegea ce raţiuni stătuseră la baza hotărârii de abandonare a tuburilor. Deşi, la un moment dat, acestea fuseseră despuiate de toate echipamentele auxiliare. Fuseseră scoase de acolo chiar şi doi pereţi de rezistenţă de la capătul tubului, lăsând în loc nişte deschideri mari la joncţiuni.

Îşi comută blocul de comunicaţii pe frecvenţa folosită de mosdva.

– Quantook-LOU, căpitanul a luat legătura cu mine. Vrea să ştii că nava-cupă-de-soare şi-a schimbat direcţia, iar acum se îndreaptă spre *Lady Macbeth.* Ştii ceva despre asta?

– Nu. Nava aparţine dominionului Danversi-YV. Ei nu sunt aliaţi cu noi la niciun nivel.

– Este posibil să reprezinte o ameninţare la adresa navei noastre?

– Nu are arme la bord. Nu vrea decât să-i convingă prin intimidare pe oamenii de pe *Lady Macbeth* să trateze cu ei şi să-şi plaseze propriul grup aici, încercând să îmi blocheze înaintarea. Aveţi arme capabile să o distrugă?

– Nu suntem siguri care va fi efectul pe care îl vor produce armele noastre. Căpitanul Calvert nu vrea să atace o navă neînarmată.

– Îşi va schimba părerea când propulsia cu fuziune a navei-cupă-de-soare va fi îndreptată spre *Lady Macbeth.* Spune-i că dominionul Danversi-YV a pierdut două asemenea nave în ultimii cincisprezece ani. Asta l-a slăbit mult, diminuându-i influenţa. Acesta va fi primul dominion de margine care se va prăbuşi după ce voi avea propulsia mai rapidă decât viteza luminii. Asta îi face să fie disperaţi ca să o obţină pentru ei.

– Am înţeles.

Mosdva trecu într-o cameră spaţioasă de joncţiune din care radiau şapte tuburi.

– Ar putea fi interesant, le spuse Ione celorlalţi. Judecând după poziţia celor două trape de ecluză de aici, se pare că tuburile din spatele lor duc spre nod.

– Avem poziţia voastră, îi răspunse Liol. Sunteţi la doar o sută cincizeci de metri de un tub de suprafaţă locuit.

Mosdva se lansară de la marginea partiţiei unul după altul, îndreptându-se fără nicio ezitare spre prima trapă de ecluză care ducea spre nod. Tăiară din centru un oval din compozitul pe bază de carbon şi îşi continuară drumul.

– Se pare că îi evită pe localnici, spuse Ione.

În interiorul tubului era întuneric beznă. Când primul sergent se strecură şerpuit prin gaură, senzorii lui de cască recepţionară şase fascicule late de lumină ultravioletă venind dinspre mosdva, aflaţi în frunte. Aceştia se mişcau cu repeziciune de-a lungul peretelui tubului.

– Recunosc suprafaţa asta, spuse Ione atât de emoţionată pe cât îi permiteau neuronii bitek.

Pereţii tubului erau alcătuiţi din acelaşi material spongios copt pe care Tyrathca îl folosiseră în secţiunile cu zero *g* din Tanjuntic-RI. Mănuşile blindate ale sergenţilor puteau pătrunde în adânciturile regulate, permiţându-le amândurora să urce pe tub după mosdva.

– Nu prea cred în coincidenţe, spuse Joshua.

– Ecluza din faţă are alt model, zise Ione. Nu seamănă cu cele de pe Tanjuntic-RI, dar nici cu cele prin care am trecut până acum.

Trapa din centrul peretelui despărţitor era un pătrat gros din titan, având garnituri groase de margine şi balamale ca nişte pistoane. Latura ei avea trei metri. Senzorii ei în infraroşu arătară că trapa era mult mai caldă decât pereţii tubului.

Mosdva se opriseră lângă peretele despărţitor pentru a lipi mici petice cu senzori de metal.

– Următoarea secţiune este locuită, spuse Quantook-LOU. Vreau să evităm orice contact deocamdată. Vom merge pe afară.

Slujindu-se de o unealtă, răzuiră o porţiune de burete osificat de pe perete, scoţând la iveală învelişul interior strălucitor. Făcură o gaură cu laserul şi ieşiră afară.

Ione comută senzorii de cască pe infraroşu. Se aflau adânc în interiorul nodului răsucit. Nu remarcă vreo ordine sau tipar, ci doar tuburi care se încrucişau, lăsând mici spaţii goale neregulate, care erau închise de stâlpi groşi, ce formau un filigran închipuind un cuib de pasăre în jurul lui Ione. Firele roşii sclipitoare evidenţiau conducte de căldură care ieşeau în afara tuburilor, în timp ce imaginile magnetice recepţionate de senzori se suprapuneau liniilor translucide ale cablurilor de energie electrică, de culoarea smaraldului.

– Multă activitate aici, spuse Ione, dar fiecare tub este solid şi opac. Încă nu pot vedea înăuntru.

– Dar îţi dai seama încotro mergeţi? întrebă Joshua. Ai idee?

– Deloc. Încâlceala de aici e prea mare ca să văd mai mult de o sută de metri în orice direcţie.

Fâşii groase de material spongios fuseseră aşezate de-a lungul fiecărui tub, permiţându-le tuturor să se mişte liber. Mosdva porniră înainte fără să se agite. Blocurile de ghidare ale lui Ione îi spuseră că ei intrau tot mai adânc în nod.

După două sute de metri, încâlceala de tuburi se sfârşi. Centrul nodului era o cavitate lată de peste doi kilometri. Un cilindru de opt sute de metri diametru îi umplea centrul, iar butucii lui erau fixaţi de tuburile înconjurătoare cu rulmenţi magnetici masivi, care îi permiteau să se rotească încet. O bandă de creste triunghiulare regulate acoperea treizeci la sută din suprafaţa exterioară până la un capăt. Senzorii în infraroşu ai lui Ione arătară că banda strălucea într-un roz blând şi uniform, mult mai cald decât restul cochiliei. Un radiator care disipa căldura internă a cilindrului. Ceea ce însemna că sistemul din interior funcţiona.

– Ei bine, spuse ea. Ia te uită. Cineva încă se bucură de atracţie gravitaţională.

Scană în jur folosindu-şi senzorii. Cavitatea din jurul cilindrului semăna cu un siloz de întreţinere al unui spaţioport: braţe de macara şi traverse de sprijin ieşeau din peretele despărţitor înconjurător al tubulaturii, însoţite de conducte şi furtunuri. Acestea se terminau cu inele rezistente de fixare din care ieşeau biţi lungi de perforare, inerţi şi îndoiţi spre înăuntru ca nişte anemone-de-mare moarte. Majoritatea erau goale, deşi unele dintre cleme strângeau bucăţi de rocă neagră. Acestea fuseseră tăiate ca nişte diamante, având sute de mici faţete. Nu era vorba de o formă sau de o dimensiune standard. O bucată era atât de mare, încât ar fi fost nevoie de zece braţe de macara pentru a o ţine pe loc, iar suprafaţa sa conturată urma curba cilindrului central. Majoritatea necesitau doar două sau trei cleme, dar existau bucăţi mici care fuseseră străpunse doar de un burghiu. Unităţi de maşini erau agăţate de rocă, fiind atât de întunecate şi reci, încât ar fi putut fi nişte excrescenţe ciudate şi complicate. Cu excepţia uneia din mijlocul bucăţii celei mai mari, care lucea în roz-somon din cauza căldurii interne.

– O rafinărie, se pare, sugeră Ione. Cred că aproape toată roca de aici este condrită carbonică.

Pe măsură ce senzorii analizau în continuare, ea surprinse câteva câmpuri magnetice dense. Echipamentul care le producea era instalat pe platformele masive ce înconjurau cilindrul. Semănau cu nişte tuburi de acţionare cu fuziune.

– Cine trăieşte aici? îl întrebă ea pe Quantook-LOU. Se pare că Tyrathca, adevărat?

– Acesta este Lalarin-MG. Este locul lor stabilit. Sunt nemulţumit să descopăr că ei încă trăiesc.

– Dar îi urăşti, sunt foştii voştri stăpâni de sclavi. Credeam că i-aţi ucis. Aşa ne-ai spus cel puţin.

– Cei care au rămas la sfârşitul timpului schimbării s-au grupat în enclavele lor. Au fost greu de dislocat. Nu merita să le atacăm sistemele de apărare. Nu le-am permis contactul cu dominioanele nou-formate şi i-am lăsat să decadă în izolare. Acum există doar cei mai mari.

– Incredibil, spuse Samuel. Sunt ca un grăunte de nisip într-o stridie; mosdva au crescut în jurul lor.

– Un grăunte foarte mare, replică Sarha. Uitaţi-vă la cavitatea aceea. Pariez că a existat numai rocă de asteroid când s-a construit oraşul-disc, probabil cu o cavernă care avea biosferă făcută exact în centru. Au trebuit să rafineze roca de-a lungul mileniilor pentru a se aproviziona cu minerale, iar biosfera mai mult ca sigur a evoluat în acest cilindru. Ştim că ei pot păstra în funcţiune o asemenea societate la infinit. Tanjuntic-RI a fost funcţional la fel de mult timp ca şi această enclavă. Numai că într-o bună zi vor termina roca şi nu vor mai avea ce consuma.

– Asta este în acord cu ceea ce văd, cu excepţia motoarelor rachetă, spuse Ione. De ce să le ţină în funcţiune când trebuie să-şi concentreze toate eforturile pentru a menţine un mediu artificial deosebit în condiţii potrivnice?

– Probabil că iniţial au fost rachete de navă spaţială, zise Liol. Şi nu mai folosesc la acelaşi lucru. Cred că au fost adaptate în sistemul de apărare de care vorbea Quantook-LOU. Nu uita, revoluţia mosdva s-a petrecut când oraşele-disc erau în stadiu embrionar. Atunci, asteroidul-enclavă era deja anexat la restul ciorchinelui. Dacă s-ar fi folosit un jet de fuziune drept aruncător de flăcări, s-ar fi produs un adevărat haos, s-ar fi destrămat asteroidul, s-ar fi distrus noile tuburi locuite şi mecanismele de schimb de căldură. Tyrathca nu aveau nimic de pierdut, însă mosdva, sigur da. De aceea, ambele părţi au convenit în ceea ce priveşte izolarea.

– Iar Tyrathca, fiind nişte neisprăviţi lipsiţi de imaginaţie, şi-au menţinut ameninţarea în perfectă stare de funcţionare tot acest timp, spuse Ashly. Jeturile de fuziune ar putea produce chiar şi acum daune importante oraşului-disc.

– Numai că nu sunt în perfectă stare de funcţionare, interveni Ione. Văd zece, dintre care trei au câmpuri magnetice.

– Da, dar mosdva nu ştiu asta.
– Acum au aflat.
Quantook-LOU şi gărzile de corp mosdva porniseră din nou, târându-se de-a lungul tuburilor din jurul circumferinţei cavităţii. Ione îi urmă.
– Se pare că ne îndreptăm spre butucul cilindrului, spuse ea. Cred că vrea să se întâlnească cu ei.
– Am început să-l respect pe bătrânul Quantook-LOU, zise Joshua. Se poartă foarte corect cu noi. Faptul că merge direct la o civilizaţie Tyrathca este un indiciu clar că vrea sincer să obţină almanahul pentru noi.
– Nu aş atribui comportarea lui întru totul fair-play-ului, spuse Syrinx. Apariţia noastră i-a oferit o singură soluţie. Să devină cel mai puternic sau să-şi vadă dominionul înghiţit de alianţa unificatoare a altuia. Nu doar că vrea almanahul, are nevoie de el ca de aer.
– De obicei nu eşti atât de cinică.
– Până când te-am cunoscut pe tine.
Joshua chicoti, dorindu-şi pentru prima oară să fi avut o legătură de afinitate. Deşi nu avea nevoie de aşa ceva pentru a-şi ţine sub control echipajul. Liol îşi va ascunde un zâmbet, în vreme ce Sarha va arunca o privire şireată spre el, iar Dahybi se va preface că totul se desfăşura fără ştiinţa lui.
– Trenurile au început să circule din nou, anunţă Beaulieu. Sateliţii ELINT urmăresc cinci şi toate au pornit în ultimele cinci minute.
– Şi crezi că asta e rău?
– Sunt toate la distanţe sub o sută cincizeci de kilometri de enclava Tyrathca şi se îndreaptă spre ea.
– Iisuse! Minunat. Ione, ai auzit asta?
– Confirmat. Îi voi spune lui Quantook-LOU, deşi în situaţia de faţă nu cred că putem grăbi lucrurile prea mult.
Sergenţii se căţărau de-a lungul unui tub exact sub capătul cilindrului. O poziţie incomodă. Pe măsură ce se apropiau de butuc, spaţiul liber se îngusta treptat, iar inerţia monstruoasă a cilindrului devenise îngrozitor de evidentă. Ione îşi dădu seama că dacă ar fi fost întru totul umană, şi-ar fi amintit în mod constant de ziua în care îşi prinsese mâna în roata bicicletei (avea şase ani şi se aplecase pentru a încerca să deblocheze o plăcuţă de frână, după care *Seninătate* o oprise). Aşa cum stăteau lucrurile, putea să aprecieze legătura asociativă.
– Vom intra pe aici, anunţă Quantook-LOU.
Mosdva se opriră în jurul unei trape de ecluză de la o joncţiune a reţelei. Unul dintre ei plasă un modul electronic peste tastatura în

formă de rozetă de pe marginea ei. După un moment, ledul verde al modulului afişă o serie de cifre. Acestea fură tastate şi încuietorile trapei se deblocară, permiţându-i să coboare în camera ecluzei.

– Noi vom intra primii, spuse Quantook-LOU.

Ione aşteptă până se desfăşură tot ciclul, apoi cei doi sergenţi pătrunseră în cameră. Trapa interioară se deschise spre joncţiune. Senzorii de costum ai lui Ione trebuiră să dezangajeze programele de filtrare pentru a se adapta la lumina dinăuntru. Era albă. Se întrebă cum vor face faţă mosdva acelei situaţii. Dacă puteau distinge culorile. Deşi întrebarea nu era nicidecum prima pe agenda ei.

Joncţiunea era o sferă cu diametrul de treizeci de metri, având inserate în ea şapte uşi de trecere cu trapă. Zece Tyrathca din casta soldaţilor stăteau în jurul ei la unghiuri conflictuale, cu copitele înfipte adânc în indentaţiile spongioase, ceea ce îi ajuta să stea perfect nemişcaţi. Puştile lor maser erau îndreptate spre grupul de mosdva.

Ciripeli şi şuierături agitate şi puternice răsunară prin aer când Quantook-LOU începu să vorbească insistent către singurul născător Tyrathca aflat printre soldaţi. Distribuitorul de resurse îşi scosese casca de la costum.

– Ce sunt ei? întrebă născătorul; ochii lui migdalaţi rămăseseră aţintiţi asupra sergenţilor.

– Dovada celor spuse de mine, îi răspunse Quantook-LOU. Sunt creaturile care au venit din partea cealaltă a nebuloasei.

– Ceea ce zice Quantook-LOU este adevărat, interveni Ione. Suntem bucuroşi să vă cunoaştem. Sunt Ione Saldana, membru al echipajului navei stelare *Lady Macbeth.*

Câţiva soldaţi îşi mişcară antenele cât vorbi ea. Născătorul rămase tăcut un moment.

– Vorbeşti ca noi, însă forma ta e diferită, spuse el. Nu sunteţi o castă cunoscută nouă. Nu sunteţi nici mosdva.

– Nu, suntem umani. Am învăţat limba voastră de la Tyrathca care au venit pe domeniul nostru de pe nava-amiral Tanjuntic-RI. Ştii de ea?

– Nu. Amintirile despre acea epocă nu se mai transmit.

– La dracu’! exclamă Ione prin banda generală de comunicaţii. Şi-au aruncat la gunoi istoria.

– Ba deloc, spuse Parker. Tyrathca transmit amintirile folositoare din generaţie în generaţie prin glandele programate chimic. Amănuntele de acum cincisprezece mii de ani nu sunt atât de relevante, încât să fie transmise astfel.

– Are dreptate, zise Joshua. Pe noi ne interesează fişierele lor electronice, nu legendele de familie.

– Vreau să negociez cu familia care guvernează electronicele de la Lalarin-MG, spuse Quantook-LOU. De aceea am venit aici.

– Tyrathca şi mosdva nu negociază, replică născătorul. Aşa sună acordul de separare. Nu ar fi trebuit să vii aici. Noi nu venim în dominioanele voastre. Noi respectăm acordul de separare.

– Dar ce facem cu umanii? spuse Quantook-LOU. Ei ar trebui să fie aici? Ei nu sunt parte din înţelegerea noastră. Universul din exteriorul Tojolt-HI s-a schimbat pentru mosdva şi Tyrathca. Trebuie încheiată o nouă înţelegere. Permite-mi să negociez. Toţi vor beneficia de asta, mosdva, umanii şi Tyrathca.

– Poţi negocia cu Baulona-PWM, răspunse născătorul. Doi din escorta ta pot să te însoţească, şi umanii. Urmaţi-mă.

Tubul pe care îi conduse născătorul avea şase metri diametru şi un cablu întins pe centru care susţinea ciorchinii de lumini la intervale regulate. Toţi Tyrathca mergeau de-a lungul pereţilor de parcă s-ar fi aflat într-un câmp gravitaţional. Antenele lor ca nişte bice fluturau cu mişcări laterale viguroase, amintind de nişte aripi subdezvoltate. Ione îşi dădu seama că antenele născătorului erau mult mai lungi decât la Tyrathca pe care îi cunoscuse.

– Noi am crezut că antenele îi ajută să-şi menţină echilibrul, spuse Parker. Se pare că atracţia gravitaţională scăzută a încurajat refolosirea lor.

Senzorii ei îl palpară pe născător. Era cam cu zece la sută mai mic decât născătorii din Confederaţie, deşi părea mai gras. O brumă de solzi de pe pielea lui de culoare siena deveniseră de un gri palid şi se vedeau mici umflături pe muşchii picioarelor. Respiraţia lui părea puţin aritmică, de parcă ar fi şuierat. Când îi verifică pe soldaţi, constată că şi ei aveau aceleaşi probleme. Doi dintre ei aveau febră.

– Nu au traversat starea de izolare la fel de bine ca mosdva, spuse ea.

– Au o bază redusă pentru înmulţire, zise Ashly. Vor întâmpina probleme de consangvinitate. Să adăugăm la asta dificultăţile medicale care apar din cauza expunerii îndelungate la lipsa atracţiei gravitaţionale şi probabil că vor avea un mare număr de ouă infertile. Ţinând seama că nu au o bază de cercetări pentru a examina şi contracara problemele, au fost rezistenţi, dacă au supravieţuit atât de multă vreme.

Ultimul tub dădea spre ecluza rotativă. Avea o dispunere remarcabil de similară cu aceea de pe Tanjuntic-RI, o cameră cilindrică lungă, cu trei trape mari de ecluză la capătul celălalt şi ducând spre Lalarin-MG şi cu o garnitură la jumătatea sa. Prin atmosferă se simţi un uruit vibrant când uriaşul cilindru se roti.

Proiectul navei fu trecut de cealaltă parte a ecluzei. Un lift de mărfuri care aştepta era flancat de arcade care dădeau direct spre rampe în spirală.

Se îngrămădiră toţi în liftul care începu să coboare. Atracţia gravitaţională creştea încet, provocându-le probleme celor trei mosdva. Trebuiră să-şi scoată cu totul costumele spaţiale pentru a-şi elibera membrele din spate, ceea ce le permise să stea pe ele şi pe cele mijlocii. Nu era uşor, deoarece, în urma evoluţiei, cele din spate, semănând cu nişte bâte, îşi pierduseră dexteritatea, în vreme ce membrele de la mijlocul corpului erau prea delicate pentru a suporta jumătate din greutatea lor corporală. Când liftul ajunse la baza cilindrului, gravitaţia era la nivelul de cincisprezece la sută din cea standard de pe Pământ. Tyrathca se simţeau confortabil în acea situaţie; Ione îşi reprogramă dispozitivele de comandă pentru a ţine seama de modificare, asigurându-se că sergenţii nu făceau salturi de putere şi nu compensau în funcţie de factorul coriolis. Quantook-LOU se bălăbăni încet, mişcându-şi membrele cu o nesiguranţă dureroasă.

Cele două gărzi de corp ale lui se descurcau ceva mai bine, întrucât aveau membre mediane protezate pentru a prelua greutatea. Servomecanismele scheunară la fiecare mişcare a lor. Ione se întrebă câtă presiune exercita greutatea asupra organelor lor interne şi a inimii.

Uşile liftului se deschiseră, dezvăluind interiorul cilindrului. Ione trebui să aducă mai multe filtre on-line pentru a compensa strălucirea orbitoare a luminii.

Lalarin-MG era un spaţiu deschis unic, înconjurat de o cicloramă din aliaj de aluminiu. Podelele erau ocupate în şiruri de clădiri, turnurile standard ascuţite spre vârf, tipice pentru toate aşezările Tyrathca. Însă acolo erau construite din compozit negru ca tăciunele; conductele groase şi segmentele noduroase ale unor echipamente ieşeau din pereţi, ca şi cum ar fi fost maşini, nu reşedinţe. Contrazicând acea impresie, existau viţe luxuriante cu frunze late care atârnau, având culoarea smaraldului şi a levănţicii, dar şi inele bogate cu flori mari, de formă semisferică, de culoare auriu şi turcoaz. Straturi subţiri de ceaţă se înălţau din reţeaua de străzi, fuzionând într-o negură nemişcată de culoare cenuşiu-perlă în timp ce îşi făceau drum spre axă. Pe fiecare acoperiş se găsea câte o baterie de lumini strălucitoare care erau îndreptate în sus, fasciculele lor intersectându-se în negură şi difuzând vag înainte de a ilumina secţiunea de podea aflată direct deasupra capului.

Capetele de zid ale cilindrului erau cercuri simple de muşchi, întrerupte de un tipar mozaicat foarte complicat prin grinzi structurale

de ranforsare şi căpriori care se interconectau. O schelă axială zveltă ţinea cât toată lungimea cilindrului. Cu o singură întrerupere.

– Of, Doamne, spuse Ione. Puteţi vedea toţi asta?

– O vedem, o informă Syrinx.

Chiar în centrul cilindrului, suspendată de extremităţi de schela axială, se afla efigia Zeului Adormit. De la un capăt la altul măsura două sute de metri, având un diametru de o sută cincizeci de metri la discul central evazat. La origini, suprafeţei sale i se dăduse un luciu metalic, însă acum era dungată de dâre groase de alge, cu smocuri de ciuperci de un cafeniu bolnăvicios care ieşeau din adâncituri şi crăpături. Ambele spire erau pătate de incrustaţii de licheni.

Păşind chinuitor de încet de-a lungul străzilor înguste dintre turnuri, mosdva nu îi acordară nicio atenţie. Umiditatea era ridicată. Fiecare suprafaţă prezenta broboane de condens, terasele orizontale şi ţevile picurau permanent. Ropotul picăturilor răsuna etern în fundal, amintind de o ploaie molcomă.

Născătorii Tyrathca (întotdeauna mergând în pereche, remarcă Ione) populau fiecare intersecţie de-a lungul străzii, ciripind între ei în timp ce procesiunea se deplasa prin cilindru. Se vedeau puţini Tyrathca din caste vasale, aproape toţi fiind soldaţi. Fermierii îngrijeau cortine de viţe cu mişcări lente şi artritice, îndreptând noii muguri în susul spalierelor şi culegând ciorchinii de fructe coapte de culoare violet închis.

În timp ce înaintau încet printre clădiri, impresiile ei legate de Lalarin-MG se clarificară. Interiorul cilindrului prezenta acelaşi tipar de decădere letargică prezentă în tot Tojolt-HI. Unele clădiri erau bine întreţinute; una sau două erau de fapt noi, asediul viţelor abia ajungând până la ferestrele de la etajul întâi. Însă, la fiecare clădire nouă, patru erau scoase din uz. Chiar şi echipamentele de pe zidurile turnurilor ocupate erau lăsate să se deterioreze; senzori infraroşii şi magnetici arătau că învelişurile erau inerte, împărtăşind temperatura ambientală.

– Au ajuns la graniţa dintre stabilitate şi stagnare, spuse ea. Şi se îndreaptă clar în direcţia greşită.

– E vorba de aspectul biologic, spuse Ashly. Sunt sigur. E singurul factor negativ care acţionează aici. Vor trebui să renunţe la consangvinitate, să aducă o oarecare vitalitate în sângele familiilor. Altfel vor muri.

Ajunseră în cele din urmă la o piaţă de formă circulară aflată dedesubtul efigiei Zeului Adormit. Era pavată cu dale de aluminiu, acoperite cu un strat aspru de cuarţ, pentru a oferi aderenţă. Deasupra capului, ghirlande lungi de alge se legănau de marginea

efigiei, ca şi cum i-ar fi devenit un fel de fustă zdrenţuită. Stropi de apă curgeau ca un duş de pe margini, căzând într-o curbă largă şi udând întreaga piaţă.

Născătorii Tyrathca se aliniară de-a lungul dalelor de aluminiu, adăpostite de burniţă. Se aşezară pe fund, iar antenele rămaseră ridicate din coamele lor care coborau de-a lungul şirei spinării.

Garda alcătuită din casta soldaţilor se opri la singura comandă ţiuită a născătorului. Quantook-LOU se lăsă imediat la podea, astfel încât partea inferioară a pântecului i se odihnea pe dale. Respira sacadat.

Din şirul de Tyrathca se ridică un născător care veni în faţa sergenţilor. Era bătrân, îşi dădu seama Ione. Pielea îi era acoperită de pete albe şi cenuşii, un lichid lipicios i se scurgea din ochi şi părea să întâmpine dificultăţi în a-şi concentra privirea într-un anumit punct.

– Sunt Baulona-PWM, iar familia mea se ocupă de toate dispozitivele electronice din Lalarin-MG. Pe mosdva îi ştiu. Pe voi nu.

– Suntem umani.

– Distribuitorul de resurse mosdva susţine că aţi călătorit până aici venind din cealaltă parte a nebuloasei pentru a vizita Mastrit-PJ.

– Da.

– V-a trimis Zeul Adormit?

– Nu.

În ploaia slabă şi călduţă, Baulona-PWM îşi lăsă capul pe spate şi scoase un fel de sunet ascuţit. Ceilalţi Tyrathca din jurul pieţei îi urmară exemplul. Un cor jeluitor de disperare.

– Umanii ştiu de Zeul Adormit?

– Da.

– L-au văzut?

– Nu.

– L-am invocat pe Zeul Adormit să ne ajute încă dinainte de acordul de separare. L-am invocat când mosdva au început să ne măcelărească şi să ne distrugă clanurile. L-am invocat când am fost îngrămădiţi în enclavele noastre. De atunci încoace l-am chemat neîncetat, în fiecare moment. Întotdeauna se află unul dintre noi aici pentru a-l chema. Clanul care domneşte peste Swantic-LI a spus că el vede tot universul. Au spus că este aliatul nostru. De ce nu ne răspunde?

– Zeul Adormit este la mare distanţă de Mastrit-PJ. S-ar putea să dureze o vreme pentru a sosi să vă ajute.

– Nu ne aduci nimic nou.

Quantook-LOU îşi îndreptă membrele mediane, ridicându-se de pe pântec pentru a-şi muta privirea de la sergenţi la Baulona-PWM.

– Ce este acest Zeu Adormit?
Născătorul bătrân scoase un hohot puternic de râs.
– Vei afla într-o bună zi. Zeul Adormit este aliatul nostru, nu al vostru.
– Mă aflu aici să îmi fac noi aliaţi. Umanii au schimbat înţelegerile noastre. Au venit aici cu o navă care se deplasează cu viteză mai mare decât a luminii.
Baulona-PWM îşi împinse capul în faţă, ajungând la zece centimetri de primul sergent.
– Zeul Adormit ştie cum să călătorească mai repede decât lumina. Cum puteţi face asta fără ajutorul lui?
Ione îşi folosi banda de comunicaţii generală:
– Cred că trebuie să evităm să spunem ceva care să sune în acest moment ca o blasfemie. Sugestii?
– Zi-le că a fost un dar de la zeul nostru, spuse Syrinx. Nu au cum să te contrazică.
– Nu vreau să exercit nicio presiune, spuse Joshua. Dar nu avem mult timp până la întâlnirea cu nava-cupă-de-soare. Din câte se pare, Quantook-LOU nu poate încheia o înţelegere, şi în cazul acesta trebuie să tratăm direct cu Tyrathca.
– Am înţeles, zise Ione. Propulsia pentru viteză mai mare decât a luminii ne-a fost dată de zeul nostru, îi spuse ea născătorului Tyrathca.
– Aveţi un zeu?
– Da.
– Unde este el?
– Nu ştim. A vizitat lumea noastră demult şi încă nu a revenit.
– Umanii îmi vor da propulsia pentru viteza mai mare decât a luminii, spuse Quantook-LOU. Asta va oferi dominioanelor mosdva resurse noi. Vom construi noi oraşe-disc. Vom putea părăsi Mastrit-PJ la fel cum au făcut Tyrathca.
– Daţi-ne nouă propulsia, zise Baulona-PWM.
– Propulsia este a mea, spuse Quantook-LOU. Dacă o vreţi şi voi, va trebui să negociezi cu mine. De aceea am venit la tine.
– Ce vreţi de la Lalarin-MG?
– Toate datele şi documentele referitoare la navele Tyrathca.
Baulona-PWM hohoti ascuţit. Soldaţii se foiră agitaţi.
– Aşa veţi afla unde sunt noile noastre lumi, spuse Baulona-PWM. Îi veţi distruge pe toţi Tyrathca. Îi cunoaştem pe mosdva. Noi nu uităm.
– Nici noi, hohoti Quantook-LOU drept răspuns. De aceea trebuie să mediem acum. Dacă nu, mosdva şi Tyrathca vor purta din nou război. Ştii bine asta. Umanii spun că nu ne vor ajuta pe niciunii decât dacă

încheiem un nou tratat prin care ne angajăm că vom împiedica războiul.

– Inteligent argument, le spuse Ione celorlalţi. Cred că îmi dau seama încotro bate.

– Care este noua înţelegere? întrebă Baulona-PWM.

– Umanii nu vor război în această parte a galaxiei. Dacă vom avea propulsia, mosdva nu trebuie să o folosească pentru a zbura spre stelele unde se află lumile Tyrathca. Trebuie să ştim unde se află, pentru a evita aşa ceva.

– Aceasta este condiţia pe care o punem pentru a vă da propulsia, spuse Ione. Vă cunoaştem istoria şi conflictul dintre voi. Nu vom permite ca acest conflict să izbucnească din nou şi să atragă în el şi alte specii. Există loc în galaxie pentru ca mosdva şi Tyrathca să trăiască paşnic. Va fi la fel ca acordul de separare pe care îl aveţi acum, dar pe o scară mult mai largă.

– Avem arme pentru a-i face pe mosdva să respecte acordul de separare, replică Baulona-PWM. Ce îi va sili să îl respecte după ce le veţi da propulsia pentru deplasarea cu viteză mai mare decât a luminii şi vor şti unde se află planetele noastre? Cu această propulsie vor putea părăsi Tojolt-HI. Armele noastre nu vor mai însemna nimic. Iar ei îi vor distruge pe toţi Tyrathca de pe Mastrit-PJ. Vor distruge şi toate lumile noi ale Tyrathca.

– Voi distrugeţi, spuse Quantook-LOU. Noi construim.

– Mosdva nu respectă acordurile. Voi trimiteţi soldaţi împotriva Lalarin-MG. Acum sunt aici. Vom folosi armele noastre împotriva întregului Tojolt-HI.

– Poţi confirma asta? îi întrebă Ione pe membrii echipajului de pe *Lady Mac.*

– Am recepţionat unele mişcări ale mosdva pe partea întunecată, spuse Joshua. Se pare că se infiltrează prin tuburile din jurul marginii nodului.

– Câţi sunt?

– Câteva sute. Este o semnătură mare în infraroşu.

– Sunt cei din trenuri?

– Nu. Primele trenuri vor ajunge acolo abia peste cincisprezece sau douăzeci de minute.

– Nu sunt soldaţii din Anthi-CL, spuse Quantook-LOU. Sunt din dominioanele care vor să folosească propulsia umană doar pentru ele. Voi negocia cu Tyrathca şi voi încheia înţelegeri cu Tyrathca. Ei nu vor asta. Dă-mi informaţiile. Imediat ce am propulsia, se vor retrage din Lalarin-MG.

– Fă-i să se retragă chiar acum, îi ceru Baulona-PWM. După ce pleacă, voi negocia cu tine.

– Nu pot negocia cu celelalte dominioane decât după ce am informaţiile.

– Nu îţi dau nicio informaţie decât dacă negociezi.

Pe *Lady Mac,* Joshua lovi cu pumnul în pernele canapelei.

– Iisuse! Ce e cu indivizii ăştia?

– Ura şi lupta vreme de douăzeci de mii de ani au devenit ceva ereditar pentru ambele specii, spuse Samuel. Nu pot avea încredere unii în alţii, asta e.

– Atunci va trebui să depăşim blocajul.

– Din punctul ăsta de vedere, nu mai avem timp, spuse Liol. Nava cupă-de-soare a redus puterea propulsiei de decelerare.

– Uf, la dracu', mormăi Joshua.

Ştia ce însemna asta. Computerul de zbor datavіză noua traiectorie a uriaşei nave în nanonicele lui neurale. Cu propulsie redusă, nava nu-şi va anula viteza la vreme pentru a se opri alături de *Lady Mac,* la douăzeci de kilometri deasupra părţii însorite a lui Tojolt-HI. Potrivit noului vector, se va opri la un kilometru deasupra părţii întunecate a nodului unde se afla Lalarin-MG. Şi se apropia de nod cu propulsia înainte, iar jetul de fuziune avea să taie enclava Tyrathca, vaporizând întreaga structură. Pe de altă parte urma să treacă neplăcut de aproape de *Lady Mac.*

– Cred că trebuie să manifestăm un interes mai activ, le spuse Joshua membrilor echipajului. Alinie antena parabolică principală a navei către nava-cupă-de-soare. Atenţie, navă-cupă. Cursul urmat în prezent va duce la distrugerea Lalarin-MG. Membri ai echipajului meu se află în aceste momente înăuntrul dominionului. Sporeşte imediat propulsia de decelerare.

– Joshua, are peste patru kilometri diametru, zise Liol. Asta nu este o navă, ci un munte. Chiar dacă o loveşti cu un proiectil atomic, resturile ei vor sfârteca secţiunea asta din Tojolt-HI. De fapt, probabil că vei produce mai multe daune în acest fel.

– Cred că ţi-am spus cum am procedat cu Neeves şi Sipika în Inelul Ruinelor.

– A, mormăi Ashly cu glas uscat. Vrei să zici că povestea e adevărată?

Joshua îi aruncă o privire jignită pilotului său.

– Nu primim răspuns de la navă, spuse Liol. Şi nu se constată nicio modificare a propulsiei. Va trece prin nod peste opt minute.

– Bine, dacă aşa vor… La posturile de luptă.

Panourile de termopurjare se pliară în locaşurile lor din corpul navei. Joshua porni tuburile principale de fuziune şi se apropie de nava cupă-de-soare cu un *g* şi jumătate.

– Vom efectua o depăşire în zbor foarte rapid, spuse el. Sarha, ai controlul primar al focului.

– Am înţeles, căpitane, confirmă ea.

Display-ul ei neuroiconic îi înfăţişa deja nava, un ciorchine de globuri incandescente care stăteau pe o flacără şi mai strălucitoare de plasmă ce se întindea cale de peste treizeci de kilometri înainte de a se dizolva într-un punct înceţoşat de ioni albaştri. Ca un ac de insectă gigantică, ea cobora necruţător spre partea însorită, de culoare arămiu aprins.

Computerul de zbor datavizǎ un flux de date de ţintire, suprapunând imaginea recepţionată de ea cu o grilă violetă şi strălucitoare. Sub îndrumarea ei, aceasta se despărţi în cinci segmente care se înfăşurară în jurul câte unuia dintre globurile incandescente. Mări nivelul de putere din generatoarele tokamak principale şi activă tunul cu maser.

Lady Mac trecu în viteză pe lângă nava-cupă-de-soare, descriind o traiectorie uşor curbă, păstrând distanţa constantă de douăzeci de kilometri de jetul de fuziune. Maserele ei traseră în globurile de depozitare, iar fiecare fascicul străpunse uşor prin materialul radiant de disipare termică. Fisuri de întuneric fulgerară din punctele de impact. Fasciculele începură să scobească de jur împrejur într-o spirală strânsă, lărgind găurile. Indiferent din ce material erau făcute carcasele, rezistenţa lor la microunde se dovedi minimă. Nouăzeci la sută din energia lor se transmise în rezervorul masiv de fluid hidrocarbon dinăuntru. Acesta începu imediat să fiarbă, scuipând nori de vapori fierbinţi. Presiunea începu să crească în interiorul globurilor, făcând să ţâşnească jeturi uriaşe de gaz cenuşiu-albăstrui care se năpusti prin spărturi.

– Schimbare Delta-v, anunţă Liol. Perforaţiile creează propulsie. Iisuse, Joshua, merge.

– Mulţumesc. Sarha, păstrează laserele centrate. Vreau să încălzim cât mai mult fluid posibil. Fiţi pregătiţi, reducem propulsia. Să evităm încă o trecere.

– Căpitane, strigă Beaulieu. Propulsia navei-cupă-de-soare se opreşte.

Ciorchinii de senzori de luptă de pe *Lady Mac* urmăriră nava, arătându-i lui Joshua că jetul de fuziune scade ca volum.

– Drace, noi am reuşit asta?

– Negativ, spuse Sarha. Lovitura mea nu a fost chiar atât de proastă. Sistemele de propulsie sunt intacte.

– Liol, dă-mi o actualizare a traiectoriei, te rog.

– Au un căpitan deştept. Fără propulsia cu fuziune, jeturile de gaze nu sunt suficiente pentru a reduce viteza. Vor continua pe traiectoria spre nod. Impactul peste patru minute.

– La dracu'.

Joshua se apucă imediat să traseze un nou vector, ducând-o pe *Lady Mac* pe o traiectorie care să-i permită încă o trecere. Nava începu să accelereze la patru *g.* Trebuia să fie atent pentru ca propriul lor jet să nu mături reţelele de pe partea însorită.

– Orificiile de gaz ale navei se reduc, spuse Ashly. Cred că fluidul se răceşte din nou. Mecanismul acela de disipare termică al lor e al naibii de bun, Joshua. Merită să le dăm propulsia TTZ în schimbul lui.

Lady Mac gonea înapoi spre nava-cupă-de-soare. Sarha trase din nou cu masere, fiind recompensată de priveliştea jeturilor de gaz care se îngroşau. Strălucirea orbitoare a globurilor de depozitare le făcea să fie învăluite într-o lumină fluorescentă, alb-argintie, la ieşirea gazelor din găuri; apoi ele se umbriră treptat pe toată lungimea, până când cozile lor licăriră în culoarea cireşei.

Venind de undeva de pe latura însorită a oraşului-disc, două lasere loviră *Lady Mac.* Joshua făcu nava să se rostogolească rapid, iar spuma de protecţie termică se evaporă instantaneu, trasând linii lungi şi negre pe fuzelaj.

– Nicio străpungere, anunţă Beaulieu. Putem face faţă acestui nivel energetic timp de opt minute. După aceea, rezervoarele termice vor fi saturate.

– Confirmat.

Joshua acceleră nava la opt *g,* îndreptându-se în jos, către suprafaţa luminată de soare. Toţi se încordară din cauza acceleraţiei zdrobitoare, iar senzorii le arătară striuri roşii şi aurii care se îndreptau cu mare viteză spre ei. *Lady Mac* coborî şi zbură paralel cu oraşul-disc, la şaizeci de metri pe deasupra capetelor superioare ale tuburilor de reţea. Propulsia cu fuziune fu oprită, astfel că îşi continuară drumul în cădere liberă.

– Laserele ne-au ratat, spuse Beaulieu. La altitudinea asta nu ne pot urmări.

În urma lor, nava-cupă-de-soare îşi continua apropierea de nod. Cele cinci globuri de depozitare străluceau furioase în încercarea de a disipa energia transmisă de maserele lui *Lady Mac* în timpul celei de-a doua treceri. Succesul se măsura în felul în care jeturile de gaz se reduceau treptat.

– Va fi aproape, spuse Liol. Dar cred că am reuşit.

Joshua urmări diagrama de pe computerul de zbor. Observând că scade viteza relativă a navei-cupă, compară ritmul cu orificiile de gaz care se micşorau. Fulgi cenuşii începură să coaguleze jeturile de gaz care se reduceau constant. Însă stratagema avea să dea roade, îşi spuse el, cifrele erau strânse, dar nava avea să atingă viteza relativă zero la şaizeci de kilometri deasupra oraşului-disc.

Alarme datavizate licăriră furioase pe afişajul lui neuroiconic. *Lady Mac* era atacată din nou. Impacturile de energie înfloriră din fuzelaj, îndepărtând petice de spumă în explozii de funingine.

– Iar lasere, spuse Beaulieu. Nu pot rămâne fixate asupra noastră mai mult de două sau trei secunde, însă sunt foarte multe. Încearcă să realizeze o saturaţie coordonată. Loviturile sunt aproape constante.

– Quantook-LOU ne-a avertizat că dominioanele vor încerca să ne împiedice să plecăm dacă nu le furnizăm datele, spuse Samuel. Probabil că asta fac în momentul ăsta.

Joshua verifică vectorul navei sale. La viteza din acel moment, vor zbura peste margine în cel mult o sută de secunde. Cursul ales îi ducea departe de Anthi-CL. Datavizǎ computerul de zbor să efectueze o analiză tactică.

– Bătrânica noastră poate rezista la nivelul ăsta de foc. Încă nu trebuie să facem un salt pentru a scăpa.

Senzorii lui *Lady Mac* încă urmăreau nava-cupă-de-soare. Aceasta era la şaizeci şi cinci de kilometri depărtare de partea însorită, având viteza de apropiere de zece metri pe secundă. Cele cinci jeturi ale globurilor de depozitare erau încă active, deşi rupturile nu mai eliminau gaz. Acum din ele se revărsau mai mult lichid şi mizerie. La şaizeci de kilometri depărtare, viteza ei ajunse la doi metri pe secundă.

Vectorul se întoarse la şaizeci şi unu de kilometri. Preţ de o clipă, nava-cupă rămase pe loc, apoi începu să se strecoare departe de oraşul-disc cu o viteză aproape imposibil de măsurat. Scurgerea din globurile de depozitare se redusese deja la o bolboroseală de lichid neclar, care se risipea în spaţiu.

Propulsia ei cu fuziune porni.

Joshua gemu de disperat în momentul în care computerul de zbor al lui *Lady Mac* traduse imaginea captată de senzor în date pure, punându-i la dispoziţie cifrele pentru temperatura plasmei, luminozitate şi debit. De astă dată, nava-cupă folosea propulsia la putere totală. Vârful jetului îşi croia drum în jos, în timp ce uriaşa navă accelera îndepărtându-se. Nu mai era timp pentru ca distanţa de separaţie să crească dincolo de suliţa de plasmă.

Flacăra propulsiei lovi coroana nodului, vaporizând instantaneu toate tuburile şi foliile pe care le atinse. Un val exploziv de gaz supraîncălzit ieşi urlând din încrengătura de tuburi din interiorul nodului, rupând joncţiuni ale reţelei şi azvârlind fragmente tocate de tub mai adânc în interiorul acelei încâlceli.

Încet, unduiri structurale îşi croiră drum pe partea luminată de soare, radiind sinuos dinspre nod. Tuburi crăpară şi se desfăcură în jurul joncţiunilor şi nervurilor de ranforsare. Sute de arteziene având forma unor evantaie de fluid de circulaţie şi gaz atmosferic răbufniră urlând în spaţiu pe o suprafaţă cu diametrul de cincizeci de kilometri, producând o membrană furtunoasă de ceaţă de culoare roşie aprinsă care rămase suspendată deasupra suprafeţei. Centrul acesteia fu energizat până la un albastru-azuriu de jetul de fuziune al navei-cupă-de-soare, extinzându-se într-un inel perfect simetric, umflându-se şi dispărând treptat, în timp ce nava gonea peste partea însorită.

Dominioanele mosdva devastate din jurul nodului ripostară. Toate laserele rămase funcţionale traseră în nava-cupă-de-soare. Mici petale de întuneric se desfăcură peste globurile de depozitare radiind lumină, care se dilatară. Evantaie de stropi de metal topit ieşiră din ajutajul propulsiei, urmate de globule fierbânde de fluid. Flacăra de plasmă începu să şovăie, deoarece era contaminată de dâre de impurităţi care ardeau, radiind nuanţe de smarald şi turcoaz.

Umbrele groase care şerpuiau pe globurile de depozitare se amestecară în pete funerare până când lumina se stinse cu totul. Ele se sfărâmară la unison, răspândind fluvii groase şi tremurătoare de hidrocarburi fluide. Totul începu să se evapore sub radianţa gigantei roşii, producând o maree de ceaţă uleioasă. Un petic uriaş de umbră se strecură pe deasupra părţii luminate de soare, desfigurându-i nuanţa, de obicei scânteietoare, şi făcând-o să capete o culoare roşie întunecată.

– Iisuse, exclamă Liol. Noi am făcut asta?

– Nu, spuse Dahybi. Dar, oricum, pe noi vor da vina.

– Ione, spuse Joshua. Eşti teafără?

Se concentră asupra legăturii de comunicaţii generale. Imaginea captată de senzorii sergenţilor tremura puternic. Efectul loviturii date de plasma navei-cupă dominionului Lalarin-MG era asemănătoare unui cutremur. Născătorii Tyrathca se împrăştiau de-a curmezişul pieţei, chinuindu-se să-şi menţină echilibrul. Soldaţii se strânseseră în jurul celor trei mosdva, împungându-i cu puştile maser.

– Suntem bine, răspunse ea. Sergenţii începură să scaneze în jur. Nu văd niciun semn de avarii structurale. Cilindrul a rămas intact şi încă se roteşte.

– Asta e ceva.

Deasupra sergenţilor, efigia Zeului Adormit se mişca şi tresălta, descriind cercuri, cu total defazat faţă de rotaţia cilindrului. Schela axială care o susţinea se îndoi şi se întinse, scoţând scârţâituri puternice din cauza presiunii.

Baulona-PWM se apropie nesigur pe picioare de Quantook-LOU. Distribuitorul de resurse suferea din cauza atacului şi nu reuşea să se ridice de pe podeaua pieţei.

– Mosdva au încălcat acordul de separare, spuse Baulona-PWM. Aţi avariat Lalarin-MG. Ne-aţi ucis castele vasale. Vom folosi armele împotriva Tojolt-HI. Veţi fi exterminaţi.

– Aşteptaţi, spuse Ione. Nu-l puteţi ucide pe Quantook-LOU. El este singurul mosdva care doreşte să trateze cu voi. Fără el, va izbucni războiul. Dacă îl ucideţi, miliarde de Tyrathca vor muri. Şi vor muri din vina ta.

– Nu vor muri dacă părăsiţi Mastrit-PJ. Nu le daţi mosdva propulsia. Tyrathca de aici vor supravieţui. Zeul Adormit va veni să ne ajute.

– Mosdva vor primi propulsia. Iată de ce am venit aici, ca să aducem echilibru galaxiei. Tyrathca din Tanjuntic-RI au primit şi ei propulsia.

– Tyrathca au deja propulsia mai rapidă decât viteza luminii? întrebă Baulowa-PWM.

– Unele dintre lumile lor. Tehnologia se răspândeşte încet. În afara lui Mastrit-PJ, rasa ta devine puternică. Umanii şi aliaţii noştri xenoci nu vor permite să se întâmple asta. Între rase trebuie să existe echilibru şi armonie, doar aşa va fi pace.

Quantook-LOU scoase un oftat chinuit încercând să respire, dar nu făcu niciun efort pentru a se ridica.

– Umanii sunt proşti, spuse el. De ce le-aţi dat propulsia? Nu vedeţi cum sunt ei?

– Ştim cum sunteţi amândouă speciile. De aceea ne aflăm aici. Acum trebuie să alegeţi. Negociaţi o nouă înţelegere? Vreţi să urmaţi calea păcii?

– Ce veţi face dacă noi nu ajungem la o înţelegere? întrebă Quantook-LOU.

– Echilibrul va fi impus de noi, spuse Ione. Nu vom tolera războiul.

– Mosdva vor negocia un acord de pace, zise Quantook-LOU. Dacă Tyrathca din Lalarin-MG nu vor să negocieze cu mine, voi găsi o enclavă dispusă să o facă.

– Baulona-PWM, care ţi-e răspunsul? întrebă Ione.

– Voi negocia, spuse născătorul. Însă mosdva continuă atacul asupra Lalarin-MG. Trebuie să înceteze. Nu putem încheia un acord dacă murim.

– Quantook-LOU, poţi convinge celelalte dominioane să se retragă?

– Nu. Trebuie ca mai întâi să primesc propulsia, iar după aceea *Lady Mac* va pleca. Abia atunci vor fi siliţi să se alieze cu mine.

– Nu poţi primi propulsia decât după ce avem informaţiile de la Tyrathca, spuse Ione. Baulona-PWM, cât timp îţi trebuie ca să obţii informaţiile necesare pentru acord?

– Nu ştiu sigur unde sunt stocate. Centrele noastre cu informaţii vechi nu mai sunt funcţionale. Va trebui să le reactivăm.

– Minunat, exclamă Joshua. Nici măcar catastrofa totală nu-i deşteaptă pe dobitocii ăştia. Beaulieu, ce s-a întâmplat cu trenurile?

– Trei dintre ele sunt încă pe drum, căpitane. Iar supravieţuitorii mosdva în costume spaţiale încă se infiltrează în nod, pe partea întunecată.

– Iisuse, trebuie să o ajutăm pe Ione să câştige ceva timp.

– Ne-am putea întoarce la nod şi să folosim forţa noastră de foc pentru a apăra Lalarin-MG de trupele mosdva, sugeră Liol.

– Nu, respinse Joshua ideea imediat.

Lucrurile se puteau complica, îşi dădu el seama.

Chiar fiind cea mai puternică navă din sistem, *Lady Mac* nu era invincibilă. Trebuiau să găsească o soluţie pentru a izola Lalarin-MG până când născătorii Tyrathca găseau almanahul. Şi poate Quantook-LOU reuşea să negocieze un acord de pace. Un bonus pe cinste.

Îngădui datelor să i se deruleze prin minte. Având certitudinea arogantă a unui Calvert că trebuiau să acţioneze pe Lalarin-MG, nu trebuia decât să analizeze soluţiile posibile. Să descopere ce aveau la dispoziţie pentru a interveni.

Joshua începu să chicotească răutăcios.

Ashly închise ochii ca pentru o rugă.

– Syrinx, strigă Joshua. Am nevoie de *Oenone* aici.

Unul dintre sergenţi se aplecă alături de Quantook-LOU. Distribuitorul de resurse se rostogolise parţial pe o parte, motiv pentru care nu se putea îndrepta. Greutatea corpului îi prinsese membrul median. Ione îl împinse din lateral cât de puternic îndrăzni, pentru că dacă exercita o presiune prea mare îi putea sfărâma oasele.

– Mulţumesc, spuse Quantook-LOU când reuşi să-şi elibereze membrul median. Ai putea deveni o mosdva excelentă. Până şi eu sunt confuz cu strategiile tale de mediere.

– Un adevărat compliment. Prima mea rugăminte rămâne totuşi neschimbată.

– Am înţeles. Îmi voi juca rolul.
– Bine.
– În aşteptarea recompensei.
– Vei primi propulsia. Umanii îşi respectă cuvântul dat.
– O asigurare binevenită în asemenea momente.
Ceilalţi sergenţi se duseseră să discute cu Baulona-PWM. Rămaseră în mijlocul pieţei; ploaia murdară cădea de pe efigie în jurul lor. Picăturile erau mai rare, dar mai mari, în timp ce efigia continua să se rotească.
– Nava mea îmi spune că trupele mosdva invadează zona din jurul acestui cilindru, spuse Ione. Soldaţii tăi îi pot reţine îndeajuns de mult, până când obţii informaţiile?
– De unde ştii asta? Nu detectăm nicio comunicare cu nava voastră.
– Folosim o metodă cu care nu eşti familiarizat. Ei, poţi să-i reţii?
– Nu avem soldaţi în exteriorul lui Lalarin-MG. Totul este distrus. Hrana noastră se cultivă în tuburi. Nu mai există aer şi nici fluid. Legăturile noastre de comunicaţie slăbesc. Armele de fuziune sunt dezafectate. Nava voastră are arme cu care să ne ajute?
– Nu are arme, dar vă putem ajuta. Voi avea nevoie de acordul tău că vei acţiona ca mediator între voi şi Quantook-LOU.
– De ce?
– Dacă îmi dai informaţiile care fac posibil acordul dintre Tyrathca şi mosdva, s-ar putea să le ofer tuturor Tyrathca din Lalarin-MG şansa de a ajunge la una dintre noile lumi Tyrathca. Asta nu se va întâmpla astăzi, dar după ce ne întoarcem în lumea noastră vom trimite nave mai mari ca să vă transporte. Ar putea ajunge aici peste trei sau patru săptămâni.
– Vom muri peste o oră. Mosdva vor veni să deschidă carcasa Lalarin-MG.
– Nava mea poate muta Lalarin-MG departe de Tojolt-HI. Mosdva nu vor mai putea să vă facă niciun rău. Asta îţi va oferi timp să recuperezi informaţiile şi să ajungi la un acord cu Quantook-LOU.
– Puteţi muta Lalarin-MG?
– Da.
– După ce ieşim din umbra lui Tojolt-HI, nu vom mai putea evita căldura soarelui. Benzile radiante pe care le avem ne sunt suficiente doar pentru a elimina căldura pe care o producem în interior.
– Medierea unui acord nu va dura prea mult. Vei găsi şi-mi vei da informaţiile astronomice. După ce mă conving că sunt corecte, îi voi da propulsia lui Quantook-LOU şi vom pleca. Toate ostilităţile vor înceta şi acordul va intra în vigoare. Voi puteţi călători în altă enclavă, unde veţi aştepta navele noastre care vă vor colecta.

– Sunt de acord cu asta.

În timp ce se întorcea spre nodul avariat, Joshua varie acceleraţia în mod aleatoriu, devenind astfel o ţintă greu de atins.

– Nu trage nimeni în noi, anunţă Liol.

Suna aproape a reclamaţie. Un foc dezlănţuit l-ar fi făcut probabil pe Joshua să regândească întreaga idee. Însă o parte a minţii lui aştepta asta cu o bucurie dizgraţioasă şi copilărească. Şi bănuia că la fel se simţea şi fratele lui. Restul membrilor echipajului tratau ideea cu un amuzament îngăduitor. Iar Ione se descurca bine ameţindu-i pe xenoci.

Trebuia să admită că totul începea să se limpezească.

– Asta pentru că ne deplasăm în direcţia nepotrivită pentru a trage în noi, spuse Monica. Ne întoarcem. Iar ei nu vor să ne lase să plecăm.

– Atunci mă întreb cum vor interpreta următoarea manevră, replică Joshua.

Lady Mac plană peste marginea nodului. Practic, toate foliile protectoare fuseseră smulse de pe pantele părţii însorite, permiţând razelor roşietice de soare să ilumineze vălmăşagul de tuburi întunecate care alcătuiau interiorul. Spaţiul din jurul nodului era încărcat cu particule, cristale şi resturi de folie, care reflectau lumina solară cu o înflorire de scintilaţii de culoare roşu aprins. Torţa de plasmă a navei-cupă produsese un crater uriaş pe creasta nodului. Având diametrul de trei sute de metri, pereţii săi erau ca o pictură poantilistă, înfăţişând tuburi rupte cu capetele topite. Acestea încă licăreau într-un roşu ca de coral din barajul termic imens.

– Intrăm, spuse Joshua. Beaulieu, saturează nodul.

– Am înţeles, căpitane.

Cosmonikul comută tunurile maser pe o dispersie la unghi larg şi începu să emită energie în microunde de jur împrejurul interiorului craterului. Nu era suficient de puternic pentru a avaria şi mai grav structura, însă putea fi mortal pentru mosdva care se strecurau prin interiorul nodului.

Joshua făcu nava să se rostogolească şi începu să o dirijeze spre crater. Folosi laserele din partea frontală pentru a tăia tuburile şi rămăşiţele de la baza craterului. Unele secţiuni începură să se desprindă şi să plutească liber, vaporii de la capetele lor topite făcându-le să se îndepărteze încet. Vernierele chimice se declanşară în jurul centrului navei stelare, lăsând-o să pătrundă mai adânc în crater.

*

Oenone se strecură afară din terminusul găurii sale de vierme la treizeci de kilometri deasupra părţii întunecate a nodului. Edeniştii din

toroidul de susţinere biotică împrumutară cu toţii blisterele senzorilor, privind cu admiraţie spre monumentalul oraş-disc. Syrinx schimbă un zâmbet cu Ruben, iar minţile lor gustară din plin peisajul. Mici izbucniri de emoţie plutiră în jurul îmbrăţişării mentale care se răspândi pe puntea de comandă când noi faţete ale constructului xenoc fură observate şi apreciate. Ceea ce le fusese prezentat de sateliţii ELINT nu se compara cu ceea ce ajunseseră să vadă cu ochii lor.

Culmea înaltă a radiatoarelor termice arunca o strălucire oranj în simţurile şoimului-de-vid. Acesta simţi evantaiele largi de căldură pe care le radiau şi care se scurgeau în depărtare prin spaţiu, către nebuloasă. În spectrul vizibil, Tojolt-HI era aproape negru. Excepţia apărea în zona în care atacase nava-cupă-de-soare. Foliile fuseseră fie desprinse, fie dezintegrate, permiţând razelor puternice de lumină roşie să se furişeze printre reţelele aglomerate.

Aş vrea ca Wing-Tsit Chong şi terapeuţii să mă vadă acum, spuse Syrinx mulţumită.

Nu e nevoie, replică Ruben. **Ştiu că şi-au făcut treaba cum trebuie.**

Da, dar tot m-au atins când au spus-o. Doar o turistă timidă, zău aşa!

Mă bucur că am venit, zise *Oenone.* **Totul e proaspăt aici, însă în acelaşi timp vechi. Simt că Tojolt-HI prezintă încredere.**

Înţeleg ce vrei să sugerezi, îi spuse ea şoimului-de-vid, care era încântat. **Ceea ce are un trecut atât de îndelungat sigur are un viitor la fel de lung.**

A avut până la sosirea noastră, punctă Ruben.

Te înşeli. Mosdva nu-l pot abandona, şi nici ceilalţi. Ashly are dreptate, TTZ nu le va oferi soluţia. Dar poate vom asista la o schimbare. Progresul va reîncepe. Prefer să cred că asta este moştenirea noastră. Şi cine ştie ce vor realiza cu noi resurse şi tehnologii.

Să nu anticipăm.

Ai dreptate. În gândurile ei apăru o scurtă licărire de regret.

Recepţionez o activitate radar considerabilă deasupra acestei laturi a oraşului-disc, spuse Edwin. **Contramăsurile noastre le deviază, cred.**

Mulţumesc, zise Syrinx. **Regret, dar nu putem face nimic în privinţa recepţiei vizuale. Şi suntem profilaţi pe fundalul nebuloasei, astfel că ne văd toţi din Tojolt-HI. Serina, ai surprins trenurile?**

Da, le văd.

Taie şinele.

Cinci lasere împunseră din celulele de arme prinse de adâncitura din partea de jos a corpului ei. Acestea retezară şinele de tren care şerpuiau peste radiatoarele termice uriaşe de pe partea întunecată. Serina aşteptă până când trenurile se opriră, apoi folosi laserele pentru a fragmenta şinele din urma lor.

Le-am imobilizat, anunţă ea. **Acum nu vor putea invada Lalarin-GM.**

Ar fi de-a dreptul neghiobi să încerce, spuse Edwin. **Senzorii noştri electronici recepţionează de aici emisiile de microunde ale navei *Lady Macbeth.* Sunt suficient de puternice pentru a trece prin nod.**

Să le dăm o mână de ajutor, îi spuse Syrinx lui *Oenone.*

Şoimul-de-vid ţâşni spre oraşul-disc şi se opri direct deasupra nodului. Câmpul de distorsiune al lui *Oenone* trecu ondulându-se prin tuburile şi traversele avariate, permiţându-le edeniştilor să îi examineze anatomia. Porţiunile rămase din roca asteroidului din caverna centrală a nodului erau zone întunecate, iar masa lor exercita un câmp gravitaţional slab faţă de spaţiu-timp. Alături de ele, cilindrul se rotea încet, iar carcasa lui nu era decât o umbră tulbure pentru percepţia şoimului-de-vid. Circuitele de energie alcătuiau o grilă de linii violete scămoşate, care învăluiau întregul edificiu, în vreme ce fluxurile de electroni îşi emiteau semnătura unică. Cea mai mare concentrare de energie se rotea în jurul rulmenţilor magnetici de la fiecare butuc. Mici instabilităţi licăreau în interiorul pliurilor translucide, afectând emisiile.

La cel mult cincizeci de metri de capătul celălalt al cilindrului, *Lady Macbeth* apăru ca o răsucire densă şi strălucitoare în spaţiu-timp.

– Am reuşit, Joshua, spuse Syrinx prin legătura de comunicaţii generale. Cilindrul are o masă de aproximativ unu virgulă trei milioane de tone.

– Excelent. Asta nu este o problemă. Cu acţionarea antimaterie, *Lady Mac* poate atinge patruzeci de *g,* şi noi cântărim peste cinci mii de tone. Asta ar trebui să ne ofere o tracţiune de aproape o cincime de *g.*

– Bine, ne apucăm de tăiat.

Ruben, Oxley şi Serina transmiseră instrucţiuni către procesoarele bitek ce guvernau capsulele de arme. Optsprezece lasere porniră din fuzelajul şoimului-de-vid, iar sub îndrumarea echipajului, începură să taie tuburile din partea superioară a nodului.

Senzorii navei *Lady Mac* se puteau concentra acum asupra lui Lalarin-MG. Laserele ei cosiseră, făcând drum prin încâlceala de tuburi

şi traverse, eliberând un pasaj larg de-a lungul căruia Joshua dirijase nava. Segmente fierbinţi de tub se rostogoliră spre cavitatea principală, săltând şi lovindu-se de carcasa metalică a cilindrului şi de ieşiturile negre de rocă. Lumina pătrundea înăuntru pentru prima oară după o sută de secole. Firicele de raze roşii de soare se furişară pe lângă fuzelajul lui *Lady Mac,* amplificate de fulgerele stacojii şi fierbinţi ale laserelor.

– Ione, cum stau lucrurile acolo? întrebă Joshua.

– Suntem pregătiţi. Ecluzele rotative sunt închise şi etanşeizate. L-am convins chiar pe Baulona-PMW să găsească ceva moale pentru ca mosdva să poată să stea întinşi.

– Bine, fii pe fază. Senzorii îi înfăţişau butucul cilindrului cu rulmentul său circular şi mare, aflat drept în faţă. Tăie şi ultimul tub, eliberându-l şi expunând camera ecluzei, apoi porni propulsoarele ionice pentru a roti nava, sincronizându-i rotaţia cu cea a cilindrului. Secţiunea frontală a fuzelajului navei stelare intră în rulment, strivind rămăşiţele zimţate ale tubului. Sarha?

– Am pus generatoarele de forţă de sudare moleculară la maximum.

– Dezactivează limitatoarele de siguranţă CAB. Dă presiune mai mare. Vreau să obţinem toată forţa pe care o avem în structura de rezistenţă.

– S-a făcut.

– Am desprins capătul, anunţă Syrinx. Eşti liber.

– Bine, rămâneţi toţi pe poziţie.

Joshua porni propulsoarele cu fuziune, menţinându-le tracţiunea la un *g. Lady Mac* înaintă, comprimând rămăşiţele camerei ecluzei înăuntru, către carcasa cilindrului. Marginea rulmentului străpunse spuma protectoare a navei stelare până când atinse fuzelajul.

– Ne-am fixat bine, spuse Liol.

Joshua spori puterea propulsiei cu fuziune. Trei şuviţe de plasmă alb-albăstruie ţâşniră înapoi prin crater, îngemănându-se. Tuburile şi traversele care se aflau cu faţa spre torentul ultrafierbinte de ioni începură să fiarbă furios, azvârlind în jur vârtejuri de gaz.

– Structura de rezistenţă e bună, spuse Sarha. Asemenea unui bâzâit înfundat, sunetul tuburilor propulsiei vibră prin capsulele de susţinere biotică. Nu mai auzise aşa ceva până atunci.

– Se mişcă, strigă Beaulieu. Accelerează la patru la sută dintr-un *g.*

– Bun, să-i dăm drumul, spuse Joshua.

Apoi activă propulsia antimaterie.

Hidrogenul şi antihidrogenul se ciocniră şi se anulară reciproc în interiorul câmpului complex de concentrare al motorului. O coloană de

energie pură căpătă viaţă în spatele navei stelare, ca şi cum s-ar fi creat o fisură în spaţiu-timp. Două sute de mii de tone de tracţiune începu să împingă Lalarin-MG afară din crisalida ce se dizolva cu rapiditate.

*

– Cred că am descoperit ceva, spuse Etchells. Kiera ridică privirea de la felia de pizza din care mesteca. Pe două dintre afişajele de pe consolă apăreau stele alungite care erau prinse în lasouri de reţele de culoare turcoaz, coloane de cifre stacojii care se derulau prea repede pentru a putea fi citite. Deocamdată, şoimul-de-iad descoperise doar nişte pulsuri de tip radar care veneau (probabil) de la staţiile ce orbitau uriaşa stea. Ele nu trădau nimic altceva decât faptul că nu erau ale Confederaţiei. Kiera şi Etchells voiau să vadă dacă mai exista ceva înainte de a începe să investigheze.

– Ce ai văzut? întrebă ea.

– Uită-te şi singură.

Norii irizaţi şi transparenţi ai nebuloasei alunecară de-a curmezişul hubloului principal al punţii de comandă când şoimul-de-iad efectuă o întoarcere. Lumina stacojie îi orbi când ajunse din nou cu faţa spre giganta roşie.

Kiera lăsă bucata de pizza să cadă înapoi în cutia termică şi îşi miji ochii ca să şi-i ferească de strălucirea puternică. Exact în mijlocul hubloului se vedea o scânteie albă, orbitoare. Pe măsură ce o urmări, ea deveni din ce în ce mai lungă.

– Ce este aceea?

– O propulsie antimaterie.

Ea surâse sumbru.

– Trebuie să fie nava din Marina Confederaţiei.

– Posibil. Dacă e, înseamnă că s-a întâmplat ceva urât. O propulsie antimaterie trebuie să accelereze o navă la peste treizeci şi cinci de *g.* Ceea ce produce strălucirea aceea de propulsie abia se mişcă.

– Atunci ar fi bine să aruncăm o privire. Cât de departe e?

– Cam la o sută de milioane de kilometri.

– Însă e foarte strălucitoare.

– Nimeni nu apreciază cu adevărat cât de puternică este de fapt antimateria decât după ce se confruntă nemijlocit cu ea. Întreabă-i pe foştii locuitori de pe Trafalgar.

Kiera îi aruncă apariţiei o privire respectuoasă, apoi se îndreptă spre consola cu arme. Începu să armeze viespile-de-luptă.

– Să pornim.

*

Joshua opri toate propulsiile navei stelare imediat ce Lalarin-MG se ridică peste creasta nodului. Computerul de zbor trebui să îi spună unde era (de fapt, obişnuia să fie) acesta. Structura Tojolt-HI se topise practic din cauza propulsiei antimaterie, lăsând o gaură largă de opt kilometri în locul în care fusese nodul. Marginile aveau o strălucire roşiatică, extinzând tentaculele îndoite de metal topit. Supravieţuise intactă doar cea mai mare porţiune de rocă a asteroidului, cu toate că şi aceasta ajunsese la un sfert din mărimea sa iniţială. Ea se prăbuşi rostogolindu-se către fotosferă, având suprafaţa încinsă la fel ca un cazan cu smoală bolborositoare, azvârlind afară o coadă topită de negură petrochimică.

Lumina roşie revărsată de gigantă pătrundea în ruptura circulară gigantică din oraşul-disc, iluminând capătul cilindrului şi o felie evazată a carcasei, ca şi cum pe latura ei ar fi jucat o flacără. Propulsiile ionice ale navei *Lady Mac* se aprinseră, făcând-o să se retragă înapoi din inelul strivit al rulmentului. Butucul se îndoise spre înăuntru sub forţa uriaşă pe care o exercitase nava, însă traversele striate rezistaseră. Acum se retrăgeau din oraşul-disc cu treizeci de metri pe secundă.

– Şi încă nu trag în noi, spuse Liol.

– Sper să n-o facă, îi răspunse Dahybi. După această mică demonstraţie de putere se vor gândi mai bine dacă e cazul să ni se împotrivească.

– Uite ce pagube am produs, spuse Ashly. Îmi pare rău, dar reuşita asta nu mă face prea mândru.

– Această porţiune din Tojolt-HI era în mare măsură moartă, replică Liol. Iar nava-cupă distrusese deja tuburile care încă aveau funcţii viabile de susţinere biotică.

– Ashly are dreptate, spuse Joshua. Nu am făcut decât să reacţionăm la acele evenimente. Trebuie să fii zeu ca să le controlezi.

– Asta ne aruncă într-un mic paradox elegant, zise Sarha. Trebuie să controlăm evenimentele dacă vrem să găsim un zeu. Dar dacă le vom controla, atunci, *ipso facto,* suntem deja zei.

– Cred că vei constata că e o chestiune de mărime, spuse Joshua. Zeii hotărăsc deznodământul marilor evenimente.

– Dar ceea ce s-a întâmplat aici a fost măreţ.

– Nu se compară cu destinul unei specii întregi.

– Văd că iei asta foarte în serios, spuse Liol.

Joshua nici măcar nu surâse.

– Cineva trebuie să o facă. Ia gândeşte-te la consecinţe.

– Joshua, nu sunt un imbecil total. Apreciez cât de rău va fi dacă nimeni nu va putea găsi un răspuns la toate astea.

– Mă gândeam, de fapt, la ce se va întâmpla dacă reuşim.

Hohotul de râs al lui Liol fu mai curând o exclamaţie de surpriză.

– Cum ar putea fi chiar atât de rău?

– Totul se schimbă. Oamenilor nu le place asta. Vor exista sacrificii, şi nu mă refer la cele fizice sau financiare. Este inevitabil. Sigur înţelegi ce se va întâmpla?

– Probabil, spuse Liol îmbufnat.

Joshua se uită spre fratele lui şi arboră cel mai răutăcios zâmbet posibil.

– Până una, alta, trebuie să recunoşti că suntem într-o cursă nebună.

*

Unul dintre sergenţi rămase cu Baulona-PWM şi Quantook-LOU pentru a acţiona ca arbitru în timp ce aceştia încercau să stabilească termenii unui nou acord. Era un triumf al optimismului, gândi ea, faptul că ambii credeau că propulsia TTZ va aduce o nouă eră între oraşele-disc care orbitau Mastrit-PJ. Era limpede că amândoi recunoşteau că restul populaţiei Tyrathca trebuia evacuată spre lumile-colonii. Enclavele lor dintre oraşele-disc nu se vor mai extinde. O astfel de premisă făcea şi mai importantă necesitatea ca aceste două specii să nu se înfrunte cu privire la cea care va emite pretenţii la noile sisteme stelare. Obţinerea informaţiilor privind navele de zbor devenise cu adevărat esenţială pentru încheierea acordului. O ironie care intriga. Acum, ea trebuia să îşi facă griji doar în ceea ce privea sinceritatea lui Quantook-LOU. Asta o făcu să îi sugereze lui Baulona-PWM câteva măsuri de siguranţă, cum ar fi asigurarea că se vor deschide comunicaţiile către toate enclavele rămase. Asta, cu toate că niciunul dintre ei nu ştia cât de multe erau răspândite printre oraşele-disc. Quantook-LOU recunoscu chiar că nu ştia câte oraşe-disc existau.

Celălalt sergent-femeie însoţi o echipă de şase născători pe care Baulona-PWM îi alesese pentru a reactiva sistemele electronice. Ei o escortară spre un grup de turnuri groase aflate în jurul capătului cilindrului. Acolo se afla sectorul utilităţilor de pe Lalarin-MG, iar turnurile adăposteau uzine de tratare a apei, filtrarea aerului, generatoare de fuziune (îngrozitor de primitive, socoti ea) şi schimbătoare de căldură. Din fericire, fiecare asemenea serviciu era asigurat de staţii paralele, ceea ce îi conferea o capacitate de funcţionare fără întreruperi. Un al treilea sistem nu funcţiona, utilajele erau inerte şi murdare, dovadă a lungii perioade cât Lalarin-MG nu avusese o populaţie completă.

O duseră la un turn despre care născătorii spuseră că era o staţie electrică şi de comunicaţii. Parterul era ocupat de trei tokamakuri, dintre care doar unul funcţiona. O rampă mergea în spirală spre primul etaj. Nu existau ferestre, iar luminile din tavan nu funcţionau. Senzorii ei în infraroşu îi înfăţişară şirurile mute de console electronice, care îi aminteau de cele de pe Tanjuntic-RI. Tyrathca aduseseră cu ei lumini portabile pe care le instalară, dezvăluind adevărata stare a consolelor. Umiditatea dăduse naştere unui strat blănos de alge peste tastaturile-rozetă şi ecranele de afişare. Trebuiră să perforeze clemele panourilor de acces pentru a le elibera, după care văzură straturi de mucegai având consistenţa cauciucului crescute pe circuitele din interior. Pentru alimentarea consolelor, născătorii trebuiră să instaleze cabluri pe care le conectară la generatorul de la parter.

O consolă luă foc în momentul în care o porniră, înjurăturile lui Oski răsunară cu ecou prin legătura generală de comunicaţii.

– Întreabă-i dacă putem integra blocurile noastre procesoare la reţeaua lor, îi spuse ea lui Ione. Dacă am acces, voi putea încărca o serie de chestori. Asta ar putea grăbi procesul. Şi dacă tot veni vorba, să vedem dacă vor accepta un mic sfat privind procedurile de reactivare.

*

Terminusul găurii de vierme se deschise la şase sute de kilometri deasupra părţii întunecate a oraşului-disc Tojolt-HI, cufundată adânc în umbră. *Stryla* porni în zbor; Etchells era în forma lui de harpie, iar ochii lui roşii erau arzători când se uită surprins în jur. Din poziţia lui, uriaşul disc eclipsa cea mai mare parte a suprafeţei soarelui, iar o maree de lumină stacojie apărea şi trecea peste margine, ca şi cum s-ar fi scufundat într-o radiaţie de fotoni.

Câmpul lui de distorsiune se vălătuci, sondând structura xenoc. Se confruntă cu un alt câmp de distorsiune.

Ce cauţi aici? întrebă *Oenone.*

Acelaşi lucru ca şi tine.

Descoperi şoimul-de-vid la treizeci de mii de kilometri. Se afla aproape de un uriaş cilindru gol, o staţie de locuire de un fel sau altul. În apropiere era o altă navă a Confederaţiei. Când îşi concentră simţurile optice în direcţia lor, văzu o mică licărire de lumină erupând prin disc, exact în spatele lor.

Îşi modifică imediat câmpul de distorsiune, deschizând un alt interstiţiu de gaură de vierme. De astă dată ieşi la o sută de kilometri de şoimul-de-vid. Lumina roşiatică a soarelui scălda penele lui pieloase amintind de solzi şi atunci coborî privirea curios spre ruptura

din disc. Marginile ei topite radiau puternic în infraroşu. Schimbătoarele enorme de căldură care o înconjurau funcţionau la limita superioară, încercând să radieze în exterior sarcina termică imensă impusă de tuburile supraîncălzite.

– Cred că nava adamistă a folosit propulsia antimaterie pentru a împinge şi scoate cilindrul din disc, îi spuse el Kierei. Nimic altceva nu putea produce asemenea avarii.

– Ceea ce înseamnă că au considerat important acest lucru, spuse ea.

– Nu înţeleg de ce. E locuit şi foarte fragil. Nu poate fi o armă. Câmpul lui de distorsiune surprinse stoluri de mici proiectile alimentate chimic care zburau printre conuri fierbinţi şi ascuţite ce izbucneau din partea întunecată. Lasere trăgeau în ele, făcându-le să explodeze în zbor. Peste treizeci de fascicule radar din toate secţiunile discului trecură peste el. Unul dintre proiectile plonjă printre munţii de schimb de căldură şi explodă. Din tubul pe care îl sfărâmă, gazul atmosferic ţâşni în spaţiu. Şi acolo jos se duce un soi de război. Extins, după cum arată lucrurile.

– Au făcut atâta drum ocolind nebuloasa Orion, iar când au ajuns aici au smuls cilindrul acela dintr-o zonă de război, spuse Kiera.

– Clar, e important.

– Ceea ce înseamnă că e rău pentru noi. Micşorează-ţi puterea energistică, te rog.

Forma şoimului-de-iad se ondulă, revenind la profilul său natural.

Kiera tastă cu rapiditate pe consola armelor. Senzorii de ţintire se fixară asupra cilindrului.

Dezangajaţi armele imediat! ordonă *Oenone.*

Etchells şi Kiera lăsară să se audă vocea de afinitate, dirijând-o printr-unul dintre pilonii AV de pe puntea de comandă.

– De ce? întrebă ea. Ce se întâmplă acolo?

Câteva mii de Tyrathca neînarmaţi. Asta ar însemna să comiteţi un măcel.

– Şi ce-ţi pasă ţie? De fapt, ce cauţi aici?

Încerc să ajut.

– Foarte nobil. Şi o minciună gogonată.

Nu trageţi, făcu *Oenone* apel către Etchells. **Noi vom apăra cilindrul.**

– Cilindrul acela are mijloacele necesare pentru a mă distruge, răspunse Etchells. Sunt convins de asta.

Nu suntem barbari. Distrugerea fizică nu rezolvă nimic.

Kiera lansă patru viespi-de-luptă spre cilindru.

Reacţia din partea lui *Oenone* şi *Lady Mac* veni instantaneu. Cincisprezece viespi-de-luptă se lansară pe traiectorii de interceptare, răspândind submuniţii.

Maserele de pe *Lady Mac* săgetară dronele care se apropiau când submuniţiile lor se ejectară. Două sute cincizeci de bombe cu fuziune detonară în interval de trei secunde, unele pompând lasere gamma, dar majoritatea focoase nucleare.

Joshua absorbi izbucnirea de date ale senzorilor, vărsate de programul tactic, aşteptând cu disperare o suprapunere de imagini. Senzorii vizuali erau inutili în faţa exploziei provocate de distrugere, însă niciuna dintre submuniţiile de luptă electronică ale viespilor-de-luptă nu ţintise spre *Lady Mac* – o programare ciudat de neglijentă. Senzorii navei stelare priviră în inima haosului, filtrând interferenţele atomică şi electromagnetică. Cilindrul primi trei lovituri cinetice mici, împreună cu alte câteva izbituri de fascicule. Cu toate acestea, structura rămase intactă.

– Sarha, ucide-l pe ticălos, ordonă el.

Cinci masere traseră în şoimul-de-iad. Încercând să scape de lovitura energistică, acesta se rostogoli cu rapiditate şi acceleră până la şapte *g.* Joshua lansă alte cinci viespi-de-luptă, programându-le pe desfăşurarea unui câmp minat de apărare. Propulsiile acestora scuipară imediat flăcări şi submuniţiile ieşiră ca un roi, formând un ciorchine protector larg în jurul lui Lalarin-MG. Dacă şoimul-de-iad intenţiona serios să atace o ţintă aflată în afara câmpului gravitaţional, strategia lui ar fi fost să înghită cât mai aproape posibil, de obicei sub un kilometru, şi să tragă o salvă de viespi-de-luptă. Dacă ţinta nu poseda un şir extins de lasere DS, unele submuniţii aveau posibilitatea de a trece. Câmpul de mine trebuia să acţioneze ca un element temporar de descurajare.

Şoimul-de-iad înghiţi, îndepărtându-se.

– Syrinx, unde dracu' s-a dus? întrebă Joshua.

– Stă nemişcat, la şapte mii de kilometri.

Oenone folosi legătura cu computerul de zbor al lui *Lady Mac* pentru a dataviza coordonatele. Senzorii se fixară asupra şoimului-de-iad, arătând că acesta îşi menţinea poziţia.

– Au idei foarte stranii privind tactica, spuse Joshua. Oski, cât mai durează?

– Cel puţin o jumătate de oră, căpitane. Am identificat zonele probabile de stocare a almanahului, dar niciuna dintre ele nu este activă.

– Joshua, nu ştiu dacă cilindrul va mai rezista la un alt asemenea atac, spuse Ione.

Sergentul care negocia cu Baulona-PWM şi Quantook-LOU fusese azvârlit în picioare când prima bucată de şrapnel perforase carcasa cilindrului. Dintr-un turn aflat la doar o sută de metri depărtare erupsese o mică minge de foc. Piaţa se cutremurase violent şi împrăştiase pretutindeni fragmente de metal fumegând şi vegetaţie aprinsă. Când scană în jur, văzu o duzină de dâre de condensare încrucişându-se prin aer, molecule care deveniseră fluorescente după loviturile de laser gamma. Două găuriseră efigia Zeului Adormit. Senzorii ei verificară rapid schela axială, însă aceasta nu fusese lovită.

Un camion automat apăru hurducându-se şi traversă piaţa, îndreptându-se către turnul avariat. Aerul scheuna în timp ce era aspirat prin gaura făcută. Manevrând o placă metalică groasă, braţe hidraulice se desfăşurară din partea anterioară a camionului. Placa fu coborâtă peste gaură şi, zăngănind, se lipi în acel loc. Dintr-o duză ţâşni un lichid gros de culoare cafenie care lipi placa. Lichidul se solidifică rapid, realizând etanşarea.

– Mosdva atacă din nou, spuse Baulona-PWM.

Ione crezu că născătorul avea să-l lovească pe Quantook-LOU.

– Nu mosdva, se grăbi ea să spună. A fost o navă umană. Vine dintr-un dominion cu care nu suntem aliaţi. *Lady Macbeth* a alungat-o.

– Şi umanii au dominioane? întrebă Quantook-LOU. Nu ne-aţi spus asta.

– Nu ne aşteptam să apară aici.

– De ce se află aici? De ce ne-au atacat?

– Ei nu sunt de acord ca Tyrathca şi mosdva să primească propulsia pentru obţinerea unei viteze mai mari decât a luminii. Trebuie să încheiem înţelegerea şi să recuperăm datele. După aceea, nu vor mai putea să împiedice schimbul.

– Familia mea acţionează intens, spuse Baulona-PWM. Noi ne vom respecta înţelegerea cu voi, permiţându-vă să negociaţi.

– Şi noi vom respecta acordul, astfel încât să rămâneţi nevătămaţi. Uite, tocmai pregăteam mesajul de trimis celorlalte dominioane din oraşul-disc. Apoi trecu din nou pe legătura de comunicare generală. Va trebui să ne acordaţi mai mult timp, îi spuse ea lui Syrinx.

– Vom avea în vedere asta, o asigură Syrinx. Joshua, mai rezistă acolo.

– Confirmat.

Detectorii de distorsiune gravitronică îi arătară că şoimul-de-iad deschidea un interstiţiu de gaură de vierme.

Oenone ieşi la cincizeci de kilometri de *Stryla.* Syrinx se aştepta ca şoimul-de-iad să îi atace imediat cu lasere. Luă drept un semn încurajator faptul că nu făcuse asta.

Sunt dispusă să stăm de vorbă, spuse ea.

Iar eu vreau să supravieţuiesc, îi răspunse Etchells. **Ştim că vă aflaţi aici pentru a descoperi ceva ce poate fi folosit împotriva noastră. Nu voi permite asta.**

Nimic nu va fi folosit împotriva voastră, încercăm să soluţionăm problema în beneficiul tuturor.

Mie îmi lipseşte optimismul vostru.

Şoimul-de-vid lansă două viespi-de-luptă.

Oenone înghiţi imediat, îndepărtându-se, ieşind dintr-un terminus aflat pe latura opusă a şoimului-de-iad faţă de viespile-de-luptă, la douăzeci de kilometri depărtare. Trase cu zece lasere către corpul din polip al celeilalte nave.

Etchells înghiţi şi se îndepărtă. Ieşi la o sută de metri deasupra unuia dintre conurile care radiau căldură ale oraşului-disc. *Oenone* veni chiar în spatele lui. Etchells se aşteptase la asta. Tunul lui maser trase în şoimul-de-vid. Acesta ţâşni în spatele conului argintiu, apoi descrise o curbă pentru a trage în Etchells.

Şoimul-de-iad acceleră până la opt *g,* ţâşnind de-a lungul unei văi alcătuite din turnuri radiante de formă cilindrică. Kierei îi scăpă un ţipăt mut de uimire şi durere când se trezi strivită de canapeaua de acceleraţie.

– Lasă-mi mie controlul asupra focului, îi spuse Etchells. Nu ştii să programezi viespile-de-luptă pentru scenariul ăsta. Eu ştiu.

– Asta mă face să mă simt inutilă, zise ea. Nu vreau. Să plecăm de aici.

– Du-te dracului.

Abandonă manipularea secundară a câmpului de distorsiune, ceea ce contracara acceleraţia. Kiera scoase un geamăt când cele opt*g* o izbiră, lipind-o de canapea. Îşi canaliză puterea energistică pentru a-şi întări corpul. Laserele zgâriară corpul navei, iar Etchells descrise o buclă pe după un foişor spiralat din sticlă, atingând doisprezece *g.* Mecanismele radiante erau o pată permanentă plumburie pentru simţurile sale optice, astfel încât navigă în baza simţului câmpului de distorsiune. Şi mergea prea repede, iar capătul văii făcea un cot brusc, aproape la unghi drept. Zbură pe deasupra vârfurilor, decelerând nebuneşte când întoarse. O clipă cele două nave se aflară faţă în faţă. Laserele şi maserele se declanşară. Apoi Etchells plonjă înapoi în canionul adânc de disipatoare de căldură a căror suprafaţă era formată din oglinzi verticale.

Oenone imită manevra şi trase din nou. Etchells sări dintr-o parte în alta, accelerând şi decelerând în ţâşniri nebuneşti. Trase şi el cu maserele. Fasciculele de energie făcură dâre adânci în falezele de

disipatoare când ambele nave stelare se rotiră şi se rostogoliră. Un efluviu de culoare violet-roşcat se răspândi peste tot, depunându-se peste întreaga vale.

Etchells ieşi fulgerător din vijelia de smog, iar din corpul navei lui se îndepărtară, rostogolindu-se, vârtejuri ciclonice. Descrise un viraj în jurul unei grămezi întinse de piloni pentagonali, apoi folosi o rafinărie industrială semănând cu o ciupercă pentru a face slalom printre instalaţii.

Felul în care mâinile lui Syrinx se îngropau în canapeaua de acceleraţie nu avea nimic de-a face cu forţele îngrozitoare care se transmiteau pe punte. Imaginea suprafeţei accidentate a oraşului-disc ce trecea cu viteză ameţitoare la doar câţiva metri de navă îi strălucea drept în creier. Ochii îi erau închişi strâns din reflex, dar asta nu-i folosea la nimic. Nu avea scăpare. Îndârjirea cu care *Oenone* urmărea şoimul-de-iad împiedica orice cenzură. A-şi pune la îndoială noua ei iubire ar fi fost o trădare din egoism. Luptă împotriva propriei spaime pentru a conferi încredere şi mândrie.

De cealaltă parte a punţii de comandă, Oxley scotea gemete slabe de disperare, fără să mai simtă nevoia de a respira.

Hotărârea ei slăbeşte, pretinse *Oenone* cuprinsă de optimism. **Acum încetineşte pentru a întoarce. O vom prinde curând.**

Aşa. În programele tactice pe care le putea folosi pentru a o ajuta în acea situaţie nu exista nicio sugestie. Dacă se ridicau deasupra văilor artificiale, şoimul-de-iad ar fi putut lansa viespi-de-luptă direct spre ei. Iar ei nu puteau riposta în jos, pentru că până şi o submuniţie care îşi greşea ţinta ar fi ucis mii de mosdva. De aceea, vânătoarea continuă, lucru care era, în ultimă instanţă, în avantajul lor. Asta îl împiedica pe şoimul-de-iad să tragă în Lalarin-MG. Cu un preţ îngrozitor pentru nervii ei.

Deasupra lor, la o sută de kilometri, se deschise încă un terminus de gaură de vierme.

Alo, Etchells, spuse Rocio.

Tu? exclamă Etchells surprins. **Trage în căcatul care mă urmăreşte, au găsit ceva ce ne poate distruge pe toţi.**

Mindori trase cu trei lasere în schimbătorul de căldură din sticlă, având formă conică, aflat la doi kilometri în faţa lui Etchells. Mecanismul detonă, sfărâmându-se în cioburi cristaline ce începură a se roti nebuneşte în interiorul norului de gaz care se strânsese. Etchells îşi urlă furia în banda de afinitate şi acceleră până la şaptesprezece *g,* încercând cu disperare să se înalţe peste resturile cinetice ucigătoare. Gazul iradiat trasă dungi peste polipul şoimului-de-iad. Puterea energistică izbucni exploziv, îndepărtând cristalele cu

un scut brut de foc alb. Etchells se rostogoli, îndepărtându-se de nimbusul umflat, de culoare indigo.

Oenone mai avea câteva secunde suplimentare până la coliziune, dar opri brusc, evitând cu puţin graniţa de cristale ce formaseră un vârtej. În căutarea ţintei, radarul de pe *Oenone* se fixă asupra şoimului-de-iad. Apoi senzorii electronici o avertizară pe Syrinx că *Mindori* luase drept ţintă corpul navei ei.

Nu trage, spuse Rocio drept avertisment.

Ucide-i, ceru Etchells.

Syrinx ţinti cinci lasere spre *Mindori.*

Şi Etchells ţinti spre celălalt şoim-de-iad cu trei masere. **Ucide-i acum,** spuse el.

Dacă nu tragi, nici eu nu trag, îi spuse Rocio lui Syrinx. Două dintre laserele lui erau aliniate spre *Stryla.* **Măcar află de ce am venit până aici.**

Bine, spune-ne, zise Syrinx.

Jed şi Beth stăteau pe punte, lipiţi de hublou, şi priveau cu veneraţie artefactul xenoc, care se întindea dedesubtul şoimului-de-iad. Era atât de întuneric încât nu se vedeau multe detalii, însă marginea era suficient de aproape pentru a distinge, în lumina roşie ce venea din spate, o siluetă cu geometrii ispititoare. Gerald Skibbow stătea pe canapeaua de acceleraţie, în spatele consolei armelor. Loren Skibbow studie cu atenţie afişajele tactice, urmărind şoimul-de-vid şi şoimul-de-iad ridicându-se cu iuţeală dinspre latura întunecată.

Trădător, spuse dispreţuitor Etchells, exprimându-şi toată mânia prin acele cuvinte.

Faţă de ce? întrebă Rocio. **Care e cruciada ta, Etchells? Ce-ţi pasă de alţii, când te interesează doar propria persoană?**

Încerc să îi împiedic pe aceşti oameni să ne azvârle înapoi în lumea de dincolo.

Nu fi absurd.

Atunci, la dracu', ajută-ne să distrugem cilindrul acela afurisit. Pentru asta au venit până aici.

Acolo nu există nicio armă, zise Syrinx. **V-am spus deja asta.**

Poate o să arunc o privire după aceea, spuse Rocio.

Dobitocule, răcni Etchells. **O să te fac bucăţi, nenorocitule, dacă nu ne ajuţi să îl radem pe şoimul acela de vid.**

De aceea mă aflu aici.

Poftim? Despre ce naiba vorbeşti?

Pe Rocio îl încântară iritaţia şi deruta pe care le radia Etchells. **Moartea,** spuse el. **Eşti foarte dornic să-i vezi pe alţii murind, nu? Nu i-ai dat nicio şansă lui Pran Soo.**

Cred că-ţi baţi joc de mine. M-ai urmărit din cauza ei?

Şi a Kierei. Am la bord pe cineva care ar dori să îl vadă pe fostul nostru conducător.

Kiera e la bord? întrebă Syrinx.

Da, îi răspunse Rocio.

Ascultă, rahat cu creierul cât nuca, suntem de aceeaşi parte, spuse Etchells. **Ştiu că şoimii-de-iad au găsit altă sursă de fluid nutritiv. Asta e minunat. Suntem liberi să luptăm în continuare pentru oameni ca Al Capone şi Kiera. Asta vreau.**

Ai fost majoreta Kierei. Încă faci tot ce vrea ea, chiar dacă nu mai are cu ce să te şantajeze.

Mi-am purtat de grijă. Aşa cum ai făcut şi tu. Am folosit metode diferite, dar pentru noi am vrut acelaşi lucru. De aceea trebuie să ne ajuţi. Împreună, putem învinge navele Confederaţiei şi să distrugem cilindrul.

Şi după aceea?

Doar nu crezi că te vom lăsa să ai acces la sursa noastră de fluid nutritiv. Mai ales după ce ai făcut.

Ai început să mă scoţi din sărite.

Prin hublou, Jed şi Beth văzură pasărea monstruoasă apărându-le în faţa ochilor, o pată neagră ca noaptea, profilată pe fundalul întunecos şi roşcat al umbrei. Ochii ei stacojii şi răi sticleau, privind direct spre ei. Se retraseră amândoi din dreptul hubloului. În lateralul păsării se vedea o altă umbră, un oval alungit.

– Gerald, spuse Jed. Prietene, acolo sunt nişte *lucruri.*

– Da, răspunse el. *Oenone* şi *Mindori.* Nu e minunat? Adulmecă şi îşi şterse umezeala din ochii injectaţi şi adânciţi în orbite. Glasul îi redeveni ascuţit. Cel al lui Loren. Ea e acolo. Şi căţeaua aceea nu mai are unde să fugă.

Jed şi Beth schimbară priviri înfrânte. Gerald activă o mulţime de sisteme de pe consolă.

– Ce faci? întrebă Rocio.

– Activez restul de generatoare, îi răspunse Gerald. Poţi dirija puterea lor spre lasere. Să îl ucidem dintr-un foc.

– Nu cred că e o idee bună.

– BA DA! strigă Gerald. Nu încerca să baţi în retragere tocmai acum.

Se prinse cu mâinile de marginea consolei, clipind derutat.

– Gerald, spuse Beth cu glas rugător şi tremurător. Te rog, Gerald, să nu faci ceva nechibzuit.

Faţa lui Loren apăru fulgerător peste expresia torturată a lui Gerald.

– Gerald e bine. Foarte bine. Nu te îngrijora.

Beth începu să suspine şi îl îmbrăţişă strâns pe Jed.

El o prinse în braţe, privind amărât la figura descreierată aplecată deasupra consolei. Dacă Skibbow fusese nebun, Gerald fusese suficient de rău. O asemenea combinaţie dementă deschidea poarta spre iad.

Loren îi ignoră pe cei doi puşti.

– Rocio. Cere ajutorul şoimului-de-vid. E în avantajul lor. Nu vrem să facem vreo greşeală tocmai acum.

– Prea bine. În glas răzbătuse o idee de îngrijorare. **Am o propunere,** îi zise el lui Syrinx, cu o convingere de necontestat.

Spune.

Nu vreau să mă cert cu tine şi nu-mi pasă de misiunea ta. Etchells şi Kiera ne ameninţă pe amândoi.

Atunci de ce ne-ai împiedicat să tragem în ei?

Pentru că vreau să o prind pe Kiera vie. Tatăl şi mama trupului pe care îl posedă sunt la bordul navei mele. Din păcate, ei deţin controlul asupra viespilor mele de luptă. Puterea mea energistică poate dezactiva proiectilele, dar soţii Skibbow sunt capabili să-mi detecteze intenţia. Nu am de unde să ştiu cum vor reacţiona, pentru că ei sunt o combinaţie instabilă. Ar putea alege o acţiune kamikaze, caz în care nu cred că aş putea să blochez la vreme comenzile pe care le dau ei focoaselor.

Am înţeles. Ce sugerezi?

De la distanţa asta, laserele mele pot să ucidă ciorchinele central de organe ale navei *Stryla* dintr-o lovitură. Etchells va fi azvârlit înapoi în lumea de dincolo, iar Kiera va rămâne intactă. Eu voi andoca, iar familia Skibbow poate să se ocupe de ea.

Şi atunci, ce vrei să facem noi?

Nimic. Nu interveniţi când voi trage. E tot ce vă cer.

Dar ce vei face în privinţa controlului pe care îl are Kiera asupra viespilor-de-luptă de pe *Stryla?*

Un al doilea laser va anihila viespile-de-luptă în locaşurile lor de lansare. Pot acţiona foarte rapid. Ea nu va mai avea vreme să le detoneze.

Aşa speri tu.

Îmi poţi sugera o alternativă?

Etchells vorbi în banda generală de afinitate. **Văd că ai acţionat generatoarele pentru capsula de arme. Află de la mine, eu şi Kiera am activat viespile mele de luptă. Orice fascicul energetic împotriva mea sau a modulului de susţinere biotică**

va provoca explozia simultană a tuturor focoaselor. Iar voi doi vă aflaţi în raza de acţiune mortală a exploziei.

Bine, spuse Rocio. **Suntem foarte inteligenţi şi ne-am blocat reciproc. Acum nimeni nu poate câştiga, şi atunci de ce nu ne retragem toţi?**

Nu, interveni Syrinx. **Dacă vreunul dintre voi accelerează îndepărtându-se ori încearcă să deschidă un interstiţiu de gaură de vierme, voi trage. Nu vă voi da posibilitatea de a reveni la cilindru.**

Şi atunci ce dracu' trebuie să facem acum? întrebă Rocio.

Negociem privind evacuarea cilindrului, spuse Syrinx. **După ce pleacă toţi Tyrathca, voi permite ca noi trei să ne retragem simultan. Nu înainte de asta. Nu aveţi dreptul să măcelăriţi entităţi nevinovate ca să vă satisfaceţi paranoia.**

Pentru numele iadului, răspunse Etchells. **Rocio, vino alături de mine, şi hai să facem ţăndări şoimul ăsta de vid ca să-i împiedicăm să obţină arma.**

Nu există nicio armă, rosti apăsat Syrinx.

Etchells, să-ţi spun ceva, zise Rocio, **dacă e să aleg, sunt de partea căpitanului Syrinx.**

Trădător nenorocit! Ai face bine să te rogi ca armele lor să funcţioneze, şi să te rogi bine, pentru că dacă nu, o să te urmăresc personal până dincolo de capătul universului.

Nu va trebui să mă urmăreşti nicăieri.

Syrinx se uită spre Ruben şi strânse din buze.

– Poate c-ar fi bine să-i lăsăm să facă ce vor.

– Bine gândit. Mă întreb ce înţeleg dominioanele mosdva din toată treaba asta.

– Atâta vreme cât nu încep să tragă în noi, nu-mi pasă.

– Am început să obţin ceva, anunţă Oski. Nu e almanahul complet, dar accesez fişiere cu poziţii ale planetelor-colonii; sunt legate de referinţe la hărţi stelare.

– Poţi accesa fişierele cu hărţi stelare? întrebă Syrinx.

– Acum încarc un chestor, spuse Oski. Rămâneţi cu mine.

Syrinx şi *Oenone* aşteptară cu nerăbdare informaţiile care începură să le sosească prin legătura de comunicaţii. Primele hărţi accesate de chestori înfăţişară câmpuri stelare necunoscute, însă a treia avea o porţiune din nebuloasa Orion care acoperea un sfert din imagine. *Oenone* compară imaginea cu planul de navigaţie al nebuloasei, pe care îl întocmise în voiajul spre Mastrit-PJ, corelând instinctiv formula de calculare a coordonatelor Tyrathca şi cadrul propriu de referinţă astronomică. Urmară alte hărţi stelare, ceea ce îi permise şoimului-de-

vid să extindă şi să perfecţioneze grila de coordonate, făcând corelaţia cu tipare stelare recognoscibile. După opt minute, reuşi să vizualizeze un glob de spaţiu cu diametrul de cinci mii de ani-lumină, având în centru Mastrit-PJ. Însemnările Tyrathca însoţeau constelaţiile.

Gândurile lui Syrinx curseră prin constructul mental şi deveni tot mai mândră pe măsură ce absorbea configuraţia amănunţită.

A fost uşor, spuse *Oenone* cu modestie.

Te-ai descurcat superb, replică ea. **Asta trebuie subliniat.**

Mulţumesc.

Syrinx se strădui să-şi reprime tristeţea. **Dar îţi dai seama că probabil nu vom ajunge acolo.**

Înţeleg. Trebuie să îi potolim pe şoimii-de-iad.

Îmi pare rău. Ştiu cât de mult ai fi vrut să mergi acolo.

La fel de mult ca tine. Nu trebuie totuşi să dăm dovadă de egoism. Există mai multe în joc decât sentimentele noastre. Şi am explorat mai mult decât oricine.

A, da!

Joshua se va descurca.

Ştiu. Amuzamentul le îmbunătăţi starea de spirit. **Acum un an nu aş fi vorbit aşa.**

Nu te-ai schimbat doar tu.

Întotdeauna ţi-a plăcut, da?

El era ceea ce te temeai tu că vei deveni. Invidia ta s-a transformat în dispreţ. Nu trebuie să te temi de ceea ce eşti, Syrinx. Eu te voi iubi mereu.

Şi eu pe tine. Oftă de mulţumire.

– Joshua, Swantic-LI a descoperit Zeul Adormit pe o stea din clasa F aflată la trei sute douăzeci de ani-lumină depărtare de aici. Trimit imediat coordonatele. Ordonă procesoarelor punţii de comandă să datavizeze fişierul către computerul de zbor al lui *Lady Mac.*

– Bravo, *Oenone*, bună treabă.

– Mulţumesc, Joshua.

– Bine, cum vrei să punem capăt acestui impas? Dacă lansez o salvă de viespi-de-luptă de aici, ei vor fi siliţi să înghită pentru a se îndepărta. Putem să ne combinăm pentru a proteja cilindrul. Poate avem noroc şi se lichidează reciproc până să se întoarcă.

– Nu, Joshua. Putem rezolva situaţia. Te rog să pleci chiar acum.

– Iisuse, cred că glumeşti.

– Nu putem irosi timpul necesar pentru protejarea cilindrului, iar asta înseamnă probabil câteva zile. Şi nici nu putem risca să ne alegem amândoi cu avarii sau să murim în luptă cu şoimii-de-iad. Trebuie să pleci. După ce depăşim impasul, te vom urma.

– Asta înseamnă că eşti foarte rece şi logică.
– E foarte raţional, Joshua. La urma urmelor, sunt edenistă.
– Bine. Dacă eşti sigură…
– Cine ar fi mai potrivit?

Se relaxă cu seninătate pe canapeaua de acceleraţie, trăind percepţia lui *Oenone* privind spaţiul local. Aşteptând. Percepu saltul navei *Lady Macbeth* ca pe o răsucire bruscă a spaţiu-timpului, senzaţie care dispăru după o nanosecundă.

Syrinx privi în jur spre membrii echipajului, apropiindu-se de ei, astfel încât gândurile şi regretele lor să se amestece cu ale ei. Dăruindu-se pentru a realiza echilibrul preţuit al culturii lor. Probabil că acest lucru îi reuşi, pentru că în cele din urmă întrebă:

– N-a adus nimeni o pereche de cărţi?

27

Cei doi prieteni merseră de-a lungul culmii insulei Ketton, luându-şi câteva minute doar pentru a-şi lua rămas-bun. Despărţirea lor avea să fie definitivă. Choma alesese să stea alături de Tinkerbell, luând parte la călătoria entităţii prin eternitate, în vreme ce Sinon, aproape unic între sergenţi, hotărâse să se întoarcă pe Mortonridge.

I-am promis soţiei mele că mă voi întoarce, că mă voi alătura din nou multiplicităţii, spuse el. **Îmi voi respecta cuvântul dat, pentru că noi credem în edenism. Procedând astfel, voi întări cultura noastră. Nu cu mult, sunt primul care o recunoaşte, dar convingerea mea în noi şi în calea pe care am ales-o va contribui la convingerea generală în multiplicitate şi Consens. Trebuie să credem în noi înşine. A ne îndoi acum ar însemna a recunoaşte că nu am existat niciodată.**

Şi totuşi, ceea ce facem noi este culmea edenismului, zise Choma. **Transferându-ne în versiunea lui Tinkerbell a multiplicităţii facem condiţia umană să evolueze, plecând de la originea noastră cu încredere şi uimire. Asta presupune evoluţia, o curbă constantă a cunoaşterii şi nu există limite la ceea ce putem descoperi pe acest tărâm.**

Dar vei fi singur, izolat de toţi ceilalţi. Care este rostul cunoaşterii dacă nu o poţi împărtăşi? Dacă nu poate fi folosită pentru a-i ajuta pe toţi? Lumea de dincolo este ceva ce trebuie confruntat în unire de către rasa umană, trebuie să ştim şi să ne acceptăm răspunsul ca unul singur. Mortonridge ne-a învăţat măcar atâta lucru. Spre sfârşit, nu manifestam decât înţelegere faţă de posedaţi.

Amândoi avem dreptate. Universul este suficient de mare ca să ne permită asta.

Este. Deşi regret ceea ce faci. O evoluţie neobişnuită. Cred că am devenit mai mult decât se cuvenea în corpul acesta. Am socotit că asemenea emoţii vor fi imposibile când m-am oferit voluntar pentru a participa la Eliberare.

Evoluţia lor era inevitabilă, spuse Choma. **Purtăm seminţele umanităţii în noi, indiferent pe ce navă călătoresc minţile noastre. Trebuiau să înflorească, să-şi găsească drumul înainte.**

Înseamnă că nu mai sunt acel Sinon care a ieşit din multiplicitate.

Nu. Orice entitate care trăieşte se schimbă.

Înseamnă că acum voi avea un suflet. Un suflet nou, unul care să fie diferit de acela al lui Sinon pe care mi-l amintesc.

Aşa e. Şi e valabil pentru noi toţi.

Atunci, va trebui să mor din nou înainte de a mă transfera înapoi în multiplicitate. Eu aduc la habitat doar înţelepciunea pe care o am. Sufletul meu nu urmează amintirile, aşa spun kiintii.

Ţi-e teamă de acea zi?

Nu cred. Lumea de dincolo nu este pentru toţi, dacă ştii că există o cale prin sau pe lângă ea, aşa cum susţine Laton, şi asta e suficient ca să-mi dea încredere. Deşi simt că mă cuprinde o anumită vibraţie.

Vei depăşi situaţia, sunt convins. Nu uita că e posibil să reuşeşti. Fie şi numai acest gând trebuie să te îndrume.

Voi ţine minte.

Se opriră pe vârful unei movile şi se uitară spre insulă. Şiruri lungi de oameni se deplasau cu atenţie pe pământul crăpat, ultimii refugiaţi din oraşul îngropat; aceştia se îndreptau spre culmea falezei, unde Tinkerbell se lipise de rocă. Lumina opalescentă a uriaşului cristal trimitea valuri mici de culori blânde care şerpuiau pe pământul sărăcăcios. Aerul se arcuise într-un nimb de culoare topaz de jur împrejurul său.

Ce potrivit, spuse Sinon. **Parcă ar merge toţi spre apus.**

Dacă regret ceva, este că nu voi şti cum se va sfârşi viaţa lor. Vor alcătui un grup ciudat, aceste suflete vor ocupa trupuri de sergenţi. Umanitatea lor completă va fi mereu depăşită de înţelegerea lor.

Când au venit din lumea de dincolo, ei au susţinut că nu voiau decât senzaţii. Acum le au.

Însă nu au sex. Ca să nu spun că sunt lipsiţi de sex. Nu pot cunoaşte iubirea.

Cea fizică, probabil. Dar asta nu este toată iubirea care există. Ca şi în cazul tău şi al meu, ei vor deveni întregi în felul lor.

Le simt deja neliniştea şi nici măcar nu au ajuns pe Mortonridge.

Pot învăţa să se adapteze la ceea ce îi aşteaptă. Habitatele îi vor primi cu braţele deschise.

Nimeni nu a devenit vreodată edenist împotriva voinţei sale. Acum ai o mie două sute de necunoscuţi nedumeriţi, furioşi, care bolborosesc în banda generală de afinitate. Aproape toţi au un trecut cultural care îi va face să nu accepte cu uşurinţă.

Cu răbdare şi bunătate, se vor regăsi. Gândeşte-te doar prin ce au trecut.

În cele din urmă, am ajuns la adevărata diferenţă dintre noi. Sunt neliniştit şi dornic să întâmpin viitorul, ca un adevărat călător. Tu eşti mânat de compasiune, ca un tămăduitor de suflete. Acum înţelegi de ce trebuie să ne despărţim.

Desigur, şi îţi doresc numai bine în splendida ta călătorie.

Asemenea şi ţie. Sper să găseşti pacea pe care o cauţi.

Se întoarseră şi merseră încet înapoi de-a lungul liniei stâncoase a falezei. Minuscule entităţi cristaline le săgetau pe deasupra capului, fără să se oprească într-un loc decât preţ de o clipă. Acoperiseră întreaga insulă, asigurându-se că toţi posedaţii ştiau că acum exista o cale de întoarcere şi că toţi înţelegeau ce avea să se întâmple dacă rămâneau acolo. Asta însemna sfârşitul domniei lui Ekelund. Trupele o abandonaseră, alcătuind grupuri sfidătoare care plecau din Ketton. Ameninţările şi furia ei le grăbiseră plecarea.

Cinci şiruri lungi aşteptau în faţa suprafeţei impunătoare a lui Tinkerbell, şerpuind printre rămăşiţele împrăştiate ale taberei de pe promontoriu. Două dintre ele erau formate din sergenţi. Restul (şi păstrând distanţa) erau ale posedaţilor. Ultimii aşteptau într-o dispoziţie supusă şi ciudată, iar speranţa şi uşurarea lor că acel coşmar avea să se încheie erau temperate de incertitudinea privind ceea ce îi aştepta în viitor.

Stephanie era ultima dintr-un astfel de şir de posedaţi, alături de Moyo, McPhee, Franklin şi Cochrane. Tina şi Rana fuseseră printre primii. Entităţile cristaline o stabilizaseră pe Tina, reparându-i vătămările organelor interne, dar precizaseră că trupul femeii trebuia consultat de specialişti umani cât mai curând. Pentru sine, Stephanie hotărî că trebuia să se afle printre cei din urmă. Era din nou vorba de răspundere şi dorea să ştie că toţi ceilalţi erau bine.

– Dar nu răspunzi de ei, spuse McPhee. Toţi s-au strâns sub stindardul lui Ekelund. Din propria prostie se află acolo.

– Ştiu, dar noi suntem cei care au încercat să o oprim pe Ekelund şi am eşuat lamentabil.

Ştiind cât de pierit îi suna glasul, ridică din umeri.

– Aştept alături de tine, spuse Moyo. O să trecem împreună prin asta.

– Mulţumesc.

McPhee, Franklin şi Cochrane se uitară unul la altul şi înjurară. Se alăturară cozii, aşezându-se în spatele lui Hoi Son. Bătrânul eco-terorist purta obişnuita salopetă de camuflaj şi îşi dăduse pălăria de pădurar pe ceafă, ca şi cum tocmai ar fi terminat vreo treabă solicitantă. Se uită la ei ciudat de amuzat şi se înclină în faţa lui Stephanie.

– Te felicit pentru că ai rămas fidelă principiilor tale.

– Nu cred că asta contează cu adevărat, dar îţi mulţumesc oricum.

Se aşeză pe unul dintre numeroşii bolovani ca să-şi odihnească şoldul rănit.

– Dintre noi toţi, tu ai realizat cel mai mult.

– Dar tu i-ai ţinut la distanţă pe sergenţi.

– Nu multă vreme, şi doar ca să duc mai departe un ideal.

– Eram convins că preţuieşti idealurile.

– Le preţuiesc. Ori aşa făceau cândva. Asta e problema în situaţia de faţă. Vechile idealuri nu au nicio relevanţă aici. Le-am aplicat aşa cum au făcut-o şi forţele politice care au organizat Eliberarea. Ne-am înşelat şi unii, şi alţii. Uite ce le-am făcut oamenilor, câte vieţi şi cămine am distrus. Atâta amar de efort folosit pentru conflict şi distrugere. Obişnuiam să spun că eu aparţin pământului.

– Sunt convinsă că te-ai gândit că făceai ceea ce trebuia.

– Adevărat, Stephanie Ash. Din păcate, nu am gândit suficient, pentru că nu era lucrul cel mai nimerit. Nici pe departe.

– Ei, nu mai contează, dom’le, spuse Cochrane. Gagica aceea dolofană cântă tare de ceva vreme. Parcă am pleca acasă.

Îi oferi apoi lui Hoi Son ţigara cu marijuana.

– Nu, mulţumesc. Nu vreau să introduc otrăvuri în acest corp. Sunt doar custodele lui. Curând s-ar putea să fiu făcută răspunzătoare pentru bolile pe care i le-am provocat. La urma urmelor, după ce stăm la coada asta, îi vom avea din nou în faţă, nu? Şi vom fi doar egali.

Cochrane îi aruncă o privire acră şi lăsă ţigara să cadă, după care o strivi cu călcâiul.

– Da, ai dreptate, dom’le, mormăi el.

– Ce e cu Ekelund? întrebă Stephanie. Unde e?

– La postul ei de comandă. A refuzat oferta de a se întoarce.

– Poftim? E nebună.

– Fără îndoială. Dar ea crede sincer că după ce pleacă sergenţii, tărâmul acesta va fi liber. Intenţionează să-şi întemeieze aici propriul paradis.

Stephanie se uită în urmă, spre pământul scabros în care se transformase Ketton.

– Ba nu, spuse ferm Moyo. A luat hotărârea. Şi sigur nu va da ascultare nimănui, mai ales ţie.

– Cred că nu.

Chiar în ritmul de un posedat la câteva secunde, dură peste şapte ore pentru repatrierea tuturor. Procedura era destul de simplă. În locul în care Tinkerbell atingea faţa falezei se deschiseseră câteva tuneluri, care duceau adânc spre interior. Pereţii lor radiau o lumină acvamarin care sporea treptat până când practic umplea tot spaţiul. Trebuia doar să treci prin ea, dispărând în lumină.

Stephanie nu intră chiar ultima. Moyo şi McPhee ţinuseră în mod discret şi insistent să rămână în urma ei. Cedând cu un aer înţelegător, surâse şi trecu pragul. Aerul se îngroşă în consens cu lumina, încetinindu-i mişcarea membrelor. În cele din urmă, avu senzaţia că încerca să treacă prin cristalul însuşi. Asupra fiecărei părţi din trup se exercita o presiune insistentă. Simţi forţa mişcându-se prin carnea ei, permiţându-i să accelereze din nou. Strălucirea acvamarin se stinse treptat, arătând că trupul ei devenise transparent, un tipar de lumină, transmisă de cristal. Când privi în jur, văzu trupul pe care îl posedase stând în picioare în spatele ei. Femeia ţinea mâinile ridicate, cu o expresie de repulsie şi satisfacţie care îi încorda faţa.

– Choma? întrebă Stephanie. Mă auzi, Choma? Trebuie să fac ceva.

– Bună, Stephanie. Eram sigur că se va întâmpla asta.

Instalarea într-un trup de sergent era cel mai simplu lucru. Unul o aştepta, înconjurat de cristal, complet pasiv, şi având capul mare plecat. Nu avea importanţă în ce direcţie mergea, pentru că nu se putea îndrepta decât spre el. Se contopiră, iar corpul se îngroşă în jurul ei, şi lumina acvamarin şi opacă reveni. Senzaţiile erau cu totul deosebite; exoscheletul nu avea nervi tactili, însă era cumva programat pentru a-i oferi dovada contactului. Tălpile ei apăsau o suprafaţă, iar aerul adie peste ea când se mişcă înainte. Lumina de culoare acvamarin se limpezi din ochii ei, îngăduindu-i să-şi concentreze privirea cu o claritate remarcabilă.

Ieşi din tunelul oval, revenind pe noroiul călcat în picioare şi plin de cruste al insulei Ketton. Râurile de lumină colorată care emanaseră din scânteierile interne ale lui Tinkerbell şerpuiră pe pământ. Nimic altceva nu se mişca.

Traversarea insulei până în oraşul central se dovedi lungă şi anevoioasă. Chiar şi în corpul robust al sergentului, avu nevoie de o oră şi un sfert ca să ajungă. Descriind un arc peste ea cu o flacără opalescentă, apoi micşorându-se cu o viteză incredibilă, Tinkerbell plecă în momentul în care ea parcursese o treime din drum. Stephanie începu să iuţească pasul. Acum, după ce sergenţii plecaseră, aerul

vibră, extinzându-se din nou, iar o boare blândă bătu peste marginea falezei. Dorinţele lor rămaseră o vreme, desigur, impregnate pe ţesătura acelui tărâm. Însă fără prezenţa lor activă care să le potenţeze, ceea ce era normalitate acolo începu să revină.

Când se apropie de marginea oraşului, Stephanie constată că era mult mai multă lumină. Aerul se subţiase considerabil, permiţând strălucirii orbitoare şi persistente de culoare alb-albăstruie să se reverse în jos cu o forţă dezlănţuită. Fiecare pas o făcea să plutească la doi metri deasupra solului. Atracţia gravitaţională îi redusese greutatea cu aproape douăzeci la sută, bănui ea.

Cartierul general al lui Ekelund se înălţa proeminent chiar în centrul oraşului ras din temelii, cortul mare fiind cocoţat pe culmea unei movile şi radiind o luminozitate slabă. În timp ce Stephanie urca panta denivelată, ea ieşi afară şi, cu un zâmbet vag pe faţă, se rezemă de stâlpul de susţinere al cortului.

– Ai un alt corp, dar ţi-aş recunoaşte gândurile oriunde. Credeam că ne luaserăm adio, Stephanie Ash.

– Trebuie să pleci. Te rog. Vei distruge corpul şi sufletul Angelinei Gallagher dacă mai stai aici.

– În sfârşit! Nu te preocupă buna mea stare. O mică victorie pentru mine, dar o consider semnificativă.

– Întoarce-te la Mortonridge. Încă mai sunt trupuri de sergenţi care să-ţi poată găzdui sufletul. Poţi avea din nou viaţă, una adevărată.

– În calitate de ce? De gospodină de rând şi mamă? Nici măcar tu nu-ţi poţi retrăi vechea viaţă, Stephanie.

– Niciodată n-am crezut că viitorul unui copil este predestinat. După naştere, eşti liberă să faci ce poţi din viaţă. Şi noi renaştem în aceste corpuri de sergenţi. Foloseşte şansa asta, Annette. Nu te sinucide, omorând-o şi pe Gallagher din mândrie absurdă. Uită-te în jur. Aerul aproape că a dispărut, iar atracţia gravitaţională scade. Aici nu mai ai ce face.

– Mă aflu aici. Insula asta va înflori din nou după ce va scăpa de influenţa ta. Am venit în acest tărâm pentru că el ne-a oferit adăpostul de care aveam nevoie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, recunoaşte că te înşeli. Nu e nicio ruşine în asta. Ce crezi că voi face, că te voi urmări şi voi jubila?

– Acum ai spus lucrurilor pe nume. Care dintre noi a avut dreptate. Asta ne-a despărţit pe noi două.

– Nu există o asemenea dreptate. Sub stindardul tău s-a strâns o armată întreagă. Am avut un amant şi cinci prieteni care mai de care mai diferit. Ai câştigat. Acum întoarce-te, te rog.

– Nu.

– De ce nu? Măcar spune-mi asta.

Pe faţa Annettei Ekelund licări un zâmbet încăpăţânat.

– Pentru prima oară în viaţă, am fost eu însămi. N-a trebuit să mă supun nimănui, să cer aprobare, să mă conformez faţă de ceea ce aşteaptă societatea. Şi am pierdut asta, spuse ea, iar glasul i se stinse, devenind o şoaptă răguşită. I-am condus până aici şi n-a mai rămas niciunul. Nu au vrut să stea, iar eu nu am avut tăria să îi forţez. Din ochiul stâng i se scurse o lacrimă. M-am înşelat. Am înţeles *greşit,* să te bată Dumnezeu!

– Nu ai adus pe nimeni aici. Nu ne-ai dat ordine. Am venit pentru că asta doream cu disperare. Şi eu am făcut parte din asta, Annette. Când zăceam în noroi după loviturile de harpoane şi sergenţii urmau să ne arunce în tau-zero, am ajutat. Eram atât de speriată încât mi-am dat fiecare picătură de putere ideii de a lăsa Mortonridge în urmă. Şi m-am bucurat că am ajuns aici. Toţi suntem vinovaţi. Toţi, până la ultimul.

– Eu am organizat apărarea în Mortonridge. Eu am provocat campania Eliberarea.

– Da, dar dacă nu ai fi fost tu, ar fi fost altcineva. Puteam fi eu aceea. Nu suntem răspunzători pentru felul în care s-a deschis lumea de dincolo. De când a început asta, deznodământul era inevitabil. Nu eşti vinovată de soartă pentru felul în care este închegat universul. Nu eşti chiar atât de importantă.

Annette trebui să inspire adânc pentru a-şi umple plămânii cu aer. Cerul se luminase puternic.

– Dar am fost.

– Şi eu am fost. În ziua în care am dus copiii peste zona de protecţie eu realizasem mai mult decât reuşise vreodată Richard Saldana. Aşa am simţit. Mi-a plăcut enorm şi, după felul în care oamenii din grupul meu mă priveau şi mă respectau, voiam mai mult. Slăbiciune tipic umană. Nu eşti o fiinţă deosebită, mai ales în felul ăsta.

– Îngâmfare, îngâmfare. Doamne, cât te urăsc.

Stephanie urmări fulgii uscaţi de noroi ridicându-se delicat de pe sol, purtaţi de ultimele şuviţe de aer. Plutiră alene în jur, alcătuind un nor, ciocnindu-se unul de altul şi ridicându-se încet tot mai mult. Atracţia gravitaţională dispăruse aproape complet, iar singurul lucru care îi mai reţinea tălpile pe pământ era doar puterea voinţei.

– Hai cu mine! Trebui să strige, pentru că aerul dispăruse. Mai urăşte-mă!

– Vrei să mori cu mine? strigă Annette. Eşti atât de merituoasă?

– Nu.

Annette strigă din nou. Stephanie nu o auzi, pentru că aerul dispăruse cu totul.
– Choma, Tinkerbel, veniţi să ne luaţi. Repede, vă rog.
Annette se ţinea de gât, înghiţind cu disperare, iar pielea ei căpătase o culoare roşie-întunecată. Zbaterea ei nebunească o ridică de la sol. Stephanie îşi făcu vânt cu picioarele şi se ridică, prinzând-o de o gleznă. Împreună, se rostogoliră, îndepărtându-se de culmea movilei. Lumina albă universală transformase câmpurile de noroi într-un argint orbitor; creasta încreţită a falezei se aprinse cu o splendoare de magneziu. Insula Ketton se topi în vidul orbitor.
Stephanie şi Annette continuară să plutească, înecându-se în lumină.
– Merită ele cu adevărat? întrebă cineva.
– Dar noi?
Lumina rece, de culoare ultramarin, le învălui pe amândouă.

*

Luca nu trebui să îndrume calul, pentru că urma pur şi simplu drumul peste povârnişuri pe care le mai călcase de nenumărate ori, astfel că el continuă să înainteze fără să ezite. Un cerc mare în jurul părţii de mijloc a proprietăţii Cricklade; prin vadul pârâului Wryde, pe după latura estică a Berrybut Spinney, peste culmea Withcote, apoi peste podul îngust şi cocoşat aflat mai jos de ferma Saxby, drumul focului prin pădurea Coston. Asta îi oferea o bună imagine a felului în care se prezenta pământul lui. La suprafaţă era la fel de bine ca în anul precedent; culturile erau întârziate cu câteva săptămâni, dar asta nu strica deloc. Toţi se mobilizaseră şi recuperaseră săptămânile pierdute de după posedare.
Aşa cum şi trebuia, ce naiba! Am asudat sânge ca să pun Cricklade pe picioare.
Iar acum era hrană suficientă pentru fiecare, iar viitoarea recoltă le va permite să petreacă lunile de iarnă fără chinuri inutile. Comitatul Stoke traversase tranziţia excepţional de bine. Cu siguranţă că nu vor mai apărea jefuitori, mai ales după bătălia de la gara Colsterworth. O veste bună, având în vedere ştirile şi zvonurile care veneau de la Boston în acele zile. Capitala insulei nu se grăbise să revină la vechile obiceiuri. Hrana se împuţina, fermele din vecinătatea imediată erau abandonate, iar cetăţenii hoinăreau prin peisajul rural căutând surse de aprovizionare.
Idioţii nu profitau de infrastructura existentă şi nu produceau mărfuri pe care să le ofere comunităţilor agricole pentru hrană. Un oraş atât putea produce, lucruri de bază, precum stofe şi unelte. Asta trebuia să se întâmple din nou, şi încă repede. Însă indiciile pe care le

primise de la Lionel şi de la ceilalţi negustori nu erau bune. Unele fabrici fuseseră reparate şi funcţionau, însă în oraş nu domnea ordinea socială adevărată.

De fapt, e mai rău decât atunci când Uniunea Democratică a Pământurilor a ieşit pe străzi, făcând agitaţie în favoarea unor reforme sforăitoare.

De supărare, Luca dădu din cap. O mulţime din gândurile *lui* goneau libere în acele zile. Unele dintre ele erau clare, cele pe care se bizuia pentru a face Cricklade să funcţioneze; în vreme ce altele erau mai subtile, comparaţii, regrete, vechi ticuri care se insinuau înapoi, atât de confortabile, încât nu le mai putea alunga. Mai rea era dorinţa dureroasă şi eternă de a le revedea pe Louise şi Genevieve, doar pentru a şti că nu păţiseră nimic.

Eşti chiar un asemenea monstru, atât de antiuman, să îi respingi această dorinţă unui tată? Să le zăresc doar pe iubitele mele fiice.

Luca îşi lăsă capul pe spate şi răcni: „Niciodată nu le-ai iubit!” Calul bălţat se opri cu o tresărire când glasul lui răsună peste pământul înverzit. Furia era ultimul refugiu al sinelui, singura redută pe care nu o putea străpunge. „Le-ai tratat ca pe nişte vite. Nici măcar nu au fost oameni pentru tine, ci nişte mărfuri, o parte a puterii tale medievale. Ticălosule! Nu le meriţi.” Începu să tremure şi se chirci în şa. „Atunci de ce îmi pasă?” se auzi întrebând. „Copiii mei sunt cea mai importantă părticică din mine; ei poartă tot ce sunt. Iar tu ai încercat să le violezi. Doi copii. Iubire? Crezi că ştii totul despre asta? Un parazit degenerat ca tine.”

– Dă-mi pace, urlă Luca.

Nu eu ar trebui să-ţi cer asta?

Luca scrâşni din dinţi, gândindu-se la gazul folosit de Spanton, la felul în care Dexter încercase să îi facă să îl venereze pe Aducătorul Luminii. Înălţând o fortăreaţă de furie, astfel încât gândurile lui să poată fi din nou ale lui.

Trase de frâu, făcând calul să cotească, astfel că ajunse cu faţa spre Cricklade. Practic avea puţine motive să facă acel tur de inspecţie. Ştia în ce stare se găsea proprietatea.

Material, o duceau bine. Mental… vălul de mulţumire care se strângea în jurul Norfolkului se acrea. Recunoştea acumularea de resentimente disperate de la orizontul minţii. Cricklade cunoscuse încă de la început acea stare. Pretutindeni în Norfolk, oamenii descopereau ce se afla dedesubtul pojghiţei de perfecţiune exterioară. Ciuma de vanitate care se maturiza treptat începuse să îşi reclame victimele. Speranţa pălea din vieţile lor. Iarna care se apropia va însemna mai mult decât frigul resimţit fizic.

Luca traversă graniţa trasată de cedrii uriaşi şi îndemnă calul peste pajişte, către clădirea conacului. Vederea faţadei sale din piatră fără vârstă, în care erau inserate ferestrele vopsite în alb, aduse o garanţie de pace gândurilor dureroase. Istoria sa îi aparţinea şi astfel îi asigura viitorul.

Fetele vor continua de aici, vor păstra în viaţă căminul şi familia noastră.

Îşi lăsă capul în jos, înrăit de voinţa ce i se deteriora. Furia era greu de alimentat ore în şir, darămite zile. Disperarea agasantă şi plângăreaţă nu reprezenta o apărare, iar asemenea emoţii erau în acele zile tovarăşul lui constant.

În jurul conacului se desfăşurau obişnuitele activităţi. O perie circulară care scotea un norişor de funingine se ridica din coşul central de fum. Grăjdarii duceau caii la păscut pe pajiştea dinspre est. Femeile atârnau cearşafuri la uscat pe frânghiile de rufe. Ned Coldham (Luca nu-şi amintea numele celui care îl poseda pe omul bun la toate) vopsea ferestrele de pe aripa de vest, asigurându-se ca lemnul să fie ferit de îngheţurile ce aveau să vină. Zgomot de ferăstrău venea dinspre ferestrele oarbe ale capelei. Doi oameni (care susţineau că ar fi călugări, deşi nici Luca, nici Grant nu auziseră de ordinul din care făceau parte) reparau stricăciunile pe care le făcuse Dexter înăuntru.

Alţi oameni roboteau în grădina bucătăriei, înconjurată de zid, dintr-o latură a conacului. Bucătăreasa adusese un grup de ajutoare de-ale ei ca să taie mugurii de sparanghel pentru congelare. Anul acela era a cincea recoltă pe care o strânseseră de la plantele modificate genetic.

Cu o pătură peste genunchi în timp ce se scălda în căldura razelor unidirecţionale ale soarelui, Johan stătea lângă poarta arcuită din piatră. Veronique era pe un scaun alături de el, iar micuţa Jeanette dormea într-un leagăn, cu o umbrelă de soare deasupra ca să o protejeze de lumină.

Luca descălecă şi se duse să-l vadă pe fostul lui ajutor.

– Cum te simţi? întrebă el.

– Nu prea rău, mulţumesc, domnule.

Johan îi zâmbi vag şi dădu din cap.

– Arăţi mult mai bine.

Se îngrăşa din nou, deşi pielea care îi atârna în jurul feţei rămăsese palidă.

– Imediat ce se pune geamul la seră, o să plantez nişte seminţe, spuse Johan. Iarna îmi place să mănânc salată proaspătă şi castraveţi la sendvişuri. Nu ar strica să punem şi nişte avocado, deşi vor face fructe abia anul viitor.

– Foarte bine, domnule. Şi ce mai face micuţa?

Luca se uită în pătuţ. Uitase cât de mici erau nou-născuţii.

– E un vis, suspină fericită Veronique. Mi-aş dori ca şi noaptea să doarmă ca acum. Vrea să sugă din două în două ore. Poţi să-ţi potriveşti ceasul după ea. E de-a dreptul epuizant.

– Dulceaţă mică, spuse Johan. Cred că va fi o frumuseţe când va creşte.

Veronique surâse de mândrie vanitoasă.

– Sunt convins, o asigură Luca.

Suferea să vadă felul în care se uita bătrânul la copil; era prea multă disperare în acea privire. Butterworth dorea o confirmare că viaţa se desfăşura în mod normal acolo, în acel tărâm. Era o atitudine care câştiga teren în rândul rezidenţilor de la Cricklade, asta observase în ultima vreme. Copiii de care se ocupau se bucuraseră de o atenţie mai plină de înţelegere. Hotărârea lui de a rămâne pe proprietate şi de a ignora îndemnul de a găsi fetele devenea tot mai greu de păstrat. O slăbiciune pe care o putea plasa în ziua în care se prăbuşise Johan, care sporise după bătălia de la gara Colsterworth. Fiecare pas pe care îl făcea pe poteca acoperită cu pietriş nisipos ce înconjura conacul părea să dea naştere unor noduri de mărimea unor băşici în carnea tălpilor lui, amintindu-i cât de precară îi devenise viaţa.

Luca îşi duse calul în curtea grajdurilor, simţindu-se vinovat şi fericit totodată că îl lăsase pe Johan la poartă. Carmitha era în apropierea căruţei ei. Împăturea nişte haine proaspăt spălate şi le aşeza într-un cufăr din lemn, ferecat cu alamă. Vreo şase din vechile ei borcane de sticlă stăteau pe pietriş, umplute cu frunze şi flori, nuanţa lor verzuie făcându-le conţinutul să capete o culoare cenuşie aparte.

Ea îl salută politicoasă din cap şi continuă să îşi strângă lucrurile. El o urmări în timp ce scotea şaua de pe spinarea armăsarului; făcea totul cu o hotărâre care descuraja orice încercare de a o întrerupe. Un anume gând se închegase, socoti el. Cufărul se umplu în cele din urmă şi ea trânti capacul, închizându-l.

– Vrei să te ajut? se oferi el.

– Mulţumesc.

Ridicară cufărul pe uşa din spate şi îl aşezară în căruţă. Luca scoase un fluierat slab. Nu mai văzuse interiorul atât de ordonat. Nimic nelalocul său, nici haine împrăştiate peste tot, iar toate vasele de gătit pe care le atârnase erau lustruite lună, până şi patul era făcut. Sticlele erau aliniate pe un raft, prins de perete cu inele din cupru.

Ea împinse cufărul într-un locaş de sub pat.

– Pleci undeva, spuse el.

– Mă pregătesc să merg undeva.

– Unde?

– Nu am idee. Poate încerc Holbeach, să văd dacă vreunul dintre ceilalţi a reuşit să ajungă la peşteri.

Simţindu-se brusc foarte obosit, se aşeză pe pat.

– De ce? Ştii cât de importantă eşti pentru oamenii de aici. Dumnezeule, Carmitha, nu se poate să pleci. Uite, spune-mi dacă cineva a zis sau a făcut ceva ca să te supere. O să pun să le fie coapte boaşele la foc mic într-un cuptor.

– Deocamdată nimeni nu mi-a făcut nimic.

– Atunci, de ce?

– Vreau să fiu pregătită pentru cazul în care acest loc se dezintegrează. Pentru că asta se va întâmpla dacă pleci.

– Of, Iisuse.

Îşi prinse capul în mâini.

– Ai de gând să pleci?

– Nu ştiu. În dimineaţa asta am făcut un tur al proprietăţii pentru a încerca să mă hotărăsc.

– Şi?

– Vreau să plec. Serios. Nu ştiu dacă asta îl va face pe Grant să-mi dea pace ori dacă va fi o capitulare totală. Cred că singurul motiv pentru care nu am plecat deja e pentru că şi el e la fel de nehotărât. Cricklade reprezintă cumplit de mult pentru el. Îl îngrozeşte ideea de a lăsa proprietatea nesupravegheată o iarnă întreagă. Însă fiicele lui sunt mai importante. Nu cred că asta îmi oferă multe opţiuni.

– Nu mai căuta sprijin în afară. Poţi alege oricând. Trebuie totuşi să te întrebi dacă ai tăria să iei o hotărâre pe care să o respecţi.

– Mă îndoiesc.

– Hm. Se aşeză pe un scaun vechi de la capătul patului şi se uită la silueta deznădăjduită din faţa ei. Nu mai există graniţe, socoti ea, ele se contopesc. Nu la fel de repede ca în cazul lui Veronique şi Olive, dar se întâmplă. Alte câteva săptămâni, două luni cel mult, şi vor deveni una şi aceeaşi. Te-ai gândit că ai dori să le şi găseşti pe fete? Asta e adevărata problemă cu care te confrunţi.

El îi aruncă o privire tăioasă.

– Ce vrei să insinuezi?

– Cu atâta decenţă, mintea măruntă şi rea a lui Grant se erodează. Deocamdată nu ţi-ai pierdut-o, căci încă te simţi vinovat faţă de Louise şi pentru ce ai încercat să-i faci. Ai dori să ştii că şi ea este bine.

– Probabil. Nu ştiu. Nu mai pot gândi corect. De fiecare dată când vorbesc, trebuie să-mi ascult atent cuvintele ca să descopăr ce e de la mine şi ce e de la el. Încă există diferenţe. Puţine.

– Mă simt ispitită să devin fatalistă. Dacă Norfolkul nu e salvat în decurs de câteva decenii, o să mori aici, şi atunci de ce nu renunţi ca să trăieşti aceşti ani în tihnă?

– Pentru că vreau să îi trăiesc, şopti el cu înfocare. Eu!

– Asta trădează multă lăcomie pentru unul care va trăi într-un corp furat.

– Dintotdeauna ne-ai urât, nu-i aşa?

– Urăsc ceea ce aţi făcut. Nu te urăsc pentru ceea ce eşti. Dacă ne-am fi cunoscut înainte, eu şi Luca Comar ne-am fi înţeles foarte bine, nu crezi?

– Da, exact.

– Luca, nu poţi învinge. Atât timp cât eşti viu, el va coexista cu tine.

– Nu voi capitula.

– L-ar fi ucis Luca Comar pe Spanton? Grant sigur ar fi făcut-o, fără nicio şovăire.

– Nu înţelegi. Spanton era un sălbatic, voia să distrugă tot ce reprezentăm, tot ce am reuşit aici prin muncă. Am simţit asta în sufletul lui. Nu ai cum să discuţi logic cu asemenea oameni. Nu-i poţi educa.

– Dar de ce vrei să realizezi ceva? Poţi trăi de pe urma pământului de aici. Noi, ţiganii, reuşim asta. Chiar şi Grant ţi-ar putea arăta cum. Ce plante să consumaţi. Unde se adăpostesc oile şi vitele iarna. Poţi deveni vânător, fără să mai depinzi de cineva.

– Oamenii înseamnă mai mult decât atât. Suntem o specie socială. Ne organizăm în triburi sau clanuri, facem negustorie. Acest lucru este fundamental pentru civilizaţie.

– Dar tu eşti mort, Luca. Ai murit în urmă cu sute de ani. Indiferent cum se va sfârşi, această revenire va fi doar temporară: prin moarte sau prin salvarea noastră de către Confederaţie. De ce vrei să construieşti o civilizaţie în asemenea condiţii? De ce să nu trăieşti din plin, fără să-ţi mai faci griji pentru ziua de mâine?

– Pentru că nu aşa sunt eu! Nu pot face asta!

– Dar cine poate? Cine eşti tu de vrei un viitor?

– Nu ştiu. Începu să suspine. Nu mai ştiu cine sunt.

*

În acele zile se aflau mai puţini oameni în Sala de Operaţiuni de la Fort Avangardă, un adevărat barometru al mersului şi caracterului campaniei Eliberarea. Masivul efort de coordonare necesar pentru asaltul iniţial dispăruse de mult. După aceea, activitatea cea mai

febrilă se desfăşurase în urma dezastruosului atac asupra Kettonului, când trebuiseră să schimbe tiparul de asalt în linia întâi, împărţind Mortonridge în zone de limitare. O strategie care funcţionase destul de bine. Bineînţeles că nu mai apăruseră alte cazuri Ketton. Posedaţii fuseseră dispersaţi atunci, apoi încă o dată când zonele de limitare fuseseră împărţite în porţiuni şi mai mici.

Din biroul lui, Ralph putea privi direct spre ecranul mare de pe peretele opus, pe care era prezentată situaţia. Zile în şir după Ketton rămăsese la birou şi urmărise iconiţele de culoare roşie ale liniei întâi schimbându-şi forma, devenind o grilă de careuri întinse peste Mortonridge. Fiecare astfel de careu fuzionase în cele din urmă în alte douăsprezece careuri mai mici, care se transformaseră în inele, după care încetaseră să se mai micşoreze. Începuseră asediile, şapte sute şaisprezece în total.

Sala de Operaţiuni rămăsese doar să supravegheze activitatea de curăţare pe teren deschis. Activitatea principală a comenzii Eliberării se limita în prezent la logistică, aceasta trebuind să coordoneze rutele de aprovizionare către fiecare tabără de asediere şi să evacueze victimele. Dar toate erau realizate de alte departamente, secundare.

– Am ajuns de prisos, îi spuse Ralph lui Janne Palmer. Ea şi Acacia rămăseseră după şedinţa personalului de conducere din acea dimineaţă. Aşa făceau de cele mai multe ori, luau cafeaua împreună şi aduceau în discuţie subiecte care nu justificau atenţia unei şedinţe. Nu se mai duc lupte, spuse el. Nu mai există decizii greşite pentru care să fiu făcut răspunzător. Acum se pune doar problema cifrelor, statistici şi medii. Cât timp le trebuie posedaţilor să-şi consume proviziile de hrană, echilibrarea resurselor noastre medicale şi ale facilităţilor de transport. Ar trebui să le predăm totul contabililor şi să plecăm de aici.

– Nu am cunoscut mulţi generali care să se exprime cu atâta amărăciune în legătură cu victoriile repurtate, spuse Janne. Ralph, am învins, ai înregistrat un asemenea succes, încât Eliberarea a devenit o operaţiune liniştită, în cursul căreia nimeni nu mai trage în noi.

Se uită întrebător la Acacia.

– Ai descrie totul drept liniştit?

– Generale, înaintarea a fost liniştită. Desigur, indivizii au suferit dificultăţi considerabile în linia întâi.

– Dar şi de cealaltă parte. Ai monitorizat starea posedaţilor pe care i-am capturat când asediile au dat greş?

– I-am văzut, spuse Janne.

– Ştii bine asta, dar posedaţii nu se predau. Devin atât de slabi, încât sergenţii pot înainta fără să întâmpine nicio opoziţie. Ieri am

încheiat douăzeci şi trei de asedii, iar asta a provocat şaptezeci şi trei de morţi. Nu au vrut să se predea. Iar restul, Iisuse Hristoase, cancerul şi malnutriţia constituie o combinaţie cumplită. După ce i-am plasat în tau-zero, şapte au murit de fapt în timpul zborului pentru evacuarea de urgenţă spre Fort Avangardă.

– Cred că acum există suficiente nave de colonizare care să compenseze rata pierderilor, spuse Acacia.

– Îi putem depozita în cuşete tau-zero, zise Ralph. Nu ştiu prea bine cum să îi tratăm. S-ar putea să aştepte o vreme în stază până găsim un spital în care să îi găzduim. Şi asta în ciuda ajutorului pe care îl primim din partea habitatelor edeniste şi a aliaţilor noştri. Dumnezeule mare, îţi dai seama ce se va întâmpla dacă vom reuşi vreodată să aducem înapoi o planetă de unde au dus-o posedaţii?

– Cred că preşedintele Adunării solicitase ajutor material ambasadorului kiint, spuse Acacia. Roulor a spus că guvernul său va primi favorabil solicitarea de ajutoare în cazul oricărui eveniment fizic care ar depăşi capacităţile noastre industriale ori tehnice.

– Iar situaţia medicală a Ombey nu este considerată o criză? întrebă Janne.

– Tratarea posedaţilor de pe Mortonridge nu depăşeşte posibilităţile medicale generale ale Confederaţiei. Acesta ar părea să fie criteriul stabilit de kiinti.

– S-ar putea să fie realizabil din punct de vedere fizic, dar ce guvern ar fi dispus să permită accesul unei nave pline cu ex-posedaţi în sistemul său stelar, fără a mai vorbi de a-i distribui prin spitalele civile din oraşele lor?

– Politică umană, mormăi Ralph. Invidia galaxiei.

– Asta e paranoia, nu politică, spuse Janne.

– Asta se traduce în voturi, ceea ce tot politică e. Computerul din Sala de Operaţiuni datavizǎ un flux de informaţii în nanonicele neurale ale lui Ralph. Se uită scurt pe fereastră şi văzu unul dintre inelele roşii de pe ecranul ce prezenta situaţia căpătând o culoare mov-închis. S-a încheiat încă un asediu. Într-un oraş numit Wellow.

– Da, zise Acacia. Rămase cu ochii închişi cât trase cu urechea la sergenţii care încercuiau grupurile de clădiri dărâmate şi mustind de apă. Blocurile ELINT care monitorizează câmpul lui energistic au anunţat un declin masiv. Sergenţii pătrund în oraş.

Ralph verifică procedurile administrative ale IA-ului. Se pregătea transportul, un zbor al avioanelor Stony fiind programat spre tabără. Facilităţile medicale de la Fort Avangardă fură înştiinţate. Pe baza ultimelor scanări în infraroşu efectuate de senzorii DS ai sateliţilor se

estimă până şi numărul de cuşete tau-zero necesare pe navele de colonizare aflate pe orbită.

– Aproape că-mi doresc ca totul să fie la fel ca în prima zi, spuse Ralph. Ştiu că posedaţii au luptat ca nişte diavoli, dar atunci măcar erau sănătoşi. Am fost pregătit pentru ororile războiului, ba chiar mă împăcasem cu ideea de a trimite trupele noastre în acţiune ştiind că se vor înregistra victime. Însă la aşa ceva nu mă aşteptam deloc, asta nu mai înseamnă salvarea lor. E vorba doar de un expedient politic.

– I-ai zis asta Prinţesei? întrebă Acacia.

– Da. A fost de acord cu mine. Dar nu mi-a permis să opresc acţiunile. Trebuie să facem curăţenie, asta este singura prioritate. Costurile politice cântăresc mai mult decât cele umane.

*

Reporterii independenţi acreditaţi pentru campania Eliberarea erau încartiruiţi în două cazărmi cu trei etaje, din silicon programabil, pe latura vestică a Fortului Avangardă, în apropiere de secţiunea cartierului general şi a administraţiei. Niciunul dintre ei nu se simţea deranjat, pentru că asta îi plasa aproape de popota ofiţerilor, care măcar le permitea să bea ceva seara. Însă ar fi însemnat ca realismul să fie împins prea departe când venea vorba de a li se oferi o cunoaştere autentică privind viaţa trupelor încartiruite acolo. Parterul era un spaţiu deschis, gândit să slujească drept loc general de recreare şi sală de adunare, având ca mobilier cincizeci de scaune din material plastic, trei mese, un cuptor cu inducţie de dimensiuni industriale şi o instalaţie de distribuit apă. Era totuşi bine că avea un procesor de reţea de mare capacitate instalat pentru ca ei să fie în legătură cu şefii studiourilor. Paturile se aflau la etaj, în şase dormitoare, cu o baie comună la fiecare nivel. Pentru o specie obişnuită cu hoteluri de (minimum) patru stele, aclimatizarea nu funcţionase prea grozav.

Ploaia începu la ora opt dimineaţa, când Tim Beard era la parter şi lua micul dejun. La Fort Avangardă existau trei oferte de mic dejun, toate pregătite dinainte: tava A, tava B şi tava C. El încerca să coboare mereu la timp pentru ca din teancul aşezat la uşa de intrare să poată apuca o tavă A, care îi asigura mâncarea cea mai consistentă, astfel încât nu mai simţea nevoia de a mânca de prânz; tăvile D, E şi F încălcau din toate punctele de vedere declaraţiile privind drepturile omului.

Împinse tava în fanta sa din cuptor şi fixă temporizatorul la treizeci de secunde. În pragul uşii deschise burniţa cădea cu picături sacadate. Tim gemu deznădăjduit. Asta avea să facă umiditatea, un adevărat iad pentru restul zilei, iar dacă se deplasa până în

Mortonridge, în acea seară va trebui să folosească un gel antimicotic – din nou. Încă o zi în ghearele descompunerii, urmărind o Eliberare în descompunere. Cuptorul scoase un ţiuit şi îi scuipă tava afară. Învelişul se despicase, amestecându-i ovăzul fiert cu roşiile.

La una dintre mese rămăseseră două scaune libere. Se aşeză lângă Donrell, de la News Galactic, şi îi salută cu o mişcare din cap pe Hugh Rosler, Elizabeth Mitchell şi ceilalţi.

– Ştie cineva ce ni se permite să vedem astăzi? întrebă el.

– Avioanele Stony ne vor duce la Monkscliff, spuse Hugh. Vor să ne arate nu ştiu ce echipă medicală abia sosită de la Ierusalim, care deţine o nouă metodă de alimentare cu proteine a celor care suferă de malnutriţie. Un supliment care se introduce direct în sânge vâră proteinele înapoi în celule. Rată de supravieţuire de sută la sută. Va fi o metodă cu adevărat folositoare când se va încheia şi ultimul asediu.

– Eu vreau să încerc să mă întorc la Chainbridge, zise Tim. Armata a înfiinţat un mare spital de campanie. Acolo s-au înregistrat nişte sinucideri. Nu au putut fi salvaţi.

– Asta e cu cei care câştigă, mormăi Elizabeth. Al dracu' de tipic.

– Ba nu, spuse Donrell, cu un aer mulţumit de sine, apoi le zâmbi colegilor. Nu cred că vreţi aşa ceva, mai curând ar fi bine să vizităm Urswick.

Tim detesta tonul lui superior, dar Donrell era unul dintre cei mai buni reporteri când venea vorba de obţinerea de informaţii. O verificare nanonică neurală îi spuse că Urswick era un oraş asediat care fusese eliberat în după-amiaza zilei precedente.

– Există vreun motiv?

Donrell surâse şi, cu un gest teatral, duse un triunghi de pâine prăjită la gură.

– Au rămas fără mâncare cu mai bine de o săptămână în urmă. Asta înseamnă că au fost siliţi să mănânce altceva dacă au rezistat atât de mult.

Îşi linse apoi buzele.

– Of, Iisuse, făcu Tim şi se crispă.

Îşi împinse deoparte tava. Însă acela ar fi fost un subiect pentru un articol fantastic.

– Cine dracu' ţi-a spus asta? întrebă Elizabeth; în glasul ei răzbătu o idee de înflăcărare.

Tim tocmai se pregătea să-i arunce o privire dezaprobatoare când văzu că Hugh ridică brusc ochii.

– Unul dintre mercenarii pe care îi cunosc, spuse Donrell. Fata avea un amic în trupa de sprijin de la Urswick. La începutul asediului,

scanarea cu infraroşii a arătat prezenţa a o sută cinci oameni acolo. Sergenţii au liberat nouăzeci şi trei.

Încruntat, Hugh se uita prin sală, de parcă i-ar fi fost strigat numele.

– Tim, ar putea fi unul dintre cazurile deznădăjduite, sugeră Elizabeth. Nu au reuşit să manipuleze memoria.

Hugh Rosler se ridică şi se îndreptă către uşa deschisă. Donrell scoase un hohot aspru de râs.

– Hei, Hugh, vrei o bucată din cârnatul meu? Are un gust cam bizar.

Tim se uită iritat la el şi se grăbi să-l urmeze pe Hugh.

– Am spus ceva nepotrivit? strigă Donrell după ei. Toţi cei de la masă chicotiră.

Tim îl ajunse din urmă pe Hugh abia afară. Mergând hotărât pe drumul cu plasă, ignoră ploaia.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tim. Ai aflat ceva, nu? Te-a datavizat vreunul dintre contactele tale locale?

Hugh îi zâmbi strâmb.

– Nu chiar.

Tim se grăbi să ajungă alături de el.

– E ceva tare? Hai, Hugh! Vin şi eu cu date, bine? Senzovizările tale cele mai bune sunt folositoare pentru mine.

– Cred că tocmai te-ai ales cu un articol.

Hugh rări pasul, apoi se întoarse rapid şi începu să alerge de-a lungul spaţiului liber dintre două cazărmi.

– Hristoase, bombăni Tim.

Era ud leoarcă, dar nimic nu l-ar fi făcut să renunţe. Chiar dacă era un ţărănoi provincial care lucra pentru o agenţie de rahat, Hugh era întotdeauna demn de încredere.

De cealaltă parte a cazărmilor era o autostradă cu patru benzi, cu o intersecţie exact în faţa lor. Două bucle de drum acoperit cu plasă duceau spre unul dintre spitalele din Fort Avangardă. Hugh ieşi pe autostradă, exact în faţa unui camion automatizat de zece tone.

– Hugh! răcni Tim.

Hugh Rosler nici măcar nu se uită la camion. Ridică o mână şi pocni din degete.

Vehiculul opri.

Nevenindu-i să creadă, Tim rămase cu gura căscată. Camionul nu frânase. Nici nu derapase până să se oprească. Se oprise pur şi simplu. Scurt. În mijlocul drumului. De la cincizeci la zero kilometri pe oră într-o clipă.

– Uf, măiculiţă Doamne, gemu Tim. Eşti unul dintre aceia.

– Nu, nu sunt, spuse Hugh. Sunt la fel ca tine, reporter. Doar că fac asta de mai multă vreme decât tine. Aşa te prinzi de tot felul de lucruri care-ţi folosesc.

– Dar…

Tim se retrase spre marginea autostrăzii. Tot traficul încetinea, oprindu-se, luminile stroboscopice roşii licărind orbitor.

– Hai, spuse Hugh binedispus. Ai încredere în mine, cred că n-ai vrea să pierzi asta. Poţi să începi să înregistrezi.

Cu întârziere, Tim deschise o celulă de memorie din nanonicele neurale. Păşi pe autostradă.

– Hugh. Cum de-ai ştiut asta, Hugh?

– Inerţie transferată prin hiperspaţiu. Nu-ţi face griji.

– Bine.

Tim îngheţă. În spatele lui Hugh lucea o lumină slabă de culoarea smaraldului. Dădu să gâlgâie un avertisment şi ridică o mână pentru a arăta.

Hugh se întoarse cu faţa spre lumină şi zâmbi larg. Lumina se extinse cu repeziciune, devenind un pilon lat de cinci metri şi înalt de douăzeci. Căzând în jurul lui, picăturile de ploaie sclipeau, căpătând propria lor corona de culoare verde.

– Ce e asta? întrebă Tim, prea fascinat ca să se teamă.

– Un fel de poartă. Nu înţeleg dinamica ei compoziţională, care e remarcabilă în sine.

Tim îşi impuse disciplina de reporter şi se concentră asupra luminii reci din faţa lui. În adâncul ei se vedeau umbre mişcându-se. Acestea deveniră mai mari, mai distincte. Pe drumul lucind de apă apăru un sergent. Tim îşi amplifică recepţia senzorium şi aşteptă impresionat.

– Uf, exclamă puternicul sergent cu glas strident. Ce revenire pur şi simplu extraordinară, dragă. E de-a dreptul nemaipomenit.

*

Ralph ajunse la una dintre cele şapte porţi de culoarea smaraldului la o oră şi jumătate după ce se deschiseseră. Între timp, se înregistrase o agitaţie nebună pentru a înţelege ce se petrecea şi pentru a se reacţiona în mod corespunzător. Totodată, Sala de Operaţiuni se trezi din nou la viaţă, pentru că toţi ofiţerii veniră în goană din clădire pentru a-şi ocupa posturile.

Coloanele verzi şi luminoase erau o formă de găuri de vierme, asta se stabili destul de uşor. Mai problematică era situaţia oamenilor care apăreau din ele.

– Sergenţii nu au personalităţi edeniste, exclamă Acacia. Afinitatea generală e un haos de voci, care declamă fără să adere la vreo convenţie simplă. Claritatea a devenit imposibilă.

– Atunci, cine sunt ăştia?
– Cred că sunt foşti posesori.
Câţiva sergenţi cu personalităţile edeniste originale apăruseră deja prin porţi, ajutând la clarificarea situaţiei, spunându-le tuturor edeniştilor din sau care orbitau Ombey că erau refugiaţi de pe insula Ketton. Chiar şi aşa, Ralph activă strategia de incursiune, concepută în săptămânile care precedaseră eliberarea, pentru cazul în care vreun raid temerar al posedaţilor ar fi pătruns în perimetrul Fortului Avangardă. Tot traficul terestru şi aerian de pe teritoriul taberei se opri, iar toţi militarii fură consemnaţi în cazărmi. Puşcaşii marini de serviciu fură aduşi de urgenţă la porţi. Singurul lucru pe care trebuiau să-l confirme era că posesorii aflaţi acum în trupuri de sergenţi nu-şi păstraseră puterile energistice. După ce se clarifică acest lucru, îngădui ca starea de alertă maximă să scadă cu o treaptă. El şi amiralul Farquar conveniră ca platformele DS să fie aţintite în continuare asupra porţilor. Sergenţii erau inofensivi acum, dar cine putea spune cât avea să dureze acest lucru.
În ciuda bizareriei, situaţia crea o problemă de logistică. Umanii, care ieşiseră împleticindu-se pe porţi, erau, fizic vorbind, în aceeaşi stare ca şi toţi ceilalţi foşti posedaţi: aveau nevoie urgent de îngrijiri medicale şi de hrană decentă. Nu era o coincidenţă că fiecare poartă se deschisese în apropierea unui spital, însă numărul lor şi ritmul de sosire exercitau un stres sever asupra resurselor medicale imediate.
În ceea ce îi privea pe sergenţi, Ralph şi personalul său nu anticipaseră situaţia că se vor alege cu o mie două sute de ex-posesori care nu reprezentau o ameninţare. Iniţial, Ralph îi clasifică drept prizonieri de război, iar IA-ul reatribui trei cazărmi pentru cazarea lor. Puşcaşii marini şi mercenarii în permisie la tabără formară echipe de pază, închizându-i în clădiri.
Era o manevră de aşteptare; Ralph nu ştia ce altceva să facă cu ei. Trebuiau să fie vinovaţi şi de alte lucruri decât apartenenţa la o armată duşmană. Aveau să li se aducă şi alte acuzaţii, nu? Răpire şi vătămare corporală gravă, cel puţin. Şi totuşi, ei erau victimele circumstanţelor – după cum ar fi susţinut orice avocat.
Însă deocamdată, problema pe care o crea rezolvarea situaţiei lor ulterioare nu cădea în responsabilitatea lui. Nu o invidia pe prinţesa Kirsten pentru că trebuia să ia o hotărâre.
Când se pregăti în cele din urmă să plece în inspecţie, Dean şi Will se prezentară la Sala de Operaţiuni ca să-l escorteze. Poarta cea mai apropiată se găsea la mai puţin de un kilometru de clădirea care găzduia cartierul general. Cu toate că puşcaşii marini erau orchestraţi de IA, zona din apropierea porţii era haotică, lucru de aşteptat. Veniţi

din întreaga tabără, oamenii alcătuiseră o mulţime uriaşă, între care se numărau şi toţi reporterii independenţi, care forfoteau în jurul porţilor pentru a înregistra un crâmpei de acţiune. Dean şi Will trebuiră să-şi croiască drum cu coatele pentru a-i face loc lui Ralph să se apropie. Până când ajunseră lângă poartă se instaură totuşi o oarecare ordine. Căpitanul puşcaşilor, care răspundea de obiectiv, stabilise un perimetru de o sută de metri. În interiorul acestuia fuseseră desfăşuraţi puşcaşi pentru a forma două pasaje distincte de dirijare a celor care se înapoiaseră. Un astfel de pasaj ducea spre intrarea în spitalul aflat în apropiere, iar celălalt sfârşea la parcare, unde aşteptau camioane pentru a-i duce pe sergenţi la centre de detenţie. Imediat ce din lumina pâlpâitoare de culoare verde apărea o siluetă, o echipă de evaluare hotăra pe care dintre pasaje trebuia să meargă aceasta, o decizie care se baza pe bastoanele de blocare nervoasă. Protestele erau pur şi simplu ignorate.

– Chiar şi sergenţii noştri originali vor trebui să meargă în cazărmile de detenţie, îi spuse Acacia lui Ralph când îşi croiră drum prin perimetru. Asta uşurează lucrurile. Îi putem despărţi de foştii posesori mai târziu.

– Bravo, spune-le-o lor. Voi aprecia asta. Trebuie să facem lucrurile să meargă brici aici.

Căpitanul puşcaşilor marini se apropie de micul grup al lui Ralph lipăind prin noroi şi salută. Din casca de pe ţeasta lui, apa de ploaie picura fără întrerupere.

– Căpitane, cum merg lucrurile? întrebă Ralph.

– Bine, domnule. Acum avem o rutină de supervizare valabilă care funcţionează.

– Bravo! Întoarce-te la treabă şi fă-o bine. Vom încerca să nu te deranjăm.

– Mulţumesc, domnule.

Ralph mai rămase două minute ca să urmărească în tăcere cum oamenii şi sergenţii ieşeau puhoi din lumina verde. În ciuda umidităţii şi a ploii calde, simţi ceva rece furişându-i-se în josul pieptului.

Ciudat, pot accepta lucruri precum găurile de vierme sau saltul TTZ peste ani-lumină ca fiind perfect normale, însă un portal care duce dincolo de acest univers mi se pare o fobie. Să fie prea *divin* pentru mine, o dovadă fizică a unui tărâm în care există fiinţe celeste? Ori, dimpotrivă, o dovadă că până şi sufletul uman şi creaturile omnipotente au o bază raţională? Contemplu sfârşitul religiilor, faptul că nu am fost vizitaţi niciodată de vreun mesager venit din partea unui zeu creator. Un lucru prezentat într-o modalitate pe care nu o pot ignora. Pierderea inocenţei spirituale a rasei noastre.

Văzu că oamenii ex-posedaţi care veneau prin poartă erau surprinşi, pentru că pe feţele lor apăreau expresii de derută prostească în momentul în care ploaia nesuferită începea să le ude hainele. Sergenţii ieşeau clătinându-se, iar uimirea lor era mai puţin bătătoare la ochi, însă în primele momente niciunul dintre ei nu părea să-şi poată controla pe deplin mişcările.

Câţiva membri ai echipei de investigaţii ştiinţifice îşi făceau de lucru în jurul porţii, îndreptând blocuri senzoriale spre ea. Încercând să înţeleagă abilitatea energistică, majoritatea personalului ştiinţific era pe peninsulă. Diana Tiernan era una dintre puţinele persoane mulţumite de asedii, explicând că ele le ofereau fizicienilor şansa de a studia puterea în afara laboratorului. Ralph o lăsase în clădirea cartierului general, încercând cu disperare să aranjeze aducerea la Fort Avangardă pe calea aerului a personalului şi instrumentelor.

– Acela e Sinon, exclamă Acacia. E original.

Ralph văzu un sergent care nu manifesta nesiguranţa celorlalţi. Echipa de evaluare, alcătuită din puşcaşi şi medici, îi făcu semn spre pasajul format din soldaţi în armură.

– Eşti sigură? întrebă Ralph.

– Da.

Ralph se apropie grăbit de echipa de evaluare.

– Bun, să-l luăm pe acesta.

Căpitanul puşcaşilor marini îşi reprimă exasperarea.

– Am înţeles, domnule.

Simţindu-se pus temeinic la punct, Ralph îl luă pe Sinon de acolo. Ajunseră între poartă şi perimetrul asigurat de puşcaşi. Personalul său se strânse în jur.

– Entitatea cristalină pe care ai întâlnit-o acolo ţi-a spus cum am putea rezolva problema definitiv?

– Îmi pare rău, generale. A adoptat aceeaşi atitudine ca a kiintilor. Trebuie să găsim singuri soluţia.

– La dracu'! Dar s-a arătat dispusă să deposedeze corpurile.

– Da. A spus că ne-a judecat potrivit propriei noastre etici şi că un astfel de furt e nedrept.

– Bine, cu ce fel de condiţii v-aţi confruntat în acel tărâm? Aţi văzut alte planete?

– Condiţiile erau cele pe care le înţelegeam; capacitatea de disfuncţie a realităţii era primordială. Din păcate, chiar şi dorinţele au limite. Am fost aruncaţi în singurătate pe insula aceea, fără aer şi hrană. Nimic nu putea schimba situaţia. Entitatea a sugerat că planetele noastre ar fi mult mai fericite, deşi noi nu am văzut niciuna. Acel tărâm este prea vast pentru a permite o întâlnire întâmplătoare,

iar entitatea a sugerat că ar putea fi mai extins decât universul nostru, deşi nu neapărat prin dimensiunile sale fizice. Entitatea este exploratoare şi a mers acolo deoarece a crezut că îşi va spori cunoştinţele.

– Deci acolo nu e raiul, da?

– Sigur nu. Posedaţii se înşală în privinţa asta. E un refugiu, nimic mai mult. Acolo nu există nimic altceva decât ce aduci cu tine.

– Aşadar, este în întregime natural?

– Da, aşa cred.

*

După explozia de derută de la începutul exodului, puşcaşii exercitară un control complet asupra tuturor celor care ieşeau prin porţi. Erau stăpâni pe situaţie şi o manageriară până când apărură şi ultimii patru sergenţi. La fel cum procedaseră şi cu ceilalţi, puşcaşii îi conduseră imediat spre camioanele care aşteptau în parcare.

– Nu plecăm de aici, spuse Moyo. O aşteptăm.

– Pe cine? întrebă căpitanul puşcaşilor.

– Pe Stephanie. Cred că s-a întors.

– Îmi pare rău, nu facem excepţii.

– Hei, tipule, spuse Cochrane. Ea e liderul nostru virtuos; şi acum face ultima ei faptă bună. De ce vă purtaţi ca nişte oameni demni de dispreţ?

Căpitanul dădu se protesteze, dar, văzându-l pe sergentul care purta ochelari de soare violeţi cu ramă subţire şi avea un sac de spate din stofă fină cu model, vorbele i se opriră în gât.

– Ascultă, ea se află acolo singură şi luptă cu ultima şi cea mai mare dintre reginele spiriduş, ca să-ţi salveze sufletul. Ai putea să te arăţi măcar recunoscător.

– Se închide, strigă McPhee.

Poarta se contracta, reducându-şi dimensiunile la un ciob mic de smarald care strălucea la un metru deasupra drumului. Fizicienii exclamară entuziasmaţi şi datavizară instrucţiuni către şirul considerabil de senzori pe care îl asamblaseră în jurul faliei de transplantaritate.

– Stephanie! răcni Moyo.

– Aşteptaţi, spuse Cochrane. Nu se închide complet. Vedeţi?

O urmă de lumină verde continuă să ardă.

– Stephanie e încă acolo, spuse disperat Moyo. Mai poate reuşi. Te rog! se rugă el de căpitan. Trebuie să ne laşi să o aşteptăm.

– Nu se poate.

– Stai puţin, spuse Cochrane. Poate ştiu pe cineva care ne poate ajuta.

De când se întorsese pe Ombey, în mintea lui existaseră o mie de glasuri străine care îşi şopteau. **Sinon,** strigă el spre ele. **Hei, matahală, eşti pe aici? Sunt eu, vechiul tău prieten, Cochrane. Avem nevoie de un ajutor puternic. Stephanie s-a dovedit încă o dată o proastă de dimensiuni cosmice.**

Acacia îi prezentă problema direct lui Ralph. Chiar dacă el se arătase ferm în respectiva privinţă, edenistul vorbise de Annette Ekelund.

– Să aştepte, datavizǎ Ralph către căpitan. Vom organiza o echipă de veghe.

O oră şi douăzeci de minute mai târziu, poarta se dilată scurt şi permise ieşirea a trei siluete umanoide. Stephanie şi Annette, în corpuri de sergent, o sprijineau pe Angeline Gallagher între ele. O predară unei mici echipe medicale, care o duse de urgenţă la spital.

Moyo o luă la fugă şi îşi aruncă braţele în jurul lui Stephanie, iar mintea lui transmise un torent de suferinţă în banda generală de afinitate.

– Credeam că te-am pierdut, strigă el. După ce-am trecut prin atâtea, n-aş mai fi îndurat şi asta.

– Îmi pare rău, spuse ea.

O îmbrăţişare fizică era aproape imposibilă, iar ţestele lor dure scoaseră un pocnet puternic în momentul în care încercară să se sărute.

Reporterii independenţi care rămăseseră acolo până la sfârşit se foiră pe după garda alcătuită din puşcaşi pentru a surprinde mai de aproape ciudata pereche.

– Ei, voi de colo, sunt Cochrane, unul din posibilii supereroi care i-a trecut pe aceşti tipi prin zona de protecţie. Ăsta e Cochrane. C-O-C-H…

În cazărmile de detenţie era linişte. Sergenţii nu dormeau, pentru că nu aveau nevoie de somn. Stăteau întinşi în paturi ori se plimbau prin sala de la parter, dădeau interviuri reporterilor şi se puneau la zi cu ştirile AV (în care erau prezentaţi chiar ei). Dar se obişnuiau în primul rând cu faptul că reveniseră în trupurile lor autentice şi că le posedau sută la sută. Aprehensiunea şi uimirea provocate de acea cotitură a sorţii lor îi surprinsese de-a dreptul.

Însoţit de vigilenţii Dean şi Will, Ralph merse prin sala uneia dintre cazărmi. Garda de puşcaşi marini le permitea sergenţilor să se deplaseze liber, mai puţin unuia. Cinci soldaţi înarmaţi stăteau în faţa uşii biroului în care era închis în siguranţă constructul bitek. Doi dintre ei luară poziţia de drepţi când Ralph se apropie, iar ceilalţi se concentrară asupra misiunii lor.

– Deschide uşa, ordonă Ralph.

Dean şi Will intrară cu el, expresiile de pe feţele lor informându-i pe sergenţi că le-ar plăcea să încerce să se ia de ei. Singurul ocupant al încăperii, care stătea pasivă la o masă, pricepu mesajul. Ralph se aşeză faţă în faţă cu ea.

– Bună, Annette.

– Ralph Hiltch. Generale. Ai devenit un aspect deprimant de recurent în viaţa mea.

– Da. Şi acum este viaţă, da? Cum te simţi, când te-ai întors din moarte ca persoană reală?

– Asta am vrut mereu. De aceea, nu mă pot plânge. Deşi cred că până la urmă voi fi nerecunoscătoare din cauza lipsei de sexualitate a acestui trup.

– Vei fi şi mai nefericită dacă dau eu greş, iar posedaţii vor veni mărşăluind peste orizont ca să-ţi captureze noul corp pentru ca el să găzduiască un suflet pierdut.

– Nu mai fi atât de modest. Nu vei da greş pe Ombey, Ralph. Eşti prea bun la treaba asta. Şi îţi place. Câte asedii mai există?

– Cinci sute treizeci şi două.

– Şi ele se sting, cred. Ai folosit o strategie bună, Ralph. O reacţie potrivită pentru Ketton. Însă mi-ar fi plăcut să-ţi văd faţa când am smuls bucata aceea de peisaj chiar de sub nasul vostru.

– Şi unde te-a dus cascadoria aceea? Ce ai realizat?

– M-am ales cu un trup. Sunt din nou vie.

– Doar din întâmplare. Şi, din câte am auzit, nu prea ai contribuit la asta.

– Da, da. Nenorocita de sfânta Stephanie, eroina insulei zburătoare. O va primi papa în audienţă? Aş vrea să văd asta, o monstruozitate bitek având suflet, care a scăpat din purgatoriu, care să ia ceaiul la Vatican.

– Nu. Papa nu mai primeşte pe nimeni. Pământul cade pradă posedării.

– La dracu’. Vorbeşti serios?

– Da. Ultima veste pe care am primit-o era că posedaţii au infestat patru arcologii. S-ar putea să se fi prăbuşit deja. De aceea, după cum vezi, eu am câştigat, dar până la urmă tot tu ai avut dreptate. Acest lucru nu va fi hotărât aici.

Sergentul se îndreptă şi mai mult de spate, mutându-şi ochii adânciţi în orbite de la Ralph.

– Generale, pari obosit. Campania Eliberarea te-a cam doborât, adevărat?

– Amândoi ştim acum că nu există rai şi nici nemurire. Posedaţii nu vor obţine niciodată ceea ce vor. Ce vor face, Annette? Ce se va întâmpla cu Pământul când va ajunge în acel tărâm-sanctuar şi nu va funcţiona niciuna dintre maşinile producătoare de hrană sintetică? Ce vor face atunci?

– Vor muri. Definitiv. Suferinţa lor se va sfârşi.

– Asta numeşti tu rezolvare definitivă? Sfârşitul problemelor?

– Nu. Am avut ocazia asta. Dar nu am ales o asemenea cale.

– Lumea de dincolo e preferabilă morţii?

– Doar m-am întors, nu? Ai vrea să mă vezi în genunchi?

– Nu am venit ca să exult, Annette.

– Atunci, de ce eşti aici?

– Sunt comandantul suprem al forţelor Eliberării. Pe moment, asta îmi conferă o putere extraordinară, şi nu doar în termeni militari. Spune-mi dacă are vreun rost să mă aflu aici. Poate fi acest lucru soluţionat pe Mortonridge ori am îndurat totul degeaba?

– Eşti în fruntea unei armate obosite care se confruntă cu un duşman pe moarte, Ralph; asta nu e o platformă pentru revoluţie. Încă încerci să-ţi validezi gloriosul război căutând un sfârşit nobil. Nu există aşa ceva. Suntem un spectacol care distrage atenţia. O distracţie incredibil de scumpă şi fabulos de dramatică pentru masele care au participat. Noi le-am distras atenţia, în vreme ce bărbaţii şi femeile care deţin adevărata putere au decis care avea să fie soarta noastră. Deciziile politice stabilesc felul în care rasa umană se confruntă cu această criză. Războiul nu are capacitatea asta. Războiul are un singur deznodământ. Războiul e ridicol, Ralph. Este o pângărire a spiritului uman, martirizarea proprie pentru realizarea visului altcuiva. Este pentru oameni care nu cred în ei înşişi. E pentru tine, Ralph.

*

Nivelul de securitate de senzoviron unu din încăperea pentru conferinţe nu se modifica niciodată. Prinţesa Kirsten se aşezase deja la un capăt al mesei ovale, în timp ce imaginea pereţilor albi se materializă în jurul lui Ralph, care se aşeza la celălalt capăt. Nu mai era prezent altcineva.

– Ei, ce zi, spuse Kirsten. Nu numai că ne-am adus toţi oamenii înapoi în siguranţă, dar ne-am ales cu mai puţine suflete pierdute pentru a-i teroriza pe cei vii.

– Vreau ca asta să înceteze, spuse Ralph. Am învins. Ceea ce facem acum este lipsit de sens.

– Pe planeta mea mai sunt peste un sfert de milion de posedaţi. Supuşii mei sunt victimele lor. Nu cred că s-a terminat totul.

– I-am închis. Nu mai reprezintă o ameninţare. Desigur, vom menţine starea de izolare, dar cer să încheiem actualul conflict.

– Ralph, asta a fost ideea ta. Asediile au pus capăt focului.

– Şi au înlocuit asta cu Urswick. Asta vrei, ca supuşii tăi să se mănânce unii pe alţii?

Imaginea prinţesei nu dezvălui nicio reacţie emoţională.

– Cu cât mai mult rămân posedaţi, cu atât se agravează cancerele lor. Acele trupuri vor muri dacă nu intervenim cu hotărâre pentru a le salva.

– Doamnă, voi da ordin ca posedaţilor asediaţi în prezent să li se ofere hrană şi materiale medicale de bază. Dacă nu vei accepta, atunci va trebui să mă eliberezi din funcţie.

– Ralph, ce dracu' înseamnă asta? Doar suntem învingători. Astăzi au cedat patruzeci de locuri asediate. Încă zece zile, cel mult două săptămâni, şi totul se va sfârşi.

– Aici, s-a terminat totul, doamnă. Persecutarea posedaţilor rămaşi e... dezgustătoare. Dumnezeule, m-ai ascultat până acum, aşa a început problema. Te rog să acorzi o oarecare consideraţie la ceea ce spun acum.

– Ralph, nu spui nimic. Acesta este un război mediatic, un exerciţiu de propagandă, şi asta a fost de la început. Cu cooperarea ta, aş putea adăuga. Trebuie să obţinem o victorie deplină.

– Dar o avem deja. Şi ar mai fi ceva. Astăzi am descoperit că e posibil să se deschidă o poartă spre tărâmul în care fug posedaţii. Nimeni nu înţelege legile fizice care permit asta, dar ştim că acest lucru e posibil. Într-o bună zi, vom reuşi şi noi să reproducem efectul. Posedaţii nu se mai pot ascunde de noi. Asta este victoria noastră. Îi putem face să înţeleagă ce sunt, care le sunt limitele. În acest fel putem găsi soluţia.

– Explică-mi mai pe larg.

– Acum deţinem putere de viaţă şi de moarte asupra posedaţilor aflaţi sub asediu, mai ales acum, când Marina Confederaţiei lucrează pentru realizarea antimemoriei. Încheind asediile cu capitularea lor, ne pierdem poziţia, avantajul tactic. Ekelund a spus că această criză nu se va soluţiona aici, pe Ombey, şi că nu noi o vom face. Am vrut să o cred. Însă ziua de astăzi m-a făcut să-mi schimb părerea. Ne aflăm în situaţia unică de a-i sili pe posedaţi să coopereze şi să ne ajute pentru găsirea unei soluţii. Există o soluţie, kiintii au găsit-o, entităţile cristaline au găsit alta, credem chiar că Laymilii au descoperit una – nu pentru că sinuciderea în masă ar fi valabilă pentru oameni. De aceea, să le dăm posedaţilor rămaşi mâncare, să-i lăsăm să-şi revină

şi apoi vom începe negocierile. Putem folosi veteranii de pe insula Ketton pentru a merge acolo şi a iniţia dialogul în numele nostru.

– Te referi la sergenţi, la foştii posedaţi?

– Cine ar fi mai potriviţi? Ştiu din proprie experienţă că tărâmul-sanctuar nu e ceea ce pare. Dacă există cineva care să îi poată convinge, atunci sergenţii sunt aceia.

– Dumnezeule mare. Întâi vrei ca regatul să adopte bitek-ul, iar acum vrei să mă aliez chiar cu sufletele pierdute.

– Ştim ce rezultat are ostracizarea lor. O cincime din continent devastată, mii de morţi, sute de mii de victime ale cancerului. Am asistat la suferinţe de o amploare pe care nu am mai înregistrat-o de la Genocidul Garissan. Străduieşte-te să dai un înţeles, doamnă, fă să iasă ceva bun din asta. Dacă e posibil, dacă există cea mai mică şansă de reuşită, nu o poţi ignora.

– Ralph, o să fii moartea pentru foştii mei consilieri.

– Atunci să se întoarcă din lumea de dincolo ca să mă persecute. Pot să dau ordinul?

– Dacă vreunul dintre posedaţi se foloseşte de asta pentru a încerca să fugă, vreau să îl văd în tau-zero în mai puţin de o zi.

– Am înţeles.

– Prea bine, generale, dă ordinul.

*

Al se mutase într-un apartament situat cu câteva etaje mai sus în hotelul Hilton, unde funcţionau toate utilităţile. Doctorii aveau nevoie de alimentare constantă cu energie electrică, de linii telefonice de calitate, de aer curat şi de tot felul de asemenea chestii. Aceştia transformaseră dormitorul apartamentului în cameră de tratament şi organizaseră raiduri în spitalul din Monterey ca să procure echipamente şi pachete medicale. Alte lucruri fuseseră aduse pe calea aerului de la San Angeles. Lucruri care băgau groaza în Al, bucăţi de oameni, organe vii, muşchi, vene şi piele. Emmet efectuase o scotocire la nivel planetar în căutarea unei perechi de ochi compatibili, descoperindu-i în cele din urmă într-o boltă de conservare de pe insula Sunset. Un zbor prioritar îi adusese la Monterey.

Doctorii spuseră că lucrurile mergeau bine. Jez era în afara pericolului. Îi înlocuiseră sângele şi îi grefaseră pielea şi ţesutul pe care Kiera le arsese până la os, şi îi implantaseră ochi noi. După încheierea operaţiilor, o acoperiseră cu pachete medicale. Acum era doar o chestiune de timp până când ea avea să se vindece, aşa îl asiguraseră ei.

Nu le plăcea faptul că Al venea prea des în vizită. Înfăşurată în acea substanţă plastică de culoare verde, Jez părea atât de neajutorată,

încât el devenea agitat, ceea ce făcea ca pachetele să fie deranjate. De aceea nu se apropia prea mult şi rămânea în apropierea uşii ca să o vegheze. Aşa cum se cuvenea să facă un bărbat pentru femeia lui. Asta îi oferea timp să gândească.

Mickey, Emmet şi Patricia intrară în salonul apartamentului. Al puse unul dintre servitori să le aducă băuturi tuturor, apoi le dădu ordin celorlalţi să iasă din cameră.

– În regulă, Emmet, cât mai e până vor sosi aici?

– Cred că vreo zece ore.

– Destul de bine. Al îşi aprinse un trabuc şi slobozi o dâră lungă de fum către tavanul înalt. Ca să fim clari, îi putem bate?

Emmet luă o gură de bourbon şi puse paharul înapoi pe masă, după care îl examină atent.

– Nu, Al, o să fim învinşi. Chiar dacă ei vor folosi aceeaşi forţă ca şi împotriva Arnstadtului, vom pierde. Şi au suficiente viespi-de-luptă pentru a lansa de două sau trei ori mai multe decât noi. Tot ce se află pe orbită deasupra Noii Californii va fi distrus. Navele pot efectua salturi pentru a se îndepărta. Dar nu pot să ajungă decât la ultimele două planete pe care le-am infiltrat. Şi nu sunt prea sigur că vor reuşi măcar asta, credem că şoimii-de-vid ai marinei i-au urmărit pe mulţi dintre ai noştri de la Arnstadt şi i-au spulberat după ce au efectuat saltul. Nu mulţi au reuşit să se întoarcă aici.

– Mulţumesc, Emmet, apreciez că eşti cinstit cu mine. Mickey, Patricia, care e starea de spirit a soldaţilor?

– Sunt cam agitaţi, Al, spuse Patricia. Nu există nicio îndoială în privinţa asta. A trecut suficient de mult timp pentru ca vorbele Kierei să înceapă să-şi facă efectul. Organizaţia ne-a pus în frunte, dar asta ne face să devenim ţinte. Ştim că nu mai putem prelua o planetă, iar Noua Californie este tot ce avem. Mulţi dintre ei vor să meargă acolo.

– Dar îi reţinem noi, Al, spuse Mickey. Ticul lui nervos începea să se atenueze. Nu accept căcaturi de la oamenii mei. Sunt credincioşi. Tu ne-ai făcut ce suntem, Al, aşa că vom rămâne alături de tine.

Entuziasmul lui orb îl făcu pe Al să zâmbească vag.

– Mickey, nu cer nimănui să se sinucidă pentru mine. Ei oricum nu ar face asta; nu uita că toţi au venit din lumea de dincolo. Nu vor să se întoarcă acolo doar pentru că îi rog eu frumos. Băieţi, petrecerea s-a încheiat. Ne-am distrat o vreme, dar am ajuns la capătul drumului. Cândva, am primit o lecţie dură din partea istoriei şi nu vreau ca istoria să se repete. De data asta, oamenii vor spune că am procedat cum e mai bine pentru toată lumea. Şi îmi vor arăta un respect sincer.

– Cum asta? întrebă Patricia.

– Pentru că vom dispărea cu stil. Eu o să pun capăt măcelului. Am de gând să fac marinei o ofertă pe care nu o va putea refuza.

*

Ilex era unul dintre şoimii-de-vid care, după dezertarea în masă a şoimilor-de-iad ai Organizaţiei, ocupase o poziţie de observare la două milioane de kilometri de Noua Californie. Consensul Yosemite aflase curând despre Almaden. Şoimii-de-iad aduseseră nonposedaţi în habitate, o înţelegere de repatriere pentru reconstruirea rafinăriei de fluid nutritiv de pe asteroid, aşa spuseseră. Consensul nu terminase de analizat implicaţiile unei astfel de acţiuni; părea improbabil ca ei să poată să întreţină utilajele mai mult de câţiva ani. Cu toate acestea, faptul că şoimii-de-iad doriseră atât de intens să evite lupta reprezenta o evoluţie extrem de bine-venită. Motivele reale ale lui Capone de a permite, ba chiar de a sprijini, o astfel de acţiune erau extrem de îndoielnice.

Indiferent care ar fi fost adevăratul motiv, asta îi oferea Consensului Yosemite prilejul de a relua acţiunea de observare a Noii Californii şi a flotei Organizaţiei. *Ilex* primise misiunea de a examina reţeaua DS de orbită joasă pentru a pregăti sosirea forţei de atac a amiralului Kolhammer. Desfăşură globurile-spion şi aşteptă ca ele să îşi încheie lunga coborâre până sub orbita geostaţionară. Mai trecu o oră până când minusculii senzori începură să transmită informaţii utile, când interveni un fascicul de comunicaţie din Monterey.

– Vreau să discut cu căpitanul, spuse Al Capone.

Auster informă imediat habitatele Yosemite. Consensul lor se întruni, analizând situaţia prin ochi şi urechi.

– Sunt căpitanul Auster. Ce putem face pentru tine, domnule Capone?

Al surâse, apoi se întoarse către cineva care nu apărea în imagine.

– Hei, aţi terminat acolo? Pentru că ăştia sunt fandosiţi ca englejii. Bine, Auster, noi credem că Marina urmează să ajungă aici în orice clipă. Corect?

– Nu pot nici să confirm, nici să infirm un asemenea eveniment.

– Lasă prostiile, ştiu că e pe drum.

– Domnule Capone, ce doreşti?

– Vreau să stau de vorbă cu individul care comandă, cu amiralul. Şi trebuie să fac asta înainte de a începe tirul. Poţi aranja asta?

– Despre ce vrei să vorbeşti cu el?

– Ei, asta e între mine şi el, amice. Poţi face asta, ori vrei să stai comod şi să permiţi ca o mulţime de oameni să fie măcelăriţi? Credeam că religia se pronunţă împotriva acestui fapt, sau cam aşa ceva.

– Voi vedea ce pot face.

*

Illustrious ieşi în centrul formaţiei de sferă defensivă, la trei sute de mii de kilometri deasupra Noii Californii. Amiralul Kolhammer aşteptă nerăbdător apariţia afişajului tactic, blestemând întârzierea, timp în care senzorii navei de luptă se deschiseră.

Locotenentul-comandant Kynea, liderul personalului de legătură al şoimului-de-vid, strigă:

– Domnule, şoimii-de-vid de aici au primit o solicitare de comunicare. Al Capone vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Nu era ceva anticipat de Motela Kolhammer, însă exista acea probabilitate. Capone nu trebuia să fie un geniu pentru a-şi da seama încotro se va îndrepta forţa de atac după Arnstadt.

Afişajul tactic venea on-line, suplimentat cu informaţii primite de la şoimii-de-vid ai Yosemite. Ştirea că şoimii-de-iad plecaseră era binevenită. Însă chiar şi fără aceştia, Noua Californie avea o reţea de apărare prodigioasă; rezistenţa ei fusese luată în calcul atunci când se stabilise dimensiunea forţei de atac. Deocamdată, niciuna dintre platforme nu trăsese.

– O să-l ascult, spuse Kolhammer. Dar vreau ca desfăşurarea forţelor noastre să continue conform planului.

– Am înţeles, domnule.

Illustrious alinie una dintre antenele sale de comunicaţie spre Monterey.

– Deci tu eşti amiralul, da? întrebă Al Capone imediat ce se stabili legătura.

– Amiral Kolhammer, Marina Confederaţiei. În prezent, comand forţa de atac ce va apărea deasupra Noii Californii.

– Cred că v-am băgat în sperieţi, adevărat?

– Mai fă o încercare.

– Nu prea cred. Amice, am nimerit-o la fix prima oară. Sunteţi al dracului de mulţi. Asta înseamnă că sunteţi de-a dreptul speriaţi.

– Interpretează apariţia noastră cum doreşti. Pentru mine, nu prezintă nicio relevanţă. Vrei să capitulezi?

– Mare jivină eşti, nu crezi?

– Mi s-au adresat multe cuvinte, iar asta e una dintre observaţiile cele mai blânde.

– Amirale, ai ucis o mulţime de oameni pe Arnstadt.

– Ba nu. Tu ai făcut asta. Ne-ai silit să ajungem într-o poziţie din care nu aveam altă soluţie decât să reacţionăm în mod corespunzător.

Al rânji, arătându-şi toţi dinţii sclipitori.

– Cum spuneam, v-am băgat frica în ciolane. Asta a fost o hotărâre greu de luat de către Adunarea voastră, aceea de a sacrifica o întreagă planetă doar ca să mă pedepsiţi pe mine. Contribuabililor n-o să le placă treaba asta, în niciun caz, domnule. Ar trebui să-i protejezi. Asta ţi-e datoria.

– Îmi cunosc foarte bine îndatoririle, domnule Capone. Nu e nevoie să mi le reaminteşti.

– Ia asta cum doreşti. Chestia este că vreau să-ţi fac o ofertă.

– Te ascult.

– Ai de gând să dezlănţui toată artileria împotriva noastră, am dreptate? Cum să spun, aici va fi un nou Alamo.

– Vei afla intenţiile mele destul de curând.

– Avem aici peste un milion de oameni, chiar mai mulţi, dacă iei în calcul toate sufletele noastre pierdute; dar cu siguranţă un milion de trupuri în carne şi oase. Şi, mulţi dintre ei, femei şi copii. Pot dovedi asta; există chestii pe care personalul meu tehnic ţi le poate transmite, liste, evidenţe şi altele. Chiar vrei să îi ucizi pe toţi?

– Nu, nu vreau să ucid pe nimeni.

– Aşa e mai bine, pentru că putem discuta despre asta.

– Vorbeşte, dar mai repede.

– Treaba e simplă. Nu am de gând să te tâmpesc. Ai hotărât deja că vei renunţa la Noua Californie doar ca să scapi de mine. Ei bine, trebuie să-ţi spun că mă simt măgulit. Asta înseamnă un preţ al dracului de mare pe capul unui individ, înţelegi? De aceea, drept răspuns, vreau să-ţi fac o favoare. O să-mi trimit toţi oamenii pe planetă, toţi posedaţii de pe Monterey şi de pe ceilalţi asteroizi, pe toţi cei din flotă, în fine, până la ultimul om, la naiba. Apoi, după ce ajungem la sol, vom lua planeta cu noi. În felul ăsta, nu păţeşte nimeni nimic, iar tu primeşti toţi ostaticii pe care îi ţin aici. Ba mai mult, o să-ţi las şi antimateria. Cum îţi sună asta, amirale?

– Îmi sună de-a dreptul incredibil.

– Alo, rahat pe post de creier, văd că vrei o baie de sânge urâtă de tot şi s-ar putea să dau ordin să fie măcelăriţi imediat toţi ostaticii, înainte ca armele voastre să ne poată lovi.

– Nu. Te rog să nu faci asta. Trebuie să te întreb: de ce? De ce îmi faci oferta asta?

Al se aplecă în faţă, mai aproape de senzorul care transmitea imaginea lui către *Illustrious.*

– Ascultă, eu încerc să fac ceea ce e corect. Vei ucide oameni. Poate că eu te-am silit să faci asta, sau poate că nu. Dar acum e acum, eu încerc să împiedic asta, doar nu sunt un maniac, ce dracu'?

De aceea, îţi ofer o soluţie care ne va face pe amândoi să apărem într-o lumină favorabilă.

– Dă-mi voie să o spun de-a dreptul, îţi propui să îi transporţi pe toţi posedaţii pe planetă, să-ţi dezarmezi flota şi să predai asteroizii?

– Aha, eşti cam încet la minte, dar te-ai deşteptat. Ai priceput. Pentru că ne laşi să ne păstrăm trupurile, noi vom pleca şi nu te vom mai sâcâi. Asta e tot. Sfârşitul poveştii.

– Îţi va lua ceva timp ca să transferi atâţia oameni pe planetă.

– Emmet, omul meu, spune că mi-ar trebui o săptămână.

– Am înţeles. Aşadar, cât navele mele stau aici, fără să facă nimic, ce garanţie îmi poţi da că nu vei încerca să dai o nouă lovitură gen Trafalgar la adăpostul acestei aşa-zise retrageri?

Al îi aruncă o *privire din aceea.*

– Eşti chiar josnic, amice. Dar ce te opreşte să declanşezi focul când noi vom fi la jumătatea evacuării, iar eu voi avea mai puţine nave care să le asigure protecţie oamenilor mei?

– Cu alte cuvinte, trebuie să avem încredere unul în celălalt.

– Drace, ai priceput şi asta.

– Prea bine. Navele mele nu vor declanşa nicio ofensivă cât se desfăşoară evacuarea. Şi, domnule Capone…

– Da.

– Îţi mulţumesc.

– Nicio problemă. Ai grijă să le spui tuturor celor de acasă că nu sunt o gioarsă nenorocită. Am şi eu un anumit stil.

– Bineînţeles. Altfel nu m-aş afla aici.

Al se rezemă de spătarul scaunului şi deconectă supertelefonul.

– Aşa e, cred că nu, spuse el satisfăcut.

Jezzibella stătea în pragul dormitorului.

Peste desuurile de culoare verde purta un halat de baie albastru care curgea pe ea, ceea ce o ajuta să arate o idee mai umană şi nu chiar ca o versiune din plastic a Omului de Tinichea, venită din Ţara lui Oz.

El sări în picioare.

– Hei, n-ar trebui să cobori din pat.

– N-are nicio importanţă dacă stau întinsă ori nu. Pachetele funcţionează oricum.

Păşi încet de-a lungul salonului, abia îndoindu-şi genunchii. Îi veni greu să se lase pe un scaun. Al făcu un mare efort abţinându-se să nu o ajute; acum îşi dădea seama ce însemna să facă totul singură. Fata cea mai tare din galaxie.

– Şi, ce-ai făcut? întrebă ea.

Glasul îi era înfundat din cauza fantei din pachetul-mască.

– Pun capăt porcăriei ăsteia. Băieţii mei pot coborî pe planetă ca să ajungă liberi acasă.

– Aşa gândeam şi eu. Iubitule, ai procedat ca un mare om de stat.

– Doar ştii că trebuie să-mi păstrez reputaţia.

– Ştiu. Dar, Al, ce se va întâmpla când Confederaţia va descoperi cum să aducă planetele înapoi? Cum să zic, la asta se reduce totul, nu? Să li te opui pe propriul teren.

El se întinse peste masă şi o prinse de mâini. Degetele Jezzibellei ieşeau prin capetele pachetelor, permiţându-i un contact real cu pielea ei.

– Jez, am pierdut. Înţelegi? Am fost al dracului de buni, dar am pierdut. Închipuie-ţi. I-am speriat prea mult. A trebuit să aleg. Flota nu-l poate alunga pe amiral. Nici gând. De aceea, plecarea planetei este modul inteligent de a rezolva problema. După cum văd eu lucrurile, oamenii mei mai au mulţi ani de trăit în corpurile lor. Cel puţin. Şi intelectualii rafinaţi din Confederaţie nu vor risca să-i aducă înapoi decât după ce vor găsi o cale de a le da trupuri noi ori ceva. O vor lua de la început. Cine ştie, poate Noua Californie va dispărea şi din următorul univers. Multe se pot întâmpla. În felul ăsta, nu moare nimeni şi noi învingem.

– Eşti cel mai tare, scumpule. Am ştiut asta din capul locului. Când coborâm?

Al o strânse de degete ceva mai tare şi o privi în ochi. Prin pachetul verde îi văzu ochii cei noi, care arătau de parcă ar fi purtat ochelari de înot, doar că erau plini de lichid.

– Tu nu poţi coborî, Jez. Iisuse, chestiile astea medicale funcţionează doar aici, sus. Cine ştie ce poate să pocnească spre locul în care va merge Noua Californie. Starea ta e tot mai bună, aşa zic toţi doctorii, însă mai ai nevoie de timp până când totul va fi perfect. Nu vreau să apară ceva care să strice totul.

– Nu, Al. Merg cu tine.

– Greşit. Rămân şi eu aici. Vezi, vom fi împreună.

– Ba nu.

– Ba da. Se rezemă de spătar şi făcu cu braţul un gest care voia să cuprindă întregul asteroid. Am încheiat un târg, Jez. Trebuie să stea cineva aici pentru a se ocupa de arme cât băieţii zboară spre planetă. Nu am deloc încredere în nenorocitul acela de amiral.

– Al, dar nu ştii să acţionezi platformele DS. Ce mama dracu’, nu ştii nici măcar să porneşti aerul condiţionat.

– Da. Dar amiralul nu ştie asta.

– Te vor prinde. Te vor scoate din corpul ăsta. Şi vei ajunge în lumea de dincolo pe vecie. Te rog, Al. Mă ocup eu de platformele DS. Pune-te la adăpost. Câtă vreme ştiu că eşti bine, pot trăi şi eu.

– Jez, ai trecut peste ceva; toată lumea uită, poate mai puţin linguşitorul acela de Bernhard. Sunt Al Capone. Nu mă sperii eu de lumea de dincolo. Niciodată nu m-am temut. Şi nici de-acum înainte.

*

Şoimul-de-vid din Noua Californie sosi exact când avioneta Primului-amiral atingea solul. Asta însemna că putea merge la şedinţa Consiliului Politic înarmat cu veşti bune. Asta îl plasa într-o poziţie favorabilă la negocieri.

Prima surpriză apăru la uşa sălii Consiliului Politic. Jeeta Anwar aştepta delegaţia marinei în prag.

– Preşedintele mi-a cerut să te informez că la această sesiune nu se impune prezenţa consilierilor, spuse ea.

Samual Aleksandrovici le aruncă o privire nedumerită lui Keaton şi lui al-Sahhaf.

– Nu sunt chiar atât de periculoşi, spuse el cu un aer jovial.

– Regret, domnule.

Samual se gândi să facă scandal, fiindcă nu-i plăceau astfel de surprize. Dacă nu era vorba de altceva, asta îi sugera că şedinţa va fi neobişnuită şi probabil dezagreabilă. Nici prezenţa consilierilor nu putea împiedica asta.

– Prea bine.

Cea de-a doua surpriză veni când intră în sala de consiliu şi când văzu cât de puţini ambasadori stăteau în jurul anticei mese circulare din sequoia. Trei în total, reprezentând Noul Washington, Oshanko şi Mazaliv. Mai era prezent şi lordul Kelman Muntelejoy. Samual Aleksandrovici îl salută precaut din cap şi se aşeză în stânga lui Olton Haaker.

– Nu cred că vom avea cvorum, spuse el calm.

– Nu participă toţi membrii Consiliului Politic, replică preşedintele Haaker.

Lui Samual nu-i plăcu vocea preţioasă a lui Haaker; ceva îl făcea pe preşedinte să fie foarte agitat.

– Atunci, spune-mi, te rog, ce scop are şedinţa.

– Ne aflăm aici pentru a formula politica viitoare privind situaţia posedaţilor, spuse Kelman Muntelejoy. Nu e ceva ce poate fi soluţionat în mod satisfăcător de vechea Confederaţie.

– Vechea Confederaţie?

– Da. Propunem o restructurare.

Samual Aleksandrovici ascultă cu groază crescândă cum ministrul de externe Kulu explică raţionamentul care stătea la baza ideii privind Confederaţia. Oprirea răspândirii posedării, întărirea defensivei sistemelor stelare-cheie. Întemeierea unei societăţi stabile şi solide din punct de vedere economic, capabilă să găsească o soluţie globală.

– Propui să îi includem pe edenişti? întrebă Samual când ambasadorul termină.

– Nu manifestă receptivitate faţă de acest concept, spuse Kelman. Dar, întrucât ei au o poziţie rezervată, includerea lor este improbabilă. Nu vom avea nicio problemă să continuăm comerţul cu ei, deoarece, în mare, sunt imuni la genul de infiltrare care apare ca rezultat al zborurilor de încălcare a carantinei.

– Şi ei aprovizionează cu energie toate lumile adamiste, spuse el încet.

Kelman se strădui să nu zâmbească.

– Nu poţi permite să se întâmple acest lucru, pentru că e apartheid politic. Încalcă etica egalităţii pe care o reprezintă Confederaţia. Trebuie să îi protejăm pe toţi în egală măsură.

– Marina nu poate face nici măcar asta, spuse cu tristeţe Olton Haaker. Şi aţi văzut proiecţiile economice pe care le-a realizat biroul meu. Nu ne putem permite nivelul actual de desfăşurare, fără a mai vorbi de susţinere pe o perioadă rezonabilă. Samual, trebuie să renunţăm la ceva.

– De fapt, s-a renunţat, spuse Kelman. Atacurile împotriva Arnstadt şi Noii Californii au reprezentat o recunoaştere a faptului că nu ne mai putem permite să îngăduim actualul statu quo. Consiliul Politic a decis, iar voi aţi fost de acord că trebuia să pierdem acele planete pentru a le proteja pe celelalte. Confederaţia-miez este o concluzie logică a unei astfel de evoluţii. Ea protejează întreaga noastră rasă, asigurând condiţiile pentru ca o parte din ea să fie ferită de posedare şi să fie capabilă să caute o soluţie.

– Mi se pare interesant că propunerea protejează doar partea voastră din rasa umană. Secţiunea bogată.

– În primul rând, încheind nivelul nerealist de subvenţionare pe care lumile noastre îl acordă sistemelor stelare de clasa a doua, ele se vor contracta şi, drept urmare, vor deveni mai sigure. În al doilea rând, nu are niciun rost ca sistemele stelare mai bogate să sărăcească şi să slăbească dacă astfel nu va fi găsită o soluţie. Trebuie să rezolvăm faptele reale şi să facem asta cu hotărâre.

– Carantina dă roade. Cu timpul, şi dacă toată lumea furnizează informaţii, putem pune capăt zborurilor ilegale. Organizaţia nu mai există, Capone i-a predat amiralului Kolhammer Noua Californie.

– Aceste argumente sunt fluxul şi refluxul politicii demodate, spuse Kelman. Da, l-aţi redus la zero pe Capone. Dar acum aţi pierdut Pământul. Mortonridge a fost eliberat efectiv, dar cu un preţ şocant. Tau-zero poate deposeda pe cineva, dar corpul eliberat este bolnav de cancer şi ne blochează facilităţile medicale ani în şir. Acest lucru trebuie să înceteze. Trebuie trasă linia sub ceea ce a fost în trecut pentru a ne elibera viitorul.

– Abordezi situaţia de parcă posedarea ar fi toată problema, spuse Samual. Nu e, şi aşa ocolim faptul că avem suflete nemuritoare, iar unele dintre ele sunt închise în lumea de dincolo. Răspunsul la această întrebare, felul în care învăţăm să trăim cu acest adevăr, oricare ar fi el, trebuie să fie îmbrăţişat de întreaga rasă umană, începând cu orice infractor violent de pe o planetă-colonie de gradul unu şi terminând cu regele tău. Trebuie să acceptăm asta cu toţii. Dacă ne dezbinaţi, nu puteţi să îi educaţi chiar pe oamenii care ar putea fi cel mai mult afectaţi de o asemenea revelaţie. Nu pot fi de acord cu asta. Şi nu voi fi de acord.

– Samual, trebuie, spuse preşedintele. Fără finanţare din partea lumilor Confederaţiei-miez nu are cum să existe marină.

– Fiecare sistem planetar contribuie la finanţarea Marinei Confederaţiei.

– Nu în mod egal, interveni Verano, ambasadorul Noului Washington. Împreună, lumile care îşi propun să formeze Confederaţia-miez asigură optzeci la sută din finanţarea voastră totală.

– Nu puteţi dezbina… Aha! Acum înţeleg. Samual îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Olton Haaker. Ţi-au oferit noua preşedinţie în schimbul impunerii acestei tranziţii? Ai putea numi coaliţia asta Confederaţia-miez, dar de fapt vă veţi retrage din actuala Confederaţie. Nu există continuitate, în termeni legali vorbind. La înrolare, toţi ofiţerii mei au renunţat la cetăţenia lor; Marina Confederaţiei răspunde în faţa Adunării în integralitatea sa, nu unor grupuri speciale de interese.

– Al dracului de multe dintre flotele tale sunt alcătuite din detaşamente naţionale, spuse înfierbântat Verano. Ele vor fi luate înapoi împreună cu bazele flotelor. Vei rămâne cu nave pe care nu le vei putea întreţine în sistemele stelare pe care nu ai posibilitatea să le aperi.

Kelman ridică o mână, cu degetul arătător întins, ceea ce îl reduse la tăcere pe ambasador.

– Marina va face aşa cum spui, Samual, confirmăm asta. În ceea ce priveşte legalitatea şi proprietatea, ambasadorul Verano are dreptate. Noi am plătit navele.

– Iar Confederaţia-miez va face noua lege, spuse Samual.

– Întocmai. Dacă vrei să protejezi umanitatea, trebuie să devii realist. Confederaţia-miez va exista, înţelegi politica probabil mai bine decât noi, pentru că altfel nu ai fi fost numit Prim-amiral. Noi am hotărât că aceasta este cea mai bună modalitate prin care ne sunt slujite interesele. Procedăm astfel pentru ca, în cele din urmă, să se ajungă la o soluţie. Este în interesul nostru egoist şi meschin să ne asigurăm că avem o soluţionare, şi Dumnezeu mi-e martor că nu doresc să mor acum, când ştiu ce ne aşteaptă. În orice caz, poţi fi încredinţat că vom aloca resurse nelimitate problemei. Ajută-ne să protejăm graniţele, amirale, adu flota în Confederaţia-miez. Noi suntem garanţia succesului suprem al rasei noastre. Cred că asta ai jurat să aperi.

– Nu e nevoie să îmi reaminteşti ce îmi dictează onoarea, spuse Samual.

– Îmi cer scuze.

– Va trebui să mă gândesc înainte de a-ţi da un răspuns. Se ridică în picioare. Îmi voi consulta şi ofiţerii superiori.

Kelman se înclină.

– Ştiu că e dificil. Îmi pare rău că ai fost pus într-o asemenea situaţie.

Samual nu le vorbi celor doi consilieri decât după ce ajunseră pe avioneta marinei şi se îndreptară spre staţia orbitală care îi slujea drept nou cartier general.

– Sistemele stelare rămase îşi pot permite să asigure funcţionarea marinei? întrebă al-Sahhaf.

– Mă îndoiesc, spuse Samual. Pe toţi dracii, vor rămâne lipsite de apărare.

– Frumoasă demonstraţie de logică aplicată, zise Keaton. Oricum vor fi lăsate fără protecţie. Dacă nu duci Marina în Confederaţia-miez, nu vei reuşi să faci nimic pentru ele, şi, în acelaşi timp, Confederaţia-miez va fi slăbită.

– Vrei să spui că ar trebui să acceptăm asta?

– Domnule, personal, nu sunt de acord şi nu ar trebui să acceptăm. Dar asta este cea mai veche manevră politică de înghesuire ce există. Dacă suntem lăsaţi pe dinafară, nu putem realiza nimic. Dacă ne alăturăm lor, atunci există posibilitatea de a influenţa politica din interior, şi încă dintr-o poziţie de forţă considerabilă.

– Lordul Muntelejoy nu e prost, spuse al-Sahhaf. E dispus să negocieze personal cu tine. Poate reuşim să menţinem CNIS în sistemele stelare de clasa a doua şi continuăm să le asigurăm guvernelor informaţii despre mişcările posedaţilor.

– Da, spuse Samual. Muntelejoy va fi de acord cu asta, ori cu ceva similar. Fluxul şi refluxul politicii.

– Domnule, vrei să îl întâlneşti? întrebă Keaton.

– Asta sună ca şi cum mi-ai pune ispita în cale, căpitane.

– Ba nu, domnule.

– Ei, bine, nu vreau să-l întâlnesc. Deocamdată. Nu sunt pregătit să văd Marina dizolvată şi aruncată la gunoi din cauza încăpăţânării mele. E o forţă puternică pentru contracararea posedaţilor la nivel fizic şi acest lucru nu trebuie pierdut, pentru că e folositor rasei umane. Trebuie să discut în amănunt cu Lalwani, să văd dacă edeniştii sunt dispuşi să sprijine flota. Dacă nu pot, atunci îl întâlnim pe Muntelejoy şi discutăm despre predarea ei către Confederaţia-miez. Trebuie să ţinem minte că forţa militară există în ultimă instanţă pentru a sluji populaţia civilă, chiar dacă dispreţuim conducătorii pe care şi i-a ales.

*

Asprimea frigului era uimitoare. Valurile lui şerpuiau prin fiecare părticică a modulului de salvare, alungând căldura. Scăderea temperaturii era atât de accentuată, încât aceasta începu să modifice culoarea componentelor din material plastic, albindu-le de parcă li s-ar fi administrat o doză de lumină ultravioletă. Răsuflarea lui Tolton se condensa într-un strat de gheaţă tare ca fierul pe orice suprafaţă.

Luaseră îmbrăcămintea de supravieţuire din compartimentele cu provizii, iar Tolton îşi pusese cât de multe straturi era posibil din punct de vedere fizic. Cu faţa învelită în bandaje groase de pânză, pe care le înfăşurase de jur împrejur ca să-şi protejeze urechile şi gâtul, acum părea chiar mai gras decât Dariat. Pielea expusă la frig i se acoperise cu promoroacă, iar genele semănau cu nişte ţurţuri miniaturali.

Energia bateriilor se risipea la fel de repede ca şi căldura. La început, circuitul de întreţinere a mediului funcţionase cu vioiciune, încălzind aerul şi extrăgând vaporii de apă. Apoi, ei făcuseră o analiză simplă şi îşi dăduseră seama că, în acel ritm, celulele aveau să se golească după patruzeci de minute. Dariat închisese treptat toate sistemele capsulei, cum ar fi fost cele de navigaţie şi de comunicaţii, apoi propulsoarele şi altele. Îmbrăcat cu două costume încălzite şi cu haine izolate termic, Tolton se simţea confortabil, astfel că închisese totul cu excepţia purificatorului de dioxid de carbon şi a singurului

ventilator. Într-un asemenea ritm de consum energetic, bateriile puteau rezista două zile.

Costumele încălzite ale lui Tolton făcură inventarul bateriilor mult mai repede decât se aşteptaseră ei. Ultima dintre ele se goli după cincisprezece ore de când intraseră în melanj. După aceea, începu să bea supă din săculeţele care se încălzeau singure.

– Cât va mai rezista corpul modulului? întrebă el între două înghiţituri luate printre tremurături.

Purta atât de multe haine, încât nici nu-şi putea îndoi braţele, astfel că Dariat trebuia să ţină ţeava săculeţului lipită de buzele lui.

– Nu ştiu precis. Simţurile mele suplimentare nu sunt în stare să precizeze. Dariat îşi lovi braţele de piept. Frigul nu îl afecta atât de rău, însă chiar şi el îmbrăcase câteva pulovere de lână şi pantaloni groşi de alergare. Probabil că spuma nul-term s-a dus deja. Corpul capsulei se va evapora treptat, până va deveni atât de subţire, încât presiunea melanjului va imploda şi ne va ucide. Nu vom suferi mult.

– Păcat. Aş prefera să simt ceva. O mică durere ar fi o senzaţie plăcută chiar şi acum.

Dariat îi surâse prietenului său. Buzele lui Tolton erau negre, iar pielea i se cojea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tolton cu glas răguşit.

– Nimic. Mă gândeam că am putea încerca să aprindem una dintre rachetele acelea. Poate asta ar mai încălzi puţin capsula.

– Da. Ne-ar scoate mai repede în partea cealaltă.

– Ar cam fi momentul să se întâmple asta. Aşa, dacă ai putea avea orice ai dori să ne aştepte, despre ce ar fi vorba?

– O insulă tropicală, cu plaje care să se întindă kilometri la rând. Şi o mare la fel de caldă ca apa dintr-o cadă.

– Şi femei?

– A, Dumnezeule, bineînţeles. Clipi, iar genele i se lipiră. Nu mai văd nimic.

– Eşti norocos. Ştii ce arătare ai devenit?

– Tu vorbeşti? Şi tu ce te aştepţi să găseşti în partea cealaltă?

– Ştii prea bine: pe Anastasia. Am trăit pentru ea. Pentru ea am murit. Mi-am sacrificat sufletul pentru ea… în fine, pentru sora ei. Am crezut că m-ar putea urma atunci. Voiam să fac o bună impresie.

– Nu te mai agita, domnule, ai reuşit deja asta. Ţi-am spus-o mereu, o iubire ca a ta o va face să ameţească. Gagicile înţeleg chestiile care ţin de devotamentul nebunesc.

– Eşti cel mai insensibil poet pe care l-am cunoscut.

– Poet al străzii. Eu nu folosesc trandafiri şi ciocolată şi alte asemenea chestii de rutină, sunt prea realist pentru aşa ceva.

– Pariez că trandafirii şi ciocolata ţi-ar aduce mai mulţi bani.

Cum nu primi răspuns, Dariat se uită mai atent la faţa lui Tolton. Încă respira, dar foarte slab, iar aerul şuiera printre colţii de gheaţă care se formaseră în jurul gurii lui. Nu mai simţi niciun tremurat.

Dariat se rostogoli înapoi pe cuşeta de acceleraţie şi aşteptă răbdător. Se scurseră alte douăzeci de minute până când fantoma lui Tolton se ridică din ţesătura umflată. Tolton se uită uimit la Dariat, apoi îşi dădu capul pe spate şi râse.

– Uf, la dracu’, bine-ar fi să înţelegi ceva. Sunt sufletul unui poet. Râsul degeneră într-un suspin. Sufletul unui poet. Ai priceput? Văd că nu râzi. Nu râzi, iar asta e al naibii de amuzant. E ultimul lucru amuzant pe care îl vei trăi pentru restul eternităţii. *De ce nu râzi?*

– Sst. Dariat îşi înălţă capul. Ai auzit?

– Pe ei? Acolo sunt un trilion de trilioane de trilioane de suflete. Sigur că le aud.

– Nu. Nu mă refeream la sufletele din melanj. Mi s-a părut că aud pe cineva strigând. O voce umană.

28

Fletcher Christian avusese parte de o noapte lungă. Îl ţinuseră înlănţuit de altar, iar electricitatea trecuse prin el în timp ce în jurul lui fusese un vârtej înnebunitor. Îi văzuse pe prozeliţii lui Dexter făcând fărâme modelul frumos lucrat în lemn al Catedralei St. Paul, pe care Sir Christopher Wren o construise pentru a da formă visului său, aruncând fragmentele spintecate în coşurile pentru jar, care acum luminau clădirea. Măcelul mut al oamenilor care erau târâţi până la altar, unde Dexter îi aştepta cu arma antimemorie. Fletcher plânse în timp ce sufletele lor erau distruse, pregătite pentru ca trupurile lor să fie acaparate de cele din lumea de dincolo, personalităţi mai supuse dorinţelor întunecatului Mesia. Lacrimile sărate se scurgeau prin ridurile care îi mutilau obrajii, producând usturimi ca un acid. Râsul ţipat strident al lui Courtney, în timp ce Dexter o posedase până o năpădise sângele şi pielea i se băşicase.

Sacrilegiu. Crimă. Barbarism. Nu încetau nicidecum. Fiecare acţiune ţintea să distrugă puţinele simţuri care îi mai rămăseseră. Recită rugăciunea către Dumnezeu mereu, până când Dexter îl auzi, iar posedaţii îl înconjurară, răcnind o incantaţie obscenă ca să îi acopere glasul. Cuvintele lor brutale îl străpunseră cu forţa pumnalelor, iar bucuria lor întru rău îl chinui, silindu-l să tacă. Se temu că mintea îi va exploda sub presiunea unei asemenea depravări.

În tot acel timp, fântâna de putere energistică spori odată cu creşterea numărului lor, răspândindu-se până când cuprinse minţile şi materia deopotrivă. Acolo nu mai era vorba de dorul împărtăşit pe care îl cunoscuse pe Norfolk, dorinţa sinceră de a se ascunde de vid. În acele momente, Dexter absorbea puterea pe care susţinătorii lui i-o ofereau şi îi modela forma cu dorinţele lui diavoleşti.

Pe măsură ce lumina roşie şi pângărită se strecura pe uşă, sfidând noaptea, Fletcher auzi în cele din urmă strigătele îngerilor căzuţi. Mai presus de orice, emoţia lor diabolică fu cât pe ce să îi înfrângă tăria. Era convins că nici măcar Dexter nu s-ar fi gândit să lase libere asemenea fiare pe Pământ.

– Nu, se tângui Fletcher. Nu îi poţi chema aici. Asta e nebunie curată. Nebunie. Vor distruge totul.

Faţa lui Dexter apăru deasupra lui, glacială, radiind de satisfacţie.

– Era momentul să înţelegi asta.

*

Lady Macbeth ieşi din salt adânc în spaţiul interstelar, la o mie nouă sute de ani-lumină de Confederaţie. Senzaţia de izolare şi singurătate ce domnea în rândul celor de la bord nu însemna nimic faţă de sentimentul de micime pe care îl trăiau după parcurgerea unei asemenea distanţe.

Senzorii de depistare a stelelor ieşiră din locaşurile lor, culegând până şi cea mai săracă recoltă de fotoni. Programele de navigaţie corelară informaţiile adunate, stabilind poziţia.

Joshua făcu triangulaţia asupra ţintei lor, un punct luminos care nu atrăgea prin nimic atenţia, aflat la doar treizeci şi doi de ani-lumină depărtare. Coordonatele următorului salt îi apărură în minte, clipind violet la capătul unui tub neuroiconic de cercuri portocalii. Steaua se afla oarecum în stânga acestuia, o distanţă care reprezenta un delta-v relativ. Nava şi steaua se mişcau cu viteze foarte diferite în timp ce orbitau miezul galaxiei.

– Fiţi pregătiţi, spuse el. Accelerăm.

Cei aflaţi pe puntea de comandă gemură. Acestea se stinseră imediat ce el activă propulsia antimaterie. Patru *g* îi striviră pe toţi cei care stăteau pe canapele, mai puţin pe Kempster Getchell; bătrânul astronom intrase în capsula tau-zero după cel de-al doilea salt.

– E prea mult pentru ciolanele mele, se plânsese el în glumă. Să mă scoateţi de aici când ajungem.

Toţi ceilalţi rezistară fără să crâcnească. Deşi membrii echipajului nu aveau de ales. Şaptesprezece salturi în douăzeci şi trei de ore, fiecare dintre ele cu lungimea de cincisprezece ani-lumină. În sine, un adevărat record. Acum nimeni nu mai număra; se dăruiseră cu totul ideii de a păstra sistemele funcţionale, dovedind un profesionalism pe care nu mulţi l-ar fi putut egala. Mândria sporise, însoţind speranţa pe măsură ce se apropiau tot mai mult de steaua Zeului Adormit.

Joshua rămase în cuşeta de acceleraţie, pilotând nava către fiecare coordonată cu aceeaşi pricepere ca de obicei. Vorbiră foarte puţin cât nebuloasa Orion dispăru în urma lor. Devenea mai mică în scanarea oricărui astronom amator, reducându-se ca dimensiune şi ajungând un petic minuscul şi neclar de lumină, ultima trăsătură astronomică rămasă în univers. Toate generatoarele de fuziune funcţionau la capacitate maximă, încărcând cu repeziciune nodurile. Tocmai de aceea folosea Joshua acceleraţii mari între coordonate, în locul zecimilor. Timpul. Timpul devenise cel mai preţios lucru pentru el.

Instinctul îl conducea mai departe. Steaua aceea enigmatică, nevinovată, care rămânea constant în punctul de maxim al blocării senzoriale, emitea acelaşi cântec de sirenă ca şi bubuiturile pe care le scosese Inelul Ruinelor. În cursul acelui zbor se întâmplaseră foarte

multe lucruri. Acum investise o mare parte din speranţele lui. Nu putea, şi nici nu voia să creadă că făcuse în zadar o asemenea călătorie. Zeul Adormit exista. Un artefact xenoc, suficient de puternic pentru a stârni interesul kiintilor. Aceştia avuseseră dreptate de la început, pentru că descoperirile făcute în cursul zborului îi accentuaseră importanţa.

– Nodurile sunt încărcate şi pregătite, căpitane, anunţă Dahybi.

– Mulţumesc, spuse Joshua.

Efectuă în mod mecanic o verificare a vectorului. Bătrânica funcţiona bine. Încă trei ore, alte două salturi şi aveau să ajungă. Zborul se va încheia. Aceasta era partea ce i se părea cel mai greu de realizat. Existau multe lucruri care ajutau nava *Lady Mac* să fie pregătită pentru întâlnire. Kelly Tirell şi mercenarii de pe Lalonde. Jay Hilton şi Haile (oriunde s-ar fi aflat ele în acele momente). *Seninătate*, care scăpase de flota Organizaţiei. Iar înainte de asta, un simplu mesaj care traversase o mie de ani-lumină de spaţiu pustiu, transmis de la o stea la alta de o specie care nu ar fi trebuit să fi scăpat de expansiunea soarelui ei. Şi Swantic-LI, prima care îl găsise pe Zeul Adormit. Şanse minime într-un lanţ de evenimente lung de cincisprezece mii de ani, care lega acea unică întâlnire improbabilă de soarta unei întregi specii.

Nu credea în şanse care se materializau atât de greu. Asta lăsa loc destinului, intervenţiei divine.

Lucru interesant, având în vedere locul spre care se îndreptau în zbor.

*

Louise se trezi într-o stare de confuzie. Un tânăr stătea întins peste ea. Amândoi erau despuiaţi.

Andy, îşi aduse ea aminte. Apartamentul lui: mic, murdar şi înţesat de lucruri. Şi atât de încins, încât aerul părea să se fi îngroşat. Condensul acoperise toate suprafeţele, făcându-le să lucească în lumina roz întunecată a zorilor care se strecurau prin fereastra aburită.

Nu voi regreta ceea ce am făcut noaptea trecută, îşi spuse ea hotărâtă. *Nu am niciun motiv să mă simt vinovată. Am făcut ce am vrut. Am tot dreptul să fac asta.*

Încercă să îl dea pe Andy deoparte şi să se strecoare de sub el, însă patul nu era suficient de lat. Încruntându-se pentru a o privi, el se mişcă. Apoi tresări de uimire.

– Louise!

Ea îi zâmbi curajoasă.

– Bine măcar că-ţi aminteşti numele meu.

– Louise. Of, Dumnezeule. El se retrase şi rămase în genunchi. Îi privi trupul cu lăcomie, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet radios. Louise. Eşti reală.

– Da. Sunt reală.

Andy se repezi spre ea şi o sărută.

– Te iubesc, Louise. Draga mea. Ce mult te iubesc. Se lăsă peste ea şi îi sărută faţa cu ardoare; palmele i se făcură căuş în jurul sânilor ei, iar degetele se jucară cu sfârcurile aşa cum îi plăcuse ei noaptea trecută. Te iubesc şi, în sfârşit, suntem împreună.

– Andy.

Louise se mişcă şi se crispă simţind cât de mult o usturau sânii. Pentru cineva atât de slab, Andy era surprinzător de puternic.

– Andy, încetează.

– Te iubesc, Louise.

– Ba nu! Se ridică în capul oaselor. Ascultă-mă. Nu mă iubeşti, Andy, şi nici eu nu te iubesc. A fost doar sex. Surâse vag, îndulcind lovitura dată atât cât se putea. De acord, a fost un sex *foarte* bun. Dar nimic altceva.

– Tu ai venit la mine.

Glasul lui rugător era gata să cedeze, atât de jignit fusese de vorbele ei.

Sentimentul de vinovăţie era îngrozitor pentru Louise.

– Ţi-am spus că toţi cei pe care îi cunosc fie au plecat din arcologie, fie au fost capturaţi de posedaţi. De aceea sunt aici. Cât priveşte restul… ei bine, amândoi am vrut asta. Nu există niciun motiv să nu mai vrem.

– Nu însemn nimic pentru tine? întrebă el cu disperare în glas.

– Ba da, Andy. Îl mângâie pe braţ şi se apropie de el, făcând contactul să devină mai intim. Doar nu crezi că aş face asta cu oricine, nu?

– Nu.

– Mai ţii minte ce am făcut? îi şopti ea la ureche. Cât de răi am fost?

Incapabil să o privească, Andy roşi.

– Da.

– Bine. Louise îl sărută delicat. Noaptea asta va rămâne mereu în amintirile noastre. Nimeni nu ne poate răpi asta, indiferent ce s-ar întâmpla.

– Şi totuşi te iubesc. Încă de când te-am văzut prima oară. Asta nu se va schimba.

– Of, Andy. Îl strânse la piept şi îl legănă cu blândeţe. Nu am vrut să te jignesc. Crede-mă, te rog.

– Nu m-ai jignit. Nu ai putea. Mai ales tu.

Louise oftă.

– Ciudat cât de diferită poate fi viaţa, cu atâtea lucruri care te fac să alegi o cale în locul alteia. Dacă le-am putea urma pe toate…

– Le-aş trăi alături de tine.

Ea îl îmbrăţişă mai strâns.

– Cred că o voi invidia pe fata care va rămâne alături de tine. Va fi foarte norocoasă.

– Acum nu se va întâmpla asta, nu?

– Nu. Cred că nu.

Se uită cu resentiment spre fereastra opacă, urând ziua, felul în care creştea ea şi ceea ce avea să aducă. Prin geam mai venea ceva, adus de lumina stacojie: un sentiment de ranchiună. Asta o făcu să se simtă neliniştită, aproape temătoare. Iar lumina aceea roşiatică era foarte profundă pentru soarele zorilor, iar asta îi aduse aminte de Ducesă.

Îl lăsă pe Andy şi se apropie de fereastra înaltă. Ridicându-se pe una dintre cutii, îşi apropie faţa de geam. Îndepărtă picăturile de condens.

– Of, Iisuse.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Andy.

Veni repede lângă ea şi privi peste umărul ei.

Nu zorii străluceau, pentru că mai erau două ore până la ivirea lor. În centrul domului Westminster plutea un nor roşu, care se rotea, la câteva sute de metri deasupra solului. Lumina lui malignă era reflectată de cristalul geodezic de deasupra, făcând traversele să se transforme într-o reţea de aramă lustruită. Partea lor de jos strălucea într-o lumină sângerie care cădea pe acoperişurile şi pereţii oraşului, colorându-le într-o nuanţă nesănătoasă, purpurie. Marginea aceasta era la mai puţin de doi kilometri de blocul în care locuia Andy şi se unduia încet.

– Drace! şuieră el. Trebuie să plecăm de aici.

– Nu avem unde să plecăm, Andy. Posedaţii sunt pretutindeni în jur.

– Dar… Uf, la naiba! De ce nu face nimeni nimic? New Yorkul le rezistă. Ar trebui să ne organizăm şi să luptăm ca ei.

Louise se întoarse la pat şi se aşeză cu grijă. După cele petrecute noaptea trecută îi era mai greu să facă unele mişcări. Îşi folosi nanonicele neurale pentru a efectua o verificare fiziologică, pentru a se asigura că fătul era bine. Nu păţise nimic, iar ea nu avea decât câteva zone mai sensibile. Pachetul nanonic medical infuză unele substanţe biochimice în sistemul sangvin care trebuiau să ajute.

– Am încercat să facem ceva, spuse ea. Dar a dat greş seara trecută.

– Tu? Cu pielea îmbrobonată de sudoare, Andy venise în faţa ei. Se frecă la frunte, îndepărtându-şi părul umed din ochi. Vrei să spui că eşti implicată în aşa ceva?

– Am venit pe Pământ ca să avertizez autorităţile în legătură cu un posedat pe nume Quinn Dexter. Nu trebuia să mă deranjez, pentru că deja ştiau. El provoacă toate astea. Îi ajutam să-l găsească, pentru că l-am mai văzut.

– Credeam că am fost infiltraţi de Organizaţia Capone.

– Nu, aşa a declarat Guvcentralul mediei. Nu au vrut să se ştie cu ce ne confruntăm.

– Mama dracului, gemu el cu amărăciune. Frumoasă scuză pentru un maestru al reţelelor. Nu am fost în stare să aflu nici măcar atâta lucru.

– Nu te mai amărî. Cei de la DSIG sunt mult mai inteligenţi decât crede lumea. Se ridică şi, amintindu-şi de B7, deveni neliniştită. Trebuie să merg la baie. Ai spus că e la capătul holului?

– Da. Hm, Louise.

– Ce e?

– Cred că ar trebui să te îmbraci.

Ea se privi şi surâse. Fără să fie conştientă, stătea goală în faţa unui băiat, dar nu orice băiat, ci un partener ocazional de sex. „S-ar putea să fi uitat o parte din trecutul meu de pe Norfolk."

– Cred că ai dreptate.

Hainele ei erau grămadă, aşa cum le aruncase, încă umede şi mototolite. Andy îi împrumută o pereche de blugi gri şi un tricou elegant de culoare bleumarin, purtând inscripţia Jude's Eworld, pe care le scosese dintr-o cutie, care rămăseseră într-o oarecare măsură ferite de umiditate.

Când se întoarse, Louise constată că el terminase de legat două baterii la aparatul de aer condiţionat. Cutia galvanizată începu să vibreze când motorul începu să se învârtească, apoi aruncă un curent de aer rece. Louise rămase în faţa aparatului şi încercă să-şi usuce părul.

– Am nişte mâncare de rezervă, spuse Andy. Vrei micul dejun?

– Te rog.

El scoase dintr-o cutie nişte tăvi cu mâncare semipreparată şi le băgă în cuptor. Louise se apucă să examineze apartamentul cu atenţie. Andy chiar era un fanatic al electronicii, aşa cum se lăudase la restaurantul Lake Isle. Nu-şi cheltuise salariul pe mobilier şi, după cum se părea, nici pe haine. Pretutindeni erau accesorii: scule şi blocuri, bobine de sârmă şi fibră, componente microscopice în cutii de lentile, aparate delicate de testare; pe un perete, un raft era plin de

flekuri. Când aruncă o privire în cealaltă încăpere, văzu că era înţesată cu aparate casnice vechi. Le aduna pentru componente, spusese el. Reparaţiile îi mai aduceau bani de buzunar. Zâmbi recunoscând sacoul care stătea atârnat pe dosul uşii într-o pungă de plastic, arătând cu totul nelalocul lui.

Cuptorul ejectă tăvile cu mâncare. Andy vârî o cutie de carton cu suc de portocale în duza aparatului pentru apă, iar bulele gâlgâiră prin sticla mare. Cutia se dilată în timp ce sucul se omogeniza.

– Andy. Louise se uită la mulţimea de componente electronice şi se blestemă în gând. Ai vreun bloc de comunicaţii care să funcţioneze, ceva care să ia legătura cu un satelit?

– Sigur. De ce?

*

– Louise, Dumnezeule, credeam că te-am pierdut, datavizā Charlie. Satelitul-senzor îmi spune că te afli într-o clădire de pe Halton Road. A, văd, e adresa lui Andy Behoo. Eşti bine?

– Am supravieţuit, datavizā ea. Unde te afli?

– În Halo. Am fost într-o grabă nebună, dar mi s-a părut oportun după dezastrul de seara trecută. Ştii cumva dacă Fletcher a scăpat?

– N-am idee. După ce am fugit de acolo, nu am văzut pe nimeni. Dar Ivanov?

– Îmi pare rău, Louise. N-a reuşit să supravieţuiască.

– Înseamnă că am rămas doar eu.

– Se pare că iar te-am subapreciat. Singura mea greşeală gravă.

– Charlie, văd un nor roşu sub dom.

– Da, ştiu. O mişcare inteligentă a lui Dexter. Asta înseamnă că fasciculele electronice DS nu pot lovi decât dacă distrug şi domul. Asta mai înseamnă că practic nu am acoperire senzorială sub nor. Am încercat să trimit şobolanii şi păsările care sunt legate de afinitatea mea ca să văd dacă ar putea să îl depisteze, dar am pierdut legătura cu ele de fiecare dată. Iar eu credeam că puterea lor energistică nu afectează bitek-ul.

– Fletcher spune că posedaţii ştiu tot ce se întâmplă sub norul lor. Probabil că Dexter omoară animalele.

– Posibil. Asta nu ne lasă multe şanse.

– Norul acesta roşu e altfel, datavizā ea. Credeam că ar trebui să ştii asta. De aceea te-am chemat.

– La ce te referi?

– M-am aflat sub un asemenea nor pe Norfolk, în timp ce se strângea, dar nu era ca aici. Îl simt, e ca o vibraţie foarte joasă ca frecvenţă, una pe care nu o poţi auzi. Nu are rolul de a ascunde cerul, e chiar diabolic, Charlie.

– Aşa e Dexter. Cred că a adunat foarte mulţi posedaţi. Nu ştiu ce intenţii are, dar a început cu norul.

– Charlie, mi-e frică. Va învinge, da?

– Tu şi Andy puteţi ajunge la vreunul dintre domurile exterioare? Am acolo agenţi operativi. Vă pot scoate.

– Norul creşte, Charlie. Nu cred că vom reuşi.

– Louise, aş vrea să încerci. Te rog.

– Te simţi vinovat, Charlie?

– Probabil. Am dus-o pe Genevieve pe *Seninătate.* Căpitanul şoimului-negru a jurat că nu va mai accepta un alt transport de la compania mea.

Louise zâmbi.

– Aşa e sora mea.

– Părăsiţi clădirea?

– Nu cred. Eu şi Andy ne simţim fericiţi aici. Şi cine ştie ce se va întâmpla când Pământul va fi scos din univers. Poate nu va fi chiar atât de rău.

– Nu se va întâmpla asta, Louise. Nu asta vrea Dexter. El vrea să distrugă universul, nu să-l părăsească. Şi pe Pământ există oameni care îl pot împiedica.

– Ce vrei să spui? Tu nu ai putut să-l opreşti.

– Apariţia norului roşu i-a dat în cele din urmă minunatului nostru preşedinte puţină tărie de caracter. E îngrijorat că posedaţii sunt pregătiţi să scoată Pământul din univers. Senatul i-a dat permisiunea de a folosi armele DS împotriva arcologiilor şi să elimine posedaţii. E noul fatalism, Louise. Confederaţia a abandonat Arnstadt şi Noua Californie ca să poată scăpa de Capone. Preşedintele va sacrifica o parte dintre cetăţenii republicii pentru a-i salva pe restul. Istoria nu-şi va aminti cu plăcere de el, deşi cred că supravieţuitorii celorlalte arcologii îi vor fi recunoscători.

– Trebuie să împiedici asta, Charlie. În Londra sunt mai mulţi oameni decât pe tot Norfolkul. Poţi face asta, nu? B7 nu poate îngădui să moară atât de mulţi oameni. Voi conduceţi Pământul. Aşa ai spus.

– Putem câştiga câteva ore, cel mult. Facem să cadă circuitele de comunicare a comenzii, îi convingem pe câţiva ofiţeri DS să refuze îndeplinirea ordinelor. Însă, în cele din urmă, preşedintele va da ordin şi el va fi respectat. Platformele vor trage cu lasere cu raze gamma. Toate celulele vii din interiorul domurilor vor fi exterminate.

– Nu. Trebuie să-i împiedici.

– Louise, du-te într-unul dintre domurile exterioare. Ai la tine antimemoria. O poţi folosi împotriva celor care încearcă să te oprească.

– Nu! strigă ea tare. Lovi cu mâna în masă, făcând tăvile cu mâncare şi paharele să tresalte. Nu. Nu. Nu. Ridică blocul de comunicaţii şi îl azvârli în perete. Carcasa se sparse şi bucăţi din ea se împrăştiară pe podea. Nu vreau.

Privind-o consternat, Andy îngheţase pe scaun. Louise se întoarse cu faţa spre el.

– Vor să ucidă toată lumea. Preşedintele va folosi armele DS în dom.

Văzând-o cum tremură de furie, Andy se ridică şi o îmbrăţişă, încercând să o calmeze. Chiar şi desculţă, ea era cu jumătate de cap mai înaltă, astfel că trebui să ridice ochii ca să citească deznădejdea din privirea ei.

– Trebuie să-l împiedicăm, spuse ea.

– Pe preşedinte?

– Nu, pe Dexter.

– Pe posedat? Pe maniacul acela?

– Da.

– Cum?

– Nu ştiu. O să-i spun. Îl avertizez! Îl fac să disperseze norul roşu. Va înţelege că dacă nu va mai avea prozeliţi în viaţă nu mai reprezintă nimic.

– Şi după aceea?

– Nu ştiu! strigă ea. Însă aşa nu vor muri toţi, asta nu înseamnă nimic pentru tine?

– Ba da, se bâlbâi Andy.

Louise se duse la maldărul de haine şi scoase arma antimemorie.

– Unde-mi sunt pantofii?

Andy se uită la tubul negru pe care ea îl strângea între degete cu hotărâre şi îşi dădu seama cât de serioasă era Louise. Primul lui gând fu să încuie uşa, ca să o împiedice să plece. Era atât de speriat, încât nu se văzu în stare.

– Nu te duce acolo.

– Trebuie, se răsti ea. Niciunul dintre monştrii aceia nu se sinchiseşte de oameni.

Andy căzu în genunchi.

– Louise, te implor. Te vor prinde. Vei fi torturată.

– Nu multă vreme. La urma urmelor, vom fi cu toţii măcelăriţi.

Îşi vârî un picior într-un pantof şi îşi prinse baretele.

– Louise. Te rog.

– Mergi cu mine?

– Acolo e Londra, spuse el, agitând un braţ spre fereastră. Ai două ore ca să găseşti o persoană. E imposibil. Rămâi aici. Nici nu-ţi vei da seama când se va întâmpla. E vorba de o armă DS foarte puternică.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Andy, n-ai urmărit ştirile? Ai suflet. Vei şti exact când se întâmplă. Există posibilitatea să rămâi în lumea de dincolo.

– Nu pot merge acolo, se tângui el. Nu acolo, unde sunt *ei.* Nu pleca.

Ea îşi trase celălalt pantof.

– Ei, eu nu pot rămâne aici.

Andy ridică ochii spre Louise, care stătea în picioare în faţa lui. Înaltă, frumoasă şi hotărâtă. De-a dreptul minunată. Petrecuse toată noaptea făcând dragoste cu ea, pedepsindu-şi trupul până la un nivel periculos al programelor de stimulare pentru ca ea să fie complet copleşită. Iar asta nu însemna nimic pentru ea. Nu va fi niciodată a lui, pentru că ea îl văzuse în adevărata lui lumină. Acum erau mai departe unul de celălalt decât înainte de a o fi cunoscut.

Într-o încercare de a-şi ascunde smiorcăitul, el duse o mână la nas ca să şi-l şteargă.

– Te iubesc, Louise.

Auzi propriile cuvinte jalnice ieşindu-i pe gură şi se dispreţui pentru ceea ce era, pentru tot ce nu va putea deveni.

Exasperare amestecată cu ruşine. Louise nu ştia ce să facă, să-l împingă deoparte sau să îl sărute.

– Totuşi mi-a plăcut noaptea trecută, Andy. Şi nu vreau ca lucrurile să fie altfel.

O mângâiere uşoară pe capul plecat şi tremurător ar fi fost prea cumplită. Îl ocoli şi ieşi pe uşă, închizând-o încet.

*

Voci puternice şi zgomot de uşi trântite o treziră pe Jay. Se ridică în capul oaselor şi căscă, întinzându-şi larg braţele. Era noapte şi auzi sunetul blând al vântului care făcea valurile să se rostogolească pe plajă, acoperind zgomotele din cabană. Locatarii se deplasau prin camere şi vorbeau pe un ton agitat. Auzi sunet de paşi urcând treptele scârţâitoare ale scării ce ducea pe verandă, apoi uşa principală trântindu-se din nou.

Îl găsi pe Prinţul Dell şi ieşi tiptil pe hol. Niciodată nu mai fusese o asemenea agitaţie în cabană, nici măcar când bătrânii puneau la cale fondarea noii colonii. Trebuia să fie vorba de ceva important, ceea ce însemna că putea fi interesant să tragă cu urechea.

Vocile tăcură.

– Intră, Jay, strigă Tracy din salon.

Jay se conformă. Era greu să scape neobservată când Tracy era prin preajmă. În salon, împreună cu ea erau şapte dintre bătrâni, care stăteau jos şi în picioare. Prea sfioasă ca să spună ceva, Jay rămase cu capul plecat şi se grăbi să ajungă la fotoliul mare pe care şedea Tracy.

– Scuze, păpuşă, zise Tracy când Jay se furişă pe pernă alături de ea. Te-a trezit gloata asta zgomotoasă?

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jay. De ce e toată lumea aici?

– Încercăm să hotărâm dacă să facem o petiţie către Corpus pentru a interveni, spuse Tracy. Din nou!

– Pe Pământ se întâmplă lucruri grave, o lămuri Arnie. La început nu ne-am dat seama, dar Quinn Dexter ar putea face ceva foarte periculos.

– Corpus nu va interveni, spuse Galic cu amărăciune. Încă nu există motive. Ştiţi regulile, doar dacă altă specie este în pericol, şi ea nu este conştientă de acest lucru. Potrivit manualelor, Quinn Dexter este considerat om. Prin urmare, e ceva făptuit împotriva propriei specii.

– Atunci manualul ar trebui rescris, mormăi Arnie. Eu nu l-aş socoti nici pe departe uman.

– Corpus nu va interveni pentru că preşedintele, barbarul acela, va folosi arme DS.

– N-o va face la timp ca să-l oprească pe Dexter, spuse Tracy. Mai ales dacă B7 va interveni pentru a întârzia executarea ordinului de a da foc.

Jay se ghemui mai aproape de Tracy.

– Ce vrea să facă Dexter?

– Nu ştim sigur. S-ar putea să nu facă nimic.

– Ha-ha, bombăni Arnie. Aşteptaţi să vedeţi.

– Urmăriţi ce face? întrebă Jay, pierindu-i brusc somnul.

Tracy se uită mustrător la Arnie. Avu loc şi un schimb mental de cuvinte. Jay simţi asta, chiar dacă nu reuşi să distingă vorbele. În ultima vreme începuse să se priceapă la asta.

– Vă rog! se rugă Jay. E lumea mea.

– Bine, spuse Tracy. Poţi rămâne ca să urmăreşti o vreme. Dar să nu-ţi închipui că o să vezi părţile sângeroase.

Jay îi zâmbi.

Adulţii se aşezară pe celelalte scaune, iar trei luară loc pe canapea. Porniră televizorul lui Tracy, pe ecranul căruia se vedeau o stradă pustie şi clădiri vechi. O tapiserie densă de nori roşietici strălucea deasupra. Jay se cutremură la vederea lor. Erau la fel ca aceia de pe Lalonde.

– Asta e Londra, spuse Tracy, şi îi întinse lui Jay o cană cu ciocolată fierbinte.

Jay îl propti pe Prinţul Dell pe burtă ca să vadă şi el bine şi luă o înghiţitură din băutura cremoasă. Cineva mergea pe mijlocul străzii.

*

Lady Mac ieşi la o sută de milioane de kilometri de steaua clasa F, la cinci grade deasupra elipticii. Întrucât era un sistem necartografiat, Joshua activă senzorii de luptă şi le ceru să efectueze o baleiere preliminară, rapidă. Timpul lor de reacţie se dovedi mai scurt decât diversitatea standard comprehensivă; dacă exista ceva pe un curs de coliziune, puteau descoperi destul de repede pentru a se îndepărta printr-un salt.

– Spaţiu liber, raportă Beaulieu.

Joshua reuşi să se relaxeze pentru prima oară după treizeci de ore, lăsându-se moale pe perne. Nu-şi dăduse seama cât de încordaţi îi erau muşchii gâtului şi ai umerilor, ca nişte frânghii de piatră fierbinte pe sub piele.

– Am reuşit! exclamă Liol.

În toiul rundei zgomotoase de autofelicitări, Joshua ordonă computerului de zbor să scoată catargele de senzori standard. Acestea alunecară afară din fuzelaj împreună cu panourile de termopurjare.

– Alkad, datavizǎ el. Scoate-l pe Kempster din tau-zero. Spune-i că am ajuns.

– Am înţeles, căpitane, îi răspunse ea.

– Beaulieu, Ashly, activaţi senzorii de supraveghere, vă rog. Ceilalţi, haideţi să o punem pe *Lady Mac* în configuraţia orbitală standard. Dahybi, vreau să mai putem efectua salturi. Aşa că păstrăm nodurile încărcate.

– Am înţeles, căpitane.

– Situaţia combustibilului?

– Suficient, spuse Sarha. Mai avem patruzeci la sută combustibil de fuziune şi cincizeci şi cinci la sută antimaterie. Având în vedere că am consumat cincisprezece la sută din antimaterie pentru a muta Lalarin-MG, avem suficient pentru a ne întoarce la Confederaţie. Putem chiar efectua salturi în jurul acestui sistem, cu condiţia să nu vrei să explorezi fiecare lună.

– Să sperăm că nu va fi nevoie, spuse el. Mesajul lui Swantic-LI nu a precizat unde anume în sistem era Zeul Adormit, pe orbită în jurul unei planete sau orbitând singur steaua.

Membrii echipajului se relaxară după ce *Lady Mac* trecu din modul de zbor pe statutul orbital, mai puţin solicitant. Se plimbară pe punte şi merseră la baie. Ashly coborî în bucătărie şi îşi pregăti ceva de mâncare. Expunerea prelungită la acceleraţii mari era foarte

obositoare. Şi nu era indicat să mănânci în timpul acceleraţiei. Masa exercita o mare presiune asupra organelor interne, chiar în cazul membranelor întărite artificial. Devorară cu poftă spongioasele prăjituri cu paste, lăsând dâre de sos iute de brânză pe punte.

– Deci, dacă vede întregul univers, spuse Liol, vorbind cu gura plină, credeţi că ştie că ne aflăm aici?

– Cu orice telescop poţi vedea întregul univers, răspunse Ashly. Asta nu înseamnă în mod obligatoriu că pe noi ne pot vedea toţi cei din univers.

– În regulă, când am sosit prin salt, a detectat distorsiunea noastră gravitronică, spuse imperturbabil Liol.

– Ai vreo dovadă?

– Dacă ştie de noi, păstrează discreţia, spuse Beaulieu. Senzorii nu au detectat nicio emisie electromagnetică acolo.

– Dar cum l-au descoperit Tyrathca?

– Cred că destul de uşor, spuse Dahybi.

Sub îndrumarea lui Kempster şi a lui Renato, Beaulieu lansă sateliţii de supraveghere. Lansară şaisprezece sateliţi, care se îndepărtară de *Lady Mac* cu acceleraţia de şapte *g.* Fură plasaţi într-o formaţie globulară, cu nava stelară în centru. După două minute, rachetele lor solide fură aruncate peste bord, lăsându-i să zboare liber. Secţiunea principală era o reţea de senzori în spectru vizual omnifază, un ochi de muscă tehnologic de dimensiuni gigantice, care privea instantaneu în toate părţile. Împreună, alcătuiau o linie de bază de telescop crescător, capabil de o rezoluţie uriaşă. Singura sa limită reală era impusă de cantitatea de putere de prelucrare disponibilă pentru a corela şi analiza datele fotonice recepţionate.

Baleiajul se desfăşura prin înregistrarea fiecărei particule de lumină cu o magnitudine negativă (în clasificarea stelară standard, cea mai vizibilă şi strălucitoare stea este catalogată drept magnitudine unu, iar cea mai puţin luminoasă, şase – tot ce e mai luminos decât unu trebuie să fie planetă şi i se atribuie o valoare negativă). Poziţia lor era apoi revizuită de cinci ori pe secundă pentru a se vedea dacă se deplasau.

După localizarea planetelor, telescopul putea fi focalizat asupra lor în mod individual ca să se constate dacă distorsiunea spaţială extinsă la care se referise Swantic-LI era pe orbită în jurul lor. Presupuneau că era un fenomen luminos, pentru că Tyrathca nu deţineau detectoare gravitronice. Dacă nu se descoperea nimic, trebuia efectuată o baleiere mai cuprinzătoare a sistemului.

– E foarte neobişnuit, dataviză Kempster după ce se încheie prima baleiere.

El şi Renato foloseau salonul principal din capsula C, împreună cu Alkad şi Peter, iar aparatele electronice specializate instalate acolo îl transformaseră într-un laborator de astrofizică temporar.

Joshua şi Liol schimbară o privire care trăda surpriza şi amuzamentul.

– În ce fel? întrebă Joshua.

– Putem detecta doar o singură sursă cu magnitudine negativă care se roteşte în jurul stelei, spuse astronomul. Altceva nu există acolo. Nici planete, nici asteroizi. Senzorii de pe *Lady Mac* nu pot să găsească nici măcar nori obişnuiţi de praf interplanetar. Toată materia a fost curăţată practic până la nivel molecular. Singurul eveniment normal este vântul solar.

– Curăţat, ori supt de disturbanţa spaţială, mormăi Sarha.

– Şi ce este acea sursă? dataviză Joshua.

– Un obiect de dimensiunile unei luni care se roteşte la trei sute de milioane de kilometri de stea.

Joshua şi ceilalţi membri ai echipajului accesară reţeaua de senzori. Văzură un punct de lumină foarte strălucitor, imposibil de descris.

– Nu putem realiza niciun fel de analiză spectrală, spuse Kempster. Reflectă lumina soarelui cu o eficienţă de aproape sută la sută. Cred că este îmbrăcat într-un fel de oglindă.

– Şi spuneai că va fi uşor, îi spuse Ashly lui Dahybi.

– Nu e uşor, zise Joshua. Este evident. Încărcă poziţia obiectului în computerul de zbor şi calculă un vector pentru coordonatele de salt care să-i aducă la un milion de kilometri depărtare de punctul enigmatic. Fiţi pregătiţi. Accelerăm peste un minut.

*

Furia impulsivă care o făcuse pe Louise să iasă din apartamentul lui Andy se stinse până ajunse în Islington High Street. Mersul pe stradă îi oferise mult prea mult timp de gândire. În primul rând se gândea cât de încăpăţânată şi prostească era o asemenea idee. În acelaşi timp, motivul iniţial rezista. Cineva trebuia să facă ceva, indiferent cât de inutil. Ideea că putea fi capturată şi că îl va înfrunta pe Dexter îi făcea picioarele nesigure şi recalcitrante.

Nanonicele ei neurale cedară când începu să meargă pe St. John Street. Nici nu avea nevoie de fişierul cu hărţi. Dexter nu era departe de centrul norului roşu, astfel că trebuia doar să coboare spre Tamisa câţiva kilometri. Ştia că nu va ajunge prea departe.

Marginea norului, o limită agitată şi zdrenţuită, încă se strecura încet către zgârie-norii din spatele ei. Ajunsese deja la Finsbury, la doar patru sute de metri în faţa ei. Un tunet sonor şi răguşit reverbera de sub burta norului, răsunând cu ecou pe străzile pustii.

Frunzele pomilor veşnic verzi tremurau discordant când rafale imprevizibile de aer cald suflau dinspre centru. Păsările planau pe curenţii calzi de deasupra capului şi Louise văzu punctele mici şi negre care se strânseseră în stoluri uriaşe, toate îndreptându-se în aceeaşi direcţie: afară.

Erau mai inteligente decât oamenii. Era uimită că nu întâlnise pe nimeni care să fugă de norul ce înainta. Locuitorii stăteau baricadaţi în spatele uşilor. Toată lumea era paralizată de spaimă ca şi Andy.

Trecu pe sub nor, iar burniţa roşie o învălui ca o noapte perversă. Nu doar aerul umed care sufla spre ea, ci şi sentimentul de teroare crescândă o făcură să rărească pasul. Bubuiturile de tunet se răriră, fără a amuţi însă cu totul. Cioburi bifurcate de negru foşneau printre smocurile care clocoteau; fulger negru aspirând fotonii de pe cer.

Când îşi luaseră rămas-bun, Genevieve îi dăduse pandantivul de argint înfăţişând Pământul. Louise refuzase. Acum regreta. Ar fi fost bine-venit orice totem împotriva răului. Hotărî să se gândească la Joshua, adevăratul ei talisman împotriva asprului adevăr al vieţii departe de Norfolk. Asta o făcu să-şi amintească de Andy. Încă nu regreta asta sau aproape. Ca şi cum ar fi avut vreo importanţă.

Louise ajunse pe Rosebery Avenue şi coti pe Farringdon Road, când, în faţa ei, apărură posedaţi. Erau şase, şi se deplasau indolenţi, fără grabă, îmbrăcaţi cu costume negre şi austere. Se aliniară pe trotuar şi se opriră cu faţa la ea. Ea se apropie de cel din mijloc, un bărbat înalt cu părul castaniu şi unsuros, care îi stătea pleoştit.

– Fată, ce dracu' cauţi aici? o întrebă el.

Louise îndreptă arma antimemorie drept spre el, ţinând capătul ei la cel mult treizeci de centimetri de faţa lui. El se crispă, ceea ce însemna că ştia ce era. Asta nu o prea consola; mai era cineva care deţinea arma. Ştia cine.

– Du-mă la Quinn Dexter, îi spuse ea.

Toţi începură să râdă.

– *La el?* spuse cel pe care îl ameninţa cu arma. Fată, eşti sucită, sau ce e cu tine?

– Dacă nu mă duci, trag.

Glasul îi era gata să cedeze. Ei îşi dădeau seama de asta, dar ştiau şi motivul, pentru că aveau simţuri diavoleşti. Strânse arma mai bine pentru a o împiedica să tremure.

– Cu plăcere, spuse el.

Ea împunse cu arma în faţă. El îşi retrase capul, perfect sincronizat cu mişcare armei.

– Nu împunge, căţea.

Posedaţii începură să meargă pe stradă. Louise făcu doi paşi şovăitori.

– Urmează-ne, îi spuse cel înalt. Mesia te aşteaptă.

Ea rămase cu arma ridicată, deşi ea nu i-ar fi slujit prea mult, pentru că ei erau acum cu spatele la ea.

– Cât de departe e?

– Aproape de fluviu. Aruncă o privire peste umăr şi buzele lui se lăţiră într-un zâmbet subţire. Ai habar în ce te bagi?

– Îl cunosc pe Dexter.

– Ba nu, nu-l cunoşti. Dacă l-ai cunoaşte, nu ai face asta.

*

Imaginile transmise de Swantic-LI fuseseră totuşi precise. De la distanţa de un milion de kilometri, forma Zeului Adormit era uşor de recunoscut: două turle conice concave capăt peste capăt, având lungimea de trei mii cinci sute de kilometri. O geometrie perfect simetrică trădând originea sa artificială. Rama centrală era ascuţită, părând să se îngusteze spre marginea a cărei grosime putea fi măsurată în molecule; capetele ei aveau un profil asemănător unei florete. La bordul lui *Lady Mac* nu era nimeni care să nu trăiască un sentiment de disconfort gândindu-se că nava s-ar putea înfige într-unul dintre vârfurile acelea ascuţite.

Beaulieu lansă cinci sateliţi de supraveghere astrofizică spre el, drone acţionate de fuziune, cu reţele multidisciplinare de senzori; aceştia se îndepărtară de navă pe traiectorii arcuite care urmau să îi poziţioneze ca un colier în jurul Zeului Adormit.

Joshua conduse întregul echipaj în salonul aflat în capsula C, unde Alkad, Peter, Renato şi Kempster se strânseseră să interpreteze datele de la sateliţi şi de la reţeaua de senzori a navei. Acestora li se alăturaseră şi Samuel, Monica şi unul dintre sergenţi.

Ecranele holografice de calitate de studio apărură din consolele instalate pentru prelucrarea datelor astrofizice. Fiecare dintre ele prezenta altă imagine a Zeului Adormit. Erau colorate în toate nuanţele curcubeului, dar ofereau şi reprezentări grafice. Proiectorul lor AV principal prezenta imaginea brută în spectru vizual, materializând-o în mijlocul compartimentului. Zeul Adormit strălucea singur în spaţiu, iar razele de soare se reflectau din suprafaţa lui argintie cu licăriri lungi. Aceea era prima anomalie, deşi lui Renato îi trebui un minut întreg de examinare nedumerită pentru a observa ceea ce era evident.

– Hei, exclamă el. Nu există nicio parte întunecată.

Joshua se încruntă spre proiecţia AV, apoi accesă direct procesoarele consolei pentru a verifica. Sateliţii confirmau: toate părţile Zeului Adormit erau la fel de strălucitoare, nu existau umbre.

– Generează intern lumina?

– Nu, spuse Renato. Spectrul corespunde cu acela al stelei. Probabil că lumina se îndoaie cumva în jurul lui. Aş spune că trebuie să fie vorba de o lentilă gravitaţională, cu o masă incredibil de densă. Asta se potriveşte cu observaţia făcută de Tyrathca cum că ar fi o disturbanţă spaţială.

– Alkad? întrebă Joshua. Este făcut din neutroniu?

Ar fi fost suprema ironie ca un zeu să fie alcătuit din aceeaşi substanţă ca şi arma lui.

– Un moment, căpitane. Fizicianul părea tulburat. Primim date de la detectorii gravitaţionali on-line.

Câteva ecrane cu holograme se umplură de iconiţe colorate. Ea şi Peter le citiră cu surprindere. Apoi se întoarseră la unison şi priviră proiecţia centrală.

– Ce este? întrebă Joshua.

– Aş sugera că acest aşa-zis zeu este de fapt o singularitate goală.

– Nu se poate, ce dracu'! spuse indignat Kempster. E stabil.

– Uită-te la geometrie, insistă Alkad. Şi detectăm un torent de fluctuaţii de valuri gravitaţionale de vid, toate având lungimi de undă foarte mici.

– Sateliţii recepţionează tipare regulate în fluctuaţii, îi spuse Peter.

– Poftim? Ea studie unul dintre display-uri. Sfinte Sisoe, aşa ceva nu e posibil. Fluctuaţiile de vid trebuie să fie aleatorii, de aceea există.

– Ha-ha, murmură Kempster, satisfăcut.

– Ştiu ce este o singularitate, spuse Joshua. Punctul de compresie infinită a masei. Asta dă naştere unei găuri negre.

– E ceea ce provoacă un orizont evenimenţial, îl corectă Kempster. Cenzorul cosmic al universului. Fizica, matematica – toate cedează în infinit, pentru că nu poţi avea infinit, nu ai cum să-l obţii în realitate.

– Decât în unele cazuri foarte precise, spuse Alkad. Prăbuşirea gravitaţională standard a stelelor este un eveniment sferic. Imediat ce miezul se comprimă până la punctul în care atracţia gravitaţională depăşeşte expansiunea termică, totul cade spre centru din toate direcţiile în acelaşi timp. Prăbuşirea se încheie când materia se comprimă în punctul de infinitate, singularitatea. Moment în care atracţia gravitaţională devine atât de puternică încât nimic nu poate scăpa, nici măcar lumina: orizontul evenimenţial. Cu toate acestea, în teorie, dacă roteşti steaua înainte de eveniment, forţa centrifugă va distorsiona forma, făcând-o să se extindă spre exterior de-a lungul

Ecuatorului. Dacă se roteşte suficient de repede, umflătura ecuatorială va rămâne în timpul prăbuşirii. Arătă spre imaginea proiectată. Va lua această formă, de fapt. Şi exact la sfârşitul timpului prăbuşirii, când materia stelei a căpătat densitatea de singularitate, va continua să rămână în forma asta şi, pentru o clipă, înainte ca prăbuşirea să continue şi s-o atragă într-o sferă, o parte din masa infinită se va proiecta în afara orizontului evenimenţial.

– Preţ de o clipă, insistă Kempster. Nu timp de cincisprezece mii de ani.

– S-ar părea că cineva a învăţat cum să îngheţe clipa aceea la infinit.

– Vrei să spui că e ca un alchimist? datavizā Joshua către ea.

– Nu, datavizā ea drept răspuns. Astfel de densităţi de masă depăşesc cu mult orice am reuşit cu tehnologia alchimistului.

– Dacă masa este infinită, spuse pedant Kempster, va fi învăluit într-un orizont evenimenţial. Lumina nu va putea scăpa.

– Şi totuşi scapă, spuse Alkad. Din fiecare părticică a suprafeţei.

– Fluctuaţiile de vid cară fotoni în afară, spuse Renato. Asta e ceea ce vedem aici. Cel care a creat asta a învăţat să controleze fluctuaţiile de vid. Zâmbi surprins. Mamă, Doamne!

– Nici nu e de mirare că l-au numit zeu, zise Alkad cu veneraţie în glas. Fluctuaţii de vid regulate. Dacă reuşeşti aşa ceva, nu există limite pentru ceea ce poţi realiza.

Peter îi aruncă o privire amuzată.

– Ordine din haos.

– Kempster? întrebă Joshua.

– Nu-mi place ideea, spuse bătrânul astronom cu un zâmbet slab. Dar nu pot respinge ideea. De fapt, asta ar putea explica saltul lui Swantic-LI până spre altă stea. Fluctuaţiile de vid pot avea energie negativă.

– Desigur, zise Renato. Surâse entuziasmat către şeful lui, prinzând din zbor ideea. Ar fi exotice, aceasta este starea care ţine deschisă o gaură de vierme. Asemenea câmpului de distorsiune al unui şoim-de-vid.

Samuel clătinase din cap în timpul discuţiei.

– Dar de ce? întrebă el. De ce să construieşti aşa ceva, la ce slujeşte?

– Este o sursă perpetuă de găuri de vierme, spuse Alkad. Şi Tyrathca au zis că el sprijină evoluţia entităţilor biologice. Acesta este generatorul suprem al propulsiei stelare. Ar putea folosi pentru a călători între galaxii.

– Iisuse Hristoase, călătoria intergalactică, spuse visător Liol. Ce părere aveţi de asta?

– Foarte frumos, îi răspunse Monica. Dar nu ne ajută să rezolvăm problema posedării.

Liol o privi îndurerat.

– Bine, spuse Joshua, dacă aveţi dreptate, şi această fiinţă este o singularitate goală întreţinută artificial, trebuie să existe un centru de control pentru fluctuaţiile de vid. Aţi descoperit asta?

– Acolo nu există nimic în afara singularităţii în sine, răspunse Renato. Sateliţii noştri acoperă toată suprafaţa. Nimic nu este ascuns pe partea cealaltă, nimic pe orbită.

– Trebuie să existe altceva. Tyrathca l-au determinat să deschidă o gaură de vierme pentru ei. Cum facem asta?

Nanonicele lui neurale îi raportară un nou canal de comunicaţie care se deschidea.

– Întreabă, datavizǎ singularitatea.

*

Luminozitatea norului rămase constantă, însă nuanţa lui coborâse mult pe scala spectrului când Louise se apropie de epicentrul lui. Când traversă piaţa pavată din faţa Catedralei St. Paul, fiecare suprafaţă era colorată într-un roşu-sângeriu adânc. Sculpturile în piatră care împodobeau frumoasa clădire aruncau umbre lungi şi întunecate pe zid, amintind de nişte gratii negre ca abanosul care o strângeau puternic, strivind şi eliminând şi ultimele rămăşiţe de sanctitate.

Escortele ţopăiră în jurul ei ca nişte dansatori Morris[19] dementi, invitând-o cu gesturi dispreţuitoare să înainteze. Răgetele tunetelor se încheiară când ajunse la uşile masive din lemn de stejar, lăsând în loc o tăcere apăsătoare. Louise păşi în catedrală.

Făcu doi paşi înainte, apoi se opri. Uşile se închiseră înapoia ei cu o jelanie de aer rece. Mii de posedaţi stăteau în aşteptare de-a lungul navei, purtând costume complicate din fiecare eră a istoriei şi culturii umane, fiecare însă complet în negru. Toţi stăteau cu faţa la ea. Orga începu să cânte, urlând o versiune hard-rock dură a „Marşului nupţial” de Mendelssohn. Zgomotul era atât de puternic, încât Louise îşi astupă urechile. Toţi posedaţii se întoarseră cu faţa spre altar, lăsând un spaţiu îngust în centrul navei. Ea începu să meargă pe acel culoar. Nu o făcea în mod conştient, picioarele i se mişcau comandate de voinţa acumulată a posedaţilor. Arma antimemorie îi căzu dintre

[19] Dans folcloric englezesc cu paşi ritmici, în care dansatorii au clopoţei prinşi de picioare, asemănător cu dansul căluşarilor (n. tr.).

degetele amorţite după ce făcuse câţiva paşi şi zăngăni pe dalele crăpate.

Fantome alunecară spre ea, întinzând mâinile şi implorând-o. Trecură pe lângă ea, clătinând întristate din cap, dar Louise continuă să meargă.

Muzica se sfârşi când ea ajunse la primul rând de posedaţi. Ei stăteau la acelaşi nivel cu transepturile; în faţa lor, podeaua de sub domul central boltit era goală. Vase pentru jar în care ardeau substanţe urât mirositoare fuseseră aliniate pe lângă ziduri, fumul lor negru mânjind lucrătura în piatră. Nu reuşi să vadă apexul domului, pentru că era întunecat de giulgiul de aer cenuşiu. Deasupra ei se afla o galerie înaltă. De balustrada acesteia stăteau rezemaţi câţiva oameni care priveau spre ea cu un interes moderat.

Starea de siluire încetă şi ea se împletici.

– Bună, Louise, spuse Quinn Dexter.

Acesta stătea în faţa altarului pângărit şi nicio părticică din el nu se vedea de sub roba neagră.

Ea făcu doi paşi nesiguri. Teama îi cuprindea fiecare muşchi, rigidizându-i corpul. Nici măcar nu era sigură că mai putea sta în picioare.

– Dexter?

– Nimeni altul. Se trase într-o parte, permiţându-i să vadă trupul unui om răstignit de-a curmezişul altarului. Iar acum, Fratele Domnului ne-a adus pe toţi trei împreună.

– Fletcher, spuse ea cu glas ascuţit.

Quinn întinse un braţ către ea şi lăsă la vedere o mână albă ca pana lebedei. Un deget cu gheară se îndoi, dându-i voie să se apropie.

Rănile şi sângele uscat care îi acopereau pielea o făcu să se teamă. Însă pe măsură ce se apropia, văzu muşchii lui încordaţi şi tremurând. Faţă nefamiliară era schimonosită de suferinţă. Fletcher trăgea aerul în înghiţituri precipitate, dureroase.

– Fletcher?

Quinn flutură o mână şi curentul electric fu întrerupt. Corpul se prăbuşi pe piatră, gâfâind din cauza şocului. Încet, faţa lui Fletcher apăru şi înlocui trăsăturile însângerate. Lanţurile şi benzile metalice care îl ţineau căzură. Toate rănile dispărură, iar obişnuita lui uniformă de ofiţer naval se materializă. Coborî cu grijă de pe altar.

– Scumpa mea doamnă. Nu trebuia să vii.

– Trebuia.

Quinn râse.

– Poţi pleca împreună cu ea dacă iei hotărârea potrivită. Dacă nu, e a mea.

– Doamna mea.

Faţa lui Fletcher era sfâşiată de durere.

– De ce poţi pleca? întrebă ea.

– Tocmai a fost făcut să se înscrie în armata damnaţilor, spuse Quinn. Nici măcar nu-l voi sili să semneze legământul cu sânge.

– Nu, spuse ea. Fletcher, nu trebuie să faci asta. Am venit aici ca să vă avertizez pe toţi. Situaţia trebuie să înceteze. Dispersaţi norul roşu.

– Asta e o ameninţare, Louise? întrebă Quinn.

– Ai speriat Guvcentralul cu norul roşu. Se crede că vei scoate Pământul din univers. Preşedintele nu va permite asta. Va folosi arme strategice de apărare împotriva Londrei. Toată lumea va muri. Milioane şi milioane de oameni.

– Ba nu va face asta, replică Quinn.

– Ba da. Louise făcu semn cu braţul spre şirurile tăcute de discipoli. Fără ei nu reprezinţi nimic.

Quinn alunecă spre Louise. Faţa i se strecură afară din umbrele robei pentru ca ea să poată vedea expresia lui de furie.

– Pe Fratele Domnului, te urăsc! O plesni cu palma peste faţă, folosindu-şi puterea energistică pentru a amplifica tăria loviturii.

Louise ţipă de durere şi alunecă în spate, lovindu-se de altar. Scâncind în timp ce sângele îi umplu gura, se prăbuşi la podea.

Fletcher făcu o mişcare înainte, dar se trezi cu arma antimemorie lipită de nas.

– Dă-te înapoi, dobitocule, răcni Quinn. Înapoi!

Respirând greoi, Fletcher se retrase.

Quinn se uită fix la Louise.

– Ai venit aici ca să salvezi oameni. Oameni pe care nu i-ai văzut niciodată. Oameni pe care nu-i cunoşti. Aşa e?

Louise suspina de durere şi îşi ţinea o mână la faţă. Sângele îi curgea din gură, picurând pe podea. Incapabilă să înţeleagă, ridică ochii spre el.

– Aşa e?

– Da, spuse ea plângând.

– Detest o asemenea *decenţă.* Ideea asta, că ai vreo legătură cu mine la vreun nivel, pentru că dincolo de toate sunt şi uman, fiindcă am inimă. Iar în cele din urmă, o să fiu înţelegător. Voi da înapoi şi voi discuta toate lucrurile cu ticăloşii de supercopoi care trag în mine de când m-am întors pe planeta asta împuţită, care e un morman de gunoi. De aceea te urăsc, Louise. Eşti produsul finit al unei religii care şi-a propus sistematic să încătuşeze bestia-şarpe timp de peste două mii cinci sute de ani. Religiile, toate religiile, interzic adevăratei noastre naturi să strălucească, ele ne trezesc în aşa fel încât să ne

trăim toată viaţa prosternându-ne în faţa falsului Domn. Acesta e drumul pe care îl îmbrăţişezi tu, Louise, asta eşti: bună la inimă. Doar existând eşti duşmanul Aducătorului Luminii. Eşti duşmanul meu. Te urăsc atât de mult, încât mă şi doare. Şi vei plăti pentru asta. Nimeni nu mă jigneşte pentru ca apoi să plece şi să se amuze cu prietenii în legătură cu asta. Te voi face târfa armatei. Îi voi pune pe toţi discipolii mei să se culce cu tine. Şi o vor face până când mintea ţi se va fărâma şi inima îţi va plesni. Apoi, când nu va mai rămâne decât o bucată de carne dementă, sângerând de moarte la marginea unui trotuar, voi folosi ucigătorul de suflete ca să curăţ din univers ce a mai rămas din tine, pentru că în niciun caz nu voi împărţi o singură noapte în iad cu tine. Nu eşti demnă de asta.

Louise se retrase din faţa lui, târându-se în patru labe pe podea până ajunse cu spatele la altar.

– Poţi face toate astea, îmi poţi face rău până denunţ toate lucrurile în care cred. Dar nu vei reuşi să schimbi ceea ce sunt acum. Şi asta e tot ce contează. Sunt consecventă cu mine. Şi am învins deja.

– Căţea proastă. Aşa pierzi tu şi Domnul tău calp. Victoria e doar în capul tău. A mea este fizică. Este cât se poate de reală.

Louise se uită sfidător la Quinn.

– Când răul domneşte, bunătatea va fi aceea care te va corupe.

– O neghiobie totală. Cei ca tine nu vor reuşi să corupă armata pe care o aduc pe câmpul de luptă. Spune-i, Fletcher, fii *cinstit* cu ea. Armata mea va învinge? Vine Noaptea?

– Fletcher? zise ea rugător.

– Doamna mea…

Cuprins de o disperare fără seamăn, lăsă capul să îi cadă în piept.

– Nu, spuse Louise pe nerăsuflate. Fletcher.

Quinn o urmărea zâmbind cu o satisfacţie feroce.

– Eşti pregătită să vezi partea cea urâtă?

Se aplecă şi o prinse de umăr, ridicând-o în picioare.

– Dă-i drumul, ceru Fletcher.

O minge de foc îl izbi în burtă, iar forţa ei transmise dureri în fiecare nerv al corpului-gazdă. Ridicat de pe podea, Fletcher se rostogoli înapoi. Chiar şi când ateriză cu un bufnet pe dale, continuă să alunece de parcă suprafaţa acestora ar fi fost de gheaţă. Când se opri din mişcare şi îşi recăpătă cunoştinţa, descoperi că se afla exact sub apexul domului.

– Nu mişca, îi ordonă Quinn.

Flăcări albe şi înalte, alcătuind un pentagon, căpătară viaţă în jurul lui Fletcher pentru a întări ameninţarea. Acesta urmări neputincios

cum Quinn o târăşte pe Louise către transeptul sudic. Apoi intrară pe o uşă.

Înăuntru erau trepte care mergeau în spirală. Louise trebui să alerge ca să ţină pasul cu Quinn. Scara curbată urca, urca, făcând-o să se simtă primejdios de ameţită, iar durerea din obraz era atât de intensă, încât îi venea să verse.

Ieşiră printr-o arcadă îngustă pe balconul care dădea roată domului. Quinn merse până ajunse cu faţa la navă. O azvârli pe Louise către o fată care purta o vestă de piele şi blugi roz.

– Ai grijă de ea, spuse el.

La început, Louise o socoti posedată pe Courtney; părul ei strălucitor avea culoarea smaraldului, toate firele stând ridicate şi răsucite în ţepi amintind de flăcări. Însă pe faţă şi pe braţe avea cruste de la răni vechi nevindecate care începuseră să se infecteze, iar un ochi era umflat şi închis aproape complet.

Courtney chicoti şi o ţinu strâns pe Louise.

– Eu te-am căpătat prima.

O linse pe Louise în jurul urechii, iar cu mâinile îi strânse fesele.

Louise gemu şi picioarele îi cedară.

– La dracu'.

Courtney o împinse pe o bancă scundă care ţinea cât balconul.

– Nu vom trăi îndeajuns pentru aşa ceva, spuse Louise cu glas aspru.

Courtney se uită nedumerită la ea.

Quinn îşi lăsă mâinile pe balustradă şi privi spre prozeliţii tăcuţi şi supuşi care umpleau nava. Fletcher Christian stătea în picioare în mijlocul pentagramei înflăcărate, cu capul dat pe spate ca să poată vedea balconul. Quinn făcu un gest şi temniţa de flăcări dispăru, lăsându-l pe Fletcher singur pe podea.

– Înainte ca Noaptea să dea în zori, din această adunare lipseşte o persoană, anunţă Quinn. Deşi ştiu că este aici. Eşti întotdeauna aici, nu?

Tonul mătăsos de nemulţumire îi făcu pe adepţi să se foiască neliniştiţi.

Quinn făcu semn unui acolit din balcon, care o aduse pe Greta la el. Femeia fu împinsă cu brutalitate în balustradă, cât pe ce să cadă peste ea. Quinn o prinse de ceafă şi îi înălţă capul. Părul lins i se legănă peste faţă şi respiră tremurător.

– Spune cum te cheamă, îi porunci Quinn.

– Greta, mormăi ea.

El scoase arma antimemorie din robă şi o împinse spre ochii ei.

– Mai tare.

– Greta. Sunt Greta Manani.
– A, tăticule, strigă Quinn. Daddy Manani, ieşi, apari de unde te afli.
Posedaţii îngrămădiţi în navă începură să privească în jur. Din rândurile lor se auziră murmure derutate. Quinn îşi trecu privirea peste capetele lor, căutând ceva care să se mişte.
– Ieşi de acolo, idiotule! IMEDIAT. Ori îi ucid sufletul. Mă auzi?
Prin catedrală răsună ecoul unor paşi solitari. Posedaţii muţi se dădură la o parte ca o maree lină ca să îi permită lui Powel Manani să treacă. Supervizorul trivilor arăta la fel ca ultima oară când Quinn îl văzuse pe Lalonde: un bărbat musculos, îmbrăcat cu o cămaşă în carouri roşii şi verzi. Ieşi de sub dom, îşi puse mâinile în şolduri şi îi surâse lui Quinn.
– Văd că tot fraier ai rămas, trivule.
– Nu sunt triv, răcni Quinn. Sunt Mesia Nopţii.
– Cum zici tu. Dacă îi faci vreun rău fiicei mele, Mesia al proştilor de pretutindeni, voi încheia personal treaba pe care Doişpe-T a început-o pe Jesup.
– I-am făcut rău. De multă vreme.
– Dar nu la fel de rău precum le-am făcut noi prietenilor tăi Leslie şi Kay, şi celorlalţi trivi pe care i-am prins.
Vreme de o clipă, Quinn se gândi să sară peste balustradă şi să se repeadă la supervizor, ca să îşi hrănească bestia-şarpe. Izbucnirea de furie se domoli. Probabil că asta voia Manani. Quinn simţi cât de impresionantă era puterea energistică a acestuia. Folosirea lui drept sacrificiu pentru îngerii negri convocaţi avea să fie cu atât mai satisfăcătoare.
– Dacă o ucizi, spuse Powel, nu vei avea cum să te aperi de mine. Şi dacă vei face bucăţi acest trup, mă voi întoarce din nou. Voi reveni până când totul se lămureşte între noi.
– Nu te voi scoate din acel trup, mai ales după suferinţa pe care mi-ai provocat-o. Nu sunt chiar atât de amabil, nu uita. Acum rămâi acolo unde eşti, altfel voi ucide sufletul fiicei tale.
Powel privi în jur la spaţiul liber al podelei de sub dom de parcă ar fi vizitat un apartament.
– Cred că şi tu eşti pe lista lui de rahat, nu? îi spuse el lui Fletcher.
– Da, domnule.
– Nu te îngrijora, va face o greşeală. Nu e îndeajuns de inteligent ca să-i reuşească aşa ceva. Iar când totul se va coace, boaşele lui vor fi în mâna mea.
Quinn îşi desfăcu braţele ca într-o îmbrăţişare a posedaţilor adunaţi în navă.
– Acum, când toată lumea e aici, vom începe, spuse el.

*

Joshua reuşi să-şi reprime starea de şoc fără niciun ajutor din partea programelor. Ştia că importanţa acelui moment era prea mare, de aceea trebuia să fie perfect limpede la minte.

– Eşti Zeul Adormit despre care au vorbit Tyrathca? datavizǎ el.

– Ştii că sunt, căpitane Calvert, îi răspunse singularitatea.

– Dacă ştii cine sunt, atunci Tyrathca au avut dreptate spunând că vezi universul.

– Universul este prea mare pentru asta, desigur, dar ca să-ţi răspund în acest context, da, observ o mare parte din universul cunoscut ţie, şi multe alte lucruri. Structura mea cuantică permite o interconectare extinsă cu un mare volum de spaţiu-timp şi alte tărâmuri.

– Nu e înclinat spre flecăreală, murmură Liol.

– Atunci ştii că specia mea este posedată de sufletele propriilor morţi? întrebă Joshua.

– Da.

– Există o soluţie la această problemă?

– Există foarte multe soluţii. Aşa cum v-au sugerat kiintii, fiecare rasă se adaptează în propriul său fel la aspectele vieţii.

– Te rog, ştii vreo soluţie care e aplicabilă?

– Sunt multe. Nu sunt obtuz în mod deliberat. Le pot enumera pe toate şi pot şi sunt dispus să vă sprijin în aplicarea lor în cazurile relevante. Nu voi lua hotărârea în numele vostru.

– De ce? întrebă Monica. De ce ne ajuţi? Nu sunt chiar atât de nerecunoscătoare. Dar sunt curioasă.

– Tyrathca au avut dreptate spunând că eu am afirmat că exist pentru a susţine evoluţia entităţilor biologice. Deşi circumstanţele aparte cu care se confruntă în prezent umanitatea nu reprezintă motivul pentru care am fost creat.

– Atunci ce te-a făcut? întrebă Alkad.

– Rasa care m-a creat a atins culmea evoluţiei: intelectual, fizic şi tehnologic. Un fapt care ar trebui să vă fie limpede, doctore Mzu. Sentinţa mea există într-o reţea autonomă de fluctuaţii de vid. Asta îmi oferă posibilitatea extinsă de a manipula masa şi energia; pentru mine, gândul este faptă, cele două sunt unul şi acelaşi lucru. Mi-am folosit abilitatea ca să deschid o poartă pentru creatorii mei către un nou tărâm. În afară de faptul că exista, ei ştiau puţine despre el; parametrii săi se deosebesc foarte mult de cei ai acestui univers. Aşa că, au ales să înceapă o nouă fază a existenţei. Au părăsit acest univers cu mult timp în urmă.

– Iar tu ajuţi evoluţia diferitelor specii de atunci încoace? spuse Joshua. Aceasta este raţiunea existenţei tale?

– Nu am nevoie de un motiv permanent pentru a exista, şi nici de o motivaţie. O asemenea psihologie este rezultatul conştiinţei biologice. Originile mele nu sunt biologice, exist pentru că ei m-au creat. E foarte simplu.

– Atunci, de ce ajuţi?

– Încă o dată, răspunsul simplu este: pentru că exist. Însă sunt şi alte consideraţii. Este o amplificare a problemei cu care specia voastră s-a confruntat de milioane de ori în decursul istoriei ei, aproape zilnic, de fapt. Aţi fost confruntaţi cu ea la Mastrit-PJ. Când să intervii şi când nu? Credeţi că aţi procedat bine dându-le mosdva tehnologia TTZ? Intenţiile voastre au fost bune, dar în cele din urmă au fost guvernate de interes.

– Am procedat greşit?

– Mosdva sigur consideră că nu. Asemenea judecăţi sunt relative.

– Aşadar, nu ajuţi pe toată lumea, tot timpul?

– Nu. Un asemenea nivel de intervenţie, modelarea caracterului vieţii biologice pentru a se conforma dorinţelor mele, oricât de binevoitor aş fi, m-ar transforma în conducătorul vostru. Viaţa conştientă beneficiază de liber-arbitru. Creatorii mei cred că de aceea există universul. Respect acest lucru şi nu voi interveni din proprie iniţiativă.

– Chiar când facem greşeli mari?

– Aceasta ar fi tot o judecată.

– Dar eşti dispus să ne ajuţi dacă te rugăm?

– Da.

Uşor tulburat, Joshua se uită la imaginea proiectată a singularităţii.

– Bine, atunci te rugăm în mod clar. Putem primi lista cu soluţii?

– Da. Aş sugera ca ele să fie mai utile dacă aţi înţelege ce s-a întâmplat. În acest fel, veţi putea să luaţi o hotărâre în cunoştinţă de cauză privind soluţia pe care o veţi aplica.

– Mi se pare logic.

– Aşteaptă, spuse Monica. Ne sugerezi mereu că trebuie să luăm o hotărâre. Cum facem asta?

– La ce te referi? întrebă Liol. După ce ascultăm ce ni se oferă, alegem.

– Da? Vom supune la vot pe navă, ne întoarcem apoi la Confederaţie şi le cerem să decidă? Chiar aşa? Întâi va trebui să fim siguri.

Liol îşi plimbă privirea prin cabină, încercând să identifice starea de spirit.

– Nu, nu ne întoarcem, zise el. De aceea am venit aici. Consensul Jovian a considerat că ne ridicăm la înălţimea misiunii. De aceea spun să o facem.

– Hotărâm viitorul întregii rase, protestă ea. Nu putem acţiona orbeşte. Şi… Făcu un semn către Mzu. La naiba, ea nu are dreptul să ia hotărâri care ne privesc pe noi, ceilalţi. Aşa văd eu lucrurile. Tu ai vrut să foloseşti Alchimistul împotriva unei întregi planete.

– În vreme ce agenţia ASE are o moralitate de invidiat, ripostă Alkad. Câţi oameni ai ucis doar urmărindu-mă?

– Domnilor, cred că glumiţi, spuse Liol. Nu sunteţi în stare să decideţi dacă vă hotărâţi? Dacă v-aţi auzi vorbind! Genul ăsta de prostie personală îi face pe umani să cadă în rahat de fiecare dată. Discutăm şi luăm o hotărâre. Asta e. Şi gata.

– Nu, spuse Samuel. Căpitanul hotărăşte.

– Eu?

Monica se uită uimită la edenist.

– El!

– Da, sunt de acord, spuse sergentul. Joshua decide.

– El nu s-a îndoit niciodată, zise Samuel. Adevărat, Joshua? Ai ştiut de la început că vom reuşi.

– Sigur, am sperat că va fi aşa.

– Te-ai îndoit de acest zbor, îi spuse Samuel Monicăi. Nu ai crezut pe deplin că misiunea va fi încununată de succes. Dacă ar fi fost aşa, ai fi fost pregătită să iei o hotărâre. În schimb, tu ai dubii, iar asta te descalifică. Cel care ia hotărârea trebuie să fie convins.

– Ca tine, de exemplu, spuse Monica. Un subset al faimoasei tale raţionalităţi.

– Nici eu nu mă consider calificat pentru asta. Deşi edeniştii gândesc ca unul, pentru a lua o decizie de o asemenea însemnătate cred că aş dori să am asigurarea Consensului. Se pare că edenismul are totuşi lipsuri.

Joshua se uită la membrii echipajului.

– Sunteţi toţi foarte tăcuţi.

– Asta pentru că avem încredere în tine, Joshua, spuse Sarha cu simplitate şi zâmbi. Eşti căpitanul nostru.

Ciudat, gândi Joshua, când se ajungea la adevărul pur, oamenii aveau încredere în el. Cine era el, ceea ce realizase avea o semnificaţie pentru ei. Era de-a dreptul umilitor.

– Bine, spuse el rar. Datavizã singularitatea: Acest lucru este acceptabil?

– Nu-mi pot asuma răspunderea pentru deciziile voastre, fie ele colective sau altfel. Singurele mele limite se referă la faptul că nu vă

voi permite să folosiţi capacităţile mele drept armă. În afară de asta, aveţi acces liber.

– Bine. Arată-mi ce s-a întâmplat.

*

Posedaţii din nava catedralei căzuseră în genunchi, concentrându-se puternic pentru a produce fluxul de putere energistică pe care întunecatul Mesia le-o ceruse pentru a lansa chemarea. În balconul din faţa lor, roba lui Quinn se evaporă, devenind o umbră pură şi începând să iasă plutind de pe corpul lui, umplând aerul din jurul lui ca un spectru negru. În centrul lui, corpul lui dezgolit strălucea argintiu. Acceptă oferta din partea prozeliţilor săi şi o dirijă după voie. Aceasta se răspândi pe podeaua catedralei, sub dom, desfăcând structura realităţii şi slăbind-o.

Powel Manani şi Fletcher Christian se uitară consternaţi spre picioarele lor, văzând cum dalele din jurul lor emiseră o ceaţă violetă şi luminoasă. Tălpile pantofilor se întrepătrunseră cu suprafaţa, astfel că nu-şi puteau ridica picioarele decât cu mare greutate.

– Trebuie să ajung lângă el, spuse Powel.

Fletcher ridică privirea spre ocultaţia negricioasă care pândea de deasupra.

– Aş vrea să fiu cât mai departe posibil de locul ăsta îngrozitor. Dar nu voi pleca fără ea.

Powel îşi exercită puterea energistică pentru a-şi desprinde picioarele de pe dale, dar chiar şi aşa trebui să facă un efort considerabil pentru a şi le mişca. Ajunse în faţa lui Fletcher, iar cei doi aproape că se atinseră.

– Foarte bine, spuse Fletcher. Dar nu va fi o încercare uşoară. Aud îngerii căzuţi apropiindu-se.

Ceaţa se mişca ritmic, scoţând un urlet de lamentaţie şi lăcomie. Dedesubtul ei, ţesătura universului se subţia în conformitate cu dorinţa lui Quinn. Simţiră amândoi presiunea ce se exercita din partea cealaltă, zgâriind cu disperare.

– Nu e bine, spuse Powel.

Dalele deveneau imateriale. Îşi scoase din nou picioarele, pentru că se scufundaseră sub suprafaţă.

– Voi face o manevră ca să îi distrag atenţia, spuse Fletcher. Poate ai timp să ajungi la trepte.

– Nu cred. Materia asta devine mai periculoasă decât nisipul mişcător.

Ceaţa violetă dispăru. Fletcher şi Powel priviră înnebuniţi în jur. O picătură de ectoplasmă se furişă în sus, printr-o crăpătură dintre două

dale, scoţând un plescăit slab. Un petic de promoroacă albă şi densă se solidifică în jurul ei.

– Şi acum ce facem? gemu Powel înspăimântat.

Din ce în ce mai multă ectoplasmă bolborosea la picioarele lor. Începură să se formeze firicele lenevoase care se uneau. Dalele rămase descoperite deveniseră de un alb sclipitor din cauza gheţii. Fletcher simţi aer rece pornind din fluidul îngheţat. Şi respiraţia lui era rece.

– Bun venit, fraţii mei, se auzi bubuitoare vocea lui Quinn, traversând catedrala. Bine aţi venit pe câmpul de luptă. Împreună vom aduce Noaptea Domnului nostru.

Aproape toată podeaua de sub dom devenise o baltă de ectoplasmă care bolborosea şi scotea spumă. Fletcher ţopăia de pe un picior pe celălalt, încercând cu disperare să alunge frigul chinuitor din tălpi. Brusc, rămaseră nemişcaţi, încordându-se la vederea unei unde în formă de V, apărută pe balta de ectoplasmă. Valuri de emoţii fierbinţi, lubrice, ţâşneau din falia dimensională contracarând frigul fizic. O ţepuşă curbată se ridică din podea, iar ectoplasma curse pe lungimea ei. Avea peste trei metri lungime.

Fletcher îi urmări înspăimântat înălţarea. Alta ieşi dintr-o latură a primeia, şi ectoplasma gâlgâi puternic, lingându-i baza.

– Doamne Iisuse, apără-i pe slujitorii Tăi, şopti el.

El şi Powel se traseră înapoi în faţa ţepuşelor gemene în clipa în care dădu colţul şi cea de-a treia.

Ectoplasma fierbea bolborosind energic. Cârcei mai mici se zvârcoleau în sus, erupând din baltă ca o blană de cili rapace. Unul începu să se încolăcească în jurul piciorului lui Powel. Cu un ţipăt, el reuşi să se îndepărteze de el împleticindu-se. Vârful lui se deschise, devenind o labă cu cinci gheare care încercau să apuce. Powel îndreptă un deget spre cârcel şi lansă un jet subţire de foc alb. Ghearele se cutremurară, valuri mari de ectoplasmă ţâşnind înspre ele.

– Încetează! strigă Powel cu glas răguşit.

Ectoplasma care îi urca de-a lungul piciorului făcea mai mult decât să-i îngheţe carnea, îşi dădu el seama. Puterea lui mentală scădea, iar odată cu ea, şi puterea lui energistică.

Ghearele labei aproape că îşi dublaseră lungimea sub impactul focului alb. Power îşi trase brusc mâna înapoi, pentru că ghearele căutau orbeşte să se prindă de ceva.

Urmărind mişcările disperate ale victimelor ce urmau să fie sacrificate, Quinn râse încântat. Acum se formaseră cinci ţepuşe

uriaşe; acestea începură să se aplece. Se întrebă dacă erau vârfurile degetelor unei creaturi.

Dându-şi seama la ce asistau, posedaţii aflaţi în navă scoaseră gemete de alarmă. Primele semne de panică se vădiră când primul rând de posedaţi împinse înapoi, ferindu-se de balta de ectoplasmă.

– Rezistaţi! răcni Quinn tunător.

Deschiderea spre întuneric încă nu era deplină: ea fluctua deoarece posedaţii de jos se aruncau înspre ea. Quinn îşi concentră mintea asupra zonei în care realitatea era distorsionată până la punctul de sfâşiere.

O bulă uriaşă de vapori nocivi izbucni din centrul ectoplasmei, eliberând o spumă ondulatorie de alte bule mai mici. Powel şi Fletcher se feriră în clipa în care stropi de ectoplasmă se răspândiră spre exterior. Acum, cârceii se înfăşurau pe picioarele lor. Le era aproape imposibil să se mişte, iar frigul agonizant se strângea în jurul membrelor şi pieptului lor.

O masă întunecată se strânse, croindu-şi drum din spuma bulelor care scădeau. Era o sferă metalică, din care ieşeau cutii şi cilindri la unghiuri ciudate. Dâre de izolaţie nul-termică topită curgeau pe marginile ei, amestecându-se cu ghirlanda de ectoplasmă care se scurgea lipicios în panglici alunecoase.

– Ce mama dracului înseamnă asta? întrebă poruncitor Quinn.

Bolţuri explozive scoaseră pocnete puternice, iar o trapă circulară zbură de pe sferă. Dinăuntrul ei, un bărbat gras, purtând o togă murdară, sări jos, făcând să ţâşnească stropi de ectoplasmă fără să dea semne că ar fi deranjat.

Vrând să vadă unde ajunsese, Dariat privi în jur cu un interes considerabil.

– Proastă sincronizare? întrebă el.

Tolton trecu direct prin pereţii capsulei de salvare. Se opri în balta de ectoplasmă şi scoase un oftat recunoscător. Fletcher urmări fascinat cum ectoplasma urca pe el, transformând fantoma în ceva solid. Părea cu mult mai *vital* decât oricare dintre entităţile care se zbăteau să se nască din ectoplasmă.

Hohotul profund de râs al lui Powel Manani răsună sonor.

– Ăştia ţi-s groaznicii războinici? spuse el dispreţuitor.

Quinn răcni de furie şi trimise o minge de foc spre supervizorul trivilor care îşi bătea joc de el. La câţiva centimetri de Powel, mingea de foc se dispersă în reţele scârţâitoare de energie care nu mai reuşiră să îl atingă. Ectoplasma crescu entuziasmată când vârfurile care trosneau se prăbuşiră în ea.

O pală lungă de ectoplasmă sări şi îl biciui pe Powel în jurul pieptului. Cârcei mai groşi, scurţi, îi îmbrăţişau picioarele, înnodându-se şi începând să îl tragă în jos.

– Cum ucidem chestia asta? strigă el spre Dariat.

Îi trebuise un efort îngrijorător de mare ca să devieze fulgerul lansat de Quinn, iar puterea lui se topea cu repeziciune.

– Foc, strigă Dariat. Focul adevărat le vine de hac.

Ceva se ridica dominator din baltă, alături de Tolton, o creatură de cinci ori mai mare decât el, având şapte membre care îi porneau din laterale. Se uită la Dariat, iar cei doi îşi dădură mâinile. Trimiseră un singur fulger de foc alb spre baza capsulei de salvare. Ultimele două motoare rachetă solide se aprinseră.

*

Evenimentele în care plonjă Joshua aveau o formă similară unei senzovizări. Erau destul de reale când se descâlceau în jurul lui, însă le percepu pe toate simultan. În acelaşi timp, putu să se retragă şi să evalueze ce se petrecea. Aceea nu era o abilitate pe care o putea realiza o minte umană.

– Îmi foloseşti abilitatea de prelucrare a gândurilor, îl informă singularitatea.

– Înseamnă că nu mai sunt uman. Tu vei fi acela care ia hotărârea.

– Esenţa a ceea ce eşti rămâne neschimbată. Eu doar ţi-am extins capacitatea mentală. Consideră asta drept un didactic de istorie supercomprimat.

Aşa că Joshua se trezi – alături de Powel Manani – pe Lalonde în momentul în care Dexter realiză sacrificiul, iar Ly-cilful deschidea o poartă spre lumea de dincolo, permiţându-le primelor suflete să sosească puhoi. Posedaţii îşi înmulţiră numărul şi se răspândiră spre Juliffe. Îl urmări pe Warlow vorbind cu Quinn Dexter la spaţioportul Durringham şi acceptă plata pentru ca *Lady Mac* să îl ducă pe Norfolk.

Ralph Hiltch plecă în zbor spre Ombey şi declanşă deposedarea Mortonridge-ului. Urmă Eliberarea, şi dispariţia insulei Ketton în alt tărâm.

– Eşti instrumentul care a transferat aici entităţile cristaline? întrebă Joshua.

– Nu. A fost vorba de altceva similar cu mine. Ştiu că există câteva în acest univers, deşi toate sunt în superciorchini aflaţi foarte departe de aici.

Valiskul şi coborârea lui în melanj. Pernik. Nyvan. Koblat. Jesup. Kulu. Oshanko. Norfolk. Trafalgar. Noua Californie. André Duchamp. Meyer. Erick Thakrar. Jed Hinton. Alte locuri, lumi, asteroizi şi nave şi oameni; viaţa lor împletindu-se într-un tot coerent. Fuga neautorizată

a lui Jay Hilton către sistemul-cămin al kiintilor. Arcul lor remarcabil de planete, găzduind observatorii pensionaţi care se strânseseră în faţa televizorului lui Tracy, înmuind biscuiţi cu ciocolată în ceai în timp ce urmăreau cum rasa umană îşi găsea sfârşitul.

– Dick Keaton, spuse Joshua cu o uşoară jubilaţie. Ştiam eu că e ceva ciudat cu el.

– Kiintii folosesc mulţi observatori crescuţi special pentru a strânge date despre diferite specii, spuse singularitatea. În ciuda capacităţii lor ştiinţifice, ei nu au facultatea mea de percepţie. Corpus continuă să folosească tehnologie pentru a stoca informaţiile. Astfel de metode nu sunt întotdeauna infailibile.

– Ei te-au găsit?

– Da. Dar nu am putut face nimic pentru ei, şi le-am spus asta. Într-o bună zi, vor fi capabili să construiască singuri ceva asemănător mie. Însă nu imediat. Nu este nevoie. Ei au reuşit să realizeze o armonie admirabilă cu universul.

– Da, aşa ne spun mereu.

– Nu o fac ca să vă irite. Nu sunt o specie înclinată spre maliţiozitate.

– Îmi poţi arăta şi lumea de dincolo? întrebă Joshua. Poţi să-mi spui cum să călătoresc prin ea la fel de bine ca ei?

– Lumea de dincolo nu are distanţă, îi lămuri singularitatea. Are doar timp. Aceea este direcţia în care trebuie să călătoreşti.

– Nu înţeleg.

– Acest univers şi tot ce este legat de el va ajunge la capăt. Entropia ne duce spre un inevitabil punct omega, de aceea există entropia. Ceea ce urmează a se naşte apoi nu poate fi cunoscut decât atunci. Este momentul în care va fi creată matricea a ceea ce va înlocui, o matrice care va ieşi din minte, din experienţa colectivă a tuturor celor care au trăit. Acolo se duc sufletele, transcendenţa lor aduce tot ce sunt ele împreună într-un singur act al creaţiei.

– Atunci de ce sunt blocate în lumea de dincolo?

– Pentru că acolo vor să stea; ca fantomele, legate de locul suferinţelor proprii, ele refuză să renunţe la acea parte a vieţii lor care s-a terminat. Se tem, Joshua. Tot ce ştiu, starea în care erau, toate persoanele pe care le-au iubit, încă poate fi obţinut, atât de aproape de ele. Se tem să renunţe la toate pentru un viitor necunoscut.

– Toţi ne temem de viitor. Asta este natura umană.

– Însă unii dintre voi se aventurează în el cu încredere. De aceea te afli astăzi aici, Joshua, de aceea m-ai găsit. Ai crezut în viitor. Ai crezut în tine însuţi. Aceasta este cea mai preţioasă calitate a oamenilor.

– Asta e tot? Asta a fost tot întotdeauna? Credinţa în sine?

– Da.

– Atunci, de ce, în numele lui Dumnezeu, nu ne-au zis asta chiar kiintii? Şi spuneai că nu sunt o specie maliţioasă. Ce motiv aveau să ne refuze asta? Câteva cuvinte simple.

– Pentru că voi trebuie să implementaţi ideea la o specie întreagă. Felul în care o veţi face reprezintă hotărârea voastră.

– E o hotărâre al naibii de simplă. Doar le spui asta oamenilor.

– Una e să spui cuiva să nu se teamă. A-l face să creadă asta în mod instinctiv este cu totul altceva. Ca să nu te temi de lumea de dincolo, trebuie să-i înţelegi scopul ori să ai convingerea clară pentru a acţiona imediat ce o întâlneşti. Câţi dintre cei din rasa ta sunt needucaţi, Joshua? Nu mă refer la cei care sunt acum în viaţă, ci la toţi, de-a lungul istoriei. Câţi au trăit vieţi neîmplinite? Nu trebuie să le spui asta bogaţilor şi celor educaţi, sau celor privilegiaţi, pentru că ei sunt cei care vor începe marea călătorie prin lumea de dincolo din proprie iniţiativă. Pe ceilalţi trebuie să-i convingeţi, masele ignorante, însă, în mod paradoxal, aceştia sunt cel mai greu de găsit. Ale lor sunt minţile care, din cauza circumstanţelor, au respins cu încăpăţânare concepte şi idei noi încă de la o vârstă fragedă.

– Însă ei pot fi educaţi. Vor învăţa să creadă în ei înşişi, oricine poate face asta. Niciodată nu e prea târziu.

– Vorbeşti despre un idealism înalt, dar va trebui să aplicaţi idealurile în lumea practică, reală. Cum veţi ajunge la oameni? Cine va plăti pentru a pune la dispoziţia fiecăruia dintre ei câte un instructor personal, un guru care să le stimuleze spiritul lăuntric?

– Iisuse, nu ştiu. Cum au procedat celelalte rase?

– S-au dezvoltat din punct de vedere social.

– Laymilii nu au făcut asta, ci s-au sinucis.

– Da, dar la acea dată înţeleseseră natura lumii de dincolo. Fiecare dintre ei a făcut saltul ştiind că mai avea un viitor. Sinuciderea lor nu a însemnat exterminarea unei rase, o metodă de a împiedica sufletele lor posedante; au dus ceea ce sunt spre punctul omega ca unul singur. Asta le-a permis să-i facă societatea comună.

– Am înţeles. Sufletele posedante Laymil erau dintr-un timp dinainte ca ei să fi ajuns la societatea comună.

– Da. Aşa cum mulţi dintre posedaţii voştri provin din vremuri îndepărtate. Însă nu toţi, în niciun caz. Rasa voastră nu a eliminat sărăcia, Joshua. Nu i-aţi eliberat pe oameni de chinul fizic de a-şi dezvolta mintea. Dacă aveţi un defect în natura voastră, atunci acesta este. Vă agăţaţi de ceea ce este comod, de lucrurile familiare şi vechi. Cred că de aceea umanii au un procentaj mai mare decât media de suflete care lâncezesc în lumea de dincolo.

– În ultima mie de ani ne-am descurcat destul de bine, spuse el, oarecum iritat. Confederaţia este o societate uriaşă de oameni din clasa medie.

– Aşa sunt locurile în care călătoreşti tu. Şi chiar acolo „comod” nu este totuna cu „satisfăcător”. Nu sunteţi animale, Joshua. Cu toate acestea, întreaga populaţie a unor planete desfăşoară activităţi simple, agrare.

– Costă să construim fabrici automatizate. Economiile globale trebuie să se dezvolte până la un nivel la care acest lucru să devină posibil.

– Deţineţi tehnologia ce vă permite să călătoriţi între stele, iar când ajungeţi în lumile noi nu faceţi decât să reîncepeţi vechiul ciclu. În ultima mie de ani a apărut doar o societate de tip nou, aceea a edeniştilor; şi chiar şi ei participă la structura voastră economică şi ajută la perpetuarea ei. Natura societăţii este guvernată de condiţiile economice şi, în ciuda bunăstării voastre colective, în ciuda tuturor progreselor cunoaşterii, stagnaţi. În cursul călătoriei tale încoace, tu şi oamenii din echipajul tău aţi constatat cât de lenţi au fost Tyrathca în procesul de schimbare, în comparaţie cu oamenii. Acum, după ce ai văzut sistemul kiint, cât de avansaţi crezi că sunt ei faţă de oameni? Joshua, distanţa este mică. Tehnologia de replicare la nivel molecular va pune capăt întregii voastre structuri economice. Dacă aţi dori, de cât timp crezi că ar fi nevoie pentru ca resursele ştiinţifice combinate ale Confederaţiei să construiască un prototip de replicator?

– Nu ştiu. Nu foarte mult timp.

– Aşa e. Nu mult timp. Cunoştinţele există, dar vă lipseşte voinţa. Deşi există un factor inhibitor final pe care încă nu l-am încorporat în baza voastră de cunoştinţe. Şi este unul important.

– Am o bănuială în ceea ce te priveşte, spuse Joshua. Tu şi politica ta constantă de neintervenţie.

– Da?

– Cum am ajuns aici?

– Din întâmplare.

– Foarte puţin probabil. O navă-arcă Tyrathca este avariată la intrarea unui sistem stelar lipsit de masă. Mii de ani mai târziu, în timpul crizei posedării, auzim de ceva care ar putea să ne rezolve criza. Ai vrea să calculezi probabilitatea apariţiei unei asemenea întâmplări?

– Nu există probabilităţi, ci doar cauză şi efect. Tyrathca nu v-au informat despre Zeul Adormit când i-aţi întâlnit prima oară, deoarece până la apariţia posedării umane nu au simţit nevoia să i se roage. M-ai găsit pentru că m-ai căutat, Joshua. Ai crezut că exist. Quinn Dexter

şi-a găsit armata de întuneric pentru că şi el are convingeri. Mai puternice decât ale voastre, cred. A fost condus spre ele de entităţi omnipotente care joacă şah cu vieţile?

– Am înţeles. Dar trebuie să recunoşti că tu, fiind atât de aproape de Confederaţie, e vorba de o coincidenţă a naibii de străvezie, având în vedere că există doar unul ca tine într-un superciorchine galactic.

– Aceasta nu este o coincidenţă, Joshua. Sunt conştient de tot, pentru că sunt conectat la tot. Când m-ai căutat şi ai avut suficientă încredere că mă vei găsi, atunci ai reuşit.

– Bine. În fine, dacă n-am spus-o până acum: îţi mulţumesc. Voi face tot ce pot pentru ca încrederea ta să nu fi fost acordată inutil. Şi acum, care era ultimul factor?

Singularitatea îi arătă, trimiţându-i conştiinţa către turnul orbital pe care coborî pe Pământ, cu B7, Quinn Dexter şi…

Joshua deschise ochii brusc. Membrii echipajului amuţiră şi se uitară plini de speranţă la el.

– Louise, spuse el.

Şi dispăru.

*

Fum gros şi flăcări galbene, orbitoare, explodară din motoarele rachetei de salvare. Zgomotul deveni un adevărat val de energie care îi azvârli pe Fletcher şi Powel înapoi. Lumina îl împunse pe Fletcher în ochi, iar el trebui să-şi folosească resturile de putere energistică pentru a şi-i feri de explozie.

Capsula de salvare se legănă, apoi urcă şi căpătă viteză. Din baza ei răbufniră flăcări, măturând suprafaţa lacului de ectoplasmă. Formele embrionare se topiră în arşiţa incendiară. Un nor de gaze lipicioase se ridică învârtejit, gonind de-a lungul navei şi al celor două transepturi. Ferestrele cu vitralii, vechi şi fragile, se sfărâmară sub presiunea imensă. Jeturi orizontale de flăcări şi fum de ectoplasmă se răspândiră peste piaţa pustie.

Capsula de salvare se lovi cu forţă de partea superioară a domului catedralei şi trecu prin el, pătrunzând în aerul dinaintea zorilor. Traiectoria ei suferi o deviere nebunească din cauza impactului, care o făcu să zboare pe o curbă joasă pe sub norul roşu şi să se îndrepte către Holborn.

Pe podeaua catedralei era imposibil să se mai vadă ceva. Aerul era încărcat de particule îngheţate şi de fum urât mirositor şi acid. Fletcher călcă plescăind prin băltoaca furioasă de ectoplasmă şi încercă să descopere ceva care să îl ajute să se orienteze. Mintea lui simţea posedaţii din nava catedralei, dar disciplina lor, comandată de spaimă, începea să se dezintegreze. În afară de ei, nimic nu era clar.

Bucăţi de moloz cădeau şuierând din tavan, împroşcând fluidul tulbure, după care plesneau imediat din cauza frigului.

– Mai e cineva în picioare? strigă Powel în întuneric.

O licărire stacojie începu să străpungă negura învolburată pe măsură ce lumina norului roşu pătrunse prin ferestrele căscate. Falduri de întuneric se strecurară peste câmpul vizual al lui Fletcher. Rămase neclintit, neîndrăznind să se mişte.

Powel se ciocni de el. Amândoi tresăriră.

– Trebuie să ajung în balcon, spuse Powel. Asta e şansa noastră, cred că e la fel de orb ca şi noi.

– Cred că uşa e în parte aceea, îi răspunse Fletcher.

Cu toate că se slujea de puterea energistică pentru a-şi îndemne picioarele, acestea se mişcau cu greu. Nu simţea nimic sub genunchi.

Negura începu să scânteieze de o lumină albă. Aceasta deveni brusc grea, scoase un sunet ca un oftat şi se îndreptă spre sol. Suprafaţa superioară, boţită, coborî în jurul lui Fletcher, lăsându-l total expus. Un fascicul lat de lumină roşie pătrundea prin gaura apărută în dom, iluminând întreaga baltă de ectoplasmă. De cealaltă parte, Dariat şi Tolton se străduiau să ajungă la transeptul de nord.

– Vă duceţi undeva? îi întrebă Quinn. Nu aveţi unde fugi. Războinicii Aducătorului Luminii sunt aici.

Cu un gest teatral, arătă spre baltă, cerându-le locuitorilor acesteia să se înalţe.

O creştere uriaşă a ectoplasmei trimise valuri de fluid care se scurseră încet spre navă şi transepturi. Coroana unei Orgathé se furişă lin în sus, ieşind în lumina stacojie.

Quinn râse clocotitor când monstrul se înălţă spre univers. Ţipând, posedaţii alergau pe uşile catedralei. Powel şi Fletcher se înecau în mocirla care refuza să moară şi îşi întindea pseudopodele flămânde pentru a le acoperi capetele. La picioarele lui, Louise şi Greta stăteau doborâte şi înfrânte, plângând pentru suferinţa ce avea să urmeze. Era Noaptea, aşa cum o visase el.

Însă ceva *se întâmplă* mult deasupra lui. Înălţă brusc capul.

– Drace!

*

Andy Behoo îşi petrecuse tot timpul stând lipit de fereastră şi urmărind norul roşu şi urât târându-se pe deasupra Londrei. Aerul încins amplifica incursiunea norului cu o claritate înspăimântătoare. Deasupra domului de cristal al arcologiei, stelele străluceau cu o frumuseţe glacială prin cerul lipsit de vârtejurile furtunilor. Ar fi trebuit să fie o dimineaţă frumoasă.

Acum ştia că nu va mai apuca să vadă nici măcar asta. Nanonicele lui neurale cedaseră. Marginea frontală a norului era la mai puţin de patru sute de metri depărtare. Dedesubtul lui, lumina roşie şi bizară, care pătrundea peste tot, ilumina străzile pustii.

Se agăţase de fereastră când plecase Louise, privind mut după ea; de aceea ştia pe ce stradă pornise. Dacă se întorcea, o putea vedea. Fie şi numai asta îi va da curaj să părăsească apartamentul şi clădirea. Se va duce să o aducă înăuntru. Prezenţa ei va face suportabil sfârşitul.

Lumina stacojie din interiorul norului licări şi muri. Totul se petrecu atât de brusc, încât Andy îşi închipui că păţise ceva la ochi. Tot ce mai rămăsese din oraşul înspăimântat erau contururile atât de slabe încât probabil doar şi le imagina. Le privi cercetător, căutând semne că armele DS începuseră măcelul.

În tăcerea de moarte nimic nu se clintea. Ridică privirea.

Stelele dispăruseră.

*

Interstiţiul de gaură de vierme se deschise la un milion de kilometri deasupra polului sud al soarelui. Marginile sale se extinseră imediat. În decurs de trei secunde, căpătă diametrul de un miliard şi jumătate de kilometri, mai mare decât orbita planetei Jupiter. După cincisprezece secunde atinse dimensiunea pe care Joshua o stabilise: douăsprezece miliarde de kilometri diametru, la fel de lat ca întregul sistem solar. Se deplasă înainte, învăluind stele, planete, asteroizi şi comete.

Interstiţiul se contractă, dispărând.

Tot ce mai rămăsese era o siluetă umană purtând o robă neagră, care se rostogolea nebuneşte prin spaţiu.

*

În salonul lui Tracy, Arnie se ridică şi lovi cu palma în partea de sus a televizorului. Imaginea nu reveni.

– Ce se întâmplă? întrebă Jay.

– Corpus nu ştie, spuse Tracy.

Trăind o asemenea revelaţie, mâinile îi tremurau.

*

Când Pământul se deplasă prin gaura de vierme, peste şaptesprezece milioane de suflete posesoare din diferite arcologii fură exorcizate din trupurile captive. Joshua aranjă structura lui cuantică internă într-un mod similar condiţiilor pe care Dariat şi Rubra le folosiseră pentru a expulza posesorii din Valisk. Exista o singură diferenţă, acestea nu deveneau fantome; acum blestemând de suferinţă, erau smulse şi aruncate drept în lumea de dincolo.

De pe Pământ, care îşi avea orbita la treizeci de mii de ani-lumină de centrul galaxiei, strălucirea magnifică a stelelor esenţiale nu fusese niciodată vizibilă. Exista prea multă masă întunecată prin braţele spiralei; nori de gaz interstelar şi furtuni de praf care absorbeau lumina radiată de aglomerarea de supergigante. Astronomii trebuiră să-şi întoarcă telescoapele spre exterior, studiind alte grupuri de stele pentru a-şi da seama ce putea fi acel spectacol.

Pentru a vedea corona miezului începând să se extindă peste planul de ecranare al materiei întunecate, privitorul trebuia să se afle mai aproape de centru. Chiar şi de acolo, s-ar fi văzut doar o nebuloasă în formă de semilună excepţional de strălucitoare, întinsă pe întregul cer al nopţii. Pentru a-i admira splendoarea deplină, o planetă ar fi trebuit să fie plasată exact la rădăcina braţelor spiralate, unde miezul apărea ca o mantie sclipitoare de lumină alb-argintie în jumătate de spaţiu, luminând mai puternic decât soarele local. Din păcate, un asemenea loc era ucigător; fluxul feroce de radiaţii intense de la stelele grupate strâns putea steriliza imediat orice formă biologică neprotejată.

Nu, pentru a aprecia pe deplin frumuseţea naturală a galaxiei, aceasta trebuia admirată din afară. Deasupra braţelor spiralate şi departe de radiaţii.

Joshua alese un loc situat la douăzeci de mii de ani-lumină de miez şi la zece mii de nordul elipticii. Sistemul solar ieşi acolo pentru a fi întâmpinat de imaginea maiestuosului ciclon împodobit cu pietre preţioase care strălucea intens pe un fundal de întuneric lipsit de orice constelaţie.

Sistemul Kulu sosi următorul. Apoi Oshanko. Urmat de Avon. Ombey. Noua Californie. Acestea nu mai ieşeau câte una. Singularitatea era capabilă să creeze găuri de vierme simultan. Joshua delegă participarea sa către executivi, alegând ce trebuia luat. Se deschiseră porţi în tărâmurile în care posedaţii fugiseră cu planete cu tot. Lalonde, Norfolk şi toate celelalte fură înapoiate stelelor lor, apoi mutate din galaxie.

Confederaţia îşi formă curând propriul ciorchine stelar izolat şi unic, care naviga senin prin spaţiul intergalactic. Opt sute de stele alcătuiră o formaţie lenticulară clasică, având soarele în centru, iar restul aflându-se la jumătate de an-lumină depărtare una de alta.

Fură operate alte modificări astronomice mai subtile, seminţe ale schimbărilor ce urmau să se producă.

*

Quinn nu înţelegea de ce mai era viu. În timpul cataclismului, sufletul jalnic al lui Edmund Rigby fusese smuls din închisoarea pe

care o făurise în mijlocul minţii lui. Nu mai avea nicio legătură cu lumea de dincolo, nicio fisură interdimensională căreia să îi consacre fabuloasa lui putere energistică. Nu mai avea al şaselea simţ magic. Şi plutea prin spaţiul pustiu, neavând aer pe care să-l respire.

– Domnul meu, strigă el. De ce? De ce mi-ai răpit victoria? Nimeni nu Te-a slujit mai bine.

Nu primi niciun răspuns.

– Dă-mi voie să mă întorc. Să dovedesc ce pot. Pot face să vină Noaptea. Voi duce îngerii negri în rai şi îl vom nimici şi Te vom aşeza pe tron.

Înveşmântată în lumină, în faţa lui apăru o siluetă umană. În timp ce se apropie, Quinn inspiră de emoţie. Când recunoscu chipul, se trezi scuipat cu dezgust.

– Tu!

– Bună, Quinn, spuse Joshua. Protestele nu-ţi vor sluji la nimic. Am închis deschiderea spre continuumul întunecat, astfel că îngerii căzuţi nu vor veni să te salveze. Nimeni nu va sări în ajutorul tău.

– Fratele Domnului va învinge, Noaptea se va lăsa cu sau fără mine în fruntea armatei Lui.

– Ştiu.

Quinn îi aruncă o privire încărcată de suspiciune.

– Ai avut dreptate tot timpul, dar nu aşa cum ţi-ai imaginat. Acest univers va sfârşi în beznă.

– Crezi asta? Accepţi scriptura Fratelui Domnului?

– Scriptura ta e un rahat mare, iar tu eşti singurul prost care vrei să-l mănânci, Quinn.

– Îţi voi găsi sufletul în lumea de dincolo. Când se va întâmpla asta, îţi voi zdrobi mândria şi…

– Ei, mai ţine-ţi gura. Am o ofertă pentru tine. Exprimată în cuvinte pe care să le pricepi, vreau să conduci sufletele pierdute la Domnul tău.

– De ce?

– Din multe motive. Pentru ce ai făcut, meriţi să fii şters din timp. Dar nu eu pot hotărî asta.

Quinn începu să râdă.

– Eşti un înger al falsului Domn. De aceea ai avut puterea de a mă smulge de pe Pământ. Însă El nu-ţi va îngădui să mă ucizi, adevărat? E prea milostiv. Cred că deteşti treaba asta.

– Există lucruri mult mai rele decât moartea şi lumea de dincolo. Te pot preda îngerilor căzuţi. Crezi că ei vor fi fericiţi să vadă pe unul care a dat greş în încercarea de a-i elibera?

– Ce vrei?

În spatele lui Joshua se extinse o deschizătură circulară.

– Asta dă spre Noapte, Quinn. E o gaură de vierme care te va duce direct în timpul Fratelui Domnului. Îţi îngădui să treci prin ea.

– Şi care e preţul?

– Ţi-am spus, conduci sufletele damnate din lumea de dincolo, în Noaptea ta. Fără ele, rasa umană va avea posibilitatea să evolueze. Ele reprezintă o povară îngrozitoare pentru orice specie care descoperă adevărata natură a universului. Kiintii, de pildă, au clonat trupuri fără minte pentru a găzdui sufletele pierdute. Le-a trebuit o mie de ani pentru asta, dar fiecare a fost adus înapoi şi iubit şi învăţat să înfrunte lumea de dincolo aşa cum se cuvine. Însă vorbim de kiinti, nu de noi. Pe noi ne aşteaptă o misiune destul de grea să îi ajutăm pe cei vii în următoarele decenii. Nu avem posibilitatea de a ne ocupa de miliardele de suflete pierdute, cel puţin vreme de secole. Şi în tot acest timp, ele vor suferi şi ne vor inhiba evoluţia.

– Îmi sângerează inima.

– Tu nu ai inimă. Joshua se deplasă într-o parte. Între el şi deschidere nu mai exista nimic. Spune-mi, te rog, vrei să-l întâlneşti pe Fratele Domnului?

– Da. Quinn privi avid spre întunericul absolut dezvăluit de deschidere. Da!

Sufletele care fuseseră azvârlite înapoi în lumea de dincolo aduseseră cu sine o maree devastatoare de amărăciune şi furie şi protestau faţă de atrocităţi.

Libertatea exista, era posibil să recâştige viaţa. Acum era din nou doar purgatoriu. Între ei şi realitate nu exista nicio fisură. Strigau de mânie, rugându-se în acelaşi timp de cei pe care îi simţeau vag mişcându-se în cealaltă parte. Cerşeau să fie lăsaţi înapoi, doar pentru a mai trăi o singură senzaţie. Niciunul dintre cei vii nu-i mai auzea.

Se deschise o fisură. O mică deschizătură care lăsă să pătrundă în vidul blestemat cea mai minunată dintre senzaţiile umane. Sufletele pierdute se strânseră în jurul ei, bucurându-se de acea magie. Şi exista suficient din ea pentru ca ele să se înfrupte. Fiecare suflet cunoştea atingerea aerului pe piele şi văzu un miriad de constelaţii licărind pe cerul nopţii.

Quinn urlă prelung în timp ce era posedat de o sută de miliarde de suflete pierdute. Violul lor era total, devorând fiecare celulă care îi aparţinea.

Corpul lui pluti prin deschizătură, ducând cu sine povara umanităţii. Gaura de vierme se închise în urma lui, ştergând priveliştea stelelor pe care oamenii le ştiuseră dintotdeauna ca fiind ale lor.

29

Deşi nu se putea astfel asta, Louise trăi aproape toată ceremonia de invocare fără să fie conştientă de ceea ce se întâmpla. După ce Courtney o împinsese pe bancă, se rostogolise pe o parte, luptând împotriva stării de greaţă. Prin valurile de durere şi suferinţă nu trecuse nimic din ceea ce spusese Quinn. Reacţia violentă provocată de puterea energistică revărsată de posedaţi declanşase o spaimă de neînchipuit în mintea ei.

Apoi se aprinseseră motoarele rachetei, învăluind-o într-un fum înăbuşitor. Era pe podea, vărsând chinuitor în timp ce Orgathé ajunsese la nivelul balconului.

Zăcuse acolo tremurând între vârfuri de flăcări şi gheaţă şi plânsese neconsolată. Apoi, toate senzaţiile externe începură să dispară, abandonând-o într-un smog cenuşiu şi grăunţos care duhnea cumplit şi ascundea totul vederii, în afara câtorva metri de balcon.

Zgomot de paşi pe resturile prăfoase ce curseseră ploaie în momentul în care capsula de salvare lovise domul catedralei. Acele sunete se opriseră în dreptul ei. Conştientă că persoana se apleca deasupra ei, Louise gemu. Se simţi mângâiată pe cap, dându-i-se cu blândeţe la o parte părul căzut în ochi.

– Bună, Louise. Am spus că mă voi întoarce după tine.

Nu era glasul potrivit. O imposibilitate. Însă extrem de bine-venit. Louise clipi şi lacrimile îi inundară iar ochii.

– Joshua!

El o îmbrăţişă şi continuă:

– Sst, a trecut, e bine, şi îi legănă trupul tremurător lipit de al lui.

– Joshua, dar…

O sărută delicat şi o atinse cu degetul pe nas.

– E în regulă, s-a terminat. Îţi promit.

– Quinn, icni ea. Quinn, el e…

– A dispărut. Gata. S-a terminat.

Ea îşi întoarse capul dintr-o parte în alta şi văzu cârceii de smog retrăgându-se treptat din balcon. Catedrala era şocant de tăcută.

– Uite, spuse Joshua. Să te tratăm.

Scoase ambalajul de pe un pachet nanonic şi îl aplică cu grijă peste faţa ei, pe locul unde fusese lovită de Quinn.

Louise îşi dădu seama că nanonicele ei neurale reveniseră on-line şi se grăbi să activeze programul de monitorizare medicală în mod de lucru primar.

– Aşa, spuse încet Joshua. Copilul nostru este bine.

– Vai, făcu Louise. De unde ştii…

El îi sărută mâna.

– Ştiu totul, spuse el cu acel zâmbet minunat de răutăcios care îl caracteriza.

Acelaşi care declanşase totul. Louise se gândi că probabil roşise.

– Deocamdată mai aşteaptă cu întrebările, spuse el. Mai întâi trebuie să-ţi iei rămas-bun de la cineva.

Louise se lăsă ajutată pentru a se ridica, arătându-se chiar recunoscătoare. Fiecare părticică din ea părea să fie dureroasă şi înţepenită. După ce rămaseră în picioare, ea nu-şi putu înfrâna dorinţa de a-l săruta încă o dată, ca să se asigure că era real. Şi nu vru să dea drumul mâinii lui. Apoi îl văzu pe Fletcher care stătea în spatele lui Joshua.

– Doamna mea, spuse Fletcher şi se înclină adânc.

Louise scoase un icnet.

– Posedaţii.

– Au dispărut, îi spuse Joshua. În afară de Fletcher. Şi el nu mai posedă pe nimeni, acesta e un trup-simulacru. Îi întinse mâna ofiţerului de marină care avea un aer solemn. Vreau să-ţi mulţumesc personal pentru că ai avut grijă de Louise în situaţia asta.

Fletcher dădu din cap cu gravitate.

– Mărturisesc că eram curios ce bărbat ar putea fi demn de doamna Louise. Acum înţeleg de ce nu a vorbit despre altcineva.

Louise îşi dădu seama clar că acum roşise.

– Trebuie să mă întorc în purgatoriu, domnule?

– Nu, îl asigură Joshua. Vreau să-ţi mai spun ceva. Ai ajuns acolo din cauza bunei tale creşteri. Ţi-ai părăsit familia, te-ai răsculat împotriva regelui tău, iar acestea au fost crime îngrozitoare. Te-ai convins singur de asta şi ţi-ai impus pedeapsa. Ai socotit că meritai să ajungi în purgatoriu.

Amintindu-şi durerea îndurată, Fletcher se înnegură.

– În adâncul sufletului am ştiut că era rău ce făceam. Dar Blight a fost crud dincolo de orice capacitate de rezistenţă a oricărui om. Nu am mai rezistat.

– Acum s-a terminat, spuse Joshua. Asta a fost acum o mie de ani. Ceea ce ai făcut pentru Louise şi ceilalţi este suficient pentru a ierta o sută de revolte. Fii curajos, Fletcher, lumea de dincolo nu este tot ce există. Navighează prin ea. Găseşte ţărmul care se află pe partea cealaltă. El există acolo.

– Nu m-aş îndoi niciodată de vorbele unui bărbat atât de viteaz. Voi face precum spui.

Joshua se trase deoparte.
– Doamna mea.
Ea îl strânse în braţe.
– N-aş vrea să pleci.
– Nu aparţin acestui loc, scumpa mea Louise. Aici sunt în derivă.
– Ştiu.
– Dar mă consider privilegiat că te-am cunoscut, indiferent cât de bizare au fost circumstanţele. Vei prospera, îţi prezic asta, şi la fel şi copilul tău. Universul vostru este ceva cu multe splendori. Să-ţi trăieşti pe deplin viaţa.
– Aşa voi face. Îţi promit.
El o sărută pe frunte, de parcă ar fi binecuvântat-o.
– Şi spune-i micuţei că mă voi gândi mereu la ea.
– Călătorie plăcută, Fletcher.
Corpul începu să i se micşoreze, conturul lui dizolvându-se în firicele de praf stelar de culoarea platinei. Ţinea un braţ ridicat în semn de salut.
Louise privi o vreme la spaţiul gol lăsat de el.
– Şi acum? întrebă ea.
– Cred că sunt necesare câteva explicaţii, spuse Joshua. Pentru asta ar fi bine să te duc pe *Seninătate.* Trebuie să te aranjezi şi să te odihneşti. Iar Genevieve se poartă cumplit cu cimpanzeii de casă care o slujesc.
Louise scoase un geamăt. Rămase fără grai când în jurul ei se materializă încet parcul luxuriant al habitatului.

*

Samual Aleksandrovici îşi petrecuse ultimele zece minute accesând suita de senzori externi ai staţiei. Centrul de comandă DS fusese avertizat în legătură cu prezenţa unor nave care apăreau mereu deasupra Avonului, dar descoperise imediat că erau nave în drum către alte stele. Fuseseră scoase din spaţiul interstelar, ieşind în zonele stabilite deasupra planetei. După ce Primul-amiral confirmă că nu făceau parte dintr-o forţă de atac, el şi Lalwani luară liftul-capsulă până în salonul de observaţie.
Compartimentul spaţios era plin de personal naval. Oamenii se dădură cu greu deoparte pentru a le permite celor doi amirali să ajungă la peretele transparent de formă curbată. Samual privi înfrigurat spaţiul lipsit de stele. Rotaţia staţiei aduse treptat galaxia în faţa ochilor lui; miezul ei strălucea în auriu şi violet, îmbrăţişat de spirala licărind argintiu a stelelor-satelit.
– E a noastră? întrebă încet Samual.

– Da, domnule, spuse căpitanul al-Sahhaf. Comanda DS foloseşte sateliţii senzor pentru identificarea galaxiilor învecinate. Ele corespund tiparului cunoscut, ceea ce ne plasează în afara lor la aproximativ zece mii de ani-lumină.

Samual Aleksandrovici se întoarse către Lalwani.

– De acolo crezi că au venit posedaţii?

– Nu ştiu.

– Zece mii de ani-lumină. Ce anume a făcut asta?

– Joshua Calvert, domnule.

Samual Aleksandrovici îi aruncă o privire bănuitoare lui Richard Keaton.

– N-ai vrea să explici această afirmaţie, locotenente?

– Calvert şi şomul-de-vid *Oenone* şi-au îndeplinit misiunea, domnule. L-au găsit pe Zeul Adormit al Tyrathca. E un artefact capabil să genereze găuri de vierme de asemenea dimensiuni.

Samual şi Lalwani schimbară o privire.

– Pari a fi remarcabil de bine informat, spuse Lalwani. Nu am cunoştinţă de nicio comunicare din partea navei *Oenone* sau *Lady Macbeth* care să ne fi fost raportată de când am ajuns aici.

Keaton zâmbi încurcat.

– Îmi cer scuze că nu aţi ştiut dinainte. Cu toate acestea, Calvert a transferat toată lumea Confederaţiei aici.

– De ce?

– Deplasarea unui trup posedat printr-o clasă specifică de gaură de vierme prin care am trecut noi închide falia care permite sufletului să se extragă din lumea de dincolo şi să pătrundă în acest univers. El a făcut asta în masă. Sufletele pierdute au fost înapoiate lumii de dincolo. De asemenea, el a adus înapoi toate planetele pe care le-au răpit posedaţii. Keaton făcu un gest spre spaţiul vid. Aici se află toată Confederaţia. Nu mai există o criză a posedării.

– S-a terminat?

– Da, domnule.

Samual îşi miji ochii şi îl măsură gânditor pe şeful lui de personal.

– Kiint, spuse el într-un târziu.

– Da, domnule. Sunt unul dintre operativii lor.

– Am înţeles.

– Şi ce rol au jucat ei în chestiunea aceasta?

– Niciunul, spuse Keaton zâmbind. Asta i-a surprins teribil şi pe ei.

– Mă bucur să aud asta. Samual aruncă încă o privire spre galaxia care începea să dispară din câmpul vizual. Calvert ne va duce înapoi?

– Nu ştiu.

– Kiintii au fost de acord să ne ajute cu materiale medicale dacă rezolvăm criza. Îşi vor onora promisiunea?

– Da, domnule. Ambasadorul Rulour va fi încântat să medieze cooperarea guvernului kiint cu Confederaţia.

– Foarte bine. Acum mişcaţi-vă fundurile din cartierul meu general.

*

Uşile se dădură în lături înainte ca Joshua să-şi datavizeze sosirea.

– Bun venit acasă, spuse Ione.

Îi depuse un sărut platonic pe obraz.

El o conduse pe Louise în apartament, bucurându-se auzind mica exclamaţie de uimire când văzu peretele de sticlă care dădea spre fundul mării.

– Tu eşti Lordul Ruinelor, spuse Louise.

– Iar tu eşti Louise Kavanagh din Norfolk. Joshua a vorbit tot timpul de tine.

Louise zâmbi de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

– Serios?

– Da. Şi ce nu mi-a spus el am aflat de la Genevieve.

– Ea e bine?

– Da. L-am pus pe Horst Elwes să se ocupe de ea. Sunt pe drum. Ceea ce-ţi va oferi timp să te înviorezi.

Louise se uită la hainele ponosite primite de la Andy.

– Chiar te rog.

Joshua îşi turnă un pahar mare de Lacrimile Norfolk, iar Ione o conduse pe Louise la baie.

– Mulţumesc, spuse el când Ione se întoarse.

– Ai reuşit, da? De aceea ne aflăm aici.

Da. Am reuşit. Nu mai există posedaţi.

Cu delicateţe, Ione ridică o sprânceană pensată.

Şi cum ai deprins această capacitate?

Un mic dar din partea Zeului Adormit. Îşi lăsă amintirile să pătrundă direct, arătându-i ei şi celor de pe *Seninătate* ce se întâmplase.

Am avut dreptate de la un capăt la celălalt. Ea îşi petrecu braţele în jurul lui şi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta.

Joshua se uită vinovat spre uşa băii.

Ione îi zâmbi înţelegătoare.

Nu-ţi face griji. Nu vreau să stric lucrurile.

– Nu ştiu ce să fac cu ea, Ione. La naiba, am condus universul, mi s-au dat răspunsuri la toate întrebările, şi tot nu ştiu cum să procedez în continuare.

– Joshua, nu fi ridicol, sigur că ştii. Ai ştiut mereu.

*

Brad Lovegrove îşi recăpătă controlul asupra corpului ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o comă care îl storsese de puteri. Gândurile şi acţiunile îi erau îngrozitor de lente şi confuze. Toată perioada în care fusese posedat de Capone păstrase consistenţa unui vis febril, licăriri de claritate revoltătoare legate prin păienjenişuri de senzaţii şi culori.

Descoperi că se afla pe o masă cu tăblia din sticlă. Se afla în salonul unui hotel de cinci stele. O fereastră panoramică îi arăta cum Noua Californie glisa prin dreptul lui. În faţa lui se aflau un ibric de cafea fierbinte, căni şi o farfurie cu ouă jumări. Peste sticlă se întindea o baltă groasă de sânge, scurgându-se pe lângă farfurie pentru a ajunge la margine. Picături mari de culoare stacojie pătau mocheta din jurul picioarelor lui.

O femeie aflată pe scaunul din faţa lui stătea prăbuşită peste jumătatea ei de masă. Trei sferturi din corpul ei erau acoperite de pachete medicale nanonice, peste care se întindea un halat de baie de culoare bleumarin. Un pachet de la gâtul ei fusese îndepărtat şi pus pe masă. Pielea pe care o lăsa vederii era tăiată adânc şi cu sălbăticie, lăsându-i carotida deschisă. Între degetele mâinii ei întinse se odihnea un mic cuţit cu fisiune.

Brad Lovegrove căzu de pe scaun, bolborosind incoerent din cauza şocului.

*

Joshua şi Louise aşteptară în faţa trapei ecluzei de la celula de andocare, urmărind cum *Lady Macbeth* se aşeza uşor pe cadru. Cât Liol o aduse la andocare, vernierele ei chimice scoaseră câteva explozii rapide de flăcări de un galben strălucitor în jurul Ecuatorului. Nava atinse cadrul, aliniindu-se perfect, iar închizătoarele de prindere se blocară. Furtunurile pentru utilităţi şi cablurile se ridicară ca să se cupleze unul după altul. Panourile de termopurjare se pliară în corpul navei, iar întregul ansamblu începu să coboare în cală. A procedat bine, recunoscu Joshua. **Cum îţi merge?** o întrebă el pe Syrinx.

Aproape bine, îi răspunse ea.

Afinitatea îi arătă lui Joshua marele şoim-de-vid stând aproape de *Mindori* şi de *Stryla,* în timp ce şoimii-negri se roteau în jurul fusului spaţioportului pentru a căuta terasa de andocare a habitatului. Cei doi şoimi-negri aveau nevoie de îndrumare şi încurajare, pentru că personalităţile lor erau aproape traumatizate de posedare, ajungând aproape de o stare catatonică. Amândoi aveau nevoie cu disperare de căpitanii pe care îi pierduseră. Asta nu se va întâmpla, ştia Joshua, deoarece Kiera distrusese trupurile pe Valisk, silind sufletele proaspăt posedate să pătrundă în şoimii-negri.

Cu timpul, îşi vor reveni, spuse *Oenone.* **Suntem aici să îi ajutăm.**

Sunt convinsă că tu vei fi aici.

Felicitări, Joshua Calvert, spuse Consensul Jovian. **Şi mulţumirile noastre profunde. Samuel ne-a spus că tu singur ai intrat în strânsă legătură cu singularitatea.**

Am beneficiat de mult ajutor ca să ajung acolo, spuse el. Între el şi Syrinx licări o mică imagine.

Metoda prin care ai pus capăt crizei a fost spectaculoasă, spuse Consensul.

Credeţi-mă, a fost una dintre opţiunile discrete. Puterea zeului reprezintă o modestă subapreciere a capacităţilor singularităţii.

Mai păstrezi legătura cu el?

Da. Deocamdată. Există câteva lucruri neclare pe care vreau să le rezolv singur. După aceea, s-a terminat.

Îţi trebuie o putere de caracter considerabilă ca să renunţi la o asemenea putere. Suntem fericiţi să vedem că încrederea lui Samuel nu a fost trădată.

Sincer să fiu, o viaţă petrecută în jurul Confederaţiei pentru a îndrepta relele nu mă atrage aproape deloc. De acum înainte, nu voi mai aduce decât mesaje.

Joshua Calvert, marele misionar, îl sâcâi Syrinx. **Acesta e un adevărat miracol.**

Vom readuce stelele Confederaţiei în poziţia lor originală? întrebă Consensul.

Nu. Vreau ca ele să rămână acolo. Şi asta e hotărârea mea.

Şi va trebui să o respectăm. La urma urmelor, nu ne va fi uşor să trimitem de aici o navă stelară până la Zeul Adormit.

Nu e imposibil. Însă acesta este rostul.

Vrei să ne explici?

Oamenii au avut noroc în trecut, extinzându-se şi colonizând întreaga galaxie. Nu voi schimba asta. Lucrurile erau destul de grave atunci pe Pământ. Ca specie, trebuia să plecăm de acolo, pentru a nu risca totul pe o singură carte, după cum sună o veche zicală. Însă asta nu poate merge la nesfârşit. Trebuie să înfruntăm viitorul şi să ne dezvoltăm în moduri diferite. În acest ciorchine există opt sute de stele. La nivelul nostru tehnologic, economic şi social din prezent nu mai trebuie să ne extindem din punct de vedere fizic. Nu mai este cazul să fugim de propriile probleme, suntem suficient de maturi pentru a le aborda imediat.

Şi izolarea ne va sili să facem asta.

Sper că asta va concentra minţile câtorva, desigur.

Trăim vremuri interesante.

Toate vremurile sunt interesante dacă ştii să le trăieşti cum se cuvine, spuse Joshua. **Am coordonatele celorlalte stele, dacă doreşti. Va trebui să trimitem şoimi-de-vid spre ele şi să răspândim informaţii, ca să stabilim vechile contacte.**

Bineînţeles.

Joshua permise informaţiilor să plece din mintea lui pentru a ajunge la Consens.

Ecluza se deschise, iar oamenii din echipajul lui intrară şuvoi, strigând şi felicitându-l zgomotos.

Liol îl îmbrăţişă primul.

– Eşti un căpitan al dracului de bun! Ne-ai lăsat acolo ca să te distrezi singur, iar după aceea ne-am trezit luaţi la rost de Comanda DS de pe Jupiter.

– V-am adus înapoi, ce mai vreţi?

Sarha scoase o exclamaţie şi îl îmbrăţişă.

– Ai reuşit! Apoi îl sărută pe o ureche. Şi ce privelişte…

Dahybi îl lovi amical pe spate şi râse extaziat. Apoi Ashly şi Beaulieu se îmbrânciră ca să ajungă la el. Monica spuse:

– Se pare că ai avut dreptate.

Fără ca vorbele ei să pară încărcate de ranchiună.

Samuel scoase un chicotit văzându-i încăpăţânarea. Kempster şi Renato îl dojeniră pentru că îşi întrerupseseră observaţiile mult prea brusc. Mzu abia îi mulţumi, după care îl întrebă care era structura cuantică internă a singularităţii.

În cele din urmă, el ridică braţele şi strigă la toţi, cerându-le să tacă.

– Petrecerea este la barul Harkey’s, imediat, iar eu dau de băut.

*

Beth şi Jed stăteau lipiţi de hubloul mare din salon, în timp ce *Seninătate* se extindea spre exterior.

– Arată ca Valiskul, spuse el emoţionat.

– Dă-mi voie să văd! îi ceru Navar.

Jed surâse şi cei doi se dădură la o parte. Salonul arăta ciudat. Contururile armăturilor navei cu abur treceau prin pereţi şi echipamente, cute solide care străpungeau deopotrivă prin compozit şi aliaj. Dacă se uita atent şi îşi amintea ce se întâmplase înainte, putea observa că încă existau sugestii de false culori şi texturi.

Ştiau unde se află şi în mare ceea ce se întâmplase, deoarece *Mindori* le vorbise de două ori. Însă şoimul-negru nu era prea comunicativ.

– Cred că aterizăm, spuse Webster.

– Asta sună plăcut, spuse Jed.

Se sărută lung cu Beth. Gari se uită dispreţuitor spre ei şi continuă să urmărească terasa de andocare.

– Mai bine am vedea ce face Gerald, spuse Beth.

Jed încercă să fie săritor. După aterizare, bătrânul dement avea să scape în sfârşit de viaţa lui.

– Da, sigur că da.

Gerald nu se clintise de pe puntea de comandă după ce uimitorul oraş-disc al xenocilor dispăruse brusc, iar posedarea lui Loren încetase. Ceas după ceas în timpul impasului, el rămăsese la consola cu arme, ca un marinar de pe vremuri care stătea la timonă în timpul furtunii. În tot acel răstimp, vigilenţa lui nu slăbise câtuşi de puţin. La sfârşit, se strecurase jos şi rămăsese acolo, cu picioarele răsfirate pe podea, stând rezemat de o latură a consolei. Stătuse cu privirea aţintită înainte şi cu ochii înceţoşaţi, fără să scoată o vorbă.

Beth se ghemui alături de el şi pocni din degete în faţa ochilor lui. Nu văzu nicio reacţie.

– A murit? întrebă Jed.

– Jed! Nu, nicidecum. Cred că a ajuns la capătul puterilor.

– Vom adăuga asta la listă, mormăi Jed foarte încet. Hei, Gerald, amice, am aterizat. *Stryla* a coborât odată cu noi. Pe ea se află Marie. E bine, da? O vei vedea curând. Ce părere ai?

Gerald continuă să privească înainte fără să se clintească.

– Cred că trebuie să cerem unui doctor să-l consulte, spuse Jed.

Gerald întoarse capul.

– Marie? şopti el.

– Exact, Gerald, zise Beth. Îl prinse strâns de braţ. Marie e aici. Peste câteva minute o vei revedea. Te poţi ridica? Încercă să-l tragă în sus, sau măcar să-l facă să se mişte. Jed, ajută-mă.

– Nu ştiu ce-ar trebui să facem. Poate ar fi bine să-l vadă un doctor.

– Nu are nimic. Adevărat, Gerald? E doar „terminat”, atâta tot.

– Bine, cum zici.

Jed se apleacă şi încercă să îl ridice pe Gerald.

Dinspre ecluză se auziră bocănituri.

Gari veni în goană.

– A sosit autobuzul, spuse ea pe nerăsuflate.

– Ne va duce la Marie, spuse Beth pe un ton încurajator. Hai, Gerald. Poţi s-o faci.

El îşi mişcă picioarele fără vlagă.
Împreună, îl făcură să se ridice în picioare. Stând de o parte şi de alta a lui şi Gerald ţinându-se cu braţele de umerii lor, porniră spre ecluză.
Marie stătea ghemuită pe podeaua de pe coridorul din faţa punţii de comandă. Nu se oprise din plâns de când Kiera fusese exorcizată. Amintirea celor trăite după cele întâmplate pe Lalonde rămăsese vie, şi asta pentru că aşa voise ea. Kiera nu se sinchisise că Marie ştia ce se petrecea şi ce suferea corpul ei.
Era dezgustător. Mizer.
Chiar dacă nu ea însăşi făcuse toate acele lucruri, Marie ştia că nu va putea uita ceea ce trăise. Chiar dacă sufletul Kierei dispăruse, amintirea ei nu avea să se şteargă.
I se redase viaţa, şi nu vedea niciun motiv pentru a o trăi în continuare.
Ecluza îşi efectuă ciclul şi trapa se deschise cu un zuruit.
– Marie.
Un scâncet slab, îndurerat însă, îi străpunse sufletul.
– Tati? gemu ea, incapabilă să creadă.
Când ridică ochii, tatăl ei stătea în dreptul ecluzei, ţinându-se de marginile ei. Arăta groaznic, abia reuşind să se ţină pe picioare. Însă faţa lui fragilă, îmbătrânită, era cuprinsă de bucuria unui tată care îşi ţine copilul nou-născut în braţe pentru prima oară. Nici măcar nu reuşi să-şi imagineze prin ce trecuse el ca să ajungă acolo în acel moment. Şi că îndurase totul pentru că ea era fiica lui şi că doar el avea dreptul să se bucure şi că doar el avea dreptul să o iubească în veci.
Marie se ridică şi întinse braţele spre el. Dorind să fie ocrotită de tatăl ei. Dorind ca el să o ducă acasă, unde nimic din toate acestea să nu se mai întâmple.
Gerald surâse extaziat către frumoasa lui fiică.
– Te iubesc, Marie.
Trupul lui cedă, făcându-l să cadă cu faţa pe podea.
Marie scoase un ţipăt şi alergă spre el. Gerald respira chinuit şi avea ochii închişi.
– Tăticule, tăticule, nu! Trase de el cu mişcări isterice. Tati, vorbeşte cu mine!
Însoţitorul de bord de pe autobuz o împinse cu umărul deoparte şi flutură un senzor de bloc medical spre trupul inert al lui Gerald.
– Uf, la dracu’. Dă-mi o mână de ajutor, strigă el către Jed. Trebuie să-l ducem în habitat.
Incapabil să se mişte, Jed se uita la Marie.
– Tu eşti, spuse el fermecat.

Beth trecu pe lângă el şi îngenunche alături de însoţitor. Un pachet de susţinere biotică acoperise faţa lui Gerald, pompând aer în plămânii lui.

– Urgenţă medicală, datavizăă însoţitorul. Aduceţi o echipă de medici în salonul de primiri. Blocul medical datavizăă o alarmă violentă când inima lui Gerald încetă să mai bată. Smulse ambalajul de pe un pachet de paramedic şi îl plesni pe Gerald peste gât. Filamentele nanonice îi invadară gâtlejul, căutând arterele şi venele principale, pompând sânge artificial şi menţinând creierul în viaţă.

*

În stare de stupoare şi mahmureală şi destul de sfioşi, participanţii la Discoteca de la Sfârşitul Lumii rătăceau prin curtea betonată şi urmăreau zorii apărând deasupra arcologiei. Niciunul dintre ei nu se aşteptase să vadă asta.

Andy se afla printre ei, datavizând chestor după chestor în segmentele de reţea care reveneau on-line. Sateliţii asigurau o acoperire temporară în timp ce autorităţile civile începeau să restabilească un oarecare control asupra situaţiei. Nimic din ce făcea nu reuşea să obţină o recunoaştere din partea nanonicelor ei neurale. Niciunul dintre trucurile de programare pe care le cunoştea el nu se dovedea util.

Porni spre poarta care dădea în stradă. Ea trebuia să fie undeva, acolo, şi, dacă ar fi trebuit să caute în întreaga arcologie, avea să o găsească.

– Ce e asta? întrebă cineva.

Oamenii se opreau şi ridicau ochii spre dom. Soarele abia apăruse peste marginea dinspre est; acolo se vedea un strat jos de nori cenuşii care veneau dinspre nord. Aceştia atinseră structura din cristal geodezic şi se scurseră lin în jurul domului. Nu era o furtună armada; de fapt, Andy nu mai văzuse niciodată un nor care să se deplaseze atât de încet. Apoi deveni ciudat de greu de văzut prin hexagoanele de cristal. Îi veni foarte greu să înţeleagă motivul, ba chiar intră pe emisiunile de ştiri, acum înfierbântate, pentru a fi absolut sigur.

Pentru prima oară în aproape cinci sute cincizeci de ani, ninsoarea cădea deasupra Londrei.

*

Acum nu mai rămăsese nicio urmă care să arate că oamenii vizitaseră ori interveniseră în vreun fel în activitatea piticei roşii care se numea Tunja. Joshua mutase asteroizii Dorado, care erau locuiţi, în sistemul Noul Washington, împreună cu toate staţiile lor industriale; cele două habitate edeniste puteau fi găsite pe orbite în jurul planetei

Jupiter. Nu mai rămăsese niciun lucru care să le amintească noilor locuitori despre infama istorie a sistemului.

Lui Quatook-LOU îi trebuiseră două zile pentru a-şi reveni după efectele atracţiei gravitaţionale pe care le îndurase în Lalarin-MG. Rămase imobil în spaţiul lui personal, se comută la reţeaua de date Anthi-CL, supraveghind lucrările iniţiale de reparaţii. Conflictele dintre dominioanele oraşului-disc se încheiaseră, mai curând din uimire decât din dorinţa de a ajunge la o înţelegere. Însă el mediase un nou acord de pace cu toţi ceilalţi distribuitori, care examinară şi îşi transmiseră unul altuia imaginile care veneau de la senzorii montaţi pe ambele laturi ale lui Tojolt-HI.

Rezultatul pe care acestea îl evidenţiau era aproape incredibil. Întreaga populaţie a oraşelor-disc Mastrit-PJ se rotea acum în jurul minusculei stele roşii, grupată pe o orbită ecuatorială. Şi dincolo de toate acestea se găsea o sursă de materie primă rece care sfida orice logică; un inel uriaş de aproape două milioane de kilometri în diametru. Pe neaşteptate, pe mosdva îi inundaseră resursele.

Acum puteau să-şi părăsească vechile şi uzatele oraşe-disc, să construiască noi dominioane, independente. În ceea ce îi privea pe distribuitori, fiecare enclavă Tyrathca fusese golită în acelaşi timp în care oraşele-disc fuseseră scoase din Mastrit-PJ. Aveau să dispară pe vecie conflictele care îi însoţiseră pe mosdva ca un blestem încă de la înfiinţarea dominioanelor.

Quatook-LOU primi şi informaţiile de la umani, iar acestea îi spuneau cum să construiască motoare care să propulseze navele cu o viteză mai mare decât cea a luminii. Alţi distribuitori mediau deja pentru a obţine alianţe favorabile cu Anthi-CL, dorind să deţină tehnologia. Aceea era o nouă parte a spaţiului, bizar de pustie, fără nebuloasa care dominase jumătate din vechea lor orbită. Le stăteau la dispoziţie miliarde de stele. Avea să fie interesant să îi descopere din nou pe oameni, dar şi celelalte rase despre care vorbise Joshua.

*

Câmpul de percepţie al Ly-cilfului spori treptat spre exterior pe măsură ce funcţiile sale active reveniră din latenţa din interiorul reţelei de macrodate. La început, crezu că suferise o pierdere de memorie. Nu se mai afla în luminişul din junglă, unde se desfăşurase sacrificiul uman, în schimb, părea să plutească în spaţiul liber. Câmpul de percepţie nu găsea nimic în raza sa.

Nu mai exista nicio masă pe o rază de un miliard de kilometri, nici măcar un electron solitar, lucru extrem de improbabil. Undele de energie care treceau prin câmp aveau o compoziţie foarte stranie, despre care nu avea nicio cunoştinţă anterioară. O analiză a structurii

cuantice locale a acelui continuum îi arătă că nu se mai afla în universul în care se născuse.

Alături de el apăru un punct cu masă densă, care emitea o diversitate de funcţii de unde electromagnetice. Acesta era de nepătruns pentru sondarea efectuată de Ly-cilf.

– Am înţeles că faci o călătorie pentru a cuprinde întreaga natură a realităţii, spuse Tinkerbell. Şi noi la fel. Ai vrea să ni te alături?

*

Membrii echipajului de pe *Oenone* apărură în barul Harkey's şi fură primiţi cu urale şi îmbrăţişări zgomotoase, iar petrecerea părea să capete proporţii cu adevărat epice. Lui Genevieve îi plăcu fiecare clipă petrecută acolo. Era gălăgie, agitaţie şi multă culoare; nu semăna nicidecum cu petrecerile de la Crickdale. Oamenii erau amabili cu ea şi reuşise să bea două pahare cu vin fără ca Louise să prindă de veste, iar vărul Gideon chiar îi fusese partener pe podiumul de dans. Însă nimic nu era mai amuzant decât să urmărească giumbuşlucurile fratelui lui Joshua, care se străduise tot timpul să evite o doamnă blondă foarte frumoasă şi extrem de hotărâtă.

Louise rămase alături de Joshua aproape tot timpul zâmbind mai curând de frică decât de încântare când toată lumea se strângea în jurul lui, dorind să audă din gura lui povestea singularităţii despuiate. În cele din urmă, el o scoase pe uşă, jurându-i că va reveni peste o secundă. Luară un lift care mergea direct spre hol şi ieşiră în parc.

– Mi s-a părut că erai nefericită acolo, spuse el.

– Nu mi-am închipuit că ai atât de mulţi prieteni. Nu m-am gândit niciodată la asta. Până acum, v-am cunoscut doar pe tine şi pe Dahybi.

El o conduse pe o potecă mărginită de sălcii, către un lac aflat în apropiere.

– Până azi, nici eu nu i-am întâlnit nici pe jumătate dintre cei aflaţi acolo.

– E frumos aici, spuse Louise oftând când ajunseră pe malul lacului. Plantele acvatice aveau flori ca nişte baloane care atârnau la câţiva centimetri sub suprafaţa apei, iar peşti verzi ciuguleau din staminele care ieşeau din corolele lor. Ai crescut într-un loc minunat.

– Da. Dar să nu-i spui asta lui Ione, pentru că eu am vrut mereu să plec în zbor de aici.

– E foarte frumoasă.

El o trase mai aproape.

– Dar nu atât de frumoasă ca tine.

– Nu, spuse Louise, tulburată.

– Dacă vreau, îmi pot săruta logodnica. Până şi pe Norfolk e permis acest lucru.

– Joshua, nu sunt logodnica ta. Spun asta din cauza copilului. Mi-a fost ruşine. Ceea ce mi se pare ridicol. E minunat să ai un copil, lucrul cel mai minunat pe care îl pot avea doi oameni. Închipuie-ţi ce înseamnă să ai prejudecăţi faţă de asta. Îmi voi iubi mereu căminul, însă multe lucruri legate de el sunt nelalocul lor.

El se lăsă într-un genunchi şi o prinse de mână.

– Căsătoreşte-te cu mine.

Judecând după expresia de pe faţa ei, Louise părea să sufere cumplit.

– Eşti foarte drăguţ, Joshua, iar dacă mi-ai fi spus asta în ziua în care ai plecat din Cricklade, aş fi fugit cu tine. Dar, sincer, nu ştii nimic despre mine. Nu va merge; eşti căpitan de navă stelară, faimos, iar eu, fiica unui latifundiar. Nu avem împreună decât un vis care a fost cândva frumos.

– Ştiu totul despre tine – graţie singularităţii, am trăit fiecare clipă a vieţii tale. Şi nu mai considera că eşti fata cuiva. Eşti Louise Kavanagh, nimic altceva. Am făcut un zbor interesant, rezultat al miilor de oameni care m-au sprijinit din culise. Te-ai dus direct la Quinn Dexter şi ai încercat să-l opreşti. Un curaj mai mare decât acesta nu este posibil, Louise. Ai fost uimitoare. Bufonii afumaţi de la barul Harkey’s mă respectă. Iar eu sunt impresionat de ceea ce ai făcut.

– Ai văzut tot ce am făcut? întrebă ea.

– Da, spuse el cu hotărâre. Inclusiv noaptea trecută.

– Oo.

O trase uşor de mână, făcând-o să îngenuncheze alături de el.

– Nu cred că m-aş putea căsători cu o sfântă, Louise. Iar tu ştii că nici eu n-am fost sfânt.

– Chiar vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Da.

– Dar nu vom fi niciodată împreună.

– Căpitanii de nave stelare devin ceva de domeniul trecutului, ca şi fiicele de latifundiari. Avem multe de făcut în viaţă.

– Nu te deranjează să locuieşti pe Norfolk?

– Louise, vom schimba planeta împreună. Noi doi.

Ea îl sărută, apoi zâmbi sfioasă.

– Trebuie să ne întoarcem la petrecere? murmură ea.

– Nu.

Zâmbetul ei deveni mai cald şi se ridică. Joshua rămase într-un genunchi.

– Încă nu am primit răspunsul. Iar postura asta clasică îmi chinuieşte muşchii piciorului.

– Am fost învăţată să fac bărbaţii să aştepte, spuse ea cu glas imperios. Dar răspunsul este da.

*

– Anastasia, chiar tu eşti?

– Bună, Dariat, sigur că sunt eu. Te-am aşteptat. Ştiam că până la urmă vei veni.

– Era cât pe ce să nu ajung. Am avut unele necazuri.

– Stăpâna Chi-ri ţi-a surâs întotdeauna, Dariat. Încă de la început.

– Ştii ceva? Nu asta mă aşteptam să găsesc în partea cealaltă al lumii de dincolo.

– Nu ştiu. Nu e minunat?

– Putem vedea împreună?

– Mi-ar plăcea asta.

*

Era ultima oară când Joshua avea să-şi folosească abilitatea şi, strict vorbind, nici nu era nevoie, dar în niciun caz nu voia să rateze ocazia de a vedea cu ochii lui sistemul-cămin al kiintilor, fie şi de dragul virtuţii şi reţinerii demne. Se materializă pe plaja cu nisip alb aflată nu departe de cabana lui Tracy. Coasta era magnifică, desigur. Apoi ridică ochii. Planetele argintii, în acele momente având forma unor semiluni, descriau un arc pe cerul albastru-turcoaz.

– Acum am văzut totul, murmură el.

Cinci sfere albe apărură brusc în aer, înconjurându-l. De aceleaşi dimensiuni ca şi providerii, dar având cu totul altă funcţie.

Joshua ridică braţele.

– Nu sunt înarmat. Duceţi-mă la liderul vostru.

Sferele dispărură. Joshua râse.

Jay şi Haile veneau în fugă spre el.

– Joshua!

Reuşi să o prindă în clipa în care ea sări spre el. O învârti, descriind un cerc complet.

– Joshua! strigă ea fericită. Ce cauţi aici?

– Am venit să te iau acasă.

– Serios? întrebă ea cu ochi rotunzi şi optimişti. Înapoi în Confederaţie?

– Da, du-te şi fă-ţi bagajele.

Felicitări, Joshua Calvert. Această zi e plină de bucurie. Sunt foarte mulţumită.

– Bună, Haile. Ai mai crescut.

Şi tu te-ai întărit.

O lăsă jos pe Jay.

– Ei, ce părere ai, există speranţe pentru noi toţi.

– A fost fabulos aici. Providerii mi-au dat tot ce am vrut, inclusiv îngheţată. Nu e nevoie de bani.

Doi kiinti adulţi apărură pe cercul negru de teleportare. Tracy cobora treptele cabanei. Joshua se uită precaut spre toţi.

– Şi am fost pe o mulţime de planete din arc. Şi am cunoscut şi sute de persoane. Jay tăcu o clipă şi îşi supse buza de jos. Mama e bine?

– A, da. Asta e partea cea mai grea, Jay. Va fi nevoie de o zi sau două până să te vadă. Înţelegi? O să te duc înapoi pe *Seninătate,* iar după o vreme te vei putea întoarce pe Lalonde cu toţi ceilalţi.

Ea se strâmbă.

– Şi părintele Horst?

– Şi părintele Horst, promise el.

– Bine. Şi sigur mama e bine?

– Da. Chiar aşteaptă cu nerăbdare să te vadă.

Tracy rămase în spatele lui Jay şi o bătu liniştitor pe creştet.

– Ţi-am spus să porţi pălărie când te joci aici.

– Am înţeles, Tracy.

Fetiţa se strâmbă spre Joshua.

El îi răspunse cu un zâmbet.

– Du-te şi fă-ţi bagajul. Trebuie să discut ceva cu Tracy. După aceea, vom pleca.

– Vino, Haile.

Jay o prinse pe kiintă de unul dintre membrele tractamorfice şi porniră grăbite spre cabană.

Imediat ce copiii se îndepărtară, zâmbetul de pe faţa lui Joshua se stinse.

– Nu ai de ce să-mi mulţumeşti, îi spuse el lui Tracy.

– Am făcut ce am putut, spuse ea aprig. Nu ne judeca, Joshua Calvert.

– Corpusul ne judecă şi ne hotărăşte soarta.

– Niciunul dintre noi nu a cerut să se nască. Împotriva noastră se păcătuieşte mai mult decât o fac păcătoşii. Iar Richard Keaton ţi-a salvat viaţa, din câte îmi amintesc.

– Adevărat.

– Ne-am fi îngrijit să supravieţuiască ceva. Umanitatea ar fi continuat să existe.

– Dar în imaginea cui?

– Eşti mândru de propria imagine de acum, da?

– Sincer să fiu, da.

Ea îşi duse mâna albă la frunte şi se frecă.

– Fac mereu comparaţii. Ce este rasa umană în comparaţie cu atât de multe altele.

– Ei, n-o mai face, nu mai e grija ta. Acum ne putem găsi drumul singuri.

Se întoarse către kiintii adulţi.

Bună, Nang, Lieria.

Salutări, Joshua Calvert. Şi felicitări.

Mulţumesc. Deşi nu credeam că-mi voi petrece astfel noaptea nunţii. Aş dori să cereţi Corpusului să retragă observatorii şi sistemele de culegere de date din Confederaţie. Pe viitor, contactele noastre se vor desfăşura pe baze mai sincere.

Corpus este de acord. Vor fi retrase.

Şi ajutorul medical. Avem mare nevoie de el, imediat.

Desigur. Va fi asigurat.

Puteaţi să ne ajutaţi mai demult.

Fiecare rasă are dreptul, dar şi obligaţia de a-şi controla propriul destin. Cele două nu pot fi separate.

Ştiu, culegi ce ai semănat. S-ar putea să fim prea agresivi şi nu progresăm atât de repede pe cât s-ar cuveni, dar Corpusul trebuie să ştie că sunt foarte mândru de compasiunea noastră. Indiferent cât de fabuloasă ar fi tehnologia voastră, contează mai mult modul în care este folosită.

Acceptăm critica ta. Ea este îndreptată constant împotriva noastră. Având în vedere poziţia noastră, acest lucru este inevitabil.

Joshua oftă şi se uită din nou la arcul de planete.

În cele din urmă, vom ajunge şi noi acolo.

Suntem siguri de asta. La urma urmelor, aţi făcut deja un pas.

Imitaţia este cea mai sinceră formă de măgulire, spuse Joshua. **De aceea, cred că nu sunteţi chiar atât de răi.**

Jay apăru pe veranda cabanei cu o geantă de umăr umflată. Strigând şi fluturând din mână, coborî în fugă treptele.

– Mama ei e bine? întrebă Tracy, având un aer îngrijorat.

– Poate fi tratată, spuse Joshua. Asta e tot ce pot spune. Am încetat să mai intervin. E al naibii de tentant. Deşi singularitatea ar permite mult mai multe.

– Nu mai are nevoie. Corpus a analizat ce ai făcut. Ai întreprins câteva acţiuni inteligente. Structura economică actuală nu va supravieţui.

– Am asigurat condiţiile pentru o schimbare, plus o mică măsură activă. Ceea ce se va întâmpla mai departe… ei, să spunem că am speranţe.

*

Jed şi Beth rămaseră cu Marie în sala de aşteptare a spitalului. Beth nu era chiar încântată de situaţie, căci i-ar fi plăcut să vadă parcul *Seninătate.* Însă Gari, Navar şi Webster erau instalaţi în aripa pediatrică, aflată nu departe. Ea nu ştia ce avea să se întâmple cu ei, dar în acele momente prin asta trecea o mare parte a rasei umane. Existau locuri mai cumplite în care să naufragiezi.

Doctorul pe care îl cunoscuse în autobuz ieşi din centrul de tratamente de urgenţă.

– Marie?

– Da.

Ridică privirea spre el, înseninată de speranţă.

– Îmi pare cumplit de rău, dar nu am putut face nimic.

Marie întredeschise gura, apoi îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să suspine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Beth.

– A avut un fel de reţea de filamente nanonice în creier, spuse doctorul. Structura moleculară a acesteia se deteriorase. Dezintegrarea a provocat extrem de multe probleme. Ca să fiu sincer, nici nu înţeleg cum de a supravieţuit atât de mult. Ai spus că a stat cu tine câteva săptămâni?

– Da.

– În fine, vom face o autopsie. Dar nu cred că vom afla multe lucruri. Cred că este vorba de un simptom al acestor vremuri.

– Mulţumesc.

Doctorul se grăbi să zâmbească.

– Consilierul va sosi peste câteva momente. Marie va primi tot ajutorul posibil pentru a depăşi situaţia. Nu-ţi face probleme.

– Grozav.

Văzu felul în care Jed se uita la Marie, ca şi cum ar fi vrut să plângă alături de ea, în locul ei, pentru a o scuti de povara suferinţei.

– Jed, am terminat aici, spuse Beth.

– Ce vrei să spui, întrebă el nedumerit.

– S-a terminat. Vii?

Îşi mută privirea de la ea la Marie.

– Dar nu o putem abandona.

– De ce, Jed? Ce înseamnă ea pentru noi?

– A fost Kiera, tot ce am visat, Beth, un nou început, ceva decent.

– Ea e Marie Skibbow, iar ea o va detesta pe Kiera tot restul vieţii.

– Nu putem da înapoi tocmai acum. Noi trei putem declanşa Noaptea Morţilor, de astă dată cu adevărat. Au existat mii de oameni ca noi care au vrut ceea ce a promis ea. Ei vor veni din nou.

– Ai dreptate.

Beth se întoarse şi ieşi cu paşi apăsaţi din sala de aşteptare, ignorându-i chemările. Se grăbi să ajungă la lift, simţind că inima îi tresălta la gândul că va vedea, în cele din urmă, parcul luxuriant cu marea lui sclipitoare.

Sunt tânără, liberă, mă aflu în Seninătate, şi în niciun caz nu mă întorc în nenorocitul acela de Koblat.

Era un început măreţ.

*

Cât se votă, în Camera Adunării se lăsă o tăcere mormântală. Ambasadorii din sală fură primii care îşi exprimară opţiunea.

De pe locul său de la masa Consiliului Politic, Samual Aleksandrovici urmări cum evolua numărătoarea voturilor. Apărură câteva abţineri: Kulu, Oshanko, Noul Washington, Mazaliv şi câţiva dintre aliaţii lor apropiaţi. Nu mai mult de douăzeci, ceea ce îl făcu pe Primul-amiral să zâmbească satisfăcut. În termeni diplomatici, acest lucru era la fel de bun precum o moţiune de cenzură, un avertisment serios la adresa puterilor existente.

Apoi votară ambasadorii din Consiliul Politic. Samual Aleksandrovici fu cel din urmă, apăsând butonul din faţa lui şi văzând ultima cifră apărând pe cadranul mare. Un anacronism ridicol, gândi el, deşi suficient de dramatic.

Preşedintele Adunării se ridică în picioare şi, oarecum agitat, făcu o plecăciune către preşedinte. Olton Haaker se uită drept în faţă, evitând să privească pe cineva în ochi.

– Moţiunea potrivit căreia acest consiliu şi-a exprimat neîncrederea în preşedinte a fost votată de şapte sute nouăzeci şi opt de membri, niciunul împotrivă.

*

Durringham nu-şi revenise după devastarea produsă de Chas Paske. După năvala apelor, sectorul docurilor şi depozitelor suferise cele mai mari distrugeri. Iar asta nu oprise înaintarea lor. Resturile cadrelor ce se dezintegraseră formaseră o creastă cu picăţele pe valul care năvălise în principalul cartier comercial al oraşului. Clădirile din lemn, care aveau fundaţii superficiale, se năruiseră instantaneu. Trei basculante fuseseră răsturnate şi purtate de ape.

La un kilometru în interiorul uscatului, rezistenţa opusă de zidurile întărite energistic reuşise să protejeze clădirile, însă noroiul pe care stăteau fusese cărat, târându-le înapoi spre Juliffe la retragerea

apelor. După aceea, Durringhamul rămăsese cu un semicerc mare de distrugere care golise exact inima oraşului, o mlaştină cu un milion de ţăndări care împungeau spre cer. Între ele zăceau cadavre înveşmântate în noroi, care se descompuneau în umiditatea îngrozitoare. În ciuda acestui fapt, Durringhamul continuase să funcţioneze ca un centru urban tot timpul cât Lalonde rămăsese ascuns într-un tărâm din afara universului. Ca şi Norfolk, tehnologizarea redusă le permisese locuitorilor să trăiască practic la fel ca şi până atunci. Pe Juliffe circulau ambarcaţiuni, câmpurile erau cultivate şi recoltele se strângeau, copacii erau tăiaţi pentru producerea de cherestea.

Acum revenise în Univers. Umiditatea şi ploile zilnice erau şi mai aprige. Iar cum stratul gros de vegetaţie fusese îndepărtat de pe pista cu reţea metalică, avioanele spaţiale soseau din nou. Acestora li se adăugau nave kiint, mici ovoizi bonţi care zburau de-a lungul fluviului Juliffe şi a nenumăraţilor lui afluenţi pentru a aduna din sate oamenii pe care îi duceau la Durringham. Peste două mii de asemenea nave slujeau drept ambulanţe, gonind cu viteze supersonice şi căutând în junglă oameni rătăciţi.

Kiintii înfiinţaseră la marginea oraşului şapte turnuri masive cu treizeci de etaje. Ele fuseseră extrase imediat dintr-un provider, fiind echipate complet cu toate echipamentele medicale necesare pentru tratarea oamenilor foarte bolnavi.

Ruth Hilton fu salvată în a treia zi după Revenire, după cum numeau oamenii evenimentul. Când aparatul zburător coborî în faţa ei, iar IA-ul care îl comanda o invită să urce, ea se gândi foarte serios să nu se deranjeze. Amintirea posedării acţiona asupra psihicului ei ca un element înăbuşitor. De când se produsese Revenirea nu mâncase nimic.

În cele din urmă, speranţa că o va găsi pe Jay o făcuse să urce. În ultimele săptămâni, posesorul ei înglobase unele aspecte ale personalităţii ei. Călătorise dintr-un sat în altul, încercând să afle veşti despre Jay şi despre oricare alţi copii din Aberdale care putuseră supravieţui exploziei din acea noapte.

Nimeni nu auzise prea multe despre cartier după ce bomba explodase undeva în savană.

Vreme de două zile zăcu în spital, unde kiintii o examinară şi îi dădură să mănânce. Xenocii masivi îi aplicaseră un gel albăstrui peste zonele de piele din jurul locurilor canceroase, care îi pătrundeau în carne de parcă trupul ei ar fi devenit poros peste noapte. Ei îi spuseră că gelul va elimina celulele tumorilor, folosind o tehnică mai puţin

invazivă decât a pachetelor medicale umane. Apoi, o zi şi jumătate urinase un fluid foarte ciudat.

Spre sfârşitul celei de-a doua zi era capabilă să meargă prin rezervă. Ca mulţi alţi pacienţi, stătea în faţa ferestrei panoramice şi mari care dădea spre Durringham, vorbind foarte puţin. Din oră în oră soseau echipe de construcţii civile, iar pe străzile înnoroite se târau jeepuri de un galben strălucitor. Clădiri din silicon programabil creşteau precum ciupercile în semicercul de noroi. Se montau cabluri electrice; în cursul nopţii luminile începură să ardă din nou în unele cartiere.

În ceea ce o privea, era un efort inutil. Existau prea multe amintiri, prea mulţi copii morţi în junglă. Casa ei nu mai putea fi acolo. Întreba mereu kiintii şi IA-ul spitalului dacă o găsise cineva pe Jay. Primea întotdeauna acelaşi răspuns.

Apoi, în cea de-a şasea zi, Horst şi Jay intrară fericiţi şi sănătoşi în rezerva ei. O ţinu strâns la piept pe Jay şi, cât îşi reafirmă voinţa de a trăi prin contactul acela, nu o lăsă să spună nimic multă vreme.

Horst trase două scaune şi cei trei priviră oraşul şi pe harnicii lui invadatori.

– Locul acesta va fi foarte ocupat în următorul secol, spuse Horst, având în glas un amestec de uimire şi admiraţie. Mai ţii minte prima noapte? Vechiul dormitor de tranzit a dispărut, dar cred că portul a rămas la locul lui.

Făcu un gest vag. Bazinele circulare de polip supravieţuiseră.

– Le vor reconstrui? întrebă Jay.

Toată acea activitate i se părea extraordinar de interesantă.

– Mă îndoiesc, spuse Horst. Oamenii care vor emigra aici de acum înainte vor dori hoteluri de cinci stele.

Ruth ridică ochii şi privi cerul. Norii de ploaie ai dimineţii plecaseră spre est, îndreptându-se către interiorul uscatului pentru a uda satele din susul fluviului. Lăsaseră un petic imaculat de cer deasupra oraşului şi a marginii sale, unde jungla scotea aburi delicaţi. Cinci stele sclipitoare se vedeau prin atmosfera azurie şi orbitoare, cea mai apropiată dintre ele având formă de semilună. Se gândi că una dintre ele putea fi chiar Pământul, deşi nu ar fi putut spune care anume.

Pe orbita lui existau patruzeci şi şapte de planete terracompatibile. Toate fiind lumi-colonii de etapa întâi, pregătite să absoarbă populaţia din arcologii.

– Ne întoarcem la Aberdale? întrebă Jay.

– Nu, draga mea. Ruth mângâie părul ars de soare al fiicei ei. Mă tem că am pierdut lumea asta. Oamenii de pe Pământ vor veni aici şi vor face planeta să arate altfel decât este acum. Ei nu au un trecut

care să depăşească tot ce avem aici. Acum lumea asta le aparţine. Va trebui să ne mutăm din nou.

*

Autobuzul rulă lin de-a latul terasei de andocare şi îşi uni ecluza cu salonul de primiri. Athene îi aştepta pe amândoi, stând dreaptă şi mândră, purtând tunica de navă, mătăsoasă şi albastră, folosită la ceremonii, fără să aibă pe guler steaua de căpitan.

Mă întorc, spuse Sinon. **Ţi-am spus doar.**

Nu m-am îndoit niciodată de tine. Dar aş fi înţeles dacă plecai cu entitatea cristalină. Ai avut un prilej extraordinar.

Au profitat alţii de ocazie. Ea nu va înceta să existe pentru că eu am refuzat-o.

Încăpăţânat până la capăt.

Într-o zi, umanii, sau ceea ce vom deveni, ar putea face o asemenea călătorie. Mi-ar plăcea să cred că mi-am jucat rolul în cultura care ne va îndruma pe un astfel de drum.

Eşti diferit de acel Sinon care a plecat.

Acum am suflet. Nu mă voi întoarce în multiplicitate, vreau să-mi trăiesc viaţa în această formă.

Mă bucur că te-ai regăsit. Am nevoie de cineva pe lângă casă care să-mi poată disciplina nepoţii, care sunt groaznici.

El râse hohotit şi fără ruşine.

În fiecare zi, nu doream decât să mă întorc. Mă temeam că nu voiai asta.

Nu voi mai gândi niciodată astfel. Indiferent ce ai face.

Am adus cu mine pe cineva care suferă mai mult decât oricare dintre noi.

Văd.

Păşi în faţă şi făcu o uşoară plecăciune.

– Bun venit pe Romulus, generale Hiltch.

Era momentul de care Ralph se temuse cel mai mult, trecerea peste prag. Dacă nu găsea iertare acolo, n-avea cum să o afle nici altundeva în univers. Nici nu reuşi să zâmbească în faţa femeii impunătoare pe faţa căreia se citea atât de multă îngrijorare.

– Athene, nu mai comand nicio armată. Am demisionat.

– Ralph, spune-mi de ce ai venit.

– De ruşine. Am pricinuit moartea foarte multor edenişti. Eliberarea a ruinat ceea ce trebuia să salveze. A existat doar din vanitate şi mândrie, nu din onoare. Şi totul a fost ideea mea. Mă văd silit să spun că îmi pare rău.

– Am dori să te ascultăm, Ralph. Vorbeşte cât de mult doreşti.

– Mă acceptaţi ca pe unul de-ai voştri?

Ea îi adresă un zâmbet înţelegător.

– Doreşti să devii edenist?

– Da, deşi este o dorinţă egoistă. Mi s-a spus că edeniştii pot retrăi poverile împărtăşindu-le cu alţii. Sentimentul meu de vinovăţie s-a transformat în suferinţă pură.

– Ralph, acesta nu este egoism. Te oferi pentru a contribui.

– Se va sfârşi? Voi reuşi să mă împac cu ceea ce am făcut?

– Ralph, am crescut mulţi copii edenişti în această casă. Îşi petrecu braţul pe după al lui şi îl conduse către ieşire. Şi încă nu am avut vreun şarpe.

*

După transferul Confederaţiei în afara galaxiei, fură necesare câteva săptămâni pentru ca toate funcţiile obişnuite ale guvernului să revină la normal. Oamenii îşi dădeau seama că situaţia lor se va schimba, iar în multe privinţe chiar profund. Religiile se străduiau să incorporeze sau să explice scriptura despre univers a singularităţii. Pe Joshua nu îl deranja acest lucru; aşa cum îi spusese Louisei, credinţa într-un anume zeu era aproape întotdeauna similară cu credinţa în sine. Timpul avea să pună capăt influenţei nefaste pe care o avea religia asupra modului în care oamenii abordau viaţa. Şi, cunoscând perversitatea oamenilor, poate că nu avea să se întâmple aşa ceva.

Zborul stelar suferea de asemenea schimbări. Călătoria între stele aflate la depărtare de cel mult jumătate de an-lumină era incredibil de rapidă şi de ieftină.

Fiecare reporter care îi luase interviu îl întrebase pe Joshua de ce nu luase înapoi stelele Confederaţiei. Lucru destul de supărător, el zâmbise şi spusese că îi plăcea priveliştea fără ele.

Guvernele nu erau prea încântate de situaţie. Acum nu mai putea fi vorba de extindere, decât dacă erau create noi sisteme de propulsie. Fondurile pentru cercetarea găurilor negre fură sporite.

Nu avea să mai existe antimaterie care să terorizeze populaţiile planetelor. Stelele în jurul cărora orbitaseră staţiile de producţie fuseseră lăsate în galaxie (deşi Joshua teleportase echipele de lucrători de acolo). Politicienii îşi îndreptară ochii spre bugetul pentru apărare, văzând că fondurile puteau fi dirijate spre cheltuieli mai folositoare alegătorilor.

Tehnologia providerilor kiint era privită cu fascinaţie de publicul larg, deoarece făcea minuni pe lumile Revenite. Toată lumea voia un provider cadou de Crăciun.

Populaţia Pământului devenise aproape schizofrenică în legătură cu noile planete de etapa întâi care erau disponibile. Pe de o parte, clima acestora fusese adusă la normal, făcând inutile domurile arcologiilor.

Însă era nevoie de o generaţie pentru a reface suprafaţa Pământului. Iar dacă era restabilită cu păduri, păşuni, jungle şi prerii, avea să existe o diaspora din arcologii, ceea ce avea să ruineze totul. Cu toate acestea, dacă populaţia era răspândită pe noile planete (mai puţin de un miliard de oameni pe fiecare), toate urmau să aibă un mediu natural, permiţându-le să menţină nivelul actual de industrializare pentru bunuri de consum, fără a mai deteriora atmosfera cu căldură reziduală. Asta presupunând că mulţi oameni puteau fi mutaţi cu costuri acceptabile – cu alte cuvinte, dacă se foloseau micile nave kiint, foarte agile, sau rezultatele cercetărilor pentru realizarea noii superpropulsii.

În viaţa Confederaţiei se manifestau schimbări în toate domeniile. Acestea aveau să se combine şi să se sprijine reciproc. Şi, în cele din urmă, după cum spera Joshua, transformarea va deveni ireversibilă.

Însă până atunci metodele de guvernare rămaseră aceleaşi. Veniturile trebuiau câştigate prin muncă. Trebuiau plătite taxe. Şi trebuiau aplicate legile. Cazurile care trenaseră în tribunale trebuiau soluţionate.

Traslov era o lume unde schimbările aveau să dureze multă vreme. O planetă terracompatibilă aflată în ultimele stadii ale erei glaciare, aceasta era una dintre cele cinci colonii penale ale Confederaţiei. Joshua le indusese şi pe acestea. Spre uşurarea multor guverne, fusese inclusă şi Avon. Traslov era locul în care erau trimişi infractorii din cadrul Marinei Confederaţiei.

Zborurile navelor-închisoare se reluară după trei săptămâni.

Unul dintre gardieni îl conduse pe André Duchamp într-o capsulă de coborâre şi îl prinse de una dintre cele opt cuşete de acceleraţie. După ce legă chingile care ţineau braţele şi picioarele lui André lipite de căptuşeala subţire, zgarda de restrângere îi fu scoasă.

– Să fii cuminte, îi spuse scurt gardianul, apoi înotă prin aer pentru a aduce următorul deţinut.

Străduindu-se să se controleze, André rămase nemişcat. Carnea lui era încă destul de sensibilă în locurile de unde i se scoseseră nanonicele medicale. Şi era convins că ticăloşii aceia de falşi doctori *englezoi* nu îi lecuiseră tractul intestinal; după mese suferea indigestii cumplite. Dacă ceea ce înghiţise se putea numi mâncare. Însă indigestia nu însemna nimic faţă de suferinţa produsă de injustiţia îngrozitoare care o suferiseră bieţii lui umeri. Marina îl învinuise de atacul cu antimaterie împotriva Trafalgarului. Pe el! O victimă şantajată, nevinovată şi persecutată. Era ceva diabolic.

– Ei, salutări.

André se holbă răutăcios la bărbatul de vârstă mijlocie, supraponderal şi pe cale de a cheli, care fusese plasat alături de el.

– Cred că ar trebui să facem cunoştinţă, având în vedere că ne vom petrece restul vieţii împreună. Sunt Mixi Penrice, iar ea este soţia mea, Imelda.

Pe faţa lui André apăru o expresie torturată când o femeie timidă, la fel de grasă şi tot de vârstă mijlocie, îi făcu un semn cu mâna de pe locul aflat lângă soţul ei.

– Încantată să te cunosc, spuse ea.

– Gardian! răcni disperat André. *Gardian!*

În general, între Confederaţie şi Traslov nu existase niciodată vreun contact, deoarece toate zborurile se desfăşurau într-o singură direcţie: spre sol. Teoria era destul de simplă. Deţinuţii, însoţiţi în mod voluntar de familii, erau lansaţi în banda ecuatorială a continentului ce rămase neacoperit de gheţari. Angajaţi de guvernele participante pentru a da asigurări organizaţiilor care apărau drepturile civile, sociologii susţineau că dacă acolo erau aduşi suficient de mulţi oameni, aceştia vor alcătui în mod inevitabil o comunitate stabilă. După o sută de ani, sau un milion de oameni, oricare dintre aceste opţiuni s-ar fi realizat prima, zborurile aveau să înceteze. Comunităţile se vor extinde după retragerea gheţarilor. Iar după încă o sută de ani avea să apară o civilizaţie agrară de subzistenţă, cu o capacitate industrială modestă. Moment în care respectivelor comunităţi li se va permite să se alăture Confederaţiei şi să se dezvolte ca orice colonie normală. Deocamdată, nimeni nu aflase dacă oamenii unei foste colonii penale vor dori să se alăture unei societăţi care îi exilase pe strămoşii lor.

Capsula de coborâre pe care se afla André pătrunse cu un jet de foc prin atmosferă, atingând şapte *g* la maximumul de deceleraţie. Pluti prin stratul jos de nori şi îşi desfăcu paraşuta la cinci sute de metri de sol. La doi metri de pământ, rachetele de frânare se declanşară printr-o explozie de jumătate de secundă, reducând viteza finală a capsulei, în timp ce paraşuta se desprinse.

Capsula se prăbuşi cu putere pe solul uscat, făcând ca oasele să îi trosnească. André icni în momentul în care durerea se transmise de-a lungul şirei spinării. Chiar şi aşa, fu primul care îşi reveni şi îşi desfăcu imediat dispozitivul de prindere. Trapa era primitivă, ca orice altceva din capsula aceea. Era o minune că reuşiseră să ajungă în viaţă la sol. Trase maneta de eliberare.

Ajunseseră într-o vale largă, ai cărei versanţi coborau lin, străbătută de un râu iute. Analogul local al ierbii avea o culoare verde insipidă, a cărei monotonie era întreruptă de câteva tufişuri pitice şi ofilite. Vântul rece lovea capsula aducând firicele minuscule de gheaţă albă.

André se cutremură violent, pentru că temperatura era cu mult sub punctul de îngheţ. Se gândise să îşi ia partea de echipament de supravieţuire din casetele cu bagaje care alcătuiau un inel în jurul bazei capsulei şi să pornească singur, fără ceilalţi doi exilaţi. Dar asta nu mai era valabil acum.

Când se uită către capătul îndepărtat al văii, rămase surprins văzând forma globulară specifică a capsulelor de susţinere biotică a unor nave înfipte în sol. Erau cel puţin patruzeci. O numărătoare atentă i-ar fi arătat lui André că, în total, şaisprezece nave stelare fuseseră implicate în incidentul care făcuse ca ei să fie azvârliţi acolo.

Pe solul îngheţat, o siluetă solitară se îndrepta cu paşi viguroşi către capsula de coborâre. Un tânăr îmbrăcat cu o haină de blană, având pe umăr o arbaletă. Se opri exact sub trapă şi-şi puse mâinile în şolduri, după care îi zâmbi lui André.

– Bună dimineaţa, domnule, Charles Montgomery David Filton-Asquith la dispoziţia ta, spuse el. Bun venit în Valea Fericită.

*

Apa de baie era impregnată de aromă de mandarine; un strat de zece centimetri de bule îi acoperea suprafaţa. Cu un geamăt de mulţumire, Ione se scufundă în apa caldă ca sângele şi se lăsă să alunece pe marmură până când doar capul îi rămase afară din apă.

O, ce bine mă simt.

Ar trebui să te relaxezi mai mult, spuse *Seninătate*, **eu pot să supervizez majoritatea activităţilor.**

Ştiu, dar toată lumea doreşte o tuşă personală; încep să mă simt mai curând o doică decât un dictator. Şi încă nu am hotărât ce să fac cu centrul Proiectului Laymil.

Aproape tot personalul universităţii este în concediu. Redimensionarea va fi o treabă simplă.

Da. Dar am sentimentul că ar trebui să folosim mai multe din resursele lui, să le transformăm în ceva nou. La urma urmelor, tehnic vorbind, noi am rămas fără slujbă în zilele astea.

Curios punct de vedere.

Să nu ne minţim, trebuie să găsim altceva de făcut. Nu mai vreau să rămân aici, sincer.

Îngădui imaginilor din celulele externe sensibile ale cochiliei să licărească în mintea ei. Orbita lui Jupiter era plină de nave stelare în zbor, adamiste şi şoimi-de-vid. Două staţii industriale mari, specializate în sinteze organice, erau manevrate deasupra Aethra, unde se putea începe remedierea daunelor suferite de cochilia tânărului habitat. Joshua transferase toate cele patruzeci de habitate

tinere din sistemele de etapa întâi pe orbită, deasupra minunatei gigante gazoase de culoare oranj.

Acest sistem stelar va fi inima revoluţiei, spuse *Seninătate.*

Încă un motiv pentru ca noi să plecăm altundeva. Care ţi-e statutul actual? Conştiinţa ei alunecă prin habitat, percepând starea cablurilor de inducţie, a parcului, a tubului luminos şi a vastului inel de celule de modelare a energiei. Generatoarele de fuziune de pe terasa de andocare încă furnizau şaptezeci la sută din energia necesară pe *Seninătate.* **Ce-ai zice să mai facem un salt?**

Încotro? întrebă *Seninătate.*

Cred că a sosit momentul ca eu şi tu să mergem acasă.

Acasă?

Kulu.

Asta e o dorinţă obscură de a urma la tron? Verii tăi regali vor face atac de cord.

Dar nu mă pot refuza, mai ales după contribuţia noastră la Eliberare. Tehnic vorbind, suntem un ducat al Regatului Kulu. Şi în Tarron activitatea de extracţie a heliului e atât de intensă, încât cred că echipele de culegere-de-nori ar prefera să fie încartiruite aici. Iar noi reprezentăm un atu economic extrem de valoros pentru orice sistem stelar.

De ce?

Ducem revoluţia mai departe. Suntem bitek, iar ei sunt una dinte cele mai antibitek culturi din Confederaţie. Asta e o vulnerabilitate şi noi o putem spori prin prezenţa noastră. O asemenea segregare tehnologică ridicolă trebuie să înceteze. Nu slujeşte nimănui. Asta e şansa pentru noul început despre care am vorbit. Încă o mică schimbare care să se adauge mişcării de reformă culturală globală.

Nu va fi uşor.

Ştiu. Dar trebuie să recunoşti că după plecarea lui Joshua aici s-a lăsat o linişte îngrozitoare.

Încă mi se pare cumplit de greu să cred. Să-i predea *Lady Macbeth* fratelui său şi să renunţe la zbor… Va trăi fericit pe Norfolk? Locul acela e foarte paşnic.

Ione râse şi duse mâna după paharul de cristal în care avea Lacrimile Norfolk. **Cred că va deveni mult mai zgomotos.**

*

Syrinx şi Ruben rămaseră răbdători în sala de aşteptare a spitalului cât se formă echipa de psihologi. Syrinx îi cunoştea de la şedinţele de terapie, astfel că schimbă saluturi calde cu ei.

Interesant, spuse *Oenone.* **Ultimul act pe care îl vom juca în această epopee.**

Vrei să zbori, îl sâcâi Syrinx.

Sigur. Întrucât stelele Confederaţiei sunt atât de aproape, acum se vor efectua mai multe zboruri.

Mă întreb ce fel de zboruri vor fi. Acum, după ce am văzut tehnologia kiintilor, nu cred că fuziunea heliului va mai fi folosită multă vreme. Probabil că ar trebui să ne apucăm de afaceri în domeniul călătoriilor de plăcere.

Încă te iubesc.

Ea râse. **Şi eu pe tine, iubitule.** Îşi strânse degetele în jurul mâinii lui Ruben. **Cred că voi începe să am copii. Ne-am confruntat cu pericolul cel mai grav, zborul către partea cealaltă a nebuloasei, iar acum viaţa se schimbă. Vreau să particip şi eu la schimbare, să îmbrăţişez ceea ce se întâmplă în modul cel mai uman posibil.**

Vreau să fii cu adevărat fericită. Aşa eşti completă.

Doar când suntem împreună.

Psihologul-şef le făcu semn. **Suntem pregătiţi pentru voi.**

Syrinx păşi spre capsula tau-zero aflată în mijlocul încăperii şi se opri lângă ea. Câmpul negru dispăru, iar uşa se deschise. Zâmbi către uşă.

– Bună, Erick.

*

Kiintii îl scăpară pe Grant de tumori într-o singură zi. Se supuse tratamentului cu gel albastru cu o graţie pasivă, făcând ascultător tot ce i se cerea. Xenocii masivi erau de-a dreptul *copleşitori.* Orice fel de protest ar fi părut îngrozitor de vulgar. Aceştia veniseră acolo pentru a ajuta, şi săriseră în sprijinul Norfolkului din bunătatea inimilor lor puternice.

În apropiere de Colsterworth se construise un spital enorm. În mai puţin de o oră, după cum spuneau cei care asistaseră la extrudarea lui. Micile nave zburau peste povârnişuri, oprindu-se lângă oamenii găsiţi în drum şi îi întrebau politicos dacă aveau nevoie de ajutor, apoi îi transportau la spital pentru tratamentul lor bun la toate. Din câte se părea, spitalul din Colsterworth trata toate cazurile din acea jumătate a insulei Kesteven. Un altul fusese construit la Boston pentru a se ocupa de victimele de acolo.

Grant reveni la Cricklade imediat ce tumorile dispăruseră şi dăduse ocol conacului într-o stare de ameţeală. Personalul se întorcea pe măsură ce era externat de kiinti şi oamenii aşteptau să le spună ce au

de făcut. Partea aceasta de existenţă recuperată era uşoară, iar el ştia exact ce trebuiau să facă.

Uitase motivul pentru care ei ar fi trebuit să facă ceva. Îşi recăpătase trupul, dar nu şi viaţa.

Marjorie se întoarse a doua zi şi amândoi rămaseră îmbrăţişaţi într-o disperare cumplită. Încă nu aveau ştiri despre fete.

Aparatele zburătoare începură să aducă oamenii din miliţie care rămăseseră în Boston după posedare; aceştia coborau din cer la cabane şi ferme. Oriunde mergea, Grant vedea şi auzea plânsetele şi râsetele fragile care urmau fiecărei reuniri.

El şi Marjorie se întoarseră cu maşina la Colsterworth pentru a-i întreba pe kiinti dacă îi găsiseră fetele. Computerul spitalului spunea că nu, dar încă erau înregistraţi rezidenţii supravieţuitori din Norfolk. În fiecare oră se adăugau zeci de mii, i se spuse, şi va fi înştiinţat imediat (kiintii reparaseră deja reţeaua telefonică a planetei). Când solicită un aparat de zbor pentru a-l duce la Norwich, computerul îşi ceru scuze şi îi spuse că nu se puteau asigura zboruri private, deoarece toate aparatele erau necesare pentru transportul pacienţilor.

Se întoarseră la maşina fermei şi încercară să decidă ce să facă în continuare. Un kiint mergea calm pe strada largă şi pietruită, arătând teribil de nelalocul lui între casele mici din piatră, cu acoperişuri din gresie şi trandafiri căţărători. Fără să fie câtuşi de puţin speriaţi, un grup de copii alergau în jurul lui şi râdeau. Kiintul ţinea tentaculele subţiri din carne tractamorfică deasupra capetelor copiilor, ridicându-le când vreunul dintre ei sărea ca să prindă vreunul. Se juca.

– S-a terminat, nu? spuse Grant. Nu putem reveni la ceea ce a fost.

– Nu eşti tu însuţi, răspunse Marjorie. Bărbatul cu care m-am căsătorit nu ar permite ca modul nostru de viaţă să fie abandonat.

– Bărbatul cu care te-ai căsătorit nu fusese posedat. Înghiţi-l-ar iadul pe Luca.

– Vor rămâne mereu cu noi, aşa cum noi am fost cu ei.

Globurile-provider se învârteau în jurul conacului, ejectând piese de schimb pentru lucruri care nu fuseseră niciodată reparate sau înlocuite. Oamenii le urmau, montând ţevi la sistemul de canalizare, fixând noi spaliere pe ziduri, reparând stâlpi de poartă. Grant fu tentat să strige la globuri să plece de acolo, dar Cricklade trebuia repus pe picioare, pentru că, în ciuda atenţiei pe care o arătase Luca faţă de conac, întreţinerea fusese destul de slabă în timpul posedării. Iar providerii făceau aceleaşi lucruri la toate casele din comitatul Stoke. După ce trecuseră prin atâtea, oamenii aveau dreptul să beneficieze de acţiuni caritabile şi de puţin noroc.

Analiză acest gând şi se întrebă de la cine venise. Era prea amabil pentru Grant, nu suficient de liberal pentru Luca? În cele din urmă, nu conta, pentru că era corect.

Când intră în curte, văzu un alt provider reparând singur grajdul ars până în temelii. Suprafaţa lui violetă trecea peste zidurile deformate şi acoperite de funingine şi peste lemnul înnegrit, lăsând în urmă o dungă lată şi netedă de piatră şi un acoperiş acoperit cu ţiglă. Procesul semăna cu o trecere de pensulă peste o schiţă preliminară.

– Asta e ceea ce numesc eu o influenţă corupătoare, spuse Carmitha. Nimeni nu va uita cât de verde este iarba de pe cealaltă parte a diferenţei tehnologice. Ştiai că providerii pot face şi mâncare?

– Nu, spuse Grant.

– Am avut un meniu foarte impresionant. Foarte gustos. Ar trebui să încerci şi tu.

– De ce mai eşti aici?

– Îmi ceri să plec?

– Nu. Sigur că nu.

– Se vor întoarce, Grant. Chiar dacă te-ai mai relaxat, tot nu le acorzi fiicelor tale creditul pe care îl merită.

El clătină din cap şi se îndepărtă.

*

A doua zi, noua avionetă cu câmp ionic de pe *Lady Macbeth* ateriză pe porţiunea verde din faţa conacului. Bula lui de ceaţă aurie se evaporă şi trapa se deschise.

Genevieve coborî în fugă treptele aeriene ce se desfăceau şi, sărind pe ultimul metru, ajunse pe sol.

Grant şi Marjorie coborau deja treptele largi de piatră ale porticului pentru a afla ce căuta acolo avioneta. Amândoi îngheţară când văzură ieşind din aparat o siluetă micuţă şi familiară. Apoi Genevieve ţâşni înainte şi se izbi atât de puternic de mama ei, încât fu cât pe ce să îi doboare pe amândoi.

Marjorie nu voia să-i mai dea drumul din braţe. Îi venea greu să vorbească, pentru că se înecase de plâns.

– Ţi s-a întâmplat şi ţie? întrebă ea temătoare.

– A, nu, spuse Genevieve cu un aer nepăsător. Louise ne-a scos de pe planetă. Am mers pe Marte, pe Pământ şi pe *Seninătate.* Am fost foarte speriată, dar mi s-a părut captivant.

Louise îşi petrecu braţele pe după umerii părinţilor săi şi îi sărută.

– Văd că eşti bine, spuse Grant.

– Da, tată, mă simt foarte bine.

El făcu un pas înapoi pentru a o privi, minunat de sigură de sine şi senină, îmbrăcată cu un costum de călătorie elegant croit şi o fustă

care sfârşea mult deasupra genunchilor. Micuţa Louise nu făcea cu docilitate ceea ce i se spunea, indiferent cât de mult ar fi ţipat el.

Un lucru al naibii de bun, cum ar fi spus Luca.

Louise le surâse poznaş părinţilor, apoi inspiră adânc. Genevieve începu să chicotească nestăpânit.

– Sunt convinsă că vă mai amintiţi de soţul meu, spuse Louise pe nerăsuflate.

Grant se uită la Joshua şi nu-i veni să creadă.

– Eu le-am fost domnişoară de onoare! strigă Genevieve.

Joshua întinse mâna.

– Tată, îl dojeni Louise cu fermitate.

Grant se linişti şi îi strânse mâna lui Joshua.

– V-aţi căsătorit? întrebă Marjorie cu glas slab.

– Da. Joshua se uită drept în ochii ei şi o sărută pe obraz. Acum două zile.

Louise ridică mâna şi le arătă verigheta.

– A, uite că ne vin şi bagajele, spuse Genevieve. Am multe lucruri să vă arăt.

Beaulieu, Liol şi Dahybi coborau scara aeriană încărcaţi cu lăzi şi cutii. Genevieve se grăbi să îi ajute, iar brăţara ei cu motive gotice împrăştie o coadă strălucitoare ca de cometă în aerul din urma ei.

– La naiba, murmură Grant. Dându-şi seama că orice opoziţie ar fi fost inutilă şi chiar bucurându-se de asta, zâmbi. A, foarte bine, felicitări, băiete. Să ai grijă cum se cuvine de fiica mea, pentru că înseamnă totul pentru noi.

– Mulţumesc, domnule, spuse Joshua şi arboră zâmbetul lui bine cunoscut. Mă voi strădui.

*

Acum spaţiul era altfel. O sugestie a ceea ce avea să se petreacă peste câteva miliarde de ani.

Superciorchinii galactici nu se mai îndepărtau unul de altul, ci se întorceau, alunecând înapoi, spre locul lor de origine. Structura cuantică a spaţiu-timpului se modifica pe măsură ce tărâmurile dimensionale începeau să se adune, curgând spre centrul universului.

Gaura de vierme se deschise, iar Quinn Dexter ieşi din ea şi văzu o multitudine de forţe care se adunau la sfârşitul timpului. Corpul lui se dizolvă fără dureri, eliberându-şi posesorii. Aceştia se îndepărtară cu repeziciune de el, liberi să se deplaseze în voie printre şiragurile dense de energie care inundau cosmosul. Viaţa pătrundea în spaţiul din jurul lor, eterul răsuna de cântecul minţii. Eliberaţi, aceştia se prinseră în horă, navigând către punctul omega.

Aflate la un milion de ani-lumină în faţă, Quinn urmări galaxiile desfăcute, ale căror braţe curgeau în urma miezului, accelerând spre masa neagră şi irezistibilă. Ciorchini de stele se aprindeau devenind albe, apoi violete când coborau dincolo de orizontul evenimenţial, dispărând pe vecie în Noaptea finală a acestui univers.

Şarpele-bestie urlă de bucurie când văzu extinderea Domnului său în universul muribund, absorbind fiece atom, fiece gând. Triumfător în cele din urmă, Aducătorul Luminii creştea în inima întunericului, asigurându-se că tot ce avea să vină se va deosebi de ce se petrecuse înainte.

Epilog

Jay Hilton
Gatekeeper's Cottage
Proprietatea Cricklade
Comitatul Stoke
Insula Kesteven
Norfolk

Draga mea Haile,

Mama mă pune să scriu cu un stilou, ceea ce e de-a dreptul nesuferit. Spune că trebuie să-mi folosesc aptitudinile de scris formal. Imediat ce voi avea nanonice neurale nu voi mai ţine niciodată un stilou în mână.

Sper că eşti bine. Nu uita să-i mulţumeşti lui Richard Keaton pentru aducerea acestei scrisori.

Căsuţa pe care am închiriat-o e foarte frumoasă, fiind mult mai bună decât orice am văzut pe Lalonde. Are ziduri groase din piatră şi acoperiş înclinat şi are un şemineu adevărat în care ardem buşteni. Zăpada e până la ferestrele de la parter. E grozav, cred că ţi-ar plăcea. Oamenii de zăpadă sunt mai frumoşi decât castelele de nisip. Nu pot sta mult pe afară, dar nu mă deranjează. Am o mulţime de jocuri interactive şi Genevieve mă învaţă să schiez. Acum suntem prietene bune.

Am stat până târziu seara trecută ca să vedem cum apare Noua Californie.

Trebuia să vină la două ore după apusul lui Duce şi s-a întâmplat foarte repede. E foarte strălucitoare pe cer şi poţi să o vezi în timpul nopţii Ducesei dacă ştii unde să priveşti. Cu asta avem acum cinci stele vizibile. Îţi vine să crezi că peste cincisprezece ani voi putea vedea toate stelele ciorchinelui Confederaţia? Nu e fabulos?

Mama lucrează la şcoala din Colsterworth, introduce memorii didactice. Consiliul Kesteven a votat şi a permis folosirea lor. Joshua Calvert a propus asta. A fost ales în consiliu acum două luni şi e deja preşedinte adjunct. Oamenii de aici sunt foarte mândri pentru că el a ales să locuiască la Cricklade când ar fi putut merge oriunde în Confederaţie. Are o mulţime de planuri privind lucruri pe care le vrea făcute şi pe care consiliul le proiectează. Toată lumea e entuziasmată de ele. Marjorie Kavanagh spune că situaţia asta nu va dura şi că va fi linşat până la sosirea primăverii.

Louise a născut luna trecută. Are un băiat şi l-au numit Fletcher. Părintele Horst se ocupă de pregătirea capelei familiei pentru botez.

Sper să mă vizitezi curând (aluzie!). Genevieve spune că fluturii de aici sunt minunaţi vara.

Cu dragoste şi îmbrăţişări,
Jay

TABEL CRONOLOGIC

2020 Înfiinţarea bazei Cavius. Începe exploatarea resurselor subcrustale lunare.

2037 Începerea modificărilor genetice pe scară mare a oamenilor; îmbunătăţirea sistemului imunologic, eradicarea apendicelui, creşterea eficienţei organelor.

2041 Construirea primelor staţii de fuziune, alimentate cu deuteriu; ineficiente şi scumpe.

2044 Reunificarea creştină.

2047 Prima misiune de capturare a asteroizilor. Începutul Haloului O'Neill al Pământului.

2049 Animale bitek subraţionale folosite ca servitori.

2055 Misiunea Jupiter.

2055 Oraşele lunare primesc independenţă din partea companiilor fondatoare.

2057 Înfiinţarea coloniei din asteroidul Ceres.

2058 Neuronii simbionţi ai afinităţii sunt dezvoltaţi de Wing-Tsit Chongo, oferind control asupra animalelor şi construcţiilor bitek.

2064 Consorţiul multinaţional industrial JSKP (Jovian Sky Power Corporation) începe exploatarea de He_3 din atmosfera lui Jupiter, utilizând fabrici-aerostate.

2064 Unificarea seculară islamică.

2067 Staţiile cu fuziune încep să utilizeze He_3 drept combustibil.

2069 Gena legăturii de afinitate este introdusă în ADN-ul uman.

2075 JSKP germinează Eden, un habitat bitek pe orbita lui Jupiter,

cu rang de Protectorat ONU.

2077 Asteroidul New Kong începe proiectul de cercetări pentru propulsia stelară superluminică.

2085 Eden este deschis pentru locuire.

2086 Habitatul Pallas este germinat în orbita lui Jupiter.

2090 Wing-Tsit Chong moare şi-şi transferă memoriile în straturile neurale ale Edenului. Începutul culturii edeniste. Eden şi Pallas îşi declară independenţa faţă de ONU. Lansarea la bursă a acţiunilor JSKP. Papa Eleanor îi excomunică pe toţi creştinii cu gena afinităţii. Exodul spre Eden al oamenilor capabili de afinitate. Sfârşitul industriei bitek pe Pământ.

2091 Referendumul Lunar pentru terraformarea lui Marte.

2094 Ediniştii încep programul de dezvoltare în exo-uter, cuplat cu îmbunătăţiri genetice extinse aplicate embrionilor, triplându-şi populaţia într-un deceniu.

2103 Guvernele naţionale ale Pământului se consolidează în Guvcentral.

2103 Baza Thoth este stabilită pe Marte.

2107 Jurisdicţia Guvcentralului se extinde asupra Haloului O'Neill.

2115 Prima translatare instantanee a unei nave spaţiale New Kong, de la Pământ la Marte.

2118 Misiunea spre Proxima Centauri.

2123 Planetă terracompatibilă găsită la Ross 154.

2125 Planeta lui Ross 154 este botezată Felicity; sosesc primii colonişti multietnici.

2125–2130 Sunt descoperite alte patru planete terracompatibile. Întemeierea de colonii multietnice.

2131 Edeniştii germinează Perseus, aflat pe orbita gigantei gazoase Ross 154; se începe exploatarea de He_3.

2131–2205 Sunt descoperite o sută treizeci de planete terracompatibile. În Haloul O'Neill este iniţiat un program masiv de construire a navelor stelare. Guvcentral începe expedierea silită pe scară mare a surplusului de populaţie, ajungând la 2 milioane pe săptămână în 2160: Marea Dispersare. Conflicte civile în unele dintre primele colonii multietnice. Statele Guvcentral individuale sponsorizează coloniile monoetnice. Edeniştii îşi extind exploatările de He_3 în toate sistemele stelare locuite care au planete gigante gazoase.

2139 Asteroidul Braun loveşte Marte.

2180 Construirea primului turn orbital pe Pământ.

2205 În încercarea de a destrăma monopolul energetic al edeniştilor, Guvcentral construieşte o staţie de producere a antimateriei pe orbită în jurul Soarelui.

2208 Devin operaţionale primele nave stelare cu propulsii antimaterie.

2210 Richard Saldana mută toate instalaţiile industriale ale New Kong de la Haloul O'Neill pe un asteroid de pe orbita lui Kulu. El revendică independenţa sistemului stelar Kulu, întemeiază o colonie exclusiv creştină şi începe să exploateze He_3 din giganta gazoasă a sistemului.

2218 Este gestat primul şoim-de-vid, o navă stelară bitek proiectată de edenişti.

2225 Formarea a o sută de familii de şoimi-de-vid. Habitatele Romulus şi Remus sunt germinate pe orbita lui Saturn pentru a sluji ca baze pentru şoimii-de-vid.

2232 Conflict la grupul de asteroizi troieni posteriori ai lui Jupiter, între navele alianţei centurii şi o companie de rafinare a hidrocarburilor din Haloul O'Neill. Antimateria este utilizată ca armă; sunt ucişi douăzeci şi şapte de mii de oameni.

2238 Tratatul de la Deimos; scoate în afara legii producerea şi

folosirea antimateriei în sistemul Soarelui; semnat de Guvcentral, naţiunea Lunară, alianţa asteroizilor şi edenişti. Staţiile de antimaterie sunt abandonate şi demontate.

2240 Încoronarea lui Gerrald Saldana ca Rege al Kulu. Începutul dinastiei Saldana.

2267–2270 Opt conflicte distincte între planete-colonii, care implică utilizarea antimateriei. Sunt ucişi treisprezece milioane de oameni.

2271 Summitul de la Avon între toţi liderii planetari. Tratatul de la Avon interzice producerea şi utilizarea antimateriei în spaţiul locuit. Formarea Confederaţiei Umane care să urmărească aplicarea acordului. Începe crearea Marinei Confederaţiei.

2300 Confederaţia se extinde, incluzându-i pe edenişti.

2301 Primul Contact. Este descoperită rasa Jiciro, o civilizaţie pre-tehnologică. Sistemul este pus în carantină de Confederaţie, pentru a evita contaminarea culturală.

2310 Primul impact al unui asteroid de gheaţă pe Marte.

2330 Primii şoimi-negri gestaţi la Valisk, habitat independent.

2350 Război între Novska şi Hilversum. Novska este bombardată cu antimaterie. Marina Confederaţiei opreşte atacul de represalii împotriva lui Hilversum.

2356 Descoperirea planetei natale a kiintilor.

2357 Kiintii se alătură Confederaţiei ca „observatori”.

2360 Un şoim-de-vid cercetaş descoperă Atlantisul.

2371 Edeniştii colonizează Atlantisul.

2395 Descoperirea planetei-colonie tyrathca.

2402 Tyrathca se alătură Confederaţiei.

2420 O navă de recunoaştere Kulu descoperă Inelul Ruinelor.

2428 Habitatul bitek Seninătate este germinat de prinţul moştenitor Michael Saldana pe orbită deasupra Inelului Ruinelor.

2432 Maurice, fiul prinţului Michael, este modificat genetic cu afinitate. Criza abdicării Kulu. Încoronarea lui Lukas Saldana. Prinţul Michael este exilat.

2550 Marte este declarată locuibilă de Oficiul Terraformare.

2580 Asteroizii Dorado, descoperiţi în jurul lui Tunja, sunt revendicaţi simultan de Garissa şi Omuta.

2581 Flota mercenară Omuta lansează douăsprezece bombe cu antimaterie distrugătoare de planete asupra lui Garissa, planetă care devine nelocuibilă. Confederaţia impune un embargo de treizeci de ani asupra Omutei, interzicând orice formă de comerţ sau transport interstelar. Blocada este aplicată de Marina Confederaţiei.

2582 Începutul coloniei de pe Lalonde.

PERSONAJE

NAVE

Lady Macbeth
Joshua Calvert *căpitan*
Liol Calvert *specialist în fuziune*
Ashly Hanson *pilot*
Dahybi Yadev *specialist în noduri*
Beaulieu *cosmonik*
Peter Adul *specialist misiuni*
Alkad Mzu *specialist misiune*
Oski Katsura *specialist misiune*
Samuel *agent de informaţii edenist*
Oenone
Syrinx *căpitan*
Ruben *sisteme de fuziune*
Oxley *pilot*
Cacus *susţinere biotică*
Serina *sisteme toroidale*
Tyla *ofiţer mărfuri*
Kempster Getchell *specialist misiune*
Renato Vella *specialist misiune*
Parker Higgens *specialist misiune*
Monica Foulkes *agent ASE*
Răzbunarea lui Villeneuve
André Duchamp *căpitan*
Kingsley Pryor *agent al lui Capone*
Mindori
Rocio Condra *posesor de şoim-de-iad*
Jed Hinton *discipol al Miezului nopţii*
Beth *discipol al Miezului nopţii*
Gerald Skibbow *refugiat*
Gari Hinton *sora lui Jed*
Navar *sora vitregă a lui Jed*
Arikara
Contraamiral Meredith Saldana *comandant de escadrilă*
Locotenent Grese *ofiţer de informaţii al escadrilei*
Locotenent Rhoecus *ofiţer de legătură şoim-de-vid*
Comandant Kroeber

HABITATE

Seninătate Ione Saldana *Lordul Ruinelor*
Dominique Vasilkovski *persoană de vază*
Părintele Horst Elwes *preot refugiat*
Valisk
Dariat *fantomă*
Tolton *poet al străzii*
Erentz *descendent al Rubrei*
Doctor Patan *fizician*

ASTEROIZI

Trafalgar
Samual Aleksandrovici *Prim-amiral, Marina Confederaţiei*
Amiral Lalwani *şef CNIS*
Amiral Motela Kolhammer *comandantul primei flote*
Doctor Gilmore *director al diviziei de cercetare a CNIS*
Jacqueline Couteur *posesoare*
Locotenent Murphy Hewlett *Marina Confederaţiei*
Căpitanul Amr al-Sahhaf *ofiţer de stat-major*
Monterey Jezzibella *artistă modelatoare de dispoziţii*
Al Capone *posesor*
Kiera Salter *posesoare a Mariei Skibbow*
Leroy Octavius *managerul Jezzibellei*
Libby *tehnolog dermic al Jezzibellei*
Avram Harwood al III-lea *primar al San Angelesului*
Emmet Mordden *locotenent al Organizaţiei*
Silvano Richmann *locotenent al Organizaţiei*
Mickey Pileggi *locotenent al Organizaţiei*
Patricia Mangano *locotenent al Organizaţiei*
Webster Pryor *ostatic*
Luigi Belsamo *fost comandant, flota Organizaţiei*
Cameron Leung *zahan de şoim-de-iad*
Bernhard Allsop *posesor*
Hudson Proctor *posesor, adjunctul Kierei*
Soi Yin *şoim-de-iad*
Etchells *şoimul-de-iad* Stryla

PLANETE

Norfolk
Luca Comar *posesor al lui Grant Kavanagh*
Susannah *posesoare a lui Marjorie Kavanagh*
Carmitha *ţigancă.*
Brace Spanton *jefuitor*
Johan *posesorul domnului Butterworth*
Marcella Rye *membru al Consiliului Colsterworth*
Veronique *posesoare a lui Oliv Fenchurch*
Ombey
Ralph Hiltch *general, armata Eliberării*
Cathal Fitzgerald *adjunct al lui Ralph*
Dean Folan *divizia ASE G66*
Will Danza *divizia ASE G66*
Kirsten Saldana *Prinţesă de Ombey*
Diana Tiernan *şef al diviziei de tehnologie poliţienească*
Amiral Farquar *comandant al marinei regale, Ombey*
Hugh Rosler *reporter DataAxis*
Tim Beard *reporter independent*
Sinon *sergent de armată*
Choma *sergent de armată*
Elena Duncan *mercenar în armata Eliberării*
Janne Palmer *Marina regală*
Annette Ekelund *posesoare*
Hoi Son *posesor, fost luptător de gherilă*
Devlin *posesor*
Milne *posesoare*
Moyo *posesor*
Stephanie Ash *posesoare*
Rana *posesoare*
Tina Sudol *posesoare*
McPhee *posesor*
Franklin *posesor*
Kulu
Alastair al II-lea *rege*
Simon Blake, duce de Salion *Preşedinte, comisia de securitate*
Lord Kelman Muntelejoy *ministru de externe*
Lady Phillipa Oshin *prim-ministru*
Lumea kiint
Richard Keaton *observator*
Tracy *observator*
Jay Hilton *refugiată*
Haile *kiint juvenil*

Nang *părintele lui Haile*
Lieria *părintele lui Haile*
Pământ
Louise Kavanagh *refugiată*
Genevieve Kavanagh *refugiată*
Fletcher Christian *posesor*
Quinn Dexter *Mesia Aducătorului Luminii*
Banneth *Mare mag, secta din Edmonton*
Andy Behoo *vânzător*
Ivanov Robson *detectiv particular*
Brent Roi *detectiv, poliţia Halo*
Courtney *acolită a sectei din Edmonton*
Billy-Joe *acolit al sectei din Edmonton*

ALŢII

Confederaţia
Olton Ahaker *Preşedintele Adunării*
Jeeta Anwar *consilier-şef prezidenţial*
Mae Ortlieb *consilier prezidenţial pe probleme ştiinţifice*
Cayeaux *ambasador edenist*
Sir Maurice Hall *ambasadorul Regatului Kulu*
Edenişti
Wing-Tsit Chong *fondatorul edenismului*
Athene *mama lui Syrinx*
Mosdva
Quatook-LOU *distribuitor de resurse* Tyrathca
Baulona-PMW *născător, reglementator probleme electronice*